

BIBLIJA,

TAI ESTI

VISAS ŠVENTAS RAŠTAS

SENO IR NAUJO TESTAMENTO,

Į LIETUVIŠKĄJĄ KALBĄ PERSTATYTAS,

IŠ NAUJO PERVEIZDĖTAS

IR DEŠIMTĄ KARTĄ ATSPAUSTAS.

BERLYNE.

Atspausdinta nuo Britiškiosės bei svetimųjų žemių biblijų draugystės.

1910.

Raštais atspausa prie Otto v. Mauderodės, Tilžėje.

Suorašas visų knygų seno testamento.

	Perskyr.
1. Pirma knyga Maizėsiaus	50
2. Antra knyga Maizėsiaus	40
3. Trečia knyga Maizėsiaus	27
4. Ketvirta knyga Maizėsiaus	36
5. Penkta knyga Maizėsiaus	34
6. Knyga Jozuvo	24
7. Knyga valdonų	21
8. Knyga Rutos	4
9. Pirma knyga Zomėlio	31
10. Antra knyga Zomėlio	24
11. Pirma knyga apie karalius	22
12. Antra knyga apie karalius	25
13. Pirma knyga nusidavimų karalių	30
14. Antra knyga nusidavimų karalių	36
15. Knyga Ezro	10
16. Knyga Neėmiošiaus	13
17. Knyga Estėrės	10
18. Knyga Jobo	42
19. Psalmi Dovidio	150
20. Pamokslo žodžiai Salomono	31
21. Mokytojis Salomono	12
22. Aukštoji giesmė Salomono	8

P r a r a k a i.

1. Jėzaiošius	66
2. Jėremiošius	52
Jėremiošiaus raudojimo giesmės	5
3. Ėzikėlis	48
4. Dangėlas	12
5. Ozėa	14
6. Joėl	3
7. Amos	9
8. Obadja	1
9. Jona	4
10. Mika	7
11. Naum	3
12. Abakuk	4
13. Zepanja	3
14. Aggai	2
15. Zakarja	14
16. Malakija	4

Pirma knyga Maižėsiaus.

Perskyrimas 1.

Svieto sutvėrimas.

Pradžioje *sutvėrė †Dievas dangų ir žemę.

*Ebr. 1 10. †Ps. 8, 4 ir 89, 12 ir 102, 26 ir 136, 5 ir 146, 6. Jėz. 44, 24. Jėr. 10, 12 ir 51, 15. Sak. 12, 1. Darb. 14, 15 ir 17, 24. Kol. 1, 16. 17. Ebr. 11, 3. Apr. 4, 11 ir 10, 6.

2. O žemė buvo pusta ir tuščia, ir buvo tamsu ant gilybės; o dvasė *Dievo išsiplėtė ant vandenų.

*Ps. 33, 6.

3. Ir *Dievas tarė: tesiranda šviesa; ir radosi šviesa.

Ps. 33, 9.

4. Ir Dievas regėjo, kad šviesa gera buvo; tai atskyrė Dievas šviesą nuo tamsybės,

5. Ir praminė šviesą dieną, *o tamsybę naktimi. Tai stojos iš vakaro ir iš rytmečio pirma diena.

*Ps. 74, 16 ir 104, 20.

6. Ir Dievas tarė: tesiranda *tvirtybė tarp vandenų, ir ta t'esie perskyrimu tarp vandenų.

*Joh. 37, 18. Ps. 136, 5. Jėr. 10, 12.

7. Tai padarė Dievas tvirtybę ir *at-skyrė vandenį po tvirtybės nuo vandenų viršuje †tvirtybės; ir stojosi taip.

*Pam. S. 8, 28. †Ps. 148, 4.

8. Ir Dievas praminė tvirtybę dangumi; tai stojos iš vakaro ir iš rytmečio antra diena.

9. Ir Dievas tarė: te *susirenk vanduo po dangumi ing ypačias vietas, jeib regimas butų sausumas. Ir stojosi taip.

*Job. 26, 10 ir 38, 8. Ps. 33, 7 ir 104, 9 ir 136, 6.

10. Ir Dievas praminė sausumą žemė; ir susirinkimą vandenų praminė marėmis. Ir Dievas regėjo, kad tai ger buvo.

11. Ir Dievas tarė: žemė te *išželdin žoles bei želmenis, sėklos turinčius, ir vaisingus medžius, kožną †savo vaisių nešantį ir savo sėklą turintį savije ant žemės; ir stojosi taip.

*Ebr. 6, 7. †Luk. 6, 44.

12. Ir žemė išželdino žolę bei želmenis, sėklos turinčius, kožną pagal savo veislę; ir medžius vaisių nešančius ir savo sėklą savije turinčius, kožną pagal savo veislę. Ir Dievas regėjo, kad tai ger buvo.

13. Tai stojos iš vakaro ir iš rytmečio trečia diena.

14. Ir Dievas tarė: tesiranda žvakės *ant tvirtybės dangaus, kurios perskiria dieną bei naktį ir duoda ženklus, čėsus, †dienas bei metus.

*5 Maiž. 4, 19. Ps. 74, 16 ir 136, 7. †Ps. 74, 17 ir 104, 19

15. Ir t'esie žvakės ant tvirtybės dangaus, jeib žibėtų ant žemės; ir stojosi taip.

16. Ir Dievas padarė *dvi didi žvaki; didę †žvakę, valdančią dieną, ir mažą žvakę, valdančią naktį, priegtam **ir žvaigzdes.

*Ps. 136, 7. 8. 9 ir 148, 3. 5. Ps. 8, 4. **Jon. 38, 7.

17. Ir Dievas pastatė jas ant tvirtybės dangaus, kad šviestų ant žemės,

18. Ir dieną *bei naktį valdytų ir perskirtų šviesybę bei tamsybę. Ir Dievas regėjo, kad tai ger buvo.

*Jėr. 31, 35.

19. Tai stojos iš vakaro ir iš rytmečio ketvirta diena.

20. Ir Dievas tarė: te išduod vanduo krebždančius ir vebždančius sutvėrimus ir paukščius ant žemės, po tvirtybės dangaus lakiojančius.

21. Ir Dievas sutvėrė dides bangžuves ir visokius gyvuolių, krebždančius ir vebždančius ir iš vandens išduotus, kožną pagal savo veislę, ir visokius plunksnuotus paukščius, kožną pagal savo veislę. Ir Dievas regėjo, kad tai ger buvo.

*1 Maiž. 6, 20 ir 7, 14 ir 8, 19.

22. Ir Dievas žegnojo juos ir tarė: vaisjkitės *ir daugjkitės ir priviskite jurių vandensise, ir paukščiai tesidaugsin ant žemės.

*1 Maiž. 8, 17.

23. Tai stojos iš vakaro ir iš rytmečio penkta diena.

24. Ir Dievas tarė: žemė te išduod gyvus sutvėrimus, kožną pagal savo veislę, galvijus, kirmėles ir žvėris ant žemės, kožną pagal savo veislę. Ir stojos taip.

25. Ir Dievas sutvėrė žvėris ant žemės, kožną pagal savo veislę, ir galvijus pagal savo veislę, ir visokias kirmėles ant žemės pagal savo veislę. Ir Dievas regėjo, kad tai ger buvo.

26. Ir Dievas tarė: padarykim *žmones, abrožą, mumus lygų, kurie ponavotų †ant žuvių mariose ir ant paukščių po dangumi ir ant galvijų ir ant visos žemės ir ant visų kirmėlių, ant žemės slenkančių. *per. 5, 1 ir 9, 6. Ps. 100, 3. Mok. S. 7, 29. Darb. 17, 26. 28, 29. 1. Kor. 11, 7. Epėz. 4, 24. Kol. 3, 10. Jok. 3, 9. †per. 9, 2. Ps. 8, 7.

27. Ir Ponas *Dievas sutvėrė žmogų į savo veidą, į Dievo veidą †sutvėrė jį, ir sutvėrė juodu vyrą bei moteriškę. *1 Kor. 11, 7. †per. 5, 2. Mal. 2, 15. Mark. 10, 6.

28. Ir Dievas žegnojo juodu ir tarė jiemdvim: vaisjkitos ir daugjkitos ir įsiveiskita apščiai ant žemės ir paverskita ją po savim, ir ponavokita ant žuvių mariose ir ant paukščių po dangumi ir ant viso, kas gyva yra ir kruta ant žemės. *per. 9, 1, 7, 3 Maiž. 26, 9. Ps. 127, 3 ir 128, 3, 4.

29. Ir Dievas tarė: štai, aš jumdvim daviau visokią žolę, savo sėklą turinčią ant visos žemės, ir visokius vaisingus medžius, ir medžius savo sėklą turinčius, jumdvim *ant valgio.

30. Ir visiems *gyvuoliams ant žemės ir †visiems paukščiams po dangumi ir visoms kirmėlėms, gyv' esančioms ant žemės, kad visokią žolę valgytų. Ir stojos taip. *per. 9, 3. Job. 36, 31. Darb. 14, 17.

31. Ir Dievas *apžvalgė vis tai, ką buvo padaręs, ir štai, buvo labai ger. Tai stojos iš vakaro ir iš rytmečio šešta diena. *Ps. 145, 15, 16 ir 147, 9. †Job. 38, 41.

Perskyrimas 2.

Apie šventą dieną (sabatą), žmogaus indyviną sutvėrimą, rojų, Dievo prisakymą ir venčiavonystės įstatymą.

Šitaipo gatavas pastojos dangus ir žemė, su *visu jų pulku. *Ps. 33, 6.

2. Ir taip pabaigė Dievas sekma *dieną savo darbus, kuriuos padarė. Ir liovėsi sekma dieną nuo visų savo darbų, kuriuos padarė. *2 Maiž. 31, 17. 5 Maiž. 5, 14.

3. Ir žegnojo *sekma dieną ir šventino ją, todėl, jog toje buvo ilsėjęs nuo visų savo darbų, kuriuos Dievas sutvėrė ir darė. *Neėm. 9, 14. Jez. 58, 13.

4. Tokiu *budu stojos dangus ir žemė, kaip juodu sutvertu yra, tuo-čės, kaip Ponas Dievas žemę ir dangų padarė; *per. 1, 1. Ps. 90, 2, 3.

5. Ir visokie medžiai ant lauko, kurie pirm to niekadus ne buvo ant žemės, ir visokios žolės ant lauko, niekadus pirm to ne augusios ant žemės. Nėsa

Ponas Dievas dar lytaus ne buvo davęs ant žemės, ir ne buvo nei vieno žmogaus, laukus įgyvenančiojo.

6. Bet migla pasikėlė iš žemės ir padrėkino visą žemę.

7. Ir Pons Dievs padarė žmogų iš *žemės grumto ir įkvėpė †jam gyvą dvasią į jo nosį. Ir šitaipo žmogus gyvą dušią igijo. *per. 3, 19, 23. Ps. 103, 14. Mok. S. 12, 7. †Job. 33, 4.

8. Ir Pons Dievs sodino sodą Edenį, ties užtekėjimu saulės, ir įleido žmogų į tą, kurį jis buvo padaręs.

9. Ir Pons Dievs davė augti iš žemės visokius *medžius, gražius pažiūrėt ir skaniai iš jų valgyt, ir medį †gyvasčio viduje sodo; priegtam ir medį **išpažinimo gero ir pikto. *Ezėk. 31, 8. †per. 3, 22. Pan. S. 3, 18 ir 30. Apr. 2, 7 ir 22, 2, 14. **per. 2, 17.

10. Ir srovė ištekėjo iš Eden, padrėkinti sodą, ir persiskyrė čia jau į keturias dides upes.

11. Pirma vadinama Pison, tekanti *aplink visą žemę Evilą, ir čionai randamas yra auksas. *per. 25, 18.

12. Ir auksas tos žemės labai kaštanas yra, ir *čionai randamas Bedelion, bei žemčiugas Onik. *4 Maiž. 11, 7.

13. Antra upė vadinama Gyon, tekanti aplink visą Murinų žemę.

14. Trečia upė vadinama Ydekėl, *tekanti pro Asyrijų žemę. Ketvirta upė yra Prat. *Dan. 10, 4.

15. Ir Pons Dievs ėmęs žmogų, įdėjo jį į sodą Eden, kad tą įgyventų ir pridabotų.

16. Ir Pons Dievs prisakė žmogui ir tarė: tu gali valgyt nuo visokių medžių sode,

17. Bet nuo medžio išpažinimo gero ir pikto tau ne reik valgyt; nės kurią dieną nuo to valgysi, smerčiu numirsi.

18. Ir Pons Dievs tarė: ne ger yra žmogui vienam buti, aš jam padarysu pagalbeninę, kuri prie jo prisiglaustų.

19. Nės *kaip Pons Dievs buvo padaręs iš žemės visokius gyvuolius ant lauko ir visokius paukščius po dangumi, atvedė †juos prie žmogaus, kad regėtų, kaip jisai tus pramintų; nės kaip žmogus visokius gyvuolius pramintų, taip jie turėtų vadinami buti. *per. 1, 20, 24. †Ps. 8, 7.

20. Ir žmogus praminė kožną galviją ir kožną paukštį po dangumi ir

žvėrį ant lauko savo vardu: bet žmogui ne buvo randama pagalbeninkė, kuri prie jo prisiglaustų.

21. Tai užleido Pons Dievs didį *miegą ant žmogaus, ir jis užmigo. Ir ėmęs vieną šonkaulį iš jo, atpildė tą vietą kunu. *per. 15. 12. 1 Zom. 26, 12.

22. Ir Pons Dievs padarė moteriškę iš to šonkaulio, kurį iš žmogaus buvo ėmęs, ir *atvedė tą jam.

*Pam. S. 18, 22. Ebr. 13, 4.

23. Tai tarė žmogus: juk tai esti kauklas*nuo mano kaulų ir kunas nuo mano kuno; todėl ji vyrienė bus vadinama, kadangi ji iš vyro išimta yra. *per. 29, 14

Vald. 9, 2. 2 Zom. 5, 1 ir 19, 13. Epėz. 5, 30. † 1 Kor. 11, 8.

24. Dėl to vyras savo tėvą ir savo motiną palikęs prie savo moters glausis, ir bus juodu vienas kunas.

*per. 31, 15. Ps. 45, 11. Mark. 10, 7. 1 Kor. 6, 16. Epėz. 5, 31.

25. Ir *abudu buvo nuogu, ir žmogus ir jo pati, ir †nesigėdėjo.

*per. 3, 7. 10. 11. † 2 Maiž. 32, 25. Jez. 47, 3.

Perskyrimas 3.

Adomas bei Jėva susigriežija, koravojamu ir žadėjimu Išgelbėtojo Kristaus palinksminamu.

O žaltys *buvo †kytresnis už visas žvėris ant lauko, kurias Ponas Dievas buvo sutvėręs, ir tarė moteriškei: argi Dievas būtų sakęs: idant judu ne valgykita nuo visokių medžių sode?

*Apr. 12, 9 ir 20, 2. † Mat. 10, 16. 2 Kor. 11, 3

2. Tai tarė moteriškė žalčiui: mudu valgova nuo vaisiaus medžių sode;

3. Bet apie vaisius medžio viduje sodo Dievas sakė: idant ne valgykita nuo to, neigi pakrutinkita jo, kad ne numirtumbita.

4. Tai *tarė žaltys moteriškei: judu nieku budu smerčiu ne numirsita,

*per. 3, 13. 2 Kor. 11, 3. 1 Tim. 2, 14.

5. Bet Dievas žino, jog, kurią dieną judu nuo to valgysita, bus jūsų dviejų *akys atvertos ir busita lygiu Dievui, žinodamu, kas ger arba pikt yra.

*per. 3, 7. Darb. 26, 18.

6. Ir moteriškė įžvelgė, jog ger buvo nuo medžio valgyt ir gražu žiurėt, jog gražus medis buvo, kadangi išmintingais daro, ir ėmė jo vaisiaus ir *valgė, ir davė nuo to taipojau ir savo vyrui, ir †jis valgė.

*1 Tim. 2, 14. †per. 3, 12, 17.

7. Tai jų *abiejų akys tapė atvertos, ir †suprato, nuogudu esančiu, ir supynė pygų lapus ir darė sau iš tų šiurštus.

*per. 3, 5. per 2, 25.

8. Ir juodu girdėjo balsą *Pono Dievo, sode vaikščiojančio, dienai vėsesnei pastojus. Ir Adomas pasislėpė su savo pačia nuog †veido Pono Dievo, po medžiais, sode.

*Job. 38, 1. † Job. 31, 33. Jér. 23, 24. Amos 9, 3.

9. Ir Ponas Dievas pavadinęs Adomą tarė jam: kur esi?

10. Ir jis atsiliepė: Aš išgirdęs tavo balsą sode bijojaus, *nės esmi nuogas, todėl pasislėpiau.

*per. 2, 25. 2 Maiž. 3, 6. 1 Jon. 3, 20.

11. Ir jis tarė: kas tau sakė, tavę nuogą esantį? Ar ne valgei nuo to medžio, apie kurį tau prisakiau: idant tu ne valgyk nuo to?

12. Tai tarė Adomas: moteriškė, *kurią tu man priskyrei, davė man valgyt nuo to medžio, ir aš valgiau.

*per. 2, 18. Job. 31, 33. Pam. S. 28, 13.

13. Tai tarė Ponas Dievas moteriškei: kam tu tai darei? Moteriške atsakė: žaltys *manę taipo prigavo, jog aš valgiau.

*per. 3, 4. 2 Kor. 11, 3. 1 Tim. 2, 14.

14. Tai tarė Ponas Dievas *žalčiui: kadangi tu tai darei, tai buk prakeiktas tarp visų galvijų ir tarp visų žvėrių ant lauko. Ant savo pilvo tu slinksi ir †žemę krimsi per visą savo amžių.

*2 Maiž. 21, 29. 32. † Jėz. 65, 25. Mik. 7, 17.

15. Ir aš neprietelystę darysu tarp tavęs ir tarp moteriškės, ir *tarp tavo vaisiaus, bei jos †vaisiaus. Tas **tau galvą sumįs, ir tu jo kulnis įgelsi.

*Jon. 8, 44. 1 Jon. 3, 8. Mık. 5, 3. Luk. 1, 31. 34. 35. Gal. 4, 4. **Rym. 16, 20. Kol. 2, 15. Ebr. 2, 14.

16. Ir moteriškei tarė jįsai: aš tau daug peršulų padarysu, kuomet tu nėščia busi, tu *su peršulais pagimdysi savo kudikius, ir †tavo valė bus paduota tavam vyrui, ir **jįsai bus tavo ponas.

*Jon. 16, 21. †per. 4, 7. **1 Kor. 11, 3 ir 14, 34. Epėz. 5, 22. 23. 24. Tit. 2, 5. 1 Petr. 3, 1. 5. 6.

17. O Adomui jįsai sakė: kadangi tu klausei balso savo moters ir valgei nuo to medžio, apie kurį aš tau prisakiau, tardams: idant tu ne valgyk iš to; prakeikta testov žemė dėl tavęs; vargingai iš tos pasipenėsi, koliai gyvs busi.

18. Erškėčiai *ir usnys tau dygs ir augs ant tos, ir žolę †laukinę valgysi.

*Job. 31, 40. †Ps. 104, 14.

19. Prakaite savo *veido valgysi savo duoną, ik į žemę vėl pavirsi, iš †kurios tu esi imtas. Nėsa tu esi žemė ir **į žemę vėl pavirsi.

*Pam. S. 1, 13.

2 Tess. 3, 10. †per. 2, 7. **Job. 34, 15. Ps. 104. 29. Ebr. 9, 27.

20. Ir Adomas praminė savo pačią Jėvą, todėl, kadangi ji yra motyna visų gyvųjų.

21. Ir Pons Dievs padarė Adomui ir jo pačiai sermėgas iš kailių ir juodu tais apvilko.

22. Ir Pons Dievs tarė: štai, *Adomas norėjo pastoti kaip vienas iš mūsų ir žinoti, kas ger ir pikt būtų. Bet kad ne ištiesų savo ranką ir ne laužtų ir nuo medžio gyvasčio ir iš to valgydams amžinai gyvas būtų, *per. 3, 5.

23. Tai išleido jį Pons Dievs iš sodo Eden, kad *žemę įgyventų, iš kurios imtas yra. *per. 4, 2 ir 9, 20.

24. Ir išvarė Adomą ir pastatė pas sodą *Eden Kerubyną, †nuogu ir ker-
tančiu kardu, kad apsaugotų kelią medžiopi gyvasčio. *per. 2, 8. † Ps. 104, 4. Ebr. 1, 7.

Perskyrimas 4.

Koynas broį užmuša. Jo vaikai ir vaikų vaikai.

Ir Adomas išpažino savo pačią Jėvą, ir ji nėščia pastojė ir pagimdė Koyną, ir tarė: aš turu vyrą, Poną Dievą.

2. O potam ji vėl pagimdė Abėlą, jo broį. Ir Abėlas pastojė avininku, o Koynas *laukininku. *per. 3, 23 ir 9, 20.

3. Bet nusidavė po kelių dienų, kad Koynas Ponui Dievui apierą nešė nuo *vaisių lauko. *4 Maiž. 18, 12

4. Ir Abėlas taipojau apierą nešė nuo pirmdėlių *savo avių kaimenės ir nuo jų riebumo. Ir Pons Dievs maloningai įžvelgė Abėlą ir jo apierą. *Ebr. 11, 4.

5. Bet Koyną ir jo apierą jisai ne maloningai įžvelgė. Tai perpyko Koynas, ir jo veidas susiraukė.

6. Ir Pons Dievs tarė Koynui: kodėl tu perpykai? ir kodėl susiraukė tavo veidas?

7. Ar ne taip? gers bebudams tu kožnam patinki, bet ne gers bebudams, grieks už durų gul. Ale ne duok jam valę, bet ponavok ant jo.

8. Tai susikalbėjo Koynas su savo broliu Abėlu. Ir nusidavė, kaip juodu ant lauko buvo, pasikėles Koynas prieš savo broį Abėlą, užmušė *jį. *Mat. 23, 35. 1 Jon. 3, 12. Jud. 11.

9. Tai tarė Pons Dievs Koynui: kur *yra tavo brolis Abėlas? Jis atsakė: ne †žinau, argu aš sargas buso savo brolio? *Pa. 9, 13. † Jon. 8, 44.

10. Bet jisai atsakė: ką tu padarei? Balsas *kraujo tavo brolio šaukia manęspi nuo žemės. *Ebr. 12, 24. Apr. 6, 10.

11. O dabar prakeiktas tu busi ant žemės, kuri atsižiojo ir tavo brolio kraują iš tavo rankų priėmė.

12. Kad tu dirvą įgyvėsi, tai ji savo vaisių tau toliaus ne duos; nerimstąs ir bėgas tu busi ant žemės.

13. Bet Koynas atsakė Ponui Dievui: mano griekas yra didesnis, ne kaip kad man galėtų atleistas buti.

14. Štai, tu šiandien manę išvarai iš žemės, ir turu pasislėptis nuo tavo veido ir nerimstąs bei bėgas buti ant žemės. Taip man nusiduos, kad randasis manę, užmuš manę.

15. Bet Pons Dievs tarė jamui: ne, bet kurs Koyną užmuš, tam septyneropai bus pajėškoma. Ir Pons Dievs padarė ženklą ant Koyno, idant nei vienas, jį randąs, jį ne užmuštų.

16. Šitaip atstojė Koynas nuo veido Pono Dievo ir gyveno žemėje Nod anapus Eden, ties užtekėjimu saulės.

17. Ir Koynas išpažino savo pačią, ta pastojė nėščia ir pagimdė Anoką. Ir jisai pabudavojęs miestą, praminė tą pagal sava sunaus vardą Anoką.

18. O Anokas pagimdė Jradą. Jradas pagimdė Maujaėlą. Maujaėlas pagimdė Metuzaėlą. Metuzaėlas pagimdė Lamėką.

19. Bet Lamėkas vedė dvi moteri: vieną vardu Ada, o antrą Zila.

20. Ir Ada pagimdė Jabalą; iš to radosi, kurie šėtrose gyvendavo ir galvijus augindavo.

21. Ir jo brolis buvo Jubals pramintas, iš *to radosi smuikininkai ir vamzdininkai.

22. O Zila taipojau vaikų augino, butent: Tubalkoyną, mistrą visokio vario ir geležies; o sesuo Tubalkoyno buvo Naėma.

23. O Lamėkas tarė dviem savo moterim, Adai bei Zilai: judvi moteri Lamėko, girdėkita mano kalbą ir dabokita, ką aš sakau: aš vyrą užmušiau sau ant žaidžų, ir jaunikaitį sau ant ronų;

24. Koynui *septynis kartus bus pajieškota, o Lamėkui septynis dešimtis ir septynis kartus. *per. 4, 15.

25. Adomas iš naujo išpažino savo

pačią, ir ji pagimdė sunų, tą *ji vadino Sėt. Nės Dievs man (tarė ji) kitą sėklą davė, vietoje Abėlo, Koyno užmušto.

26. O Sėtui taipojau gimė sunus *Enosu vardu. Tuočės pradėjo apsakoti †vardą Pono Dievo.

* per. 5, 6. † Ps. 116, 17. Zep. 3, 9.

Perskryimas 5.

Olminė senųjų tėvų, nuo Adomo pradėjus iki Noakui.

Šitos yra knygos *apie žmogaus giminę: Dievas žmogų leisdamas sutvėrė jį į veidą Pono Dievo.

* Epėz. 4, 24. Kol. 3, 10.

2. Ir *sutvėrė juodu vyrą bei moteriškę, ir peržegnojo juodu ir praminė juodu žmogumi, tuočės, kaip juodu sutvertu buvo.

* per. 1, 27.

3. O Adomas buvo šimto ir tris dešimts metų sens, ir jam gimė sunus į jo veidą ir praminė *jį Sėtu.

* per. 4, 25.

4. Ir pateko *po to aštuonis šimtus metų, ir jam †gimė sunus ir dukterės,

* 1 Nus. Kar. 1, 1. i. t. † per. 1, 28.

5. Kad visas jo amžias buvo devynių šimtų ir tris dešimts metų, ir *numirė.

* per. 3, 19.

6. Sėts buvo šimto ir penkių metų, ir jam gimė *Enosas.

* per. 4, 26.

7. Ir sulaukė po to aštuonis šimtus ir septynis metus, ir jam gimė sunus ir dukterės,

8. Kad visas jo amžias buvo devynių šimtų ir dvylika metų, ir numirė.

9. Enosas buvo devynis dešimts metų, ir jam gimė Kėnanas.

10. Ir sulaukė po to aštuonis šimtus ir penkiolika metų; ir jam gimė sunus ir dukterės,

11. Kad visas jo amžias buvo devynių šimtų ir penkių metų, ir numirė.

12. Kėnanas buvo septynis dešimtis metų, ir jam gimė Maalaleėlas.

13. Ir sulaukė po to aštuonis šimtus ir keturis dešimts metų, ir jam gimė sunus ir dukterės,

14. Kad visas jo amžias buvo devynių šimtų ir dešimtis metų, ir numirė.

15. Maalaleėlas buvo šešis dešimtis ir penkių metų ir jam gimė Jarėdas.

16. Ir sulaukė po to aštuonis šimtus ir tris dešimtis metų, ir jam gimė sunus ir dukterės,

17. Kad visas jo amžis buvo aštu-

onių šimtų ir devynis dešimtis bei penkių metų, ir numirė.

18. Jarėdas buvo šimto šešis dešimtis ir dviejų metų, ir jam gimė *Enokas.

* Jud. 14, 15.

19. Ir sulaukė po to aštuonis šimtus metų, ir jam gimė sunus ir dukterės,

20. Kad visas jo amžias buvo devynių šimtų šešis dešimtis ir dviejų metų, ir numirė.

21. Enokas buvo šešių dešimtis ir penkių metų ir jam gimė Metuzalas.

22. Ir Metuzalui užgimus ne *paliovė Dievui iš tikros širdies šlužyt tris šimtus metų, ir jam gimė sunus ir dukterės,

* per. 6, 9 ir 17, 1 ir 24, 40.

23. Kad visas jo amžias buvo trijų šimtų šešis dešimtis ir penkių metų.

24. O kadangi *jis viernai Dievui šlužijo, Dievs jį atėmė ir daugiaus ne buvo regėtas.

* 2 Kar. 2, 11. Ebr. 11, 5.

25. Metuzalas buvo šimto aštuonis dešimtis ir septynių metų, ir jam gimė Lamėkas.

26. Ir sulaukė po to septynis šimtus aštuonis dešimtis ir du metu, ir jam gimė sunus ir dukterės,

27. Kad visas jo amžias buvo devynių šimtų šešis dešimtis ir devynių metų, ir numirė.

28. Lamėkas buvo šimto aštuonis dešimtis ir dviejų metų, ir jam gimė sunus.

29. Ir praminė jį *Noaku ir tarė: tasai mus palinksmįs mūsų procėje ir darbe ant žemės, kurią †Pons Dievs prakeikė.

* Luk. 3, 36. Ebr. 11, 7. † per. 3, 17 ir 4, 11.

30. Po to dar sulaukė penkis šimtus, devynis dešimtis ir penkis metus, ir jam gimė sunus ir dukterės,

31. Kad visas jo amžias buvo septynių šimtų septynis dešimtis ir septynių metų, ir numirė.

32. Noakas buvo penkių šimtų metų ir jam gimė *Sėmas, Amas bei †Japėtas.

* per. 6, 10. † per. 10, 21.

Perskryimas 6.

Apsakymas tvano dėl griekų užeisėnio. Skrynės būdavonė.

O žmoniemis *prasiplatinus ant žemės, ir jiems dukterų užgimus; *per. 1, 28.

2. Tai Dievo vaikai veizdėjo ant dukterų žmonių, kaip jos gražios buvo ir *vedė sau į moteres, kurias norėjo.

* 5 Maiž. 7, 3. 4.

3. Tai sakė Ponas Dievas: žmonės jau *daugiaus ne nor mano dvasės pamokslą priimti, nėra jie kunas yra. Aš jiems dar pakentėsu šimtą ir dvidešimt metų.

* Gal. 5, 16. 17.

4. Ir buvo tuočės smarkininkai ant žemės. Nėsa kaip Dievo vaikai žmonių dukteres apžaidė ir vaikų iš jų sulaukė, macnus ant svieto ir garbės pilni žmonės iš tų rados.

5. O Ponui Dievui išvydus, žmonių piktenybę bais didę esančią ant žemės, ir *visas dumas bei mislis jų širdies tikt piktas esančias visados,

* per. 8, 21. 5 Maiž. 29, 19. Pam. S. 6, 18. Mat. 15, 19.

6. Tai jis *gailėjos, jog žmonės buvo sutvėręs ant žemės ir rupinos dėl to savo širdyje,

* 1 Zom. 15, 11. † Epėz. 4, 30.

7. Ir tarė: aš žmones, kuriuos sutvėriau, išgaišysiu nuo žemės, pradėjęs nuo žmonių iki galvijų ir iki kirmėlių ir iki paukščių po dangumi, nės aš gailiuos, juos sutvėręs.

8. Bet Noakas rado *malonę po akių Pono Dievo.

* per. 19, 19. 2 Maiž. 33, 12. 13, 16. 17.

9. Tai esti giminė Noako: Noakas buvo nuobažnas *vyras be nuotarties, ir †iš visos širdies Dievui šlužijo savo čėsu.

* per. 7, 1. Ezėk. 14, 14. 20. Rym. 1, 17. Ebr. 11, 7. 2 Petr. 2, 5. † per. 5, 22.

10. Ir jam gimė trys sunus: *Sėmas, Amas, Japėtas.

* per. 5, 32.

11. Bet žemė buvo pagadinta po akių Dievo ir *pilna piktenybų.

* Ezėk. 8, 17.

12. Tai žiūrėjo *Dievas ant žemės, o štai, ji buvo pagadinta. Nėsa visi žmonės ant griekų labai buvo pasileidę ant žemės.

* per. 18, 21. Ps. 14, 2 ir 33, 13. 14 ir 53, 3. 4.

13. Tai tarė Dievas Noakui: visų žmonių prapuolimas jau yra po mano akių. Nėsa žemė pilna yra piktenybų iš jų; o štai, aš juos išgaišysiu podraug ir žemę.

14. Pasibudavok skrynę iš eglių ir daryk toje kamara ir išpikiuok tą pikiu iš vidaus ir iš viršaus.

15. Ir šitaipo ją daryk: trijų šimtų mastų testov jos ilgumas, penkis dešimtis mastų platumas ir tris dešimtis mastų aukštumas.

16. Langą toje darysi viršuje, vieno masto ilgą. O angą į patį jos šalies vidų statysi. Ir reik turėti tris lubas, vieną žemai, antrą viduryje, o trečią aukštai.

17. Nėsa štai, aš *tvaną griekų dėl

su vandenimi užleisu ant žemės, išgašinti visą kuną, kuriame gyvas kvapas esti po dangumi. Vis kas ant žemės yra, turės nuskesti.

* per. 6, 13 ir 7, 4, 21. 22. 23. 2 Petr. 2, 5.

18. Bet su tavimi aš derėjimą darysu. Ir *tu įeisi į tą skrynę su savo sunumis ir su savo pačia ir su savo sunų pačiomis.

* per. 7, 1. 7. 13. 1 Petr. 3, 20. 2 Petr. 2, 5.

19. Ir tu į tą skrynę turi įleisti visokius gyvuolius visokio kuno po *porą, patinėį ir jo patelę, kad gyvi išliktų pas tavę.

* per. 7, 8. 9. 15. 16.

20. Iš paukščių pagal jų veislę, iš galvijų pagal jų veislę ir iš visokių kirmėlių ant žemės pagal jų veislę. Iš *tų visų po porą įeis pas tavę, kad gyvi išliktų.

* per. 7, 9. 15.

21. Ir imk pas savę visokį valgi, ir tą pakavok pas savę, kad tau ir jiems penukšlui tektų.

22. Ir *Noakas darė †tai vis, ką Dievas jam prisakė.

* Ebr. 11, 7. 2 Maiž. 40, 16. † per. 7, 5. 9. 16.

Perskyrimas 7.

Tvanas, griekų dėl užleistas, randasi.

Ir Ponas Dievas tarė Noakui: Eik į *skrynę, tu ir visa tavo giminė, nės †aš tavę teisu išradau po savo akių šiuo čėsu.

* per. 7, 7. 13. Luk. 17, 26. Ebr. 11, 7. † per. 6, 9. Ps. 33, 18. 19. Pam. S. 10, 9. 2 Petr. 2, 9.

2. Iš visokių čystų *gyvuolių imk pas savę po septynetą, patinėį ir jo patelę. O iš †nečystų gyvuolių po porą, patinėli ir jo patelę.

* per. 7, 8. 3 Maiž. 11. † 3 Maiž. 10, 10. Ezėk. 44, 23.

3. Tai po jau ir iš paukščių po dangumi po septynetą, patinėį ir jo patelę, jeib jų veislė gyva išliktų ant žemės.

4. Nėsa, dar po septynių dienų aš duosulyti ant žemės, keturis *dešimtis dienų ir keturis dešimtis nakčių, ir išgaišysiu ant žemės vis, kas gyva yra, ką tikt esmi daręs.

* per. 7, 12. 17.

5. Ir Noakas *atliko tai vis, ką Ponas Dievas jam buvo liepęs.

* per. 6, 22.

6. O jisai buvo šešių šimtų metų, kaip tvanas, griekų dėl užleistas, radosi ant žemės.

7. Ir *jis įėjo į skrynę su savo sunumis, su savo pačia ir su sunų pačiomis pirm vandens griektvanio.

* per. 7, 1.

8. Iš čystų gyvuolių ir iš nečystų ir iš paukščių ir iš visokių kirmėlių ant žemės

9. Ėjo pas jį po porą į skrynę, pa-

tinėlis ir jo patelė, kaip Ponas Dievas jam buvo prisakęs.

10. O kaip praėjo tos septynios dienos, radosi vanduo griektvanio ant žemės.

11. Šeštame šimtame mete amžio Noako, septynioliktoje dienoje antro mėnesio: tai yra ta diena, kurioj *pratruko visi šuliniai didžios gilybės ir atsivėrė ↑langai dangaus, *per. 8, 2. ↑per. 1, 7 ir 8, 2.

12. Ir *pagavo lyti ant žemės per keturis dešimtis dienų ir keturis dešimtis nakčių. *per. 7, 4. 17.

13. Tą pačią dieną Noakas *įėjo į skrynę su Sėmu, Amu bei Japėtu, savo sunumis ir su savo pačia, bei su savo sunų trimis pačiomis. *per. 7. 1. 7. per. 6, 18. Ebr. 11, 7. 1 Petr. 3, 20. 2 Petr. 2, 5.

14. Priegtam *visokie gyvuoliai pagal savo veislę, visokie galvijai pagal savo veislę, visokios kirmėlės, lendačios ant žemės, pagal savo veislę, ir visokie paukščiai pagal savo veislę. Vis, kas lėkti galėjo ir vis, kas sparnų turėjo. *per. 7, 2. 3. 8. 9.

15. Tai vis įėjo *į skrynę pas Noaką, po porą, iš visokio kuno, gyvą dvase turinčio. *per. 6, 20.

16. Ir tai buvo patinėliai bei pateles iš visokio kuno, ir įėjo, kaip *Dievas jamui buvo liepęs. Ir Dievas užrakino skrynę, jam įėjus. *per. 7, 2. 3.

17. Tai *radosi griektvanis keturis dešimtis dienų ant žemės, ir vandenys patvino ir pakėlė skrynę ir nešė tą aukštyn viršų žemės. *per. 7, 4. 12.

18. Taip vanduo viršų gavo ir labai patvino ant žemės, kad *skrynė ant vandens plaukė. *Ps. 104, 26.

19. Ir vanduo viršų gavo, ir taip labai patvino ant žemės, kad *visi aukšti kalnai po visu dangumi apdengti buvo. *Ps. 104, 6. Jer. 3, 23.

20. Penkioliką mastų aukščiaus vanduo buvo patvinęs už kalnus, vandenimi apdengtus.

21. Tai *prapuolė visas kunas, ant žemės krutęs, kaip paukščių, taip ir galvijų ir gyvuolių, ir viso to, kas kruta ant žemės, ir visi žmonės. *per. 7, 4. per. 6, 13. 17. Job. 22, 16. Mat. 24, 39. Luk. 17, 27. 2 Petr. 3, 6.

22. Vis, kas *gyvą dvasią turėjo sausumoje, tai numirė. *per. 7, 2. 7.

23. Taip prapuolė vis, kas buvo ant žemės, pradėjus nuo žmonių iki galvijų ir iki kirmėlių ir iki paukščių po

dangumi, tai vislab buvo išgaišinta ant žemės. Tikt *viens Noakas išliko su tais, kurie su juomi skrynėje buvo. *1 Petr. 3, 20. 2 Petr. 2, 5 ir 3, 6.

24. Ir *vanduo pasiliko ant žemės šimtą ir penkis dešimtis dienų. *per. 8, 3. 4.

Perskyrimas 8.

Tvanas, griekų dėl užleistos nusenka.

Tai atsiminė *Dievas Noako ir visų gyvuolių ir visų galvijų, su juomi skrynėj esančių ir ↑davė vėjui pusti ant žemės, ir vanduo nuseko.

*per. 19, 29. 2 Maiž. 2, 24. 1 Zom. 1, 19. ↑2 Maiž. 14, 21.

2. Ir šuliniai *gilybės buvo užkimsiti, podraug ir langai dangaus, ir lytus iš ↑dangaus buvo apdraustas. *per. 7, 11. ↑Job. 38, 37.

3. Ir vanduo nuseko nuo žemės ir vis mažyn ėjo, po *šimto ir penkis dešimtis dienų. *per. 7, 24.

4. Septynioliką dieną sekmo mėnesio nusileido skrynė ant kalno Ararat.

5. Ir nuseko vanduo iš to česo ir vis mažyn ėjo, iki dešimtam mėnesiui. Pirmoje dienoje dešimto mėnesio kalnų viršus regimi buvo.

6. Po keturių dešimtis dienų Noakas atvėrė *skrynės langą, kurį jis buvo padaręs, *per. 6, 10.

7. Ir išlėkdino varną, tasai vis šen ir ten lakiojo, iki kol vanduo nuseko nuo žemės.

8. Potam išlėkdino ir karvelį, kad ištirtų, bau vanduo jau butų nusekęs ant žemės.

9. O kaip karvelis ne rado, kur jo koja ilsėtis galėtų, sugrįžo vėl į skrynę, nėsa vanduo dar laikėsi ant visos žemės. Tai iškišęs savo ranką jį vėl savęs pėmė į skrynę.

10. Tai laukė dar kitas septynias dienas ir vėl išlėkdino karvelį iš skrynės.

11. Tas pargrįžęs pas jį paludienų čese, štai, alyvų lapą nuskykęs savo snape nešiojo. Iš to numanė Noakas, vandenį jau nusekusį ant žemės.

12. Bet jisai dar kitas septynias dienas palukėjęs vėl išlėkdino karvelį, tasai jau nesugrįžo pas jį.

13. Šeštame šimtame ir pirmame mete amžio Noako, pirmoje dienoje pirmo mėnesio, išdžiuvo vanduo ant žemės. Tai Noakas skrynės stogą nuplėšęs regėjo, žemę jau išdžiuvusią.

14. Taip žemė visai sausa pastojo

dvidešimtą ir sekmą dieną antrojo mėnesio.

15. Tai Dievas su Noaku kalbėdams tarė:

16. Išeik iš skrynės, *tu ir tavo pati, ir tavo sunus, ir tavo sunų moterės podraug su tavimi. *per. 7, 13.

17. Visokie *gyvuoliai pas tavę esą iš visokio kuno, paukščiai, galvijai ir visokios kirmėlės, lendančios ant žemės, tie visi te išeina su tavim, ir krutėkit ant žemės ir vaisjkitės ir †daugsjkitės ant žemės. *per. 7, 15. †per. 1, 22.

18. Šitaipo išėjo Noakas su savo sunumis, ir su savo pačia, ir su pačiomis savo sunų.

19. Priegtam visokie gyvuoliai, visokios kirmėlės, visokie paukščiai ir vis, kas kruta ant žemės, tai išėjo iš skrynės, kožnas prie sau lygaus.

20. O Noakas pabudavojęs Ponui Dievui altorių, ėmė *iš visokių čystų galvijų ir iš visokių čystų paukščių, ir apieravojo deginimo-apierą ant altoriaus. *3 Maiž. 11.

21. Ir Pons Dievs, suuodęs tą *saldų kvapą, tarė savo širdyje: aš daugias †žemę ne prakeiksu dėl žmonių; nėra **dumos žmogiškos širdies yra piktos iš jaunystės, ir aš ††daugias ne išgaišju vis, kas ant žemės kruta, kaip dabar dariau. *3 Maiž. 1. 9. Eėzk. 20, 41.

2 Kor. 2, 15. Epėz. 5, 2. †per. 3, 17 ir 6, 17. **per. 6, 5. Job. 15, 14. Ps. 51, 5. Jėr. 17, 9. Mat. 15, 9. ††per. 9, 11, 15.

22. Pakol *žemė pateks, ne lausis nei sėkla nei piutis, nei šaltis nei šiluma, nei vasara nei žiema, nei †diena nei naktis. *Jėz. 54, 9. †Jer. 33, 20, 25.

Perskyrimas 9.

Dievs savo derėjimą pastiprin savo dangaus juosta.

Ir Dievas peržegnojęs Noaką ir jo sunus tarė: vaisjkitės *ir prasiplatinkitės ir priviskite ant žemės.

*per. 1, 28 ir 9, 7. 19 ir 10, 32.

2. Tesibijo *ir tesibaido jūsų visos žvėrys ant žemės, visi paukščiai po dangumi ir vislab, kas ant žemės kruta, ir visos žuvys mariose testov paduotos į jūsų rankas. *per. 1, 28. Ozeā 2, 18.

3. Vislab, *kas kruta ir gyvuoja, t'esie jūsų valgis; kaip †žalią žolę, taip **ir tus visus aš jums daviau.

*5 Maiž. 12, 15 ir 14, 3, 9, 11. Darb. 10, 12, 13. †per. 1, 29.

**Rym. 14, 14, 20. 1 Kor. 10, 23, 26. Kol. 2, 16. 1 Tim. 4, 3, 4.

4. Tiktai tos *mėsos ne valgykit, kuri dar gyva yra savo krauje. *3 Maiž. 17, 10, 11.

14. ir 19, 26, 5 Maiž. 12, 23, 1 Zoin. 14, 33. Darb. 15, 20, 29.

5. Nės aš pajieškosu ir jūsų kuno kraują; ir *tą pajieškosu ant visų gyvuolių, irgi †žmogaus gyvastį pajieškosu ant kožno žmogaus, jo **brolio esančio.

*Maiž. 21, 28. †per. 4, 9, 10. Pa. 9, 13. **Darb. 17, 26.

6. Kursai žmogaus *kraują pralieja, to kraujas per žmones vėl turės būti pralietas. Nėsa †Dievs žmogų sutvėrė į savo veidą. *2 Maiž. 21, 12, 14. 3 Maiž. 24, 17.

Mat. 26, 52. Apr. 13, 10. †per. 1, 27.

7. Vaisjkitės *ir daugsjkitės ir krutėkite ant žemės, kad jūsų daug būtų ant tos.

*per. 9, 1, 19. per. 1, 28.

8. Ir Dievas sakė Noakui ir jo sunums:

9. Štai, aš *derėjimą darau su jumis ir jūsų vaikais po jūsų; *per. 6, 18. Jėz. 54, 9.

10. Ir *su visokiais gyvuoliais pas jus, ar būtų paukščiai, ar galvijai, ar kiti gyvuoliai ant žemės pas jus, iš visų iš skrynės išėjusių, kokie norint būtų gyvuoliai ant žemės. *Ps. 145, 9.

11. Ir tokiu *budu aš savo derėjimą su jumis darau, kad daugias ne būtų išgaišintas visas kunas vandenimi griektvanio, ir ne užeis daugias griektvanis ant išgaišinimo žemės. *Jez. 54, 9.

12. Ir Dievas tarė: tai esti ženklas derėjimo, kurį *aš esmi daręs tarp manęs ir tarp jūsų, ir tarp visų gyvų gyvuolių pas jus amžinai: per. 17, 11.

13. Mano *dangaus juostą pastačiau į debesis, ta turės būti ženklų derėjimo tarp manęs ir tarp žemės. *Apr. 4, 3.

14. O kada nusiduost, kad debesy randasi ant žemės, tai mano dangaus juosta bus regima debesyse.

15. Tai aš *atsimjau savo derėjimo tarp manęs ir tarp jūsų ir tarp visų gyvuolių visokiame kune, kad daugias ne užeitų toksai griektvanis, ant išgaišinimo viso kuno.

*2 Maiž. 28, 12. 3 Maiž. 26, 42, 15. Eėzk. 16, 60.

16. Todėl bus mano dangaus juosta debesyse, kad tą matydamas atsimjčiau amžino *derėjimo tarp Dievo ir tarp visų gyvuolių visame kune, ant žemės esančiame. *per. 17, 13, 19.

17. Tiekajau Dievas sakė ir Noakui: šitas t'esie ženklas derėjimo, kurį aš esmi daręs tarp manęs ir tarp viso kuno ant žemės.

18. Sunus Noako, kurie iš skrynės išėjo, šitie buvo: Sėmas, Amas, Japėtas. O Amas *yra tėvas Kanaano.

*per. 10, 6.

19. Tai *yra tie trys sunus Noako, iš ̑tų visa žemė priviso.

* per. 5, 32. † per. 10, 32. 1 Nus. Kar. 1. 4 i. t.

20. O Noakas pradėjęs pastoj *laukininku ir sodino vynyčias.

* per. 3, 19. 23 ir 4, 2. Pam. S. 12, 11.

21. Ir gerdams vyno apsigėrė *ir nusidengęs gulėjo šėtroje.

* Pam. S. 20, 1. 1 Kor. 10, 12.

22. Tai Amas, Kanaano tėvas, matydams gėdą savo tėvo, apsakė tai abiem savo broliam lauke.

23. Tai *Sėmas bei Japėtas, sermėgą ėmę, uždėjo tą ant savo abiejų pečių, ir atbulai juodu priėjusiu uždengė gėdą savo tėvo, ir juodu nukreipė savo veidą, kad ne matytų gėdą savo tėvo.

* 2 Maiž. 20, 12. Gal. 6, 1.

24. O kaip Noakas nuo vyno pabudęs ištyrė, ką jam mažasis sunus buvo daręs,

25. Tarė jis: prakeiktas *buk Kanaanas ir ̑buk tarnų verginis tarp savo brolių.

* 5 Maiž. 27, 16. † Joz. 9, 23. 1 Kar. 9, 20. 21.

26. Ir toliaus sakė: Pašlovintas buk Dieve, tu Viešpatie Sėmo; o Kanaanas t'esie *jo verginis.

* Pa. 144, 15. Ebr. 11, 16.

27. Dieve, išplatink Japėtą ir *duok jam gyventi šėtrose Sėmo; o Kanaanas t'esie *jo verginis.

* Epėz. 2, 13. 14 ir 3, 6.

28. O Noakas po griektvanio dar sulaukė tris šimtus ir penkis dešimtis metų,

29. Kad jo visas amžias buvo devynių šimtų ir penkis dešimtis metų, ir numirė.

Perskyrimas 10.

Giminė ir vaikai vaikai sunų Noako.

Šita yra giminė vaikų Noako: Sėmas, Amas, Japėtas. Ir *jiems gimė vaikai po griektvanio.

* per. 9, 1. 7. 19.

2. Vaikai Japėto *šie yra: Gomars, Magogs, Madai, Javans, Tubals, Mėsėkas bei Tyras.

* 1 Nus. Kar. 1. 5 i. t.

3. Bet vaikai Gomaro tie yra: Askenas, Rypatas ir Togarmas.

4. Vaikai Javano tie yra: Elsyas, Tarsys, Kitims ir Dodanims.

5. Iš tų *išsiplatino salos pagonų jų žemėse, kožna pagal savo kalbą, giminę ir žmones. • Ps. 72, 5. Jėr. 2, 10 ir 25, 22. Zep. 2, 11.

6. Vaikai *Amo šitie yra: Kus, Mizraim, Puts ir Kanaans.

* 1 Nus. Kar. 1. 8 i. t.

7. Bet vaikai Kuso šie yra: Sėbas, Evilas, Saptas, Raėmas bei Sabtėkas.

Bet vaikai Raėmo šie yra: Šėbas bei Dedanas.

8. O Kusui gimė Nimrodas, tas pradėjo macniu ponu buti ant žemės.

9. Ir buvo macnus *smarkininks po ̑akių Pono Dievo. Todėl sakoma: tas esti macnus smarkininks po akių Pono Dievo, kaip ir Nimrodas.

* Jėr. 16, 16. Mik. 7, 2. † per. 6, 11.

10. Ir *pradžia jo karalystės buvo žemė Babel, Erek, Akad bei Kalnė, žemėje Sinėar.

* Mik. 5, 6

11. Iš tos žemės paskui radosi Asurs; tas budavojo Nynivę bei miestą Kekobot bei Kalą;

12. Priegtam ir Resėną tarp Nynivės bei Kalos. Tai yra didis miestas.

13. Mizraimui gimė Ludymas, Anamymas, Leabymas, Naptugymas,

14. Patrusymas ir Kaslugymas. Iš *tų radosi Pylistymai ir Kaptorymai.

* 1 Nus. Kar. 1, 12

15. O Kanaanui gimė Zidonas, pirm-gimėsis jo sunus, bei Etas,

16. Jebusis, Emoris, Girgosis,

17. Ivis, Arkis, Sinis,

18. Arvadis, Zimaris bei Amatis. Iš tų išsiplatino giminės Kananitų.

19. Ir jų *rubežius prasidėjo pas Zidoną, per Gerarą iki Gasos, ik atent į Sodomą, Gomorą, Adamą, Zeboim ir iki Lazos.

* per. 13, 12. 14. 15. 17 ir 15, 18-21

4 Maiž. 34, 2-12. Joz. 12, 7. 8.

20. Tai yra Amo vaikai savo giminėse, liežuviuose, žemėse ir žmonėse.

21. O Sėmui, Japėto vyriausiojo broliui, taipojau gimė vaikai; tas tėvas yra visų vaikų Ebėro.

22. O šie *yra jo vaikai: Elams, Asuris, Arpaksads, Luds bei Arams.

* 1 Nus. Kar. 1. 17 i. t.

23. O vaikai Aramo šie yra: Uzas, Ulas, Gėtaras bei Maas.

24. O Arpaksadui gimė *Salas. Salui gimė Eberas.

* per. 11, 12.

25. Eberui *gimė du sunu, viens vadinams Pėleg, todėl, kad jo čėse svietas persiskyrė. Jo brolis pramintas buvo Jakėtans.

* 1 Nus. Kar. 1, 19.

26. Ir Jakėtanui gimė Almodadas, Salėpas, Azarmapėtas, Jaras,

27. Adoramas, Azalas, Dikėlas,

28. Obalas, Abimaėlas, Sėbas,

29. Opyras, Evylas, ir Jobabas. Tai visi vaikai Jakėtano.

30. Ir jų gyvenimas prasidėjo nuo

Mezos, ik ateinant į Separą, pas kalną į rytus.

31. Šitie yra vaikai Sėmo, savo giminėse, liežuviuose, žemėse ir žmonėse.

32. Tai *yra vaikų Noako vaikų vaikų, savo giminėse ir žmonėse; iš tų išsiplatino žmonės ant žemės po griektvanio.

* per. 10, 1. † per. 9, 19.

Perskyrimas 11.

Koras miesto Babel; sumišimas kalbos ir Sėmo giminės.

Bet visas svietas tikt vieną turėjo liežuvį ir kalbą.

2. O kaip jie nusitraukė į *rytus, rado plynus laukus žemėje Synear ir gyveno čionai.

* per. 13, 11.

3. Ir kalbėjo tarp savęs: Eime, darykime plytas ir deginkime tas. Ir ėmė plytas vietoje akmenų ir molį vietoje kalkių.

4. Ir sakė tarp savęs: Eime, pabudavokime miestą ir korą, kurio *viršus iki dangaus iškaktų, jeib sau garbę darytumbim, nės rasi išsklaidyti busime per visas žemes.

* Maiž. 1. 28.

5. Tai *nužengė Ponas Dievas, kad matytų miestą ir korą, kurį žmonijų vaikai budavojo.

* per. 18, 21.

6. Ir Ponas Dievas tarė: Štai, *juk visi vienos giminės žmonės yra, ir vienas tiktai liežuvis jų visų; ir jie pradėję tai daryti ne paliaus nuo viso, ką **apsiėmė daryti.

* per. 9, 19. Darb. 17, 26. † per. 11, 1. ** Ps. 2, 1.

7. Todėl nužengkime *žemyn, ir sumaišykime jų kalbą, kad tnei viens antrojo kalbos ne permantų.

* Ps. 2, 4. Darb. 2, 4. 5. 6. † Jer. 5, 15. 1 Kor. 14, 2. 11.

8. Šitaipo išsklaidino *juos Ponas Dievas per tvisas žemes, jog ir turėjo paliauti tą miestą budavoję.

* Luk. 1, 51. † per. 10, 25, 32.

9. Todėl ir jo vardas pramintas yra Babel, kadangi *Ponas Dievas čionai sumaišė visų žemių kalbas ir juos išbarstė iš čia į visas žemes.

* 1 Kor. 14, 23.

10. Šitos *yra giminės Sėmo: Sėmui šimtą metų sukakus gimė Arpaksadas, du metu po griektvanio.

* per. 10, 22. 1 Nus. Kar. 1, 17.

11. Ir jam sulaukus po to penkis šimtų metų jam gimė sunus ir dukterės.

12. Arpaksadas buvo tris dešimts ir penkių metų, ir *jam gimė Salas.

* Luk. 3, 36.

13. Ir sulaukė po to keturis šimtus ir tris metus ir jam gimė sunus ir dukterės.

14. Salas buvo tris dešimts metų, ir jam gimė Eberas.

15. Ir sulaukė po to keturis šimtus ir tris metus, ir jam gimė sunus ir dukterės.

16. Eberas *buvo tris dešimts ir keturių metų, ir jam gimė Pelėgas.

* Nus. Kar. 1, 19.

17. Ir sulaukė po to keturis šimtus ir tris dešimts metų, ir jam gimė sunus ir dukterės.

18. Pelėgas buvo tris dešimts metų, ir jam gimė Rėgu.

19. Ir sulaukė po to du šimtu ir devynis metus, ir jam gimė sunus ir dukterės.

20. Rėgu buvo tris dešimts ir dviejų metų, ir jam gimė *Serugas.

* Luk. 3, 35.

21. Ir sulaukė po to du šimtu ir septynis metus, ir jam gimė sunus ir dukterės.

22. Serugas buvo tris dešimts metų, ir jam gimė Naoras.

23. Ir sulaukė po to du šimtu metų, ir jam gimė sunus ir dukterės.

24. Naoras buvo dvidešimts ir devynių metų, ir jam gimė *Taras.

* Luk. 3, 34.

25. Ir sulaukė po to šimtą ir devyniolika metų, ir jam gimė sunus ir dukterės.

26. Taras buvo septynis dešimtis metų, ir jam *gimė Abromas, Naoras ir Aranas.

* Joz. 24, 2. Nus. Kar. 1, 26.

27. Šitos yra giminės Taro: Tarui gimė Abromas, Naoras ir Aranas. O Aranui gimė Lotas.

28. Bet Aranas numirė pirm savo tėvo Taros savo tėviškėje Ure, žemėje Kaldėjų.

29. Tai Abromas ir Naoras sau vedė pačias. Abromo pati vadinama buvo *Sarai, o Naoro pati tMilka, Arano duktė, kursai tėvas buvo Milkos bei Jiskos.

* per. 17, 15 ir 20, 12. † per. 22, 20.

30. O *Sarai buvo nevaisinga ir ne turėjo vaikų.

* per. 16, 1. 2. ir 18, 11, 12.

31. Tai ėmęs *Taras savo sūnų Abromą ir Lotą, savo sunaus Arano sūnų, ir savo marčią Sarai, savo sunaus Abromo pačią, ir išvedė juos iš Uro tKaldėos, kad nusitrauktų į **žemę Kanaan, ir jie atėję į Aran, gyveno čionai.

* per. 12, 1. † Neėm. 9, 7. Darb. 7, 4. ** per. 10, 19.

32. Ir Taras, sulaukęs dviejų šimtų ir penkių metų, numirė mieste Aran.

Perskyrimas 12.

Abromo pavadinimas, kelionės, vargai ir bėda.

Ir Pons Dievs kalbėjo Abromui: Iš-eik *iš savo tėviškės ir nuo savo

genčių ir iš savo tėvo namų į žemę, kurią aš tau parodysiu.

* per. 15, 7. Neėm. 9, 7. Jėz. 41, 2. Darb. 7, 3. Ebr. 11, 8.

2. Ir aš *padarysiu tavę didžiu pulku žmonių, ir tave žegnosiu, ir tau didelę garbę darysiu, ir **tu busi žegnonė.

* per. 17, 6 ir 18, 5. Maiz. 26, 5. 1 Kar. 3, 8. * per. 24, 35. ** per. 28, 4. Gal. 3, 14.

3. Aš *žegnosiu tavę žegnojančius, ir prakeiksiu tavę prakeikiančius. Ir tavių bus pažegnotos visos giminės ant žemės.

* per. 27, 29. 2 Maiz. 23, 22.

4 Maiz. 24, 9. * per. 18, 18 ir 22, 18 ir 26, 4. Ps. 72, 17. Darb. 3, 25. Gal. 3, 8.

4. Tai išsitraukė Abromas, kaip Pons Dievs jam buvo prisakęs, ir Lotas drauge keliavo su juimi. O Abromas buvo septynis dešimtys ir penkių metų, kaip iš Arano išsitraukė.

5. Taip ėmęs Abromas savo pačią Sarai ir Lotą, savo brolio sūnų, su visu jų turtu, kurį buvo nusipelnę, ir su *dušiomis, kurios jiems gimusios buvo tArane, ir išsitraukė, keliaut į žemę Kanaan.

* per. 14, 14. * per. 11, 31.

6. Ir nukakus į tą žemę, Abromas *ją perkeliavo iki vietos Sikem ir tiki girės More; nes **Kananytai gyveno tuočės toje žemėj'.

* Ebr. 11, 9. * 5 Maiz. 11, 30. Vald. 7, 1. ** per. 10, 18. 19 ir 13, 7.

7. Tai *pasirodęs Pons Dievs Abromui tarė jam: Tavo tvaikams aš duosiu šią žemę. O jis čia jau pabudavojo **altorių Ponui Dievui, jam pasirodžiusiam.

* per. 17, 1. * per. 13, 15 ir 17, 8. Ps. 105, 9. 11. ** per. 13, 4.

8. Potam atsikėlęs iš čia keliavo iki nekuri kalno, tas buvo į rytus ties miestu Bėtel, ir pasidarė šetrą, kad miestą Bėtel į vakarus, o Ai į rytus galėjo matyti. Ir pabudavojo čionai altorių Ponui Dievui ir *sakė žmoniemis apie vardą Pono Dievo.

* per. 13, 4.

9. Paskui Abromas *toliaus nusitraukė ir nukeliavo į pietus.

* per. 13, 3.

10. Bet radosi brangus *čėsas toje žemėje. Tai Abromas nusitraukė tį Egiptų žemę, kad tėnai kaip svetims būtų, nėra badas **labai didis buvo toje žemėj'.

* per. 26, 1. * Ps. 105, 13. ** per. 43, 1.

11. Ir kaip arti priėjo pas Egiptą, sakė savo pačiai Sarai: štai, aš žinau tavę *gražią moteriškę esančią.

* per. 12, 14 ir 20, 7.

12. Taigi, kad Egiptionai tavę išvys, tai jie sakys: tai yra jo pati, ir *jie manę nusmaugs, o tavę palaikys.

* per. 20, 11 ir 26, 7.

13. Todėl *mano miela, sakykis mano sesuo esanti, kad man juo

geriaus būtų dėl tavęs, ir mano dušia gyva išliktų dėl tavęs.

* per. 20, 5. 13.

14. Irgi Abromui nukakus į Egiptą žemę, matė *Egiptionai tą moteriškę labai gražią esančią.

* per. 38, 7. Mat. 5, 28.

15. Ir kunigaikščiai Paraono ją pamatę pagyrė ją po jo akių. Tai *ji buvo įvesta į Paraono namus.

* per. 20, 2.

16. Ir jisai ger *darė Abromui dėl jos, ir jis turėjo avių, jaučių, asilų, bernų ir sluginių, asilienų bei verbludų.

* per. 20, 14.

17. O Pons Dievs slogino Paraoną *didžiomis slogomis, ir jo namus, dėl Saraios, Abromo pačios.

* per. 20, 18. Ps. 105, 14. Ebr. 13, 4.

18. Tai Paraonas Abromą pas savę vadinęs tarė jamui: kodėl tu man tai *darei; kam ne sakei man, ją tavo moterimi esančią?

* per. 20, 9 ir 26, 10.

19. Kamgi sakei, ją esančią tavo seserimi? todėl aš ją norėjau sau į pačią vesti. O dabar, štai turi savo pačią, imk ją ir keliauk.

20. Ir *Paraonas liepė savo žmoniemis, kad jie palydėtų jį, jo pačią ir vis, ką jisai turėjo.

* Pam. S. 21, 1.

Perskyrimas 13.

Abromas skiriasi nuo Loto, kursai Abromo brolio sunus.

Šitaipo Abromas ištraukė iš Egiptą žemės su savo moterimi ir su visu labu, ką tiktai turėjo, ir Lotas draug su juimi, prieš *pietus.

* per. 12, 9.

2. O Abromas *labai bagotas buvo, turėdams daug sidabro ir aukso ir bandos.

* per. 24, 25. Ps. 112, 3. Pam. S. 10, 22.

3. O jis toliaus nusitraukė iš pietų iki Bėtel, į tą vietą, kur pirmiausiai buvo *gyvenęs, tarp Bėtel bei Ai.

* per. 12, 8. 9.

4. Į *tą pačią vietą, kur pirmiaus altorių buvo pabudavojęs, ir tį jis apsakė čionai vardą Pono Dievo.

* per. 12, 7. 8. * Ps. 116, 17.

5. O Lotas, su Abromu nusitraukdams, taipojau turėjo avių ir jaučių ir šėtrų.

6. O ne *rado gana ganyklos, po draug pas kits kitą gyventi; nėra jų dviejų turtas buvo per didis, ir ne galėjo gyventi pas kits kitą.

* per. 36, 7.

7. Ir vis buvo vaidai *tarp kerdžių ant Abromo galvijų ir tarp kerdžių ant Loto galvijų. Priegtam ir tKananytai bei Peresyta tuočės toje žemėje gyveno.

* per. 26, 20. * per. 12, 6.

8. Tai sakė Abromas Lotui: meldžiu, *te n'esie vaidas tarp manęs ir tarp tavęs, ir tarp mano kerdžių bei tarp tavo kerdžių, nes *mudu esva broliu.

*1 Kor. 6, 7. †per. 11, 27. 31. 2 Maiž. 2, 13. Ps. 133, 1. Darb. 7, 26.

9. Ar *ne atvira tau visa žemė? geriaus atsiskirkis nuo manęs. Jei *tu nori po kairės, tai aš esiu po dešinės; arba jei tu nori po dešinės, tai aš esiu po kairės.

*per. 20, 15 ir 34, 10. †Rym. 12, 18. Ebr. 12, 14. Jok. 3, 17.

10. Taigi Lotas savo akis pakėlęs apžvalgė visą šalį *pas Jordaną. Nėsa pirm ne kaip Ponas Dievas Sodoma *bei Gomorą išpustijo, ji vandens apščiai turėjo, kaip **sodas Pono Dievo, lygei kaip ir Egipto žemė, iki atent į ††Zoar.

*per. 19, 17. 5 Maiž. 34, 3. Ps. 107, 34. †per. 19, 24. 25. **per. 2, 10. Jėz. 51, 3. ††per. 14, 2, 8 ir 19, 22.

11. Tai Lotas sau išsiskyrė visą žemę pas Jordaną ir nusitraukė į rytus. Taip brolis nuo brolio atsiskyrė.

12. Kad Abromas gyveno žemėje Kanaan, o Lotas miestuose tos šalies, ir pabudavojo savo šėtrą Sodomoje.

13. Bet susėdai Sodomo pikti *buvo, ir labai †susigriešijo prieš Poną Dievą.

*per. 18, 20. Ezėk. 16, 49. 2 Petr. 2, 7. 8. †per. 6, 11.

14. O kaip Lotas *nuo Abromo buvo atsiskyręs, sakė Pons Dievs Abromui: Pakelk tavo akis ir apsižvalgyk iš šios vietos, kur tu gyveni, į *šiaurę, į pietus, į rytus ir į vakarus.

*per. 13, 11. †per. 28, 14.

15. Nė visą tą žemę, kurią tu dabar matai, aš *duosu tau ir tavo vaikams †amžinai.

*per. 12, 7 ir 15, 18 ir 17, 8 ir 24, 7 ir 26, 4. 4 Maiž. 34, 12. 5 Maiž. 34, 4. Darb. 7, 5. †2 Nus. Kar. 20, 7. Ps. 37, 22. 29 ir 112, 2.

16. Ir aš tavo vaikus padaugsysiu *kaip dulkes ant žemės. Jei žmogus dulkes ant žemės galės skaityti, tai galės ir tavo vaikus suskaiyti.

*per. 15, 5 ir 22, 17 ir 26, 4 ir 28, 14 ir 32, 12. 2 Maiž. 32, 13. 4 Maiž. 23, 10. 5 Maiž. 1, 10. 1 Kor. 4, 20. Jėz. 18, 19. Jer. 33, 22. Rym. 4, 16. 17. 18. Ebr. 11, 12.

17. Togidėl atsikėlęs perkeliauk tą žemę išilgai ir skersai, nės tau aš ją duosu.

18. Šitaip pakėlęs Abromas savo šėtrą gyveno *girioje Mamre, kuri †Ebronoj' yra, ir pakūrė čia altorių Ponui Dievui.

*per. 14, 13. †per. 35, 27 ir 37, 14.

Perskyrimas 14.

Abromas išgelbti Lotą. Melkisedėkas jį žegnoja.

Ir nusidavė čese karaliaus Amrapel iš *Sinėar, Arioko, karaliaus iš Ela-

sar, Kedor Laomor, karaliaus iš †Elam, ir Tidealo, karaliaus pagonų.

*per. 10, 10 ir 11, 2. †Jėz. 11, 11.

2. Kad jie kariavo su Bėra, karaliumi Sodomos, ir su Birsu, karaliumi Gomoros, ir Sineab, karaliumi *Adamos, ir su Sėmebro, karaliumi Zeboim, ir su karaliumi iš Bėba, kuri Zoar †vadinama yra.

*5 Maiž. 29, 23. per. 19, 22.

3. Tie visi susiėjo pakalnėje Sidim, kur *dabar druskos jūros yra.

*4 Maiž. 34, 12. 5 Maiž. 3, 17. Joz. 3, 16.

4. Nėsa jie dvylika metų paduoti buvo *karaliui Kedor Laomor, o trylikta-me mete nuo jo buvo atsiskyrę.

*per. 9, 26.

5. Todėl susiėjo Kedor Laomor su karaliais, su juomi buvusiais, keturiolikta-me mete, ir užmušė milžinus Astarot Karnayme ir Susymus Amėj ir Emymus ant lauko Kyriataim,

6. Ir Orytus *ant jų kalno Seir, iki platumo †Paran, kurs pridur prie pusčios.

*5 Maiž. 2, 12. 22. †per. 21, 21. 4 Maiž. 12, 16 ir 13, 3.

7. Potam atsigręžę atėjo iki šulinio Mispat, tai esti Kades, ir išpustijo visą Amalekytų žemę, priegtam ir Amorytų, Azezono †Tamore gyvenančių.

*2 Nus. Kar. 20, 2.

8. Tai išėjo karalius iš Sodomos, karalius iš Gomoros, karalius iš Adamos, karalius iš Zeboim, ir karalius iš Bėla, kuri Zoar vadinama, ir pasitaisė kariauti pakalnėje Sidim

9. Su Kedor Laomoru, karaliumi iš Elam, ir su Tideal, karaliumi pagonų, ir su Amrapel, karaliumi iš Sinėar, ir su Arioku, karaliumi iš Elasar; keturi karaliai su penkiais.

10. O pakalnėje Sidim daug *molio duobių buvo. Bet karalius iš Sodomos bei iš Gomoros čia buvo išmuštu ir pergalėtu, ir kurie buvo išlikę, pabėgo ant †kalnų.

*per. 11, 3. †per. 19, 17. 30.

11. Tai anie išėmė visą *turta iš Sodomos ir iš Gomoros, ir visą išlikusį valgį, atstojo.

*per. 14, 16. 21.

12. Priegtam ir drauge ėmė Lotą, Abromo brolio *sūnų, ir jo turta; nės †jis gyveno Sodomoj', ir atstojo.

*per. 12, 5. †per. 13, 12.

13. Tai atėjo viens iš tų, kurie buvo išbėgę, ir apsakė tai Abromui, ateiviui, gyvenančiam girioje *Mamre, Amoritono, kurs brolis buvo Eškolo bei Anero; su †tais Abromas iš vieno ėjo.

*per. 13, 18. †per. 14, 24.

14. O kaip Abromas girdėjo savo *brolių esanti sugautą, jis šarvais ap-rėdė tris šimtus ir aštuoniolika savo bernų, kurie į jo namuose buvo už-gimę, ir vijo juos iki **Dano. *per. 13, 8. †per. 15, 3 ir 17, 12, 27. **5 Maiž. 34, 1. Vald. 18, 29.

15. Ir persidalydams naktijje, tus už-puolė su savo bernais, ir mušdams *juos pagujo juos iki Oba, ant kairės miesto Damaško esančio. *Jėz. 41, 2, 3.

16. Ir sugrąžino visą *turtą; prieg-tam ir Lotą, savo brolių, su savo turtu, ir moteres bei šeimyną. *per. 14, 11, 12.

17. Taigi jam pargrįžus *iš mušio Kedor Laomoro, ir kitų karalių, su juom esančiųjų, karalius iš Sodomos jam priešais ėjo į lauką, karaliaus **pakalne vadinamą.

*Ebr. 7, 1. †Vald. 11, 34. 1 Zom. 18, 6. **2 Zom. 18, 18.

18. Bet *Melkisedėkas, karalius Salė-mo, duoną bei vyną išnešė: O jis buvo †klebonas aukščiausiojo **Dievo.

*Ebr. 7, 1. †Ps. 110, 4. Ebr. 5, 6. **Mik. 6, 6. Darb. 16, 17.

19. Ir peržegnodams jį tarė: peržeg-notas *tu buk, Abromai, aukščiausiam †Dievui, dangų beižemę valdančiamui.

*Rut. 3, 10. 2 Zom. 2, 5. †per. 14, 22. Mat. 11, 15.

20. Ir pašlovintas *t'esie Dievas aukščiausiasis, kursai tavo nepriete-lius į tavo rankas esti padavęs. Ir tam Abromas davė dešimtines iš †visokio. *per. 24, 27. †Ebr. 7, 4.

21. Tai sakė karalius Sodomos Abromui: duok man žmones, o turtą sau palaikyk.

22. Ale Abromas atsakė karaliui Sodomos: aš *pakeliu savo rankas aukštin pas Viešpatį, aukščiausiąjį Dievą, kurs †dangų ir žemę valdo, *2 Maiž. 6, 8. Dan. 12, 7. Apr. 10, 5, 6. †per. 14, 19 ir 21, 33.

23. Kad aš *iš viso, kas tavo yra, nei siulą arba kurpių diržą ne noriu imti; kad ne sakytumbei, buk tu Abromą bagotu daręs. *taip Ester. 9, 15, 16.

24. Tiktai, ką jaunikaiciai suvalgė bei vyrai Anėro, Eškolo ir Mamre, kurie *su manim ėjo, tie t'ime savo dalyką. *per. 14, 13.

Perskyrimas 15.

Abromo nusitikėjimas ir teisybė pagarinama.

Po tų nusidavimų nusidavė, kad Pons Dievs kalbėjo Abromui regėjime ir tarė: nesibijokis *Abromai, aš esmi tavo †skydas ir tavo labai **didė alga.

*per. 26, 24. Dan. 10, 12. Luk. 1, 13, 30. †Ps. 3, 4 ir 5, 13 ir 8, 12 ir 91, 4 ir 119, 114. **Ps. 16, 5 ir 58, 12. P'am. 5, 11, 18.

A. T.

2. O Abromas atsakė: Viešpatie Pone Dieve, ką tu nori man duoti? Aš *išeimi be vaikų; o mano užveiz-das, šisai Eliėšars iš Damaškos, tur sunų. *Darb. 7, 5.

3. Ir Abromas toliaus tarė: tu man ne davei kuno vaisiaus; o štai, sunus *ma-no šeimynos mano turtą gaus. *per. 14, 14.

4. O štai, Pons Dievs atsakė jamui: jis ne gaus tavo turtą; bet *kurs iš tavo kuno rasis, tas bus tavo turtą gaunąs. *2 Zom. 7, 12 ir 16, 11.

5. Ir jis liepė jį laukan išeit ir sakė: žiurėk į dangų ir skaityk *zvaigždes, †ar gali tu jas skaityti? ir sakė ja-mui: **taipo bus ir tavo vaikų vaikai.

*Ps. 147, 4. †Jer. 33, 22. **per. 22, 17. 2 Maiž. 32, 13. 5 Maiž. 1, 10 ir 10, 22. Rym. 4, 18. Ebr. 11, 12.

5. Abromas tikėjo *Ponui Dievui, o †tai jisai jam rokavo už teisybę.

*Rym. 4, 3, 9, 22. Gal. 3, 6. Jok. 2, 23. †Ps. 106, 31.

7. Ir jisai sakė jamui: aš esmi Po-nas Dievas, kurs *tavę išvedė iš Ur †Kaldėškių, kad **tau duočiau šią žemę gyventinai.

*per. 12, 1. **per. 11, 28, 31. **Ps. 105, 42, 44. Rym. 4, 13.

8. Bet Abromas atsakė: Viešpatie, Pone Dieve, ant *ko aš tai numa-nysu, kad aš ją gausu? *per. 24, 13, 14. veizd.

Vald. 6, 17, 37. 1 Zom. 14, 9, 10. 2 Kar. 20, 8. Luk. 1, 18.

9. Ir jis atsakė jamui: atvesk man treigę karvę ir treigę ošką ir treigį aviną ir vieną kurklelį bei vieną jauną karvelį.

10. Ir jis tai vis jamui atgabeno ir pusiau *perdalijo, ir dalį prieš dalį dėjo; bet †paukščius ne perdalijo.

*Jėr. 34, 18, 19. †3 Maiž. 1, 17.

11. Ir paukščiai nulėkė ant maitos; bet Abromas tus pabaidė.

12. O kaip saulė buvo nusileidusi, didis *miegas užpuolė Abromą; o štai, išgąstis ir didė tamsybė apniko jį.

*per. 2, 21. Job. 4, 13.

13. Tai sakė Jis Abromui: tai turi ži-not, kad *tavo vaikų vaikai svetimi bus nekurioje žemėje, kuri ne jų yra, ir čio-nai †juos privers šlužyti ir mučys per keturis šimtus metų. *2 Maiž. 12, 40.

Ps. 105, 23. Darb. 7, 6. †2 Maiž. 1, 11. Ps. 105, 25.

14. Bet aš *sudysu tus žmones, ku-riems jie turės šlužyti. Paskui †jie iš-sitrauks su didžiu turtu.

*Maiž. 6, 6. 5 Maiž. 6, 22. †2 Maiž. 12, 36. Ps. 105, 23.

15. Ir tu *su pakajumi nueisi pas †sa-vo tėvus ir **gerai pasenęs palaidotas busi.

*Job. 5, 26. †Darb. 13, 36. **per. 25, 8.

16. Bet jie *po keturių vyro amžių šen vėl sugrįš; nėra Amoritų †nusi-dėjimai dar ** ne visi. *2 Maiž. 12, 14.

†1 Kar. 21, 26. ** Dan. 8, 23. Mat. 23, 32. 1 Tes. 2, 16.

17. O saulei nusileidus ir sutemus, štai pečius nekursai ruko, ir ugnies liepsna tarp *anų stukių išsikėlė. *Jer. 34, 18, 19.

18. Tą dieną Ponas Dievas derėjimą *darė su Abromui ir tarė: tavo †vaikams aš duosiu šią žemę, pradedant nuo van-dens Egipto iki didžiųjų vandenų Prāt:

*per. 24, 7. †per. 12, 7 ir 13, 15 ir 26, 4. 2 Maiž. 23, 31.
4 Maiž. 34, 3. 5 Maiž. 1, 7 ir 11, 24 ir 34, 4. Joz. 1, 4. 1 Kar. 4, 21. 2 Nus. Kar. 9, 26. Neėm. 9, 8. Ps. 115, 11.

19. Kenytus, Kinisytus, Kadmonytus,

20. Etytus, Peresitus, Milžinus.

21. Amorytus, Kananytus, Gergesit-us, Jėbusitus.

Perskyrimas 16.

Agara pagimdo Ismaėlą.

Sarai, Abromo pati jam *nieko ne pagimdė. Ale ji turėjo Egiptišką †slu-ginę, Agar ** vadinamą.

*per. 15, 2, 3. †per. 21, 9. ** Gal. 4, 24.

2. Tai ji *tarė Abromui: štai, Ponas Dievas mano †žyvatą užrakino, kad aš nieko negaliu pagimdyti; meldžiu, su-gulk **su mano slugine, bau ne rasi iš jos vaikų gauciau? Abromas †† buvo paklusnus balsui Saraios. *per. 30, 3. †per. 20, 18 ir 30. 1 Zom. 1, 5, 6. ** taip. per. 30, 3, 9. †† per. 3, 17.

3. Tai Sarai, Abromo pati, ėmusi Egiptišką savo sluginę Agarą, davė tą savam vyrui Abromui į pačią, kaip *jau dešimt metų žemėje Kanaan buvo gyvenęs. *per. 12, 5.

4. Ir jisai sugulėjo su Agara, ir ji nėš-čia pastojė. O ji numanydama nėščia pastojusi, paniekino *savo župonę prieš savę.

*2 Zom. 6, 16. Pam. S. 30, 21, 24.

5. Tai sakė Sarai Abromui: tu ne gerai darai su manim. Aš savo sluginę tau priguldžiau; o dabar ji regėdama, kad nėščia pastojusi, tai aš turu prieš ją paniekinta būti. Ponas *Dievas tai te sudija tarp manęs ir tarp tavęs.

*per. 31, 53. 1 Zom. 24, 12.

6. Bet Abromas *tarė Sarai: štai, tavo †sluginė po tavo rankos yra; daryk su ja, kaip žinai. O kaip Sarai ją norėjo pabausti, ji ** pabėgo nuo jos.

*Pam. S. 15, 1. 1 Petr. 1, 3, 7. Job. 2, 6. Ps. 106, 41, 42. Jer. 58, 5. ** 1 Maiž. 2, 15.

7. Bet Angėlas Pono Dievo rado ją pas šulinį puščioje, butent *pas šulinį ant kelio †Sur. *per. 25, 18. †2 Maiž. 15, 22.

8. Tas sakė jai: Agar, Saraios slu-ginė! iš kur ateini ir kur keti ke-liauti? Ji atsakė: aš pabėgau nuo savo župonės Saraios.

9. Ir Angėlas Pono Dievo tarė jai: par-grišk vėl prie savo župonės *ir pasiže-minkis po jos ranka. *Tit. 2, 9. 1 Petr. 2, 18.

10. Ir Angėlas Pono Dievo tarė jai: aš *tavo vaikus taip daugsįsu, kad dėl didžios daugybės ne galės skai-tomi būti.

*per. 17, 20 ir 21, 18 ir 25, 12.

11. Toliaus jai sakė Angėlas Pono Die-vo: štai, tu nėščia pastojei ir pagimdy-si sunų, to *vardą tu pramysi Ismaėl, todėl, kad Ponas Dievas išklaušė tavo vargus.

*per. 17, 19. Mat. 1, 21. Luk. 1, 13, 31.

12. Jisai *bus žmogus, savvalninkas išdykęs; jo ranka prieš kožną bus, ir kožno ranka prieš jį; ir †jis gyvės ties visų savo brolių.

*per. 21, 20. †per. 25, 18.

13. Ir ji vadino vardą Pono Dievo su ja kalbančio: tu Dieve matai manę. Nės ji sakė: tikrai čionai aš tą mačiau, kurs *potam manę įžvelgė. *per. 31, 42.

14. Todėl tą šulinį vadino šulinį *Gyvojo, kurs manę įžvelgė, kursai šulins yra tarp †Kades bei tarp Bared.

*per. 24, 62 ir 25, 11. †4 Maiž. 13, 20.

15. Ir Agara *pagimdė Abromui sunų, o Abromas tą sunų iš Agaros praminė †Ismaėl. *Gal. 4, 22. †per. 16, 11.

16. O Abromas buvo aštuonių de-šimtis ir šešių metų, kaip Agara Is-maėlą pagimdė.

Perskyrimas 17.

Izaoko pažadėjimas apipiaustymu pastiprintas.

O Abromui jau esant devynių dešim-tis ir devynių metų, pasirodė *jam Po-nas Dievas ir sakė jamui: Aš esmi †vi-sagaljįs Dievas, nobažnai ** elgis po mano akių, ir †† iš tikros širdies man šlužyk.

*per. 12, 1. †per. 28, 3 ir 35, 11. 2 Maiž. 6, 3. 5 Maiž. 10, 17. †† per. 5, 22 ir 48, 15. 1 Kar. 2, 4 ir 8, 25. 2 Kar. 20, 3. †† per. 6, 9. 5 Maiž. 18, 3. Job. 1, 1. Mat. 5, 48.

2. Ir aš savo derėjimą darysu su tavimi ir tavę *labai padaugsįsu.

*per. 12, 2 ir 13, 16 ir 22, 17.

3. Tai Abromas parpuolė *ant savo veido. Ir Dievas toliaus su juomi kal-bėdamas tarė:

*per. 17, 17.

4. Štai, aš pats esmi ir savo derėjimą turu su tavimi, ir tu busi *tėvas daug žmonių pulkų.

*Rym. 4, 11. 12. 16. Gal. 3, 29.

5. Todėl ne busi toliaus Abromu va-dinamas, bet *Abraomas bus tavo

vardas; nės aš tavę †tėvu dariau daug žmonių pulkų. * Neém. 9, 7. Rym. 4, 17.

6. Ir aš tavę labai vaisingą darysu ir *žmones prikelsu iš tavęs; o ir karaliai †iš tavęs turės rastis.

* per. 35, 11. † per. 17, 16 ir 35, 11. Mat. 1, 6. i. t.

7. Ir aš *darysu savo derėjimą tarp manęs ir tarp tavęs, ir tarp tavo vaikų po tavęs, su jų vaikų vaikais, kad amžinas derėjimas būtų, taip, kad †aš busu tavo Dievas ir tavo **vaikų po tavęs.

* Gal. 3, 17. † per. 26, 24 ir 28, 13. Ebr. 11, 13. ** Rym. 9, 8.

8. Irgi tau *bei tavo vaikams po tavęs duosu tą žemę, kurioje tu svetimas esi, butent visą Kananytų žemę ant amžino vartojimo; ir busu jų Dievas.

* per. 12, 7 ir 13, 15.

9. Ir Dievas tarė Abraomui: taigi pildyk mano derėjimą, tu ir tavo vaikai po tavęs, į eilių eiles jų vaikų.

10. O tai esti mano derėjimas, pagal kurį jus turite elgtis ir tavo vaikai po tavęs; kožnas *jūsų vaikelis tur buti appiaustytas.

* Darb. 7, 8.

11. Bet plėvelę savo kuno jus turite appiaustyt; tai *tur buti ženklas derėjimo tarp manęs ir tarp jūsų.

* Darb. 7, 8. Rym. 4, 11.

12. Kožną vaikelį, kad bus aštuonių dienų, jus *turite appiaustyt, ir visi jūsų vaikų vaikai. Taipojau ir kožną šeimynikštį namieje užgimusį, arba iš visokių svetimų pirkta, kurie ne yra iš jūsų vaikų.

* 3 Maiž. 12, 2. Luk. 2, 21. Jon. 7, 22. Pil. 3, 5.

13. Taipojau mano derėjimas bus amžinas derėjimas ant jūsų kuno.

14. Ir jei koksai vaikelis ne būtų appiaustytas ant plėvelės savo kuno, to dušia *tur buti išgaišinta iš savo žmonių; todėl, kad ne pilnavojo mano derėjimą.

* 2 Maiž. 4, 24.

15. Ir Dievas vėl sakė Abraomui: jau savo pačią Sarai ne vadik daugiaus Sarai, bet Zorė bus jos vardas.

16. Nės aš ją peržegnosu ir iš *jos aš tau duosu sunų; nės aš ją peržegnosu, ir žmonių †pulkai užgims iš jos, bei karaliai ant daug žmonių.

* per. 18, 10. † per. 33, 11. Gal. 4, 31. 1 Petr. 3, 6.

17. Tai Abraomas ant veido savo parpuolęs prasijuokė ir *tarė savo širdyje: argi man šimtą metų sulaukusiam užgims sunus? ir Zorė devynių dešimtis metų gimdys?

* per. 18, 12 ir 21, 6.

18. Ir Abraomas atsakė Dievui: ak

kad ben Ismaėls gyvas išliktų po tavo akių?

19. Tai sakė Dievas: berods, Zorė, tavo pati, *turės tau sunų pagimdyti, to vardą tu pramysi Izaoku, nės su juom aš amžiną savo derėjimą pastiprįsu ir su jo vaikais, jam numirus.

* per. 18, 10 ir 21, 2. Gal. 4, 28.

20. Priegtam ir Ismaėlio dėl aš tavę išklausiu. Štai, aš jį peržegnojau ir jį vaisingą darysu ir didei *praplatįsu. Dvylika †kunigaikščių jam gims, ir aš **iš jo didį pulką žmonių darysu.

* per. 16, 10. † per. 25, 12. 16. ** per. 21, 18.

21. Bet savo derėjimą pastiprįsu su Izaoku, kurį Zorė tau pagimdys, apie sį *česą antrame mete.

* per. 21, 2.

22. Ir jis paliovė su juomi kalbėjęs. O Dievas Abraomą palikęs užžengė aukštyn.

23. Tai Abraomas ėmęs savo sunų Ismaėlą bei visus savo tarnus namieje užgimusius ir visus pirktus, ir visus vyriškus vardus turinčius savo namuose, ir appiaustė plėvelę jų kuno, tą pačią dieną, kurią Dievas jamui tai buvo prisakęs.

24. O Abraomas buvo devynių dešimtis ir devynių metų, kaip jisai plėvelę uodos savo kuno appiaustė.

25. Bet Ismaėlas jo sunus buvo trylikos metų, kaip plėvelė jo kuno appiaustoma buvo.

26. Lygiai ant vienos dienos jie visi buvo appiaustyti, Abraomas ir jo sunus Ismaėlas.

27. Ir kurie *tikt vyriški buvo jo namuose, namieje gimę ir pirkti iš svetimųjų, tie visi su juomi buvo appiaustyti.

* per. 18, 19.

Perskyrimas 18.

Abraomui iš naujo Izaokas pažadėtas ir išpustymas miesto Sodom apsakytas.

Ir Ponas Dievas pasirodė jamui girmioje *Mamre, jam besėdint pas angą savo šėtros, kaip diena didžiausiai tvanki buvo.

* per. 13, 18 ir 14, 13.

2. Ir jisai *pakeldams savo akis matė tris vyrus ties savim stovinčius. O matydamas †tus, bėgo jiems priešais nuo angos savo šėtros ir pasikloniojo iki žemės,

* Ebr. 13, 2. † per. 19, 1. 1 Petr. 4, 9.

3. Bei sakė: Viešpatie, jei radau malonės po tavo akių, tai ne praieik pro savo tarną.

4. Mažumas vandens *bus jums atneštas ir jūsų kojos mazgotos, ir atsiilskitės po šiuo medžiu. *per. 19, 2 ir 43, 24.

5. Ir aš *parnešiu jums duonos kamsnį, kad į savo širdį gaivintumbit, pasikui galite toliaus eit; nės **todėl atlankėte savo tarną. Jie atsakė: daryk, kaip sakei. *Vald. 6, 18 ir 13, 15.

† Vald. 19, 5. Ps. 104, 15. ** per. 19, 8 ir 33, 10.

6. Abraomas greitai nuėjo į šėtrą pas Zorę ir tarė: pasiskubindama įmaišyk tris saikelius kviečių miltų, minkyk ir iškepk propločius.

7. O jisai patsai nubėgo pas jaučius ir parvedė jauną gerą veršį ir davė tą tarnui; tas jį skubriai steliavo.

8. Ir uždėjo *sviestą bei pieną ir veršieną, kurią buvo pasteliavęs, ir padėjo jiems ir stovėjo ties jais po medžiu, ir jie valgė. *per. 19, 9.

9. Tai jie sakė jamui: kame tavo pati Zorė? jis atsakė: viduje *šėtros. *per. 24, 67.

10. Tai sakė jisai: aš *vėl tavę lankysu antrame mete, štai, į tada Zorė, tavo pati, augis sunų. Tai girdėjo Zorė užpakalyje jo, už angos šėtros. *per. 18, 14. † per. 17, 19, 21 ir 21, 2. Rym. 9, 9.

11. Ir juodu *abudu, taip Abraomas, kaip ir Zorė, buvo senu ir iškaršusiu, taipo kad Zorei jau įdaugiau ne be budavo pagal moterų budą. *per. 17, 17. Rym. 4, 19. Ebr. 11, 11. 12. 19. † per. 31, 35.

12. Todėl ji savije nusijuokdama *tarė: argi aš, įdabar sena jau budama, dar kuno geidulius išpildysu, o mano ponas **taipojau pasenęs? *per. 17, 17. † Luk. 1, 18. ** 1 Petr. 3, 6.

13. Tai sakė Ponas Dievas Abraomui: kodėl juokiasi Zorė iš to ir sako: argi dumoji tai tiesą esant, kad aš taip pasenusi dar pagimdysu?

14. Argi Ponui *Dievui bent koks daiktas būtų negalimas? Šį čėsą aš vėl ateisu pas tavę, antrame mete, tai Zorė turės sunų. *Jér. 32, 17. Sak. 8, 6. Mat. 3, 9 ir 19, 26. Luk. 1, 37.

15. Tai užsigynė Zorė sakydama: aš nesijuokiau! nės ji bijojos. Bet jis sakė: tai ne tiesa, juokeisi.

16. Tai tie vyrai kėlėsi eit iš čia ir nusigrėžė eit į šalis Sodomo; ir Abraomas ėjo su jais, juos *palydėti. *Rym. 15, 24. 3 Jon. 6.

17. Tai sakė Ponas Dievas: *kaip galiu užslėpti Abraomui, ką aš darau?

18. Kadangi didis žmonių pulkas

iš jo rasis, ir visi žmonės ant žemės jame *bus peržegnoti.

*per. 12, 3 ir 22, 18. Darb. 3, 25. Gal. 3, 8.

19. Nės aš žinau, įj *paliepsiantį savo vaikams ir savo vaikų vaikams posavo galvos, kad jie klausytų Pono Dievo prisakymų ir darytų, kas teisu ir ger yra; kad Pons Dievs tai Abraomui duotų nusiduot, ką jisai jam pažadėjęs. *Maiž. 4, 9. 10 ir 6, 7. Jér. 24, 15. Epéz. 6, 4.

20. Ir Ponas Dievas tarė: šauksmas *yra Sodome bei Gomore, ir tas yra didis, ir jų griekai yra labai sunkus. *per. 4, 10 ir 19, 13. Jok. 5, 4.

21. Todėl aš *nužengsu ir dabosu, bau jie ir darė tai vislab, pagal tą garsą, kaip aš apie juos girdėjau, arba ar ne yra taipo, kad įžinočiau. *per. 11, 9. 2 Maiž. 8, 8. † 5 Maiž. 8, 2 ir 13, 3. Joz. 22, 22. Luk. 16, 15. 2 Kor. 11, 11.

22. Ir tuodu vyrų šalin grėžė savo veidą nuėjo *į Sodomą. Bet Abromas apsistojo įpo akių Pono Dievo. *per. 19, 1. † per. 18, 1.

23. Ir priėjęs *jį tarė jamui: argi įtu teisųjų norėtumbei nužavinti su Dievo nesibijančiu?

*Ebr. 10, 22. † 4 Maiž. 16, 22. 2 Zom. 24, 17.

24. Rasi *teisųjų ben penkis dešimtis būtų tame mieste; argi norėtumbei tus nužavinti, o tai vietai ne atsileistumbei dėl penkis dešimtis teisųjų, kurie tame būtų? *Jér. 5, 1.

25. Tai nėra tavo budas, kad tu tai darytumbei irgi nužavintumbei teisųjį su Dievo nesibijančiu, kad *teisusis būtų kaip Dievo nesibijęs, tai nėra tavo budas, kursai įtu viso svieto sudžia esi, tu taipo ne sudysi. *Job. 8, 20. Jér. 3, 10. 11. † Job. 8, 3 ir 34, 17. Ps. 58, 12 ir 94, 2. Rym. 3, 6.

26. Ponas Dievas atsakė: Jei *aš rasu penkis dešimt teisųjų mieste Sodome, tai aš jų dėlei atsileisu visoms toms vietoms. *Jér. 5, 1. Ezék. 22, 30.

27. Abraomas atsakydams tarė: štai, aš *pasidrišau su Ponu Dievu kalbėti, kačėig įaš žemė esmi bei dulkės. *Luk. 18, 1. † per. 3, 19.

28. Rasi penkis dešimtis be penkių teisųjų tame būtų; argi norėtumbei visą miestą išpustyti dėl tų penkių? Jis atsakė: jei randi tame penkis dešimt be penkių, tai jį ne išpustysu.

29. Ir jis pradėjo toliaus su juomi kalbėti ir sakė: rasi keturis dešimt tame rastum? O jis sakė: aš jiems nieko ne darysu dėl keturių dešimt.

30. Abraomas tarė: ne pyk, Pone Dieve, man dar daugiaus kalbančiam; rasi tris dešimt tame randami butų? O Jis sakė: jei tris dešimt tame rasu, tai aš nieko jiems ne darysu.

31. Ir jis sakė: ak štai, aš išdrysau kalbėti su Ponu Dievu, rasi dvidešimt tame rastumbei? Jis atsakė: aš juos ne išpustysu dėl tų dvidešimt.

32. O jis tarė: ak *ne papyk, Pone Dieve, man dar tik vieną kartą kalbančiam: rasi dešimt tame rastumbei? O Jis *atsakė: aš juos ne išpustysu dėl tų dešimt. * Vald. 6, 39. † Jok. 5, 16.

33. Ir Ponas Dievas, palioves kalbėti su Abraomu, nuėjo; Abraomas sugrįžo į savo namus.

Perskyrimas 19.

Miesto Sodomo išpustijimas; Loto išgelbėjimas ir ausigriešijimas.

Anuodu angielu *vakare atėjo į Sodomą, o Lotas Sodome sėdėjo po vartų. Ir tuodu *pamatęs atsikėlė ir ir jiems dviem priešaisėjo ir pasikloniojo su savo veidu iki žemės. * per. 18, 22. † per. 18, 1 i. t.

2. Ir tarė: štai, viešpačiudu, *užeikita ben į namus savo tarno ir žmonai nakvokita. Numazgodinkita savo kojas, tai *trytmetyje anksti atsikėlė keliaukita savo keliu. Bet juodu atsakė: ne, bet **pasiliksiva per naktį ant ulyčios.

* Ebr. 13, 12. † per. 18, 4. ** Veizd. Luk. 24, 28.

3. Tai jis labai juodu meldė, ir juodu pas jį gaspadą ėmė į jo namus. Ir jis *steliavo jiems dviem vakariene ir kepę neraugintų prapločių; ir juodu valgė. * per. 18, 8.

4. Bet jiems dviem dar ne atsigulus, atėjo vyrai iš miesto Sodomo ir apstojo namus, jauni ir seni, visi žmonės iš visų šalių.

5. Ir atvadinę *Lotą tarė jam: kame tuodu vyru, kuriuodu pas tavę atėjo šią naktį? išvesk *juodu pas mus, kad **mes juodu išpažintumbim. * Jėz. 3, 9.

† Vald. 19, 22. ** per. 4, 1. Rym. 1, 24. 27. Jud. 7.

6. Lotas *išėjęs pas juos už vartų, o duris užrakinęs po savęs, *Vald. 19, 23.

7. Tarė: ak, mieli broliai, ne darykite taip pikta.

8. Štai, *aš turu dvi dukteri, tiedvi vyro dar ne išpažino, tiedvi jums išduos, darykite su jomdviem, kas jums mėgsta; bet šiems dviem vyram

nieko ne darykite; nėra todėl *juodu įėjo po pavėsiu mano stogo.

* veizd. Vald. 19, 24. † Veizd. per. 18, 5.

9. Bet jie atsakė: eik šen. Ir toliaus sakė: *tu viens esi ateivis žmonai ir *norai ponavot? gerai, mes tavę labiaus spausim, ne kaip anuodu. Ir jie su syla veržėsi ant to vyro Loto; o kaip jie pribėgo, norėdami duris atlaužti,

* 2 Petr. 2, 7, 8. † 2 Maiž. 2, 14.

10. Tuodu vyru siekė laukan ir Lotą pas savę įtraukė į butą, ir užrakino duris.

11. O vyrai pas duris to buto lyg akli *pastojo, taip didieji, kaip ir mažieji, ikikol pailso, ir duris rasti ne galėjo.

* veizd. 2 Kar. 6, 18. Darb. 13, 11.

12. Ir tuodu vyru sakė Lotui: ar dar čia turi kokį žentą, ar sunus, ar dukteres, ir kas tavųjų mieste, tą *išvesk iš šios vietos.

* per. 7, 1. 2 Petr. 2, 7, 9.

13. Nėsa mudu išpustysiva šią vietą todėl, kadangi *garsas apie ją didis yra po akių Pono Dievo, tas mudu atsiuntė, ją išpustyti.

* per. 18, 20.

14. Tai išėjęs Lotas kalbėjo su savo žentais, kuriuodu *turėjo vesti jo dukteres: atsikėlė *išėikita iš šio miesto, nėra Ponas Dievas šį miestą išpustys.

**Bet juodu tai juoku nuleido. *Mat. 1, 18.

† 4 Maiž. 16, 21. 45. ** 2 Maiž. 9, 21. Luk. 17, 28 ir 24, 11.

15. Taigi aušrai pasirodžius angielu du liepė Lotą pasiskubinti ir tarė: kelkis *ir imk savo moterę bei abi savo dukteri, kuriedvi čia yra, kad ir tu ne prapultumbei griekuose šio miesto.

* 4 Maiž. 16, 24. 26. Apr. 18, 4.

16. O jam užtrunkant nutvėrė tuodu vyru jį ir moterę ir jo abidvi dukteri prie rankų, todėl, *kad Ponas Dievas jo čėdijo, ir *išvedė jį laukan paliko jį lauke pas miestą.

* Luk. 18, 13. Rym. 9, 15. 16. † Ps. 34, 23.

17. O kaip juodu jį buvo išvedusiu, tai tarė: išgelbėk savo dušią ir *ne atsižvilgėk ir ne stovėk šioje visoje šalyje. Ant kalno išsilaiky, kad ne prapultumbei.

* per. 19, 26. Mat. 24, 16. 17. 18. Luk. 9, 62. Pil. 3, 13. 14.

18. Bet Lotas atsakė jiems dviem: ak ne, *Viešpatie!

* Darb. 10, 14.

19. Štai, kadangi tavo tarnas malonę rado po tavo akių, tai daryk dar didesnią savo mielaširdingystę, man išrodytą, kad tu mano dušią gyvą išlaikytumbei. Aš ant kalno ne galiu išsilaikyti; galėtu manę kokia neganda užpulti, kad numirčiau.

20. Štai, čia arti yra miestas, į kurį aš galiu nubėgti, ir tas yra mažas; čia aš išsilaikysu; juk mažas yra, kad mano dušia čia gyva išliktų.

21. Tai jis atsakė jam: ir *tame dalyke išklausiu tavę, kad aš ne išpuščiau tą miestą, apie kurį tu kalbėjai.

* Job. 42, 8, 9. Ps. 145, 19.

22. Skubinkis ir išsilaikykis čionai; nės aš *nieko ne galiu daryti, tau neėjus. Dėlto šis *miestas pramintas buvo Zoar.

* veizd. per. 32, 25, 26. 2 Maiž. 23, 10. 5 Maiž. 9, 14. Mark. 6, 5. † per. 13, 10 ir 14, 2.

23. Ir saulė jau buvo užtekėjusi ant žemės, kaip Lotas į miestą Zoar įėjo.

24. Tai Ponas *Dievas davė lyti sierą bei ugnį nuo Pono Dievo iš dangaus žemyn ant Sodomo bei Gomoro.

* 5 Maiž. 29, 23. Jėz. 13, 19. Jėr. 20, 16 ir 50, 40. Ezėk. 16, 49, 50. Ozeā 11, 8. Amon 4, 11. Zep. 2, 9. Luk. 17, 29. 2 Petr. 2, 6. Jud. 7.

25. Ir išpustijo anus miestus ir visą tą kampą, ir visus susėdus tų miestų, ir kas ant žemės augo.

26. Ir jo pati atsižvelgė ir *pavirto į druskos stulpą.

* Luk. 17, 32.

27. O Abraomas rytmetije anksti kėlęs nuėjo ant tos vietos, ant kurios buvo stovėjęs *po akių Pono Dievo.

* per. 18, 22.

28. Ir grėžė savo veidą ant Sodomo ir Gomoro linkai ir ant visos žemės to kampo, ir regėjo, o štai, dumas *pakilo iš žemės kaip dumas pečiaus.

* Apr. 18, 9.

29. Nėsa kaip Dievas išpustijo miestus tame kampe, tai jis atsiminė *Abraomo ir palydėjo Lotą iš tų miestų, kuriuos išpustijo, ir kuriuose Lotas gyveno.

* per. 8, 1 ir 18, 23.

30. Ir Lotas išsitraukė iš Zoar ir *pasiliko ant kalno su savo dviem dukterim; nės bijojos Zoare pasilikti; ir taip pasiliko nekurioje dauboje su abiem savo dukterim.

* per. 19, 17, 19.

31. Tai tarė vyriausioji jauniausiai: mūsų tėvas paseno, ir jau nėra nei jokio vyro ant žemės, kursai *su mumis sugultų pagal viso svieto būdą:

* per. 16, 2, 4 ir 38, 8, 9. 5 Maiž. 25, 5.

32. Tai eikš, duokiva savo tėvui vyno gert, gulėkiva prie jo, kad *vaikų iš savo tėvo gautumbim.

* Mark. 12, 19.

33. Taipoj jiedvi davė savo tėvui vyno gerti tą pačią naktį. Ir vyriausioji įėjusi atsigulė prie savo tėvo; ir jis ne pajuto, nė kaip ji atsigulė, nė kaip atsikėlė.

34. Ryto metą vyriausioji sakė jauniausiai: štai, aš vakar gulėjau pas savo tėvą. Duokiva jam ir šią naktį vyno gert, kad tu įėjusi atsigultumbei prie jo, kad vaikų iš savo tėvo gautumbiva.

35. Taipoj davė savo tėvui ir tą naktį vyno gerti. Ir jauniausioji taipojau nuėjusi atsigulė prie jo; o jis ne pajuto, nė jai atsigulant, nė atsikeliant.

36. Taipoj abi dukteri Loto nešči pastojė iš savo tėvo.

37. Ir vyriausioji pagimdė sunų, tą ji vadino Moab. Iš to *radosi Moabitai iki šiai dienai.

* 5 Maiž. 2, 9.

38. O jaunosioji taipojau pagimdė sunų, tą ji praminė vaiką Ami. Iš *to radosi vaikai Amon, iki šiai dienai.

* Maiž. 2, 19.

Perskyrimas 20.

Abimelėkas Abraomui jo pačią Zorę atima ir su nauda vėl atduoda.

Bet Abraomas iš ten nusitraukė į *žemę prieš pietus, ir gyveno tarp Kades ir tarp †Sur, ir buvo ateivis **žemėje Gerar.

* per. 18, 1. † per. 16, 7, 14. ** per. 26, 6.

2. Ir sakė apie savo pačią Zorę: ji *yra mano sesuo. Tai Abimelėkas, Geraro karalius, nusiuntęs pas ją †davė ją atvesti.

* per. 12, 13 ir 26, 7. † per. 12, 15.

3. Bet *Dievas †naktyje sapne atėjęs pas Abimelėką tarė jam: štai, **tu smerčiu numirsi dėl tos moteriškės, kurią tu ėmei; nes ji yra vyro pati.

* Ps. 105, 14. † Job. 33, 15. ** per. 20, 7.

4. Bet Abimelėkas ją nebuvo pakrutinęs ir tarė: Pone Dieve, argi *nori ir teisius žmones nužavinti?

* per. 20, 18. per. 18, 23.

5. Ar jisai man ne sakė: ji yra mano sesuo? o ji taipojau sakė: jis yra mano brolis; juk aš tai dariau su neišmanančia širdžia ir su nekaltomis rankomis.

6. Ir Dievas atsakė jamui sapne: ir aš žinau, kad tu tai darei su neišmanančia širdžia, todėl *tavę ir apsaugojau, kad †prieš manę ne susigriešytumbei, ir tau ne pavelijau, ją pakrutinti.

* per. 31, 7 ir 35, 5. 2 Maiž. 34, 24. 1 Zom. 25, 26, 34. † per. 39, 9. 3 Maiž. 6, 2. 1's. 51, 5.

7. Todėl atduok tam vyrui jo pačią, nės *jis esti prarakas, ir te meldžia jisai už tavę, tai tu gyvas išliksi. O jei tu ją ne atduosi, tai †žinok, kad tu smerčiu turėsi numirti, ir **vis, kas tavųjų yra.

* 1 Zom. 7, 5. 2 Kar. 5, 11. Job. 42, 8. Jok. 5, 14, 15. 1 Jon. 5, 16. † per. 2, 17. ** 4 Maiž. 16, 32, 33.

8. Tai Abimelėkas ryto metą anksti atsikėlęs suvadino visus savo tarnus

ir sakė tai vislab jiems begirdint; ir žmonės labai to bijojosi.

9. O Abimelėkas ir Abraomą pavadinęs tarė jamui: kam tu mums tai padarei? Ir kuomi aš prieš tavę nusidėjau, kad * tokį sunkų grieką norėjai užvest ant manęs ir ant mano karalystės? Tu su manimi darei, kaip ne * pareitis daryti. * per. 26, 10. 2 Maiž. 32, 21. Joz. 7, 25. † per. 34, 7.

10. Ir Abimelėkas toliaus tarė Abraomui: ką-gi tu regėjai, kad tai man padarei?

11. Abraomas atsakė: aš dumojau, rasi * žmonės šime kampe nesibijo Dievo, ir * nužavys manę dėl mano pačios.

* per. 42, 18. Ps. 36, 2. P'am. S. 16, 6. † per. 12, 12 ir 26, 7.

12. Priegtam ji ir tikrai * yra mano sesuo, nės ji yra mano tėvo duktė, ale ne mano motinos duktė, ir aš ją vedžiau į pačią.

* veizd. per. 11, 29.

13. O kaip * Dievas manę liepė išeit iš mano tėvo namų, aš jai sakiau: išrodyk man tą mielaširdingystę, ir visur, kur mudu tikrai nukeliausiva, sakyk, † manę esant tavo brolių.

* per. 12, 1. 9. 11. i. t. Ebr. 21, 8. † per. 12, 13.

14. Tai Abimelėkas ėmęs avis ir jaučius, * bernus bei slugines, davė tus Abraomui; priegtam ir atdavė jamui jo pačią Zorę.

* per. 12, 16.

15. Ir tarė: štai, visa * mano žemė tau atvira; gyvenk, kur tau patinka.

* per. 13, 9.

16. Ir tarė Zorei: štai, aš daviau * tavo broliui tukstantį sidabrininkų; štai, † tie bus tau dangalas ** akių, po akim visų pas tavę esančiųjų, ir visur; o tai buvo jos koronė.

* per. 20, 5. † per. 26, 11. ** per. 24, 55.

17. Bet Abraomas meldėsi * Pono Dievo, tai gydė Ponas Dievas Abimelėką ir jo pačią ir jo slugines, kad vaikų pagimdė.

* Job. 42, 9. 10.

18. Nėsa Ponas Dievas ikšiol * drutai buvo užrakinęs visų moterų žyvatą namuose Abimelėko, dėl Zorės, Abraoma pačios.

* per. 12, 17.

Perskyrimas 21.

Izaoko užgimimas; Ismaėlo išvaymas; Abraomo derėjimas ir Dievo žodžio sakymas.

Ir Ponas Dievas atlankė * Zorę, kaip buvo sakęs, ir darė jai, kaip † buvo kalbėjęs.

* 1 Zom. 2, 21. † per. 17, 19 ir 18, 10. 14. Gal. 4, 23. 28.

2. Ir Zorė pastojo nėščia ir pagimdė

Abraomui * jau pasenusiam sunų, † tuo-čės, kurį Dievas jam buvo apsakęs:

* Darb. 7, 8. Gal. 4, 22. Ebr. 11, 11. † per. 17, 21.

3. Ir Abraomas praminė savo sunų, kurs jam užgimė, Izaoku, * kurį Zorė jam pagimdė.

* per. 17, 19.

4. Ir appiaustė * ji ašmą dieną, kaip † Dievas jam buvo prisakęs.

* Darb. 7, 8. † per. 17, 10. 12.

5. Šimta * metų senas buvo Abraomas, kaip jo sunus užgimė.

* per. 17, 1. 17.

6. Ir Zorė sakė: Dievas * man juoką padarė, nės kas tai girdės, manęs † juoksis.

* Ps. 126, 2. Jez. 54, 1. Gal. 4, 27. † Luk. 1, 58.

7. Ir tarė: kas drįstų tai sakyt apie Abraomą, kad Zorė vaikus žindo ir * kad sunų jam pagimdžiusi, jam pasenus?

* per. 18, 11. 12.

8. Ir vaikelis augo ir buvo nutrauktas; ir Abraomas kėlė didelę česnį tą dieną, kurioje Izaokas buvo nutrauktas;

9. Ir Zorė, pamačiusi sunų Agaros, * Egiptiškos, kurį † ji Abraomui buvo pagimdžiusi, ji ** apjuoktoji esantį,

* per. 16, 1. † per. 16, 15. ** Gal. 4, 29.

10. Tarė Abraomui: išvayk * tu šią sluginę su jos sunumi; nėsa šios sluginės sunus ne tur gauti dalykus su mano sunumi Izaoku.

* Gal. 4, 30. veisd. per. 25, 26 ir 36, 6, 7.

11. Tas žodis ne patiko Abraomui * dėl savo sunaus.

* per. 17, 18.

12. Bet Dievas sakė jamui: ne primk tai už piktą dėl vaiko ir dėl sluginės. Vis, ką Zorė tau sakė, tai daryk; nės * Izaoke pažadėjimo sėkla tau bus vadinama.

* Rym. 9, 7. 8. Ebr. 11, 18.

13. Priegtam ir sluginės sunų aš darysu (didžiu) * pulku, todėl, kadangi jis tavo sunus yra.

* per. 21, 18. per. 16, 10 ir 17, 20.

14. Tai Abraomas anksti kėlęs ėmė duoną bei plėčką vandenimi pripiltą, ir vaiką podraug, ir * išleido juodu. Tai ji išsitraukė ir paklydo puščioje pas Berzabą.

* Jon. 8, 35.

15. O kaip vandens plėčkoje jau ne buvo, pametė ji vaiką po medžių,

16. Ir atstojusi pasisėdo iš tolo per kilpinio šuvį, nės ji sakė: aš ne galiu matyti vaiką be mirštant. Ir ties juomi pasisėdusi pradėjo verkti.

17. Tai išklause * Ponas Dievas verksmą to vaiko. Ir Angielas Dievo prišaukė Agarai iš dangaus ir sakė jai: kas kenk tau, Agara? Nesibijok, nės Dievas išklause verksmą vaiko, čia be gulinčio;

* 2 Maiž. 3, 7.

18. Atsikėlusi imk vaiką ir vesk jį prie savo rankos; nės aš *iš jo didį pulką žmonių darysiu. *per. 21, 13.

19. Ir Dievas *jai atvėrė akis, kad ji šulinį išvydo, tai ji priėjusi pripylė plėčką vandenimi ir pagirdė vaiką.

*4. Maiž. 22, 21. veisd. 2 Kar. 6, 17. 18. 20. Luk. 24, 16. 31.

20. Ir Dievas buvo *su tuom vaiku, tas augo ir gyveno puščioje ir pastoje *tikras strielčius. *per. 28, 15 ir 3, 29, 3. 21. †per. 16, 12.

21. Ir gyveno puščioje Paran. Ir jo motyna išrinko *jam pačią iš Egipto žemės. *per. 24, 4.

22. Tuočės kalbėjo Abimelėkas *ir Pikols, jo vyriausiasis antabažų, su Abraomu ir tarė: Dievas *tyr su tavimi visuose tavo darbuose. *per. 20, 2 ir 26, 26. †per. 26, 28.

23. Todėl dabar man *prisiiek prie Dievo, kad tu nei man, nei mano vaikams, nei jokios neviernybės ne nori daryti; bet tą mielaširdingystę, kurią aš tau išrodžiau, ir man išrodysi, ir tai žemei, kurioje tu ateivis esi. *Joz. 2, 12. 1 Zom. 24, 21.

24. Tai atsakė Abraomas: prisieksu.

25. Ir Abraomas pabarė Abimelėką dėl šulinio, kurį Abimelėko bernai su syla buvo išveržę.

26. Tai atsakė Abimelėkas: aš ne žinojau, kas tai daręs; priegtam juk tu man tai nepasakei: o aš to nei girdėti ne girdėjau, kaip šiandien.

27. Tai Abraomas ir avis ir jaučius ėmęs davė tuos Abimelėkui; ir juodu *darė derėjimą tarp savęs. *per. 26, 31.

28. Ir Abraomas skyriu pastatė septynis erylčius.

29. Tai tarė Abimelėkas Abraomui: kam *tie septyni erylčiai skyriu čia pastatyti? *per. 33, 8.

30. Jis atsakė: septynis erylčius tu imsi nuo mano rankos, kad *man tie būtų liudymui, kad aš kasdinau šį šulinį. *per. 31, 48. 52.

31. Todėl ta *vieta praminta buvo Berzaba, kadangi abudu čia kits kitam prisiekė. *per. 26, 33.

32. O tokiu budu juodu suderėjo Berzaboj. Tai atsikėlęs Abimelėkas ir Pikols, jo vyriausiasis ant abažų, vėl nusitraukė į Pylistų žemę.

33. O Abraomas medžius sodino Berzaboj' ir apsakė *čionai vardą Pono Dievo, amžinojo † Dievo. *per. 4, 26.

†5 Maiž. 33, 27. Jėz. 40, 28. Rym. 16, 26. 1 Tim. 1, 17.

34. Ir buvo ateivis Pylistų žemėje ilgą česą.

Perskryimas 22.

Izaoko apieravojimas. Pažadėjimas apie Kristų.

Po šių nusidavimų mėgino *Dievas Abraomą ir sakė jam: Abraome, ir jis atsiliepė: štai!

*1 Kor. 10, 13. Ebr. 11, 17. Jok. 1, 12. 1 Petr. 1, 7.

2. Tai jis sakė: imk *Izaoką, viengi-musį savo sunų, kurį tu myli, ir nuėjęs į žemę Moryą, apieravok tenai jį deginimo apierai, ant kalno, kurį aš tau prirodysiu. *Ebr. 11, 17. 2 Nus. Kar. 3, 1.

3. Tai Abraomas ryto metą anksti atsikėlęs pabalnojo savo asilą ir drauge su savimi ėmė dvejetą tarnų bei savo sunų Izaoką; ir suskaldė malką deginimo apierai ir pasikėlęs nuėjo į tą vietą, apie kurią Dievas jam buvo kalbėjęs.

4. Trečią dieną Abraomas pakėlęs savo akis iš tolo pamatė tą vietą,

5. Ir tarė dvim savo tarnam: pasilikita čia su asilu, aš su vaiku tenai nueisiva, ir kada Dievo busiva meldusiu, pas judu vėl sugrįšiva.

6. Ir Abraomas ėmęs malką deginimo apierai, uždėjo *tą ant savo sunaus Izaoko, bet jis ugnį bei peilį ėmęs į savo ranką, ėjo abudu podraug. *Jon. 19, 17.

7. Tai sakė Izaokas savo tėvui Abramui: mans tėve! Abraomas atliepė: štai, mano sunau! ir jis sakė: čia yra ugnis ir malka; ale kame avis deginimo apierai?

8. Abraomas atsakė: mano sunau, Dievas sau įsidabos avį deginimo apierai. Ir nuėjo tuodu podraug.

9. Ir nukakusiu į tą vietą, Dievo jam apsakytą, pabudavojo čiajau Abraomas altorių ir užkrovęs malką bei savo sunų surišęs, uždėjo *jį ant altoriaus, ant viršaus malkos. *Ebr. 11, 17. Jok. 2, 21.

10. Ir ištiesęs savo ranką nutvėrė peilį, kad tuomi savo sunų papiautų.

11. Tai Angielas Pono Dievo prišaukė jam iš dangaus ir tarė: Abraome! Abraome! jis atsiliepė: štai!

12. O jis tarė: idant *nepažeisk vaiko su savo ranka ir jam nieko nedaryk. Nės dabar † žinau, tavę Dievo bijantį, ir nečėdijai savo vienintėlio sunaus, dėl manęs.

*1 Zom. 15, 22. Mik. 6, 7. 8. †per. 26, 5. Jok. 2, 22.

13. Tai Abraomas, pakėlęs savo akis, užpakalyje matė aviną erškė-

čiuose su ragais kabanti; ir nuėjęs ėmė tą aviną ir tą apieravojo deginimo apierai vietoje savo sunaus.

14. Ir Abraomas praminė tą vietą: Pons Dievs mato. Todėl dar iki šiai dienai sakoma: ant kalno, kur Pons Dievs mato.

15. Ir Angielas Pono Dievo vėl prišaukė Abraomui iš dangaus,

16. Ir tarė: aš *pats prie savęs priešikiau, sako Ponas Dievas, kadangi tu tai darei ir savo vienintėlio sunaus ne čėdijai, *Ps. 105, 9. Luk. 1, 73. Ebr. 6, 13, 14.

17. Kad aš tavo vaikus žegnosi ir juos daugsįsu, kaip *žvaigždes ant dangaus ir kaip †žiezdras ant kranto jurių; ir tavo **vaikai gyvės namuose ††tavo neprietelių. *per. 15, 5. Jėr. 33, 22. †per. 13, 16. **per. 24, 60. ††Mik. 1, 9.

18. Ir per tavo sėklą *bus peržegnoti visi žmonės ant žemės, todėl, kad †tu paklusnus buvai mano žodžiams.

*per. 12, 3 ir 18, 18 ir 26, 4. Darb. 3, 35. Gal. 3, 8, 9. 16. 18. †per. 22, 3, 10. per. 26, 5.

19. Taip Abraomas vėl pargrižo pas savo tarnudų; ir pasitaisę nukeliavo į Berzabą *ir gyveno čionai. *per. 21, 31.

20. Po šių nusidavimų stojos, kad apsakytą buvo Abraomui: štai, Milka *taipojau vaikų pagimdė tavo broliui Naorui, *per. 11, 29.

21. Butent Užą pirmutinį ir Bužą jo brolių, ir Kemuėlą, iš kurio Syrionai radosi.

22. Ir Kesėdą, ir Asą, ir Pildą ir Jedlapą ir Betuėlą.

23. O Betuėlui *gimė Rebeka: šius aštuonis pagimdė Milka Naorui, Abraomo broliui. *per. 24, 15.

24. Ir netikroji jo pati vardu Reuma tiekajau pagimdė, butent Tėbą, Gamą, Taą ir Maaką.

Perskyrimas 23.

Zorės mirimas ir palaidojimas.

Zorė buvo šimto dvidešimtis ir septynių metų sena.

2. Ir numirė vyriausiam mieste Ebron *vadinamame, žemėje Kanaan. Tai atėjo Abraomas, kad ją apraudotų ir apverktų. *per. 13, 18 ir 23, 19.

3. Potam kėlęs nuo savo lavono susikalbėjo su vaikais Eto ir tarė:

4. Aš *esmi ateivis ir jūsų susėdas, duokite †man laidojimo vietą ir mano vaikų vaikams tarp savęs, kad

savo lavoną galėčiau palaidoti, po mano akių gulinti.

*per. 17, 8. Ps. 105, 12. Ebr. 11, 9, 13. †Darb. 7, 5.

5. Tai atsakė Abraomui vaikai Eto ir tarė jam:

6. Klausyk mūsų, mielas kunige, tu esi *kunigaikštis Dievo tarp mūsų; palaidok savo lavoną geriausiose mūsų kapinėse. Nei viens žmogus tarp mūsų tai tau uždraus, kad tu jo grabuose ne palaidotumbei savo lavoną. *per. 13, 2 ir 14, 14, 14 ir 24, 35.

7. Tai Abraomas kėlėsi ir pasikloniojo žmoniemis tos žemės, butent vaikams Eto.

8. Ir jis su jais kalbėdams tarė: jeigi jums tai patinka, kad aš savo lavoną, po mano akių gulinti, palaidočiau, tai klausykite manęs ir mano vardan melskite Eproną, sunų Zoaro,

9. Kad jisai man duotų savo uolą Makpėlą, kurią jis tur gale savo dirvos; te duodie ją man už piningus, kiek ji verta, man ir mano vaikų vaikams į kapines tarp jų.

10. Nės Epronas gyveno tarp Eto vaikų. Tai atsakė Eponas, Etytas, Abraomui, visiems Eto vaikams be girdint, po akių visų, kurie *pro varčius jo miesto ir išėjo, ir įėjo ir tarė: *per. 34, 20. Rut. 4, 4.

11. Ne taip, kunige, bet klausyk manęs: aš tau dovanojų tą dirvą ir uolą taipojau toje, ir paduomi tau po akimis vaikų mano žmonių, kad palaidotumbei savo lavoną.

12. Tai pasikloniojo Abraomas žmoniemis tos žemės,

13. Ir kalbėjo su Epronu, žmoniemis tos žemės begirdint, ir tarė: jei man nori tą perleisti, tai meldžiu, imk nuo manęs piningus už dirvą, kuriuos aš tau duomi, tai čia palaidosiu savo lavoną.

14. Epronas atsakydams Abraomui tarė jam:

15. Mielas kunige, klausyk manęs: ta dirva keturių šimtų sidabro *siklų verta, ale ką tai mačija man arba tau? palaidok tiktai savo lavoną. *2 Maiž. 30, 13. Ezek. 45, 12.

16. Abraomas pakluso Eprono ir užmokėjo *jam piningus, kiek buvo sakęs, begirdint vaikams Eto, butent keturis šimtus sidabro siklų, prekyje imamų ir duodamų. *Jėr. 32, 9.

17. Taip Eprono *dirva, kuri Mak-

pėloje yra, ties Mamrės, teko Abraomui pasisavintinai, draug su uola viduje ir su visais medžiais aplinkui;

* per. 25, 9, ir 49, 30. 31. 32 ir 50, 13. Darb. 7, 16.

18. Kad vaikai Eto tai matė, ir visi, kurie pro vartus jo miesto ar įėjo, ar išėjo.

19. Potam Abraomas palaidojo savo pačią Zorę uoloje dirvos, kuri Makpėloje yra, ties Mamrės, tatau esti Ebrone žemėje Kanaan.

30. Šitaipo teko *Abraomui dirva ir uola toje, Abraomui ir jo vaikų vaikams, į kapines nuo vaikų Eto.

* veizd. Rut. 4, 7. 8. 9. 10. Jėr. 32, 10. 11.

Perskyrimas 24.

Izaokas Rebekę gauna į pačią.

Abraomas *buvo pasenęs ir gerai iškarsęs, ir Ponas Dievas jį *buvo peržegnojęs visur.

* per. 18, 11 ir 21, 5. † per. 24, 35. * per. 35, 2. Ps. 112, 3. Pam. S. 10, 22.

2. Ir sakė vyriausiam *tarnui savo namų, užveizdėtojiui †savo namų: pakišk **savo ranką po mano kulšies;

* per. 15, 2. † per. 24, 10 ir 39, 4. 5. 6. ** per. 47, 29.

3. Ir prisiek *man prie Pono Dievo, dangaus bei žemės Dievo, kad ne†nori mano sunui moterį išrinkti iš dukterų Kananytų, tarp kurių aš gyvenu;

* per. 14, 22. 5 Maiž. 6, 13. Joz. 2, 12. † per. 26, 35 ir 47, 46. ir 28, 2. 2 Maiž. 34, 16. 5 Maiž. 7, 3.

4. Bet kad *nukeliautumbei į †mano tėviškę ir prie mano genčių ir išskirtumbei iš čia mano sunui Izaokui moterį.

* per. 28, 2. † per. 12, 1.

5. Tarnas atsakė: kaipgi? o jei ta moteriškė nenorėtų manę sekti į šią žemę; argi aš tavo sunų vėl nugabėsu į aną žemę, iš kurios tu išitraukei?

6. Abraomas atsakė jam: dabokis, idant mano sunų daugiaus ten ne-nuvestumbei.

7. Viešpats, dangaus Dievas, kurs manę *ėmė iš mano tėvo namų ir iš mano tėviškės, kurs man kalbėjęs ir pasibažijęs, sakydams: šią †žemę aš duosu tavovaikams, tasaisiys savo Angiela pirm tavęs, kad čia mano sunui pačią išskirtumbei.

* per. 12, 1. † per. 12, 7 ir 13, 15.

8. O jei ta moteriškė ne norės tavę sekti, tai valnas *busi nuo šios prisiegos; ale ne nuvesk tenai daugiaus mano sunų.

* Joz. 2, 17. 20.

9. Tai padėjo tarnas savo ranką po kulšies Abraomo, savo kunigo, ir prisiekė jam tai.

10. Taipo ėmė tarnas dešimtį ver-

bludų iš verbludų savo pono ir nu keliavo, ir *buvo drauge ėmęs visokių lobių savo pono ir pasitaisęs nukeliavo į Mezopotamiją, į miestą †Naoro.

* per. 24, 2. † per. 27, 43.

11. Tai verbludams davė atsigulti lauke pas miestą, pas nekuri šulinį, apie vakarą tuočės, kad *moterės išeidavo vandens semti.

* 2 Maiž. 2, 16. 1 Zom. 9, 11.

12. Ir tarė: Pone *Dieve, tu Dieve mano pono Abraomo, sutik †man šiandien ir išrodyk mielaširdystę mano ponui Abraomui.

* per. 24, 27 ir 26, 24 ir 28, 13 ir 32, 9. 2 Maiž. 3, 6. 15. † Neem. 1, 11. Ps. 37, 5.

13. Štai, aš *čia stoviu pas šulinį, ir žmonių †dukterės išeis iš miesto, kad vandens semtų.

* per. 24, 43. † per. 29, 9. 2 Maiž. 2, 26.

14. Kadagi kokia merga ateis, kuriai aš tarsu: prilenkusi savo kragą duok man *gerti; o ji atsakys: gerk, aš ir tavo verbludus pagirdysu; kad ji ta butų, kurią tu savam tarnui Izaokui į moterį busi paskyręs; ir aš †ant to numanyčiau, kad tu mielaširdystę išrodęs mano ponui.

* veizd. Vald. 6, 17. 37. † 1 Zom. 6, 7 ir 14, 10 ir 20, 7.

15. Ir jam dar ne iškalbėjus, štai išėjo Rebekė, Betuėlo duktė, kursai Milkos *sūnus buvo, ir kuri Naoro, Abraomo brolio, pati buvo, nešdama kragą ant savo pečių.

* per. 11, 29 ir 22, 23.

16. Ir ji *buvo labai graži merga ant veido, dar merga ir nei jokio vyro ne pakrutinta; ta nulipusi į šulinį prisėmė kragą ir vėl aukštyn užlipo.

* per. 26, 7.

17. Tai tarnas jai priešais bėgdams sakė: duok man mažumą vandens gerti iš tavo krago.

18. O ji *atsakė: gerk, mielas pone! ir tuojau kragą ant savo rankų nuleidusi, davė jam gerti.

* 1 Petr. 3, 8 ir 4, 9.

19. O ji jam gerti davusi, tarė: sėmsu ir tavo verbludams, ik visi bus gėrę.

20. Ir pasiskubindama išpylė kragą į rindą ir vėl nubėgusi pas šulinį semti, sėmė visiems jo verbludams.

21. O šis vyras dvijojos iš jos ir tylėjo, ikikol suprato, bau *Dievas malonė davęs ant šios kelionės, ar ne?

* per. 24, 12. 56.

22. O kaip verbludai visi buvo atsigėrę, išėmė jisai auksiną saktį, *pusę svarelį sveriantį, ir du rankų žiedu ant jos rankų, dešimt lengvių svarų aukso sveriančių.

* 2 Maiž. 32, 2. 3.

Jėz. 3, 19. 20. 21. Ezėk. 16, 11. 12. 1 Petr. 3, 3.

23. Ir tarė: mano duktė, kieno tu esi? sakyk man tai, bau ir yra ruimo namuose tavo tėvo nakvynei?

24. Ji atsakė jamui: aš *esmi Betuėlio duktė, sunaus Milkos, kurią ji Naorui pagimdė. *per. 22, 23.

25. Ir toliaus sakė jamui: turim ir daug šiaudų bei pašaro, ir gana ruimo nakvinoti.

26. Tai tas vyras pasikloniojęs *meldėsi Pono Dievo. *per. 24, 52. 2 Maiž. 4, 31.

27. Ir tarė: pagarbintas *buk, Viešpatie, tu Dieve mano pono Abraomo, kurs įsavomielaširdystę ir teisybę neatraukėi nuo mano pono, nėra Ponas Dievas vedė **manę keliu į mano pono brolio namus. *2 Maiž. 18, 10. Rut. 4, 14. 1 Zom. 25, 32, 39.

22 Zom. 18, 28. Luk. 1, 68. †per. 32, 10. Ps. 98, 3. **per. 24, 48.

28. O merga nubėgusi pasakė tai vislab savo motynos namuose.

29. O Rebekė turėjo brolių vardu Laboną; o *Labonas išbėgo laukan prie to vyro pas šulinį. *per. 29, 5.

30. Ir pamatęs saktis bei aprankes ant rankų savo sesers, bei girdėjęs žodžius Rebekės, savo sesers, sakančius: taip man tarė tasai vyras; priėjo jisai tą vyrą, ir štai, jis stovėjo prie verbludų pas šulinį.

31. Ir tarė: eikš į vidų, tu *žegno-tasis Pono Dievo, ko stovi lauke? Aš butą iškrausčiau ir verbludams taipojau ruimą dariau.

*per. 26, 29. Vald. 17, 2. Rut. 3, 10. Ps. 115, 15.

32. Taipo įvedė jisai tą vyrą į butą ir *nužabojęs verbludus padavė jiems šiaudų bei pašaro ir vandens, numazgoti jo kojas, bei tų vyrų, kurie su juom buvo. *per. 43, 24. Vald. 19, 21.

33. Ir padėjo jiems valgyti. Bet jis tarė: aš *nevalgysu, pirmneng busų pasakęs, kodėl čion atėjau. Jie atsakė: kalbėk. *Job. 23, 12. Jon. 4, 34. Epėz. 6, 5. 6. 7.

34. Jis tarė: aš esmi Abraomo tarnas.

35. O Ponas Dievas mano *poną apščiai peržegnojęs, ir jis didžiu ponu pastojo; ir davė jam avių ir jaučių, sidabro ir aukso, bernų ir sluginių, verbludų ir asilų. *per. 24, 1. per. 13, 2.

36. Priegtam Zorė, mano pono pati, sunų *pagimdė manam Ponui jo senatvėje; jam įpadavė jis vislab, ką tiksliai tur. *per. 21, 2. †per. 21, 10 ir 25, 5.

37. Ir aš *turėjau prisiekti savam ponui, man sakančiam: tu ne skirk

pačią manam sunui iš dukterų Kananų, kurių žemėje aš gyvenu,

38. Bet nukeliauk *į mano tėvo namus ir pas mano giminę, čia išskirk mano sunui pačią. *per. 24, 4.

39. O aš *atsakiau savam ponui: kaipgi? o jei ta merga ne norėtų manę sekti? *per. 24, 5.

40. Tai jis *atsakė: Pons Dievs, kuriam į aš šlužiju, siųs savo Angielą su tavim ir bus tau malonus ant šios kelionės, kad manam sunui moterį išskirtumbei iš mano genčių ir iš mano tėvo giminės. *per. 24, 7. †per. 17, 1.

41. Tai busi *valnas nuo šios prisiegos, kad busi nukeliavęs pas mano gentis; jei jie (savo dukterį) tau ne duos, tai busi valnas nuo šios prisiegos. *per. 24, 8.

42. Taipo atėjęs šiandien pas šulinį sakiau: Pone *Dieve, tu Dieve mano pono Abraomo, jei tu savo malonę išrodei man ant šio kelio, kurį aš parkeliavau, *per. 24, 12.

43. Štai, tai čia *stoviu pas šulinį. Kadagi kokia merga ateis vandens semt, o aš jai tarsu: duok man mažumą vandens gert iš savo krago, *per. 24, 13.

44. O ji atsakys: gerk, aš ir tavo verbludams semsu: kad ji būtų ta moteriškė, kurią Pons Dievs esti paskyręs sunui mano pono.

45. O man *tus žodžius dar ne iškalbėjęs savo širdyje, štai, išeit Rebekė su kragu ant savo pečių ir, nulipusi į šulinį, semia. Tai aš jai sakiau: duok man gerti. *per. 24, 15 i. t. † 1 Zom. 1, 13.

46. Ir ji kragą greitai nuleidusi nuo savo pečių tarė: gerk, ir tavo verbludus taipojau pagirdysu. Taipo aš gėriau, o ji pagirdė ir verbludus.

47. O aš ją paklausęs sakiau: kieno duktė tu esi? ji atsakė: aš esmi Betuėlio duktė, sunaus Naoro, kurį Milka jam pagimdė. Tai *aš saktį užkabinau ant jos kaktos ir aprankes ant jos rankų. *Ezek. 16, 11. 12.

48. Ir *pasikloniojęs meldžiausi Pono Dievo, ir liaupsinau Viešpatį, Dievą mano pono Abraomo, kurs manę tikru keliu buvo vedęs, kad į aš jo sunui savo pono brolio dukterį per pačią išrinkčiau. *per. 24, 26. †per. 22, 23.

49. Jeigu jus tie este, kurie *mano ponui prietelystę ir viernybę norit

išrodyt, tai sakykit man; jei ne, tai vėl sakykit, kad aš sukčiaus ar ant dešinės, ar ant kairės. *per. 47, 29. Joz. 2, 14.

50. Tai Labonas ir Betuėlas atskydamu tarė: tai *randasi nuo Pono Dievo, todėl nieką prieš tavę ne galiva kalbėti, nei tiktą, nei gerą.

*Ps. 118, 23. Mat. 21, 42. Mark. 12, 11. t per. 31, 24.

51. Štai yra Rebekė po *tavo akių, imk ją ir nukeliauk, kad ji tavo pono sunaus pati butų, kaip Ponas Dievas esti kalbėjęs.

*per. 20, 15.

52. O kaip Abraomo tarnas šius žodžius girdėjo, tai jis pasikloniojo *Ponui Dievui ant žemės.

*per. 24, 26.

53. Ir išėmęs *sidabrinčius ir auksinius rykus bei rubus davė tus Rebekai, bet jos broliui bei motynai davė žoles skaniai kvepiančias.

*2 Maiž. 3, 22 ir 11, 2 ir 42, 35.

54. Tai valgė ir gėrė įsiai su tais vyrais, kurie su juomi buvo, ir nakvinas čionai pasiliko. Bet ryto metą keldamas tarė: leiskit *manę keliauti pas savo poną.

*per. 24, 56. 59.

55. Bet jos brolis ir motyną sakė: duok mergai dar ben vieną arba dešimt dienų pas mudu pasilikt; paskuai gali keliauti.

56. Tai jis jiemsdviejim atsakė: ne trūkinkita manę, nės Pons Dievs man savo malonę išrodė ant šio kelio; leiskit manę, kad pas savo poną nukakčiau.

57. Tai juodu tarė: parvadįkiva mergą ir girdėkiva, ką ji atsakys.

58. Ir parvadinusiu Rebekę tarė jai: ar nori tu keliauti su šiuom vyru? Ji atsakė: noru su juomi.

59. Taip išleido savo seserį Rebekę *su jos aukle ir su Abraomo tarnu ir jo vyrais.

*per. 35, 8.

60. Ir jie Rebekę peržegnojo ir tarė jai: tu esi mūsų sesuo, *išsiplatink į daug tukstančių tukstančius, ir tavo tvaikaitevaldo vartus savo neprietelių.

*per. 17, 16. t per. 22, 17.

61. Taip kėlusi Rebekė su savo mergomis užsisėdo ant verbludų ir sekė tam vyrui. O tarnas priėmęs Rebekę nukeliavo.

62. O Izaokas parėjo nuo šulinio *gyvojo ir reginčio, nės jis gyveno žemėje į pietus.

*per. 16, 14 ir 25, 11.

63. Ir buvo išėjęs Dievo *melstis ant lauko prieš vakarą ir pakėlęs savo akis matė verbludus pareinančius.

*Joz. 1, 8. Ps. 1, 2. Ps. 77, 13 ir 119. 15 ir 143, 5.

64. O Rebekė savo akis pakėlusi ir pamačiusi Izaoką, nusėdo *nuo verbludo,

*Joz. 15, 18.

65. Ir tarė tarnui: kas tai per vyrs, kurs mums priešais ateit ant lauko? Tarnas atsakė: tai mano ponas. Tai ėmusi ji skreistę apsidengė.

66. O tarnas Izaokui vislab pasakė, ką jis buvo atlikęs.

67. Tai Izaokas įvedė ją į šėtrą savo motynos Zorės ir vedė Rebekę, ir ji pastojo jo pati, ir jis ją mylėjo. Taip Izaokas vėl *linksmas pastojo po numirimo savo motynos.

*per. 38, 12.

Perskyrimas 25.

Abraomo antroji pati. Ismaėlo bei Izaoko vaikai.

Abraomas vėl vedė kitą moterį, vadinamą Keturą.

2. Ta jamui pagimdė *Simroną ir Jaksaną, Medėną ir Mydianą, Jesbaką ir Suą.

*1 Nus. Kar. 1, 32.

3. O Jaksanui gimė Sėbas ir Dedanas. Bet vaikai Dedano buvo: Asurims, Latusims bei Lėumims.

4. Vaikai Mydiano buvo: Epas, Epers, Anoks, Abydas ir Eldaas. Šie visi yra vaikai Keturos.

5. O Abraomas *visą savo turtą davė Izaokui.

*per. 24, 36.

6. Bet vaikams, kuriuos iš kitų moterų buvo gavęs, davė *jis dovanas ir leido tus šalin trauktis nuo savo sunaus Izaoko, jam dar gyvam b'esant, ties tsaulės užtekėjimu į rytų žemę.

*per. 21. 14. t Vald. 6, 3.

7. O šitas yra amžias Abraomo, kurį jis buvo sulaukęs: šimtą septynis dešimtis ir penkis metus.

8. Ir silpnyn ėjęs numirė pakajingame amže, jau *pasenęs ir šio amžio nugrišęs, ir t buvo palaidotas pas savo žmones.

*per. 15, 15 ir 49, 20. t per. 35, 29 ir 49, 33.

9. Ir jo *sunudu jį palaidojo, Izaokas bei Ismaėlas, uoloj' Makpeloj' ant dirvos Eprono, sunaus Zoaro, Etyto, kuri yra ties Mamrės,

*per. 35, 29 ir 50, 13.

10. Į *lauką, kurį Abraomas iš vaikų Etytų buvo nupirkęs, čionai t Abraomas yra palaidots drauge su Zore, savo pačia.

*per. 23, 16. t per. 49, 31.

11. Ir po Abraomo galvos žegnojo Dievs Izaoką jo sunų; ir jis gyveno pas šulinį tgyvojo ir reginčiojo.

*per. 16, 14 ir 24, 62.

12. Šita yra giminė Ismaėlo, Abraomo sunaus, kuri *jam Agara buvo pagimdžiusi, sluginė Zorės, iš Egipto.

*per. 16, 15.

13. Ir šitie *yra vardai vaikų Ismaėlo, iš kurių jų giminės buvo pramintos: pirmgimės Ismaėlo sunus Nebajots, Kėdars, Adbeels, Mibsams, *1 Nus. Kar. 1, 29.

14. Mismas, Dumas, Masas,

15. Adars, *Tėmas, Jeturs, Napi-sas ir Kedmas.

*1 Nus. Kar. 1, 30.

16. Šitie yra vaikai Ismaėlo su jų var-dais jų dvaruose ir miestuose; dvylika *kunigaikščių ant savo žmonių. *per. 17, 20.

17. Ir šitas yra amžias Ismaėlo, šim-tas ir trisdešimtis ir septyni metai, ir *silpnyn ejęs numirė ir palaidotas buvo pas savo žmones.

*per. 25, 8.

18. Ir jie *gyveno nuo Evilos iki Zu-ro ties Egipto žeme, ant kelio į Asyrų žemę. O jis † numirė po akim visų savo brolių.

*1 Zom. 15, 7. † per. 16, 12.

19. Šita yra giminė Izaoko, sunaus Abraomo: Abraomui *gimė Izaokas.

Mat. 1, 2.

20. Izaokas buvo keturis dešimtis metų, kaip jisai Rebeke į pačią vedė, dukterį *Betuelo, Syriono, iš Mezo-potamijos, Labano, † Syriono, seserį.

*per. 22, 23. † per. 24, 29.

21. Bet Izaokas meldėsi Pono Dievo už savo moterį, nės ji buvo nevaisinga. Ir *Pons Dievs davėsi persiprašyti, ir † Rebeke, jo pati, neščia pastojų.

*Nus. Kar. 33, 13. Ezra. 8, 23. † Rym. 9, 10.

22. Ir kudikiudu stumdėsi jos žy-vate. Tai ji sakė: kad man turėjo nusiduoti, kam aš nėščia pastojau? Ir *ji nuėjo Pono Dievo pasiklaust.

*1 Zom. 9, 9 ir 10, 22.

23. Ir Pons Dievs atsakė jai: dvėji žmonės yra tavo žyvate, ir dvėji žmo-nės persiskirs iš tavo žyvato, ir vieni žmonės pergals kitus, o *vyresnysis služys mažiausiamui.

*Mal. 1, 3. Rym. 9, 12.

23. O čėsuį priėjus, kad ji pagim-ditų, štai, dvyni radosi jos žyvate.

25. Pirmas, kurs išėjo, buvo rudas ir *visas plaukuotas, kaip kailis; ir praminė jį Esavą.

*per. 27, 11. 16, 23.

26. Potam tuojaus išėjo ir jo brolis, tasai *laikėsi su savo ranka prie kulnų Esavo, o tą † praminė Jokubą. Šešis dešimts metų Izaokas buvo sulaukęs, kaip juodu užgimė.

*Ozė. 12, 4. † per. 27, 36.

27. O vaikam dviem užaugus, Esavas pastojų *medžiotojis ir laukininks, o

Jokubas pastojų viernas † vyrs šėtro-se **gyvendams. *per. 27, 3, 5. † Job. 1, 1. 8 ir 2, 3. Ps. 37, 37. † Ebr. 11, 9.

28. O Izaokas mylėjo Esavą ir *rods valgė, ką jisai buvo sumedžiojęs; bet † Rebeke mylėjo Jokubą.

*per. 27, 19. 25. 31. † per. 27, 6.

29. Ir Jokubas išvirė viralą. Tai Esa-vas iš lauko atėjęs, buvo pailsęs.

30. Ir sakė Jokubui: duok man para-gauti tą raudoną viralą, nės aš esmi pa-ilsęs. Todėl jis Edomas vadinamas esti.

31. Bet Jokubas atsakė: parduok man šią dien savo pirmgimimą.

32. Esavas atsakė: štai, aš tikt turu numirti, kagi man mačys pirmgi-mimas.

33. Jokubas tarė: tai prisiek man šiandien. Ir jis prisiekė jamui. Ir *taip pardavė Jokubui savo pirmgi-mimą.

*Ebr. 12, 16.

34. Tai davė jam Jokubas duonos ir to lenšų viralo, ir jis valgęs *bei gėres pasikėlė ir vėl šalin ėjo. Šitai pa-niekino Esavas savo pirmgimimą.

*Mok. S. 8, 15. Jėz. 22, 13. 1 Kor. 15, 32.

Perskyrimas 26.

Izaoko keliavimas, namai ir vargai.

Bet radosi brangumas žemėje, be ano, kursai *čėse Abraomo buvo. Ir Izaokas nusitraukė pas Abimelėką, † Pylistėnų karalių, į Gerarą.

*per. 12, 10. † per. 20, 2.

2. Tai pasirodė jamui Ponas Die-vas ir tarė: ne nusitrauk į Egipto žemę, bet *pasilik toje žemėje, kurią tau sakiau.

*per. 12, 1.

3. Buk svetims *šioje žemėje, o aš † su tavim budams žėgnosu **tave, nės tau ir tavo vaikams † † aš duosu visas šias žemes, ir aš ***pastiprįsu savo prisie-gą, kurią aš tavo tėvui Abraomui pri-siekiau.

*per. 20, 1. Ps. 37, 13. Ebr. 11, 9. † per. 28, 15. **per. 12, 2. † per. 13, 15 ir 15, 18. ***Ps. 105, 9. per. 22, 16.

4. Ir padaugįsu *tavo vaikų kaip žvaigždes ant dangaus ir duosu visas šias žemes tavo vaikams. Ir per †tavo sėklą peržėgnoti bus visi žmonės ant svieto;

*per. 15, 5 ir 22, 17. † per. 12, 3 ir 22, 18.

5. Todėl, kad *Abraomas mano žo-džiams paklusnus buvo ir laikė mano provas, mano paliepinimus, mano budą ir mano prisakymus.

*per. 22, 16. 18.

6. Taip Izaokas gyveno Gerare.

7. Okad žmonėstame kampe jį klausė apie jo pačią, tai jis sakė: ji *yra manō

sesuo. Nės †jis bijojos sakyti, ją savo pačią esančią, dumodamas: rasi galėtų mane užmušti dėl Rebekės, nėra **ji labai graži buvo ant veido.

* per. 12, 13 ir 20, 2. 13. † Pam. S. 29, 35. ** per. 24, 16.

8. Jamgi čia gerą valandą esant, žiurėjo Abimelėkas, Pylistėnų karalius, pro langą, ir išvydo Izaoką žaidžiantį su savo pačia Rebeke.

9. Tai pavadinęs Abimelėkas Izaoką tarė jam: štai ji yra tavo pati; kaipogi sakei, ją savo seserį esančią? Izaokas atsakė jamui: dumojau, kad man rasi mirti tektų dėl jos.

10. Abimelėkas tarė: kodėlgi mums tai darei? beveik būtų galėję nusiuduoti, kad kas iš žmonių su tavo pačia būtų sugulėjęs, ir taipo *kaltybę būtų mums ant mūsų vedęs.

* per. 20, 9.

11. Tai Abimelėkas visiems žmoniemis apsakydams tarė: kas *ši vyrą arba jo pačią pakrutys, smerčiu turės numirti.

* Ps. 105, 15

12. Ir Izaokas sėjo toje žemėje ir atgavo tą metų šimteropai; nėra *Pons Dievs †jį žegnojo.

* Mat. 13, 8.

Mark. 4, 8. † per. 26, 3 ir 24, 1. 35. Joh. 42, 12.

13. Ir jis *pastojo didžiu vyru ir gyvendams pralobo, ikikol gerai įsigavo,

* per. 23, 35. Ps. 112, 3. Pam. S. 10, 22.

14. Daug lobio turėdams ir mažų ir didžių galvijų ir daug šeimynos. Todėl *pavydėjo jam Pylistėnai,

* per. 37, 11. Mok. S. 4, 4

15. Ir užpylė visus šulinius, kuriuos *jo tėvo bernai buvo kasę čėse Abraomo, jo tėvo, ir pripylė juos žemėmis;

* per. 21, 30.

16. Kad ir Abimelėkas jamui tarė: šalin traukis nuo mūsų, nėra tu *mums per macnus pastojai.

* Maiž. 1, 9

17. Tai Izaokas šalin nusitraukė ir atitiesė savo šėtrą pakalnėj' Gėrar ir gyveno čionai.

18. Ir davė vėl atkasti šulinius, kuriuos čėse Abraomo, jo tėvo, buvo kasę, kurius Pylistėnai buvo užpylę, Abraumui numirus, ir praminė *juos tais pačiais vardais, kuriais jo tėvas juos buvo praminęs.

* per. 21, 31.

19. Taipiau Izaoko bernai ir pakalnėj' kasė ir rado čia šulinį gyvo vandens.

20. Bet kerdžiai iš Gėraros susivaidijo *su kerdžiais Izaoko ir tarė: tas vanduo yr' mūsų. Todėl praminė tą šu-

linį: Esek, todėli, kadangi jie čia jam neteisybę buvo darę.

* per. 21, 25.

21. Tai vėl kasė kitą šulinį; ale ir dėl to vėl vaidą kėlė; todėl jį praminė Sitna.

22. Tai jisai šalin ėjęs vėl kitą šulinį kasė, dėl to ne susivaidijo; todėl jį praminė Rekobot, ir tarė: dabar Pons Dievs mums ruimos davė ir davė *mums augti šioje žemėj.

* per. 17, 6 ir 28, 3 ir 41, 52. 2 Maiž. 1, 7.

23. Paskui iš čia atsitraukė į Berzabą.

24. Ir Pons Dievs pasirodė jamui tą pačią naktį ir tarė: Aš *esmi Dievas tavo tėvo Abraomo, nesibijok, †nės aš **esmi su tavimi ir žėgnosu tavę ir platįsu tavo vaikus, dėl mano tarno Abraomo.

* per. 17, 7 ir 24, 12 ir 28, 13. 2 Maiž. 3, 6. Darb. 7, 32. † per. 15, 1. per. 26, 3. 4.

25. Tai pakūrė *jis čionai altorių ir †apsakė vardą Pono Dievo, ir atitiesė čionai savo šėtrą, ir jo bernai kasė šulinį čiajau.

* per. 12, 7 ir 13, 18. † Ps. 116, 17.

26. O Abimelėkas nuėjo pas jį iš Gėraro su Agusatu, savo gentimi ir su Pikolu, *savo vyriausiuoju ant abažų.

* per. 21, 22.

27. Bet Izaokas tarė jiems: kam jus ateinat pas manę? juk *n'apkenčiat manęs, ir manę †šalin varėte nuo savęs.

* Vald. 11, 7. † per. 26, 16.

28. Jie atsakė: mes savo akimis matyte matom, Poną *Dievą su tavim esantį, todėl sakėm: tur buti prisieiga tarp mūsų ir tarp tavęs, ir mes norim su tavim derėjimą daryti.

* per. 21, 22. 23.

29. Kad tu mums nei jokios iškadros ne darytumbei, kaip ir mes tavę ne iškadijom, ir kaipo mes tau nieko, kaip viso gero darėm ir su pakajam tavę išleidom. O tu *dabar esi žėgnotasis Pono Dievo.

* per. 24, 31. Ps. 115, 15.

30. Tai kėlė *jisai jiems čėsnį, ir jie valgė bei gėrė.

* per. 19, 3.

31. Ir ryto metą anksti pasikėlė prisiekė *viens antram, ir Izaokas juos išleido, ir jie su pakajumi šalin keliavo.

* per. 21, 31.

32. Tą pačią dieną Izaoko bernai atėję sakė jamui apie šulinį, kurį buvo kasę, tardami: mes radome vandens.

33. Ir jis praminė jį Sabą, todėli *tas miestas Berzaba vadinamas iki šiai dienai.

* per. 21, 31.

34. Esavas keturis *dešimts metų sulaukęs pačią vedė, vardu Judit,

dukterį Beri, Etyto, ir Basmatą, dukterį Elono, Etyto. *per. 36, 2.

35. Tiedvi *abiem, ir Izaokui ir Rebekei, tikt vien apmaudą padarė. *per. 27, 46 ir 28, 1. 8.

Perskyrimas 27.

Jokubas savo tėvo peržegnojams, o nuo Esavo ne apkenčiams.

Ir nusidavė, Izaokui pasenus, kad jo *akys aptemo regėti, jis vadino Esavą, savo vyresnį sunų, tardams jamui: sunau! ir jis atsiliepė: štai. *per. 48, 10.

2. Ir jis tarė: štai, aš esmi pasenęs ir *ne žinau, kada man teks mirti. *Pam. S. 27, 1. Job. 4, 14.

3. Tai imk *savo rykus, seidoką ir kilpinį, ir nuėjęs į lauką sumedžioti man kokį paukštį. *per. 25, 27. 28.

4. Ir steliavęs man valgi, man patinkantį, įnešk tą, kad aš valgyciau, kad mano dušia tavę *žegnotų, pirmneng numirsiu. *per. 27, 24 ir 48, 9. 15 ir 49, 28. 5 Maiž. 33, 1.

5. O Rebekė išgirdo tus žodžius, kurių Izaokas savo sunui Esavui sakė. Ir Esavas nuėjo ant lauko, kad kokį paukštį sumedžiotų ir namon neštų.

6. Tai Rebekė sakė savam sunui Jokubui: štai, aš girdėjau tavo tėvą kalbantį su Esavu, tavo broliu, ir sakantį:

7. Sumedžioti man kokį paukštį ir steliuok man valgi, kad valgyciau ir tavę žegnočiau po akių Pono Dievo, pirmneng mirsu.

8. Todėl klausyk dabar, sunau, mano *žodžių, ką aš tau paliepsu. *per. 27, 13.

9. Nuėjęs į kaimenę atnešk man porą riebių ožyčių, kad aš tavo tėvui valgi *iš tų steliuočiau, jam patinkantį. *per. 27, 4.

10. Tą turi tu įnešti savo tėvui, kad jis valgytų ir *tavę žegnotų, pirmneng numiršta. *per. 27, 4.

11. Ale Jokubas sakė savo motynai Rebekei: štai, mano *brolis Esavas yra gauruotas, o aš negauruotas. *per. 25, 25.

12. Tai rasi mano tėvas manę *apčiupinėtų, ir bučiau išrastas, buk aš norįs jį prigauti; tai tą aš ant savęs užvesčiau prakeikimą, o ne žegnone. *per. 27, 22. † per. 9, 25. 5 Maiž. 27, 18.

13. Tai sakė jo motyna jamui; prakeikims *testov ant manęs, sunau; tu tik-tai klausyk mano žodžių, eik ir atnešk man. *per. 43, 9. 1 Zom. 25, 24. 2 Zom. 14, 19. Mat. 27, 22.

14. Tai nuėjęs atnešė savo motynai. Tai jo motyna taisė *valgi, kaip jo tėvas liubėdavo valgyti. *per. 27, 4. 9.

15. Ir ėmusi didesniojo savo sunaus Esavo gražiausiuosius *rubus, kuriuos namieje pas savę turėjo, apvilko tais Jokubą, mažąjį savo sunų; *per. 27, 27.

16. O kailius ožyčių užmovė ant jo rankų ir kur negauruotas buvo ant kaklo,

17. Ir davė taipogi su duona, kaip buvo pataisiusi, į Jokubo, savo sunaus, rankas.

18. Ir jis, įjęs pas savo tėvą, tarė jamui: tėve! Jis atsiliepė: štai! kas tu esi, sunau?

19. Jokubas atsakė savo tėvui: aš esmi Esavas, pirmgimęs tavo sunus; aš dariau, kaip man esi liepęs. Kėlęs pasisėsk ir valgyk mano paukščių, kad *tavo dušia manę žegnotų. *per. 27. 4.

20. Bet Izaokas tarė savam sunui: Sunau, kaipgi taip veikia sugavai? Jis atsiliepė: Viešpats, tavo Dievas, man davė laimėti.

21. Tai Izaokas sakė Jokubui: eikš artyn, sunau, kad aš tavę apčiupinėčiau, *bau tu esi mano sunus Esavas, bau ne? *per. 27, 12.

22. Taip Jokubas artyn priėjo prie savo tėvo Izaoko, o apčiupinėjęs jį tare: balsas yr Jokubo balsas, bet rankos Esavo rankos.

23. Ir jis ne pažino jį; nės *jo rankos buvo gauruotos, kaip Esavo, jo brolio, rankos, ir žegnojo jį. *per. 27. 16.

24. Ir tarė jam: argu tu esi mano sunus Esavas? jis atsakė: berods, aš esmi.

25. Tai sakė jisai: tai atnešk man, sunau, valgyt tavo paukščių, kad *mano dušia tavę žegnotų. Tai atnešė jamui, ir jis valgė; priegtam dar ir vyno jam įnešė, ir jis gerė. *per. 27, 4.

26. O Izaokas, jo tėvas, tarė jam: eikš šen, sunau, ir pabučiuok manę.

27. Jis priėjęs pabučiavo jį. Tai suuodęs jis kvapą jo rubų, peržegnojo jį ir tarė: štai, *kvapas mano sunaus yra kaip kvapas lauko Pono Dievo peržegnotojo. *Oze. 14, 6.

28. Dievas *te duodie tau rasos †dangaus ir riebumo **žemės, ††ir rugių bei vyno apščiai. *Ebr. 11, 20. †5 Maiž. 33, 13. 28. 2 Zom. 1, 21. **per. 45, 18. ††5 Maiž. 33, 28.

29. Žmonių *pulkai tau šlužys, ir žmonės tau į kelius puls. Buk ponu ant savo brolių, ir tavo †motynos vaikai

tau turėtų kloniotis. Prakeiktas ** te esie, kursai tavę keikia, o peržegnotas, kursai tavę žegnoja.

* per. 9, 25 ir 25, 23.

† per. 49, 8. per. 12, 3. 4 Maiž, 24, 9.

30. O kaip Izaokas buvo paliovēs Jokubą žegnoti, o Jokubas vos buvo išėjęs nuo savo tėvo Izaoko, atėjo jo brolis Esavas iš savo medžioklės,

31. Ir taipojau taisęs valgį, įnešė tą passavo tėvą ir tarė jamui: kelkis, tėve, ir valgyk *paukščių savo sunaus, kad tavo dušia manę peržegnotų.

* per. 27, 4.

32. Tai atsakė jamui Izaokas, jo tėvas: kas tu esi? Jis atsakė: aš esmi Esavas, pirmgimęs tavo sunus.

33. Tai Izaokas labai nusigandęs tarė: kas? kurgi dingo ansai medžiotojis, kurs man valgį atnešė? ir aš valgiau viso to, tau dar neatėjus, ir jį peržegnojau: jisai *ir pasilik peržegnotas.

* per. 28, 3. 4. Rym. 11, 29.

34. Esavas tus žodžius savo tėvo girdėdams pradėjo šaukti balsu, ir labai nusismutydams tarė savam tėvui: *žegnok ir manę, mans tėve.

35. Bet jisai tarė: tavo brolis atėjęs su kytryste pagavo tavo žegnonę.

36. Tai jisai sakė: vertai *jisai Jokubu pramintas yra: nės jis dabar du kartu manę pamynė. Mano pirmgimimą †jisai pagavo, o štai, dabar ir žegnonę man atima. Ir tarė: argi man nei jokią žegnonę ne palaikei?

* per. 25, 26. † per. 25, 33.

37. Izaokas atsakydams tarė jamui: aš jį viešpatimi stačiau ant tavęs ir visus jo brolius aš jam tarnais padariau: javais *ir vynu jį aprupinau; kagi aš tau dabar darysu, sunau?

* per. 27, 28.

38. Esavas atsakė *savo tėvui: argi tikt vieną žegnonę turi, mans tėve? Žegnok ir manę, mans tėve! Ir pakėlęs savo balsą, verkė.

* Ebr. 12, 17.

39. Tai atsakydams jo tėvas Izaokas tarė jamui: štai, *tu riebų gyvenimą turėsi ant žemės ir iš rasos dangaus iš aukšto.

* per. 27, 28. Ebr. 11, 20.

40. Savo kardu tu penėsis ir savo *broluii tarnausi. Ir nusiduosis, kad †ir tu viešpatimi busi ir jo jungą nuo savo kaklo numesi.

* 2 Zom. 8, 14. Ob. 18, 19, 20. † 2 Kar. 8, 20.

44. Ir Esavas ne *apkentė Jokubo dėlei peržegnojimo, kuriuomi jo tėvas jį buvo peržegnojęs, ir tarė savo širdyje: veik †prieis tas čėsas, kad

Izaokas turės gedėti, nės **aš ketu savo brolių Jokubą nusmaugti.

* per. 37, 4. 8. † per. 50, 3. 4. 10. ** Ob. 20.

42. Tai pasakomi buvo Rebekei tie žodžiai jos vyriausiojo sunaus Esavo, ir nusiuntusi davė parvadėti savo mažajį sunų Jokubą, tardama jamui: štai, tavo brolis Esavas grumždžia, tavę nusmaugti.

* Ps. 64, 6.

43. Taigi klausyk mano žodžių, sunau, kelkis ir bėgk pas mano brolių Laboną į *Aran,

* per. 11, 31.

44. Ir pasilik kokią valandą pas jį, ikikol kerštas tavo brolio liausis;

45. Ir ikikol jo papykys pereis ir jis užmirš, ką tu jam darei; tai aš paskui siųsiu ir tavę iš ten pargabendysu. Kodėl aš judu abudu pamesčiau vienoje dienoje?

46. Ir Rebekė tarė Izaokui: Iš *apmaudo jau ne noru gyva būti dėl dukterų Eto; jei †Jokubas pačią vestų iš dukterų Eto, kurios locnai yra kaip dukterės šios žemės, ką mačij' man taip gyventi?

* per. 26, 35 ir 28, 8. † per. 24, 3.

Perskyrimas 28.

Jokubas mato ant savo kelionės dangaus kopėčias.

Tai Izaokas pavadinęs savo sunų Jokubą *žegnojo jį ir prisakė jamui, tardams: †idant ne vesk pačią iš dukterų Kana'an,

* per. 27, 33. † per. 17, 8.

2. Bet *kelkis ir nueik į Mezopotamiją †pas Betuėlą, **į tavo motynos tėvo namus ir veskisi čionai pačią iš dukterų Labono, ††tavo motynos brolio.

* Ozė. 12, 12. † per. 25, 20. ** per. 22, 23. †† per. 24, 29.

3. Bet *visagalysis Dievas te žegnoja tavę ir te vaisin bei te platin tavę, kad tu pastotumbei pulku žmonių.

* per. 17, 4. 6.

4. Ir te duodie tau žegnonę *Abraomo, tau ir tavo vaikams su tavim, kad tu gautumbei žemę, kurioj' †sveitimas esi, kurią Dievas Abraumui davęs esti.

* per. 12, 2. † per. 17, 8.

5. Taipo Izaokas Jokubą išleido, kad jisai nusitrauktų į Mezopotamiją pas Laboną, Betuėlo sunų, į Syrionus, pas brolių Rebekės, savo ir Esavo motynos.

6. O kaip Esavas matė, kad Izaokas Jokubą žegnojęs ir į Mezopotamiją išleidęs, kad čionai pačią vestų, ir kad jį bežegnojant jamui buvo liepęs ir sakęs: idant nevesk pačią iš dukterų Kananytų;

7. Ir kad Jokubas savam tėvui bei savo motynai pakluso ir į Mezopotamiją nusitraukė,

8. O ir matė, kad *Izaokas, jo tėvas, ne rods apkentė dukterį Kananytį,
* per. 24, 3 ir 26, 25.

9. Tai jis, nuėjęs pas Ismaėlą, ir be pirmųjų savo moterų dar vedė ir Maalata, *dukterį Ismaėlo, sunaus Abromo, Nabajato †seserį. * per. 36, 3. per. 25, 13.

10. Bet Jokubas iškeliavęs *iš Berzabos nukako į †Araną.
* Ozė. 12, 12. † Darb. 7, 2.

11. Ir atėjęs ant nekurios vietos pasiliko čia per naktį, nės saulė jau buvo nusileidusi. O jis čiapat ėmęs akmenį padėjo tą po savo galvos ir atsigulė čionai miegoti.

12. Ir jis sapnavo, *ir štai, kopėčios stovėjo ant žemės, tų viršus iškako iki dangaus, ir štai, †Angielai Dievo lipinėjo ant jų aukštyn ir žemyn.
* per. 41, 1. Job. 33, 15. † Jon. 1, 51. Ebr. 1, 14.

13. O Pons *Dievs stovėjo viršuj ir tarė: Aš †esmi Viešpats, tavo tėvo Abromo Dievas, ir Izaoko Dievas; žemė, ant kurios **tu guli, tau ir tavo vaikams duosu.

* per. 35, 1 ir 48, 3. † per. 26, 24. ** per. 13, 15 ir 35, 12.

14. Ir tavo *vaikų tiek bus, kiek dulkių ant žemės, ir tu busi išplatintas į †vakarus, į rytus, į šiaurę ir į pietus. Ir per tavę bei per **tavo sėklą bus peržegnotos visos giminės ant žemės.
* per. 13, 16. † per. 13, 14. 5 Maiž. 12, 20.
** per. 12, 3 ir 18, 18 ir 22, 18 ir 26, 4.

15. O štai, aš *esmi su tavimi ir tavę †apsaugosu, kur tikt nukeliausi; ir tavę **vėl parvesu į šią žemę. Nės aš †††tavę ne prastosu, ***ikikol attesėsu vislab, ką tau esmi kalbėjęs.

* per. 28, 20. 21 ir 26, 24 ir 31, 3. † per. 48, 16. Pa. 21, 5. 7. 8.
** per. 3, 5. 6. †† 5 Maiž. 31, 6. 8. Joz. 1, 5. 1 Kar. 8, 57.
Ebr. 13, 5. *** 4 Maiž. 23, 19.

16. O kaip* Jokubas pabudo iš savo miego, tai jis tarė: tikrai Pons Dievs yra šioje *vietoje! o aš tai ne žinojau.
* 2 Maiž. 3, 5. Joz. 5, 15.

17. Ir pasibijodams tarė: kaip šventa yra ši vieta! Čia kit' nieko ne yra, kaip Dievo namai, ir čia yra vartai dangaus.

18. O Jokubas ryto metą anksti pasikėlęs ėmė akmenį, po galvos padėta, ir attiesė *tą paminklui ir užpylė †aliejaus viršuje.

* per. 31, 13. 45 ir 34, 14. † 3 Maiž. 8, 10. 11. 12. 4 Maiž. 7, 1.

A. T.

19. Ir praminė tą *vietą Bėtėlį; nės pirmą vadinama buvo Lus.

* Vald. 1, 23. 26. Ozė. 4, 15.

20. Ir Jokubas *užsižadėjo ir tarė: jei Dievas † bus su manim ir manę apsaugos ant kelio, kurį aš keliauju, ir man duos duonos **valgyti bei drabužių apsirėdyti, *per. 31, 13. Vald. 11, 30. 2 Zom. 15, 8.
† per. 28, 15. ** 1 Tim. 6, 8.

21. Ir man *su pakajumi vėl duos pargrįšt pas mano tėvą, tai Pons †Dievs bus mano Dievas.
* Vald. 11, 31.

1 Zom. 19, 24. 30. † 5 Maiž. 26, 17. 2 Zom. 8, 15. 2 Kar. 5, 17.

22. Ir šis akmuo, kurį aš paminklui attiesiau, pastos *Dievo namais; ir †viso, ką tu man duosi, to aš tau dešimtines atduosu. *per. 35, 7. 14. † 3 Maiž. 27, 30.

Perskyrimas 29.

Jokubas gauna dvi moteri, kaip keturiolika metų šlužijęs.

Tai Jokubas savo kojas pakėlęs nuėjo *į žemę, prieš rytus esančią.

* 4 Maiž. 23, 7. Ozė. 12, 12.

2. Ir apsižvalges, štai, pamatė šulinį ant lauko; o štai, trys kaimenės avių atsigulė pas tą; nės iš šulinio girdydavo avis, ir didis *akmuo buvo užristas už angos šulinio. *Mark. 16, 4.

3. Ir suvarydavo čionai kaimenes avių ir akmenį nuo šulinio angos atrisdavo ir avis pagirdydavo; tadgi akmenį vėl užrisdavo už angos šulinio, į savo vietą.

4. Ir Jokubas tarė jiems: mieli broliai, iš kur jus? Jie atsakė: iš Aranės.

5. Jis tarė jiems: argi ir pažystat' Laboną, Naoro sunų? Jie atsakė: berods jį pažystam.

6. Jis tarė: bau *ir dar sveikas? Jie atsakė: sveikas, o štai, čia ateit jo dukტė Raėlė su avimis. *per. 43, 27.

7. Jis tarė: dar gerai yra dienos ir dar niera čėsas bandą suvaryt; girdykite avis ir nuėję dar ganykite jas.

8. Jie atsakė: negalime, ikikol visi pulkai bus suvaryti, ir mes akmenį nuo angos šulinio atrisim ir taipo avis girdysim.

9. Jamgi su jais dar bekalbant, atėjo *Raėlė su avimis savo tėvo; nės jį ganė avis.
* 2 Maiž. 2, 16.

10. O kaip Jokubas pamatė Raėlę, Labono dukterį, savo motynos brolio, ir avis Labono, savo motynos brolio, priėjo ir atrito *akmenį nuo angos šulinio,
* 2 Maiž. 2, 17.

11. Ir girdė avis Labono, savo motynos brolio, ir pabučiavęs *Raėlę verkė balsu.

* per. 33, 4 ir 45, 14, 15.

12. Ir pasakė jai, savę esantį jos *tėvo brolių, ir Rebekės sunų. Tai į jį nubėgusi apsakė tai savam tėvui.

* per. 13, 8 ir 14, 14, 16. † per. 24, 28.

13. O kaip Labonas girdėjo apie Jokubą, savo sesers sunų, bėgo *jam priešais ir apsikabinęs bučiavo jį ir vedė jį į savo namus. Tai pasakojo jis Labonui visą šitą nusidavimą.

* per. 24, 29.

14. Tai sakė Labonas jamui: gerai! *tu esi mano kaulas ir mano kunas. O kaip įisai jau per mėnesį pas jį buvo buvęs,

* per. 2, 23. † vald. 9, 2. 2 Zom. 5, 1 ir 19, 12, 13.

15. Labonas Jokubui tarė: kačėig tu ir mano brolis esi, argi dėl to man dykai šlužysi? sakyk, ką nori algos?

16. O Labonas turėjo dvi dukteri; vyresnioji buvo vadinama Lėa, o jaunesnioji Raėlė.

17. Bet Lėa akimis ne labai galėjo; ale Raėlė buvo mandagi ir graži.

18. O Jokubas pradėjo mylėt Raėlę ir tarė: aš *tau septynis metus šlužysu už Raėlę, jaunesniąją tavo dukterį.

* per. 31, 41. 2 Zom. 3, 14.

19. Labonas atsakė: geriaus yra, kad aš ją tau duomi, ne kaip svetimam; buk pas manę.

20. Taip šlužijo *Jokubas Labonui septynis metus už Raėlę ir rodėsi jam, kaip keletos dienos, taip labai į jį mylėjo.

* per. 30, 26. Ozė. 12, 12. † Epėz. 5, 25.

21. Ir Jokubas tarė Labonui: duok man dabar mano pačią, nės čėsas yr, kad *su ja sugulėčiau.

* vald. 15, 1.

22. Tai pakvietė Labonas visus žmones to kampo ir *kėlė svodbą.

* vald. 14, 10. Jon. 2, 1, 2.

23. Bet ant vakaro jis ėmė savo dukterį Lėą ir tą atvedė pas jį. Ir jis sugulėjo su ja.

24. O Labonas davė savo dukterei Lėai savo sluginę Silpą, kad į ją šlužytų.

25. Bet ryto metą, štai, buvo tai Lėa. Ir jis sakė Labonui: kam tu man tai darei? Ar ne aš tau už Raėlę šlužijau? Kodėlgi tu manę taip prigavai?

26. Labonas atsakė: ne turim mes tą budą mūsų žemėje, kad jaunesnioji ištekėtų pirm vyriausiosės.

27. Iškęsk *su šia nedėle: tai ir aną tau duosu už šlužmą, kurią dar kitus septynis metus man turi šlužyti.

* vald. 14, 12.

28. Jokubas darė taip ir pakentėjo dar tą nedėle. Tai davė jam Labonas Raėlę, savo dukterį į pačią.

29. Ir davė savo dukterei Raėlei Bilgą per sluginę, kad į ją šlužytų.

30. Taip įisai sugulėjo ir su Raėle; ir *daugiaus mylėjo Raėlę, ne kaip Lėą, ir šlužijo į pas jį toliaus kitus septynis metus.

* per. 29, 20. 5 Maiž. 21, 15. † per. 30, 26 ir 31, 41. Ozė. 12, 12.

31. O kaip Pons Dievs regėjo, *Lėą peikiamą esančią, darė į isai į ją vaisingą, o Raėlę nevaisingą.

* Ps. 127, 3. † per. 30, 1.

32. Ir Lėa nėsčia pastojo ir pagimdė sunų, tą jį praminė Ruben, ir tarė: Pons Dievs *paveizdėjo ant mano vargų, dabar mano vyrs manę mylės.

* 2 Maiž. 3, 7 ir 4, 31. 5 Maiž. 26, 7. Ps. 25, 18 ir 106, 44.

33. Ir vėl nėsčia pastojusi pagimdė sunų ir tarė: Pons Dievs girdėjo, manę peikiamą esančią ir man ir šį davė, o praminė jį Simeoną.

34. Ir jį vėl nėsčia pastojo ir pagimdė sunų ir tarė: dabar mano vyrs vėl prie manės laikysis, nės aš jam tris sunus pagimdžiau; todėl praminė jį *Lėvi.

* 4 Maiž. 18, 2, 4.

35. Ketvirtą kartą jį nėsčia pastojo ir pagimdė sunų ir tarė: dabar aš Ponui Dievui dėkavosu, todėl jį praminė Juda; *ir paliovė vaikus gimdyti.

* Mat. 1, 2. Luk. 3, 33.

Perskyrimas 30.

Jokubo vaikai ir bagotytė.

Kaip Raėlė matė, kad jį *Jokubui nieko ne pagimdė, ne apkentė jį savo sesers ir tarė Jokubui: rupik man vaikų, jei į ne, tai numirsu.

* per. 29, 31. † per. 17, 11. Job. 5, 2.

2. O Jokubas labai supykęs ant Raėlės tarė: juk *aš ne esmi Dievas, kursai tau vaisius tavo žyvato ne nor duoti.

* per. 16, 2, 1 Zom. 1, 5.

3. Bet jį sakė: štai, čia *mano sluginė Bilga, sugulk su ja; kad į jį ant mano prieglobsčio pagimdytų, ir aš **ben iš jos vaikų gaučiau.

* per. 16, 2. per. 50, 23. † Job. 3, 12. ** per. 16, 2.

4. Ir jį taip davė jam Bilgą, savo sluginę, į *pačią. Ir Jokubas sugulėjo su ja.

* per. 16, 3 ir 35, 22.

5. Tokiu budu Bilga nėsčia pastojo ir pagimdė Jokubui sunų.

6. Tai tarė Raėlė: Dievs man *prova darė ir mano balsą išklause ir man sunų davė; todėl jį vadino Dan.

* Ps. 35, 24 ir 43, 1. Raud. 3, 59.

7. Bilga, Raėlės sluginė, vėl nėsčia pastojo ir pagimdė Jokubui antrą sunų.

8. Tai sakė Raėlė: Dievs kitaip dėjo su manim ir su mano seserimi, ir aš ją apgalėsu, ir praminė jį *Naptali. *Mat. 4, 13.

9. O kaip Lėa regėjo, kad jau buvo paliovusi vaikų gimdyti, ėmė ji savo sluginę Silpą ir davė *tą Jokubui į moterį. *per. 30, 4.

10. Taip pagimdė Silpa, Lėos sluginė, Jokubui sunų.

11. Tai sakė Lėa: laimėsim; ir praminė jį *Gad. *Jėz. 65, 11.

12. Potam pagimdė Silpa, Lėos sluginė, Jokubui antrą sunų.

13. Tai sakė Lėa: gerai man; nėsa manę *išganytingą pagirs dukterės; ir praminė jį Aserą. *Pam. S. 31, 28.

14. O Rubenas išėjo per kviečių piutį ir rado dūdaim ant lauko ir parnešė tus savo motynai Lėai. Tai Raėlė tarė Lėai: duok *man dūdaimų tavo sunaus vieną dalį. *per. 25, 30.

15. Ji atsakė: ar *tau dar ne gana, kad tu man mano vyrą atėmei; o dabar dar ir nori dūdaimus mano sunaus imti? Raėlė tarė: gerai, tegul' jis šią naktį pas tavę už dūdaim tavo sunaus. *4 Maiž. 16, 9, 13.

16. O kaip Jokubs ant vakaro iš lauko atėjo, Lėa jamui priešais ėjo, sakydama: pas manę tu gulėsi, nės aš tavę pirkau už dūdaim mano sunaus. Ir jis sugulėjo tą naktį su ja.

17. Ir Dievs išklaušė Lėą; ir ji nėsčia pastojo ir pagimdė Jokubui penktą sunų.

18. Ir tarė: Dievs man tai užmokėjo, kad aš savo sluginę savo vyrui daviau; ir praminė jį Izašar.

19. Vėl Lėa nėsčia pastojo ir pagimdė Jokubui šeštą sunų;

20. Ir tarė: Dievs manę gerai aprupino; dabar mano vyrs vėl prie manęs glausis, nės aš jamui šešis sunus pagimdžiau, ir priminė jį *Sebulon. *Mat. 4, 13.

21. Paskui pagimdė ji dukterį, tą praminė Dyna.

22. O Pons Dievs atsiminė *Raėlės ir išklaušė ją ir įdarė ją vaisingą. *per. 8, 1. 1 Zom. 1, 19. † per. 29, 31.

23. Tai ji nėsčia pastojo ir pagimdė sunų, tarydama: Dievs mano *gėdą nuo manęs atėmė. *1 Zom. 1, 6. Jėz. 4, 1.

24. Ir praminė jį Jozėpu ir tarė: *Dieve, sutėk man dar ir sunų. *per. 35, 17.

25. O kaip Raėlė Jozėpą buvo pagimdžiusi, tarė Jokubas Labonui: leisk *manę keliaut ir nusitraukt į savo šalį ir į savo žemę. *per. 24, 54. 56. † per. 18, 33 ir 31, 55.

26. Duok man mano moteres ir mano vaikus, už *kurius aš tau šlužijau, kad ten nusitraukčiau; nės tu žinai mano šlužmą, kaip aš tau šlužijau. *per. 29, 20, 30.

27. Labonas tarė jamui: duok man malonės rasti po tavo akių: aš *jaučiu, kad manę Pons Dievs žegnoja dėl tavęs. *per. 39, 3, 5.

28. Prašyk *sau alga, ką aš tau turu duoti? *per. 29, 15.

29. Bet jis atsakė jam: tu *žinai, kaip aš tau šlužijau ir kokius tu galvijus turėjai po mano rankų. *per. 31, 6. 38. 39. 40. Mat. 24, 45. Tit. 2, 10.

30. Tu maž turėjai, man dar ne atėjus; ale dabar daugumą turi, ir Pons Dievs tavę žegnojo dėl mano bėginėjimo. O dabar, kadagi *aš ir savo namus aprupįsu? *1 Tim. 5, 8.

31. Bet jis atsakė: kagi aš tau duosu? Jokubs atsakė: tu man butinai nieko ne duosi; bet jei tu darysi tai, ką tau sakau, tai aš vėl ganytu ir kavosu tavo avis.

32. Aš šiandien per visą tavo kaimenę eisu ir atskirsu visas šlakuotas ir margas avis ir visas juodas avis tarp erylčių ir margas bei šlakuotas oškas. Taigi *kas marga ir šlakuota bus, tai t'esie mano alga. *per. 31, 8.

33. Tai mano *teisybė man ludys šiandien arba rytoj', kaip įčėsas ateis, kad aš savo alga atimti turu nuo tavęs: taip, kad kas ne šlakuota ar marga, ar juoda ne bus tarp erylčių bei oškų, tai t'esie, kaip kad tau bučiau pavogęs. *Ps. 37, 6. † 2 Maiž. 13, 14.

34. Tai atsakė Labonas: štai, t'esie taip, kaip tu sakei.

35. Ir atskyrė tą dieną šlakuotus ir margus avinus ir visas šlakuotas bei margas oškas, kur tikt kas balta buvo matyt, ir vis, kas juoda buvo tarp erylčių, ir padavė po rankų savo vaikų.

36. Ir padarė ruimą trijų dienos kelionių platumo tarp savęs ir tarp Jokubo. Taip ganė Jokubas likusią kaimenę Labono.

37. O Jokubas *ėmė lazdu nuo žalių peplos medžių, riešutų medžių ir

kastanių medžių ir išlupinėjo ant jų išilgai baltus raštus, kad baltumas ant lazdu buvo regimas.

* per. 31, 9-12.

38. Ir dėjo nulupinėtas lazdas į girdijimo rindą, po akių avių pulko, kurios ateidavo gerti, kad apsieitų, gert ateidamos.

39. Taipo apsiejo visi avių pulkai žiurėdami į lazdas; ir turėjo šlakuotų, keršų ir margų.

40. Tai perskyrė Jokubas erylčius, ir atskirtus avių pulkus suleido su margais ir juodais į pulką Labono, ir skyrė sau ypačiai pulką, tą ne suleido su pulku Labono.

41. Bet kada apsiebimo čėsas ankstybų avių buvo, tai įdėjo jisai tas rašytas lazdas į rindą po akių avių pulko, kad jos į tas žiurėdamos apsieitų.

42. Bet vėlyboms apsiebant tas ne įdėjo. Taipo vėlybos teko Labonui, o ankstybos Jokubui.

43. Tokiu budu tas vyrs per *mierą pralobo, kad įdaugel avių, sluginių ir bernų, verbludų bei asilų turėjo.

* per. 30, 30. † per. 13, 2 ir 24, 35 ir 26, 13, 14.

Perskyrimas 31.

Jokubas bėga su abiem savo moterim ir su vaikais nuo savo uošvio Labono.

Ir jis ištyrė žodžius vaikų Labono, tariančiųjų: Jokubs visą musų tėvo turtą pasisavino; ir iš musų tėvo lobio jis tokį bagotumą gavo.

2. Ir Jokubas žiurėjo į *Labono veidą, ir štai, jau ne toks prieš jį buvo, koks įvakar bei užvakar.

* per. 4, 5 ir 5 Maiž. 28, 54. † 1 Zom. 19, 7.

3. Pons Dievs tarė Jokubui: nusi-trauk *vėl į savo tėviškę ir pas savo gentis; aš busu su tavim.

* per. 28, 15. 20. 21 ir 32, 9.

4. Tai Jokubas nusiuntęs davė parvaditi Raėlę ir Lėą į lauką pas savo avių pulką.

5. Ir tarė jomdvim: aš matau, jūsų tėvą jau ne esanti prieš manę tokį, koks jisai vakar ir užvakar buvo; bet Dievas *mano tėvo buvo įsu manim.

* per. 31, 2. † per. 31, 3.

6. Ir judvi *žinota, kad aš iš visos sylos jūsų tėvui slūzijau.

* per. 31, 38. 39. 40. 41. per. 30, 29.

7. Ir jis manę nugavo ir *mano algą jau dešimt įkartų perkreipė; o Dievs jam **ne pavelijo man iškados daryti.

* per. 31, 41. † 4 Maiž. 14, 22. Neėm. 4. 12. Job. 19, 3. Zak. 8, 23. ** per. 20, 6. P's. 105, 14.

8. Kad man sakydavo: margos *te-stov tavo alga, tai visas pulkas mar-gus turėjo. O kad sakydavo: šla-kuoti bus tavo alga, tai visi avių pul-kai šlakuotus turėjo.

* per. 30, 22.

9. Taipo Dievs turtą *jūsų tėvo ja-mui atėmė, o man davė.

* per. 31, 1. 16.

10. Nės kad čėsas avių apsiebimo atėjo, aš pakėliau savo akis ir ma-čiau sapne; o štai, avinai šoko ant šlakuotų, keršų ir margų avių.

11. Oangėlas *Dievo sakė man sapne: Jokub! o aš atsiliepiu: štai.

* per. 48, 16.

12. O jis sakė: pakelk savo akis ir regėk; štai, avinai šoka ant šlakuotų, keršų ir margų avių, nės aš *vis' ma-čiau, ką Labons tau daro.

* 2 Maiž. 3, 7.

13. Aš esmi Dievas Bėtelėj', kur *tu akmenį mostijai ir man čionai žadė-jai. Dabar kelkis įtir nusi-trauk iš šios žemės ir keliauk vėl į žemę savo genčių.

* per. 29, 18. 19. 20. † per. 31, 3 ir 32, 9.

14. Tai Raėlė bei Lėa atsakydamos tarė jamui: juk *jau ne turiva nei daliės, nei tėviškės daugiaus savo tėvo namuose.

* per. 2, 24.

15. Juk jisai mudvi laikė kaip sve-timas, nės jis *mudvi pardavė ir musų algą suėdė.

* per. 29, 15. 27.

16. Todėl Pons Dievs atėmė musų tėvui jo turtą ir davė tą mums bei musų vaikams. Togidėl tai vis da-ryk, ką Dievs tau sakės.

17. Taipo kėlėsi Jokubas ir užkėlė sa-vo vaikus bei moteres ant verbludų,

18. Ir šalin gabeno visus savo gal-vijus ir visą savo turtą, kurį Mezopo-tamijoj' buvo pelnęs, kad parkeliautų pas Izaoką, savo tėvą, į žemę Kanaan.

19. (O Labonas buvo nuėjęs savo avių kirpt.) Ir Raėlė pavogė savo *tėvo balvonus.

* per. 35, 2.

20. Taipo Jokubas slapčiai išėjo nuo Labono iš Syrijos, kadangi jamui ne pasisakė, šalin keliausiąs.

21. Šitaipo jis išbėgo su visu labu, kas jo buvo, kėlėsi ir persiyrė per vandenį ir keliavo *ties kalnu Gilead.

* per. 46, 28. 2 Kar. 12, 17. Luk. 9, 51, 53.

22. Trečią dieną Labonui buvo ap-sakyta, Jokubą išbėgant.

23. Ir jisai drauge ėmęs savo *bro-lius, vijo jį septynias dienas ir pavijo ant kalno Gilead.

* per. 13, 8.

24. Bet Dievs naktįje *sapne pri-

ėjęs Laboną Syrioną sakė jamui: idant saugokis, kad tu su Jokubu kitaip ne kalbėtumbei, kaip meilingai.

* per. 20, 3. Job. 33, 15. Mat. 1, 20. † per. 24, 50.

25. Ir Labons prisiartinio pas Jokubą. Bet Jokubs savo šėtrą buvo attiesęs ant kalno; Labons su savo broliais savo šėtrą taipojau attiesė ant to paties kalno Gilead.

26. Tai sakė Labons Jokubui: kam tu tai darei, kad taip slapčiai išbėgai ir mano dukteres *išboginai, kaip darytumbei kare sugautoms? *1 Zom. 30, 2.

27. Kam tu tylomis pabėgai ir kaip vagis išėjai ir man ne pasisakei, kad aš tavę bučiau palydėjęs su džiaugsmu ir dainomis, su variniais būtais ir su kanklėmis,

28. Ir ne davei man pabučiuoti mano vaikus ir mano dukteres? Vei! tu durnai darei.

29. Ir aš su Dievo pagalba pilnai tiek macės turėčiau, kad jums galėčiau iškados daryti. Ale jūsų *tėvo Dievas sakė man vakar: idant saugokis, kad tu ne kitaip su Jokubu, kaip meilingai kalbėtumbei. *per. 31, 53. per. 28, 13.

30. Ir kadangi taip labai užsigeidei šalin traukti ir taip labai išsiilgai savo tėvo namų, kamgi man mano *balvonus pavogei? *per. 31, 19. Vald. 18, 24.

31. Jokubs atsakydams tarė Labonui: aš prisibijojau ir dumojau, kad tu savo dukteres man atimsi.

32. Alė prie kurio tu savo balvonus rasi, tas čia te miršta po akim mūsų brolių. Jieškok, kas tavo, pas manę ir radęs atimk. Bet Jokubs ne žinojo, kad Raėlė tus buvo pavogusi.

33. Tai ėjo Labonas į Jokubo šėtrą ir į šėtrą Lėos, bei abiejų sluginių, ir nieko ne rado. Ir išėjo iš šėtros Lėos į šėtrą Raėlės.

34. Tai Raėlė balvonus ėmusi pakišo po pakraiku verbludų ir užsisėdo ant jų. O Labonas visą šėtrą iškratęs nieko ne rado.

35. Tai ji sakė savo tėvui: miels pone, ne padvyvyk, kad aš dabar ne *galiu keltis prieš tavę, nės man nusiduost pagal moterų būdą. Taipso jisai balvonų ne surado, gana tų jieškodams.

*2 Maiž. 20, 12. 3 Maiž. 19, 32.

36. O Jokubas supykęs iškolojo Laboną ir tarė jamui: kuqmi aš nusi-

dėjau ar susigriešijau, kad tu taip didei ant manęs supykai?

37. Tu vislab, ką tikt turu, iškratei; kągi tu radai savojo? Apsakyk tai mano ir savo broliams, kad jie tarp mumdviejų sudytų.

38. Per dvidešimt metų aš pas tavę buvau, tavo avys bei oškos ne buvo nevaisingos, avinus tavo pulkų aš niekad ne valgiau.

39. Ką *žvėrys papustijo, tau ne parnešus aš turėjau tai tau užmokėti; iš mano rankų tu tai jieškojai, ar butų dienoj ar naktij pavogta.

*2 Maiž. 22, 10 i. t. † 2 Maiž. 22, 12.

40. Dienoje aš apalpau iš karščio, o naktije iš šalčio, ir miegas nesirado mano akyse.

41. Taipso aš šius dvidešimt metus tavo namuose šlužijau, keturiolika *už tavo dukteres ir šešis už tavo avių pulkus, o tu dešimt kartų mano algą perkreipei. *per. 29, 27. 28. † per. 31, 7.

42. Jei *Dievas mano tėvo, Dievas Abraomo ir baimė įlaoko manę ne butų pristojęs, tu manę tuščią butumbei išleidęs. Bet **Dievs mano vargus ir mano procę matė ir ttavę vakar pakraupė. *Pa. 124, 1. 2. † per. 31, 53. Jėz. 8, 13.

** per. 29, 32. 2 Maiž. 3, 7. † Jud. 9.

43. Labons atsakydams tarė Jokubui: tos dukterės yra mano dukterės ir tie vaikai yr' mano vaikai ir tie pulkai mano pulkai ir vislab, ką tu matai, mano yra. Kągi aš šiandien galiu daryti mano dukterims arba jų vaikams, kuriuos jos pagimdė?

44. Taigi eikš dabar ir darykiva *derėjimą, aš bei tu, tasai te esie ludininku tarp manęs ir tarp tavęs.

* per. 26, 28. † Joz. 24, 27.

45. Tai Jokubas *akmenį ėmęs attiesė tą į ženklą. *per. 28, 18.

46. Ir tarė savo broliams: surinkite akmenų. Ir jie akmenų surinkę sukrovė tus į kruvą, ir valgė ant tos pačios kruvos.

47. O Labons ją praminė Jegar-Saaduta. Bet Jokubs ją vadino Gilead.

48. Tai sakė Labons: ta *kruva t'esie šiandien ludininku tarp manęs ir tarp tavęs, todėl ji praminta Gilead. *Joz. 24, 27.

49. Ir testov paminklas; nės jis tarė: Pone Dieve, veizdėk ant manęs ir ant tavęs, kad mudu atstosiva nuo kitskito;

50. Jei tu mano dukteres raudysi, ar-

ba dar kitas moteres vesi prie mano dukterų. Nei vieno žmogaus tiesa dabar niera pas mus; bet štai, Dievs yra ludininku tarp manęs ir tarp tavęs.

51. Ir Labons dar toliaus kalbėjo Jokubui: štai, tai yra ta kruva, ir tas jos ženklas, kurį attiesiau tarp manęs ir tarp tavęs.

52. Ta kruva testov ludininku, ir tas ženklas taipiau testov ludininku, jei aš pareisu pas tavę, arba tu sugrįštumbei pas manę per šią kruvą bei ženklą, viens antram iškados daryti.

53. Dievas Abraomo ir Dievas Naro, bei Dievas jų tėvų t'esie *sudžia tarp mūsų.

* per. 16, 5.

54. Ir Jokubas prisiekė *jamui per įbaimę savo tėvo Izaoko. Ir Jokubas apieravojo ant kalno ir pakvietė savo brolius, kad su juomi valgytų. O pavalgę pasiliko ant kalno nakvini.

* per. 21, 23. † per. 31, 42.

55. Bet ryto metą Labons anksti kėlęs pabučiavo savo vaikus ir dukteres ir jas *žegnojęs vėl į nukeliavo ir sugrįšo namon.

* per. 28, 1. † per. 18, 33 ir 30, 25.

Perskyrimas 32.

Jokubo prisibijojimas, malda ir kova.

O Jokubas ėjo savo keliu; ir Angielai *Dievo jį sutiko. * Ps. 91, 11. Ebr. 1, 14.

2. Ir jisai juos matydams tarė: tai yra Dievo vaiskai; *ir vadino tą vietą Maanajim. * Joz. 5, 14. Ps. 103, 21 ir 148, 2. Luk. 2, 13.

3. O Jokubas siuntė paslus pirm savęs, pas savo brolių Esavą į įžemę Seir, šalije Edom;

* per. 33, 14. 16. † per. 36, 6. 7. 8. 5 Maiž. 2, 5. Joz. 24, 4.

4. Ir prisakė jiems ir tarė: taipo *sakykit mano ponui Esavui: tavo tarnas Jokubas tau sakydin: aš ikšiolei didelę valandą pas Laboną užsilaikiau.

* Pam. S. 15, 1.

5. Ir turu *jaučių bei asilų, avių, bernų bei sluginių, ir išsiunčiau tau, mano ponui, tai apskyt, kad aš įmalonę rasčiau po tavo akių. * per. 30, 43. † per. 33, 8. 15.

6. Paslai pas Jokubą vėl pargrįžę tarė: mes nukakom iki tavo brolio Esavo; o ir *jisai prieš tavę eit su keturiais šimtais vyrų.

* per. 33, 1.

7. Tai Jokubas pabugęs buvo ir *nusigando. Ir perdalijo žmones pas savę esančius ir avis ir bandą ir verbludus į du pulku,

* per. 35, 3.

8. Ir tarė: jei Esavas užeis vieną pulką ir pamuš tą, tai ben antras išbėgs.

9. Toliaus tarė *Jokubas: Dieve †mano tėvo Abraomo, ir Dieve mano tėvo Izaoko! Pone Dieve, kurs **tu man sakei: nusitrauk vėl į savo žemę ir į savo gentis, aš tau ger darysu;

* Ps. 50, 15. † per. 28, 13. ** per. 31, 3. 13.

10. Aš ne *vertas esmi visos mielaširdystės ir visos vienybės, kurią tu savo tarnui išrodei. Nės aš daugiaus ne turėjau, kaip tikt šią įlazdą, per šį Jordaną persiirdams; o dabar aš du pulku pastojau.

* per. 24, 27. † Job. 8, 7.

11. Išgelbėk *manę iš rankos mano brolio, iš rankos Esavo! nėra aš bijausi jo, kad jisai ne atėjęs užmuštų manę, motinas įsu vaikais.

* Ps. 50, 2, 3. Oz. 10, 14.

12. Tu *sakei: aš tau ger darysu ir tavo vaikus daugsysu kaip žiezdras mariose, kurias ne gali skaityti dėl daugybės.

* per. 28, 13. 14. 15.

13. Ir jis nakvinas čia pasiliko, ir nuo to, ką po rankų turėjo, dovanas ėmė savam broliui Esavui:

* per. 43, 11. Pam. S. 18, 16.

14. Du šimtu oškų, dvidešimt ozių, du šimtu avių, dvidešimt avinų,

15. Ir trisdešimt žindančių verbludų, su jų kumeliais, keturias dešimtis karvių ir dešimt jaučių, dvidešimt asilienų su dešimt asilaičiais,

16. Ir padavė tus po rankų savo tarnų, vis po pulką skyriu, ir tarė jiems: eikit pirm manęs ir vis ruimą palikit po pulko ir po pulko.

17. O pirmam prisakydams tarė: kad mano brolis Esavas tavę sutiks ir tavę klaus: kieno tu esi? ir kurlinkai tu keliauji ir kieno tai, ką čia varai?

18. Tai tu sakyk: tatau tavo tarno Jokubo yra, tas siunčia dovanas savo ponui Esavui; ir paskui mus ateit.

19. Taipojau prisakė jis ir antram ir trečiam ir visiems kaimenę sekančiams, tardams: kaip aš jums sakiau, taip sakykit Esavui, kad jį sutįksite.

20. O idant ir taipo sakykit: štai, tavo tarnas Jokubas paskui mus ateit. Nės jis tarė: aš jį *numaldysu ta dovana pirm manęs einančią, paskui aš jį regėsu, mažu jisai man priims.

* Pam. S. 21, 14.

21. Šitai po dovaną pirm savęs siuntė; bet patsai pasiliko tą naktį pas pulką.

22. Ir atsikėlęs naktį ėmė abi savo

moteri ir abi slugini ir vienuolika savo vaikų ir *keliavo iki pervazo Jabok;

* 5 Maiž. 3, 16.

23. Ėmė ir perkėle juos per upę, kad su visu labu persigavo, ką tiktai turėjo,

24. Ir viens pasiliko. Tai *nekursai vyras su juomi ėmėsi, iki aušrai pasirodant.

* Ozė. 12, 3, 4.

25. O jįsai matydams, jį ne pergalėsiant, pakrutino sanarį *jo kulšies; ir sanarys jo kulšies nikšterėjo, kaip juodu ėmėsi.

* Mat. 26, 41. 2 Kor. 12, 7.

26. Ir jis *tarė: leisk manę eit, nės aušra jau rodosi. Bet jis atsakė: aš tavę ne leidžiu, pirmneng tu manę peržegnosi.

* Luk. 24, 28. † Ozė. 12, 4.

27. Jis sakė: kuo vardu tu? Jis atsakė: Jokubas.

28. O jis tarė: tu *jau daugiau Jokubu ne busi vadinamas, bet Izrael; nės tu su †Dievu ir su **žmonėmis ėmeisi ir viršų gavai.

* per. 35, 10.

2 Kar. 17, 34. † Ozė. 12, 3, 4. ** per. 25, 31 ir 27, 33.

29. Ir Jokubas klausdams jį tarė: ben sakyk, kuo vardu tu esąs? Bet jis atsakė: kam *tu klausi, kuo vardu aš esmi? Ir jis čionai jį peržegnojo.

* Vald. 13, 18.

30. Ir Jokubas praminė tą vietą Pniel: nės aš savo *akimis Dievą mačiau ir mano dušia pagilbo.

* per. 16, 13. 2 Maiž. 24, 11 ir 33, 20. 5 Maiž. 5, 24. Vald. 6, 22 ir 13, 22. Jėz. 6, 5.

31. O kaip jis iš Pniel atėjo, užtekėjo jam saulė; ir jis raišėjo ant savo kulšies.

32. Todėl vaikai Izraelio ne valgo sutraukimo gyslą ant sanario kulšies iki šiai dienai: todėl, kadangi sutraukimo gysla ant sanario kulšies Jokubo pažeista buvo.

Perskyrimas 33.

Susiderėjimas Jokubo su Esavu.

Jokubas savo akis pakėlęs pamatė savo *brolį Esavą ateinant su keturiais šimtais vyrų. Ir perdalijo savo vaikus prie Lėos, prie Raėlės ir prie abiejų sluginių.

* per. 32, 6.

2. Ir slugines su savo vaikais statė į pryšakį, ir Lėą paskui su savo vaikais, o Raėlę su Jozėpu galiausiai.

3. Ir patsai pirma jų nuėjo ir pasikloniojo *septynis kartus iki žemės, pirmneng priėjo savo brolį.

* per. 18, 2 ir 42, 6 ir 43, 26.

4. Bet Esavas, *jam priešais bėges, jį globojo; ir apsikabinęs †jo kaklu, jį pabučiavo. Ir juodu verkė.

* per. 32, 28. † per. 45, 14, 15.

5. Ir pakėlęs savo akis matė moteres su vaikais ir tarė: kas tie yra pas tavę? Jis atsakė: yra vaikai, kurių *Dievas tavo tarnui davęs esti.

* per. 48, 9. Ps. 127, 3. Jėz. 8, 18.

6. Ir sluginės priėjusios su savo vaikais pasikloniojo jamui.

7. Lėa taipojau priėjusi su savo vaikais pasikloniojo jamui. Galiaus Jozėpas su Raėlė priėję pasikloniojo jamui.

8. Ir jis tarė: ką tu nori *su visu tuo pulku, kurį aš sutikau? Jis atsakė: kad †malonę rasčiau pas savo poną.

* per. 32, 16. † per. 32, 5.

9. Esavas tarė: aš gana turu, mans brolau, palaikyk, ką turi.

10. Jokubs atsakė: ak ne, jei malonę radau pas tavę, tai imk mano dovana iš mano rankų; nės aš *mačiau tavo veidą, kaip kad matyčiau Dievo veidą; ir už ger tai priimk nuo manęs.

* per. 43, 3. 2 Zom. 3, 13 ir 14, 24. 28. 32. Mat. 18, 10.

11. Priimk ben tą žegnonę nuo manęs, kurią *aš tau parnešiau, nės Dievs tai man esti davęs, ir aš viso gana turu. Taipo †jisai jį taip ilgai meldė, ikikol priėmė.

* Vald. 1, 15. 1 Zom. 25, 27 ir 30, 26. 2 Kar. 5, 15. † 2 Kar. 5, 23.

12. Ir jis tarė: eikiva šalin ir nukeliaukiva; aš su tavim keliausiu.

13. Bet jis atsakė jamui: miels pone, tu žinai, manę mažus kudikius čia turintį, priegtam bandą ir žindančias karves, kad tos vieną dieną butų pervarytos, tai visa kaimenė išgaištų.

14. Miels pone, tu keliau pirm savo tarno; aš palengvėlia paskui varysiuos, kiek banda bei vaikai galės paeiti, ikikol nukaksu pas savo poną į *Seir.

* per. 32, 3.

15. Esavas atsakė: taigi ben kelis iš šeimynos pas tavę paliksu, kurie su manim yra. Jis atsakė: ką mačij? duok *tiktai man molonės rasti pas tavę, mano poną.

* per. 34, 11 ir 47, 25. Rut. 2, 13.

16. Taipo Esavas tą dieną vėl savo keliu ėjo į Seir.

17. Ir Jokubas nusitraukė į *Sukotą ir pabudavojo sau namus bei savo bandai šėtras. Todėl ta vieta praminta Sukot.

* Joz. 13, 27.

18. Paskui Jokubas nusitraukė sveikatoje pas miestą Sikėmo, *žemėje Kanaan esantį, kaip iš Mezopotamijos buvo išėjęs; ir pabudavojo savo šėtrą už miesto.

* Joz. 24, 1. Vald. 9, 1.

19. Ir nusipirko *dirvą nuo vaikų Emor, tėvo †Sikėmo, už šimtą grašių; čia jisai attiesė savo šėtrą.

* Jon. 4, 5. † Darb. 7, 16.

20. Ir pasitaisė čionai altorių ir *meldėsi vardo visagalinčio Dievo Izraėlio.

* per. 35, 7.

Perskyrimas 34.

Dynos apgėdinimas padaro didį kraujo praliejimą.

O Dyna, *Lėos duktė, kurią ji Jokubui pagimdė, išėjo dukteres tos žemės apžvalgyt.

* per. 30, 21. Tit. 2, 5.

2. Tą pamatęs Sikėmas, Emoro sunus, Evito, tos žemės pono, ėmė *ją ir sugulėjo su ja ir †apžaidė ją.

* per. 6, 2. Vald. 14, 1. † 5 Maiž. 22, 29.

3. Ir jo širdis prilipo prie jos ir mylėdams tą mergą meilingai su ja kalbėjo.

4. O Sikėmas tarė *savo tėvui Emorui: nupiršk man tą mergaitę per pačią.

* Vald. 14, 2.

5. Ir Jokubas ištyrė savo dukterį Dyną apgėdintą; ir jo sunus buvo prie bandos ant lauko; ir Jokubs tylėjo *iki jiems ateinant.

* 1 Zom. 10, 27. 2 Zom. 13, 22.

6. Tai Emoras, Sikėmo tėvas, išėjo pas Jokubą, su juomi kalbėti.

7. Tame tarpe parėjo Jokubo sunus iš lauko ir tai girdėję supyko ir labai apsirustavo, kad jis tokią durnystę ant Izraėlio buvo daręs ir Jokubo dukterį apžaidęs, nės *taipo ne reiktų buti.

* 5 Maiž. 23, 17.

8. Tai Emoras su jais kalbėdams tarė: mano sunaus Sikėmo širdis užsigeidė jūsų dukters; meldžiu, duokite ją jamui į pačią.

9. Susigentaukit su mumis ir duokite mums savo dukteres, o jus vėl veiskite mūsų dukteres.

10. Ir gyvenkit su mumis; žemė *bus jums atvira, gyvenkit, elgkitės †ir apsipelnykite **toje.

* per. 13, 9 ir 20, 15. † per. 42, 34. ** per. 47, 27.

11. Ir Sikėmas tarė jos tėvui ir broliams: bukite man malonus; ką jus sakysite, tai jums duosu.

12. Prašykit tikt drąsiai iš manės ir *kraičio ir dovanų, aš tai vislab duosu, kiek tikt prašysit; tikt mergą man duokit per pačią.

* 2 Maiž. 22, 16. 17. 5 Maiž. 22, 29. 1 Zom. 18, 25.

13. Tai Jokubo sunus atsakė Sikėmui ir jo tėvui Emorui prigautinai, todėl, kad jų sesuo Dyna buvo apžaišta,

14. Ir tarė jiems: mes ne galim tai daryt, kad mes savo seserį duotumbim vyrui ne apiapiaustytam, nės *tai mums gėda butų.

* Joz. 5, 9.

15. Tačiau, tai mes darysim pagal jūsų valę, jei jus mums lygus pastosite ir vis, kas vyriška yra tarp jūsų, apiapiaustysite;

16. Tai mes savo dukteres jiems duosim, ir jūsų dukteres vesim ir pasjus gyvendami vienais žmonėmis pastosim.

17. O jei jus ne norite apsiimti apsiapiaustyt, tai mes savo dukterį ėmė šalin trauksim.

18. Tie žodžiai gerai patiko Emorui ir jo sunui.

19. O jaunikaitis tasai ne truko tą daryti; nės jis užsigeidė Jokubo dukters. Ir jis garbėje buvo už visus savo tėvo namuose.

20. Taigi priėję Emoras ir jo sunus Sikėms po miesto vartų ir susikalbėdamu su miesčionimis tarė:

21. Šie žmonės pakajingai su mumis gyvena, ir nor šioj' žemėje gyvent ir apsipelnyt. O ir žemės juk gana yra jiems. Mes jų dukteres vesim ir jiems mūsų dukteres duosim.

22. Bet tada jie tai nor daryti, kad pas mus gyventų ir vienos žemės žmonėmis pastotų, jei mes vis, kas vyriška yra tarp mūsų, appiaustysim, lygiai kaip jie appiaustyti yra.

23. Jų banda ir turtas ir vis kas jų yra mums teks, jei tiktai mes jų klausysim, kad jie pas mus gyventų.

24. Ir jie klausė Emorui ir jo sunui Sikėmui, visi, kurie pro *jo miesto vartus ar išėjo, ar įėjo, ir appiaustė vis, kas vyrišku buvo, kas pro jo miestą ar iš-, ar įėjo.

* per. 23, 10.

25. O trečią dieną, kaip jiems tai dar skaudėjo, anodu sunu *Jokubo Simėonas *bei Lėvi, Dynos broliudu, kožnas ėmė savo kardą ir drąsiai nuėję į miestą nužavino vis, kas tikt vyriška buvo.

* per. 40, 5. 6. 7.

26. O užmušę ir Emorą bei jo sunų Sikėmą ašmenimi savo kardų, ir išėmė savo seserį Dyną iš namų Sikėmo ir ėjo šalin.

27. Tai Jokubo sunus atėję pas užmuštuosius ir išplėšė mieste visą naudą, todėl, kadangi jie jų seserį buvo apžaidę.

28. Ir ėmė jų avis, jaučius, asilus ir kas ar mieste, ar ant lauko buvo.

29. Ir visą jų turtą, visus vaikus ir moteres sugavo ir išplėšė vis, kas namuose buvo.

30. Ir Jokubas tarė Simėonui bei Lévi: judu man bėdos padarėta, kad *aš piktai apskelbiamis esmi po akių šioj' žemėje gyvenančiųjų, (butent) Kananytų bei Pėrezytų; o aš mažas esmi pulkelis. Kada jie dabar susitars ant manęs, tai jie manę užmuš. Taipo aš busu išpustytas su savo gimine.

* 2 Maiž. 5, 21.

31. Ale juodu atsakė: argi jiems reiktų su mūsų seserimi kaip su kokia kekše daryti?

Perskyrimas 35.

Raėlė mirėta pagimdyma.

Ir Dievas tarė Jokubui: kelkis ir nusitrauk į Bėtėlą *ir gyvenk čionai ir pabudavok čionai altorių tam Dievui, kursai įtau pasirodė, dėl **tavo brolio Esavo bėgančiam.

* per. 28, 19. † per. 28, 13. ** per. 27, 43.

2. Tai Jokubas tarė savo vaikams *ir visiems savo namuose esantiems: pameskite svetimus į Dievus, tarp jų esančius, ir nusičystykite, bei apsilvilkite **kitais rubais. *per. 18, 19. Joz. 24, 15. † per. 31, 19. 34. Joz. 24, 2. 23. 1 Zom. 7, 3. ** 2 Maiž. 19, 10.

3. Ir pasikėlę nusitraukim į Bėtėlą, kad altorių čionai attiesčiau tam Dievui, kurs *manę išklausė čėse mano bėdos ir įtau manim buvo ant kelio, kurį aš keliavau.

* per. 32, 7. 24. Pa. 107, 6. † per. 28, 20 ir 31, 3. 42.

4. Tai padavė jam visus balvonus, jų rankose buvusius, ir savo auskabas; *ir jis pakasė tus po įaužuolu, šaleSikēm stovinčiu. *Ozė. 2, 13. † Joz. 24, 26. Vald. 9, 6.

5. Ir jie iškeliavo. O baimė Dievo apėmė susėdus tų miestų, aplink esančių, kad jie Jokubo sunus ne vijo.

6. Taipo nukako Jokubs į Lusą, *žemėje Kanaan, Bėtėle vadinama, su visais žmonėmis su juomi esančiais.

* per. 28, 19. 22.

7. Ir budavojo *čionai altorių, ir vadino tą vietą Elbėtėl; todėli, kad į Dievas čionai buvo pasirodęs jam, dėl savo brolio bėgančiam.

* Mok. S. 5, 4. per. 28, 13.

8. Tai numirė *Dėbora, Rebekės žindinyčia, ir palaidojo ją už Bėtė-

lės po aužuolu ir praminė tą raudojimo aužuolą.

* per. 24, 29.

9. Ir Dievs *vėl Jokubui pasirodė, kaip iš Mezopotamijos buvo parėjęs, ir žegnojo jį.

* Ozė. 12, 4.

10. Ir tarė jam: tu Jokubu pramin-tas esi; ale *ne busi daugiaus Jokubu vadinamas, bet į Izrael bus tavo var-das. Ir taipo Izraeliu jį vadina.

* per. 17, 5. † per. 32, 28.

11. Ir Dievas sakė jam: aš *esmi visagalšis Dievas, buk vaisingas ir platinkis; žmonės į ir žmonių pulkai iš tavo vaikų rasis, ir karaliai pastos iš tavo rietų.

* per. 17, 1 ir 48, 3. 4. 2 Maiž. 6, 3. † per. 17, 5. 6. 16 ir 29, 3 ir 48, 4.

12. O žemė, Abraomui *bei Izaokui duotą, aš tau duosu ir tavo vaikams po tavo galvos.

* per. 12, 7 ir 13, 15 ir 26, 3. 4 ir 28, 13.

13. Taipo Dievas užžengė *nuo jo, iš vietos, kur su juomi buvo kalbėjęs.

* per. 17, 22.

14. Bet Jokubas attiesė *paminklą, iš akmens darytą, toje vietoj, kur su juomi buvo kalbėjęs; ir užpylė gėrimo apierą ant to, ir appylė jį aliejumi.

* per. 28, 18.

15. Ir Jokubas praminė tą vietą, kur Dievs su juomi buvo kalbėjęs, *Bėtėl.

* per. 28, 19.

16. Ir jie iškeliavo iš Bėtėl; ir kaip dar tikt varsnas *buvo iki Eprato, tai Raėlė pagimdė.

* 2 Kar. 5, 19.

17. Ir jai labai sunkus buvo tas pagimdymas. O kaip jai taip sunkiai stojos, sakė jai pribuvėja: nesibijokis, nės *ir šį sunų tu turėsi.

* per. 30, 24. 1 Zom. 4, 20.

18. Bet kaip jį dušią jau išleido ir turėjo mirti, praminė jį Benoni; ale jo tėvs jį praminė Benjamin.

19. Taipo numirė *Raėlė ir buvo palaidota ant kelio prieš Epratą, į dabar vadinamą Bėtėlem.

* per. 48, 7. † Rut. 1, 2 ir 4, 11. Mik. 5, 2. Mat. 2, 6.

20. Ir Jokubas attiesė paminėjimo stulpą ant jos grabo, tas yra Raėlės grabas iki *šiai dienai. *1 Zom. 10, 2. 2 Zom. 18, 18.

21. O Izrael iškeliavo ir attiesė savo šėtrą anapus koryčios *Eder. *Mik. 4, 8.

22. Ir nusidavė, Izraeliui toje žemėj' gyvenant, Rubėnas nuėjęs sugulė *su Bilga, savo tėvo netikra moterimi: o Izrael tai ištyrė. Bet Jokubas turėjo dvylika sunų.

* per. 49, 4. 1 Kor. 5, 1.

23. Sunus Léos šitie buvo: Rubėnas

*pirmgimęs Jokubo sunus, Simėons, Lėvi, Judas, Izašars ir Sėbulons.

* per. 46, 8. 2 Maiz. 1, 2.

24. Sunus Raėlės buvo: Jozėpas bei Benjamins.

25. Sunus Bilgos, Raėlės sluginės: Dan bei Naptali.

26. Sunus Silpos, Lėos sluginės: Gad bei Aser. Tie yra sunus Jokubo, Mezopotamijoje jam užgimę.

27. Ir Jokubas atėjo pas savo tėvą Izaoką į Mamrę, *didžiausiąjį miestą, vadinamą Ebron, kuriame Abraomas ir Izaokas svetimi yra buvę.

* per. 13, 18 ir 23, 2. 19. † Joz. 14, 15 ir 15, 13.

28. Ir Izaokas buvo sulaukęs šimtą ir aštuonis dešimtis metų.

29. Ir pasenęs numirė. Ir jis *palaidojamas buvo pas savo žmones, pasenęs ir šio amžio nugrįsęs; ir jo †sunudu Esavas bei Jokubas palaidojo jį.

* per. 15, 15 ir 25, 8. † per. 25, 9 ir 49, 31.

Perskyrimas 36.

Esavo giminė.

Šita yra giminė Esavo, vadinamo *Edom.

* per. 25, 30.

2. Esavas *vedė sau moteres iš dukterų Kanaan: Adą, dukterį Elono, Etyto, bei Aalibamą †dukterį Ano, sunaus Zibėono, Evito, *per. 26, 34. † per. 36, 25.

3. Ir *Basmatą, Ismaėlo dukterį, Nebajoto seserį.

* per. 28, 9.

4. Ir Ada *pagimdė Esavui Elypą; o Basmata pagimdė Reguėlą. *1 Nus. Kar. 1, 35.

5. Aalibama pagimdė Jėusą, Jaelamą bei Korą. Tai yra Esavo vaikai, kurie jam užgimė žemėje Kanaan.

6. Ir Esavas ėmęs savo moteres, vaikus bei dukteres ir visas dušias savo namų, savo turtą ir visą bandą, su visu labu, ką tikt žemėje Kanaan buvo užsipelnęs, ir nusitraukė į kitą žemę, šalin nuo savo brolio Jokubo.

7. Nės *jų turtas buvo per didis, kad ne galėjo kruvoje gyventi, o žemė, †kurioj' jiesvetimi buvo, negalėjo išlaikyti daugybę jų bandos. *per. 13, 6. 11. † per. 17, 8 ir 28, 4.

8. Taip o Esavas gyveno ant kalno *Seir. O Esavas †yra Edoms.

per. 32, 3. 5. Maiz. 2, 5. Joz. 24, 4. † per. 36, 1.

9. Šita yra giminė Esavo, iš kurio Edomitai rados ant kalno Seir.

10. Ir taip vadinami yra vaikai Esavo: Elypas, *sunus Ados, Esavo

moters, Reguėlis, sunus Basmatos, Esavo pačios.

* 1 Nus. Kar. 1, 35 i. t.

11. O Elypo sunus šitie buvo: Tėman, Omar, Zepo, *Gaėtam bei Kėnas.

* 1 Nus. Kar. 1, 36.

12. Ir Timna buvo netikra motėriškė Elypo, Esavo sunaus, ta jam pagimdė Amalėką. *Tai yra vaikai Ados, Esavo pačios.

* 2 Maiz. 17, 8. 14. 4 Maiz. 24, 20. 1 Zom. 15, 2, 3 i. t.

13. Bet Reguėlio vaikai šitie yra: Naat, Sera, Sama, Misa. Tai yra vaikai iš Basmatos, Esavo pačios.

14. O vaikai Aalibamos, Esavo pačios, dukters Ano, sunaus Zibėono, šitie yra, kuriuos jį Esavui pagimdė. Jėus, Jaėlam ir Kora.

15. Šitie yra kunigaikščiai tarp vaikų Esavo: vaikai Elypo, pirmgimūsi o Esavo sunaus, šitie yra: kunigaikštis Tėman, kunigaikštis Omar, kunigaikštis Zepo, kunigaikštis Kėnas,

16. Kunigaikštis Kora, kunigaikštis Gaėtam, kunigaikštis Amalėk. Tai yra kunigaikščiai iš Elipos gimę, žemėje Edom, kurie yra vaikai iš Ados.

17. O šitie yra vaikai Reguėlo, Esavo sunaus: kunigaikštis Naat, kunigaikštis Sėra, kunigaikštis Sama, kunigaikštis Misa. Tai yra kunigaikščiai iš Reguėlo, žemėje Edomytų, ir yra vaikai iš Basmatos, Esavo pačios.

18. Šitie yra vaikai Aalibamos, Esavo pačios: kunigaikštis Jėus, kunigaikštis Jaėlam, kunigaikštis Kora. Šitie yra kunigaikščiai iš Aalibamos, dukters Anos, Esavo pačios.

19. Tai yra Esavo vaikai ir kunigaikščiai. Jis yra Edoms.

20. O vaikai *Seiro, Orytėno, †kurs žemėje gyveno, šitie yra: Lotan, Sobal, Zibėon, Ana, Dison, Ezer, bei Disan.

* 1 Nus. Kar. 1, 38. † per. 14, 6. 5 Maiz. 2, 12. 22.

21. Tai yra kunigaikščiai Orytenų, vaikų Seiro, žemėje Edom.

22. Bet Lotano vaikai buvo šitie: Ori bei Emam; *o Lotano sesuo vadinama buvo Timna.

* 1 Nus. Kar. 1, 39.

23. Vaikai Sobalo šitie buvo: Alvan, Manaat, Ebal, *Sėpo, bei Onam.

* 1 Nus. Kar. 1, 40.

24. Vaikai Zibėono buvo: Aja bei Ana. Tai yra ansai Ana, kurs puščioje asilarklius išrado, savo tėvo Zibėono asilus bei ganydams.

25. O vaikai Ano buvo: Dison bei Aalibama, tai yra duktė Ano.

26. Vaikai Disono buvo: Emdan, *Esban, Jėtran bei Karan. *1 Nus. Kar. 1, 41.

27. Vaikai Ezėro buvo: Bilan, Savan bei *Akan. *1 Nus. Kar. 1, 42.

28. Vaikai Dizano buvo: Uz bei Aran.

29. Šitie yra kunigaikščiai Orytų: kunigaikštis Lotan, kunigaikštis Sobal, kunigaikštis Zibėon, kunigaikštis Ana,

30. Kunigaikštis Dison, kunigaikštis Ezer, kunigaikštis Disan. Tai yra kunigaikščiai Orytų, kurie karaliavo žemėje Seir.

31. O karaliai, * kurie žemę Edom valdė, pirmneng vaikai Izraėlo karalių turėjo, šitie yra: *1 Nus. Kar. 1, 43.

32. Bėla buvo karalius Edomo, sunus Beoro; ir jo miestas buvo pramintas Dinaba.

33. Ir Bėlai numirus, į jo vietą karaliumi pastojų Jobabas, sunus Sėra iš Bazra.

34. Jobabui numirus, karaliumi į jo vietą pastojų Usam iš Temanytų žemės.

35. O Usamui numirus, karaliumi į jo vietą pastojų Adadas, sunus Bedado, kursai Midianytus išmušė ant Moabytų dirvos, ir jo miestas pramintas buvo Avit.

36. Adadui numirus, karaliumi pastojų Samla iš Masrek.

37. Samlai numirus, Saulas karaliumi pastojų iš Rekobot pas vandenį.

38. Saului numirus, į jo vietą karaliumi pastojų Baal-Anan, sunus Akboro.

39. Baal-Anui, Akboro sunui numirus, į jo vietą karaliumi pastojų Adaras, * ir jo miestas pramintas buvo Pagu; ir jo pati vadinama buvo Meetabeėl, duktė Matrėdo, dukters Mesaabo. *1 Nus. Kar. 1, 50.

40. Taip vadinami buvo kunigaikščiai Esavo jų giminėse, vietose ir varduose: kunigaikštis Timna, kunigaikštis Alva, kunigaikštis Jetet,

41. Kunigaikštis Aalibama, kunigaikštis Ela, kunigaikštis Pinon,

42. Kunigaikštis Kenas, kunigaikštis Teman, kunigaikštis Mizbar,

43. Kunigaikštis Magdiėl, kunigaikštis Iram. Tai yra kunigaikščiai Edomo, kaip gyveno savo tėviškė. O Esavas yra tėvas Edomytų.

Perskyrimas 37.

Jozėpas iš pavydo savo brolių parduodams.

O Jokubas gyveno toj žemėje, kurioj * jo tėvas svečiu buvęs, butent žemėje Kanaan. * per. 17, 18 ir 23, 4 ir 28 4 ir 36, 7. Ebr. 11, 9.

2. O tai yra giminės Jokubo: Jozėpas buvo septyniolika metų, kaip jį sai piemenimi bandos pastojų su savo broliais; ir tasai vaiks buvo pas vaikus Bilgos bei Silpos, savo tėvo moterų, ir pasakydavo savo tėvui, jei kur pikta * kalba apie juos buvo sakoma. *1 Zom. 2, 22.

3. Bet Izraėlas Jozėpą daugiaus mylėjo, kaip visus savo vaikus, todėl, * kad jis jam pasenusiam buvo užgimęs, ir padarydino jam margą * sėrmėgą. * per. 44, 20. † Vald. 5, 30. 2 Zom. 13, 18.

4. O kaip jo broliai tai matė, kad jo tėvas jį daugiaus mylėjo, už visus jo brolius, * ne apkentė jo ir ne galėjo su juomi meilingai kalbėti. * per. 27, 41 ir 49, 23.

5. Priegtam Jozėpas vieną kartą sapną matė ir tą pasakojo savo broliams; tai jie juo daugiaus jo ne apkentė.

6. Nės jis sakė jiems: girdėkit, ką aš sapne mačiau:

7. Man rodės, * buk mes pėdus berišą ant lauko, ir mano pėdas atsitiesė ir stovėjo, o jūsų pėdai aplinkui kloniojos prieš mano pėdą. * per. 42, 6, 9 ir 43, 26 ir 44, 14.

8. Tai sakė jam jo broliai: argi tu musų karaliumi pastotumbei ir ant musų ponavotumbei? Ir jie dar juo daugiaus jo ne apkentė dėl to sapno ir jo kalbos.

9. Ir jis dar kitą sapną matė, tą taip jau pasakojo savo broliams ir sakė: štai, aš dar kitą sapną mačiau: man rodės, buk * saulė bei mėnuo ir vienuolika žvaigždžių man pasikloniojo. * per. 46, 29.

10. O kaip tai jo tėvui bei jo broliams apsakyta buvo, paparė jį jo tėvas, sakydams jamui: kas tai per sapnas, kurį tu regėjai? Argi aš bei tavo motyna ir tavo * broliai atėję tau į keilius pulsime? * per. 27, 29.

11. Ir jo * broliai neapkentė jo. Bet jo tėvas ne * užmiršo tų žodžių. * Darb. 7, 9. † Dan. 7, 28. Luk. 2, 19, 51.

12. O kaip jo broliai nuėjo, ganyti bandą savo tėvo į Sikėmą,

13. Tarė Izraėlis Jozėpui: ar ne tavo broliai bandą gano pas Sikėm? Eikš, aš tavę pas anus nusiųsu. O jis atsakė: štai.

14. Ir jis tarė: nuėjęs veizdėk, bau

gerai apie brolius ir bandą destis; ir atsakyk man, kaip ten rasi. Ir nusiuntė jį iš pakalnės *Ebron, kad į Sikemą nueitų.

* per. 35, 27

15. Tai rado jį nekursai vyras ant lauko beklajojantį, tas jį paklausė tardams: ko tu jieškai?

16. Jis atsakė: aš jieškau savo brolių! meldžiu, *sakyk man, kur jie gano!

* Aukš. S. 1, 7.

17. Tas vyras atsakė: jie iš čia šalin nusivarė; nės girdėjau juos sakančius: eikime į Dotaną. Tai Jozėpas sekė savo brolius ir surado tus *Dotane.

* 2 Kar. 6, 13.

18. O kaip jie iš tolo jį pamatė, jam dar jiems ne prisiartinus, susitarė, jį nužavinti.

19. Ir sakė tarp savęs: ant! sapnuotojis ateit.

20. Taigi susistoję *užmuškim jį ir įmetę į kokią duobę sakykim: žvėris jį papiovė; tai matysim, kas bus iš jo sapnų.

* Pam. S. 1, 11, 16 ir 6, 17 ir 27, 4.

21. O Rubėnas *tai girdėjęs, norėjo jį iš jų rankų išplėsti ir tarė: ne nužavikime jį.

* per. 42, 22.

22. Ir Rubėnas toliaus jiems sakė: ne praliekit kraują, bet meskite jį į duobę, čia pusčioje esančią, neigi pridėkit savo rankų prie jo. O jis norėjo jį iš jų rankų išplėsti, kad jį pas savo tėvą parvestų.

23. O kaip Jozėpas pas savo brolius atėjo, išvilko jie jo sermėgą su margąja sermėga, kuria jis buvo apsilvilkęs,

24. Ir ėmę jį įmetė į duobę; o ta duobė buvo tuščia ir be vandens.

25. Ir *pasisėdo valgyt. Tame tarpe jie apsižvalgė ir matė didį pulką Ismaėlitų ateinant iš Gilėad su savo verbludais, visokias brangias žoles nešančiais, balsamą bei mirą, ir keliaujant į Egiptą.

* Amos 6, 6.

26. Tai sakė Juda savo broliams: ką mačija mums, savo brolį nužavinti ir jo *kraują užslėpti.

* per. 37, 20, per. 4, 10, Job. 16, 18.

27. Nuėję parduokim jį Ismaėlitams, kad mūsų *rankos ant jo ne susigriestytų; nės jis yra mūsų brolis, mūsų **kunas ir kraujas. Ir jie pakluso jamui.

* 1 Zom. 18, 17, † per. 42, 21. ** per. 29, 14.

28. Ir kaip Midianitai, *tie kupčiai, prakeliavo, ištraukė jį iš duobės ir pardavė jį Ismaėlitams už dvidešimt

**sidabrininkų. Tie jį nugabeno į Egiptą.

* Vald. 6, 3, † per. 45, 4, 5, Ps. 105, 17. Darb. 7, 9. ** Mat. 27, 9.

29. O kaip Rubėnas vėl pas duobę parėjo ir Jozėpo ne rado toje, įplėšė *jis savo rubą,

* Job. 1, 20.

30. Ir vėl atėjęs pas savo brolius tarė: jau *niera čia vaiko, kur aš dėsuos.

* per. 42, 13, 36, Jer. 31, 15.

31. Tai jie ėmė Jozėpo *sermėgą ir ožį papiovė įmerkė ją į kraują, *per. 37, 23.

32. Ir nusiuntė tą margą sermėgą, ir parnešdino tą savo tėvui, sakydami: tą mes radom; žiūrėk, ar tai tavo sunaus sermėga, ar ne?

33. Bet jis pažino ją ir tarė: tai mano sunaus sermėga; pikta *žvėris jį suėdė, draskanti žvėris jį sudraskė.

* per. 37, 20 ir 44, 28.

34. Ir Jokubas *savo rubus įplėšęs žaku apsisiautė ir gedėjo ilgai dėl savo sunaus.

* per. 37, 29, 2 Zom. 3, 31.

35. Ir visi jo sunus bei dukterės priėjo, norėdami *jį nuramdyt; ale jis ne norėjo nusiramdyt ir tarė: aš †gedėdamas nukaksu į kapines pas savo sunų. Ir jo tėvas apverkė jį.

* 2 Zom. 12, 17, † per. 42, 38 ir 44, 29, 31.

36. Bet Midianitai *pardavė jį Egipte Potiparui, Paraono kamarninkui ir vyriausiam užveizdui.

* per. 39, 1.

Perskyrimas 38.

Judo kraujo gėda su Tamore.

Tuočės nusidavė, kad Juda žemyn nusitraukė nuo savo brolių ir pristojų *prie nekurio vyro iš Odolam, Ira vadinamo.

* per. 19, 3, 2 Kar. 4, 8.

2. Ir Juda pamatė *čia nekurio Kananitiško vyro dukterį, tas vadinamas buvo Sua; †tą jis vedė. *per. 34, 2, †1 Nus. Kar. 2, 3.

3. Ir kaip su ja sugulėjo, ji nėščia pastojo ir pagimdė sunų, tą jis Gėrą *praminė.

* per. 46, 12, 4 Maiž. 26, 19.

4. Ir ji vėl nėščia pastojo sunų pagimdė, kurį jį Onan *praminė.

* per. 46, 12, 4 Maiž. 26, 19.

5. Ji dar vėl sunų pagimdė, tą jį Sėla *praminė. Ir jis žemėje Kėsib buvo, kaip ji tą pagimdė. *per. 46, 12, 4 Maiž. 26, 20.

6. O Juda nupiršo *savo pirmamjam sunui Gėrui pačią, Tamar vadinamą.

* per. 21, 21.

7. Ale jis *nelabas buvo po akim Pono Dievo; todėl †Dievs jį žavino.

* per. 46, 12, 4 Maiž. 26, 19, †1 Nus. Kar. 2, 3.

8. Tai Juda tarė Onanui: gulkis prie

savo brolio pačios ir vesk ją, kad savam broliui vaikų gamintumbei.

9. Ale Onanas žinodams, tus vaikus ne jo * paties busiančius, kad jisai suguls su savo brolio pačia, jis savo sėklą paleido ant žemės ir prapulė tą, kad savam broliui ne duotų sėklos. * 5 Maiž. 25, 6.

10. Tai Ponui Dievui ne patiko, ką jis darė; ir jį * taipojau žavino.

* per. 46, 12. 4 Maiž. 26, 19.

11. Tai sakė Juda savo marčiai Tamar: pasilik našlė savo tėvo namuose, ikikol mano suns Sėla užaugs. Nės jis dumojo: rasi ir tas numirtų, kaip jo broliai. Taip o Tamar nuėjusi pasiliko * savo tėvo namuose. * 3 Maiž. 22, 13.

12. O kaip daug dienų jau buvo praėjusios, numirė Suos duktė, Judo pati. Ir kaip Juda buvo * išgedėjęs, nuėjo jisai savo avių kirpti į Timnat, su savo kerdžium Ira iš Odolam. * 2 Zom. 13, 39.

13. Tai apsakė Tamorei: štai, tavo uošvis nueina į * Timnat, savo avių kirpti.

* Joz. 15, 10. 57. Vald. 14, 1.

14. Tai ji našlės rubus, kuriais vilkėjo, išvilko, ir apsisiautė su skreiste ir užsidengusi pasisėdo * už vartų, lauke pas kelią, ant Timnatų linkai; nės ji matė, Sėlą * užaugusį, o ji tačiaus jam į pačią ne duota. * Pam. S. 7, 12. † per. 38, 11. 26.

15. Kaipgi Juda ją pamatė, dumojo jis kekšią esančią; nės ji savo veidą buvo užsidengusi.

16. Ir priėjęs prie jos pas kelią, tarė jai: meldžiu, leisk manę pas tavę gulėti; nės jis ne žinojo, ją savo marčią esančią. Ji atsakė: kagi man duosi, pas manę gulėdams?

17. Jis tarė: aš * tau ožį iš kaimenės siųsu. Ji atsakė: tai * duok man užstatą, ikikol man siųsi. * Ezek. 16, 33. † per. 38, 20.

18. Jis tarė: kagi tu per užstatą nori, kad aš tau duočiau? Ji atsakė: tavo * žiedą, kepurės šniurą bei lazda, kurią rankoje turi. Tai jis jai davė tai ir sugulė su ja: o ji pastojo nėščia. * per. 38, 25.

19. Ir ji atsikėlusį nuėjo ir nusiautė skreistę ir savo * našlės rubais (vėl) apsilvilkė.

* per. 38, 14.

20. O Juda nusiuntė jai ožį per savo kerdžių iš Odolam, kad jisai užstatą vėl atimtų iš moteriškės, o jisai jos nerado.

21. Tai jisai paklausė žmonių to kampo ir tarė: kame yra ana kekšia,

kuri lauke pas kelią sėdėjo? Jie atsakė: ne buvo čia nei jokios kekšios.

22. O jisai pas Judą vėl pargrižęs tarė: aš jos ne radau; priegtam ir sako žmonės to kampo, nei jokią kekšią čionai ne buvusią.

23. Juda sakė: ji tesišinos; juk mus tačiau dėl to ne gal apskelbti; nės aš siunčiau ožį, o tu jos ne radai.

24. Po trijų mėnesių apsakė Judai: tavo marti Tamorė apsikekšavo, o štai, be kekšaudama ji nėščia pastojo. Juda tarė: atveskit ją, kad * būtų sudeginta.

* 3 Maiž. 21, 9. 5 Maiž. 22, 21.

25. O kaip ją atvedė, nusiuntė ji pas savo uošvį tardama: iš to vyro aš nėščia pastojau, kurio šie daiktai yra. Ir tarė: bau * tu ir pažysti, kieno šis * žiedas ir šis šniuras ir ši lazda yra.

* per. 37, 32. † per. 38, 18.

26. Juda išpažino * tai ir tarė: ji * teisėsnė yra už manę; nės aš ** ją ne daviau mano sunui Sėla. Ale tačiau jis *† ne sugulė su ja daugiaus.

* per. 37, 33. † 1 Zom. 24, 18. ** per. 38, 14. †† Job. 34, 31. 32.

27. Ir kaip čėsas priėjo, kad ji pagimdytų, dvyni radosi jos žyvate.

28. O begimdant viena ranka išsikišo. Tai pribuvėja raudoną siulą užrišo ir tarė: tas pirma išeis.

29. Bet kaip tasai savo ranką vėl įtraukė, išėjo jo brolis, ir ji tarė: kam tu savęs dėl tokį plyšį plėšei? ir praminė jį * Pėrez.

* per. 46, 12. 4 Maiž. 26, 20. 1 Nus. Kar. 2, 4. Mat. 1, 3.

30. Paskui išėjo jo brolis, kurs raudoną siulą aplink savo ranką turėjo. Ir praminė jį Sėra.

Perskyrimas 39.

Jozėpo šlužba, viežlihytė ir apkaldinimas.

Jozėpas buvo nuvestas į Egiptą; o Potiparas, * Egiptiškas vyrs, Paraono kamarninks ir vyriausiasis užveizdas, pirkto * jį iš Ismaėlitų, kurie jį nugabeno.

* per. 37, 36. Pa. 105, 17. † per. 37, 28.

2. Ir Pons * Dievs buvo su Jozėpu, ir jis laimingas vyrs pastojo; ir buvo savo pono, Egypciono, namuose.

* per. 39, 21. per. 21, 22 ir 26, 24. 28 ir 28, 15. 1 Zom. 16, 18 ir 18, 14. 28. Darb. 7, 9.

3. Ir jo ponas matė, kad Pons Dievs su juomi buvo; nės * vis, ką jis tikt darė, Pons Dievs žegnojo per jį. * Pa. 1, 3.

4. Taip o, kad * jo ponas jamui labai malonus buvo, ir jis pastojo jo tarnu; tas jį * dėjo į užveizdą savo namų ir

vis, ką tikt turėjo, po jo rankų padavė. * per. 39, 21. per. 18, 3 ir 19, 19. † per. 24, 2.

5. Ir iš to česo, kaip jis į užveizdą jį dėjo ant savo namų ir ant viso savo turto, Pons Dievs *žegnojo Egiptiečio namus dėl Jozėpo; ir jis visur jautė Dievo žegnones visame daikte, ką tikt turėjo, taip namieje, kaip ir ant lauko.

* per. 30, 27.

6. Todėl vislab, ką tikt turėjo, padavė po Jozėpo rankų, ir pats nieko nesirupino, koliai jį turėjo, tiktai, kad valgė bei gėrė. O Jozėpas gražus *ir viežlybs ant veido buvo. * Zom. 16, 12.

7. Ir po šių nusidavimų tropijos, kad jo pono pati užsigėdė Jozėpo ir tarė: *gulėk pas manę. * 2 Zom. 13, 11.

8. Ale jis to grynėi ir tarė jai: štai, mano ponas nei vieno daikto nesirupin jo namuose esančio dėl manės ir vislab man po mano rankų padavė.

9. Ir nieko taip didžio ne tur savo namuose, ką jis man butų užlaikęs, kaip tikt tavę, kadangi tu jo pati esi. Kaipgi *aš galėčiau taip sunkiai nusizengti ir prieš †Dievą susigriešyti!

* Pam. S. 6, 29, 32. † per. 20, 6. 3 Maiž. 6, 2. 2 Zom. 12, 13. Ps. 51, 5.

10. Ir jį kasdien tus žodžius prieš Jozėpą kalbėjo; o jis jai ne pakluso, kad arti prie jos miegotų, arba aplink ją butų.

11. Bet nusidavė vieną dieną, kad Jozėpas į butą ejo savo darbą atlikti; ir nei viens šeimynos ne buvo namieje,

12. O jį *nutvėrusi jį prie jo sermėgos tarė: gulėk pas manę. Ale jis sermėgą paliko jos rankoje ir bėgte išbėgo iš buto. * Pam. S. 7, 13 i. t.

13. Taigi jį matydama, jį savo sermėgą jos rankoje palikusį ir išbėgusį,

14. Šaukė jį šeimynos name ir tarė jiems: štai, jis mums tą Ebrėiską vyrą atvedė, kad mus apgėdintų. Jis pas manę įjęs, norėjo pas manę gulėt, ale aš prašukau didžiu balsu.

15. Ir kaip jis girdėjo manę labai šaukiančią, tai jis savo sermėgą pas manę palikęs bėgte išbėgo iš namo.

16. Ir jį padėjo jo sermėgą pas savę, iki jo ponui namon pareinant.

17. Ir sakė *jamui tus pačius žodžius, tardama: Ebrėiskas ansai bernas, kurį mums atvedei, įjęs pas manę, norėjo manę apgėdinti; * 2 Maiž. 23, 1. Ps. 120, 3.

18. Ale man beklykiant ir rėkiant,

paliko jis savo sermėgą pas manę ir išbėgo.

19. Jo pons girdėdams tą kalbą savo pačios, sakančios: taip darė man tavo bernas, *labai supyko. * Pam. S. 6, 34, 35.

20. Ir ėmęs *jį įmetė į temnyčią, kur karaliaus kaliniai apkalti gulėjo, ir jis gulėjo čia kalėjime. * Ps. 105, 18, 1. Petr. 2, 19.

21. Ale Pons Dievs buvo su juomi ir išrodė jamui savo susimilimą; ir davė *jam malonės rasti po akių užveizdo to kalėjimo. * 2 Maiž. 3, 21 ir 11, 3 ir 12, 36. Ps. 106, 46. Pam. S. 16, 7. Dan. 9, 1. Darb. 7, 9, 10.

22. Tasai *padavė po jo rankos visus apkaltuosius tame kalėjime, kad vis, kas nusidavė, per jį stojos. * per. 40, 3, 4.

23. Nės užveizdas kalėjimo nieko nesirupino; nės Pons *Dievs užstojo Jozėpą, ir ką jis tikt darė, tai buvo Dievo peržegnota. * per. 39, 2, 3.

Perskyrimas 40.

Jozėpas išguldo kaliniams jų sapnus.

Ir nusidavė po to, kad šinkorius *karaliaus Egipto ir kepėjas nusidėjo prieš savo viešpatį, karalių Egipto. * Neėm. 1, 11.

2. Ir Paraonas supyko *ant abiejų savo kamarninkų, ant vyriausiojo ant šinkorių ir ant vyriausiojo ant kepėjų.

* Pam. S. 16, 14.

3. Ir dėdino *juos į temnyčią dvaro priveizdėtojo namuose, kur Jozėpas apkaltas gulėjo. * per. 39, 20, 23.

4. O dvaro priveizdėtojis statė Jozėpą ant jų dviejų, kad jiems šlužytų, ir sėdėjo kelias dienas kalėjime.

5. Ir juodu abu sapnavo, šinkorius ir kepėjas karaliaus Egipto vieną naktį, kožnas savo sapną; ir kožno sapnas turėjo savo išsimanymą.

6. O kaip Jozėpas anksti pas juodu įėjo ir matė, kad abudu smutnu buvo,

7. Klausė jį juodu tardams: kodėl *juodu šiandien taip smutnu esat? * Neėm. 2, 2.

8. Juodu atsakė: mudu *sapnavova ir ne turiva nei vieno, kurs mumdvien tai išguldytų. Jozėpas tarė: išguldyti †Dievo darbas yra, ale tačiau pasakokita man. * per. 41, 15. † per. 41, 16. Dan. 2, 11, 28, 47.

9. Tai vyriausias šinkorius pasakojo savo sapną Jozėpui ir tarė jam: aš sapnavau, buk vynmedis po mano akių esąs;

10. Tas turėjo tris šakas; ir žaliuodams augo bei žydėjo, ir jo uogos išsirpo.

11. O aš Paraono kupką turėjau savo rankoje; ir uogų ėmęs suspaužčiau tas į kupką, ir kupką daviau Paraonui į ranką.

12. Jozėpas tarė jamui: tai *yra jo išguldymas: trys šakos yra †trys dienos.

* per. 40, 18 ir 41, 12. 25. Vald. 7, 14. Dan. 2, 26 ir 4, 19. † per. 41, 26.

13. Po trijų dienų Paraonas tavo *galvą paaukštįs ir tavę vėl įstatys į tavo urėdą, kad tu kupką jam į ranką duotumei, pagal seną būdą, kaip dar jo šinkorium' buvai.

* 2 Kar. 25, 27. Ps. 3, 4. Jėr. 52, 31.

14. Ale minėk manęs, kad tau gerai seksis, ir mielaširdystę *man išrodyk ir primink Paraonui, kad jis manę išleistų iš šio buto.

* Joz. 2, 12. 1 Zom. 20, 14. 15. 2 Zom. 9, 1. 1 Kar. 2, 7.

15. Nės aš iš Ebrėonų žemės slapčiai esmi pavogtas; o *priegtam aš čia ir nieko ne dariau, kad jis manę apkaldino.

* per. 39, 20.

16. O kaip vyriausias kepejassuprato, tą išguldymą gerą esanti, tarė jis Jozėpui: ir aš sapnavau, buk aš tris baltus pintinius ant savo galvos nešas;

17. Ir viršutiniame pintinije visokių pyragus Paraonui; o paukščiai lesė iš pintinio ant mano galvos.

18. Jozėpas atsakydams tarė: tai *yra išguldymas: trys pintiniai yra trys dienos.

* per. 40, 12.

19. O po *trijų dienų Paraonas iškels tavo galvą ir pakars tavę į medį, ir paukščiai sules tavo mėsą nuo tavęs.

* per. 40, 13.

20. Ir nusidavė trečią dieną, kad Paraonas šventė dieną *savo užgimimo, ir jis †česnį kėlė visiems savo tarnams. Ir iškėlė **galvą vyriausiojo šinkoriaus ir galvą vyriausiojo kepejo iš savo tarnų.

* Mat. 14, 6. † Mark. 6, 21. ** per. 40, 13. 19. Mat. 23, 19.

21. Ir įstatė *vyriausiąjį šinkorių vėl į savo šinkorystę, kad kupką †priduotų j Paraono rankas.

* per. 40, 13. † Neėm. 2, 1.

22. Ale vyriausiąjį kepeją davė pakarti, pagal Jozėpo išguldymą.

23. O vyriausias šinkorius ne minėjo Jozėpo, bet *jo užmiršo.

* Job. 19, 4. Ps. 31, 13. Mok. S. 9, 15. 16. Amos 6, 6.

Perskyrimas 41.

Jozėpas į didelę garbę iškeliamas.

Ir po dviejų metų Paraonas sapną matė, buk jisai stovįs pas vandenį,

2. Ir buk matęs iš vandens iškopant septynias gražias riebias karves, einančias ant ganyklos žolėje.

3. Po to matė dar kitas septynias karves iš vandens iškopančias, tos buvo biaurios ir liesos ir stovėjo pas anas karves prie kranto vandens.

4. O anos biaurios ir liesos suėdė tas septynias gražias ir riebias karves. Tai pabudo Paraonas.

5. Ir jis vėl užmiges iš naujo sapnavo ir matė septynias varpas iš vieno šiaudo augančias, pilnas bei storas.

6. Paskui ir matė septynias plonas ir apsvilintas varpas augančias.

7. O septynios plonos varpos prarijo septynias storas ir pilnas varpas. Tai Paraonas pabudęs numanė, sapną esantį.

8. O praaušęs jo *dušia didei pasirupino; ir išsiuntęs suvadindino visus burtininkus †Egypso žemės ir visus išmintinguosius **ir pasakojo tiems savo sapnudu; ale čia nei vieno ne buvo, kurs Paraonui tuodu butų galėjęs išguldyti.

* Dan. 2, 1 ir 4, 5. 19. † 2 Maiž. 7, 11. 22. Jėz. 29, 14. Dan. 1, 20 ir 2, 2 ir 4, 7. Mat. 2, 1.

9. Tai vyriausias šinkorius Paraonui kalbėdams tarė: aš šiandien atsimenu savo griekų;

10. Kaip Paraonas ant *savo tarnų supyko, ir manę †su vyriausiuoju kepeju apkaldino dvaro priveizdėtojo name,

* per. 40, 2. 3. † per. 39, 20.

11. Tai mudu *abudu vieną naktį kožnas savo sapną matėva, kurių išguldymas mumdvielem nusitiko;

* per. 40, 5.

12. Nėsa buvo pas mudu Ebrėiškas jaunikaitis, dvaro *priveizdėtojo tarnas, tam tai pasakojova. Ir jis †mumdvielem išguldė sapnudu, kožnam pagal jo sapnavimą.

* per. 37, 26. † per. 40, 12. i. t.

13. Ir kaip *jis mumdvielem išguldė, taip nusidavė. Nės aš vėl į savo urėdą esmi įstatyts, o ansai esti pakarts.

* per. 40, 22.

14. Tai Paraonas *nusiuntęs Jozėpą davė parvadyt, ir skubriai †jį išleido iš **temnyčios. Ir jis barzdą nusi-skusdino ir kitais rubais apsilvilkęs įėjo pas Paraoną.

* Ps. 105, 20. Dan. 2, 23. ** 1 Zom. 2, 8. Ps. 113, 7. 8.

15. Tai Paraonas sakė jamui: aš sapną turėjau, ir nei vieno niera, kurs tą galėtų išguldyti. O *aš girdėjau

apie tavę sakant, kad tu, sapną girdėdams, jį gali išguldėti. *per. 40, 12. Dan. 5, 16.

16. Jozėpas atsakė Paraonui: tai *ne mano valėje, ale Dievs įtačiau Paraonui ką gerą apsakys.

* Dan. 2, 30. 2 Kor. 3, 5. † per. 40, 8.

17. Paraonas pasakojo Jozėpui: aš *sapnavau, buk aš stovėjau prie kranto vandens,

* per. 40, 1.

18. Ir mačiau iš vandens iškopant septynias gražias riebias karves, einančias žolėse ant ganyklos.

19. Ir po jų mačiau kitas septynias sudžiuvusias, baurias ir liesas karves iškopančias; aš per visą Egipto žemę tokių baurių karvių ne mačiau;

20. O tos septynios liesos ir sudžiuvusios karvės suėdė septynias pirmas riebias karves.

21. O kaip tas buvo prarijusios, nieko ant jų ne buvo numanyt, kad tas būtų prarijusios, ir buvo baurios kaip pirma. Tai aš pabudau.

22. Ir vėl mačiau aš sapne septynias varpas ant vieno šiaudo augančias, pilnas ir storas;

23. Paskui užaugo septynios sudžiuvusios varpos, plonos ir apsvilusios;

24. Ir septynios plonos varpos prarijo septynias storas varpas. O aš *burtininkams tai pasakiau, ale jie tai ne gal man išguldėt. *per. 40, 8. Dan. 4, 7.

25. Jozėpas atsakė Paraonui: abu sapnu Paraono vieną tur išguldymą: nės *Dievs apreiškia Paraonui, ką jis ketas daryti. * Dan. 2, 28. 29. 45. Apr. 4, 1.

26. Septynios gražios karvės esti septyni metai; o septynios geros varpos taipojai septyni metai yra. Vieno išguldymo abu sapnu yra.

27. Septynios baurios ir liesos karvės, po anų iškopusios, paženklin septynis metus. O septynios plonos ir apsvilintos varpos paženklin septynis *metus brangaus česo. *2 Kar. 8, 1.

28. Tataigi *yra, ką aš sakiau Paraonui, kad Dievs Paraonui rodo, ką jis ketas daryti. *per. 41, 25.

29. Štai, septyni *geri metai bus per visą Egipto žemę. *per. 41, 47.

30. O po *tų bus septyni brangus metai, kad ir užmiršta bus viso to apstumo Egipto žemėje; o brangums išpustys į žemę, *per. 41, 54. † per. 47, 13.

31. Kad nieko ne bus žinoma apie

tą apstumą dėl brangaus česo, paskui ateisiančio: nės jis labai sunkus bus.

32. Okad tai Paraonas antrą kartą sapnavo, paženklin, kad *Dievs tai tikrai ir veikia darys. *4 Maiz. 23, 19. Jėz. 46, 10, 11.

33. Taigi Paraonas tesirupin išmincingo ir protingo kokio vyro, kurį ant visos Egipto žemės įstatytų;

34. Ir tevezd, kad urėdininkus uždėtų ant žemės, ir *tesurenka penktą dalyką Egipto žemėje per septynis vaisingus metus. *Pam. S. 6, 6. 7. 8.

35. Ir *tesurenk visokių grūdų vaisingų metų ateisiančiųjų, kad javų supiltų į Paraono krautuves, zopostui miestuose, ir tą pakavotų. *per. 41, 48.

36. Kad valgi gatavą rastų žemėje per septynis brangius metus, ant Egipto žemės ateisiančius, kad *žmonės badu ne numirtų. *per. 47, 15, 19.

37. Ta kalba *gerai patiko Paraonui ir visiems jo tarnams. *Ps. 105, 19. Darb. 7, 10.

38. Ir Paraonas tarė savo tarnams: kaip mes galėtumbim tokį vyrą surasti, kuriame *Dievo Dvasė yra!

*4 Maiz. 27, 18. Job. 32, 8.

39. Ir tarė Jozėpui: kadangi Dievs tai vislab tau apreiškė, taigi nei viens taip išmintingas ir protingas ne esti, kaip tu.

40. Tavę dėsu *ant mano namų, ir tavo žodžiams visi mano žmonės tur paklusnus but; ale kas karališkai krasei prigul, aš noru didesnis buti už tavę. *Ps. 105, 21, 22.

41. Ir toliaus tarė Paraonas Jozėpui: štai, aš tavę *uždėjau ant visos Egipto žemės. *Dan. 6, 3.

42. Ir nutraukęs *savo žiedą nuo savo piršto, davė tą Jozėpui į jo ranką, ir apvilko į jį rubais iš baltų šilkų ir užkabino **auksiną apikaklę ant jo kaklo. *Est. 3, 10 ir 8, 2. 8. † Est. 8, 15. ** Dan. 5, 7. 29.

43. Ir pavelijo jamui važiuoti ant savo antrojo vežimo ir *pirm jo iššaukdino: Šitas yra žemės tėvas. Ir įuždėjo jį ant visos Egipto žemės. *Est. 6, 9. † per. 42, 6 ir 45, 8. 26. Darb. 7, 10.

44. O Paraonas tarė Jozėpui: aš esmi Paraonas, be tavo valės nieks nei ranką, nei koją ne tur pakelt per visą Egipto žemę.

45. Ir vadino jį tikrąjį karaliaus dūmčių, ir davė jam pačią, Asnatą, dukterį Potipėro, *Onų kunigo. Taipo iškeliaivo Jozėpas, kad žemę apžvalgytų. *2 Maiz. 2, 16.

46. O jis trisdešimts metų buvo, kaip po akim' Paraono, karaliaus Egipto, stovėjo; ir išvažiavo nuo Paraono ir perkeliavo visą Egipto žemę.

47. Ir žemė nešė taip savo vaisių per septynis vaisingus metus.

48. Ir surinko visokius vaisius per tus septynis metus, Egipto žemėje augusius, ir pakavojo tus miestuose. Kokie javai ant lauko aplink kožną miestą augo, tokius jie supylė.

49. Taipo Jozėpas javų supylė, per mierą daug, kaip žiezdrų mariose, taipo, kad ir paliovė skaityti; nės jų buvo be skaitliaus.

50. Ir Jozėpui *du sunu užgimė, pirmneng tas brangus čėsas priėjo, kuriuodu jamui pagimdė Asnata, duktė Potipėro, †Onų kunigo.

* per. 46, 20 ir 48, 5. † per. 41, 45.

51. Ir praminė pirmąjį Manasė: nės Dievs davė man užmiršti visų mano vargų ir mano tėvo namų.

52. Antrą praminė Epraimu: nės Dievs davė *manę augti žemėje mano bėdos.

* per. 49, 22.

53. O kaip tie septyni pigus metai perėjo Egipto žemėje,

54. Priėjo *septyni brangus metai, apie †kuriuos Jozėpas buvo sakęs. Ir radosi brangumas per visas žemes; bet per visą Egipto žemę ne pristoko duonos. *Pa. 105, 16. Darb. 7, 11. †per. 41, 30.

55. O kaip ir visa Egipto žemė jau badą kentėjo, šaukė žmonės Paraono duonos. Bet Paraonas sakė visiems Egiptionams: eikite pas Jozėpą, ką tasai jums sakys, darykit.

56. Ir kaip per visą žemę brangybė buvo, Jozėpas visur atvėrė krautuves ir pardavė *Egiptionams. Nėsa brangybė juo ilgiaus, juo skaudžiaus žmonės prispaudė.

* per. 42, 6 ir 47, 14, 24.

57. Ir visos *žemės atėjo į Egiptą, kad pirkėtų iš Jozėpo; nėsa brangumas sunkus buvo per visas žemes. * 5 Maiž. 9, 28.

Perskyrimas 42.

Kelionė vaikų Jokubo į Egipto žemę be Benjamyno.

O Jokubas *matydamas, kad javai Egipto žemėj' parduodami buvo, tarė savo sunams: kam ilgai žvalgotės?

* Darb. 7, 12.

2. Štai, aš girdžiu, Egipto žemėje javus parduodant; nukeliavę pirkite

mums javų, kad *gyvi išliktumbim ir ne numirtumbim. *per. 43, 8. Pa. 118, 17. Jez. 38, 1.

3. Taipo nukeliavo dešimt broliai Jozėpo, kad Egipto žemėje javų pirkėtų.

4. O Benjamyne, Jozėpo brolį, Jokubs ne leido su savo broliais drauge keliauti; nės jis sakė: rasi *kokia iškada jam nusiduotų.

* per. 42, 38.

5. Taipo atėjo Izraelio vaikai javų pirkti, su kitais, su jais keliaujančiais; nės ir žemėje *Kanaan brangu buvo.

* Darb. 7, 11.

6. O Jozėpas buvo *valdonas žemės ir pardavė javų visiems žmoniemis žemėje. Taigi jo broliai pas jį atėję pasikloniojo †iki žemės ir puolė ant savo veido po jo akių. *per. 41, 41. *per. 37, 7.

7. Ir jis tus pamatęs pažino juos ir dėjos, buk juos ne pažystas, ir ruščiai su jais kalbėdams tarė jiems: iš kur jus ateinat? Jie atsakė: iš žemės Kanaan, maisto sau nupirkti.

8. O kažėig jisai juos pažino, tačiau jie ne pažino jo.

9. Ir Jozėpas atsiminė *anų dviejų sapnų, kuriuos apie juos buvo sapnavęs, ir tarė jiems: jus este špiegai, atėję žvalgyti, kame žemė atvira būtų. *per. 37, 5, 9.

10. Jie atsakė jamui: ak ne, miels viešpatie; tavo tarnai atėjo, valgio sau nupirkti.

11. Mes visi vieno vyro sunus esme ir esme vieni; ir tavo tarnai niekad špiegai ne buvo.

12. Jis sakė jiems: ne! bet jus atėjot apsižvalgyti, kur žemė jums būtų atvira.

13. Jie atsakė jamui: mes tavo tarnai, esme dvylika broliai, vieno vyro sunus žemėje Kanaan, o mažiausiasis dar yra pas mūsų tėvą; ale vieno *iš jų jau daugiaus niera. *per. 37, 30. Raud. 5, 7.

14. Jozėpas tarė jiems: taip yra, kaip aš jums sakiau: špiegai jus este.

15. Tuomi aš jus mėgįsu, taip tikrai, kaip Paraonas gyvs yra, jus ne išeisit iš čia, pirmneng mažiausiasis jūsų brolis čion ateis.

16. Nusįskite vieną iš jūsų, kursai atgabentų jūsų brolių; o jus busite apkalti. Taipo aš mėgįsu jūsų kalbą, bau jus tiesą kalbat, bau ne. Jei ne atgabėsit jį, tai jus špiegai este, taip tikrai, kaip Paraonas gyvs yra.

17. Ir davė juos kruvon pakavot per tris dienas.

18. Otrečią dieną įsiskakė jiems: jei norite gyvi išlikti, tai darykit taip; nės aš Dievo *bijausi. *3 Maiž. 25, 43. Neem. 5, 15.

19. Jei vierni este, tai vieną savo brolių surakintą palikit temnyčioje; o jus keliaudami nugabenkit, ką nusipirkot dėlei bado.

20. Ir atgabenkit *mažąjį savo brolių pas manę; tai aš viersų jūsų žodžiams, kad ne turėtumbit mirti. Ir jie darė taip. *per. 42, 34. per. 43, 5 ir 44, 23.

21. Bet jie tarp savęs sakė: tai *mes dėl savo brolio nukaltom, matydami tužbą jo dušios, kaip įsai mūsų meldė, o mes jį ne norėjom išklausti; todėl ši bėda dabar randasi ant mūsų; *Job. 36, 8, 9. Ozė. 5, 15.

22. Rubėnas atsakydams tarė jiems: ar *ne sakiau tai jums, tardams: idant ne susigriešykite ant to vaiko; o jus ne norėjot klausyti? Dabar jo kraujas įpajieškomas. *per. 37, 21. †per. 9, 5. 1 Kar. 2, 32. 2 Nus. Kar. 24, 22. Ps. 9, 13. Luk. 11, 50. 51.

23. Ale jie nežinojo, Jozėpą tai išmanant; nės jis kalbėjo su jais per tulką.

24. Ir jis nuo jų atsikreipęs nusiverkė. O kaip vėl pas juos atėjo ir su jais kalbėjo, tai iš jų ėmė Simėoną ir surišo jį po jų akių.

25. Ir Jozėpas liepė jų žakus javais pripilti ir jų pinigų kožnam įdėti į jo žaką, priegtam ir čėringę ant kelionės; ir *darė taip. *Mat. 5, 44. Rym. 12, 17. 20. 21.

26. O jie savo tavorą ant asilų uždėję keliavo šalin.

27. O kaip viens iš jų savo žaką atrišo, kad savo asilui abraką duotų gaspadoje, pajuto savo pinigų viršų į žake begulinčius.

28. Ir tarė savo broliams: aš atgavau savo pinigų, štai, maname žake yra. Tai jie nusiminę ir labai nusigandę tarė: kodėl Dievas mums tai darė?

29. O kaip jie namon parėjo pas savo tėvą Jokubą į žemę Kanaan, pasakojo jam vis, kas jiems nusidavė, ir tarė:

30. Tas vyrs, kurs toje žemėje viešpatauja, su *mumis rustai kalbėjo ir laikė mus per špiegus tos žemės. *per. 42, 7.

31. O kaip mes jamui atsakėm, mus viernus esančius ir niekados špiegus ne buvusius,

32. Bet esančius dvylika brolių, mūsų tėvo sunus: vieno jau daugiaus neb'esant, o mažiausią dar

esantį pas mūsų tėvą žemėje Kanaan,

33. Tarė viešpats tos žemės mums: ant *to aš numanysu, bau jūs vierni esat: vieną savo brolių palikit pas manę, ir drauge ėmę zopostą savo giminei nukeliaukite, *per. 42, 15, 19, 20.

34. Ir atgabenkit *mažiausį savo brolių pas manę; tai numanysu, jus ne špiegus, bet viernus esančius; tai aš jums ir jūsų brolių atduosu, ir *galite žemėje pasipelnų. *per. 34, 10.

35. O išpilant savo žakus, kožnas rado savo mašnelę su pinigais savo žake. O matydami, kad jų mašnelės su pinigais buvo, nusigando draug su savo tėvu.

36. Tai Jokubas, jų tėvas sakė jiems: jus *išplėsiat man mano vaikus; Jozėpą jau daugiaus niera, Simėono jau daugiaus niera, Benjamyną norit atimti; juk man visur bėda! *per. 43, 14.

37. Rubėnas atsakydams savo tėvui tarė: jei aš jį tau ne vėl atgabėsu, tai nužavink mano du sunu; duok tu jį tikt į mano rankas, aš jį tau vėl atgabėsu.

38. Jis tarė: mano sunus ne keliaus su jumis; nės jo *brolis numirė, *jis viens išliko. Jei įjį kokios iškados ant kelio gautų, kur jus keliaujat, tai **jus mano žilus plaukus su sielvarta į grabą nukakjumbit. *per. 42, 13 ir 37, 33 ir 44, 28. †per. 42, 4 ir 44, 29. **per. 37, 35 ir 44, 31.

Perskyrimas 43.

Kelionė vaikų Jokubo į Egipto žemę su Benjamynu.

O brangumas *tą žemę (labai) prispaudė. *per. 41, 54. 57.

2. O kaip buvo suvalgę, ką javų iš Egipto parsigabėję buvo, tarė jiems jų tėvas: vėl nukeliauę nupirkite mums mažumą valgio.

3. Tai atsakydams jamui Juda tarė: Tas vyrs mums tai drutai *prisakė ir tarė: idant neateikit man į mano akis, jei ne parsigabėsite savo brolių. *per. 44, 22.

4. Jeigu nori mūsų brolių su mumis siųsti, tai mes nukeliausim ir tau valgio pirsim'.

5. O jei tu jį ne nori drauge leist, tai nenukeliausim; nės ansai vyras sakė mums: neateikit man į mano akis, jei jūsų brolis nebus su jumis.

6. Izraelis tarė: kam jus taip ne gerai prisidabojot, kad tam vyrui sakėt, kad dar vieno brolio turit?

7. Jie atsakė: tasai vyrs juk taip la-

bai mus klausinėjo apie mus ir mūsų gentis, tardams: ar jūsų tėvas dar gyvas yra? argi dar ir kito kokio brolio turite? tai mes atsakėm jamui, kaip jis mus klausė. Kaipgi galėjom mes tikrai žinoti, jį sakysentį: parsigabenkit ir savo brolių?

8. Tai Juda tarė Izraeliui, savo tėvui: leisk vaiką su manim keliaut, kad pasitaisę keliautumbim ir gyvi išliktumbim, o ne numirtumbim, taip mes, kaip tu, ir mūsų vaikai;

9. Aš laidoju už jį; iš mano rankų tu jį galėsi įieškoti. Jei *aš jį tau ne vėl pargabėsu ir po tavo akių ne statysu, tai per visą savo amžių manę kaltink';

* per. 44, 32. Pilem. 18, 19.

10. Nėsa jei ne butumbim užtrukę, jau du kartu butumbim sugrįžę.

11. Tai Izraelis jų tėvas sakė jiems: jeigu taipu tur buti, tai darykite taipu ir imkite geriausiųjų vaisių šios žemės į savo žakus, ir *nugabenkit tam vyrui dovanas, mažumą balzamo tbei medaus ir gražiai kvepiančių žolių ir mirrų ir datulų ir migdalų.

* per. 32, 20. Pam. S. 18, 16. † per. 37, 25. Jėr. 8, 22.

12. O ir kitų pinigų drauge imkit su savim; ir pinigų *viršui savo žakuose rastus vėl drauge imkit; rasi tenai kuomi persižiurėjo. *per. 42, 25, 35.

13. Priegtam imkit ir savo brolių ir pasitaisę nukeliaukit vėl pas tą vyrą.

14. Bet visogaljsis Dievas te išrodo jums savo mielaširdystę po akim to vyro, kad jisai paleistų jums aną jūsų brolių ir Benjamyną. O aš *turu buti, kaip kuriam jo vaikai visai išplėšti. *Est. 4, 16.

15. Taigi jie tas dovanas ir dvejus pinigus drauge ėmę ir su Benjamynu pasitaisę nukeliavo į Egiptą ir priėjo Jozėpą.

16. Tai Jozėpas juos pamatęs su Benjamynu tarė savo *urėdininkui: vesk tvis vyrus į namus, papiauk ir taisyk valgi; nės jie ant pietų su manim valgys.

* per. 24, 2 ir 39, 4 ir 44, 1.

17. O tas vyras darė, kaip Jozėpas jam buvo liepęs, ir įvedė tus vyrus į Jozėpo namus.

18. Ale jie į Jozėpo namus įvedami pasibijojo ir tarė: mes čia įvesti esme dėl pinigų, mūsų žakuose rastųjų, kad jisai mus dėl to kaltintų irgi provą mums darytų, kad mus palaikytų per savo verginius, draug su mūsų asilais.

19. Todėl jie priėjo Jozėpo urėdininką kalbėjo su juomi pas angą,

20. Ir tarė: Pone, mes *andai atke-liavom, valgio nusipirkt. *per. 43, 3, 10.

21. O mums į gspadą ateinant ir savo žakus atrišant, štai, *kožno pinigai viršui gulėjo jo žake, pilnu svaru; todėli tus vėl drauge parsinešėm;

* per. 42, 27, 35.

22. O priegtam ir kitus pinigus drauge atsinešėm, valgio nusipirkt. Ale mes nežinom, kas mums mūsų pinigus į mūsų žakus įdėjo.

23. Bet jis tarė: bukite linksmi, nesibijokit. Jūsų Dievas ir jūsų tėvo Dievas skarbą jums davė į jūsų žakus. Jūsų pinigai man teko. Ir jis išvedė Simėoną pas juos.

24. Ir įvedė juos į Jozėpo namus, duodams *jiems vandens, kad savo kojas numazgotų, ir jų asilams davė pašaro.

* per. 18, 4 ir 24, 32.

25. O jie dovaną taisė, iki Jozėpui ant pietų ateinant, nės buvo girdėję, kad jie čionai pietų valgysią.

26. Taigi Jozėpui į butą įeinant, atnešė jamui dovaną su savo rankomis ir pasikloniojo *jam iki žemės. *per. 37, 7, 10.

27. Bet jisai meilingai juos sveikidams tarė: bau ir dar sveiks jūsų tėvs, ansai senasis, apie *kurį jus man sakėt? ar dar gyvas? *per. 42, 11, 13.

28. Jie atsakė: dar sveiks tavo tarnas, mūsų tėvas, o ir dar gyvs; ir pasiklonioję *puolė ant savo veido jam ant garbės.

* per. 37, 7, 10.

29. Ir jis savo akis pakėlęs matė savo brolių Benjamyną, savo *motynos sunų, ir tarė: ar tai mažiausias jūsų brolis, apie t kurį jus man sakėt? ir tarė toliaus: Dievas t'esie tau malonus, sunau!

* per. 35, 17. 18. † per. 42, 13.

30. Ir Jozėpas skubinos, nės jo *širdis nei plyšte plyšo dėl savo brolio, ir įieškojo, kur galėtų verkti; ir įjęs į savo kamara, nusiverkė t'čionai.

* 1 Kar. 3, 26. † per. 42, 24.

31. Ir kaip buvo nusiprausęs išėjo ir drutai laikėsi (kad neverktų). Ir tarė: uždėkite duonos.

32. Ir jie nešė jamui skyriu, o aniems vėl skyriu, o Egiptionams, su juomi valgantiems, vėl skyriu. Nės Egiptionai ne tur duonos valgyt su Ebrėonais, kadangi jie tai už *nuobodą laiko.

* per. 46, 34.

33. Ir pasodino juos ties juomi, pirmgimusį pagal savo pirmgimimą, o jaunąjį pagal savo jaunumą. To jie tarp savęs dyvijos.

34. Ir atnešė jiems valgi nuo jo stalo; o Benjamynui penkis *kartus tiek davė, ne kaip kitiems, ir jie gėrė ir atsigėrė su juomi.

* per. 45, 22.

Perskyrimas 44.

Jozėpo broliai skaudžiai gandinami.

Ir Jozėpas liepė savam urėdininkui ir tarė: pripilk vyrams jų žakus javais, kiek jie gal nugabent, ir kožnam jo pinigų įdėk viršui į jo žaką.

2. O mano sidabro kupką įdėk viršui į mažiausiojo žaką, draug su pinigais už javus. Jis darė taip, kaip Jozėpo buvo palieptas.

3. Ryto metą išaušus, išleido vyrus su savo asilais.

4. O kaip iš miesto buvo išjoję, o ne toli nukakę, tarė Jozėpas savam urėdininkui: kelkis ir vyk vyrus, ir tus nutvėręs, sakyk jiems: kodėl jus gerą su piktu atsesėjot?

5. Ar ne tai, iš ko mano Viešpats geria ir kuriuomi prarakauja! jus ne gerai darėt.

6. O kaip juos sugavo, kalbėjo su jais tus žodžius.

7. Jie atsakė jamui: kodėl tu, pone, kalbi tokius žodžius? kaip drįstum-bim mes, tavo tarnai, tатаi daryt?

8. Štai, pinigų, *kuriuos mes radom savo žakuose, vėl atsinešėm pas tavę iš žemės Kanaan. O kaipgi mes bu-tumbim pavogę iš tavo pono namų sidabrą, arba auksą?

* per. 43, 21.

9. Pas kurį savo tarnų tu jį rasi, tasai te miršta; priegtam mes tavo pono verginiai busime.

10. Jis sakė: mielai, t'esie taip, kaip jus sakėt: pas kurį rasim, tas bus mano verginis, o jus busite valni.

11. Ir jie skubriai nukėlė kožnas savo žaką ir padėję tą ant žemės, kožnas atrišo savo žaką.

12. Ir jis jieškojo, pradėjęs nuo didžiausiojo, iki mažiausiojo, tai atsirado kupka Benjamyno žake.

13. Tai jie *savo rubus įplėšę kožnas vėl užkėlė (savo žaką) ant asilo ir vėl parjojo į miestą.

* per. 37, 29. 34. 4 Maiž. 14, 6. 2 Zom. 1, 11.

14. Ir Juda nuėjo su savo broliais į

Jozėpo namus. nės jis dar buvo čionai; ir jie *po jo akių jam parsiklaupė ant žemės.

* per. 37, 7.

15. Bet Jozėpas tarė jiems: kaipgi jus drįsote tai daryt? ar ne žinot, tokį vyrą, koks aš esmi, tai galėsiantį atmīt?

16. Juda sakė: kagi atsakysim tau, mielas viešpatie, arba kaip atsikalbėsime? ir kuomi mes galim teisintis? Dievs nusidėjimus tavo tarnų atjieskojo. Štai, mes *ir tas, pas kurį kupka radosi, tavo tarnais esme.

* per. 44, 9.

17. Bet jis tarė: aš *to nieku budu ne darysu. Tas vyrs, pas kurį kupka atsirado, bus mano verginis; o jus su pakajumi nukeliaukit pas savo tėvą.

* Pam. S. 17, 15.

18. Tai Juda jį priėjęs tarė: miels viešpatie, pavelyk man, tavo tarnui ben žodį kalbėti po tavo ausių, mans viešpatie, ir ne *supyk iš keršto ant savo tarno; nės tu esi lygus Paraonui;

* per. 18, 30. 32. 2 Maiž. 32, 22.

19. Tu, viešpatie, klausėi savo tarnų, sakydams: bau ir dar turite tėvo arba brolio?

20. Tai mes atsakėme: mes turime tėvą, tas pasenęs, ir jauną *vaiką, kurs jam jau pasenusiam užgimė, ir to brolis numirė, ir jis kaip vienturtis savo motynos pasiliko, ir jo tėvs jį myl.

* per. 37, 3.

21. Tai tu sakei tavo tarnams: gabenkite *jį pas manę, aš jamui malonus busu.

* per. 42, 15, 20.

22. O mes tau, savo viešpačiui, atsakėm: tas vaiks ne gal atstot nuo savo tėvo: jei jis atstotų nuo jo, tai ansai numirtų.

23. Tai tu sakei mums, savo tarnams: jei *mažasis jūsų brolis ne atkeliaus su jumis, tai ne ateikit man į akis.

* per. 43, 3, 5.

24. Tai mes nukeliavom pas savo tėvą, savo tarną, ir pasakėm jam žodžius, kuriuos tu, miels viešpatie, mums buvai kalbėjęs.

25. Tai atsakė *musų tėvs: vėl nukeliaukit ir nupirkit mums mažumą valgyt.

* per. 43, 2.

26. Bet mes atsakėm: ne galim nukeliaut be mažojo mūsų brolio, su juomi keliausim; nės mes anam vyrui ne galime į akis eiti, jei jis ne drauge keliauja.

27. Tai tavo tarnas, mano tėvas, sakė mums: žinote, kad mano *pati man du sunu gimdžiusi.

* per. 46, 19.

28. Viens išėjo nuo manęs, apie tą sako, kad *jis (žvėrių) suėstas; ir aš jo ne mačiau iki šiai dienai. *per. 37, 33.

29. Jei ir šį *šalin vesit, o jis kokią iškadą gautų, tai jus žilus mano plaukus su tužba į grabą nukakjсит. *per. 42, 36, 38.

30. Taigi jei aš namon parkelčiau pas tavo tarną, savo tėvą, o tas vaiks nebutų su mumis (kadangi jisai *ji kaip savo dušią myl), *1 Zom. 18, 1.

31. Tai stosis, kad matydams, vaiką drauge neesanti, jis numirs; tai mes, tavo tarnai, žilus plaukus savo tėvo, tavo tarno, su tužba į grabą įdėtumbim.

32. Nės aš, tavo tarnas, laidavau už tą vaiką savam tėvui, ir sakiau: jei *aš jį tau ne parvesu, tai kaltink manę par visą mano amžių. *per. 43, 9.

33. Taigi palaikyk manę, savo tarną, į *to vaiko vietą per savo verginį; o tą vaiką leisk su savo broliais keliauti, *2 Maiž. 32, 32.

34. Nės kaip aš galėčiau nukeliauti pas savo tėvą be to vaiko? Aš turėčiau matyti tą bėdą, *kuri mano tėvui nusiuduotų. *2 Maiž. 18, 8, Job. 31, 29. Ps. 116, 3 ir 119, 143.

Perskyrimas 45.

Jozėpas duost savo broliams išsipazintis.

Tai Jozėpas negalėjo daugiaus iškęst po akių visų aplink savę stovinčiųjų, ir jis šaukė: kožnas teeit laukan! Ir nei viens žmogus nestovėjo pas jį, kaip Jozėpas su savo broliais pasižino.

2. Ir jis didžiu balsu verkė, kad ir Egiptionai ir Paraono šeimyna tai išgirdo,

3. Ir tarė savo broliams: aš *esmi Jozėpas. Begu dar gyvs mano tėvas? Ir jo broliai nieko ne galėjo jamui atsakyti, taip +labai jie nusigando, jį pažindami. *Darb. 7, 13. + Mark. 6, 50.

4. Bet jis atsakė savo broliams: ben artyn eikite. Ir jie artynėjo. Ir jis tarė: Aš esmi Jozėpas, jūsų brolis, kurį *jus į Egiptą pardavėt. *per. 37, 28.

5. O dabar nesirupjkit *ir nedumokit manę dėl to pykstantį, kad jus manę čion pardavėt; nės +jūsų išlaidymo dėlei Dievs manę pirm jūsų atsiuntė. *Jéz. 40, 2. + per. 50, 20. Ps. 105, 17.

6. Nės dabar du metu yra, kad brangu buvo žemėje; o dar penkis metus perleisim, kad nei arti, nei piauti galėsime.

7. Ale Dievs manę ir pirm jūsų čion

atsiuntė, kad jis jus gyvus palaikytų ant žemės ir jūsų gyvastį išlaikytų didžiu išlaidymu.

8. O vei! ne jus manę šian atsiuntė, bet Dievas; tas manę *Paraonui į tėvą davė ir viešpačiu darė ant visų jo namų, ir kunigaikščių ant visos Egipto žemės. *per. 41, 43. Vald. 17, 10. Job. 29, 16.

9. Togidėl skubjkitės ir nukeliaudami pas mano tėvą sakykit jamui: tai Jozėpas, tavo sunus, tau sakydin: Dievas manę valdonu darė ant visos Egipto žemės; nusitrauk pas manę ir neužtruk.

10. Tu *žemėje Gozen gyvėsi ir arti pas manę busi, tu ir tavo vaikai, ir tavo vaikų vaikai, tavo mažieji ir didieji galvijai, ir vis, ką tu turi. *per. 47, 1.

11. Aš tavę tenai aprupjau; nės dar bus penki brangus metai, kad ne prapultumbei su savo vaikais ir su tavo namiškiais.

12. Štai, jūsų akys mato, ir mano brolio Benjamyno, kad savo *burna su jumis kalbu. *per. 42, 23.

13. Apsakykite mano tėvui visą mano šlovę Egipto žemėje, ir vis, ką matėt skubindamies šian ir *atsitraukit su mano tėvu. *Darb. 7, 14.

14. Ir jis apsikabinęs kaklu Benjamyną verkė; o Benjamynas taipojau apsikabinęs jį kaklu verkė.

15. Ir verkdams pabučiavo visus savo brolius. Paskui jo broliai kalbėjo su juomi.

16. O kaip tai Paraono namuose apsakoma buvo, kad Jozėpo broliai atėjo, gerai *tai patiko Paraonui ir visiems jo tarnams. *per. 41, 37.

17. Ir Paraonas tarė Jozėpui: sakyk savo broliams: darykite taipo ir apkrovę savo galvijus nukeliaukit.

18. Ir parėję į žemę Kanaan imkite savo tėvą ir savo šeimyną ir atkeliaukit pas manę; aš jums laukų duosiu Egipto žemėje, kad jus valgytumbit *smagines tos žemės; *per. 27, 28. 4 Maiž. 18, 12. 29.

19. Ir sakyk jiems: idant darykite taipo: imkitės drauge iš Egipto žemės vežimų, kad ant tų parvežtumbit savo vaikus bei moteres, ir atveždami savo tėvą ateikite.

20. Ir savo rykų dėl neužtrukit; nės turtas visos Egipto žemės teks jums.

21. Vaikai Izraelio darė taipo. Ir

Jozėpas davė jiems vežimų, pagal *žodį Paraono, ir čeringę ant kelionės.

* Maiž. 3, 16.

22. Ir davė jiems visiems kožnam gražią garbės sermėgą: o Benjamynui davė tris šimtus sidabrininkų ir penkias *gražias garbės sermėgas.*per. 43, 24.

23. O savo tėvui siuntė dešimt asilų, su javais iš Egipto apkrautus, ir dešimt asilienų su brangiais daiktais ir duoną ir valgi savo tėvui ant kelionės.

24. Taipo jis išleido savo brolius; ir jie nukeliavo. Ir jis tarė jiems: idant nesusibarkit ant kelio.

25. Taipo jie iškeliavo iš Egipto žemės ir pargrižo į žemę Kanaan pas savo tėvą Jokubą,

26. Ir apsakė jam tarydami: Jozėpas dar gyvs, ir yra viešpats ant visos Egipto žemės. Ale *jis iš viso kitaip mislijo savo širdyje; nės nevie-rėjo jiems.

* Job. 29, 24. Ps. 126, 1. Luk. 24, 11, 41.

27. Tai jie pasakojo jamui visus žodžius Jozėpo, kuriuos jisai jiems buvo sakęs. Ir matant vežimus, Jozėpo atsiųstus, jį parvežt, dvasė Jokubo, jų tėvo, vėl gyva pastoj.

28. O Izraelis tarė: gana man, kad mano sunus Jozėpas dar gyvs. Aš nukeliausiu, kad jį matyčiau, pirm-neng numirsu.

Perskyrimas 46.

Jokubo kelionė į Egipto žemę pas savo sunų Jozėpą.

Izraelis nusitraukė su visu labu, ką tikt turėjo. O nukakęs į Berzabą, *apie-ravėjo Dievui į savo tėvo Izaoko.

* per. 21, 31, 33 ir 28, 10. † per. 26, 24, 25 ir 28, 13 ir 31, 42.

2. Ir Dievas sakė jamui naktį *re-gėjime: Jokub, Jokub! Jis atsiliepė: štai.

* per. 15, 1. Job. 33, 14, 15.

3. Ir jis tarė: aš esmi Dievas, Dievas *tavo tėvo; nesibijok, į Egiptą nuke-liaut; nės ten aš iš † tavęs darysu didį pulką žmonių.*per. 28, 13. † per. 12, 2. 5 Maiž. 26, 5.

4. Aš *su tavim nukeliausiu į Egiptą, o ir tavę † taip jau nuvesu; ir **Jozė-pas savo rankas dės ant tavo akių.

* per. 28, 15 ir 48, 21. † per. 15, 16 ir 50, 13, 24, 25. 2 Maiž. 3, 8. ** per. 50, 1.

5. Tai Jokubas *kėlėsi iš Berzabos; o vaikai Izraelio vėžė Jokubą, savo tė-vą, su savo vaikaičiais ir su moterimis ant vežimų, kuriuos † Paraonas buvo siuntęs, jį parvežt.*Darb. 7, 15. † per. 45, 19, 21.

6. Ir ėmė savo bandą bei turtą, žemėje

Kanaan užpelnytą, nukako į Egiptą, Jokubs *ir visi jo vaikai su juomi.

* 5 Maiž. 26, 6. Joz. 24, 4. Ps. 105, 23. Jėz. 52, 4.

7. Jo vaikai ir jo vaikų vaikai su juomi; jo dukteres ir jo vaikų dukteres, ir visą savo giminę jisai nugabeno į Egiptą.

8. Šie *yra vardai vaikų Izraelio į Egiptą atėjusių: Jokubs ir jo sunus. † Pirmgimėsis Jokubo sunus: Rubėns.

* 2 Maiž. 1, 1 ir 6, 14. † 4 Maiž. 26, 5. 1 Nus. Kar. 6, 1.

9. Vaikai Rubėno: Anoks, Palu, Ezron bei Karmi.

10. Vaikai *Simėono: Jemuėl, Jamin, Oad, Jakin, † Zoar, bei Saulas, su-nus iš moteriškės Kananytiškos.

* 2 Maiž. 6, 15. † 1 Nus. Kar. 4, 24.

11. Vaikai Lėvi: *Gerson, Kaat ir Merari.

* 1 Nus. Kar. 7, 1, 16.

12. Vaikai *Judo: Ger, Onan, Sėla, Perez bei Sėra. O Gers † bei Onans buvo numirę žemėje Kanaan. Bet vaikai **Perezo: Ezron bei Amuėl.

* 1 Nus. Kar. 2, 3 ir 4, 21. † per. 28, 37, 10.

** per. 38, 29. 1 Nus. Kar. 2, 5.

13. Vaikai *Izašar: Tola, Pua, Job ir Simron.

* 1 Nus. Kar. 8, 1.

14. Vaikai Sebulono: Sėred, Elon ir Jalėėl.

15. Tai yra vaikai iš Lėos, kuriuos Jokubui pagimdė Mezopotamijoj', priegtam ir dukterį Dyną; tų visų, su sunumis ir dukterimis, yra trys dešimts ir trys dušios.

16. Vaikai Gado: Zipion, *Agi, Su-ni, Ezboni, Eri, Arodi ir Arėli.

* 4 Maiž. 26, 15 i. t.

17. Vaikai Asero: *Jemna, Jezua, Jesui, Bria ir Sėra, jų sesuo. O vaikai Brio: Eber bei Malkiėl.

* 1 Nus. Kar. 8, 30.

18. Tai yra *vaikai iš Silpos, kurią † Labons savo dukterei Lėai davė; ir iš jos užgimė Jokubui šios šešio-lika dušios.

* per. 30, 10. † per. 29, 24.

19. Vaikai Raėlės, *Jokubo pačios: Jozėpas bei Benjamyns.

* per. 44, 27.

20. O Jozėpui *Egipto žemėje už-gimė Manases bei Epraymas, kuriuo-du jamui pagimdė Asnata, dukტė Po-tipėro, klebono iš On.

* per. 41, 50.

21. Vaikai Benjamyno: *Bėla, Bė-ker, Asbel, Gėra, Naaman, Ei, Ros, Mupim, Upim bei Ard.

* 1 Nus. Kar. 8, 6.

22. Tai yra vaikai iš Raėlės, Joku-bui užgimę; iš viso keturiolika dušios.

23. Vaikai *Dano: † Usim.

* 1 Nus. Kar. 8, 12. † 4 Maiž. 26, 42.

24. Vaikai *Naptalymo: Jazeel, Guni, Jezer, bei Silem. *1 Nus. Kar. 8, 13.

25. Tai yra *vaikai Bilgos, kurią †Labons savo dukterei Raėlei buvo davęs; ir pagimdė Jokubui šias septynias dušias. *per. 30, 5, 7. †per. 29, 29.

26. Visos *dušios su Jokubu į Egiptą keliavusios, kurios iš jo rietų buvo prasidėjusios (be moterų jo sunų), yra iš viso šešis dešimts ir šešios dušios.

*2 Maiž. 1, 5.

27. O vaikų Jozėpo Egipto žemėje užgimusių buvo dvi duši. Taip, kad visos *dušios giminės Jokubo, į Egiptą atėjusios, buvo septynis dešimts.

*5 Maiž. 10, 22. Darb. 7, 14.

28. Ir jis Judą pirm savęs siuntė pas Jozėpą, kad *jiems prirodytų žemę Gozen; ir jie atėjo į †žemę Gozen.

*per. 31, 21. †per. 47, 1.

29. Tai Jozėpas pakinkydino savo vežimą ir priešais keliavo savam tėvui Izraėliui į žemę Gozen. Ir jį pamatęs apsikabino *jį kaklu ir ilgai verkė taip apsikabinęs.

*per. 45, 14.

30. Tai sakė Izraėlis Jozėpui: *jau dabar mielai aš noru mirti, tavo veidą pamatęs, kad tu dar gyvs esi.

*Luk. 2, 29, 30.

31. Jozėpas tarė savo broliams ir savo tėvo giminei: aš *nuvažiavęs Paraonui apsakysu ir tarsu: mano broliai ir mano tėvo giminė pas manę atėjo iš žemės Kanaan.

*per. 47, 1.

32. O jie yra kerdžiai, nės jie yra žmonės, kurie galvijus gano, jie savo mažus ir didžius galvijus ir vislab, ką tikt tur, su savim atsigabeno.

33. O kad Paraonas jus parvadys ir sakys: iš *ko jus penatės?

*per. 47, 2, 3.

34. Tai atsakykit: mes tavo tarnai *galvijus auginam, iš †mažų dienų iki šiol, taip mes, kaip mūsų tėvai; kad galėtumbit gyventi žemėje Gozen. Nėsa kerdžių **Egypcionai iš viso nenkenčia.

*per. 46, 32. †per. 30, 35 ir 34, 5 ir 37, 12.

**per. 43, 32. 2 Maiž. 8, 26.

Perskyrimas 47.

Jokubas gyvena žemėje Gozen. Brangumas labai didis Egipto žemėje.

Tai Jozėpas *Paraoną priėjęs pasakė jamui ir tarė: mano tėvs ir mano broliai, jų didieji ir mažieji galvijai, ir ką jie tiktai tur, atėjo iš žemės Kanaan; ir štai, jie yra žemėje †Gozen.

*per. 46, 31. †per. 45, 10 ir 46, 28.

2. Ir jis ėmė penkis savo jaunų brolių ir statė *juos ties Paraonu.

*Darb. 7, 13.

3. Tai Paraonas sakė jo broliams: iš *ko jus penatės? Jie atsakė: tavo †tarnai yra kerdžiai, taip mes, kaip ir mūsų tėvai.

*per. 46, 33. †per. 46, 34.

4. Ir jie toliaus kalbėjo Paraonui: mes *atėjome, pas jus gyventi šioje žemėje; nės tavo tarnai ne turim ganymklos savo galvijams, taip †labai brangumas prispaudž žemę Kanaan. Taigi pavelyk, kad mes tavo tarnai, žemėje **Gozen gyventumbim.

*per. 15, 13. 5 Maiž. 26, 5. †per. 43, 1. Darb. 7, 11. **per. 46, 34.

5. Paraonas tarė Jozėpui: juk tavo tėvs yra ir tavo broliai, kurie pas tavę atėjo.

6. Egipto žemė *tau atvira, te gyvena geriausiam kampe žemės: te †gyvena jie žemėje Gozen. Ir jei žinai išmintingus vyrus tarp jų esančius, tai dėk juos ir ant mano bandos.

*per. 20, 15. †per. 47, 4.

7. O Jozėpas įvedė ir savo tėvą Jokubą ir statė jį ties Paraonu. Ir Jokubas žegnojo Paraoną.

8. O Paraonas klausė Jokubo: kaip sens tu esi?

9. Jokubs tarė Paraonui: čėsas *mano amžio yra šimtas ir trisdešimts metų; trumpas †ir vargų pilnas yra čėsas mano amžio ir **niera toks ilgas, koks amžias mano tėvų buvo.

*Ps. 39, 13. Ebr. 11, 9, 13. †Job. 14, 1. **per. 25, 7 ir 35, 28.

10. Ir Jokubas Paraoną *žegnojęs išėjo nuo jo.

*per. 47, 7.

11. O Jozėpas prirodė savo tėvui ir savo broliams gyvenimą, ir davė jiems dvarą Egipto žemėje, geriausiam kampe tos žemės, butent žemėje Raėmsės, kaip Paraonas buvo liepęs.

12. Ir jis aprupino savo tėvą ir savo brolius ir visą giminę savo tėvo, kožną pagal skaitlių jo vaikų.

13. Ale ne buvo duonos per visas žemes; nės brangums labai sunkus buvo, kad *žemė Egipto ir Kanaan apalpo dėl brangybės.

*per. 41, 30. Darb. 7, 11.

14. Ir Jozėpas *surinko visus pinigų, Egipto ir Kananytų žemėje randamus, už javus, kuriuos jie pirkė. Ir Jozėpas pakavojo visus pinigų namuose Paraono.

*per. 41, 36.

15. O kaip Egypcionai ir Kananytai pinigų jau daugiaus ne turėjo, atėję visi Egypcionai pas Jozėpą tarė:

rupik mums duonos; kam *tu duodi mums badu mirti, todėl, kad be pinigų esme?

* per. 47, 19.

16. Jozėpas tarė: atveskite savo galvijus, tai už galvijus aš jums javų duosu, kadangi pinigų pristokote.

17. Tai atvedė pas Jozėpą savo galvijus; ir jis davė jiems duonos už jų arklius, avis, jaučius bei asilus. Taipso jisai juos išmaitino tą metą už visus jų galvijus.

18. Tą metą perleidę vėl pas jį atėjo kitą metą, tardami jamui: mes tau, savo viešpačiui, ne galim užslėpti, kad ne tiktai pinigai, bet ir visi galvijai jau teko tau, mūsų viešpačiui; irgi daugiaus nieko ne turime, kaip tiktai savo kuną bei savo laukus.

19. Kam tu duodi mus mirti, ir mūsų laukus pustus buti? nupirk ir mus ir mūsų laukus už duoną, kad mes ir mūsų žemė verginiai butumbim Paraonui; duok mums sėklos, kad gyvi išliktumbim, o ne numirtumbim, ir mūsų laukai ne pastotų pusti.

20. Taipso nupirko Jozėpas Paraonui visą Egipto žemę. Nės Egiptionai pardavė kožnas savo dirvą, kadangi brangums juos per mierą prispaudė. Taipso Paraonui teko visa žemė.

21. Ir jis perdalijo žmones į miestus, iš vieno krašto Egipto iki kito.

22. Tiktai *klebonų laukus jisai ne pirk; nė Paraonastus klebonams buvo paskyręs, kad jie išsilaikytų iš to, ką jiems buvo davęs; todėl jiems ne reikėjo parduot savo laukus.

* Ezra 7, 24.

23. Tai Jozėpas tarė žmoniem: štai, aš šiandien jus ir jūsų laukus nupirkau Paraonui; štai, turite sėklos ir apsėkite laukus.

24. O iš javų penktą dalyką duosite Paraonui; keturi dalykai bus jūsų, kad apsėtumbit laukus ant valgio sau, savo giminei ir savo vaikams.

25. Jie tarė: duok tiktai mus gyvus išlikti ir malonę *rasti pas tavę, mūsų viešpatį, mielai mes norim Paraono verginiai pastoti.

* per. 33, 15.

26. Taipso Jozėpas darė jiems tą įstatymą iki šiai dienai: iš Egiptionų dirvos penktą dalyką Paraonui duoti; tiktai *ne iš klebono laukų, tie Paraonui ne teko.

* per. 47, 22.

27. Taipso Izraėlitenai gyveno *Egyp-

to žemėje, žemėje Gozen; ir jie tą gavę tarpo, †labai prasiplatindami.

* per. 47, 11. † per. 46, 3.

28. Ir Jokubas dar septynioliką metų sulaukė Egipto žemėje, kad visas jo amžias buvo šimtas keturis dešimts ir septyni metai.

29. O kaip čėsas prisiartino, kad Izraėlis turėjo mirti, vadino jis savo sunų Jozėpą ir tarė jam: jei aš malonę raudau po tavo akių, tai pakišk savo ranką po mano kulšies, kad tu tą *meilę ir viernybę man išrodytumbei ir manę †ne palaidotumbei Egipto žemėje.

* per. 24, 49. † per. 50, 25.

30. Bet *aš noru gulėti pas savo tėvus. Ir tu turi išvežti manę iš Egipto, ir jų †kapuose manę palaidosi. Jis tarė: aš darysu, kaip tu sakai.

* 2 Zom. 19, 37. † per. 49, 29 ir 50, 5, 13.

31. O jisai sakė: taigi prisiek man, ir jis prisiekė jamui. Tai Izraėlis *pasikloniojo ant patalo pagalvai.

* per. 48, 2. 1 Kar. 1, 47. Ebr. 11, 21.

Perskyrimas 48.

Jokubo paskiausias suorašas Epraimo ir Manasės dėlei.

Potam Jozėpui buvo apsakytas: štai, tavo tėvas serga. Ir jis drauge ėmė su savim savo du sunu, Manasę bei Epraimą.

2. Tai buvo pasakytas Jokubui: štai, tavo sunus Jozėpas lanko tavę. Ir Izraėlas pasidrutinės pasisėdo patale.

3. Ir tarė Jozėpui: visogaljis Dievs pasirodė man pas *Lusą, žemėje Kanaan, ir peržegnojo manę.

* per. 28, 13. 19 ir 35, 6, 9, i. t.

4. Ir tarė man: štai, aš tau duosu augti ir platintis, ir aš tavę darysu didžiu pulku žmonių; ir šią žemę gyvenimui duosu tavo *vaikams po tavo galvos amžinai.

* per. 17, 8.

5. Taigi tavo du *sunu, Epraimas bei Manasė, kuriuodu tau užgimė Egipte, man dar neatėjus pas tavę, mano bus, kaip Rubėnas bei Simėons.

* per. 41, 50 ir 46, 20. Joz. 13, 7 ir 14, 4.

6. O kurie tau po šių dviejų užgims, tie bus tavo, ir bus vadinami kaip ir jų broliai savo tėviškėje.

7. O man iš Mezopotamijos iškelia-vus, numirė *Raėlė žemėje Kanaan ant kelio, kaip dar tik vieną varsną turėjom iki Eprato; o aš ją čia palaidojau pas kelią Eprat, dabar Bet-lėem vadinamą.

* per. 35, 9, 16, 19.

8. O Izraėlas pamatė Jozėpo sunu-
du, tarė: kas tuodu?

9. Jozėpas atsakė savo tėvui: tuodu
*yra mano sunudu, kuriuodu Pons
Dievs čionai man davė. Jis sakė:
parvesk juodu pas manę, kad tąš
juodu žegnočiau. *per. 33, 5. †per. 27, 4.

10. Nės Izraėlio *akys aptemo iš seny-
stės ir menk ką galėjo matyt. Ir jis at-
vedė juodu pas jį. O †jisai pabučia-
vo ir globojo juodu. *per. 27, 1. †per. 27, 27.

11. Ir tarė Jozėpui: štai, aš *tavo
veidą mačiau, koktai ne bučiau pasiti-
kėjęs; ir štai, Dievs man taipiau davė
matyti ir tavo vaikudu. *per. 45, 26.

12. Ir Jozėpas išėmė juodu iš jo prie-
globsčio ir pasikloniojo jamui iki
žemės.

13. Tai Jozėpas ėmė juodu abudu,
Epraymą į savo dešinią ranką, ties
Izraėlio kairia, ir Manasę į savo kai-
rią ranką ties Izraėlio dešinia, ir at-
vedė juodu pas jį.

14. O Izraėlis, ištisęs savo dešinią
ranką, uždėjo tą ant Epraymo, ma-
žesniojo galvos, ir savo kairią ant
Manasės galvos; ir *darė taipo žino-
dams savo rankomis; nės Manasė
buvo pirmgimėsis. *per. 48, 19.

15. Ir jis *Jozėpą žegnodams tarė:
Dievs, po †kurio akių mano tėvai,
Abraomas ir Izaokas vaikščiojo, Dievs,
kurs manę per visą mano amžių pape-
nėjo iki šios dienos;

*Ebr. 11, 21. †per. 17, 1 ir 24, 40.

16. Angielas, kurs *manę išgelbėjo iš
visos bėdos, tas te žegnoja šiuodu vai-
kudu, kad juodu †pagal mano ir pagal
mano tėvų, Abromo ir Izaoko, vardus
vadinamu butų, kad augtų ir jų daug
butų ant žemės. *per. 28, 15 ir 31, 11. 13. 24.

Ps. 34, 23 ir 121, 7. †Amos 9, 12. Darb. 15, 17.

17. Ale Jozėpui matant, kad jo tė-
vas savo dešinią ranką ant Epraymo
galvos uždėjo, tai jamui tatau ne pa-
tiko; ir nutvėręs savo tėvo ranką no-
rėjo tą nuo Epraymo ant Manasės
galvos dėti,

18. Ir tarė jamui: ne taip, miels
tėve: šisai esti pirma gimęs; uždėk
savo dešinią ranką ant jo galvos.

19. Ale jo tėvs neapsiėmė to, bet tarė:
gerai *žinau, sunau! gerai žinau. Iš šio
taipojau žmonių daug užgims ir didžiu
pulkui pastos; ale mažasis †jo brolis

labiaus prasiplatys, ne kaip ansai, o
jo vaikų bus didė daugybė. *per. 48, 14.
†4 Maiž. 1, 33, 35 ir 2, 19. 21. 5 Maiž. 33, 17. Apr. 7, 6. 8.

20. Taipojisai tą dieną juodu žeg-
nodams tarė: kurs *tarp Izraėlitėnų
nor koki žegnoti, tas te tarie: Dievs
tavę te žegnoj kaip Epraymą bei Ma-
nasę; ir taipojis Epraymą per vyresnį
laikė už Manasę. *Rut. 4, 11, 12.

21. Ir Izraėlis tarė Jozėpui: štai, aš
mirštu, ir Dievs *bus su jumis ir jus
vėl nugabės į žemę jūsų tėvų.

*per. 46, 4 ir 50, 24.

22. Aš tau dalį *lauko daviau, dau-
giaus ne kaip tavo broliams, tą aš
savo kardu ir kilpiniu išgavau iš
†rankų Amoritų. *Joz. 24, 32.

Jon. 4, 5. †per. 15, 16 ir 34, 28. Jon. 17, 14 i. t.

Perskyrimas 49.

Jokubo prarakavimas ir smertis.

Ir Jokubas suvadinęs savo sunus tarė:
susirinkite kruvon, kad *jums apsa-
kyčiau, kas jums nusiduos busen-
čiose gadyniose. *5 Maiž. 33, 1.

†Jerm. 23, 20. Dan. 2, 28. 29. Darb. 2, 17. Ebr. 1, 2.

2. Sustokit kruvon ir klausykit, jus
vaikai Jokubo, ir girdėkit savo tėvą
Izraėlį. *Ps. 34, 12.

3. Rubėnas, mano *pirmasis sunus, tu
esi mano syla ir †pirmoji mano macis,
vyriausias apieravojant ir vyriausiasis
karalystėje. *per. 29, 32. †5 Maiž. 21, 17. Ps. 78, 51.

4. Jis besidarkydams nutekėjo, kaip
vanduo; tu ne busi vyriausiasis; nės
*tu užkopai ant savo tėvo patalo,
čionai tu mano lovą apbiaurinai už-
kopdams. *per. 35, 22.

5. Broliudu, Simėons *bei Lėvi, ju-
dviejų †kardai yra razbajiški ginklai.

*per. 29, 33. 34. †per. 34, 25.

6. Mano dušia su *jiemdviem te ne su-
sirodių, ir †mano garbė te ne esie jų-
dviejų surinkime; nes savo **keršte
juodu aną vyrą nužavino, ir besidar-
kydamu jautį išpustijo. *Pam. 2, 1, 15. 16.

Ps. 26, 9. Epėz. 5, 11. †Ps. 16, 9 ir 30, 13 ir 57, 9. **per. 34, 26.

7. Prakeiktas te esie jųdviejų kerštas,
kadangi toks status esti, ir jųdviejų
rustybė, kadangi ta ne rimstanti. Aš
*juodu tarp Jokubo išdalysu, ir išsklai-
dysu tarp Izraėlitėnų. *Joz. 19, 1 ir 21, 5. 6. 7.

8. Judai, *tu tikrasis, tavę girs tavo
broliai; tavo †ranka bus tavo ne-
prieteliams ant kaklo. Tau **pasi-
klonios tavo tėvo vaikai.

*per. 29, 35. 5 Maiž. 33, 7. †Ps. 18, 41. **per. 27, 20.

9. Juda yra *jauns liutas; tu labai išsi-
kėlei, sunau, per didžius pergalėjimus;
jis † parsiklaupęs atsigulė kaip liutas ir
kaip liutienė. Kas gal prieš jį stengtis?

* Ozėa 5, 14. Apr. 5, 5. † 4 Maiž. 23, 24 ir 24, 29.

10. Karališka * rykštė ne bus atimta
nuo Judo, neigi mokįtojis † nuo ** jo
kojų, †† iki karžygiui ateinant; o tam
*** pripuls žmonės.

* Maiž. 24, 17.

† Jėz. 11, 1. Luk. 1, 32. 33. ** Jėz. 49, 6. 7. 22. 23 ir 55, 4, 5
ir 60, 1. 3. 4. 5. †† Jėz. 9, 6. *** Luk. 2, 30. 31. 32.

11. Jis *savo kumelį pririš prie vyn-
medžio, ir savo asilaitį prie geriau-
sios vynšakės. Jis savo rubus vynu
mazgos ir savo skreistę vynuogių
krauje.

* 2 Kar. 18, 32.

12. Jo akys *raudonesnios yra už
vyną, ir jo dantys baltesnios už pieną.

* Pam. S. 23, 29.

13. Sėbulons gyvęs *prie kranto ju-
rių, kur akrotai prisileidž, ir nusitėks
iki Sidono.

* 5 Maiž. 33, 18. 19. Joz. 19, 10. 11.

14. Izašars bus labai drutas nei
asilas, ir pasisės tarp rubežių.

15. Ir jis matė, atilsį gerą esančią,
ir žemę gražią esančią; ale jis mėgsta
savo pečiais nešioti, ir tarnu čyžę
mokančiu pastojo.

16. Dans *bus sudžia tarp savo žmo-
nių, kaip kita kokia giminė Izraelitėnų.

* 5 Maiž. 33, 22. Vald. 18, 1. 2.

17. Dans *žalčiu pastos ant kelio
ir angiu ant liepto, ir arklio kulnis
jisai įkąs, kad jo raitelis atbulas tu-
rės nupulti.

* Vald. 18, 27.

18. Pone *Dieve, aš laukiu tavo
išganymo.

* Ps. 25, 5 ir 119, 166. 174. Jėz. 25, 9.

19. Gads *šarvuotas abažų valdys ir
pulkus atgalion varys.

* 5 Maiž. 33, 20.

20. Iš *Asero gaunama jo smulki duo-
na; ir jis darys, kas karaliams patiks.

* 5 Maiž. 33, 24. Joz. 19, 24.

21. Naptali *yra greitas briedis ir
žino mandagiai kalbėti.

* 5 Maiž. 33, 23.

22. Jozėpas augs, jisai augs, kaip
prie kokios versmės nei aužuolas;
jo šakos gražiai išsiskėčia.

23. O kačėig strielčiai jį *jpykin ir
prieš jį kariaudami jį persekinėja;

* per. 37, 4. 24. 28 ir 39, 20 ir 42, 21. Ps. 118, 13.

24. Tai tačiau jo kilpinis *pasiliekt
įtemptas, ir pečiai jo rankų druti per
rankas macniojo † tarp Jokubo, per
vardą ganytojo, kurs Izraelio akmuo.

* per. 45, 11. Ps. 80, 1. † Jėz. 28, 16.

25. Tavo *tėvo Dievs tavę gelbėjo,
ir † Visogaljsis tavę **žegnojo su žeg-

none iš dangaus viršaus, su žegnone
iš gelmės, žemai esančios, su žegnone
ant kručių ir ant pilvų. * per. 28, 13. 21 ir 35, 3
ir 43, 23. † per. 17, 1 ir 35, 11. ** 5 Maiž. 33, 13.

26. Žegnonės tavo tėvo macnesnios
stov, ne kaip žegnonės mano tėvų, pa-
gal *velijimą didžiųjų ponų šime svie-
te; ir tas † pareis ant Jozėpo galvos ir
ant kaukolės Nasiro tarp savo brolių.

* 5 Maiž. 33, 15. Abak. 4, 6. † 5 Maiž. 33, 16.

27. Benjamins yra draskąsis *vilks,
ryto metą jis suės, bet vakare †plė-
šimą išdalys.

* Vald. 20, 21. 25. Ezėk. 22, 25. 27.
† 4 Maiž. 23, 25. Est. 9, 11. Ezėk. 39, 10. Zak. 14, 1. 7.

28. Tai yra visos dvylika giminės
Izraelio; ir tai yra tie žodžiai, kuriuos
jų tėvas su jais kalbėjo, kaip juos
peržegnojo, kožną skyriu žegnodams.

29. Ir jis prisakydams tarė jiems: aš
*esmi surenkamas prie savo žmonių;
palaidokit †manę pas mano tėvus
uoloje, ant **dirvos Eprono, Etyto,

* per. 15, 15 ir 25, 8. † per. 47. 30. 2 Zom. 19, 37. ** per. 50, 13.

30. Uoloje Makpėla, ties Mamre esan-
čioj, žemėje Kanaan, *kurią Abraomas
nupirko su dirva iš Eprono, Etyto, sau
ir savo vaikams į kapines.

* per. 23, 16.

31. Čia jau *jie Abraomą palaidojo,
ir Zorę, jo pačią. Čionai †ir Izaoką
palaidojo, su Rebeke jo pačia. Čio-
nai aš ir Lėą palaidojau;

* per. 23, 19 ir 25, 9. † per. 35, 29.

32. Ant dirvos, uoloje, iš vaikų Eto
nupirktos.

33. O Jokubas paliovęs tai vislab
prisakyti savo vaikams, sudėjo savo
kojas ant patalo ir numirė *ir buvo
surinktas pas savo žmones.

* Darb. 7, 15.

Perskyrimas 50.

Jokubas laidojams; Jozėpas miršta.

Tai Jozėpas užpuolė *ant savo tėvo
veido ir †apverkė jį ir pabučiavo jį.

* per. 46, 4. 2 Kar. 13, 14.

2. Ir Jozėpas liepė savo tarnams,
liekoriais, kad *jie jo tėvą mostytų;
ir liekoriai mostijo Izraelį,

3. Ikikol keturis dešimts dienų per-
ėjo. Nės taip ilgos yra dienos to mosti-
jimo. Ir Egypcionai apverkė *jį septy-
nis dešimt dienų.

* 4 Maiž. 20, 29. 5 Maiž. 34, 8.

4. O kaip raudojimo dienos paliovė,
kalbėjo Jozėpas su *Paraono šeimyna,
tardams: jei aš malonę radau pas jus,
tai kalbėdami su Paraonu tarkit.

* Est. 4, 2.

5. Aš *turėjau savam tėvui prisiekt,
ir jis man sakė: štai, aš mirštu; pa-

laidok manę mano kapuose, kurius tąš žemėje Kanaan sau darydinau. Taigi noru nukeliaut, savo tėvą palaidot ir vėl sugrįšt.

* per. 47, 29. † 2 Nus. Kar. 16, 14. Joz. 22, 16. Mat. 27, 60.

6. Paraonas tarė: nukeliauk ir palaidok savo tėvą, kaip jam prisiekei.

7. Taipo nukeliavo Jozėpas, savo tėvą palaidot. Ir visi tarnai Parono su juomi keliavo, vyriausieji jo namų ir visi vyriausieji Egipto žemės;

8. Priegtam visa šeimyna Jozėpo, ir jo broliai, ir šeimyna jo tėvo. Alesavo vaikus, avis ir jaučius paliko žemėj Gozen.

9. Ir drauge su juomi keliavo važiuoti ir raiti, ir buvo labai didis pulkas.

10. O jiems nukakus iki klojimo Atad, anapus Jordano esančio, tai *jie labai ir skaudžiai raudėjo; ir *jis apgedėjo savo tėvą septynias dienas.

* 2 Zom. 1, 17. Darb. 8, 2. † 1 Zom. 31, 13. Job. 2, 13.

11. O žmonės tos žemės, Kananytai, tą raudojimą pas klotimą Atad išgirde, tarė: Egiptiečiai čia labai dejuoja. Todėl ta vieta vadinama: Egiptiečių raudojimas, kuri yra anapus Jordano.

12. Ir jo vaikai darė, kaip jiems buvo paliepes.

13. Ir nuvežė *ji į žemę Kanaan ir palaidojo jį uoloje Makpėla, kurią Abraomas buvo *nupirkęs draug su dirva, sau ir savo vaikams į kapines, iš Eprono, Etyto, ties Mamre.

* per. 49, 29, 30. Darb. 7, 16. † per. 23, 16.

14. O kaip jį buvo palaidojo, Jozėpas vėl pargryšo į Egiptą su savo broliais ir su visais, su juomi ten nukeliavusiais, savo tėvą palaidot.

15. Ale Jozėpo broliai, tėvui numirus, bijojos *ir tarė: Jozėpas rasi ant mūsų keršytų ir užmokėtų mums visą tą piktenybę, jamui išrodytą. * Job. 15, 21, 22.

16. Todėl sakydino jamui: tavo tėvs, dar ne numiręs, liepė ir tarė:

17. Taipo sakykite Jozėpui: ben atleisk savo broliams tą nusidėjimą ir jų griekus, kad *jie taip piktai su tavim darė. Taigi buk taip gers ir atleisk tą nusidėjimą mums, tarnams Dievo *tavo tėvo. Bet Jozėpas verkė, jiems taipo su juomi kalbant.

* Pam. S. 28, 13. † per. 49, 25.

18. Ir jo broliai nuėję pasikloniojo *jamui ir tarė: Štai, mes esame tavo tarnai.

* per. 37, 7, 10.

19. Jozėpas tarė jiems: nesibijokite; *nės *tir aš esmi po Dievu. * per. 45, 5. † 5 Maiž. 32, 35, 2 Kar. 5, 7. Job. 34, 29. Rym. 12, 19. Ebr. 10, 30.

20. Jus *dumojote piktai su manim daryt, ale Dievs *dumojo gerai daryt, kad jisai darytų, kaip dabar regima, ir išlaikytų daug žmonių.

* Ps. 56, 6. Jėz. 10, 7. † per. 45, 5, 7. Darb. 3, 13, 14, 15.

21. Taigi nesibijokite; aš *jus aprūpysiu ir jūsų vaikus. Ir jis nuradė juos ir kalbėjo meilingai *su jais.

* per. 47, 12. Mat. 5, 44. † per. 34, 3.

22. Taipo gyveno Jozėpas Egipto žemėje su savo tėvo gimine, ir sulaukė šimtą ir dešimt metų.

23. Ir matė Epraymo vaikus, ik' *j trečią eilę; taipojau *tir vaikus Makyro, Manasės sunaus; tiems **taipojau vaikų užgimė ant prieglobsčio Jozėpo.

* Job. 42, 16. † 4 Maiž. 32, 29. ** per. 30, 3.

24. Ir Jozėpas tarė savo broliams: aš mirštu, *o Dievas jus atlankys ir išves iš šios žemės, į žemę, Abraomui, *Izaokui ir Jokubui su prisiega pažadėtą.

* per. 15, 14 ir 46, 4 ir 48, 21. 2 Maiž. 3, 16, 17. Ebr. 11, 12. † per. 15, 18 ir 26, 3 ir 35, 12 ir 46, 4.

25. Todėl davė *vaikams Izraelio prisiekti ir tarė: kad Dievs jus atlankys, tai išgabenkit mano kaulus iš čia.

* 2 Maiž. 13, 19. Joz. 24, 32. Darb. 7, 16.

26. Taipo numirė Jozėpas, šimtą ir dešimt metų sulaukęs. Ir jie *brangiomis žolėmis jį mostijo ir įdėjo į kokią skrynę Egipto žemėje. * per. 50, 2.

Antra knyga Maižėšiaus.

Perskyrimas 1.

Vaikų Izrael būdžiava ir priespauda Egipto žemėje.

Šitie yra *vardai vaikų Izrael, su Jokubu į Egiptą nuėjusių; kožnas ten nuėjo su savo namiškiais: * 1 Maiž. 46, 8, per. 6, 14.

2. Rubėns Simėons, Lėvi, Juda,

3. Isašars, Sėbulons, Benjamyns,

4. Dans, Naptali, Gads, Asers.

5. Ir visų dušių, iš rietų Jokubo prasidėjusių, buvo *septynis dešimts. Bet Jozėpas pirma buvo Egipte.

* per. 1, 20. 1 Maiž. 46, 26, 27. 5 Maiž. 10, 22.

6. Taigi Jozėpui *numirus ir visiems jo broliams, ir visiems tuočės gyvavusiems,

* 1 Maiž. 50, 26. Darb. 7, 15.

7. Augo *vaikai Izrael ir jiems gimė

vaikai ir dauginosi, ir jų labai daug pastojo ir išsiplatino per visą žemę.

* 1 Maiž. 46, 3. 5 Maiž. 26, 5. Ps. 105, 24. Darb. 7, 17.

8. Tai radosi *naujas karalius Egipto žemėje, tas ė nieko ne žinojo apie Jozepą.

* Darb. 7, 18. † Vald. 2, 10.

9. Ir tarė savo žmonioms: Štai, daugybė *rados žmonių vaikų Izrael, ir jų daugiau yra, ne kaip mūsų. * Ps. 105, 24.

10. Taigi vyliumis *juos ėpamažikim, kad jų taip daug ne būtų. Nės jei karas keltųs, tai jie ir pas mūsų neprietelius eitų ir prieš mus kariautų ir iš mūsų žemės išsitrauktų. * Ps. 10, 2 ir 83, 4. 5. † Joh. 5, 13.

* Ps. 105, 25. Pam. S. 16, 25 ir 21, 30. Darb. 7, 19.

11. Ir uždėjo jiems baudžiovos užveizdus, tie *juos sunkiomis baudžiovomis spausti ė turėjo, nės budavojo Paraonui miestus Pyton bei Raėmses, **turtams sukrauti.

* 1 Maiž. 15, 13. per. 3, 7. 5 Maiž. 26, 6. † per. 2, 11 ir 5, 4. 5. ** 1 Maiž. 57, 11.

12. Bet juo jie žmones spaudė, juo anie dauginosi ir išsiplatino. Ir jie laikė vaikus Izrael už nuobodą.

13. Ir Egiptiečiai privertė vaikus Izrael prie baudžiovos be susimilimo;

14. Ir apsunkino *juos sunkiu darbu prie ė molio ir plytų ir visokia baudžiava laukuose ir visokių darbu, kurį jie jiems uždėjo be pasigailėjimo.

* per. 2, 23 ir 6, 9. 4 Maiž. 20, 15. Darb. 7, 19. 34. † Ps. 81, 7.

15. Ir karalius Egipto kalbėjo pribuvėjoms moterų Ebrėiškų; tų viena vardu buvo Sipra, o antroji Pua:

16. Kad jus Ebrėiškoms moterims gelbėsit, ir anoms ant krasės be sėdint numanysite sunų gemant, tai tą žavinkit; bet jei dukė gema, tai tą palikit gyvą.

17. Bet pribuvėjos Dievo *bijojos ir ne darė, kaip ė Egipto karalius joms buvo kalbėjęs, bet vaikelius gyvus paliko. * Pam. S. 16, 6. † Dan. 3, 16. 18 ir 6, 13. Darb. 5, 29.

18. Tai pavadinęs Egipto karalius pribuvėjas tarė joms: kam jus tai darot, kad vaikelius gyvus paliekat?

19. Pribuvėjos *atsakė Paraonui: Ebrėonų moterės ne yra, kaip Egiptiečių, nės drutos moterės yra, pribuvėjai dar ne atėjus, jos pagimdo.

* Joz. 2, 4 i. t. 2 Zom. 15, 19, 20.

20. Dėl *to Dievas malonę išrodė pribuvėjoms; ir tie žmonės vis juo daugyn, juo platyn ėjo.

* Pam. S. 11, 18. Mok. S. 8, 12. Jėz. 3, 10. Ebr. 6, 10.

21. Ir kadangi pribuvėjos Dievo bi-

jojos, Dievas *jų namus labai peržegnojo. * 1 Zom. 2, 36. 2 Zom. 7, 11. 13. 27. 29. 1 Kar. 2, 24 ir 11, 28. Ps. 127, 1.

22. Tai Paraonas prisakė visiems savo žmoniemis ir tarė: visus sunus gimusius meskite į vandenį, o visas dukteres palikite gyvas.

Perskyrimas 2.

Maižėsiaus užgimimas, užauginimas, bėgimas ir vedimas pačios.

Ir nuėjo nekursai vyras *iš giminės Lėvi ir vedė dukterį Lėvi.

* per. 6, 20. 4 Maiž. 26, 59. 1 Nus. Kar. 21, 14.

2. Ir moteriškė toji nėščia pastojo ir pagimdė sunų. Ir *matydama kudikį gražų esantį, paslėpė jį tris mėnesius.

* Darb. 7, 20. Ebr. 11, 23.

3. Ir jau ne galėdama jį ilgiaus paslėpti, padarė nendrės skrynelę, tą moliu ir pikiu užlaisčiusi ir vaikelį įdėjusi, padėjo jį į švendres pakraščiais upės.

4. O jo *sesuo iš tolo stovėjo, iš-tirti norėdama, kas jam tįksis.

* per. 15, 20. 4 Maiž. 26, 59.

5. Ir dukė Paraono nuėjusi, maudyties norėjo upėje; ir jos mergos vaikščiojo pakraščiais upės. Ir pamačiusi skrynelę švendrėse, nusiuntė savo tarnaitę ir pargabendino tą.

6. Tai jį skrynelę atvėrusi pamatė kudikį, ir štai, vaikelis verkė. Tai jį pasigailėdama jo tarė: tai kudikis Ebrėonų.

7. Tai jo sesuo sakė dukterei Paraono: ar eisu vadīt Ebrėonų moterų vieną, žindančią, kad tau tą kudikį pažindytų.

8. Dukė Paraono jai sakė: eik. Tai nubėgo merga ir pavadino augyvę to kudikio.

9. Tai kalbėjo jai dukė Paraono: atimk kudikėlį ir žindyk jį man, aš tau algą užmokėsu. Moteriškė atėmusi kudikį žindė jį.

10. Ir kaip kudikis užaugo, nunešė jį dukterei Paraono, ir jis pastojo jos *sunumi; ir praminė jį Maižėsium, nės jį tarė: aš jį ištraukiau iš vandens.

* Darb. 7, 21.

11. Tuočės', *kaip Maižėsiaus jau buvo užaugęs, išėjo pas savo brolius ir žiūrėjo į jų apsunkinimą. † Tai pamatė Egiptiečių vieną mušantį nekurį savo brolių Ebrėonų.

* Darb. 7, 23. 24. Ebr. 11, 24. 25. 26. † per. 1, 11.

12. Ir apsidairęs šian ir ten, ir ne matydamas nei jokį žmogų ne esant, *užmušė jįsai Egiptiečių ir pakasė jį į smiltis.

* Darb. 7, 24.

13. Kitą *dieną vėl išėjęs pamatė du vyrų Ebrėišku besivaidijant ir sakė neteisiamjam: kodėl tu muši savo artimą?

* Darb. 7, 26.

14. Bet jis atsakė: kas tavę įdėjo į vyresnį arba sudžią ant musų? ar ir manę nori pasmaugti, kaip Egypcioną pasmaugei? Tai Maižėsiaus bijojos ir tarė: kaip tai išsireiškė?

* Darb. 7, 27-28.

15. Ir Paraonas tai ištyręs tykojo, Maižėsių nužavinti. Bet Maižėsiaus *pabėgo nuo Paraono, ir laikėsi žemėje Midian ir gyveno į pas nekurį šulinį.

* Darb. 7, 29. Ebr. 11, 27. † 1 Maiž. 24, 11 ir 29, 2.

16. Bet *kunigas žemėje Midian turėjo septynes dukteres. Tos įtatėjusios vandens semti pripylė rindą, kad avis savo tėvo pagirdytų.

* per. 3, 1, † Maiž. 24, 11 ir 29, 10. 1 Zom. 9, 11.

17. Tai atėję kerdžiai atstūmė jas. Bet Maižėsiaus pasikėlęs gelbėjo jas ir *pagirdė jų avis.

* 1 Maiž. 29, 10.

18. O joms parėjus pas savo tėvą *Raguėlį, sakė įsiai: kaipogi šiandien taip veikiai parėjote?

* 4 Maiž. 10, 29.

19. Jos atsakė: Egiptiškas nekursai vyras mus gelbėjo nuo kerdžių ir vandens pasėmęs pagirdė mūsų avis.

20. Jis sakė savo dukterims: kur yra įsiai? kodėl palikote tą vyrą ir ne vadinote jį valgyti *su mumis?

* 1 Maiž. 31, 54 ir 43, 25.

21. Ir Maižėsiaus apsiėmė pasilikti pas tą vyrą; ir įsiai davė Maižėšiui savo dukterį *Ziporą.

* per. 4, 25 ir 18, 2.

22. Ta pagimdė jam sunų; ir jis praminė jį Gerzonu, *sakydamas: aš ateiviu pastojau svetimoje žemėje. (Ir ji pagimdė dar kitą sunų, tą jis praminė Eliėzeru ir sakė: Dievas mano tėvo yra mano gelbėtojis ir išgelbėjo manę iš rankų Paraono.)

* per. 18, 3. † Darb. 7, 29. Ebr. 11, 13. 14.

23. Bet ilgai po to numirė karalius Egipto. Ir vaikai Izrael dusavo *sunkiai bedirbdami ir šaukė Dievopi; ir į Dievas išklaušė jų šaukimą darbų dėlei.

* 4 Maiž. 20, 16. 5 Maiž. 26, 7. Pa. 12, 6. † 1 Maiž. 18, 20. per. 3, 9 ir 22, 23. 27. 5 Maiž. 24, 15. Jok. 5, 4.

24. Ir Dievas išklaušė *jų dėjavimą ir atsiminė įsavo derėjimo **su Abraomu, Izaoku ir Jokubu daryto.

* per. 6, 5. † per. 6, 5. Pa. 105, 8, 42 ir 106, 45. ** 1 Maiž. 15, 14 ir 46, 4.

25. Ir įžvelgė *jų vargus ir pristojė į juos.

* per. 4, 31. 1 Zom. 1, 11. 2 Zom. 16, 12. Luk. 1, 25. † per. 3, 7.

Perskyrimas 3.

Maižėsiaus Dievo pavadintas išvesti vaikus Izrael iš Egipto žemės.

O Maižėsiaus ganė avis Jėtro, savo uošvio, *kunigo žemėje Midian, ir nuvarė avis žemyn į pusčią ir priėjo kalną †Dievo, Oreb vadinamą.

* per. 2, 16. † per. 18, 5. 1 Kar. 19, 8.

2. Ir Angielas Pono Dievo pasirodė jam ugnies liepsnoje *iš krumo; ir jis matė krumą ugnyje degantį, o tačiau ne sudegantį.

* 5 Maiž. 33, 16. Jėz. 63, 9. Darb. 7, 30.

3. Ir sakė: aš priėjęs apžvalgyti didį *tą regėjimą, kodėl tas krumas ne sudega?

* Ps. 111, 2. Darb. 7, 31.

4. Bet Dievas, regėdamas jį ateinant žiurėti, jam *iš krumo prišaukė ir tarė: Maižėsiau, Maižėsiau! Jis atsiliepė: štai!

* 5 Maiž. 33, 16.

5. Tai jis sakė: idant ne prižengk; išauk *kurpes nuo savo kojų; nės ši vieta, ant kurios tu stovi, šventa žemė yra.

* per. 19, 12. Joz. 5, 15. Darb. 7, 33.

6. Ir tarė toliaus: aš esmi *Dievas tavo tėvo, Dievas Abraomo, Dievas Izaoko, ir Dievas Jokubo. Ir Maižėsiaus uždegė savo veidą; nės bijojos, †į Dievą žiurėti.

* per. 3, 15. 1 Maiž. 28, 13. per. 4, 5. Mat. 23, 32. Mark. 12, 26. Luk. 20, 37. Darb. 7, 32. † 1 Kar. 19, 13. Jėz. 6, 1. 5.

7. Ir Ponas Dievas tarė: aš *mačiau bėdą savo žmonių Egipte ir iškliausiu jų šauksmą ant †tų, kurie juos baudią; aš **išpažinau jų priespaudą.

* per. 2, 23. 24. 25. Neėm. 9, 9. Ps. 106, 44. Darb. 7, 34. † per. 1, 11. ** 1 Maiž. 18, 21. per. 2, 25.

8. Ir nužengiau, *juos išgelbėti †iš rankų Egypcionų ir išvesti juos iš šios žemės į **gerą ir plačią žemę, į žemę, kurioje pienas ††bei medus sklysta, butent į vietą Kananytų, Etytų, Amorytų, Peresytytų, Evytų ir Jebuzytų.

* 1 Maiž. 11, 5. 7 ir 3, 18, 21. † per. 6, 6. 8 ir 12, 51. ** 5 Maiž. 1, 25 ir 8, 7. 8. 9. †† per. 3, 17 ir 13, 5.

9. Ir kadangi aš girdėjau šaukimą *vaikų Izrael, priegtam ir mačiau jų įtužbą, kaip Egypcionai juos baudią:

* per. 2, 23. † per. 1, 11. 13. 14. 22.

10. Taigi *nueik; aš tavę siusu pas Paraoną, kad tu mano žmones, vaikus Izrael, iš Egipto žemės išvestumbei.

* Ps. 105, 26. Mik. 6, 4.

11. Maižėsiaus atsakė Dievui: kasgi *aš esmi, kad pas Paraoną nueičiau ir išvesčiau vaikus Izrael iš Egipto žemės?

* per. 6, 12. 1 Zom. 18, 18. Jėz. 6, 5. 8. Jėr. 1, 6.

12. Jis tarė: aš *busu su tavimi. Ir tai ženklas tau bus, kad aš tavę siun-

čiau; kaip busi išvedęs mano žmones iš Egipto žemės, tai Dievui apieravosite ant šio kalno.

* 1 Maiž. 31, 3. 5 Maiž. 31, 23. Joz. 1, 5. Rym. 8, 31.

13. Maižėšius kalbėjo Dievui: štai, kad esu pas vaikus Izraelį ir sakysu jiems: Dievas jūsų tėvų manę siuntė pas jus; ir jie man sakys: kuo vardu įisai? ką aš atsakysu jiems?

14. Dievstarė Maižėšiui: Aš busu, kas busu. Ir tarė: taipo sakyk vaikams Izrael: Aš *busu, tas manę siuntė pas jus.

* Jon. 8, 58. 2 Kor. 1, 20. Ebr. 13, 8. Apr. 1, 4, 8.

15. Ir Dievas toliau kalbėjo Maižėšiui: taipo sakyk vaikams Izrael: Viešpats, jūsų tėvų Dievas, Dievas Abraomo, Dievas Izaoko, Dievas Jokubo atsiuntė manę pas jus; tai mano *vardas amžinai, tuomi atsiminkit manęs visadai.

* Ps. 135, 13. Ozė. 12, 6.

16. Todėl eik ir į *kruvą suvadyk vyresniusius Izraeliye ir sakyk jiems: Viešpats, jūsų tėvų Dievas, man pasirodė, Dievas Abraomo, Dievas Izaoko ir Dievas Jokubo, ir sakė: aš įjus atlankiau ir mačiau, kas jums nusidavė Egipto žemėje;

* per. 4, 29. † 1 Maiž. 50, 24. per. 2, 25 ir 4, 31. Luk. 1, 68.

17. Ir sakiau: aš *jus išvesu iš vargų Egipto žemės į žemę Kananytų, Etytų, Amorytų, Perezytų, Evytų, ir Jebuzytų, į žemę, kur pienas bei medus sklysta.

* per. 3, 8. 1 Maiž. 15, 14. 16.

18. Ir jei *jie priims tavo žodį, tai tu įir vyresnieji Izraelio įeikite pas karalių Egiptiečių ir sakykite jam: Viešpats, Ebrėnų Dievas, mus **vadino. Taigi išleisk mus trijų dienų keliavimą į pusčią, apieravoti Ponui Dievui, savam Dievui.

* per. 4, 31. † per. 5, 1. 3. ** Maiž. 23, 3. 4. 15. 16.

19. Bet aš žinau, kad karalius Egiptiečių jus *neišleis be sylingos rankos.

* per. 5, 2 ir 7, 4.

20. Nės aš ištiesęs savo ranką iš-tiksu Egiptą visokiais stebuklais, kuriuos išrodysu tenai; potam įisai jus išleis.

21. Ir aš *šiems žmoniams savo ma-lonę išrodysu, kad jie Egiptiečiams įtiks, ir iškeliaudami ne tušti ištrauksit.

* per. 11, 3 ir 12, 36. Ps. 106, 46. Pam. S. 16, 7.

22. Bet kožna *moteriškė turės nuo sa-vo kaimynkės ir tuose namuose esančios prašyti aukso ir sidabro rykus bei drabužių; tus turėsite užkrauti ant sa-

vo sunų ir dukterų, ir į Egiptiečiams pagauti.

* 1 Maiž. 18, 14. per. 11, 2 ir 12. 35. 36.
† Job. 27, 17. Pam. S. 13, 22. Ezėk. 39, 10.

Perskyrilmās 4.

Maižėšius savo pavadinime su dovana stebuklų darymo padrutintas.

Maižėšius atsakydamas tarė: štai, jie man nei vierys, nei klausys mano žo-džių, bet sakys: Ponas Dievas tau ne pasirodė.

2. Ponas Dievas sakė jam: kas tai, ką tu turi savo rankoje? Jis atsakė: lazda!

3. Dievas sakė: pamesk tą nuo savęs ant žemės. Ir jis tą pametė; tai ji pa-virto į žaltį; ir Maižėšius bėgo nuo jo.

4. Bet Ponas Dievas jam sakė: ištiesk savo ranką ir nutverk jį prie uodegos. Tai ištiesęs jis savo ranką laikė jį, ir jis vėl pavirto į lazda jo rankoje.

5. Todėl jie vierys, *kad įtau pasi-rodęs Viešpats, Dievas jų tėvų, Dievas Abraomo, Dievas Izaoko, Dievas Jokubo.

* per. 19, 9. † per. 3, 15.

6. Ir Ponas Dievas toliau jam kal-bejo: įkišk savo ranką į savo antį. Ir jis įkišo ją į savo antį ir ištraukė; štai, ta buvo raupsuota kaip *sniegas.

* 4 Maiž. 12. 10. 2 Kar. 5, 27.

7. Ir jis sakė: dėk ją vėl į savo antį. Ir jis dėjo ją vėl į antį ir ištraukė ją; štai, ji *vėl pastojo kaip kitas jo kunas.

* 4 Maiž. 12, 13. 14. 5 Maiž. 31, 39. 2 Kar. 5, 14. Mat. 8, 3.

8. Taigi, jei jie tau nei vierys, nei žodžių tavo klausys, kad vieną ženklą parodysi, tai tačiau vierys tavo žo-džiui prie antro ženklo.

9. O jei abiem šiem ženklam nei vierytu, nei tavo žodžio klausytų; tai semk van-dens iš upės ir išliek tą ant sausos žemės, tai tas vanduo, iš upės semtas, į kraują pavirs ant sausos žemės. * per. 7, 19.

10. Bet Maižėšius kalbėjo Ponui Dievui: ak mans Viešpatie, aš visados ne labai kalbus buvau, iš to česo, kaip kalbėjai su savo tarnu; nėra aš *sunkią kalbą ir sunkų liežuvį turu.

* per. 6, 12. Jėr. 1, 6.

11. Ponas Dievas sakė jam: kas *sutvėrė žmogaus burną? arba kas padarė nebylį, arba kurtinį, arba ma-tantį, arba aklaį? ar aš tai ne dariau, Ponas Dievas?

* Ps. 94, 9.

12. Taigi eik, aš su *tavo burna busu ir pamokysu tavę, ką tu turi kalbėti.

* Jėz. 50, 4. Jėr. 1, 9. Mat. 10, 19. Mark. 13, 11. Luk. 12, 11. 12 ir 21, 14. 15.

13. Bet Maizėšius tarė: mans Viešpatie, siųsk, *kurį tu nori siųsti. *Jonoš. 1, 3.

14. Tai Ponas Dievas labai supyko ant Maizėšiaus ir sakė: argi aš ne žinau, kad tavo brolis Aaronas, iš giminės Lėvi, gražiai kalbąs yra? o štai, jis *išeis tau priešais ir tavę pamatęs širdingai džiaugsis. *per. 4, 27. 1 Zom. 10, 2. 3. 5.

15. Tu *jam kalbėsi ir žodžius *į burną jam įdėsi; ir aš su tavo ir su jo burna busu ir judu **pamokysu, ką jumdviem reiktų daryti.

*per. 7, 1. 2. †4 Maiž. 22, 38 ir 23, 5. 12. 16. 5 Maiž. 18, 18. Jėz. 51, 16. Jėr. 1, 9. **5 Maiž. 5, 31.

16. Ir jis turės tavo vietoje su žmonėmis kalbėti; jis bus tas lyg burna, o tu *jam busi lyg Dievu. *per. 7, 1 ir 18. 19.

17. Ir tą *lazdą imk į savo ranką, su kuria tu ženklus turi daryti. *per. 4, 2.

18. Maizėšius nuėjęs pargrįžo pas Jėtrą, savo uošvį, ir tarė jam: prašau, leisk manę lankyti savo brolius Egipte esančius, kad žiurėčiau, bau dar gyvi! Jėtras atsakė jam: eik su pakajumi.

19. Priegtam ir tarė jam Ponas Dievas (žemėje) Midian: eik, ir nusitrauk vėl į Egiptą; nės tie žmonės numirė, kurie tavę žavinti norėjo. *per. 2, 15. 23. Mat. 2, 20.

20. Taip Maizėšius ėmęs savo moterį ir savo sunudu ir juodu ant asilo užsodinęs vėl nusitraukė į Egipto žemę; ir ėmė lazdą *Dievo į savo ranką.

*per. 17, 9. 4 Maiž. 20, 8. 9.

21. Ir Ponas Dievas sakė Maizėšiui: dabokis į Egiptą sugrįžęs, idant visus tus stebuklus *darytumbei po akių Paraono, tau į tavo rankas įduotus. Bet aš †jo širdį pakietysu, kad ne išleis žmones. *per. 3, 20. †per. 7, 3. 13 ir 9, 12. 35 ir 10, 1 ir 14, 8. 5 Maiž. 2, 30. Joz. 11, 20. Jėz. 63, 17. Jon. 12, 40. Rym. 9, 18.

22. Ir turi jam sakyti: taip sako Ponas Dievas: Izraelis *yra mano pirmgimėsis †sunus.

*Ozeā 11, 1. Rym. 9, 4. 2 Kor. 6, 18. †Jėr. 31, 9. Jok. 1, 18.

23. Ir aš tau prisakau, idant paleisk mano sunų, kad man šlužytų; jei tu prieštarausi, tai aš *tavo pirmgimusių sunų pasmaugsu. *per. 11, 5 ir 12, 29.

24. Ir kaip jis ant kelio gaspadoje buvo, Ponas Dievas jam *priešais ėjo ir norėjo jį †žavinti.

*4 Maiž. 22, 22. †1 Maiž. 17, 14.

25. Tai Zipora ėmusi akmenį, *apliaustė plėvelę savo sunaus ir pakrutinusi jo kojas tarė: tu man esi kraujo jaunikis.

*Joz. 5, 2, 3.

26. Tai jam davė pakajų. Bet ji tarė: kraujo jauniki, appiaustymo dėlei.

27. Ir Ponas Dievas tarė Aaronui: eik priešais *Maizėšiui į pusčią. Ir jis nuėjęs sutiko jį pas kalną †Dievo ir pabučiavo jį.

*per. 4, 14. †per. 3, 1.

28. Ir Maizėšius pasakė *Aaronui visus žodžius Pono Dievo, kurs jį buvo siuntęs, ir visus †ženklus jam palieptus.

*per. 4, 15. 16. †per. 4, 8. 9.

29. Ir juodu nuėjusiu *suvadino į kruvą visus vyresniusius vaikų Izrael.

*per. 3, 16.

30. Ir Aaronas *iškalbėjo visus žodžius, Pono Dievo Maizėšiui sakytus; ir stebuklus padarė po akių žmonių.

*per. 4, 16.

31. Ir žmonies vieryjo. *Ir girdėję, kad Ponas Dievas vaikus †Izrael atlankęs ir jų vargus **įzvelgęs, ††pasikloniojo ir meldėsi.

*per. 4, 8. 9. per. 3, 18. †per. 3, 16. **per. 2, 25 ir 3, 7. ††1 Maiž. 24, 26. per. 12, 27. 1 Nus. Kar. 30, 20.

Perskyrimas 5.

Maizėšius nuo Paraono paniekinamas; žmonės juo labiau spaudžiami.

Potam Maizėšius su Aaronu įėjusiu kalbėjo Paraonui: taip sako Viešpats, Izraelio Dievas: išleisk mano žmones, kad *man šventę švęstų pusčioje. *p. 10, 9.

2. Paraonas atsakė: kas tas Ponas Dievas, kurio balso aš turėčiau klausyti ir Izraelį išleisti? aš nieko ne žinau apie tą Poną Dievą, †neigi išleisu Izraelį.

*2 Kar. 18, 35. Job. 21, 15. †per. 3, 19.

3. Juodu sakė: *Ebrėonų Dievas mus vadino, taigi pavelyk mums nusitraukti trijų dienų keliavimą į pusčią, ir Viešpačiui, savo Dievui, apieravoti, kad mus ne korotų maru arba karu.

*per. 3, 18.

4. Tai atsakė jiemdviem Egipto karalius: tu Maizėšiau ir tu Aaronai! kodėl judu norita žmones valnus daryti nuo jų darbų? Eikit prie savo *darbų! *per. 1, 11.

5. Toliaus tarė Paraonas: štai, be to jau per daug yra tų žmonių žemėje, o judu dar norita liepti jiems ilsėtisi nuo savo darbų.

6. Todėl prisakė Paraonas tą pačią dieną žmonių *urėdininkams ir jų užveizdams, tarydams:

*per. 1, 11.

7. Jus tiems žmoniams toliaus nei rinkite, nei duokite šiaudų, kad plytas išdegtų, kaip ikšiolei; jie patys tur eiti šiaudų sau surinkti.

8. O tačiau tą skaitlių plytų, kiek iškšiol padarė, jiems uždėkite, ir nieko ne mažinkite; nės pateikaudami jie šauk ir sako: mes nusitrauksime ir apieravosime savo Dievui.

9. Spauskite žmones darbais, kad darbo turėtų ir ne klausytų kalbų nevertų.

10. Tai užveizdai žmonių ir urėdininkai nuėję kalbėjo žmoniemis: taip sako Paraonas: ne bus daugiaus jums duoti šiaudai.

11. Eikite jus patys ir rinkite sau šiaudų, kur randate, bet jūsų darbas ne bus pamažintas.

12. Tai išsisklaidė žmonės po visą Egipto žemę, rugienų surinkti, kad šiaudų turėtų.

13. Ir užveizdai baudė juos tarydami: atlikite savo dienos darbą, lygiai, kaip kada šiaudų turėjote.

14. Ir urėdininkai vaikų Izrael, kuriuos užveizdai Paraono jiems buvo uždėję, mušami buvo ir buvo jiems sakyta: kodėl jus nei šiandien, nei vakar uždėtą jums darbą ne atlikot, kaip pirm to?

15. Tai įję urėdininkai vaikų Izrael Paraonui šaukė: kodėl tu taip sunkini savo tarnus?

16. Ne duoda tavo tarnams šiaudų, o verčia mus tiek plytų daryti, kiek uždėjo. Ir štai, mušami yra tavo tarnai, lyg kokie piktadėjai?

17. Paraonas sakė: jus pateikaujate ir pateikaudami sakote: mes eisime ir Ponui Dievui apieravosime.

18. Taigi eikite ir atlikite savo baudžiavą, šiaudų ne gausite; o skaitlių plytų turite padaryti.

19. Tai regėjo urėdininkai vaikų Izrael, kad pikčiaus radosi, kadangi sakoma buvo: idant ne mažinkite dienos darbą plytose.

20. Ir kaip išėjo nuo Paraono, sutiko jie Maižėsių bei Aaroną ir pasistojo ties jais.

21. Ir jie sakė jiemsdviejim: Ponas Dievas te daboja ant judviejų ir te sudija tai! Judu padarėta, kad mūsų kvapas pasmirdo po akių Paraono ir jo tarnų, ir įdavėta į jų rankas kardą, mus žavinti.

* per. 6, 9.

22. Bet Maižėsius vel sugrižo pas Poną Dievą tarydamas: Pone Dieve, kodėl tu taip piktai darai tiems žmoniemis? kam tu manę šian atsiuntėi?

23. Nės iš to česo, kaip tiktai įėjau pas Paraoną, kalbėti su juomi tavo vardan, jis dar sunkiaus vargino žmones; o tu ne išgelbėjai savo žmones.

Perskyrimas 6.

Maižėsius nuo Dievo gauna šviežių įsakymą.
Giminę savo suskaito.

Ponas Dievas tarė Maižėsiui: dabar tu matysi, ką aš darysu Paraonui; nės per *sylingą ranką jisai turės juos išleisti; jis dar turės per sylingą ranką juos įšvaryti iš savo žemės.

* per. 3, 19. † per. 11, 1 ir 12, 31. 33. 39.

2. Ir Dievas kalbėjo su Maižėsium, tarydams: Aš esmi Ponas Dievas.

3. Ir esmi pasirodęs Abraomui, Izaokui ir Jokubui, kad bučiau visagalšis *jų Dievas. Bet mano vardas Viešpats į jiems ne apreikštas.

* 1 Maiž. 17, 1 ir 35, 11 ir 48, 3. † per. 3, 14. Ps. 68, 5 ir 83, 19. Jon. 8, 58. Apr. 1, 4.

4. Ir *aš derėjimą su jais dariau ir žadėjau jiems duoti į žemę Kanaan, žemę jų kelionės, kurioje jie svetimi buvo.

* 1 Maiž. 15, 18 ir 17, 4. 7. † 1 Maiž. 17, 8 ir 28, 4.

5. Ir išgirdau *dejavimą vaikų Izrael, kuriuos Egypcionai baudžiovomis ap-sunkina, ir atsiminiau savo derėjimo.

* per. 2, 24.

6. Togidėl sakyk vaikams Izrael: Aš *esmi Ponas Dievas, ir jus į išvesu iš jūsų sunkenybių Egipto žemėje ir jus išgelbėsu nuo jūsų baudžiavos ir jus išvaduosu per ištietą ranką ir per didžius sudus,

* per. 2, 8, 29. † per. 3, 17 ir 7, 4. 5 Maiž. 26, 8.

7. Ir priimsu *jus į (savo) žmones, ir busu į jūsų Dievas; kad ištirtumbite, manę esant Viešpatį jūsų Dievą, kurs jus išvedė iš **tos sunkenybės Egipto,

* 5 Maiž. 4, 20 ir 7, 6 ir 14, 2 ir 26, 18. 2 Zom. 7, 24.

† 1 Maiž. 17, 7. 8. per. 29, 45. 46. 5 Maiž. 29, 13. Apr. 21, 7. ** per. 5, 4. 5. Ps. 81, 7.

8. Ir jus nugabeno į tą žemę, ant kurios aš *ranką pakėliau, kad tą duočiau Abraomui, Izaokui ir Jokubui; tą aš jums duosu pasisavintinai, aš Ponas Dievas.

* 1 Maiž. 15, 18 ir 26, 3 ir 28, 13 ir 35, 12.

9. Maižėsius tai pasakė vaikams Izrael; bet *jie jo ne klausė dėl dusavimo, tužbos ir sunkių darbų.

* per. 5, 21.

10. Tai Ponas Dievas kalbėjo Maižėsiui tarydams:

11. Įeik ir kalbėk su Paraonu, Egipto karaliumi, kad jis išleistų vaikus Izrael iš savo žemės.

12. Bet Maižėsius kalbėjo po akių Dievo ir tarė: štai, vaikai Izrael manęs

*ne klauso, kaip klausytų manęs Paraonas? priegtam mano t kalba ne tam tikra. * per. 6, 9. t per. 6, 30. per. 4, 10. Jér. 1, 6.

13. Taipo kalbėjo Ponas Dievas su Maizėsium ir su Aaronu ir prisakė jiems dviem dėl vaikų Izrael, kad Paraonui, Egipto karaliui, sakytų, kad jie vaikus Izrael išvestų iš Egipto žemės.

14. Šitie yra vyresnieji kožnoje giminėje tėvų: vaikai *Ruben, vyresniojo sunaus Izraelio šie yra: Anoks, Palu, Ezrons, Karmi. Tai yra giminės Ruben.

* 1 Maiz. 46, 9. 1 Nus. Kar. 6, 3.

15. Vaikai *Simėono šie yra: Jėmuël, Jamin, Oad, Jakin, Zoar bei Saulas, sunus moteriškės Kananėiškos. Tai Simėono giminės. * 1 Maiz. 46, 10. 1 Nus. Kar. 4, 24.

16. Šie yra vardai vaikų *Lėvi jų giminės: Gerson, Kaat, bei Merari. O Lėvi sulaukė šimtą trisdešimtis ir septynis metus.

* 1 Maiz. 46, 11. 4 Maiz. 3, 17. 1 Nus. Kar. 7, 1. 16.

17. Vaikai *Gersono šie yra: Libni bei Simei giminės savo.

* 1 Nus. Kar. 7, 17 ir 24, 7.

18. Vaikai *Kaat šie yra: Amrams, Jėzears, Ebrons, Uziëls. Bet Kaat buvo sulaukęs šimtą trisdešimtis ir tris metus. * 4 Maiz. 26, 57. Nus. Kar. 7, 2. 18.

19. Vaikai *Merari šie yra: Maëli bei Musi. Tai giminė Lėvi, eilėse savo.

* 1 Nus. Kar. 7, 19 ir 24, 21.

20. O Amrams *paėmė savo avynienę Jokėbed į pačią; ta pagimdė jam Aaroną bei Maizėsį. Bet Amrams sulaukė šimtą trisdešimtis ir septynis metus. * per. 2, 1, 2. 4 Maiz. 26. 59.

21. Vaikai *Jėzear šie yra: Kora, Nėpeg, Sikri. * 4 Maiz. 16, 1. 1 Nus. Kar. 7, 37, 38.

22. Vaikai *Uziël šie yra: Mizaël, Elzapan, Sitri. * 3 Maiz. 10, 4. 4 Maiz. 3, 30.

23. Aaronas vedė Elisėbą, dukterį Aminadab, seserį Nasono; ta jam pagimdė Nadabą, Abyų, Elėazarą, Itamarą.

24. Vaikai *Kora šie yra: Asirs, Elkana, Abiasaps. Tai yra giminės Koritų. * 4 Maiz. 26, 11.

25. Bet Elėazars, Aaronos sunus, vedė vieną iš dukterų Putiël, ta *jam pagimdė Pinėasą. Tai vyriausieji tėvai giminės Lėvi. * 4 Maiz. 25, 7. 11. Joz. 24, 33.

26. Tai yra ansai Aaronas bei Maizėsius, *kuriems dviem Pons Dievs sakė: išveskita vaikus Izrael iš Egipto žemės su jų t pulkais.

* per. 6, 13. t per. 7, 4 ir 12, 17. 51. 4 Maiz. 33, 1.

A. T.

27. Juodu yra, kuriuodu *su Paraonu, Egipto karaliumi, kalbėjo, kad t vaikus Izrael iš Egipto išvestų, bu-tent Maizėsius bei Aaronas.

* per. 5, 1 ir 7, 10. t per. 6, 13 ir 32, 7 ir 33, 1. Ps. 77, 21.

28. Ir tą pačią dieną kalbėjo Pons Dievs su Maizėsium Egipto žemėje.

29. Ir tarė jam: Aš *esmi Ponas Dievas, kalbėk t su Paraonu, Egipto karaliumi, vis, ką aš su tavim kalbu.

* per. 6, 2. t per. 6, 11 ir 7, 2.

30. Ir jis atsakė Ponui Dievui: štai, aš *sunkiai kalbu, kaipogi klausys manęs Paraonas.

* per. 6, 12. per. 4, 10.

Perskyrimas 7.

Vandenio pavirtimas į kraują.

Pons Dievs sakė Maizėsiumi: štai, aš tavę dėjau lyg *į Dievą Paraonui. O Aaronas, tavo brolis, turės būti tau t pranašu. * per. 4, 16. Jér. 1, 10. t per. 4, 16.

2. Tu turi *kalbėti, vis, ką aš tau prisakysu; o Aaronas, tavo brolis, tai turės iškalbėti po akių Paraono, idant išleistų vaikus Izrael iš savo žemės.

* per. 4, 15.

3. Bet aš *pakietįsu Paraono širdį, kad daug t ženklų **ir stebuklų daryčiau Egipto žemėje.

* per. 4, 21. t per. 11, 9. ** per. 4, 7.

4. Ir Paraonas jų ne klausys, kad *aš parodyčiau savo macę Egipte ir išvesčiau savo pulką, savo žmones, vaikus Izrael, iš Egipto žemės per t džiūsius sudus.

* per. 10, 1 ir 11, 9. t per. 6, 6.

5. Ir Egiptiečiai ištirs, *manę esantį Poną Dievą, kad aš dabar ištiesiu t savo ranką ant Egipto ir vaikus Izrael nuo jų išvesu.

* per. 7, 17. per. 8, 22 ir 14, 4. 18. Ps. 9, 17. per. 3, 20.

6. Ir Maizėsius bei Aaronas darė, *kaip Pons Dievs jiems dviem buvo liepęs.

* per. 7, 2.

7. O Maizėsius buvo *aštuonis dešimtis metų, o Aaronas aštuonis dešimtis ir trijų metų, kaip juodu kalbėjo su Paraonu.

* 5 Maiz. 29, 5 ir 31, 2 ir 34, 7. Darb. 7, 23, 30.

8. Ir Pons Dievs tarė Maizėsiumi bei Aaronui:

9. Kad Paraonas jumdviem sakys: parodikita *savo stebuklus, tai tu tark Aaronui: imk t savo lazdą ir pamesk tą po akių Paraono, kad ji žalčiu pavirstų.

* Jėz. 7, 11. Jon. 2, 18 ir 6, 30. t per. 4, 2. 17.

10. Tai įėjo Maizėsius bei Aaronas pas Paraoną ir darė, kaip *Pons Dievs jiems dviem buvo prisakęs. Ir Aaronas

pametė savo lazda po Paraono akių ir po akių jo tarnų, ir ji $\dagger$ pavirto žalčiu.

* per. 7, 9. $\dagger$ per. 4, 3.

11. Tai suvadino *Paraonas išmintinguosius ir žynius. $\dagger$ Ir **Egypcionų žyniai taipojau padarė savo užžadėjimais. *1 Maiž. 41, 8. $\dagger$ 2 Tim. 3, 8. ** per. 7, 22 ir 8, 7, 18.

12. Kožnas savo lazda nuo savęs metė, tai pavirto į žalčius; bet Aarono lazda prarijo jų lazdas.

13. Taipo užsikietino širdis Paraono ir ne klausė jūdviejų, kaip *Pons Dievs buvo kalbėjęs.

* per. 4, 21 ir 7, 4.

14. Ir Pons Dievs sakė Maižėšiai: širdis *Paraono kieta yra, jis neapsiima žmones išleisti;

* per. 8, 15 ir 10, 1. 20. 27.

15. Eik rytoj pas Paraoną; štai, jis pas upę vaikštinės, tai stokis ties juomi pakraščiais upės ir *imk tą lazda į savo ranką, kuri pavirto į žaltį,

* per. 7, 10. per. 4, 2, 3.

16. Ir tark jam: Viešpats Ebrėonų Dievas *manę siuntė pas tavę ir tau sakydin: išleisk mano žmones, kad $\dagger$ man šlužytų pusčioje; bet tu ne norėjai ikišiol klausyti.

* per. 3, 18. $\dagger$ per. 3, 12. 18 ir 5, 1, 3.

17. Dėlgi to taip kalba Pons Dievs: iš *to numanysi manę esantį Poną Dievą, štai, aš su lazda, kurią aš savo rankoje turu, ištiksu vandenį upėje, ir jis $\dagger$ pavirs į kraują,

* per. 7, 3. per. 5, 2. $\dagger$ per. 4, 9. Apr. 16, 4, 6.

18. Kad žuvys upėje turės mirti, ir upė pasmirs, ir Egypcionai baidysis gerti vandens iš upės.

* per. 7, 24.

19. Ir Pons Dievs tarė Maižėšiai: sakyk Aaronui: imk savo lazda ir ištiesk *savo ranką ant vandenų Egipto žemėje, ant jų mažų ir didžiųjų upių bei ant ežerų, ir ant visų rudynų, kad krauju pavirstų; ir kraujas būtų visoje Egipto žemėje, tiek iš medžio, tiek iš akmens darytuose rykuose.

* per. 8, 5, 6. 16 ir 9, 22 ir 10, 12, 21 ir 14, 21. 26.

20. Maižėšius ir Aaronas padarė, kaip Pons Dievs jiems dviem buvo liepęs, ir pakėlęs *lazda mušė į vandenį upėje po akim Paraono ir jo tarnų. Ir visas $\dagger$ vanduo upėje pavirto į kraują.

* per. 17, 5. $\dagger$ Ps. 78, 44 ir 105, 29.

21. Ir žuvys upėje mirė, ir upė pasmirdo, kad Egypcionai ne *galėjo gerti vandens iš upės; ir buvo kraujas per visą Egipto žemę.

* per. 7, 18.

22. O *Egypcionų žyniai taipojau padarė savo monais. Taipo buvo užkietinta širdis Paraono ir ne klausė

jūdviejų, kaip $\dagger$ tai Pons Dievs buvo kalbėjęs.

* per. 7, 11. $\dagger$ per. 7, 3.

23. Ir Paraonas atsigręžęs parėjo namon ir to nieko neatbojo.

24. Bet visi Egypcionai kasė vandens pagal kraštą upės, gerti; nės vandens iš upės ne galėjo gerti.

25. Ir tokiai buvo per septynes dienas, kad Pons Dievs upę ištiko.

Perskyrimas 8.

Egipto žemė varlėmis, utėlėmis bei gnusais varginama.

Pons Dievs sakė Maižėšiai: jeik pas Paraoną ir sakyk jam: taip sako Pons Dievs: leisk mano žmones, kad *man šlužytų.

* per. 3, 12. 18.

2. Jei tu *to užsigisi, štai, aš visus tavo rubežius varlėmis $\dagger$ slogysiu;

* per. 7, 14 ir 9, 2. $\dagger$ Apr. 16, 13.

3. Kad upė krebždės varlėmis, tos atrėplios ir įsigaus į tavo namus, į *tavo kamara, į tavo lova, į tavo patalą, ir į namus tavo tarnų, tarp tavo žmonių, į tavo pečius ir į tavo tašlą.

* Ps. 105, 30.

4. Ir varlės užlys ant tavęs ir ant tavo žmonių ir ant visų tavo tarnų.

5. Ir Ponas Dievas tarė Maižėšiai: sakyk Aaronui: ištiesk *savo ranką su savo lazda ant visų (mažų ir didžiųjų) upių ir ežerų, kad rastųsi varlės per visą Egipto žemę.

* per. 7, 19.

6. Ir Aaronas ištiesė savo ranką ant vandenų Egipto žemėje; ir radosi *varlės, kad Egipto žemė apdengta buvo.

* Ps. 78, 45 ir 105, 30.

7. Tai žyniai *taipojau darė savo monais ir užleido varles ant Egipto žemės.

* per. 7, 11

8. Tai pavadino Paraonas Maižėšių bei Aaroną ir tarė: melskita *Poną Dievą už manę, kad atimtų varles nuo manęs ir nuo mano žmonių, tai aš leisu žmones, kad apieravotų Ponui Dievui.

* per. 9, 28 ir 10, 17. 4 Maiž. 21, 7. 1 Kar. 13, 6. Darb. 8, 24.

9. Maižėšius tarė: tu turėk tą garbę už manę, ir sakyk, kuocės aš už tavę, už tavo tarnus ir už tavo žmones turėsu melstis, kad varlės nuo tavęs ir nuo tavo namų būtų pavarytos, o vien upėje pasiliktu.

10. Jis sakė: rytoj! Šisai atsakė: kaip tu sakei, jeib ištirtumbei, nei *vieną n'esant lygu Ponui Dievui, musų Dievui.

* per. 9, 14.

11. Tai varlės nuo tavęs, iš tavo namų, nuo tavo tarnų ir nuo tavo žmonių bus atimtos, o vien upėje pasiliks.

12. Taip išėjo Maižėsiaus bei Aaronas nuo Paraono. Ir Maižėsiaus šaukė *Dievopi varlių dėlei, kaip Paraonui buvo pažadėjęs.

* per. 8, 30 ir 9, 33 ir 10, 18 ir 32, 11. Jok. 5, 16. 17. 18.

13. Ir Pons Dievs darė, kaip Maižėsiaus sakęs buvo. Ir varlės padvėsė namuose, dvaruose ir laukuose.

14. Ir sumetė jas į kruvas, čia kruvą ir ten kruvą; ir žemė smirdėjo nuo jų.

15. O kaip Paraonas matė, tą *slogą atimtą esant, jo širdis ėbuvo užkietinta ir ne klausė jų, kaip Pons Dievs tai buvo kalbėjęs.

* Mok. S. 8, 11. † per. 7, 14.

16. Ir Pons Dievs tarė Maižėsiaiui: sakyk Aaronui: ištiesk savo lazda ir mušk į dulkes ant žemės, kad stotų utėlės per visą Egipto žemę.

17. Juodu darė taip. Ir Aaronas ištiesė savo ranką su savo lazda ir mušė į dulkes ant žemės. Ir apkristi *tapė utėlėmis ir žmonės ir galvijai; visos dulkės žemės pavirto į utėles per visą Egipto žemę.

* Ps. 105, 31.

18. Ir žyniai *taipojau darė savo monais, kad išgautų utėles; bet † ne galėjo. Ir utėlės radosi ir ant žmonių ir ant galvijų.

* per. 7, 11. † Luk. 10, 18. 2 Tim. 3, 8. 9.

19. Tai sakė žyniai Paraonui: tai *Dievo pirštas. Bet Paraono †širdis kieta pasiliko ir ne klausė jų, kaip ir Pons Dievs buvo sakęs.

* 1 Zom. 6, 3. 9. Ps. 8, 4. Mat. 12, 28. Luk. 11, 20. † per. 8, 15.

20. Ir Pons Dievs sakė Maižėsiaiui: kelkis *rytoj anksti ir stokis po Paraono akių, (štai, jis vaikštinės pas upę) ir tark jam: taip sakė Pons Dievs: leisk †mano žmones, kad man šlužytų!

* per. 7, 15. † per. 8, 1.

21. Jei ne, tai užleisu visokių gнусų ant tavęs, ant tavo tarnų, tavo žmonių, ir tavo namų, kad visi Egiptiečių namai ir laukai, ir kas ant laukų yra, tų pilni bus.

22. Ir *tą dieną dyvus padarysų žemėje Gozen, kur mano žmonės laikos, tenai ne bus gнусų; kad numanytumbei manę esantį Poną Dievą, ant žemės visur.

* per. 9, 4. 6. 26 ir 10, 23 ir 11, 6. 7 ir 12, 13.

23. Ir aš išgelbėjimą statysu tarp mano ir tarp tavo žmonių, rytoj nusiduos tas ženklas.

24. Ir Pons Dievs darė taip. Ir

radosi *daugybė gнусų namuose jo tarnų ir per visą Egipto žemę. Ir žemė buvo pagadinta nuo tų gнусų.

* Ps. 78, 45 ir 105, 31.

25. Tai parvadindino Paraonas Maižėsį bei Aaroną ir sakė: eikit ir apieravokit savam Dievui šioje žemėje.

26. Maižėsiaus sakė: netinka čionai taip daryti; nėsatokių budu mes Egiptiečių *nuobodą apieravotumbim Ponui Dievui, savo Dievui. Štai, kad apieravotumbime nuobodą Egiptiečių po jų akių, ar ne akmenimis mus žudytų?

* 1 Maiž. 43, 32 ir 46, 34. 5 Maiž. 7, 25. 26 ir 12, 31.

27. Trijų *dienų kelią mes eisim į pusčią ir Viešpačiui, savo Dievui, apieravosim, kaip †jisai mums prisakęs.

* per. 3, 17. † per. 3, 12.

28. Paraonassakė: aš jus leisu apieravoti Viešpačiui, jūsų Dievui, pusčioje; bet idant toliaus ne eikite ir melskitės *Dievo už manę.

* per. 8, 8 ir 9, 28. 1 Kar. 13, 6.

29. Maižėsiaus sakė: štai, kad išeisų nuo tavęs, tai aš melsu Poną Dievą, kad šie gнусai nuo Paraono ir nuo jo tarnų ir nuo jo žmonių atimti būtų rytoj; bet ne viliok manę daugiau, kad žmones *ne leistumbei apieravoti Ponui Dievui.

* per. 8, 15.

30. Ir Maižėsiaus išėjęs nuo Paraono meldė *Poną Dievą.

* per. 18, 2.

31. Ir Pons Dievs darė pagal maldą Maižėsiaus ir išvarė gнусus nuo Paraono, nuo jo tarnų ir nuo jo žmonių, kad ne liko nei vienas.

32. Bet Paraonas pakietino *savo širdį ir tą kartą ir ne išleido žmones.

* per. 8, 15. † per. 4, 21.

Perskyrimas 9.

Galvijų išgaišimas: juodos piktos puslės; ledai.

Ponas Dievas sakė Maižėsiaiui: jeik *pas Paraoną ir sakyk jam: taip sako Ponas Dievas, Ebrėonų Dievs, išleisk mano žmones, kad man šlužytų.

* per. 8, 1.

2. Jei to užsigini ir *toliau juos laikysi,

* per. 8, 2.

3. Štai, Pono *Dievo ranka bus ant tavo galvijų, ant lauko, ant arklių, ant asilų, ant verbludų, ant jaučių, ant avių, bais didžiu maru.

* per. 7, 4.

4. Ir Ponas *Dievas dyvną skirtumą darys tarp galvijų Izraelitėnų ir Egiptiečių, kad nieko ne gais iš viso to, ką tur vaikai Izrael.

* per. 8, 22.

5. Ir Ponas Dievas čėsą statė ir sakė: rytoj Pons Dievs tai darys ant žemės.

6. Ir Ponas Dievas darė tai rytmetį, ir išgaišo *visokie galvijai Egiptu; bet galvijų vaikų Izrael ne gaišo nei vienas.

* Ps. 78, 50.

7. Ir Paraonas nusiuntė tardyti, ir štai, ne gaisęs buvo nei vienas galvijų vaikų Izrael. Bet *širdis Paraono buvo pakietusi ir ne leido žmones.

* per. 7, 14 ir 8, 32.

8. Tai tarė Ponas Dievas Maižėsiui bei Aaronui: imkita savo rankas pilnas suodžių iš pečiaus, ir Maižėsius te barsto juos prieš dangų po akių Paraono.

9. Kad per visą Egipto žemę dukėtų, ir pašoktų *piktos juodos puslės, ir ant žmonių, ir ant galvijų, per visą Egipto žemę.

* Apr. 16, 2.

10. Ir juodu, ėmusiu suodžių iš pečiaus, pasistojo po akių Paraono ir Maižėsius barstė tuos prieš dangų. Tai pašoko *piktos juodos puslės ir ant žmonių, ir ant galvijų,

* 5 Maiž. 28, 27.

11. Taip, kad žyniai *ne galėjo stovėti pas Maižėsių tų piktų puslių dėlei, nės tokios jau puslės buvo ant kunų žynių, kaip ir ant visų Egiptu.

* per. 8, 18, 19. 2 Tim. 3, 9.

12. Bet Ponas Dievas pakietino širdį Paraono, kad jų ne klausė, kaip *ir Pons Dievs Maižėsiui buvo sakęs.

* per. 4, 21.

13. Tai sakė Pons Dievs Maižėsiui: pasikelk rytoj anksti ir stokis po Paraono akių ir tark jam: taip sako Viešpats, Ebrėonų Dievas: išleisk mano žmones, kad man šlužytų.

† per. 8, 20.

14. Aš kitaip užleisu šį kartą visas savo slogas ant tavęs paties ir ant tavo tarnų ir ant tavo žmonių, kad *iširtumbei, n'esantį kitą man lygų per visas žemes.

* per. 8, 10.

15. Nės dabar aš *ištiesu savo ranką ir tavę bei tavo žmones ištiksu maru, kad tu išgaišintas busi nuo žemės.

* per. 3, 20.

16. Irgi tiesa, dėl *to aš tavę gyvą palikau, kad mano macis pasirodytų ant tavęs, ir mano vardas būtų apsakytas po visas žemes.

* per. 14, 17. Pam. S. 16, 4. Rym. 9, 17. 1 Petr. 2, 9.

17. Tu dar pamini mano žmones po sayim ir ne nori juos išleisti.

18. Štai, aš rytoj į tą čėsą duosu lyti per mier didžiais ledais, kokių dar ne buvo Egipto žemėje, iš to čėso, kaip tiktai leista, iki šiolei.

19. Taigi nusiųsk ir sukavodįk savo

galvijus ir ką tikt turi ant lauko. Nės visi žmonės ir galvijai, kurie lauke bus rasti, į namus neparvaryti, jei ledai ant jų puls, turės numirti.

20. Taigi, kurie iš Paraono tarnų Pono Dievo žodžio prisibijojo, tie davė savo bernus ir galvijus namon bėgti.

21. Bet kurių širdis ne klausė Dievo žodžių, tie paliko savo bernus ir galvijus lauke.

22. Tai sakė Pons Dievs Maižėsiui: ištiesk savo ranką prieš dangų, kad *ledai pultų ant visos Egiptu žemės, ant žmonių, ant galvijų ir ant visos lauko žolės Egipto žemėje.

* Apr. 16, 21.

23. Taip ištiesė Maižėsius savo lazda dangun, ir Pons *Dievs davė perkunui griauti ir ledais lyti, kad žaibai nušovė žemyn ant žemės. Taip davė Pons Dievs ledais lyti ant Egipto žemės,

* Ps. 105, 32 ir 148, 8. Jėz. 30, 30. Ezėk. 38, 22. Apr. 8, 7.

24. Kad sumišo ledai ir žaibai tarp savęs taip baisiai, kad tokie niekadės ne buvo regėti visoje Egipto žemėje, kol žmonės toje gyveno.

25. Ir ledai sukulė per visą Egipto žemę, kas tikt lauke buvo, tiek žmones, tiek galvijus; ir sukulė *visą žolę ant lauko ir sulaužė visus medžius ant lauko.

* Ps. 105, 33.

26. Tiktai vienas *žemėje Gozen, kurioje laikėsi vaikai Izrael, ledais ne lijo.

* per. 8, 22 ir 9, 4. 6 ir 10, 23 ir 11, 7 ir 12, 13. Jėz. 32, 18, 19.

27. Tai nusiuntė Paraonas ir parvadinino Maižėsių bei Aaroną ir sakė jiems: aš *susigriešijau šį kartą; Pons †Dievs yra teišus, bet aš ir mano žmonės esame Dievo nesibiją.

* per. 10, 16. † 2 Nus. Kar. 12, 6. Ps. 129, 4 ir 145, 17. Raud. 1, 18. Dan. 9, 14.

28. Bet melskita *Poną Dievą, kad paliautų toksai perkunas ir ledai Dievo, tai jus išleisu, kad ilgiaus čia ne pasiliktumbit.

* per. 8, 8. 28 ir 10, 17. Darb. 8, 24.

29. Maižėsius atsakė jam: kaip išeis iš miesto, tai *ištiesu savo rankas Ponui Dievui, o perkunas tad liausis, ir ne bus daugiaus ledų, kad išpažintumbei, žemę †esantią Pono Dievo.

* 1 Kar. 8, 22. Ps. 143, 6. † Ps. 24, 1.

30. Bet žinau, *kad nei tu, nei tavo tarnai dar nesibijotės Pono Dievo.

* Jėz. 26, 10.

31. Taip buvo sukulti linai ir miežiai: nės *miežiai jau buvo išplaukę, ir linai turėjo mazgų.

* Rut. 1, 22 ir 2, 23.

32. Bet kviečiai bei rugiai ne buvo sukulti, nės vėlybi javai buvo.

33. Taipogi išėjo Maizėšius nuo Paraono iš miesto ir ištiesė savo rankas *Ponui Dievui; ir perkunas bei ledai liovėsi, ir ne lijo daugiaus ant žemės.

* per. 9, 29. per. 8, 12. Jok. 5, 6.

34. Bet matydams Paraonas, kad liovėsi lytus, perkunas ir ledai, dar toliaus susigriešijo ir pakietino savo širdį, jis pats ir jo tarnai.

35. Taip pasikietino širdis Paraono, kad ne išleido vaikus Izrael, kaip ir Pons Dievs buvo kalbėjęs per Maizėšių.

* per. 4, 21.

Perskyrimas 10.

Žiogai ir tamsybė.

Ir Ponas Dievas tarė Maizėšiui: įeik pas Paraoną, nės aš *pakietinau jo širdį ir jo tarnų, kad ↑parodyčiau šius mano stebuklus tarp jų;

* per. 4, 21 ir 7, 14. ↑ per. 7, 4.

2. Ir kad tu *tai apskytumbei po ausimis tavo vaikų ir tavo vaikų-vaikų, ką aš ištisiau Egipto žemėje, ir kaip aš savo stebuklus tarp jų parodžiau; kad žinotumbit, manę esant Poną Dievą.

* 5 Maiz. 4, 9. Pa. 44, 1 ir 71, 18 ir 78, 5 i. t. Joël 1, 3.

3. Taip įėjo Maizėšius bei Aaronas pas Paraoną ir sakė jam: taip sako Ponas Dievas, Ebrėonų Dievas: kaip ilgai ne apsiimi pasizėminti po manim, kad mano žmonės ne leidi man šlužyti?

4. Jei tu užsigini, mano žmonės išleist, štai, aš *rytoj užleisu tau žiogus visose šalyse, * Pam. S. 30, 27. Apr. 9, 3.

5. Kad apdengs žemę, taip, aža žemė ne bus matoma. Ir *turės suėsti, kas jums liko ir ką palaikėte nuo ledų, ir turės suėsti visus žaliuojančius medžius ant lauko.

* per. 9, 32. Joël 1, 4 ir 2, 25.

6. Ir tų *bus pilni tavo namai ir namai visų tavo tarnų ir namai visų Egiptiečių; koktai ne matė tavo tėvai, nei tavo tėvų tėvai, nuo to čėso, kaip ant žemės gyveno, iki šios dienos. Ir jis atsigrėžęs laukan išėjo nuo Paraono.

* per. 8, 3. 21.

7. Tai Paraono tarnai sakė jamui: kaip *ilgaigi mes tuomi busime varginti? Išleisk žmones, kad jie šlužytų Viešpačiui, savam Dievui. Argi pirma nori sulaukti, kad Egipto žemė išpustyta būtų?

* per. 23, 23. Joz. 23, 13.

8. Maizėšius bei Aaronas vėl par-

vadintu buvo pas Paraoną; tas sakė jiems: eikit ir šlužykite Viešpačiui, savo Dievui! ale kuriegi yra tie, kurie išsitrauksis?

9. Maizėšius atsakė: mes išsitrauksim jauni ir seni, su sunumis ir dukterimis, su avimis ir galvijais; nės *šventę turime Pono Dievo.

* per. 5, 1.

10. Jis sakė jiems: berods, Pons Dievs t'esie su jumis; ar aš jus, o dar ir jūsų vaikus duočiau iškeliaut? štai, bau ne su klausta apsieinat?

11. Ne taip! bet jus vyrai eikit ir šlužykite savam Dievui; nės to ir prašėte. Ir išstume juodu laukan nuo Paraono.

12. Tai sakė Pons Dievs Maizėšiui: ištiesk *savo ranką ant Egipto žemės dėl žiogų, kad žiogai atlėktų į Egipto žemę ir suėstų ↑visą žolę ant lauko, taipojau ir vis, kas išliko nuo ledų.

* per. 7, 19. ↑ per. 10, 4, 5.

13. Maizėšius ištiesė savo lazda ant Egipto žemės, ir Pons Dievs pakėlė rytų vėją per visą dieną ir per visą naktį; ir rytmetį atvarė rytų vėjas žiogus.

14. Ir atlėkė *ant visos Egipto žemės ir nusileido visose šalyse Egipto, taip ↑daug, kad pirm to niekados tiek ne buvo ir po to ne bus.

* Ps. 78, 46 ir 105, 34. ↑ Joël 2, 2.

15. Nės jie *apdengė žemę ir aptemdino ją. Ir jie ↑nuėdė visą žolę ant lauko ir visą medžių vaisių, kas tikt nuo ledų išliko; ir ne paliko nei jokį žalią daiktą ant medžių, nei ant žolės lauko, per visą Egipto žemę.

* per. 10, 5. ↑ Ps. 105, 35.

16. Tai Paraonas greitai parvardindino Maizėšių bei Paraoną ir tarė: aš *susigriešijau prieš Viešpatį, jūsų Dievą, ir prieš judu.

* per. 9, 27.

17. Atleiskita man dar ir ši kartą mano griekus ir melskita *Viešpatį, savo Dievą, kad ben atimtų nuo manęs tą smertį.

* per. 9, 28. 1 Kar. 13, 6.

18. Ir jis *išėjęs nuo Paraono maldėsi Pono Dievo.

* per. 8, 30.

19. Tai atkreipė Ponas Dievas labai didį vakarų vėją, tas pakėlęs žiogus nuvertė juos į švendrų jures, *kad jų nei viens ne liko po visas šalis Egipto.

* Joël 2, 20.

20. Bet Ponas *Dievas pakietino širdį Paraono, kad vaikus Izrael ne išleido.

* per. 4, 21 ir 11, 10.

21. Ponas Dievas sakė Maizėšiui:

ištiesk * savo ranką dangun, kad taip tamsu būtų Egipto žemėje, kad tą čiupinėti galės.

* per. 9, 22.

22. Ir Maizėšius ištiesė savo ranką dangun; tai stojos * labai didelė tamsybė per visą Egipto žemę tris dienas, * Pa. 105, 28.

23. Kad kits kitą ne matė nei atsi-
kėlė nuo savo vietos į tris dienas.
Bet * pas visus vaikus Izrael šviesa
buvo jų namuose.

* per. 8, 22.

24. Tai pavadindino Paraonas Mai-
žėšių ir sakė: eikit * ir šlužykite Ponui
Dievui, bet avis ir galvijus savo pa-
likite čionai; o * ir jūsų vaikeliai galės
drauge eiti.

* per. 18, 8. † per. 10, 10.

25. Maizėšius atsakė: tu turi ir apierą
ir deginimo apierą mums išduoti, kad
tą Viešpačiui, mūsų Dievui, atlikti
galėtumėm.

26. Mūsų galvijai tur drauge eit ir
nei viens nagas ne pasiliks čionai,
nės nuo savojo mes imsime ant šluž-
bos Viešpaties mūsų Dievo. Nės ne
žinom, kuomi mes vertai Dievui šlu-
žyti galėsime, ikikol ten nukaksime.

27. Bet Ponas Dievas užkietino * širdį
Paraono, kad juos išleisti ne norėjo.

* per. 10, 20. per. 4, 21 ir 14, 4. 8.

28. Ir Paraonas jam sakė: eik lau-
kan ir saugokis, kad man daugiau ne
eitumbei į mano akis; nės kurį dieną
tu man į akis eisi, turėsi mirti.

29. Maizėšius atsiliepė: kaip tu sakei,
ne * eisu daugiau į tavo akis. * Ebr. 11, 27.

Perskyrimas 11.

Išsitraukimas iš Egipto įsakytas.

Ir Ponas Dievas sakė Maizėšiui: aš dar
vieną slogą užleisu ant Paraono ir
Egipcionių, po tos jis išleis jus; ir
* ne tikslai paleis vislab, bet ir išva-
rys jus iš čia.

* per. 12, 31. 33. 39.

2. Taigi sakyt žmoniem, kad kožnas
nuo savo kaimyno ir kožna nuo savo
kaimynkės prašyt * sidabro ir aukso
rykų.

* per. 3, 22 ir 12, 35.

3. Nės Ponas * Dievas duos rasti
žmoniem malonę po akių Egipcionių.
Ir Maizėšius * didžios garbės vyras
buvo Egipto žemėje, po akimis tarnų
Paraono ir po akimis žmonių.

* per. 3, 21 ir 12, 36. Pa. 106, 46. † 2 Zom. 7, 9. Est. 9, 4.

4. Ir Maizėšius tarė: taip sako Ponas
Dievas: aš * išleisu nakties gudume
Egipto žemėje; * per. 12, 12. 23. 29. Amos 5, 17.

5. Ir turės * mirti visi pirmgimieji

Egipto žemėje, pradėjus nuo pirmojo
sunaus Paraono ant jo krasės sėdin-
čio, iki pirmojo sunaus sluginės, prie
girnų stovinčios; ir visas pirmdėlis
galvijų.

* per. 12, 12. 29. Amos 4, 10.

6. Ir bus * didis šaukimas per visą
Egipto žemę, koks niekadės nei bu-
vęs, nei bus.

* per. 12, 39. Amos 5, 17.

7. Bet pas * visus vaikus Izrael ne
tūlos nei šuo, tiek tarp žmonių, tiek tarp
galvijų; kad ištirtumbit, kaip Dievs ski-
ria Egiptą bei Izraelį.

* per. 8, 22. † Joz. 10, 21.

8. Tai ateis * pas manę šie visi tavo
tarnai ir man iki kojų pasiklonioję
sakys: išsitraukitės ir tu, ir visi žmo-
nės, po tavim esą; po to aš išsi-
trauksu. Ir jis šalin ėjo nuo Para-
ono didei supykęs.

* per. 12, 33.

9. Bet Ponas Dievas kalbėjo Maizėšiui:
Paraonas * ne klausio jūsų, kad * nu-
sidoūtų daug stebuklų Egipto žemėje.

* per. 3, 19 ir 7, 4 ir 10, 1. † per. 7, 3.

10. Ir Maizėšius bei Aaronas darė
visus tus stebuklus po akimis Para-
ono; bet * Ponas Dievs pakietino jo šir-
dį, kad ne norėjo išleisti vaikus Izrael
iš savo žemės.

* per. 10, 20. 27. Rym. 2, 5 ir 9, 22.

Perskyrimas 12.

Istatymas velykų avinėlio, nužudymas pirmgimimo;
pradžia išsitraukimo.

Bet Ponas Dievas kalbėjo Maizėšiui
bei Aaronui Egipto žemėje:

2. Šisai * mėnuo pirmas turės būti
pas jus; ir nuo to pradėję meto mė-
nesius rokuokite.

* per. 13, 4. 5 Maiz. 16, 1.

3. Sakyt visam surinkimui Izrael,
tarydami: dešimtoje dienoje šio mė-
nesio imkit kožnas avinėlį, kas uki-
ninkas yra, vieną avinėlį savo namams.

4. O kur vienuose namuose per maž
žmonių būtų vienam avinėliui, tai
t'ime jisai tą ir jo arčiausias kaimy-
nas, pas šalį gyvenęs, kol taip daug
jų bus, kad avinėlį galėtų suvalgyti.

5. Bet tokį imkite avinėlį, kurs * be
kliaudo ir sveikas yra, patinėlį * ir metą
mintantį; nuo avių ir oškų jį imkite.

* 3 Maiz. 22, 19. 20. 21. Mal. 1, 8. 14. Ebr. 9, 14.
† 3 Maiz. 23, 12.

6. Ir tą laikykite iki keturioliktos * die-
nos to mėnesio. Ir kožnas pulkelis Izra-
ėlije turės tą papiauti prieš vakarą.

* 3 Maiz. 23, 5. 4 Maiz. 9, 3 ir 28, 16. 5 Maiz. 16, 1. 6.

7. Ir turite imti jo kraujo ir apšluo-
styti abudu stulpu bei viršutinį slenk-
stį tų namų, kuriuose tą valgote.

8. Ir taip turite mėsą valgyti tą pačią naktį prie ugnies keptą, ir duoną *neraugintą, ir turite tą valgyti su karčiomis žolėmis.

* per. 34, 25. 4 Maiž. 9, 11. 5. Maiž. 16, 3. 1 Kor. 5, 8.

9. Ne žalią tą valgykite, nei vandenije virtą, bet prie *ugnies keptą, jo galvą su kojomis ir su viduriais. *5 Maiž. 16, 7.

10. Ir nieko *iš to ne palikite iki rytmečio; bet jei kas pasiliekti iki rytiškos dienos, tai ugnimi sudeginkite.

* per. 23, 18 ir 34, 25.

11. Bet taip turite valgyti: Rietus jūsų apsijuosę, kerpėmis apsiavę ir lazdas laikydami rankose; ir valgyti turite, kaip išsiskubįdami iš čia; nės tai *yra Pono Dievo Paša. *5 Maiž. 16, 5.

12. Nės aš *tą pačią naktį eisų per Egipto žemę ir žudysu visus pirmgimusius Egipto žemėje, tarp žmonių ir tarp galvijų; ir išrodysu *savo koravonę ant visų Dievų **Egypcionų, aš †† Ponas Dievas. *per. 11, 4. 5. †4 Maiž. 33, 4.

** per. 21, 6 ir 22, 28. Ps. 82, 1. 6. †† per. 6, 2.

13. Ir kraujas bus ženklas jūsų namų, kuriuose jūs este, taip, kad kraują matydams aplenkčiau jūsų namus, ir jus ne tropytų koravonė, nei jus nužavintų, kad aš išįjksu Egipto žemę.

14. Ir laikykite tą dieną ant *atsiminimo ir švęskite †tą Ponui Dievui į šventę, jūs ir visi jūsų vaikų vaikai, į **amžiną budą.

* per. 13, 9.
† 3 Maiž. 23, 4. 5. 2 Kor. 23, 21. ** per. 12, 24. 43 ir 13, 10.

15. Septynes *dienes turite valgyti neraugintą duoną, butent pirmoje dienoje turite liautis nuo raugintos duonos savo namuose. Kas raugintą duoną valgys nuo pirmos dienos iki sekmos, to †dušia bus išgaišinta iš Iraelio.

* per. 13, 6. 7 ir 23, 15 ir 34, 18. 25.

3 Maiž. 23, 5. 6. 1 Kor. 5, 7. †1 Maiž. 17, 14.

16. Pirmoji diena tur būti *šventa, kad susieitumbite, o sekma diena taip jau tur šventa būti, kad susieitumbite; nei jokį darbą toje ne turite dirbti, tikt kas ant valgio reikia visokiomsdušioms, tai vienat taisykite sau.

* 3 Maiž. 23, 7. 8. 4 Maiž. 28, 18. 25.

17. Ir ne kitą, kaip tiktai neraugintą duoną valgykite: nės tą *pačią dieną aš jūsų pulkus išvedžiau iš Egipto žemės; todėl švęskite tą dieną ir visi jūsų vaikų vaikai, į amžiną budą. *per. 13, 3.

18. Keturioliktoje dienoje to mėnesio ant vakaro turite valgyti neraugintą

duoną, iki antros dešimos ir pirmos dienos to mėnesio, iki vakaro.

3 Maiž. 23, 5. 4 Maiž. 28, 16.

19. Idant *per septynes dienas te ne esie randama jūsų namuose duona rauginta, nės kas duoną raugintą valgo, to †dušia bus išgaišinta iš susirinkimo Izrael, ar įsai svetimas būtų, ar čia žemėje augęs.

* 2 Maiž. 23, 15.

20. Todėl ne valgykite raugintą duoną, bet tikt neraugintą duoną, viusoje savo namuose.

21. Ir Maizėsius suvadino visus vyresniusius Izraeliye ir tarė jiems: *išrinkite ir imkite avių, kožnas savo šeimynai, ir papiaukite tą Pašą. *per. 12, 3.

4 Maiž. 9, 4. Joz. 5, 10. 2 Kor. 23, 21. Ezra 6, 20. Mark. 14, 12-16. Luk. 22, 7. i. t.

22. Ir imkite izopų *kvietką ir padažę į kraują bliude apšluostykite tuomi ir vartų viršų ir abudu stulpų vartų. Ir idant ne išeikite nei viens žmogus pro vartus savo namų, iki rytmečio.

* Ebr. 11, 28.

23. Nės Ponas Dievas aplink eis ir slogis Egiptionus. Ir pamatęs kraują ant vartų viršaus ir ant abiejų stulpų, aplenks tus vartus ir ne įleis žudytoji į jūsų namus, jus sloginti.

24. Todėl laikyk tą budą ir sau ir savo vaikams amžinai.

25. Ir kad įeisite į žemę, kurią jums duos Ponas Dievas, kaip *jis žadėjęs jums, tai tą šlužmą laikykite. *per. 3, 8. 17.

26. Ir kad *jūsų vaikai jums sakys: kokią čia turite šlužmą?

* per. 13, 8. 14. 5 Maiž. 32, 7. Joz. 4, 6. Ps. 78, 6.

27. Tai sakykite jiems: tai *Pašos apiera Pono Dievo, kurs aplenkė vaikus Izrael Egipto žemėje, kaip jis Egiptionus slogino, ir išgelbėjo mūsų namus. Tai pasilenkė †ir pasikloniojo žmonės.

* per. 12, 11. † per. 4, 31.

28. Ir vaikai Izrael nuėję padarė, kaip *Ponas Dievas Maizėsui ir Aaronui buvo prisakęs.

* Ebr. 11, 28.

29. Ir nakties gudume *ištiko †Ponas Dievas visus pirmgimusius Egipto žemėje, pradėjęs **nuo pirmojo sunaus Paraono, ant jo krasės sėdinčio, iki pirmojo sunaus apkaltojo kalėjime, ir visus pirmdėlius galvijų.

* per. 11, 4. †4 Maiž. 8, 17 ir 33, 4. Ps. 78, 51 ir 105. 36 ir 35, 8 ir 136, 10. ** per. 4, 23 ir 11, 5.

30. Tai atsikėlė Paraonas ir visi jo tarnai tą pačią naktį ir visi Egiptionai, ir buvo didis *šauksmas Egipto

žemėje; nės ne buvo nei vienas butas, kuriam ne būtų buvęs lavonas.

* per. 11, 6. Pam. S. 21, 13. Amos 5, 17. Jok. 2, 13.

31. Ir jis *parvadindino Maižėsių bei Aaroną naktį, tarydams: pasikėlę išsitraukite nuo mano žmonių, judu į ir vaikai Izrael; eikite ir šlužykite Ponui Dievui, kaip sakėt;

* per. 11, 1. Ps. 105, 38. † per. 10, 9.

32. Ir drauge *varykite savo avis bei galvijus, kaip kalbėjote; eikit ir į žėgnokite ir manę. * per. 10, 26. † 1 Maiž. 27, 34.

33. Ir Egypcionai *sylijo žmones, kad juos skubriai išvartų iš tos žemės; nės sakė: mes į visi prapulsim.

* per. 11, 8. Ps. 105, 38. † 1 Maiž. 20, 3.

34. Ir žmonės išnešė žalią tašlą, dar ne suraugintą, sau valgiui, į savo drabužius įrištą, ant savo pečių.

35. Ir vaikai Izrael buvo darę, kaip Maižėsius jiems buvo liepęs, ir išprašę *nuo Egypcionų sidabro ir aukso rykus bei drabužius. * per. 3, 22 ir 11, 2.

36. Priegtam *Ponas Dievas žmoniems buvo malonę sutekęs pas Egypcionus, kad jiems tai pažycijo; ir išnešė į Egypcionams.

* per. 3, 21 ir 11, 3. † 1 Maiž. 15, 14. per. 3, 22. Ps. 105, 37.

37. Taipo išsitraukė *vaikai Izrael iš Raėmsės į Sukot, šeši šimtai tukstančių pėstininkų be vaikų. * 4 Maiž. 33, 3. 5.

38. Ir išsitraukė *su jais daugybę prastų žmonių ir avių ir bandos ir kitų labai daug galvijų. * 4 Maiž. 11, 4.

39. Ir jie kepė iš žalios tašlos, iš Egipto išgabentos, neraugintas pienes; nės *ne buvo surugusi, kadangi iš Egipto išstumti buvo, ir ne galėjo užtrukti, o kitą zopostą sau ne buvo pataisę. * per. 12, 33. per. 6, 1 ir 11, 1.

40. Bet čėsas, kurį vaikai Izrael Egipto žemėje gyveno, yra keturi *šimtai ir trisdešimts metų.

* 1 Maiž. 15, 13. Darb. 17, 6. Gal. 3, 17.

41. Tiems perėjus visas *pulkas Pono Dievo išėjo iš Egipto žemės ant vienos dienos. * per. 12, 51. per. 7, 4.

42. Todėlei ta naktis Ponui Dievui yra švenčiama, kad juos išvedė iš Egipto žemės; ir vaikai Izrael tur tą švęsti Ponui Dievui, ir jie patys, ir jų vaikai.

43. Ir Pons Dievs sakė Maižėšui bei Aaronui: tai yra tas *budas Pašos: nei viens svetimas ne tur valgyti nuo to. * 4 Maiž. 9, 14.

44. Bet jei kas yra bernas pirkas, tą

* appiaustykite, ir tai jis galės valgyti nuo to. * 1 Maiž. 17, 12. 13.

45. Namiškis *ir samdininks ne tur valgyti nuo to. * 3 Maiž. 22, 10.

46. Vienuose namuose reik tą valgyti ir nieko nuo tos mėsos ne turite išnešti iš namų, neigi turite *nei vieno jo kaulo sulaužyti. * 4 Maiž. 9, 12. Jon. 19, 33. 36.

47. Visas *susirinkimas Izrael tur tai daryti. * per. 12, 6. 4 Maiž. 9, 13.

48. Bet jei *ateivis gyventų pas tavę ir Ponui Dievui ant garbės norėtų švęsti tą Pašą, tas tur appiaustyti kožną vyrišką; tada priėjęs gal daryti taipo, ir bus kaip tos žemės žmogus. Nės nei viens ne appiaustytas ne tur valgyti nuo to. * 4 Maiž. 9, 14.

49. Tas *viens įstatymas te esie tos žemės žmogui ir svetimam, tarp jūsų gyvenančiam. * 4 Maiž. 9, 14 ir 14, 15. 16. Gal. 3, 28.

50. Ir visi vaikai Izrael darė, kaip Pons Dievs Maižėšui bei Aaronui buvo prisakęs.

51. Taipo *išvedė Ponas Dievas vaikus Izrael ant vienos dienos iš Egipto žemės su į jų pulkais. * per. 12, 41. † per. 6, 26.

Perskyrimas 13.

Pašventimas pirmgimusių. Išsitraukimas pradedamas.

Ir Ponas Dievas kalbėjo su Maižėšiumi tarydams:

2. Pašventik *man visus pirmgimusius, kurie pirmiaus žyvatą atver pas vaikus Izrael, kaip tarp žmonių, taip ir tarp galvijų; nės tie yra mano.

* per. 22, 29. 30 ir 34, 19. 3 Maiž. 27, 26. 4 Maiž. 3, 13 ir 8, 16. 17 ir 18, 15. 5 Maiž. 15, 19. Luk. 2, 23.

3. Tai sakė Maižėsius žmoniems: atsiminkite *šios dienos, kurioje išėjote iš Egipto, iš namų šlužmos, kad Pons į Dievs jus iš čia išvedęs su sylinga ranka; dėl **to tu raugą idant ne valgyk.

* per. 12, 42. 5 Maiž. 16, 3. † per. 6, 1. ** per. 12, 8.

4. Šiandien *jus išėjote, mėnesije Abib. * per. 23, 15 ir 34, 18. 5 Maiž. 16, 1.

5. Taigi, kad Pons Dievs tavę *nugabęs į žemę Kananytų, Etytų, Amorytų, Evytų ir Jebuzytų, kurią su į prysiega žadėjęs duoti tavo tėvams, į žemę, kur pienas ir medus sklysta, tai **laikyk tą šlužmą šime mėnesije.

* per. 3, 8. † per. 6, 8. ** per. 12, 25. 26.

6. Septynes *dianas tu neraugintą duoną turi valgyti, o sekmoje dienoje yra šventė Pono Dievo. * per. 12, 15. 16.

7. Dėl to tu septynes dienas nerau-
gintą duoną turi valgyti. Ir idant pas
tavę te ne esie rastas raugas, nei
*duona rauginta visose tavo šalyse.

* per. 12, 19. 1 Kor. 5, 8.

8. Ir turite *sakyti savo vaikams toje
dienoje: tai mes laikom todėli, kad
atsimintumbime, ką Pons Dievs mums
daręs, kaip išsitraukėm iš Egipto.

* per. 13, 14. per. 12, 26.

9. Dėl to tai tau tur ženklų *buti
tavo rankoje ir paminklu po tavo akių,
kad zokanas Dievo butų tavo burnoje:
kad Pons Dievs su sylinga ranka iš-
vedęs tavę iš Egipto. *5 Maiž. 6, 8 ir 11, 18.

10. Dėl *to laikyk tą budą savo
čėsu, kas metą.

* per. 12, 14, 24.

11. Kadgi tavę Pons Dievs bus nu-
gabėjęs į žemę Kananytų, kaip jisai
tau ir tavo tėvams žadėjęs ir tau davęs:

12. Tai turi *atskirti Ponui Dievui vis,
kas pirmiausiai žyvatą atver, ir pirm-
dėlius galvijų, patinėliais esančius.

* per. 22, 29 ir 34, 19. 3 Maiž. 27, 26. 4 Maiž. 8, 17.
Ezek. 44, 30.

13. Pirmdėlius *asilų turi vaduoti
avimi; bet jei ne vaduoji, tai nusuk
jam sprandą. Bet visus pirmgimiusus
žmonių tarp tavo vaikų turi vaduoti.

* per. 34, 20. 4 Maiž. 18, 15, 16.

14. Ir kad *šiandien arba rytoj klaus
tavę tavo kudikis: kas tai? turi jam
sakyti: Pons Dievs mus išvedė iš
Egipto, iš anų namų šlužmos su
sylinga ranka.

* per. 12, 26. Joz. 4, 6, 21.

15. Nės kaip Paraonas gynėsi mus
išleisti, žavino *Pons Dievs visus pirm-
gimiusus Egipto žemėje, pradėjęs nuo
pirmgimusių žmonių, iki pirmdėlių
galvijų. Dėl to aš apieravoju Ponui

Dievui visus pirmdėlius, pirmiaus žy-
vatą atverančius, patinėliais esančius,
ir pirmgimiusus savo vaikų aš va-
duoju.

* per. 12, 29.

16. Ir tai bus tau ženklų *tavo ran-
koje ir paminklu po tavo akių, kad
Pons Dievs su sylinga ranka mus iš-
vedęs iš Egipto žemės.

* per. 13, 9.

17. Ir kaip Paraonas žmones buvo
išleidęs, Dievs juos ne vedė keliu per
Pylistėnų žemę, kurs arčiausias buvo;
nės Dievs dumojo, rasi *gailėsės žmo-
nės, karą pamatę, ir vėl įsugrįš į
Egipto žemę.

* per. 14, 11, 12. 4 Maiž. 14, 1-4. † 5 Maiž. 17, 16.

18. Dėl to jis vedė *žmones aplinkui,
keliu per pusčią pagal švendrų jures.

Ir vaikai Izrael su ginklais išsitraukė
iš Egipto žemės. *per. 14, 2. 4 Maiž. 33, 6 i. t.

19. Ir Maižėsiaus drauge išgabeno
kaulus Jozėpo; nės jis buvo prisiek-
dinęs vaikus Izraelio ir jiems sakęs:
Dievas *jus atlankys, tai išgabenkite
mano kaulus su savimi iš čia.

* 1 Maiž. 50, 25. Joz. 24, 32. Darb. 7, 16.

20. Taipso jie *išsitraukė iš Sukot
ir apsistojo Etame, prišakiję pusčios.

* 4 Maiž. 33, 6.

21. Ir Pons Dievs pirm *jų ėjo,
dienoje debesies stulpe, kad tikru
keliu juos vestų, o naktiję ugnies
stulpe, kad šviesu jiems būtų keliauti
ir dieną ir naktį.

* per. 40, 34. 4 Maiž. 14, 14. 5 Maiž. 1, 33. Neem. 9, 12, 19.
Pa. 78, 14 ir 99, 7 ir 105, 39. Jez. 4, 5. 1 Kor. 10, 1.

22. Debesies stulpas niekadose ne
atstojo nuo žmonių dienoje, nei
ugnies stulpas naktiję.

Perskyrimas 14.

Iškeliajimo galas. Prapuolimas Egiptiečių raudon-
nos jūrės.

Ir Pons Dievs kalbėjo su Maižėsium,
tarydamas:

2. Kalbėk su vaikais Izrael ir sakyk,
kad apsisukę gultųsi prieš daubą *Irot,
tarp Migdol ir tarp jurių, ties Baal
Zepon, ir kad čionai prieš mares
atsigultų.

* 4 Maiž. 33, 7.

3. Nės Paraonas sakys apie vaikus
Izrael: jie *paklydo žemėje ir ne
išsigauna iš pusčios.

* Ps. 71, 11.

4. Ir aš pakietysu jo širdį, kad juos
vytų, ir pelnysu *garbę ant Paraono
ir visos jo macies, o Egiptiečiai iš-
tirs, manę esantį Poną Dievą. Ir jie
darė taipso.

* per. 14, 17, 18. Rym. 9, 17, 22, 23.

5. Ir kaip tai apsakytą buvo Egipto
karaliui, žmones pabėgusius, apsivertė
*jo širdis ir jo tarnų prieš tus žmones
ir sakė: kodėl mes tai darėme ir iš-
leidome Izraelitėnus, kad daugiau
mums ne šlužytų?

* Ps. 105, 25.

6. Ir jis pakinkydinęs savo vežimą,
ėme drauge su savimi savo žmones.

7. Ir ėmė septynis *šimtus išskirtų
vežimų ir kas dar daugiau vežimų
buvo Egipto žemėje, ir vyresniusius
ant viso savo abažo.

* per. 15, 4.

8. Nės Pons Dievs pakietino širdį
Paraono, Egipto karaliaus, kad vytų
vaikus Izrael. Bet *vaikai Izrael buvo
išėję per sylingą ranką.

* 4 Maiž. 33, 3.

9. Ir Egiptiečiai *vydami juos pavi-

jo (kaip jie buvo atsigulę pas mares) su žirgais, su vežimais ir su raiteliais ir su visu abažu Paraono, dauboje Irot, ties Baal Zepon. *per 15, 9. Joz. 24, 6.

10. Ir Paraonui jiems prisiartinus, pakėlė vaikai Izrael savo akis, ir štai! Egypcionai traukėsi paskui juos; ir jie didei bijojosi ir šaukė *Dievop',

*Joz. 24, 7. Neém. 9, 9. Ps. 34, 18 ir 107, 6.

11. Ir tarė Maižėšiu: ar *ne buvo kapų Egipto žemėje, kodėlgi tu mus turėjai išvesti, kad mirtumbim pusčioje? Kodėl mums tai darei, kad mus išvedei iš Egipto? *Ps. 106, 7, 8.

12. Ar ne *tai tau sakėme Egipto žemėje: liaukis ir leisk mus šlužyti Egypcionams? nėra juk geriau mums būtų Egypcionams šlužyti, ne kaip mirti pusčioje. *per. 5, 21 ir 6, 9.

13. Maižėšius sakė žmoniemis: *nesibijokitės, stovėkite drutai ir dabokit, kokį išganymą šiandien Pons Dievs jums išrodys. Nės tus Egypcionus, kurius šiandien matote, niekados daugiau nematysite amžinai.

*2 Nus. Kar. 20, 15, 17. Jėz. 41, 10, 13, 14.

14. Pons *Dievs kariaus už jus, o jus busite tykoje. *5 Maiž. 1, 30 ir 3, 32 ir 20, 4. Joz. 10, 14, 42 ir 23, 3, 2 Nus. Kar. 20, 29. Neém. 4, 20. Jėz. 31, 4.

15. Pons Dievs sakė Maižėšiu: ko šauki manėsi? Sakyk vaikams Izrael, kad jie trauktųs.

16. Bet tu *pakelk savo lazda ir ištiesk savo ranką ant jurių ir perdalyk jas, kad vaikai Izrael įeitų perdėm ant sausumos. *per. 14, 21, 26 ir 7, 19.

17. Štai, aš *pakietišu širdis Egypcionų, kad jus sektų; tai aš garbės čiausu ant Paraono ir ant visos jo macies ir ant jo vežimų bei raitelių.

*per. 14, 8 ir 7, 3. †per. 14, 4.

18. Ir Egypcionai supras, *manę esantį Poną Dievą, kad aš garbės busu gavęs ant Paraono ir ant jo vežimų bei raitelių. *per. 14, 4.

19. Tai pasikėlė Angielas Dievo, kurs *traukės pirm abažo Izraelitėnų ir stojos jų užpakaliuje; ir debesies stulpas tiekia traukės nuo jų veido ir stojosi už jų užpakalio.

*per. 13, 21 ir 23, 20 ir 32, 34. 4 Maiž. 20, 16. Jėz. 63, 9.

20. Ir stovėjo tarp abažo Egypcionų bei Izraelitėnų. Bet buvo tamsi *debesis ir peršvietė naktį, kad šie ir anie per visą naktį ne galėjo susieiti.

*Jėz. 8, 14. 2 Nus. Kar. 4, 3.

21. O *kaip Maižėšius savo ranką ištiesė ant marių, Pons Dievs joms davė nubėgti, rytvėjui drutai pučiant per visą naktį, ir †išdžiovino mares, ir vandens **persidalijo.

*per. 14, 16. †Ps. 66, 6. **per. 15, 8. Joz. 3, 16 ir 4, 23. Neém. 9, 11. Ps. 74, 13 ir 106, 9 ir 114, 3. Jėz. 63, 12.

22. Ir vaikai Izrael įėjo *į vidų marių ant sausumos, ir vanduo jiems buvo lyg murai ant dešinės ir ant kairės.

*per. 14, 29 ir 15, 19. 4 Maiž. 38, 8. Ps. 66, 6 ir 78, 13. Jėz. 63, 13. 1 Kor. 10, 1. Ebr. 11, 29.

23. Ir Egypcionai sekė ir įėjo paskui juos, visi žirgai Paraono ir vežimai ir raiteliai į vidurį marių.

24. O pradėjus aušti, žiūrėjo *Pons Dievs į abažą Egypcionų iš ugniesstulpo ir iš debesies ir darė išgąstį jų abažė.

*Ps. 77, 18. 1. t.

25. Ir nustumė ratus nuo jų vežimų ir apvertė juos skaudžiai. Tai sakė Egypcionai: bėgkime nuo Izraelitėnų, Pons Dievs kariauja *už juos prieš Egypcionus.

*per. 14, 14.

26. Bet Pons Dievs sakė Maižėšiu: *ištiesk savo ranką ant marių, kad vanduo vėl atgalios pultų ant Egypcionų, ant jų vežimų ir ant jų raitelių. *per. 14, 16.

27. Tai ištiesė Maižėšius savo ranką ant jurių, ir jūrės pargrįžo *dar ne visai išaušus į savo srovę, ir Egypcionai bėgo joms priešais. Taip Pons Dievs juos †nustumė į vidurį marių,

*Joz. 4, 18. †per. 15, 1, 7.

28. Kad vanduo *atgrįžo, ir uždengė †vežimus, bei raitelius ir visą galybę Paraono, kurie juos buvo sekę į jures, aža nei viens jų ne išliko. *Abak. 3, 8. 13. †Ps. 106, 11.

29. Bet vaikai *Izrael perėjo sausomis kojomis per vidurį marių; ir vanduo jiems buvo lyg muras ant dešinės ir ant kairės. *per. 14, 22. Ps. 77, 21 ir 78, 52, 53.

30. Taip išgelbėjo *Pons Dievs Izraelitėnus toje dienoje iš rankų Egypcionų. Ir jie †matė lavonus Egypcionų pakraščiais marių,

*Ps. 106, 8, 10. †Ps. 58, 11 ir 59, 11.

31. Ir didę macį, kurią Pons Dievs buvo išrodęs ant Egypcionų. Ir žmonės bijojosi Dievo, *įtikėjo į jį ir vierijo jo tarnui Maižėšiu.

*per. 4, 31 ir 19, 9. Ps. 106, 12. Jon. 2, 11 ir 11, 45.

Perskyrimas 15.

Maižėsiaus liaupsės giesmė. Kartus vanduo pasaldintas.

Tai giedojo Maižėšius *ir vaikai Izrael šią giesmę Ponui Dievui ant garbės ir

tarė: aš giesmėmis liaupsįsu Poną Dievą, nės jis garbingą daiktą ištaisė: žirgus ir vežimus jis nuvertė į mares.

Vald. 5, 1. 2 Zom. 22, 1. Ps. 106, 11.

2. Pons Dievs yr mano syla ir mano liaupsės giesmė *ir mano išganymas. Tasai mano Dievas, aš jį garbįsu; jis yra mano tėvo Dievas, aš jį iškelsu.

* 5 Maiž. 10, 21. Ps. 18, 3 ir 22, 4 ir 59, 18 ir 7, 62 ir 109, 1 ir 118, 14 ir 140, 8. Jėz. 12, 2. † 2 Zom. 22, 47. Ps. 99, 5 ir 118, 28. Jėz. 23, 1.

3. Pons Dievs yra tikrasis karžygys; *Pons † Dievs yra jo vardas.

* Ps. 24, 8. Apr. 19, 11. † per. 6, 3. Ps. 83, 19.

4. Vežimus *Paraono ir jo macį jis nuvertė į mares; jo išskirti vyresnieji nuskendo švendrų marėse.

* per. 14, 28. † per. 14, 7.

5. Gelmė *juos apdengė; jie † nugrimzdo lyg akmens.

* per. 14, 28. † Neem. 9, 11.

6. Pone *Dieve, tavo dešinė ranka daro didžius stebuklus; Pone Dieve, tavo dešinė sumušė neprietelius. *Ps. 118, 15, 16.

7. Ir su dide tavo garbe tu nuvertėi savo neprietelius; nės kaip tu išleidai savo narsą, tai jis suėdė juos lyg *rugienas.

* Jėz. 47, 14.

8. Iš tavo *putimo persiskyrė vandens, ir tvanai † stovėjo lyg kruvoje; gilybė persidalijo viduje marių.

* per. 14, 21. 2 Zom. 22, 16. Job. 4, 9. 2 Tes. 2, 8. † Ps. 78, 13.

9. Neprietelius *dumojo: aš juos vydamas sugausu ir plėšimą † išdalydamas ant jų gausu pasitiesyti. Aš ištrauksu savo kardą, ir mano ranka juos propuldys.

* Vald. 5, 30. † 1 Maiž. 49, 27. Jėz. 53, 12. Luk. 11, 22.

10. Tai tu liepei pusti *savam vėjui, ir marės † apdengė juos; ir jie nugrimzdo kaip švinas didžiuose vandenyse.

* per. 14, 21. Ps. 147, 18. † per. 15, 5 ir 14, 27.

11. Pone *Dieve, kas tau lygus yra tarp Dievų? Kas tau lygus, kurs † toks macnus, šventas, baisingas, šlovingas ir **stebuklingas butų?

* 2 Zom. 7, 22. 1 Kar. 8, 23. Ps. 71, 19 ir 86, 8 ir 89, 7, 9. Jėr. 10, 6 ir 49, 19. † Jėz. 6, 3. * Ps. 77, 14.

12. Kaip tu ištiesei savo *dešinę ranką, prarijo juos žemę.

* per. 15, 6.

13. Tu vedei *per savo mielaširdystę savo žmones, kuriuos tu išgelbėjai; ir nuvedei juos per savo sylą prie šventų † namų savo.

* Ps. 77, 16. 21 ir 78, 52 ir 106, 9. Jėz. 63, 12. 13. Jėr. 2, 6. † Ps. 78, 54.

14. Tai ištyrę *žmonės padrebėjo; tužba † užpuolė Pylistėnus.

* 4 Maiž. 14, 14. 5 Maiž. 2, 25. Joz. 2, 9. 10. † Ps. 48, 7.

15. Tai nusigando *kunigaikščiai

† Edom, drebėjimas ** užėjo sylinguosius †† Moab; visi gyvatinkai žemės Kanaan baukštus pastojų.

* 1 Maiž. 36, 40. † 5 Maiž. 2, 4. ** 4 Maiž. 22, 3. †† Joz. 5, 1.

16. Leisk ant jų pulti išgaščių ir baimėi per tavo didį petį, kad jie pastiptų, kaip akmens, kol tavo žmonės, Pone Dieve, pereis, kol žmonės persigaus, kuriuos † tu vadavai.

* 5 Maiž. 2, 25 ir 11, 25. Joz. 2, 9. † per. 19, 5. 5 Maiž. 32, 9. 2 Zom. 7, 23. Tit. 2, 14. 2 Petr. 2, 1.

17. Įgabenk juos ir sodink *juos ant kalno savo dalies, kurį tu, Pone Dieve, sau darei gyvenimui, į savo šventinyčią, *Pone Dieve, pataisytą per tavo ranką.

* Ps. 44, 3 ir 80, 9. † Ps. 78, 54.

18. Ponas *Dievas bus karaliumi visados ir amžinai.

* Ps. 10, 16 ir 29, 10 ir 146, 10. Jėz. 57, 15.

19. Nės *Paraonas išsitraukė į mares, su žirgais, su vežimais ir su raiteliais, ir Pons † Dievs ant jų vėl davė užpulti mares. Bet vaikai Izrael perėjo sausi per vidurį marių.

* per. 14, 23. Pam. S. 21, 31. † per. 14, 28, 29.

20. Ir Mirjam, prarakienė, *Aarono † sesuo, ėmė vario bubną **į savo rankas; ir visos moterės ėjo paskui ją su ††vario bubnais šokinėdamos.

* Vald. 4, 4. 1 Zom. 10, 5. † 4 Maiž. 26, 59. ** 1 Zom. 18, 6. †† Vald. 11, 34 ir 21, 21. 2 Zom. 6, 16. Ps. 68, 12. 26 ir 149, 3 ir 150, 4.

21. Ir Mirjam giedojo *pirm anų: Giedokime † Ponui Dievui ant garbės! nės jis šlovną daiktą ištaisęs, vyrus ir žirgus jis nuvertė į mares.

* 1 Zom. 18, 7. † per. 15, 1.

22. Maizėsiaus liepė vaikus Izrael trauktis nuo švendrų jurių į pusčią Sur; *ir jie keliavo tris dienas pusčioje, ne rasdami vandens.

* 1 Maž. 16, 7 ir 25, 18.

23. Tai jie nukako į Marą, *bet ne galėjo gerti vandens Maroje, nės labai kartus buvo. Dėl to ir praminė tą vietą † Marą.

* 4 Maiž. 33, 8. † Rut. 1, 20.

24. Tai murmėjo *žmonės prieš Maizėsiaus, tarydami: kagi gersim?

* per. 16, 2 ir 17, 3.

25. Jis šaukė *Dievopi, ir Pons Dievs parodė jam medį, tą įmetė į vandenį, tai jis saldus pastojų. † Čia jau davė jiems zokaną ir prisakymą, ir mėgino **juos.

* Ps. 50, 15. † Joz. 24, 25. ** per. 16, 4. 5 Maiž. 8, 2. 16. Vald. 2, 22 ir 3, 1. 4. Ps. 66, 10 ir 81, 8.

26. Ir tarė: jei *klausysi balso Viešpaties, savo Dievo, ir darysi, kas teisus yra po jo akių ir į širdį dėsį jo prisakymus ir laikysi visus jo įstatymus: tai aš ne užleisu ant tavęs nei vienos

tų ūligų, kurias užleidau ant Egiptiečių; nės aš esmi Ponas Dievas, tavo **liekorus. *5 Maiž. 7, 12. 15. †5 Maiž. 28, 27. 60.

**per. 23, 25. Ps. 41, 4. 5 ir 103, 3 ir 147, 3.

27. Ir jie *iškako į Elim, čia buvo dvylika šulinių ir septynis dešimtis verbų medžių, ir atsigulė čionai pas vandenį. *4 Maiž. 33, 9.

Perskyrimas 16.

Putpelos; Mana Izraelitėms duodama.

Iš Elim *išsitraukė, ir visas susirinkimas vaikų Izrael iškako į pusčią, Sin ūvadinamą, tarp Elim bei Zinai gulincią, penkioliktoje dienoje antro mėnesio po išėjimo savo iš Egipto.

*4 Maiž. 33, 10. 11. †Ezėk. 30, 15.

2. Ir visas susirinkimas Izraelitėnų *murmėjo prieš Maižėsijų bei Aaroną pusčioje, *per. 15, 24. Ps. 106, 25. 1 Kor. 10, 10.

3. Ir sakė: ak, *kad butumbim numirę Egipto žemėje per ranką Pono Dievo, kur ūsėdėjome pas mėsos puodus ir privalgėme duonos pilnai; nės judu todėl mus išvedėta į šią pusčią, kad badu numarintumbita visą šį pulką. *Raud. S. 4, 9. †4 Maiž. 11, 4. 5.

4. Tai sakė Ponas Dievas Maižėsijui: štai, aš *iš dangaus jums duosiu nulyti duoną, ir žmonės tur išeiti ir tą surinkti kas dieną, kiek privalu tai dienai; kad juos išmėginčiau, ūar jie klauso mano prisakymų, ar ne. *Ps. 78, 24. 25 ir 105, 40. Jon. 6, 31. 32. 1 Kor. 10, 3. †per. 15, 25. 5 Maiž. 8, 2. 16.

5. Bet šeštoje dienoje tur jie taisyti, kad *antrątiiek surinktų, kiek renka kas dieną. *per. 16, 22. 3 Maiž. 25, 21.

6. Maižėsius ir Aaronas sakė visiems vaikams Izrael: ant *vakaro supraste, kad Pons Dievs jus išvedęs iš Egipto žemės. *per. 16, 12. 13. per. 6, 7. 4 Maiž. 16, 28. 29. 30.

7. Ir rytmetije išvysite šlovę *Pono Dievo; nės jis išgirdo jūsų murmėjimą prieš Poną Dievą. Mudu, ūkas esva, kad murmate prieš mudu? *per. 16, 10.

Jėz. 35, 2 ir 40, 5. Jon. 11, 4. 40. †4 Maiž. 16, 11.

8. Toliaus sakė Maižėsius: Pons Dievs duos jums ant vakaro mėsos valgyti ir ryto metą duonos pilnai; todėl, kad Dievas girdėjęs jūsų murmėjimą, kad jus murmėjote prieš jį. Nės kas esva mudu? Jūsų murmėjimas ne prieš mudu yra, bet *prieš Poną Dievą. *1 Zom. 8, 7. Luk. 10, 16. Rym. 13, 2.

9. Ir Maižėsius tarė Aaronui: sakyk visam susirinkimui vaikų Izrael: eikit

*artyn į akis Pono Dievo; nės jis girdėjo jūsų murmėjimą. *4 Maiž. 16, 16.

10. Ir Aaronui taip bekalbant visam susirinkimui vaikų Izrael, atsigręžė jie prieš pusčią; o štai, šlovė *Pono Dievo pasirodė debesije.

*per. 16, 7 ir 13, 21. 4 Maiž. 16, 19. 1 Kar. 8, 10. 11.

11. Ir Pons Dievs sakė Maižėsijui: 12. Aš *girdėjau murmėjimą vaikų Izrael; sakyk jiems: *tarpvakariais jus gausite mėsos valgyti; o **ryto metą privalgysite duonos pilnai ir suprasit, manęsantį Viešpatį, jūsų Dievą.

*per. 16, 8. †per. 16, 6. **per. 16, 7.

13. Ir ant vakaro atlėkė ūputpelos ir uždengė abažą. Ir rytmetije gulėjo ūrasa aplink abažą.

*4 Maiž. 11, 31. Ps. 78, 27. 28 ir 105, 40. †4 Maiž. 11, 3.

14. Ir kaip nudžiuvo rasa, štai gulėjo pusčioje apvalus *ir maži, kaip kruša ant žemės. *4 Maiž. 11, 7. 5 Maiž. 8, 3.

Nėm. 9, 15. Ps. 78, 24 ir 105, 40.

15. Ir vaikai Izrael, tai pamatę, tarė tarp savęs: Manu? (kas tai yra?) nės jie ne žinojo, kas tai buvo. Bet Maižėsius sakė jiems: tai yra ta duona, *kurią jums Pons Dievs davė valgyti.

*Jon. 6, 31. 49. 58. 1 Kor. 10, 3.

16. Bet taip prisakė Pons Dievs: kožnas te renka to, kiek jis pats suvalgo, ir kožnas sau te imie vieną saiką, Gomer *vadinamą, pagal skaitlių dušių savo šėtroje. *per. 16, 36.

17. Ir vaikai Izrael darė taip ir rinko, viens daug, antras maž.

18. Bet kaip perseikėjo su saiku, Gomer vadinamu, tai tas *ne rado daugiau, kurs daug buvo surinkęs, ir tas ne mažiaus, kurs maž buvo surinkęs; bet kožnas surinkęs buvo, kiek suvalgyti galėjo. *2 Kor. 8, 15.

19. Ir Maižėsius tarė jiems: nei viens ne tur ko palikti iš to *iki rytmečio.

*Mat. 6, 34.

20. Ale jie ne klausė Maižėsiaus. Bet nekurie palaikė ką iš to iki rytmečio; tai kirmėlės radosi ir pasmirdo. O Maižėsius supyko ant jų.

21. Bet jie to surinko kas rytą, kiek kožnas suvalgyti galėjo. O kad saulė įšilo, tai sutirpo.

22. Ir šeštoje dienoje jie dvigubai surinko tos duonos, kožnam po du saiku, Gomer vadinamu. Ir visi vyresnieji susirinkimo jėjo irapsakė tai Maižėsijui.

23. Ir jis tarė jiems: tai yra, ką Pons

Dievs kalbėjęs: rytoj yra Sabata *šventos atilsies Pono Dievo; ką kepti norite, kepkite, ir ką virti norite, virkite; bet kas liekt, tai palikite, kad būtų kavota iki rytmečio.

* 1 Maiž. 2, 3 per. 20, 8 ir 31. 15 ir 35, 3, 3 Maiž. 23, 3.

24. Ir jie palaikė iki rytmečio, kaip Maižėsiaus buvo įsakęs; tai *ne pasmirdo, nei kirmėlės radosi toje. *per. 16, 20.

25. Tai sakė Maižėsiaus: valgykite tai šiandien; nės šiandien yra Sabata Pono Dievo; šiandien to ne rasite ant lauko.

26. Šešes *dienas jus turite rinkti; bet sekmoji diena yra Sabata, toje ne bus. *per. 20, 9, 10.

27. Bet sekmoje dienoje nekurie žmonės išėjo to rinkti, o nieko ne rado.

28. Tai tarė Pons Dievs Maižėsiaiui: iki kolgi jus *ginatės laikyti mano prisakymus ir zokaną? *2 Kar. 17, 14. Ps. 78, 10. 22 ir 106, 13.

29. Štai, Pons Dievs jums davęs Sabatą; todėl jis ir duod jums šeštoje dienoje dviejų dienų duonos. Taigi kožnas pasilikite savo vietoje, ir nei viens ne išeikite iš savo vietos sekma dieną.

30. Taip šventė žmonės sekma dieną.

31. Ir giminė Izrael tai praminė Man. Ir buvo *kaip Koriandrų sėkla, ir balta ir skani, kaip pyragas su medumi. *4 Maiž. 11, 7, 8.

32. Ir Maižėsiaus sakė: tai yra, ką Pons Dievs prisakęs: pripilk tos duonos saiką, Gomer vadinamą, pakavotinai jūsų vaikų vaikams; kad ir jie matytų tą duoną, su kuria aš jus valgydinau pusčioje, kaip jus išvedžiau iš Egipto žemės.

33. Ir Maižėsiaus tarė Aaronui: imk *krageį ir įpilk į tą vieną saiką, Gomer vadinamą, tos duonos, ir palik tą po akių Pono Dievo, pakavoti ant jūsų vaikų vaikų. *Ebr. 9, 4.

34. Kaip Pons Dievs Maižėsiaiui buvo prisakęs, taip Aaronas tai *paliko tenai skrynėje liudijimo pakavotinai. *per. 25, 16, 21 ir 40, 20. 4 Maiž. 17, 10, 5 Maiž. 10, 5, 1 Kar. 8, 9.

35. Ir vaikai Izrael valgė tą Man per *keturis dešimtis metų, kol įsigavo į žemę, kur jie gyventi turėjo; iki rubėžių žemės Kanaan jie valgė tą Man. *4 Maiž. 33, 38. 5 Maiž. 8, 2, 3. † Joz. 5, 12. Neėm. 9, 15.

36. Bet saikas, Gomer vadinamas, yra dešimta dalis saiko, Epa vadinamo.

Perskyrimas 17.

Vaikai Izrael, iš uolos girdyti, pergal Amalėkytus.

Ir visas *susirinkimas vaikų Izrael iškeliaivo iš pusčios Zin, savo dienos keliavimus, kaip Pons Dievs jiems buvo liepęs, ir susėdo į Rapidim; čia žmonės ne turėjo gerti vandens.

*per. 16, 1. 4 Maiž. 33, 12, 14.

2. Ir jie *vaidijos su Maižėsiumi, tarydami: duokit mums vandens, kad gertumbim. Maižėsiaus atsakė jiems: ko baratės su manimi? kam jus gundote †Poną Dievą? *4 Maiž. 20, 3, 4. † 5 Maiž. 6, 16. Ps. 78, 18, 41. Jėz. 7, 12. Mat. 4, 7. 1 Kor. 10, 9.

3. Bet kaip žmonės čionai troško vandens, tai jie murmėjo *prieš Maižėsių tarydami: kodėl tu mus leidai išsitraukti iš Egipto, kad tu mus ir mūsų vaikus bei galvijus numarintumbei troškuliui? *per. 16, 2.

4. Maižėsiaus šaukė *Dievopi, tarydamas: kagi aš veiksu su tais žmonėmis? Jau ne daug reik, jie mane dar akmenimis †žudys?

*per. 14, 15. † 1 Zom. 30, 6. Jon. 8, 59 ir 10, 31.

5. Pons Dievs sakė jam: eik *pirma pirm tų žmonių ir vadink nekurius vyresniusius Izraeliėje su savim ir imk savo lazda į savo ranką, kuria †tu vandenį ištikai, ir eik.

*Ezėk. 2, 6. † per. 7, 20. 4 Maiž. 20, 8.

6. Štai, tenai *aš stovėsiu ties tavimi ant uolos kalno Orėb; ten turėsi mušti akmenį, tai ištekės vanduo, kad žmonės gertų. Maižėsiaus darė taip po akių vyresniųjų Izraeliėje. *Maiž. 20, 10, 11.

Ps. 78, 15. 20 ir 105, 41 ir 114, 8. 1 Kor. 10, 4.

7. Tai praminė tą vietą Masą *bei Meribą, dėl vado vaikų Izrael, ir kad jie Poną Dievą buvo gundę, tarydami: ar yra Pons Dievs tarp mūsų, ar ne?

*4 Maiž. 20, 13. Ps. 81, 8 ir 95, 8. Ebr. 3, 8.

8. Tai *atėjęs Amalėkas kariavo prieš Izraelitėnus Rapidimėj. *1 Maiž. 36, 12.

4 Maiž. 24, 20. 5 Maiž. 25, 17. 1 Zom. 15, 12.

9. Ir Maižėsiaus sakė *Jozuvui: išskirk mums vyrus ir išsitraukęs kariauk prieš Amalėką; rytoj aš pasistosu ant kalnelio viršaus ir turėsu †Dievo lazda savo rankoje.

*Darb. 7, 45. Ebr. 4, 8. † per. 4, 20.

10. Ir Jozuvas darė, kaip Maižėsiaus jam sakė, ir kariavo prieš Amalėką. Bet Maižėsiaus, Aaronas ir Uras užkopo ant kalnelio viršaus.

11. O kol Maižėsiaus aukštyn kėlė savo rankas, laimėjo Izraelitėnai; bet

kad jis savo rankas žemyn nuleido, laimėjo Amalėkas. *Joz. 5, 10.

12. Bet rankos Maižėsiaus buvo sunkios, todėl jie akmenį ėmę padėjo tą po juomi, kad ant to pasisėstų. Bet Aaronas bei Uras parėmė jam jo rankas, iš kožnos šalies vienas: taipo ištiestos pasilko jo rankos, iki saulė nusileido.

13. Ir Jozuvas nutrėmė Amalėką ir jo žmones aštrumu kardo.

14. Ir Pons Dievs sakė Maižėsiui: surašyk tai ant paminklo į knygas ir sakyk į ausis Jozuvui; nės aš išpuštysu Amalėką po dangumi, kad jo daugiau ne bus minėta.

15. Ir Maižėsiaus pabudavojo altorių ir praminė tą: Pons *Dievs Nisi. *vaid. 6, 24.

16. Nės jis sakė: tai yra atsiminimo ženklas prie sosto Pono Dievo, kad Dievas kariaus prieš Amalėką nuo vaikų iki vaikų vaikų.

Perskyrimas 18.

Jėtro priduoja Maižėsiui gerą dągą.

Ir *Jėtro, kunigas žemėje Midian, Maižėsiaus uošvis, girdėjo vislab, ką †Dievs buvo daręs su Maižėšium ir su savo žmonėmis Izrael, kaip Pons Dievs išvedęs Izraelitėnus iš Egipto:

*per. 2, 16 ir 3, 1. †Ps. 44, 2 ir 77, 15, 16 ir 78, 4 ir 105, 5. 43 ir 106, 2, 8.

2. Ėmė jis Ziporą, Maižėsiaus pačią, kurią *jis buvo atgalios siuntęs, *per. 4, 26.

3. Su jos dviem *sunum; viens vadinams †buvo Gerzonu; nės jis tarė: aš svečiu pastojau svetimoje žemėje;

*Darb. 7, 29. †per. 2, 22.

4. O antras Eliėzeru; nės jis sakė: Dievas mano tėvo buvo man pagalba ir išgelbėjo manę nuo kardo Paraono.

5. Ir kaip Jėtro, Maižėsiaus uošvis, ir jo sunudu ir pati pas jį buvo atėję į pusčią, pas kalną *Dievo, kur jis buvo atsigulęs, *per. 3, 1, 12.

6. Davė Maižėsiui sakyti: aš Jėtro, tavo uošvis, atėjau pas tavę, ir tavo pati ir abu jos sunudu draug su ja.

7. Tai Maižėsiaus laukan *išėjo jam priešais ir pasikloniojęs jamui, pabučioavo †jį. Ir kaip juodu buvo pasi-sveikinusi, įėjo į šėtrą. *1 Maiž. 14, 17 ir 18, 2 ir 19, 1. 1 Kar. 2, 19. †1 Maiž. 23, 13 ir 33, 4.

8. Tai Maižėsiaus pasakojo savam uošviui vis, ką Pons Dievs buvo daręs Paraonui bei Egiptiečiams, Izraelitėnų dėlei, ir visus *vargus, kurie jiems

tikos ant kelio, ir kaip †Pons Dievs juos buvo išgelbėjęs. *1 Maiž. 44, 34.

4 Maiž. 20, 14. †Ps. 78. 42 ir 81, 9 ir 106, 10 ir 107, 2.

9. Bet Jėtro džiaugėsi viso to gero, ką Ponas Dievas buvo išrodęs Izraelitėnams, kad juos išgelbėjęs iš rankų Egiptiečių.

10. Ir Jėtro tarė: pašlovintas *te esie Pons Dievs, kurs jus išgelbėjęs iš rankų Egiptiečių ir Paraono! jis žino išgelbėti savo žmones iš rankų Egiptiečių. *1 Maiž. 14, 20. 2 Zom. 18, 28. Luk. 1, 68.

11. Dabar žinau, *Poną Dievą didesnį esantį †už visus Dievus, dėl **to, kad jie pasididžiuties norėjo ant jų.

*2 Nus. Kar. 2, 5. Ps. 95, 3 ir 97, 9 ir 135, 5. †per. 1, 10. 15. 22 ir 5, 2. 7 ir 14, 8, 18. **1 Zom. 2, 3. Neėm. 9, 10. 16. 29. Job. 40, 11. 12. Ps. 31, 24 ir 119, 21. Luk. 1, 51.

12. Ir Jėtro, Maižėsiaus uošvis, ėmęs deginimo apierą apieravojo tą Dievui. Tai atėjo Aaronas ir visi vyresnieji Izraeliėje, su Maižėsiaus uošviu duoną valgyti po akim Dievo.

*5 Maiž. 12, 17. 1 Nus. Kar. 30, 22. 1 Kor. 10, 18. 21. 31.

13. Antrą dieną pasisėdo Maižėsiaus provą daryti žmonėms; ir žmonės stovėjo aplink Maižėsių nuo ryto iki vakaro.

14. Bet jo uošvis, matydamas vislab, ką jis darė su žmonėmis, sakė: kas tai, ką tu darai su žmonėmis? Kodėl tu sėdi vienas, ir visi žmonės stov aplink tavę nuo ryto iki vakaro?

15. Maižėsiaus atsakė jam: žmonės *ateit pas manę ir jieško rodos pas Dievą. *3 Maiž. 24, 12. 4 Maiž. 15, 34.

16. Nės, kad *ko prisivalo, pas manę ateit, kad aš provą daryčiau tarp kožno ir tarp jo artymo, ir †pasakyčiau jiems Dievo provas ir jo zokanus.

*per. 23, 7 ir 24, 14. 5 Maiž. 17, 8. 2 Zom. 15, 3. 1 Kor. 6, 1. †3 Maiž. 24, 15. 4 Maiž. 15, 35.

17. Jo uošvis atsakė jam: ne ger yra, ką tu darai.

18. Tu savę patį per mierą sunkini, taipiau ir žmones su tavimi; tas reikalas tau per sunkus, tu *ne gali tai viens ištaisyti. *4 Maiž. 11, 14. 17. 5 Maiž. 1, 9. 12.

19. Bet klausyk mano balsui, aš tavę pamokysu, ir Dievas padės tau. Tu aprupink *žmones po Dievo akių ir †Dievui pranešk jų reikalus.

*5 Maiž. 5, 5. †4 Maiž. 27, 5.

20. Ir statyk *jiems provas ir įsakymus, kad juos mokintumbei kelią, kuriuomi †jie vaikščioti, ir darbus, **kurius atlikti turėtų.

*5 Maiž. 4, 1 ir 5, 1 ir 6, 1 ir 7, 11. †Ps. 143, 8. **5 Maiž. 1, 18

21. Bet dabokis tarp visų žmonių viernų, *Dievo †bijančių, teisių **ir godą ††ne kenčiančių žmonių, tus dėk ant jų, kitus ant tukstančių, kitus ant šimtų, kitus ant penkių dešimt ir kitus ant dešimt, *5 Maiž. 1, 15 ir 16, 18. 2. Nus. Kar. 19, 5, †1 Maiž. 42, 18. ** Ezek. 18, 8. ††5 Maiž. 16, 19.

22. Kad jie *sudytų žmones visados. O †jei rastų didę kokia skunda, kad tą tau praneštų, bet jie sudytų visas mažas skundas. Tai tau lengviaus bus, ir jie **tau padės tavo naštą nešioti.

*3 Maiž. 24, 21. †4 Maiž. 15, 33. ** 4 Maiž. 11, 17.

23. Jei tai darysi, tai ištaisyti galėsi, ką tau Dievs prisako; ir visi šie žmonės galės su pakajumi pareiti į savo namus.

24. Maižėsiaus klausė žodžių savo uošvio ir darė vis, ką jis jam sakė.

25. Ir išskyrė *viernus vyrus iš viso Izraelio ir dėjo juos į vyresnius ant žmonių, kitus ant tukstančių, kitus ant šimtų, kitus ant penkių dešimt, ir kitus ant dešimt, *5 Maiž. 1, 15. Darb. 6, 5.

26. Kad jie *visados sudytų žmones, bet dides †skundas Maižėsiui praneštų, o mažasias patys sudytų.

*per. 18, 22. † Job. 29, 16.

27. Taip išleido Maižėsiaus savo uošvį į jo žemę.

*4 Maiž. 10, 29, 30.

Perskyrimas 19.

Prisigatavijimas ant paklausymo zokano.

Trečiame mėnesyje po išsitraukimo vaikų Izraelis iš Egipto žemės iškako *jie toje dienoje į pusčią Sinai. *4 Maiž. 33, 15.

2. Nės jie buvo išsitraukę iš Rapydim ir norėjo eiti į pusčią Sinai, ir atsigulę čionai pusčioje prieš *kalną.

*per. 3, 1, 12.

3. Ir Maižėsiaus užkopo pas Dievą. Ir Pons Dievs vadino *jį nuo kalno tarydams: taip tu turi sakyti giminei Jokubo ir pranešti vaikams Izrael:

*Darb. 7, 38.

4. Jus *matėte, ką aš dariau Egiptionams, ir kaip aš †jus nešiau lyg ant erelių sparnų ir jus gabenau manėspi. *5 Maiž. 29, 2. †5 Maiž. 32, 11. Jėz. 63, 9. Apr. 12, 14.

5. Jei jus *klausysite mano balsui ir mano derėjimą išpildysite, tai †jus busite mano žmonės už visus žmones, nės visa **žemė yra mano. *5 Maiž. 5, 2.

†5 Maiž. 4, 20 ir 7, 6 ir 14, 2. 21 ir 26, 18. 1 Kar. 8, 53. Ps. 135, 4. Jėz. 43, 1. Mal. 3, 17. Tit. 2, 14. ** per. 9, 29. 5 Maiž. 10, 14. Ps. 24, 1 ir 50, 12. 1 Kor. 10, 26, 28.

6. Ir jus busite mano kleboniška *ka-

ralystė ir šventi †žmonės. Tai yra tie žodžiai! tus turi sakyti vaikams Izrael.

*1 Petr. 2, 5, 9. †3 Maiž. 20, 26. 5 Maiž. 7, 6 ir 26, 19 ir 28, 9. Jėz. 62, 12. 1 Kor. 3, 17.

7. Maižėsiaus parėjęs suvadino vyresnius žmones ir pranešė jiems visus tus žodžius Pono Dievo prisakytus.

8. Ir visi *žmonės iš vieno atsakė, tarydami: vis, ką Pons Dievs kalbėjęs, mes darysim. Ir Maižėsiaus tą kalbą žmonių vėl pranešė Ponui Dievui.

*per. 24, 3. 7. 5 Maiž. 5, 27.

9. Ir Pons Dievs kalbėjo Maižėsiui: štai, aš ateisu pastatę tamsioje *debesyje, kad †tie žmonės girdėtų mano žodžių, kuriuos aš tau kalbėsu, ir tau **vierytų amžinai. Ir Maižėsiaus pasakė Ponui Dievui tą kalbą žmonių.

*5 Maiž. 4, 11. † Ps. 18, 11. 12 ir 97, 2. ** Mat. 17, 5.

10. Ir Pons Dievs sakė Maižėsiui: nueik pas žmones ir pašventik juos šiandien bei rytoj, kad skalbtų savo drabužius,

*Joz. 3, 5.

11. Ir gatavi butų ant trečiosės dienos. Nės trečioje dienoje Pons Dievs nužengs ant kalno Sinai po akimis visų žmonių.

12. Ir tverk žmoniems tvorą aplinkui ir sakyk jiems: saugokitės, kad ant to kalno nei *užkoptumbit, nei jo krašto ne pakrutintumbit, nės kas tikt pakrutis tą kalną, turės mirti. *per. 34, 3. Ebr. 12, 18

13. *Nei jokia ranka jo ne tur pakrutit, bet tai darąsis akmenimis tur buti žudytas arba strėlomis nušautas, ar butų galvijas, ar žmogus, tai ne tur išlikti gyvas. Bet kad ilgai skambės, tai tur jie prie kalno prieiti. *Ebr. 12, 18, 20.

14. Maižėsiaus nuo kalno nužengęs pašventino žmones; ir jie išskalbė savo drabužius.

15. Ir jis sakė jiems: bukite gatavi ant trečiosės dienos, ir nei viens *ne prisiartinkite prie moters. *1 Zom. 21, 4

16. O kaip trečioji diena buvo priėjusi ir išaušo, *pradėjo griauti ir žaibauti, ir tamsi debesis buvo ant kalno ir balsas didei skambančios triubos; bet visi žmonės abaže esą †nusigando. *Ps. 68, 8, 9. †Rym. 4, 15.

17. Ir Maižėsiaus *išvedė žmones iš abažo Dievui priešais, ir jie pasistojo žemai pas kalną. *5 Maiž. 4, 11

18. *O visas kalnas Sinai ruko, todėl, kad Pons Dievs nužengė ant kalno ugnimi; ir jo dumai ėjo aukštyn,

kaip dumai pečiaus, aža visas kalnas didei drebėjo. * Vald. 5, 4. 5. Ps. 68, 9.

19. Ir triubos balsas vis ėjo didyn. Maižėsius kalbėjo, ir Pons Dievs atsakė jam su balsu.

20. O kaip Pons Dievs jau buvo nusileidęs ant kalno Sinai, ant paties viršaus kalno, užvadino aukštyn Maižėsių ant viršaus kalno, ir Maižėsius užkopo.

21. Tai sakė jam Pons Dievs: nukopk žemyn ir sakyk žmoniemis, kad idant ne verštų prie Pono Dievo, jį žiurėti, ir daug iš jų neprapultų.

22. Priegtam klebonai, kurie Ponui Dievui artinas, tur šventintis, kad Ponas Dievas juos ne sutruškintų.

23. Bet Maižėsius tarė Ponui Dievui: žmonės negal užkopti ant kalno Sinai, nėra tu mums liepei tardams: tverk tvorą aplink kalną ir pašventink jį.

24. Ir Pons Dievs sakė jam: eik ir nukopk; tu ir Aaronas su tavimi turėsite užkopti, bet klebonai ir žmonės ne tur varžytis užkopti pas Poną Dievą, kad jisai juos ne sutruškintų.

25. Ir Maižėsius nukopęs pasakė tai žmoniemis.

Perskyrimas 20.

Maižėsius gauna dešimt šventuosius prisakymus Dievo.

Ir Dievas kalbėjo visus šius žodžius:

2. Aš *esmi Ponas Dievas, tavo Dievas, kurs išvedžiau tavę iš Egipto žemės, iš namų šlužmos.

* 5 Maiž. 5, 6. s. Ps. 81, 11. Oz. 13, 4.

3. Ne turėk *kitų Dievų šale manęs.

* Joz. 24, 14.

4. Ne daryk sau *nei jokį abrožą, arba kokį paveikslą, nei to, kas aukštai danguje, nei to, kas žemai ant žemės, nei to, kas vandenije po žeme yra.

* 3 Maiž. 26, 1. 5 Maiž. 4, 15. 16. per. 5, 8 ir 27, 15. Ps. 81, 10 ir 97, 7.

5. Ne garbik tu juos, neigi šlužyk jiems. Nės aš, Ponas Dievas, tavo Dievas, esmi didei keršijąs Dievas, atlangas nusidėjimą tėvų ant vaikų ik į trečiąją ir ketvirtąją eilę tų, kurie nekenč manęs;

6. Ir darau *mielaširdystę ant daug tukstančių, kurie myl manę ir laiko mano prisakymus.

* Luk. 1, 50.

7. Ne minėk noprosnai *vardo Pono Dievo savo. Nės Pons Dievs į tą ne

paliks ne koravotą, kurs noprosnai mena jo vardo.

* 3 Maiž. 19, 12. 5 Maž. 5, 11. 14. Mat. 5, 33. † 3 Maiž. 24, 16.

8. Atsimink, *idant dieną šventą (Sabatą) švęstumbei.

* per. 23, 12. per. 31, 14 ir 35, 2. 5 Maiž. 5, 12. a. Ezek. 20, 12.

9. Šešes dienas tu turi dirbti ir visus savo darbus atlikti;

10. Bet sekmoji diena yra Sabata Pono Dievo, tavo Dievo; tą dieną nei jokį darbą ne turi dirbti, nei tavo sunus, nei tavo duktė, nei tavo bernas, nei tavo sluginė, nei tavo galvijai, nei tavo ateivis, kurs tavo vartuose yra.

11. Nės šešiose dienose sutvėrė Pons Dievs dangų ir žemę ir mares ir vislab, kas tose yra, ir ilsėjos sekmoje dienoje; dėl to Pons Dievs peržegnojo Sabatos dieną ir šventino ją.

12. Garbink *tėvą ir motyną savo, kad įilgai patektumbei ant žemės, kurią tau duoda Ponas Dievas, tavo Dievas.

* 3 Maiž. 19, 3. 5 Maiž. 5, 16. Mat. 15, 4. Epz. 6, 2. † Pasmok. 3, 2.

13. Ne užmušk.

14. Ne *peržengk venčiavonystę.

* 3 Maiž. 18, 20.

15. Ne vogk.

16. Ne liudyk neteisaus liudymo prieš artymą savo.

17. Ne *geisk ukio savo artymo. † Ne geisk savo artymo moters, nei jo berno, nei jo sluginės, nei jo jaučio, nei jo asilo, nei viso to, ką tavo artymas tur.

* 5 Maiž. 5, 21. † Rym. 7, 7.

18. Ir visi žmonės matė perkuną ir žaibus, ir balsą triubos, ir kalną rukstantį. Bet tai pamatę bėgo ir iš tolo pasistojo,

19. Ir sakė Maižėsiui: kalbėk tu su mumis, mes klausysime; o Dievs te ne kalba su mumis, *kitaip numirtumbim.

* 5 Maiž. 5, 25.

20. Bet Maižėsius sakė žmoniemis: nesibijokitės; nėra Dievs atėjo jus mėginti, kad jo baimė būtų po jūsų akių, jeib ne susigriešytumbit.

21. Taip žmonės pasistojo *iš tolo, bet Maižėsius artyn ėjo į tamsumą, kur Dievas buvo.

* Ps. 19, 17. Ebr. 12, 18.

22. Ir Pons Dievs sakė jam: taipo sakyk vaikams Izrael: jus regėjote, kaip aš su jumis iš dangaus kalbėjau;

23. Togidėl ne darykite nieko šale manęs; ne darykite sidabro bei aukso Dievus.

24. *Altorių man padaryk iš žemės, ant kurio tu man apieravosi savo deginimo ir dėkavojimo apiera, savo avis ir galvijus. Nės kurioje vietoje aš pastatysu savo vardo paminklą, tčion aš tavęspi ateisu ir tavę peržegnosu. * Ps. 27, 1. 8. † Ps. 29, 42. 43. 5 Maiž. 12, 5.

25. O jei man nori daryti *altorių iš akmenų, ne turi tą daryti iš akmenų kaldintų; nėra jei anuosi jį su peiliu, nešventu darysi jį. * 5 Maiž. 27, 5. Joz. 8, 31.

26. Neigi stipiniais turi užkuopti ant mano altoriaus, kad tavo gėda ne būtų atdengta ties juomi.

Perskyrimas 21.

Istatymas apie šeimynykščius; taipiau ir apie razbaininkus.

Šitie yra tie įstatymai, kuriuos tu jiems turi įgraudenti.

2. *Jei tu žydišką berną perki, tas tau šešis metus tur šlužyti; o sekmaįjį metų tur jis valnai atstoti.

* 3 Maiž. 25, 39. 5 Maiž. 15, 12. Jér. 34, 13. 14.

3. Jei be pačios atėjęs, tai ir be pačios tur atstoti. O jei su pačia atėjo, tai ir su pačia tur atstoti.

4. O jei jo pons jam pačią davęs, ir ji būtų sunų ir dukterų pagimdžiusi, tai ta moteriškė ir jos vaikai pasiliks jo ponui, bet jis be pačios tur išeiti.

5. Ale jei bernas sako: *aš myliu savo poną ir savo pačią bei vaikus, aš ne noru valnas būti: * 5 Maiž. 15, 16.

6. Tai jo ponas te privedie jį *prie vyriausybės, ir prispaudęs jį prie durų arba buto stulpų te perskverbie jo ausį su yla, ir jisai te pasiliekt jo bernas amžinai. * Ps. 22, 8. 5 Maiž. 15, 17.

7. Jei kas savo dukterį per sluginę parduoda, tai ji ne tur išeiti, kaip bernai.

8. O jei ji ne patinka savam ponui, ir jis ne nor jai pavelyti ištekti, tai tur ją išvaduodinti. Bet svetimiems žmonėms ją parduoti jam ne valia, kadangi jis ją paniekinęs.

9. O jei jisai savam sunui ją gyvenčiadodys, tai jis ją tur lyg kaip dukterį išleisti.

10. Bet jei jam kitą pačią duoda, tai nieko nuo jos išlaikymo, rubų ir venčiovonystės dalyko ne tur nutraukti.

11. Jei šius tris daiktus ne daro, tai ji gal valnai atstoti be jokio atsipirkimo.

A. T.

12. Kas *žmogų muša, ir jis iš to miršta, tas tur smerčiu mirti.

* 1 Maiž. 9, 6. 3 Maiž. 24, 17. 4 Maiž. 35, 16. 33.

13. Bet kad jisai jo ne tykojo, bet Dievas ne tyčiomis davė jį į jo rankas įpulti, tai aš tau *vietą priskirsu, kur jisai gal nubėgti. * 4 Maiž. 35, 10. 5 Maiž. 19, 11.

14. Ale jei kas ant savo artymo tyčiomis nusidėtų ir su kytryste jį pasmaugtų, tai tu tą nuo *mano altoriaus turi atimti, kad nužudytas būtų.

* 1 Kar. 2, 29. 31.

15. Kas *savo tėvą arba augyvę muša, tas smerčiu tur mirti. * 3 Maiž. 20, 9.

16. Kas *žmogų vag ir tą parduoda, ir tu (tą vogtąjį žmogų) pas jį randi, tas smerčiu tur mirti. * 5 Maiž. 24, 7. 1 Tim. 1, 10.

17. Kas *tėvą ir motyną keik, tas tur smerčiu mirti. * 3 Maiž. 20, 9. 5 Maiž. 27, 16. Pamok. 20, 20. Mat. 15, 4. Mark. 7, 10.

18. Kad vyrai tarp savęs susivaidija, ir viens antrą ištinka akmenimi arba kumsčia, kad jis ne miršta, bet tikt ant patalo (nuo tų mušių) serga,

19. Jei išgija ir ant lazdos pasirėmęs vaikščioja, tai tas, kurs jį ištiko, bus nekaltas; ale tačiaus tur, ką šis užgaišo, jam užmokėti ir liekoriui jo algą atlikti.

20. Kas savo berną arba sluginę ištinka lazda, ir jis miršta po jo rankų, tas dėl to tur būti koravotas.

21. O jei vieną arba dvi dieni gyvas pasiliekti, tai ne bus dėl to koravotas; nėra tai jo pinigai.

22. Kad vyrai susivaidija ir pažeidžia nėsčią moteriškę, kad ji ištinka, o ji be iškados pasiliekti, tai tas pinigais tur būti koravotas, kiek jamui tos moteriškės vyrs užmeta, ir jis tur tuos duoti pagal sudžių pasudijimą.

23. O jei iškada iš to jai randasi, tai tur duoti *dušią už dušią,

* 3 Maiž. 24, 19, 20. 5 Maiž. 19, 21. Mat. 5, 38.

24. *Akį už akį, dantį už dantį, koją už koją, ranką už ranką, * 3 Maiž. 24, 19.

25. Degimą už degimą, roną už roną, žaizdą už žaizdą.

26. Jei kas savo berno arba sluginės akį ištinka ir tą pažeidž, tas tur juos akies dėl valnai ir dykai išleisti.

27. Taipojau, kad kas savo berno arba sluginės dantį išmuša, tas tur dėl danties juos valnai ir dykai išleisti.

28. Jei jautys vyrą arba moteriškę bado, ir šis numiršta, tai tas jautys

akmenimis tur būti žudytas, ir jo mėsa ne valgoma, tai ponas to jaučio pasiliekt nekaltas.

29. O jei tas jautys jau pirma badas būtų buvęs, ir jo ponui pirma būtų apsakytą, ir šis jį ne būtų uždaręs, o nužudo potam vyrą arba moteriškę, tai tas jautys *akmenimis tur būti žudytas, o jo ponas turės mirti. *1 Maiž. 9, 5.

30. O jei jį pinigais koravotų, tai jis savo galvą tur vaduoti tiek pinigais, kiek jam bus uždėta.

31. Taipojau ir tur būti koravotas, jei kieno sunų arba dukterį badytų.

32. Bet jei kokį berną arba sluginę subažo, tai tur jo ponui trisdešimt sidabrininkų mokėti, o tą jautį reik akmenimis užmušti.

33. Jei kas kokią duobę atdengia, arba duobę iškasa, o tą ne uždengia, ir tame tarpe įpultų jautys arba asilas,

34. Tai ponas tos duobės anam tą iškadą pinigais tur užmokėti, o maita tur jo būti.

35. Kad kieno jautys kito jautį subado, ir jis nudves, tai jie gyvąjį jautį tur parduoti ir pinigus tarp savęs dalyti, o maitą taipjau persidalyti.

36. Bet jei žinoma buvo, tą jautį jau pirma badantį buvusį, ir jo ponas jį ne uždaręs, tai jis jautį už jautį tur duoti, o maitą viens sau palaikyti.

Perskyrimas 22.

Koravonė vagystės ir kitų griekų.

Jei kas kieno jautį arba avį pavag ir pamuš, arba parduoda, tai tas tur penkis jaučius už vieną atduoti *ir ketures avis už vieną. *2 Zom. 12, 6. Pam. 6.31.

2. Kad vagis į namus besiliaužiant sugautas ir mirtinai bus muštas, tai kraujo provą ant ano ne reik laikyti.

3. Ale jei saulė jam bevagiant bus užtekėjusi, tai kraujo prova tur būti laikyta. Bet vagis tur tai užmokėti. Jei nieko ne tur, tai reik jį parduoti vagystės dėlei.

4. O jei pas jį, ką jis vogęs, dar gyva bus rasta, ar būtų jautys, ar asilas, ar avis, tai tur jisai tus dvilinkai atduoti.

5. Jei kas kieno dirvą arba vynyčią iškadija, savo galvijus ant iškados į svetimą dirvą leisdams, tasai tur nuo geriausiojo savo dirvoje arba vynyčioje tai atduoti.

6. Kad ugnis randasi ir užeit erškėčius ir sudegina pėdus ar javus, ant lauko dar esančius, arba dirvą, tai tas tur užmokėti, kurs uždeginęs.

7. Kad kas savo artimui pinigų arba rykus duosti pakavoti, ir tai jam būtų iš jo namų pavogta, tai vagis, jei surandamas, tur tai dvilinkai atduoti.

8. Bet jei vagis ne surandamas, tai gaspadorių pas *vyriausybę reik nuvesti, bau jisai ne pats būtų prikišęs savo nagus prie savo artymo turto. *per. 21, 6.

9. Jei kas kitą kaltina dėl kokios neteisybės, ar būtų dėl jaučio, ar dėl asilo, ar dėl avies, ar dėl drabužių, ar dėl visokių daiktų prapuolusių, tai abiejų prova vyriausybei tur būti apsakytą. Katrą iš jų vyriausybė kaltą išranda, tas dvilinkai savam artymui tur atduoti.

10. Jei kas savam artymui asilą, jautį, ar avį, ar kitą kokį galviją duosti pakavoti, ir tas ar nugaišta, arba iškadą gauna, arba būtų šalin varytas niekam ne matant,

11. Tai tur toktai prie Pono Dievo *ant prysiegos iškakti, bau jis ne pats rasi savo nagus prie savo artymo turto prikišęs; ir ponas to turto tur tai taip priimti, kad ansai ne privalytų užmokėti. *Ebr. 6, 16.

12. O jei vagis jam tai pavagia, *tai jis tur savo ponui užmokėti.

*1 Maiž. 31, 39.

13. Ale jei žvėris būtų sudraskiusi, tai jis liudymą to tur atnešti ir ne privalo užmokėti.

14. Jei kas iš savo artymo ką žyčija, ir tas daiktas iškados gauna arba nugaišta, jo ponui nepribunant, tai tur jis užmokėti.

15. O jei jo ponas pribuvo, tai ansai ne privalo užmokėti, jei už savo pinigų derėjęs.

16. Jei kas kokią mergą, kitam dar ne pažadėtą, *perkalba, ir su ja sugul, tas tur jei jos krautį duoti ir per savo pačią palaikyti. *5 Maiž. 22, 16. 28. 29.

17. O jei jos tėvas ją ne nor jamui duoti, tai jisai tiek pinigų jai tur duoti, kiek mergai ant kračių puolasi.

18. *Žynes (arba raganas) ne turi gyvas palikti. *3 Maiž. 20, 27. 29. 31. 1 Zom. 28, 9.

19. Jei *kas su galviju laikos, tas smerčiu tur mirti. *3 Maiž. 18, 23. 5 Maiž. 27, 21.

20. Kurs *balvonams apieravoja, o ne Ponui Dievui vienam, tas iš surinkimo tur buti išmestas. *5 Maiž. 17, 2.3.4.5.

21. *Ateivius ne turi lupti nei paminti, nės ir jus ateiviai buvote Egipto žemėje. *per. 23, 9.3 Maiž. 19, 33. 5 Maiž. 10, 18. 19 ir 24, 17 ir 27, 19. Ps. 146, 9. Sak. 7, 10.

22. Našles *bei siratas jus ne turite spausti. *Jėz. 1, 17.

23. Jei tu jas prispausi, tai jos šauks manėspi, ir aš jų šauksmą išklausysu;

24. Tai mano papykys ant jūsų lyg degte užsidegs, kad aš jus kardu nužavįsu, ir jūsų moterės našlėmis bei jūsų vaikai siratomis pastos.

25. *Kad tu pinigų žyčiji mano žmonėms, pas tavę vargstantiems, tai ne turi juos iškadyti, nei nuomais juos apsun- kinti. *3 Maiž. 25, 36. 5 Maiž. 23, 19 ir 24, 10. Ps. 15, 5.

26. Jei tu nuo savo artymo *rubą į užstatą imi, tai jam tą turi atduoti saulei dar ne nusileidus. *5 Maiž. 24, 12. 13.

27. Nėsa jo rubas vienintėlis dangalas esti jo kuno, kuriame jis miegti. O jei jis šauks manėspi, tai aš jį iš- klausysu, nės aš esmi malonus.

28. *Vyriausybei ne turi keikti ir vyriausiąjį tarp savo žmonių piktais žo- džiais ne apskelbti. *Darb. Ap. 23, 5. Mokit. 10, 20.

29. *Pirmones savo javų bei vyno ne turi užtrukinti. †Pirmgimusįjį savo sunų tu turi man duoti. *4 Maiž. 18, 29. 30. †per. 13, 2.

30. Taip o ir turi daryti su savo jaučiais bei avimis; *septynes dienas t'esie pas savo motyną, bet ašmoje dienoje tą turi man duoti. *per. 23, 19. 3 Maiž. 22, 27. 28. Jėz. 44, 30.

31. Jus šventi žmonės man turite buti, *dėl to ir ne turite valgyti nei jo- kios mėsos, ant lauko žvėrių papustytos, bet šunims pamesti. *3 Maiž. 22, 8. Ez. 44, 31.

Perskyrimas 23.

Apie šventes ir šventas dienas.

Neteisiam apskundimui tu ne turi vieryti, kad Dievo nesibijantį ne už- stotumbei ir neteisiu liudininku ne pastotumbei. *5 Maiž. 19, 16.

2. Tu ne turi sekti pulką ant pikto ir ne taip atsakyti provą darantiems, kad pagal pulką nuo teisybės ne atsikreiptumbei.

3. Tu pavargėlių neteisų ne turi iš- gelbėti jo provoje.

4. Jei *savo priešininko jautį arba

asilą beklystantį sutinki, tai tu jam tą turi namuon vesti. *Luk. 6, 27. 5 Maiž. 22, 1.

5. Jei tu tavęs ne kenčiančiojo *asilą matai po sunkios kokios naštos be gu- lintį, tai saugokis jį palikti, bet mielai sa- vo reikalus dėl jo patrukink. *5 Maiž. 22, 4.

6. Tu *teisybę savo pavargėlio ne turi sukinėti jo provoje. *5 Maiž. 16, 19 ir 24, 17.

7. Atsitolink nuo neteisų daiktų; nekaltąjį ir teisųjį ne pasmaugk; nės aš nelabamjam neleidmi viršų gauti.

8. Ne *priimk dovanų; nėra dova- nos apjekina matančiuosius ir per- kreipia provas teisųjų. *5 Maiž. 16, 19.

9. *Ateivius ne turite paminti; nės žino- te, koktu su ateiviais, kadangi patys at- eiviai buvote Egipto žemėje. *per. 22, 21. a.

10. *Šešis metus apsėsi savo dirvą ir jos vaisių surinksi, *3 Maiž. 25, 3. 4.

11. O *sekmame mete duosi ją atsi- gulėti ir atsiilsėti, kad pavargėliai tavo žmonėse to valgytų; ir atlykus palik žvėrimis ant lauko valgyti. Taip o ir turi daryti su savo vynyčia bei alie- jaus kalnu. *3 Maiž. 25, 4. 5.

12. Šešes *dienas savo darbą turi dirbti, bet sekmąją dieną turi švesti, kad tavo jautys ir asilas atsiilsėtų, ir tavo sluginės vaikas bei ateivis atsi- gaivintų. *per. 20, 8.

13. Vislab, ką aš jums sakiau, tai pil- navokite. *Ir kitų Dievų vardų ne tu- rite minėti, nei iš jūsų burnos jie ne tur buti girdėti. *per. 20, 3. Joz. 23, 7. Ozėa 2, 17.

14. *Tris kartus per metą man tu- rite šventes švesti: *5 Maiž. 16, 16.

15. Butent, *šventę neraugintosės duonos turi švesti, septynes dienas neraugintos duonos valgydamas (kaip aš tau prisakiau) čėsu karvelinio mė- nesio; nės tame išsitraukei iš Egipto. Ale tušti idant ne pasirodykite po ma- no akių. *per. 12, 15 ir 13, 6 ir 34, 18. 3 Maiž. 23, 5. 6.

16. Ir šventę pirmosios piuties vaisių ant dirvos išsėtųjų, ir šventę suda- gavimo metui pasibaigiant, kaip savo darbus nuo laukų busi suvalęs.

17. Tris kartus per metą tur pasiro- dyti po akių Pono Dievo, dangų ir žemę valdančiojo, visi tavo vyrai ir sunus.

18. Tu kraują mano apieros ne turi drauge apieravoti su raugu, ir rie- bumas mano šventės *ne tur pasi- likti iki rytojaus. *per. 34, 25.

19. *Pirmąjį vaisių savo dirvos turi

parnešti į namus Viešpaties, savo Dievo. † O avinėlių ne turi virti, kol dar žind savo motynos pieną.

* per. 34, 26. † 5 Maiž. 14, 21.

20. Štai, aš * angielą siunčiu pirm tavęs, tas tavę apsaugos ant to kelio ir tavę nuves į tą vietą, kurią aš tau prigatavijau.

* per. 23, 23 ir 32, 34 s.

21. Dėl to saugokis nuo jo veido ir klausyk jo balso, * neigi jį įpykink, nėsą jisai jūsų † nusidėjimus jums ne atleis, ir mano vardas yra jame.

* Jėz. 63, 10. † 2 Maiž. 3, 2, 6.

22. Bet jei tu jo balso klausysi ir ištaisy si vislab, ką aš tau prisakysiu, * tai aš tavo neprietelių neprietelius ir tavo priešininkų priešininkas busu.

* Jėz. 63, 8, 9.

23. O kaip mano angelas * pirm tavęs eis ir tavę nugabės pas Amorytus, Etytus, Pėrėzytus, Kananytus, Evytus bei Jėbusytus, o aš juos išpustysiu,

* per. 23, 20 ir 32, 34 s.

24. Tai jų balvonams idant * nesi-kloniok, nei jiems šlužyk, ir ne daryk, † kaip jie daro; bet tu jų balvonus nuplėšyk ir sulaužyk.

* per. 20, 5. † 3 Maiž. 18, 3.

25. Bet * Viešpačiui, savam Dievui, turite šlužyti, tai jis tavo duoną ir vandenį peržegnos, ir aš visas ligas nuo tavęs nukreipsu.

* Matt. 6, 33. 1 Kar. 3, 9, 13.

26. * Ir nei viena tavo žemėje ne ištriks ir nevaisinga ne bus, ir aš duosiu tavę pasesti.

* 5 Maiž. 7, 14.

27. Tau dar ne nuėjus * aš juos išgandysiu ir visus tus žmones duosiu nusiminti, kuriuos tikt užėisi, ir visi tavo neprieteliai turės pabėgti.

* 5 Maiž. 11, 25. Joz. 2, 9.

28. Aš * širšlius pirm tavęs siųsu, tie pirm tavęs išvays Evytus, Kananytus ir Etytus.

* 5 Maiž. 7, 20. Joz. 44, 12.

29. Aš juos ne vienu metu pravarysu, kad toji žemė pusta ne pasiliktų, ir draskančių žvėrių nesidaug-sintų prieš tavę.

30. Po kits kito aš juos išstumsiu, pakolei tu prasiplatysi ir galėsi toje žemėje gyventi.

31. Ir tavo * rubežius bus raudonosios jūros, ir Pylistėnų jūros, ir pusčia iki vandenų. Nės aš į tavo rankas paduosiu visus žmones tos žemės, kad tus pravarytumbei pirm savęs.

* 4 Maiž. 34, 2, s. Ps. 80, 12.

32. Tu * nei su jais, nei su jų Dievais derėjimą ne daryk.

* per. 34, 12. 5 Maiž. 7, 2. Joz. 9, 15.

33. Bet ne pavelyk jiems gyventi tavo žemėje, kad tavę ne pagundyty prieš manę. Nės jei tu jų balvonams šlužysi, tai tau * tokiai bus ant papiktinimo.

Vald. 2, 3.

Perskyrimas 24.

Maižėsius vėl užkopa ant kalno Sinai po derėjimo pastiprinimo.

Ir Maižėšiai Jisai tarė: kopk aukštyn pas Poną Dievą, tu bei Aaronas, Nads be Abiu, ir tie septynis dešimts vyriausieji Izraeliėje, ir Poną Dievą meldami klioniokitės iš tolo.

2. Ale Maižėsius tikt vienas tesiartina prie Pono Dievo, o anie te nesiartina; neigi žmonės te ne eina su juomi aukštyn.

3. Maižėsius parėjęs pasakė žmonėms visus žodžius ir įstatymus Pono Dievo.

* Tai visi žmonės atsakydami vienu balsu tarė: visus žodžius, kuriuos Pons Dievs sakė, mes pildysim.

* per. 19, 8.

4. Tai Maižėsius surašęs visus žodžius Pono Dievo, ir ryto metą anksti kėlėsi pabudavojo altorių žemai pas kalną, su dvylika giminių stulpais pagal dvyliką gimines Izraelio.

5. Ir nusiuntė jaunikačių iš vaikų Izrael, kad ant to deginimo apieras ir dėkavonės apieras nuo jaučių Poniui Dievui apieravotų.

6. O Maižėsius * ėmęs pusę kraujo įpylė tą į ryką, o kita puse apšlakstė altorių.

* Ebr. 9, 19, s.

7. Ir ėmęs derėjimo knygas paskaitė tas visiems žmonėms. Ir kaip jie sakė: vislab, ką Pons Dievs sakęs, darysim ir klausysim,

8. Tai ėmęs Maižėsius tą kraują, * apšlakstė tuomi žmones ir tarė: štai, šitas esti kraujas derėjimo, kurį Pons Dievs su jumis daro, ant visų šių žodžių.

* Ebr. 9, 20 ir 12, 24.

9. Tai užkopo ant kalno Maižėsius, Aaronas, Nabas bei Abiu, ir anie septynis dešimts vyriausieji Izraelitėnų.

10. Ir * išvydo Dievą Izraelio. Po jo kojų buvo matyti † kaip gražus kok-sai Sapyras, ir kaip dangus, kad išsigaidrijęs yra.

* Jėz. 6, 1. 1 Tim. 6, 16. † Ezėk. 1, 26.

11. Ir jis (ne išgandino) savo ranka tus vyresniuosius Izraeliėje. Ir kaip jie buvo išvydę Poną Dievą, tai jie valgė ir gėrė.

12. Ir Pons Dievs tarė Maižėšiai:

užkopk pas manę ant kalno ir pasilik čionai, kad tau duočiau *iš akmens darytas tobyčias ir zokaną ir prisakymus, kuriuos aš surašiau, tus tu turi juos mokinti.

* 2 Kor. 3, 3.

13. Tai Maižėsiaus ir jo tarnas Jozuvas pasitaisiusiu užkopo ant kalno Dievo,

14. Ir tarė vyresniems: pasilikite čionai, iki vėl sugrįšiva pas jus; štai, Aaronas bei Uras yra prie jūsų, jei kas tur kokią skundą, tas gal jiems dviem pasiskusti.

15. O kaip Maižėsiaus ant kalno užkopo, debesis uždengė tą kalną.

16. Ir šlovė Pono Dievo pasirodė ant kalno Sinai ir apslėpė jį debesimi šešes dienas; ir sekmoje dienoje vadino Maižėsiaus iš debesies.

17. Ir regėjimas šlovės Pono Dievo buvo matyti kaip *suėdanti ugnis ant kalno viršaus po akių vaikų Izrael.

* 5 Maiž. 4, 24. per. 9, 3.

18. Ir Maižėsiaus ėjo į vidų debesies ir užkopo ant viršaus kalno, ir pasiliko ant to kalno *keturis dešimtis dienų ir keturis dešimts nakčių.

* per. 34, 28. 4 Maiž. 9, 9-19. Mat. 4, 2.

Perskyrimas 25.

Apie apieras iš geros valės duotusias šėtrais surinkimo. Ir Pons Dievs kalbėjo su Maižėsium, tarydams:

2. Sakyk vaikams Izrael, kad jie man duotų aukavimo apierą, imdami ją nuo kiekvieno, iš *geros valės duodančio.

* per. 35, 5.

3. Bet tai yra aukavimo apiera, kurią turėsite imti nuo jų: auksas, sidabras, varias,

4. Mėlyni šilkai, šarlotai, raudoni ir balti šilkai, bei oškų plaukai,

5. Rudi ožių kailiai, obšrų kailiai, bei geriausi cėdrų medžiai,

6. Aliejus liampoms, brangios žolės mostims, ir (gražiai kvėpiančios žolės) skaniam smilkymui,

7. Brangus akmenačiai, Onik vadinami, ir pritaistyti žemčiugai *viršutiniajai vyskupiškai sėrmėgai bei skydeliui.

* per. 28, 4.

8. O jie turės man *šventinyčią padaryti, kurioje aš tarp jų gyvenčiau.

* Ebr. 9, 1. 2.

9. Kaip aš tau pavyzdį *budavonės ir visų jos rykų parodysiu, taip tu rėsite daryti.

* per. 25, 40. s.

10. Padarykit *skrynę iš cėdrų medžio; pustrečio masto tur ilgumas buti, pusantro masto platumas, o pusantro masto aukštumas.

* per. 35, 12 ir 37, 1.

11. Ir turite ją *geriausioju auksu iš vidaus ir iš viršaus aptraukti; ir daryk auksiną vainiką aukštai aplinkui.

* Ebr. 9, 4.

12. Ir nuliejęs ketures auksines rinkes, pritaisyk tas prie visų keturių kampų, taipo, kad dvi rinki ant vienos, o vėl dvi rinki ant antrosės pusės kabėtų,

13. Ir daryk kartis iš cėdrų medžio ir aprauk tas auksu.

14. Ir įkišk jas į tas rinkes abypusiai skrynės, jeib tomis ją pakeltų ir neštų;

15. Ir turės rinkėse pasilikti, o ne ištrauktos buti.

16. Ir į tą skrynę turi įdėti *liudijimą, kurį aš tau duosiu.

* Ps. 34, 29. Ebr. 9, 4.

17. Taipojau ir turi *malonės krasę daryti iš geriausiojo aukso; pustrečio masto tur buti jos ilgumas, o pusantro masto jos platumas.

* Ps. 35, 12. Ps. 37, 6.

18. Ir turi daryti du Kėrubynu iš čysto aukso prie abiejų galų malonės krasės,

19. Kad viens Kėrubas būtų ant šio, o antrasis ant antrojo galo, ir taipo du Kėrubynu būtų prie malonės krasės galų.

20. O Kėrubynai tur *išskėsti savo sparnus aukštai per viršų, kad juodu savo sparnais malonės krasę apdengtų, ir kožno veidas prieš antrą stovėtų; bei jų dviejų veidai ant malonės krasės tur žiūrėti.

* Ps. 37, 9.

21. Ir uždėk malonės krasę viršuje antskrynės, ir *įdėk į skrynę liudijimą, kurį aš tau duosiu.

* 1 Kar. 8, 9. s. Ebr. 9, 4.

22. Iš tos *vietos aš tau liudysiu ir su tavimi kalbėsiu, butent iš malonės krasės tarp tų dviejų Kėrubynų, kuriuodu ant liudijimo skrynės yra, vislab, ką aš (per tavę) prisakydysiu vaikams Izrael.

* Ps. 30, 6. 36. 4 Maiž. 7, 89.

23. Dar ir *stalą iš cėdro medžio darysi, dviejų mastų tur buti jo ilgumas, vieno masto jo platumas ir pusantro masto jo aukštumas.

* Ps. 35, 13. Ps. 37, 10.

24. O tą tu turi *aptraukti geriausioju auksu, ir auksiną vainiką aplinkui daryti,

* per. 37, 11.

25. Ir vieną lystę aplinkui per plaš-

taką aukštą, ir auksiną vainiką ap-link lystę.

26. O ketures auksinas rinkes prie jo turi daryti, į ketures vietas jo keturių kojų.

27. Arti apačios lystės tur rinkės buti, kad kartys įkišamos, ir stalas panešamas būtų.

28. Ir kartis iš cėdro medžio darysi ir tas auksu aptrauksi, kad tomis stalą paneštų.

29. Taipojau ir jo bliudus, kupkas, kragus, kaušus padaryk iš čysto aukso, kad tais išpiltų ir įpiltų.

30. Ir ant to stalo man visados *šventos duonos kepalus turi uždėti.

* 1 Zom. 21, 6.

31. Dar ir *liktorių iš plono bei čysto aukso turi padaryti, kurio liemuu tur buti su ruomis, šolėmis, guzikais ir žolėmis.

* per. 35, 14 ir 37, 17.

32. Šešios ruros tur iš liktoriaus šalių išeiti, iš kiekvienos pusės trys ruros.

33. Kiekviena rura tur turėti tris atviras šoles, guzikus ir kvietkas; tai tur buti tos šešios ruros iš liktoriaus.

34. O liemuu liktoriaus tur ketures atviras šoles su guzikais ir su žolėmis turėti;

35. Ir po vieną guziką po dviem ruomis, kurių šešios iš liktoriaus išeina.

36. Nės abu, jų guzikai ir ruros, tur iš jo išeiti, vislab *stiprus ir čystas auksas.

* per. 37, 22.

37. O viršui septynes liampas padarysi, prieš kits kitą šviečiančias,

38. Ir žvakšnypšles, bei išgesinančias šoleles iš čysto aukso.

39. Iš *šimto svarų geriausiojo aukso tu tai vislab padarysi, su visais šiais rykais.

* per. 37, 24.

40. Ir dabokis, kad *tai viską taipo padarytumbei pagal jų pavyzdį, kurį regėjai ant kalno.

* Ps. 26, 30. Darb. Ap. 7, 44. Ebr. 8, 5.

Perskyrimas 26.

Kokiu būdu šėtra šventinčios tur buti daryta.

Namus turi *padaryti iš dešimt kaurų, iš baltų susuktų šilkų, iš mėlynų šilkų ir iš šarlotų bei raudonų šilkų; Kėrubynus į tus turi jausti gražiausiai. *per. 36, 8.

2. *Ilgumas vieno kouro tur buti dvidešimt ir aštuonių mastų, platumas keturių mastų, o visi dešimt tur buti lygus.

* per. 36, 9.

3. Ir tų kaurų sudavadysi po penkis, vieną prie kits kito.

4. Ir ąseles turi padaryti iš mėlynų šilkų abypusiai kaurų, kursurišti reiks, jeib po du ir po du savo vietose surišami būtų.

5. Penkis dešimts ąselių prie kiekvieno kouro, kad kits kitą surištų.

6. Ir turi penkis dešimts kabių iš aukso padaryti, kad tais kaurus sukabintų prie kits kito, jeib namai iš jų pastotų.

7. Tu turi ir *uždangą iš oškų plaukų daryti, kad šėtrą viršuje namų tuomi uždengtų iš vienuolika kaurų.

* per. 35, 11 ir 36, 14.

8. Ilgumas vieno kouro bus trisdešimts mastų, o platumas keturių mastų, ir visų vienuolika didumas tur lygus buti.

9. Penkis suraiščiosi, ir šešis taipojau, kad šeštąjį kaurą dvilinkai užkabintumbei prišakije šėtros.

10. Ir turi prie kiekvieno kouro penkis dešimts ąselių jų vietose padaryti, jeib galai į kits kitą susieitų.

11. Irgi penkis dešimts varinių sakčių turi padaryti, ir tas saktis į ryšelius įsegti, kad šėtra sustatyta ir viena šėtra pastotų.

12. Ale kas perilgu ant kaurų šėtros, tai per pusę duok perkabėti ant šėtros.

13. Abypusiai kaip masto miera; kad palaikas ant šėtros šalies būtų ir ją abypusiai uždengtų.

14. Ant viršaus šio uždangalo padaryk dar *kitą dangalą iš raudonokų avinų kailių, ir ant šio viršaus vėl kitą iš obšrų kailių.

* per. 36, 19.

15. Taipojau ir lentas šiems namams taisyk iš cėdrų medžių, kurios tur stačios stovėti.

* per. 36, 20.

16. Viena lenta dešimt mastų tur buti ilga, o pusanro masto plati.

17. Du capu kiekviena lenta tur turėti, kad pagretam galėtų buti sustatyta. Taip visos lentos šiems namams turi daryti.

18. Dvidešimt jų stovės prieš pietus.

19. Tos keturis dešimts sidabrinių kojų tur turėti, apačioje po dvi koji po kiekviena lenta ties dviem jos capais.

20. Taipojau ant antrosės pusės, prieš šiaurę, vėl dvidešimt lentų tur stovėti,

21. Ir keturis dešimts sidabrinių kojų, po dvi koji po kiekviena lenta.

* per. 36, 26.

22. O gale tų namų į vakarus šešes lentas turi daryti.

* per. 36, 27.

23. Priegtam užpakalije dvi lenti ant abiejų galų tų namų;

24. Jeib *kiekviena abiejų su savo galine lenta iš apačios aukštynopi susileistų ir aukštai prie viršaus lygiai susieitų ir susirakintų.

* per. 36, 29.

25. Kad *aštuonios lentos būtų su savo sidabrinėmis kojomis; tų šešiolika tur būti, po dvi po kiekviena lenta.

* per. 36, 30.

26. Ir turi *užkaiščius daryti iš cėdrų medžio, penkis lentoms prie vienos pusės tų namų,

* per. 36, 31.

27. Ir *penkis lentoms antrajai pusei tų namų, ir penkis lentoms gale namų prieš vakarus.

* per. 36, 32.

28. Ir *turi užkaiščius viduje lentų perkišti, bei visus sudavadyti nuo vieno galo iki kito.

* per. 36, 33.

29. O lentas turi auksu aptraukti, ir jų rinkes iš aukso daryti, kad užkaiščiai čion būtų įdėti.

30. Ir užkaiščius turi auksu aptraukti. Ir šitaipo turi sustatyti tus namus pagal tą abrozą, *kuri tu matei ant kalno.

* Darb. 7, 44. per 25, 9. 40. s.

31. Ir užkabą turi daryti iš mėlynų šilkų, šarlotų, raudonų šilkų, bei susuktų baltų šilkų; o Kėrubynus dailiai turi jausti.

32. Ir turi jį pakabinti ant keturių stulpų iš cėdrų medžio, kurie auksu aptraukti ir auksinus guzikus bei ketures sidabrines kojas tur.

33. Ir užkabą kabėmis turi prikabinti, ir skrynę liudijimo viduje užkabos pastatyti, *kad tarpas jums būtų tarp šventosės ir tarp švenčiausiosios vietos.

* Ebr. 9, 3.

34. Ir *malonės krasę turi pastatyti ant liudijimo skrynės švenčiausioje vietoje.

* Ebr. 9. 5. 2 Maiž. 25, 21.

35. Bet *stalą pastatyk lauke užkabos, ir liktorių ties stalu į pietus linkai tų namų, kad stalas stovėtų į šiaurę.

* per. 40, 20, 22.

36. Ir turi užkabą daryti ant durų šėtros, austą iš mėlynų šilkų, raudonų šilkų, šarlotų bei susuktų baltų šilkų.

37. Ir turi tai užkabai daryti penkis stulpus iš cėdro medžio, auksu ap-

trauktus su auksiniais guzikais ir turi jiems penkes kojas iš vario nuliedyti.

Perskyrimas 27.

Apie deginimo apieros altorių; apie priangį ir apie šventąjį aliejų.

Ir turi pabudavoti *altorių iš cėdro medžio, penkiais mastais ilgą ir platų, keturkampį ir trijų mastų aukštą.

* per. 35, 16 ir 38, 1.

2. Ragus tu turi ant jo visų keturių kampų daryti ir jį variu aptraukti.

3. Padaryk ir puodus pelenams, šiupėles, bliudus, *trišakes, anglinyčias; visus jo rykus iš vario turi daryti.

* 1 Zom. 2, 13.

4. Tu ir varines *narinyčias kaip tinklą turi daryti ir keturias varines rinkes į jų keturias vietas.

* per. 38, 4.

5. Ale iš apačios aukštynlinkai aplink altorių tai turi daryti, kad tos narinyčios pertektų iki į vidų altoriaus.

6. Taipojau ir kartis padaryk tam altoriui iš cėdro medžio variu aptrauktas.

7. Ir tas kartis per rinkes turi perkišti, abypusiai altoriaus, kuriomis galėtų jį nešti.

8. Ir taipo jį iš lentų turi padaryti, kad viduryš tuščias būtų, kaip tau ant kalno rodyta.

9. Taipojau ir tiems namams *pryangį turi padaryti, apkabą iš susuktų baltų šilkų, ant vienos pusės šimtą mastų ilgą prieš pietus,

* per. 38, 9.

10. Ir dvidešimt stulpų ant dvidešimt varinių kojų, ir jų guzikus su jų briaunomis iš sidabro.

11. Taipojau ir prieš šiaurę tur būti apkaba šimtą mastų ilgą, dvidešimt stulpų ant dvidešimt varinių kojų, ir jų guzikus su jų siulėmis iš sidabro.

12. Ale prieš vakarus platumas to pryangio tur apkabą turėti, penkisdešimts mastų ilgą, dešimt stulpų ant dešimt kojų.

13. O prieš rytus platumas to pryangio tur būti penkisdešimts mastų;

14. Taipo, kad apkaba iš vienos pusės būtų penkiolika mastų, o priegtam tris stulpus ant trijų kojų turėtų;

15. O vėl penkiolika mastų ant antrosės pusės, priegtam tris stulpus ant trijų kojų.

16. O durysepryangio tur būti užkaba dvidešimt mastų plati, išausta iš mėlynų šilkų, šarlotų, raudonų šilkų ir su-

suktų baltų šilkų; priegtam keturi stulpai ant savo keturių kojų. *per. 35, 17.

17. Visi stulpai apie pryangį tur sidabrinės siules, sidabrinius guzikus, o varines kojas turėti.

18. Ir ilgumas pryangio tur būti šimtą mastų, platumas penkisdėšimt mastų, aukštumas penkių mastų, iš susuktų baltų šilkų, ir jo kojos tur būti varinios.

19. Ir visi rykai tų namų ant visokio vartojimo, ir visos jo viny, bei visos viny pryangio tur būti varinios.

20. Prisakyk vaikams Izrael, kad tau suneštų čysčiausiąjį tikrąjį aliejų, iš aliejaus medžio išspausť, žibinti, kurį visados viršuje į liampas įpiltų.

21. Šėtroje surinkimo lauke užkabos, kuri prieš skrynę liudijimo kaba. Ir Aaronas bei jo sunus tur tai pagatavyti, *taip rytmečiais, kaip vakarais, Ponui Dievui. Tai įjums tur būti amžinas budas ir įsų vaikų vaikams, tarp vaikų Izrael. *1 Nus. Kar. 17, 40. †2 Maiz. 30, 21.

Perskyrimas 28.

Vyskupiškųjų rubų gražumas Aarono ir jo sunų.

O Aaroną, savo broį, ir jo sunus prie savęs turi imti iš vaikų Izrael, kad jis mano klebonu pastotų, butent Aaronas ir jo *sunus: Nadabs, Abiu, Elėazars bei Itamars. *per. 6, 23. 1 Nus. Kar. 7, 3.

2. Ir turi Aaronui, savam broliui, šventus *rubus padaryti, kurie garbingi ir gražūs būtų. *per. 35, 19.

3. Ir turi kalbėti su visais *išmintingos širdies esančiaisiais, kuriuos aš dvase išminties pripildžiau, kad darytų rubus Aaronui jo įžegnojimui, ir jis mano klebonu pastotų. *per. 31, 2.

4. O *rubai, kuriuos turės padaryti, šitie bus: skydelė, viršutinė vyskupiška sermėga, šilkų sermėga, aukšta sermėga, kepurė ir juosta. Tokius šventus rubus jie tur padaryti tavo broliui Aaronui ir jo sunams, kad mano klebonas būtų. *per. 39, 1.

5. Tam jie te imie aukso, mėlynų šilkų, šarloto, raudonų ir baltų šilkų.

6. *Viršutiniją vyskupišką sermėgą jie tur daryti iš aukso, mėlynų šilkų, šarlotų, raudonų ir susuktų baltų šilkų dailiai. *per. 39, 2.

7. Kad toji ant abiejų pečių sukabinama ir ant abiejų pusių surišama būtų.

8. Lygiu budu ir juosta ant (tos

sermėgos) tur būti padaryta iš aukso, mėlynų šilkų, šarlotų, raudonų ir susuktų baltų šilkų.

9. Ir turi *du žemčiugu, Onik vadinamu, imti ir į tus įpiauti vardus vaikų Izrael, *per. 36, 6.

10. Ant kiekvieno šešis vardus paleiui, kaip po kits kito užgimę.

11. Ir tai darydk per tus mistrus, kurie brangius akmenaičius ir pečvėtes dailiai piauja, taip, kad kiekvienas auksu aptvertas būtų.

12. O tuodu užkabink ant pečių viršutinios vyskupiškos sermėgos, kad tie akmenys būtų *ant paminklo vaikams Izrael, kad Aaronas nešiotų jų vardus ant abiejų savo pečių, Ponui Dievui ant atsiminimo. *per. 39, 7.

13. Ir aukso kabės turi padaryti,

14. Bei du lenciugu išgeriausiojo aukso su dviem galais, o sąnarius į kits kitą kabančius, ir tus į kabės turi įkabinti.

15. *Urėdo skydelį padaryk dailiai, kaip viršutiniją vyskupišką sermėgą iš aukso, mėlynų šilkų, šarlotų, raudonų ir susuktų baltų šilkų. *per. 39, 8.

16. Keturkampis tur būti ir dvilinks; jo ilgumas tur būti plaštaka, o jo platumas vėl plaštaka.

17. O tą turi išpildyti keturiomis eilėmis žemčiųų; pirmoji eilė t'esie: Sarders, Topasers bei Smaragds;

18. *Antroji: Rubins, Sapyrs, Diamants; *per. 39, 11.

19. Trečioji: Linkurers, Akats, Ametists:

20. Ketvirtoji: Tirkysas, Oniks, Jaspis; auksu jie tur aptverti būti visose eilėse.

21. Ir turės stovėti pagal dvyliką vardus vaikų Izrael, iškasti nuo mistro, žemčiųus dailiai piauti mokančio, kiek viens savo vardu pagal dvyliką giminių.

22. Ir turi *lencugėlius padaryti prie skydelio, su dviem galais; o sąnarius, į kits kitą sukabinančius, iš geriausiojo aukso. *per. 39, 15.

23. Ir du aukso žiedu prie skydelio, taip, kad tuodu žiedu prie dviejų galų skydelio prisegtumbei,

24. Ir tuodu iš aukso darytu lencugėliu į tuo pačiuodu žiedu prie abiejų galų skydelio įkabintumbei.

25. Ale kitudu galu tų dviejų len-

cugelių turi į dvi kabi dėti ir jas prisegti ant pečių apatinios sėrmėgos, prieš kits kitą.

26. Ir *turi kitudu auksinu žiedu padaryti ir prie kitų dviejų galų skydelės prisegti jų vietoje iš vidaus prieš viršutiniją vyskupišką sėrmėgą. *per. 39, 19.

27. Irgi vėl kitudu auksinu žiedu turi padaryti, ir į abu kampu apačioje viršutiniosės vyskupiškos sėrmėgos prieš kits kitą susegti viršuje, kur sėrmėgos galai susileidž, dailiai.

28. O tą skydelį tur su jo rinkelėmis su mėlynu šniuru prie sėrmėgos rinkių primegsti, kad drutai prie tos dailiai padarytosės viršutiniosės vyskupiškos sėrmėgos prigultų, neigi šitas skydelis nuo tos sėrmėgos atsiliuosuotų.

29. Taipo Aaronas vardus vaikų Izrael tur nešioti urėdo skydeliye ant savo širdies, eidamas į šventinyčią, Ponui Dievui ant atsiminimo visados.

30. Ir turi į tą *urėdo skydelį įdėti šviesą ir teisybę, kad ant širdies Aaronu būtų, jam einant į šventinyčią Pono Dievo, bei nešant urėdo skydelį vaikų Izrael ant savo širdies po Pono Dievo akių visadai.

*3 Maiž. 8, 8. 4 Maiž. 27, 21. 5 Maiž. 33, 8.

31. Ir *šilkų sėrmėgą po viršutiniją vyskupišką sėrmėgą turi padaryti iš vienų mėlynų šilkų. *per. 39, 22.

32. Ir viršui vidurije tur skylė buti, ir rumbas apie tą skylę sustulpuotas, kad ne suplyštų.

33. O aplink apatiniją siulę granotobuolius turi daryti iš mėlynų šilkų, šarlotų bei raudonų šilkų, visur aplink, o tarp jų auksinius zvanelius, taipjau visur aplink.

34. Kad viens auksinis būtų zvanelis, potam granotobuolis, ir vėl auksinis zvanelis bei vėl granotobuolis visur aplinkui prie siulės tos šilkų sėrmėgos.

35. Ir Aaronas taja tur apsirėdyti be tarnaudamas, kad jo skambėjimas būtų girdėtas, jam išeinant ir įeinant į šventinyčią po akių Pono Dievo, kad ne numirtų.

36. Tu taipojau ir *žestelį ant kaktos dedamą turi padaryti iš geriausiojo aukso, ir į tą įkasti, kaip į pečviečius įkasti liub: Šventybė Pono Dievo. *per. 39, 30.

37. Ir tą turi prisegti prie mėlyno šniuro prišakije prie kepurės

38. Ant kaktos Aaronu, kad taipo Aaronas *neštų nusidėjimus šventųjų apierų, kurias vaikai Izrael šventina visose dovanose savo šventos apieros; ir tą jis visados ant kaktos turi nešti, kad juos su Ponu Dievu įsuderintų.

*Jon. 1, 29. †2 Kor. 5, 19.

39. O *ir ankštąją sėrmėgą turi pasiuti nuo baltų šilkų ir kepurę iš baltų šilkų, bei juostą auksu išsiutą. *per. 39, 27.

40. O sunums Aaronu turi padaryti sėrmėgas, juostas ir kepures, bičnas ir mandagias.

41. Ir tais turi aprėdyti savo brolių Aaroną bei jo sunus. Ir turi *juos pamostyti ir jų rankas pildyti ir juos šventinti, kad mano klebonais būtų.

*3 Maiž. 8, 12.

42. Ir turi jiems pasiuti marškonas kelines, uždengti kuną jų gėdos, nuo blauzdų iki kulšų.

43. Ir Aaronas bei jo sunus tomis tur būti apvilkti, eidami į šėtrą susirinkimo, arba artindamies prie altoriaus, kada tarnauja šventinyčioje, kad ne nešiotų savo nusidėjimus ir ne numirtų. Tai jam ir jo vaikams *amžinas tur būti budas. *per. 27, 21 ir 29, 28.

Perskyrimas 29.

Klebonų įžegnojimas ir apiera.

O ir tai yra, ką *tu jiems turi daryti, kad jie man į klebonus įžegnoti būtų. Imk jauną jautuką bei du avinų be kliaudo, *Maiž. 8, 2.

2. Neraugintos duonos ir neraugintų prapločių, aliejumi sumaišytų, ir neraugintų ragaišių, aliejumi apteptų; iš kviečių miltų tai vislab turi kepti.

3. O į pintinį tai turi sudėti ir pintinije prinešti su jautuku ir su dviem avinam.

4. Ir *Aaroną su jo sunumis prie durų šėtros susirinkimo privedęs, vandenimi tur numazgoti. *per. 40, 12. 13.

5. Ir ėmęs tus rubus, Aaroną turi aprėdyti ankštąją sėrmėgą ir šilkų sėrmėgą ir viršutiniją vyskupišką sėrmėgą ir skydele prie tos sėrmėgos; ir turi jį apjuosti ant viršaus viršutiniosės vyskupiškos sėrmėgos,

6. Ir uždėti kepurę ant jo galvos ir šventąjį vainiką prie kepurės;

7. Ir turi imti *pamostijimo aliejų, ir ant jo galvos užpilti ir jį mostyti.

*per. 30, 25.

8. Ir jo sunus taipojau turi privesti ir juos ankštąja sėrmėga aprėdyti;

9. O abejus, kaip Aaroną, taip ir juos, juostomis apjuosti, ir jiems kepures uždėti, kad jie klebonų urėdą palai-kytų amžinai. Ir turi Aaronui bei jo sunums rankas *pildyti, *per. 28, 31.

10. Ir tą jautuką privesti prie šėtros susirinkimo. Ir Aaronas su savo sunumis turės savo rankas uždėti ant jaunojo jautuko galvos.

11. Ir turi tą jautuką pamušti Ponui Dievui pas duris šėtros susirinkimo,

12. Bei jo kraujo ėmęs turi tą ant ragų altoriaus dėti savo pirštu, ir visą kitą kraują išlieti prie dugno altoriaus.

13. Ir turi *visus taukus imti nuo žar-nų, ir tinklą nuo kepenų, bei abu inkstu su taukais apaugusiu, ir turi ant al-toriaus uždegti. *3 Maiž. 3, 3. 4. 10. 11. per. 7, 4.

14. Ale *jautuko mėsa, skurą ir mėšlus lauke abažo ugnimi turi su-deginti, nės apiera yra už griekus.

*3 Maiž. 4, 11. 12. per. 8, 16. Ebr. 13, 11.

15. Bet vieną tų dviejų avinų tu turi imti, ir *Aaronas su savo sunumis tur savo rankas ant to avino galvos uždėti;

3 Maiž. 8, 18.

16. Tai jį turi papiauti ir jo kraujo ėmęs visą altorių aplinkui apšlakstyti.

17. Bet tą aviną į stukius turi su-piaustyti ir jo vidurius bei blauzd-kaulius numazgoti ir ant jo stukių bei galvos uždėti,

18. Ir *visą aviną uždegti ant alto-riaus; nės jis yra deginimo apiera Ponui Dievui, † saldus kvapas, ugnis Pono Dievo. *3 Maiž. 8, 21. † 1 Maiž. 8, 21.

19. O antrąjį aviną tu turi imti, ir Aaronas su savo sunumis tur savo rankas ant jo galvos uždėti,

20. Ir turi jį papiauti ir jo kraujo ėmęs Aaronui bei jo sunums ant de-šinės ausies pakremslės dėti, ir ant nykščio jų dešinės rankos, ir ant di-džiojo piršto jų dešinės kojos; ir turi kraują visur aplink altorių šlakstyti.

21. Ir turi to kraujo ant altoriaus imti ir mostijimo aliejaus, ir Aaroną ir jo rubus, jo sunus ir jų rubus ap-šlakstyti; tai jis ir jo rubai, jo sunus ir jų rubai, bus pašventinti.

22. Po to turi imti *taukus nuo avino, uodegą ir taukus nuo vidurių, tinklę nuo kepenų ir abu inkstu su jų taukais

ir dešinį petį (nėsa tai yra avinas pa-šventinimo),

*3 Maiž. 8, 16. 25.

23. Ir vieną duonos kepalą ir vieną aliejaus ragaišį ir vieną praplotį iš pintinės neraugintosės duonos, po akių Pono Dievo stovinčiosės,

24. O *uždėk tai vislab ant rankų Aarono ir jo sunų, aukuodamas Po-nui Dievui.

*3 Maiž. 8, 27.

25. Po to atėmęs nuo jų rankų uždegk ant altoriaus deginimo apierai, *ant saldaus kvapo Ponui Dievui, nėsai yra ugnis Pono Dievo. *3 Maiž. 1, 9.

26. Ir turi imti krutinę avino įžeg-nojimo Aarono ir turi aukuoti po akių Pono Dievo; tai *tavo dalis bus.

*3 Maiž. 8, 27).

27. Ir taip turi *šventinti subuojimo krutinę bei aukavimo petį, kurie su-buoti ir aukuoti yra nuo avino įžegno-jimo Aarono ir jo sunų. *4 Maiž. 6, 20.

28. Ir tur Aarono bei jo sunų *buti amžinu budu nuo vaikų Izraėl; nės yra aukavimo apiera. Ir aukavimo apieros tur Pono Dievo buti nuo vaikų Izraėl prie jų dėkavonės bei aukavimo apierų.

*per. 28, 43.

29. Ale šventuosius rubus Aarono tur jo sunus gauti po jo galvos, jeib tuose pamostyti ir jų rankos pildytos būtų.

30. Kas iš jo sunų į jo vietą vy-skupu pastos, tas septynes dienas tais tur apsivilkti eidamas į šėtrą susirin-kimo, kad tarnautų šventinyčioje.

31. O tu turi imti tą aviną įžegnoji-mo ir jo mėsa šventoje vietoje virti.

32. O *Aaronas su savo sunumis tur valgyti mėsos to avino draug su duona iš pintinės pas duris derėjimo šėtros.

*3 Maiž. 24, 9.

33. Nėsai suderėjimas tuomi pastojo ant pildymo jų rankų, kad šventiti būtų. Kits ne tur to valgio valgyti, nėsai tas valgis šventas.

34. O jei kas liktų tos šventosės mėsos ir tos duonos iki rytojaus, tą ugnimi turi sudeginti ir ne valgyti, nės šventa yra.

35. Ir šitaip turi daryti su Aaronu ir su jo sunumis, vislab, ką aš tau prisakiau: septynes dienas tu turi jų rankas pildyti,

36. O kas dieną pamušti vieną jautį į griekų apierą ant suderėjimo; ir turi altorių apšlakstyti, kad tu jį su-

derini, ir turi jį mostyti, kad pašvent-
tįtas būtų.

37. Septynes dienas altorių turi su-
derinti ir jį šventinti, kad pastotų al-
toriumi, švenčiausiuoju. Kurs altorių
nor pakurtinti, tas šventitas tur būti.

38. O taipo su altoriumi turi daryti:
dvejatą mituliu avinėliu kas dieną ant
to altoriaus turi apieravoti,

39. Vieną avinėlį rytmečiais, o an-
trąjį pavakarėje,

40. Ir prie kiekvieno avinėlio desėtinę
kviečių miltų, sumaišytų su ketvirtu
daliku saiko In (vadinamo) sugriusto
aliejaus, ir ketvirtą dalį saiko In (va-
dinamo) vyno ant gėrimo apieros.

41. Su antruoju avinėliu pavakarėje
turi daryti, kaip su valgymo ir gėrimo
apiera rytmetiję, ant saldaus kvapo,
ugnį Ponui Dievui.

42. Tai yra dieniškoji deginimo apiera
pas jūsų vaikų vaikus už durų šėtros
susirinkimo Ponui Dievui, čionai aš
jums pasirodysu ir su tavimi kalbėsu.

43. Čionai *aš vaikams Izrael iš-
pažystamas ir šventinamas busu savo
šlovėje; *per. 20, 24.

44. Ir šėtrą susirinkimo su alto-
riumi šventįsu; ir Aaroną su jo su-
numis sau vyskupais įdėsu;

45. Ir tarp vaikų Izrael gyvėsu ir
jų Dievas busu,

46. Kad jie žinotų manę esantį Vieš-
patį, jų Dievą, kurs juos iš Egipto
žemės išvedęs, kad aš tarp jų gyven-
čiau: Aš Viešpats, jų Dievas.

Perskyrimas 30.

Apie ruginimo altorių, uždėtąją mėzlavą, praustuvę,
mostijimo aliejų bei ruginimo žoles.

Dar ir *ruginimo altorių iš cėdro
medžio turi daryti, kad ant to smil-
koma būtų; *per. 37, 25. a.

2. Vieno masto ilgą ir platų, lygiai
keturkampį, ir dviejų mastų aukštą
su jo ragais.

3. Ir turi jį su geriausiuoju auksu
*aptraukti, jo dangalą ir jo sienas ap-
linkui, ir jo ragus. Ir turi vainiką iš
aukso aplink daryti, *per. 37, 26.

4. Ir *dvi aukso rinki po vainiku
abypusiai, per kurias kartis perkišti
ir jį tomis nešti galėtų. *per. 37, 27.

5. *Kartis taipojau iš cėdro medžio
turi daryti ir auksu aptraukti. *per. 37, 28.

6. Pastatydamas tą pas užkaba, kur-
sai už skrynės liudijimo kaba, ir ties
malonės krase, ant liudijimo esančia,
*nuo kurios aš tau liudysu. *per. 25, 22.

7. Ir Aaronas ant to tur smilkyti
*geras smilkinimo žoles kas rytą,
kada liampas taiso. *Apreiš. 5, 8.

8. Taipojau liampas pavakarėje uždeg-
dams tokius rukymus vėl tur smilkyti.
Tai dieniškasis tur būti smilkymas
Ponui Dievui pas jūsų vaikų vaikus.

9. Jus *svetimus rukymus ant to ne
turite smilkyti, ir nei jokią deginimo
arba valgymo arba gėrimo apierą ant
to ne turite apieravoti. *3 Maiž. 10, 1.

10. Ir Aaronas tur vieną kartą per
metą ant jo ragų suderinimą daryti su
krauju apieros už griekus ant suderi-
nimo. Toksai suderinimas tur *vieną
kartą per metą nusiduoti prie jūsų
vaikų vaikų; nėra tas esti Ponui Dievui
švenčiausias. *Ebr. 9, 7, 23. per. 10, 14.

11. Ir Ponas Dievas kalbėjo su Mai-
žėšiumi, sakydams:

12. Kad tu *vyriausiasias galvas tarp
vaikų Izrael suskaitysi, tai kožnas tur
duoti Ponui Dievui suderinimą savo
dušios, kad juos ne užpultų kokia
sloga, kaip bus suskaityti.

*4 Maiž. 1, 2. s. per. 26, 2.

13. O kiekvieni drauge skaitliu-
je esąsis turės duoti pusę syklo pagal
syklą šventinyčios (o *syklas yra dvi-
dešimt Gėra); ta pusė syklo tur būti
aukavimo apiera Pono Dievo.

*3 Maiž. 27, 25. 4 Maiž. 18, 16.

14. Kas skaitliu-je yra nuo dvidešimt
metų ir daugiau, tas tur tokią auka-
vimo apierą Ponui Dievui duoti.

15. Bagotasis ne privalys daugiau
duoti, o pavargulys ne mažiaus, kaip
pusę syklo, duodamą Ponui Dievui
į dovaną už suderinimą jų dušių.

16. O tu tus pinigų suderėjimo turi
surinkti nuo vaikų Izrael ir ant Dievo
šlužmos šėtros susirinkimo išvartoti,
kad vaikams Izrael būtų atsiminimas
po akių Pono Dievo, kad jų dušioms
atsileistų.

17. Ir Ponas Dievas kalbėjo su Mai-
žėšium ir tarė:

18. Tu ir *varinį ryką turi daryti su va-
rine koja, mazgotis, ir tą turi pastatyti
tarp šėtros susirinkimo bei altoriaus,
ir vandenį įpilti, *per. 35, 16 ir 32, 18 ir 40, 30.

19. Kad Aaronas su savo sunumis savo rankas ir kojas tame nusimazgotų,

20. Eidami į šėtrą susirinkimo arba prie altoriaus, kad tarnautų su smilkymais, su ugnimi Pono Dievo,

21. Kad ne numirtų. *Tai amžinas budas tur pasilikti, jam ir jo vaikams prie jų vaikų vaikų. * per. 28, 43.

22. Ir Ponas Dievas kalbėjo su Maižėsium ir tarė:

23. Imkis geriausių ir skaniai kvepiančių žolių, brangiausių mirų penkis šimtus syklų, ir pusę tiek cinamonų, du šimtu ir penkiasdešimt, o kalmusų vėl pustrečio šimto,

24. Ir kasijų penkis šimtus, pagal syklą šventinyčios, ir aliejaus iš alyvų medžio vieną saiką In (vadinamą),

25. Ir padaryk šventą *mostijimo aliejų pagal aptiekorių žinę. * per. 29, 7 ir 37, 29.

26. Ir tuomi turi *mostyti šėtrą susirinkimo bei skrynę liudijimo,

27. Stalą su visais jo rykais, liktorių su jo rykais ir ruginimo altorių,

28. Deginimo apieros altorių su visais jo rykais ir mazgotuvę su jos koja.

29. Ir taipo turi juos pašventinti, kad švenčiausieji būtų; nės kas juos nor pakrutinti, tas tur pašventintas būti.

30. Aaroną ir jo sunus taipojau turi mostyti ir man į klebonus šventinti.

31. Ir turi su vaikais Izrael kalbėti ir tarti: šis aliejus tur man šventa mostis būti pas jūsų vaikų vaikus.

32. Ant žmogaus kuno ne turės būti lietas, ir tam lygaus ne turi daryti; nės yra šventas, dėl to ir jums tur šventas būti.

33. Kurs tokį daro, arba kitam duoda, tas bus išgaišintas iš savo žmonių.

34. Ir Ponas Dievas tarė Maižėsiui: imkis skaniai kvepiančių žolių, balsamų, šaktų, galbų, bei čysto kodylo, vieno tiek, kiek kito,

35. Ir daryk *rukymus iš tų, pagal aptiekorių žinę sumaišytus, kad čysti ir šventi būtų. * per. 35, 15 ir 37, 29.

36. O smulkiai turi sugriusti, ir tokiai dėti ties liudijimu šėtroje susirinkimo, iš kur aš tau liudysu; tai jums švenčiausia tur būti.

37. Ir tokių rukymų sau ne turite pasidaryti, bet Ponui Dievui vienat tur šventi būti.

38. Kurs tokių sau padarys, kad tais

rukimų, tas bus išgaišintas iš savo žmonių.

Perskyrimas 31.

Darbu mistrai, zokano tobyč'os.

Ir Ponas Dievas kalbėjo su Maižėsium ir tarė:

2. Štai, aš vardu pavadinau *Bezaleelį, sunų Uri, sunaus Ur, iš giminės Juda, * per. 35, 30.

3. Ir jam daviau Dvasę Dievo, *išmintį ir protą ir išpažinimą ir visokią darbą, * 1 Karal. 7, 14.

4. *Dailiai dirbti auksą, sidabrą, varią, * per. 35, 32.

5. *Dailiai žemčiugus išpauti ir įstatyti, ir dailiai sutašyti medžius, padaryti visokius darbus. * per. 35, 33.

6. O štai, aš jam pridaviau Aaliabą, sunų Akisamako, iš giminės Dan, ir visokių išmintingųjų išmintį į jų dviejų širdį įdėjau, padaryti vislab, ką aš tau prisakiau:

7. Šėtrą susirinkimo, skrynę liudijimo, malonės krasę ant tos ir visus šėtros rykus,

8. Stalą ir jo rykus, gražųjį liktorių ir jo visus rykus, ruginimo altorių,

9. Deginimo apieros altorių su visais jo rykais, mazgotuvę su jos koja,

10. *Urėdo rubus bei šventuosius rubus vyskupo Aarono irgi rubus jo sunų ant vyskupystės, * per. 35, 19.

11. Mostijimo aliejų ir rukymus iš skaniai kvepiančių žolių ant pašventinimo; vislab, ką aš tau esmi liepęs, juodu padarys.

12. Ir Ponas Dievas kalbėjo su Maižėsium tarydams:

13. Pasakyk vaikams Izrael ir tark: *švęskite mano Sabatą, nesa ta yra ženklas tarp manęs ir tarp jūsų ant jūsų vaikų vaikų, kad žinotumbit, manę esantį Poną Dievą, kurs jus pašventina. * per. 20, 8.

14. Todėl švęskite mano Sabatą, nesa ta jums šventa tur būti. Kurs tą ne švęs, tas smerčiu turės numirti. Nės kurs kokį darbą toje dirbs, to dušia bus išgaišinta iš savo žmonių.

15. Šešes dienas reikia dirbti, o sekmioje dienoje yra Sabata, šventoji atilsis Pono Dievo. Kurs darbą dirbs Sabatoje, tas smerčiu tur mirti.

16. Togidėl vaikai Izrael Sabatą tur

švesti, kad ją ir jų vaikų vaikai švęstų ant amžino derėjimo.

17. Ji amžinu yra ženklų tarp manęs ir tarp vaikų Izrael. Nės *šešiose dienose sutvėrė Pons Dievs dangų ir žemę, o sekmoje dienoje jisai išsėjos ir atsigavino. *1 Maiž. 2, 2.

18. Ir kaip Ponas Dievas iškalbėjęs buvo su Maižėsiumi ant kalno Sinai, įdavė jam dvi toblyči liudijimo, tie dvi buvo iš akmens daryti ir pirštu Dievo parašyti.

Perskyrimas 32.

Balvonystės koravonė ant lietojo versio išrodyta.

O žmonės matydami, Maižėšių užtrunkantį nuo kalno sugrįšti, susirinko prieš Aaroną ir sakė jam: skubikis ir padaryk mums dievus, kurie *pirm mūsų eitų! nėra mes ne žinom, kas tam vyrui Maižėšiui tikos, kurs mus išvedė iš Egipto žemės. *Darb. 7, 40.

2. Aaronas sakė jiems: nuplėškite aukso žiedus nuo ausių savo moterų, sunų bei dukterų ir atneškite man.

3. Tai visi žmonės nuplėšė auksinus savo žiedus nuo savo ausių ir atnešė tus Aaronui.

4. Ir jis tus ėmęs iš jų rankų pasiženklino pavyzdį sau darydams ir nuliejo *nulieta versį. Tai jie tarė: tai tavo dievai, Izrael, kurie tavę išvedė iš Egipto žemės. *Ps. 106, 19, 20.

5. Aaronas tai išvydęs pabudavojo jamui altorių ir davė iššaukti, sakydams: Rytoj *bus Pono Dievo šventė. *Ozeā 7, 5.

6. O rytmetije anksti atsikėlę apieravojo deginimo apierą, o dar prie tos atnešė ir dėkavonės apierą. Potam *pasisėdo žmonės valgyti ir gerti ir sustoję pradėjo žaisti. *1 Kor. 10, 7.

7. Ale Ponas Dievas sakė Maižėšiui: eik, nukopk žemyn, nėra *tavo žmonės, kurius tu išvedei iš Egipto žemės, susigriešijo. *5 Maiž. 9, 12.

8. Jie teip veikiai iškrypo iš to kelio, kurį aš jiems prisakiau. Jie nulieta versį sau pasidarė, jam kloniojos ir jam apieravojo sakydami: tai *tavo dievai, Izrael, kurie tavę iš Egipto žemės išvedė. *1 Karal. 12, 28.

9. Ir Pons Dievs sakė Maižėšiui: aš *matau, kad jie kietsprandi žmonės yra. *per. 33, 3. 5 Maiž. 9, 13.

10. O dabar leisk manę, kad aš ant jų perpykčiau ir juos išpustychiau, *tai aš tavę didžiu žmonių pulku padarysu. *4 Maiž. 14, 12.

11. Ale Maižėšius *didei meldė Poną Dievą savo sakydams: ak Pone Dieve, kam tavo papykis nor užėti ant tavo žmonių, kurius tu su dide galybe ir su sylinga ranka iš Egipto žemės išvedei? *4 Maiž. 14, 13. Ps. 106, 23.

12. Kodėl Egiptiečiai turėtų sakyti ir tarti: *jis juos ant jų prapuolino išvedė, kad juos pasmaugtų tarp kalnų ir išpustytų juos nuo žemės apskritumo? Liaukis nuo papykio savo narso ir buk malonus piktenybei savo žmonių. *4 Maiž. 14, 13. s.

13. *Atsimink savo tarnų, Abraomo, Izaoko bei Izraelio, †kuriems tu pat-sai prie savęs prisiekei ir jiems pažadėjai sakydams: aš jūsų vaikus plătysu kaip žvaigždes ant dangaus, ir visa žemę, jums pažadėtąją aš duosiu jūsų vaikams, ir jie apturės tą amžinai. *5 Maiž. 9, 27. †1 Maiž. 22, 16.

14. Taip pasigailėjo Pons Dievs to pikto, ką buvo grumzdęs savo žmonėms užleisti.

15. Maižėšius atsigręžęs nukopo nuo kalno laikydams dvi toblyči liudijimo savo rankoje, tiedvi abypusiai buvo aprašyti.

16. O *patsai Dievas tiedvi buvo padaręs ir raštus pats į tiedvi įrašęs. *Ps. 31, 18. 5 Maiž. 9, 10.

17. O kaip Jozuvas išgirdo žmonių šauksmą, kad šukavo, tarė jisai Maižėšiui: yra toksai šauksmas abaže, kaip kare.

18. Jis atsakė: ne yra šauksmas prieš kits kitą, kaip pergalinčiųjų bei pergalėtųjų, bet aš girdžiu šauksmą dainuojančių ir šokinėjančių.

19. O kaip jis arčiaus priėjo prie abažo ir versį bei šokinėjimą išvydo, didei perpykęs išmetė toblyčias iš savo rankų ir sukulė tas apačioje pas kalną.

20. Ir ėmęs *versį, kurį buvo pasidarę, sudegino tą ugnimi ir į dulkes sutrynęs užbėrė ant vandens ir davė vaikams Izrael tą gerti. *5 Maiž. 9, 21.

21. Ir tarė Aaronui: ką tau tie žmonės padarė, kad tokį didį grieką ant jų užkėlei?

22. Aaronas atsakė: miels pone,

atsileisk nuo didžio savo papykio; tu žinai, kad nelabi šie žmonės.

23. Jie sakė man: daryk mums dievus, kurie pirm mūsų eitų, nėra mes ne žinom, kas tikos šiam vyrui Maižėšiui, kurs mus išvedė iš Egipto žemės.

24. Aš sakiau jiems: kas aukso tur, tas te nuplėšie ir te duodie man tą. Ir aš įmečiau tą į ugnį, iš to stojos tas veršis.

25. O kaip Maižėsiaus matė žmones Dievą prastojusius (nės Aaronas savo kalbomis juos buvo išvadžiojęs, norėdams juos gerai pamokinti),

26. Stojosi angoje abažo ir tarė: šen eikite, kurie Ponui Dievui priklausot. Tai susirinko pas jį visi vaikai Lėvi.

27. Ir jis tarė jiems: taip sako Viešpats, Izraelio Dievas: *apsijuoskite kožnas savo kardu aplink savo strėnas ir pervaikščiokit šen ir ten nuo vieny vartų iki kitų per abažą, ir žudykit kožnas savo brolių, gentį bei artymą.

* 1 Zom. 25, 13.

28. Vaikai Lėvi darė, ką jiems Maižėsiaus buvo prisakęs, ir puolė tą dieną iš žmonių trys tukstančiai vyrų.

29. Tai sakė Maižėsiaus: šventikit šiandien savo rankas Ponui Dievui, kožnas ant *savo sunaus ir brolio; kad šiandien žegnonė ant jūsų butų duota.

* 5 Maiž. 33, 9.

30. O ryto metą tarė Maižėsiaus žmonėms: jus labai sunkiai susigriešijot, taigi aš dabar pas Poną Dievą užkopsu, rasi atleis jums jūsų griekus.

31. O kaip Maižėsiaus vėl pas Poną Dievą buvo užkopęs, tarė jisai: ak tie žmonės didei susigriešijo ir aukšinus dievus sau pasidarė.

32. Taigi atleisk jiems jų griekus; jei ne, tai išgesyk ir manę iš *savo knygų, kurias tu rašei!

* Ps. 69, 29. Rym. 9, 3. Pil. 4, 3.

33. Ponas Dievas tarė Maižėšiui: ką? aš tą išgesysu iš savo knygų, kurs prieš manę susigriešija.

34. Taigi nuėjęs nuvesk tus žmones ten, kur aš tau sakiau. Štai, *mano Angielas eis pirm tavęs. Aš jų griekus jau koravosu, kad mano čėsas prieis juos koravoti.

* per. 13, 21 ir 14, 19 ir 23, 20, 23. Jėz. 63, 9.

35. Šitaipo koravojo Pons Dievs tus žmones, kad tą veršį pasidarydino, kurį Aaronas buvo padaręs.

Perskyrimas 33.

Maižėsiaus Dievo meldžia už žmones ir nor Pono Dievo garbę regėti.

Ponas Dievas tarė Maižėšiui: eik, nusi-traukitės iš čia, tu ir tie žmonės, kuriuos tu iš Egipto žemės išvedei, į tą žemę, kurią aš *Abraomui, Izaokui ir Jokubui su prysiega esmi žadėjęs ir taręs: tavo vaikams aš tą duosu. * 1 Maiž. 50, 24.

2. Ir pirm tavęs aš siųsu *Angielą ir pravarysu Kananytus, Amorytus, Etytus, Perezytus, Evytus bei Jebusytus,

* per. 32, 34.

3. Į žemę, kurioje pienas bei medus sklysta. Aš ne trauksiuos drauge su tavim, nėra jus este *kietsprandi žmonės; aš jus ant kelio išgaišiniau. * per. 32, 9.

4. Kaip žmonės tus skaudžius žodžius išgirdo, didei nusismutnijo, ir visi prastais rubais apsirėdė.

5. Ir Pons Dievs kalbėjo Maižėšiui: sakyk vaikams Izrael: jus este kietsprandi žmonės, aš vieną kartą umai jus užklupsu ir sugaišysu. Irgi dabar šalin dėk nuo savęs puikius savo rubus, kad numanyčiau, ką tau turu daryti.

6. Taip vaikai Izrael *padėjo puikius savo rubus pas kalną Orėb.

* Jon. 3, 6.

7. O Maižėsiaus ėmęs šėtrą pastatė ją lauke atstu nuo abažo ir vadino ją šėtrą susirinkimo. Ir kurs Poną Dievą klausiti norėjo, tas turėjo iš-eiti prie šėtros susirinkimo ties abažu.

8. O kad Maižėsiaus išėjo iš šėtros, tai visi žmonės kėlėsi ir pasistojo kiekviens į savo šėtros angą ir žiūrėjo paskui jį, iki jis vėl į šėtrą sugrįžo.

9. O Maižėšiui į šėtrą įėjus, nusileido debesies stulpas ir pasistojo šėtros angoje, tai (Dievs) kalbėjo su Maižėsium.

10. Ir visi žmonės matė debesies stulpą šėtros angoje stovintį ir atsikėlę pasikloniojo kožnas savo šėtros angoje.

11. O Pons Dievs kalbėjo su Maižėsium *nuo veido iki veido, kaipo vyras su savo gentimi kalba. Ir kad vėl sugrįžo pas abažą, tai jo tarnas Jozuvas, sunus Nun, jaunikaitis, ne atstojo nuo šėtros.

* 4 Maiž. 12, 18.

12. Ir Maižėsiaus tarė Ponui Dievui: štai, tu man sakei: „vesk tus žmones aukštin“, ir žinę man ne duodi, kurį tu su manim keti siųsti, norint tu sakei: „aš tavę vardu pažystu, ir tu *malonę radai po mano akių“. * 1 Maiž. 6, 8. Luk. 1, 30.

13. Jeigu tada malonę radau po tavo akių, tai duok man žinoti *tavo kelia, kad tavę pažinčiau ir malonę po tavo akių rasčiau. Ir ben padumok, šius žmones tavo žmones esančius.

*Ps. 103, 7.

14. Jisai sakė: mano veidas eis pirm tavęs, tuomi aš tavę vadžiosiu.

15. O jis atsakė jam: jei tavo veidas ne eis, tai ne vesk mus iš čia toliaus.

16. Nėsa ant kogi numanytumbim, kad aš bei tavo žmonės malonę radom po tavo akių, jei drauge su mumis ne busi? jeib aš ir *tavo žmonies pagirti butumbim tarp visų žmonių, ant šio svieto gyvenančių.

*5 Maiž. 4, 6.

17. Ir Pons Dievs tarė Maižėšui: kaip tu dabar kalbėjai, taip aš ir darysu, nės tu malonę radai po mano akių, ir aš tavę *vardu pažystu.

*2 Tim. 2, 19.

18. O jis sakė: tai duok *man tavo šlovę pamatyti.

*Ev. Jon. 1, 14.

19. Tai (Jis) tarė: aš pirm tavo veido duosu eiti visą savo malonę ir apsakydysu tau Pono Dievo vardą. O *kuriam aš malonus esmi, tam aš esmi malonus, ir ant kurio aš susimilstu, ant to susimilstu.

*Rym. 9, 13.

20. Ir tarė toliaus: mano veidą tu ne gali regėti, *nėsa nei viens žmogus ne gal gyvas išlikti, kurs manę pamatys.

*per. 19, 21. Vald. 13, 22.

21. Ir Pons Dievs toliaus kalbėjo: štai, (juk) yra ruimo pas manę, čionai ant uolos turėsi stovėti.

22. Kadgi dabar *mano šlovę praeis, tai aš duosu tavę uolos plyšėje stovėti, ir †mano ranka tavę apdengs, kol aš praeisu.

*per. 34, 5. 6. †Ps. 139, 5.

23. Ir kad aš savo ranką attrauksu nuo tavęs, tai tu iš užpakalio paskui manę matysi manę; ale mano *veidą nieks ne gal matyti.

*1 Tim. 6, 16.

Perskyrimas 34.

Nauji dvi zokano toblėči; Dievo derėjimas; akaistusis Maižėsiaus veidas.

Ir Ponas Dievas sakė Maižėšui: *išsikirsk dvi akmens toblėči, kaip pirmieji dvi buvo, kad į tas įrašyčiau tus žodžius, kurie ant dviejų pirmųjų buvo, kuriedvi tu sukulei.

*5 Maiž. 10, 1.

2. Ir rytoj buk gatavas anksti užkopti ant kalno Sinai ir tenai ties manim stovėti ant kalno viršaus.

3. O *nei viens su tavim te ne užkoptie, kad nieks ne būtų matytas aplink visą kalną; ir ne duok prieš šį kalną nei avių, nei galvijų vieną ganyti.

*per. 19, 12.

4. Ir Maižėsius iškirto dvi akmens toblėči, kaip pirmieji dvi buvo, ir rytmetije anksti atsikėlęs užkopo ant kalno Sinai, kaip Ponas Dievas jam buvo prisakęs, ir ėmė tiedvi akmens toblėči į savo rankas.

5. Tai Ponas Dievas nusileido debesije ir pasistojęs čionai pas jį apsakė Pono Dievo vardą.

6. Ir kaip Ponas Dievas pro jo veidą praėjo, šaukė jisai: *Viešpatie Pone Dieve, mielaširdingas ir malonus ir kantrus ir didės malonės bei viernybės.

*Ps. 20, 6. 4 Maiž. 14, 18. Neėm. 9, 17. Ps. 86, 5, 15. per. 103, 8. Joël. 2, 13. Jon. 4, 2.

7. Tu išrodai *malonę į tukstančiąją eilę, ir †atleidi nusidėjimus, peržengimus ir griekus, ir po **tavo akių nei viens esti nekaltas; ††Tu tėvų nusidėjimus pajieškai ant vaikų ir jų vaikų vaikų, iki į trečiąją ir ketvirtąją eilę.

*per. 20, 5. 6. 5 Maiž. 5, 10. per. 7, 9. Jēr. 32, 18. † Mik. 7, 18. 19. ** Job. 9, 2. †† 2 Maiž. 20, 5. Ezēk. 18, 20.

8. Ir Maižėsius *skubriai pasikloniojo iki žemės ir meldėsi Jo *2 Nus. Kar. 29, 30.

9. Sakydams: *jei malonę radau, Pone Dieve, po tavo akių, tai eik tu, Viešpatie, drauge su mumis; nės jie yra †kietsprandi žmonės, kad mūsų nusidėjimams ir griekams malonus butumbei ir duotumbei mus pastoti tavo kudikiais.

*1 Maiž. 18, 3. †5 Maiž. 9, 13.

10. Ir Jis tarė: štai, aš derėjimą darysu po visų tavo žmonių akių ir darysu stebuklus, kokie dar ne nusidavė visose žemėse ir tarp visų žmonių; ir visi žmonės, tarp kurių tu esi, *regės Dievo darbus, nėsa stebuklingi daiktai bus, kurius pas tavę darysu.

*per. 103, 7.

11. Pilnavok, ką aš tau šiandien prisakau! štai, aš pirm tavęs pravarysu Amorytus, Kananytus, Etytus, Perezytus, Evytus bei Jėbusytus.

12. Saugokis, kad *ne darytumbei derėjimą su gyvatininkais tos žemės, į kurią įeisi, kad jie tau ne pastotų papiktinimu tarp tavęs.

*per. 23, 32.

13. Bet *jų altorius turi sugriauti, ir jų balvonus sulaužyti, ir jų pašventintasis gires išpustyti.

*per. 23, 24.

14. Nės tu ne turi *kitam dievui šlužyti. Nėsa Pons Dievs vadinamas kerštinin-

kas todėl, kadangi Dievas yra (ant griekų) didei keršijęs. *per. 20, 5 ir 3, 24.

15. Jeib, jei tu derėjimą su gyven-tojais tos žemės darytumbei, ir *kuo-met jie su savo dievačiais kekšautų, apieras jiems apieravodami, jie tavę ne pakviestų ir tu jų apieros ne val-gytumbei, *4 Maiž. 25, 1. 2.

16. Ir ne *nupirštumbei savo su-nums jų dukteres, ir jie tada savo bal-vonams tarnaudami ne darytų, kad ir tavo sunus jų balvonams šlužytų. *4 Maiž. 25, 1. 2. Vald. 3, 6. 1. 1 Kar. 11, 2.

17. Tu *nei jokių lietų balvonų sau ne turi daryti. *per. 20, 30. 3 Maiž. 19, 4.

18. Šventę neraugintosės duonos turi švęsti: septynes dienas turi valgyti ne-raugintos duonos, *kaip tau prisakiau, česu mėnesio Abib, nėra tą mėnesiję Abib iš Egipto žemės išsitraukei.

*per. 12, 15 ir 13, 6 ir 23, 15. †per. 13, 4. 5 Maiž. 16, 1.

19. *Visi pirmgimusię mano yra, kas patinėlis bus tavo galvijuose pirma užgėmęs, ar butų bandos, ar avių.

*per. 13, 12.

20. Bet pirmdėlį asilo avimi tu turi vaduoti; o jei ne vaduoji, tai jam sprandą nulaušk. *Visus pirmgimu-siuosius savo sunų turi vaduoti. Ir nei vienas †tusčias man ne tur pasirodyti.

*per. 13, 2. †5 Maiž. 16, 18.

21. *Šešes dienas tu turi dirbti, o seknią dieną turi švęsti ir toje nei arti, nei piauti.

*per. 20, 8. 9.

22. *Sekminių šventę turi švęsti su pir-monėmis kviečių piuties, ir šventę su-dagavimo metui pasibaigus. *5 Maiž. 16, 10.

23. *Tris kartus per metą visi vyrai tur pasirodyti dangaus Viešpačiui, ponavojančiamjam Dievui Izraelio.

*per. 23, 17. 5 Maiž. 16, 16.

24. Kad aš pagonis pirm tavęs pra-varysu ir tavo rubežius praplatysu, tai nieks tavo žemės ne geidaus, ka-dangi tu tris kartus per metą aukštyn eisi pasirodyti Viešpačiui, savo Dievui.

25. Tu kraują mano apieros ne turi apieravoti ant raugintos duonos; *apiera velykų šventės ne tur per naktį pasilikti iki rytojaus. *per. 12, 10.

26. Pirmonį nuo pirmųjų vaisių savo dirvos į namus Pono Dievo savo turi darnešti. *Oželį ne turi virti, kol par žinda savo motyną. *5 Maiž. 26, 1.

27. Ir Pons Dievs tarė Maizėsiai: surašyk šius žodžius! nės pagal tus

žodžius aš su tavimi ir su vaikais Izrael derėjimą padariau.

28. Ir jis tenai pas Poną Dievą pasiliko *keturis dešimtis dienų ir keturis dešimtis nakčių, ir ne valgė duonos, nei gėrė vandens. Ir jis rašė ant tų †dviejų tobylių tą derėjimą, tus dešimt žodžius. *per. 24, 18. †5 Maiž. 4, 13.

29. O kaip Maizėsiaus nuėjo nuo kalno Sinai, laikė jis tiedvi tobylių *liudijimo savo rankoje ir ne žinojo, kad oda jo veido žibėjo iš to, kad (su Ponu Dievu) kalbėjęs buvo. *per. 40, 20.

30. O kaip Aaronas ir visi vaikai Izrael regėjo odą jo veido taip žibančią, bijojos prie jo prisiartinti.

31. Tai prisaukė jiems Maizėsiaus, ir jie prisiartinio prie jo, taip Aaronas, kaip ir visi vyriausieji susirinkimo, ir jis kalbėjo su jais.

32. Paskui artinos prie jo visi vai-kai Izrael. Ir jis prisakė jiems vislab, ką Pons Dievs su juomi kalbėjęs buvo ant kalno Sinai.

33. O įsai tai vislab su jais kalbė-dams *uždengdavo savo veidą ske-peta. *2 Kor. 3, 7. 13.

34. Ir įeidams pas Poną Dievą su juomi kalbėti, padėjo skepetą, iki vėl laukan išėjo. Ir kaip vėl išėjo su vaikais Izrael kalbėdams, kas jam pri-sakyta buvo,

35. Tai pamatydavo vaikai Izrael jo veidą, kaip oda jo veido žibėjo; tai jis vėl uždengė veidą skepetą, iki vėl įėjo su Juomi kalbėti.

Perskyrimas 35.

Sabatos atsiilsėjimas; valnos dovanos; pavadinimas mistrų dailiai dirbančių.

Ir Maizėsiaus suvadinęs visą susirin-kimą vaikų Izrael tarė jiems: tai yra, ką Pons Dievs prisakęs jums pil-navoti: *per. 34, 23.

2. Šešes dienas turite dirbti, o sek-mąją dieną šventą laikyti, *Sabatą atsiilsėjimo Pono Dievo. Kas toje ką dirbs, turės mirti. *per. 20, 8. s.

3. Jus dienoje Sabatos ne turite *ugnį sukurti visuose savo namuose. *per. 16, 32.

4. Ir Maizėsiaus tarė visam susirinki-mui vaikų Izrael: tai yra, ką Ponas Dievas prisakęs esti:

5. Duokite kožnas duoklės apiera Ponui Dievui, taipo, kad tą duoklės

apierą Ponui Dievui kožnas *iš geros valės atneštų: aukso, sidabro, vario,
* per. 25, 2. 1 Nus. Kar. 30, 5. 2 Kor. 9, 7.

6. Mėlynų šilkų, šarloto, raudonų šilkų, baltų šilkų ir oškų plaukų,

7. Rudų avinų kailių, obšrų kailių ir cėdrų medžių,

8. Aliejaus liampoms, ir brangių žolių mostims ir skaniems ruginimams,

9. Žemčiugo Onik (vadinamo) ir įstatytų žemčiugų vyskupiškai sermėgai ir skydeliui.

10. Ir kas iš jūsų išmintingas yra, tas te ateit ir te taiso, ką Ponas Dievas yra prisakęs:

11. Butent namus su jų šėtra ir užkabomis, rinkėmis, lentomis, užkaiščiais, stulpais ir kojomis,

12. Skrynę su jos kartimis, malonės krasę ir užkabą,

13. *Stalą su jo kartimis ir su visais jo rykais, ir šventosios duonos kepalus,
* per. 25, 30.

14. Liktorių žibinti ir jo rykus ir jo liampas bei aliejų žvakėms,

15. *Rukinimo altorių su jo kartimis, mostį ir skaniai kvepančias žoles ruginimui, uždangą prie angos namų,
* Ps. 30, 1.

16. Deginimo apieros altorių su jo variniomis narinyčiomis, kartimis ir su visais jo rykais, mazgotuvę su jos koja,
* Ps. 27, 1.

17. Apkabą prybučio su jo stulpais ir kojomis, ir angos apkabą prie pribučio,

18. Vinis namų ir prybučio su jų stulpais,

19. *Rubus urėdo šventinyčioje tarnauti, šventuosius rubus Aarono vyskupo, su †rubais jo sunų ant kunigystės.
* Ps. 28, 2. † Ps. 31, 10.

20. Tai atstojo visas susirinkimas vaikų Izrael nuo Maižėsiaus.

21. Ir visi, kurie tai mielai ir *iš geros valės davė, atėjo ir atnešė duoklės apierą Ponui Dievui, darbui šėtros susirinkimo ir visai jo šlužmai ir šventiems rubams.
* Ps. 36, 3.

22. O atnešė, taip vyrai, kaip ir moters, kas iš geros valės norėjo: kabės, ausies žiedus, ir kitus žiedus bei saktis, ir visokius iš aukso darytus rykelius. Priegtam parnešė kiekviens ir aukso Ponui Dievui į subuojimo apierą.

23. Ir kas pas savę rado mėlynų šilkų, šarlotų, raudonų ir baltų šilkų, oškų plaukų, rudų avinų kailių, ir obšrų kailių, tas atnešė tai.

24. O kas sidabro ir vario davė, tas atnešė tai duoklės apierai Ponui Dievui. Ir kas cėdro medžio pas savę rado, tas atnešė visokiems darbams ant Dievo šlužmos.

25. Ir kurios išmintingos moters buvo, tos audė savo rankomis, ir atnešė, ką išaudė nuo mėlynų, šarlotų, raudonų ir baltų šilkų.

26. Ir kurios moters tokį darbą mokėjo bei iš geros valės tai daryt apsiėmė, tos audė oškų plaukų.

27. Bet kunigaikščiai sunešė žemčiugų Onik (vadinamų) ir žemčiugų (į auksą) įstatytų, viršutiniaiškai vyskupiškai sermėgai ir skydeliui,

28. Ir skaniai kvėpiančių žolių bei *aliejaus žvakėms ir mostims bei geram ruginimui.
* per. 25, 6.

29. Taipo atnešė vaikai Izrael iš geros valės, taip vyrai, kaip ir moters, visokiam darbui Pono Dievo per Maižėsijų palieptam, kad pagatavytų.

30. Ir Maižėsčius tarė vaikams Izrael: štai, Ponas Dievas vardu pavadino *Bezaleelį, sunų Uri, sunaus Ur, iš giminės Juda,
* per. 31, 2.

31. Ir jį ištaisė dovanomis Dvasės Dievo, kad protingai, išmintingai ir dailiai visokius darbus žinotų ištaisyti,

32. Dailiai išdirbti auksą, sidabrą ir varią,

33. *Žemčiugus išpiaustyti ir tus įstatyti, medžius nutašyti, visokį mandagų darbą iš to padaryti;
* per. 31, 5.

34. Ir pamokino jo širdį su Aalijabu, sunumi Akisamako, iš giminės Dan.

35. Jis suteko jų širdžiai išminties, kad padarytų visokius darbus, išpiaustyti, austi ir siuti su mėlynais šilkais, šarlotais, raudonais ir baltais šilkais, ir su audimu, padaryti visokius darbus, ir dailiai darbus išmislyti.

Perskyrimas 36.

Šventinyčios dalykai pagatavjami.

Tai dirbo *Bezaleelas ir Aalijabas bei visi išmintingieji vyrai, kuriems Ponas Dievas išmintį ir protą buvo nudalijęs išmanyti, kaipo visokį darbą reiktų padaryti ant šlužmos šventiny-

čios, visokių būdų, kaip Ponas Dievas tai buvo prisakęs. * per. 31, 2 ir 35, 30, 34.

2. Ir Maižėsiaus pavadino Bezalelį bei *Aalijabą ir visus išmintinguosius vyrus, kurių širdis Ponas Dievas išminčia buvo apdovanojęs, butent visus, kurie rods siulijos ir prisiartinio tam darbui. * per. 38, 23.

3. Ir jie pas savę ėmė nuo Maižėsiaus visą duoklės apierą, kurią vaikai Izrael atnešė ant išprovijimo šventinyčios ir jos pagatavijimo, nėsa jie kas rytą iš geros valės jam atnešdavo savo dovanas.

4. Tai atėjo visi išmintingieji, kurie prie to darbo šventinyčios dirbo, kiekvienas prie savo darbo, jo daromojo,

5. Ir sakė Maižėsiai: žmonės per daug sunėša, daugiau, ne kaip prie to darbo šios šlužmos, Pono Dievo padaryti prisakytojo, reikalaujam.

6. Tai liepė Maižėsiaus išsaukti per visą abazą: nei viens te ne atnešie daugiau dovanų šventinyčiai. Tai žmonės paliovė atnešti.

7. Nėsa tų daiktų kako visokiam darbui daromamjam ir dar per viršų buvo.

8. Taip dirbo visi išmintingieji vyrai tarp darbininkų prie to darbo: namus, *dešimt kaurų išsusuktų, baltų šilkų, mėlynų šilkų, šarlotų raudonų, ir Kėrubynus dailiai. * per. 26, 1.

9. *Ilgumas vieno kouro buvo dvidešimt ir aštuonių mastų, ir platumas keturių mastų, ir visų buvo viena mieta. * per. 26, 2.

10. Ir jis susegė tuos kaurus po penkis, vieną prie kito.

11. Ir padarė *mėlynas ašeles prie kožnos kouro vietos, kur susegiami yra, * per. 26, 4.

12. *Po penkisdešimts ašelių prie vieno kouro, kad su kits kitu susieitų. * per. 26, 10.

13. Ir padarė *penkisdešimts aukso kabelių ir susegė kaurus su kabelėmis vieną prie kito, kad namais pastotų. * per. 26, 6.

14. Ir padarė *vienuolika kaurų iš oškų plaukų, šėtrai viršuje namų, * per. 26, 7.

15. Trisdešimts mastų ilgus ir keturių mastų plačius, visus vienu mačiumi.

16. Ir suglaudė jų penkis į vieną šalį, o šešis į antrąją šalį.

17. Ir padarė po penkisdešimts ašelių

prie kiekvieno kouro jų vietoje, kad susegiama būtų.

18. Ir padarė po penkisdešimts varinių kabelių, kuriomis šėtra į vieną daiktą sustatoma būtų.

19. Ir padarė *uždangą ant šėtros iš rudų avinų kailių, ir ant tos dar kitą iš obšrų kailių. * per. 26, 14.

20. Ir padarė *lentas namams iš cėdro medžio, kurios turėtų stovėti, * per. 26, 15.

21. Kiekvieną dešimt mastų ilgą, o pusantro masto plačią,

22. O prie kiekvienos du capu, kad prieš kits kitą sustatytos būtų. Taip sutaisė visas lentas namams,

23. Kad tų lentų dvidešimt į pietus stovėjo.

24. Ir padarė keturisdešimts sidabrinių kojų apačioje, po kožna lenta dvi koji prie jų dviejų capų.

25. Taipojau ant antrosios pusės namų prieš šiaurę vėl padarė dvidešimt lentų

26. Su *keturisdešimts sidabrinėmis kojomis, po kiekviena lenta dvi koji. * per. 26, 21.

27. Ale *užpakalije namų prieš vakarus darė įsai šešes lentas * per. 26, 22.

28. Ir kiti dvi užpakalije prie tų dviejų kampų tų namų,

29. Kad kiekviena tų dviejų su savo kampine lenta iš apačios susieitų ir viršuje susieitų su vienu klemერიu,

30. Kad lentos *aštuonios pastotų ir šešiolika sidabrinių kojų, po kiekviena dvi koji. * per. 26, 25.

31. Ir jis padarė *užkaiščius iš cėdro medžio, penkis prie tų lentų ant vienos pusės tų namų, * per. 26, 26.

32. O *penkis ant antrosios pusės ir penkis gale prieš vakarus. * per. 26, 27.

33. Ir padarė *tuos užkaiščius, kad per vidų lentų būtų perkišti nuo vieno galo iki antrojo. * per. 26, 28.

34. Ir aptraukė lentas auksu, o jų rinkes užkaiščiams padarė iš aukso, ir užkaiščius aptraukė auksu.

35. Ir pritaisė *užkabą ant to su Kėrubynais dailiai su mėlynais šilkais, šarlotu, raudonais ir susuktais baltais šilkais; * per. 26, 31.

36. Ir *nudailino tai (užkabai) keturis stulpus iš cėdro medžio ir aptraukė tuos auksu, o jų galvas iš aukso, ir prie tų nuliejo ketures kojas iš sidabro. * per. 26, 32.

37. Ir padarė *užkabą į šėtros angą iš mėlynų šilkų, šarlotų, raudonų ir susuktų baltų šilkų, rašytą, *per. 26, 36.

38. Ir penkis stulpus su jų galvomis, ir aptraukė jų galvas ir rumbus auksu, ir penkes varines kojas prie tų.

Perskyrimas 37.

Apie nekurius rykus šventinyčios.

Ir Bezaleėlas padarė *skrynę iš cėdro medžio, pustrėčio masto ilgą, o pusantro masto plačią bei aukštą; *per. 25, 10.

2. Ir aptraukė tą čystu auksu iš vidaus ir iš viršaus, ir aplink ją padarė aukso vainiką.

3. Ir nuliejo ketures auksines rinkes į jos keturis kampus, abypusiai po dvi.

4. Ir nutašė kartis iš cėdro medžio, aptraukdams jas auksu.

5. Ir įkišo tas į rinkes prie šalių skrynės, kad galėtų nešiota buti.

6. Ir padarė *malonės krasę iš geriausiojo aukso, pustrėčio masto ilgą, o pusantro masto plačią. *per. 25, 17.

7. Ir padarė du Kėrubynu iš druto aukso prie abiejų galų malonės krasės,

8. Vieną Kėrubyną ant šio galo, o antrąjį ant ano galo.

9. Ir Kėrubynai išsplėtė savo sparnus iš viršaus ir apdengė tais malonės krasę. Ir jų dviejų veidu stovėjo prieš kits kitą, žiurėdamu į malonės krasę.

10. Ir jis padarė *stalą iš cėdro medžio, dviejų mastų ilgą, vieną mastą platų ir pusantro masto aukštą. *per. 25, 23.

11. Ir *aptraukė tą čystu auksu, ir aukso vainiką padarė aplink tą. *per. 25, 24.

12. Ir padarė jam lystę aplinkui, plaštakos aukštą, ir aplink tą lystę darė aukso vainiką.

13. Ir nuliejo prie to ketures auksines rinkes ir įdėjo jas į tas ketures vietas jo keturių kojų,

14. Arti lystės, kad kartis perkištos butų, stalą tomis nešti.

15. Ir padarė tas kartis iš cėdro medžio ir aptraukė jas auksu, stalą tomis nešti.

16. Taipojau ir rykus ant to stalo padarė *iš geriausiojo aukso, bliudus, kupkas, kragus ir kaušus, kuriais ir įpilti ir išpilti galėtų. *per. 25, 29.

17. O *liktorių padarė iš plono tikro aukso, to stiebas buvo su ruromis, bliudais, guzikais ir raštais. *per. 25, 31 ir 35, 14.

18. Šešios ruros išėjo iš abiejų pusių, ir iš kiekvienos pusės trys ruros.

19. Trys bliudeliai buvo prie kiekvienos ruros su guzikais ir raštais.

20. O ant liktoriaus buvo keturi bliudeliai su guzikais ir raštais,

21. Visur po dviem rurom viens guzikas, kad šitaipo šešios ruros išsikišo;

22. Ir jų guzikai ir ruros prie to, ir tai vislab buvo iš druto čysto aukso.

23. Ir padarė tas *septynes liampas su jų žvakšnypšlėmis ir žvakgesynėmis iš čysto aukso. *per. 25, 37, 38.

24. Iš šimto svarų geriausiojo aukso padarė tą ir visus jo rykus.

25. Jis pabudavojo ir *rukinimo altorių iš cėdro medžio, vieną mastą ilgą ir platų, lygiai keturkampį, ir dviejų mastų aukštą, su jo ragais. *per. 30, 1.

26. Ir aptraukė jį čystu auksu, jo danktį ir jo sienas aplinkui bei jo ragus. Ir padarė jam aplink aukso vainiką, *per. 30, 3.

27. Ir dvi aukso rinki apačioje po vainiku iš abiejų pusių, kad kartis įdėtų ir jį tomis nešiotų.

28. O kartis padarė iš cėdro medžio ir aptraukė tas auksu.

29. Ir padarė *šventą mostį bei ant ru kinimo tinkantį daiktą iš čystų skaniai kvėpiančių žolių pagal žinę aptiekorių. *per. 30, 25, 35.

Perskyrimas 38.

Surokavimas išduotojo aukso, sidabro bei vario.

Ir padarė *deginimo apieros altorių iš cėdro medžio, penkių mastų ilgą ir platų, lygiai keturkampį, bei trijų mastų aukštą. *per. 20, 24 ir 27, 1.

2. Ir padarė keturis ragus iš to išeinančius ant jo keturių kampų, ir aptraukė jį variu.

3. Ir padarė visokius reikalingus daiktus prie altoriaus, *puodus peleanams, šliupeles, bliudus, šakes, angelinyčias, vislab iš vario. *per. 27, 3.

4. Ir padarė prie altoriaus *narinyčias, kaip tinklą, iš vario aplinkui nuo apačios iki pusės altoriaus. *per. 27, 4.

5. Ir nuliejo ketures rinkes į ketures vietas varinių narinyčių, kartims perkišti.

6. Tas padarė iš cėdro medžio ir aptraukė jas variu,

7. Ir perkišo tas per rinkes abypusiai

altoriaus, kad jį tuomi nešiotų; ir *padarė jį iš vidaus išdubusį. *per. 27, 8.

8. Ir padarė *mazgotuvę iš vario ir jos koją taipojau iš vario, ties moterimis, kurios pryangiję šėtros susirinkimo šlužio. *per. 30, 18.

9. Ir jis padarė *prybutį prieš pietus su apkaba, šimtą mastų ilgą, iš susuktų baltų šilkų, *per. 27, 9.

10. Su jų dvidešimt stulpais ir dvidešimt variniomis kojomis, o jų guzikus ir siules iš sidabro;

11. Taipojau prieš šiaurę šimtą mastų su dvidešimt stulpais ir dvidešimt kojomis iš vario, o jų guzikus ir siules iš sidabro;

12. Ale prieš vakarus penkis dešimt mastų su dešimt stulpais ir dešimt kojomis, o jų guzikus ir siules iš sidabro;

13. Bet prieš rytus penkis dešimt mastų,

14. Penkiolika mastų ant kožnos šalies vartų prybučio po tris stulpus bei po tris kojas.

15. Ir antroje pusėje penkiolika mastų, kad jų taip daug buvo ant vienos pusės vartų prybučio, kaip ant antrosios, su trimis stulpais ir trimis kojomis, *per. 27, 15.

16. Kad visi uždangai prybučio buvo iš susuktų baltų šilkų,

17. Ir kojos stulpų iš vario, o jų guzikai ir siulės iš sidabro, taip, kad jų galvos aptrauktos buvo sidabru. Ale jų siulės buvo sidabrinės prie visų stulpų prybučio.

18. Ir *vartuose prybučio padarė įsiai uždangą iš mėlynų šilkų, šarlotų, raudonų bei susuktų baltų šilkų išsiutą, dvidešimt mastų ilgą ir penkių mastų aukštą, pagal mačių apkabų prybučio. *per. 27, 16.

19. Priegtam keturis stulpus ir ketures kojas iš vario, ir jų guzikus iš sidabro, o jų galvas sidabru aptrauktas bei jų siules sidabrinės.

20. Ir visos vinys namų ir prybučio aplinkui buvo iš vario.

21. Taigi yra visiškas surokavimas reikalų prie namų liudijimo, kurs yra pasakytas, kaip Maižėšius buvo prisakęs ant Dievo šlužmos Lėvytams poranų Itamaro, Aarono vyskupo sunaus;

22. Kurį *Bezaleel, sunus Uri, sunaus Ur, iš giminės Juda, padarė,

vislab taip, kaip Ponas Dievas Maižėšiai buvo prisakęs;

23. Ir su juomi *Aalijabas, sunus Akisamako, iš giminės Dan, mistras išpiaustyti, išausti, ir išsiuti mėlynais šilkais, šarlotu, raudonais ir baltais šilkais. *per. 31, 6.

24. Viso aukso, kursai sudirbtas yra šitame visame darbe šventinyčios, Dievui ant garbės dovanotojo, yra dvidešimt ir devyni centneriai, septyni šimtai ir trisdešimt syklai pagal syklą šventinyčios;

25. O sidabro žmonių sudėtojo buvo šimts centnerių, tukstantis septyni šimtai septynis dešimt ir penki syklai pagal syklą šventinyčios.

26. Kiek galvų, tiek pusių syklų pagal *syklą šventinyčios nuo visų suskaitytųjų nuo dvidešimt ir daugiau metų, šeši šimtai tukstančių trys tukstančiai penki šimtai ir penkis dešimts. *per. 30, 13.

27. Iš to šimto centnerių sidabro nuliotos buvo kojos šventinyčios ir kojos uždango, šimts kojų iš šimto centnerių, iš kiekvieno centnerio viena koja.

28. Bet iš tukstant septynių šimtų septynis dešimts ir penkių syklų padaryti buvo stulpų guzikai ir jų galvos aptrauktos bei jų siulės.

29. Ale dovanos vario buvo septynis dešimtis centneriai, du tukstančiu ir keturi šimtai syklų.

30. Iš tų buvo nuliotos kojos angoje šėtros susirinkimo, ir varinis altorius bei varinis narinyčios prie to, ir visi rykai altoriaus;

31. Priegtam ir kojos prybučio aplinkui, ir kojos angos prie prybučio, visos vinys namų ir visos vinys prybučio aplinkui.

Perskyrimas 39.

Vyskupiškųjų rubų gražumas.

O iš mėlynų šilkų, šarlotų bei raudonų šilkų padarė jie Aaronui *urėdo rubus, šlužyti šventinyčioje, kaip Ponas Dievas Maižėšiai buvo prisakęs.

*per. 28, 4 ir 81, 10 ir 35, 19.

2. Ir jis padarė *viršutiniąją vyskupišką sėrmėgą su auksu, mėlynais šilkais, šarlotais, raudonais ir baltais susuktais šilkais. *per. 28, 6.

3. Ir išplojo auksą bei supiaustė tą į gijas, kad dailiai austi galėjo tarp

mėlynų šilkų, šarlotų, raudonų ir baltų šilkų,

4. Kad ant *abiejų pečių sustatyti ir abypusiai suraišioti galėtų.

*per. 28, 7 ir 39, 7.

5. Ir jo *juosta buvo pagal tokį dailių mokslą ir darbą iš aukso, mėlynų šilkų, šarlotų, raudonų ir susuktų baltų šilkų, kaip Ponas Dievas Maižėšiui buvo prisakęs. *per. 28, 8.

6. Ir jie padarė *du žemčiugu Onik (vadinamu), auksu aplinkui aptvertu, išpiaustytu per žemčiugų piovikus, su vardais vaikų Izrael. *per. 28, 9, 21.

7. Ir prisegė juodu ant pečių viršutiniosios vyskupiškos sermėgos, kad žemčiugai būtų atsiminimui vaikų Izrael, kaip Ponas Dievas *Maižėšiui buvo prisakęs. *per. 28, 21.

8. Ir jie padarė *skydelį pagal mokslą ir darbą viršutiniosios vyskupiškos sermėgos iš aukso, mėlynų šilkų, šarlotų, raudonų ir baltų susuktų šilkų, *per. 28, 15.

9. Kad keturkampis ir dvilinkas buvo, vienos plaštakos ilgas ir platus.

10. Ir apsodino tą keturiomis eilėmis žemčiugų; *pirmoji eilė buvo: Sarders, Topasers bei Smaragds;

*per. 28, 17. Apreišk. 21, 19 a.

11. Antroji: Rubins, Sapyrs bei Demants;

12. Trečioji: Linkurers, Akats bei Ametists;

13. Ketvirtoji: Turkysas, Oniks ir Jaspis, aplinkui *auksu aptverti visose eilėse. *per. 28, 20.

14. Ir tie žemčiugai buvo įstatyti pagal dvylika vardų vaikų Izrael, išpiaustyti per žemčiugų piovikus, kiekviens savo vardu pagal dvylika giminių.

15. Ir jie padarė *lenciugėlius prie to skydelio su dviem galais iš geriausiojo aukso, *per. 28, 22.

16. Ir dvi aukso sakti ir du aukso žiedu, ir prisegė tuodu žiedu prie dviejų dalių skydelio.

17. Ir tuodu aukso lenciugėliu įdėjo į dvi rinki ant galų skydelio.

18. O galudu tą dviejų lenciugėlių jie įdėjo į tiedvi sakti, ir jie prisegė juodu į kampus viršutiniosios vyskupiškos sermėgos prieš kits kitą.

19. Ir padarė *kitu du aukso žiedu ir prisegė juodu prie antrųjų dviejų galų skydelio jų vietose, kad gerai pri-

gultų prie viršutiniosios vyskupiškos sermėgos. *per. 28, 26.

20. O dar kitu du aukso žiedu padarė, tuodu prisegė apačioje prie dviejų galų viršutiniosios vyskupiškos sermėgos prieš kits kitą, kur viršutinioji vyskupiška sermėga apačioje susieina,

21. Kad skydelis su savo žiedais prie žiedų viršutiniosios vyskupiškos sermėgos primegstas būtų su mėlynu šniuru, kad ant tos sermėgos drutai prigultų ir ne atsiliuosuotų nuo sermėgos, kaip Ponas Dievas Maižėšiui buvo prisakęs.

22. Ir pasiuvo *šilkų sermėgą į viršutiniją vyskupišką sermėgą, visą iš mėlynų šilkų išaustą, *per. 28, 31.

23. Ir jos skylę viršuje patime viduriuje, ir jos rumbą aplink skylę stulpuotą, kad ne išplyštų.

24. Ir jie prisiuvo prie jos rumbo granatobuolius iš mėlynų šilkų, šarlotų, raudonų ir susuktų baltų šilkų.

25. Ir padarė zvanelius iš geriausiojo aukso, tus prisiuvo tarp granatobulių aplinkui prie rumbo tos šilkų sermėgos,

26. Po *vieną granatobuolį ir po vieną zvanelį apie visą rumbą aplinkui, toje šlužyti, kaip Ponas Dievas Maižėšiui buvo prisakęs. *per. 28, 34.

27. Taipojau pasiuvo ir ankštusias sermėgas, *iš baltų šilkų išaustas, Aaronui ir jo sunams, *per. 28, 39.

28. Ir kepurę nuo baltų šilkų, ir gražias mučias (vyskupams pritinkančias) nuo baltų šilkų ir kelines, iš susuktų baltų gijų išaustas,

29. Ir dailiai išsiutą juostą nuo baltų susuktų šilkų, mėlynų šilkų, šarlotų ir raudonų šilkų, kaip Ponas Dievas Maižėšiui buvo prisakęs.

30. Ir padarė taipojau ir kaktos raištį ant šventojo vainiko iš čysto aukso ir įrašė į tą šį raštą: Šventybė Pono Dievo.

31. Ir pririšo mėlyną šniurą prie to, kad iš viršaus prie kepurės prisegta būtų, kaip Ponas Dievas *Maižėšiui buvo prisakęs. *per. 28, 37 ir 29, 6.

32. Taip pasibaigė visas darbas prie namų šėtros susirinkimo. Ir vaikai Izrael darė vislab, ką Ponas Dievas Maižėšiui buvo prisakęs,

33. Ir nunešė namus pas Maižėšių.

*šetrą ir visus jos rykus, kabeles, lentas, užkaiščius, stulpus, kojas, *per. 35, 11.

34. Dangalą iš rudų ožių kailių, dangalą iš obšrų kailių ir apkabą,

35. Skrynę liudijimo su jos kartimis ir malonės krasę,

36. *Stalą ir visus jo rykus ir šventosios duonos kepalus, *per. 35, 13.

37. Gražųjį liktorių su liampomis pagatavytą ir su visa pryprova, ir aliejų žiburiams,

38. Auksiną altorių, ir mostį, ir gera ruginimą, uždangą šėtros angoje,

39. Varinį altorių ir jo varines narinyčias su jo kartimis ir su visais jo rykais, mazgotuvę su jos koja,

40. Apkabas prybučio su jo stulpais ir kojomis, uždangą angoje pribučio su jo stulpais ir vinimis ir su visais reikalingais daiktais ant šlužmos namų šėtros susirinkimo,

41. *Urėdo rubus vyskupo Aaron, tarnauti šventinyčioje, ir rubus jo sunų, kad jie klebonų urėdą pilnavotų. *per. 31, 10.

42. Vislab, kaip Ponas Dievas Maižėšui buvo prisakęs, darė vaikai Izrael prie visos šios šlužmos.

43. Ir Maižėšius *apžvalgė visą tą darbą, ir štai, jie taip buvo padarę, kaip Ponas Dievas buvo prisakęs. Ir jisai peržegnojo juos. *1 Maiž. 1, 31.

Perskyrimas 40.

Susirinkimo šėtra pabudavojama ir pašvenčiama.

Ir Ponas Dievas kalbėjo su Maižėšium ir tarė:

2. Tu turi namus *šėtros susirinkimo sustatyti pirmoje dienoje pirmojo mėnesio. *2. Nus. Kar. 26, 33.

3. Ir į tą turi įdėti skrynę liudijimo ir pryšakiję skrynės užkabą užkabinti;

4. Ir turi stalą įnešti ir tą pritaisyti, ir liktorių pastatyti bei liampas ant jo užkaišti;

5. Ir turi auksinąjį *ruginimo altorių pastatyti ties skryne liudijimo, ir tą † uždangą angoje namų pakabinti; *per. 30, 1. † per. 26, 36.

6. O deginimo altorių tu turi lauke pastatyti ties anga namų šėtros susirinkimo,

7. Ir mazgotuvę tarp šėtros susirinkimo ir tarp altoriaus, ir vandens įpilti,

8. Ir prybutį aplink sustatyti ir uždangą angoje prybučio pakabinti.

9. Ir ėmęs *mostį turi tus namus ir vislab, kas tuose yra, pamostyti, ir turi juos šventyti su visais prie tų reikalingais daiktais, kad šventi būtų. *per. 30, 26.

10. Ir deginimo altorių turi pamostyti su visais jo rykais ir jį šventyti, kad švenčiausias būtų.

11. Taipojau ir mazgotuvę bei jos koją turi pamostyti ir pašventyti.

12. Ir turi *Aaroną bei jo sunus pristie prie durų šėtros ir su vandenimi mazgoti, *per. 29, 4.

13. Ir Aaroną šventaisiais rubais aprėdyti ir jį mostyti ir šventinti, kad mano vyskupu būtų,

14. O taipojau ir jo sunus pristie ir juos *ankštomis sermėgomis aprėdyti, *per. 28, 39 ir 39, 27.

15. Ir juos pamostyti, kaip tu jų tėvą pamostytai, kad jie mano klebonais pastotų. Ir tą pamostijimą jie tur gauti ant amžinos kunigystės į eilių eiles savo vaikų.

16. Ir Maižėšius *vislab padarė, kaip Ponas Dievas jam buvo prisakęs. *per. 7, 10 ir 39, 42.

17. Taipo *tie namai buvo pastatyti antrame mete pirmoje dienoje pirmojo mėnesio. *4 Maiž. 7, 1.

18. Ir kaip Maižėšius tus attiesė, pastatė jisai kojas ir lentas bei užkaiščius ir attiesė stulpus,

19. Ir išplatino šetrą, kad namai būtų, ir uždėjo uždangą šėtros ant viršaus, kaip Ponas Dievas jam buvo prisakęs.

20. Ir ėmęs *liudijimą įdėjo tą į skrynę ir įkišo kartis šale skrynės, ir pastatė malonės krasę viršuje ant skrynės, *Ebr. 9, 4.

21. Ir įnešė skrynę į namus, ir užkabino užkabą prieš skrynę liudijimo, kaip Ponas Dievas jam buvo prisakęs,

22. Ir įnešė *stalą į šetrą susirinkimo, į kampą namų prieš šiaurę, lauke prieš užkabą, *per. 26, 35.

23. Ir pataisė *duonos kepalus ant to po akių Pono Dievo, kaip Ponas Dievas jam buvo prisakęs. *per. 25, 30.

24. Ir įstatė taipojau ir *liktorių ties stalu į namų kampą prieš pietus, *per. 25, 31.

25. Ir padėjo *liampas ant to Poniui Dievui, kaip Ponas Dievas jam buvo prisakęs. *per. 25, 37.

26. Ir įstatė auksiną altorių į vidų ties užkaba,

27. Ir *smilkė ant to gerų rukymų, kaip Ponas Dievas jam buvo prisakęs.

*per. 30, 7. 35.

28. Ir uždangą pakabino prie angos namų.

29. Ale deginimo apieros altorių pastatė pas angą namų šėtros susirinkimo, ir apieravojo ant to deginimo apierą bei valgio apierą, kaip Ponas Dievas jam buvo prisakęs.

30. Ir *mazgotuvę pastatė įisai tarp šėtros susirinkimo ir tarp altoriaus, ir įpylė vandens, iš tosmazgotis. *per. 30, 18.

31. O Maižėsiaus bei Aaronas ir jo sunus mazgojo savo rankas ir kojas ištos.

32. Nės jie turėjo *mazgotis, į šėtrą susirinkimo įeidami, arba prie altoriaus prisiartindami, kaip Ponas Dievas jam buvo prisakęs. *per. 30, 19. 20.

33. Ir jis sustatė prybutį aplink namus ir aplink altorių, ir pakabino

užkabą į angą prybučio. Taip o Maižėsiaus pabaigė visą tą darbą.

34. Tai *debesis apdengė šėtrą susirinkimo, ir †šlovės Pono Dievo tie namai pilni pastojo.

*4 Maiž. 9, 15. †1 Kar. 8, 10. 11. †Ezėk. 43, 4. 5.

35. O Maižėsiaus ne galėjo įeiti į šėtrą susirinkimo, kol debesys ant jos pasiliko, ir šlovė Pono Dievo tus namus pripildė.

36. Ir kad *debesis pasikeldavo nuo tų namų, tai vaikai Izraėl traukėsi tolyn, kiek kartų jie keliaudavo.

*per. 13, 21. 4 Maiž. 9, 17. 18.

37. O kad debesys nesikeldavo, tai jie nesitraukėsi iki tai dienai, kurioje ji keldavos.

38. Nėsa *debesis Pono Dievo buvo dienomis ant namų, o naktimis ji buvo ugninga po akių visų giminių Izraėl, pakolei jie keliavo. *Maiž. 9, 16. 5 Maiž. 1, 33.

Trečia knyga Maižėsiaus.

Perskyrimas 1.

Prisakymas deginimo apieros.

Ir Ponas Dievas pavadinęs Maižėsių kalbėjo su juomi iš šėtros susirinkimo tardamas:

2. Kalbėk su vaikais Izraėl ir sakyk jiems: Kas iš jūsų Ponui Dievui apierą nor duoti, tas te duodie iš galvijų, iš bandos bei iš avių.

3. Jei jis nor *deginimo apierą duoti iš bandos, tai te apieravoja įisai patinėlių, be kliaudo esantį †ties durimis šėtros susirinkimo, kad tas Ponui Dievui patinkas butų nuo jo; *per. 6, 9.

†per. 17. 3. 4. 8. 9. 2 Maiž. 29, 10. 5 Maiž. 12, 13. 14.

4. Ir te dedie savo ranką ant galvos tos deginimo apieros, tai ji patinkanti bus ir jį *suderis. *Ebr. 9, 12. 13.

5. Ir tur tą jaunąjį galviją pamušti po akių Pono Dievo; ir *klebonai, Aaronos sunus, tur kraują atnešti ir ant altoriaus aplinkui šlakstyti, kursai ties durimis šėtros susirinkimo yra. *per. 3, 2.

6. O tur deginimo apierai odą nuimti ir tur į stukius sukapti buti.

7. Ir sunus Aaronos vyskupo tur ugnį ant altoriaus prakurti ir malkos viršuje uždėti;

8. O tur stukius, butent galvą bei taukus, ant malkos uždėti, kuri ant ugnies ant altoriaus gul.

9. Ale vidurius bei blauzdkaulius reik vandenimi mazgoti, o klebonas vislab tai tur uždegti ant altoriaus deginimo apierai. *Tai yra ugnis ant saldaus kvapo Ponui Dievui. *per. 2, 3.

10. O jei jis nor iš avių arba oškų deginimo apierą duoti, tai te apieravoja patinėlių be kliaudo.

11. Ir tur jį papiauti prie šalies altoriaus prieš šiaurę po Pono Dievo akių, o klebonai, Aaronos sunus, tur jo kraują ant altoriaus aplinkui šlakstyti,

12. O tur jį į stukius sukapti, o klebonas tur galvą bei taukus ant malkų bei ugnies, ant altoriaus esančių, uždėti.

13. Ale vidurius bei blauzdkaulius reik vandenimi mazgoti, o klebonas tur tai vislab apieravoti bei uždegti ant altoriaus deginimo apierai. Tai yra ugnis ant saldaus kvapo Ponui Dievui.

14. O jei kas Ponui Dievui iš paukščių nor deginimo apierą duoti, tai te duodie tai *nuo kurklelių, arba jaunų karvelių. *per. 5, 7.

15. O klebonas tur tai prie altoriaus pargabenti ir jam *galvą nugnybti, kad butų ant altoriaus uždegta, o jo kraują duoti ištekti prie sienos altoriaus, *per. 5, 8.

16. O jo gurklį su jo plunksnomis

reik pagal altorių į rytus ant pele-
nyno mesti;

17. O turite jo sparnus įskelti, ale
ne nulausti. Ir taip klebonas tur tai
ant altoriaus uždegti ant malkų ant
ugnies, deginimo apierai. Tai *ugnis
ant saldaus kvapo Ponui Dievui.

* per. 2, 2. 9. 16 ir 3, 5. 16. 2 Maiž. 29, 25.

Perskryimas 2.

Prisakymas apie valgio apieras.

Kad kas Ponui Dievui *valgio apierą
nor duoti, tai tur būti toji iš smulkių
kviečių miltų, ir tur aliejaus ant jų
užlieti ir kodylo uždėti, * per. 6, 14.

2. Ir taip atnešti prie klebonų, Aarono
sunų. Tai klebonas pilną savo saują
tur imti tų smulkiųjų kviečių miltų
bei aliejaus drauge su visomis ruki-
nimo žolėmis ir uždegti paminklui
ant altoriaus. *Tai ugnis saldžiam
kvapui Ponui Dievui. * per. 1, 9. 13. 17.

3. O *atstankas tos valgio apieros
tur Aaronui bei jo sunums tekti. Tai
tur būti švenčių švenčiausioji iš ugnių
Pono Dievo. * per. 2, 10 ir 6, 16.

4. O jei jis savo valgio apierą nor
duoti nuo keptųjų pečiuje, tai te imie
jisai prapločių smulkių kviečių miltų,
neraugintų, su aliejumi maišytų bei
neraugintų ragaišių, aliejumi apteptų.

5. O jei tavo valgio apiera yr ko-
kioje skauradoje kepta, tai tur būti ne-
raugintų kviečmilčių, aliejumi maišytų,

6. O turi tai į stukius perdalyti ir
aliejaus užpilti, tai yra valgio apiera.

7. O jei tavo valgio apieros koks
dalykas būtų ant rustų keptas, tai turi
tą daryti iš kviečių miltų su aliejumi.

8. Ir turi tą valgio apierą, kurią iš
tokių dalykų daryti nori Ponui Dievui,
klebonui prinešti, tas tur tą prie alto-
riaus gabenti,

9. Ir jo valgio apierą aukuoti pa-
minklui ir uždegti ant altoriaus. *Tai
ugnis ant saldaus kvapo Ponui Dievui.

* per. 1, 9. 13. 17 ir 3, 5. 16.

10. Ale *atstankas tur Aarono bei jo
sunų būti. Tai tur būti švenčių šven-
čiausioji iš ugnių Pono Dievo. * per. 6, 16.

11. Visas valgio apieras, kurias Po-
nui Dievui norit apieravoti, *be raugo
turite daryti, nėra nei joks raugas nei
medus ne tur jose Ponui Dievui ant
ugnies uždegtas būti. * per. 6, 17.

12. Tarp pirmonių turite tai Ponui

Dievui atnešti, ale ant altoriaus to
ne tur iškakti saldžiam kvapui.

13. Visas tavo valgio apieras turi tu
*sudyti; ir tavo valgio apiera niekad os
ne tur būti be druskos derėjimo tavo
Dievo, nės visose savo apierose turi
druskos apieravoti. * Mark. 9, 49. Kol. 4, 6.

14. O jei nori valgio apierą Ponui
Dievui duoti *pirmųjų vaisių, tai tu
turi varpų prie ugnies kepytų smulkiai
sugriusti ir taip valgio apierą pirmųjų
savo vaisių apieravoti, * 5 Maiž. 26, 2 s.

15. Ir turi *aliejaus užpilti ir kodylo
uždėti, tai yra valgio apiera. * per. 5, 11.

16. O klebonas tur to sugriustojo ir
to aliejaus su visu kodylu uždegti pa-
minklui. Tai yra ugnis Ponui Dievui.

Perskryimas 3.

Prisakymas apie dėkavonės apieras.

O jei jo apiera dėkavonės apiera
yra, nuo bandos, ar būtų jautys, ar
karvė, tai tur ją apieravoti Ponui
Dievui, kad be kliaudo būtų.

2. Ir tur savo ranką ant jos galvos
uždėti ir pamušti ties *durimis šėtros
susirinkimo. O ėklebonai, Aarono su-
nus, tur tą kraują ant altoriaus ap-
linkui šlakstyti. * per. 1, 5. + 2 Maiž. 29, 16.

3. O jis tur tos dėkavonės apieros
Ponui Dievui apieravoti, butent visus
*taukus nuo žarnų, * 2 Maiž. 29, 13. 22.

4. Ir abudu *inkstu su jų taukais prie
rietų ir taukų tinklelį, aplink kepenis
pagal inkstus nuplėštą. * per. 4, 9.

5. O Aarono sunus tur tai uždegti
ant altoriaus deginimo apierai ant
malkų, ant ugnies gulinčių. Tai yra
ugnis ant saldaus kvapo Ponui Dievui.

6. O jei nor Ponui Dievui dėkavojimo
apierą nuo mažų galvijų duoti, ar būtų
avinas, ar avis, tai tur be kliaudo būti.

7. Jei ėrytis yra, tai tur po Pono
Dievo akių atgabenti,

8. Ir tur savo ranką ant jo galvos
uždėti ir papiauti ties šėtra susirin-
kimo, o sunus Aarono tur jo kraują
ant altoriaus aplinkui šlakstyti.

9. O jis taip tur tos dėkavonės apieros
Ponui Dievui apieravoti ugnei, butent
jo taukus, visą uodegą nuo nugaros
nuplėštą ir visus taukus nuo vidurių,

10. Abu inkstu su taukais, kurie prie
jų rietų yra, ir taukų tinklelį aplink
kepenis, pagal inkstus nuplėštą.

11. Oklebonas tur tai uždegti ant altoriaus, ant valgio ugnies Ponui Dievui.

12. O jei jo apiera esti oška, ir ją atgabena Ponui Dievui,

13. Tai tur jisai savo ranką ant jos galvos uždėti ir ją papiauti ties šetra susirinkimo, o sunus Aarono tur tą kraują ant altoriaus aplinkui šlakstyti.

14. Ir jis tur nuo tos apieravoti apierą Ponui Dievui, butent taukus nuo vidurių,

15. Abu *inkstu su taukais prie jų rietų ir taukų tinklelį, aplink kepenis pagal inkstus nuplėštą. * per. 4, 9.

16. O klebonas tur tai uždegti ant altoriaus ant valgio *ugnies, saldžiam kvapui. Visi taukai yra Pono Dievo. * per. 1, 7 ir 2, 9.

17. Tai t'esie amžinas budas jūsų vaikų vaikams visose jūsų gyvatosė, *idant nei jokių taukų, nei † kraujo ne valgytumbit. * per. 7, 23, 26. † per. 17, 10. 1 Maiž. 9, 4. 5 Maiž. 12, 16. Darb. Ap. 15, 20, 29. per. 21, 25.

Perskyrimas 4.

Prisakymas apie apierą už griekus.

O Ponas Dievas kalbėdams su Maižėsium tarė:

2. Kalbėk su vaikais Izrael ir sakyk: *Jei kas susigriešytų iš nesisaugojimo prieš bile kokį prisakymą Pono Dievo, ką ne reikėjo daryti: * per. 5, 15.

3. Butent jei klebonas, pamostytas be esąs, susigriešytų, kad žmones papiktintų, tas tur už savo grieką, kurį padaręs, jauną jautuką atgabenti, tikrai sveiką, Ponui Dievui ant apieros už griekus.

4. O tur tą jaunąjį jautuką ties durimis šetros susirinkimo atgabenti po Pono Dievo akių, ir savo ranką ant jo galvos uždėti ir jį pamušti po akių Pono Dievo.

5. O klebonas *pamostytas esąs tur to jaunojo jautuko kraujo imti ir įnešti į šetrą susirinkimo, * per. 4, 16.

6. Ir tur, savo pirštą į tą kraują įdažęs, tuomi *septynis kartus po akių Pono Dievo šlakstyti ties užkaba šventinyčioje,

7. Ir tur to paties kraujo dėti ant ragų ruginimo altoriaus, *ties Ponu Dievu šetroje susirinkimo stovinčiojo, o visą kraują to jaunojo jautuko lieti ant aslos deginimo altoriaus, ties durimis šetros susirinkimo stovinčiojo. * 2 Maiž. 30, 6.

8. Ir visus taukustos apieros už griekus tur jis aukuoti, butent taukus vidurių,

9. Abu *inkstu su jų taukais prie rietų esančiais, ir taukų tinklelį, aplink kepenis nuo inkstų nuplėštą, * per. 3, 10.

10. Lygiai kaip jis tai aukuoja nuo jaučio dėkavonės apieroje, ir tur tai uždegti ant deginimo altoriaus.

11. Ale *odą to jaunojo jautuko su visa mėsa, su galva ir su rietais ir vidurius bei mėšlą, * per. 8, 17.

12. Tai vislab tur jisai laukan išvešti *iš abažo ant čystos vietos, kur pelenai paberami, ir tur tai sudeginti ant malkų ugnimi. * Ebr. 13, 11.

13. Jei *visas susirinkimas Izraeliye nusižengtų, o tas nusižengimas nuo jų akių paslėptas būtų, kad jie prieš kokį Pono Dievo prisakymą būtų nusižengę, ką ne reikėjo daryti, ir taip nusikalitų, * 4 Maiž. 15, 24.

14. O potam savo griekus numanytų, kuriuos būtų padarę, tai tur jie jauną jautuką atgabenti apierai už griekus ir ties durimis šetros susirinkimo pastatyti.

15. O vyresnieji iš susirinkimo tur savo rankas ant jo galvos uždėti po akių Pono Dievo ir tą jaunąjį jautuką pamušti po akių Pono Dievo.

16. O klebonas, pamostytas esąs, tur to jaunojo jautuko kraują į šetrą susirinkimo įnešti,

17. Ir savo pirštą įdažęs *septynis kartus šlakstyti po akių Pono Dievo ties užkaba, * per. 14, 7.

18. Ir to kraujo tur dėti ant ragų altoriaus, po akių Pono Dievo stovinčiojo, šetroje susirinkimo. Ir visą kitą kraują ant aslos deginimo altoriaus lieti, *ties durimis šetros susirinkimo stovinčiojo. * 2 Maiž. 40, 6.

19. Ale visus jo taukus tur aukuoti ir ant altoriaus uždegti.

20. Ir tur su tuo jaunučiu jautuku daryti, kaip su jautuku apieros už griekus daręs. *Ir tur taip klebonas juos suderinti, tai jiems atleidžiama. * per. 5, 13, 16.

21. Ir tur tą jaunąjį jautuką iš abažo išvešti *ir sudeginti, kaip pirmąjį jauną jautuką sudeginęs. Tai tur būti apierą už griekus susirinkimo. * per. 6, 30.

22. Ale jei koks kunjgaikštis susigriešija ir prieš bile kokį prisakymą Pono Dievo savo kuomi nusideda, ką ne

reikėjo daryti, ir nusižengia, kad kal-tas pastoja,

23. Ir savo griekų padarytųjų nusi-mano, tas tur apierai atgabenti ožj be kliaudo,

24. Ir savo ranką ant ožio galvos uždėti ir jį papiauti toje vietoje, kur apieros papiaujamos sudeginimui po akių Pono Dievo. Tai testov apiera už jo griekus.

25. Tai tur klebonas kraujo apieros už griekus imti savo pirštu ir ant ragų altoriaus deginimo apieros dėti, o kitą kraują ant aslos deginimo apieros altoriaus palieti.

26. Ale visus jo taukus tur ant alto-riaus uždegti, lygiai kaip taukus dė-kavonės apieros; ir taip tur klebo-nas jo grieką suderinti, *tai bus jam atleidžiama. *per. 5, 13, 16.

27. O jei dušia prastų žmonių *nusi-žengia ir susigriešija, darydama ką prieš kokį Pono Dievo prisakymą, ką ne reiktų daryti, ir taip susigriešija, *per. 5, 15.

28. Arba ir savo grieką numano, ku-riuomi nusidėjo, ta tur apierai ošką atgabenti be kliaudo, už grieką, kurį padariusi,

29. Ir tur savo ranką uždėti ant galvos apieros už griekus ir papiauti vietoje deginimo apieros.

30. O klebonas tur to kraujo su savo pirštu imti ir ant ragų alto-riaus deginimo apieros dėti, ir visą kraują ant altoriaus aslos palieti.

31. Ale visus jos taukus tur jis nu-plėšti, kaip *taukus dėkavonės apieros nuplėšęs, ir tur juos uždegti ant alto-riaus, †saldžiam kvapui Ponui Dievui; ir taip tur klebonas ją suderinti, tai jai atleidžiama. *per. 3, 14. †per. 1, 9, 13, 17.

32. O jei avį apierai už griekus atga-bęs, tai te atgabena avaitę tikrai sveiką,

33. Ir te uždeda savo ranką ant galvos apieros už griekus, ir te pa-piauja apierai už griekus toje vietoje, kur deginimo apieros papiaujamos.

34. O klebonas tur to kraujo savo pirštu ėmęs ant ragų altoriaus degi-nimo apieros dėti ir visą kraują ant aslos altoriaus palieti.

35. Ale visus jos taukus tur nuplėšti, kaip taukus avies dėkavonės apieros nuplėšęs, ir tur ant altoriaus uždegti,

ugnei Ponui Dievui; ir taip klebonas tur jį suderinti dėl jo grieko, kurį pa-darė, *tai bus jam atleidžiama. *per. 5, 10.

Perskyrimas 5.

Prisakymas apie kaltybės apierą.

Jei kokia dušia susigriešytų, girdėjusi *kokį keikimą, o jis to liudininkas yra, arba tai matęs arba ištyręs, o ne apsakęs, tas nusižengimo kaltas yra. *Pamok. 29, 24.

2. Arba jei kokia dušia *ko nečysto pakrutina, ar butų maita †nečystos kokios žvėries, arba galvijo, arba slenkančio kokio, o tai ne žinodama, ta yra nečysta ir nusidėjusi.

*2 Kor. 6, 17. †3 Maiž. 11, 24. 36. 39.

3. Arba jei kas žmogų kokį nečystą pakrutina, — bile kokiųje nečystybėje žmogus nečystas galėtų pastoti, — tai nežinodamas, o susipranta, tas nu-sidėjęs.

4. Arba jei kokia dušia bažijas, kad iš savo burnos butų žodžių išleidusi, *iškados arba gero ką daryti, kaipgi ir žmogus bažijimą gal iš savo burnos ištarti, tai ne apdumojęs, o susipran-ta, ta tų vieno nusikalto. *1 Zom. 25, 22.

5. Taipgi nusiduodant, kad jis tų vieno butų nusikaltes, ir nusimano, tuomi susigriešijęs.

6. Tai tur jis už savo kaltę šio savo grieko, kurį jis padaręs yra, Ponui Die-vui atgabenti iš kaimenės avį arba ošką, jau vedusią, apierai už griekus; tai klebonas tur jį dėl jo grieko suderinti.

7. O jei ne ištenka avimi, tai te-atgabena jis Ponui Dievui už kaltes savo padarytasias, du kurkleliu, arba du jaunu karveliu, pirmąjį apierai už griekus, antrąjį deginimo apierai;

8. O te atgabena juodu klebonui; tas pirmąjį tur apiera už griekus padaryti, ir jam galvą nugnybti už sprando, o ne nulausti;

9. Ir te šlaksto su krauju apieros už griekus į šalį altoriaus ir te iš-varvina atstanką kraujo ant altoriaus aslos. Tai ta apiera už griekus.

10. Ale antrąjį tur daryti deginimo apierai pagal jo *provą; ir taip klebo-nas tur jį dėl jo grieko suderinti, kurį padaręs, tai jam bus atleistas. *per. 1, 14.

11. O jei ne ištenka, du kurkleliu arba du jaunu karveliu duoti, tai te atgabena už savo grieką savo apierą,

dešimtąjį dalyką pusketvirčio geriausių miltų apierai už griekus. Ale jis ne tur ant *jų aliejaus užpilti, nei kodylo uždėti, nėsatai apiera už griekus. *per. 2, 1.

12. Ir tur tą pas kleboną atgabenti, o klebonas tur saują tų ėmęs ant paminklo *uždegti ant altoriaus, ugnei Ponui Dievui. Tai apiera už griekus. *per. 1, 17.

13. O klebonas *tur taipo jo grieką, kurį jis padaręs, suderinti, tai jam bus atleidžiama; o tai tur klebono buti, †kaip valgio apiera. *per. 4, 26. 31. 35. †per. 2, 3.

14. O Ponas Dievas kalbėdams su Maižėsiumi tarė:

15. Jei kokia dušia iš nežinių nusižengia *ir susigriešija tuomi, kas Ponui Dievui šventįta, tai ji tur savo apierą už savo nusižengimą Ponui Dievui atgabenti, aviną tikrai sveiką iš kaimenės, dviejų syklų sidabro vertą, pagal sykłą šventinyčios, apierai už nusidėjimą. *per. 4, 2, 13.

16. Priegtam kieku susigriešijęs prie pašventitojo, *tur atduoti, o penktąjį dalyką aukščiaus uždėti, ir tur tai klebonui duoti; tas jį tur †suderinti avinu apieros už kaltybes, tai bus jam atleidžiama. *per. 6, 4. 2 Maiž. 22, 14. †3 Maiž. 6, 7.

17. Jei kokia dušia susigriešija darydama prieš kokį Pono Dievo prisakymą, ką ne reikėjo daryti, o tai nežinojusi, ta nusižengusi ir nusižengimo kalta yra,

18. O tur atnešti aviną iš kaimenės, tikrai sveiką, vertą apieros už nusidėjimą, pas kleboną; *tas jį dėl jo nežinojimo tur suderinti, kurį padaręs nežinodamas to, tai jam atleidžiama. *per. 4, 26. 31. 35.

19. Tai yra apiera už jo nusidėjimą, kuri Ponui Dievui puolasi.

Perskyrimas 6.

Apie deginimo, valgio ir griekų apierą.

O Ponas Dievas kalbėdams su Maižėsiumi tarė:

2. Jei kokia *dušia susigriešytų ir prieš Poną Dievą nusižengtų, savo artymui užsigidama, ką jai paliecovęs, arba kas jai į vierną ranką įduota buvo, arba ką jis per nevalę ėmęs, arba neteisčiai sau pasisavinęs, *4 Maiž. 5, 6.

3. Arba prapuolusį daiktą butų radęs, o to užsigina su melagiška pry-

siega, — koku norįs budu žmogus prieš savo artymą susigriešija, —

4. Taipgi nusiduodant, kad jis taipo susigriešydamas nusidesti, *tai jis tur atduoti, ką per nevalę ėmęs arba su neteisybe sau prisisavinęs, arba kas jam įduota buvo pakavoti, arba ką jis butų radęs, *Ežek. 33, 15.

5. Ir ant bileko jis melagiškai prisiekęs butų, tai jis vislab tur atduoti ir priegtam *penktąjį dalyką aukščiaus pridėti tam, kurio tai buvo, tą dieną, kad savo apierą už griekus duosti. *per. 5, 16.

6. Ale už savo kaltes tur jis Ponui Dievui pas kleboną aviną iš kaimenės, tikrai sveiką, atgabenti, *apieros už nusidėjimą vertą; *per. 5, 18.

7. Tai *klebonas jį tur suderinti po Pono Dievo akių, ir jam bus atleidžiama vislab, ką jis padaręs ir kuriuomi jis nusižengęs. *per. 4, 20. 26. 31. 34. 35.

8. O Ponas Dievas kalbėdams su Maižėsiumi tarė:

9. Paliepk Aaronui bei jo sunumssakymams: tai yra įstatymas *deginimo apieros: deginimo apiera tur degti ant altoriaus per visą naktį iki rytmečio, ale tikt altoriaus ugnis tur ant jo degti. *per. 1, 3.

10. O klebonas tur savę marškonią sėmėgą ir marškioniomis kelnėmis apsilvilti ir pelenus ėmęs, kurį ugnis deginimo apieros ant altoriaus padarė, tur pagal altorių paberti.

11. O potam tur savo rubus išvilkti, ir kitais rubais apsilvilti, ir pelenus išnešti *laukan iš abažo į čystą vietą. *per. 4, 12.

12. Ugnis ant altoriaus tu degti ir niekad os ne užgesti, klebonas tur kas rytą malkų ant jo uždegti ir ant jo viršaus deginimo apierą pritaistyti bei taukus dėkavonių apierų ant jo uždegti.

13. Amžinai tur ta ugnis ant altoriaus degti ir niekad os ne užgesti.

14. O tai yra tas *įstatymas valgio apieros, kurią Aaronos sunus apieravoti tur po akių Pono Dievo ant altoriaus: *per. 2, 1. 4 Maiž. 15, 4.

15. Viens tur aukuoti savo rankos sauja kviečių miltų nuo valgio apieros bei aliejaus ir visą kodylą ant valgio apieros gulinti, ir tur tai uždegti ant altoriaus *saldžiam kvapui, paminklą Ponui Dievui. *per. 1, 17 ir 2, 9.

16. Ale *atstanką tur Aaronas bei jo sunus sučėrauti, o tur tai nerau-

gintą valgyti šventoje vietoje, pryangiję šėtos susirinkimo. *per. 2, 3. 10. 11.

17. Jie tą ne tur *su raugu kepti, nėra tai jų dalykas, ką aš jiems daviau nuo savo apieros. Tai jiems švenčių švenčiausia tur būti, lygiai kaip apiera už griekus bei apiera už kaltes. *per. 2, 11.

18. Kas vyriška yra tarp vaikų Aaronono, tas tai tur valgyti. *Tai testov amžina dalis jūsų vaikų vaikams iš apieros Pono Dievo; nei viens jas ne tur krutėti, kaip tiktai, kas šventėtas. *per. 10, 9. 2 Maiž. 27, 21.

19. O Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėsiumi tarė:

20. Tai tur būti apiera Aaronono bei jo sunų, kurią Ponui Dievui tur apieravoti dienoje savopamostijimo: dešimtąjį dalyką pusketvirčio kviečių miltų kasdieniškosios valgio apieros, vieną pusę rytmečiais, antrąją pusę vakarais.

21. Skauradoje su aliejumi tai turi daryti ir ant rustų keptą atnešti, o dalykais keptą tai turi apieravoti saldziam kvapui Ponui Dievui.

22. O tas vyskupas, kursai iš jo sunų į jo vietą bus mostytas, tur tai daryti. Tai amžina dalis Ponui Dievui; abelnai tur sudeginta būti.

23. Nėsa kožna valgio apiera klebono tur visai sudeginta būti, o ne valgyta.

24. O Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėsiumi tarė:

25. Sakyk *Aaronui bei jo sunumstartamas: tai įstatymas apieros už griekus: toje vietoje, kur deginimo apierą piauji, turi ir apierą už griekus papiauti po akių Pono Dievo, tai švenčių švenčiausia. *per. 17, 2. †per. 4, 2. **per. 1, 3.

26. Tasai klebonas, kursai *apierą už griekus apieravoja, tur ją valgyti šventoje vietoje pryangiję šėtos susirinkimo. *Ozėa. 4, 8.

27. Nei vienas ne tur jos mėsos pakrutinti, kaip tikt šventėtas. O kas jos kraują rubą apvarvina, tas tur apvarvintą vietą išmazgoti šventoje vietoje.

28. O tą puodą, kuriame tai virta, reik sukulti. Ale jei vario puodas, tai reik jį iššveisti ir vandenimi išplauti.

29. Kas *vyriška yra iš klebonų, tur to valgyti, nėra tai švenčių švenčiausia. *per. 7, 6.

30. Ale visas apieras už griekus, *kurių kraujas į susirinkimo šėtrą įneša-

mas, suderinti šventoje vietoje, ne reik valgyti, bet ugnimi sudeginti. *per. 16, 27.

Perskyrimas 7.

Apie kaltybės ir dėkavonės apierą.

O tai įstatymas apieros už kaltes, ir tai švenčių švenčiausia:

2. Toje vietoje, kur *deginimo apiera papiaujama, reik ir apierą už kaltes papiauti, o jos kraujo ant altoriaus aplinkui šlakstyti. *per. 1, 3. 5 ir 6, 25.

3. O visus jos taukus reik apieravoti, uodegą ir taukus nuo grobų,

4. *Tuodu inkstu su jų taukais pagal rietus, ir taukų tinklelį, viršuje kepenų pagal inkstus nuplėštą. *per. 3, 4. 10. 15 ir 4, 9.

5. O klebonas tur tai ant altoriaus uždegti ugnai Ponui Dievui. Tai apiera už kaltes.

6. Kas *vyriška tarp klebonų yra, tur tai valgyti šventoje vietoje, nėra tai švenčių švenčiausia. *per. 6, 18. 29.

7. *Kaip apiera už griekus, taip tur būti ir apiera už kaltes; abiejų tur tas vienas įstatymas būti, ir tur klebono būti, tuomi suderinančiojo. *per. 14, 13.

8. Kurs klebonas kieno deginimo apierą apieravoja, tam tur tos deginimo apieros skura tekti, kurį jis apieravoja.

9. O visos valgio apieros, kas pečiuje, arba ant rustų, arba skauradoje kepta, tur tam klebonui tekti, kurs ją apieravoja.

10. O visos valgio apieros, kas aliejumi maišyta arba sausa yra, tur visiems Aarono vaikams tekti, vienam, kaip kitam.

11. O tai įstatymas dėkavonių apieros, Ponui Dievui apieravojamos. *per. 3, 1.

12. Jei nor *garbės apierą duoti, tai tur pyragėlius neraugintus apieravoti, aliejumi maišytus, ir neraugintus ragaišius, aliejumi apteptus, ir keptus smulkių kviečių miltų plyckus, aliejumi maišytus. *per. 22, 9. Ps. 116, 7.

13. Bet tą apierą tur duoti su pyragėliu raugintus duonos ant garbės apieros jos dėkavonės apieros.

14. O vieną iš tų visų tur Ponui Dievui duoklei apieravoti, ir tur tam klebonui tekti, kurs dėkavojimo apieros kraują šlaksto.

15. O mėsa garbės apieros prie jos dėkavojimo apieros tur tą pačią dieną valgyta būti, kurioje apieravota, o nieko ne būti palikta iki rytojui.

16. O ar butų priežadas, arba geros valės apiera, tai tur tą pačią dieną, kada apieravota, valgyta buti; ale jei kas apieravotosios (mėsos) liekt ant rytojaus, tai tačiau reik valgyti.

17. Ale kas apieravotosios mėsos liekt trečiąją dieną, tai tur ugnimi buti sudegita.

18. O jei kas trečiąją dieną valgys apieravotos mėsos savo dėkavojimo apieros, tai tas ne patiks, kurs ją apieravoja, neigi jam ne bus prirokuota, bet ji bus biauzybė; o kuri dušia tos valgys, ta nusidėjimo kalta.

19. O ta mėsa, kurią kas nečystas pukrutina, ne tur buti valgyta, bet ugnimi sudegita. Kas čystą kuną tur, tas tos mėsos tur valgyti.

20. O kuri dušia valgys tos mėsos dėkavonės apieros, Ponui Dievui tenkančiosios, tos nečystybė testov ant jos, ir ji bus išgaišinta iš savo žmonių.

21. O jei kokia dušia ko nečysto pakrutina, ar butų nečystas žmogus, ar galvijas, ar kas kitaip biauuru, o mėsos dėkavojimo apieros valgo, Ponui Dievui tekusios, ta bus išgaišinta iš savo žmonių.

22. O Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėsiumi tarė:

23. Kalbėk su vaikais Izrael ir sakyk: *jus ne turite valgyti taukų jaučių, erylčių bei oškų. *per. 3, 17 ir 9, 10.

24. Ale taukus nustipusio bei žvėrių suplėšyto pasinaudokit visaip; *ale valgyti jų ne turit. *per. 22, 8.

25. Nėsa kas taukus valgo galvijo, Ponui Dievui apierai duotojo, ta dušia tur išgaišinta buti iš savo žmonių.

26. Ir *kraujo jus ne turit valgyti, nei nuo galvijo, nei nuo paukščių, kur jus gyvenate. *per. 3, 17. s.

27. Jei kuri dušia kokio kraujo valgytų, ta tur išgaišinta buti iš savo žmonių.

28. O Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėsiumi tarė:

29. Kalbėk su vaikais Izrael sakydams: kas Ponui Dievui savo dėkavojimo apierą nor duoti, tas tur ir tai atsinešti, kas prie dėkavojimo apieros Ponui Dievui puolas.

30. O jis tai savo ranka tur atsigabenti apierai Pono Dievo, butent taukus, ant krutinės esančius, tur at-

gabenti drauge su krutine, kad *subuojimu pastotų po akių Pono Dievo.

*2 Maiž. 23, 24.

31. O klebonas tur taukus uždegti ant altoriaus, o krutinė tur Aaronui bei jo sunums tekti.

32. O *dešinės petį tur klebonui duoti aukavimui iš savo dėkavojimo apierų.

*per. 9, 21.

33. O kurs Aaronu sunų kraują dėkavojimo apierų apieravoja bei taukus, tam tur dešinės petys tekti ant jo dalyko.

34. Nėsa subuojimo krutinę bei aukavimo petį aš ėmiau nuo vaikų Izraelio, nuo jų dėkavojimo apierų, ir daviau vyskupui Aaronui bei jo sunums amžinai dalei.

35. Tai dalis Aaronu bei jo sunų iš Pono Dievo apierų toje dienoje, kaip paduoti buvo, klebonais buti Ponui Dievui,

36. Ponui Dievui liepiant tą dieną, kaip juos apmostijo, kad jam turėtų duota buti nuo vaikų Izraelio amžinai dalei visiems jų vaikų vaikams.

37. O tai įstatymas *deginimo apieros, † valgio apieros, apieros už griekus, apieros už kaltes, **pildymo apierų bei dėkavonės apierų,

*per. 1, 3 ir 6, 9. †per. 2, 1. **per. 8, 28, 33.

38. Kurį Ponas Dievas Maižėsiumi paliepė ant kalno Sinai tą dieną, kaip per jį paliepė vaikams Izraelio, apieravoti apieras Ponui Dievui pusčioje Sinai.

Perskyrimas 8.

Klebonų pašventinimas.

Ir Ponas Dievas kalbėjo su Maižėsiumi sakydams:

2. Imk Aaroną bei jo sunus su juomi, drauge su jų rubais, ir mostijimo aliejų, ir jautuką apierai už griekus, du avinu ir pintinę su nerauginta duona;

3. Ir suvadįk visą susirinkimą ties durimis šėtros susirinkimo.

4. Maižėsius darė, kaip jam Ponas Dievas paliepė, ir suvadinęs susirinkimą ties durimis šėtros susirinkimo,

5. Sakė jiems: tai yra, ką Ponas Dievas liepęs daryti.

6. Ir ėmęs Aaroną bei jo sunus mazgojo juos vandeniu,

7. Ir aprėdė jį *marškonaja sermėga, ir apjuosė jį juosta, ir apvilko jį šilkų sermėga, ir apsiautė jį vir-

šutiniaja vyskupiška sermėga, ir apjuosė tą viršutiniają vyskupišką sermėgą,

* 2 Maiž. 28, 41. s. per. 29, 5. 29.

8. Ir uždėjo jam skydelį, *ir į tą skydelį „Šviesybę bei Teisybę“,

* 2 Maiž. 28, 30.

9. Ir uždėjo jam kepurę ant jo galvos, ir dėjo prie kepurės aukštaites jo kaktą aną aukso žastį šventojo vainiko, *kaip Ponas Dievas Maižėsiui buvo liepęs.

* 2 Maiž. 28, 36.

10. O Maižėsčius ėmęs *mostijimo aliejų mostijo Dievo namus ir vislab, kas juose buvo, ir pašventino juos.

* 2 Maiž. 30, 25. 26.

11. Ir tuomi apšlakstė septynis kartus altorių, ir mostijo altorių su visais jo rykais, mazgotuvę su jos koja, kad pašventįta būtų.

12. Ir *liejo mostijimo aliejaus ant Aarono galvos ir pamostijo jį, kad pašventįtas būtų.

* 2 Maiž. 29, 7.

13. Ir privedęs Aarono sunus ap-rėdė juos marškomomis sermėgomis ir apjuosė juos juosta, ir ant jų galvos jiems uždėjo mučias, kaip jam Ponas Dievas liepęs buvo.

14. Ir privesdino *jauną jautuką apierai už griekus, ir Aaronas su savo sunumis uždėjo savo rankas ant jo galvos.

* 2 Maiž. 29, 10.

15. Tai jį pamušė. O Maižėsčius ėmęs to kraujo dėjo tą ant altoriaus ragų aplinkui su savo pirštu ir pašventino altorių, ir liejo kraują ant altoriaus aslos ir pašventino jį, suderindams jį.

16. Ir ėmęs visus taukus nuo vidurių, taukų tinklelį ant kepenų ir abu inkstu su jų taukais, uždegė juos ant altoriaus.

17. Ale tą jaunąjį jautuką *su jo skura, mėsa bei mėšlais sudegino jis ugnimi lauke už abažo, kaip jam Ponas Dievas buvo liepęs.

* per. 4, 11.

18. Ir atgabeno aviną deginimo apierai, o Aaronas su savo sunumis *uždėjo savo rankas ant jo galvos.

* 2 Maiž. 29, 15.

19. Tai jį papiovė. O Maižėsčius šlakstė to kraujo aplinkui ant altoriaus,

20. Sukapojo tą aviną į stukius ir uždegė galvą, stukius ir taukus.

21. Ir numazgojo vidurius bei blauzdaulius vandeniu, ir taipo *visą aviną uždegė ant altoriaus. Tai buvo deginimo apiera saldžiam kvapui, ugnis Ponui Dievui, kaip jam Ponas Dievas buvo liepęs.

* 2 Maiž. 29, 18.

22. Jis prigabeno ir *antrąjį aviną papildymo apieros, o Aaronas su savo sunumis uždėjo savo rankas ant jo galvos.

* 2 Maiž. 29, 19.

23. Tai jį papiovė. *O Maižėsčius ėmęs jo kraujo uždėjo Aaronui ant kremzlės jo dešinės ausies ir ant nykščio jo dešinės rankos ir ant didžiojo piršto jo dešinės kojos,

24. Ir prisivedęs Aarono sunus uždėjo kraujo ant pakremzlės jų dešinės ausies ir ant nykščio jų dešinės rankos ir ant didžiojo piršto jų dešinės kojos, ir šlakstė kraują aplink altorių.

25. O ėmė taukus bei uodegą ir visus taukus nuo vidurių bei taukų tinklelį ant kepenų, abu inkstu su jų taukais ir dešinį petį.

26. Priegtam ėmė iš pintinės neraugintos duonos po akių Pono Dievo, vieną neraugintą pyragėlį ir vieną pyragėlį duonos, aliejumi apteptos, ir vieną ragaišį, ir uždėjo tą ant taukų bei ant dešinės peties.

27. Ir davė tai vislab *ant rankų Aarono bei jo sunų ir subuojo tai subuojimo apierai po akių Pono Dievo.

* 2 Maiž. 29, 14.

28. Ir vislab vėl atėmęs nuo jų rankų uždegė ant altoriaus, ant viršaus deginimo apieros, nėsa tai *papildymo apiera saldžiam kvapui, † ugnis Ponui Dievui.

* per. 7, 37. † per. 5, 12.

29. O Maižėsčius ėmęs krutinę subuojo subuojimą po akių Pono Dievo nuo avino papildymo apieros; ta Maižėsiui į *dalyką teko, kaip jam Ponas Dievas buvo liepęs.

* 2 Maiž. 29, 26.

30. Ir Maižėsčius ėmęs mostijimo aliejaus bei kraujo, ant altoriaus šlakstė, ant Aarono ir jo rubų, ant jo sunų ir ant jų rubų, ir taipo pašventino Aaroną bei jo rubus, jo sunus ir jų rubus su juomi.

31. Ir tarė *Aaronui bei jo sunams: virkite tą mėšties durimis šėtros susirinkimo ir ją čia jau valgykit, priegtam ir duoną pintinije papildymo apieros; kaip man paliepta ir sakyta, kad Aaronas bei jo sunustaitur valgyti.

32. O kas liekti mėsos bei duonos, tai turite ugnimi sudeginti.

33. O per septynes dienas ne turite išeiti iš durų šėtros susirinkimo iki tai dienai, kad dienos jūsų papildymo apie-

ros pabaigtos; nėra septynes dienas jų rankos yra papildytos,

34. Kaip tai šią dieną nusidavė; Ponas Dievas liepė taip daryti, kad jus suderinti butumbit.

35. O turite pas duris šėtros susirinkimo dieną ir naktį pasilikti per septynes dienas, ir turite sargybę Pono Dievo pilnavoti, kad ne prapultumbit; nėra taipo man paliepta.

36. O Aaronas su savo sunumis * viską padarė, ką Ponas Dievas per Maižėšių buvo liepęs. * 2 Maiž. 12, 28,

Perskyrimas 9.

Pirmoji Aarono apiera ugnimi suėsta.

O ašmąją dieną pavadinęs Maižėsius * Aaroną bei jo sunus ir vyresniusius Izraeliye tarė Aaronui: * 2 Maiž. 29, 1.

2. Imk sau jauną veršį apierai už griekus bei aviną deginimo apierai, abu tikrai geru ir sveiku, ir atgabenk juodu po akių Pono Dievo.

3. Ir kalbėk su vaikais Izrael sakydams: imkit ožį apierai už griekus ir veršiuką ir avį, abu vieno meto ir tikrai sveiku, deginimo apierai,

4. Ir jautį ir aviną dėkavonės apierai, kad po akių Pono Dievo apieravotumbim, ir valgymo apierą su aliejumi maišytą; nėra šiandien jums Ponas Dievas pasirodys.

5. Ir jie ėmė, ką Maižėsius buvo liepęs, ties durimis šėtros susirinkimo; ir priėjęs visas susirinkimas stojosi po akių Pono Dievo.

6. Tai tarė Maižėsius: tai yra, ką Ponas Dievas liepęs, kad jus darytumbit; tai jums šlovė Pono Dievo pasirodys.

7. O Maižėsius tarė Aaronui: eik prie altoriaus ir daryk savo apierą už griekus bei savo deginimo apierą, ir suderink * savę ir žmones; potam taisyk ir žmonių apierą, o suderink ir juos, kaip Ponas Dievas yra liepęs. * Ebr. 7, 27.

8. O Aaronas priėjęs prie altoriaus papiovė veršiuką savo apierai už griekus.

9. O jo sunus atnešė kraują prie jo, ir jis pirštą savo įdazęs į kraują dėjo ant ragų altoriaus ir liejo kraują ant altoriaus aslos.

10. Ale *taukus ir inkstus ir taukų tinklėlį nuo kepenų iš apieros už griekus uždegė jis ant altoriaus, kaip Ponas Dievas Maižėšiui buvo liepęs.

* per. 4, 8. 9. 2 Maiž. 29, 13, 22.

11. O * mėsa bei skurą sudegino jį ugnimi lauke už abažo. * per. 4, 11, 12.

12. Potam papiovė deginimo apierą. O Aarono sunus atgabeno kraują prie jo, ir jį šlakstė ant altoriaus aplinkui.

13. Ir jie atgabeno jam deginimo apierą sukapotą bei galvą, ir jis uždegė tai ant altoriaus.

14. Ir jis *mazgojęs vidurius bei blauzdaulius uždegė tus ant viršaus deginimo apieros ant altoriaus. * per. 8, 21.

15. Potam privedė ir žmonių apierą, ir ėmęs ožį, apierą už žmonių griekus, papiovė jį ir padarė iš jo apierą už griekus, lyg kaip reikia.

16. Ir privedė artyn deginimo apierą ir padarė jai, kaip reikia.

17. Ir atsigabėjęs artyn valgymo apierą ėmė iš tos savo saują ir uždegė tai ant altoriaus, be tos rytiskosios deginimo apieros.

18. Paskui jis pamušė jautį ir papiovė aviną dėkavonės apierai žmonių. O jo sunus atgabeno jam kraują, tą jis šlakstė ant altoriaus aplinkui.

19. Ale taukus *jaučio bei avino, uodegą bei taukus nuo vidurių, bei inkstus, bei taukų tinklėlį apie kepenas: * per. 8, 16.

20. Visus šitus taukus uždėjo jie ant krutinės, o jis tus taukus uždegė ant altoriaus.

21. Ale krutinę bei *dešinį petį subuojo Aaronas subuojimui po akių Pono Dievo, kaip Ponas Dievas Maižėšiui buvo liepęs. * per. 7, 32.

22. O Aaronas pakėlęs savo ranką ant žmonių *peržegnojo juos, ir nužengė žemyn, kaip buvo apierą už griekus, apierą dėkavonės bei deginimo apierą atlikęs. * 4 Maiž. 6, 23.

23. O Maižėsius bei Aaronas įėjo į šėtrą susirinkimo; o kaip juodu vėl buvo išėjusiu, peržegnojo žmones. Tai pasirodė šlovė Pono Dievo visiems žmonėms.

24. Nės *ugnis išėjusi nuo Pono Dievo suėdė ant altoriaus deginimo apierą ir taukus. Tai pamatę visi žmonės, šukaudami Dievą pagarbino ir puolė ant savo veido. * 2 Nus. Kar. 7, 1. s.

Perskyrimas 10.

Nadab ir Abiu (Aarono vaikudu) ugnimi suėsta.

O sunudu Aarono, Nadabs bei Abiu, ėmė kožnas savo *rukinimo skauradą

ir įdėjo į tas ugnies ir užbėrė ruginimo žolę, ir tą svetimąją ugnį įnešė po akių Pono Dievo; koktai jis jiems dviem ne buvo liepęs. * per. 16, 12, 13.

2. Tai išlėkusi ugnis nuo Pono Dievo * suėdė juodu, kad numirė po akių Pono Dievo.

* per. 16, 1. 4 Maiž. 3, 4. per. 26, 61. 1 Nus. Kar. 25, 2.

3. Tai tarė Maižėsiaus Aaronui: tai tai, ką Ponas Dievas sakęs: aš šventitas busu tais, kurie prie manęs artinas, ir po akim visų žmonių aš busu pašlovintas. O Aaronas tylėjo.

4. Ale Maižėsiaus pavadinęs * Mizaėlj bei Elzapana, sunudu Usiėlio, Aarono dėdžiudu, tarė jiems dviem: eikita šen ir išneškita savo broliudu iš šventinyčios už abažo. * 2 Maiž. 6, 22. 4 Maiž. 3, 30.

5. O juodu priėjusiu * išnešė juodu su jūdvių marškonomis sermėgomis, už abažo, kaip Maižėsiaus buvo sakęs. * Darb. 5, 6, 10.

6. Tai tarė Maižėsiaus Aaronui bei jo dviem sunum, Elėazarui bei Itamarui: judu ne turita savo galvas nudengti, nei savo rubus įplėšti, kad ne prapultumbita ir Dievo papykimas ant viso susirinkimo ne užėitų; te verkie jūsų broliai visų giminių Izraėl dėl šio sudegimo, kurį Ponas Dievas padaręs.

7. Ale judu ne turita išeiti nuo durų šėtros susirinkimo, kitaip judu prapultumbita, nesa mostijimo aliejus Pono Dievo yra ant jūsų dviejų. O juodu darė, kaip Maižėsiaus sakė.

8. Ale Ponas Dievas kalbėdams su Aaronu tarė:

9. Tu bei tavo sunus drauge su tavimi ne turite * nei jokio vyno, nei druto gėrimo gerti, į šėtrą susirinkimo eidami, kad ne numirtumbit. Tai testov * amžina prova visiems jūsų vaikų vaikams, * Ezėk. 41, 21. 1 Tim. 3, 3. Tit. 1, 7. 3 Maiž. 16, 29.

10. Kad galėtumbit atskirti, kas šventa ir kas nešventa, kas nečysta ir kas čysta.

11. Ir kad vaikus Izraėl išmokintumbit visas tas provas, kurias Ponas Dievas jums kalbėjęs esti per Maižėsijų.

12. O Maižėsiaus kalbėjo su Aaronu bei su jo dviem likusiem sunum, Elėazaru bei Itamaru: imkita, kas liko valgymo apieros nuo apieros Pono Dievo, ir valgykita tai neraugintą pas altorių, nesa tai švenčių švenčiausia.

13. Bet tai turita šventoje vietoje valgyti, nės tai tavo dalis ir tavo sunų dalis iš apierų Pono Dievo, nesa * taip man paliepta. * per. 2, 3, 10 ir 6, 16 ir 9, 21.

14. Ale subuojimo krutinę bei aukavimmo petį turi tu ir tavo sunus ir tavo dukters su tavim valgyti čystoje vietoje, nesa tokia dalis tau ir tavo vaikams duota yra iš dėkavonės apierų vaikų Izraėl.

15. Nesa aukavimo petys bei subuojimo krutinė prie apierų taukų tam atnešamos, kad subuojimui subuotos būtų po akių Pono Dievo; todėl tai yra tau bei tavo vaikams ant amžinos provos, kaip Ponas Dievas liepęs yra.

16. O Maižėsiaus jėškojo ožį apierai už griekus ir rado jį sudegintą. Ir jis papyko ant Elėazaro bei Itamaro, Aarono sunų dviejų, kuriuodu dar likusiu buvo, ir tarė:

17. Kam judu apierą už griekus ne valgėta šventoje vietoje? Juk ji švenčių švenčiausia, o duota jumdviem, kad judu susirinkimo nusižengimą nešiotumbita, kad juos suderintumbita po akių Pono Dievo.

18. Štai, jos kraujas ne iškako į vidų šventinyčios; jumdviem reikėjo ją šventoje * valgyti, kaip man paliepta. * per. 5, 26.

19. Bet Aaronas tarė Maižėsiiui: štai, šiandien juodu savo apierą už griekus bei savo deginimo apierą po akių Pono Dievo apieravojo; o man taip nusitiko, kaip tu matai, o aš šiandien turėčiau valgyti griekapieros? Argi tai įtiktų Ponui Dievui?

20. Tai * girdėdams Maižėsiaus priėmė už ger. * Joz. 22, 30.

Perskyrimas 11.

Apie skirtumą čystų ir nečystų galvijų.

O Ponas Dievas kalbėdams * su Maižėsiumi bei su Aaronu tarė jiems dviem: * 2 Maiž. 7, 8.

2. Kalbėkita su vaikais Izraėl ir sakykita: tie yra * galvijai, kurius valgyti galite iš visų galvijų ant žemės: * 5 Maiž. 14, 4. s. Darb. 10, 14. Ebr. 9, 10.

3. Viskągi, kas skeltus nagus tur ir gromuliuoja iš galvijų, tai galite valgyti.

4. Bet kas * gromuliuoja, o tur nagų, ale neskeltų, kaip antai verbludas, tai jums nečysta, ir jus to ne turite valgyti. * 5 Maiž. 14, 7.

5. Kralikai tiesa gromuliuoja, ale jie neskeltus nagus tur, todėl jie nečysti.

6. Kiškis taipojau gromuliuoja, ale neskeltus nagus tur, todėl jis jums nečystas.

7. O kiaušė tiesa tur skeltus nagus, ale ne gromuliuoja, todėl ji jums tur nečysta būti.

8. Šitų mėsos ne turite valgyti, nei jų maitą pakrutinti, nėra jums nečysti.

9. Tai turite valgyti iš to, kas vandenyse yra: viskągi, kas * sparnelių bei žvynų tur vandenyse, maršė bei upelėse, galite valgyti. * 5 Maiž. 14, 9.

10. Ale vislab, kas ne tur sparnelių nei žvynų maršė bei upelėse, visų krutančiųjų vandenyse ir visų gyvųjų vandenyse, tur jums biauzybė būti,

11. Kad jų mėsos ne valgytumbite, o jų maitos didei vengtumbite.

12. Nės viskogi, kas ne tur sparne- lių nei žvynų vandenyse, turite baisėtisi.

13. O tai jus turite už biauzybę laikyti tarp paukščių, kad jų ne valgytumbite: * erelį, vanagą žuvėdrą, * 5 Maiž. 14, 12.

14. Vanagėlį, lingę ir kas jos veislės yra,

15. Ir visus varnus su jų veislėmis,

16. Štrausą, apuoką, gegužę, kanapinę su jų veisle,

17. Apuokėlį, gulbę, pelėdą,

18. Šikšnosparnį, baulbį,

19. Gandrą, geršę, uputį su jų veisle, tutlį bei kregždę,

20. Ir to viso, kas kruta tarp paukščių (žogų), o ant keturių kojų vaikščioja, to jus turite baisėtis.

21. Tai tačiau galite valgyti iš paukščių (žogų), kas kruta ir vaikščioja ant keturių kojų, o ne dviem kojom ant žemės šokinėja.

22. Iš tų valė jums valgyti, kaip antai: Arbę su jo veisle, ir Selaamą su jo veisle, ir Argolą su jo veisle, ir Argabą su jo veisle.

23. Ale kiti, kas ketures kojas tur tarp paukščių, jums tur biauirus būti,

24. Ir per nečystus laikyti turite. Kas šitokių maitą pakrutina, tas nečystas bus iki vakarui.

25. O kas šių vieno maitą neša, tas tur savo drabužius mazgoti ir bus nečystas iki vakarui.

26. Todėl kožnas galvijas, nagų turįs, ale neskeltų, ir ne gromuliuojas, tur jums nečystas būti; kas tą pakrutina, bus nečystas.

27. O viskasgi tarp galvijų, keturiomis kojomis vaikščiojančiųjų, kas ant neskeltų nagų eiti, tur jums nečysta būti; kas jų maitą pakrutina, bus nečystas iki vakarui.

28. O kas jų maitą neša, tur savo drabužius mazgoti ir nečystas būti iki vakarui, nėra tokie jums nečysti yra.

29. Šitie jums tur taipjau nečysti būti iš gyvuolėlių, ant žemės slenkančiųjų: žebenkštis, pelė, rupužė, kožnas su savo veisle,

30. Ežys, žvaigždėtasis driežas, sraigis ir kurmis.

31. Tie jums nečysti iš tų visų, kurie slenka; kas jų maitą pakrutin, tas bus nečystas iki vakarui.

32. Ir vislab, ant ko tokia negyva maita puola, tai bus nečysta, ar butų bile kokie medžio rykai, ar drabužiai, arba kailiai, arba žakai ir bile kokios padarynės, prie darbo kokio vartojamos; tas reik į vandenį dėti, ir nečystos yra iki vakarui, tada čystos pastoja.

33. Visokie molio rykai, į kuriuos tokių maitų viena įpuola, vislab nečysta pastoja, kas juose yra, ir reik juos sukulti.

34. Kožnas valgis valgomasis, jei toks vanduo į jį iškanka, yra nečystas. Ir kožnas gėrimas geramasis bile kokiuose tokiuose rykuose, nečystas pastoja.

35. Ir vislab, ant ko tokia maita puola, nečysta pastoja, ar butų kakalys, arba katilas, tai reik jį sukulti, nėra nečystu yra, tur jums nečystu būti.

36. Tačiau šaltiniai, šuliniai bei prūdai čysti yra. Ale kas jų maitą pakrutin, tas nečystu yra.

37. O jei tokia maita pultų ant sėjimų, tai jie tačiau čysti.

38. Ale jei kas vandens ant sėklos užpiltų, o potam tokia maita ant jos užpultų, tai ji jums nečysta pastotų.

39. Kad koks galvijas nustimpa, kurs jums valgyti pavelytas, kas tą maitą pakrutina, tas nečystas iki vakarui.

40. Kas * tokios maitos valgo, tas tur savo rubą mazgoti ir nečystu bus iki vakarui. Taipojau ir kas neša tokią maitą, tur savo rubą mazgoti ir nečystas būti iki vakarui. * per. 17, 15.

41. Kas ant žemės slenka, to jus turite baisėtis ir to ne valgyti.

42. Ir vislab, kas pilvu slenka, ir

vislab, kas keturiomis arba daugiaus kojomis eiti, tų visų ant žemės slenkančiųjų jus ne turite valgyti, nėra jus jų turite baisėtis.

43. Ne padarykit savo dušią darkią, ir ne apsiaurjkit jais, biauoriais savę darydami.

44. Nėsa Aš esmi Viešpats, įsų Dievas; todėl jus turite šventintis, kad šventi butumbit, nėra aš šventas esmi. Irgi ne turite savo dušias apbiaurinti nei jokiais rėplinėjančiais paukščiais, ant žemės slenkančiais.

45. Nės Aš esmi Ponas Dievas, kurs *jus iš Egipto išvedžiau, kad įsų Dievu bučiau; todėl jus turite šventi buti, nėra aš esmi šventas. *2 Maiž. 20, 2.

46. Tai tas įstatymas apie galvijus bei paukščius, bei visokius rėplinėjančius vandens gyvuolius ir visokius ant žemės slenkančius gyvuolius,

47. Kad jus atskirti galėtumbit, kas nečysta bei kas čysta, ir kokį galviją galite valgyti, o vėl kokį ne turite valgyti.

Perskryimas 12.

Davadas įstatymas šešauinkėms.

O Ponas Dievas kalbėdams su Maižėsiumi tarė:

2. Kalbėk su vaikais Izrael ir tark: kad moteriškė kokia nėščia pastojusi vaikėlį gimdo, tai ji septynes dienas tur nečysta buti, pakolei jiji savo ligą kenčia.

3. O *ašmąją dieną tur mėsa jo pryodės appiaustyta buti.

*1 Maiž. 17, 11. 12. Luk. 1, 59. per. 2, 21.

4. O ji tur namieje pasilikti trisdešimtis ir tris dienas savo kraujo apčystijime. Nei jokio švento ji ne tur pakrutinti, o prie šventinyčios ji ne tur ateiti iki pasibaigus dienoms jos apčystijimo.

5. O jei ji mergaitę augina, tai ji dvi nedėli tur nečysta buti, pakolei ji savo ligą kenčia; o tur šešisdešimtis ir šešes dienas namieje pasilikti apčystijime savo kraujo.

6. O dienoms jos apčystijimo praėjus dėl sunaus arba dėl dukters, tur ji avinėlių mitulį atgabenti deginimo apierai, bei jauną karvelį arba kurklelį *apierai už griekus, klebonui ties durimis šėtros susirinkimo. *per. 5, 7.

7. Tas tai tur apieravoti po akių Pono Dievo ir ją suderinti, tai ji čysta

pastos nuo savo kraujo plūdimo. Tai yra tas įstatymas tajai, kuri vaikėlį arba mergaitę augina.

8. Ale jei jos ranka ne išsitenka avimi, tai ji te imie *du kurkleliu arba du jaunu karveliu, vieną deginimo apierai, o antrąjį apierai už griekus, tai klebonas ją tur suderinti, kad ji čysta pastotų.

*per. 14, 22 ir 15, 14. Luk. 2, 24.

Perskryimas 13.

Raupso paženklys ant žmonių ir ant drabužių.

O Ponas Dievas kalbėdams su Maižėsiumi bei su Aaronu tarė:

2. Kad žmogui ant odos jo kuno kas pasikėlė, arba šašuota, arba baltai puliuota randasi, nei *raupsui busiant ant odos jo kuno, tai reik jį pas vyskupą Aaroną nuvesti, arba pas jo sunų vieną iš klebonų. *5 Maiž. 24, 8. Mat. 8, 2. per. 11, 5.

3. O kad vyskupas tą žymę odoje kuno mato, plaukus į baltus pavirtusius, o *žiurint odą toje vietoje gilesnią esančią, ne kaip kitą odą jo kuno, tai ištiesos tai raupsas; todėl vyskupas tur jį apžiūrėti ir per nečystą liudyti. *per. 14, 37.

4. Ale kad kas baltai puliuota yra odoje jo kuno, o tačiaus žiurint ne gilesnią už kitą kuno odą esant, ir plaukai ne pavirte į baltus, tai klebonas tą tur užrakėti septynes dienas,

5. O sekmąją dieną apžiūrėti. Jei butų, kad ta žymė pasiliektų, kokią pirmą matė, o ne įsigriaužė tolyn į odą,

6. Tai klebonas jį vėl tur septynes dienas užrakėti. O jei antrą kartą sekmąją dieną jį apžiūrėdams randa tą žymę prapuolusią, o ne įsigriaužusią tolyn į odą, tai jį per čystą tur liudyti, nėra tai šašai; o jis tur savo drabužius *mazgoti, tai jis čystas. *Ebr. 10, 22.

7. Ale jei šašai tolyn įsigriaužė į odą, jau kad jis klebono apžiūrėtas ir per čystą liudytas yra, o dabar antrą kartą klebono apžiūrėtas,

8. O kad tai klebonas mato, šašą tolyn įsigriaužusį į odą, tai jis jį tur per nečystą apliudyti, nės tai iš tiesos raupsas yra.

9. Jei kokia žymė raupso ant žmogaus bus, tai reik jį pas kleboną nu-gabenti.

10. Kad tas mato ir randa, kad baltai iššoko odoje, o plaukai į baltus pavirte, o žalia mėsa skauduliję yra.

11. Tai iš tiesos senas raupsas odoje jo kuno. Todėl klebonas jį per nečystą tur apliudyti, o ne užrakinti, nėra jis jau nečystas.

12. Ale jei raupsas įsivaisinęs į odą ir visą odą apdengia nuo galvos iki kojų, vislab; kas klebonui po akių gal buti,

13. O jei tada klebonas apžiūrėdams randa, raupsą visą mėsą apėmusį, tai tą tur per čystą apliudyti, kadangi vislab ant jo į baltą pavirto, nėra jis čystas.

14. O jei žalios mėsos ten yra tą dieną, kad jis apžiūrėtas, tai jis nečystas.

15. O kad klebonas tą žaliąją mėsą apžiūrėjo, tur jį per nečystą išliudyti, nėra jis nečystas, ir tai iš tiesos raupsas.

16. O jei ta žalioji mėsa vėl pervirsta, o balta pastoja, tai jis tur pas kleboną ateiti;

17. O klebonas apžiūrėdams, jei randa tą žymę į baltą pavirtusią, tai jį per čystą tur liudyti, nėra jis čystas.

18. Kad kieno kune odoje votis randas ir vėl išgija,

19. Potam toje pačioje vietoje kas balto išvirsta, arba raudonokai puliuota randasi, tai tur jis klebono apžiūrėtas buti.

20. O tada klebonas matydams, tai gilesnią esant už kitą odą, ir plaukus į baltus pavirtusius, tai tur jį per nečystą apliudyti, nėra iš tiesos raupso žymė iš tos voties virto.

21. Ale jei klebonas apžiūrėdams randa plaukus ne baltus esant, o ne gilesnią už kitą odą, ir prapuolus, tai tur jį septynes dienas užrakinti.

22. Jei tolyn įsigriaužia į odą, tai jį tur per nečystą liudyti, nėra tai iš tiesos raupso žymė.

23. Ale jei pulis taip baltas pasiliekti, ne įsigriauždams tolyn, tai *randas yra voties, o klebonas tur jį per čystą išliudyti.

* per. 13, 28.

24. Kad kas odą prie ugnies susidegina, o ta sudegtoji vieta raudonoka arba balta yra,

25. O klebonas jį apžiūrėdams randa, plaukus į baltus pavirtusius prie tos sudegtosios vietos, o žiurint gilesnią esant už kitą odą, tai iš tiesos raupsas iš tos sudegtosios vietos virto; todėl klebonas jį per nečystą tur išliudyti, nėra tai raupso žymė.

26. Ale jei klebonas apžiūrėdams randa, plaukus sudegtosios vietos ne

pavirtusius į baltus, ir ne gilesnią už kitą odą, ir priegtam prapuolus, tai jį septynes dienas tur užrakinti,

27. O sėkmąją dieną tur jį apžiūrėti; jei tolyn įsigriaužė į odą, tai tur jį per nečystą išliudyti, nėra tai raupsas.

28. Ale jei pasiliekti toje sudegtoje vietoje, o ne įsigriaužė tolyn į odą, ir priegtam prapuolė, tai skaudulys sudegtosios vietos; ir klebonas tur jį per čystą išliudyti, nėra tai *randas sudegtosios vietos.

* per. 13, 23.

29. Kad vyras arba moteriškė ant galvos arba barzdos apšašta,

30. O klebonas tą žymę apžiūrėdams randa, žiurint gilesnią esant už kitą odą, o plaukus tenai nei auksą geltonus ir retus, tai jį tur per nečystą išliudyti, nėra tai raupso šašas galvos arba barzdos.

31. Ale jei klebonas mato tą šašą ne gilesnį rodantis už odą, ir plaukus ne esančius palvus, tai jį tur septynes dienas užrakinti.

32. O kad jį sėkmąją dieną apžiūrėdams randa, šašą platyn ne ėjusį ir ne esant plaukų nei auksas geltonų, o žiurint šašą ne gilesnį esant už kitą odą,

33. Tai jis tur apsiskusti, tačiau taip, kad šašą ne apskustų; o klebonas jį vėl tur septynes dienas užrakinti.

34. O kad jį sėkmąją dieną apžiūrėdams randa, šašą ne ėjusį platyn į odą, o žiurint ne gilesnį esant už kitą odą, tai jį tur klebonas čystą liudyti; o jis tur savodrabužius mazgoti, nėra jis čystas.

35. Ale jei šašas platyn eiti į odą, jau kad jis per čystą liudytas yra,

36. O klebonas apžiūrėdams randa, šašą taip platyn ėjusį į odą, tai jau daugiaus ne reik klausti to, ar plaukai nei auksas geltoni esą, nėra jis ne čystas.

37. Ale jei žiurint šašas apsistojo, o palvi plaukai tenai rados, tai šašas išgijęs, o jis čystas; todėl tur jį klebonas per čystą išliudyti.

38. Kad vyrui arba moteriškei odoje jų kuno kas baltai puliuota yra,

39. O klebonas tenai mato, tą baltą pulį prapuolantį, tai baltas šašas odoje pasikėlęs, o jis čystas.

40. Kad vyrui galvos plaukai nuslenka jam nuplinkant, tai jis čystas.

41. Jei pryšakije galvos nuslenka jam, o plikė randas, tai jis čystas.

42. Ale jei plikėje, arba, kur jis plikas, balta arba raudonoka žymė randas, tai jam raupsas plikėje arba nuplikusioje galvoje iššoko;

43. Todėl tur ji klebonas apžiūrėti. O jei randa, tą baltąją arba raudonąją žymę iššokusią jo plikėje, arba ant plikiosios galvos ją rodantis, kaip antai raupsas odoje,

44. Tai jis raupsuotas ir nečystas, o klebonas tur ji nečystą liudyti dėl tos žymės ant jo galvos.

45. Kursaiği raupsuotas yra, to rubai tur sudriskę buti, o galva nedengta, o lupos užrištos, ir tur visai nečystu vadintas buti.

46. O pakolei ta žymė ant jo yra, tur jis nečystu buti, *skyrriu gyventi, ir jo butas tur lauke abažo buti. *2 Nus. Kar. 26, 21.

47. Kad ant nekurio rubo raupso ženklas bus, ar butų vilnono ar marškono,

48. Ar metmenuose ar atauduose, ar butų marškona, ar vilnona, ar kailije, arba bile kokiame iš kailių darytame,

49. O kad tas ženklas baltokas arba raudonokas yra rube, arba kailije, arba metmenuose arba atauduose, arba bile kokiame daikte iš kailių darytame, tai iš tiesos ženklas raupso. Todėl klebonas tai tur apžiūrėti.

50. O matęs tą ženklą tur tai užrakinti per septynes dienas.

51. O sekmąją dieną matydams, tą ženklą platynėjusį rubo metmenuose, arba atauduose, kailije, arba bile kokiame daikte iš kailių darytame, tai yra įsigriaužianti žymė raupso, ir nečystas yra.

52. Ir tur tą rubą sudeginti, arba tus metmenus, arba tus ataudus, ar butų vilnona, arba marškona, arba bile koks kailių rubas, kuriame toks ženklas yra; nėra tai ženklas raupso, ir turi tą ugnimi sudeginti.

53. Ale jei klebonas matys, tą ženklą rube platyn neėjusį, ar metmenuose arba atauduose, arba bile kokiuose kailių rubuose,

54. Tai tur paliepti, kad tai mazgota butų, kur tas ženklas yra, ir tur užrakinti kitas septynes dienas.

55. O jei klebonas matys, kadangi jau tas ženklas mazgotas, tą ženklą ne pastojusį kitokį po jo akių, nei platyn

ėjusį, tai nečystu yra, ir turi ugnimi sudeginti; nėra giliai įsigriaužė ar tikroje pusėje, ar išverstoje.

56. Ale klebonas matydams tą ženklą prapuolusį po jo mazgojimo, tur ji nuplėsti nuo rubo, nuo kailio, nuo metmenų arba nuo ataudų.

57. Ale jei dar pažymys ant rubo, ant metmenų, ant ataudų, arba bile kokių kailinių, tai ištepimas yra, ir tur ugnimi sudegti, kur toks ženklas yra.

58. Ale tą rubą, arba metmenus, arba ataudus, ar bile kokį kailį išmazgotą ir to ženkle ne turintį, reik antrą kartą mazgoti, tai čystas.

59. Tai tas įstatymas apie paženklius raupso rubuose, ar jie būtų vilnoni, arba marškoni, metmenuose bei atauduose, ir visokių kailių rubuose, čystuose ar nečystuose užliudyti.

Perskyrimas 14.

Raupso apčystijimas.

O Ponas Dievas kalbėdams su Maižėsium tarė:

2. Tai įstatymas apie raupsuotąjį apčystytiną. Jis tur *pas kleboną ateiti.

* Mat. 8, 4. Mark. 1, 44. Luk. 5, 14 ir 17, 14.

3. O klebonas iš abažo išėjęs tur apžiūrėti, kaip ta sloga raupso ant raupsuotojo išgijusi,

4. Ir tur paliepti tam čystytinamjam, kad du gyvu paukščių imtų, čystu, bei cėdro medžio, ir vilnų, purpuroje dažytų, bei *Yzopo.

* Ps. 51, 9.

5. Ir tur paliepti tų paukščių vieną papiauti molio ryke prie tekančio vandens.

6. O ėmęs tą gyvąjį paukštį su cėdro medžiu, vilna purpuroje dažyta bei Yzopu, tur j papiautojo paukščio kraują įdažyti prie tekančio vandens,

7. Ir *apšlakstyti tą nuo raupso apčystytinąjį septynis kartus; ir taip j te čystyja, o gyvąjį paukštį te paleidž, kad palėktų į atvirą lauką. *per. 4, 6, 17. Ebr. 10, 22.

8. Ale čystytasis tur savo rubus mazgoti ir visus savo plaukus nuskusti bei vandenije maudytis, tai jis čystas. Paskui te eit į abažą, o tačiau lauke savo šėtros tur pasilikti septynes dienas.

9. O sekmąją dieną tur visus savo plaukus nuskusti ant galvos, ant barzdos ir ant antakių, kad visi plaukai nuskusti būtų; ir tur savo rubus

mazgoti bei savo kuną vandenije nuplauti, tai jis čystas.

10. O ašmają dieną jis tur du erylčių imti, abelnai sveiku, ir vieno meto avį, taipjau sveiką, ir tris *desėtines smulkių kviečių miltų, valgio apierai, aliejumi maišytų, ir vieną saikelį aliejaus.

4 Maiž. 13, 4.

11. Tai tur klebonas tą apčystytąjį bei šius daiktus statyti po akių Pono Dievo ties durimis šėtros susirinkimo,

12. O tur tą vieną erylčių ėmęs apierai už kaltes apieravotis su saikeliu aliejaus, ir tą tur po akių Pono Dievo subuoti,

13. O potam tą erylčių papiauti, kur apieros už griekus bei deginimo apieros papiaujamos, butent šventoje vietoje, nėsą kaip *apiera už griekus, taipojau ir apiera už kaltes klebono yra; nėsą tai švenčių švenčiausia.

* per. 7, 7.

14. O klebonas ėmęs to kraujo iš apieros už kaltes tur apčystytamjam ant *dešinės ausies pakremslės dėti ir ant nykščio jo dešinės rankos ir ant didžiojo piršto dešinės kojos.

* per. 8, 23.

15. Potam tur jis aliejaus iš saikelio imti ir į savo (tai esti klebono) kairę ranką įpilti,

16. Ir dešinės rankos pirštu į aliejų įdažyti, jo kairėje rankoje esantį, ir *šlakstyti savo pirštu septynis kartus po akių Pono Dievo.

* per. 4, 6.

17. Ale likusį aliejų savo rankoje tur jis apčystytamjam ant *pakremslės dešinės ausies dėti, ir ant dešinio nykščio, ir ant didžiojo piršto jo dešinės kojos, ant viršaus kraujo apieros už kaltes.

* per. 8, 23.

18. Ale likusį aliejų savo rankoje tur jis ant apčystytojo galvos dėti ir jį suderinti po akių Pono Dievo.

19. Ir tur apierą už griekus padaryti ir apčystytąjį suderinti dėl jo nečystybės. O paskui deginimo apierą tur papiauti,

20. Ir ją ant altoriaus apieravoti drauge su valgio apiera, ir jį suderinti, tai jis čystas.

21. O jei jis vargingas ir savo ranka tiek ne užpelno, tai te imie erylčių apierai už kaltes, tą subuoti ir jį suderinti, ir vieną desėtinę smulkių kviečių miltų, aliejum maišytų valgio apierai, bei vieną saikelį (Log vadinamą) aliejaus,

22. Bei *du kurkleliu arba du jaunu karveliu, kuriuos jis savo ranka užpel-

nyti gal, kad vienas butų apiera už griekus, o antrasis deginimo apiera;

* per. 12, 8 ir 13, 14.

23. O te atgabena juos ašmają dieną savo apčystijimo pas kleboną, ties durimis šėtros susirinkimo, po akių Pono Dievo.

24. Tai klebonas tur tą erylčių imti apierai už kaltes, bei tą saikelį (Log vadinamą) aliejaus, ir tur tai vislab subuoti po akių Pono Dievo,

25. Ir tą avinėlių apieros už kaltes papiauti, ir ėmęs kraujo tos pačios apieros už kaltes apčystytamjam tur dėti ant dešinės ausies pakremslės, ir ant nykščio jo dešinės rankos ir ant didžiojo piršto jo dešinės kojos,

26. O aliejaus į savo (tai esti klebono) kairę ranką įpilti,

27. O savo dešinės rankos pirštu aliejų, jo kairėje rankoje esantį, *septynis kartus šlakstyti po akių Pono Dievo;

* 4 Maiž. 19, 4.

28. O likusiojo savo rankoje tur apčystytamjam dėti ant *pakremslės jo dešinės ausies ir ant nykščio jo dešinės rankos ir ant didžiojo piršto jo dešinės kojos, ant viršaus kraujo apieros už kaltes.

* per. 8, 23.

29. Ale likusį aliejų savo rankoje tur jis apčystytamjam ant galvos dėti ir jį suderinti po akių Pono Dievo.

30. O potam iš to vieno kurklelio arba jaunojo karvelio, kaip jo ranka galėjo užpelnyti,

31. Apierą už griekus, iš antrojo deginimo apierą padaryti drauge su valgio apiera. Ir klebonas apčystytąjį taipo tur suderinti po akių Pono Dievo.

32. Tai testov įstatymas už raupsuotąjį, kursai savo ranka ne gal užsi-
pelnyti, ko ant jo apčystijimo privalu.

33. O Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėsiumi bei su Aaronu tarė:

34. Kad jus į žemę Kanaan iškankate, kurią aš jums apturėtinai duomi, o bile kokiuose namuose jūsų gyvatų raupso ženklą duosu,

35. Tai tas tur ateiti, kurio tie namai, klebonui *apsisakyti ir tarti: man rodos, lyg raupso ženklas butų prie mano buto.

* per. 13, 2.

36. Tai klebonas tur liepti, kad tą butą iškraustytų, klebonui dar ne įėjus tą ženklą apžiūrėti, kad ne viskasgi

nečysta pastotų, kas namuose yra; potam klebonas tur įeiti, tą butą apžiūrėti.

37. O kad jis tą ženklą apžiūrėdamas randa, sienoje to buto geltonas arba raudonokas duobeles esant, o jas žiurint gilesnias už kitą sieną,

38. Tai jis tur iš buto pro duris išeiti, o butą septynes dienas užrakinti.

39. O sekmąją dieną vėl ateidamas, jei mato, tą ženklą platynėjusį sienoje to buto,

40. Tai tur liepti, tus akmenis išplėsti, kuriuose tas ženklas yra, ir tus laukan iš miesto į nečystą vietą išmesti.

41. O tą butą reik vidurije visą aplinkui nuskusti, ir tur tą nukrapštytąjį molį laukan iš miesto į nečystą vietą išpilti:

42. O kitus akmenis imti ir į anų vietą įdėti, ir kitą molį imti ir tą butą laistyti.

43. Jeigu tas ženklas atgrįšta ir išvirsta prie to buto, kad jau akmens išplėsti, ir butas kitaip išlaistytas yra,

44. Tai klebonas tur įeiti. O jei mato, tą ženklą tolyn įsigriaužusį į butą, tai iš tiesos yra edąsis raupšas bute, ir jis nečystas.

45. Todėl reik tą butą pargriauti, akmenis ir medį ir visą molį to buto, ir tai išvesti iš miesto į nečystą vietą.

46. O kas į tą butą eiti, kolei jis užrakintas, *tas nečystas yra iki vakarui.

* per. 17, 15.

47. O kas tame gul, arba tame valgo, tas tur savo rubus mazgoti.

48. O jei klebonas įėjęs mato, tą ženklą neėjusį tolyn bute, kada butas jau laistytas, tai jį čystą tur sakyti, nės tas ženklas išdilo;

49. Ir tur apierai už griekus už tą butą imti du paukščiu, cėdro medžio, ir vilnų kaip purpurą raudonų, bei Yzopų,

50. O tą vieną paukštį papiauti molio ryke prie tekančio vandens.

51. O tur imti tą cėdro medį, tą vilną purpuriškai dažytąją, tą Yzopą, bei gyvąjį paukštį, o į papiautojo paukščio kraują įdažęs prie tekančio vandens tą butą septynis kartus apšlakstyti.

52. O tur taipo tą butą *šventinti krauju to paukščio bei tekančiu vandeniu, su gyvuoju paukščiu, cėdro medžiu, Yzopu bei su vilna didei raudonai dažytąja.

* Ps. 51, 9.

53. O tur gyvąjį paukštį laukan iš

miesto į atvirą lauką paleisti, ir butą suderinti, tai jis čystas.

54. Tai tas įstatymas ant visokių slogų, raupso bei šašų,

55. Ant raupso rubų bei butų,

56. Ant aptinimų, niežų bei pulių,

57. Kad žinoma butų, kada kas čysta, arba nečysta yra. Tai įstatymas apie raupšą.

Perskyrėmas 15.

Kaipo vyrai bei moters, nečystu pludimu apsunkinti, tur būti apčystyti.

O Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėsiumi bei Aaronu tarė:

2. Kalbėkita su vaikais Izrael ir sakykita jiems: kad koksai vyriškis savo kune *pludimą tur, tasai nečystas yra.

* Maiž. 5, 2.

3. O tada jis nečystas yra šitame pludime, kad jo kunas iš to pludimo puliuoja arba užsikemša.

4. Visas patalas, kur jis gul, ir vislab, kur jis sėd, bus nečystas.

5. O kas jo patalą pakrutina, tas tur savo rubus mazgoti ir vandeniu nusiplauti, ir nečystas buti iki vakarui.

6. O kas pasisėda, kur jis sėdėjęs, tas tur savo rubus mazgoti ir vandeniu nusiplauti, ir nečystas buti iki vakarui.

7. Kas jo kuną pakrutina, tas tur savo rubus mazgoti ir vandeniu nusiplauti, ir nečystas buti iki vakarui.

8. Kad jis savo spiaudulus meta ant to, kursai čystas, tai tas tur savo rubus mazgoti ir vandeniu nusiplauti, ir nečystas buti iki vakarui.

9. Ir balnas, ant kurio jis joja, nečystas pastos.

10. O jei kas pakrutina bile kokį daiktą, ką jis po savimi turėjo, tas nečystas bus iki vakarui. Ir kas tai nešioja, tas tur savo rubus mazgoti ir vandeniu nusiplauti, ir nečystas buti iki vakarui.

11. O kurį jisai pakrutina, pirmeng rankas nusimazgojęs, tas tur savo rubus mazgoti ir vandeniu nusiplauti, ir nečystas buti iki vakarui.

12. Kad jis *molio ryką pakrutina, tai reik tą sukulti; ale medžio ryką reik su vandeniu plauti. *per. 6, 28.

13. O kad jis čystas pastoja nuo savo pludimo, *tai jis tur septynes dienas rokuoti iš tos, kurioje čystas pastojęs, ir savo rubus mazgoti ir sa-

vo kuną tekančiu vandeniu nuplauti, tai jis čystas.

* 4 Maiž. 13, 19.

14. O ašmąją dieną tur jis du kurkleliu arba du jaunu karveliu imti ir po akių Pono Dievo atgabenti ties durimis šėtros susirinkimo ir klebonui duoti.

15. O klebonas tur iš vieno apierą už griekus, o iš antrojo deginimo apierą padaryti ir jį suderinti po akių Pono Dievo dėl jo pludimo.

16. Kad vyrui be miegant jo sėklos kas išteka, tas tur visą savo kuną vandeniu nuplauti, ir nečystas būti iki vakarui;

17. Ir kožną drabužį bei kožną kailį, tokia sėkla išteptą, tur vandeniu jis mazgoti, ir nečystu būti iki vakarui.

18. Moteriškė, pas kurią toks gul, tur vandeniu nusiplauti ir nečysta būti iki vakarui.

19. Kad moteriškė savo kuno kraujo pludimą tur, ta tur septynes dienas atskirta būti; *kas ją pakrutina, tas tur nečystas būti iki vakarui.

* per. 18, 19.

20. Ir vislab, ant ko ji gul, pakol ji savo antdrapanes tur, bus nečysta; ir ant ko ji sėd, tai bus nečysta.

21. O jei kas jos patalą pakrutina, tas tur savo rubus mazgoti ir vandeniu nusiplauti, ir nečystas būti iki vakarui.

22. O jei kas pakrutina bile ką, ant ko ji sėdėjusi, tai tas tur savo rubus mazgoti ir vandeniu nusiplauti, ir nečystas būti iki vakarui.

23. O jei kas ko pakrutina, ant jos guolio buvusio, arba, kur ji sėdėjusi, gulėjusi arba stovėjusi, tas tur nečystas būti iki vakarui.

24. Ir kad vyras pas ją gul, o už-eiti ją antdrapanės prie jo, tas septynes dienas nečystas bus; ir tas guolis, kur jis gulėjo, nečystas bus.

25. Ale kad moteriškė kraujo savo pludimą ilgai tur, ne tik tai tikru čėsu, bet ir be čėso, tai ji nečysta bus, pakolei ji teka; kaip čėse jos atsiskyrimo, taip ir tada tur nečysta būti.

26. Kožnas patalas, kur ji gul, per visą čėšą jos pludimo, tur būti kaip patalas jos atsiskyrimo. Ir viskasgi, ant ko ji sėd, bus nečysta, lygi nečystybei jos atsiskyrimo.

27. Kas ką to pakrutina, tas bus nečystas, ir tur savo rubus mazgoti ir vandeniu nusiplauti, ir nečystas būti iki vakarui.

28. Ale kad ji vėl čysta pastoja nuo savo pludimo, tai ji tur septynes dienas rokuoti; paskui tur ji čysta būti.

29. O ašmąją dieną tur ji *du kurkleliu arba du jaunu karveliu imti ir pas kleboną nunešti ties durimis šėtros susirinkimo.

* per. 12, 8 ir 14, 22.

30. O klebonas tur iš vieno padaryti apierą už griekus, iš antrojo deginimo apierą ir ją suderinti po akių Pono Dievo dėl pludimo jos nečystybės.

31. Taip jus turite vaikus Izraelį pagraudenti dėl jų nečystybės, idant ne prapultų savo nečystybėje, apbiaurindami mano namus tarp jūsų esančius.

32. Tai tas įstatymas ant turinčiojo pludimą, ir kuriam sėkla bemiegant išteka, kad iš to nečystas pastoja;

33. Ir ant tos, kuri savo kraujo pludimą tur; ir kas pludimą tur, ar būtų vyriškis, arba moteriškė; ir kad vyras prie kokios nečystos gul.

Perskyrimas 16.

Derejimo apiera, kas metą atliekama.

O Ponas Dievas kalbėjo su Maižėsium, (*dviem sunum Aarono numirus, kaip po akių Pono Dievo apieravojo.)* per. 10, 2.

2. Ir tarė: sakyk savo broliui Aaronui, kad jis ne bile kokių čėsu į vidutiniąją šventinųjų įeityų už užkabos, ties malonės krasės ant skrynės esančiosios, kad ne prapultų, nės aš noru debsiye apsireikšti ant malonės krasės.

3. Bet su tuom jis tur įeiti, su jaunu jautuku apierai už griekus ir su avinu deginimo apierai.

4. O tur šventąją marškona sermėga apsirėdyti, ir marškonomis kelnėmis ant savo kuno vilkėti, ir marškoną juosta apsiujuosti, ir marškonąją kepurę užsidėjęs turėti, nės tai šventieji rubai, ir tur *savo kuną vandeniu nuplovęs jais apsirėdyti.

* per. 16, 24.

5. O tur nuo susirinkimo vaikų Izrael imti du ožiu apierai už griekus ir vieną aviną deginimo apierai.

6. O Aaronas tur jauną jautuką, *savo apierą už griekus atsigabenęs, savę bei savo namus suderinti.

* Ebr. 7, 27.

7. O potam tuodu ožiu ėmęs po akių Pono Dievo statyti ties durimis šėtros susirinkimo.

8. Ir tur burtą mesti ant tų dviejų ožių, vieną burtą Ponui Dievui, o antrąją valnamjam ožiui.

9. Ir tur tą ožį, ant kurio Pono Dievo burta puola, *apieravoti apierai už griekus.

* 4 Maiž. 28, 15.

10. Ale tą ožį, ant kurio valnojo burta puola, tur jis gyvą po akių Pono Dievo statyti, kad jį suderintų; ir te paleidžia tą valnąjį ožį į pusčią.

11. Irgi taip jis tur jautuką savo apieros už griekus prigabenti, ir savę bei savo namus suderinti, ir jį pamušti.

12. Ir tur *skauradą žarijų pilną nuo altoriaus imti, po akių Pono Dievo stovinčiojo, bei pilną saują sugrustų ruginimo žolių ir į vidų užkabos įnešti,

* per. 10, 1.

13. Ir tas *rukinimo žoles ant ugnies uždėti po akių Pono Dievo, kad myglatų ruginimo žolių malonės krasę apdengtų, ant liudijimo (skrynės) esančiąją, kad neprapultų.

* 4 Maiž. 4. 16.

14. Ir tur *to jautuko kraują ėmęs savo pirštu prieš malonės krasę šlakstyti prysakiję; septynis kartus jis taip tur prieš malonės krasę savo pirštu šlakstyti to kraujo.

* Ebr. 9, 14, 10, 3. 4.

15. Potam tur ožį, apierą už žmonių griekus, papiauti, ir jo kraujo įgabenti už užkabos, ir su krauju tur daryti, kaip su krauju jautuko darė, ir tuomi taipojau šlakstyti prieš malonės krasę.

16. Ir taip tur jis šventinyčią suderinti nuo nečystybės vaikų Izrael ir nuo jų peržengimo visuose jų griekuose. Taip jis tur daryti susirinkimo šėtrai, nėra jie nečysti, kurie aplinkui yra.

17. *Nei vieno žmogaus ne tur būti šėtroje susirinkimo jam įeinant suderinti šventinyčioje, iki jam išeinant; ir taip tur suderinti savę bei savo namus ir visą draugystę Izraelio.

* Ebr. 9, 7.

18. O išeidams prie altoriaus po akių Pono Dievo stovinčiojo tur jį suderinti, ir ėmęs kraujo to jautuko bei kraujo to ožio ant altoriaus ragų aplinkui dėti.

19. Ir tur savo pirštu to kraujo šlakstyti septynerius kartus ir jį apčystyti ir šventįti nuo nečystybės vaikų Izrael.

20. O pabaigęs tą suderinimą šventinyčios bei susirinkimo šėtros ir altoriaus, tai aną gyvąjį ožį tur atgabenti.

21. Tadagi tur Aaronas abi savo ranki ant jo galvos uždėjęs išpažinti ant jo visus nusižengimus vaikų Izrael ir visus jų peržengimus visuose jų griekuose,

ir juos ožiui ant galvos dėti, ir jį per vyrą, čia esantį, į pusčią paleisdėti,

22. Kad taip ožys visus jų nusižengimus ant savęs į girių gires nuneštų; ir jį te paliekta pusčioje.

23. O Aaronas tur į šėtrą susirinkimo įėjęs išvilkti marškonus rubus, kuriais apsirėdęs į šventinyčią įėjo, ir juos tur tenai palikti.

24. Ir tur savo kuną vandeniui nuplauti šventoje vietoje ir savaisiais rubais apsirėdyti ir išėjęs savąją deginimo apierą bei žmonių deginimo apierą daryti ir abejus, savę bei žmones, suderinti,

25. Ir taukus apieros už griekus ant altoriaus uždegti.

26. Ale tas, kurs valnąjį ožį išvedė, tur savo rubus mazgoti ir savo kuną vandenimi nuplauti, ir potam į abazą ateiti.

27. Jautuką apieros už griekus bei ožį apieros už griekus, *kurių dviejų kraujas į šventinyčią suderinimui įnešamas, reik įišnešti už abazą ir ugnim sudeginti, podraugei jūdvių skuras, mėsa ir mėšlus.

* per. 6, 30. † Ezėk. 43, 21. Ebr. 13, 11. 3 Maž. 2. 4, 12.

28. O kursai tai sudegina, tas tur savo rubus mazgoti ir savo kuną vandenimi nuplovęs potam į abazą pareiti.

29. Ir tai jums *amžina prova tur būti: † dešimtąją dieną sekmojo mėnesio turite jus savo kuną ramdyti ir nei jokio darbo ne dirbti, ar būtų saviškis, arba svetimastarp jųsų.

* per. 6, 18 ir 10, 9. † per. 23, 32.

30. Nėsa *toje dienoje jūsų suderinimas stojas, kad jus čystyti butumbit; nuo visų jūsų griekų jus apčystijami este po akių Pono Dievo.

* per. 23, 27. 4. Maiž. 29, 7. Ebr. 9, 11. 12. per. 10, 3.

31. Todėl tai jums tur būti *didžiausioji Sabata, ir jus turite savo kuną †pažeminti; amžina testov tai prova.

* per. 23, 32. † Jez. 58, 3. a.

32. Ir tokį suderinimą tur išprovyti klebonų vienas, kursai šventįtas, ir kurio ranka papildyta yra per kleboną į to tėvo vietą; ir tur marškonaissiais rubais apsirėdyti, butent šventaisiais rubais.

33. Ir taip o tur suderinti šventąją šventinyčią ir susirinkimo šėtrą, ir altorių, ir klebonus, ir visus žmones susirinkimo.

34. Tai jums tur būti amžina prova, kad vaikus Izrael suderintumbit už visus jų griekus *vieną kartą kas metą.

Ir Maižėsiaus darė, kaip Ponas Dievas jam buvo paliepęs.

* Ebr. 9, 7.

Perskyrimas 17.

Apierų vieta paskiriama; kraujo valgis uždraudžiamas.

O Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėsiumi tarė:

2. Sakyk Aaronui ir jo sunums ir visiems Izraelio vaikams ir tark jiems: tai yra, ką Ponas Dievas liepęs.

3. Kas iš namų Izrael jautį, arba avinėlį, arba ošką papiauja abaže arba lauke ties abažu,

4. O ne atgabena pas duris šėtros susirinkimo, kad Ponui Dievui apierai atgabenta būtų ties namais Pono Dievo, *tas to kraujo tur kaltas buti, kaip kraujo praliejęs. O toks žmogus tur išgaišintas buti iš savo žmonių.

* Jėz. 66, 3.

5. Todėl tur vaikai Izrael savo apieras, kurias atvirame lauke nor apieravoti, po akių Pono Dievo atgabenti ties durimis šėtros susirinkimo pas kleboną, o tenai savo dėkavonės apieras Ponui Dievui apieravoti.

6. O klebonas tur kraują ant altoriaus Pono Dievo šlakstyti pas duris šėtros susirinkimo, bei taukus uždegti saldžiam kvapui Ponui Dievui.

7. O visaip ne tur toliaus savo apieras *apieravoti laukų velniams, su kuriais kekšauja. Tai į tur jiems amžina prova būti tarp jų vaikų vaikų.

* 5 Maiž. 32, 17. + 3 Maiž. 6, 18. per. 10, 9.

8. Todėl turi jiems sakyti: kursai žmogus iš namų Izrael, arba ir svetimas, tarp jūsų esąs, apierą arba deginimo apierą duoda,

9. O ją ne atgabena ties durimis šėtros susirinkimo, kad tą Ponui Dievui duotų, tas tur išpustytas buti iš savo žmonių.

10. O kursai žmogus, ar būtų jis iš namų Izrael, arba svetimas tarp jūsų, kokio *kraujo valgo, prieš tą aš savo veidą statysu ir jį iš tarpo jo žmonių išgaišysu.

* per. 3, 17.

11. Nėsa kuno gyvastis krauje yra; o aš tai jums altoriui daviau, kad jūsų dušios tuomi suderinamos būtų. *Nėsa kraujas yra suderinimas už gyvastį.

* Kol. 1, 20. Ebr. 9, 22.

12. Dėl to aš esmi sakęs vaikams Izrael: nei jokia dušia iš jūsų ne tur kraujo valgyti, neigi nei joks svetimas, tarp jūsų gyvenąs.

13. O bile koks žmogus, ar jis būtų iš namų Izrael, ar svetimas tarp jūsų esąs, kurs žvėrį arba lekiantį paukštį valgomą sugauna medžiodamas, tas tur jo kraują pralieti ir žemę užkasti.

14. Nės kuno gyvastis yra jo krauje, pakolei jis gyvas, o aš vaikams Izrael sakiau: įdant jus ne turite nei jokio kuno kraujo valgyti, nės kuno gyvastis jo krauje yra; kas to valgo, tas tur buti išgaišintas.

* 1 Maiž. 9, 4. + 3 Maiž. 3, 17. per. 7, 26.

15. O kuri dušia *maitos, arba kas žvėrių sudraskyta, valgo, ar būtų jis čebuvys, ar svetimas, tas tur savo rubą mazgoti ir vandenimi nusiplauti, į ir nečystu buti iki vakarui, tai jis čystu pastoja.

* per. 11, 40. + per. 11, 24 ir 14, 46 ir 15, 5.

16. Jei jis savo rubus ne mazgos, neigi maudysis, tai jis tur savo nusižengimo kaltas buti.

Perskyrimas 18.

Kokia artimoji gentystė venčiavonėje draudžiama.

O Ponas Dievas kalbėjo su Maižėsiumi tardamas:

2. Kalbėk su vaikais Izrael ir sakyk jiems: *Aš esmi Viešpats, jūsų Dievas.

* per. 11, 14.

3. Jus ne turite elgtis pagal elgimą Egipto žemės, kurioje jus este gyvenę, nei pagal elgimą žemės Kanaan, į kurią aš jus įvesti noru, neigi turite elgtis pagal jų budą.

* Jėr. 10, 2.

4. Bet pagal *mano provą turite elgtis ir mano įstatymus turite laikyti, kad pagal tus darytumbite; nėra Aš esmi Viešpats, jūsų Dievas.

* 5 Maiž. 4, 8.

5. Todėl jus turite mano įstatymus laikyti ir mano provas; *nėsa kursai žmogus juos pildo, tas per juos gyvas bus; nėra Aš esmi Ponas Dievas.

* Rym. 10, 5. Gal. 3, 12.

6. Nei viens ne tur artintis prie artimiausiosios savo gentainės, jos gėdą atdengti; nėra aš esmi Ponas Dievas.

7. Tu savo *tėvo bei savo motynos gėdą ne turi atdengti; ji tavo motyna, todėl ne turi atdengti jos gėdą.

* 1 Maiž. 9, 22, 23.

8. Tu gėdą *savo tėvo pačios ne turi atdengti, nėra tai tavo tėvo gėda.

* per. 20, 11. 1 Maiž. 35, 22. 5 Maiž. 22, 30.

9. Tu gėdą savo sesers, kuri tavo tėvo arba tavo muomos duktė, namieje arba kitur gimusi, ne turi atdengti.

* per. 20, 17. s. 2 Kor. 5, 1.

10. Tu gėdą savo sunaus arba savo dukters ne turi atdengti, nėra tai tavo gėda.

11. Tu *gėdą dukters savo tėvo pačios, kuri tavo tėvui gimusi ir tavo sesuo yra, ne turi atdengti. *per. 20, 17.

12. Gėdą savo tėvo sesers ne turi atdengti, nės ji tavo tėvo artimiausioji gentainė.

13. Gėdą sesers savo muomos ne turi atdengti, nėra ji tavo muomos artimiausioji gentainė.

14. Gėdą savo tėvo brolio ne turi atdengti, jo pačią vesdamas, nėra ji tavo dėdžiuvėnė.

15. Gėdą savo *marčios ne turi atdengti, nėra ji tavo sunaus pati, todėl ne turi jos gėdą atdengti. *1 Maiž. 38, 16.

16. Gėdą savo *brolio pačios ne turi atdengti, nėra tavo brolio gėda.

*Mark. 6, 18.

17. Gėdą savo pačios podraug su jos dukters gėda ne turi atdengti, neigi jos sunaus dukterį arba dukters dukterį vesti, jų gėdą atdengdamas, nėra tai jos artimiausioji gentainė, o tai biauzybė.

18. O ir ne turi vesti savo pačios seserę, drauge su ja, jos gėdą atdengti prieš ją, jai dar gyvai esant.

19. Tu ne turi prie *savo moters artintis, kol ji pagal moterų budą nečysta, jos nečystybėje jos gėdą atdengti. *p. 20, 18.

20. Ir ne turi prie savo *artymo pačios gulėti, ją apvaisinti, savę pas ją apsibiaurįdamas. *per. 20, 70. 2 Zom. 11, 4.

21. Neigi ne turi savo sėklos duoti, kad *Molėkui būtų sudeginta, kad nešventą ne padarytumbei savo Dievo vardą, nėra aš esmi Ponas Dievas.

*per. 20, 2. 5 Maiž. 18, 10. 2 Karal. 21, 6. per. 23, 10. Ps. 106. 37. Jer. 7, 31. per. 32, 35.

22. Ne turi su *vaikišku sugulti, kaip su moteriške; nėra tai biauzybė.

*per. 20, 13. Rym. 1, 27.

23. Neigi *ne turi su galvijų koku laikytis, su juomi apsibiaurinti. O nei jokia moteriškė ne tur su galvijų koku laikytis, nėra tai biauuru.

*per. 20, 15. 2 Maiž. 22, 19. 5 Maiž. 25, 21.

24. Jus turite *nei jokiam šitų dalykų neapsibiaurinti, nės tuose visuose daiktuose apsibiaurino tie pagonys, kuriuos aš pirm jūsų išstumti noru. *2 Kar. 17, 15.

25. Ir ta žemė tuomi apbiaurinta yra. O aš jų nusižengimus *ant jų pajėškosu, kad ta žemė savo gyvatinkus išspiaus.

*Jėz. 26, 21.

26. Todėl laikykite mano įstatymus ir provas ir ne darykite šių biauzybų nei vieną, nei čiabuvys, nei svetimasis tarp jūsų.

27. Nėsa visas tokias biauzybes darė žmonės tos žemės, kurie pirm jūsų buvo, ir tą žemę apbiaurino.

28. Kad ne *išspiautų ir jus ta žemė, kad jus ją apbiaurinate, kaip pagonis išspiovė pirm jūsų čia buvusius. *per. 20, 22.

29. Nės kurietas biauzybes daro, tų dušios tur išgaišintos būti iš savo žmonių.

30. Todėl *laikykite mano įstatymus, kad ne darytumbit pagal anų biauurius budus, kurie pirm jūsų buvo, kad tuomi jus ne apbiaurinti butumbit; †nės aš esmi Viešpats, jūsų Dievas.

*per. 19, 37 ir 20, 8. †per. 11, 44 ir 20, 7, 24.

Perskyrīmas 19.

Išguldymas dešimtis Pono Dievo prisakymų, podraug su kitais prisakymais.

O Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėsiumi tarė:

2. Kalbėk su visu susirinkimu vaikų Izrael ir sakyk jiems: jus turite *šventi būti, nėra Aš esmi šventas, Viešpats jūsų Dievas.

*per. 11, 44. 45. s.

3. Kožnas *garbinkite savo tėvą ir savo motyną. Laikykite mano šventes, nėra aš esmi Viešpats, jūsų Dievas.

*2 Maiž. 20, 12. s.

4. Jus ne turite balvonus garbinti ir ne turite sau *lietų dievų pasidaryti, nėra Aš esmi Viešpats, jūsų Dievas.

*2 Maiž. 20, 3. 4.

5. O norėdami Ponui Dievui dėkavojimo apierą apieravoti, tai turite apieravoti, kas jam įtikt galėtų.

6. Ale jus ją turite *tą pačią dieną valgyti, kad apieravojate, bei antrąją dieną; ale kas trečiajai dienai liekti, reik ugnimi sudeginti.

*per. 7, 16. 17.

7. Bet jei kas to valgys trečiąją dieną, tai biaurestis, ir ne patiks.

8. O tasai valgis nusižengimą savo neš, kad jis Pono Dievo šventybę nešventą padaręs; ir tokia dušia bus išgaišinta iš savo žmonių.

8. Savo lauką *nuvalydamas ne turi jo galus aplinkui nupiauti, nei vislab godžiai surinkti. *p. 23, 22. 5 Maiž. 24, 19. Rut. 2, 2. 15. 16.

10. Taipojau ir savo vynkalnį ne turi godžiai nurinkti, nei nukritusias uogas surinkti, bet vargstantiems bei svetimiams turi tai palikti; nėra Aš esmi Viešpats, jūsų Dievas.

11. Jus *ne turite vogti, nei meluoti, nei neviernai elgtis su kits kitu.

* 2 Maiž. 20, 15, 16, 1 Tes. 4, 6.

12. Jus ne turite neteisiai prisiekti per mano vardą ir *nešventu ne padaryti vardą savo Dievo, nėra Aš esmi Ponas Dievas.

* 2 Maiž. 20, 7, 5 Maiž. 5, 11.

13. Savo artymą tu ne turi *prigauti, nei jam ką išplėsti. † Samdininko alga ne tur pasilikti pas tavę iki rytojaus.

* 2 Maiž. 23, 7, † 5 Maiž. 24, 14, Jer. 22, 13, Jok. 5, 4.

14. Ant kurtinio ne turi keikti. Aklamjam *ne turi paines dėti, nėra tu turi bijotis savo Dievo; nėra aš esmi Ponas Dievas.

* 5 Maiž. 27, 18.

15. *Jus ne turite neteisiai elgtis provoje, ir ne turite iškelti prastą, nei garbinti didįjį, bet teisiai turi sudyti savo artymą.

* 5 Maiž. 16, 19, s. Jok. 2, 1, s.

16. Tu ne turi apskelbtis buti savo žmonėse, neigi ne turi tykoti kraujo savo artymo; nėra aš esmi Ponas Dievas.

17. Tu *ne turi savo brolio nekėsti savo širdyje, bet turi pabarti savo artymą, kad ne reiktų tau dėl jo nusikaltimą nešioti.

* Mat. 5, 23 ir 18, 15, Luk. 17, 3.

18. Ne turi patiešos įeškoti, nei kerštą laikyti ant vaikų savo žmonių. Tu turi savo artymą *mylėti, kaip pats savę; nėra Aš esmi Ponas Dievas.

* Mark. 12, 31, s.

19. Jus tų mano įstatymų turite klausyti; kad savo galvijams ne duotumbei pasieiti su kitos veislės galvijais, *nei dirvą savo ne apsėtumbei sėkla nevie-nokia, ir nei joks drabužis ant tavęs ne būtų iš vilnų ir iš linų sumišai austas.

* 5 Maiž. 22, 9, 11.

20. Kad vyriškis pas moteriškę gul, ją apvaisdamas, kuri padonka sluginė yra ir vyro paniekinta, tačiau ne atpirkta, nei išvalnyta, tas tur koravotas buti, ale ne mirtinai; nėra ji nevalna buvusi.

21. Bet jis tur dėl savo nusidėjimo Ponui Dievui atgabenti aviną, apierai už nusidėjimą, ties durimis šėtros susirinkimo.

22. O *klebonas tur jį suderinti taja apiera už kaltes po akių Pono Dievo, už tą grieką, kurį jis padaręs; tai Dievas jam malonus bus po to grieko, kurį jis padarė.

* per. 4, 26, 31, 35 ir 5, 13, 16.

23. Kad jus į žemę aną įėję visokių vaisingus medžius sodinat, kurių vaisius valgomi, tai turite jų neapi-

piaustymą appiaustyti ir jų vaisius. Tris metus juos per neappiaustytus turite laikyti, kad jų ne valgytumbite.

24. Ale ketvirtame mete tur visi jų vaisius šventi buti ir garbės apiera Ponui Dievui.

25. O penktąjį metą galite vaisius valgyti ir juos suvalyti, nėra Aš esmi Viešpats, jūsų Dievas.

26. Jus nieko *ne turite su krauju valgyti. Jus ne turite paukščių balso atboti, nei dienas skirstyti.

* per. 3, 17, s.

27. Jus *ne turite aplink savo galvą plaukus apkarpyti, nei visą savo barzdą nuskusti.

* per. 21, 5, s.

28. Jus ne turite *ženklą kokį į savo kuną dėl kokio numirusio rėšti, arba skaitytines savo įsipiauti; nėra aš esmi Ponas Dievas.

* 5 Maiž. 14, 1.

29. Tu ne turi savo dukterį ant kekšavimo laikyti, kad toje žemėje kekšavimas ne būtų, nei biaurybės pilna ne pastotų.

30. Mano *šventes idant laikykite ir bijokitės mano šventybės, nėra Aš esmi Ponas Dievas.

* per. 23, 2, 4.

31. Jus *ne turite pasikreipti prie žynių ir nesiklausinėkite ženklų išguldymo, kad jais ne apbiaurinti butumbūt; nėra Aš esmi Viešpats, jūsų Dievas.

* per. 20, 6, 27, 1 Zom. 27, 7.

32. Prieš žilą galvą turi atsikelti ir garbę duoti seniems, nėra tu turi bijotis savo Dievo; nėra Aš esmi Ponas Dievas.

33. Kad *svetimas koks pas tavę jūsų žemėje gyvęs, tą ne turite lupti.

* 2 Maiž. 22, 21, s.

34. Jis tur pas jus gyventi, kaip čiabuvys tarp jūsų, ir turi jį mylėti, kaip pats savę; nėra ir jus buvote svetimi Egipto žemėje. Aš esmi Viešpats, jūsų Dievas.

35. Jus ne turite neteisiai elgtis provoje *mastu, svarčiu, saiku.

* 5 Maiž. 25, 15, Pamok. 11, 1, per. 10, 20.

36. *Tikri svarčiai, tikri svarai, tikri ketvirčiai, tikri kragai tur pas jus buti. Nėra aš esmi Viešpats, jūsų Dievas, kursai jus iš Egipto žemės išvedžiau.

* 5 Maiž. 25, 13, Pamok. 16, 11.

37. Idant *laikykite visus mano įstatymus ir visas mano provas, ir tai darykite; nėra Aš esmi Ponas Dievas.

* per. 18, 30 ir 20, 8, 22.

Perskyrimas 20.

Koravonė ant visokių griekų statoma.

O Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėsiumi tarė:

2. Sakyk vaikams Izrael: *kas iš vaikų Izrael, arba svetimas Izraeliėje gyvenąsis savo sėklos Molėkui duoda, tas tur smerčiu mirti; žmonės tos žemės tur jį akmenimis žudyti.*^{per.18, 21. s.}

3. Oaš *savo akisprieš tokių žmogų statusu ir čiš jo žmonių jį išgaišysu, kad jis Molėkui savo sėklos davęs ir šventybę mano apbiaurinęs ir šventąjį mano vardą atšventinęs. *^{per.17, 10. † Ezėk.14, 8.}

4. O *jei tos žemės žmonės užslėpdami čėdys to žmogaus, kursai savo sėklos Molėkui davęs, jį ne žudydami,
^{*Pamok. 20, 30.}

5. Tai tačiau *aš savo akis prieš tą žmogų statusu ir prieš jo giminę, ir jį bei visus, kurie jį tame kekšavime su Molėku pasekė, iš jų žmonių išgaišysu.
^{*per.26, 17.}

6. Kad kokia *dušia prie žynių bei burtininkų nueis, kekšavime juos pasekdama, tai aš savo veidą prieš tokią dušią statusu ir ją iš jos žmonių išgaišysu.
^{*per.19, 31.}

7. Todėl *šventikitės ir bukite šventi, nės Aš esmi Viešpats, jūsų Dievas.
^{*per.11, 44. 45.}

8. Ir *laikykite mano įstatymus ir darykite juos, nės Aš esmi Ponas Dievas, jus šventinąsis.
^{*per.18, 30 ir 19, 37.}

9. Kas *savo tėvą arba savo motyną iškeikia, tas tur smerčiu mirti, jo kraujas t'esie ant jo, kad jis savo tėvą arba savo motyną iškeikė. *^{2 Maiž. 21, 17.}

10. Kas *venčiavonystę perženg su kito pačia, tas tur smerčiu mirti, abu, venčiavonystės peržengtojis ir peržengtojė, todėl, kad jis su savo artymo moteriške venčiavonystę peržengė.
^{*per.18, 20. 2 Maiž. 20, 14. 5 Maiž. 22, 22. Mat. 5, 27. Ev. Jon. 8, 5.}

11. Jei *kas su savo tėvo pačia sugul ir taipo savo tėvo gėdą atdengė, tuodu abudu tur smerčiu mirti, jų kraujas t'esie ant jųdviejų. *^{per.18, 18. 1 Maiž. 35, 22. 5 Maiž. 27, 20. 2 Zom.16, 22.}

12. Jei kas su savo *marčia (sunaus pačia) sugul, tai juodu abu tur žute pražuti, nės juodu gėdiškai nusižengė, kraujas jų t'esie ant jųdviejų.
^{*1 Maiž. 38, 18. 5 Maiž. 27, 23.}

13. Jei kas *su vaiku sugul, kaip su moteriške, tuodu biaurus daiktą darė

ir abu tur smerčiu mirti, jų kraujas t'esie ant jųdviejų. *^{per.18, 22. Rym.1, 27.}

14. Jei kas *pačią veda ir jos augvę podraugei, tas baisų grieką padarė; reik jį ugnimi sudeginti, o abudu podraugei, kad taip baisių griekų ne būtų tarp jųsų.
^{*per.18, 17.}

15. Jei kas su *galviju sugul, tas tur žudytas buti, o ir tą galviją reik užmušti.
^{*per.18, 23. s.}

16. Jei *moteriškė prie kokio galvijo artinas, su juomiapsieidama, tą turi nužudyti, o tą galviją taipojau, smerčiu tur tuodu prapulfi; kraujas jųdviejų t'esie ant jųdviejų.
^{*per.18, 23.}

17. Jei *kas savo seserį ėmęs, tėvo savo dukterį, arba savo augyvės dukterį, jos gėdą apžiur, o jiji vėl jo gėdą, tai kraujo gėdą; tuodu tur išgaišintu butipo akim žmonių saviškųjų, nėsajis savo sesers gėdą atdengęs, jis tur savo nusižengimą nešioti. *^{per.18, 9. 5 Maiž. 27, 22.}

18. Jei vyras su moteriške sugul čėse *jos andrapanų nuogįdamas jos gėdą ir atdangydamas jos kraujo paversmį, o ji nuogina paversmį kraujo savo, tuodu abu tur išgaišintu buti iš savo žmonių.
^{*per.18, 19. Ezėk.18, 5.}

19. Savo *motynos sesers gėdą bei savo tėvo sesers gėdą ne turi atdengti, nės toks artimjaušiąją savo gentainę atdengė, ir juodu tur savo nusižengimą nešioti.
^{*per.18, 13.}

20. Jei kas *su savo tėvo brolio pačia sugul, tas dėdės savo gėdą atdengė; juodu tur savo grieką nešioti, be vaikų juodu tur mirti.
^{*per.18, 14.}

21. Jei *kas savo brolio pačią veda, tai biaurus daiktas; bevaikiai juodu tur buti, todėl, kad jis savo brolio gėdą atdengęs.
^{*Mark. 6, 18.}

22. Taigi *idant laikykite visus mano įstatymus ir mano provas ir pagal tus elgkitės, kad ne išspiautų jus ta žemė, į kurią aš jus vedu, kad tenai gyventumbite.
^{*per.19, 37.}

23. O idant ne pildykite pagonų įstatymus, kuriuos po jūsų akim išstumtu, nės tokių visų daiktų jie darė; o aš juos didei neapkenčiau.

24. Bet jums aš sakau: jus anų žemę apturėsite, nės aš jums tokią žemę į tėviškę duosiu, kurioje pienas bei medus sklysta. Aš esmi Viešpats jūsų Dievas, atskyręsis jus nuo tų žmonių;

25. Kad taip jau atskirtumbite *galvijus čystus nuo nečystųjų, bei nečystuosius paukščius nuo čystųjų, ir savo dušią ne apbiaurintumbite galvijais, paukščiais ir nei jokiais ant žemės rėplinėjančiais, kokiai aš atskyrčiau, kad nečysta būtų. *per. 11, 3, 5 Maiž. 14, 4. s.

26. Todėl jus turite man šventais buti, nės Aš, Ponas Dievas, esmi šventas, aš esmi jus atskyręs nuo tų žmonių, kad manieji butumbite.

27. Jei koks vyras arba moteriškė *žynys arba burtininkė bus, tie tur smerčiu mirti, reik juos akmenimis žudyti; jų kraujas t'esie ant jų. *2 Maiž. 22, 18.

Perskyrimas 21.

Kaipo klebonai tur elgtis.

Ir Ponas Dievas tarė Maižėšui: sakyk klebonam, Aarono sunum dviem, ir tark jiemdviem: *klebonas ne tur nečystu darytis nei jokių numirusių savo žmonių, *4 Maiž. 5, 2.

2. Kaip tiktai savo gentimi, kurs jam artimiausias yra, kaip savo motyna, savo tėvu, savo sunumi, savo dukterimi, savo broliu,

3. Bei savo seserimi, kuri dar merga ir dar pas jį yra, ir ne buvusi nei jokio vyro pati; taja gal jis nečystu pastoti.

4. *Kitaip jis ne tur apsibiaurėti nei jokių savųjų tarp savo žmonių, kad nešventu nepastotų. *per. 21, 1, Jėz. 44, 25. Ezėk. 44, 25.

5. Jis ir ne tur plikę pasidaryti ant savo galvos, nei savo barzdą nuskusti, ir nei joki ženkla įsirėšti į savo kuną. *per. 19, 27, 5 Maiž. 14, 1. Ezėk. 44, 20.

6. Jie tur šventi buti savo Dievui, ir nešventu ne daryti vardą savo Dievo, nės jie apieravoja Pono Dievo apierą, duoną savo Dievo; todėl jie tur šventi buti.

7. Jie ne tur vesti kekšę, nei apkekšautą, nei vyro pamestą, nės jis šventas yra savo Dievui.

8. Todėl turi jį per šventą laikyti, nės jis apieravoja duoną savo Dievo; jis tur tau šventu buti, nės *Aš esmi šventas, Ponas Dievas, jus šventinąsis. *per. 19, 2 ir 22, 9, 16.

9. Jei klebono *duktė pradeda kekšauti, tai ją ugnimi reik sudeginti, nės ji tėvą savo apgėdino. *1 Tim. 3, 4.

10. Kas vyriausiu vyskupu yra tarp savo brolių, ant kurio *galvos mosti-

jimo aliejus lietas yra, ir jo ranka papildyta, kad aprėdytas būtų anais rubais, tas ne tur savo galvą atdengti, nei savo rubus supiaustyti, *2 Maiž. 28, 41.

11. Ir ne tur eiti nei prie jokio *numirusio, ir ne tur nei tėvu, nei motyna apsibiaurinti, *4 Maiž. 6, 7. per. 9, 6.

12. Iš šventinyčios jis ne tur išeiti, kad nešventą ne padarytų šventybę savo Dievo; nės *šventas vainikas, mostijimo aliejus jo Dievo, yra ant jo. Aš esmi Ponas Dievas. *2 Maiž. 28, 36.

13. *Jumprova jis tur per pačią savo vesti. *Ezėk. 44, 22.

14. Ale nei našlę, nei pamestą, nei apkekšautą, nei kekšę, bet jumprova iš savo žmonių jis tur sau per pačią vesti,

15. Kad savo vaikus nešventais ne padarytų savo žmonėse; *nės Aš esmi Ponas Dievas, jį šventinąsis. *per. 21, 23.

16. Ir Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėšumi tarė:

17. Kalbėk su Aaronu ir tark: jei kas iš tavo vaikų įsų giminėse *kuomi nesveikys yra, tas ne tur prisiartintis, duoną savo Dievo apieravoti. *1 Tim. 3, 2. Tit. 1, 6, 7.

18. Nėsa nei viens, *bile kaip nesveikas, ne tur artintis, ar jis būtų aklas, ar luošas, ar per trumpus, ar per ilgus sanarius turys; *per. 22, 21. s.

19. Arba kurio katra koja, arba katra ranka žaista;

20. Arba kurs kuprotas yra, arba apvilktakys, arba žvairys, arba šašuotas, arba niežuotas, arba klyną turys.

21. Kas iš Aarono vyskupo vaikų saviye kliaudingas, tasai ne tur artintis apieravoti Pono Dievo apierų, nėsa jis kliaudingas, todėl prie duonos kepalėlių savo Dievo ne tur artintis, kad juos apieravotų.

22. O tačiau tur jis valgyti duonos savo Dievo, abiejų, taip šventojo, kaip ir švenčių švenčiausiojo.

23. Ale vienok prie uždangos jis ne tur prieiti, nei prie altoriaus artintis, kadangi jis kliaudingas; idant nešventą ne padarykite mano šventybę, nės *Aš esmi Ponas Dievas, juos šventinąsis. *per. 22, 9 ir 16, 32.

24. O Maižėsius kalbėjo tai Aaronui bei jo sunum dviem ir visiems vaikams Izraelio.

Perskyrimas 22.

Kokias apieras reik apieravoti.

O Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėsiumi tarė:

2. Sakyk Aaronui bei jo sunam dviem, kad saugotųs nuo šventitojo vaikų Izrael, ką jie man šventina, ir šventąjį mano vardą nešventą ne padarytų; *nės Aš esmi Ponas Dievas.

* per. 18, 5 ir 19, 2. 3.

3. Taigi sakyk jiems ant jų vaikų vaikų: kas jūsų vaikų ateit prie šventitojo, ką vaikai Izrael Ponui Dievui šventina, ir taip apsiaurina prie to, to dušia tur išgaišinta buti nuo mano akių, nės Aš esmi Ponas Dievas.

4. Kas iš Aarono vaikų raupsuotas yra arba pludimą tur, tas ne tur valgyti šventojo, iki jam išgijus. Kas kokį nečystą kuną prilypsta, arba *kuriam sėkla bemiegant išteka,

* per. 15, 16.

5. Ir kas kokį kirminą, jam nečystą esantį, pakrutina, arba žmogų kokį, kurs jam nečystas, ar viso to, kas jį apbiaurina,

6. *Kuri dušia tą vieną pakrutin, ta nečysta iki vakaro, ir ne tur šventitojo valgyti, bet tur pirma savo kuną vandenimi nuplauti.

* per. 11, 24. s.

7. O saulei nusileidus ir jam čystu pastojus, tai jis gal to valgyti, nės tai jo penas.

8. *Maitos, arba kas žvėrių suplėšyta, jis ne tur valgyti, kad tuomi ne apsiaurintų; nės Aš esmi Ponas Dievas.

* 2 Maiž. 22, 31. Ezėk. 44, 31.

9. Todėl jie tur mano įstatymus pildyti, kad ne užsitrauktų sau grieko ir tuomi ne prapultų, nešventais darydami savę, nės *Aš esmi Dievas, juos šventinąsis.

* per. 21, 8.

10. Nei joks kits ne tur šventojo valgyti, nei klebono šeimyna, nei samdininkas.

11. Ale kad klebonas dušią kokią už savo pinigų perka, tas gal to valgyti, o kas jamo namuose gema, *tastaipojau gal jo duonos valgyti.

* 4 Maiž. 18, 11.

12. Ale kad klebono duktė už kito nuteka, ta ne tur tos šventosios duoklės valgyti.

13. Ale jei ji našlė pastoja arba pamesta, o ne tur vaikų, ir atgrįšta į namus savo tėvo, tai jai valę valgyti duonos savo tėvo, lygiai kaip dar

mergai esant; ale nei joks svetimas ne tur to valgyti.

14. Jei kas ne apsidabodamas to šventojo valgo, tas tur penktąjį dalįką aukščiaus pridėti ir klebonui duoti drauge su šventuoju,

15. Idant nešventą ne darytų šventybę vaikų Izrael Ponui Dievui aukuojamąją,

16. Idant ne užsidėtų sau nusižengimus bei kaltes, jų šventitojo valgydami, *nės Aš esmi Ponas Dievas, juos šventinąsis.

* per. 22, 8. 9 ir 21, 8. 23.

17. Ir Ponas Dievas kalbėjo su Maižėsiumi tarydamas:

18. Sakyk Aaronui bei jo vaikams ir visiems Izraelio vaikams: kurs Izraelitėnas arba svetimas Izraelije apierą savo nor duoti, ar bile kokį savo *priežadą, arba iš geros valės, norėdami Ponui Dievui deginimo apierą duoti, kad kam iš jūsų įtikytų,

* Ps. 50, 14

19. Tai tur patinėlis ir iš viso sveikas buti, iš jaučių arba avelių arba oškų.

20. *Nei jokio nesveiko esančio ne turite apieravoti, nės tai už jus ne bus miela.

* 5 Maiž. 15, 21. per. 17, 1. Mal. 1, 8.

21. O jei kas dėkavonės apierą Ponui Dievui nor duoti, ypatišką priežadą, arba iš geros valės, bandos arba avių, tai tur *visaip sveika buti, kad įtikytų; ne tur niekaip nesveika buti.

* Rym. 12, 1. Kol. 1, 22.

22. Jei aklas arba nesveikas, arba sumuštas, arba sudžiuvęs, arba nušašęs, arba dedervinuotas, tai šitokį Ponui Dievui ne turite apieravoti, nei nuo to apieros duoti ant Pono Dievo altoriaus.

23. Jautį arba avį, sanarį kokį, ne kaip reikia, turintį, arba ne visai sveiką, gali tu iš geros valės apieravoti, ale tai ne gal įtikti priežadui.

24. Irgi ne turi Ponui Dievui kokio įdurto, arba pritrito, arba įplėšto, arba įžeisto apieravoti; ir ne turite tai savo žemėje daryti.

25. Ir tu ne turi nieko tokio iš svetimojo rankos drauge su duona savo Dievo apieravoti, nės tai ne tinka ir yra kliaudinga, todėl ne įtiks už jus.

26. Ir Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėsiumi tarė:

27. Jaučui kokiam, arba erylui, arba oškai gimus, tai jie tur *septynes dienas pas savo motyną buti, o ašmąją

dieną ir potam gali tai Ponui Dievui apieravoti, tai įtinka.

28. Ar tai būtų jautys, arba avelė, tai tą ne tinka su jos vaiku tą pačią dieną papiauti.

29. Ale jei jus norite Ponui Dievui garbės apierą duoti, už jus įtinkančią,

30. Tai ją tą *pačią dieną turite valgyti, ir ne turite nieko ne palikti likusiojo iki rytojui; nės Aš esmi Ponas Dievas. * per. 7, 15.

31. Todėl *laikykite mano prisakimus ir juos darykite, nės Aš esmi Ponas Dievas. * per. 18, 30. 5 Maiž. 10, 12.

32. Kad mano šventąjį vardą nešventą ne padarytumbit, ir aš šventitas bučiau tarp vaikų Izrael; nės *Aš esmi Ponas Dievas, jus šventinąsis, * per. 22, 9 ir 21, 8, 23.

33. Kurs jus iš Egipto žemės išvedžiau, kad *jūsų Dievas bučiau, Aš Ponas Dievas. * 5 Maiž. 10, 17.

Perskyrimas 23.

Davadas įstatymas didžiausių švenčių.

Ir Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėsiumi tarė:

2. Sakyk vaikams Izrael ir tark jiems: šitos yra Pono Dievo šventės, kurias šventomis ir mano šventėmis vadinti turite, kuriose susieinat.

3. *Šešes dienas tu turi dirbti, ale sekmoji diena yra didžioji šventoji Sabata, kurioje jus susieinate; nei jokio darbo toje ne turite dirbti, nės tai Sabata Pono Dievo visuose jūsų namuose. * 2 Maiž. 20, 8, 9.

4. Ale šitos yra Pono Dievo šventės, kurias šventomis šventėmis vadinti turite, kuriose susieinate:

5. Keturioliktoje *dienoje pirmojo mėnesio apie vakarą yra Pono Dievo Paša. * 2 Maiž. 12, 18. 4 Maiž. 9, 2, 5. per. 28, 16.

6. O penkioliktoje to paties mėnesio yra šventė neraugintosios duonos Pono Dievo, *tai turite jus per septynes dienas neraugintos duonos valgyti. * 2 Maiž. 12, 15.

7. Pirmoji diena turi jums šventa būti, kurioje susieinate; tad ne turite nei joki šlužmos darbą dirbti,

8. O Ponui Dievui apieravoti septynes dienas. Sekmoji diena taipojau tur šventa būti, kurioje susieinate; toje taipjau ne turite nei joki šlužmos darbą dirbti.

9. Ir Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėsiumi tarė:

10. Sakyk vaikams Izrael ir tark jiems: kad įeist į žemę, kurią aš jums duosiu, ir tenai įjavus piausit, tai turite vieną pėdą pirmonių savo piuties pas kleboną atnešti.

11. Čia tur tas pėdas subuotas būti po akių Pono Dievo, kad nuo jūsų įtiktų; o tai tur klebonas daryti antrąją dieną po Sabatos.

12. Ir turite tą dieną, kad jūsų pėdas subuojamas, deginimo apierą Ponui Dievui padaryti iš avelės, tikrai sveikos, mitulės,

13. Draugė su valgio apiera, dviem desėtkam kviečių miltų, aliejumi maišytų, apierai Ponui Dievui ant saldaus kvapo; priegtam gėrimo apierą, ketvirtąjį dalyką saiko In (vadinamo) vyno.

14. O ne turite nei jokios šviežios duonos, nei svylių, nei grudelių pirma valgyti, iki tai dienai, kad jus savo Dievui apieras atnešat. Tai *tur prova būti jūsų vaikų vaikams visuose namuose. * per. 6, 18.

15. Potam *turite rokuoti nuo antrosios dienos Sabatos, kaip subuojimo pėdą atnešėte, septynes čielas Sabatas. * 5 Maiž. 16, 9, 10.

16. Iki antrajai dienai sekmosios Sabatos, išmanyk penkisdešimtis dienų turite rokuoti, ir apieravoti Ponui Dievui šviežią valgio apierą.

17. O iš visų savo namų turite apieravoti, butent du subuojimo kepalu iš dviejų desėtkų kviečių miltų, raugintų ir keptų, pirmonėms Ponui Dievui.

18. Ir turite atgabenti prie savo duonos septynes mitules avelės, tikrai sveikas, ir vieną jauną jautuką ir du avinų, tai tur būti Pono Dievo deginimo apiera, valgio apiera bei gėrimo apiera, *tai yra apiera saldaus kvapo Ponui Dievui. * 4 Maiž. 18, 17.

19. Priegtam turite duoti ožį apierai už griekus, ir dvi avi mituli dėkavonės apierai.

20. Oklebonas tur tai subuoti podraug su duona pirmonių po akių Pono Dievo ir su tiemdviem avim; ir tai tur būti šventa Ponui Dievui ir klebonui tekti.

21. Ir tą dieną turite iššaukti, nės ta tur tarp jūsų šventa vadinta būti, kurioje susieinat į kruvą, nei joki

šlužmos darbą ne turite dirbti. Amžina prova tur tai jums buti ant jūsų vaikų visuose jūsų namuose.

22. Bet savo *lauką nuvalydami ne turite abelnai ant lauko nupiauti, neigi vislab visiškai surinkti, bet tai turite vargdieniams bei svetimiems palikti. Aš esmi Viešpats, jūsų Dievas. * per. 19, 9. s.

23. Ir Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėsiumi tarė:

24. Kalbėk su vaikais Izrael ir sakyk: pirmąją dieną sekmojo mėnesio turite *šventąją trubijimo Sabatą paminklui švęsti, kurioje draugėn susieinate. * 4 Maiž. 29, 1.

25. Tada ne turite nei jokį šlužmos darbą dirbti, ir turite Ponui Dievui apieravoti.

26. Ir Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėsiumi tarė:

27. *Dešimtąją dieną šio sekmojo mėnesio yra suderinimo diena, ta tur jusip šventa vadinta buti, kad susieitumbite draugėn; tada turite savo kuną ramdyti ir Ponui Dievui apieravoti. * per. 16, 30. s.

28. Ir nei jokio darbo ne turite dirbti šitoje dienoje, nės tai suderinimo diena, kad jus suderinti butumbite po akių Viešpaties, savo Dievo.

29. Nėsa kas savo kuno ne ramdo toje dienoje, tas tur išgaišintas buti iš savo žmonių.

30. O kas tą dieną bile kokį darbą dirba, tą aš išgaišysu iš jo žmonių.

31. Todėl nei jokio darbo ne turite dirbti; tai tur amžina prova buti jūsų vaikų vaikams visuose jūsų namuose.

32. Tai didžioji jūsų Sabata, kad savo kuną ramdytumbite. Devintąją dieną to mėnesio apyvakarije turite šią Sabatą švęsti nuo vakaro iki vėl į vakarą.

33. Ir Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėsiumi tarė:

34. Kalbėk su vaikas Izrael ir tark: penkioliktoje dienoje šio sekmojo mėnesio yra šventė *šėtrų iš lapų septynes dienas Ponui Dievui.

* 2 Maiž. 23, 16. 4 Maiž. 29, 12. 5 Maiž. 16, 13.

35. Pirmoji diena tur šventa šaukta buti, kad toje susieitumbite; nei jokio šlužbos darbo toje ne turite dirbti.

36. Septynes dienas *turite Ponui Dievui apieravoti, ašmoji diena taipojau tur šventa šaukta buti, kad susi-

eitumbite draugėn: ir turite savo apierą Ponui Dievui duoti, nės tai susirinkimo diena, nei jokį šlužbos darbą ne turite dirbti. * Jon. 7, 37.

37. Tai yra šventes Pono Dievo, kures jus per šventas turite laikyti, kad susieję draugėn Ponui Dievui apieras duotumbite, deginimo apieras, valgio apieras, gėrimo apieras ir kitas apieras, kožną ant jos dienos;

38. Be to, kas Pono Dievo Sabata, bei jūsų dovanos, bei priežados, ir iš geros valės dovanos yra, kurias Ponui Dievui duodate.

39. Taipgi penkiolikąją dieną sekmojo mėnesio laukų vaisius suvalę, turite šventę Pono Dievo švęsti per septynes dienas. Pirmoji diena yra Sabata, o ašmoji diena taipojau yra Sabata.

40. Ir pirmoje dienoje *turite imti vaisių iš gražių medžių, palmų (verbų) šakelių, bei žalių šakų tankių medžių, bei paupio glosnių, ir septynes dienas †linksintis po akių Pono Dievo, savo Dievo * Neėm. 8, 14. 15. 16. † Jėz. 9, 3.

41. Ir taip tą šventę turite Ponui Dievui kas metą švęsti septynes dienas. Tai tur amžina prova buti prie jūsų vaikų vaikų, kad sėkmame mėnesyje taip švęstų;

42. Septynes dienas jus turite šėtrose iš lapų gyventi; kas čiabuvys Izraeliye, tas tur šėtrose iš lapų gyventi,

43. Kad jūsų vaikų vaikai žinotų, kaip aš vaikus Izrael šėtrose daviau gyventi, juos iš Egipto žemės išvesdams. *Aš esmi Viešpats, jūsų Dievas. * per. 11, 44.

44. Ir Maižėsiaus apsakė vaikams Izrael šitas Pono Dievo šventes.

Perskyrimas 24.

Apie žibinyčias, paminklo duonas: koravonė Dievo bluznijančiųjų, ir žmonių žudytųjų.

Ir Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėsiumi tarė:

2. Paliepk vaikams Izrael, kad jie prie *tavęs atgabentų grusto čysto aliejaus žiburiems, kursai aukštai į liampas kasdien būtų įliejamas. * 2 Maiž. 27, 20.

3. Lauke už užkabos liudyjimo šėtroje susirinkimo. OAaronas tai tur pasteliuoti vakarais bei rytmečiais po Pono Dievo akių kasdien; * tai t'esie amžina prova jūsų vaikų vaikams. * per. 6, 18 ir 10, 9.

4. O jis tur liampas ant čystojo likto-

riaus ištaisyti po Pono Dievo akių kasdien.

5. Ir tur kviečių miltų imti, o iš tų dvyliką kepalaičių pakepti, dviejų dešėtkų tur kožnas kepalaitis buti.

6. Ir tur juos dėti po šešis į vieną eilę, ant čystojo stalo po Pono Dievo akių.

7. Ir tur ant tų uždėti čysto kodylo, kad būtų paminklo kepalai ugnei Ponui Dievui.

8. Kožną Sabatą nepaliautinau jis tus tur ištaisyti po akių Pono Dievo, iš vaikų Izrael, amžinam derėjimui.

9. O tie tur tekti Aaronui bei jo vaikams, tie tus tur valgyti šventoje vietoje, nės tai jo švenčių švenčiausia iš apierių Pono Dievo amžinai provai.

10. Bet išėjo viens Izraelitėniškos moteriškės sunus, kurs Egiptiško vyro vaikas buvo, iš vaikų Izrael, ir barėsi abaže su vyru Izraelitėnišku.

11. Ir bluznijo *tą vardą ir keikė. Tai jį atvedė prie Maižėsiaus, (o jo motyna vardu buvo Selomitė, duktė Dibro, giminės Dan.) *5 Maiž. 28, 58.

12. Ir apkalė jį, iki jiems atviras atsakymas duotas būtų iš burnos Pono Dievo. *4 Maiž. 15, 34.

13. O Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėsiumi tarė:

14. Išvesdik tą keikiką iš abažo, o visi, kurie tai girdėjo, savo rankas te uždeda ant jo galvos, ir visas susirinkimas jį te užmuša akmenimis.

15. O sakyk vaikams Izrael: kas savo Dievui keikia, tas tur savo grieką nešioti.

16. Kursai *Pono Dievo vardą bluznija, tas tur mirte mirti, visas susirinkimas tur jį akmenimis užmušti. Kaip svetimas, taip ir čiabuvis tur buti; kad tą vardą bluznija, tai tur jis mirti. *2 Maiž. 20, 7. Mat. 26, 65.

17. Jei kas kokį žmogų užmuša, tas tur mirte mirti.

18. Ale kas galviją užmuša, tas tur tą užmokėti, kuną už kuną.

19. O jei kas savo artymą pažeidžia, tam reik *taip padaryti, kaip jis padaręs: *2 Maiž. 21, 23, 24.

20. Žaizdą už žaizdą, akį už akį, dantį už dantį; kaip jis žmogų įžeidė, taip reik ir jam padaryti.

21. Tokiu budu, kad kas galviją

užmuša, tas tą tur užmokėti; ale kas žmogų užmuša, tas tur buti žudytas.

22. Viena *ir ta pati prova tur jums buti, taip svetimam, kaip čiabuviui, nės aš esmi Viešpats, jūsų Dievas. *2 Maiž. 12, 49.

23. O Maižėsius tai pasakė vaikams Izraelio; ir jie išvedė tą keikiką iš abažo ir akmenimis jį užmušė. Taip padarė vaikai Izrael, kaip Ponas Dievas Maižėsiumi buvo liepęs.

Perskryimas 25.

Apie švenčiamąjį ir valnybės metą.

Ir Ponas Dievas kalbėjo su Maižėsiumi ant kalno Sinai sakydamas:

2. Kalbėk su vaikais Izrael ir sakyk jiems: kad jus į tą žemę iškankate, kurią aš jums duosiu, tai žemė savo šventes tur Ponui Dievui švesti,

3. Kad *tu šešis metus savo lauką apsėtumbei ir šešis metus savo vynkalnį nupiautumbei ir vaisius suvalytumbei; *2 Maiž. 23, 10.

4. Ale sekmąjį metą tur žemė didelė savo šventę švesti Ponui Dievui, kurioje tu savo lauką ne turi apsėti, nei savo vynkalnį nupiauti.

5. O kas po tavo piuties nesėta auga, tai tu ne turi suvalyti, o vynkekes, be tavo darbo augusias, ne turi surinkti, kadangi tai švenčiamas metas yra tos žemės.

6. Bet šventimą žemės jus todėl turite laikyti, kad tu to valgytumbei, tavo bernas, tavo sluginė, tavo samdininkas, tavo namiškis, tavo svetimas pas tavę,

7. Tavo galvijai, ir kas tikt gyva tavo žemėje; visi vaisius tur valgiui tekti.

8. O tokių švenčiamųjų metų turi rokuoti septynis, kad septyni metai septynis kartus rokuojami būtų; ir čėsas tų septynių švenčiamųjų metų padaro keturisdešimtis bei devynis metus.

9. Tada turi trubomis duoti trubytį per visą jūsų žemę, dešimtąją dieną sekmojo mėnesio pačioje dienoje suderėjimo.

10. Ir turite penkisdešimtąjį metą šventi, ir turite jį vadinti *valnybės metą žemėje visiems čia gyvenantiems, nės tai jūsų grįžtmetis; tame tur kožnas jūsų grįšti pas savo turtą ir pas savo giminę. *5 Maiž. 15, 1. 3. †3 Maiž. 27, 24.

11. Nės penkisdešimtis metas, tai

jūsų grįšmetis. Jus ne turite sėti, neigi to, kas ne dirbus užauga, vynkalnėje rinkti,

12. Nės grįšmetis tur jums šventu buti; ale jus turite to valgyti, ką laukas neša.

13. Tai grįšmetis, * kuriame kožnas vėl tur atgauti, kas jo yra. * per. 27, 24.

14. Taigi, jei tu ką savo artymui parduodi, arba iš jo ką perki, tai * nei vienas ne tur savo brolių nugauti; * 1 Tes. 4, 6.

15. Bet rokuojant nuo grįšmečio turi tai nuo jo pirkti; o kaip metai potam nešti gal, taip brangiai jis tau tur parduoti.

16. Pagal daugumą metų turi tų prekių didinti, o pagal metų mažumą turi tu prekių piginti, nės jis tau tur, kaip gal atsivaduoti, parduoti.

17. Togidėl idant ne nuskaudik nei vienas savo artymo, bet * bijokis savo Dievo, nės Aš esmi Viešpats, jūsų Dievas.

* per. 19, 14, 32.

18. Todėl * darykite pagal mano įstatymus ir pildykite mano provas, kad pagal tas darytumbite, kad † be baimės žemėje gyventumbite.

* per. 18, 30 ir 19, 37. † 1 Karal. 4, 25.

19. Nėsa žemė tur jums savo vaisius duoti, kad ganoliai valgyti turėtumbite ir toje be baimės gyventumbite.

20. O jeitusakytumbei: „ka mes valgysim sekamąjį metų? Nės tada ne sėjam, taipjaugi nei jokių javų ne plaujam“;

21. Tai aš savo žegnonei šeštame mete ant jūsų paliepsiu, kad trijų metų javų gamintų;

22. Kad sėtumbite ašmąjį metų, ir senųjų javų valgytumbite iki į devinąjį metų, kad senojo valgytumbite, iki vėl šviežių javų sulaukus.

23. Todėl lauką ne turite parduoti amžinai, nės ta žemė yra manoji; o jus este * svetimi bei svečiai po mano akių.

* per. 39, 13.

24. O visoje savo žemėje turite duoti atvaduoti žemę.

25. Kad tavo brolis pavargstairtau parduoda savo turtą, o arčiausias jam gentis ateit tai išvaduoti, tai tur jis * išvaduoti, ką jo brolis pardavęs. * Rut. 4, 2, s.

26. Ale jei kas ne tur vaduotojo, o savo ranka tiek gal išrasti, kad kokią dalį išvaduotų,

27. Tai reikia rokuoti nuo to meto, kada jis pardavė, o parduotojui at-

stankus metus vėl parduoti, kad jis savąjį turtą vėl atgautų.

28. Ale jei jo ranka ne gal taip daug įgyti, kad dalykas jam vėl tektų, tai tur tas parduotasis daiktas rankoje pirkusiojo buti iki grįšmečio; tame tai tur atstoti, ir jis vėl savo turtą atgauti.

29. Kas butą gyvenamą parduoda, viduriuje miesto mūro stovintį, tas visą metų tur čėso, tą vėl atvaduoti; tai tur tas čėsas buti, kuriame jis gal atvaduoti.

30. O jei jis neatvaduoja, visam metui dar ne išėjus, tai pirkėsis jį amžinai tur palaikyti, ir jo vaikų vaikai, ir ne tur valnai atgrįšti grįšmeti.

31. Ale jei butų butas kokiame kieme, murais ne aptvertame, tą reik su žemės laukais lygiai rokuoti, ir tur vėl valnas buti ir valnai atgrįšti grįšmeti.

32. Miestai Lėvytų bei butai miestuose, kuriuose jų turtas yra, gal visados išvaduoti buti.

33. Kas ką iš Lėvytų atvaduoja, tas tai tur paleisti grįšmeti, ar jis butų butą, arba miestą turėjęs; nės butai miestuose Lėvytų yra jų turtas tarp vaikų Izrael.

34. Ale jų miestų lauką ne reik parduoti, nės tai jų dalykas amžinai.

35. Kad * tavo brolis pavargsta ir prie tavo šalies blogyn eiti, tai tu turi jį priimti, kaip kokį svetimą arba svečią, kad gyventų pagal tavę. * 5 Maiž. 15, 7, 8.

36. O * ne turi nuomų iš jo imti, nei užkaupų, bet turi bijotis savo Dievo, kad tavo brolis pas tavę laikytis galėtų.

* 2 Maiž. 22, 25, s. Neėm. 5, 7.

37. Nės tu ne turi jam savo pinigų ant palukanų, nei savo valgiu ant užkaupų išduoti.

38. Nės * Aš esmi Viešpats, jūsų Dievas, jus iš Egipto žemės išvedęs, kad jums tą žemę Kanaan duočiau ir jūsų Dievu bučiau. * per. 11, 45.

39. Kad tavo brolis pavargsta pas tavę ir * tau parsiduoda, tai tu ne turi jį duoti šlužyti, † kaip padoną,

* 2 Maiž. 21, 2. † 5 Maiž. 15, 12, Jer. 34, 14.

40. Bet nei koks samdininkas bei svečias jis tur pas tavę buti ir iki grįšmečiui pas tavę šlužyti.

41. Tada jis tur valnas nuo tavęs išėiti, ir jo vaikai su juomi, ir tur atgrįšti į savo giminę ir į savo tėviškę.

42. Nės jie yra mano šlužainikai,

kurius aš iš Egipto žemės išvedžiau; todėl ne reikia juos padonišku būdu parduoti.

43. O *ne turi aštriai ant jų ponavoti, bet savo Dievo bijotis. * Epež. 6, 9, Kol. 4, 1.

44. Ale jei nori padoniškų bernų bei sluginių laikyti, tai turi juos pirkti iš pagonų, kurie aplink jus yra,

45. Iš svečių, kurie svetimi tarp jūsų yra, ir iš jų vaikų vaikų, kurie jiems pas jus jūsų žemėje gema; tus jus turite sau turėti per padonus.

46. Ir turite juos apturėti ir jūsų vaikai po jūsų saviškai visados, tus turite padoniškais bernais duoti buti; ale ant jūsų brolių, vaikų Izrael, ne tur nei vienas ant kits kito ponavoti aštriai.

47. Kad koks svetimas arba svečias pas tavę didyn eiti, o tavo brolis prie jo šalies pavargsta ir tam svetimamjam arba svečiui tavo, arba kuriam jo giminės parsiduoda,

48. Tai jis po savo parsidavimo tur valės turėti, vėl valnu pastoti, ir gal jį vienas jo brolių atpirkti,

49. Arba jo dėdžius, arba dėdžiaus sunus, arba kitas jo artimiausias gentis jo giminės; arba jei jo paties ranka tiek užpelno, tai tur jis atpirkti.

50. O tur su savo pirkėju rokuoti nuo to meto, kuriame buvo parsidavęs iki grįštmečiui, o pinigai tur pagal skaitlių metų jo parsidavimo rokuoti buti, ir tur savo dienos pelną iš viso to česo drauge įrokuoti.

51. Jei dar butų daug metų iki grįštmečio, tai jis pagal tą juo daugiaus atspirkimui tur duoti, kaip jis pirkas yra.

52. Ale jei mažai metų dary yra iki grįštmečio, tai taipojau pagal tus tur duoti sau atpirkimui; ir tur savo dienos pelną drauge rokuoti į metų metą.

53. Ir ne turi duoti aštriai ant jo ponavoti po tavo akių.

54. Ale jei tokiu būdu ne atsipirks, tai jis grįštmetryje valnas tur išeiti, ir jo vaikai su juomi.

55. Nės vaikai Izraelio mano yra šlužaininkai, kuriuos iš Egipto žemės išvedžiau; * Aš esmi Viešpats, jūsų Dievas.

* per. 11, 14.

Perskyrimas 26.

Grumati keikimai ir pažadėta žegnonė.

Jus *neturite sau pasidaryti balvonų, nei abrozų, nei stulpų sau ne turite

pakelti, nei paminklo akmenį statyti savo žemėje, prie jų melstis; nės Aš esmi Viešpats, jūsų Dievas. *2 Maiž. 20, 4.

2. Laikykite *mano Sabatas ir bijokitės mano šventybės! Aš esmi Ponas Dievas.

* 2 Maiž. 20, 8 ir 23, 12.

3. Jei *mano įstatymų klausysite ir mano prisakymus laikysite ir darysite,

* 5 Maiž. 28, 1.

4. Tai jums lytaus duosiu tikru česu, ir žemė tur duoti savo ugli, ir lauko medžiai savo vaisius nešti.

5. O kulės česas priteks iki vynrankiaus, o vynrankius turės pritekti iki sėjamui česui, ir duonos pilnai turėsite ir be baimės gyvensite savo žemėje.

6. Aš pakajų suteksiu jūsų žemei, kad miegotumbite, nei vienam jus ne gandinant. Aš žvėris draskančiuosius iš jūsų žemės išvarysu, o nei joks kardas ne eis per jūsų žemę.

7. Jus *savo neprietelius vysite, o jie po jūsų akių turės kardu prapulti.

* 5 Maiž. 28, 7.

8. Penki iš jūsų tur šimtą vyti, o šimtas jūsų tur dešimtis tukstančių praveikti, nės jūsų neprieteliai turės po jūsų akių kardu prapulti.

9. O aš prie jūsų prisikreipęs duosiu jums augti ir išsiplatįti, ir savo suderėjimą jums atesėsu;

10. Ir turėsite pernykščiojo valgyti, o šviežiam užėjus, kas pernykščia, pamesti.

11. *Aš savo namus tarp jūsų turėsu, ir mano dušia jūsų ne pames.

* Ezek. 37, 26, 27.

12. Ir pas *jus pasiliksu ir jūsų Dievu busu, o jus mano žmonėmis busite.

* 2 Kor. 6, 16.

13. Nės Aš *esmi Viešpats, jūsų Dievas, išvedęs jus iš Egipto žemės, kad ne butumbite jiems per bernus; ir jūsų jungą sulaužęs daviau jums vaikščioti atsitiesusiems. * per. 11, 44, 45.

14. Ale jei *manęs ne klausysite ir ne pildysite visus šitus prisakymus,

* 5 Maiž. 28, 15.

15. O mano įstatymus nieku versite, ir jūsų dušia mano provas atmes, ne darydami pagal visus mano prisakymus, suderėjimo mano ne atbodami,

16. Tai ir Aš jums taip padarysu: Aš jus atlankysiu išgąsčiu, aptinimu ir drugiu, kad jūsų gymiai pagestų, ir kunas apalptų. Jus turėsite savo

9*

sėklą noprėsnai sėti, o neprieteliai jūsų ją turės suėsti.

17. Ir aš *savo veidą prieš jus statysu, ir turite įišmušti buti po akių savo neprietelių, ir kurie jūsų nekencia, tie tur ant jūsų ponavoti, ir turite bėgti, nei vienam jus ne vejant. *per. 17, 10. 5 Maiž. 28, 25.

18. O jei be to tačiau man dar ne klausoti, tai aš dar septyneropai to daugiau padarysu, jus dėl jūsų griekų koravoti,

19. Kad jūsų pasiputimą bei kiet-sprandystę lauščiau. Ir *padarysu jūsų dangų kaip geležį bei jūsų žemę kaip varią. *5 Maiž. 11, 17.

20. Ir jūsų procė ir darbas tur prapulti, kad jūsų žemė savo uglių ne duotų, ir žemės medžiai savo vaisių ne neštų.

21. O jei jus man priešysitės, manęs ne klausydami, tai to dar septyneropai daugiau padarysu, *jus ištikdamas dėl jūsų griekų. *Job. 15, 22.

22. Ir į jus siųsu piktus žvėris, tie *tur jūsų kudikius suėsti ir jūsų galvijus sudraskyti, ir jus išretinti; ir jūsų vieškeliai pusti pastos. *2 Kar. 2, 24.

23. O jei jus tuomi dar ne duositės nuo manęs pasibausti, ir man pasipriešysitės,

24. *Tai ir Aš jums priešysuos ir jus dar septyneropai daugiau ištiksu jūsų griekų dėlei, *2 Zom. 22, 27.

25. Ir *atkeršijimo kardą ant jūsų užvesu, tas mano suderėjimą atkeršys. O norįs jus į savo miestus susirinksite, tačiau aš įmarą į jus siųsu ir jus į jūsų neprietelių rankas paduosu. *Jėz. 1, 10. †Ezėk. 14, 19.

26. Tada aš jums duonos zopostą pagadjsu, kad dešimtis moterų jūsų duoną turės viename pečiuje kepti, o jūsų duona turės svarčiais išsverta buti, o valgydami tačiau ne privalgysite.

27. O jei tuomi man dar ne klausysite ir man priešysitės,

28. Tai ir Aš jums didei supykęs priešysuos ir jus dar septyneropai daugiau koravosu dėl jūsų griekų,

29. Kad turėsite *mėsą savo sunų bei dukterų ēsti. *5 Maiž. 28, 53. 2 Kar. 6, 28.

30. Ir išniekįsu jūsų aukštybes, ir jūsų abrozus išgaišįsu, ir jūsų lavonus ant jūsų balvonų užmesu, ir mano dušia jūsų visai nekęs. *2 Nus. Kar. 34, 4, 7.

31. Ir jūsų miestus pustus padarysu,

ir jūsų šventybės būžnyčias pargriau-su, ir jūsų saldaus kvapo ne uostisu.

32. Taipso jūsų žemę pustą padarysu, kad neprieteliai jūsų, toje gyveną, to persigaš.

33. Ale jus *tarp pagonų išbarstysu, ir kardą ištrauksu į jūsų užpakalį, kad žemė jūsų turės pusta buti, ir jūsų miestai sugaišinti. *5 Maiž. 28, 64.

34. Tada žemei *įtiks jos šventimas, pakolei pusta gul, ir jus neprietelių žemėje este; beje, mielai tada žemė švės, ir jai įtiks jos šventimas, *per. 25, 2.

35. Pakolei pusta gul, todėl, kad ji ne galėjo švesti, kaip jums reikėjo jai duoti švesti, toje gyvenant.

36. O likusiems iš jūsų aš *širdį padarysu nusiminusią jų neprietelių žemėje, kad juos lapas pasijudinas paguis, ir nuo to bėgs, lyg vejant juos kar-dui, ir prapuls, nei vienam ne vejant. *5 Maiž. 28, 66, 77. per. 32, 30.

37. Ir puolinės ant kits kito, lygiai kaip nuo kardo, o tačiau nei vieno ne gujami. O jus ne drįsite nei steng-tis prieš savo neprietelius,

38. Ir turite prapulti tarp pagonų, ir jūsų neprietelių žemė jus suės.

39. O dar likusieji iš jūsų tur nusidė-jimuose savo apalpti neprietelių žemėje; o savo tėvų nusidėjimuose ir tur apalpti.

40. *Tadagi jie išpažys savo nusi-dėjimus ir savo tėvų nusidėjimus, kuriais jie prieš manę susigriešijo ir man priešijosi. *5 Maiž. 4, 30. per. 30, 2.

41. Dėlgi to ir aš jiems priešysuos ir juos pavarysu šalin į jų neprietelių žemę; tenai juk jų *neappiaustytoji širdis lenksis, ir tada jie koravonę savo nusi-žengimų turės už ger priimti. *Jėr. 9, 26.

42. O aš minėsu *savo derėjimo su Jokubu, bei savo derėjimo su Izaoku, bei savo derėjimo su Abraomu, ir tos žemės minėsu, *2 Maiž. 2, 24.

43. Jų paliktosios, ir kuriai jų šven-timas įtinka, kadangi jų dėlei pusta be gul, ir jiems koravonės jų nusi-žengimo įtinka todėl, kad jie mano-provas niekino, ir jų dušia mano-įstatymų visaip ne klausė.

44. Ir jiems jau neprietelių žemėje b'esant, aš tačiau juos ne pamečiau ir nesibodžiuos jų taipso, kad jie būtų prapuolę, ir mano suderėjimas su

jais jau nieko ne vertėtų; nės Aš esmi Viešpats, jų Dievas.

45. Ir aš apie juos *minėsu savo pirmojo derėjimo, kaip juos iš Egipto žemės išvedžiau po akimis pagonų, kad aš jų Dievas bučiau, Aš Ponas Dievas.

* 1 Maiž. 15, 18.

46. Tai yra įstatymai ir provos ir prisakymai, kuriuos Ponas Dievas tarp savęs ir tarp vaikų Izrael statęs ant kalno Sinai per ranką Maižėsiaus.

Perskyrimas 27.

Apie priežadas ir dešėtines.

Ir Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėsiumi tarė:

2. Kalbėk su vaikais Izrael ir sakyk jiems: *kad kas Ponui Dievui ypatingą priežadą duoda, savo kuną pažadėdams,

* 4 Maiž. 30, 3. 5 Maiž. 23, 21.

3. Tai tą taip brangiai reik laikyti: vyrišką galvą dvidešimt metų iki į šešis dešimtąjį metą turi vertą laikyti penkisdešimtis sidabro syklų pagal šventinčios sykłą;

4. Moterišką galvą trisdešimt syklų.

5. Nuo penkių metų iki dvidešimt turi jų vertą laikyti dvidešimt syklų, jei būtų vyriškas; o jei moteriškė, dešimt syklų.

6. Nuo vieno mėnesio iki penkių metų turi jų vertą laikyti penkis sidabro syklus, jei vyriškas; o jei moteriška galva, trijų syklų sidabrinių.

7. Ale jei jis šešisdešimtis metų sulaukęs ir daugias, tai turi jų vertą laikyti penkiolika syklų, jei vyriškas; o jei moteriškė, dešimtis syklų.

8. O jei jis ne tur tiek užmokėti, tai tur jisai pas kleboną nueiti, o klebonas tur atsudyti, kiek vertas, o tur jų tiek vertą laikyti, kiek ranka to pasižadėjusiojo užpelnęti gal.

9. Ale jei tai būtų galvijai, į apierą Ponui Dievui tinkas, tai vislab, kas to Ponui Dievui duodama, šventu yra.

10. Ne tur ta mainyta būti, nei perkeista, koks geras už negerą, arba koks negeras už gerą. Ale jei tai kas mainys, galviją už galviją, tai abu Ponui Dievui tur būti pašventintu.

11. O jei tas galvijai nečystas, kurį ne gali Ponui Dievui apieravoti, tai reik jų pas kleboną nuvesti,

12. O klebonas tur sakyti, ar jis geras, ar ledakas; ir kaip klebonas išranda, taip tur pasilikti.

13. Ale jei jis kas nor išvaduoti, tas tur penktąjį dalyką aukščiaus, kaip atsudyta, duoti.

14. Jei kas savo butą šventina, kad Ponui Dievui šventitas būtų, tą tur klebonas vertą išrasti, ar jis geras, ar ledakas esąs; o kiek klebonas jis sako vertą, taip tur pasilikti.

15. Ale jei tas, kursai jis šventino, jis nor atvaduoti, tai jis tur penktąjį dalyką aukščiaus duoti pinigų, ne kaip vertas laikytas buvo; tai tur jam tekti.

16. Kad kas dalyką dirvos nuo savo tėviškės Ponui Dievui pašventina, tai jo vertybė tur išrasta būti, kiek jis naudos neša; jei ant jo užauga miežių (saikas) Omors (vadinamas), tai jis tur vertas būti penkisdešimtis sidabro syklų.

17. O jei jis savo dirvą pašventina nuo paties grįštmečio, tai tur ji verta būti po savo vertybės.

18. Ale jei tą po grįštmečio pašventino, tai klebonas tur rokuoti pagal busiančius metus iki grįštmečio, ir iš to pigesnią išrasti.

19. O jei tas, kurs ją pašventinęs, tą dirvą nor išvaduoti, tai jis tur penktąjį pinigų dalyką už prekį aukščiaus duoti; tai tur jam tekti.

20. O jei jis ne nor tą atvaduoti, bet tą parduoda kitam, tai jau ne tur jis tą atvaduoti,

21. Bet ta dirva, kad grįštmetije valna išeiti, tur Ponui Dievui šventa būti, kaip dirva kokia, kuri prapuolusi yra, ir tur klebonui į tėviškės dalyką tekti.

22. Ale jei kas dirvą Ponui Dievui šventina, kurią jis pirkęs, o ne esančią jo tėviškės dalį,

23. Tai klebonas tur tą išrokuoti, kiekio ta verta iki grįštmečiui, o jis tą pačią dieną tur tą kaštunką duoti, kad Ponui Dievui šventita būtų.

24. Ale *grįštmetije vėl tur tam grįšti, iš kurio tą pirkęs, kad jo tėviškasis dalykas žemėje būtų.

* per. 25, 10.

25. Kožna prekio vertybė tur daryta būti pagal sykłą šventybės, o syklas vertas dvidešimtis Gera.

26. *Pirmdėlį galvijų, jau be to Ponui Dievui priklausantį, ne tur nei vienas Ponui Dievui pašventinti, ar būtų jautys, ar avis, nės tai Pono Dievo yra.

* 2 Maiž. 13, 2. s.

27. Ale jei tas galvijai kame nečy-

stas butų, tai reikia jį išvaduoti, kiek jis vertas, o dar aukščiau duoti penktąjį dalyką. Jei jis ne nor išvaduoti, tai reikia jį parduoti, kiek jis vertas.

28. Ne reikia tų daiktų, kurie ant Dievo garbės puolasi, parduoti, nei išvaduoti, ką kas Ponui Dievui paduoti iš visko savojo, ar butų tai žmogus, ar galviją, arba tėviškės dirva. Nės kožnas Dievui paskirtasis daiktas yra švenčių švenčiausias Ponui Dievui.

29. Neigi ne reikia *Dievui paskirtąjį žmogų išvaduoti, bet jis tur smerčiu mirti.

* 1 Zom. 15, 3, 9. Vald. 11, 30.

30. Visos *desėtinės žemėje, taip

lauko sėklos, kaip ir medžių vaisiaus, Ponui Dievui puolasi ir tur jam šventos buti.

* 4 Maiž. 18, 21.

31. O jei kas savo desėtinę nor išvaduoti, tas tur penktąjį dalyką aukščiau duoti.

32. Ir visos desėtinės iš bandos bei iš avių, ir kas po rykšte eiti, tai šventa desėtinė Ponui Dievui.

33. Ne reikia klausti, ar tai gera, arba ledaka, neigi ne reikia mainyti; o jei kas tą mainys, tai abu tur šventitų ir ne išvaduotu buti.

34. Tai tie prisakymai, Pono Dievo Maižėšiui palieptieji, vaikams Izrael, ant kalno Sinai.

Ketvirta knyga Maižėšiaus.

Perskyrimas 1.

Suskaitymas vyrų, į vaiską eiti tinkančiųjų tarp vaikų Izrael.

Ir Ponas Dievas kalbėjo su Maižėšiumi *pusčioje Sinai, šėtroje susirinkimo, pirmąją dieną antrojo mėnesio, antrąjį metų jiems iš Egipto žemės išėjus, ir tarė:

* 2 Maiž. 29, 1.

2. Suskaitykita *galvas viso susirinkimo vaikų Izrael pagal jų gimines ir jų tėvų namus bei vardus, viską, kas vyrišku yra, pagal jų galvas, *p. 26, 2. 2 Maiž. 30, 12.

3. Kas dvidešimt metų ir senesnis yra, ir į *vaiską eiti tinka Izraeli; ir turite juos skaityti pagal jų pulkus, tu bei Aaronas.

* per. 4, 3.

4. Ir turite priimti prie savęs iš kožnos giminės po vieną vyresnįjį ant jo tėvo namų.

5. O tai yra vardai vyresniųjų, kurie pagal jus tur stovėti: iš Ruben t'esie Elizur, sunus Sedėur.

6. Iš Simėon t'esie Selumiël, sunus Zuri Sadai.

7. Iš Juda t'esie Naesons, sunus Aminadab.

* 2 Maiž. 6, 23.

8. Iš Isašart t'esie Nataneël, sunus Zuar.

9. Iš Sebulon t'esie Eliab, sunus Elon.

10. Iš vaikų Jozėpo, iš Epraim t'esie *Elisama, sunus Amiud. Iš Manase t'esie Gamliël, sunus Pedazur.

* per. 2, 18, 1 Nus. Kar. 8, 26.

11. Iš Benjamin t'esie *Abidan, sunus Gidėoni.

* per. 2, 22 ir 7, 60.

12. Iš Dan t'esie *Ajiėzer, sunus Ami Sadai.

* per. 2, 25 ir 7, 66.

13. Iš Aser t'esie Pagiël, sunus Okran.

14. Iš Gad t'esie Eliasaps, sunus Deguël.

15. Iš Naptali t'esie *Ajira, sunus Enan.

* per. 2, 29.

16. Tai yra vyresnieji susirinkimo, vyresnieji giminėse savo tėvų, kurie galvos ir kunigaikščiai buvo Izraeli.

17. O Maižėšius bei Aaronas priėmė juos prie savęs, kaip čia vardais šaukti.

18. Osurinko ir visą pulką pirmąją dieną antrojo mėnesio ir rokavo juos pagal jų užgimtį, pagal jų gimines ir tėvų namus bei vardus, kas dvidešimt metų ir senesnis buvo, pagal jų galvas,

19. Kaip Ponas Dievas Maižėšiui buvo liepęs, ir rokavo juos pusčioje Sinai.

20. Vaikų Ruben, pirmojo Izraelio sunaus, pagal jų užgimtį, gimines, jų tėvų namus bei vardus, pagal jų galvas, kožnas vienas, kas tikt vyriškių buvo, dvidešimt metų ir senesnių, o į vaiską eiti tinkančiųjų,

21. Buvo skaityti prie giminės Ruben keturisdešimtis šeši tukstančiai ir penki šimtai.

22. Vaikų Simėon pagal jų užgimtį, gimines, jų tėvų namus, skaitlių ir vardus, pagal jų galvas, kožnas vienas, kas tikt vyriškių buvo, dvidešimt metų ir dar senesnių, o į vaiską eiti tinkančiųjų,

23. Buvo skaityti prie giminės Simėon penkisdešimtis ir devyni tukstančiai ir trys šimtai.

24. Vaikų Gad pagal jų užgimtį,

gimines, jų tėvų namus ir vardus, dvidešimt metų ir senesnių, į vaiską eiti tinkančiųjų,

25. Buvo skaityti prie giminės Gad keturisdešimtis ir penki tukstančiai šeši šimtai ir penkisdešimtis.

26. Vaikų Juda pagal jų užgimtį, gimines, jų tėvų namus ir vardus, nuo dvidešimt metų ir senesnių, į vaiską eiti tinkančiųjų,

27. Buvo skaityti prie giminės Judo, septynisdešimtis ir keturi tukstančiai ir šeši šimtai.

28. Vaikų Isašar pagal jų užgimtį, gimines, jų tėvų namus bei vardus, nuo dvidešimt metų ir senesnių, į vaiską eiti tinkančiųjų,

29. Buvo skaityti prie giminės Isašar penkisdešimtis ir keturi tukstančiai ir keturi šimtai.

30. Vaikų Sėbulon pagal jų užgimtį, gimines, jų tėvų namus bei vardus, nuo dvidešimt metų ir senesnių, į vaiską eiti tinkančiųjų,

31. Buvo skaityti prie giminės Sėbulon penkisdešimtis ir septyni tukstančiai bei keturi šimtai.

32. Vaikų Jozėpo iš Epraim pagal jų užgimtį, gimines, jų tėvų namus bei vardus, dvidešimt metų ir senesnių, į vaiską eiti tinkančiųjų,

33. Buvo skaityti prie giminės Epraim keturisdešimtis tukstančiai ir penki šimtai.

34. Vaikų Manase pagal jų užgimtį, gimines, jų tėvų namus bei vardus, nuo dvidešimt metų ir senesnių, į vaiską eiti tinkančiųjų,

35. Buvo prie giminės Manase skaityti trisdešimtis ir du tukstančiai ir du šimtai.

36. Vaikų Benjamin pagal jų užgimtį, gimines, jų tėvų namus bei vardus, nuo dvidešimt metų ir senesnių, į vaiską eiti tinkančiųjų,

37. Buvo skaityti prie giminės Benjamin trisdešimtis ir penki tukstančiai ir keturi šimtai.

38. Vaikų Dan pagal jų užgimtį, gimines, jų tėvų namus bei vardus, nuo dvidešimt metų ir senesnių, į vaiską eiti tinkančiųjų,

39. Buvo skaityti prie giminės Dan šešisdešimtis ir du tukstančiai bei septyni šimtai.

40. Vaikų Aser pagal jų užgimtį, gimines, ir jų tėvų namus bei vardus, nuo dvidešimt metų ir senesnių, į vaiską eiti tinkančiųjų,

41. Buvo skaityti prie giminės Aser keturisdešimtis ir viens tukstantis bei penki šimtai.

42. Vaikų Naptali pagal jų užgimtį, gimines, jų tėvų namus bei vardus, nuo dvidešimt metų ir senesnių, į vaiską eiti tinkančiųjų,

43. Buvo skaityti prie giminės Naptali penkisdešimtis ir trys tukstančiai bei keturi šimtai.

44. Tai yra tie, kuriuos Maižėsiaus bei Aaronas surokavo, podraugei anie dvylika kunigaiščiai Izrael, kurių po vieną ant kiekvienų namų jų tėvų (statyti) buvo.

45. O visa rokuba vaikų Izrael pagal jų tėvų namus, nuo dvidešimt metų ir senesnių į vaiską eiti tinkančiųjų Izraeliye,

46. Tų buvo *šeši šimtai tukstančių ir trys tukstančiai penki šimtai ir penkisdešimtis. * 2 Maiž. 12, 37. 4 Maiž. 26, 51.

47. Ale Lėvytai pagal jų tėvų giminę ne buvo drauge su jais rokuoti.

48. O Ponas Dievas kalbėjo su Maižėsiumi sakydamas:

49. Giminę *Lėvy tu ne turi skaityti, nei jų skaitlių pridėti prie vaikų Izrael. * per. 2, 33.

50. Bet turi juos priskirti, pridaboti šėtrą liudijimo bei prie visų rykų ir prie viso, kas ten pareitis. O jie tur namus nešioti ir visus rykus ir tur tų pridaboti, bei aplink tus namus apsisistoti.

51. O kaip čėsas bus traukties, tai tur Lėvytai tuos namus ardyti. O kad abažui vėl reik apsisistoti, tai jie tuos namus tur sustatyti. O jei *kits prisiartīs jiems, tas tur mirti. * per. 3, 10, 38.

52. Vaikai Izrael tur apsisistoti, kožnas vietoje savo apsisistojimo ir prie karunos savo pulko.

53. Ale Lėvytai tur apsisistojimo vietą sau pasidaryti aplink namus liudijimo, kad ne užėitų papykimas ant viso pulko vaikų Izrael; todėl tur Lėvytai sargybę pilnavoti prie namų liudijimo.

54. Ir vaikai Izrael *darė vislab, kaip Ponas Dievas Maižėsiui buvo liepęs.

* per. 2, 34. 2 Maiž. 12, 28.

Perskyrimas 2.

Davadingas įstatymas, kaipo vaikai Izrael savo abažus turėjo daryti.

Ir Ponas Dievas kalbėjo su Maižėsiumi bei su Aaronu sakydamas:

2. Vaikai Izrael *tur savo abažą statyti ties šėtra susirinkimo aplinkui, kožnas po savo karunos bei ženklų pagal savo tėvo namus. *per. 1, 52 ir 2, 34.

3. Į rytus tur savo abažą statyti Juda su savo karuna bei su savo pulku; jų vyresnysis *Naasons, sunus Aminadab, *per. 1, 7.

4. O jo pulkas iš viso septynis dešimtis ir keturi tukstančiai bei šeši šimtai.

5. Pagal tą tur savo abažą statyti giminė Izašar; jų vyresnysis Natanelis, sunus Zuar,

6. O jo pulkas iš viso penkisdešimtis ir keturi tukstančiai bei keturi šimtai.

7. Priegtam giminė Sebulon; jų vyresnysis Eliabs, sunus Elon,

8. Jo pulkas iš viso penkisdešimtis ir septyni tukstančiai bei keturi šimtai.

9. Kad visų prie pulko Juda rokuojamųjų butų iš viso šimts bei aštuonisdešimtis ir šeši tukstančiai bei keturi šimtai, prie jų pulko rokuojamųjų; ir tur pirma traukties.

10. Į pietus tur gulėti šėtra bei karuna Ruben su savo pulku; jų vyresnysis *Elizur, sunus Sėdėur, *per. 1, 5.

11. Ir jo pulkas iš viso keturisdešimtis ir šeši tukstančiai bei penki šimtai.

12. Pagal tą tur savo abažą daryti giminė Šimėon; jų vyresnysis Selumiel, sunus Zuri-Sadaji,

13. O jo pulkas iš viso penkisdešimtis ir devyni tukstančiai bei trys šimtai.

14. Priegtam giminė Gad; *jų vyresnysis Eliasaps, sunus Rėguėl, *per. 7, 42.

15. O jo pulkas iš viso keturisdešimtis ir penki tukstančiai šeši šimtai ir penkisdešimtis.

16. Kad visų prie pulko Ruben rokuojamųjų butų iš viso šimts ir penkisdešimtis ir viens tukstantis keturi šimtai bei penkisdešimtis, prie jų pulko rokuojamųjų; o tur antrieji buti išsi-traukiant.

17. Potam tur šėtra susirinkimo traukties su abažu; o kaip sau abažą statys, taip tur ir traukties, kožnas savo vietoje po savo karunos.

18. Į vakarus tur gulėti šėtra bei karuna Epraimo su savo pulku; jų vyresnysis tur buti *Elisama, sunus Amiud,

19. O jo pulkas iš viso keturisdešimtis tukstančiai bei penki šimtai.

20. Pagal tą tur savo abažą statyti giminė Manasė; jų vyresnysis Gamliel, sunus Pedazur,

21. Jo pulkas iš viso trisdešimtis ir du tukstančiai bei du šimtai.

22. Priegtam giminė Benjamin; jų vyresnysis *Abidan, sunus Gidėoni, *per. 1, 11 ir 7, 60. 65.

23. Jo pulkas iš viso trisdešimtis ir penki tukstančiai bei keturi šimtai.

24. Kad visų prie pulko Epraimo rokuojamųjų butų iš viso šimts ir aštuoni tukstančiai bei viens šimtas, prie jo pulko rokuojamųjų; ir tur trečieji buti išsi-traukiant.

25. Į šiaurę tur gulėti šėtra bei karuna Dano su savo pulku; jų vyresnysis *Ajiėzer, sunus Ami-Sadai. *per. 1, 12.

26. Jo pulkas iš viso šešisdešimtis ir du tukstančiai bei septyni šimtai.

27. Pagal tą tur sau abažą statyti giminė Aser; jų vyresnysis Pagiėl, sunus Okran,

28. Jo pulkas iš viso keturisdešimtis ir viens tukstantis bei penki šimtai.

29. Priegtam giminė Naptali; *jų vyresnysis Ajiras, sunus Enan, *per. 7, 78.

30. Jo pulkas iš viso penkisdešimtis ir trys tukstančiai bei keturi šimtai.

31. Kad visų prie pulko Dan rokuojamųjų butų iš viso šimts ir penkisdešimtis bei septyni tukstančiai ir šeši šimtai; o tur paskutinieji buti išsi-traukiant su savo karuna.

32. Tai yra skaitlius vaikų Izrael pagal jų tėvų gimines bei abažus su savo pulkais: šeši šimtai tukstančių ir trys tukstančiai penki šimtai bei penkisdešimtis.

33. Ale Lėvytai ne buvo drauge skaityti į suskaitymą vaikų Izrael, *kaip Ponas Dievas Maižėšui buvo liepęs. *per. 1, 48. 49.

34. O vaikai Izrael *darė viską, kaip Ponas Dievas Maižėšui buvo liepęs, ir abažą sau pasistatė po savo karunomis, ir išsi-traukė, kožnas savo giminėje, pagal savo tėvų namus.

*per. 1, 54. 2 Maiž. 12, 28.

Perskyrimas 3.

Lėvytų suskaitymas ir jų šlužma; pirmgimių išvadavimas.

Tai yra giminė *Aarono bei Maizėšiaus tuočės, kaip Ponas Dievas su Maizėšiumi kalbėjo ant kalno Sinai, *2 Maiž. 6, 23.

2. Ir tai vardai sunų Aarono: pirmgimėsis Nadabas, potam Abiu, Elėazar ir Itamar.

3. Tai vardai sunų Aarono, kurie į klebonus mostyti buvo, ir jų rankos pildytos kunigystei.

4. Ale *Nadabas bei Abiu numirė po akių Pono Dievo, kaip svetimą ugnį apieravojo po akių Pono Dievo pusčioje Sinai, ir ne turėjo sunų. O Elėazar bei Itamar pilnavojo kunigystę po savo tėvu Aaronu.

* per. 26, 61, 3 Maiž. 10, 1, 2, per. 16, 1, 1 Nus. Kar. 25, 2.

5. O Ponas Dievas kalbėdamas su Maizėšiumi tarė:

6. Atgabenk *giminę Lėvy šen ir statyk juos pas vyskupą Aaroną, kad jam šlužytų, *per. 16, 9.

7. Ir jo bei viso susirinkimo sargybę pilnavotų pas šėtrą susirinkimo, ir šlužytų prie šlužmos namų,

8. Ir kavotų visus rykus šėtros susirinkimo ir sargybę vaikų Izrael, šlužyti prie šlužmos namų.

9. Ir turi Lėvytus Aaronui ir jo sunams priskirti per dovaną iš vaikų Izrael.

10. O Aaroną bei jo sunudu turi statyti, kad savo kunigystę pilnavotų. *Jei svetimas prisikiša, tas tur mirti.

* per. 3, 38 ir 1, 51 ir 16, 40 ir 18, 7.

11. O Ponas Dievas kalbėdamas su Maizėšiumi tarė:

12. Štai, *aš Lėvytus ėmiau iš vaikų Izrael už visus pirmgimius, motynos žyvatą atverančius tarp vaikų Izrael taip, kad Lėvytai tur mano buti.

* per. 8, 16, † 2 Maiž. 13, 2.

13. Nėsa pirmgimiai mano yra iš to česo, kaip kožną pirmgimį žudžiau Egipto žemėje, tuočės šventinau sau kožną pirmgimį Izraelyje, pradėjus nuo žmonių iki galvių, kad jie manieji būtų, Aš Ponas Dievas. *2 Maiž. 13, 2.

14. O Ponas Dievas kalbėdamas su Maizėšiumi pusčioje Sinai tarė:

15. Perskaityk *vaikus Lėvy pagal jų tėvų namus bei gimines, viską, kas tikt vyriškių yra, vieno mėnesio senų ir senesnių.

* per. 1, 49.

16. Taip skaitė juos Maizėšius pagal Pono Dievo žodį, kaip jis buvo liepęs.

17. O *vaikai Lėvy šitie buvo savo vardu: Gerzon, Kaat, Mėrari. *2 Maiž. 6, 16, s.

18. O vardai *vaikų Gerzono jų giminėje buvo: Libni bei Simeji. *2 Maiž. 6, 17.

19. Vaikai *Kaat savo giminėje buvo: Amram, Jėzear, Ebron ir Uziël. *per. 26, 29.

20. Vaikai Mėrari savo giminėje buvo: Maėli bei Musi. Tai yra giminės Lėvy pagal savo tėvų namus.

21. Tai yra giminės iš Gerzono: Libnitai bei Simejitai.

22. Tus surokavus radosi iš viso septyni tukstančiai bei penki šimtai visų vyriškių, kas mėnesio ir senesnių buvo.

23. O ta giminė Gerzontų tur sau abažą statyti už tų namų į vakarus.

24. Jų vyresnysis testov Eliasapas, sunus Laėl.

25. O jie tur rupinti apie šėtrą susirinkimo, butent namus bei šėtrą, bei jos uždangą bei užkabas duryse šėtros susirinkimo,

26. Apkabas pryangije ir uždangas duryse pryangio, kursai aplink namus bei aplink altorių stov, ir jo virves ir vislab, kas prie jo šlužmos pareitis.

27. Tai yra giminės iš Kaat: Amramytai, Jėzeartai, Ebrontai bei Uziėlytai,

28. Kas vyriškių buvo, vieno mėnesio ir senesnių, iš viso aštuoni tukstančiai ir šeši šimtai, sargybę šventinyčios pilnavojančių.

29. Ir tur sau abažą statyti ant šalies tų namų į pietus.

30. Jų vyresnysis t'esie *Elizapan, sunus Uziėlio. *2 Maiž. 6, 22.

31. O jie *tur daboti skrynės, stalo, liktoriaus, altoriaus ir visų rykų šventinyčios, prie kurios jie šlužija, ir užkabos, ir kas prie jos šlužmos pareitis.

* per. 7, 9.

32. O vyriausiasis ant visų vyresniųjų Lėvytų tur buti Elėazaras, vyskupo Aarono sunus, ant tų, kurie paskirti yra, pridaboti sargybę šventinyčios.

33. Tai yra giminės Mėrari: Maėlytai bei Musytai,

34. Kurį iš viso buvo šeši tukstančiai bei du šimtu, vislab, kas tikt vyriškių buvo, vieno mėnesio ir senesnių.

35. Jų vyresnysis t'esie Zuriël, sunus Abiailio. Ir tur sau abažą daryti ant šalies namų į šiaurę.

36. O jų šlužma tur buti, apdaboti anas lentas ir užkaiščius ir stulpus ir kojas namų ir visus jų rykus ir šlužmą,

37. Priegtam stulpus aplink pryangi su kojomis ir vinimis bei virvėmis.

38. Ale ties namais ir ties šetra susirinkimo į rytus tur sau abažą pasistatyti Maižėsiaus bei Aaronas ir jo sunus, kad pridabotų šventinyčią bei vaikus Izrael. Jei kas *svetimas prisartina, tas tur mirti. *per. 1, 51.

39. Visų Lėvytų iš viso, kurius Maižėsiaus bei Aaronas suskaitė pagal jų gimines pagal Pono Dievo žodį, vienu vyriškių, vieno mėnesio ir senesnių, buvo dvidešimt ir du tukstančių.

40. Ir Ponas Dievas tarė Maižėsiai: perskaityk visus pirmgimusiuosius, kas vyriškių yra tarp vaikų Izrael, kas vieno mėnesio ir senesnių yra, ir suskaityk skaitlių jų vardų.

41. Ir turi Lėvytus man, Ponui Dievui, atskirti už visus pirmgimusiuosius vaikų Izrael, ir Lėvytų galvijus už visus pirmgimusiuosius galvijų vaikų Izrael.

42. Ir Maižėsiaus suskaitė, kaip jam Ponas Dievas buvo liepęs, visus pirmgimusiuosius tarp vaikų Izrael.

43. Ir radosi suskaityme vardų visų pirmgimusiųjų, kas vyriškių buvo, vieno mėnesio ir senesnių, iš viso dvidešimts ir du tukstančių du šimtu ir septynisdešimts ir trys.

44. O Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėsiumi tarė:

45. Imk Lėvytus už visus pirmgimusiuosius tarp vaikų Izrael, ir Lėvytų galvijus už jų galvijus, *kad Lėvytai mano, Pono Dievo, butų. *per. 8, 14.

46. Alevadavimo pinigų nuo tų dviejų šimtų ir septynisdešimts bei trijų, kiek daugias yra pirmgimusiųjų iš vaikų Izrael per Lėvytų skaitlių,

47. Turipo penkis sidabrininkus imti nuo kožnos galvos pagal sykłą šventinyčios (* dvidešimt Gėra kaštuoja vienas syklas), *2 Maiž. 30, 13.

48. Ir turi tų pinigų, kurie jų skaitlių pereiti, duoti Aaronui bei jo sunams.

49. Tai emė Maižėsiaus tus vadavimo pinigų, kurie per Lėvytų skaitlių per viršų buvo,

50. Nuo pirmgimusiųjų vaikų Izrael tukstantį tris šimtus ir šešisdešimtis

bei penkis sidabrininkus pagal sykłą šventinyčios,

51. Ir davė tus Aaronui bei jo sunams pagal Pono Dievo žodį, kaip Ponas Dievas Maižėsiai buvo liepęs.

Perskyrimas 4.

Ypačiais paliepti šlužmos dalykai bei skaitlius Lėvytų.

Ir Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėsiumi bei Aaronu tarė:

2. Imk suskaitymą vaikų Kaat iš vaikų Lėvy pagal jų giminę ir jų tėvų namus,

3. Nuo trisdešimtis metų ir senesnių iki į penkisdešimtąją metų, *visus į abažą tinkančius, kad jie darytų darbus šetroje susirinkimo. *per. 8, 15, 22.

4. O tai tur darbas buti vaikų Kaat šetroje susirinkimo, švenčių švenčiausioje.

5. Abažui keliantis tur Aaronas bei jo sunudu įeiti ir užkabą nuimti ir skrynę liudijimo į ją įvynioti,

6. Ir uždėti aną uždangą iš obšrų kailių, o ant viršaus uždangą abelnai mėlyną užtiesti ir jos *kartis pridėti, *1 Kar. 8, 8.

7. O ant stalo, šventintoms duonomis taisytojo, taipojau mėlyną uždangą užtiesti ir dar uždėti bliudus, šaukštus, taures ir kragus, kad išpilti ir įpilti galėtų; o dieniškoji duona tur čiajau gulėti.

8. Ir tur ant tų užtiesti uždangą tikrai raudoną, o tą apdengti su uždanga iš obšrų kailių ir jos kartis pridėti.

9. Ir tur imti mėlyną uždangą ir į ją įvynioti *liktorių, žvakes ir jo liampas su jo žnypslėmis bei jo taurėmis ir visus aliejaus rykus, prie šlužmos reikalingus. *2 Maiž. 25, 31.

10. Ir ant tų visų tur užkloti uždangą iš obšrų kailių ir tur ją ant karčių uždėti.

11. Taipojau tur ir ant aukso altoriaus užtiesti mėlyną uždangą, tą uždengti uždanga iš obšrų kailių ir jo kartis pridėti.

12. Visus rykus, kuriuos vartoja šventinyčioje, tur jie imti ir mėlynas uždangas ant jų uždėti, ir uždanga iš obšrų kailių uždengti ir ant karčių uždėti.

13. Jie tur ir pelenus nuo altoriaus nušluoti ir uždangą tikrai raudoną ant jo užtiesti,

14. Ir visus jo rykus pridėti, kuriais ant jo savo darbą daro: anglių skauradas, šakeles, šiupeles, taures, su visais ry-

kais altoriaus, ir tur ant tų užtiesti uždangą iš obšrų kailių ir jo kartis pridėti.

15. O kaip Aaronas bei jo sunudū tai bus ištaisę ir šventinyčią bei visus jos rykus apdengę abažui keliantis, tai potam tur vaikai Kaat įeiti, kad *ją neštų, o šventinyčią jie ne tur pakrutįti, kad ne mirtų. Tai yra naštos vaikų Kaat prie šėtros susirinkimo. *per.7,9. 1Nus.Kar. 16, 15.

16. O Elėazaras, vyskupo Aaronu sunus, tur tą urėdą turėti, kad pridavadytų aliejų žvakei, bei žoles skanei kvepiančias *rukinimui, ir dieniškąją valgio apierą bei mostijimo aliejų, kad liuobtus visuose namuose ir apie vislab, kas juosė yra šventinyčioje ir jos rykuose. *2 Maiž. 30, 34, 35.

17. Ir Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėsiumi bei su Aaronu tarė:

18. Judu ne turita duoti išgaišinti giminę Kaatyčių tarp Lėvytų,

19. Bet tai turita su jais daryti, kad gyvi būtų, o ne mirtų, jei pakrutintų švenčių švenčiausiąją: Aaronas bei jo sunus tur įeiti ir kožną statyti prie jo šlužmos bei naštos.

20. Ale jie ne tur įeiti matyti šventinyčios nedengtos, kad ne prapultų.

21. O Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėsiumi tarė:

22. Suskaityk ir vaikų Gerzon skaitlių pagal tų tėvų namus ir gimines,

23. Nuo trisdešimtis metų ir, kurie senesni yra, iki į penkisdešimtąjį metą, ir pridavadyk juos visus į abažą tinkančius, kad šlužmą kokią turėtų šėtroje susirinkimo.

24. O tai tur giminės Gerzonytų šlužma būti, ką darytų ir nešiotų:

25. Jie tur kaurus namų bei šėtros susirinkimo nešioti ir jos uždangą, bei uždangą iš obšrų kailių ant viršaus esančiąją, ir užkabą duryse šėtros susirinkimo,

26. Ir apdangus prybučio, ir užkabą duryse angos prybučio, kursai namus bei altorių apriečia, ir jų virves ir visus rykus jų šlužmos, ir kas tikt ant jų šlužmos pareiti.

27. Pagal žodį Aaronu bei jo sunų tur visas urėdas vaikų Gerzon būti, vislab, ką jie nešioti ir daryti tur; ir judu turita daboti, kad jie visą savo naštą pilnavotų.

28. Tai tur būti urėdas giminės vaikų

Gerzonytų šėtroje susirinkimo; ir jų sargybė tur būti po ranka *Itamaro, sunaus Aaronu vyskupo. *per. 4, 33 ir 7, 8.

29. Vaikus Mėrari pagal jų gimines ir jų tėvų namus taipojau turi pridavadyti,

30. Nuo trisdešimtis metų ir, kurie senesni yra, iki į penkisdešimtąjį metą, visus į abažą tinkančius, kad šlužmą turėtų šėtroje susirinkimo.

31. O tą naštą tur jie pilnavoti pagal visą savo šlužmą šėtroje susirinkimo, kad nešiotų lentas namų ir užkaiščius ir stulpus ir kojas,

32. Priegtam ir stulpus prybučio aplinkui, ir kojas ir vinis ir virves su visais jų rykais pagal visą jų šlužmą; kožnam turite jus priskirti jo dalyką naštos, rykus pridaboti.

33. Tai testov urėdas giminės vaikų Mėrari, to viso, ką jie tur veikti šėtroje susirinkimo po ranka Itamaro, sunaus Aaronu, vyskupo.

34. O Maižėsius bei Aaronas drauge su vyresniaisiais suskaitė vaikus Kaatyčių pagal jų gimines bei jų tėvų namus,

35. Nuo trisdešimtis metų ir, kurie senesni buvo, iki į penkisdešimtąjį metą, visus į abažą tinkančius, kad šlužmos turėtų šėtroje susirinkimo.

36. O skaitlius jų buvo du tukstančiu septyni šimtai ir penkisdešimtis.

37. Tai yra suskaitymas giminių Kaatyčių, kurie visi darbą turėjo šėtroje susirinkimo, kuriuos Maižėsius bei Aaronas suskaitė pagal žodį Pono Dievo per Maižėsijų.

38. Vaikai Gerzon taipojau buvo suskaityti savo giminėse bei tėvų namuose,

39. Nuo trisdešimtis metų ir, kurie senesni buvo, iki į penkisdešimtąjį metą, visi, kurie į abažą tiko, kad šlužmos turėtų šėtroje susirinkimo.

40. O jų iš viso buvo du tukstančiu šeši šimtai ir trisdešimtis.

41. Tai yra suskaitymas giminių vaikų Gerzon, kurie visi darbo turėjo šėtroje susirinkimo, kuriuos Maižėsius bei Aaronas suskaitė pagal Pono Dievo žodį.

42. Vaikai Mėrari taipojau buvo skaityti pagal savo gimines bei tėvų namus,

43. Nuo trisdešimtis metų ir, kurie senesni buvo, iki į penkisdešimtąjį metą, visi, kurie į abažą tiko, kad šlužmos turėtų šėtroje susirinkimo.

44. O iš viso buvo trys tukstančiai ir du šimtu.

45. Tai suskaitymas giminių vaikų Mėrari, kuriuos Maižėsiaus bei Aaronas skaitė pagal žodį Pono Dievo per Maižėsių.

46. Skaitilius visų Lėvytų, kuriuos Maižėsiaus ir Aaronas su vyresniaisiais Izrael suskaitė pagal jų gimines ir tėvų namus,

47. Kurie trisdešimtis metų ir dar senesni buvo iki į penkisdešimtąjį metą, tų visų, kurie įėjo, kožnas savo darbą atlikti, nešioti našą šetroje susirinkimo,

48. Buvo aštuoni tukstančiai penki šimtai ir aštuonisdešimtis,

49. Kurie suskaityti buvo pagal žodį Pono Dievo per Maižėsių, kožnas prie savo šlužmos bei naštos, kaip Ponas Dievas Maižėsiai buvo liepęs.

Perskyrimas 5.

Abazo šytijimas; suderinimo bei keršijimo apiera.

O Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėsiumi tarė:

2. Prisakyk vaikams Izrael, *kad iš abažo išskirtų visus raupsuotus ir visus, kuriems puliai teka, ir kurie iš lavonų nečysti pastojų. *3 Maiž. 13, 46.

3. Abejus, ir vyriškius ir *moteriškes, tur atskirti iš abažo, kad jie savo abažus ne apbiaurintų, † kuriuose aš tarp jų laikaus. *per. 12, 14, † per. 35, 34.

4. O vaikai Izrael darė taipo ir juos išskyrė iš abažo, kaip Ponas Dievas Maižėsiai buvo kalbėjęs.

5. O Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėsiumi tarė:

6. Sakyk vaikams Izrael ir tark jiems: jei *koks vyras arba moteriškė prieš kokį žmogų nusideda ir tuomi prieš Poną Dievą susigriešija, tai jo dušia kalnę tur ant savęs. *3 Maiž. 6, 2. s.

7. Ir jie tur savo grieką išpažinti, kuriuomi nusidėjo, ir tur savo kalnę atlygti, atduodami (iškados) rokubą, ir daugiaus pridėti penktąją dalį, ir tam duoti, prieš kurį jie nusidėjo.

8. O jei nei vieno čia ne būtų, kuriam reiktų užmokėti, tai tur Dievui duota būti, klebonui su suderinimo avinu, kuriuomi jis suderinamas.

9. Taipojau tur visi davimai viso, ką vaikai Izraelio šventina ir klebonui apieravoja, jo buti.

10. O jei kas ką šventina, taipojau tai tur jo buti; ir jei kas ką klebonui duoda, ir tai tur jo buti.

11. O Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėsiumi tarė:

12. Sakyk vaikams Izrael ir tark jiems: jei kokio vyro moteriškė nusizengtų ir prieš jį susigriešytų,

13. Ir kas su ja kaip su kekše sugultų, o tačiau paslėpta būtų nuo vyro akių, ir uždengta būtų, kad ji apsibiaurinusi, ir ne gal ją apliudyti, kad tame (nusidėjime) ne nutverta,

14. O jo dvasė kerštu užsidega, kad dėl savo pačios keršija, ar ji būtų nečysta, ar čysta:

15. Tai jis tur ją pas kleboną atvesti, ir apierą už ją atgabenti, dešimtąjį dalyką Epos miežių miltų, ir ne tur aliejaus ant to užpilti, nei kodylo ant to uždėti, nesa tai apiera keršijimo ir ištyrimo, nusizengimą *tardinanti. *Mat. 1, 19.

16. Tai klebonas ją tur atvesti ir po Pono Dievo akių statyti,

17. Ir švento vandens imti į ryką iš molio darytą ir dulkių nuo aslos šventųjų namų į vandenį dėti,

18. Ir tur tą moteriškę po Pono Dievo akių statyti ir jos galvą nudengti, ir ištyrimo apierą, kuri keršijimo apiera yra, ant jos rankos uždėti. O klebonas tur savo rankoje turėti kartaus prakeikto vandens,

19. Ir tai moteriškei prisakyti ir jai tarti: jei nei joks vyras su tavimi ne sugulė, ir jei tu nuo savo vyro nesiskeyrei, kad butumbei apsibiaurinusi, tai tau šitie kartus prakeiktieji vandens nieko ne tur kenkti.

20. Ale jei tu nuo savo vyro butumbei atsiskyrusi ir nečysta pastojusi, ir jei kas kitas su tavimi sugulė, o ne tavo vyras,

21. Tai tur klebonas tą moteriškę prisaikyti tokiu keikimu ir jai tarti: Ponas Dievas te stato tavę per *keikimą ir per bažijimą tarp tavo žmonių, kad Ponas Dievas tavo kulšis džiuti ir pilvą tavo aptinti duotų. *Jér. 42, 18. per. 44, 12.

22. Taigi te eina tas prakeiktasis vanduo į tavo kuną, kad tavo pilvas patintų, ir tavo kulšys džiutų. O ta moteriškė tur sakyti: *Amen, Amen. *5 Maiž. 27, 15.

23. Taip klebonas tur šitus keikimus ant laiško parašyti ir su tuo karčiu vandenimi nuplauti,

24. Ir tur moteriškei to kartaus pra-

keiktojo vandens duoti gerti. O kad tas prakeiktasis kartusis vanduo į ją įėjo,

25. Tai klebonas iš jos rankos keršijimo apierą tur imti, ir per valgio apierą po Pono Dievo akių subuoti ir ant altoriaus apieravoti.

26. Butent: jis tur saują tos valgio apieros imti ant jos tardinimo apieros ir ant altoriaus uždegti, o potam tai moteriškai tą vandenį gerti duoti.

27. O to vandens gėrusi, jei ji nečysta ir prieš savo vyrą susigriešijusi, tai tas prakeiktasis vanduo į ją įjęs jai kartus bus, kad jai pilvas patįs, ir kulšys džius, ir bus ta moteriškė keikimu savo žmonėse.

28. Ale jei ta moteriškė ne apbiaurinta, bet čysta, tai jai nieko ne kenks, kad galės nėsčia pastoti.

29. Tai yra tas keršijimo įstatymas, jei kokia moteriškė pas savo vyrą budama kekšavusi ir nečysta pastojusi,

30. Arba kad vyro dušia keršijimu užsidega, dėl savo pačios keršijant, kad ją statytų po Pono Dievo akių, ir klebonas su ja darytų vislab pagal šį įstatymą.

31. O vyras tur nekaltas buti to nusižengimo, ale jo pati tur nešioti savo nusižengimą.

Perskyrimas 6.

Nazirėnų arba Dievui pasižadėjusių įstatymas; pamokinimas žmones žegnoti.

O Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėsiumi tarė:

2. Sakyk vaikams Izrael ir tark jiems: kada koks vyras arba moteriškė Ponui Dievui ypačiai prižadą daro, atsilaikyti,

3. Tas *visai ne tur gerti nei vyno, nei druto gėrimo, nei vyno uksuosos arba kito druto gėrimo, uksuosos taipojau ne tur gerti, ir nieko, kas iš vynuogių daroma. Jis ne tur nei žalių, nei džiovintų vynuogių valgyti, *3 Maiž. 10, 9.

4. Kol tas jo priežadas patenka; ir nieko jis ne tur valgyti iš vynmedžio daromo, nei vyno grudelių, nei lukštelių.

5. Pakolei čėsas to jo priežado patenka, ne tur nei *barzdskutys jo galvos krutįti, iki tam čėsui pereinant, kuri Ponui Dievui pasižadėjo, nėra jis šventas; ir tur valę, duoti plaukams ant savo galvos augti. *Vald. 13, 5.

6. Per tą visą čėšą, kuri Ponui Dievui pasižadėjęs, jis ne tur nei prie vieno numirusio eiti.

7. Jis taipojau ne tur apsibiaurinti nei lavonu savo tėvo, nei savo motynos, nei savo sesers; nėra jo priežadas Dievui duotasis yra ant jo galvos.

8. O per visą čėšą savo priežado tur jis Ponui Dievui šventas buti.

9. O jei kas po jo akių, jam ne dingant, nuoglai miršta, tai galva jo priežado nečysta pastoja; todėl jisai tur savo galvą nuskusti dienoje savo apčystijimo, butent sekmoje dienoje.

10. O ašmąją dieną tur jis atnešti du *kurkleliu, arba du jaunu karveliu pas kleboną už angos šėtros susirinkimo.

*3 Maiž. 5, 7.

11. O klebonas tur vieną daryti apiera už griekus, o antrąjį deginimo apiera, ir jį suderinti, kad jis prie numirusio susigriešijęs, ir taip jo galvą toje dienoje šventyti,

12. Kad jis Ponui Dievui čėšą savo priežado pabaigtų; ir tur mitulį avinėlių atgabenti į apierą už griekus. Ale praėjusiosios dienos tur buti noprosnos, todėl, kad jo priežadas nečystas pastoja.

13. Tai yra įstatymas pasižadėjusiojo: kad čėsas jo priežado pabaigtas, tai tur jis atvestas buti prie durų šėtros susirinkimo.

14. O jis tur atgabenti savo apierą Ponui Dievui, ertytį mitulį, iš viso sveiką, deginimo apierai, ir avaitę mitulę, visaip sveiką, apierai už griekus, ir aviną, visaip sveiką, į dėkavonės apierą,

15. Ir pintinę su ragaišėliais neraugintais iš kviečių miltų, aliejumi užpildais, ir ragaišių neraugintų, aliejumi apteptų, ir jų valgio apierą bei gėrimo apierą.

16. O klebonas tur tai po Pono Dievo akių atnešti ir tur jo apierą už jo griekus bei jo sudeginimo apierą daryti.

17. O tą aviną tur į dėkavonės apierą padaryti Ponui Dievui podraug su pintine su nerauginta duona; ir tur taipojau jo valgio apierą ir jo gėrimo apierą daryti.

18. Ir tur tam pasižadėjusiamjam galvą jo priežado nuskusti pas duris šėtros susirinkimo, ir tur galvos plaukus jo priežado ėmęs į ugnį įmesti, po dėkavonės apiera esančia.

19. Ir tur imti virtąjį avino petį ir

vieną neraugintą ragaišėlį iš pintinės, ir vieną neraugintą ragaišį, ir tur anam pasižadėjusiam ant jo rankų dėti, jo priežadą nuskutęs,

20. Ir tur tai po Dievo akių subuoti. Tai šventinta yra klebonui *drauge su subuojimo krutine ir duoklės petimi. Paskui pasižadėjęsis gal vyno gerti.

* 2 Maiž. 29, 27, 28.

21. Tai yra įstatymas pasižadėjusiojo, kursai savo apierą Ponui Dievui pažadėjo dėl savo priežado, be to, ką kitaip gal; kaip pasižadėjęs, taip tur daryti pagal įstatymą savo priežado.

22. Ir Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėsiumi tarė:

23. Sakyk Aaronui bei jo sunams ir tark: taipo turite sakyti vaikams Izraelio, kad juos *peržegnojate: * 3 Maiž. 9, 22, 23.

24. Ponas Dievas *te peržegnoja tavę ir te apsaugoja tavę. * Ps. 134, 3.

25. Ponas Dievas *te apšviečia savo veidu tavę ir t'esie tau malonus.

* Ps. 4, 7 ir 67, 2.

26. Ponas Dievas *te pakelia savo veidą ant tavęs ir te sutenka tau pakajų.

* 5 Maiž. 32, 20. Ps. 104, 29.

27. Nėsa jus turite mano vardą dėti ant vaikų Izrael, kad aš juos peržegnočiau.

Perskyrimas 7.

Apieros bei dovanos vyriausiųjų ant pašventinimo šėtros susirinkimo.

Ir kaip Maižėsčius namus buvo pastatęs ir tus apmostijęs bei šventinęs *su visais jų rykais, taipojau ir altorių su visais jo rykais apmostijęs ir šventinęs,

* 2 Maiž. 40, 9, 10.

2. Tai apieravojo kunigaikščiai Izraelio, kurie vyriausieji buvo savo tėvų namuose; nėra jie buvo vyresnieji giminėse ir stovėjo pirmose vietose tarp suskaitytųjų.

3. Ir jie parnešė savo apieras po Pono Dievo akių, šešis apdengtus vežimus ir dvylika jaučių, po vežimą už du kunigaikščiu, ir po jautį už kiekvieną; ir atgabeno juos prie namų.

4. Ir Ponas Dievas tarė Maižėsiumi:

5. Imk tai nuo jų, kad vartojama būtų ant šlužmos šėtros susirinkimo, ir duok tai Lėvytams, kožnam pagal jo šlužmą.

6. Tai ėmė Maižėsčius tus vežimus bei jaučius ir davė tus Lėvytams.

7. Du vežimu bei keturis jaučius davė jis vaikams Gerzon pagal jų šlužmą.

8. O keturis vežimus bei aštuonis

jaučius davė jis vaikams Mėrari pagal jų šlužmą po ranka Itamaro, sunaus Aarono, vyskupo.

9. Ale vaikams Kaat nedavė nieko todėl, kad šventą šlužmą ant savęs turėjo ir *savo pečiais nešioti turėjo.

* per. 3, 31.

10. O kunigaikščiai apieravojo *pašventinimui altoriaus tą dieną, kaip jis pašventintas buvo, ir apieravojo savo dovaną prie altoriaus.

* 2 Nus. Kar. 7, 9.

11. Ir Ponas Dievas tarė Maižėsiumi: te atgabena kožnas kunigaikštis savo apierą savo dienoje pašventinimui altoriaus.

12. Pirmą dieną apieravojo savo dovaną *Naasons, sunus Aminadab, giminės Juda.

* per. 1, 7.

13. O jo dovana buvo sidabro bliudas, šimtą ir trisdešimts syklų sunkus, sidabro taurė, septynisdešimts syklų sunki, pagal syklą šventinyčios, abu pilnu kviečių miltų, aliejumi sumaišytų, valgio apierai;

14. Priegtam aukso šaukštas, dešimtis syklų aukso sunkus, pilnas ruginimo žolių;

15. Vienas jautukas iš galvijų, vienas avinas, vienas ėrytis mitulis deginimo apierai;

16. Vienas ožys apierai už griekus;

17. Ir dėkavojimo apierai du jaučių, penki avinai, penki ožiai ir penki ėryčiai mituliai. Tai dovana Naasono, sunaus Aminadab.

18. Antrąją dieną apieravojo Neta-neël, sunus Zuar, kunigaikštis giminės Išašar.

19. Jo dovana buvo sidabro bliudas, šimtą ir trisdešimts syklų sunkus, sidabro taurė, septynisdešimts syklų sunki, pagal šventinyčios syklą, abu pilnu kviečių miltų, aliejumi sumaišytų, valgio apierai;

20. Priegtam aukso šaukštas, dešimtis syklų aukso sunkus, pilnas ruginimo žolių;

21. Vienas jautukas iš galvijų, vienas avinas, ir vienas ėrytis mitulis deginimo apierai;

22. Vienas ožys apierai už griekus;

23. Ir dėkavojimo apierai du jaučių, penki avinai, penki ožiai ir penki ėryčiai mituliai. Tai dovana Neta-neëlio, sunaus Zuaro.

24. Trečiąją dieną kunigaikštis vaikų Sėbulon, Eliab, sunus Elon.

25. Jo dovana buvo sidabro bliudas, šimtą ir trisdešimt syklų sunkus, sidabro taurė, septynisdešimt syklų sunki, pagal šventinyčios syklą, abu pilnu kviečių miltų, aliejumi sumaišytų, valgio apierai;

26. Vienas aukso šaukštas, dešimt syklų aukso sunkus, pilnas ruginimo žolių;

27. Vienas jautukas iš galvijų, vienas avinas, vienas ėrytis mitulis deginimo apierai;

28. Vienas ožys apierai už griekus;

29. Ir dėkavonės apierai du jaučių, penki avinai, penki ožiai ir penki mituliai ėryčiai. Tai dovana Eliabo, sunaus Elon.

30. Ketvirtąją dieną kunigaikštis vaikų *Ruben, Elijur, sunus Sėdeur.

* per. 10, 18.

31. Jo dovana buvo sidabro bliudas, šimtą bei trisdešimt syklų sunkus, viena sidabro taurė, septynisdešimt syklų sunki pagal syklą šventinyčios, abu pilnu kviečių miltų, aliejumi sumaišytų, valgio apierai;

32. Vienas aukso šaukštas, dešimt syklų aukso sunkus, pilnas ruginimo žolių;

33. Vienas jautukas iš galvijų, vienas avinas, vienas ėrytis mitulis deginimo apierai;

34. Vienas ožys apierai už griekus;

35. Ir dėkavonės apierai du jaučių, penki avinai, penki ožiai ir penki mituliai ėryčiai. Tai dovana Elizuro, sunaus Sėdeur.

36. Penktąją dieną kunigaikštis vaikų Simėon, Sėlumiėl, sunus Zuri-Sadaji.

37. Jo dovana buvo sidabro bliudas, šimtą ir trisdešimt syklų sunkus, viena sidabro taurė, septynisdešimt syklų sunki pagal syklą šventinyčios, abu pilnu kviečių miltų, aliejumi sumaišytų, valgio apierai;

38. Vienas aukso šaukštas, dešimt syklų aukso sunkus, pilnas ruginimo žolių;

39. Vienas jautukas iš galvijų, vienas avinas, vienas ėrytis mitulis deginimo apierai;

40. Vienas ožys apierai už griekus;

41. Ir dėkavonės apierai (davė) du

jaučių, penkis avinus, penkis ožius ir penkis mitulius ėryčius. Tai dovana Sėlumiėlio, sunaus Zuri-Sadaji.

42. Šeštąją dieną kunigaikštis vaikų Gad, Eliasapas, sunus *Dėguėlio.

* per. 2, 14.

43. Jo dovana buvo sidabro bliudas, šimtą ir trisdešimt syklų sunkus, viena sidabro taurė, septynisdešimt syklų sunki pagal syklą šventinyčios, abu pilnu kviečių miltų, aliejumi maišytų, valgio apierai;

44. Vienas aukso šaukštas, dešimt syklų aukso sunkus, pilnas ruginimo žolių;

45. Vienas jautukas iš galvijų, vienas avinas, vienas mitulis ėrytis deginimo apierai;

46. Vienas ožys apierai už griekus;

47. Ir dėkavonės apierai (davė) du jaučių, penkis avinus, penkis ožius ir penkis mitulius ėryčius. Tai dovana Eliasapo, sunaus Dėguėlio.

48. Sekmąją dieną kunigaikštis vaikų *Epraim, Elisama, sunus Amiudo.

* per. 10, 22.

49. Jo dovana buvo sidabrinis bliudas, šimtą ir trisdešimt syklų sunkus, viena sidabro taurė, septynisdešimt syklų sunki pagal šventinyčios syklą, abu pilnu kviečių miltų, aliejumi maišytų, valgio apierai;

50. Vienas aukso šaukštas, dešimt syklų aukso sunkus, pilnas ruginimo žolių;

51. Vienas jautukas iš galvijų, vienas avinas, vienas mitulis ėrytis deginimo apierai;

52. Vienas ožys apierai už griekus;

53. Ir dėkavonės apierai (davė) du jaučių, penkis avinus, penkis ožius, penkis mitulius ėryčius. Tai dovana Elisamo, sunaus Amiudo.

54. Ašmąją dieną kunigaikštis vaikų Manasės, Gamliėlas, sunus Pėdazur.

55. Jo dovana buvo sidabro bliudas, šimtą ir trisdešimt syklų sunkus, viena sidabro taurė, septynisdešimt syklų sunki pagal syklą šventinyčios, abu pilnu kviečių miltų, aliejumi maišytų, valgio apierai;

56. Vienas aukso šaukštas, dešimt syklų aukso sunkus, pilnas ruginimo žolių;

57. Vienas jautukas iš galvijų, vie-

nas avinas, vienas mitulis ėrytis deginimo apierai;

58. Vienas ožys apierai už griekus;

59. Ir dėkavonės apierai (davė) du jaučiu, penkis avinus, penkis ožius, penkis mitulius ėryčius. Tai dovana Gamliėlio, sunus Pėdazuro.

60. Devintąją dieną kunigaikštis vaikų Benjamin, *Abidan, sunus Gidėoni.

* per. 2, 22 ir 10, 24.

61. Jo dovana buvo sidabro bliudas, šimtą ir trisdešimt syklų sunkus, viena sidabro taurė, septynis dešimtis syklų sunki pagal syklą šventinyčios, abu pilnu kviečių miltų, aliejumi maišytų, valgio apierai;

62. Vienas aukso šaukštas, dešimtis syklų aukso sunkus, pilnas rukinimo žolių;

63. Vienas jautukas iš galvijų, vienas avinas, vienas mitulis ėrytis deginimo apierai;

64. Vienas ožys apierai už griekus;

65. Ir dėkavonės apierai (davė) du jaučiu, penkis avinus, penkis ožius, penkis mitulius ėryčius. Tai dovana Abidano, sunaus Gidėoni.

66. Dešimtąją dieną kunigaikštis vaikų Dan, Ajjėžėris, sunus Ami Sadai.

67. Jo dovana buvo sidabro bliudas, šimtą ir trisdešimt syklų sunkus, viena sidabro taurė, septynisdešimt syklų sunki pagal syklą šventinyčios, abu pilnu kviečių miltų, aliejumi maišytų, valgio apierai;

68. Vienas aukso šaukštas, dešimtis syklų aukso sunkus, pilnas rukinimo žolių;

69. Vienas jautukas iš galvijų, vienas avinas, vienas mitulis ėrytis deginimo apierai;

70. Vienas ožys apierai už griekus;

71. Ir dėkavojimo apierai (davė) du jaučiu, penkis avinus, penkis ožius, penkis mitulius ėryčius. Tai dovana Ajjėžėro, sunaus Ami Sadai.

72. Vienuolikąją dieną kunigaikštis vaikų Aser, Pagiėl, sunus Okran.

73. Jo dovana buvo sidabro bliudas, šimtą ir trisdešimt syklų sunkus, viena sidabro taurė, septynisdešimt syklų sunki pagal syklą šventinyčios, abu pilnu kviečių miltų, aliejumi maišytų, valgio apierai;

74. Vienas aukso šaukštas, dešimtis

syklų aukso sunkus, pilnas rukinimo žolių;

75. Vienas jautukas iš galvijų, vienas avinas, vienas mitulis ėrytis deginimo apierai;

76. Vienas ožys apierai už griekus;

77. Ir dėkavonės apierai du jaučiu, penki avinai, penki mituliai ėryčiai. Tai dovana Pagiėlio, sunaus Okran.

78. Dvyliktąją dieną kunigaikštis vaikų Naptali, Ajiras, sunus Enan.

79. Jo dovana buvo sidabro bliudas, šimtą ir trisdešimt syklų sunkus, viena sidabro taurė, septynisdešimt syklų sunki pagal syklą šventinyčios, abu pilnu kviečių miltų, aliejumi maišytų, valgio apierai;

80. Vienas aukso šaukštas, dešimtis syklų aukso sunkus, pilnas rukinimo žolių;

81. Vienas jautukas iš galvijų, vienas avinas, vienas mitulis ėrytis deginimo apierai;

82. Vienas ožys apierai už griekus;

83. Ir dėkavonės apierai (davė) du jaučiu, penkis avinus, penkis ožius, penkis mitulius ėryčius. *Tai dovana Ajiro, sunaus Enan. * per. 10, 27.

84. Tai pašventinimas altoriaus tuočės, kaip jis pašventintas buvo, kurio dėl kunigaikščiai Izraėlio apieravo šitus dvylika sidabro bliudus, dvylika taures ir dvylika aukso šaukštus;

85. Taip, kad kožnas vienas sidabro bliudas šimtą ir trisdešimt syklų sidabro, ir kožna viena taurė septynisdešimt syklų svėrė, kad skaitlius visų sidabro rykų kaštavo du tukstančiu ir keturis šimtus syklų pagal syklą šventinyčios.

86. O dvylika aukso šaukštų, rukinimo žolių pilnų, kožnas vienas kaštavo po dešimt syklų pagal syklus šventinyčios, kad daugumas aukso šaukštuose buvo šimtas ir dvidešimt syklų.

87. O skaitlius bandos deginimo apierai buvo dvylika jautukų, dvylika avinų, dvylika mitulių ėryčių, podraugai su jų valgio apieromis, ir dvylika ožių apierai už griekus.

88. O skaitlius bandos dėkavonės apierai buvo dvidešimt ir keturi jautukai, šešisdešimtis avinų, šešisdešimtis ožių, šešisdešimtis mitulių ėryčių. Tai pašventinimas altoriaus, kaip jis pašventintas buvo.

89. O Maižėšiai į šėtrą susirinkimo įeinant, kad *su juomi kalbėta būtų, tai jis girdėjo t̃balsą, su juomi kalbantį nuo malonės krasės, kuri ant skrynės liudijimo buvo, tarp dviejų Kėrubynų; iš ten su juomi kalbama būtų.

* 2 Maiž. 25, 21. 22. † 1 Zom. 3, 4. 6. 8. 10.

Perskyrimas 8.

Pašventinimas Lėvytų.

Ir Ponas Dievas kalbėjo su Maižėšiumi ir tarė:

2. Kalbėk su Aaronu ir sakyk jam: liampas uždėdamas jas taip turi dėti, kad jos visos *septynios pryšakyje liktoriaus šviestų.

* 2 Maiž. 37, 23.

3. O Aaronas darė taipo ir uždėjo liampas pryšakyje liktoriaus šviesti, *kaip Ponas Dievas Maižėšiai buvo liepęs.

* 2 Maiž. 27, 21.

4. O liktorius buvo iš druto aukso lietas, taip jo kotas, kaip ir jo išdailijimai; pagal *regėjimą, kurį Ponas Dievas Maižėšiai buvo parodęs, taipo jis padarydino liktorių.

* 2 Maiž. 25, 31.

5. Ir Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėšiumi tarė:

6. Imk Lėvytus iš vaikų Izrael ir apčystyk juos.

7. O taipo su jais turi daryti, kad juos apčystysi: tu turi čystijimo vandens ant jų šlakstyti ir jie tur visus *savo plaukus abelnai nuskusti ir savo rubus mazgoti, tai jie čysti.

* 3 Maiž. 14, 8.

8. Tai jie tur imti jauną jautuką ir jo valgio apierą, kviečių miltų su aliejumi maišytų; ir kitą jauną jautuką tur tu imti apierai už griekus;

9. Ir turi Lėvytus pas šėtrą susirinkimo atvesti, ir visą susirinkimą vaikų Izrael suvadinti,

10. Ir Lėvytus po akių Pono Dievo atvesti; o vaikai Izrael tur savo rankas ant Lėvytų uždėti.

11. O *Aaronas tur Lėvytus po Pono Dievo akių kaip dovaną skirti nuo vaikų Izrael, kad šlužyti galėtų šlužmoje Dievo.

* per. 8, 21.

12. O Lėvytai tur savo rankas ant tų dviejų jautukų galvų uždėti, ir vienas tur apierai už griekus, o antrasis deginimo apierai Ponui Dievui darytas buti suderinimui už Lėvytus.

13. Ir turi Lėvytus po akių Aarono ir jo sunų statyti ir po Dievo akių kaip dovaną skirstyti;

A. T.

14. Ir taip juos turi atskirti nuo vaikų Izrael, *kad manieji būtų.

* per. 3, 45.

15. Potam tur jie įeiti šlužyti šėtroje susirinkimo. Taip juos turi apčystyti ir skirstyti.

16. Nėsa jie *yra mano dovana iš vaikų Izrael, ir juos sau ėmiau už vislab, kas pirmą kartą motynos žvatą atveria, butent už pirmgimusius visų vaikų Izrael.

* per. 3, 12.

17. Nėsa *kožnas pirmgimys tarp vaikų Izrael mano yra, kaip žmonių, taip ir galvijų, iš to česo, kaip kožną pirmgimį Egipto žemėje ištikau, ir juos sau šventinau.

* 2 Maiž. 13, 2.

18. Ir *priėmiau Lėvytus už visus pirmgimius tarp vaikų Izrael,

* per. 3, 12.

19. Ir daviau juos į dovaną Aaronui ir jo sunums iš vaikų Izrael, kad šlužytų prie šlužmos vaikų Izrael šėtroje susirinkimo, vaikus Izrael suderinti, kad ne būtų tarp vaikų Izrael kokia sloga, jei jie norėtų prisarti šventinyčiai.

20. O Maižėšius su Aaronu drauge su visu susirinkimu vaikų Izrael darė su Lėvytais viskągi, kaip Ponas Dievas Maižėšiai buvo liepęs.

21. O Lėvytai atsigriego ir mazgojo savorubus; o *Aaronas skirstė juos po Dievo akių ir suderino juos, kad čysti pastojų.

* per. 8, 12.

22. Potam jie įėjo savo šlužmą atlikti šėtroje susirinkimo po akių Aarono ir jo sunų; kaip Ponas Dievas Maižėšiai buvo liepęs dėl Lėvytų, taipo jie darė su jais.

23. O Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėšiumi tarė:

24. Tai yra, kas pareitis Lėvytams daryti: kurie dvidešimt ir penkių metų yra ir senesni, tie tinka abažui bei šlužmai šėtroje susirinkimo.

25. Ale nuo penkisdešimtojo meto tur jie valni būti nuo darbo šlužmos, ir ne tur daugiau šlužyti,

26. Bet šlužmą savo brolių priveizdėti šėtroje susirinkimo; ale šlužmą ne tur pilnavoti. Taip tu turi su Lėvytais daryti, kad kožnas savo veikalą atliktų.

Perskyrimas 9.

Apie Pasą ir apie ženklą, ar apsisotai ar traukti

Ir Ponas Dievas kalbėjo su Maižėšiumi pusčioje Sinai, antrąjį metą jiems iš Egipto žemės išėjus pirmąjį mėnesį, ir tarė:

2. Te *laiko vaikai Izrael Pasa (arba velykas) savo česu. *3 Maiž. 23, 5. a.

3. Keturioliktąją dieną šio mėnesio apyvakaryje savo česu tur jie tą laikyti pagal kožną jos įstatymą ir provą.

4. O Maižėsiaus kalbėjo su vaikais Izrael, kad Pasą laikytų.

5. Ir jie valgė Pasą keturioliktąją dieną pirmojo mėnesio *apyvakaryje pusčioje Sinai; viską, kaip Ponas Dievas Maižėsiai buvo liepęs, tai darė vaikai Izrael. *2 Maiž. 12, 6. 3 Maiž. 23, 5.

6. Tai buvo keli vyrai nečysti pastoję dėl lavono, kad ne galėjo Pasą laikyti tą dieną; tie priešų Maižėsijų bei Aaroną tą dieną ir tarė jam:

7. Mes nečysti esmi dėl lavono; kodėl turėtumbim mes menkesni būti, kad savo dovanas Ponui Dievui ne galėtumbim nešti savo česu tarp vaikų Izrael?

8. Maižėsiaus tarė jiems: palukėkit, aš girdėsu, kajums Ponas Dievas prisako.

9. Ir Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėsiumi tarė:

10. Sakyk vaikams Izrael ir tark: jei kas nečystas dėl lavono, arba toli nuo jūsų per lauką yra, arba jūsų giminėse, tas tačiau tur Ponui Dievui Pasą laikyti,

11. Ale tačiau antrame mėnesyje keturioliktąją dieną apyvakaryje, ir tur ją su nerauginta duona ir su karčiomis žolėmis (Salse vadinamomis) valgyti;

12. Ir ne tur nieko iš jos palikti iki rytojui *ir nei vieno jos kaulelio sulaužyti, ir tur tai pagal visą būdą Pasos laikyti. *2 Maiž. 12, 46. Ev. Jon. 19, 36.

13. Ale kas čystas, o ne per lauką yra, ir užtrunka tą Pasą laikyti, to dušia tur išgaišinta būti iš savo žmonių todėl, kad savo dovaną ne atnešė Ponui Dievui savo česu; jis tur savo grieką nešioti.

14. O kad kas svetimas pas jus gyvena, ir tas tur Ponui Dievui Pasą laikyti, ir tur tai laikyti pagal įstatymą ir provą Pasos. Tas įstatymas tur jums per vien būti, kaip svetimam, taip ir tos žemės namiškiams.

15. O tą dieną, kaip šėtros namus pastatė, apdengė juos *debesis viršuje šėtros suderėjimo, o nuo vakaro iki ryto buvo viršuje namų lyg ugnis matyti. *2 Maiž. 40, 34. a.

16. Taip nusidavė visados, kad *de-

besis juos apdengė, o naktį paveikslas ugnies. *2 Maiž. 40, 38. Ps. 105, 39.

17. O kaip tikt debesis pasikėlė nuo šėtros, tai traukėsi vaikai Izrael; *o kurioje vietoje debesis pasiliko, čia sau abažą pasidarė vaikai Izrael. *2 Maiž. 40, 36.

18. Pagal Pono Dievo žodį traukėsi vaikai Izrael, ir pagal jo žodį apsistoję. Pakolei *debesis ant namų pasiliko, patolei jie nesikrutino. *1 Kor. 10, 1.

19. Okad debesis daug dienų užtruko ant namų, tai vaikai Izrael pilnavojo sargybę Pono Dievo ir nesitraukė.

20. O kad nusidavė, kad debesis keles dienas ant namų apsistoję, tai jie sau abažą darė pagal Pono Dievo žodį, ir traukėsi pagal Pono Dievo žodį.

21. Debesiui čia b'esant nuo vakaro iki rytui ir paskui pasikeliant, tai jie traukės; arba kaip pasikėlė dieną arba naktį, tai jie traukės taipojau.

22. Ale kad ji dvi dieni arba mėnesį, arba kuočės ilgai ant namų pasiliko, tai vaikai Izrael *apsistoję ir nesitraukė; o kad ji tada pasikėlė, tai jie traukėsi. *2 Maiž. 40, 36. 37.

23. Nėsa pagal Pono Dievo burną jie apsistoję, ir pagal Pono Dievo burną jietraukėsi, kad sargybę Dievo pilnavotų pagal Pono Dievo žodį per Maižėsijų.

Perskyrimas 10.

Vartojimas trimitų; Izraelitų nusitraukimas.

Ir Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėsiumi tarė:

2. Padaryk sau dvi trimiti iš druto lieto sidabro, kad dvejas vartotumbei, susirinkimą sušaukti, ir kad abažas tur keltis.

3. Abėjoms prastai trubyjant, tur pas tavę susieiti visas susirinkimas pas duris šėtros susirinkimo.

4. O tikt vieną prastai trubyjant, tai tur pas tavę susieiti vyriausieji ir vyresnieji ant tukstančių Izraeliėje.

5. Ale kad trimituojate, tai tur pulkai keltis, kurie į rytus stov.

6. O kad antru kartu trimituojate, tai tur pulkai keltis, kurie į pietus stov; nėsa kad jiems reik trauktis, tai jus turite duoti trimituoti.

7. Ale kad reik susirinkimą suvadįti, tai turite prastai trubyti, o netrimituoti.

8. O tą trubijimą su trimitomis tur atlikti sunus Aarono, klebonai: o tai tur

*jūsų prova buti amžinai pas jūsų vaikų vaikus. *2 Maiž. 27, 21. 3 Maiž. 23, 14. 21. 31. 41.

9. Kad jus *j mušj traukiate savo žemėje prieš savo neprietelius, kurie jus spaudžia, tai turite trimituoti trimtomis, kad jūsų minėta būtų pas Viešpatį, jūsų Dievą, ir išgelbėti butumbite nuo savo neprietelių. *per. 31, 6. 1 Kor. 14, 8.

10. Taipojau, kad linksminatės savo šventėse ir jaunųjų mėnesių šventėse, turite trimtomis trubytį prie savo deginimo bei dėkavonės apierų, kad jums būtų paminklui pas jūsų Dievą. Aš esmi Viešpats, jūsų Dievas.

11. Dvidešimtą dieną antrame mėnesyje antrojo meto pasikėlė debesis nuo namų liudijimų;

12. Ir vaikai Izrael kėlėsi ir traukėsi iš pusčios Sinai, o debesis pasiliko pusčioje Paran.

13. O pirmieji pradėjo trauktis pagal žodį Pono Dievo per Maižesį.

14. Butent karuna pulko vaikų Juda pirmiausiai traukės su savo abažu, o ant jų abažo buvo Naason, sunus Aminadab.

15. O ant abažo giminės vaikų Issar buvo Netaneelis, sunus Zuar.

16. O ant abažo giminės vaikų Sėbulon buvo Eliabas, sunus Elono.

17. Tai (jie) išardė šėtrą susirinkimo ir traukėsi vaikai Gerzon bei Mėrari, ir nešė namus.

18. Potam traukės karuna pulko Ruben *su savo abažu, o ant jų abažo buvo Elizur, sunus Sėdėur. *per. 2, 10.

19. O ant abažo giminės vaikų Simėon buvo Sėlumielis, sunus Zuri-Sadaji.

20. O Eliazapas, sunus Dėguelio, ant abažo giminės vaikų Gad.

21. Tai traukės ir *Kaatyta nešdami šventinį, o anie pastatė namus, iki šie paskui atėjo. *per. 4, 15.

22. Potam traukės karuna pulko vaikų *Epraim su savo abažu, o ant jų abažo buvo Elisama, sunus Amiud. *per. 2, 18.

23. O Gamliel, sunus Pedazur, ant abažo giminės vaikų Manase.

24. Ir *Abidan, sunus Gidėoni, ant abažo giminės vaikų Benjamin.

*per. 1, 11 ir 7, 60, 65.

25. Potam traukės karuna pulko vaikų Dan su savo abažu, ir taip

buvo gatavi visi pulkai; ir Ajižėris, sunus Ami-Sadai, buvo ant jų abažo.

26. O Pagiël, sunus Okrano, ant abažo giminės vaikų Aser.

27. O Ajiras, sunus Enan, ant abažo giminės vaikų Naptali.

28. Taip traukės vaikai Izrael su savo abažu.

29. O Maižesius tarė savo svainiui Obabui, sunui Reguėlio iš Midian: mes traukiamės tenai į tą kampa, apie kurį Ponas Dievas sakęs: Aš jums tą duosiu. Taigi eik su mumis, tai mes tau visą gerą išrodysime, nes Ponas Dievas Izraeliui visą gerą žadėjęs.

30. Ale jis atsakė: aš ne noru su jumis eiti, bet noru į savo žemę pas savo gentis trauktis.

31. Anstarė: mielasis, neprastok mus, nės tu žinai, kur pusčioje mums reik apsisototi, ir tu mums lyg akis busi.

32. O jei tu su mumis trauksi, tai, ką Ponas Dievas mums gero darys, tai ir mes tau darysime.

33. Taip jie traukės nuo kalno Pono Dievo trijų dienų kelią, o skrynė derėjimo Pono Dievo *pirm jų ėjo tą trijų dienų kelią jiems parodyti, kur jiems reikėtų ilsėtis. *5 Maiž. 31, 8.

34. O debesis Pono Dievo buvo dienoje ant jų, kad iš abažo traukėsi.

35. O skrynei traukiantis sakydavo Maižesius: Pone Dieve, *kelkis, te išsisklaido tavo neprieteliai, ir kurie tavęs nekenčia, te pabugsta po tavo akių! *2 Nūs. Kar. 6, 41. Ps. 68, 2 ir 132, 8.

36. Bet jai apsistojant tarydavo jis: atgrįšk, Pone Dieve, pas pulką tukstančių Izraelio!

Perskyrimas 11.

Žmonės dėl nelabojimo savo užsigėdimo sunkiai koravojami.

O kaip žmonės pradėjo murmėti, tai ne patiko tatai ausyse Pono Dievo. Ir Ponui Dievui tai išgirdus, *didei supyko jo papykimas ir uždegė ugnį Pono Dievo tarp jų, ta suėdė kraštinius abažus. *per. 11, 10.

2. Tai žmonės šaukė Maižesiaus, o Maižesius *prašė Pono Dievo, tai prapuolė ta ugnis. *Amos 7, 5.

3. Ir vadino tą vietą Tabėera, todėl, kad ugnis Pono Dievo tarp jų buvo užsidegusi.

4. Nes pristieji žmonės iš jų buvo

išdykę ir susėdę verkdami drauge su vaikais Izrael tarė: kas *duos mums mėsos valgyti? *2 Maiž. 16, 3. Ps. 78, 18 ir 106, 14.

5. Mes atsimename žuvių, kurių Egipte dovanai valgėme, ir agurkų, moligų, cibulių, svogunų bei česnakų.

6. Ale dabar dušia mūsų apalpo, nėra mūsų akys nieko ne mato, kaip tikt tą Maną.

7. O ta *Mana buvo nei Koriandru sėkla ir buvo žiurėti kaip Bedelions.

* 2 Maiž. 16, 14.

8. Ir žmonės bėginėdami šen ir ten tą surinko, ir sumalė girmomis ir sugriudė piestoje, ir virė tą puoduose, ir kepė sau iš jų ragaišių, ir jų gardumas buvo kaip plyčiai su aliejumi kepami.

9. O kad naktį rasa ant abažo užkrito, tai *ta Mana drauge ant jų krito.

* Ev. Jon. 6, 31.

10. Taigi Maižėsiui be girdint, žmonės verkiant tarp jų giminių, kožną duryse savo šėtros, tai *didei įniršo papykimas Pono Dievo, o Maižėsius taipojau prisibijoję.

* 2 Maiž. 32, 10.

11. Ir Maižėsius tarė Ponui Dievui: kodėl apmaudą darai savam tarnui? Ir kodėl aš ne randu malonės po tavo akių, kad šitų visų žmonių naštą ant manęs dedi?

12. Argi visi tie žmonės manyje prasidėję ir manęs gimdyti, kad man sakytumbei: nešiok juos *ant savo rankų (kaip auklė kūdikį nešioja) į tą žemę, kurią tu jų tėvams su prysiega pažadėjai?

* 5 Maiž. 1, 31.

13. Iš kur aš mėsos imsu, kad šiems visiems žmonėms duočiau? Jie verkdami po mano akių sako: duok mums mėsos, kad valgytumbim.

14. Aš ne įmanau tus visus žmones viens valdyti, nėra tai man persunku.

15. O jeigu taip nori su manimi daryti, *tai geriaus manę pasmaugk, jei aš malonę radau po tavo akių, kad ne turėčiau taip savo bėdą matyti. *1 Karal. 19, 4.

16. Ir Ponas Dievas tarė Maižėsiui: surink man septynisdešimtis vyrų *iš vyresniųjų Izrael, kuriuos žinai vyresniusius žmonių ir jų urėdininkais esant, ir ėmęs juos pas šėtrą susirinkimo statyk juos tenai po savo akių.

* Maiž. 18, 21.

17. Tai aš nužengsu ir su tavimi tenai kalbėsiu, ir tavo dvasės, ant tavęs esančios, ėmęs ant jų dėsu, kad *jie su ta-

vimi naštą tų žmonių nešiotų, ir ne tu vienas tą nešiotumbei. *2 Maiž. 18, 25, 29.

18. O žmonėms turi sakyti: *šventj-kitės rytojui mėsos valgyti, nėra jūsų verksmas į ausis Pono Dievo iškako, kurie sakote: kas mums duoda mėsos valgyti, nėra mums ger buvo Egipte? todėl Ponas Dievas jums duos mėsos valgyti;

* 2 Maiž. 19, 10.

19. Ne vieną dieną, ne dvi, ne penkes, ne dešimt, ne dvidešimt dienų,

20. Bet per mėnesį, iki jums per nosį išeis ir nugarisite, todėl, kad Poną Dievą, tarp jūsų esantį, paniekinote ir po jo akių verkdami tarėte: *kam mes iš Egipto išėjome? *per. 21, 5.

21. Ir Maižėsius tarė: šeši šimtai tukstančių pėstininkų yra, tarp kurių esmi, o tu sakai: aš jums mėsos duosiu, kad valgytumbit per čielą mėnesį.

22. Ar *avis papiausime arba jaučius pamušime, kad jiems gana būtų? arba ar visos jurių žuvys šen susirinks, kad jiems pakaktų? *Ev. Jon. 6, 7.

23. Ale Ponas Dievas tarė Maižėsiui: argi Pono Dievo *ranka patrumpija? bet dabartu matysi, ar mano žodžiai tau gal ko verti būti, ar ne. *Jėz. 50, 2. per. 59, 1.

24. Ir Maižėsius išėjęs sakė žmonėms žodžius Pono Dievo, ir surinkęs tus septynisdešimt vyrus iš vyresniųjų žmonių statė juos aplink šėtrą.

25. Tai Ponas Dievas nužengęs debesyje kalbėjo su juomi, ir ėmęs dvasės, ant jo esančios, dėjo tą ant tų septynisdešimtis vyriausiųjų vyrų. Odvasei ant jų esant, prarakavo jie ne paliaudami.

26. Ale dar du vyrų abaže buvo pasilikę, vienas vardu buvo Eldad, antrasis Mėdad, o dvasė buvo ant jų dviejų; nėra ir juodu buvo parašytu, o tačiau ne buvo išėjusiu prie šėtros, o tuodu tačiau prarakavo abaže.

27. Tai vaikų vienas nubėgęs tai apsakė Maižėsiui, sakydamas: Eldad bei Mėdad prarakauja abaže.

28. Tai atsakydamas *Jozuvas, sunus Nuno, Maižėsiaus tarnas, kurį išrinkęs buvo, tarė: viešpatie Maižėsiau, apdrausk juodu.

* per. 13, 9, 17.

29. Ale Maižėsius tarė jam: ar tu esi kerštininkas už manę? Dieve duok, kad visi žmonės Pono Dievo prarakautų, ir kad Ponas Dievas savo Dvasę jiems duotų!

30. Taipo Maižėsiaus susirinko prie abažo ir vyresnieji Izraelio.

31. Tai išėjo vėjas nuo Pono Dievo *ir atvarė putpelį nuo jurių ir jomis užkrėtė abažą, čia ilienos kelio miera, ir tenai dienos kelio miera aplink abažą, dviejų mastų atkštai nuo žemės.

* 2 Maiž. 16, 13. Ps. 78, 26 ir 105, 40.

32. Tai kėlėsi žmonės tą visą dieną ir visą naktį ir antrąją visą dieną, ir gaudė putpelas, o kas mažiausiai gaudė, tas surinko dešimt omėrų, ir pakabino jas aplink abažą.

33. Ale *mėsai dar po jų dantimis esant ir ją dar ne suvalgius, tai įniršo papykimas Pono Dievo tarp žmonių ir ištiko juos labai dide sloga. *Ps. 78, 30, 31.

34. Iš to ta vieta vadinama užsigeidimo kapinės, todėl, kad čionai palaidoti buvo tie žmonės, kurie užsigeidė.

35. O nuo tų užsigeidimo kapinių traukėsi žmonės šalin į *Azerot ir pasiliko Azerotuose.

* per. 33, 17.

Perskyrimas 12.

Mirjama murmeldama pastoja raupsuota.

O Mirjama bei Aaronas kalbėjo prieš Maižėsių dėl jo pačios, murenkos, kurią buvo vedęs, todėl, kad murenką per pačią vedęs buvo,

2. Sakydamu: argi Ponas Dievas tikt per vieną Maižėsių kalba? ar ne kalba ir per mudu? O Ponas Dievas tai išgirdo.

3. Ir Maižėsiaus buvo žmogus labai vargintas, kaip nei vienas žmonių ant žemės.

4. Ir umai tarė Ponas Dievas Maižėsiui, Aaronui bei Mirjamai: išeikite jus trys iš šėtros susirinkimo. Ir jie išėjo visi trys.

5. Tai *Ponas Dievas nužengė debesies stulpe ir stjosī angoje šėtros ir vadino Aaroną bei Mirjamą, ir tuodu išėjo.

* per. 14, 10.

6. Ir jisai tarė: klausykita mano žodžių: ar yra kas tarp jūsų prarakas Pono Dievo: tam aš pasirodysu regėjime, arba su juomi kalbėsu sapne.

7. Ale mano tarnas Maižėsiaus ne daro taipo, *kursai visuose mano namuose viernas.

* Ebr. 3, 2.

8. Iš burnos į burną *aš kalbu su juomi, ir jis mato Poną Dievą ir jo veidą, ne per kokias mįsles bei pri-

lyginimus; kodėlgi judu nesibijojota prieš mano tarną Maižėsių kalbėti?

* 2 Maiž. 33, 11. 5 Maiž. 34, 10.

9. Ir *papykimas Pono Dievo įniršo ant judviejų ir nusigrėžė šalin. *per. 11, 33.

10. Taipojau ir debesis atstojo nuo šėtros. O štai Mirjama buvo raupsuota, kaip sniegas. O Aaronas atsi- kreipęs prie Mirjamos pamatė ją raupsuotą esančią,

11. Ir tarė Maižėsiui: ak mans viešpatie, te ne pasiliekti tas griekas ant muma, kuriuodu netikusiai darėva ir susigriešijova,

12. Kad šiji ne butų, kaip koks negyvas daiktas, kurs iš savo motynos žyvato išeiti; jau tas (raupsas) pusę jos kuno suėdė.

13. Ir Maižėsiaus šaukė Dievop ir tarė: ak Dieve, *išgydyk ją! * 2 Maiž. 15, 26.

14. Ponas Dievas tarė Maižėsiui: jei jos tėvas jai į akis butų spioves, ar jiji ne turėtų gėdėtis septynes dienas? Užrakydink ją septynes dienas atstu nuo abažo; potam ją vėl priimdik.

15. Taipo Mirjama septynes dienas atskirta buvo atstu nuo abažo. O žmonės ne traukės toliaus, iki Mirjama priimta buvo.

Perskyrimas 13.

Apie tirdinėtus žemes Kanaan.

Potam žmonės traukėsi *iš Azerot ir abažą kėlė į pusčią Paran. *per. 33, 17, 18.

2. Ir Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėsiumi tarė:

3. Išsiųsk *vyrus, kurie tardytų žemę Kanaan, kurią aš vaikams Izrael duosu, iš kožnos giminės jų tėvų vieną vyresnį vyrą.

* 5 Maiž. 1, 22.

4. Maižėsiaus siuntė juos *iš pusčios Paran pagal žodį Pono Dievo, kurie visi vyresni vyrai buvo tarp vaikų Izrael.

* per. 13, 27.

5. Ir taipo jie vardu buvo: Samua, sunus Zakur, giminės Ruben,

6. Sapats, sunus Ori, giminės Simėon,

7. Kalėbs, *sunus Jepune, giminės Juda,

* Joz. 14, 7.

8. Igéal, sunus Jozėpo, giminės Isašar,

9. Ozėa, *sunus Nun, giminės Epraim,

* 1 Nus. Kar. 8, 27.

10. Palti, sunus Rapu, giminės Benjamyn,

11. Gadiėl, sunus Sodi, giminės Sėbulon,

12. Gadi, sunus Susi, giminės Jožepo iš Manase,

13. Amiël, sunus Gemali, giminės Dan,

14. Sëtur, sunus Mikaël, giminės Aser,

15. Naëbi, sunus Vapsi, giminės Naptali,

16. Guël, sunus Maki, giminės Gad.

17. Tai vardai vyrų, kuriuos Maižėsiaus išsiuntė ištardyti tą žemę; ale Ozëą, sunų Nun, praminë Maižėsiaus *Jozuvą.

* per. 11, 28.

18. O Maižėsiaus siųsdamas juos ištardyti žemę Kanaan tarë jiems: eikite jus į pietus ir užeikite * ant kalnų, * per. 14, 40.

19. Ir apžiūrëkite tą žemę, kokia ji yra, ir tus žmones, kurie tenai gyvena, ar jie druti arba silpni, ar jų maž, ar jų daug yra,

20. Ir kokia ta žemë, kurioje jie gyvena, ar gera, arba ledëka, ir kokie miestai, kuriuose jie gyvena, ar jie šëtrose gyvena arba miestuose, murais aptvertuose;

21. Ir kokia ta žemë, ar riebi, ar kuda, irgi bau medžių joje yra, arba ne. Bukite drąsus ir imkite vaisiaus tos žemës. O buvo tada pats čësas pirmųjų vynuogių.

22. Jie užëję ištardë tą žemę nuo pusčios Zin iki Rëob, kur Amatop nueinama.

23. Jie ir nuëjo į pietus ir iškako iki Ebron; tenai buvo Ajimanas, Sësai ir Talmi, vaikai *Enak. O Ebron buvo septynis metus budavotas pirm Zoano Egipte.

* 5 Maiž. 1, 28.

24. Ir iškako iki *upelio Eskol, ir tenai nupiovë vynuogmedžio šaką su vynkeke, ir davë ją dviem nešti ant lazdos, taip jau ir granotobuolių bei pygų. * 5 Maiž. 1, 24.

25. Ta vieta vadinama upelis Eskol dėl tos vynkekës, kurią vaikai Izrael tenai nupiovë.

26. Ir jie atgrįžo, kaip tą žemę buvo pertardë, po keturisdešimtis dienų;

27. Ir nuëję priëjo Maižėsių bei Aaroną ir visą susirinkimą vaikų Izrael pusčioje Paran į Kades, ir atsakë jiems ir visam susirinkimui, kaip ten esą, ir parodë jiems vaisius tos žemës,

28. Ir išpasakodami jiems tarë: mes iškakome į tą žemę, į kurią mus siuntëte, * kur pienas bei medus sklysta; o tai jos vaisius!

* 2 Maiž. 3, 8, 17.

29. Tikt, kad druti žmonës joje gyvena, ir labai didžių ir drutų miestų yra; o regëjome ten ir *vaikus Enako. * per. 13, 34.

30. O Amalëkytai gyvena toje žemėje į pietus, Etytai ir Jëbusytai ir Amorytai gyvena ant kalnų, ale Kanaanytai gyvena prie jurių bei aplink Jordaną.

31. Ale Kalëbas nutildë žmones prieš Maižėsių (murmiančius) sakydamas: traukimës aukštyn ir įveikime tą žemę, nësa mes galime ją pergalëti.

32. Ale vyrai, kurie su juomi nuëję buvo tarë: mes ne galime aukštyn trauktis prieš tus žmones, nësa jie mums perdruti yra.

33. Ir negerai kalbëjo apie tą žemę, kurią ištardë buvo, tarp vaikų Izrael, sakydami: ta žemë, kurią perëjome ištardyti, ëda joje gyvenančius, ir visi žmonës, kuriuos joje matëme, yra žmonës didžio stomens.

34. Regëjome taipojau tenai ir milžinus, *Enako vaikus, iš milžinų; ir mes savo akyse rodëmës nei žogai, o taipojau buvome ir jų akyse. * 5 Maiž. 9, 2.

Perskyrimas 14.

Murmiantieji žmonës koravojami.

Tai *visas susirinkimas pasikëlës šaukë, ir žmonës verkë tą naktį.

* per. 21, 5. 5 Maiž. 1, 17. Ps. 106, 25.

2. Ir visi vaikai Izrael murmëjo * prieš Maižėsių bei Aaroną, ir visas susirinkimas tarë jiems: ak, kad Egipto žemėje butumbim numirë, arba dar numirtumbim šioje pusčioje! * per. 16, 3, 42.

3. Kam Ponas Dievas mus veda į šitą žemę, kad mūsų moters kardu prapultų, * ir mūsų vaikai plëšimu būtų? Ar ne geriaus mums vël trauktis į Egiptą?

* 2 Maiž. 16, 3.

4. Ir tarë kits kitam: statykime sau vieną vyresnį, ir traukimës vël į Egiptą.

5. Ale Maižėsiaus bei Aaronas puolë ant savo veido po akių viso susirinkimo draugystës vaikų Izrael.

6. O Jozuvas, sunus Nuno, bei *Kalëbas, sunus Jepune, kuriuodu podraug aną žemę buvo pertardë, įplëšë savo rubus,

* per. 13, 31.

7. Ir tarë visai draugystei vaikų Izrael: ta žemë, kurią perëjome pertardyti, yra labai gera.

8. Jei mums Ponas Dievas malonus, tai mus į tą žemę įves ir mums duos

*tą žemę, kurioje pienas bei medus sklysta.

* per. 13, 28. 2 Maiž. 3, 8, 17.

9. Ne atpulkite nuo Pono Dievo, ir *nesibijokitės žmonių tos žemės, nesą mes juos kaip duoną sušimsime. Jų apsargą nuo jų atstojo, ale Ponas Dievas yra pas mus; nesibijokite jų!

* 5 Maiž. 20, 3.

10. Tai tarė visi žmonės: *reik juodu akmenimis žudyti. Tai pasirodė †šlovė Pono Dievo šėtroje susirinkimo visiems vaikams Izrael.

* Maiž. 17, 4. † 2 Maiž. 16, 10. 4 Maiž. 12, 5. per. 16, 19.

11. O Ponas Dievas tarė Maižėsiui: kaip ilgai buznija manę tie žmonės? ir ikkolei jie nenortikėti manę visokiais ženklais, kuriuos aš tarp jų dariau?

12. Taigi aš juos maru ištiksu ir išpuštysu, o *tavę didesnį ir macnesnį pulką darysu, ne kaip tas yra.

* 2 Maiž. 32, 10.

13. Ale Maižėšius tarė Ponui Dievui: tai Egypcionai taktai išgirs; nes tu šiuos žmones *savo mace iš jų vidurio išvedei;

* 2 Maiž. 32, 11, 12. Joz. 7, 9.

14. Irsakytą bus šioje žemėje gyvenantiems, kurie girdėjo, tavę, Pone Dieve, tarp šių žmonių esant, tavę regimai matomą, ir tavo debesį stovintį ant jų, ir tavę, Pone Dieve, einantį *pirm jų debesies stulpe dieną bei ugnies stulpe naktį;

* 2 Maiž. 13, 21.

15. O jei šius žmones numarintumbei lyg *vieną vyrą, tai pagonai tą garsą apie tavę girdėdami sakytų ir tartų:

* Vald. 6, 16.

16. Ponas Dievas *niekaip ne galėjo tus žmones į tą žemę įvesti, kurią jiems su prysiega buvo žadėjęs, todėl juos pamušė pusčioje.

* 5 Maiž. 9, 28. Ezėk. 20, 14.

17. Todėlgi te eina didyn macis Pono Dievo, kaip tu sakei ir tarei:

18. Ponas Dievas yra *kantrus ir didžio susimilimo, ir atleidžia nusidėjimus ir peržengimus, ir nei vieną ne paliekti nekoravotą, bet †pajėško nusidėjimus tėvų ant vaikų į trečiąją ir ketvirtąją jų eilę.

* 2 Maiž. 34, 6. † 5 Maiž. 5, 9.

19. Taigi dabar *susimilk nusidėjimams šių žmonių pagal savo didelę mialširdingystę, kaip ir atleidai šiems žmonėms iš Egipto ikšolei.

* 2 Maiž. 32, 12.

20. O Ponas Dievas tarė: Aš atleidau, kaip tu sakei.

21. Ale kaip tikrai Aš gyvas esmi, taip tikrai *visas svietas tur pilnas būti šlovės Pono Dievo.

* Jėz. 6, 3.

22. Nės visi tie vyrai, kurie mano šlovę ir mano ženklus matė, kuriuos aš dariau Egipte bei pusčioje, ir dabar manę dešimtą kartą gundė ir mano balso ne klausė,

23. Tų *nei vienas ne pamatys tą žemę, kurią aš jų tėvams su prysiega žadėjau; ir nei vienas ją ne tur matyti, kurs manę bluznijo.

* per. 26, 65. 5 Maiž. 1, 35. Pa. 95, 11. 1 Kor. 10, 5.

24. Ale savo *tarną Kalėb, todėl, kad kita dvasė jame yra, ir jis vienai manę sekė, tą aš į tą žemę įvesu, į kurią jis buvo iškakęs, ir jo vaikai tur ją įveikti,

* Joz. 14, 6, 9.

25. Podraug ir Amalėkytus bei Kanaanytus žemai gyvenančius. Rytoj kreipkitės ir traukitės į pusčią keliu ant švendrų jurių.

26. O Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėšiumi bei su Aaronu tarė:

27. Ikkolei murmės šitas piktasis susirinkimas prieš manę? nėra aš tą murmėjimą vaikų Izrael, kaip prieš manę jie murmėjo, girdėjau.

* Pa. 106, 25.

28. Todėl sakyk jiems: taip tikrai, kaip Aš gyvas esmi, sako Ponas Dievas, aš jums darysu, kaip jus po mano ausimis kalbėjote.

29. Jūsų *kunai šioje pusčioje tur suputi, ir jus visi, kurie este suskaityti, nuo dvidešimt metų ir senesni, kurie prieš manę murmėjote,

30. Ne turite iškakti į tą žemę, ant kurios aš savo ranką pakėliau, kad jums joje gyventi duočiau; kaip *tik Kalėbas, sunus Jepune, bei Jozuvas, sunus Nuno.

* per. 26, 65 ir 32, 12.

31. Jūsų *vaikus, kuriuos sakėte per plėšimą busiant, tus įvesu, kad pažintų tą žemę, kurią jus niekinate.

32. Ale jus su savo kunais turite šioje pusčioje palaidoti buti;

33. O jūsų vaikai tur kerdžiais buti pusčioje per keturisdešimtis metų, ir *jūsų kekšavimą nešioti, iki jūsų kunai visi išmirs pusčioje,

* Ps. 95, 10, 11. Ezėk. 4, 6. Ebr. 3, 17.

34. Pagal skaitlių tų keturisdešimtis dienų, kuriose jus žemę pertardinėjote, kožna diena tur į metą rokuota buti, kad jie keturisdešimtis metus jūsų nusizengimą neštų, *kad suprastumbit, kas tai yra, kad aš savo †ranką attraukiu.

* Jėr. 2, 19. 5 Maiž. 31, 6, 8. † Pa. 74, 11.

35. Aš *Ponas Dievas tai sakiau, tai

ir padarys visam šitam nelabamjam susirinkimui, kursai prieš manę prieš-sistengė; šioje pusčioje tur jie visi iš-gaišti ir čionai numirti. * Ezėk. 5, 17.

36. Taipo *mirė per tą slogą po Pono Dievo akių visi tie vyrai, kuriuos Mai-žėsiaus buvo siuntęs žemę pertardyti, ir sugrižę buvo ir prieš jį murmėjimą kėlę visame susirinkime, * 1 Kor. 10, 20. Ebr. 3, 17.

37. Tuomi, kad tą žemę apskelbė, ją negerą esančią.

38. Ale Jozuvas, sunus Nuno, bei Kalėbas, sunus Jepune, tuodu gyvu išliko iš tų vyrų, kurie išėję buvo žemę pertardyti.

39. Ir Maizėsiaus kalbėjo šius žodžius visiems vaikams Izrael; * tai žmonės labai nuliudo. * 5 Maiž. 1, 41.

40. Ir kėlėsi ryto metą anksti ir * už-ėjo ant viršaus kalno sakydami: štai čia esme ir norime aukštyn trauktis į tą vietą, apie kurią Ponas Dievas sakęs, nėra ėmes susigriešijome.

* per. 13, 18. † 1 Zom. 15, 24.

41. Ale Maizėsiaus tarė: kam jus taipo peržengiate žodį Pono Dievo? * ne gerai seksis jums. * 2 Nus. Kar. 13, 12. Jėz. 24, 19.

42. * Idant ne traukitės aukštyn, nėra Ponas Dievas niera tarp jūsų, kad ne išmušti butumbit nuo savo neprietelių. * 5 Maiž. 1, 42.

43. Nėsa Amalėkytai bei Kanaanytai tenai prieš jus yra ir jus kardu žavinti busite, todėl, kad nuo Pono Dievo at-sikreipėte, ir Ponas Dievas ne bus su jumis.

44. Ale jie *tyčiojos trauktis ant viršaus kalno; ale skrynė derėjimo Pono Dievo bei Maizėsiaus ne išėjo iš abažo. * 5 Maiž. 1, 43.

45. Tai Amalėkytai bei Kanaanytai, kurie ant kalnų gyveno, nusitraukė žemyn ir išvajojo juos iki *Orman linkai. * per. 21, 3.

Perskyrimas 15.

Šventos dienos nešventimas koravojamas.

Ir Ponas Dievas kalbėdamas su Maizėsiumi tarė:

2. * Kalbėk su vaikais Izrael ir tark jiems: kad jus iškaksite į žemę savo namų, kurią aš jums duosiu, * per. 35, 10.

3. Onorite Ponui Dievui apierą daryti, ar ji būtų deginimo apiera, arba apiera ypatingam *kokiam priežadui, arba iš geros valės apiera, arba jūsų švenčių

apiera, kad Ponui Dievui saldų kvapą padarytumbit iš bandos arba iš avių; * 3 Maiž. 7, 16.

4. Taigi, kas savo dovaną Ponui Dievui nor apieravoti, tas tur * valgio apierai duoti desėtką kviečių miltų, maišytų su ketvirtu dalyku (saikėlio) In aliejaus, * 3 Maiž. 3, 14.

5. Ir vyno gėrimo apierai taipojau ketvirtainę (saikėlio) In, deginimo apierai, arba kitai apierai, kad koks avinėlis apieravojamas.

6. Ale kad avinas apieravojamas, tai turi valgio apierą daryti dviejų desėtkų kviečių miltų, maišytų trečiu dalyku (saikėlio) In aliejaus,

7. Ir vyno gėrimo apierai taipojau trečiąjį dalyką saiko In, tai turi Ponui Dievui apieravoti ant saldaus kvapo.

8. Ale jei nori *jautį skirti deginimo apierai, arba ypatingo priežado apierai, arba dėkavojimo apierai Ponui Dievui, * per. 15, 3.

9. Tai turi jaučiui pridėti valgio apierą, tris desėtkus kviečių miltų, maišytų su aliejaus puse (saikėlio) In,

10. Ir vyno gėrimo apierai taipojau puse saiko In; tai apiera Ponui Dievui ant saldaus kvapo.

11. Taipo tu turi daryti su vienu jaučiu, su vienu avinu, su viena avimi, iš erylčių bei iš oškų;

12. Pagal skaitlių šių apierų tur būti ir skaitlius valgymo bei gėrimo apierų.

13. Kas čiabuvys, tas taip tur daryti, kad Ponui Dievui apieravotų apierą saldziam kvapui.

14. O jei ateivys pas jus gyvena, arba tarp jūsų pas jūsų gentis yra ir nor Ponui Dievui apierą daryti, saldziam kvapui, tas tur daryti, kaip jie daro.

15. Visam *susirinkimui t'esie vienas įstatymas, abėjiejiems, ir jums ir ateiv-jams. Amžinas įstatymas tai tur būti jų-sų vaikų vaikams, kad po Dievo akių ateivys būtų, kaip jus. * 2 Maiž. 12, 49.

16. Vienas zokanas ir viena prova tur būti jums ir ateiviui, pas jus gyvenančiamiam.

17. Ir Ponas Dievas kalbėdamas su Maizėsiumi tarė:

18. Kalbėk su vaikais Izrael ir sa-kyk jiems: kad iškaksite į žemę, į kurią aš jus įvesu,

19. Valgydami duonos tos žemės,

tai turite *Ponui Dievui duoklės dovaną duoti,

*2 Maiž. 23, 16, 19.

20. Butent savo tašlos pirmonių turite duoti ragaiši duoklės dovanai, kaip davimą iš skunės.

21. Taipojau turite duoti Ponui Dievui ir savo tašlos pirmonius duoklės dovanai tarp savo vaikų vaikų.

22. O jei *iš nežinios vieną kokį šių prisakymų ne darote, kuriuos Ponas Dievas Maižėšiu kalbėjęs,

*3 Maiž. 4, 2, 13.

23. Ir viską, ką Ponas Dievas jums per Maižėšių liepęs iš tos dienos, kaip jis pradėjo paliepti jūsų vaikų vaikams:

24. Taigi, jei *susirinkimas ką darytų iš nežinios, tai tur visas susirinkimas jauną jautuką iš bandos deginimo apierai padaryti saldžiam kvapui Ponui Dievui drauge su jos valgio bei gėrimo apiera, kaip pareitis, ir ožį apierai už griekus.

*3 Maiž. 4, 13.

25. O klebonas tur taipo visą susirinkimą vaikų Izrael suderinti, tai bus jiems atleista, nėra tai nežinia yra. O jie tur atgabenti tokias savo dovanas apierai Ponui Dievui ir savo apieras už griekus po Pono Dievo akių dėl tos savo nežinios.

26. Tai bus atleidžiama visam susirinkimui vaikų Izrael, podraugei ir ateivui, tarp jūsų gyvenančiam, kadangi visi žmonės tokioje nežinioje yra.

27. Ale jei viena kokia dušia iš nežinios susigriešytų, tai ta tur mitulę ošką atgabenti apierai už griekus.

28. O klebonas tur suderinti tokia nežinančią dušią ta apiera už griekus, už nežinią po Pono Dievo akių, kad ją suderintų; tai jai atleista bus.

29. O tur buti viens įstatymas, ką už nežinią daryti turite, abejiems, ir čiabuviams tarp vaikų Izraelio, ir ateiviui, tarp jūsų gyvenančiam.

30. *Ale jei kokia dušia tyčiomis ką daro, ar ji būtų čiabuvys, ar būtų ateivis, tas Poną Dievą išdarkė; tokia dušia tur išgaišinta būti iš savo žmonių.

*Ebr. 10, 26, 27.

31. Nėsa ji Pono Dievo žodį paniekino; ir Jo prisakymo ne klausė; ji butinai tur išgaišinta būti; t'esie tai jos kaltybė.

32. Taigi vaikams Izrael pusčioje be esant, rado jie vieną vyrą malkų renkantį *dienoje Sabatos. *2 Maiž. 16, 27, per. 20, 8.

33. O kurie jį ant to buvo nutvėrę malkų renkantį, atvedė jį pas Maižėšių bei Aaroną ir po akių viso susirinkimo.

34. Ir *apkaldino jį; nėra ne buvo aiškiai išrasta, kaip su juomi reiktų daryti.

*3 Maiž. 24, 12.

35. Ale Ponas Dievas tarė Maižėšiu: tas vyras tur mirtinai mirti, visas susirinkimas tur jį akmenimis žudyti atstu nuo abažo.

36. Tai išvedė jį visas susirinkimas iš abažo, ir *žudė jį akmenimis iki numirštant, kaip Ponas Dievas Maižėšiu buvo įsakęs.

*Joz. 7, 25.

37. Ir Ponas Dievas tarė Maižėšiu:

38. Kalbėk su vaikais Izrael ir sakyk jiems, kad sau *lopelių pasidarytų kraštuose savo sermėgų tarp visų jūsų vaikų vaikų, ir mėlynus šniurelius uždėtų ant lopelių tų kraštų.

*5 Maiž. 6, 8, per. 22, 12, Mat. 23, 5.

39. Ir tie lopeliai jums tam tur dėti, kad jūs įtus žiūrėdami minėtumbit visų prisakymų Pono Dievo ir pagal juos darytumbite, kad ne pagal savo širdies nuomonę mislytumbite, nei savo akių kekšavimą sektumbite.

40. Todėl turite minėti ir pilnavoti visus mano prisakymus ir šventi buti savam Dievui.

41. Aš *esmi Viešpats, jūsų Dievas, kursai jus iš Egipto žemės išvedė, t'kad aš jūsų Dievas bučiau: Aš Viešpats, jūsų Dievas.

Perskyrimas 16.

Dievas labai koravoja maištinkus.

O *Kora, sunus Jėzėaro, sunaus Kaato, sunaus Lėvy, drauge su Datanu ir Abiramu, sunumis Eliabo, ir su Onu, sunumi Pelėto, sunumis Rubėno,

*per. 26, 9.

2. Tie *pasikėlė prieš Maižėšių drauge su keliais vyrais iš vaikų Izrael, du šimtu ir penkisdešimtis vyresniųjų draugystėje, *rotponiai ir garbinami žmonės.

*per. 12, 22, 2 Maiž. 18, 21, 22.

3. Ir jie susijė prieš *Maižėšių bei Aaroną tarė jiemdviem: judu per diei elgiatės, nėra visas susirinkimas visai šventas, ir Ponas Dievas juose yra; kamgi judu pasikeliate ant susirinkimo Pono Dievo?

*per. 20, 2.

4. Tai išgirdęs Maižėšius *puolė ant savo veido,

*per. 14, 5.

5. Ir tarė Korui ir jo visiems maištinkams: rytoj Ponas Dievas išrodys,

kas jam priklausys, kas šventas esąs ir jam apieravoti turys; *kurį jis išrinks, tas tur jam apieravoti. *per. 17, 5.

6. Tai darykite: imkitės sau skauradas, Kora ir visi jo maištininkai,

7. Ir įdėkite į tas ugnies ir užberkite ruginimo žolių po Dievo akių rytoj'. Kurį Ponas Dievas išrenka, tas t'esie šventas. *Jus perdaug darote, jus vaikai Lėvy. *per. 16, 3. Ezėk. 44, 6.

8. Ir Maižėsiaus tarė Korui: ben girdekite, jus vaikai Lėvy:

9. Ar tai jums per maž, kad jus Dievas Izraelio *išskyres iš susirinkimo Izrael, kad jam apieravotumbite, kad jam šluzytumbite urėdystėje namų Pono Dievo, ir po akių susirinkimo stovėtumbite, jam pašluzyti? *per. 3, 6. a.

10. Jisai tavę ir visus tavo brolius, vaikus Lėvy, drauge su tavimi prie savęs ėmęs: o dabar jus dar ir kunjgystės įėškote?

11. Tu ir visi tavo maištininkai maištą padarote prieš Poną Dievą. Kas esti *Aaronas, kad prieš jį murmenate?

12. Ir Maižėsiaus nusiuntė parvadinį Dataną bei Abiramą, sunudu Eliabo. Ale juodu sakė: mudu ne eisiva aukšty.

13. Ar tai permaž, kad tu mus išvedei iš žemės, kurioje pienas ir medus sklysta, kad mus numarintumbei pusčioje? dar tu ir ponavoti turi ant mūsų?

14. Kaip gražiai mus įvedei *į žemę, kur pienas ir medus sklysta, ir davei mums dirvų ir vynkalnių į tėviškę, argi nori ir akis žmonėms išplėsti? Mudu ne einava aukšty.

*2 Maiž. 3, 8. 17. per. 13, 5 ir 33, 3.

15. *Tai Maižėsiaus labai supykęs tarė Ponui Dievui: nesigrėšk prie jų valgy-mo apieros. Aš nei ėsilo nuo jų ne ėmiau ir nei vienam jų niekados iškados ne dariau. *2 Maiž. 32, 19. †1 Zom. 12, 3.

16. Ir jis tarė Korui: tu ir visi tavo maištininkai turite rytoj' po Pono Dievo akių buti, tu, ir juodu drauge, ir Aaronas.

17. Ir kožnas imkite savo skauradą ir užberkite ruginimo žolių ir stokitės po Pono Dievo akių kožnas su savo skaurada, tai yra du šimtu ir penkisdešimtis skauradų.

18. Ir kožnas ėmęs savo skauradą įdėjo ugnies ir užbėrė ruginimo žolių

ir sustojo ties durimis susirinkimo, o Maižėsiaus bei Aaronas drauge.

19. O Kora suvadino prieš juodu visą susirinkimą ties durimis šėtros susirinkimo. Ale *šlovė Pono Dievo pasirodė po akių viso susirinkimo. *per. 12, 5.

20. O Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėsiumi bei su Aaronu tarė:

21. Atsiskirkita nuo šio susirinkimo, kad jį umai išgaiščiau.

22. Ale juodu parpuolė ant savo veido ir tarė: ak Dieve, tu esi Dievas dvasių visų kunų; *argi kad vienas vyras susigriešijo, dėl to ant viso susirinkimo taip labai nemalonus busi? *2 Zom. 24, 17.

23. Ir Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėsiumi tarė:

24. Sakyk susirinkimui ir tark: atstokite aplinkui nuo namų Koro bei Datano ir Abiramo.

25. Ir Maižėsiaus kėlėsi ir nuėjo pas Dataną ir Abiramą, ir vyresnieji Izraelio sėkė jį.

26. Ir kalbėdamas su susirinkimu tarė: atstokite nuo šėtros šių Dievo nesibijančiųjų žmonių, ir nieko ne krutikite to, kas jų yra, kad ne prapultumbite kokiame jų griekė. *2 Kor. 6, 17.

27. Ir jie paėjo nuo namų Koro, Datano ir Abiramo. Ale Datanas bei Abiramas išėjęs stojosi prie durų savo šėtros su savo moterimis ir sunumis ir su kudikiais.

28. Ir Maižėsiaus tarė: iš to turite numanyti, Poną Dievą manę siuntusį, kad aš visus šitus darbus daryčiau, o ne iš savo širdies.

29. Jei jie mirs, *kaip visi žmonės miršta, arba pajėškoti bus, kaip visi žmonės pajėškomi, tai manę Ponas Dievas ne siuntęs. *per. 27, 3.

30. Ale jei Ponas Dievas kokią naujieną padarys, kad žemė savo nasrus atvėrusi juos prarys su visu tuomi, ką jie tur, kad jie gyvi žemyn į peklą nužengtų, tai jus pažįsite, kad šitie žmonės Poną Dievą yra bluznyję.

31. O jam šius žodžius visus iškalbėjus, *perplyšo žemė po jais,

*per. 26, 10. 5 Maiž. 11, 6. Ps. 106, 17.

32. Ir atvėrusi savo nasrus prarijo juos su jų šėtromis, su visais žmonėmis, kurie pas Korą buvo, ir su visu jų turtu.

33. Ir *nužengė gyvi į peklą su visu

tuomi, ką tikt turėjo, ir žemė juos uždengė, ir prapuolė iš susirinkimo.

*Ps. 63, 10 ir 55, 16.

34. Ir visas Izrael, kas aplink juos buvo, pabėgo jiems berėkiant, nėra jie tarė: kad žemė ir mus ne prarytų.

35. Priegtam *ugnis išlėkė nuo Pono Dievo ir suėdė tuodu šimtu ir penkisdešimtis vyrų, kurie tas ruginimo žoles apieravojo.

*3 Maiž. 10, 1, 2. Ps. 106, 18.

36. O Ponas Dievas kalbėdamas su Maizėsiumi tarė:

37. Sakyk Elėazarui, sunui Aarono vyskupo, kad skauradas išimtu iš degimo ir ugnį išmėtytų šen ir ten.

38. Nėsa skaurados tokių griekininkų yra šventitos jų dušiomis, kad jas į plačius skardus muštų ir altorių tais apkabinėtų; nėra jos apieravotos po Pono Dievo akių ir šventitos, ir tur vaikams Izrael ženklui buti.

39. O Elėazaras, vyskupas, ėmęs tas varines skauradas, kuriomis sudegintieji buvo apieravoję, kalė jas į skardus, altorių apkabinėti,

40. Paminklui vaikams Izrael, kad ne *kas svetimas artyn prieitų, kurs ne esąs sėklos Aarono, apieravoti rukinimo žolių po Pono Dievo akių; kad ne nusiduotų jam, kaip Korui ir jo maištininkams, kaip jam Ponas Dievas kalbėjęs buvo per Maizėsį.

*per. 1, 51 ir 3, 10.

41. Ale antrąjį rytą murmėjo visas susirinkimas vaikų Izrael *prieš Maizėsį bei Aaroną sakydami: judu Pono Dievo žmones nužudėte.

*per. 14, 2 ir 20, 2.

42. Ir kaip susijė susirinkimas prieš Maizėsį bei Aaroną, juodu nusikreipė šėtrospi susirinkimo, o štai: ją apdengė debesis, *ir šlovė Pono Dievo pasirodė.

*per. 12, 5, 2 Maiž. 16, 10.

43. Ir Maizėsius bei Aaronas įėjo į šėtrą susirinkimo.

44. O Ponas Dievas kalbėdamas su Maizėsiumi tarė:

45. Pasikelkita iš šito susirinkimo, aš juos umai išgaišju; ir *juodu ant savo veido parpuolė.

*per. 16, 3, 22.

46. O Maizėsius tarė Aaronui: imk skauradą ir įdėk ugnies nuo altoriaus, ir užberk ruginimo žolių, ir eik greitai prie susirinkimo ir *suderink jį; nėra tas didis papykimas išėjo iš Pono Dievo, ir sloga prasidėjo.

*3 Maiž. 1, 4. per. 5, 13, 16.

47. Ir Aaronas *ėmęs, kaip jam

Maizėsius buvo sakęs, nubėgo į patį vidurį susirinkimo (o štai: sloga buvo prasidėjusi tarp žmonių), ir suderino žmones,

*Ps. 106, 23.

48. Ir stovėjo tarpe negyvųjų bei gyvųjų; tai apstabdyta buvo sloga.

49. O tų ta sloga numirusių buvo keturiolika tukstančių ir septyni šimtai, be tų, kurie su Koru numirė.

50. Ir Aaronas parėjo pas Maizėsį prie durų šėtros susirinkimo, ir sloga buvo apstabdyta.

Perskyrimas 17.

Aaronu vyskupystė žaliuojančia lazda patvirtinta.

O Ponas Dievas kalbėdamas su Maizėsiumi tarė:

2. Sakyk vaikams Izrael, ir imk iš jų dvylika lazdų, nuo kožno vyriausiojo jo tėvo namų po vieną, ir kožno vardą parašyk ant jo lazdos.

3. Ale vardą Aaronu turi parašyti ant lazdos Lėvy; nėra už kožną galvą jų tėvų namų tur viena lazda buti.

4. Ir padėk jas į šėtrą susirinkimo ties liudijimu, *kur aš jums liudiju.

*2 Maiž. 25, 22

5. O *kurį aš išrinksu, to lazda žaliuos; kad murmėjimą vaikų Izrael, kuriuomi jie prieš jus murmena, nutildyčiau.

*per. 16, 5, 7.

6. Maizėsius kalbėjo su vaikais Izrael, ir visi jų vyriausieji davė jam dvylika lazdų, kožnas vyriausiasis vieną lazda, pagal namus savo tėvų, o lazda Aaronu taipojau buvo tarp jų lazdų.

7. O Maizėsius padėjo tas lazdas po Pono Dievo akių liudijimo šėtroje.

8. Ale rytmetyje, kaip Maizėsius į šėtrą liudijimo ėjo, rado jis lazda Aaronu, giminės Lėvy, *žaliuojančią, ir žiedus išsi-skėtusius, ir migdalų nešančią.

*Ebr. 9, 4.

9. Ir Maizėsius įnešė visas lazdas nuo Pono Dievo po akių visų vaikų Izrael, jiems be matant, ir kožnas ėmė savo lazda.

10. O Ponas Dievas tarė Maizėsiumi: įnešk vėl Aaronu lazda į liudijimo (šėtrą), kad pakavota būtų ant ženklo tiems *neklusantiems vaikams, kad jų murmėjimas apie manę liautųsi, kad jie ne prapultų.

*per. 20, 10.

11. Maizėsius *padarė, kaip jam Ponas Dievas buvo prisakęs.

*2 Maiž. 40, 16.

12. O vaikai Izrael tarė Maizėsiumi: štai mes pagendame ir prapuolame, mes visi išgaišinami esame ir prapuolame.

13. Kas artinasi pas Pono Dievo namus, tas miršta; argi *mes abelnai turime prapulti? *Jėz. 64, 12. Raud. G. 5, 22.

Perskyrimas 18.

Urėdystė bei išlaikymas Dievo tarnų bei Lėvytų.

Ir *Ponas Dievas tarė Aaronui: tu ir tavo sunus ir tavo tėvo giminė su tavimi turite nusižengimą prieš šventinyčią nešioti, o tu bei tavo sunus su tavimi turite nusižengimą savo kunigystėje nešioti. *per. 18, 8. 20.

2. Ale savo brolius, giminės *Lėvy, savo tėvo, turi prie savęs priimti, kad jie pas tavę būtų ir tau šlužytų; ale tu bei tavo sunus su tavimi pas šėtrą liudijimo. *per. 3, 6. s.

3. Ir jie tur tavo šlužmą ir šlužmą visos šėtros pilnavoti. Tačiau prie rykų šventinyčios bei prie altoriaus jie ne tur prisirtiti, kad ne abieji, jie ir jus, ne numirtumbite.

4. Bet pas tavę jie tur būti, kad šlužmą pilnavotų prie šėtros susirinkimo visoje urėdystėje šėtros; ir nei vienas svetimas ne tur tarp jų kištis.

5. Taigi pilnavokite šlužmą šventinyčios bei šlužmą altoriaus, kad jau daugiaus ne užėitų *toks didis papykimas ant vaikų Izrael. *per. 16, 46.

6. Nės štai, aš Lėvytus, jūsų brolius, ėmiau iš vaikų Izrael ir *jums daviau į dovaną Dievui, kad jie šlužmą pridabotų prie šėtros susirinkimo. *per. 3, 12. 45.

7. Ale tu bei tavo sunus su tavimi turite savo kunigystę pilnavoti, kad šlužtumbite visokiuose veikaluose altoriaus ir viduje už užkabos; nėra aš jūsų kunigystę duomi jums urėdystei ant dovanos. Jei kas svetimas prisikiša, tas tur mirti.

8. O Ponas Dievas sakė Aaronui: štai, *aš tau daviau mano duoklės apieras nuo viso, ką vaikai Izrael šventina, už tavo vyskupiškąjį urėdą, ir tavo sunums ant amžinos dalies. *3 Maiž. 6, 14. 15. 16.

9. Tai turi gauti nuo švenčiausiųjų, ką jie apieravoja: visas jų dovanas su visa jų valgio apiera ir su visa jų apiera už griekus, ir su visa jų kalčių apiera, kurią man duosti, tai tau bei tavo sunums tur švenčiausia būti.

10. *Švenčiausioje vietoje tu tai turi

valgyti; kas vyriškių yra, tur to valgyti, nėra tai tau tur šventa būti. *3 Maiž. 6, 16. per. 7, 6.

11. Ir duoklės apierą jų dovanos prie visų subuojimo apierų vaikų Izrael *daviau tau ir tavo sunums ir tavo dukterims drauge su tavimi amžinai provai; kas čystas tavo į namuose, to tur valgyti. *3 Maiž. 10, 14. †3 Maiž. 22, 11.

12. Visą geriausią aliejų ir visą geriausią jauną vyną ir javus jų pirmonių, ką jie Ponui Dievui duoda, aš tau daviau.

13. Pirmasis vaisius viso to, kas jų žemėje yra, kurį Ponui Dievui atneša, tur tau tekti; kas čystas tavo namuose, to tur valgyti.

14. *Viskas prakeikimu uždrausta Izraelyje tur tavo būti. *3 Maiž. 27, 28.

15. Viskasgi, kas pirmiaus žyvatą atveria iš visų gyvų daiktų, ką Ponui Dievui atgabena, ar būtų žmogaus, ar būtų galvijo, tur tavo būti. Tačiau, kad pirmąjį žmogišką vaisių išvaduodjumbėi, ir pirmąjį vaisių nečysto galvijo taipojau išvaduodjumbėi.

16. Ale jie tur išvaduoti, mėnesio česą sulaukus, ir turi išvaduoditi pinigais, penkiaais sidabrininkais pagal syklą šventinyčios, tas *kaštuoja dvidešimt Gėrų. *2 Maiž. 13, 12. 13. per. 30, 13.

17. Ale pirmąjį vaisių galvių, arba avies arba oškos, ne turi išvaduoditi, nėra jie šventi; jų krauju turi apšlakstyti altorių, o jų taukus turi uždegti *apierai saldaus kvapo Ponui Dievui. *3 Maiž. 1, 9. per. 2, 9.

18. Jų mėsa tur tavo būti, kaip ir subuojimo krutinė bei dešinys petys tavo yra.

19. Visas duoklės apieras, kurias vaikai Izrael šventina Ponui Dievui, aš tau daviau ir tavo sunums, ir tavo dukterimis drauge su tavimi amžinai provai; tai tur nepaliautinas derėjimas būti amžinai po Dievo akių tau ir tavo vaikams drauge su tavimi.

20. O Ponas Dievas tarė Aaronui: tu jų žemėje nieko ne turi saviškai turėti, *neigi nei joki dalyką juose turėti, nėra Aš esmi tavo dalis ir tėviskė tavo tarp vaikų Izrael.

*5 Maiž. 10, 9. per. 12, 12. Joz. 13, 14. 33. per. 18, 7.

21. O vaikams Lėvy aš visas *desėtines daviau Izraelyje į dalyką už jų šlužmą, kurią jie man atlikti prie šėtros susirinkimo, *3 Maiž. 27, 30.

22. Kad potam vaikai Izrael ne pri-

sikištų prie šėtros susirinkimo, grieko ant savęs užtraukti, ir ne mirtų.

23. Bet Lėvytai tur urėdystę atlikti prie šėtros susirinkimo, ir jie tur anų nusizengimą nešioti amžinai provai jųs vaikų vaikuose. Ir jie ne tur tarp vaikų Izraelį dalį apturėti.

24. Nėsa *desėtinę vaikų Izrael, kuria Ponui Dievui paduoda, aš Lėvytams į dalį daviau; dėl to aš jiems sakiau, kad jie tarp vaikų Izrael tėviškės ne tur apturėti. *Neėm. 10, 37.

25. O Ponas Dievas kalbėdamas su Maizėsiumi tarė:

26. Sakyk Lėvytams ir tark jiems: *jus desėtines imate nuo vaikų Izrael, kurias aš jums iš jų davęs esmi jums į dalyką, tai jus iš to duoklės apierą turite duoti Ponui Dievui, desėtinę nuo kožnos desėtinės. *Neėm. 10, 38.

27. Ir tokią savo duoklės apierą turite taip priimti, kaip kad duodate javų iš skunės ir pilamojo iš vyno spaustuvės.

28. Taipojau ir jus turite duoti duoklės apierą Ponui Dievui nuo visų savo desėtinių, kurias imate nuo vaikų Izrael, kad jus tą duoklės apierą Pono Dievo vyskupui Aaronui duotumbite.

29. Nuo viso, kas jums duodama, turite Ponui Dievui duoti visokias duoklės apieras, nuo viso geriausiojo, kas iš tų šventinama.

30. Ir sakyk jiems: kad justai po tai, kas geriausia, iš to paduodate, tai tur Lėvytams rokuota būti, kaip pirmonės skunės ir kaip pirmonės vyno spaustuvės.

31. Ir galite to valgyti bile kur, jus ir jūsų vaikai, nėra tai *jūsų alga už urėdystę jūsų šėtroje susirinkimo. *Mat. 10, 10.

32. Taip ne pelnysite sau grieko dėl to, kad kas geriausia nuo jo paduodate, ir ne paniekysite, kas šventįta vaikų Izraelio, ir ne mirsite.

Perskyrimas 19.

Apie raudonąją karvę ir apie čystijimo vandenį. Ir Ponas Dievas kalbėdamas su Maizėsiumi bei su Aaronu tarė:

2. Šitas įstatymas tur per prisakymą būti, kurį Ponas Dievas paliepė sakydamas: sakyk vaikams Izrael, kad pas tavę atvestų *karvę raudonąją, tikrai sveiką, nieku ne kliaudingą, ir ant kurios dar niekados jungas ne buvo dėtas. *Ebr. 9, 13.

3. Ir duokite ją vyskupui Elėazarui,

tas ją tur laukan išvesti iš abažo ir tenai po savo akių pamušditi.

4. O Elėazaras vyskupas tur jos kraujo savo pirštu imti ir tiesiog prieš šėtrą susirinkimo *šlakstyti septynis kartus, *3 Maiž. 4, 6, 17. per. 8, 11. Ebr. 9, 13.

5. Ir tą karvę po savo akių sudegįditi, *kaip jos odą, taip ir mėsa, po draug jos kraują su mėšlais. 2 Maiž. 29, 14.

6. O vyskupas tur imti cėdro medžio ir *Yzopų ir vilnų tamsiai raudonų, ir ant tos degančiosios karvės užmesti; *3 Maiž. 14, 6. Ebr. 9, 9.

7. Ir tur savo rubus mazgoti ir savo kuną vandenimi čystyti, ir potam į abažą eiti ir nečystu būti iki vakarui.

8. O kursai ją sudegino, taipojau tur savo rubus vandenimi mazgoti ir savo kuną vandenyje čystyti, ir nečystu būti iki vakarui.

9. O vienas čystas vyras tur tus pelenus nuo tos karvės sugrėbęs paberti atstu abažo ant čystos vietos, kad tenai pakavoti būtų susirinkimui vaikų Izrael *apšlakstymo vandeniui; nėra tai apiera už griekus. *1 Petr. 1, 2.

10. O tas, kursai tus pelenus nuo karvės sugrėbęs, tur savo rubus mazgoti ir nečystas būti iki vakarui. Tai tur *amžina prova būti vaikams Izrael ir ateiviams, kurie tarp jūsų gyvena. *2 Maiž. 27, 21. per. 30, 21.

11. Taigi, jei kas kokį lavoną pakrutina, tas septynes dienas bus nečystas.

12. Tasai šituomi tur atsigriešyti trečiąją dieną ir sekmąją dieną, tai čystas pastos; o jei jis trečiąją dieną bei sekmąją dieną ne atsigriešija, tai jis ne bus čystas.

13. Ale jei kas kokį lavoną pakrutina, o ne norėtų atsigriešyti, tas namus Pono Dievo nečystus daro; o tokia dušia tur išgaišinta būti iš Izraelio; todėl, kad apšlakstymo vanduo ant jo nešlakstytas, tai jis nečystas, pakolei jis nuo to nesičystydina.

14. Tai yra prisakymas, kad žmogus koksai šėtroje numiršta: kas į šėtrą įeiti ir vislab, kas šėtroje yra, tur nečysta būti septynes dienas.

15. Ir visi atviri rykai, kurie dankčio arba ryšio ne tur, nečysti yra.

16. Ir kas pakrutina ant lauko kardu nužudytą, arba negyvą, arba žmogaus kaulą, arba grabą, tas yra nečystas septynes dienas.

17. Taigi tur tam nečystamiam imti pelenų šitos sudegintosios apieros už griekus ir tekančio vandens užpilti į ryką.

18. O čystas vyras tur imti *Yzopų, ir į tą vandenį įdazęs šėtrą apšlakstyti ir visus rykus ir visas dušias, viduje esančias, taipojau ir tą, kursai lavonkaulį, arba užmuštąjį, arba negyvąjį, arba grabą pakrutino. *Ps. 51, 9.

19. Ale čystasis tur nečystąjį trečiąją dieną bei sekmąją dieną apšlakstyti, o jį sekmąją dieną atgriešyti, ir tur savo rubus mazgoti ir vandenyje čystytis; tai jis ant vakaro čystu bus.

20. Ale kursai nečystas bus ir ne nor atsigriešytis, to dušia tur išgaišinta būti iš susirinkimo; nėra jis šventinyčią Pono Dievo nečysta padaręs ir apšlakstymo vandenimi ne apšlakstytas, todėl jis nečystas.

21. O tai jiems tur amžina prova būti. O ir tas, kursai apšlakstymo vandenimi apšlakstė, tur savo rubus mazgoti. Ir kas tą šlakstymo vandenį krutina, tas tur nečystas būti iki vakarui.

22. Ir vislab, ką jis pakrutina, nečystu bus, ir kurią dušią jis pakrutįs, tur nečysta būti iki vakarui.

Perskyrimas 20.

Dievas duosti vandens iš uolos. Mirjama bei Aaronas miršta.

O vaikai Izrael iškako su visu susirinkimu į pusčią Zin pirmame mėnesyje, o žmonės gulėjo (mieste vadinamame) Kadės. O Mirjama čia jau numirė ir buvo čia jau palaidota.

2. O susirinkimas *ne turėjo vandens ir susirinko prieš Maižėsijų bei Aaroną. *2 Maiž. 17, 1.

3. Ir žmonės barėsi su Maižėsiumi sakydami: ak, kad butumbime prapuolę, kaip mūsų broliai prapuolė po Dievo akių!

4. Kam judu Pono Dievo susirinkimą į šią pusčią vedėta, kad čionai mirtumbime su savo galvijais?

5. Ir *kam mus išvedėta iš Egipto į šią nelabąją vietą, kur ne galima ką sėti, kur nei pygų-, nei vynmedžių, nei granotobuolių niera, o dar priegtam niera nei vandens gerti? *2 Maiž. 17, 3.

6. Maižėsius bei Aaronas, nuėjusiu nuo susirinkimo prie angos šėtros susirinkimo, prapuolė ant savo veido,

ir *Pono Dievo šlovė pasirodė jiems dviem.

*per. 12, 5. 2 Maiž. 16, 10.

7. Ir Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėsiumi tarė:

8. Imk tą lazdą ir suvadink susirinkimą, tu bei tavo brolis Aaronas, ir kalbėkita su ta uola po jų akių; ta duos *savo vandenį. Taipu tu turi jiems vandens iš uolos išgauti ir susirinkimą pagirdyti bei jų galvijus. *per. 21, 16.

9. Tai Maižėsius ėmė lazdą po Pono Dievo akių, kaip jis jam buvo liepęs.

10. Ir Maižėsius bei Aaronas suvadino susirinkimą pas uolą ir tarė jiems: girdėkit, jus nepaklusnieji, *argu mudu jums ir vandens iš tos uolos galėsiva duoti? *per. 17, 10.

11. Ir Maižėsius savo ranką pakėlęs *mušė uolą su lazdą du kartu, tai daug vandens iš jos tekėjo, kad susirinkimas gėrė ir jų galvijai. *2 Maiž. 17, 6. s.

12. Ale Ponas Dievas tarė Maižėsiumi bei Aaronui: todėl, *kad į manę ne įtikėjota, manę šventiti po akių vaikų Izrael, judu ne turita šį susirinkimą įvesti į žemę, kurią aš jiems duosiu. *per. 27, 14. 5 Maiž. 1, 37. per. 4, 21 ir 31, 2 ir 34, 4.

13. Tai tas *vaido vanduo, dėl kurio vaikai Izrael su Ponu Dievu barėsi, o jis šventitas buvo ant jų.

*2 Maiž. 17, 2. 7. 5 Maiž. 32, 51. Ps. 81, 8 ir 106, 31.

14. O Maižėsius išsiuntė paslų iš Kadės paskaralių Edomytų (sakydamas): taip tau sakydina *tavo brolis Izrael: tu žinai visą vargą, kursai mums tikos, *5 Maiž. 23, 7.

15. Kad mūsų tėvai į Egiptą nusitraukė ir mes ilgą čėsą Egipte gyvenę, ir Egiptionai sunkiai laikė mus ir mūsų tėvus,

16. O mes šaukėmė Dievopi, tas mūsų balsą išklausęs *angielą atsiuntė ir mus iš Egipto išvedė. O štai, mes esame mieste Kadės, arti tavo rubežių. *2 Maiž. 14, 19.

17. *Duok mums trauktis per tavo žemę! mes ne eisime dirvomis, nei vynkalniais, nei vandens gersime iš šuliniių; viežkeliu mes trauksimės, nei po dešinės, nei po kairės nesikraipysime, iki tavo rubežių pereisime. *per. 21, 22.

18. Ale Edomytas tarė jiems: tu ne turi per manę trauktis, šiaip aš su kardu tau priešais trauksiuos.

19. Vaikai Izrael tarė jam: mes keliu keliaujamu trauksimės. O jei mes tavo vandens gersime, mes bei mūsų

galvijai, tai tau užmokėsime; mes nieko ne norime, kaip tikt pėsti pereiti.

20. Ale jis tarė: tu ne turi per mūsų žemę trauktis. Ir Edomytai išsitraukė jiems priešais su daugumu žmonių ir su druta ranka.

21. Taip o ne norėjo Edomytai Izraeliui pavelyti per jų rubežių trauktis. O Izrael *kreipėsi šalin nuo jų. *Vald. 11, 18.

22. Ir vaikai Izrael kėlėsi iš *Kadės ir iškako su visus susirinkimu iki kalno Or. *per. 33, 37.

23. O Ponas Dievas kalbėjo su Maižėsiumi bei su Aaronu prie kalno Or, parubežiuose žemės Edomytų, ir sakė:

24. Te susivalo Aaronas prie savo žmonių! nėra jis ne tur iškakti į tą žemę, kurią vaikams Izrael daviau, dėl to, kad mano žodžiui ne klausėta pas vaido vandenį.

25. Ale imk *Aaroną bei jo sunų Elėazarą ir užvesk juodu ant kalno Or. *per. 33, 38. 5 Maiž. 32, 50.

26. Ir išrėdęs Aaroną, jo rubais apredyk Elėazarą, jo sunu; o Aaronas tur tenai susivalyti ir numirti.

27. Tai darė Maižėsius, kaip jam Ponas Dievas buvo liepęs, ir užkopo ant kalno Or po akių viso susirinkimo.

28. Ir Maižėsius išrėdė Aaroną ir aprėdė jo rubais Elėazarą, jo sunų. O *Aaronas mirė tenai ant viršaus kalno. Ale Maižėsius bei Elėazaras nukopo žemyn nuo kalno. *5 Maiž. 10, 6, per. 32, 50.

29. O visas susirinkimas matydamas Aaroną jau Dievui dušią atdavusį, apverkė jį trisdešimtis dienų, visi namai Izrael.

Perskyrimas 21.

Ugningų žaltįų kandimas gydomas žiurėjimu į varinį žaltį.

O kaip Kananytas, karalius *Aradas, į pietus gyvenąs, išgirdo, Izraelį įeinantį keliu tardančiųjų, kariavo jis prieš Izraelį ir kelis sugavęs nuvedė. *per. 33, 40.

2. Tai Izraelis Ponui Dievui priešą pažadėjo sakydamas: jei tu šitų žmones po mano ranka paduodi, tai jų miestus prakeiktinai išpustysi.

3. Ir Ponas Dievas išklaušė balsą Izraelio ir padavė Kananytus, ir jie *išgaišino juos podraugei su jų miestais, ir praminė tą vietą vardu Arma. *Vald. 1, 17.

4. Tai traukėsi nuo kalno Or keliu švendrų jurump linkai, kad aplink

Edomytų žemę trauktų. O žmonės *ne labai ėjo tuo keliu; *per. 11, 1.

5. Ir kalbėjo *prieš Dievą ir prieš Maižėsį: kam tu mus iš Egipto išvedei, kad mirtumbime pusčioje? nėra čionai nei duonos niera, nei vandens, o mūsų dušia nugriso to lieso valgio.

*per. 11, 20 ir 14, 2. 5 Maiž. 1, 26. 27.

6. Tai atsiuntė Ponas Dievas ant žmonių *žalčius ugningus, tie kando žmones, kad daugumas žmonių Izraelyje numirė. *1 Kor. 10, 9.

7. Tai jie atėję pas Maižėsį tarė: *mes susigriešijom, kad prieš Poną Dievą bei prieš tavę kalbėjome; prašyk Pono Dievo, kad žalčius nuo mūsų atimtų. Maižėsius meldėsi už žmones.

*per. 14, 40. 1 Zom. 7, 6.

8. Tai tarė Ponas Dievas Maižėsiumi: *pasidarykis varinį žaltį, ir jį pakelk per ženklą; kas įkastas, o į jį žiurės, tas išliks gyvas. *Ev. Jon. 3, 14.

9. Tai padarė Maižėsius varinį žaltį ir pakėlė tą ženklui; o kad kurį žaltys įkando, tai tas žiurėjo į tą varinį žaltį ir išliko gyvas.

10. O vaikai Izrael išsitraukė ir savo abazą padarė *Obotuose. *per. 33, 44.

11. O iš Obotų išsitraukę apsistojo *Ijime, pas kalnus Abarim, pusčioje, ties Moab, į saulės užtekėjimą. *per. 33, 44.

12. Iš ten išsitraukę apsistojo pas upelį Sarėd.

13. Iš ten išsitraukę apsistodami pasiliko šiaupus pas Arnoną, kursai pusčioje yra, ir regimas nuo rubežiaus Amorytų. Nėsa *Arnon yra rubežius Moab, tarp Moab bei Amorytų. *Vald. 11, 13. 18.

14. Iš to sakoma knygoje apie kovas Pono Dievo: „Vaėb Supoje ir upeliai pas Arnon,

15. Ir versmė upelių pritenkanti iki miestui Ar, ir kreipiasi, ir yra rubežius Moab.“

16. Ir iš ten traukės prie šulinio; tai tas šulinys, apie kurį Ponas Dievas Maižėsiumi sakė: suvadik žmones, aš jiems vandens duosiu.

17. Tai Izrael giedodjo šią giesmę, ir pakarčiui giedodjo apie šulinį:

18. „Tai šulinys tasai, kurį kunjgaikščiai kasė; garbėje esantieji tarp žmonių jį iškasė per mokintojų ir per savo lazdas.“ O iš šios pusčios jie traukėsi į Mataną,

19. O iš Matanos į Naaliël, o iš Naaliël į Bamotus,

20. O iš Bamotų į daubą, kuri lauke Moabos yra, prie aukštojo kalno Pisga, ties pusčia stovinčiojo.

21. O Izrael siuntė paslus *pas Sioną, karalių Amorytų, ir jam sakydino:

* 5 Maiž. 2, 26. Vald. 11, 19. Ps. 135, 11.

22. Leisk *manę trauktis per tavo žemę! mes ne kraipsimės į dirvas, nei į vyn-sodus, neigi vandens gersime iš šulinių; viežkelio mes trauksimės, iki per tavo rubežius persigausime.

* per. 20, 17.

23. Ale Sionas ne pavelijo vaikams Izrael su vaiku persitraukti per jo rubežius, bet surinkęs visus savo pulkus traukėsi Izraeliui priešais į pusčią, o iškakęs iki Jazono kariavo jis prieš Izraelį.

24. Ale Izraelitėnai išmušė jį *ašmenimi kardo, ir įgavo jo žemę nuo Arnono iki Jabokui ir iki vaikų Amon, nėra rubežiai vaikų Amon buvo ginklais aptverti.

* 5 Maiž. 2, 33. Ps. 135, 11. Amos 2, 9.

25. Taipo Izrael visus šitus miestus ėmęs gyveno visuose miestuose Amorytų, Esbonė ir visuose jo miesteliuose.

26. Nėsa miestas Esbon buvo Siono, karaliaus Amorytų, o jis pirm to su Moabytų karaliumi buvo kariavęs ir visą jo žemę sau laimėjęs iki Arnono.

27. Ištosakoma pryžodyje: „eikit į Esboną, miestą Siono pakurti ir attiesti.

28. Nėsa ugnis iš Esbon išlėkė, liepsna iš miesto Siono, ta suėdė Arą Moabytų ir miesčionis aukštybės Arnono.

29. Bėda tau, Moab, jus žmonės *Kamos, jus prapuolė! jo sunus išguinioti, o jo dukters apkaltos, išvestos Sionui, karaliui Amorytų.

* Vald. 11, 24. 1 Karal. 11, 7, 33.

30. Jų šlovė nieku pavirto nuo Esbono iki *Dibon; ji išpustyta iki Nopa, kuri pritenka iki Medbai.“

* Jėz. 15, 2.

31. Taipo *gyveno Izraelitėnai žemėje Amorytų.

* Joz. 24, 8.

32. O Maižėsiaus išsiuntė apžvalgytojus *Jaėzėriop ir įgavo jos dukteres ir išvarė Amorytus, jų žemėje gyvenančius.

* per. 32, 1, 3.

33. Ir kreipdamiesi traukės aukštyn keliu į Bazaną. Tai išsitraukė *jiems priešais Ogas, karalius Bazane, su visu savo pulku kariauti Edrėjuose.

* 5 Maiž. 3, 1. per. 29, 7.

34. Ir Ponas Dievas tarė Maižėsiaui: nesibijokis jo, nėra aš tau jį į tavo rankas daviau su žeme ir su žmonėmis, ir turi su juomi daryti, kaip tu su *Sionu, karaliumi Amorytų, darei, kursai Esbone gyveno.

* Pa. 136, 19, 20.

35. Ir jie išmušė jį ir jo sunus ir visus jo žmones, iki *nei vienas ne išliko, ir žemę įgavo.

* Joz. 8, 22. per. 10, 28. 30. 32.

Perskyrimas 22.

Bilėamas tur Izraelitėnus prakeikti; jo asilienė kalba.

Potam traukdamies vaikai Izrael apsisotojo laukuose Moabos, anąšal Jordano, ties Jėriko.

2. O Balakas, sunus Ziporo, matė viską tai, ką Izraelis buvo daręs Amorytams,

3. Ir kad Moabytai labai bijojos tų žmonių, taip didžiojo pulko, ir kad Moabytai labai prisibijojo vaikų Izrael,

4. Ir sakė vyresniems Midianytų: dabar tas pulkas suės, kas aplink mus yra, kaip jautys žolę ant lauko suėda. O Balakas, sunus Ziporo, buvo tuočės karalius Moabytų.

5. Ir jis išsiuntė *paslų pas †Bilėamą, sunų Bėoro, į Potorą, kursai gyveno prie vandens, žemėje vaikų savo žmonių, jį pavadinti, ir sakydino jam: Štai, žmonių pulkas iš Egipto išėjo, tas visą žemę apdengė ir sustojo ties manimi.

* Joz. 24, 9. † 4 Maiž. 23, 7. Apreiš. 2, 14. s.

6. Taigi šen atėjęs prakeik man tus žmones, nėra jie man per macnus; ar rasi galėčiau juos išmušti ir iš žemės išvaryti; nėra aš tai žinau, kurį tu peržegnoji, tas peržegnotas yra, o kurį tu prakeiki, tas yra prakeiktas.

7. O vyresniais Midianytų, ir turėjo *algą už burimą savo rankose; ir įėję pas Bilėamą sakė jam žodžius Balako.

* 2 Petr. 2, 15.

8. O jis tarė jiems: pasiilkite čionai nakvini, tai aš jums atsakysu, kaip man Ponas Dievas sakys. Taipo pasiiliko vyriausieji Moabytų pas Bilėamą.

9. O Dievas atėjęs pas Bilėamą tarė: *kas tai per žmonės, kurie pas tavę yra?

* Jėz. 39, 3.

10. Bilėamas tarė Dievui: Balakas, Ziporo sunus, Moabytų karalius, atsiuntė pas manę:

11. „Štai, žmonių pulkas iš Egipto išėjęs apdengė visą žemę; *taigi dabar ateik šen ir prakeik jį; ar rasi

galėčiau su jais muštis ir juos pravyti.“

* per. 22, 17.

12. Ale Dievas tarė Bilėamui: ne eik tu su jais ir ne prakeik tus žmones, nėra jie peržegnoti yra.

13. Tai Bilėamas rytmetryje kėlęs tarė vyriausiems Balako: eikite į savo žemę, nėra Ponas Dievas ne nor pavelyti, kad su jumis eičiau.

14. O vyriausieji Moabytų kėlėsi ir parėję pas Balaką tarė: Bilėamas ne apsiima su mumis ateiti.

15. Tai Balakas siuntė dar didesnius ir garbingesnius vyriausiųjų, kaip anie buvo.

16. Tie atėję pas Bilėamą, tarė jam: taip tau sakydina Balakas, sunus Ziporo: mielasis, ben ne vengk pas manę ateiti;

17. Nėsa aš tavę didei garbįsu, ir ką tu man sakysi, tai darysu; meldžiu, ben ateik ir prakeik man šitus žmones.

18. Bilėamas atsakydamas tarė tarnams Balako: kad *man Balakas savo namus pilnussidabro bei aukso duotų, tačiau aš ne galėčiau peržengti žodį Viešpaties, savo Dievo, ar mažo ar didžio ko daryti. * per. 24, 13. † 1 Karal. 13, 8.

19. Taigi tiktai pasilikite ir jus čionai šią naktį, iki ištirsu, ką Ponas Dievas toliaus su manimi kalbės.

20. Tai atėjo Dievas naktį pas Bilėamą ir tarė jam: jei tie vyrai atėjo tavęs vaditi, tai kelkis ir eik su jais; tačiau, ką aš tau sakysu, tai turi daryti.

21. Tai Bilėamas rytmetryje kėlęs pabalnojo savo asilienę ir keliavo su tais vyriausiais Moabytų.

22. Ale papykys Dievo (didei) supyko, jam tenai keliaujant. Ir angielas Pono Dievo stojosi į kelią, kad jam priešytų; o jis jojo ant savo asilienės, ir du vaiku buvo su juomi.

23. O asilienė regėjo angielą Pono Dievo ant kelio stovintį, ir *nuogą kardą jo rankoje. O asilienė išsikreipė iš kelio irėjo į lauką, ale Bilėamas ją mušė, kad keliu eitų. * 1 Maiž. 3, 24.

24. Tai angielas Pono Dievo stojos į taką tarp vynkalnių, kur abyšaliai sienos buvo.

25. Ir asilienė matydama angielą Pono Dievo šliejosi prie sienos ir prispaudė koją Bilėamo prie sienos; ir jisai ją dar labiaus mušė.

A. T.

26. Tai angielas Pono Dievo tolyn eįs stojosi ankštoje vietoje, kur ne buvo iš kelio išsikreipti nei po dešinės, nei po kairės.

27. O kaip asilienė angielą Pono Dievo pamatė, puolė ji ant savo kelių po Bilėamu. Tai didei papyko Bilėamas ir mušė asilienę su lazda.

28. Tai Ponas Dievas atvėrė nasrus asilieni, *ir ji tarė Bilėamui: ką aš tau dariau, kad manę mušei dabar tris kartus?

* 2 Petr. 2, 16. Gr. Judo 11.

29. Bilėamas tarė jai: kad tu manę apjuoku turi. Ak, kad dabar kardą rankoje turėčiau, tai tavę perdurčiau.

30. Asilienė tarė Bilėamui: ar ne esmi tavo asilienė, kurią to jojai savo čėsa iki šiai dienai? ar ir tau kuočės taip darydavau? Jis tarė: ne.

31. Tai atvėrė Ponas Dievas Bilėamui akis, kad angielą Pono Dievo matė ant kelio stovintį, ir *nuogą kardą jo rankoje, ir kloniojos pasilenkęs savo veidu.

* Joz. 5, 13.

32. Ir angielas Pono Dievo tarė jam: kam tu savo asilienę mušei dabar tris kartus? štai, aš išėjau, kad tau priešyčiau; nėra tas kelias mano akyse negeras.

33. O asilienė manę pamačiusi tris kartus man lenkės; kitaip, jei ji man ne būtų lenkusi, tai ir tavę bučiau dabar nužudęs, o asilienę gyvą išlaikęs.

34. Tai tarė Bilėamas angielui Pono Dievo: aš susigriešėjau, nės aš ne žinojau to, kad tu čia stovi prieš manę ant kelio. O dabar, jei tai tau ne patinka, tai aš grįšiu atgalion.

35. Angielas Pono Dievo tarė jam: keliauk tenai su tais vyrais, ale nieko kito ne turi kalbėti, kaip ką aš tau sakysu. Taip keliavo Bilėamas su vyriausiais Balako.

36. Kaip Balakas išgirdo, kad Bilėamas ateinąs, traukės jis jam priešais į miestą Moabytų, kurs gul prie rubežiaus Arnon, kursai yra pas patį kraštą rubežiaus.

37. Ir tarė jam: ar ne siunčiau pas tavę ir tavę vadįdinau? Kamgi tu ne atėjai pas manę? Ar dingai, manę ne galintį tau garbės daryti?

38. Bilėamas atsakė jam: štai, aš atėjau pas tavę; ale kaip galiu aš ko

kito kalbėti? kaip man Dievas į burną duosti, tai aš turiu kalbėti.

39. Taip o keliavo Bilėamas su Balaku ir iškako į miestą, pas patį kraštą rubežių esantį.

40. O Balakas apieravojo bandos ir avių, ir nusiuntė Bilėamo bei tų vyriausiųjų vaditi, kurie pas jį buvo.

41. O rytmetyje Balakas ėmęs Bilėamą užvedė jį ant aukštybės *Baalo, kad iš tenai matyti galėjo žmonių galus.

* per. 25, 3.

Perskyrimas 23.

Bilėamo keikimas į žengnų paverčiamas.

Ir Bilėamas tarė Balakui: *pakurk man čionai septynis altorius ir atgabendyk man šen septynetą jautukų bei septynetą avinų.

* per. 23, 29.

2. Balakas darė, kaip jam Bilėamas sakė; ir abudu, Balakas ir Bilėamas, apieravojo, kožnas ant savo altoriaus, po jautuką ir po aviną.

3. Ir Bilėamas tarė Balakui: eik prie savo deginimo apieros; aš nueisu, kad rasi Poną Dievą sutikčiau, kad tau apsačiau, ką jis man rodo; ir jis nuėjo skubindamas.

4. Ir Dievas sutiko Bilėamą, o jis jam tarė: septynis altorius įtaisiau ir ant kožno altoriaus po jautuką ir po aviną apieravojau.

5. Ale Ponas Dievas davė savo žodį į burną Bilėamo sakydamas: eik vėl pas Balaką ir taip kalbėk.

6. O jam vėl pas jį pareinant, štai, jisai stovėjo pas savo deginimo apierą drauge su visais vyriausiaisiais Moabytų.

7. Tai jis pradėjęs savo žodį tarė: iš Syrijos manę Balakas, Moabytų karalius, atgabendino, nuo kalnų į užtekėjimą: „eikš ir prakeik man Jokubą! eikš pabark Izraelį!“

8. Kaip aš keikčiau, kurį Dievas ne keikia? kaip aš tą barčiau, kurį Ponas Dievas nebara?

9. Nėsa iš aukštybių uolų aš jį gerai matau, ir nuo kaukarų aš jį regiu. Štai, tie žmonės skyriu gyvęs ir ne bus skaityti tarp pagonų.

10. Kas gal paskaityti dulkes Jokubo, ir skaitlių ketvirtojo dalyko Izraelio? Mano dušia te miršta smerčiu tų teisiųjų, ir mano amžio galas testov kaip šitų galas!

11. Tai tarė Balakas Bilėamui: ką

tu su manimi darai? Aš tavę atgabendinau keikti ant mano neprieteilių, o štai tu juos peržegnoji!

12. Jis atsakydamas tarė: *ar aš ne turiu tai laikyti ir kalbėti, ką man Ponas Dievas į burną duoda? * per. 22, 38.

13. Balakas tarė jam: eikš ben su manimi į kitą vietą, iš kur tu jo kraštą matysi, o tačiau ne visą matysi, ir prakeik man juos tenai.

14. Ir jis (Bilėamas) nuvedė jį į lygią vietą ant viršaus Pisgo, ir pakūręs septynis altorius apieravojo ant kožno altoriaus pojautuką ir po aviną.

15. Ir tarė Balakui: stokis taip pas savo deginimo apierą; aš ten palukėsu.

16. O Ponas Dievas sutiko Bilėamą ir davė jam žodį į jo burną ir tarė: eik vėl pas Balaką ir taip kalbėk.

17. Ir jam vėl pas jį pareinant, štai jis stovėjo pas savo deginimo apierą drauge su vyriausiaisiais Moabytų. Ir Balakas tarė jam: ką sakė Ponas Dievas?

18. Ir jis *pradėjęs savo žodį tarė: kelkis, Balak, ir girdėk! priimk į ausis, ką tau sakau, tu sunau Žiporo! * per. 24, 3.

19. Dievas ne žmogus, kad *meluotų, neigi žmogaus vaikas, kad jam ko gailėtų. Ar jis ką saktų, o ne darytų? ar jis ką kalbėtų, o ne išpildytų?

* 1 Zom. 15, 29. Tit. 1, 2.

20. Štai, *peržegnoti aš šen atgabentas esmi; aš peržegnoju ir ne galiu tai nukreipti.

* Joz. 24, 10.

21. Ne yra matyti procės Jokube ir nei jokio darbo Izraelyje. Viešpats, jo Dievas, yra pas jį, ir trimitavimas karaliaus yra jame.

22. Dievas *juos išvedė iš Egipto; jo drąsumas yra kaip kokio vienragio.

* per. 24, 8. 5 Maiž. 33, 17.

23. Nėsa niera *žynio Jokube, nei burtininko Izraelyje. Savo čėsu bus apie Jokubą sakyta ir apie Izraelį, kokius dyvus Dievas daręs.

24. Štai, tie žmonės kelsis, *nei jaudinas liutas, ir pasistiebs, kaip liutas; jie nesigulsis, iki plėšimoės ir kraujo užmuštųjų gers.

* per. 24, 9. 1 Maiž. 49, 9.

25. Tai tarė Balakas Bilėamui: tu ant jų nei keik, nei juos peržegnok.

26. Bilėamas atsakydamas tarė Balakui: *ar ne sakiau tau, vislab ką Ponas Dievas kalbėsęs, aš darysu? * per. 22, 38.

27. Balakas tarė jam: eikš ben, aš tavę kitur nuvesu; mažu Dievui įtikis, kad tu man tenai juos prakeiktumbei.

28. Ir jis jį užvedė ant viršaus kalno *Peor, kurs ties pusčia yra. *per. 25, 3.

29. Ir Bilėamas tarė Balakui: *pakurk man čionai septynis altorius ir pargabendįk man septynėtą jautukų bei septynėtą avinų. *per. 23, 1.

30. Balakas padarydamas, kaip Bilėamas sakė, apieravojo ant kožno altoriaus po vieną jautuką ir po vieną aviną.

Perskyrimas 24.

Bilėamo prarakavimas apie žvaigždę iš Jokubo.

Taipgi Bilėamas regėdamas, Ponui Dievui tai patinkant, kad jis Izraėlį peržegnojo, ne ėjo daugiaus, kaip pirma, pas žynius, bet savo veidą tiesiog kreipė ant pusčios linkai.

2. Pakėlęs savo akis matė Izraėlį, kaip jį sustoję buvo pagal savo gimines. Ir Dievo Dvasė atėjo ant jo,

3. Ir *pradėjęs savo žodį tarė: sako Bilėamas, Beoro sunus, sako vyras, kuriam akys atvertos; *per. 23, 7, 18.

4. Sako tas, kursai gird Dievą kalbantį ir Visgalinčiojo pasirodymą reg, kuriam akys atveriamos, kad atsiklaupia:

5. Kaip mandagios tavo šėtros, Jokube! ir tavo namai, Izraėl!

6. Kaip antai upeliai platinas, kaip daržai paupiuose, kaip *šėtros Pono Dievo statomos, kaip cėdrai paupiuose. *Ebr.: Aloės-medžiai.

7. Iš jo kibiros vandens bėgs, ir jo sėkla didis vanduo bus; jo karalius bus aukštesnis už Agagą, ir jo karalystė išsikels.

8. *Dievas jį iš Egipto išvedė, jo drąsumas yra kaip vienragio. Jis pagonus, savo persekinėtojus, ės, ir jų kaulus sutrupis, ir savo vyličiomis sudaužys. *per. 23, 22.

9. Jis *atsigulė nei liutas ir kaip jaunas liutas; kas prieš jį pasistengs? testov peržegnotas, †kurs tavę peržegnoja, ir prakeiktas, kas tavę iškeikia! *per. 23, 24. 1 Maiz. 49, 9. †1 Maiz. 12, 3.

10. Tai Balakas rusčiai papyko ant Bilėamo ir suplodamas rankas tarė jam: aš tavę atvadįdinau, kad mano neprietelius iškeiktumbei, o vei, tu dabar juos tris kartus peržegnojai.

11. Ir dabargi sukis į savo kampa; aš buvau mislijęs, tau garbės duoti, ale Ponas Dievas tau tą garbę ne velijo.

12. Bilėamas atsakė jam: ar ne sakiau ir tavo paslams, kurius pas manę atsiuntei, ir tariau:

13. Kad *Balakas man duotų savo namus sidabro bei aukso pilnus, aš tačiau ne galėčiau Pono Dievo žodį aplenkti, ko pikto, ar ko gero daryti pagal savo širdį; bet ką Ponas Dievas kalbėsias, tai ir aš kalbėsias? *per. 22, 18.

14. O štai, dabar, kad prie savo žmonių nueisui, tai ateik, tai tau rodytu, ką šitie žmonės tavo žmonėms padarys čese paskučiausiam.

15. Ir jis *savo žodį pradėjęs tarė: sako Bilėamas, Beoro sunus, sako vyras, kuriam akys atvertos; *per. 23, 7, 18.

16. Sako girdysis Dievą kalbant ir turįsis pažinimą Aukščiausiojo, kursai apreiškimą Visagalinčiojo reg, ir kuriam akys atvėramos, jam atsiklaupiant:

17. Aš jį matysiu, ale ne dabar; aš jį regėsu, ale ne arti. *Užtekės žvaigždė iš Jokubo, ir karališka rykštė iš Izraelio pasikels ir sutrupis vyriausiuosius Moabytų ir išpustys visus vaikus Sėto; *Mat. 2, 2. Luk. 1, 78.

18. Edomą *jveiks, ir Sėir savo neprieteliams bus paduotas, ale Izraėl pergalėjimą apturės. *2 Zom. 8, 14. Mal. 1, 3, 4.

19. Iš *Jokubo ateis viešpataująs ir nužudys, kas miestų išliko. *Mik. 5, 1.

20. O matydamas Amalėkytus pradėjo savo žodį ir tarė: Amalėkas, pirmieji pagonų, ale *paskučiaus abelnai prapulsi. *2 Maiz. 17, 14, s.

21. O matydamas *Kėnytus pradėjo savo žodį ir tarė: tavo namai drutai įtaisyti, ir savo lizdą †į uolą krovei. *1 Zom. 15, 6. †Obad. 3.

22. Ale, ak Koyne, tu sudegintas busi, kad Asur tavę sugautą nuves.

23. Ir vėl pradėjęs savo žodį tarė: ak! kas bus gyvas, kad Dievas tai darys?

24. Ir akrutai iš Kytymų išpustys Asurą bei Ebėrį; ale ir jisai prapulsi.

25. O Bilėamas *kėlėsi, nuėjo ir atgrįžo į savo kampa, ir Balakas nustraukė savo keliu. *per. 31, 8. 2 Zom. 17, 23.

Perskyrimas 25.

Balvonytė ir kekšystė didei koravota.

Ir Izraelis gyvena Sitimuose. O žmonės pradėjo kekšauti su dukterimis Moabytų,

2. Kurie kvietė žmones ant *apierų

savo balvonų. O žmonės valgė ir meldėsi jų dievų. *per. 31, 16. Ps. 106, 29.

3. Ir Izrael pradėjo šlužyti *Baal-Peorui. Tai didei papyko Pono Dievo papykimas ant Izraelio;

* 5 Maiž. 4, 3. Joz. 22, 17. Oz. 9, 16.

4. Ir tarė Maižėsiui: imk visus vyresniusius žmonių ir *pakark juos Ponui Dievui į saulę, kad sunkus papykimas Pono Dievo nuo Izraelio būtų nukreiptas.

* 2 Zom. 21, 6, 9.

5. Ir Maižėsius tarė sudžioms Izraelio: kožnas pasmaugkite savo žmones, kurie prie Baal-Peoro prisikabine.

6. O štai, vyras nekursai iš vaikų Izrael atėjęs atvedė pas savo brolius vieną Midianitienę, ir davė tai Maižėsiui regėti ir visam susirinkimui vaikų Izrael, verkiančių ties durimis šėtros susirinkimo.

7. Taip matęs Pinėjas, sunus Elėzaro, sunaus Aaron, vyskupo, kėlės iš susirinkimo ir ėmė ragotinę į savo ranką,

8. Ir ejęs paskui tą vyrą Izraelitėnišką į jo kekšavimo kampa, perdurė tuodu abudu, tą Izraelitėnišką vyrą ir tą moteriškę, per judviejų pilvą. Tai paliovė šita sloga nuo vaikų Izrael.

9. O nužavinti buvo šitoje slogoje dvidešimt ir keturi tukstančiai.

10. O Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėsiumi tarė:

11. Pinėjas, sunus Elėzaro, sunaus Aaron, vyskupo, mano didį kerštą nuo vaikų Izrael atkreipė šalin savo keršijimu už mane, kad aš savo keršijime vaikus Izrael ne išpustyčiau.

12. Todėl sakyk: štai, aš duomi jam suderėjamą mano pakajaus.

13. Ir jis tur turėti, ir jo vaikai po juomi, derėjamą amžinos kunjystės, todėl kad už savo Dievą keršijo ir vaikus Izrael suderino.

14. O tas Izraelitėniškasis vyras, kurs nužudytas buvo su ta Midianitienė, vardu buvo Simri, sunus Salu, kunjgaikštis namuose tėvo Simėonytų.

15. Ta moteriškė Midianitienė, kuri taipojau nužudyta buvo, vardu buvo Kasbi, duktė *Juro, vyriausiojo nekurišios giminės Midianytų. *per. 31, 8.

16. O Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėsiumi tarė:

17. Padarykite *iškados Midianytams ir nužavinkite juos. *per. 31, 2.

18. Nėsa jie jums *iškados padarė savo kytryste, kurią jums įtaisė per Peorą ir per savo seserį Kasbę, dukterį vyriausiojo Midianytų, kuri nužudyta dienoje slogos, dėl Peoro, slogai potam užeinant. *Aprišk. 18, 6.

Perskyrimas 26.

Vaikai Izrael iš naujo suskaitomi.

Ir Ponas Dievas kalbėjo Maižėsiui bei Elėazarui, sunui vyskupo Aaron:

2. Surokuok *skaitlių viso susirinkimo vaikų Izrael, kas dvidešimt metų ir senesni yra, pagal jų tėvų namus, visų į abažą trauktis tinkančiųjų Izraelyje. *per. 1, 3.

3. Ir Maižėsius kalbėjo su jais, ir po draugei Elėazaras vyskupas, ant lauko Moabytų pas Jordaną ties Jeriko,

4. Kurie dvidešimt metų buvo sulaukę ir daugiaus, kaip Ponas Dievas Maižėsiui buvo paliepęs ir vaikams Izrael, iš Egipto išėjusiems.

5. Rubėn pirmgimėsis Izraelio. O vaikai Rubėno buvo Anokas, iš kurio giminė Anokytų prasideda; Palu, iš kurio giminė Paluvytų prasideda;

6. Ezronas, iš kurio giminė Ezronytų prasideda; Karmi, iš kurio giminė Karmytų prasideda.

7. Tai giminės iš Rubėno, ir jų skaitlius iš viso buvo keturisdešimtis ir trys tukstančiai septyni šimtai ir trisdešimtis.

8. O vaikai Palu buvo Eliabas.

9. O vaikai Eliabo buvo: Nemuėl, Datan bei Abiramas. Tai *tas Datan ir Abiram, vyresniuojus susirinkime, kuriuodu prieš Maižėšių bei Aaroną priešsistengė maište Koro, kaip prieš Poną Dievą priešsistengė; *per. 16, 1, 2, 3.

10. Ir žėmė savo nasrus atvėrusi juodu prarijo su Koru, kaip maištininkai mirė, ir kaip ugnis du šimtu ir penkisdešimtis vyrų suėdė, ir ženklų pastoj.

11. Ale vaikai Koro ne mirė.

12. Vaikai *Simėono jų giminėse buvo: Nemuėlas, iš to prasideda giminė Nemuėlytų: Jamin, iš to prasideda giminė Jaminytų: Jakinas, iš to prasideda giminė Jakinytų; *1 Maiž. 46, 10.

13. Sėra, iš to prasideda giminė Sėrajytų; Saulus, iš to prasideda giminė Saulytų.

14. Tai giminės *iš Simėono, dvidešimtis ir du tukstančiu ir du šimtu. *per. 1, 23.

15. Vaikai Gado jo giminėse buvo: Ziponas, iš jo giminė Ziponytų prasideda; Agi, iš to giminė Agytų prasideda; Sunis, iš to giminė Sunytų prasideda;

16. Osni, iš to giminė Osnytų prasideda; Eris, iš to giminė Erytų prasideda.

17. Arodas, iš to giminė Arodytų prasideda; Ariėlas, iš to giminė Ariėlytų prasideda.

18. Tai giminės vaikų Gado, jų iš viso keturisdešimtis tukstančiai ir penki šimtai.

19. Vaikai Judo: Gėras bei Onanas, *kuriuodu abudu numirė žemėje Kanaan.

* 1 Maiž. 38, 7, 10.

20. O vaikai Judo jo giminėse buvo: Sėla, iš to giminė Sėlanytų prasideda; Perėzas, iš to giminė Perėzytų prasideda; Sėras, iš to giminė Sėrajytų prasideda.

21. O vaikai Perėzo buvo: Ezronas; iš to giminė Ezronytų prasideda; Amulas; iš to giminė Amulytų prasideda.

22. Tai yra giminės Judo, jų iš viso septynisdešimtis ir šeši tukstančiai ir penki šimtai.

23. Vaikai *Isašaro jų giminėse buvo: Tola, iš to giminė Tolajytų prasideda; Puvass, iš to giminė Puvanytų prasideda;

* 1 Nus. Kar. 8, 1.

24. Jasubass, iš to giminė Jasubytų prasideda; Simronas, iš to giminė Simronytų prasideda.

25. Tai giminės Isašaro, iš viso šešisdešimtis ir keturi tukstančiai ir trys šimtai.

26. Vaikai Sėbulono jų giminėse buvo: Serėd, iš to giminė Serėdytų prasideda; Elonas, iš to giminė Elnytų prasideda; Jaėlėlas, iš to giminė Jaėlytų prasideda.

27. Tai giminės Sėbulono, iš viso šešisdešimtis tukstančiai ir penki šimtai.

28. Vaikai *Jozėpo jo giminėse buvo: Manasė bei Epraimas.

* 1 Maiž. 41, 50.

29. O vaikai Manasės buvo: Makiras, iš to giminė Makirytų prasideda; Makirui gimė Gilėadas, iš to prasideda giminė Gilėadytų.

30. O tai vaikai Gilėado: Jėzeris, iš to prasideda giminė Jėzerytų; *Elekas, iš to prasideda giminė Elekytų;

* Joz. 17, 2.

31. Asriėlas, iš to prasideda giminė Asriėlytų; Sikėmas, iš to prasideda giminė Sikėmytų;

32. Smida, iš to prasideda giminė Smidyty; *Epėris, iš to prasideda giminė Epėryty.

* per. 27, 1 ir 36, 2.

33. Ale Zelapėadas buvo Epėrio sunus, o ne turėjo sunų, bet *dukterų, tos vardu buvo: Maėla, Noa, Agla, Milka bei Tirza.

* per. 27, 1.

34. Tai giminės Manasės, iš viso penkisdešimtis ir du tukstančiai ir septyni šimtai.

35. Vaikai Epraimo jų giminėse buvo: Sutėlas, iš to prasideda giminė Sutėlyty; Bėkeris, iš to prasideda giminė Bėkeryty; Taanas, iš to prasideda giminė Taanyty.

36. O vaikai Sutėlio buvo: Eranas, iš to prasideda giminė Eranyty.

37. Tai giminės vaikų Epraim, iš viso trisdešimtis ir du tukstančiai ir penki šimtai. Tai vaikai Jozėpo jų giminėse.

38. Vaikai Benjamino jų giminėse buvo: *Bėla, iš to prasideda giminė Bėlayty; Azbėlas, iš to prasideda giminė Azbėlyty; Ajiramas, iš to prasideda giminė Ajiramyty;

* 1 Nus. Kar. 9, 1.

39. Supamas, iš to prasideda giminė Supamyty; Upamas, iš to prasideda giminė Upamyty.

40. O vaikai Bėlo buvo: Ardas bei Naėmanas, iš jų prasideda giminė Ardyty bei Naėmanyty.

41. Tai vaikai Benjamino jų giminėse, iš viso keturisdešimtis ir penki tukstančiai ir šeši šimtai.

42. Vaikai Dano jų giminėse buvo: Suams, iš to prasideda giminė Suamyty.

43. Tai giminės Dano jų giminėse, ir iš viso buvo suškaityti šešisdešimtis ir keturi tukstančiai ir keturi šimtai.

44. Vaikai Aserio jų giminėse buvo: Jemna, iš to prasideda giminė Jemnyty; Jeswis, iš to prasideda giminė Jesvyty; Brija, iš to prasideda giminė Brijyty;

45. Ale vaikai Brijo buvo: Ebėris, iš to prasideda giminė Ebėryty; Melkiėlis, iš to prasideda giminė Melkiėlyty.

46. O dukte Aserio buvo vardu Sara.

47. Tai giminės vaikų Aserio, iš viso jų buvo penkisdešimtis ir trys tukstančiai ir keturi šimtai.

48. Vaikai Naptalimo jų giminėse buvo: Jajėziėlas, iš to prasideda giminė Jajėziėlyty; *Gunis, iš to giminė Gunyty;

* 1 Nus. Kar. 8, 13.

49. Jėzeris, iš to prasideda giminė

Jėzerytų; Silėmas, iš to prasideda giminė Silėmytų.

50. Tai giminės iš Naptalimo; juos suskaitant iš viso buvo keturisdešimt ir penki tukstančiai ir keturi šimtai.

51. Tai visus skaitlius vaikų Izrael: *šeši šimtai tukstančių ir viens tukstantis septyni šimtai ir trisdešimt. *per. 1, 46.

52. O Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėsiumi tarė:

53. Šitiems turi tą žemę išdalyti į tėviškės dalykus pagal skaitlių vardų.

54. Kurių daugumas yra, tiems turi daug duoti į tėviškės dalį, o kurių maž, tiems maž; kožnam reik duoti pagal jų skaitlių.

55. O tačiau reik tą žemę pagal *burką išdalyti, pagal vardus savo tėvų giminų tur jie dalyką savo tėviškės imti.

*per. 33, 54. s.

56. Nėsa pagal *burką turi jų tėviškės dalyką padalyti tarp tų, kurių daug, ir tarp tų, kurių maž yra. *Joz. 14, 2.

57. O tai yraskaitlius *Lėvytų jų giminė: Gerzons, iš to giminė Gerzonytų; Kaats, iš to giminė Kaatyty; Mėrari, iš to giminė Mėrarytų. *2 Maiž. 6, 16.

58. Tai giminės Lėvy: giminė Libnyty, giminė Ebronyty, giminė Maėlyty, giminė Musyty, giminė Kora-tyty. Kaatui gimė Amramas.

59. O Amramo *pati vardu buvo Jokėbėta, duktė Lėvy, kuri jam užgimė Egipte; o ji pagimdė Amramui Aaroną bei Maižėsių ir jųdviejų seseri Mirjamą.

*2 Maiž. 2, 1. per. 6, 20.

60. Ale Aaronui užgimė Nadabas, Abiju, Elėazaras bei Itamaras.

61. Bet *Nadabas bei Abiju mirė, svetimą ugnį apieravodamu po Dievo akių.

*3 Maiž. 10, 1. 2. s.

62. O jų iš viso buvo dvidešimt ir trys tukstančiai, visi vyriški, viena mėnesį sulaukę ir senesni. Nėsa jie ne buvo skaityti drauge su vaikais Izrael; nėra ne buvo jiems duotos tėviškės dalys tarp vaikų Izrael.

63. Tai suskaitymas vaikų Izrael, kuriuos Maižėsius bei Elėazaras vyskupas suskaitė, laukuose Moabytų pas Jordaną ties Jėriko;

64. Tarp kurių *nei vieno ne buvo iš to skaitliaus, kaip Maižėsius bei Aaronas vyskupas vaikus Izrael suskaitė pusčioje Sinai.

*per. 14, 28.

65. Nėsa Ponas Dievas jiems buvo

sakęs, *kad jie turės mirtinai numirti pusčioje; ir nei vieno ne liko, kaip tikt Kalėbas, sunus Jėpunės, bei Jozuvas, sunus Nuno.

*per. 14, 23. s.

Perskyrimas 27.

Istatymas apie tėviškės dalykus.

O *dukters Zelapėado, sunaus Epėrio, sunaus Gilėado, sunaus Makiro, sunaus Manasės, iš giminų Manasės, sunaus Jozėpo, vardais Maėla, Noa, Agla, Milka bei Tirza,

*per. 26, 33 ir 36, 2. Joz. 17, 3.

2. Priėjusios artyn, stojosi po akių Maižėsiaus bei Elėazaro, vyskupo, ir po akių vyresniųjų ir viso susirinkimo ties durimis šėtos susirinkimo, ir tarė:

3. Mūsų tėvas numirė pusčioje, o ne buvo draugystėje tų, kurie prieš *Poną Dievą priešsistengė maište Koro, bet savo grieko dėl numirė, o ne turėjo sunų.

*per. 16, 2.

4. Dėl kogi mūsų tėvo vardas turėtų jo giminėje pranykti, norįs jis sunaus ne tur? Duokite ir mums dalyką tėviškės tarp brolių mūsų tėvo.

5. Maižėsius *jų kalbą pranešė Ponui Dievui.

*3 Maiž. 24, 12.

6. Ir Ponas Dievas tarė jam:

7. Dukters Zelapėado teisybę kalbėjo: *tu turi joms tėviškės dalyką tarp jų tėvo brolių duoti ir joms įteikti jų tėviškę.

*per. 30, 2.

8. Ir sakyk vaikams Izrael: kad kas miršta ne turėdamas sunų, tai jus turite jo tėviškę įteikti jo dukterei.

9. Jei jis ne tur dukters, turite tą duoti jo broliams.

10. Jei ne tur brolių, turite tą duoti jo dėdžiams.

11. Jei ne tur dėdžių, tai turite duoti jo arčiausiems gentims, kurie jo giminėje yra, kad ją pasisavintų. Tai tur būti vaikams Izrael *įstatymas ir pro-va, kaip Ponas Dievas Maižėsiumi liepęs.

*per. 10, 8 ir 19, 10.

12. Ir Ponas Dievas tarė Maižėsiumi: *užkopk ant šių kalnų Abarim ir apžiūrėk tą žemę, kurią aš vaikams Izrael duosiu.

*5 Maiž. 32, 48, 49.

13. O kad tu busi ją matęs, turi susivalyti prieš savo žmonių, kaipotavo brolis Aaronas *suvalytas yra,

*per. 20, 28.

14. Kadangi *mano žodžiui ne buvo ta paklusnu pusčioje Zin, susirinkimui susivaidijant, kaip manę šventį jį reikėjo per vandenį po jų akių. Tai yra vado vanduo pusčioje Zin.

*per. 20, 12. s.

15. Ir Maižėsiaus kalbėdamas su Ponu Dievu tarė:

16. Viešpats, Dievas ant visų gyvų kunų, norėtų vyra dėti antšios susirinkimo,

17. Kursai su jais išėitų ir įeitų, ir juos išvestų ir įvestų; kad susirinkimas Pono Dievo ne būtų kaip avys be kerdžiaus.

18. O Ponas Dievas tarė Maižėsiui: imk prie savęs Jozuvą, sunų Nuno, vyrą, kuriame Dvasė yra, ir uždėk savo rankas ant jo; *5 Maiž. 3, 21. per. 34, 9.

19. Ir statyk jį po akių vyskupo Elėazaro ir viso susirinkimo, ir paliepk jam po jų akių.

20. Ir uždėk jam savo šlovės, kad jam klausytų visas susirinkimas vaikų Izrael.

21. Ir jis tur stotis po akių Elėazaro vyskupo, tas už jį tur klausti Dievą pagal davą šviesybės po Dievo akių. Pagal jo žodį tur išeiti ir įeiti, taip jis, kaip visi vaikai Izrael su juomi, ir visas susirinkimas.

22. Maižėsiaus padarė, kaip jam Ponas Dievas buvo liepęs, ir ėmęs Jozuvą statė jį po akių Elėazaro ir viso susirinkimo,

23. Ir *savo ranką jam uždėjęs liepė jam, ką Ponas Dievas su Maižėsiumi buvo kalbėjęs. *per. 8, 10.

Perskyrimas 28.

Istatymas apie penkeropą apierą atkartojamas.

Ir Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėsiumi tarė:

2. *Liepk vaikams Izrael ir sakyk jiems: apieras mano duonos, kuri tmano apiera saldaus kvapo yra, turite laikyti savo čėsais, kad man jas apieravotumbite. *2 Maiž. 27, 20. †3 Maiž. 3, 5. per. 21, 6.

3. Ir sakyk jiems: tai yra apieros, kurias Ponui Dievui turite apieravoti: *mitulius erylčius, tikrai sveikus, kasdien du dieniškai deginimo apierai, *2 Maiž. 29, 28,

4. Vieną erylį rytmečiais, o antrąjį apyvakarėje,

5. Priegtam desėtką (saiko) Epa kviečių miltų *valgio apierai, aliejumi maišytų, kursai sugriustas yra, ketvirtą dalyką saiko In. *3 Maiž. 2, 1.

6. Ta yra dieniška deginimo apiera, kuria pas kalną Sinai apieravojote, saldžiam kvapui, ugnį Ponui Dievui.

7. Priegtam jos gėrimo apierą, prie kožno erylčio ketvirtą dalyką saiko

In. Šventinyčioje reik vyną gėrimo apieros apieravoti Ponui Dievui.

8. Antrąjį erylį turi apyvakarėje gatyti, kaip valgio apierą rytmetryje, ir jo gėrimo apierą, apierai saldaus kvapo Ponui Dievui.

9. Ale Sabatos dienoje du erylčių mituliu, iš viso sveiku, ir dvi desėtinį kviečių miltų valgio apierai, aliejumi maišytų, ir jos gėrimo apierą.

10. Tai deginimo apiera kožnos Sabatos prie dieniškosios deginimo apieros draug su jos gėrimo apiera.

11. Ale pirmąją dieną jūsų mėnesių turite Ponui Dievui deginimo apierą apieravoti, du jaunu jautuku, vieną aviną, septynis mitulius erylčius, tikrai sveikus,

12. Ir po tris desėtkus kviečių miltų valgio apierai, aliejumi maišytų, prie kožno jautuko, ir du desėtku kviečių miltų valgio apierai, aliejumi maišytų, prie kožno avino,

13. Ir po vieną desėtką kviečių miltų valgio apierai, aliejumi maišytų, prie kožno erylčio. Tai deginimo apiera saldaus kvapo, apiera Ponui Dievui.

*per. 28, 20, 28.

14. Ir jų gėrimo apiera tur būti pusė (saiko) In vyno prie jautuko, trečias dalykas (saiko) In prie avino, ketvirtas dalykas (saiko) In prie erylčio. Tai deginimo apiera kožno mėnesio per metą.

15. Priegtam reik *ožj apierai už griekus taisyti Ponui Dievui prie dieniškosios deginimo apieros ir jos gėrimo apierą. *per. 29, 5, 11. 16. 22. 28. 31. 38.

16. Ale keturioliktąją dieną pirmojo mėnesio yra *Pasa Ponui Dievui.

*3 Maiž. 23, 5, s.

17. O *penkioliktąją dieną to paties mėnesio yra šventė; septynes dienas reikia neraugintos duonos valgyti.

*3 Maiž. 23, 6.

18. Pirmoji diena *tur šventa būti vadinta, kad jūs susieitumbite; nei joki baudžiavišką darbą toje ne turite dirbti.

*per. 28. 25. 26.

19. Ir turite Ponui Dievui deginimo apierą padaryti, du jaunu jautuku, vieną aviną, septynis mitulius erylčius, iš viso sveikus;

20. Podraug su jų valgio apieromis, tris desėtkus kviečių miltų, aliejumi maišytų, prie vieno jautuko, ir du desėtku prie avino,

21. Ir po desėtką prie kožno ėryčio tų septynių ėryčių;

22. Priegtam vieną ožį apierai už griekus, kad jus suderinti butumbite.

23. O tai turite daryti rytmetryje prie deginimo apieros, kuri dieniška deginimo apiera yra.

24. Tokiu budu turite kasdien per tas septynes dienas duoną apieravoti, apierai *saldaus kvapo Ponui Dievui prie dieniškosios deginimo apieros, priegtam jos gėrimo apierą. *per. 28, 27.

25. O sekmoji diena tur jums šventa būti vadinta, kad susieitumbite; nei joki baudiavišką darbą toje ne turite dirbti.

26. O diena pirmdėlių, kad apieravojate šviežią valgio apierą Ponui Dievui, jūsų nedėlėms perėjus, tur šventa vadinta būti, kad susieitumbite; nei joki baudiavišką darbą toje ne turite dirbti.

27. Ir turite Ponui Dievui *deginimo apierą padaryti, saldžiam kvapui, du jaunų jautukų, vieną aviną, septynis ėryčius mitulius, drauge su jų valgio apiera,

*per. 29, 2. 8. Ezr. 6, 10.

28. Tris desėtkus kviečių miltų, aliejumi maišytų, prie vieno jautuko, du desėtku prie avino,

29. Ir po desėtką prie kožno ėryčio tų septynių ėryčių,

30. Ir *vieną ožį, jus suderinti. *per. 29, 5.

31. Tai turite daryti be tos dieniškosios deginimo apieros, drauge su jos valgio apiera; tikrai gera ji tur būti, taipojau ir jos gėrimo apiera.

Perskyrimas 29.

Kitų švenčių apieros.

O *pirmoji diena sekmojo mėnesio tur pas jus šventa būti vadinta, kad susieitumbite, nei joki baudiavišką darbą joje ne turite dirbti; tai jūsų trimitavimo diena.

*3 Maiž. 23, 24.

2. Ir turite deginimo apierą padaryti saldžiam kvapui Ponui Dievui: vieną jauną jautuką, vieną aviną, septynis ėryčius mitulius, tikrai sveikus;

3. Priegtam jų valgio apierą, tris desėtkus kviečių miltų su aliejumi maišytų, prie jautuko, du desėtku prie avino,

4. Ir vieną desėtką ant kožno ėryčio tų septynių ėryčių,

5. Ir *vieną ožį apierai už griekus, jus suderinti;

*per. 28, 15. 22.

6. Be deginimo apieros mėnesio bei

jos valgio apieros, ir be dieniškosios deginimo apieros su jos valgio apiera bei su jos *gėrimo apiera, pagal jų provas, saldžiam kvapui. Tai yra apiera Ponui Dievui.

*per. 28, 14.

7. *Dešimtoji diena šito sekmojo mėnesio tur taipjau jums būti šventa vadinta, kad susieitumbite; ir turite savo kunus ramdyti ir nei joki darbą toje ne turite dirbti,

*3 Maiž. 16, 29. 30. s.

8. Bet *deginimo apierą Ponui Dievui apieravoti, saldžiam kvapui: vieną jauną jautuką, vieną aviną, septynis ėryčius mitulius, tikrai sveikus,

*per. 29, 2.

9. Su jų valgio apieromis, trimis desėtkais kviečių miltų, su aliejumi maišytų, prie to jautuko, dviem desėtkam prie avino,

10. O po vieną desėtką prie kožno tų septynių ėryčių;

11. Priegtam *ožį apierai už griekus, be anos apieros už griekus suderinimo bei dieniškosios deginimo apieros su jos valgio apiera bei su jų gėrimo apiera.

†3 Maiž. 16, 9. 21.

12. *Penkioliktoji diena sekmojo mėnesio tur pas jus šventa vadinama būti, kad susieitumbite; nei joki baudiavos darbą toje ne turite dirbti, ir turite Ponui Dievui švęsti septynes dienas.

*3 Maiž. 23, 34. Ev. Jon. 7, 2.

13. Ir turite Ponui Dievui deginimo apierą daryti apierai saldus kvapo Ponui Dievui: tryliką jaunų jautukų, *du avinų, keturioliką ėryčių mitulius, tikrai sveikų,

*per. 29, 17. 20. 23.

14. Drauge su jų valgio apiera, tris desėtkus kviečių miltų, su aliejumi maišytų, prie kožno tų trylika jautukų, du desėtku prie kožno tų dviejų avinų,

15. Ir po vieną desėtką prie kožno tų keturiolika ėryčių;

16. Priegtam vieną ožį apierai už griekus, be anos dieniškosios deginimo apieros su jos valgio apiera ir jos gėrimo apiera.

17. Antrąją dieną dvyliką jaunų jautukų, du avinų, keturioliką ėryčių mitulius, tikrai sveikų,

18. Su jų valgio apiera bei gėrimo apiera prie jautukų, prie avinų bei prie ėryčių, kaip jų rokunda yra pagal įstatymą;

19. Priegtam ožį apierai už griekus, be anos dieniškosios deginimo apie-

ros su jos valgio apiera bei su jų gėrimo apiera.

20. Trečiąją dieną vienolika jautukų, du avinu, keturiolika erylčių mitulių, tikrai sveikų,

21. Su jų valgio apieromis bei gėrimo apieromis prie tų jautukų, prie tų avinų, bei prie tų erylčių, kaip jų rokunda yra pagal įstatymą;

22. Priegtam vieną ožį apierai už griekus, be anos dieniškosios deginimo apieros su jos valgio apiera bei su jos gėrimo apiera.

23. Ketvirtąją dieną dešimt jautukų, du avinu, keturiolika erylčių mitulių, tikrai sveikų,

24. Su jų valgio apieromis bei gėrimo apieromis prie tų jautukų, prie tų avinų, bei prie tų erylčių, kaip jų rokunda yra pagal įstatymą;

25. Priegtam vieną ožį apierai už griekus, be anos dieniškosios deginimo apieros su jos valgio apiera bei jos gėrimo apiera.

26. Penktąją dieną devynis jautukus, du avinu, keturiolika erylčių mitulių, tikrai sveikų,

27. Su jo valgio apieromis bei gėrimo apieromis prie jautukų, prie avinų ir prie erylčių, kaip jų rokunda yra pagal įstatymą;

28. Priegtam ožį apierai už griekus, be anos dieniškosios deginimo apieros su jos valgio apiera ir jos gėrimo apiera.

29. Šeštąją dieną aštuonis jautukus, du avinu, keturiolika erylčių mitulių, tikrai sveikų,

30. Su jų valgio apieromis bei gėrimo apieromis prie jautukų, prie avinų ir prie erylčių, kaip jų rokunda yra pagal įstatymą;

31. Priegtam ožį apierai už griekus, be anos dieniškosios deginimo apieros su jos valgio apiera ir su jos gėrimo apiera.

32. Sekmąją dieną septynis jautukus, du avinu, keturiolika erylčių mitulių, tikrai sveikų,

33. Su jų valgio apieromis bei gėrimo apieromis prie jautukų, prie avinų ir prie erylčių, kaip jų rokunda yra pagal įstatymą;

34. Priegtam ožį apierai už griekus, be anos dieniškosios deginimo apie-

ros su jos valgio apiera, ir su jos gėrimo apiera.

35. Ašmąją dieną tur buti diena *su-siėjimo; nei joki baudžiavišką darbą toje ne turite dirbti;

* Maiž. 23, 36.

36. Ir turite deginimo apierą apieravoti apierai saldaus kvapo Ponui Dievui, vieną jautuką, vieną aviną, septynis erylčius mitulius, tikrai sveikus,

37. Su jų valgio apieromis bei gėrimo apieromis prie jautukų, prie avinų ir prie erylčių, kaip jų rokunda yra pagal įstatymą;

38. Priegtam ožį apierai už griekus, be anos dieniškosios deginimo apieros su jos valgio apieromis ir jos gėrimo apieromis.

39. Tai turite Ponui Dievui daryti ant savo švenčių, be to, ką apsižadate ir iš geros valės duodate deginimo apieroms, valgio apieroms ir dėkavonės apieroms.

Perskyrimas 30.

Apie priežadus, kaip jie lyg rište suriša arba ne suriša

Ir Maizėšius sakė vaikams Izraeli vislab, ką Ponas Dievas jam buvo liepęs.

2. Ir Maizėšius kalbėjo su kunigaikščiais giminėse vaikų Izraeli ir tarė: tai yra, ką Ponas Dievas liepęs:

3. Kad kas Ponui Dievui *priežadą duosti, arba kokią prysiegą prisiekia, dušią savo lyg rište surišdamas, tas savo žodį ne tur pamažinti, bet tur vislab daryti, kaip pro jo burną išėjo.

* 5 Maiž. 27, 2. 3 Maiž. 23, 21. Mokyt. 5, 3. 4.

4. Jei moteriškė Ponui Dievui priežadą duosti ir ko apsiima, kol ji dar savo tėvo namuose ir mergystėje yra,

5. Ir jos priežadą bei apsiėmimą, kuriuomi dušią savo lyg rište suriša, jos tėvas būtų ištyręs, o jis tam nieko ne sako, tai geliuoja visas jos priežadas ir visas jos apsiėmimas, kuriuomi ji savo dušią lyg rište surišo.

6. Ale jei jos tėvas tai uždraudžia tą dieną, kurioje tai išgirdęs, tai ne geliuoja nei joks priežadas, nei apsiėmimas, kuriuomi savo dušią lyg rište surišusi; ir Ponas Dievas jai bus malonus, kadangi jos tėvas jai uždraudęs.

7. O jei ji vyrą tur, ir priežadą ant savęs tur, arba išeiti jai iš jos lupų koks apsiėmimas ant jos dušios,

8. O vyras tai gird, ir tą dieną tyl, tai geliuoja jos priežadas ir tas ap-

siėmimas, kuriuomi dušią savo lyg rište surišo.

9. Ale jei jos vyras tai uždraudžia tą dieną, kurioje tai išgirdęs, tai ji valna nuo savo priežado, kurį ji ant savęs tur, ir nuo to apsiėmimo, kuris iš jos lupų išėjo ant jos dušios; ir Ponas Dievas bus jai malonus.

10. Priežadas našlės bei atmetos, vislab, ką ji apsiima ant savo dušios, tai geliuoja ant jos.

11. Kad kieno šeimyna apsižada, arba su prysiega ko apsiima ant savo dušios,

12. O gaspadorius tai išgirdęs nieko ne sako ir ne uždraudžia, tai geliuoja visas tas priežadas ir vislab, ko ji apsiėmė ant savo dušios.

13. Ale jei gaspadorius ją atvalnija tą dieną, kada tai išgirdęs, tai nieko ne geliuoja, kas iš jos lupų išėjo, ką apsižadėjo arba apsiėmė ant savo dušios, nėra gaspadorius tai atvalnijo, ir Ponas Dievas jai bus malonus.

14. O visus priežadus ir prysiegas apsiėmimo kuną ramdyti gal gaspadorius padrutįti arba paniekįti tokiu budu:

15. Kad jis tiems nieko ne sako nuo vienos dienos iki antraijai, tai jis padrutina visus jų priežadus ir apsiėmimus, kurių apsiėmę yra, todėl, kad tylėjo tą dieną, kaip tai išgirdo.

16. Ale, jei tai išgirdęs paniekįs, tai jis nusizengimą nešios.

17. Tai tie įstatymai, kuriuos Ponas Dievas Maižėsiui paliepė, tarp vyro bei tarp moters, tarp tėvo bei dukters, pakolei ji dar merga yra savo tėvo namuose.

Perskyrimas 31.

Izrael gauna ant Midianytų didį pergalėjimą ir didį plėšimą.

Ir Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėsiumi tarė:

2. Patiešyk *vaikus Izraelio ant Midianytų, kad paskui susivalytumbei prie savo žmonių. * per. 25, 17 ir 27, 13.

3. Tai kalbėdamas Maižėsius su žmonėmis tarė: išrėdykite ginklais tarp savęs vyrus abažui prieš Midianytus, kad patiešytu Poną Dievą ant Midianytų,

4. Iš kožnos giminės tukstantį, kad iš visų giminių Izraelį abažą siųstumbite.

5. Ir jie ėmė iš tukstančių Izraelio

po tukstantį kožnos giminės, dvylika tukstančių šarvuotų abažui.

6. Ir Maižėsius siuntė juos su *Pinėju, Elėazaro vyskupo sunumi, į abažą, ir šventuosius rubus ir †šventojo meto trimas jo rankoje. * per. 25, 7 ir 10, 4. 9.

7. Ir jie vedė vaiską prieš Midianytus, kaip Ponas Dievas Maižėsiui buvo liepęs, ir nužudė vislab, kas vyriškių buvo.

8. Priegtam jie karalius Midianytų nužudė podraug su jų užmuštaisiais, butent: *Evj, Rėkem, Zur, Ur bei Rėbą, penkis karalius Midianytų; †Bilėamą, sunų Beoro, jie taipojau nužudė kardu.

* Joz. 13, 21. † 4 Maiž. 22, 5.

9. O vaikai Izraelį pagrėbė moteres Midianytų ir jų vaikus; visus jų galvijus, visą jų turtą ir visą jų lobį jie išplėšė.

10. Ir sudegino ugnimi visus jų miestus, jų gyvatas ir visas piliis.

11. Ir *ėmė visą plėšimą, ir kas tikt imtina buvo, taip žmonių, kaip ir galvijų, * 5 Maiž. 20, 14.

12. Ir atgabeno tai pas Maižėsį bei Elėazarą vyskupą, ir pas susirinkimą vaikų Izrael, butent pagrėbtuosius bei atimtuosius galvijus ir išplėstąją gerybę, į abažą ant laukų Moabytų, kurie prie Jordano gul ties Jėriko.

13. Ir Maižėsius bei Elėazars vyskupas, ir visi vyriausieji susirinkimo išėjo jiems priešais laukan ties abažu.

14. Ir Maižėsius supyko ant vyresniųjų to abažo, kurie vyresnieji ant tukstančių bei ant šimtų buvo, kurie iš abažo ir karo parėjo,

15. Ir tarė jiems: kam jus visas moteriškes palikote gyvas?

16. Vei, ar ne šitos vaikus Izrael *Bilėamo pamokinimu nukreipė, susigriešyti prieš Poną Dievą, Peorui šlužyjant, ir užėjo sloga ant susirinkimo Pono Dievo? * per. 24, 14 ir 25, 1.

17. Todėlgi nužudykite *vislab, kas vyriška yra tarp vaikų, bei visas moteriškes, kurios su vyrais susiėjo ir sugulėjo. * Vald. 21, 11.

18. Ale visus kudikius, kurie moteriški yra, bei kurios su vyrais ne susiėjo, nei sugulė, tus sau palikite gyvus.

19. Ir apsisitokitės astu nuo abažo *septynes dienas visi, kurie ką nužudė, arba užmuštuosius pakrutinę, kad atsigriešytumbite trečiąją bei sek-

mają dieną drauge su tais, kuriuos pagrėbtus atvedėte. * 3 Maiž. 15, 13, 4 Maiž. 19, 11.

20. Ir visus rubus, ir visus kailius bei kitus iš kailių darytus rubus, ir visus medžio rykus, turite vandenyje čystyti.

21. O Elėazaras vyskupas tarė tiems kareiviams, kurie į karą buvo ėję: tai įstatymas, kurį Ponas Dievas Maižėsiui liepęs:

22. Auksą, sidabrą, varią, geležį, ciną bei šviną,

23. Ir višlab, kas ugnyje išliekti, turite per ugnį leisdami čystyti, kad apšlakstymo vandenimi apčystyta būtų; o vislab tai, kas ugnyje n'išliekti, turite per vandenį leisti.

24. Ir turite savo rubus mazgoti sėkmąją dieną, tai čysti busite; potam turite ateiti į abažą.

25. Ir Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėsiumi tarė:

26. Imk skaitlių plėšimo pagrėbtųjų, taip žmonių, kaip ir galvijų, tu bei Elėazaras vyskupas ir vyresnieji tėvai susirinkimo,

27. Ir duok *pusę tiems, kurie į abažą išėję ir neprietelius išmušę, o antrąją pusę susirinkimui. * Joz. 22, 8.

28. Ir turi Ponui Dievui išrinkti nuo kareivių, kurie į abažą ėję, iš penkerių šimtų po vieną dušią, taip nuo žmonių, kaip nuo bandos, nuo asilų ir nuo avių.

29. Nuo jų pusės turi tai imti ir duoti vyskupui Elėazarui į dovaną Ponui Dievui.

30. Ale iš pusės vaikų Izrael turi imti nuo penkisdešimt po vieną dalyką lobio, taip nuo žmonių, kaip ir nuo visų galvijų, ir turi duoti Lėvytams, kurie sargybę pilnavoja namų Pono Dievo.

31. Ir Maižėsius bei Elėazaras vyskupas *darė, kaip Ponas Dievas Maižėsiui buvo liepęs. * 1 Maiž. 6, 22.

32. O atstanka plėšimo, ką kareiviai buvo išplėšę, buvo šeši šimtai ir septynisdešimtis bei penki tukstančiai avių,

33. Septynisdešimtis ir du tukstančių bandos,

34. Šešisdešimtis ir viens tukstantis asilų,

35. O moteriškių, kurios su vyrais ne susiejusios nei sugulusios buvo, trisdešimtis ir du tukstančių dušių.

36. Ir pusė, kuri tiems iš abažo išėjusiems puolėsi, buvo suskaitant

trys šimtai tukstančių ir trisdešimt bei septyni tukstančiai ir penki šimtai avių;

37. Iš tų puolėsi Ponui Dievui šeši šimtai septynisdešimtis ir penkios avys;

38. Taipojau trisdešimtis ir šeši tukstančiai bandos, iš tų teko Ponui Dievui septynisdešimtis ir viens;

39. Priegtam trisdešimt tukstančių ir penki šimtai asilų, iš tų teko Ponui Dievui šešisdešimtis ir viens;

40. Priegtam žmonių dušių šešiolika tukstančių dušių, iš tų teko Ponui Dievui trisdešimtis ir dvi duši.

41. Ir Maižėsius davė tokią duoklę Pono Dievo vyskupui Elėazarui, kaip jam Ponas Dievas buvo liepęs.

42. Ale antroji pusė, kurią Maižėsius vaikams Izrael pridalijo nuo anų kareivių,

43. Butent pusė, susirinkimui pripuolanti, taipojau buvo trys šimtai tukstančių bei trisdešimt ir septyni tukstančiai ir penki šimtai avių,

44. Trisdešimt ir šeši tukstančiai bandos,

45. Trisdešimt tukstančių ir penki šimtai asilų,

46. Ir šešiolika tukstančių žmonių dušių.

47. Ir Maižėsius ėmęs šitos pusės vaikų Izrael po vieną iš penkisdešimtis, taip galvijų, kaip ir žmonių, davė Lėvytams, sargybę pilnavojantiems prie Dievo namų, kaip Ponas Dievas Maižėsiui buvo liepęs,

48. Ir priėjo vyresnieji ant tukstančių kareivių, butent kurie uždėti buvo ant tukstančių bei ant šimtų, prie Maižėsiaus,

49. Ir tarė jam: tavo tarnai ėmė skaitlių kareivių, kurie po mūsų rankų buvo, ir nei vieno ne pasigendame;

50. Todėl atnešame Ponui Dievui dovanų, ką kožnas radome: aukso rykų, lenciugėlių, rankų rėdyklų, žiedų, auskarų, ir kabelių, kad mūsų dušios suderintos būtų po akių Pono Dievo.

51. Ir Maižėsius ėmė nuo jų drauge su vyskupu Elėazaru tą auksą visokių rykų.

52. O viso aukso dovana, kurią Ponui Dievui davė, buvo šešiolika tukstančių bei septyni šimtai ir penkisdešimtis syklai nuo tų vyresniųjų, kurie ant tukstančių bei ant šimtų buvo.

53. Nėsa kareiviai buvo plėšę, kožnas sau.

54. O Maižėsius su Elėazaru vy-skupu ėmė tą aukšą nuo vyresniųjų ant tukstančių bei ant šimtų, ir įnešė tai į šėtrą susirinkimo, paminklui vaikų Izraël po Dievo akių.

Perskyrimas 32.

Pradžia ėmimo žemės Kanaan.

Vaikai Ruben bei vaikai Gad turėjo labai daug galvijų, ir išsižiūrėjo žemę *Jaėzer bei Gilėad per vietą tinkančią savo galvijams. * Joz. 13, 25. 2 Zom. 24, 5.

2. Ir atėję tarė Maižėsiui bei vy-skupui Elėazarui ir vyriausiems susirinkimo:

3. Žemė Atrot, Dibon, Jaėzer, Nimra, Esbona, Elėale, Sėban, Nėbo bei Bėon,

4. Kurį Ponas Dievas perveikė po akių susirinkimo Izraël, tinka galvijams; o mes, tavo tarnai, turim galvijų.

5. Ir kalbėjo toliaus: jei malonę rādome po tavo akių, tai duok šią žemę savo tarnams palaikytinai, tai mes ne trauksimės per Jordaną.

6. Maižėsius tarė jiems: jūsų broliai į mušį eis, o jūs norite čionai pasilikti?

7. Kam jūs vaikų Izraël *širdis kraipote, kad ne nusitrauktų į tą žemę, kurią jiems Ponas Dievas duos? *5 Maiž. 1, 28.

8. Taipo darė ir jūsų tėvai, kaip aš juos *siunčiau iš Kadės-Barnėos, žemę apžvalgyti. * per. 13, 4. 5 Maiž. 9, 23.

9. Ir kaip *užėję buvo iki upelio Eskol ir regėję tą žemę, tai ė jie iš-kraipė širdį vaikų Izraël, kad ne norėjo į tą žemę eiti, kurią jiems Ponas Dievas norėjo duoti. * per. 13, 24. ė per. 13, 28. s.

10. Ir Pono Dievo papykimas didei pasirodė tuočės, ir prisiekdamas tarė:

11. *Šitie žmonės, kurie iš Egipto išėjo, ir dvidešimt metų seni ir senesni yra, ne tur matyti tos žemės, kurią aš ė Abraomui, Izaokui bei Jokubui prisiekdamas pažadėjau, todėl, kad manę ne sekė viernai;

* per. 26, 65. ė 1 Maiž. 50, 24. 2. Maiž. 33, 1. 5 Maiž. 8, 35.

12. Kaip *tikt Kalėbas, sunus Jepune, Kenesyto, bei Jozuvas, sunus Nuno, nėsa juodu Poną Dievą viernai sekė.

* per. 14, 30.

13. Taipo Pono Dievo papykimas didei pasirodė ant Izraėlio, ir davė juos pusčioje šen ir ten trauktis keturisdešimtis metų, ikikol galą ga-

vo visa ta žmonių eilė, kuri buvo piktai dariusi po Pono Dievo akių.

14. Oštai, jūs stojotės į vietą savo tėvų, kad griešininkų juo daugiaus būtų, ir jus Pono Dievo kerštą ir papykį dar didesnį darytumbite prieš Izraėlį.

15. Nėsa jei jus nuo jo kreipiatės, tai įisai ir dar ilgiaus jus paliks pusčioje, ir jus visus tus žmones prapuldykite.

16. Tai jie priėję tarė: mes tikt avių staldus norime čia pakurti savo galvijams, bei miestus savo vaikams.

17. Ale mes su ginklais gatavi stovėsime į pryšakį pirm vaikų Izraël, iki juos nuvesime į jų vietą. Musų vaikai pasiliks miestuose, murais apvertuose, dėl gyvatininkų tos žemės.

18. Mes ne sugrįšime, iki vaikai Izraël gaus kožnas savo tėviškę;

19. Nėsa mes ne norime su jais dalykus anapus Jordano, bet musų tėviškė testov mums *šiapus Jordano į rytus.

*5 Maiž. 3, 12.

20. Maižėsius tarė jiems: jei taip norite daryti, kad pasigatavijate į mušį po akių Pono Dievo, * Joz. 1, 13.

21. Tai traukitės per Jordaną po akių Pono Dievo, kas jūsų šarvuotas yra, ikikol jis savo neprietelius išvays nuo savo akių,

22. Ir ta žemė paduota būtų po akių Pono Dievo; potam turite sugrįšti ir nekalti buti Ponui Dievui bei Izraėliui; ir taip šitą žemę palaikytinai turėsite po Pono Dievo akių.

23. Ale jei taip daryti ne norite, štai, tai jus susigriešysite prieš Poną Dievą, ir jausite savo grieką, kad jis jus atras.

24. Taigi kurkite miestus savo vaikams ir šėtras savo galvijams, ir darykite, ką kalbėję este.

25. Vaikai Gad bei vaikai Ruben tarė Maižėsiui: tavo tarnai darys, kaip tu, viešpatie, mums liepei.

26. Musų vaikai, moters, turtas ir visi musų galvijai tur buti miestuose Gilėad,

27. Ale mes, tavo tarnai, visi šarvuoti trauksimės kariauti po Pono Dievo akių, kaip tu, mano viešpatie, kalbėjai.

28. Tai liepė Maižėsius dėl jų vy-skupui Elėazarui bei Jozuvui, sunui Nuno, ir vyresniems tėvams gimininių vaikų Izraėlio,

29. Ir tarė jiems: *kad vaikai Gad

bei vaikai Ruben su jumis per Jordaną trauksis, visi gatavi į mušį po Pono Dievo akių, ir žemė jums paduota yra, tai duokite jiems žemę Gilėad palaikytinai. *Joz. 4, 12.

30. Ale jei jie ne traukias su jumis šarvuoti, tai jie tur su jumis dalyką tėviškės gauti žemėje Kanaan.

31. Vaikai Gad bei vaikai Ruben atsakydami tarė: kaip Ponas Dievas kalba tavo tarnams, taip darysime.

32. Mes ginklais gatavi trauksimės po Pono Dievo akių į žemę Kanaan, o savo tėviškės dalyką pasisavysime šiapus Jordano.

33. Taip *davė Maižėsius vaikams Gad bei vaikams Ruben ir pusei giminės Manasės, sunaus Jozėpo, karalystę Siono, karaliaus Amorytų, ir karalystę Ogo, karaliaus Bazane, tą žemę drauge su miestais visuose tuose rubežiuose aplinkui. *5 Maiž. 3, 12, per. 29, 8, Joz. 13, 7, 8.

34. Tai vaikai Gad pakurė Diboną, Atatotą, Aroerį,

35. Atrotą, Sopaną, Jaėzerį, Jėgabėją,

36. Betnimrą ir Betaraną, miestus užrakinamus ir avinyčias.

37. Vaikai Ruben pakurė Esboną, Elėalę, Kiriataimus,

38. Nėbo, Baal-Mėoną, kurių permainė vardus, bei Sibamą; ir davė vardus tiems miestams, kurius jie pakurė.

39. O vaikai *Makyro, sunaus Manasės, įėjo į Gilėadą, ją pergalėjo ir išvarė Amorytus, ten esančius. *1 Maiž. 50, 23.

40. Tai davė Maižėsius Makyru, sunui Manasės, *Gilėadą; ir jisai tenai gyveno. *Ps. 60, 9.

41. O *Jairas, Manasės sunus, nuėjęs laimėjo jos kiemus ir vadino juos Avot-Jair. *5 Maiž. 3, 14.

42. Noba nuėjęs pergalėjo Knatą su jos dukterimis ir vadino ją Nobą pagal savo vardą.

Perskyrimas 33.

Suskaitymas kelionių ir abazų, vietų žmonių Izrael.

Šitos yra kelionės vaikų Izrael, iš Egipto išėjusių, pagal jų abazą per Maižėsį bei Aaroną.

2. Ir Maižėsius aprašė jų išėjimą, kaip jie šalin traukės *pagal paliepimą Pono Dievo; butent tai yra tos kelionės jų keliavimo: *Ps. 77, 21. Jėz. 63, 11, s. Jėr. 2, 6.

3. Jie išsitraukė iš *Raėmsės penkio-

liktąją dieną pirmojo mėnesio, antrąją dieną velykų, †per aukštą rąką visiems Egiptiečiams matant,

*2 Maiž. 12, 37. † Darb. 13, 17.

4. Ir tuočės palaidojant pirmgimiusuosius, kuriuos Ponas Dievas tarp jų buvo ištikęs, nėsa Ponas Dievas ir ant *jų dievų sudą padaręs buvo.

*2 Maiž. 12, 12. Jėz. 19, 1.

5. Iš *Raėmsės išsitraukę apsistojo Sukotuose.

*2 Maiž. 12, 37.

6. Ir išsitraukę iš *Sukotų apsistojo Etame, tas gul prie krašto pusčios.

*2 Maiž. 13, 10.

7. Iš Etamo išsitraukę pasiliko pakalnėje Ajirot, kuri gul Baal-Zepon linkai, ir apsistojo ties Migdol.

8. Iš *Ajirot išsitraukę ėjo per vidurį jurių į pusčią, ir keliavo trijų dienų kelionę pusčioje Etam, ir apsistojo †Maroje. *2 Maiž. 14, 22. †2 Maiž. 15, 23.

9. Iš Maros išsitraukę iškako į *Elymus; čionai buvo dvylika šaltinių ir septynisdešimtis palmos medžių; ir atsiilsėjo čionai.

*2 Maiž. 15, 27.

10. Iš Elymų išsitraukę apsistojo prie švendrų jurių.

11. Nuo švendrų jurių išsitraukę apsistojo *pusčioje Zin. *2 Maiž. 16, 1.

12. Iš pusčios Zin išsitraukę apsistojo Dapkoje.

13. Iš Dapkos išsitraukę apsistojo Alusuje.

14. Iš Alusaus išsitraukę apsistojo *Rapidimuose, tenai žmonės ne turėjo vandens gerti. *2 Maiž. 17, 1.

15. Iš Rapidimų išsitraukę apsistojo *pusčioje Sinai. *2 Maiž. 19, 1.

16. Iš Sinai išsitraukę apsistojo *pagėidimo kapinėse. *per. 11, 34. 35. 5 Maiž. 9, 22.

17. Iš užsigėidimo kapinių išsitraukę apsistojo *Azerotuose. *per. 11, 35.

18. Iš *Azerotų išsitraukę apsistojo Ritmoje. *per. 13, 1.

19. Iš Ritmos išsitraukę apsistojo Rimon-Parėze.

20. Iš Rimon-Parėzo išsitraukę apsistojo Libnoje.

21. Iš Libnos išsitraukę apsistojo Risoje.

22. Iš Risos išsitraukę apsistojo Kejėlatoje.

23. Iš Kejėlatos išsitraukę apsistojo kalnuose Saperų.

24. Iš Saperų kalnų išsitraukę apsistojo Aradoje.

25. Iš Arados išsitraukę apsistojo Makejelotuose.

26. Iš Makejelotų išsitraukę apsistojo Taatoje.

27. Iš Taatos išsitraukę apsistojo Taroje.

28. Iš Taros išsitraukę apsistojo Mitkoje.

29. Iš Mitkos išsitraukę apsistojo Asmonoje.

30. Iš Asmonos išsitraukę apsistojo Mozerotuose.

31. Iš Mozerotų išsitraukę apsistojo *Bne-Jaëkonuose. *5 Maiž. 10, 6.

32. Iš Bne-Jaëkonų išsitraukę apsistojo Orgidgadyje.

33. Iš Orgidgadžio išsitraukę apsistojo Jatbatoje.

34. Iš Jatbatos išsitraukę apsistojo Abronoje.

35. Iš Abronos išsitraukę apsistojo Ezeongabėryje.

36. Iš Ezeongabėrio išsitraukę apsistojo pusčioje *Zin, tai yra Kadės. *per. 20, 1.

37. Iš Kadės išsitraukę apsistojo prie kalno Oro prie rubežiaus žemės Edom.

38. Tai *užėjęs vyskupas Aaronas ant kalno Oro pagal Pono Dievo paliepimą numirė tenai keturisdešimtamete išėjimo vaikų Izrael iš žemės Egipto, pirmoje dienoje penktojo mėnesio, *per. 20, 25. 5 Maiž. 32, 50.

39. Sulaukęs šimtą dvidešimt ir tris metus.

40. O *Aradas, Kananytų karalius, gyvenąsis į pietus žemės Kanaan, išgirdo vaikus Izrael ateinančius. *per. 21, 1.

41. O nuo kalno Oro išsitraukę apsistojo Zalmonoje.

42. Iš Zalmonos išsitraukę apsistojo Punone.

43. Iš Punono išsitraukę apsistojo *Obotuose. *per. 21, 10.

44. Iš Obotų išsitraukę apsistojo *Igimuose, arti kalnų Abarim rubežiuose Moabytų. *per. 21, 11.

45. Iš Igimų išsitraukę apsistojo Dibon-Gadyje.

46. Iš Dibon-Gadžio išsitraukę apsistojo Almon-Diblatajimuose.

47. Iš Almon-Diblatajimų išsitraukę apsistojo kalnuose Abarim ties Nėbo.

48. Iš kalnų Abarim išsitraukę apsistojo laukuose Moabytų arti Jordano ties Jėrikos.

49. O apsistojo nuo Bet-Jėsimotų iki pločiumi *Sitimų laukų Moabytų. *per. 25, 1.

50. Ir Ponas Dievas kalbėjo su Maižėsiumi tuose laukuose Moabytų arti Jordano ties Jėrikos ir tarė:

51. Kalbėk su vaikais Izrael ir sakyk jiems: kad busite perėję Jordaną į žemę Kanaan, *2 Maiž. 23, 31.

52. Tai turite visus čionai gyvenančius pravaryti iš jūsų akių, ir visus jų stulpus, ir visus jų lietuosius abrozus išpustyti, ir visas jų aukštybes sugaišinti:

53. Kad taipo jus tą žemę įgavę toje gyventumbite, nėsa aš jums tą žemę daviau, kad jus ją pasisavintumbite.

54. Ir turite tą žemę išdalyti *per burtą tarp savo giminių; tiems, kurių daug yra, turite tiek daugiau pridalyti, ir tiems, kurių maž yra, turit tiek mažiaus pridalyti. Kaip burtą kožnam tenai puola, taip jis tur gauti, pagal gimines jų tėvų. *per. 26, 55. Joz. 14, 2

55. Ale jei gyvatininkus tos žemės ne pravarysite iš savo akių, tai tie, kurius paliekate, *bus jums erškėčiais į jūsų akis ir dyguliais į jūsų pašonius; ir jus didei spaus toje žemėje, kurioje gyvenate. *Vald. 2, 3.

56. Taipgi tada bus, kad aš jums lygiai taip darysu, kaip mislyjau jiems daryti.

Perskyrimas 34.

Rubežiai pažadėtosios žemės; kaip, ir per kurius tur išdalyta buti.

Ir Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėsiumi tarė:

2. Paliepk vaikams Izrael ir sakyk jiems: kad jus į žemę Kanaan įeisite, tai ta žemė, kuri jums į tėviškės dalyką teks žemėje Kanaan, tur savo *rubežių turėti. *2 Maiž. 23, 31.

3. Kraštas į *pietustur pradėti prie pusčios Zin pas Edomą, kad jūsų rubežius į pietus būtų nuo galo *druskos jurių, kurios į rytus yra; *Joz. 15. 1. 1 Maiž. 14, 3.

4. O kad tasai rubežius kreiptų nuo pietų aukštyn Akrabimopi ir eitų per Ziną, o jo galas nuo pietų iki Kadės-Barnėai ir nueitų iki kiemui Adarui, ir eitų per Azmoną,

5. Ir kreiptųsi nuo Azmono iki upeilio Egipto, ir jo galas būtų prie jurių.

6. Ale rubežius į vakarus tur šitas buti: butent didžiosios jurės, tai testov jūsų rubežius į vakarus.

7. Rubežius į šiaurę tur šitas buti:

jūs turite matuoti nuo didžiųjų jurių iki kalnui Orui,

8. O nuo kalno Oro matuoti, iki iškanki į *Amatą, kad jis išeitų į rubežių Zedado, * per. 13, 22.

9. O šito rubežiaus galas ties Sipronu, o jo galas būtų pas kiemą Enaną. Tai testov jūsų rubežius į šiaurę.

10. Ir turite sau matuoti rubežių į rytus nuo kiemo Enano iki Sėpamo;

11. O rubežius te eiti žemyn iš Sėpamo į Ribloną Ajine prieš rytus, po tam te eiti žemyn ir te kreipias į šalį *jurių Kinėret į rytus, * 5 Maiž. 3, 17.

12. Ir tur eiti žemyn iki Jordanui, kad jo galas būtų druskos jurės. Tai *testov jūsų žemė su savo rubežiais aplinkui. * Joz. 13, 23.

13. Ir Maižėsiaus paliepdamas vaikams Izrael tarė: tai ta žemė, kurią jus per burtą tarp savęs turite dalytis, kurią Ponas Dievas paliepė devynioms giminėms bei pusei giminei duoti.

14. Nėsa *giminė vaikų Rubėn, namų jų tėvo, bei giminė Gado, jų tėvo namų, ir pusė giminės Manasės savo dalyką ėmė. * per. 32, 33.

15. Tai po tiedvi gimini bei ta pusė giminės savo tėviškės dalyką be tur šiapus Jordano ties Jėrikos į rytus. * per. 32, 32.

16. O Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėsiumi tarė:

17. Tai vardai tų vyrų, kurie tą žemę jums tur išdalyti: vyskupas *Elėazaras bei †Jozuvas, sunus Nuno. * Joz. 14, 1. per. 21, 1. + 5 Maiž. 1, 38.

18. Prie to turite imti kožnos giminės kunigaikštį, žemę išdalyti.

19. O tai tų vyrų vardai: Kalėbas, sunus Jepunės, giminės Judo;

20. Semuėlas, sunus Amiudo, giminės Simėono;

21. Elidadas, sunus Kislono, giminės Benjamino;

22. Buki, sunus Jagli, vyriausiasis giminės vaikų Dan;

23. Aniėlas, sunus Epodo, vyriausiasis giminės vaikų Manasės, iš vaikų Jozėpo;

24. Kemuėlas, sunus Siptano, vyriausiasis giminės vaikų Epraimo;

25. Eliazapanas, sunus Parnako, vyriausiasis giminės vaikų Sėbulon;

26. Paltielas, sunus Asano, vyriausiasis giminės vaikų Izašaro;

27. Ajiudas, sunus Selomi, vyriausiasis giminės vaikų Asėrio;

28. Pėdaėlas, sunus Amijudo, vyriausiasis giminės vaikų Naptalimo.

29. Tai tie, kuriems Ponas Dievas liepė, kad vaikams Izrael gyvatas išdalytų žemėje Kanaan.

Perskyrimas 35.

Apie Lėvytų miestus, valnybės miestus, ir žmogaus (netyčiomis) užmušimą.

Ir Ponas Dievas kalbėjo su Maižėsiumi ant lauko Moabytų prie Jordano ties Jėrikos ir tarė:

2. Paliepk vaikams Izrael, kad *Lėvytams miestų duotų iš savo tėviškės dalykų, kur jie gyventi galėtų; * Joz. 21, 2.

3. Priegtam prymiesčius aplink miestus taipojau turite Lėvytams duoti, kad jie tuose miestuose gyventų, o prymiesčiuose savo bandą ir lobį ir visokių galvijėlių turėtų.

4. O plotis prymiesčių, kuriuos jie Lėvytams duosti, tur tukstančių mastų tvirti už miestų murų aplinkui.

5. Taigi turite matuoti lauke pas miestą nuo krašto į rytus du tukstančių mastų, o nuo krašto į pietus du tukstančių mastų, o nuo krašto į vakarus du tukstančių mastų, o nuo krašto į šiaurę du tukstančių mastų, kad miestas viduryje būtų. Tai tur jų prymiesčiai buti.

6. O tarp tų miestų, kuriuos Lėvytams duosite, turite šešis *valnybės miestus duoti, kad ten galėtų įbėgti, kas žmogų užmušęs. O per tus aukščiau dar turite keturisdešimtis ir du miestu duoti, * per. 35, 13. 3 Maiž. 21, 13. 5 Maiž. 4, 41. per. 19, 2. 9. Joz. 20, 2.

7. Kad *visų miestų, kuriuos Lėvytams duodate, būtų keturisdešimtis ir aštuoni su jų prymiesčiais. * Joz. 21, 14.

8. O turite tų * tiek daugiau duoti iš tų, kurie daug aptur tarp vaikų Izrael, ir tiek mažiau iš tų, kurie maž aptur; kožnas pagal savo tėviškės dalyką, jam pridalytą, tur miestų duoti Lėvytams. * per. 26, 56.

9. Ir Ponas Dievas kalbėdamas su Maižėsiumi tarė:

10. Kalbėk su vaikais Izrael ir sakyk jiems: kad per Jordaną pereisite į žemę Kanaan,

11. Turite miestų išrinkti, kad valnybės miestais būtų, kur bėgti galėtų, kas žmogų netyčiomis užmuša.

12. O tur tarp jūsų tokie *valny-

bės miestai buti prieš kraujo atkeršytojį, kad tam ne reiktų mirti, kursai žmogų užmušė, pirmiaus, pakol dar nestovėjęs po akių susirinkimo provoje.

* Pam. 18, 10. Rym. 5, 9.

13. O tu miestų, kuriuos duosite, tur šeši valnybės miestai buti.

14. Tris turite duoti *šiašal Jordano, o tris žemėje Kanaan. * 5 Maiž. 4, 41.

15. Tai tie šeši valnybės miestai, taip vaikams Izrael, kaip ir svetimiems ir šeimynai pas jus, kad tenai bėgtų, kas žmogų netyčiomis užmušęs.

16. Kas kokį žmogų * geležimi muša, ir šis miršta, tai tas razbaininkas yra ir tur mirte mirti.

* 5 Maiž. 19, 11. s.

17. Jei jį akmenimi meta, (kuriuomi kas gal užmuštas buti), o jis iš to miršta, tai jis razbaininkas ir tur mirte mirti.

18. O jei jį muša medžiu, (kuriuomi kas gal užmuštas buti), o jis miršta, tai jis razbaininkas ir tur mirte mirti.

19. Kraujo atkeršytojis tur tą razbaininką nužudyti, kaip jis mušė, taip ir jį reik užmušti.

20. * Jei jį iš n'apykantos stumia, arba meta ką ant jo tykodamas, o jis miršta;

* 5 Maiž. 19, 11.

21. Arba muša jį neprieteliškai savo ranka, kad jis miršta, tai tur mirte mirti jį mušėsis; nėra jis razbaininkas; kraujo atkeršytojis tur jį nužudyti.

22. Ale jei jį netyčiomis stumia nepykdamas, arba ką ant jo meta iš nežinių,

23. Arba kokį akmenį, nuo kurio kas mirti gal, o jo ne matęs ant jo meta, kad jis miršta; o jis ano neprietelis ne yra, nei jam pikto ko ne velyjo:

24. Tai susirinkimas tur sudyti tarp to, kursai mušęs, bei kraujo atkeršytojo toje provoje.

25. O susirinkimas tur tą, kurs užmušęs, išgelbėti iš rankos kraujo atkeršytojo ir tur jį vėl atgrįždinti į tą valnybės miestą, į kurį bėgęs buvo; ir jis tur čia jau pasilikti iki * vyriausiam vy-skupui, † šventuoju aliejum apmōstyta, numirus,

* Sak. 9, 11. Ebr. 9, 15. † 3 Maiž. 21, 10.

26. Ale jei tas žmogžudys iš rubežių savo valnybės miesto išeis, kur nubėgęs buvo,

27. O kraujo atkeršytojis jį randa iš rubežiausjo valnybės miesto išėjusį ir jį užmuša, tas to kraujo tur nekaltas buti.

28. Nėsa jam reikėjo pasilikti savo valnybės mieste iki vyriausiam vy-skupui numirus, o numirus vyriausiam vyskupui vėl ant gyvatos savo tėviškės atgrįšti.

29. * Tai jums tur prova buti į eilių eilę jūsų vaikų, kur jus gyvenate.

* 2 Maiž. 27, 21. per. 30, 21.

30. Razbaininką reik nužudyti pagal * burną dviejų liudininkų; vienas liudininkas ne tur atsakyti prieš dušią žudytinai.

* Ev. Jon. 8, 17. s.

31. O ne turite suderėjimą priimti už razbaininko dušią, nėra jis smertį pelnęs yra, ir jis tur žudytas buti.

32. Ir ne turite suderėjimą priimti už tą, kursai į valnybės miestą bėgęs yra, kad atgrįštų gyventi žemėje, iki vyskupui numirus.

33. O ne išgėdinkite tą žemę, kurioje gyvenate; nėra kas krauju nukaltęs, tas žemę išgėdina; o žemė negal dėl kraujo suderinta buti, joje pralietojų, * kaip tikt krauju to, kursai jį praliejo. * 1 Maiž. 9, 6.

34. Ne apbaurinkite tą žemę kurioje gyvenate, kurioje ir aš gyvenu! nėra Aš esmi Viešpats, * tarp vaikų Izrael gyvenąsis.

* 2 Maiž. 29, 45.

Perskyrimas 36.

Dukterų Zelapėado klausymas apie tėviškės dalyką ir Maižėsiaus atsudijimas.

O vyresnieji tėvai giminių Gilėado, sunaus Makiro, sunaus Manasės, iš giminės vaikų Jozėpo, prieję kalbėjo su Maižėsiumi ir po akių kunigaikščių, vyriausiųjų tėvų vaikų Izrael,

2. Ir tarė: mielas viešpatie! Ponas Dievas liepė, kad ta žemė tėviškės dalykui duota būtų * per burtą vaikams Izrael; o tu, † mielas viešpatie, liepei vardan Pono Dievo, kad tėviškės dalykas Zelapėado, mūsų brolio, jo dukterimis duotas būtų. * per. 26, 55. 56. † per. 27, 6. 7. Joz. 17, 3.

3. Kad kas iš giminių vaikų Izrael jas per pačias veda, tai mūsų tėvo tėviškės dalykas mažyn eis; ir kiek jos tur, prisidės prie tėviškės dalyko tos giminės, kurioje jos yra, taip mūsų tėvo tėviškės dalykas mažyn eiti.

4. Sulaukus-gi * grįžtmetį vaikų Izrael, tai jų tėviškės dalykas prisidės prie tėvoniškojo dalyko šitos giminės, kur jos yra; taip mūsų tėvo tėviškės dalykas mažyn eiti tiek, kiek jos tur.

* 3 Maiž. 25, 10. 13.

5. Maižėšius liepė vaikams Izraël pagal paliepiamą Pono Dievo ir tarė: giminė vaikų Jozėpo, kas teisų, kalbėjo.

6. Tai yra, ką Ponas Dievas dukterims Zelapėado liepia ir sako: jos te teka, kaip joms patink; tiktai, kad jos tekėtų į eilę giminės savo tėvo,

7. Kad ne pultų tėviškės dalykai vaikų Izraël nuo vienos giminės ant kitos; nėra kožnas vaikų Izraël tur pasilikti prie tėviškės dalyko giminės savo tėvo.

8. Ir visos dukters, tėviškės dalyko turinčios giminėse vaikų Izraël, tur tekėti už vieno iš giminės eilės savo tėvo, kad kožnas vaikų Izraël savo tėvo tėviškę palaikytų,

9. O nei vienas tėviškės dalykas nuo vienos giminės ne pultų ant kitos, bet kožnas pasilikytų prie savo tėviškės giminėse vaikų Izraël.

10. Kaip Ponas Dievas Maižėšiu buvo paliepęs, taip darė dukters *Zelapėado: * per. 2b, 33.

11. Maėla, Tirza, Agla, Milka bei Noa, ir tekėjo už vaikų savo dėdžių,

12. Giminės vaikų Manasės, sunaus Jozėpo. Taip pasiliko jų tėviškės dalykas prie giminės eilės jų tėvo.

13. Tai prisakymai bei provos, kurias Ponas Dievas paliepė per Maižėšių vaikams Izraël *ant laukų Moabytų pas Jordaną ties Jėriko. * per. 33, 50.

Penkta knyga Maižėsiaus.

Perskyrimas 1.

Dievo geradėjystės; Izraėlitėnų nedėkingystė.

Šitie yra žodžiai, kuriuos Maižėšius kalbėjo visiems Izraėlitėnams anapus Jordano pusčioje ant lauko ties švendrų juriomis, tarp Paran ir tarp Topėl, Laban, Azerot ir Dizaab,

2. Vienuolika dienų kelionės nuo *Orėb per kelią kalnų Sėir iki Kadės-Barnėai. * 2 Maiž. 3, 1. 1 Kar. 19, 8.

3. Ir nusidavė keturisdešimtame mete pirmoje dienoje vienuoliktojo mėnesio, tai kalbėjo Maižėšius su vaikais Izraël vislab, ką Ponas Dievas jiems sakyti jam buvo liepęs,

4. Kaip jis *Sioną, Amorytų karalių, Esbone gyvenantį, buvo pergalėjęs, priegtam ir Ogą, karalių Bazano, Astarote bei Edrėjuose gyvenantį. * 4 Maiž. 21, 24, 33, 35.

5. Anapus Jordano žemėje Moabytų pradėjo Maižėšius išguldyti šį zokaną ir sakė:

6. Viešpats, mūsų Dievas, kalbėjo su mumis pas kalną Orėb ir sakė: jus *jau gana ilgai laikėtės prie šio kalno; * Maiž. 19, 1. 4 Maiž. 10, 11, 12.

7. Ir atsigręžę nusitraukite iki kalnų Amorytų ir iki visų jų kaimynų lauke ant kalnų ir pakalnėje, prieš pietus ir prieš krantą jurių, žemėje Kanaan, iki kalno Libanon ir *iki didžiosios upės Part. * 1 Maiž. 15, 18.

8. Štai, *aš jums tą žemę, čia po akių esančią, daviau; eikit ir imkit tą, kurią

Ponas Dievas jūsų tėvams, Abraomui, Izaokui ir Jokubui prisiekdamas pažadėjo, kad tą jiems ir jų vaikams po jų gyvuosiantiems norėtų duoti. * 1 Maiž. 12, 7.

9. Tai *aš tuočės jums sakiau: aš ne galiu jus viens valdyti; * 2 Maiž. 18, 18.

10. Nėsa Viešpats, jūsų Dievas, jus padaugsino, kad šiandien jūsų daugumas yra, kaip *žvaigždžių prie dangaus. * 1 Maiž. 15, 5.

11. Viešpats, jūsų tėvų Dievas, jūsų dar daug tukstančių daugiau te daro ir te žegnoja jus, kaip jums žadėjęs!

12. Kaip galiu aš viens tokią procę ir darbą ir vaidus jūsų iškentėti?

13. Prirodykite man *išmintingus, protingus ir valdyti išmanančius vyrus iš savo giminių, tus aš jums į valdonus įdėsu. * 2 Maiž. 18, 21.

14. Tai jus man atsakydami tarėte: tai geras daiktas, ką tu sakai ir daryti nori.

15. Tai *aš ėmęs valdonus jūsų giminių, išmintingus ir daug žinančius vyrus, įdėjau tus jums į valdonus ant tukstančių, ant šimtų, ant penkisdešimtis ir ant dešimtis, ir urėdininkus tarp jūsų giminių; * 2 Maiž. 18, 25.

16. Ir liepdamas tuočės jūsų sudžioms sakiau: perklausinėkite savo brolius, ir *tikrą provą darykite kožnam, taip savo broliui, kaip ir svetimam. * per. 16, 18, 19, a.

17. Provą darydami *ne atbokite nei jokio žmogaus; bet vargdienį taip turite girdėti, kaip didį poną, ir nei jokio žmogaus nesibijotis; nėra jus †Dievo vietoje provą laikote. O jei

kokia prova jums persunki butų, tai tą man paduokite, kad aš tą girdėčiau.

* per. 16, 19. † 2 Nus.Kar. 19, 6.

18. Taipo aš jums tuočės paliečiau vislab, kas jums puolės daryti.

19. Tai iškeliauvome iš Orėb ir per-vaikščiojome visą pusčią, kuri didi ir baisinga yra, kaipojus tą matėte ant kelio iki kalno Amorytų, kaip Viešpats, mūsų Dievas, mums buvo liepęs; ir nuėjom iki *Kadės-Barnėa. * 4 Maiž. 20, 1. 14.

20. Tai sakiau aš jums: jus perėjote iki kalno Amorytų, kurį Viešpats, mūsų Dievas, duos mums.

21. Pamatykite žemę, po akių esančią, kurią Viešpats, tavo Dievas, tau davęs; keliauk aukštyn ir paveldėk ją, kaip Viešpats, tavo tėvų Dievas, pažadėjo; nesibijokis ir nieko ne pabugk!

22. Tai jus visi pas manę atėję sakėte: nusiųskime vyrus pirma, kurie tą žemę perveizdėtų ir mums atsakytų, katru keliu mes į ją įsitrauktumbim, ir miestus, į kuriuos mes įeitumbim. * 4 Maiž. 13, 3.

23. Tai man pamėgo, ir išskiriau iš jūsų dvylika vyrų, iš kožnos giminės vieną.

24. Kaip tie atstojo ir aukštyn užėjo ant kalnų, o iki *upelio Eskol priėjo, tai perveizdėjo ją, * 4 Maiž. 13, 24.

25. Ir drauge ėmę vaisiaus tos žemės parnešė mums žemyn, ir atsakydami mums tarė: ta žemė gera yra, kurią Viešpats, mūsų Dievas, mums davė.

26. Ale *jus ne norėjote nusitraukti ir nepaklusnus buvote žodžiams Viešpaties, savo Dievo, * 4 Maiž. 14, 1. s.

27. Ir *murmėdami savo šėtrose sakėte: Ponas Dievas ant mūsų supyko, todėl mus išvedė iš Egipto žemės, kad mus į Amorytų rankas duotų, mus išgaišinti. * Ps 106, 25.

28. Katrul mes aukštyn eisime? mūsų broliai mūsų širdis didei drebancias padarė sakydami: „anie žmonės didesni ir aukštesni yra už mus, miestai labai didi ir *iki dangaus užmuryti; priegtam ir vaikus Enakim čia jau matėme.“

* 1 Maiž. 11, 4. 5 Maiž. 9, 1. Joz. 14, 8.

29. Bet aš jums sakiau: ne nusi-gąskite ir nesibijokitės jų.

30. Viešpats, jūsų Dievas, pirm jūsų tenai nusitraukia, ir jis *už jus kariaus, kaip jis tatai esti daręs Egipto žemėje po jūsų akių, * 2 Maiž. 14, 14. 25. Joz. 10, 14.

31. Ir pusčioje, kur tu matei, kaipoj

Viešpats, tavo Dievas, tavę nešiojo, kaipoj vyras savo vaiką nešioja, per visą tą kelią, ant kurio jus vaikščiojote, ikikol ant šios vietos atėjote.

32. Ale jus tai už nieką laikėte, kad jus Viešpačiui, savam Dievui, butumbite įtikėję,

33. Kurs *pirm jūsų ėjo, vietą jums parodyti, kur jums reiktų apsisistoti, naktį ugnyje, kad jums kelią rodytų, kuriuomi keliautumbite, o dieną debesyje.

* 2 Maiž. 13, 21.

34. Bet Ponas Dievas girdėjęs jūsų šauksmą supyko ir prisiekdamas tarė:

35. *Nei vienas tos nelabos giminės ne matys tą gerąją žemę, kurią jų tėvams duoti prisiekiau, * 4 Maiž. 14, 23.

36. Tiktai *Kalėbas, sunus Jepune, tas matys ją, ir jam aš duosiu tą žemę, ant kurios jis užėjęs, ir jo vaikams, todėl, kadangi jis viernai Poną Dievą sekė. * 4 Maiž. 14, 30.

37. O Ponas Dievas ir *ant manęs supyko jūsų dėlei ir tarė: ir tu ne įeisi į tą žemę. * 4 Maiž. 20, 12. s.

38. Ale *Jozuvas, sunus Nuno, tavo tarnas, tas įeis; tą tu įdrąsinki, nės jis Izraelitėnams jų tėviškę išdalys. * 4 Maiž. 11, 28.

39. Ir jūsų vaikai, *apie kuriuos jus sakėte, kad jie plėšimui teks, ir jūsų sunus, kurie šiandien dar nei gero, nei pikto ne išmano, tie įeis; tiems aš tą žemę duosiu, ir jie gaus ją. * 4 Maiž. 14, 31.

40. Bet *jus atsigręžę keliaukite į pusčią keliu prieš švendrų jures. * per. 2, 1.

41. Tai jus atsakydami tarėte man: *mes Ponui Dievui susigriešijom, mes jau norime aukštyn eiti ir kariauti kaip Viešpats, mūsų Dievas, mums prisakęs. O kaip pasitaisėte, kožnas savo šarvu, ir jau norėjote užsitraukti ant kalno, * 4 Maiž. 14, 40.

42. Tarė Ponas Dievas man: sakyk jiems, kad *nesitrauktų aukštyn ir ne kariautų, nės aš ne esmi tarp jų, kad ne butumbite išmušti nuo savo neprietelių. * 4 Maiž. 14, 42.

43. Kaip aš tai jums sakiau, jus tačiau ne klausėte ir ne paklusote žodžiui Pono Dievo, ir ant savęs pasitikėdami užsitraukėte aukštyn ant kalno.

44. Tai *Amorytai, ant kalno gyvenę, prieš jus išsitraukė ir varė jus, kaip bitys daro, ir mušė jus Sėire iki Orma. * 4 Maiž. 14, 43.

45. Tai jus pargrįžę tiesa verkėte po akių Pono Dievo, ale Ponas Dievas jūsų balso ne norėjo išklaudyti, ir ne prigrįžė savo ausis jusumpi.

46. Taip o Kadėse pasilikote ilgą čėsą.

Perskyrimas 2.

Apie pergalejimą prieš Amorytus.

Tai mes atsigręžę *nusitraukėme į pusčią ant kelio prieš švendrų jures, kaip Ponas Dievas įman sakė, ir keliavome aplink kalnus Sėir gerą čėsą.

* 4 Maiž. 21. 4. † 5 Maiž. 1, 40.

2. Ir Ponas Dievas tarė man:

3. Jau dabar gana aplink tą kalną keliavote, kreipkitės į šiaurę.

4. Ir prisakydamas žmonėms tark: jus eisite per rubežius *savo brolių, vaikų Esavo, Sėire gyvenančių, ir jie bijosis jūsų. Ale gerai saugokitės, * 4 Maiž. 20, 14.

5. Kad su jais ne kariautumbite, nės aš ne duosiu jums jų žemės nei pado platumo, nės *kalną Sėir aš vaikams Esavo daviau gyventinai. * 1 Maiž. 36, 8, 43.

6. Valgi už pinigų iš jų turite pirkti, kad valgytumbite; o vandenį taip jau už pinigų turite pirkti, kad gertumbite.

7. Nėsa Viešpats, tavo Dievas, tavę peržegnojo visuose darbuose tavo rankų, jisai tavo kelionę širdingai apdumojo per šią didelę pusčią; ir per keturisdešimtis metus Viešpats, tavo Dievas, su tavimi buvo, kad tu nieko nestokojai.

8. O kaip mes žemę savo brolių, vaikų Esavo, ant kalno Sėir gyvenančių, perkeliavome ant kelio laukų Elat bei Ezeongabēr, mes atsikreipėme ir ėjome keliu pusčios Moabytų.

9. Tai Ponas Dievas sakė man: idant ne pažeisk Moabytų nei vieno, neiği prieš juos kariauk! nės aš jų žemėje tau ne duosiu gyventi, nės aš žemę *Ar Loto vaikams daviau gyventi. * 1 Maiž. 19, 37.

10. Emymai kitą kartą toje gyveno, tie buvo didi, druti ir didžio stomens žmonės, lygiai kaip *Enakymai.

* per. 1, 28. 4 Maiž. 13, 23.

11. O ir tus laikė už milžinus, lygiai kaip Enakymus; o Moabytai juos taip jau praminė Emym.

12. O kitą kartą Sėire gyveno ir *Orytai; o vaikai Esavo pravarė ir išpuštijo tus pirm savęs ir jų vietoje čia gyveno, kaip o Izraelitėnai darė tai žemei savo paveldėjimo, kurią Ponas Dievas jiems davė. * 1 Maiž. 14, 6. per. 36, 20.

13. Taigi atsikėlę keliaukite per *upę Sarėd. Ir mes perkeliavome. * 4 Maiž. 21, 12.

14. Ale čėsas, kuriame mes iš Kadės-Barnėos iškeliavome, ikikol per upę Sarėd persigavome, buvo trisdešimtis ir aštuoni metai, kad visi tie vyrai numirtų abažė, *kaip Ponas Dievas jiems buvo prisakęs. * 4 Maiž. 14, 23. 29. 33. per. 26, 65.

15. Priegtam *ir Dievo ranka sunki buvo prieš juos, kad jie išgaišinti būtų iš abažo, ikikol visi išmirtų.

16. Ir kaip tie vyrai visi prapuolė ir numirė tarp žmonių, * 2 Maiž. 9, 3. 1 Zom. 12, 15.

17. Kalbėjo Ponas Dievas su manimi tardamas:

18. Tu dabar per rubežius Moabytų keliausi pas Arą,

19. Ir arti prieisi vaikus Amon; tiems tu nieko ne daryk, neiği prieš tus kariauk! nės aš žemės vaikų Amon tau nieko ne duosiu gyventinai, nės aš tą vaikams Loto gyventinai daviau.

* 1 Maiž. 19, 38.

20. Ir ta žemė laikoma buvo už milžinų žemę, ir milžinai kitą kartą toje gyveno, o Amonytai tus vadino Samesumym.

21. Tie buvo aukšti, druti ir didžio stomens žmonės, lygiai kaip Enakymai; ir Ponas Dievas tus išgaišino pirm jų, ir davė jiems jų žemę gyventinai, kad jų vietoje čia gyventų,

22. Kaip o jis darė su vaikais Esavo, ant kalno Sėir gyvenančiais, kaip jisai Orytus jų dėlei išpuštijo ir davė jiems jų žemę gyventinai, kad jų vietoje čia gyventų iki šiai dienai.

23. O Kaptorymai pasikėlę iš Kaptoro išgaišino *Avymus Azeryme gyvenančius iki Gazos ir gyveno čia jau jų vietoje.

* 2 Kar. 17, 24. 31.

24. Pasikėlę iškeliukite ir eikite per *upelį Arnon. Štai, aš Sioną, Amorytų karalių Eshone, daviau į tavo rankas su jo žeme; pradėk tą pasisavinti ir kariauk prieš jį. * Joz. 12, 1.

25. Šiandien aš pradėsiu, kad tavęs bijotų ir išsigastų visi žmonės po visu dangumi, kad apie tavę girdėdami prisibijotų ir apaltų dėl tavo atėjimo.

26. Tai *aš sūnčiaus paslus iš pusčios iš ryto pas Sioną, karalių Esbono, ir pakajingais žodžiais jam sakydinau:

* 4 Maiž. 21, 21. Vald. 11, 19.

27. Aš noru *per tavo žemę keliauti,

ir kur kelią rasu, čia keliausu; ir iš kelio ne išsikreipsu nei ant dešinės, nei ant kairės.

* 4 Maiž. 21, 22.

28. Valgio tu man už pinigų par-duosi, kad valgyčiau, ir vandens man už pinigų duosi, kad gerčiau; aš tikt pėsčias perdėm eisu;

29. *Kaip vaikai Esavo, Sėire gyveną, ir Moabytai, Are gyveną, man darė; ikikol persigausu per Jordaną į žemę, kurią Ponas Dievas duos mumus.

* 4 Maiž. 20, 19.

30. Ale *Sionas, karalius Esbono, ne norėjo mus praleisti. Nėsa Viešpats, tavo Dievas, užkietino jo dušią ir perleido labai piktą pastoti jo širdį, kad jį tau į tavo rankas duotų, kaip dabar regima yra.

* per. 29, 7. 4 Maiž. 21, 23.

31. Ir Ponas Dievas sakė man: štai, aš pradėjau *Sioną ir jo žemę duoti į tavo rankas; pradėkite įveikti ir įgyventi jo žemę.

* 4 Maiž. 21, 21. s. Ps. 136, 19, 20.

32. Ir Sionas mums priešais išėjo su visais savo žmonėmis kariauti į Jazą.

33. Ale Viešpats, mūsų Dievas, padavė jį mums, kad mes jį išmušėme ir jo vaikus ir visus jo žmones.

34. Tai mes tuočės įgavome visus jų miestus irgi *nužavinome visus jų miestuose esančius, ir vyrus ir moteres ir vaikus, irgi nei vieno ne palikome.

* per. 3, 6, 7.

35. Tikta galvijus mes sau pasilaikėme ir turta miestų, kuriuos laimėjome,

36. Pradėjus nuo Aroër, kurs prie kranto upės Arnon yra, ir nuo miesto pas vandenį iki Gilėad. Ne buvo nei vieno miesto, kurs mūsų būtų galėjęs atsiginti; Viešpats, mūsų Dievas, tai vislab padavė mums.

37. Tikta į žemę vaikų Amon ne galėjai nukakti, neigi to ką gauti, kas pas upę Jabok buvo, neigi miestų ant kalno, neigi viso to, ką Viešpats, mūsų Dievas, mums buvo uždraudęs.

Perskyrimas 3.

Ogas, karalius Bazane, pergaltas.

Ir mes atsigręžę užkeliavome keliu į Bazaną; ir *Ogas, karalius Bazano, išėjo mums priešais su visais savo vyrais kariauti pas Edrei.

* 4 Maiž. 21, 33. 5 Maiž. 29, 7.

2. Bet Ponas Dievas tarė man: nesibijokis jo, nės jį ir visus jo vyrus ir jo žemę į tavo rankas daviau, ir turi jam

daryti, kaip tu Sionui, Amorytų karaliui, Esbonė gyvenančiam, esi daręs.

3. Taipo Viešpats, mūsų Dievas, ir karalių Ogą Bazane mums davė į mūsų rankas su visais jo žmonėmis, kad mes jį išmušėme, kad nieko jamui ne liko.

4. Tai mes tuočės laimėjome visus jo miestus, ir ne buvo nei vieno miesto, kurį jam ne butumbim atėmę, šešisdešimts miestų, visą šalį Argob karalystėje Ogo Bazane.

5. Visi šie miestai buvo druti, su aukštais murais, vartais ir užkaiščiais; o priegtam ir labai daug miestelių be murų.

6. Ir *nužavinome juos, lygiai kaip mes su Sionu, Esbono karaliumi, darėme. Visus jų miestuose esančius nužavinome draug su vyrais, moterimis ir vaikais.

* per. 2, 34, 35.

7. Bet visus galvijus ir turta iš miestų mes sau pasilaikėme.

8. Taipo mes tuočės išveržėme tą žemę iš rankų tų dviejų karalių Amorytų anapus Jordano, nuo upės Arnon iki kalno Ermon,

9. [Kurį Zidonytai *Sirion vadina, o Amorytai vadina jį Sėnir,]

* per. 4, 48. Ps. 29, 6.

10. Visus miestus ant plyno, ir visą žemę Gilėad, ir visą žemę Bazan iki Salka bei Edrei, miestus karalystės Ogo Bazanė.

11. Nės tikta viens karalius Ogas iš Bazano dar buvo išlikęs iš milžinų; štai, jo geležinė lova yra čia Rabate (mieste) vaikų Amon, devynių mastų ilga, o keturių plati, pagal vyro alkunę matuojant.

12. Tą žemę mes įveikėme tuočės, pradėję nuo Aroër, pas upelį Arnon gulinčio. Ir *aš daviau pusę kalnų Gilėad su jų miestais Rubėnytams ir Gadytams.

* 4 Maiž. 32, 33.

13. Bet palaiką kalnų Gilėad ir visą žemę Bazan karalystės Ogo daviau pusei giminės Manasės, visą šalį Argob, žemei Bazan priklausančią, ta vadinama yra milžinų žemė.

14. (*Jair, sunus Manasės prisivino visą šalį Argob, iki rubežiaus Gesuri bei Maakati, ir žemę Bazan praminė pagal savo vardą Avot-Jair iki šiai dienai.)

* 4 Maiž. 32, 41.

15. O Makyrui daviau žemę Gilėad.

16. Ir Rubėnytams bei Gadytams daviau dalį žemės Gilėad iki upės Arnon, viduryje upės, kuri rubežių daro, ir iki upės Jabok, kuri rubežių daro vaikams Amon;

17. Priegtam ir laukus bei Jordaną, kursai rubežių daro nuo *Kineret iki jurių, šalyje laukų, butent druskos jurių, žemai pas kalną Pisgą prieš rytus.

* 4 Maiž. 34, 11. Joz. 12, 3.

18. Ir prisakiau jums tuočestardamas: Viešpats, jūsų Dievas, jums davė šią žemę atimti; *taigi su ginklais nusitraukitės pirm savo brolių Izraėlytėnų, kurie kareiviais este; *4 Maiž. 32, 17. 1 Joz. 4, 12.

19. Tiktai savo moteres bei vaikus ir galvijus (nės aš žinau, jus daug galvijų turinčius), palikite miestuose, kuriuos aš jums daviau,

20. Ikiol Ponas Dievas ir jūsų broliams atilsį dovanos, kaip ir jums, kad ir jie gautų tą žemę, kurią jiems duos Viešpats, jūsų Dievas, anapus Jordano; tada vėl pargrįskite į savo tėviškę, kurią aš jums daviau.

21. Ir *Jozuvui aš liepiaiu tuočės sakydamas: tu savo akimis matei tai vislab, ką Viešpats, jūsų Dievas, išrodęs šiem dviem karaliui; o tąjau Ponas Dievas išrodys ir visoms kitoms karalystėms, į kurias tu nusigausi.

* 4 Maiž. 27, 18. 22.

22. Nesibijokitės jų, nėra *Viešpats, jūsų Dievas, kariauja už jus.

* per. 1, 30. 2 Maiž. 14, 14. 25.

23. Ir aš meldžiau tuočės Pono Dievo tardamas:

24. Viešpatie, Pone Dieve! tu pradėjai išrodyti savam tarnui savo šlovę ir savo sylingąją ranką. Nėsa *kame būtų Dievas, ar danguje, ar ant žemės, kur-sai galėtų ištaisyti tokius didžius darbus ir macį, kokius tu gali? *Ps. 86, 8. 1 Ps. 89, 7.

25. Leisk manę eiti ir peržiūrėti tą gerąją žemę anapus Jordano, šius gerus kalnus bei (gire) Libanon.

26. Ale Ponas Dievas *buvo supykęs ant manęs dėl jūsų ir ne išklaušė manę, bet tarė man: t'esie gana, ne sakyk man daugiaus apie tai! *4 Maiž. 27, 12. 14.

27. Užkopk ant viršaus kalno Pisga *ir pakelk savo akis prieš nusileidimą saulės, ir prieš šiaurę, ir prieš pietus, ir prieš užtekėjimą saulės, ir apžvalgyk tą akimis; nėra tu ne persigausi per šį Jordaną;

* Ps. 34, 1. s.

28. Ir paliepk *Jozuvui, kad jis drąsus būtų ir nesibijotų, nėra jis persigaus per Jordaną pirm žmonių; ir jisai tur jiems išdalyti žemę, kurią tu matysi.

* per. 31, 7. s.

29. Taip pasilikome pakalnėje ties balvon-bažnyčia *Peoro. *4 Maiž. 25, 3.

Perskyrimas 4.

Pagraudeninas, Dievo prisakymus pildyti.

Ir dabar girdėk, Izraėl, *prisakymus ir provas, kuriuos aš jus mokinu, kad tus pildytumbite, kad gyvi išliktumbite ir įsigautumbite bei įveiktumbite žemę, kurią Viešpats, jūsų tėvų Dievas, jums duoda. *2 Maiž. 19, 7.

2. Jus *nieko ne turite pridėti tiems prisakymams, kuriuos aš jums prisakiau, ir nieko ne turite nuo tų šalin imti, kad kavotumbite prisakymus Pono Dievo savo, kuriuos aš jums prisakau.

* per. 12, 32. Pamok. 30, 6.

3. Jus savo akimis matėte, ką Ponas Dievas darė *Baal-Peorui. Nės visus Baal-Peora sekančius Viešpats, tavo Dievas, išpustijo tarp jūsų.

* Joz. 22, 17. 4 Maiž. 25, 3.

4. O jus, kurie sekėte Viešpatį, Poną Dievą savo, visi dar gyvi este iki šiai dienai.

5. Štai, aš jus mokinau prisakymus ir provas, kaip Viešpats, mano Dievas, man prisakęs, kad taip darytumbite *toje žemėje, į kurią įeisite, tą sau pasisavinti.

* per. 4, 14.

6. Taigi palaikykite tai ir taip darykite: nėra tai bus jūsų išmintis ir protas prie visų žmonių, kad, girdėję visus šius prisakymus, turės sakyti: ak, kokie tai išmintingi ir protingi ir garbės pilni žmonės!

7. Nėsa *kur yra tokie garbės pilni žmonės, kuriems Dievas taip arti-nasi, kaip †Viešpats, mūsų Dievas, kaip tankiai mes jo prašomės?

* 2 Zom. 7, 23. Ps. 147, 19.

8. Ir kame yra tokie garbės pilni žmonės, kurie turėtų tokius teisius budus ir prisakymus, kaip *visas šis zokanas yra, kurį aš šiandien jums dedu po akių?

* Ps. 119, 98. 99.

9. Taigi saugokis ir kavok savo dušią gerai, idant ne *užmirštumbei šių nusidavimų, kuriuos tu savo akimis matei, ir kad tų iš savo širdies ne leistumbei per visą savo amžių. *Ps. 77, 12 ir 103, 2.

10. Ir turi savo vaikams bei vaikų-vaikams žinoma daryti tą dieną, kurią *tu stovėjai po akim Pono Dievo savo prie kalno Orėb, kaip Ponas Dievas man sakė: kruvon man suvadik žmones, kad jie mano žodžių girdėtų ir prisimokytų manęs bijotis ant žemės per visą savo amžią, ir †taipo išmokytų savo vaikus. *2 Maiž. 19, 16, 17. †per. 6, 7 ir 11, 19.

11. Ir jus priėję stovėjote žemai pas kalną, *o kalnas degė iki į padanges, ir buvo †čia tamsybė, debesis ir nešviesumas. *2 Maiž. 19, 18. †2 Maiž. 20, 21.

12. Ir Ponas Dievas kalbėjo su jumis iš vidaus tos ugnies; balsą jo žodžių jus girdėjote, ale nei jokių pavyzdžių ne matėte, tikt kad balsą girdėjote.

13. Ir apsakė jums savo derėjimą, kurį jums liepė pildyti, butent dešimt žodžių; *ir parašė tus į dvi akmens tobylių. *2 Maiž. 31, 18. per. 34, 28. 5 Maiž. 9, 10.

14. Ir Ponas Dievas prisakė man tuočės, kad aš jus pamokėčiau prisakymus ir provas, kad pagal *tus darytumbite žemėje, į kurią nusitraukiate, tą įveikti. *per. 4, 5.

15. Taigi *gerai apsaugokite kožnas savo dušią; nės ne matėte tą dieną nei jokio paveikslo, kuriame Ponas Dievas su jumis kalbėjo iš ugnies ant kalno Orėb; *Joz. 23, 11.

16. Idant ne susigriešytumbite ir sau ne pasidarytumbite *kokį abrozą, lygų ar vyrui ar moteriškei, *2 Maiž. 20, 4.

17. Arba *galvijui ant žemės, arba paukščiui po dangumi, *Rym. 1, 23.

18. Arba kirmėlėms ant žemės, arba žuvims vandenyje po žeme.

19. Kad ir savo akis ne pakeltumbei dangun, ir matydamas saulę bei mėnesį ir žvaigždes, visą dangaus pulką, ne atpultumbei, nei tus garbintumbei, nei jiems šlužytumbei; kurius Viešpats, tavo Dievas, davęs esti visiems žmonėms po visu dangaus apskritumu.

20. Bet jūs Ponas Dievas priėmė ir *iš geležinio pečiaus, tai esti, iš Egipto, išvedė, kad jo †žmonės išrinktieji butumbite, kaip šiandien matoma yra. *1 Kar. 8, 51. †per. 7, 6.

21. Ir Ponas Dievas taip buvo supykęs *ant manęs dėl jūsų elgimo, kad ir prisiekė, manę ne pereisenti per Jordaną, neigi įeisenti į tą gerąją žemę,

kurią Viešpats, tavo Dievas, tau duos į dalį tėviškės. *4 Maiž. 20, 12, a.

22. Bet *aš šioje žemėje turu numirti ir ne persigausu per Jordaną, ale jus persigausite ir tą gerąją žemę įveiksite. *per. 34, 4, 5.

23. Taigi dabokitės, idant jus derėjimo, su Ponu Dievu darytojo, ne užmirštumbite, kurį įsai su jumis daręs, ir nesidarytumbitės abrožų pagal bile kokį pavyzdį, kaip Viešpats, tavo Dievas, prisakęs.

24. Nėsa Viešpats, tavo Dievas, yra nei *suėdanti ugnis ir (ant griekų labai) pykštąs Dievas. *Ebr. 12, 29. per. 9, 3. 2 Maiž. 20, 5.

25. Kadgi jums vaikai ir vaikų-vaikai užgims, ir jus toje žemėje gyvėsitė ir griekais apsiebaurisite, pasidarydami sau *visokius abrožus šokio arba tokio paveikslo, ir piktai darydami po akimis Viešpaties, savo Dievo, į jpykšitė, *2 Maiž. 20, 4.

26. Tai *aš šioje dienoje į liudininkus vadinu ant jūsų ir dangų ir žemę, kad jus veik vėl prapulsitė iš tos žemės, į kurią jus einate per Jordaną, tą įveikti. Jus ne ilgai toje pasiliksitė, bet busitė išpustyti.

27. Ir Ponas Dievas jus išsklaidys tarp žmonių; ir tikt mažas pulkelis prastų žmonių išliksitė tarp pagonų, kur Ponas Dievas jus nuvarys.

28. Čia jau *tu šlužysi dievaičiams, kurie †žmonių rankomis padaryti yra, medžiams ir akmenims, kurie nei mato, nei gird, nei valgo, nei uodžia. *per. 28, 36, 64. Ps. 115, 4.

29. O kad tu čiapat Viešpatį, savo Dievą, jėškosi, tai į surasi, jei tu į iš visos širdies ir iš visos dušios jėškosi.

30. Kad tu varginamas busi, ir tavę užpuls visi šie grumzdimai paskiausiose dienose, *tai prisiversi Viešpatiespi, savo Dievop, ir jo balsui paklusnus busi. *3 Maiž. 26, 44.

31. Nėsa Viešpats, tavo Dievas, yra mielaširdingas Dievas; jis *tavę ne prastos, nei išgaišys ir ne užmirš ano derėjimo, tavo tėvams su prysiega pažadėtojo. *Joz. 1, 5. Ebr. 13, 5.

32. Tai klausk pirmųjų gadynių, pirm tavęs buvusių, iš tos dienos, kurioje Ponas Dievas žmones sutvėrė ant žemės nuo vieno krašto dangaus iki

kito, ar ben jokį kartą tokie didi daiktai stijos, arba tiems lygus girdėti yra,

33. Kad tokie žmonės būtų girdėję balsą Pono Dievo, iš ugnies kalbančio, kaip tu girdėjai, o tačiau gyvas išlikai? *2 Maiž. 19, 9.

34. Arba ar Dievas būtų bandęs įeiti ir sau žmones iš kitų žmonių išsirkinti, *pagundymais, ženklais, stebuklais, karu ir sylinga ranka, ir ištiestu petimi, ir baisingais darbais, kaip tai vislab Viešpats, jūsų Dievas, dėl jūsų daręs Egipte po tavo akių? *per. 7, 19 ir 29, 3 ir 11, 7.

35. Tu tai matei, kad žinotumbei, *Viešpatį vienat Dievą esantį, o ne kitą. *per. 32, 39. a.

36. Iš dangaus jis davė tau savo balsą girdėti, kad tavę koznytų; ir ant žemės parodė tau *didę savo ugnį, ir jo žodžius tu iš ugnies girdėjai, *2 Maiž. 19, 18.

37. Todėl, kad jis tavo tėvus mylėjęs ir jų vaikus po jų sau išsirkinęs, ir tavę išvedęs savo veidu *per savo didę macį iš Egipto; *2 Maiž. 13, 9, 14, 16.

38. Kad pravarytų pirm tavęs didžius žmonių pulkus, sylingesnius už tavę, ir tavę įvestų, kad tau jų žemę duotų į tėviškę, kaip šiandien regima yra.

39. Taigi šiandien turi žinoti ir širdingai apdumoti, Viešpatį Dievą esantį aukštai danguje ir žemai ant žemės, o ne kitą daugiaus;

40. Kad tu pilditumbei jo provas ir prisakymus, kuriuos aš tau šiandien prisakau, tai tau ir tavo vaikams po tavęs gerai pasiseks, kad tu *ilgai patektumbei toje žemėje, kurią tau Viešpats, tavo Dievas, duoda amžinai. *per. 5, 33 ir 6, 2.

41. Tai Maižėsiaus paskyrė *tris miestus anapus Jordano ties saulės užtekėjimu, *4 Maiž. 35, 6.

42. Kad tenai nubėgtų, kurs savo artymą netyčiomis būtų užmušęs, kurį pirma n'apykantoje ne turėjo; tas į tų miestų vieną tur nubėgti, kad gyvas išliktų:

43. Bėzer puscioje ant plynos žemės tarp Rubėnytų, ir Kamot Gilėadoje tarp Gadytų, ir Galan Bazanė tarp Manasytų.

44. Tai yra tas zokanas, kurį Maižėsiaus vaikams Izraelį pranešė.

45. Tai yra tas liudijimas ir prisakymas ir provos, kuriuos Maižėsiaus vaikams Izraelį sakė, kaip jie iš Egipto buvo išsitraukę,

46. Anapus Jordano pakalnėje ties balvon-bažnyčia Peoro, *žemėje Sion, karaliaus Amorytų, Esbone esančio, kurį Maižėsiaus su vaikais Izraelį išmušė, kaip jie iš Egipto buvo išsitraukę; *per. 1, 4.

47. Ir pasisavino jo žemę, priegtam ir žemę *Ogo, karaliaus Bazano, abejų karalių Amorytų, anapus Jordano buvusių ties užtekėjimu saulės, *4 Maiž. 21, 33.

48. Pradėjęs nuo Aroër, pas krantą upės Arnon, iki kalno Sion, tai yra (kalnas) Ermons,

49. Ir visus plynus laukus anapus Jordano ties užtekėjimu saulės iki jurių ant plyno lauko, žemai pas kalną Pisgą.

Perskyrimas 5.

Atkartojimas dešimtis Dievo prisakymų.

Ir Maižėsiaus suvadino visus Izraelitėnus ir tarė jiems: girdėk, Izrael, prisakymus ir provas, kuriuos šiandien jums be girdint sakau, ir išsimokškite tus ir palaikykite tus, kad pagal tus darytumbite.

2. Viešpats, mūsų Dievas, *derėjimą su mumis Orėbe darė. *2 Maiž. 19, 5. per. 29, 1.

3. O tą derėjimą jisai ne su mūsų tėvais, bet su mumis darė, kuriame ščionai išlikome iki šiai dienai, ir visi gyvi esame.

4. Jis *regimai su mumis ant kalno iš ugnies kalbėjo. *2 Maiž. 19, 19. per. 20, 1, 18.

5. (Aš tuočės stovėjau tarp Pono Dievo ir tarp jūsų, kad jums apsaakyčiau Dievo žodį, nės *jus bijojotės ugnies ir ne užkopote ant kalno). Ir jis tarė: *2 Maiž. 19, 16.

6. Aš *esmi Viešpats, tavo Dievas, kurs tavę išvedęs iš Egipto žemės, iš namų šlužbos. *2 Maiž. 20, 2. a.

7. Tu *ne turėk kitų dievų šale manęs. *per. 6, 12. 2 Maiž. 20, 3. 3 Maiž. 26, 1.

8. Tu sau *abrožą ne daryk nei jokio paveikslo, nei viršuje danguje, nei žemai ant žemės, nei vandenyje po žeme. *per. 4, 16. 2 Maiž. 20, 4.

9. Tu jiems *ne turi pasiklonioti, nei jiems šlužyti. Nės Aš esmi Viešpats, tavo Dievas, †ant griekų labai pykštąs Dievas, kurs nusidėjimus tėvų pajėško ant vaikų į trečiąją ir ketvirtąją eilę tų, kurie nekenčia manęs; *Mat. 4, 10. †2 Maiž. 24, 7.

10. Ir *mielaširdystę išrodau ant daug tukstančių, kurie manę myl ir laiko mano prisakymus. *per. 7, 9.

11. Tu *ne turi noprosnai minėti

vardo Viešpaties, savo Dievo, nėra Ponas Dievas tą ne liks nekoravotą, kurs ėnoprošnai mena jo vardo.

* 2 Maiž. 20, 7. 3 Maiž. 19, 12. † Mat. 5, 32.

12. Sabatos dieną turi už šventą lai-kyti, kad ją švestumbei, kaip Viešpats, tavo Dievas, tau esti prisakęs. * 2 Maiž. 20, 8.

13. Šešes dienas turi dirbti ir visus savo darbus atlikti,

14. Ale sekmoji diena yra Sabata Viešpaties, tavo Dievo, toje tu nei jokį darbą ne turi dirbti, nei tavo sunus, nei tavo duktė, nei tavo bernas, nei tavo sluginė, nei tavo jautys, nei tavo asilas, nei visi tavo galvijai, nei tavo ateivis, tavo vartuose esąs, kad tavo bernas bei tavo sluginė atsiil-sėtų, lygiai kaip ir tu.

15. Nės tu turi atsiminti, kad ir tu bernu buvai Egipto žemėje, ir kad Viešpats, tavo Dievas, tavę iš tos iš-vedęs * su sylinga ranka ir su ištie-stu petimi. Todėl Viešpats, tavo Dievas, tau liepė, idant šventą dieną šventintumbei.

* per. 4, 34 ir 15, 15.

16. Tu turi * garbinti tėvą ir motyną savo, kaip Viešpats, tavo Dievas, tau prisakęs, kad ilgai patektumbei, ir kad tau gerai pasisektų toje žemėje, kurią tau duos Viešpats, tavo Dievas.

* 2 Maiž. 20, 12.

17. * Ne užmušk.

* Mat. 5, 21.

18. Ne peržengk venčionystę.

* Mat. 5, 27.

19. Ne vogk.

* Epėz. 4, 28.

20. Ne liudyk neteisaus liudymo prieš savo artymą.

* Rym. 13, 9.

21. Ne * užsigeisk savo artymo moters. Ne norėk savo artymo ukio, dirvos, berno, sluginės, jaučių, asilų, nei viso to, kas jo yra, * 2 Maiž. 20, 17. Rym. 7, 7. per. 13, 9.

22. Tai yra tie žodžiai, kuriuos Ponas Dievas kalbėjo visam jūsų susirinki-mui ant kalno iš ugnies ir iš debesies bei tamsumo, didžiu balsu ir nieko ne pridėjo. Ir iškalė tus ant * dviejų akmens tobličių ir davė tus man.

* 2 Maiž. 31, 18. 1. Kur. 8, 12.

23. O kaip balsą iš tamsumo girdė-jote ir žiūrėjote kalną ugnimi degantį, pas manę prisiartinote, visi valdonai jūsų giminėse ir jūsų vyresnieji,

24. Ir tarėte: štai, Viešpats, mūsų Die-vas, mums davė regėti savo šlovę ir garbės pilnąją savo macį, ir mes jo bal-są iš ugnies girdėjome. Šiandien mes

matėm Dievą su žmonėmis kalbantį, ir juos (tačiau) gyvus pasiliekančius.

25. Ir dabar, kodėl mes turėtumbime * mirti, kad mus didžioji šiји ugnis su-degintų? Jei mes daugiaus balsą Vieš-paties, savo Dievo, girdėtumbime, turėtumbime numirti.

* 2 Maiž. 20, 19.

26. Nėsa kas yra visas * kunas, kad girdėtų balsą gyvojo Dievo, iš ugnies kalbančio, kaip mes tą girdėjome, ir gyvas pasilikty?

* Jėz. 40, 6.

27. Tu prižengęs girdėk vislab, ką Vieš-pats, mūsų Dievas, sako, ir mumsatsa-kyk. * Vislab, ką Viešpats, mūsų Die-vas, su tavim kalbės, to mes klausysime ir pagal tai darysime. * 2 Maiž. 19, 8. per. 34, 3. 7.

28. Ir kaip Ponas Dievas jūsų žo-džius girdėjo, kuriussu manimi kalbė-jote, tarė jis man: Aš girdėjau kalbą šių žmonių, ką jie su tavimi kalbėjo; vislab ger yra, ką jie kalbėjo. * per. 18, 17.

29. Ak, kad jie tokią širdį turėtų, ma-nęs prisibijoti ir pildyti mano prisaky-mus per savo amžią, kad jiems gerai pasisektų ir jų vaikams amžinai!

30. Eik, o sakyk jiems: eikite na-mon į savo šėtras.

31. Ale tu čia po mano akių turi stovėti, kad su tavimi kalbėčiau apie visą zokaną ir prisakymus bei provas, kurius tu juos turi išmokinti, kad pagal tus elgtų toje žemėje, kurią aš jiems duosiu pasisavintinai.

32. Taigi apsiimkite tai daryti, ką jums Viešpats, jūsų Dievas, prisakęs, * neigi atstokite nuo to, nei ant dešinės, nei ant kairės,

* per. 28, 14. Joz. 1, 7. Pam. 4, 27.

33. Bet * vaikščiokite visuose keliuose, kurius jums Viešpats, jūsų Dievas, pri-sakęs, kad gyvi išliktumbite, ir jums ge-rai pasisektų, ir ilgai patektumbite žė-mėje, kurią paveldėsite. * 1 Maiž. 18, 19. † per. 6, 2.

Perskyrimas 6.

Išguldymas pirmojo prisakymo apie meilę Dievo.

O šitie yra zokanai, prisakymai ir pro-vos, kuriuos Viešpats, jūsų Dievas, pri-sakęs, kad tus išsimokytumbitės ir pa-gal tus * darytumbite toje žemėje, į kurią nusitraukiate, tą paveldėti; * Jok. 1, 22.

2. Kad tu Viešpaties, savo Dievo, bi-jotumbeis ir * laikytumbei jo provas ir prisakymus, kuriuos aš tau prisakau, tu ir tavo vaikai ir tavo vaikų vaikai per visą jūsų amžią, kad ėilgai gyvi patektumbite.

* per. 4, 40 ir 5, 33. † per. 8, 1.

3. Izrael, tu turi girdėti ir palaikyti, kad tai darytumbei, ir tau gerai pasisektų, ir labai daugsintas butumbei, kaip Viešpats, tavo tėvų Dievas, tau pažadėjęs žemę, kurioje pienas bei medus sklysta.

4. Klausyk Izrael, *Viešpats, mūsų Dievas, [†]viens vienatijis yra Dievas.

*Mark. 12, 29. [†]per. 4, 35 ir 32, 39. 1 Kor. 8, 4. 6.

5. Ir tu Viešpatj, savo Dievą, *turi mylėti iš visos širdies, iš visos dušios ir iš visos sylos.

*Mark. 12, 30.

6. Ir šius žodžius, kuriuos aš tau šiandien prisakau, tu turi į savo širdį dėti.

7. Ir turi tus savo vaikams drutai prisakyti ir apie tus kalbėti namieje bei budamas arba ant kelio vaikščiodamas, ar atsiguldamas, ar atsikeldamas;

8. Ir turi tus rišti *ženklui ant savo rankos ir tie tur tau paminklu buti po tavo akių;

*per. 11, 18.

9. Ir *turi tus viršuje stulpų savo namų parašyti ir į vartus.

*per. 11, 20.

10. O kad Viešpats, tavo Dievas, tavę nugabęs į žemę, tavo tėvams, Abraomui, Izaokui ir Jokubui pažadėtą, tau duoti, ir didžius ir gražius miestus, kuriuos tu ne kurei,

11. Ir butus, turtų prikrautus, kuriuos tu ne prikrovei, ir iškirstus šulinius, kuriuos tu ne iškirtai, ir vynyčias bei aliejaus kalnus, kuriuos tu ne sodinai, kad valgytumbei ir privalgytumbei:

12. Tai saugokis, *idant Pono Dievo ne užmirštumbei, kurs tavę iš Egipto žemės, iš [†]šlužmos namų išvedė,

*per. 4, 9 ir 8, 14. [†]per. 5, 6.

13. *Bet Viešpaties, savo Dievo, turi bijotis ir jam šlužyti, ir prie jo vardo prisiekti.

14. Ir ne turi kitų dievų sekti, žmonių aplink jus esančių.

15. Nėsa Viešpats, tavo Dievas, yra *griekus n'apkiandčias Dievas tarp tavęs, kad kerštas Viešpaties, tavo Dievo, ant tavęs ne perpyktų ir tavę ne išgaišintų nuo žemės.

*2 Maiž. 20, 5. per. 34, 14.

16. Jus Viešpatj, savo Dievą, ne turite gundyti, kaip *Masoje jį gundėte,

*2 Maiž. 17, 2. 7. 4 Maiž. 21, 5. per. 33, 8. Mat. 4, 7. Luk. 4, 12.

17. Bet turite daryti pagal prisakymus Pono Dievo savo ir pagal jo liudijimus bei provas, kuriuos jis esti prisakęs;

18. Kad darytumbei, kas teisu ir ger yra po akių Pono Dievo, kad tau gerai pasisektų, ir jeitumbei bei paveldėtumbei tą geriąją žemę, kurią Ponas

Dievas tavo tėvams su prysiega esti žadėjęs;

19. Kad *pravarytų visus tavo neprietelius po tavo akių, kaip Ponas Dievas esti kalbėjęs.

*2 Maiž. 23, 27, 28.

20. O kad tavo sunus tavęs klaus, ar šiandien, ar rytoj', sakydamas: kas tai per liudijimai, prisakymai ir provos, kuriuos jums Viešpats, mūsų Dievas, prisakęs?

21. Tai turi savam sunui atsakyti: mes buvome verginiai *Paraono Egipte, ir Ponas Dievas [†]išvedė mus iš Egipto su sylinga ranka;

*2 Maiž. 1, 11. 14. [†]2 Maiž. 12, 37. per. 14, 8.

22. Ir Ponas Dievas didžius ir piktus ženklus bei stebuklus išrodė ant Egiptiečių ir ant Paraono ir ant visų jų namų po mūsų akių.

23. Ir išvedė mus iš ten, kad mus įvestų ir mums duotų tą žemę, *mūsų tėvams su prysiega žadėtąją.

*per. 6, 18 ir 1, 8.

24. Ir Ponas Dievas mums liepė daryti pagal visas šias provas, kad Viešpaties, savo Dievo, prisibijotumbim, kad mums gerai pasisektų per visą mūsų amžių, kaip regima yra šiandien.

25. Ir tai bus *mums teisybė po akių Pono Dievo mūsų, jei laikysime ir pildysime visus šius prisakymus, kaip jį jaisai mums esti liepęs.

*Mat. 19, 17. Rym. 10, 5.

Perskyrimas 7.

Susigentavimas su pagonais, ir jų balvonų garbinimas uždraudžiamas.

Kad Viešpats, tavo Dievas, tavę nugabęs į žemę, į kurią tu nukaksi, tą [†]jveikti, ir išgaišys daug žmonių pulkų pirm tavęs: [†]Etytus, Girgosytus, Amorytus, Kananytus, Perezytus, Evytus bei Jėbusytus, septynis žmonių pulkus, didesnius ir sylingesnius už tavę esančius;

*per. 31, 3. [†]1 Maiž. 15, 20. 21. 2 Maiž. 23, 23.

2. Ir kad Viešpats, tavo Dievas, tus tau paduoda, juos išmušti, tai juos turi nužavinti ir su jais *nieku budu ne sutikti, nei jiems malonę išrodyti.

*2 Maiž. 23, 32. s.

3. Ir ne turi su jais susigentavoti; *savo dukteres ne turi duoti jų sunums, ir jų dukteres ne turite paimti savo sunums.

*2 Maiž. 34, 16. Vald. 3, 6.

4. Nės kitaip jie darys, kad jūsų sunus nuo manęs atkreiptų, kitiems dievams šluždami; tai narsas Pono Dievo perpyks prieš jus ir jus išpustys veikiai.

5. Bet šitaipo su jais turite daryti:

jų *altorius turite pargriauti, jų stulpus sulaužyti, jų gires iškirsti ir jų balvonus ugnimi sudeginti. *per. 12, 2.

6. Nės jus este *šventi žmonės Ponui Dievui savam; tavę Viešpats, tavo Dievas, išsirinko per savuosius žmones iš visų žmonių, ant žemės esančių.

*per. 14, 2 ir 26, 18. 2 Maiž. 19, 9. 1 Pet. 2, 9.

7. Ne todėl Ponas Dievas jus priėmė ir išskyrė, kad jūsų daugiau esą, kaip kitų žmonių, nės jus mažiau sieji este tarp visų žmonių;

8. Bet kadangi jisai jus mylėjęs ir kad savo prysiegą laikytų, jūsų tėvams prisiėktąją, jisai jus išvedė su sylinga ranka, ir išgelbėjo tavę iš namų šlužmos, iš rankos Paraono, karaliaus Egipto.

9. Taigi turi žinoti, kad Viešpats, tavo Dievas, patsai Dievas yra, *viernas Dievas, kursai žadėjimą ir *mielaširdystę laiko jį mylintiems ir jo prisakymams klausantiems į tukstančiąją eilę,

*per. 32, 4. 1 Kor. 10, 13. † 2 Maiž. 34, 7.

10. Ir atlygina *jo nekenčiantiems po savo akių, kad juos išpustytų, ir ne užtrunka tiems atlyginti po savo akių, kurie jo nekenčia. *per. 4, 24.

11. Taigi *laikyk prisakymus ir žokanus ir provas, kuriuos aš tau šiandien liepiu, kad pagal tus darytumbei.

*per. 5, 32 ir 6, 17.

12. Ir kada šias provas girdite ir tas laikote ir pagal tas darote, tai ir Viešpats, tavo Dievas, savo derėjimą ir *mielaširdystę laikys, tavo tėvams su prysiega žadėta,

*2 Maiž. 23, 22.

13. Ir tavę mylės ir žegnos ir daugšys, ir peržegnos vaisių tavo žyvato ir vaisių tavo žemės, tavo javus, šviežųjų vyną bei aliejų, prievaisių tavo karvių ir prievaisių tavo avių ant žemės, tavo tėvams su prysiega žadėtos, tau duoti.

14. Žegnotas tu busi už visus žmones, nei viena tarp tavęs *ne bus nevaisinga, nei tarp tavo galvių. *2 Maiž. 23, 26.

15. Ponas Dievas nuo tavęs atollis *visas ligas, ir nei jokią piktą slogą Egiptionų tau ne uždės, kurias tu matei; ir uždės tas visiems tavo nevidonams.

*2 Maiž. 15, 26. per. 23, 25.

16. Tu prarysi visus kitus žmones, kuriuos tau duos Viešpats, tavo Dievas. Tu jų ne turi čedyti, nei jų *dievaičiams šlužyti, nės tai tau pastotų žabangų.

*per. 11, 16 ir 12, 30. 2 Maiž. 23, 24.

17. Bet jei tu savo širdyje sakysi: šių žmonių daugiau yra, ne kaip mūsų, kaip galiu aš juos pravaryti?

18. Tai nesibijok jų; atsimink, ką Ponas, tavo Dievas, daręs Paraonui ir visiems Egiptionams,

19. Per didžius pagundymus, kuriuos tu matei savo akimis, ir per ženklus bei stebuklus, per sylingą ranką ir ištiestą petį, su kuriuomi tavę Viešpats, tavo Dievas, išvedęs. Taip o Viešpats, tavo Dievas, darys visiems žmonėms, kurių tu bijaisi.

20. Priegtam Viešpats, tavo Dievas, *širšlių siųs tarp jų, ikikol išgaišinta būtų, kas liko ir slepiasi nuo tavęs.

*2 Maiž. 23, 28.

21. Ne pabugk jų! nėra Viešpats, tavo Dievas, yra tarp tavęs, ansai didysis ir baisingasis Dievas.

22. Jisai, *Viešpats, tavo Dievas, šius žmones išgaišys pirm tavęs, vieną po kito; tu ne skubiai galėsi juos išgaišinti, kad tau prieš tavę ne per miera daugintųs žvėrys ant lauko.

*2 Maiž. 32, 30.

23. Viešpats, tavo Dievas, juos tau paduos ir juos didžiu mušiu užmuš, ikikol juos išpustys;

24. Ir jų *karalius tau paduos į tavo rankas, ir jų vardus turi išgaišinti po dangumi; niekas tau ne priešsistengsis, ikikol tu juos išpustysi. *Joz. 10, 23. per. 11, 12 ir 12, 7.

25. Abrozus *jų balvonų tu ugnimi turi sudeginti; ir ne turi užsigeisti sidabro arba aukso ant to esančio, nei tą prisavinti, kad ne susigriešytumbei; nės tai nuoboda yra Viešpačiui, tavam Dievui.

*per. 21, 3. 1 Nus. Kar. 15, 12.

26. Todėl tą nuobodą *į savo namus ne turi įnešti, kad ne butumbei prakeiktas, kaip ana, bet tu jos turi pasibaisėti ir baidytis, nės tai prakeikta yra. *Joz. 7, 11.

Perskyrimas 8.

Žmonės gaudenami, kad ne užmirštų geradėjysčių Pono Dievo.

Visus prisakymus, kuriuos aš tau šiandien prisakiau, *jus turite laikyti, kad pagal tus darytumbite, jeib gyvi pasiliktumbite, ir jūsų daug būtų, ir jeitumbite bei paveldėtumbite žemę, kurią Ponas Dievas jūsų tėvams su prysiega pažadėjęs;

*3 Maiž. 18, 30.

2. Ir atsimintumbei viso to kelio, per kurį Viešpats, tavo Dievas, tavę vedęs per šius *keturisdešimtis metus

pusčioje, kad tavę pakarniu darytų ir †mėgity, ir žinoma būtų, kas tavo širdyje yra, bau tu jo prisakymų laikytumbei, bau ne. *per.29,5. †per.13,3. Vald.2,22.

3. Jis tavę pažemino ir davė tavę alkti, ir *valgydino tavę su Mana, kurią nei tu, nei tavo tėvai savo amžė ne pažinotė, kad tau žinomą darytų, kaip †žmogus ne duona vienat mintą, bet visų iš Dievo burnos išeinančiu (žodžiu).

*2 Maiž. 16, 14. 15. 35. 4 Maiž. 11, 7. †Mat. 4, 4. Luk. 4, 4.

4. *Tavo rubai ne paseno ant tavęs, ir tavo kojos ne patino per šius keturisdešimtis metus. *per.29,5.

5. Taigi mielai tu išpažysti savo širdyje, kad Viešpats, tavo Dievas, tavę auginęs, *kaipo vyras savo sunų augina. *per.1,31.

6. Taigi laikyk prisakymus Viešpaties, savo Dievo, kad jo keliuose vaikšiotumbei ir jo prisibijotumbei;

7. Nės Viešpats, tavo Dievas, veda tavę į gerą žemę, į žemę, kur upių, šulinių ir ežerų yra, kurie prie kalnų ir lanų teka;

8. Žemę, kur kviečių, miežių, vynuodžių, pygų medžių ir granatobuolių yra; žemę, kurioje aliejaus medžiai bei medus auga;

9. Žemę, kur gana duonos turėsi valgyti ir kur nieko nestokoja; žemę, kurios akmens geležini yra, kur varią iš kalnų gali iškirsti.

10. Ir kaip busi *valgęs ir privalgęs, kad Viešpatį, savo Dievą, garbintumbei už tą gerąją žemę, kurią įsai tau davęs. *per.6,11. 12. Joël 2, 26.

11. Taigi saugokis, idant tu Viešpaties, savo Dievo, ne *užmirštumbei, ne laikydamas jo prisakymus ir jo zokanus bei provas, kuriuos tau šiandien prisakau; *per.4,9.

12. Valgydamas ir privalgydamas, ir gražius butus budavodamas ir tuosė gyvendamas;

13. Ir tavo jaučiai bei avys, ir sidabras ir auksas, ir vislab, ką turi, pasidaugsina;

14. Tai tavo širdis idant te ne pasididžiuoja, *neigi te ne užmiršta Viešpaties, savo Dievo, kurs tavę išvedė iš Egipto žemės, iš namų šlužmos, *per.6,12.

15. Ir kurs tavę vedė per didelę ir baisingą pusčią, kur *ugningi žalčiai ir angys laikos, ir kur visa žemė iš-

džiuvusi buvo be vandens, ir davė tau †vandens iš kietos uolos iššokti;

*4 Maiž. 21, 7. †2 Maiž. 17, 6. a.

16. Ir valgydino tavę su Mana, apie kurią tavo tėvai nieko ne žinojo, kad tavę pažemintų ir mėgintų, kad tau paskui ger darytų.

17. Kitaip tu sakytumbei savo širdyje: mano macis ir mano rankų syla man tą turtą ištaisė.

18. Bet kad minėtumbei Viešpaties, savo Dievo; nės įsai yra macį tau duodąsis, tokius didžius daiktus ištaisyti, kad *laikytų savo žadėjimą, tavo tėvams su prysiega žadėtą, kaip regima yra šiandien. *per.4,31.

19. Bet jei Viešpaties, savo Dievo, užmirši ir *kitus dievus sekiosi bei jiems šlužysi ir jiems pasikloniosi, tai šiandien jums tai apsakau, kad jus prapulsite; *per.11,23.

20. Lygiai kaip pagonys, kuriuos Ponas Dievas žavina po jų akių, taip ir jus busite nužavinti, todėl, kad nepaklusnus este balsui Pono Dievo savo.

Perskyrimas 9.

Priežastiai, dėl kurių žemė Kanaan įveikiama.

*Klausyk Izrael: tu pereisi šiandien per Jordaną, kad įeitumbei, perveikti tus žmones, kurie didesni ir sylingesni yra už tavę, †didžius miestus, užmurytus iki dangaus, *per.5,1. †per.1,28.

2. Didžius ir *aukšto stomens žmones, vaikus Enakim, kuriuos pažysti ir apie kuriuos tu girdėjai: „kas gal vaikams Enakim priešsistengti!“ *4 Maiž. 13, 33. 34.

3. Taigi šiandien turi žinoti, kad Viešpats, tavo Dievas, pirm tavęs eina, *suėdanti ugnis. Įsai juos išgaisis ir juos po tavimi pavers, ir pravarys bei išpustys juos veikiai, kaip Ponas Dievas tau esti kalbėjęs. *per.4,24.

4. Taigi, kad Viešpats, tavo Dievas, juos bus išstumęs po tavo akių, tai ne sakyk *savo širdyje: Ponas Dievas manę įvedė, tą žemę įveikti mano teisybės dėlei; nėra juk Ponas Dievas pagonis pravaro po tavo akių †dėl jų Dievo nesibijojimo. *per.7,17. †1 Maiž. 12, 7. a.

5. Nės tu juk ne įeini, jų žemę pasisavinti savo teisybės ir savo viernos širdies dėlei, bet Viešpats, tavo Dievas, pravaro šius pagonis dėl jų Dievo nesibijojimo, kad savo žodį laikytų, kurį Ponas Dievas *su prysiega žadė-

jęs tavo tėvams, Abraomui, Izaokui ir Jokubui.

* 1 Maiž. 12, 7, s.

6. Taigi žinok, kad Viešpats, tavo Dievas, tau tą gerąją žemę ne duoda į dalį tavo teisybės dėlei, kadangi jus kietsprandi žmonės este.

7. Atsimink ir ne užmiršk, kaip tu Poną Dievą savo įpykinai pusčioje. Iš tos dienos, kurioje tu iš Egipto žemės išsitraukei, ikikol jus atėjote į šią vietą, jus nepaklusnus buvote Ponui Dievui.

* 2 Maiž. 14, 11. per. 15, 24.

8. Nės *Orėbe jus įpykinote Poną Dievą taip, kad savo narse jus norėjo išpustyti,

* 2 Maiž. 32, 1.

9. Kaip aš ant kalno buvau užkopęs, iš akmens darytasias tobyčias priimti, tobyčias susiderėjimo, kuriuomi Ponas Dievas su jumis buvo susiderėjęs, ir aš *keturisdešimtis dienų ir keturisdešimtis nakčių ant kalno pasilikau ir nei duonos valgiau, nei vandens gėriau,

* 2 Maiž. 24, 18.

10. Ir Ponas Dievas man davė *dvi akmens tobyčią, Dievo pirštu rašyti, ir ant tų dviejų visus žodžius, kuriuos Ponas Dievas su jumis iš ugnies ant kalno buvo kalbėjęs dienoje susirinkimo.

* per. 4, 12.

11. Ir po tų keturisdešimtis dienų ir keturisdešimtis nakčių Ponas Dievas man davė dvi akmens tobyčią susiderėjimo,

12. Ir tarė man: *kelkis ir eik skubriai iš čia, nės tavo žmonės, kuriuos tu išvedei iš Egipto žemės, susigriešijo. Jie umai atsikreipė nuo to kelio, kurį aš jiems prisakiau; jie sau nulieta abrozą pasidarė.

* 2 Maiž. 32, 7.

13. Ir Ponas Dievas tarė man: matau, šius žmones *kietsprandžius žmones esančius;

* 2 Maiž. 32, 9.

14. Leisk manę, kad aš juos išgaišinačiau, ir jų vardą išpustyčiau po dangumi; aš iš tavęs idesnius ir macnesnius žmones padarysiu, neng jie yra.

15. Ir man *atsigrėžus ir nuo kalno, ugnimi degančio, nukopus, ir dvi tobyčią susiderėjimo ant savo abiejų rankų laikant,

* 2 Maiž. 32, 45, s.

16. Tai mačiau, o štai, jus prieš Viešpatį, savo Dievą, buvote susigriešiję, kadangi nulieta veršį sau buvote pasidarę ir skubriai nuo to kelio atsigręžę, kurį Ponas Dievas jums buvo liepęs.

17. Tai aš nutvėręs abi tobyčią išmečiau tiedvi iš abiejų rankų ir sukuliau tiedvi po jūsų akių, *2 Maiž. 32, 19.

18. Ir pasikloniojau Ponui Dievui, kaip pirma, keturisdešimt dienų ir keturisdešimt nakčių, ir ne valgiau duonos, nei gėriau vandens, dėl visų jūsų griekų, kuriuos jus buvote darę, kaip taip piktai nusizengėte po akių Pono Dievo, jį įpykindami.

19. Nės aš bijojaus to narso ir papykio, kuriuomi Ponas Dievas ant jūsų buvo supykęs, kad ir norėjo jus išgaišinti; ale Ponas Dievas išklause manę ir tą kartą.

20. Priegtam Ponas Dievas ir *ant Aarono labai supyko, norėdamas ir jį nužavinti, ale aš ir už Aaroną meldžiausi tuočės.

* 2 Maiž. 32, 21.

21. Ale jūsų susigriešijimą, veršį, aš ėmęs sudeginau ugnimi ir sukuliau bei sutruškinau jį, ikikol į dulkes pavirto, ir tas dulkes įmečiau į upe, nuo kalno nutekančią.

22. Taipojau ir įpykinote Poną Dievą *Tabėeroje bei Masoje ir pas užsigeidimo kapus.

* 2 Maiž. 17, 7. 4 Maiž. 11, 4.

23. Ir kaip įsiai jus iš Kadės-Barneos siuntė ir tarė: užsitraukitės ir prisisavikitės tą žemę, kurią aš jums daviau, tai jus ne paklusote burnai Pono Dievo savo, ir ne vierijote jamui, nei paklusote jo balsui.

24. Nės jus nepaklusnus buvote Ponui Dievui, kol aš jus pažinau.

25. Tai *aš pasikloniojau Ponui Dievui keturisdešimtis dienų ir keturisdešimtis nakčių, per kurias aš čia gulėjau; nės Ponas Dievas tarė, įsiai norįs jus išgaišinti.

* 2 Maiž. 32, 11.

26. Ale aš meldžiau Poną Dievą tardamas: Viešpatie, Pone Dieve! ne prapuldyk savo žmones, savo išrinktuosius, kuriuos tu savo didemace išvadavai ir su sylinga ranka iš Egipto išvedei;

27. *Atsimink savo tarnų, Abraomo, Izaoko ir Jokubo! ne įžvelgk jų širdies kietumą ir Dievo nesibijojimą, bei griekus šių žmonių;

* 2 Maiž. 32, 13.

28. Kad ana žemė, iš kurios tu mus išvedei, *ne sakytu: Ponas Dievas ne galėjo juos į tą žemę nugabenti, kurią jiems buvo pažadėjęs; ir todėl juos išvedė, kadangi jų neapkentė, kad juos nužavintų pusčioje.

* 4 Maiž. 14, 16.

29. Nės jie yra tavo žmonės ir *tavo išrinktieji, kuriuos tu per didę savo macį ir per ištiestą savo petį išvedei.
* 2 Maiž. 19, 5.

Perskyrimas 10.

Atnaujinimas derėjimo tur Izraelitėnus ant Dievo meilės raginti.

Tuočės Ponas Dievas man tarė: *išsi-kaldyk dvi akmens tobyčį, kaip pirmi-dvi buvo, ir užkopęs pas manę ant kalno pasidarykis *medžio skrynę;

* 2 Maiž. 34, 1. † 2 Maiž. 25, 10.

2. Tai aš *ant tų dviejų tobyčių rašysu tus žodžius, kuriuos ant pirmųjų, †tavęs sukultųjų, buvau rašęs; ir įdėk jiedvi į skrynę. * per. 9, 10. † 2 Maiž. 32, 19.

3. Taip aš pasidariau skrynę iš cėdro medžio, *iškalduinau dvi akmens tobyčį, kaip pirmidvi buvo, ir užkopau ant kalno ir turėjau tiedvi tobyčį savo rankose. * 2 Maiž. 34, 4.

4. Tai jis parašė ant tų dviejų tobyčių, ką ant pirmųjų dviejų buvo rašęs, dešimt žodžių, kuriuos Ponas Dievas jums kalbėjo iš ugnies ant kalno *čėse susirinkimo; ir Ponas Dievas tiedvi man davė. * per. 9, 10.

5. Ir aš atsigręžęs nukopau nuo kalno ir įdėjau abi tobyčį į skrynę, kurią aš buvau pasidaręs, kad čionai pasiliktu, kaip Ponas Dievas man buvo prisakęs.

6. Ir vaikai Izrael išsitraukė iš *Berot-Bnejakan į Mozėrą. Čionai pasimirė †Aaronas ir čiapat yra palaidotas, ir jo sunus Elėazars vyskupu pastojų į jo vietą. * 4 Maiž. 33, 32. † 4 Maiž. 20, 28.

7. Iš čia nusitraukė į Gudegoda; iš Gudegodos į Jatbatą, į žemę, kur upės yra.

8. Tuočės Ponas Dievas išskyrė giminę Lėvy, skrynę susiderėjimo Pono Dievo nešti ir stovėti *po akių Pono Dievo, jam tarnauti, ir jo varda garbinti, iki šiai dienai. * per. 18, 5. 7 ir 31, 9.

9. Todėl *Lėvytai nei dalies, nei tėviškės ne tur turėti su savo broliais, nėra Ponas Dievas yra jų dalis, kaip Viešpats, tavo Dievas, jiems buvo kalbėjęs. * 4 Maiž. 18, 20. a.

10. O aš stovėjau ant kalno, kaip pirma, *keturisdešimtis dienų ir keturisdešimtis nakčių; ir Ponas Dievas išklaušė manę ir tą kartą, ir ne norėjo tavę išpustyti.

* per. 9, 9. 18. 1 Kar. 19, 8. 2 Maiž. 24, 18. per. 34, 28.

11. O jis sakė man: kelkis ir nueik, kad pirm tų žmonių keliautumbei,

kad jie įsigautu į tą žemę, ją pavel-dėti, kurią aš jų tėvams su prysiega esmi žadėjęs, jiems duoti.

12. O dabar Izrael, ką *prašo Viešpats, tavo Dievas, iš tavęs? net tiktai, kad Pono Dievo savo prisibijotumbei ir pagal jo prisakymus elgtumbeis ir jį mylėtumbei, †ir Ponui Dievui savam šlužytumbei iš visos širdies ir iš visos dušios,
* Mik. 6, 8. † per. 6, 5. Mat. 22, 37.

13. Kad prisakymus Pono Dievo pildytumbei ir jo provas, kuriuos tau šian-dien liepiu, kad tau gerai pasisektų?

14. Štai, *dangus ir visų dangų dangus bei žemė, ir vislab, kas tuose yra, tai Viešpaties, tavo Dievo, yra. * 1 Kar. 8, 27.

15. O tačiau jis *vienat tavo tėvais pamėgo, kad juos mylėtų, ir jų vaikus išrinko po jų, butent jus, už visus žmones, †kaip šandien regima yra.

* per. 7, 6. † per. 4, 38.

16. Taigi *appiaustykite savo širdies pryodą, ir ne bukite daugiau †kiet-sprandžiai. * per. 30, 6. s. † per. 32, 9. Neėm. 9, 16.

17. Nėsa Viešpats, jūsų Dievas, yra *Dievas ant visų dievų, ir Viešpats ant visų viešpačių, didis Dievas, mac-nus ir baisingas, †kurs ne atboja nei šiočio, nei tokio žmogaus ir dovanų ne ima,
* Ps. 89, 7. † Darb. 10, 34. s.

18. Ir daro teisybę siratomis bei naš-lėms, ir myl *ateivius, jiems valgio bei rubų duodamas. * 2 Maiž. 22, 21. Ps. 146, 9.

19. Todėl ir jus *ateivius turite my-lėti, nėra ir jus ateiviai buvote Eglypto žemėje. * 2 Maiž. 22, 21.

20. *Viešpaties, savo Dievo, tu turi bijotis, jamui tu turi šlužyti, prie jo tu turi laikytis ir prie jo vardo prisiekti.

* per. 6, 13. s. Ps. 63, 12.

21. Jis esti tavo garbė ir tavo Dievas, kurs tarp tavęs tokius didžius ir baisingus stebuklus ištaisęs, kuriuos tu savo akimis matei.

22. Tavo tėvai nusitraukė į Egiptą su *septynisdešimtis dušiomis, o da-bar Viešpats, tavo Dievas, tavę daug-sino, kaip žvaigždes ant dangaus.

* 1 Maiž. 46, 27 ir 15, 5.

Perskyrimas 11.

Priežastiai dėl kurių Pona Dievą reik mylėti ir jo prisakymus pilnavoti.

Taigi Pona Dievą savo turi mylėti, *ir jo zokaną bei jo budą ir provas ir jo prisakymus pildyti, kol gyvas busi.
* per. 8, 6.

2. Ir išpažinkite šiandien, ką jūsų vaikai nei žinoję, nei matę, butent koznijimus Pono Dievo jūsų, jo šlove, priegtam jo macies pilnąją ranką bei ištiestąjį petį,

3. Ir jo ženklus bei darbus, kuriuos jis darė tarp Egypcionų Paraonui, karaliui Egipto, ir visai jo žemei;

4. Ir ką jis *galybei Egypcionų padaręs, jų arklams ir vežimams, kaip jisai vandenį švendrų jurių ant jų užleido, kaip anie juos vijo, ir Ponas Dievas juos nužavino, iki šiai dienai; *2 Maiž. 14, 25, 27.

5. Ir ką jisai jums daręs pusčioje, ikikol jus į šią vietą atsikakinote;

6. Ką jisai *Datanui bei Abiramui daręs, vaikams Eliab, sunaus Ruben: kaip žemė praplyšo ir juos prarijo su visa jų šeimyna, ir su šėtromis bei su visu turtu, kurį buvo nusipelnę viduje tarp turtų Izraelitėnų. *4 Maiž. 16, 31.

7. Nės jus *savo akimis matėte didžius darbus Pono Dievo, kuriuos jis ištaisęs. *per. 7, 19 ir 29, 2.

8. Todėl *jus turite visus tus prisakymus laikyti, kuriuos aš jums šiandien prisakau, kad butumbite pastiprinti, eiti į tą žemę ir ją pasisavinti, į kurią nusitraukiate, kad ją pasisavintumbite; *per. 7, 11.

9. Ir kad *ilgai gyvas patektumbei toje žemėje, kurią Ponas Dievas jūsų tėvams su prysiega pažadėjęs, jiems duoti ir jų vaikams, žemę, į kurioje pienas bei medus sklysta. *per. 4, 10 ir 8, 7. †2 Maiž. 3, 17.

10. Nės žemė, į kurią tu nukaksi, ją atimti, ne tokia yra, kokia Egipto žemė, iš kurios išsitraukėte, kur tu savo sėklą turėjai sėti, ir tą pats ap-laistyti kaip kopustų daržą;

11. Bet šioje yra kalnai ir lankos, kuriuos lytus iš dangaus apšlaksto,

12. Kurią žemę Viešpats, tavo Dievas, *pridaboja, ir akys Viešpaties, tavo Dievo, visados regia ant tos nuo pradžios meto iki galo. *Pa. 65, 10. Ezr. 5, 8.

13. Jeigu jau *mano prisakymų klausysite, kuriuos jums šiandien prisakau, Viešpatį savo Dievą, mylėdami ir jam šlužydami iš visos širdies ir iš visos dušios: *per. 28, 1, 3. 3 Maiž. 26, 3.

14. Tai aš jūsų žemei *lytaus duosu tikru čėsu, ankstybąjį lytų ir vėlybąjį lytų, kad suvalytumbei savo javus, šviežųjį vyną bei aliejų.

*3 Maiž. 26, 4. Joël. 2, 23.

15. Ir tavo bandai žolės duosu ant tavo ganyklos, kad valgytumbite ir privalgytumbite.

16. Ale saugokitės, kad jūsų širdis ne duotų persikalbėti, nusikreipti ir *kitiems dievams šlužyti, tiems besiklo-niodami. *per. 4, 16.

17. Ir kad tada *narsas Pono Dievo ne įnirštų ant jūsų ir ne užrakintų dangų, kad lytaus ne būtų, ir žemė savo vaisių ne duotų, ir jus įveik ne prapultumbite nuo tos gerosios žemės, kurią Ponas Dievas jums davęs. *3 Maiž. 26, 19. †per. 4, 26 ir 28, 20.

18. Taigi *šius žodžius dėkite į savo širdį ir į savo dušią ir užriškite tus ženklui ant savo rankos, kad paminklu būtų po jūsų akių. *Pam. 3, 3. per. 6, 6. Pam. 6, 21.

19. Ir mokinkite juos savo vaikams, kad apie tus kalbėtumbei, ar namieje sėdėdamas, arba ar ant kelio vaikščiodamas, ar gulti eidamas, arba ar atsikeldamas.

20. Ir rašyk tus į stulpus savo namų ir į savo vartus,

21. Kad tu ir tavo vaikai ilgai gyvi patektumbite toje žemėje, kurią Ponas Dievas tavo tėvams su prysiega pažadėjęs, jiems duoti, kolei svietas pateks.

22. Nės jei šius prisakymus visus pildysite, kuriuos aš jums prisakau, pagal tus darydami, ir Poną Dievą savo mylėdami ir pagal jo prisakymus pasi-elgdami ir prie jo prisiglausdami,

23. Tai Ponas Dievas visus šius žmonių pulkus pirm jūsų pravarys, kad *didesnius ir sylingesnius žmonių pulkus pergalėsite, ne kaip jus esti. *per. 7, 1.

24. *Visos vietos, ant kurių su kojų padais užmįsite, teks jums, pradėjus nuo pusčios bei nuo kalno Libanon ir nuo upės Prat iki paskiausiojo jurių kranto bus jūsų rubežius.

*Joz. 1, 3, 4. per. 14, 9. 4 Maiž. 24, 2, a.

25. Niekas ne galės jums priešsistengti. Jūsų baimę ir išgastį Ponas Dievas duos užėti ant visų tų žemių, į kurias ju; keliaujate, kaip jums esti kalbėjęs.

26. Štai, aš šiandien jums po akių dedu *ir žegnonę ir keikimą; *per. 30, 1. 15. 19.

27. *Žegnonę, jei jus paklusnus bu-site prisakymams Viešpaties, savo Dievo, kuriuos aš jums šiandien prisakau; *per. 28, 2, a.

28. O prakeikimą, jei ne busite pa-

klusnus prisakymams Pono Dievo savo ir atsikreipsite nuo to kelio, kurį aš jums šiandien prisakau, kitus dievus sekiodami, kurių ne pažystate.

28. Kad Viešpats, tavo Dievas, tavę nugabės į tą žemę, į kurią tu nukaksi, tą pasisavinti, tai tu tą žėgnonę turi duoti išsaukti ant kalno *Grizim, o prakeikimą ant kalno Ebal,

* per. 27, 12. 13. Joz. 8, 33. 34.

30. Kuriuodu yra anapus Jordano, ant kelio prieš nusileidimą saulės, žemėje Kananytų, ant plynojo lauko ties Gilgal gyvenančių, pas *girę Morę.

* 1 Maiž. 12, 6.

31. Nės tu persigausi per Jordoną, kad įeitumbei, žemę paveldėti, kurią jums Viešpats, jūsų Dievas, esti davęs, kad tągautumbite ir toje gyventumbite.

32. Taigi dabokitės, kad darytumbite pagal visus prisakymus ir provas, kurį aš jums šiandien po akių dedu.

Perskyrimas 12.

Vieta bei budas tikrosios Dievo šlužmos.

Šitie yra tie prisakymai ir provas, kurį aš jums puolas pildyti, kad pagal tus elgtumbitės žemėje, kurią Viešpats, tavo tėvų Dievas, tau davęs esti pasisavintinai, kol gyvi busite ant žemės.

2. Išpustykite *visas vietas, kuriose pagonai, kurių žemę įveiksite, savo balvonams šlužijo, ar butų ant aukštų kalnų, ar ant kalnelių, ar po žaliuojančių medžių;

* per. 7, 5.

3. Ir *nuplėskite jų altorius ir sulaužykite jų stulpus, ir į ugnimi sudeginkite jų šventintusias gires, ir balvonus jų dievaičių numeskite ir išgaišinkite jų vardą iš tos vietos.

* 4 Maiž. 33, 52. Joz. 24, 14. † per. 7, 25.

4. Jus Viešpačiui, savam Dievui, taipo ne turite daryti;

5. Bet *toje vietoje, kurią Viešpats, jūsų Dievas, išskirs iš visų jūsų giminių, kad savam vardui čionai duotų gyventi, turite tardyti ir tenai nueiti;

* 2 Maiž. 20, 24. per. 29, 42. 1 Kar. 8, 29. per. 9, 3. 2 Kar. 21, 4. 2 Nus. Kar. 7, 12.

6. Ir savo deginimo apieras ir savo kitas apieras, ir savo desėtines, ir savo rankų dovaną, ir savo žadėjimus, ir savo apieras, iš geros valės duotasis, ir pirmdėlius savo galvijų bei avių tenai turite nugabenti.

7. Ir čionai turėsite po akių Pono Dievo savo valgyti ir linksmi būti iš

viso to, ką jus ir jūsų giminė atsiņeša, kuriuomi tavę Viešpats, tavo Dievas, peržegnojęs.

8. Tenai jus to nieko ne turite daryti, ko mes čionai šiandien darome, kožnas, kas jam ger rodos.

9. Nės jus ikišiolei atilsies dar ne gavote, nei dalies, kurią Viešpats, tavo Dievas, tau duos.

10. Ale jus persigausite per Jordaną ir toje žemėje gyvėsite, kurią Viešpats, jūsų Dievas, jums į tėviškės dalį išdalys, ir jis suteks jums pakajaus nuo visų jūsų neprietelių aplinkui, ir *be baimės gyvėsite.

* 1 Kar. 4, 25.

11. O kad Viešpats, tavo Dievas, išskirs *kokią vietą, kad jo vardas čionai gyventų, tai jus tenai turite nugabenti vislab, ką aš jums liepiu: savo deginimo apieras, savo kitas apieras, savo †desėtines, savo rankų dovanas, ir visus savo iš geros valės duotus žadėjimus, kuriuos Ponui Dievui pažadėsite.

* perkš. 5. s. * per. 14, 22.

12. Ir turite linksmi būti po akimis Pono Dievo savo, jus ir jūsų sunus, ir jūsų dukters, ir jūsų bernai, ir jūsų sluginės, ir *Lėvytai, jūsų vartuose esantieji; nės jie ne tur nei dalies, nei tėviškės su jumis. * 4 Maiž. 18, 24. Neėm. 10, 37.

13. Saugokis, idant savo deginimo apierą ne apieravotumbei visose vietose, kurias tu matai,

14. Bet toje vietoje, kurią Ponas Dievas išskirs šioje arba toje tavo giminių; čia tu savo deginimo apierą turi apieravoti ir daryti vislab, ką aš tau prisakau.

15. Ale tačiaus gali galvijus pamušti ir mėsos valgyti visuose savo vartuose pagal visą užsigėidimą savo dušios, pagal žėgnonę Viešpaties, tavo Dievo, tau duotąją; taip čystasis, kaip ir nečystasis, galės to valgyti, kaip *stirnos arba elnio.

* per. 22 ir 14, 5.

16. Tiktai *kraujo ne turi valgyti, bet tą ant žemės pralieti kaip vandenį.

* 3 Maiž. 3, 17. s.

17. Ale tu ne turi valgyti savo vartuose desėtinių savo javų, šviežiojo vyno, aliejaus, nei pirmdėlių savo galvijų, avių, nei nuo kokių savo priežadų, kuriuos prižadėjai, arba bile kokios savo apieros, iš geros valės duotosios, arba savo rankų pakėlimo;

18. Bet *po akių Pono Dievo savo tai turi valgyti toje vietoje, kurią Viešpats, tavo Dievas, išrinks, tu ir tavo sunus, tavo dukters, tavo bernai, tavo sluginės, ir Lėvytas, tavo namuose esąsis; ir turi linksmas buti po akių Pono Dievo savo dėl viso to, ką atneši. *per. 14, 23.

19. Ir saugokis, idant Lėvytą ne prastotumbei, kol gyvas busi ant žemės.

20. O kad Viešpats, tavo Dievas, tavo *rubežius padidys, kaip tau kalbėjęs, o tu sakysi: aš noru mėsos valgyti, kadangi tavo dušia mėsos valgyti užsigeidž, tai valgyk mėsos pagal visą užsigeidimą savo dušios. *per. 19, 8. 1 Maiž. 28, 24.

21. O jei ta vieta, Pono Dievo paskirtoji, toli būtų nuo tavęs, kur jįsai savo vardą nor duoti gyventi, tai ar pamušk savo jaučių, ar papiauk avių, kuriuos Ponas Dievas tau davęs, kaip aš tau prisakiau, ir valgyk tai savo vartuose pagal visą užsigeidimą savo dušios.

22. Kaip *stirną arba elnį valgo, taip gali tu ir tai valgyti; kaip čystasis, taip ir nečystasis galite to valgyti. *per. 15, 21.

23. Ale dabokis, kad kraujo ne valgytumbei; nėra *kraujas yra jo dušia, todėl tu dušią su mėsa neturi valgyti, *3 Maiž. 7, 27.

24. Bet turi tą ant žemės pralieti lyg vandenį.

25. Ir todėl to ne turi valgyti, kad tau gerai pasisektų ir tavo vaikams po tavęs, ką tu esi daręs, kas vert yra po akių Pono Dievo.

26. Bet kad savojo ką nori ar šventinti, ar pažadėti, tai turi tai užkrovęs nugabenti į tą vietą, kurią Ponas Dievas paskyręs,

27. Ir turi savo deginimo apierą su mėsa ir su krauju uždėti ant altoriaus Viešpaties, savo Dievo. Kraują savo apieros turi užlieti ant altoriaus Viešpaties, savo Dievo, o mėsą valgyti.

28. Dabokis ir klausyk visų šių žodžių, kuriuos aš tau prisakiau, kad tau gerai pasisektų ir tavo vaikams po tavęs amžinai, kad butumbei daręs, kas verta ir kuomi galėtų pasimėgti Viešpats, tavo Dievas.

29. Kad Viešpats, tavo Dievas, pagonis pirm tavęs išpustys, ir tu nueisi, jų žemę paveldėti, ir tu tą busi pasisavinęs ir jų žemėje gyvensi,

30. Tai *saugokis, kad į jų žabangą

neįkliutumbei paskui juos, kaip jie bus išpustyti pirm tavęs, ir ne tardytumbei apie jų balvonus, nei sakytumbei: kaip šie žmonės savo balvonus garbinę, taip ir aš ketu daryti.

*per. 18, 9. Joz. 23, 7. Ps. 106, 34.

31. Tu ne taip turi daryti Viešpačiui, savam Dievui; nėra jie savo dievams darė tai vislab, kas Ponui Dievui nuoboda yra ir ko jis ne apkenčia; nėra jie ir savo sunus bei dukteres ugnimi sudegino savo dievams.

32. Vislab, ką jums liepsu, turite pildyti, kad pagal tai darytumbite. Jus *nieko ne turite nei pridėti, nei atimti.

*per. 4, 2. Pamok. 30, 6.

Perskyrimas 13.

Koravonė neteisių prarakų, išvadžiojančiųjų ir išvadžiotųjų.

Kad koksai prarakas arba sapnoriaus tarp jūsų kelsis ir duoda tau kokį ženklą arba stebuklą;

2. Ir tasai ženklas arba stebuklas išsipildo, apie kurį jis tau sakęs tardamas: *šlužykime kitiems dievams, kurius ne pažystate ir jiems tarnaukime: *per. 13, 6. 13. Jėr. 7, 9.

3. Tai tu žodžiams tokio prarako arba sapnoriaus ne turi klausyti, nėra Viešpats, jūsų Dievas, *jus mėgina, kad ištirtų, bau ir jus jį iš visos širdies ir iš visos dušios mylite. *per. 8, 2.

4. Nės jūs Viešpatį, savo Dievą, turite sekioti ir *jo bijotis ir jo prisakymų klausyti, ir jo balsui paklusnus buti, ir jam šlužyti, ir prie jo laikytis. *per. 8, 6.

5. Ale *tasai prarakas arba sapnoriaus tur žavinamas buti, todėl, kadangi jūs nuo Pono Dievo savo, kurs jus iš Egipto žemės išvedė ir tavę iš tų šlužmos namų išvalnijo, atpulti mokino, ir tavę iš to kelio išvadžiojo, kurį Viešpats, tavo Dievas, tau paliepęs, tuomi vaikščioti, kad tu piktaįjį nuo savęs atskirtumbei. *per. 18, 20. 1 Kor. 5, 9. 13.

6. Kad tavo brolis, tavo motynos sunus, arba tavo sunus, arba tavo dukterė, arba tavo pati, kurią tu globoji, arba tavo prietelius, kurį tu kaip savo dušią myli, tavę slapčiai norėtų perkalbėti ir sakyti: eime ir šlužykime kitiems dievams, kuriuos nei tu, nei tavo tėvai pažystate,

7. Kurie tarp pagonų aplink jus yra, ir jie būtų tau arti, arba toli, nuo vieno krašto žemės iki kito,

8. Tai ne daryk pagal jų valę ir ne buk jiems paklusnus. *Ir tavo akis ne tur jo čėdyti ir ne turi jo susimilti, nei jį paslėpti; *per. 19, 13, 21.

9. Bet *turi jį pasmaugdinti; tavo ranka pirmiaus prieš jį tur būti, jį žudyti, ir potam rankos visų žmonių. *per. 17, 5, 7 ir 18, 20.

10. *Jis akmenimis tur žudytas būti, nės jis norėjo tavę išvadžioti nuo Viešpaties, tavo Dievo, kurs tavę iš Egipto žėmės, iš namų šlužmos, išvedė; *per. 17, 2-5, 7.

11. Kad visi Izraėlitenai, *tai išgirde, bijotųs, ir tokia piktenybė daugiaus ne būtų girdėta tarp jųsų. *per. 17, 13. Pa. 19, 20.

12. Kad tu girdi apie nekurį miestą, kurį Viešpats, tavo Dievas, tau esti davęs, tame gyventi, o bilekas sakytų:

13. Išėjo nekurie vaikai Bėlial iš tavęs ir išvadžiojo miesčionis šio miesto, ir tarė: „eime ir šlužykime kitiems dievams, kuriuos ne pažystate!“ *Jėr. 7, 9.

14. Tai tu gerai turi tai išjėskoti, tardyti ir klausinėti. Ir jei randasi, taipo tiesą esant, ir tikrai taip yra, kad tokia nuoboda tarp jųsų nusidavė,

15. Tai tu miesčionis to miesto turi nužavinti aštrumu kardo ir juos išgaišinti su visu labu, kas tame yra, ir jų galvijus kardo ašmenimi.

16. Ir vislab, ką iš jų išplėšėte, turite į kruvą sudėti ant uylčios ir ugnimisudeginti, taip miestą, kaip visą jų tur tą po draug, Viešpačiui, Ponui Dievuisavam; kad jis ant vienos kruvos gulėtų amžinai ir niekados ne būtų atbudavotas.

17. Ir jokio jų turto ne *pasisavjk, kad Ponas Dievas liautųs nuo narso savo papykio, ir tau mielaširdystę išrodytų, bei ant tavęs susimiltų ir daug-sintų tavę, kaip tavo tėvams su prysiega žadėjęs esti; *per. 7, 25, 26.

18. Todėl, kadangi tu paklusai balso Pono Dievo savo, laikyti visus jo prisakymus, kuriuos aš tau šiandien prisakau, kad darytumbei, kas vert yra po akių Pono Dievo savo.

Perskyrimas 14.

Davadas apie gedėjimą, valgį bei desėtines.

Jus esti vaikai Pono Dievo savo! jus ne turite sau *kokią žymę rėšti, nei-gi plaukus nuskusti viršuje akių, kad jums kas numirė; *3 Maiž. 21, 5 ir 19, 27.

2. Nės jus este *šventi žmonės Viešpačiui, savo Dievui. Ir Ponas Dievas

tavę įšrinko, kad jo išrinktasis butumbei iš visų žmonių, kurie ant žėmės yra. *per. 7, 6. s. 1 Petr. 2, 9. †per. 4, 20.

3. Tu nuobodą ne turi valgyti.

4. O *šitie yra galvijai, kuriuos valgyti galite: jaučius, avis, oškas, *3 Maiž. 11, 2. s. Vald. 13, 4.

5. *Elnius, stirnas, medinius jaučius, medines oškas, medines oškaites, stumbrus ir briedžius. *per. 15, 12.

6. Ir visus gyvuolius, perskeltus nagus turinčius ir gromuliuojančius, galite valgyti.

7. Ale tus *ne turite valgyti, kurie tiesa gromuliuoja, ale ne perskeltus nagus tur. Verbliudas, kiškis bei triuškis, kurie berods gromuliuoja, ale nagų tur ne perskeltų, tur jums nečysti būti. *3 Maiž. 11, 9.

8. Kiaulė, kačėig perskeltus nagus tur, tai tačiaus ne gromuliuoja, todėl tur jums nečysta būti. Jų mėsos ne turite valgyti, ir jų maitą ne turite pakrutįti.

9. Tai *galite valgyti iš viso to, kas vandenyje yra, viską, kas sparnelių bei žvynų tur, galite valgyti. *3 Maiž. 11, 9.

10. Ale viską, kas ne tur sparnelių nei žvynų, ne turite valgyti, nės nečysta jums yra.

11. Visus čystus paukščius valgykite.

12. Ale šitus *ne turite valgyti: erelį, vanagą, žuvėdrą, *3 Maiž. 11, 13.

13. Narą, lingę, vanagėlį su jo veisle,

14. Ir visus varnus su jų veisle,

15. Štrausą, apuoką, gegužę bei kanapinę su jos veisle,

16. Apuokėlį, pelėdą, šikšnosparnį,

17. Baublj, gandrą, gulbę,

18. Geršę ir gervę su jų veisle, tutlį bei kregždę;

19. Ir visi paukščiai, kurie rėplioja, tur jums nečysti būti, ir ne turite tų valgyti.

20. Čystų paukščių galite valgyti.

21. Jus *maitos ne turite valgyti, at-eiviui savo vartuose gali tos duoti, kad valgytų, arba parduok svetimam; nės jus este šventi žmonės Viešpačiui, savam Dievui. †Tu avinėlj, dar žindantį savo muomą, ne turi virti. *2 Maiž. 22, 31. s. †2 Maiž. 23, 19.

22. Tu kas metą *desėtines turi atskirti viso vaisiaus savo sėklos, ant tavo dirvos augančio, *3 Maiž. 27, 30.

23. Ir turi valgyti po akių Viešpaties,

savo Dievo, toje vietoje, kurią įsai išskyręs, kad jo vardas čionai gyventų, butent, desėtinių savo javų, šviežiojo vyno, aliejaus ir pirmėlių savo galvijų bei avių; kad prisimokytumbei bijotis Viešpaties, savo Dievo, per savo amžią. * per. 12, 17, 18.

24. Ale kad kelias tau pertolus būtų, kad tai ne galėtųmbei nugabenti, todėl, kadangi ta vieta tau perdaug attolinta, kurią Viešpats, tavo Dievas, sau išsiskyręs, kad savo vardą čionai duotų gyventi, (nės Viešpats, tavo Dievas, tavę peržegnojo;)

25. Tai parduok už pinigų, ir tus pinigų į savo rankas ėmęs nueiki į tą vietą, kurią Viešpats, tavo Dievas, išsiskyręs;

26. Ir pirk tai vislab už pinigų, ko tavo dušia užsigėdžia, ar būtų jaučiai, ar avys, ar vynas, * ar drutas gėrimas; arba vislab tai, ko tavo dušia užsigėdžia; ir valgyk čionai po akių Pono Dievo savo, ir buk linksmas, ir tu, ir tavo giminė, * 3 Maiž. 10, 9,

27. O ir Lėvytas, tavo vartuose esąsis; tu jį ne turi prastoti, nės *jis ne tur nei dalies, nei tėviškės su tavimi. * 4 Maiž. 18, 24.

28. *Po trijų metų turi išskirti visas desėtines savo pelno to meto, ir turi tas palikti savo vartuose; * per. 20, 12, 13.

29. Tai tur ateiti Lėvytas, su tavimi nei dalies, nei tėviškės turįsis, ir ateivis, ir siratos, ir našlės, tavo vartuose esantieji, ir tur valgyti ir prisivalgyti, kad Viešpats, tavo Dievas, * tavę žegnotų visuose darbuose tavo rankų, kurių tu turi atlikti. * per. 28, 1. s. Pamok. 11, 24, 25.

Perskyrimas 15.

Apie atlaidos metą, berną parsiduodantį, ir pirmgimį.

Kožną sekmąjį *metą atlaidos metą turi švęsti. * 2 Maiž. 23, 11, 3 Maiž. 25, 10.

2. O taip tu turi daryti tą *atlaidos metą švęsdamas: kada nekursai savam artymui ką pažyčijęs, tas ne tur tai atprašyti nuo savo artymo arba nuo savo brolio; nėra tas metas atlaidos metas vadinamas yra Ponui Dievui. * Luk. 4, 19.

3. Iš svetimo tu tai gali atprašyti, ale tam, kurs tavo brolis yra, tu turi atleisti.

4. Ubagų visiškai tarp jų ne tur būti, nėra Ponas Dievas tavę žegnos toje žemėje, kurią Viešpats, tavo Dievas, tau duos į tėviškę pasisavinti.

5. Ale idant *paklusnus buk balsui Viešpaties, savo Dievo, ir pildyk visus šius prisakymus, kuriuos aš tau šiandien prisakau, kad pagal tus darytumbei!

* per. 28, 1, 2.

6. Nėsa Viešpats, tavo Dievas, * žegnos tavę, kaip įsai tau kalbėjęs. † Tai po tu daug žmonėms žyčysi, ale tu iš nei vieno ne pasižyčysi ko. Tu ant daug žmonių pulkų ponavosi, o ant tavęs nei vienas ne ponavos.

* per. 14, 29. † per. 28, 12, 44.

7. Kad tavo brolių vienas būtų *pavargęs bile kokiam mieste tavo žemėje, kurią tau duos Viešpats, tavo Dievas, tai tu savo širdį ne turi užkietinti, neigi savo ranką užverti prieš pavargusįjį savo broį; * 3 Maiž. 25, 35, 1 Tim. 6, 18, 1 Jon. 3, 17.

8. Bet turi jį gelbėti ir jam *žyčyti, ko tiktai stokoja. * Luk. 6, 34, 35.

9. Saugokis, kad tavo širdis velniui ne pasiduotų, nei tartų: „sekmasis metas, ansai atlaidos metas, prisiartina,“ irgi todėl savo pavargusįjį broį žvairiai norėtųmbei įžvelgti ir jam nieko ne duoti, tai jis tavęs dėl šauks Dievopi, o tu pelnysi grieką.

10. Bet tu turi jam duoti, ir tuomi sau apmaudą ne daryti, kad jam turi duoti; nėra dėlto Viešpats, tavo Dievas, tavę žegnos visuose tavo darbuose ir ką tiktai pradedi.

11. *Pavargulių visu čėsu bus toje žemėje; todėl aš tau liepiu ir sakau, kad savo ranką atvertumbei prieš savo broį, kursai prispaudžiamas ir pavargęs yra tavo žemėje.

* Mat. 26, 11. Jon. 12, 8. Jėz. 58, 7. Jok. 2, 15, 16.

12. Kad *tavo brolis, Ebrėonis arba Ebrėonka (už berną, sluginę) parsiduoda, tai įsai tau šešis metus tur šlužyti, ale sekmame mete tu jį valną turi išleisti. * 2 Maiž. 21, 2.

13. Ir kad jį valną išleisi, tai jį ne turi tuščią išleisti nuo savęs,

14. Bet turi jam ką sutekti nuo savo avių, iš savo skunės ir iš savo spaustuovės, kad jam duotumbei to, kuriuomi tavę Viešpats, tavo Dievas, žegnojęs.

15. Ir atsimink, *kad tu ir bernu būvai Egipto žemėje, ir kad Viešpats, tavo Dievas, tavę išvalnijęs; todėl aš tai tau šiandien prisakau. * per. 16, 12.

16. Ale jei įsai tau sakys: aš ne noru šalin trauktis nuo tavęs, nės

aš myliu tavę ir tavo giminę, (kadangi jis gerai tur prie tavęs.)

17. Tai *yla ėmęs, perskverbk jo ausį prie angos, ir jis amžinai t'esie tavo bernas. Su savo slugine tu lygiai taipojau turi daryti. *2 Maiž. 21, 6.

18. Ir tau te n'esie sunku, jį valną išleisti, nesa jis tau kaip dvilinkas priedienininkas šešis metus šlužijo, tai Viešpats, tavo Dievas, tavę žegnos visuose daiktuose, ką tikt darai.

19. Visus *pirmdėlius savo bandos ir avių, patinėlius esančius, Viešpačiui, savam Dievui turi šventinti. Tu ne turi arti su pirmdėliais savo jaučių ir ne nukirpti pirmdėlius savo avių. *2 Maiž. 13, 2.

20. Po akių Pono Dievo savo tu jų turi valgyti kas metą toje vietoje, kurią Ponas Dievas išrinko, tu ir tavo giminė.

21. Bet kas *kuomi kliaudingas, ar raišas, ar aklas, ar kaip kuomi skaudžiai pažeistas butų, tai jį ne turi apieravoti Viešpačiui, savam Dievui; *3 Maiž. 22, 20, 21.

22. Bet savo vartuose tu jo turi valgyti, *ar butumbei čystas, ar nečystas, kaip stirną bei elnį. *per. 12, 15, 22.

23. Ale *tikt jo kraujo ne turi valgyti, bet tą ant žemės palieti, kaip vandenį. *per. 12, 23. 3 Maiž. 17, 10.

Perskyrimas 16.

Apie tris didžiasias šventes, kas metą švenčiamasias, ir apie sudžias bei urėdininkus.

Mėnesį *Abib turi šventinti, kad velykas laikytumbei Ponui Dievui savam. Nės mėnesyje Abib Viešpats, tavo Dievas, tavę iš Egipto išvedė naktį. *Maiž. 23, 5.

2. Ir Viešpačiui, savam Dievui, velykos avinėlių turi papiauti, priegtam avis ir jaučiustoj vietoje, kurią Ponas Dievas išsiskirs, kad jo vardas čionai gyventų.

3. Tu *rauginto ant tos šventės ne turi valgyti. Septynes dienas tu neraugintos tužbos duonos turi valgyti; nės su baime išsitraukei iš Egipto žemės; kad tos dienos savo išėjimo iš Egipto žemės minėtumbei per savo amžią. *2 Maiž. 12, 19.

4. Per septynes dienas nieko rauginto ne tur matoma buti visuose tavo rubežiuose, ir nieko tos mėsos, kuri vakare pirmosios dienos papiauta, per naktį ne tur pasilikti iki rytojaus.

5. Tu *velykos avinėlių ne gali pa-

piauti bile kuriuose savo namuose, kurius tau davė Viešpats, tavo Dievas, *2 Nus. Kar. 35, 1.

6. Bet toje vietoje, kurią išsiskirs Viešpats, tavo Dievas, kad jo vardas čionai gyventų; čia *tą velykos avinėlių turi papiauti ant vakaro, saulei jau nusileidus, tuočės, kuriame tu iš Egipto išsitraukiai. *2 Maiž. 12, 6. 3 Maiž. 23, 5.

7. Ir turi tą kepti ir valgyti toje vietoje, kurią Viešpats, tavo Dievas, išsiskirs, ir paskui ryto-metą atsigręžęs namon eiti į savo šėtrą.

8. *Šešias dienas tu nerauginto turi valgyti, o sekmoji diena yra diena susirinkimo Viešpačiui, tavo Dievui; toje tu nei jokio darba ne turi dirbti. *2 Maiž. 12, 15. per. 13, 8.

9. Septynes *nedėles sau turi skaityti, ir pradėti skaityti, kad pradeda su piautuvais jавus piauti. *3 Maiž. 23, 15, 16.

10. Ir turi švesti šventę sekminių, Viešpačiui, savam Dievui, kad *iš geros valės dovaną duotumbei savo rankų, pagal žegnonę, kurią tau davęs Viešpats, tavo Dievas; *per. 26, 2. 3 Maiž. 23, 10.

11. Ir turi linksmas buti po akių Dievo, savo Viešpaties, tu ir tavo sunus, tavo duktė, tavo bernas, tavo sluginė, ir Lėvytas, tavo vartuose esąsis, ateivis, sirata ir našlė, po tavim esantieji, *toje vietoje, kurią Viešpats, tavo Dievas, išsiskyręs, kad jo vardas čionai gyventų. *2 Maiž. 20, 24.

12. *Ir atsिमink, tavę bernu buvusį Egipto žemėje, kad pildytumbei ir darytumbei pagal šius prisakymus. *per. 24, 18.

13. *Lapbudžių šventę turi švesti septynes dienas, kad busi jавus suvalęs iš savo skunės ir vyną iš savo spaustuvės; *2 Maiž. 23, 16. 3 Maiž. 23, 34.

14. Ir *turi linksmas buti ant savo švenčių, tu ir tavo sunus, tavo duktė, tavo bernas, tavo sluginė, Lėvytas, svetimasis, sirata ir našlė, tavo vartuose esantieji. *per. 12, 12, 18, ir 26, 11.

15. Septynes dienas tu Viešpačiui, savam Dievam, tą šventę turi švesti toje vietoje, kurią Viešpats išsiskirs. Nės Viešpats, tavo Dievas, *žegnos tavę visuose tavo lobiuose ir visuose darbuose tavo rankų; todėl turi linksmas buti. *per. 14, 29 ir 15, 10.

16. *Tris kartus per metą visi vyriški iš jūsų po akių Viešpaties, tavo Dievo, tur pasirodyti toje vietoje, kurią Ponas

Dievas išsiskirs: ant švenčių neraugin-tosios duonos, ant švenčių sekminių ir ant švenčių lapbudžių. Ale nei vienas tur $\dagger$ tuščias pasirodyti po akių Pono Dievo; * 2 Maiž. 23, 17. $\dagger$ 2 Maiž. 28, 15. per. 34, 20.

17. Kožnas pagal dovaną savo ran-kos, pagal žėgnonę, kurią tau davęs Viešpats, tavo Dievas.

18. Sudžias *ir urėdininkus tu sau turi įsidėti visuose savo vartuose, ku-rius tau duos Viešpats, tavo Dievas, tarp tavo giminių, kad jie žmonėms teisią provą darytų. * 2 Nus. Kar. 19, 5.

19. Tu *provą ne turi kraipyti, neigi daboti ant šokio, arba ant tokio žmo-gaus, $\dagger$ neigi turi dovanų imti; nėra dovanos apjekina išmintinguosius ir iškreipia provas teisiųjų. * 2 Maiž. 23, 6. $\dagger$ 2 Maiž. 23, 8. 3 Maiž. 19, 15. per. 1, 17. Pamok. 15, 27.

20. Kas teisu yra, *tai turi tu pil-dyti, kad gyvas išliktumbei ir tau tektų ta žemė, kurią tau duos Viešpats, tavo Dievas. * Ps. 34, 15.

21. Tu nei jokią girę iš medžių ne turi sodinti prie altoriaus Viešpaties, savo Dievo, kurį sau pasibudavoji.

22. Tu ir *stulpą sau ne turi at-tiesti, kurio neapkenčia Viešpats, tavo Dievas. * 3 Maiž. 26, 1.

Perskyrimas 17.

Apie įstatymą bei urėdą valdonų, labiausiai karaliaus.

Tu Viešpačiui, savo Dievui, ne turi apieravoti jautį arba avį *kliaudingą, arba nesveiką, nėra tai nuoboda yra Viešpačiui, tavo Dievui. * 3 Maiž. 22, 20.

2. Kad *tarp tavęs bile kuriuose var-tuose, kuriuos Viešpats, tavo Dievas, tau suteks, randami būtų ar vyras, ar motė-riškė, ko pikto darą po akių Pono Die-vo tavo, peržengdami jo derėjimą, * per. 13, 6. 2 Maiž. 22, 20.

3. Ir nueidami kitiems dievams šlu-žija ir jų meldžiasi, ar būtų *saulė, ar mėnuo, ar kiti dangaus pulkai, kok-tai aš ne liečiau; * per. 4, 9 Jėrem. 8, 2.

4. Ir kad tau tai sakoma, ir tu tai girdi, tai gerai turi to klausinėti, ir kad randi, taip tikrai tiesą esant, kad to-kie biauirus griekai Izraėlyje daromi,

5. Tai tu tą vyrą arba moteriškę, ku-rie tai darė, turi išvesti iš savo vartų ir juodu akmenimis žudyti. * per. 13, 9, 10.

6. *Dviem arba trimis liudininkams liudijant tur žudytas būti, kas smer-ties koravonę užpelnęs, ale vienam

liudininkui tiktai liudijant nieks ne-tur žudytas būti. * Jon. 8, 17.

7. Rankos liudininkų tur *pradėti jį žudyti, o paskui rankos visų žmonių, kad $\dagger$ piktadėją išgaišintumbei.

* per. 13, 9. $\dagger$ per. 19, 19.

8. Kad kokia skunda provą darantiems persunki būtų, apie kraują tyčiomis ar netyčiomis pralietąjį, apie kupčystę, kad kits kitą kas būtų prigavęs, ar ne, apie iškadą darytą, ar ne, ir kas vaidą gal kelti tavo vartuose, tai tu atsikė-lęs turi nueiti į tą vietą, kurią Vieš-pats, tavo Dievas tau išskirs,

9. Ir turi nueiti *pas klebonus, Lėvy-tus, ir pas sudžią, tuočės provą daran-tįjį, ir tus klausti; tai tau atsudys. * 2 Nus. Kar. 19, 8, 11.

10. Ir turi daryti pagal tai, ką jie tau sako toje vietoje, kurią Ponas Dievas išskyrė; ir turi tai pildyti, kad dary-tumbei pagal visą, ką jie tavę mokys.

11. Pagal zokaną, kurį jietavę mokina, ir pagal provas, kurias jie tau sako, tu turi elgtis, kad nuo tų *ne nusikreip-tumbei nei ant dešinės, nei ant kairės.

* per. 5, 32. Joz. 1, 7. Ps. 119, 51, 102.

12. Ir jei kas priešgynis budamas ne klausytų klebono, čiapat *urėdą Vieš-paties, tavo Dievo, pilnavojančio, arba ir sudžios, tas tur žudytas būti, irgi taipo piktąjį iš Izraėlio turi at-skirti. * per. 10, 8.

13. Kad *visi žmonės tai girdėdami bijotųs, ir daugiaus tokių priešgynių ne būtų. * per. 13, 11 ir 19, 20.

14. Kad nukaksi į tą žemę, kurią tau duos Viešpats, tavo Dievas, ir tą gau-damas gyveni toje, ir sakysi: *aš kara-lių ant savęs įdėsu, kaip visi kiti aplink manę esantieji žmonių pulkai tur,

* 1 Zom. 8, 5, 6. Oz. 13, 10.

15. Tai tu tą į karalių sau turi išsi-rinkti, kurį išskirs Viešpats, tavo Die-vas. Ale iš savo brolių vieną tu sau į karalių turi įdėti. Svetimą, kurs ne tavo brolis yra, ne gali įstatyti.

16. Ale, kad idant ne perdaug žirgų laikytų, ir žmones atgalion ne vestų į Egiptą dėlei *daugybės žirgų; kadangi Ponas Dievas jums sakęs, jus šiuo ke-liu atgalion daugiaus ne grįšiant.

* 1 Kar. 10, 25, 28.

17. Jis ir *ne tur daug moterų vesti, kad jo širdis ne atsikreiptų, ir ne tur daug sidabro bei aukso surinkti. * 1 Kar. 11, 1.

18. O kada jisai sėdės ant krasės savo karalystės, tai jis šį antrąjį zokaną nuo klebonų bei Lėvytų tur imti ir į knygas surašydinti.

19. Tos pas jį tur pasilikti, ir jis tose *tur skaityti per visą savo amžią, kad prisimokytų bijotis Viešpaties, savo Dievo, pilnavodamas visus žodžius šio zokano ir šias provas, kad pagal tas darytų.

* Pa. 119, 16, 24, 97.

20. Jisai savo širdyje netur pasididžiuoti ant savo brolių ir ne tur *atsikreipti nuo to prisakymo nei ant dešinės, nei ant kairės, kad jo dienos ilgyn eitų jo karalystėje, jis ir jo vaikai Izraelyje.

* per. 5, 32. Joz. 1, 7. Ps. 119, 51, 102.

Perskryimas 18.

Apie klebonų dalį, balvonų garbinimą, ir apie Kristų, tikrąjį praraką.

Klebonai, Lėvytai iš visos giminės Lėvy, ne tur nei dalies, nei tėviškės turėti su Izraelitėnais. Apieras Pono Dievo ir Jo tėviškės dalį jie tur valgyti.

* per. 10, 9 ir 12, 12 ir 14, 27, 29.

2. Todėl jie ne tur dalies gauti tarp savo brolių, kadangi Ponas Dievas jų dalis yra, kaip jisai jiems esti kalbėjęs.

3. Ale tai tur būti klebonų dalis prie žmonių ir prie tų, kurie apieravoja, ar būtų jautys, ar avis, kad klebonui duotų petį ir abu žandu bei vidurius,

4. Ir pirmones tavo rugių, tavo šviežiojo vyno bei aliejaus, ir pirmiausiasias vilnas tavo erylčių.

5. Nėsa Viešpats, tavo Dievas, jį išrinkęs iš visų tavo giminių, kad urėdą pildytų vardan Pono Dievo, jis ir jo sunus amžinai.

6. Kada Lėvytas ateiti iš bile kokios tavo šalies, arba iš kitur kur iš viso Izraelio, kur jisai svečiu yra, ir ateiti pagal širdingą norą savo dušios į tą vietą, kurią Ponas Dievas išskyres,

7. Kad šlužytų vardan Viešpaties, savo Dievo, kaip visi jo broliai Lėvytai, kurie čionai stovia po akių Pono Dievo:

8. Tie lygiai tiek tur gauti valgyti, kačėig ir ką turėtų parduotojo turto savo tėvų.

9. Kad įsigausi į tą žemę, kurią tau duos Viešpats, tavo Dievas, tai ne *turi mokėtis daryti pagal nuobodas šių žmonių;

10. Kad tarp tavęs ne būtų kas randamas, kurs duotų savo sunų, *ar dukterį

eiti per ugnį, arba *burtininkas, arba **dienų skirtojis, arba ††ant paukščių šauksmo dabojašis, arba žynys,

* 3 Maiž. 18, 21. † 3 Maiž. 20, 27. 1 Zom. 28, 7.

** 3 Maiž. 19, 26. †† Ebr.: žalčių apmonytojis.

11. Arba apžadėtojis, arba putveizda, arba visokių ženklų išguldytojis, arba, *kursai numirusuosius klaustų.

* 1 Zom. 28, 11.

12. Nės kurs tai daro, *nuoboda yra Ponui Dievui, ir dėl tokių nuobodų anus pravaro Viešpats, tavo Dievas, pirm tavęs.

* per. 12, 31.

13. Ale tu turi būti *be nuotarties, kaip ir Viešpats, tavo Dievas, yra.

* Pa. 15, 2. 1 Maiž. 6, 9.

14. Nėsa šie žmonės, kurius tu pagalėsi, klauso burtininkų ir apžadėtojų; ale tu ne taip turi elgtis prieš Viešpatį, savo Dievą.

15. *Praraką, koks aš esmi, prikels tau Viešpats, tavo Dievas, iš tavęs ir iš tavo brolių; to jus turite klausyti.

* Jon. 6, 14. Darb. Ap. 3, 22. per. 7, 37. Pa. 2, 12.

16. Kaip *ir iš Pono Dievo savo meldeisi prie Orėb dienoje susirinkimo tardamas: aš daugiaus ne noru girdėti balso Viešpaties, savo Dievo, ir tos didžiosios ugnies ne matyti, kad ne mirčiau.

* 2 Maiž. 10, 19. Ebr. 12, 19.

17. Ir Ponas Dievas sakė man: jie *gerai kalbėjo!

* per. 5, 28.

18. Aš jiems *praraką prikelsu iš jų brolių, koks tu esi, ir mano žodžius į jo burną dėsu, tas jiems kalbės vislab, ką aš jam prisakysu.

* Jon. 1, 45. Ebr. 3, 2. per. 12, 24. Jon. 7, 16. per. 8, 26, 40.

19. Ir kas mano žodžių ne *klausys, kurius jisai mano vardan kalbės, tam aš jau žinosu.

* Mat. 17, 5.

20. Ale tačiau, jei koksai prarakas pasidrasintų kalbėti *mano vardan, koktai aš jam ne liepiau kalbėti, ir kursai ką kalbėtų vardan kitų dievų, tasai prarakas tur žudytas būti.

* per. 13, 5. Jer. 14, 15.

21. O jei tu savo širdyje tartumbei: ant ko aš galėsu numanyti, kokius žodžius Ponas Dievas jam ne būtų kalbėjęs?

22. Tai žinok: kada koksai prarakas tau ką apsakos vardan Pono Dievo, ir taip ne stojas, nei nusiduoda, tai numanyk, Poną Dievą tus žodžius jam ne kalbėjus; nės prarakas tai iš pasididžiavimo kalbėjęs, todėl jo kalbos nesibijok.

Perskyrimas 19.

Davadas dėl valnybės miestų; neteisųjų liudininkų koravonė.

Kad Viešpats, tavo Dievas, anus žmones bus išgaišinęs, kurių žemę tau paduos Viešpats, tavo Dievas, kad ją gautumbei, ir jų miestuose bei namuose gyventumbei,

2. Tai sau *tris miestus turi išsiskirti toje žemėje, kurią Viešpats, tavo Dievas, tau duos paveldėti; * 2 Maiž. 21, 13.

3. Ir turi tam pritinkančias vietas išskirti, ir rubežių savo žemės, kurią tau išdalys Viešpats, tavo Dievas, į tris dalis perdalyti, kad tenai nubėgtų, kurs netyčiomis žmogų būtų užmušęs.

4. Ir todėl tatai tur buti, *kad galėtų nubėgti, kurs žmogų užmušęs, jeib gyvas išliktų, kad nekursai savo artymą muša, ne iš patyčių, ir pirm to kerštą prieš jį ne turėdamas. *per. 4, 42. 2 Maiž. 21, 13.

5. Bet kad nusiduotų, kad nekursai su savo artymu į girę eitų malkų kirsti, ir kirvi su ranka aukštyn keltų, medį nukirsti, o kirvis nusmuktų nuo koto ir ištiktų artymą, kad jis numirtų, tas į šių miestų vieną tur nubėgti, kad gyvas išliktų;

6. Kad ne *to kraujo jėškąs žmogų vėtytų, kadangi jo širdis keršto pilna yra, ir jį sugautų, kadangi kelias toks tolus, ir jį užmuštų, kažėig smerties kaltybė jame nesiranda, kadangi pirm to kerštą prieš jį ne turėjęs. * 4 Maiž. 35, 12.

7. Todėl aš tau prisakau, kad *tris miestus išskirtumbei. * 4 Maiž. 35, 6.

8. Ir kad Viešpats, tavo Dievas, išplatys tavo rubežius, kaip jis *tavo tėvams su prysiega žadėjęs, ir duos tau visą tą žemę, kaip tavo tėvams tą duoti kalbėjęs esti, *per. 12, 20. 1 Maiž. 28, 14.

9. (Jei tiktai *pildysi visus šius prisakymus, kad pagal tus darytumbei, kuriuos aš tau šiandien liepiu, kad Viešpatį, savo Dievą, mylėtumbei ir jo keliuose vaikščirotumbei per savo amžią,) tai dar *tris miestus turi išskirti be šių trijų; *per. 15, 5. †per. 4, 41. Joz. 20, 8.

10. Idant nekaltas kraujas ne būtų pralietas tavo žemėje, kurią Viešpats, tavo Dievas, tau duoda į tėviškę, ir kraujo kaltybės tavę ne spaustų.

11. Ale jei kas *kerštą turėtų prieš savo artymą, ir ant jo tykodamas jį užmuštų ir tada nubėgtų į šių miestų vieną,

* 4 Maiž. 35, 20, 21. † 1 Maiž. 9, 6.

12. Tai vyresnieji jo miesto tur tenai nusiųsti jį atgabendinti ir jį į rankas kraują pajėskančiojo paduoti, kad nužavintas būtų.

13. Tavo akys jo ne tur čėdyti, ir turi tą, kurs nekaltą kraują praliejęs, iš Izraelio išgaišinti, kad tau gerai pasisektų.

14. Tu savo *artymo rubežių ne turi pamažinti, kurį senieji statė tavo tėviškėje, kurią tu gauni žemėje, kurią Viešpats, tavo Dievas, tau esti davęs paveldėti. *per. 27, 17.

15. *Vienintėlis liudininkas ne tur prieš kokį liudyti dėl bile kokio nusidėjimo arba grieko, kuriuomi kas gal nusidėti, bet †per burną dviejų arba trijų liudininkų tiesa tur išsirodyti.

* 4 Maiž. 35, 30. † Jon. 8, 17.

16. *Kada neteisus liudininkas prieš nekurį keliasi, jį kaltinti dėl kokio nusidėjimo, * 2 Maiž. 23, 1.

17. Tai tuodu vyru, kuriuodu provą tarp savęs tur, tur stovėti po akių Pono Dievo, *klebonų bei sudžių, kurie tuočės bus, *per. 17, 9.

18. Ir sudžios gerai tur tyrinėti. Ir kad neteisusis liudininkas neteisiai liudijęs prieš savo artymą,

19. Tai jus *jam turite daryti, kaip jis mislijo savam broliui daryti, kad piktąjį nuo savęs atskirtumbei; *Pamok. 19, 5.

20. Kad kiti, *tai išgirde, bijotūs ir ne daugiaus apsiimtų tokius piktus daiktus ištaisyti tarp tavęs. *per. 13, 11 ir 17, 13.

21. Tavo akys jo ne tur čėdyti. *Dušią už dušią, akį už akį, dantį už dantį, ranką už ranką, koją už koją!

*per. 25, 12. 2 Maiž. 21, 32.

Perskyrimas 20.

Karą turėdami kaippo tur elgtis.

Kad į karą nusitrauki prieš savo neprietelius, ir matai žirgus bei vežimus žmonių, kurie didesni už tavę yra, tai nesibijokis jų, nes Viešpats, tavo Dievas, kurs tavę iš Egipto žemės išvedė, yra su tavimi.

2. Taigi, kad prisiartinate mušui, tai klebonas tur prižengti ir su vyrais kalbėti

3. Ir jiems tarti: klausykite, jus Izraelitėnai, jus šiandien einate į karą prieš savo neprietelius, jūsų širdis te ne nuliusta, nesibijokitės ir ne nusi-gąskite ir ne pabugkite jų!

4. Nės Viešpats, jūsų Dievas, eina su jumis, kad už jus kariautų su jūsų neprieteliais, jus pagelbėti.

5. Bet kareivių vyresnieji su vyrais tur kalbėti ir jiems sakyti: *kurs naują butą pasikūrė ir į tą dar +ne įsitraukęs, tas te sugrįžta ir te pasiliekti savo bute, kad ne numirtų kare, ir kitsai į jo butą įsitrauktų. *Ps. 30, 1. + Neēm. 12, 27.

6. Kursai vynyčią sodinęs, o dar *vaisiaus iš tos ne gavęs, tas te grįžta ir te pasiliekti namieje, kad kare ne numirtų, o kitsai pirmuosius vaisius iš to gautų. *per. 28, 30.

7. Kursai su pačia susiziedavojo, ale *dar svotbą ne kėlė, tas te grįžta ir te pasiliekti namieje, kad kare ne numirtų, ir kitsai svodbą su ja keltų. *per. 24, 5.

8. Ir kareivių vyresnieji toliaus su vyrais tur kalbėti ir tarti: *kursai bijosi ir baukštą širdį tur, tas te grįžta ir te pasiliekti namieje, kad ne ir savo brolių širdį baukštą darytų, lygiai kaip jo širdis yra. *Vald. 7, 3.

9. Ir kad kareivių vyresnieji bus iškalbėję su vyrais, tai jie pulkauninkus pirm visų vyrų tur į pulko pryšakį statyti.

10. Kad kokį miestą karu nori apgulti, tai tu jam pirma *pakajų turi siulyti. *4 Maiž. 21, 21. 22.

11. Jei tau pakajingai atsako ir var-tus atvera, tai visi žmonės, tame esantieji, tau turės čyžę mokėti ir tavo verginiai buti.

12. O jei ne nor pakajingai su ta-vimi sutikti, bet nor su tavimi ka-riauti, tai jį apgulk.

13. Ir kad Viešpats, tavo Dievas, jį tau į tavo rankas duoda, tai tu vislab, kas vyriška tame yra, aštrumu kardo turi nužavinti; *4 Maiž. 31, 7.

14. Tiktai moteres, vaikus bei bandą ne žavinkite, nei viso to, kas mieste yra, ir visą jų turtą tu gali tarp savęs *išdalyti, ir turi valgyti nuo to, ką iš savo neprietelių esi gavęs, kuriuos tau Viešpats, tavo Dievas, į tavo rankas davęs. *4 Maiž. 31, 27.

15. Taipo tu turi daryti su visais miestais, toli nuo tavęs esančiais, ir kurie ne yra iš miestų šių žmonių.

16. Ale miestuose šių žmonių, kuriuos Viešpats, tavo Dievas, tau į dalį tėviškės duos, tu *nieko gyvo ne turi palikti, kas tiktai dvasę tur; *Joz. 10, 40. per. 11, 11. 14.

17. Bet turi juos išgaišinti, butent: *Etytus, Amorytus, Kananytus, Pere-zytus, Evytus bei Jėbusytus, kaip Vieš-pats, tavo Dievas, tau liepęs; *per. 7, 1.

18. Kad jus ne mokintų daryti vi-sas tas nuobodas, kurias jie daro savo balvonams, ir jus ne susigrie-šytumbite prieš Viešpatį, savo Dievą.

19. Kad tu apie nekuri miestą (su aba-žu) ilgai turi gulėti, prieš kurį tu kariau-ji, jį įgauti, tai tu sodus ne turi išpustyti, nei su kirviais tus iškapoti; tu gali tų valgyti, todėl ne turi tus išpustyti, [juk tai medžiai yra ant lauko, o ne žmogus,] kad tau kaip ir pylimu butų.

20. Ale medžius, apie kuriuos tu ži-nai, jog iš tų ne gali valgyti, tus gali iškirsti ir išpustyti, ir pylimus iš tų kurti prieš tą miestą, kursai su ta-vimi kariauja, ikikol tu jį perveiki.

Perskyrimas 21.

Apie razbajų, nežinant kas jį provijęs, apkaltasias moteriškes, provą pirmgimusųjų, nepaklusnųjų sūnų, pakartuosius.

Kad žmogų kokį rastumbei užmuštą toje žemėje, kurią tau duos Viešpats, tavo Dievas, įgauti, gulintį ant lauko, ir ne gali žinoti, kas jį butų užmušęs,

2. Tai tavo vyresnieji ir sudžios tur į lauką eiti ir nuo to lavono ma-tuoti iki miestų, aplink esančių.

3. Kursai miestas artimiausias yra, to vyresnieji tur imti jauną karvę iš bandos, kuri dar darbo ne dirbusi, nei su žagre arusi;

4. Ir jie tur ją nuvesti į akmeningą dau-bą, kuri niekad os nei arta, nei apsėta yra ir čiapat dauboje tur jai galvą nukirsti.

5. Tai tur prieiti klebonai, vaikai Lėvy. (Nėsa Viešpats, tavo Dievas, juos išrinko, kad jam šlužytų ir jo vardą garbintų, ir pagal *jų žodį visi daiktai ir iškados sudijami butų). *per. 17, 8. 9.

6. Ir visi vyresnieji to miesto tur prižengti prie to lavono, ir tur savo *rankas mazgoti ant tos jaunosios kar-vės, kuriai kaklas nukirstas, *Mat. 27, 24.

7. Ir atsakydami tur tarti: mūsų rankos tą kraują ne praliejo, taigi ir mūsų akys to ne matė;

8. Buk malonus savo žmonėms, Izra-ėlitėnams, kuriuos tu, Pone Dieve, iš-valnijai, ne kaltink savo žmones Izra-ėlitėnus, dėl to nekaltojo kraujo! tai jie dėl to kraujo (su Dievu) bus suderinti.

9. Taipo tu tą nekaltąjį kraują nuo savęs turi atskirti, kad darytumbei, kas teisų yra po akių Pono Dievo.

10. Kad tu į karą trauksies prieš savo neprietelius, o Viešpats, tavo Dievas, tūs duoda tau į tavo rankas, kad tu sugautuosius gali šalin vesti,

11. Ir matai tarp kalinių gražią kokią moteriškę, ir ji patinka tau, kad nori ją į pačią vesti,

12. Tai veski ją į savo namus ir nuskusdik jos plaukus, ir nupiaudijk jos nagus;

13. O rubus, kuriuose ji apkalta, ji tur išsivilkkti, ir sėdėti tavo namuose, ir per visą mėnesį apverkti savo tėvą bei motyną; paskui sugulk su ja ir vesk ją, kad ji būtų tavo pati.

14. Ale jei tu jos ne nori, tai turi ją išleisti, kur ji nor, o ne už pinigų gus parduoti, nei užstatyti, todėl, kadangi tu ją pažeminai.

15. Kad nekursai dvi moteri turėtų, vieną, *kurią myl, o antrąją, kurios neapkenčia, ir jiedvi jam vaikų pagimdo, taip mylimoji, kaip ir nemylimoji, o pirmgimęsis sunus būtų nemylimosios,

* 1 Maiž. 29, 39.

16. Ir čėsas prisiartina, savo vaikams tėviškę išdalyti, tai jis ne gal sunų mylimosios per pirmgimusį sunų įdėti vietoje pirmgimusio sunaus nemylimosios.

17. Bet jis sunų nemylimosios už pirmgimusį sunų tur išpažinti, kad jam dvilinkai duotų viso, kas yra; nės jis esti jo pirmoji *macis, ir jis tur provą pirmgimusiojo.

* 1 Maiž. 49, 3.

18. Jei kas turėtų sunų savvalninką ir nepaklusnų, kurs tėvo bei motynos žodžių ne klauso, ir kad juodu ji nor bausti, jiems ne nor klausyti,

19. Tai jo tėvas ir motyna ji sugavę, tur nugabenti pas vyresniuosius miesto ir į vartus to miesto,

20. Ir *tur vyresniems miesto sakyti: šisai mūsų sunus savvalninkas ir nepaklusnus yra ir ne klauso mūsų žodžių, priegtam ir yra lėbau-ninkas bei girtuoklis.

* Mat. 18, 17.

21. Tai visi žmonės to miesto ji *akmenimis tur žudyti, kad numirtų, ir *taipo tu piktąjį nuo savęs turi atskirti, kad visi Izraelitėnai tai gir-dėję bijotųs.

* per. 13, 10. † per. 19, 19.

22. Jei kas būtų kokį grieką pelnęs *smerties vertą, ir įsai tokiu būdu būtų žudytas, kad ji pakartų prie medžio,

* per. 22, 26.

23. Tai jo lavonas ne tur *per naktį ant medžio pakartas pasilikti, bet turi ji tą pačią dieną palaidoti; nės †pakartasis prakeiktas yra pas Poną Dievą; idant tu savo žemę ne apbiaurintumbei, kurią Viešpats, tavo Dievas, tau duoda į tėviškę.

* Joz. 10, 27. Gal. 3, 13.

Perskyrimas 22.

Visokie prisakymai surašyti.

Kad tu matai savo brolio jautį arba avį *klystantį, tai ne turi nuo jų at-sitraukti, bet juos vėl savam broliui namon varyti.

* 2 Maiž. 23, 4.

2. Ale kad tavo brolis tau ne būtų arti, ir ji ne pažysti, tai turi juos savo namon vesti, kad pas tavę būtų, ikikol tavo brolis juos įėškos, ir tu tada jam galėtumbei atduoti.

3. Taipo ir turi daryti su jo asilu, su jo rubais ir su visu prapuldytuoju, ką tavo brolis tiktai gal pamesti, ir tu atrandi; tu ne gali tai palaikyti.

4. Kad tu savo brolio *asilą arba jautį matai parpuolant ant kelio, tai ne gali nuo jo atsitrauktis, bet turi jį gelbėti.

* 2 Maiž. 23, 5.

5. Moteriškę ne tur vyriškais rubais apsilvilkkti, o vyras ne moterų rubais dėvėti. Nės tai darąsis nuoboda yra Viešpačiui, tavam Dievui.

6. Kad ant kelio kur randi paukščių lizdą, ar ant medžio, ar ant žemės, su vaikais, arba su kiaušiais, o senoji dar tup ant vaikų arba ant kiaušių, tai ne turi senąją su vaikais išimti;

7. Bet *senąją turi duoti palėkti, o vaikus išimti, kad tau gerai pasisektų ir ilgai patektumbei.

* 3 Maiž. 22, 29.

8. Kad *naują būtų pakuri, tai turi atlošą pritaisyti aplinkui ant stogo, kad kraujo kaltybę ne užvestumbei ant savo namų, jei kas nupultų.

* per. 20, 5.

9. Tu savo *vynyčią ne turi su visokia sumaišyta sėkla apsėti, kad Ponui Dievui †ne šventytumbei tokią sumaišytą sėklą, kokią tu sėjai, draug su tuomi, ką vynyčia tau gal duoti.

* 3 Maiž. 19, 19. † 2 Maiž. 22, 29.

10. Tu ne turi į vieną jungą sukinkyti jautį bei asilą.

11. Tu ne turi apsilvilkkti rubais iš vilnų bei iš linų suauštais.

12. Tu sau *kutas turi prisiuti ant keturių kampų savo skreistės, su kuria apsisiauti.

* 4 Maiž. 15, 38. Mat. 23, 5.

13. Kad kas moterį sau veda ir jos neapkenčia, kad su ja sugulėjęs,

14. Ir biauriai kokią kalbą apie ją pramano, ir piktai ją apskelbia, tar-damas: aš tą moteriškę vedžiau, ale kaip su ja sugulėjau, neradau ją mergą;

15. Tai tėvas bei motynatos mergostur ją imti ir vyresniems miesto jo var-tuose parodyti tos mergos mergystę;

16. Ir mergostėvas vyresniems miestur sakyti: aš šiam vyrui savo dukterį da-viau į pačią, o dabar jisai jos nekenčia,

17. Ir biauriai ją apskelbdamas ta-ria: aš tavo dukterį ne radau mergą. Ale štai mergystė mano dukters! Ir tai jie marškinius vyresniems miesto tur parodyti.

18. Tai vyresnieji to miesto tą vyrą sugavę tur koravoti,

19. Ir šimtu syklų sidabro kora-voti, ir tus mergos tėvui duoti, to-dėl, kad jis mergą Izraelyje apskelbė, ir tur ją per pačią palaikyti, kad ją per savo amžią ne paleistų.

20. Ale jei taip tiesa, kad marti ne rasta yra merga,

21. Tai tur ją išvesti už vartų jos tėvo namų, ir žmonės to miesto tur ją akmenimis žudyti, todėl, kadangi *dur-nai elgės Izraelyje, ir savo tėvo na-muose apsikekšavo; ir turi tą piktumą nuo savęs atskirti.

22. Jei kas būtų randamas, *kurs su moteriške, vyrą turinčia, sugultų, tai juodu abudu tur žudyti būti, ir vyras ir moteriškė, su kuria jisai su-gulėjęs, ir turi tą piktumą iš Izraelio atskirti.

* 3 Maiž. 20, 10. † 5 Maiž. 21, 21.

23. Kad kokia merga nekuriam pa-žadėta būtų, ir kitsai koks vyras mieste ją nutvėręs su ja sugultų,

24. Tai jus turite juodu abudu pro miesto vartus laukan išvesti ir turite abudu akmenimis žudyti, kad nu-mirtų; mergą todėl, kad ne šaukusi mieste be budama, o vyrą todėl, kad savo artymo marčią apžaidęs; ir tą piktumą nuo savęs turi atskirti.

25. Ale kad nekursai sužieduotą mergą ant lauko gaudytų ir ją sugavęs su ja sugultų, tai tas vyras vienas tur numirti, kurs su ja sugulėjęs;

26. O mergai nieko ne turi daryti, nės ji nei jokio grieko smerties verto ne užpelnė. Bet lygiai, kaip kada nekursai prieš savo artymą atsikėlęs ji užmuštų, taip ir yra šisai nusidavimas.

27. Nės jis rado ją ant lauko, ir ta su-žieduotoji merga šaukė, ale nieks ne pribuvo, kurs būtų galėjęs ją pagelbėti.

28. Kada nekursai mergą užaina, kuri dar nei vienam ne pažadėta, ir jisai ją sugavęs su ja sugul, o tatai taip išsiranda,

29. Tai tas, *kurs ją apžaidęs, jos tėvui tur duoti penkisdešimtis syklų sidabro, ir tur ją per pačią palaikyti todėl, kad ją apžaidęs; jis ne gal nuo jos atsiskirti per visą savo amžią.

* 2 Maiž. 22, 16.

30. Nei vienas ne *tur vesti savo tėvo pačią, ir ne atdengi savo tėvo gėdą.

* 3 Maiž. 18, 8.

Perskyrimas 23.

Kursai gal į susirinkimą Pono Dievo eiti, ir kursai ne. Į susirinkimą Pono Dievo ne tur jeiti, nei kurs kuomi pažeistas, nei kurs išromytas.

2. Nei iškekšinis ne tur jeiti į susirinkimą Pono Dievo, nei po dešimtosios eilės, bet visiškai ne tur nu-kakti į susirinkimą Pono Dievo.

3. Amonytai ir *Moabytai ne tur į susirinkimą Pono Dievo jeiti, nei į dešimtąją jų eilę, bet jie visiškai į tą ne tur jeiti;

* Neēm. 13, 1.

4. Todėl, kad jums užgynė duonos bei vandens ant kelio, kaip iš Egipto išsitraukėte, o priegtam jums ant iš-kados samdė *Bilėamą, sunų Bėoro, iš Pėtor Mezopotamijos, kad jis tavę prakeiktų.

* 4 Maiž. 22, 5. Joz. 24, 9. Apreiž. 2, 14.

5. Ale Viešpats, tavo Dievas, Bilėamo ne norėjo klausyti, ir pervertė pra-keikimą į žegnonę todėl, kadangi Viešpats, tavo Dievas, tavę mylėjo.

6. Tu jiems nei palaimos, nei ko gero ne turi velyti savo amžyje amžinai.

7. Edomytų ne turi baidytis, nės *jie yra tavo broliai. Egiptiono taipojau ne turi baidytis, nės tu svetimas buvai jo žemėje.

* per. 2, 4. s. 1 Maiž. 25, 25. 26.

8. Vaikų-vaikai, kuriuos jie trečioje eilėje pagimdo, gal jeiti į susirinkimą Pono Dievo.

9. Kad išeini iš abažo prieš savo neprietelius, tai saugokis nuo visokio susigriešijimo.

10. Jei kas iš jūsų būtų *nečystas esąs, kuriam naktįje kas tikos, tas tur laukan išeiti iš abažo ir ne tur vėl sugrįžti,

* 3 Maiž. 15, 16.

11. Ikikol pirm vakaro vandenįje nusipėręs. Ir saulei jau nusileidus gal vėl nueiti į abažą.

12. O lauke už abažo tur tau vieta buti, kad galėtumbei ant vėjo eiti.

13. Ir turi šiupelėlę turėti, ir kad lauke nori pasitupti, taja turi duobelę kastį; ir atlikus turi užžerti, ką nuo savęs šalin davei.

14. Nėsa Viešpats, tavo Dievas, *vaikščioja tavo abaže, kad tavę išgelbėtų ir tavo neprietelius tau paduotų. Todėl tavo abažas tur šventas buti, kad nei jokia gėda tarp tavęs ne būtų matoma, ir jis nuo tavęs ne nusikreiptų.

* 3 Maiž. 26, 12.

15. Berną, kurs pas tavę atėjo, ne turi vėl paduoti į rankas jo pono.

16. Jis pas tavę tur pasilikti toje vietoje, kurią sau išsiskirs vienuose tavo miestuose, sau ant gero, ir *ne turi jį lupti.

* 2 Maiž. 22, 21.

17. *Kekšė ne tur randama buti tarp dukterų Izrael, nei kekšininkas tarp sunų Izrael.

* per. 42, 12.

18. Tu nei kekšės alga, nei šunpinigius į namus Dievo, savo Viešpaties, ne turi įgabenti iš bile kokio pažadėjimo, nės tai Viešpačiui, tavam Dievui, abejeip nuoboda yra.

19. Tu *iš savo brolio nuomų ne turi imti, nei nuo pinigų, nei nuo valgio, nei nuo viso to, iš ko nuomas galėtume imti.

* 2 Maiž. 22, 25.

20. Iš svetimio gali nuomų imti, ale ne iš savo brolio, kad Viešpats, tavo Dievas, tavę žegnotų visuose tavo darbuose toje žemėje, į kurią tu parieni, tą įgauti.

21. Kad tu Viešpačiui, savam Dievui, *kokį žadėjimą žadi, tai ne užtruk tą laikyti, nės Viešpats, tavo Dievas, †prašys tą iš tavęs, ir bus tau grieku.

* 3 Maiž. 27, 2. Vald. 11, 35. 4 Maiž. 30, 3. † Ps. 50, 14.

22. Kad nieko nežadi, tai ne pelnai griekų.

23. Ale kad jau kokį žadėjimą išleidai iš savo burnos, tai tą ir turi atsesėti ir pagal tai daryti, kaip Viešpačiui, savam Dievui, iš geros valės pasižadėjai, ką tu su savo burna iškalbėjai.

24. Kad tu eini į vynyčią savo artymo, tai uogų gali valgyti, kiek nori, ikikol privalgei; ale nei vienos tų ne turi į savo ryką įdėti.

25. Kad į javus savo artymo eini, tai su ranka *varpas gali nuplėšti; ale su piautuve tuose ne turi šen ir ten ką piauti.

* Mat. 12, 1. Mark. 2, 23.

Perskyrimas 24.

Prisakymai, kurie labiausiai ukininkams priguli.

Kad nekursai pačią veda ir su ja susivenčiavodina, o ji ne randa malonę po jo akių dėl kasžin kokio neviežlybumo, tai jis *atsiskyrimo gromatą jai rašyti ir į rankas tur duoti, ir ją iš savo namų išleisti. * Mat. 5, 31.

2. O kad ji tada iš jo buto išėjusi kitą vyrą ima,

3. O tas antrasis vyras jos taipojau nenkenčia ir atsiskyrimo gromatą rašo, o tą į jos rankas duoda ir ją iš savo buto išleidžia, arba jai tas antrasis vyras numirtų, kurs ją sau į pačią vedęs,

4. Tai jos *pirmasis vyras, kurs ją išleidęs, ją ne gal iš naujo vesti, kad vėl jo pati pastotų, kadangi ji apsiebiarino; nės tai yra nuoboda po akių Pono Dievo, kad tą žemę ne padarytumbei griekų pilną, kurią tau Viešpats, tavo Dievas, į tėviškę davęs. * Jėr. 3, 1.

5. Kad kas neseniai pačią vedęs, tasai *į karą ne tur nusitraukti, ir ne turi jį kuomi sunkinti. Jis valnas tur buti savo namuose visą metą, kad linksmas būtų su savo pačia, kurią jis vedęs. *per. 20, 7.

6. Tu užstatui ne turi imti apatinįjį ir viršutinįjį girnų akmenį, nės tuomi jisai tau dušią užstatęs.

7. Jei kas būtų randamas, kurs iš savo brolių *žmogų pavogtų iš vaikų Izrael, ir tą ar užstatytų ar parduotų, toksai vagis tur žavintas buti, kad piktąjį nuo savęs atskirtumbei.

* 2 Maiž. 21, 16. 1 Tim. 1, 10.

8. Saugokis nuo slogos raupso, ir drutai apsiimk vislab pildyti ir daryti, ką tavę *klebonai, Lėvytai, mokina. Ir ką jie jums liepia, tai turite pildyti ir pagal tai daryti.

* 3 Maiž. 13, 8. per. 14, 2. 2 Zom. 3, 29.

9. Apdumok, ką Viešpats, tavo Dievas, darė su *Mirjama ant kelio, kaip iš Egipto išsitraukėte. * 4 Maiž. 12, 10.

10. Kad *tu savam artymui pinigų žyčiji, tai ne turi į jo namus eiti ir jį išpantiyti,

* per. 23, 19. Neėm. 5, 7.

11. Bet tu lauke turi stovėti, o tasai, kuriam tu žyčiji, tau užstatą tur išnešti.

12. O jei jisai vargdienys būtų, tai tu ne turi miegoti eiti, jam užstatą ne atdaves,

13. Bet turi jam jo užstatą atduoti saulei nusileidžiant, kad *savo rubuose atsigultų ir tau viso gero velytų. Tai tau po akių Viešpaties, tavo Dievo, bus priskaityta už teisybę. *2 Maiž. 22, 26.

14. Vargdieniui ir pavarguliui tu *ne turi jo algą užlaikyti, ar jis būtų iš tavo brolių, ar iš svetimų, kurs tavo žemėje ir miestuose yra, *3 Maiž. 19, 13. Luk. 10, 7.

15. Bet turi jam tą pačią dieną jo algą užmokėti, kad saulė pirm to ne nusileistų; nės jis yra pavargęs ir išlaiko tuom savo dušią; kad jisai prieš tavę Dievopi ne šauktų, ir tau grieku ne būtų.

16. *Tėvai ne tur žavinami būti už vaikus, nei vaikai už tėvus, bet kožnas už savo nusidėjimą tur žavinamas būti.

*Ezėk. 18, 19, 20. 2 Kar. 14, 6. 2 Nus. Kar. 25, 4. Jėr. 31, 30.

17. Tu *provą svetimųjų bei siratų ne turi kraipyti, ir našlei rubus į užstatą ne imti, *2 Maiž. 22, 21.

18. Nės tu turi *atsiminti, tavę bernu buvusį Egipte, ir kad Viešpats, tavo Dievas, tavę iš ten išvalnijęs. Todėl prisakau tau, kad taip darytumbei.

*per. 5, 15 ir 15, 15 ir 16, 12.

19. Kad tu savo dirvą nuvalęs esi, ir *vieną pėdą ant dirvos butumbei užmiršęs, tai ne turi grįžti, tą suvalyti; bet jis tur tekti svetimamjam, siratai bei našlei, kad Viešpats, tavo Dievas, tavę žegnotų visuose darbuose tavo rankų.

*3 Maiž. 19, 9. per. 23, 22.

20. Kad tu nukratai savo aliejaus medžius, tai ne turi tus dar kartą kratyti; bet tai tur tekti svetimamjam, siratai bei našlei.

21. Kad savo vynyčią nurinkai, tai ne turi dar parankioti; bet tai tur tekti svetimamjam, siratai bei našlei;

22. Ir turi atsiminti, tavę bernu buvusį Egipto žemėje; todėl tau prisakau, kad taip darytumbei.

Perskyrimas 25.

Nekuros dalys žydiškųjų provų.

Kada vaidas randasi tarp vyrų, tai juos reik į provą nuvesti ir juos sudyti, *teisiamjam reik gerą provą daryti, o neteisųj koravoti. *Pam. 17, 15.

2. Ir jei neteisusis mušių užpelnęs, tai sudžia tur jį liepti parsigulti ir tur jį plakdinti po savo akių pagal didumą ir skaitlių jo nusidėjimų.

3. Kad jisai *keturisdešimtis mušių gavęs, tai ne reiks jį daugiau plakti, kad ne, jei daugiau mušių gautų, jis per mierą suplaktas būtų, ir tavo brolis biaurus pastotų po tavo akių. *2 Kor. 11, 24.

4. Tu *jaučio kulančiojo nasrus ne turi užrišti. *1 Kor. 9, 9. 1 Tim. 5, 18. Jok. 5, 4.

5. Kad *broliai pas kits kitą gyvena, ir vienas iš jų numiršta be vaikų, tai nabaštininko paliktoji pati ne tur svetimą vyrą kitur imti, bet jos svainis tur su ja sugulti, ją į pačią vesti ir su ja susivenčiavodinti.

*Mat. 22, 24. Rut. 4, 5. Mark. 12, 19. Luk. 20, 28.

6. Ir pirmgimusį sunų, iš jos gimusį, tur jis praminti pagal vardą savo nabaštininko brolio, kad jo vardas ne pragaištų Izraelyje.

7. Ale *jei tam vyrui ne patiktų savo svainę vesti, tai jį, jo svainę, tur nueiti į sudo vartus pas vyresniusius ir sakyti: mano svainis ne apsiima savam broliui vardą gaminti Izraelyje ir ne nor manę vesti. *Rut. 4, 4.

8. Tai vyresnieji miesto jį atvadinę su juomi tur kalbėti. Kad jisai tada stovėdamas atsako: aš ne apsiimu ją vesti,

9. Tai jo svainė tur pas jį prižengti po akių vyresniųjų ir jam vieną kurpę išauti nuo jo kojų, ir jį į jį spiovusi tur atsakyti ir tarti: taip reikia daryti su kožnu vyru, kurs savo brolio giminę ne nor išplatinti.

10. Ir jo vardas Izraelyje bus pramintas: baskojo giminė.

11. Kada du vyrų vaidijas, ir vieno pati pribėgusi norėtų savo vyrą gelbėti iš rankų jį mušančiojo, ir jį savo ranką ištiesdama jį nutvertų prie gėdos,

12. Tai tu jai ranką turi nukirsti ir tavo *akis jos ne tur čėdyti. *per. 13, 8 ir 19, 3.

13. *Dvejopą svartį, mažą bei didį, ne turėk savo žake. *3 Maiž. 19, 36. Ezėk. 45, 10.

14. Ir savo namuose ne laikyk du ketvirčių, didį bei mažą.

15. Tu *pilną ir tikrą svartį, bei pilną ir tikrą ketvirtį turi laikyti, kad tavo gyvastis ilgai patektų toje žemėje, kurią tau duos Viešpats, tavo Dievas.

*3 Maiž. 19, 35.

16. Nės kurs taip daro, tas *nuoboda

yra Viešpačiui, tavam Dievui, kaip ir visi, kurie piktaidaro. * Pamok. 11, 1. Mik. 6, 11.

17. Atsimink, *ką jums išrodė Amalėkytai ant kelio, kaip iš Egipto išsitraukėte; *2 Maiž. 17, 8.

18. Kaip jie tavę užpuolė ant kelio ir *mušė tavo paskiausiuosius, visus negalinčius, kurie paskui tavę ėjo, kaip buvai pailsęs ir be sylos; o jie nesibijojos Dievo. *Joz. 10, 19.

19. Taigi, kad Viešpats, tavo Dievas, tau pakajų suteks nuo visų tavo neprietelių, žemėje aplink esančių, kurią tau Viešpats, tavo Dievas, duos į tėviškę paveldėti, tai tu *paminklą Amalėkytų turi išgaišinti po dangumi. To ne užmiršk! *1 Zom. 15, 2, 3. 1 Nus. Kar. 5, 43.

Perskyrimas 26.

Apie pirmones bei desėtines.

Kad tu nukaksi į tą žemę, kurią tau Viešpats, tavo Dievas, į tėviškę duos, ir tu tą pasisavini ir joje gyveni,

2. Tai *turi imti visokius pirmuosius vaisius tos žemės, iš žemės augančius, kuriuos tau duoda Viešpats, tavo Dievas, ir turi tus į pintinį dėjes nueiti į tą vietą, kurią išskirs Viešpats, tavo Dievas, kad jo vardas čionai gyventų. *2 Maiž. 23, 19. per. 34, 26. 3 Maiž. 2, 14. per. 23, 10 ir 16, 10.

3. Ir turi pas vyskupą, tuočės esantį, nueiti ir jam tarti: aš šiandien išpažįstu po akių Viešpaties, tavo Dievo, manę iškakusį į tą žemę, kurią Ponas Dievas musų tėvams su prysiega žadėjęs esti, mums duoti.

4. Ir vyskupas tą pintinį tur imti iš tavo rankų ir prie altoriaus Viešpaties, savo Dievo, padėti.

5. Čia tu turi atsakyti ir tarti po akių Pono Dievo savo: *„Syrionai norėjo mano tėvą nužavinti; tas † nusitraukė į Egiptą ir tenai svetimas buvo su maž žmonėmis, o čiapat pastojo didžiu, drutu ir daugybe žmonių. *1 Maiž. 31, 5. 24. † 1 Maiž. 46, 5.

6. Ale Egypcionai mus *piktai laikė, ir privertė mus, ir sunkią baudžiąvą uždėjo ant mūsų. *2 Maiž. 1, 13. 14.

7. Tai *mes šaukėme Viešpatiespi, Dievopi savo tėvų, ir Ponas Dievas išsklausė musų šauksmą ir matė musų vargą, tužbą ir bėdą; *2 Maiž. 2, 23. 24.

8. Ir *išvedė mus iš Egipto su sylinga ranka, ir su ištiestu petimi, ir su

didžiu išgąsčiu, per ženklus ir stebuklus; *2 Maiž. 12, 51. per. 13, 3.

9. Ir atgabeno mus į šią vietą ir davė mums šią *žemę, kurioje pienas bei medus sklysta. *3 Maiž. 3, 8. per. 13, 5 ir 13, 3.

10. Dabar aš atnešu pirmuosius vaisius šios žemės, kuriustu, PoneDieve, man davei.“ Ir turi tus palikti po akių Viešpaties, savo Dievo, ir pasiklonioti po akių Pono Dievo savo,

11. Ir *turi linksmas buti iš viso to gero, ką Viešpats, tavo Dievas, tau esti davęs ir tavo giminei, tu, ir Lėvytas, ir svetimasis pas tavę esąsis. *per. 16, 11. 14.

12. Kad *visas desėtines savo vaisių busi suvalęs trečiame mete, tai esti desėtinių metas, tai turi Lėvytui, svetimamjam, siratai ir našlei duoti, kad jie valgytų tavo vartuose ir privalgytų. *per. 14, 28.

13. Ir turi tarti po akių Viešpaties, tavo Dievo: aš atsinešiau, kas pašventinta iš mano namų, ir daviau tai Lėvytams, svetimiems, siratoms bei našlėms, pagal visą tavo prisakymą, *man palieptą; aš tavo prisakymą ne paniekinau, nei to užmiršau. *per. 14, 27.

14. Aš to ne valgiau savo tužboje, ir nieką to ne atėmiau nečystybėje; ir ant numirusiųjų iš to nieko ne daviau. Aš balsui Pono Dievo savo paklusnus buvau ir dariau vislab, ką tu man liepei.

15. *Pažiūrėk žemyn iš šventojo savo gyvenimo, iš dangaus, ir žegnok savo žmones Izraelį ir tą žemę, kurią tu mums davei, kaip tu musų tėvams su prysiega tai žadėjai, žemę, kurioje pienas bei medus sklysta. *Jėz. 63, 15.

16. Šiandien tau prisako Viešpats, tavo Dievas, idant tu *darytumbei pagal visus šius prisakymus ir provas, kad tu pildytumbei ir pagal tus darytumbei iš visos širdies ir iš visos dušios. *per. 6, 5.

17. Ponui Dievui šiandien išsipazīnai, jį esantį tavo Dievą, kad visuose jo keliuose vaikšiotumbei ir pildytumbei *jo zokaną, prisakymus ir provas, ir jo balso klausytumbei. *per. 5, 31.

18. Ir Ponas Dievas tau šiandien žadėjęs, kad jisai tavę nor laikyti *už savo žmones, kaip tau esti kalbėjęs, kad tų visų jo prisakymų pildytumbei; *per. 7, 6. 1 Petr. 2, 9.

19. Ir jisai tavę iškeltų, ir tu pagir-

tas, garbintas irgi šlovintas butumbei daugiaus, kaip visi žmonės, kurius jisai sutvėręs, kad tu Viešpačiui, savam Dievui, šventas žmonių pulkas butumbei, kaip jis esti kalbėjęs.

Perskryimas 27.

Atsiminimo akmens vaikų Izraeli; davadas bei budas žegnoti ir keikti.

Ir Maižėsius su vyresneisiais Izraelio prisakė žmonėms ir tarė: palaikykite visus prisakymus, kuriuos aš jums šiandien prisakau.

2. Ir tuočės, *kad per Jordaną persigausite į žemę, kurią tau duos Viešpats, tavo Dievas, didžius akmenis turite attiesti ir juos kalkėmis apbaltinti, * Joz. 3, 17.

3. Ir ant tų rašyti visus žodžius šio zokano, kaip persigausi, kad nukaktumbei į tą žemę, kurią tau duos Viešpats, tavo Dievas, žemę, kurioje pienas bei medus sklįsta, kaip Viešpats, tavo tėvų Dievas, tau esti kalbėjęs. * Jėr. 11, 5.

4. Taigi, kaip persigausite per Jordaną, tai turite tokius akmenis attiesti (apie kuriuos aš jums šiandien prisakau), ant kalno Ebal, ir tus kalkėmis baltinti.

5. Ir turi čiapat Viešpačiui, savam Dievui, *akmens altorių budavoti, kursai geležimi ne kaldintas. * 2 Maiž. 20, 25.

6. Iš čielų akmenų tu šį altorių Viešpačiui, savam Dievui, turi budavoti ir deginimo apierą apieravoti Ponui Dievui savam.

7. O turi ir dėkavonės apierą apieravoti ir čionai valgyti ir linksmas buti po akių Pono Dievo savo. * per. 12, 12. 18. Joél 1, 16.

8. Ir turi ant tų akmenų rašyti visus žodžius šio zokano aiškiai ir permąntinai.

9. Ir Maižėsius draug su klebonais ir Lėvytais kalbėjo su visais Izraelitėnais ir tarė: dabodamas klausyk, Izraeli! šiandien tu *žmonių pulku pastojai Viešpaties, savo Dievo, * per. 26, 18. 19.

10. Kad balsui Viešpaties, savo Dievo, paklusnus butumbei ir darytumbei pagal jo prisakymus ir provas, kuriuos aš tau šiandien prisakau.

11. Ir Maižėsius tą dieną žmonėms prisakydamas tarė:

12. Šios (giminės) tur stovėti ant kalno Grizim, *žegnoti žmones, kad per Jordaną busite persigavę: Simė-

onas, Lėvy, Juda, Izašaras, Jozėpas ir Benjaminas. * per. 11, 29. Joz. 8, 33. 34.

13. Ir šios giminės tur stovėti ant kalno Ebal, prakeikti: Rubėnas, Gadas, Aseras, Sėbulonas, Dan bei Naptali.

14. Ir Lėvytai pradėję tur sakyti kožnam iš Izraelio aiškiu balsu:

15. Prakeiktas *t'esie, kurs balvoną arba nulieta abrozą sau daro, nuobodą Ponui Dievui, darbą darbininkų rankų, ir tą pastato slapčiai! ir visi žmonės atsakydami tur tarti: Amen. * per. 11, 28.

16. Prakeiktas *t'esie, kurs savam tėvui arba motynai keikia! ir visi žmonės tur tarti: Amen. * 2 Maiž. 21, 17.

17. Prakeiktas t'esie, *kurs savo artymo rubežių pamažina! ir visi žmonės tur tarti: Amen. * per. 19, 14. Pamok. 22, 28.

18. Prakeiktas t'esie, kurs akląjį klajodina ant kelio! ir vis žmonės tur tarti: Amen. * 3 Maiž. 19, 14.

19. Prakeiktas t'esie, kurs provą *svetimojo, siratos bei našlės iškraipina! ir visi žmonės tur tarti: Amen. * 2 Maiž. 22, 21.

20. Prakeiktas t'esie, kurs su savo *tėvo pačia sugul, tuomi atdengdamas gėdą savo tėvo! ir visi žmonės tur tarti: Amen. * per. 22, 30. 1 Kor. 5, 1. 3 Maiž. 18, 8.

21. Prakeiktas t'esie, kurs su *bile koku galviju laikosi! ir visi žmonės tur tarti: Amen. * 3 Maiž. 18, 23.

22. Prakeiktas t'esie, kurs su *savo seserimi sugul, kuri arba jo tėvo, arba motynos duktė yra! ir visi žmonės tur tarti: Amen. * 3 Maiž. 8, 9. 2 Zom. 13, 11.

23. Prakeiktas t'esie, kurs su savo uošve sugul! ir visi žmonės tur tarti: Amen.

24. Prakeiktas t'esie, kurs savo *artymą slapčiai užmuša! ir visi žmonės tur tarti: Amen. * 4 Maiž. 35, 20.

25. Prakeiktas t'esie, kurs *dovanų ima, ir nekaltąją dušią mirtinai pasudija! ir visi žmonės tur sakyti: Amen. * 2 Maiž. 23, 8.

26. *Prakeiktas t'esie, kurs ne pilnavoja visus žodžius šio zokano, kad pagal tus darytų! ir visi žmonės tur sakyti: Amen. * Gal. 3, 10. Jėr. 11, 3.

Perskryimas 28.

Žadėta žegnonė; grumzdžiamas keikimas.

Ir kad tu *paklusnus busi balsui Viešpaties, savo Dievo, pilnavodamas ir darydamas vėjus jo prisakymus, ku-

rius aš tau šiandien prisakau, tai Viešpats, tavo Dievas, tavę tautščiausiuoju darys už visus žmones ant žemės;

* 3 Maiž. 26, 3. † per. 26, 19.

2. Ir ateis ant tavęs visos *šios žegnonės ir tavę tropsys todėl, kad tu paklusnus buvai balsui Viešpaties, savo Dievo.

* per. 14, 29 ir 23, 20.

3. *Žegnotas tu busi mieste, žegnotas ant lauko.

* per. 30, 9.

4. Žegnotas bus vaisius tavo žyvato, vaisius tavo žemės, ir prievaisius tavo bandos, ir prievaisius tavo galvijų, ir prievaisius tavo avių.

5. Žegnotas bus tavo pintinys ir tavo zopostas.

6. Žegnotas busi *jeidamas, žegnotas išeidamas.

* Ps. 121, 8.

7. Ir Ponas Dievas *tavo neprietelius, prieš tavę atsistengiančius, po tavo akių užmuš; vienu keliu jie išsitrauks prieš tavę, ir septyniais keliais jie bėgs pirm tavęs.

* 3 Maiž. 26, 7.

8. Ponas Dievas palieps *savo žegnonei, kad ta su tavimi būtų tavo kelnorėje (rusyje) ir visame, ką tu pradedi, ir žegnos tavę toje žemėje, kurią tau davė Viešpats, tavo Dievas.

* 3 Maiž. 25, 21.

9. Ponas Dievas tavę prikels sau į šventus žmones, kaip tau su prysiega žadėjęs, todėl, kad pilnavoji prisakymus Viešpaties, savo Dievo, ir vaikščioji jo keliuose.

* 2 Maiž. 19, 5.

10. Kad visi žmonės ant žemės matytų, tavę vadintą pagal vardą Pono Dievo, ir jie tavęs bijotųs.

11. Ir Ponas Dievas darys, kad tu apstumo turėsi lobių, vaisiaus savo žyvato, vaisiaus savo galvijų ir vaisiaus savo dirvos, ant tos žemės, kurią Ponas Dievas tavo tėvams su prysiega žadėjęs esti, tau duoti.

12. Ir Ponas Dievas tau atvers savo gerąjį skarbą, dangų, kad jisai tavo žemei *lytaus duotų savo česu; ir kad žegnotų visus darbus tavo rankų. Ir tu daug žmonių pulkams žyčysi, ale tu nei nuo vieno nieko ne pasižyčysi.

* Zak. 8, 12. per. 11, 14. 3. Maiž. 26, 4.

13. Ir Ponas Dievas darys tavę galva, o ne uodega, ir viršų gausi, o ne pergalėtas busi, todėl, kad tu paklusnus esi prisakymams Viešpaties, savo Dievo, kuriuos aš tau šiandien prisakau pilnavoti ir daryti,

14. Ir kad ne atsikreiptumbei nei nuo jokio žodžio, kurį tau šiandien prisakau, nei ant dešinės, nei ant kairės, idant *kitų dievų ne sekiotumbei, jiems šlužydamas.

* per. 5, 32 ir 19, 6. Joz. 1, 7.

15. Ale *jei nepaklusnus busi balsui Viešpaties, savo Dievo, ne laikydamas, neigi pilnavodamas visus jo prisakymus ir provas, kuriuos aš tau šiandien prisakau, tai visi šie keikimai tavę užeis ir tavę tropsys.

* per. 30, 17. 3 Maiž. 26, 14. Raud. 2, 17. Dang. 9, 11. Mal. 2, 2.

16. Prakeiktas tu busi mieste, prakeiktas ant lauko.

17. Prakeiktas bus tavo pintinys ir tavo zopostas.

18. Prakeiktas bus vaisius tavo žyvato, vaisius tavo žemės, prievaisius tavo galvijų, ir prievaisius tavo avių.

19. Prakeiktas tu busi jeidamas, ir prakeiktas išeidamas.

20. Ponas Dievas ant tavęs užleis nepalaimą, priespaudą ir bėdą visuose tavo *rankų darbuose, ir ką tikt darai, ikikol išgaišintas busi, ir veikiai prapulsi dėl savo nelabojo elgimo, kad manę prastojai.

* Vald. 2, 15.

21. Ponas Dievas tavę ištiks *maro skauduliais, ikikol tavę išpustys toje žemėje, į kurią nukanki, tą paveldėti.

* 3 Maiž. 26, 16. Ezėk. 14, 21.

22. Ponas Dievas tavę ištiks tvanu, drugiu, karščiais, brantais, *džiova, nesveiku oru ir geltos liga, ir persekinės tavę, ikikol tavę nužavys.

* 1 Kar. 17, 7.

23. *Dangus viršuje tavo galvos esąsis bus nei varinis, o žemė po tavimi geležinė.

* per. 11, 17. 3 Maiž. 26, 19.

24. Ponas Dievas tavo žemei dulkes ir pelenus lytaus vietoje suteks iš dangaus ant tavęs, ikikol išgaišintas busi.

25. Ponas Dievas *tavę parmuš po akių tavo neprietelių; vienu keliu tu jiems priešais išsitrauksi ir septyniais keliais tu nuo jų bėgsi ir busi išbarstytas į visas karalystes ant žemės.

* 3 Maiž. 26, 17.

26. Tavo lavonas teks valgiui visiems paukščiams dangaus ir visam žvėriui ant žemės, ir nei vieno ne bus, kurs tus pabaidytų.

27. Ponas Dievas tavę ištiks *votimis Egipto, karpomis, piktais šašais ir niežais, kad ne galėsi išgydytas būti.

* 2 Maiž. 9, 9.

28. *Ponas Dievas tavę ištiks padukimu, apjekimu ir siutimu širdies;

* Rym. 1, 28.

29. Ir *graibysi per pietus, kaip ak-lasis graibo tamsumoje, ir ant savo ke-lių palaimos ne turėsi. Ir turėsi gvolta bei neteisybę kentėti per savo amžią, ir nieks tavę ne gelbės.

* 2 Petr. 1, 9.

30. Moteriškę sau prisivenčiovodįsi, ale kitsai su ja sugulės. Butą sau *pasikursi, o tame ne gyvėsi. Vyny-čią †sodysi, o vaisių iš tos ne gausi.

* 5 Maiž. 20, 6. Jėz. 65, 22.

31. Tavo jautys po tavo akių bus pamuštas, ale tu jo ne valgysi. Tavo asilas tau be matant gvoltu bus at-imas, o tau ne atduotas. Tavo avis bus duota tavo neprieteliams, ir nieks tavę ne gelbės.

32. Tavo sunus ir tavo dukters bus pa-duoti kitiems žmonėms, kad tavo akys tai matydamos apalps dėl jų kas dien, ir nei jokia syla nebus tavo rankose.

33. *Vaisius tavo žemės ir visą tavo darbą žmonių pulkai suvalgys, kurius tu ne pažįsti, ir neteisybę turėsi ken-tėti, ir busi sumuštas per savo amžią,

* Vald. 6, 3.

34. Ir visas paduksi iš to, ką savo akimis turėsi matyti.

35. Ponas Dievas tavę ištiks piktomis votimis ant kelių ir ant blauzdų, kad ne galėsi gydytas buti nuo *padų iki galvos viršaus.

* Jėz. 1, 6.

36. Ponas Dievas tavę ir tavo karalių, kurį tu antsavęs įdėjęs, varys tarp žmo-nių, kurius tu ne pažįsti, nei tavo tė-vai, ir šlužysi čionai *kitiems dievams, iš medžio ir iš akmens darytiems,*p.4,28.

37. Ir busi *nuoboda ir priežodžiu bei apjuoku tarp visų žmonių, kur tavę Ponas Dievas nuvaręs.

* 1 Kar. 9, 7. 2 Nus. Kar. 7, 20. Jėr. 24, 9.

38. Tu *daug sėklos išveši į lauką, o maž surinksi, nės žiogai tą suės.

* per. 20, 5. Mik. 6, 15. Agg. 1, 6. per. 2, 17.

39. Vynyčias sodysi ir įgyvėsi, ale vyno ne gersi, nei surinksi, nės kir-mėlės tą suskvarbys.

40. Aliejaus medžių tu turėsi vi-suose savo rubežiuose, ale tu ne mostysies aliejumi, nės tavo *alie-jaus medis bus išplėštas.

* Joël. 1, 10

41. Sunų ir dukterų tau užgims, o tačiaus jų ne turėsi, nės jie kaliniais bus šalin vežami.

42. Visus tavo vaisingus medžius ir kitus vaisius tavo žemės gniusai nuės.

43. Svetimasis, pas tavę esąsis, tavę pereis ir vis viršų apturės, o tu ma-žyn eisi ir vis pažemintas busi.

44. Jis tau *žyčys, ale tu jam nežyčysi; jis bus galva, o tu uodega.

* perkš. 12.

45. Ir užpuls tavę visi šie keikimai ir tavę persekinės ir tropys, ikikol tu iš-pustytas busi; *todėl, kad tu balso Viešpaties, savo Dievo, ne klausėi, kad pilnavotumbei jo prisakymus ir pro-vas, kurius jisai tau prisakęs.

* Jėr. 2, 19.

46. Todėl ženklai ir stebuklai bus ant tavęs ir ant tavo vaikų amžinai,

47. Kad tu Viešpačiui, savam Dievui, ne šlužyai su džiaugsmu ir gera valia savo širdies, kaip viską pilnai turėjai.

48. Ir savo neprieteliui, kurį Ponas Dievas tau užleis, šlužysi badą ir troš-kulį kentėdamas nuogume ir visokia-me neturte, ir jis geležinį jungą tau ant kaklo uždės, ikikol tavę išpustys.

49. Ponas Dievas žmones *ant tavęs siųs iš tolo nuo svieto galo, kaip erelis lekia, †kurių kalbą tu ne išmanai:

* Jėr. 5, 15. per. 6, 22. † Jėz. 33, 19.

50. *Bingus žmonės, ne daboją nei ant senojo, nei čėdiją jaunikačius.

* Dang. 8, 23. Raud. 5, 12.

51. Ir jie suvalgys prievaisių tavo galvijų, ir vaisių tavo žemės, ikikol tu išpustytas busi, ir nieko tau ne liks nei rugių, nei šviežiojo vyno, nei aliejaus, nei prievaisiaus galvijų bei avių, ikikol tavę nužavys;

52. Ir prispaus tavę visuose tavo vartuose, ikikol pargriauš aukštus ir drutus tavo murus, ant kurių tu pasitiki visose savo žemėse; ir busi prispaustas visuose savo vartuose, visoje savo žemėje, kurią tau davęs Viešpats, tavo Dievas.

53. Tu *valgysi vaisių savo žyvato, mėsą savo sunų ir dukterų, kurius tau davęs Viešpats, tavo Dievas, tužboje ir bėdoje, su kuria tavo neprietelius ta-vę prispaus; * 2 Kar. 6, 28. 29. Raud. 2, 20. per. 4, 10.

54. Kad vyras, kurs pirma lepiai ir geiduliuose tarp jų laikės, savo bro-liui ir pačiai savo pryglobstyje ir sunui, kurs jamui dar liko iš jo vaikų, pavydės

55. Duoti nekuriam iš jų mėsą sa-vo sunų valgyti, kadangi nieks jam ne liko iš viso turto tužboje ir bė-

doje, su kuria tavę prispaus tavo neprietelius visuose tavo vartuose.

56. Moteriškė tarp jų, kuri pirma lepia ir geiduliuose laikės, kad ir ne bandžiusi savo kojų padus ant žemės dėti iš lepumo ir geidulių, ta vyrui savo pryglobytyje ir savo sunui ir dukterei pavydės

57. Nuovalas, kurios iš jos tarpriečio išėjo, priegtam ir savo sunus, kurius ji pagimdė; nės jie iš neturto slapčiai tus valgys tužboje ir bėdoje, su kuria tavę prispaus tavo neprietelius tavo vartuose.

58. Jei tu tai ne pilnavosi, darydamas pagal visus žodžius šio zokano, šiose knygosė rašytuosius, kad prisibijotumbei šio šlovės pilnojo ir baisingojo vardo Viešpaties, savo Dievo,

59. Tai Ponas Dievas dyvinai su tavimi elgsis, slogindamas tavę ir tavo vaikus su didžiomis ir ilgai patenkančiomis slogomis, su piktomis ir ilgai patenkančiomis ligomis;

60. Ir ant tavęs užleis visokias *ligas Egipto, kurių tu baidaisi; tos tau prilips.

* 2 Maiž. 9, 9. per. 7, 15.

61. Priegtam ir visas ligas bei visas slogas, knygosė šio zokano ne rašytas, Ponas Dievas užleis ant tavęs, ikikol tu išgaišintas busi.

62. Ir nedaug *prastųjų žmonių liks iš jų, kurie jus pirma buvote taip daug, kaip žvaigždžių ant dangaus; todėl, kad ne paklusnus buvai balsui Viešpaties, savo Dievo.

* per. 4, 27. † per. 10, 22. Ez. 20, 23.

63. Ir kaip Ponas Dievas pirma jums džiaugėsi, jums gerą daryti galėdamas ir jus padaugsino, taip įsiai jums *džiaugsis, kad jus išgaišys ir išpustys, ir busite išvaryti iš tos žemės, į kurią dabar nusitraukiate, tą pasisavindami.

* Pamok. 1, 26.

64. Nės Ponas Dievas tavę išbarstys tarp visų žmonių nuo vieno galo svieto iki kito, ir garbįsi tenai kitus Dievus, kurių tu ne pažįsti, nei tavo tėvai: medžius ir akmenis.

65. Priegtam tarp tų žmonių ne turėsi vietos pasiliekančios, ir tavo padai ne turės atilsies. Nės Ponas Dievas tau tenai duos pabugusią širdį, įdubusias akis ir nuliudusią dušią;

66. Kad tavo gyvastis priegadoje ro-

dysis. Naktyje ir dienoje tu *bijosies bei nesitikėsi, savo gyvastį išlaikysias.

* 3 Maiž. 20, 36.

67. Ryto metą tu sakysi: ak, kad ben vakarą sulaukčiau! o vakare sakysi: ak, kad ben ryto metą sulaukčiau! iš baimės savo širdies, kuri tavę išgandis, ir iš viso to, ką savo akimis matysi.

68. Ir Ponas Dievas tavę su akrutais vėl atgalion gabęs į Egiptą tuo keliu, apie kurį aš sakiau: „tu daugiaus to ne matysi.“ Ir jus tenai parduoti busite savo neprieteliams į bernus ir slugines, o pirkėjų ne bus.

* per. 17, 16.

Perskyrimas 29.

Atnaujinimas derėjimo.

Šitie yra žodžiai *to derėjimo, kurį Ponas Dievas Maižėšui buvo liepęs daryti su vaikais Izrael, Moabytų žemėje antrą kartą, kaip jis tą su jais jau buvo daręs Orėbe.

* 1 Kar. 8, 21. Ag. 2, 6.

2. Ir Maižėšius suvadino visus Izraelitėnus ir tarė jiems: jus *matėte vislab, ką Ponas Dievas daręs Egipte po jūsų akių Paraonui su visais jo tarnais ir su visa jo žeme,

* 2 Maiž. 19, 4. Mik. 7, 15.

3. Didžius pamėginimus, kuriuos savo akimis matei, kad *didži ženklai ir stebuklai buvo.

* per. 7, 19.

4. Ir Ponas Dievas jums iki šiai dienai dar ne davė *širdį išmintingą, akis matančias ir ausis girdinčias.

* Jėz. 6, 10.

5. Jis keturisdešimtis metų jus davė vaikščioti pusčioje; *jų rubai ant kuno ne paseno, neigi kulpės nuplyšo ant kojų.

* per. 8, 2, 4. Neėm. 9, 21.

6. Jus duonos ne valgėte ir vyno ne gėrėte, nei kito druto gėrimo, kad žinotumbite, manę esantį Viešpatį, jūsų Dievą.

7. Ir jums nukakus į šią vietą, *Sionas, karalius Esbono, ir Ogas, karalius Bazano, mums priešais išsitraukė, su mumis muštis.

* 4 Maiž. 21, 21.

8. Ir mes juodu išmušėme, ir *jų dviejų žemę pasisavinome ir į tėviškę davėme Rubėnytams, Gadytams ir pusei giminei Manasytų.

* 4 Maiž. 32, 33.

9. Taigi pilnavokite žodžius šio derėjimo ir pagal tus darykite, kad išmintingai elgtumbitės visuose savo darbuose.

10. Jus visi šiandien stovite po akių Viešpaties, savo Dievo, vyresnieji jūsų giminių, jūsų vyriausieji, jūsų urėdininkai ir kožnas Izraelyje,

11. Jūsų vaikai, jūsų moters, tavo sveimasis, tavo abažė esąsis, taip * kurie vandens semia, * Joz. 9, 27.

12. Kad turėtumbei pilnavoti derėjimą Viešpaties, savo Dievo, ir prysiegą, kurią Ponas Dievas tau, ir tu Ponui Dievui šiandien prisiekei;

13. Kad tavę šiandien į savo žmones * priimtų, ir jis tavo Dievas būtų, kaip jis tau esti kalbėjęs, ir kaip tavo tėvams, Abraomui, Izaokui ir Jokubui su prysiega žadėjęs. * per. 28, 9. 1 Maiž. 17, 7.

14. Nės aš šį * derėjimą ir šią prysiegą ne dariau vienat su jumis, * per. 5, 3.

15. Bet kaip su jumis, kurie jus šiandien čia este ir su mumis stovite po akių Pono Dievo mūsų, taip ir su tais, kurie šiandien dar ne čia yra su mumis.

16. Nes žinote, kaip mes gyvenome Egipto žemėje ir pervidų pagonų atkeliaavome, kurių žemę jus perkeliavote.

17. Ir matėte jų nuobodas ir jų balvonus, medžius ir akmenis, sidabrą ir auksą, pas juos esančius;

18. Kad ne rasi būtų tarp jūsų vyrai, arba moteriškė, arba šeimynykštis, arba giminė, kurio širdis šiandien būtų atsikreipusi nuo Pono Dievo mūsų, nueinant ir šluojiant kitiems dievams šių žmonių, ir * rasi kokia šaknis tarp jūsų išsprogty, tulžį bei metėles nešanti; * Darb. 8, 23. Ebr. 12, 15.

19. Ir kažėig jis girdėtų žodžius šio keikimo, tačiau pats žegnotų savo širdyje ir tartų: juk man vislab gerai sekasi, kadangi elgiausi, kaip man gerai dingos; kad prisigėrusioji draug su trokštančiaja prapultų. * Ps. 10, 3. Jer. 44, 17.

20. Tai Ponas Dievas tam ne bus malonus, bet tada jo narsas ir kerštas užsidegs ant tokio vyro, ir jį užpuls * visi keikimai, kurie šiose knygos yra rašyti. Ir Ponas Dievas išgašis jo vardą po dangumi, * per. 28, 15.

21. Ir atskirs jį ant nepalaimos iš visų giminių Izraėl pagal visus keikimus šio derėjimo, kurs rašytas yra knygos šio zokano.

22. Tai sakys vaikų - vaikai jūsų vaikų, kurie po jūsų užgims, ir svetimieji, iš svetimų šalių ateinantieji, matydami slogas šios žemės ir ligas, kuriomis Ponas Dievas juos slogina,

23. Kad jis visą jų žemę siera ir druska sudegino, kad ne galėtų apsėjama būti,

A. T.

neigi kas augtų ant tos, neigi kokia žolė toje želtų, * lygiai kaip Sodoma ir Gomora, Adama bei Zeboim išpustyti yra, kuriuos Ponas Dievas savo narse bei papykyje išpustijęs; * 1 Maiž. 19, 24. Oz. 11, 8.

24. Tai visi žmonės sakys: * kodėl Ponas Dievas tai daręs šiai žemei? koksai tai esti baisingas jo narsas?

* 2 Nus. 7, 21. 1 Kar. 9, 8. Jer. 22, 8.

25. Tai galės * atsakyti: todėl, kad jie derėjimą Viešpaties, savo tėvų Dievo, prastojo, kurį su jais darė, kaip jisai juos iš Egipto žemės išvedė; * Jer. 22, 8, 9.

26. Ir kad nuėję kitiems dievams pasikloniojo ir jų meldėsi, tokiems dievams, kurių jie ne pažįsta, ir kurie jiems nieko nedavė.

27. Todėl * narsas Pono Dievo supyko ant šios žemės, kad ant jų davė užėti visus keikimus, šiose knygos rašytus. * Dan. 9, 14.

28. Ir Ponas Dievas juos išstumė iš jų žemės su didžiu papykiu, narsu ir nemalone, ir nuvarė juos į kitą žemę, * kaip regima yra šiandien. * per. 4, 38 ir 10, 15.

29. Paslėptinė Viešpaties, mūsų Dievo, yra apreiškta * mums ir mūsų vaikams amžinai, kad darytumbim pagal visus žodžius šio zokano. * Ps. 147, 19, 20.

Perskyrimas 30.

Dievopi prisiverčiantieji gauna malonę, ale Dievui priešsistengiantieji nemalonę bei koravonę.

Kadgi tavę tropys * tai vislab, ar būtų žegnonė, ar keikimas, kuriuos tau po akių dėjau, ir širdyje apdumosi tai vislab, bile kur tarp pagonų budamas, kur Viešpats, tavo Dievas, tavę šalin nustumęs; * per. 28, 2, 15.

2. Ir * prisiverti Viešpatiespi, savo Dievop, jo balsui paklusnus budamas, tu ir tavo vaikai, iš visos širdies ir iš visos dušios, visame, ką aš tau šiandien liepiu, * per. 4, 30. 3 Maiž. 26, 40.

3. Tai Viešpats, tavo Dievas, * paliaudys tavo kalėjimą ir tavęs susimils ir tavę vėl surinks iš visų žmonių pulkų, kur Viešpats, tavo Dievas, tavę išbarstęs. * Am. 9, 14. Jer. 29, 14. Jer. 32, 27.

4. Jei tu butumbei prastumtas iki * svieto galo, tai tačiau Viešpats, tavo Dievas, tavę surinks iš ten ir iš ten tavę atgabės; * Neēm. 1, 9.

5. Ir nugabės tavę į tą žemę, kurią turėjo tavo tėvai, ir tu tą vėl pasi-

savįsi, ir tau gerą išrodys ir tavę išplatys daugiaus, kaip tavo tėvus.

6. Ir Viešpats, tavo Dievas, * appiaustys tavo širdį ir širdį tavo vaikų, kad Viešpatį, savo Dievą, mylėtumbei iš visos širdies ir iš visos dušios, idant tu gyvas išliktumbei. * per. 10, 16. Jėr. 4, 4. Ezėk. 11, 19, 36, 26. Rym. 2, 28. Pil. 3, 3. Kol. 2, 11.

7. Ale šius keikimus Viešpats, tavo Dievas, visus uždės ant tavo neprietelių ir ant tų, kurie tavęs neapkenčia ir persekinėja;

8. Bet tu * prisiversi ir paklusnus busi balsui Pono Dievo, pilnavodamas visus jo prisakymus, kuriuos aš tau šiandien prisakau. * perkš. 2.

9. Ir Viešpats, tavo Dievas, * tau duos palaimą visuose darbuose tavo rankų, ant vaisiaus tavo žyvato, ant vaisiaus tavo galvių, ant vaisiaus tavo žemės, kad tau tai vislab tėtų; nės Ponas Dievas atsileis, kad tavimi džiaugtųsi, tau ant gero, kaip jis džiaugės tavo tėvais; * per. 28, 3, 11.

10. Todėl, kadangi paklusai balsui Viešpaties, savo Dievo, pilnavoti visus jo prisakymus ir provas, rašytuosius knygoje šio zokano, jei prisiversi Viešpatiespi, savo Dievop, iš visos širdies ir iš visos dušios.

11. Nės * tie prisakymai, kuriuos aš tau šiandien prisakau, tau ne yra paslėpti, nei neišmanomi, * Jėz. 45, 19 ir 48, 16.

12. * Nei danguje, kad sakytumbei: „kas norėtų mums į dangų keliauti ir tus mums pargabenti, kad tų girdėtumbim ir pilnavotumbim?“ * Rym. 10, 6.

13. Jie ir ne yra anapus marių, kad sakytumbei: „kas nor mums per mares irtis ir mums tus pargabenti, kad tų girdėtumbim ir pilnavotumbim?“

14. Nės tasai žodis juk arti yra pas tavę, tavo burnoje ir tavo širdyje, kad tą pilnavotumbei.

15. Štai, * aš tau šiandien po akių dėjau ir gyvastį bei visą gerą, ir smertį bei visą pikta; * per. 28, 2, 15 ir 11, 26.

16. Kursai aš tau šiandien prisakau, kad Viešpatį, savo Dievą, mylėtumbei ir vaikščirotumbei jo keliuose ir jo prisakymus, zokaną ir provas pilnavotumbei ir gyvas išliktumbei ir pasidaugsintumbei, ir Viešpats, tavo Dievas, tavę žegnotų žemėje, į kurią nusitrauki, ją paveldėti.

17. Ale jei nukreipsi savo širdį ir * ne paklusnus busi, bet duosiesi išvadžioti, kitiems dievams pasikloniodamas ir jiems šlužydamas, * per. 28, 15.

18. Tai apsakau jums šiandien, kad jus * prapulsite ir ne ilgai pateksite toje žemėje, į kurią nusitrauki per Jordaną, tą pasisavinti. * per. 4, 26.

19. Aš šiandien * dangų bei žemę ant jūsų į liudininkus vadinu, aš jums gyvastį bei smertį, žegnonę ir keikimą po akių dėjau, kad tu gyvastį skirtumbei, ir tu bei tavo vaikai gyvi išliktumbite; * per. 4, 26 ir 32, 1.

20. Kad Viešpatį, savo Dievą, mylėtumbite, ir jo balsui paklusnus butumbite, ir prie jo laikytumbitės; nės tai yra * tavo gyvastis ir tavo ilgasis amžias, kad toje žemėje gyventumbei, kurią Ponas Dievas, tavo tėvams, Abramui, Izaokui ir Jokubui su prysiega žadėjęs esti, jiems duoti. * per. 4, 40 ir 5, 33.

Perskyrimas 31.

Maižėsius atsaisako nuo savo urėdo; Jozuvą įstato į savo vietą.

Ir Maižėsius nuėjęs kalbėjo šius žodžius su visais Izraelitėnais,

2. Ir tarė jiems: aš su šia diena sulaukęs esmi * šimtą ir dvidešimt metų, negaliu daugiaus paeiti nei į vidų, nei laukan. † Priegtam Ponas Dievas man sakęs: tu ne persigausi per šį Jordaną. * per. 34, 7. † 4 Maiž. 20, 12, s.

3. Viešpats, tavo Dievas, patsai eis pirm tavęs, jis patsai šius žmones pirm tavęs išgaišys, kad tus pergalėtumbei; * Jozuvas pirm tavęs eis, kaip Ponas Dievas esti kalbėjęs. * per. 3, 28. 4 Maiž. 27, 18.

4. Ir Ponas Dievas darys su jais, kaip jis daręs su Sionu bei su * Ogu, karaliais Amorytų, bei su jų žeme, kuriuos jis išgaišinęs. * 4 Maiž. 21, 21. 33.

5. Taigi kad Ponas Dievas tus jums į rankas duos, tai su jais turite daryti * pagal visą paliepimą, kurį aš jums esmi prisakęs. * per. 7, 2.

6. Bukite * drąsus ir be baimės, nesibijokitės ir jų ne pabugkite! nės Viešpats, tavo Dievas, pats su tavimi keliaus ir savo ranką ne attrauks, † nei tavę prastos. * Jėz. 43, 2. per. 7, 2, 21. † Ebr. 13, 5.

7. Ir Maižėsius vadino Jozuvą ir tarė jamui po akių visų Izraelitėnų: * buk drąsus ir nesibijokis: nės tu šius žmones įvesi į tą žemę, kurią Ponas Die-

vas jų tėvams su prysiega žadėjęs, jiems duoti, ir tą jiems išdalysi.

per. 3, 28 ir 7, 18. Joz. 1, 6 ir 8, 1. Ebr. 13, 5.

8. Ir Ponas Dievas patsai, pirm įsų einąsis, bus su tavimi ir savo ranką ne attrauks, nei tavę prastos; nesibijokis ir ne nusigąšk!

9. Ir Maižėsiaus surašė šį zokaną ir davė tą klebonams, vaikams Lėvy, * kurie nešė skrynę derėjimo Pono Dievo, ir visiems vyresniamsiems Izraėlyje.

* 4 Maiž. 4, 15.

10. Ir jiems prisakė tarydamas: *kožnam septintamjam metui baigiantis, čėsu atlaidos meto, šventėjelapbudžių,

* per. 15, 1.

11. Kad visi Izraėlitėnai ateis pasirodyti po akių Pono Dievo tavo, toje vietoje, kurią jisai skirsis, tu šį zokaną iššaukdysi po akių visų Izraėlitėnų, kad tą girdėtų;

12. Butent, kad visi žmonės bus susirinkę, taip vyrai, kaip ir moters, ir vaikai, ir svetimasis, tavo vartuose esąsis, kad jie tą girdėję prisimokytų Viešpaties, savo Dievo, bijotis ir pilnavoti, kad pildytų visus žodžius šio zokano.

13. Ir kad jų vaikai, tai nežina, tai pojau tai girdėtų ir prisimokytų, kad Viešpaties, savo Dievo, bijotų per visą savo amžių, kurie jus toje žemėje gyvenate, į kurią ateinate per Jordaną, tą pasisavinti.

14. Ir Ponas Dievas tarė Maižėsiui: štai, *tavo čėsas prisiartino, kad mirtumbei; taigi pavadinęs Jozuvą, žengkitą į šėtrą susirinkimo, kad aš jam prisakyčiau. Maižėsiaus nuėjo su Jozuvu ir stojos šėtroje susirinkimo.

* Jėz. 38, 1. 2 Petr. 1, 14.

15. Ir Ponas Dievas pasirodė šėtroje susirinkimo *debesies stulpe, ir tas debesies stulpas stovėjo angoje šėtros.

* 2 Maiž. 33, 9.

16. Ir Ponas Dievas tarė Maižėsiui: štai, tu užmigsi su savo tėvais, o šie žmonės pasikėlę su svetimais dievais susimaišys tos žemės, į kurią jie nueina, ir prastos manę ir paniekįs derėjimą, su manimi darytąjį.

17. Tai mano narsas supyks ant jų tuočės, ir aš juos prastosu, ir savo veidą nuo jų užslėpsu, kad jie suėsti būtų. O kad tada daug bėdos ir tužbos juos tropys, tai jie sakys: „ar ne visa

ši bėda manę užpuolė, *kadangi mano Dievas su manimi niera?“

* Oz. 9, 12.

18. Ale *aš tuočės savo veidą paslėpsu dėl viso pikto, ką jie darė, kadangi jie prie kitų dievų nusikreipė.

* per. 32, 20.

19. Taigi parašykite sau sekančiąją giesmę ir pamokjkitę tą vaikus Izraėl ir tą dėkite į jų burną, kad ta giesmė man būtų liudininku tarp vaikų Izraėl.

20. Nės aš noru juos nugabenti į tą žemę, *kurią aš jų tėvams su prysiega esmi žadėjęs, kur pienas bei medus sklysta. Ir kad jie valgs ir prisivalgę gerai bus įtukę, tai jie nusikreipsis prie kitų dievų ir jiems šlužys, o manę bluznys ir mano derėjimą prastos.

* 1 Maiž. 50, 24. 2 Maiž. 33, 1.

21. Ir kad juos tada daug bėdos ir nepalaimos užpuls, tai ši giesmė jiems atsakymą duos ant liudijimo; nės ta ne tur užmiršta būti iš burnos jų vaikų. Nės *aš žinau jų mislis, kurias jie jau dabar mislija, pirmneng aš juos nugabenu į tą žemę, kurią aš jiems su prysiega esmi žadėjęs.

* Ps. 139, 2.

22. Taipo Maižėsiaus surašė tuočės šią giesmę ir mokino tą vaikus Izraėlio;

23. Ir liepė *Jozuvui, sunui Nuno, ir tarė: buk drąsus ir nesibijok! nės tu nuvesi vaikus Izraėl į žemę, kurią aš jiems su prysiega esmi žadėjęs, ir aš busu su tavimi.

* Joz. 1, 6.

24. O kaip Maižėsiaus žodžius šio zokano visai buvo surašęs į knygas,

25. Tai liepė Lėvytams, *kurie skrynę liudijimo Pono Dievo nešiojo, ir tarė:

* Joz. 3, 6.

26. Imkite knygas šio zokano ir dėkite tas į šalį skrynės derėjimo Viešpaties, savo Dievo, kad tos čionai liudininku būtų prieš tavę.

27. Nės aš pažįstu tavo nepaklusnumą ir kietsprandystę; štai, kol dar šiandien su jumis gyvas esmi, jus nepaklusnus buvote prieš Poną Dievą; argi ne labiau man numirus?

28. Taigi dabar susirinkite po mano akių, visi vyresnieji įsų giminių ir jų urėdininkai, kad aš šius žodžius jiems be girdint kalbėčiau *ir dangų bei žemę prieš jus liudininkais vadinčiau.

* per. 4, 26 ir 30, 19 ir 32, 1.

29. Nės aš žinau, kad jus man numirus susigriešysite ir išžengsite iš to kelio, kurį aš jums prisakiau. Taigi jus paskui bėda užpuls todėl,

kad pikto darėte po akių Pono Dievo, jį įpykindami darbais savo rankų.

30. Taipoi Maižėsiaus aiškiai iškalbėjo žodžius šios giesmės po ausių viso susirinkimo Izrael.

Perskyrimas 32.

Maižėsiaus liaupsės giesmė.

Klausykite, *jus dangus, aš kalbėsu, ir tu žemė, girdėk balsą mano burnos.

* per. 31, 28. Jėz. 1, 2. Mik. 1, 2.

2. Mano mokslas *te nušlaksto kaip lytus, ir mano kalba te *krinta kaip rasa. Kaip lytus ant žolės, ir kaip lašai ant želmenų.

* Job. 29, 22.

3. Nėsaš vardą Pono Dievo liaupsįsu; *duokite mūsų Dievui vienam garbę!

* Apr. 14, 7.

4. Jis yra uola; jo darbai yra nekaltinami; nės vislab, ką jisai daro, gerai daryta. *Viernas yra Dievas ir nieko pikto jame; teisus ir geras jisai.

* per. 7, 9. Ps. 25, 8 ir 92, 16. 1 Kor. 10, 13.

5. Ta *perkreiptoji ir piktoji veislė nuo jo atpuola; jie yra gėdos pilni, o ne jo vaikai.

* Mat. 12, 39. Joz. 1, 2. 3. 4.

6. Argi taip dėkavojate Viešpačiui, savam Dievui, jus padukę ir durni žmonės? ar ne jisai jūsų tėvas ir jūsų Viešpats? ar ne jis vienas, kurs tavę sutvėręs ir padaręs?

* Jėz. 63, 16.

7. *Atsimink pirmųjų gadynių ikišiol ir apdumok, ką jisai daręs seniems tėvams! Klausk tavo tėvo, tas tau tai pasakys, savo vyresniųjų, tie tau tai pasakys.

* Ps. 77, 12.

8. Kaip Aukščiausiasis žmones perskyrė ir išskleidė žmonių vaikus, *tai jisai statė rubežius žmonių pagal skaitlių vaikų Izrael.

* Ap. Darb. 17, 26.

9. Nėsa Pono Dievo dalis yra jo žmonės: Jokubas yra mačius jo tėvonystės.

10. Jis rado jį pusčioje, sausoje pustyneje, kur (žvėrys) kaukia. Jis vadžiojo jį ir *davė jam zokaną; jis apsaugojo jį, kaip savo akies obuolį.

* 2 Maiž. 20, 1. Job. 7, 20.

11. Kaip *erelis išlėkdina savo vaikus ir ant jų linguoja. Jis išplėtė savo sparnus, ir jį ėmęs jį *nešė ant savo sparnų.

* Ps. 36, 8. 2 Maiž. 19, 4. † 5 Maiž. 1, 31.

12. Ponas Dievas viens jį vedė, ir ne buvo svetimo Dievo su juomi.

13. Jis davė jį didžiu buti ant žemės ir penėjo jį vaisiumis lauko. Ir

davė jį medaus žysti iš *uolos ir aliejaus iš kietų akmenų.

* 3 Maiž. 20, 8.

14. Sviesto jam davė iš karvių ir pieno iš avių draug su taukais nuo erylčių, ir riebių romytų avinų bei ožių su riebiais inkstais, ir kviečių; ir girdė jį tikru geru raudonu vynu.

15. Ale kaip nutuko ir privalgė, tai gašlus pastojo. *Jis riebus, dužas ir drutas pastojo ir paniekino tą Dievą, kurs jį sutvėrė. Jis uolą savo išganyimo už menką laikė,

* per. 31, 20.

16. Ir kusino jį keršyti per svetimus (dievus), per nuobodas jis jį įpykino.

17. Jie velnukščiams apieravojo, o ne savam Dievui; dievams, *kurių ne pažino, naujiems, pirma ne buvusiems, kurių jūsų tėvai ne garbino.

* Ps. 106, 37. 1 Kor. 10, 20.

18. Savo uolos, kuri tavę pagimdė, tu nieko ne atbojai ir užmiršai Dievo, kurs tavę sutvėręs.

19. O Ponas Dievas tai matydamas supyko ant savo sunų ir dukterų,

20. Ir jis tarė: *aš savo veidą nuo jų paslėpsu ir matysu, kas galiausiai jiems nusiduos. Nės jie yra perkreipta veislė ir *nevierni vaikai.

* per. 31, 18. † Jėz. 1, 2. 4. Ps. 78, 8. 10.

21. Jie manę kusino tuomi, *kas ne Dievas, su savo balvonyste manę įpykino. † Ir aš juos kusįsu tuomi, kas ne žmonės, iš paikų žmonių aš juos įpykįsu.

* Jėr. 2, 11. per. 5, 7. † Rym. 10, 19.

22. Nėsa *ugnis užsidegė per mano narsą ir degs iki į apatiniają peklą, ir suės tą žemę su jos želmenimis, ir uždegės tvirtumus kalnų gruntų.

* Jėr. 15, 11. per. 17, 4.

23. Aš visą nepalaimą ant jų daugįsu, aš visas savo *strielas į juos šausu.

* Ps. 91, 5.

24. Iš bado jie turės apalpti ir bus suėsti drugiu bei nuoglu smerčiu. Aš juos suėdsįsu dantimis žvėrių ir nuodais žalčių.

25. Iš lauko kardas juos plėšinės, ir iš vidaus išgąstis, taip jaunikaičius, kaip ir mergas, žindančiuosius su prazilusiaisiais.

26. Aš sakyčiau: „kame jie? *aš jų paminklui galą darysu tarp žmonių.“

* Job. 18, 17.

27. Jei aš narso neprietelių nesibaidyčiau, kad jų neprieteliai pasididžiudami ne sakytų: „mūsų macis didelė, ir Ponas Dievas to viso ne darė.“

28. Nės jie yra žmonės be išminties, ir proto niera juose.

29. Ak! kad *jie išmintingi būtų ir tai į savo širdį dėtų; kad *permanyti, kas jiems paskui tiksis! *Ps. 107, 43. Luk. 19, 42.

30. Kaip bus, kad *viens guis jų tukstantį, ir du darys dešimt tukstančius bėgančius? Ar ne taip, kad jų uola juos pardavė? ir Ponas Dievas juos padavė? *3 Maiž. 26, 8, 36.

31. Nės mūsų uola niera kaip jų uola, tai sudys patys mūsų neprieteliai.

32. Nės jų vynmedis priligsta vynmedžiui *Sodomos ir dirvai Gomoros, jų į vynuogės yra tulžimi, karčias turėdamos uogas. *Ez. 16, 49. + 5 Maiž. 29, 18.

33. Jų vynas yra smakų nuodai ir siaučiančių angių tulžis.

34. Ar tai ne pas manę užslėpta ir užpečietyta mano skarbuose?

35. *Pagiežimas yra manas, aš atrokuosu. Savo čėsu slys jų koja, nėra čėsas jų nepalaimos arti yra, ir jų ateisianti bėda prisiskubina. *Rym. 12, 19. Ps. 94, 1.

36. Nės Ponas Dievas sudys savo žmones, ir *susimils ant savo tarnų. Nės jis tai dumos, kad jų macies daugiaus niera, ir kad įtai, ką užrakintą laikė, kaip ir tai, ką prastoje buvo, šalin yra, *2 Maiž. 20, 6. + 1 Kar. 14, 10. per. 21, 21. 2 Kar. 14, 26.

37. Ir tai bus sakoma: *kame jų dievai? jų uola, ant kurios jie nusitikėjo? *1 Kar. 18, 27.

38. Kurių apieros riebumą jie valgė ir gėrė vyną jų gėrimo apieros? *Te atsikėlie ir jus te gelbti bei te apginie. *Vald. 10, 14. 1 Zom. 12, 21.

39. Argi dabar matote, *manę vieną esantį, o ne kito Dievo šale manę? Aš į galiu žavinti ir gyvus daryti, aš galiu ištikti ir gydyti, ir nei vieno niera, kurs išvalnytų iš mano rankų. *Jez. 45, 5. + 1 Zom. 2, 6. Job. 5, 13. Ozėa 6, 1, 2. 1 Tīm. 6, 13.

40. Nės *aš savo ranką į dangų pakėles tarsu: aš amžinai gyvas esmi. *1 Maiž. 41, 22. Dan. 12, 7. Ps. 18, 47. Apreiš. 10, 5, 6.

41. Kad aš savo kardą kaip žaibą pagaląsu, ir mano ranka pradės koravoti, tai aš vėl pasitiešysu ant savo neprietelių ir manę n'apkenčiantiems atrokuosu.

42. Aš savo strėlas prigirdysu krauju, ir mano kardas es kuną, draug su krauju užmuštųjų ir kalinių, nuo nuogosios galvos neprietelių.

43. Krykštaukite, *visi jo žmonės esantieji! nės jis į pajėškos kraują

savo tarnų ir pasitiešys ant savo neprietelių, ir bus malonus žemei savo žmonių. *Rym. 15, 10. Ps. 9, 13. + Apreiš. 19, 2.

44. Ir Maižėsiaus atėjęs kalbėjo visus žodžius šios giesmės po ausių visų žmonių, jis bei Jozuvas, sunus Nuno.

45. Kaipgi Maižėsiaus tai vislab buvo iškalbėjęs visam Izraeliui be girdint,

46. Tarė jisai jiems: dėkite į savo širdį visus šius žodžius, kurių jums šiandien apsakau, kad *ir vaikams prisakytumbite, laikyti ir pilnavoti visus žodžius šio zokano. *per. 6, 17. Joz. 4, 6. 1 Maiž. 18, 19.

47. Nėsa nei vienas žodis jums noprosonai ne sakomas, bet tai jūsų *gyvastis, ir šisai žodis jūsų amžių pailgys toje žemėje, į kurią nueinate anapus Jordano, ją paveldėdami. *Jon. 6, 63. 2 Maiž. 20, 12.

48. Ir Ponas Dievas dar tą dieną su Maižėsiumi kalbėdamas tarė:

49. Nuėjęs ant kalnų *Abarim užkopk ant kalno Nėbo, Moabytų žemėje esančiojo, ties miestu Jėriko, ir apžvalgyk žemę Kanaan, kurią aš vaikams Izrael duosu pasisavintinai. *4 Maiž. 27, 12. per. 33, 48.

50. Ir numirk ant to kalno, ten užkopęs, susirinkdamas pas savo žmones, lygiai kaip ir *tavo brolis Aaronas numirė ant kalno Or ir taipojau susirinko pas savo žmones; *4 Maiž. 20, 13. a.

51. Todėl, kad judu man susigriešijota tarp vaikų Izrael pas *vaido vandenį Kadėse, pusčioje Zin, manę ne šventindami tarp vaikų Izrael. *4 Maiž. 20, 13.

52. Nės tu *tiesa matysi tą žemę prieš savę, kurią aš vaikams Izrael duomi, ale ne įeisi į ją. *per. 34, 4.

Perskyrimas 33.

Maižėsiaus paskučiausioji žegnonė ir prarakavimas.

Šita yra žegnonė, kuria Maižėsiaus, Dievo tarnas, *vaikus Izrael žegnojo pirmneng numirė, *1 Maiž. 49, 1.

2. Ir tarė: Ponas Dievas atėjo iš Sinai ir pasirodė jiems iš Seir; jis apsiereiškė nuo kalno Paran ir *atėjo su daug tukstančiais šventųjų. Po jo dešinės ugingas yra zokanas jiems duodamas. *Gr. Judo 14.

3. Kaip jisai *žmones taipomyl! visi jo šventieji yra jo rankoje; jie pasisės pas tavo kojas ir išsimokys iš tavo žodžių. *Pamok. 8, 31.

4. Maižėsiaus mums *prisakė tą zokaną į tėviškės dalyką susirinkimui Jokubo. *1 s. 103, 7. Ps. 147, 19.

5. Ir jis pilnavojo urėdą karaliaus, ir kruvoje laikė galvas žmonių draug su giminėmis Izraelio.

6. Ruben, buk tu gyvas ir ne numirk, ir tavo prastųjų žmonių ne daug t'esie!

7. Šita yra žegnonė Judo; ir jis tarė: Pone Dieve, išklausk balsą Judo, daryk jį *valdonu jo žmonėse, ir jo macę padidink, ir jam t'esie gelbėta prieš jo neprietelius! *Ebr. 7, 14. 1 Maiž. 49, 10.

8. Ir Léviui jis tarė: *tavo prova ir tavo šviesa te pasiliekti pas tavo šventąjį vyrą, kurį tu mėginai *Masoje, kaip susivaidijote pas vaido vandenį. *Ezr. 2, 63. 2 Maiž. 17, 7. Ps. 78, 18. 4 Maiž. 20, 13.

9. *Kurs savo tėvui ir savo motynai sako: „aš jo ne matau,“ ir savo broliai: „aš jo ne pažystu,“ ir savo sunui: „aš nieko ne žinau,“ tie pilnavoja tavo kalbą, ir kavoja tavo derėjimą. *Mat. 10, 37. † 2 Maiž. 32, 29.

10. Tie Jokubą mokys tavo provas, ir Izraelį tavo prisakymus. Tie ruškinimus tau duos uostyti, ir čielas apieras uždės ant tavo altoriaus.

11. Pone Dieve, žegnok tu jo išlaidymą ir tau te pamėgsta darbai jo rankų, sumušk nugarą tų, kurie prieš jį stengiasi, ir tų, kurie jo neapkenčia, kad jie ne atsikeltų!

12. Ir Benjaminiui tarė jisai: kas Dievui patinka, pakajuje bus; visados jis tą išlaidys ir tarp jo kalnų gyvės.

13. O Jozėpui jis tarė: *jo žemė yra žegnonėje Pono Dievo, čia t'esie geriausieji vaisius nuo dangaus, iš rasos ir iš gilybės, žemai esančiosios. *1 Maiž. 49, 25.

14. Čia t'esie geriausieji vaisius saulės, ir tikrai prinokę vaisius mėnesių,

15. Ir ant aukštųjų kalnų prieš rytus ir ant kalnelių visados,

16. Ir geriausieji vaisius žemės, ir kas toje yra. *Malonė krumuose gyvenančiojo t'išsiplatina ant galvos Jozėpo ir ant kaukolės Nasiro tarp jo brolių. *2 Maiž. 3, 2.

17. Jo šlovė yra nei pirmdėlis jautis, ir *jo ragai yra nei vienragio ragai; tais jisai žmonių pulkus badys kruvon iki galo žemės. Tai yra anie tukstant Epraimo, bei anie tukstant Manasės. *4 Maiž. 23, 22.

18. Ir Sėbulonui jis tarė: Sėbulon, džiaugkis savo iškeliavimu; ale Izašar, džiaugkis savo šėtra!

19. Jie žmonių pulkus suvadys ant kalno ir tenai apieravos *apieras teisybės. Nės jie išsurbs daugumą jurių ir nugrimzdusius skarbus žiedrose. *Ps. 4, 6 ir 51, 21.

20. Ir Gadui jis tarė: Gad, buk peržegnotas, ruimą darąsis; jis atsigul nei liutas, ir plėša petį bei galvos viršų.

21. Ir jis matė, kad *galva jam buvo duodama, mokįtojis, paslėptas esąs, kurs atėjo su vyresniaisiais žmonių, ir pritaisė jiems teisybę Pono Dievo ir jo provas Izraelyje. *Ebr.: pirmonės jam buvo paskirtos, nės čia paslėptojo mokįtojo dalis.

22. O Danui jis tarė: Dan yra jaunasis liutas, jis išteks iš Bazano.

23. O Naptalimui jis tarė: Naptali vis gana turės, ko jis nor, ir bus pilnas žegnonės Pono Dievo; j vakarus ir į pietus bus jo tėviškė.

24. O Asėrui jis tarė: Asėr t'esie žegnotas sunumis, jis t'esie meilingas savo broliams ir te įmerkė savo koją į aliejų!

25. Geležis bei varias t'esie ant jo kurpių; tavo senystė t'esie tokia, kokia jaunystė.

26. Niera kito Dievo, kaip tiktai Dievas teisiojo. *Danguje esąsis, tas t'esie tavo pagalba, ir kurio šlovė debesyse yra. *Jez. 57, 15.

27. Tai yra gyvenimas Pono Dievo iš pradžios ir tarp pavargusiųjų amžinai. Ir jis pirm tavęs išvarys tavo neprietelių ir sakys: buk išpustytas!

28. Izraelis *vienas gyvės pakajuje; šulinys Jokubo bus toje žemėje, kur rugių bei šviežiojo vyno yra, priegtam jo dangus rasą lašys. *Jer. 23, 6. per. 33, 16.

29. Gerau tau, Izrael, kas tau lygus? ak žmonės, kurie per Poną Dievą savo busite išganyti, kurs tavo pagalbos skydas ir kardas tavo pergalėjimo yra: *Tavo neprieteliai ne laimės, ale tu ant jų aukštybės vaikščiosi. *Ps. 66, 3.

Perskyrimas 34.

Maižėsiaus mirimas, ir kas potam nusidavė.

Ir Maižėsiaus ėjo iš laukų Moabytų ant kalno Nėbo ir užkopė ant viršaus kalno Pisga ties Jėriko. Ir Ponas Dievas *jam parodė visą žemę Gilėad iki Dan, *per. 3, 27.

2. Ir visą žemę Naptali, ir žemę Epraymo bei Manasės, ir visą žemę Juda iki paskutiniojo kranto jurių,

3. Ir prieš pietus, ir šalį platumo Jėrikos, *verbų miesto, iki Zoar. *Vald. 1, 16.

4. Ir Ponas Dievas sakė jamui: Šita yra ta žemė, kurią aš *Abraomui, Izaokui ir Jokubui su prysiega esmi žadėjęs, tardamas: aš tą tavo vaikams duosiu. Tu savo akimis tą matei, †ale ne persigausi į ją. *1 Maiž. 12, 7. †4 Maiž. 20, 12.

5. Taip o *numirė Maižėšius, tarnas Pono Dievo, čiapat Moabytų žemėje, pagal žodį Pono Dievo. *per. 32, 50.

6. Ir jis *palaidojo jį pakalnėje, žemėje Moabytų, ties balvono bažnyčia Pėor. Ir nieks neištyrė jo kapą iki šiai dienai. *Gr. Jud. 9.

7. Ir Maižėšius *šimtą ir dvidešimt metų buvo sulaukęs, kaip jis numirė. Jo akys nebuvo aptemusios, ir jo †syla ne ėjusi mažyn. *5 Maiž. 31, 2. †Joz. 14, 11.

8. Ir vaikai Izrael apverkė Maižėšių ant lauko Moabytų per *trisdešimt

dienų. Ir paskui pasibaigė dienos raudojimo ir dejavimo dėl Maižėšius.

*4 Maiž. 20, 20.

9. *Ale Jozuvas, sunus Nuno, pilnas pastojo dvasės išminties, nės Maižėšius savo rankas ant jo buvo uždėjęs. Ir vaikai Izrael paklausė jamui ir darė, kaip Ponas Dievas Maižėšiui buvo prisakęs.

*4 Maiž. 27, 18.

10. Ir potam nei vienas prarakas Izraelijenesikėlė, kurs būtų buvęs kaip Maižėšius, kurį Ponas Dievas būtų išpažinęs *nuo veido iki veido, *2 Maiž. 33, 11.

11. Išrodyti visokius ženklus bei stebuklus, kurių dėl Ponas Dievas jį siuntė, kad tus ištaisyty Egipto žemėje ant Paraono ir visų jo tarnų bei visos jo žemės,

12. Ir visus šius macies pilnuosius darbus ir didžius regėjimus, kuriuos Maižėšius ištaisė po akių visų Izraelitėnų.

Knyga Jozuvo.

Perskyrimas 1.

Jozuvas savo urėdystėje padrutinamas.

Maižėšiui, tarnui Pono Dievo, numirus, tarė Ponas Dievas Jozuvui, sunui Nuno, Maižėšiaus tarnui:

2. Mano tarnas Maižėšius *numirė; tai gi pasikėlęs keliauk per šitą Jordaną, tu ir visi šie žmonės, į žemę, kurią aš jiems, vaikams Izrael, daviau. *5 Maiž. 34, 5.

3. Visas vietas, ant kurių jūsų kojų padai žengs, aš jums padaviau, *kaip aš Maižėšiui esmi kalbėjęs.

*5 Maiž. 11, 24. Ps. 105, 14.

4. *Nuo pusčios ir nuo šio Libanono iki didžiosios upės Prat, visa žemė Etytų, iki didžiųjų jurių prieš vakarus, turės jūsų rubežius buti; *5 Maiž. 11, 24.

5. Tau kol gyvam nei vienas ne turės priešsistengti. Kaip o aš su Maižėšiumi esmi buvęs, taip o ir su tavimi busu; *aš tavę ne prastosu, nei nuo tavęs atsitrauksu.

*Ebr. 13, 5. 5 Maiž. 31, 8.

6. Buk *linksmas ir ne nusimink! nės tu išdalysi šiems žmonėms žemę, kurią aš jų tėvams su prysiega esmi žadėjęs, kad jiems tą norįs duoti. *5 Maiž. 31, 7.

7. Buk tiktai drąsus ir labai linksmas, idant pilnavotumbei ir darytumbei visiškai pagal zokaną Maižėšiaus, mano tarno, tau palieptąjį: ne kreipkis nuo to nei ant dešinės, nei ant kai-

rės, *kad išmintingai pasielgtumbei visame, kas tau prigul.

*1 Kar. 2, 3.

8. Ir idant knygos šio zokano te ne atstoja nuo tavo burnos, *bet apmislųk tas dieną bei naktį, kad laikytumbei, ir darytumbei pagal tai, kas tose parašyta! †Tai tau gerai seksis vislab, ką tikt darai, ir galėsi išmintingai elgtis.

*Ps. 1, 2. 3. †2 Nus. 31, 21.

9. Štai, aš tau prisakiau, kad *tu linksmas ir drąsus butumbei; nesibijok ir ne nusigąsk! nės Viešpats, tavo Dievas, yra su tavimi visame, ką tikt pradėsi.

*per. 8, 1.

10. Tai Jozuvas liepė vyresniesiems žmonių ir tarė:

11. Eikite per abažą ir pasakykite žmonėms tarydami: taisykitės sau zopostą, nės po trijų dienų pereisite per šį Jordaną, kad įsigautumbite ir paveldėtumbite žemę, kurią Viešpats, jūsų Dievas, duos jums.

12. O Rubenytais, Gadytais bei pupei giminei Manase tarė Jozuvas:

13. Atsiminkite žodžio, *kurį Maižėšius, Dievo tarnas, jums sakė tardamas: Viešpats, jūsų Dievas, jums atilsį ir šią žemę davęs. *4 Maiž. 32, 20.

14. Savo moteres ir vaikus bei galvijus palikite žemėje, kurią Maižėšius jums davęs šiapus Jordano; bet jus

*pirm savo brolių su ginklais turite išsitraukti, kurie druti vyrai este, jiems ant pagalbos,

• 1 Maiž. 49, 10.

15. Pakol Ponas Dievas atilsies duos jūsų broliams, kaip ir jums, kad ir jie paveldėtų žemę, kurią Viešpats, jūsų Dievas, jiems duosiąs. Tai vėl turite sugrįšti į savo žemę, kurią Maižėšius, Pono Dievo tarnas, jums išdalijęs palaikytinai šiaupus Jordano ties užtekėjimu saulės.

16. Ir jie atsakė Jozuvui tarydami: *vislab, ką tu mums liepei, tai darysime, ir kur tu mus nusiūsi, ten nueisime.

• 2 Maiž. 19, 8.

17. Kaip mes Maižėšiaus klausėme, taip ir tavęs klausysime, bile tik tai Viešpats, tavo Dievas, tau taip padėtų, kaip įsiai Maižėšiui padėjęs.

18. Kursai tau prieštarau ir ne klausys tavo žodžių po visam, ką tu mums liepi, tas tur žudytas buti. Buk tik tai linksmas ir nesibijok!

Perskyrimas 2.

Ištirdinėjotai žemės prie Rakabos užsilaiko.

O Jozuvas, sunus Nuno, buvo du spiegu slapčiai išsiuntę iš Sitim, įjiedviem įsakydamas: nuėję apžvalgykite žemę bei Jėriką. Juodu nueidamu įėjo į butą *nekurios kekšės, Rakaba vardu, ir užėjo prie jos.

• Ebr. 11, 31. Jok. 1, 25.

2. Tai apsakė karaliui Jėrikos: štai, šią naktį du vyrų atėjo iš vaikų Izrael, žemę apžvalgyti.

3. Tai Jėrikos karalius nusiuntęs prie Rakabos jai sakydino: išduok man vyrudū, į tavo namus įėjusiu, nės juodu atėjusiu, visą žemę peržvalgyti.

4. Ale *ši moteriškė paslėpė tuodu vyrų, taip tarydama: atėjo tiesa du vyrų pas manę, bet aš ne žinojau, iš kur juodu buvo.

• 2 Zom. 17, 19.

5. Ir kaip vartus norėjo užrakinti apytamsoje, juodu išėjo, kad aš ne žinau, kur juodu nuėjo. *Vykite juodu greitai, nės jus sugausite juodu.

• 2 Maiž. 15, 9.

6. Bet ji liepė įjiedviem ant stogo užlipti, ir uždengė juodu su liniais, ant stogo iškreiktaisiais.

7. Bet tie vyrai vijo juodu ant kelio Jordanop linkai iki pervazo; ir vartai buvo užrakinti, tiems, kurie juodu vijo, išėjus.

8. Ir pirmneng tuodu vyrų atsigulė miegoti, užlipo ji prie jų dviejų ant stogo,

9. Ir tarė įjiedviem: aš žinau, Poną Dievą davusį jums tą žemę, nės *išgastis mus apėmė jūsų dėlei, ir visi susėdai šios žemės pabugo dėl jūsų atėjimo.

• 2 Maiž. 23, 27.

10. Nėsa girdėjome, kaip Ponas Dievas *vandenį švendrų jurių išdžiovinęs pirm jūsų, jums iš Egipto išsitraukiant, ir ką jus abiem Amorytų karaliui, Sionui bei Ogui, anapus Jordano darėte, juodu †nužavindami.

• 2 Maiž. 14, 21. † 4 Maiž. 21, 24. 34. 33.

11. Ir iš to česo, kaip mes tai girdėjome, mūsų širdis *nusiminė, ir jau niera nei jokio drąsumo musyje dėl jūsų atėjimo; nėsa †Viešpats, jūsų Dievas, yra Dievas taip aukštai danguje, kaip ir žemai ant žemės.

• per. 5, 1. 2 Maiž. 15, 14. † 5 Maiž. 4, 39.

12. Taigi prisiekta man prie Pono Dievo, kad, kadangi aš mielaširdystę įjiedviem išrodžiau, ir judu mano *tėvo giminei mielaširdystę išrodytumbite, ir tam duokita man kokį ženklą.

• per. 6, 23. 25.

13. Kad gyvus paliktumbite mano tėvą, mano motyną, mano brolius, ir mano seseris, bei vislab, ką jie tur, ir išgelbėtumbite mūsų dušias iš smerties.

14. Tuodu vyrų atsakė jai: jei mes tau mielaširdystę ir vienybę ne išrodysime, kad Ponas Dievas mums paduos šią žemę, tai mūsų dušia jūsų vietoje turės smerčiui tekti, jei tu mūsų veikalą ne išduosi.

15. Tai ji *nuleido juodu žemyn prie virvės pro langą, nėsa jos butas buvo ant miesto murų, ir ji taip jau gyveno ant murų.

• 2 Kor. 11, 33.

16. Ir ji tarė įjiedviem: eikite ant kalnų, kad vijantieji judu ne sutiktų, ir pasislėpkite čionai tris dienas, pakol sugrįš tie, kurie jus veja; paskui eikite savo keliu.

17. Bet tuodu vyrų jai atsakė: mudu valnu noriva buti nuo prysiegos tau duotosios;

18. Kad įsigausime į šią žemę, o tu šią raudonąją virvę ne įriši į langą, su kuria tu mudu žemyn nuleidai, neigi savęspi suvadysi savo tėvą, savo motyną, savo brolius, ir visą giminę savo tėvo;

19. Ir kožnas, kurs išeis iš angos tavo namų, to kraujas t'esie ant jo galvos, o mudu nekaltu. O jei ben vieną tavo namuose esančiųjų ranka

ištiksime, tai jų kraujas t'esie ant mudviejų galvos.

20. Ir jei tu ben mažiausio ko šio mūsų veikalo pasakosi, tai mudu valnu busiva nuo prysiegos, tau duotosios.

21. Ji tarė: „t'esie taip, kaip judu sakėta“, ir ji išleido juodu. Ir juodu ėjo šalin. Ir ji įmezgė tą raudonąją virvę į langą.

22. O juodu šalinėjusiu nukako ant kalnų ir pasiliko čionai tris dienas, iki tiems pargrįžus, kurie juodu vijo; nės jie buvo juodu įeškoję ant visų kelių, o tačiaus ne suradę.

23. Taip sugrįžo tuodu vyru, ir nuėjusiu nuo kalno persiyrė, ir parėję pas Jozuvą, sunų Nuno, pasakojo jam vislab, kaip buvo radę.

24. Ir tarė Jozuvui: Ponas Dievas mums visą tą žemę padavė į mūsų rankas, o priegtam ir visi susėdai tos žemės pabugo dėl mūsų.

Perskyrimas 3.

Izraelitėnai sausomis kojomis pereit per Jordaną. Ir Jozuvas anksti pasikėlė, ir jie išsitraukė iš *Sitim nukako iki Jordano, jis ir visi vaikai Izrael; ir pasiliko čionai nakvini, pirmkol jie perėjo.

* per. 6, 12. 4 Maiž. 25, 1.

2. O po trijų dienų vyresnieji ėjo per abažą;

3. Ir prisakė žmonėms tarydami: kad jus matysite skrynę derėjimo Viešpaties, savo Dievo, ir klebonus iš Lėvytų tą nešant, tai išsitraukitės iš savo vietos ir sekite ją.

4. Ale idant kad tarp jūsų ir tarp jos tarpas būtų ant dviejų tukstančių mastų! Jus ne turite prie jos artintis, kad žinotumbite, katru keliu jums reikia eiti; nės tuo keliu dar niekad os ne keliavote.

5. Ir Jozuvas tarė žmonėms: *šventikitės, nės rytoj Ponas Dievas tarp jūsų dyvus darys.

* per. 7, 13.

6. Ir klebonams tarė jisai: neškite *skrynę derėjimo ir eikite pirm žmonių. Tai nešė jie skrynę derėjimo ir ėjo pirm žmonių.

* per. 6, 6.

7. Ir Ponas Dievas tarė Jozuvui: šian dien aš pradėsu tavę *iškelti po akimis viso Izraelio, idant jie žinotų, kad aš, †kaip su Maižėšiumi esmi buvęs, taip o ir su tavimi busu.

* per. 4, 14. † per. 1, 5, 17.

8. Ir tu prisakyk klebonams, skrynę

derėjimo nešantiems, tardamas: kad kraštą priėję įžengsite į vandenį Jordano, tai apsistokite.

9. Ir Jozuvas tarė vaikams Izrael: *artyn ėję klausykite žodžių Viešpaties, savo Dievo!

* 2 Maiž. 32, 26.

10. Ir tarė: ant to numanysite gyvąjį Dievą tarp jūsų esantį, ir jį išvargsiantį pirm jūsų Kananytus, Etytus, Evytus, Pėrėzytus, Gergosytus, Amorytus bei Jėbusytus:

11. Štai, skrynė derėjimo to Ponavojančiojo ant viso svieta pirm jūsų jeis į Jordaną.

12. Taigi *išskirkite dvylika vyrų iš giminių Izraelio, iš kožnos giminės vieną.

* per. 4, 2.

13. O kad padai klebonų, kurie skrynę Viešpaties, ant viso svieta ponavojančiojo, neša, į Jordano vandenį nusileis, tai vanduo iš aukšto žemyn tekąsis Jordane atsiskirs, kad ant vienos kruvos stovėtų.

14. *Taigi žmonės išsitraukė iš savo šėtrų, kad per Jordaną persigautų, ir klebonai skrynę derėjimo pirm žmonių nešė,

* Darb. 7, 45.

15. Ir Jordaną priėję, savo kojas pas kraštą į vandenį įkišo; (o Jordanas buvo sklidas ant visų savo kraštų per visą dagos česą.)

16. Tai *vanduo, iš aukšto žemyn tekąsis, aukštyn linkai ant vienos kruvos stojosi, labai toli nuo miesto Adama, šale Zartan esančiojo; o vanduo ant jurių linkai žemyn bėgąsis iki į druskos jures †mažyn ėjo ir nuseko. Taip žmonės perėjo ties Jėriko.

* 2 Maiž. 14, 21. 2 Kar. 2, 8, 14. Ps. 114, 3. † 1 Maiž. 8, 3.

17. Ir klebonai, kurie skrynę derėjimo Pono Dievo nešė, stovėjo taip ant sausumo viduje Jordano; ir visi Izraelitėnai sausomis kojomis perėjo, ikikol visi žmonės, kožnas vienas, persigavo per Jordaną.

Perskyrimas 4.

Paminklas dyvnojo perėjimo per Jordaną.

Ir Ponas Dievas tarė Jozuvui:

2. *Skirkitės dvylika vyrų, iš kožnos giminės vieną,

* per. 3, 12.

3. Ir prisakykite jiems tardami: iškelkite iš Jordano dvylika akmenų nuo tos vietos, kur kojos klebonų taip o stov, ir neškite juos su savimi į antrąją

šali, kad tus paliktumbite gaspadoje, kur jus šią naktį pernaktvosite.

4. Tai Jozuvas suvadino dvylika vyrų, kurie išskirti buvo iš vaikų Izrael, iš kožnos giminės viena,

5. Ir tarė jiems: eikite jus pirmą pirm skrynės Viešpaties, savo Dievo, į vidų Jordano; ir kožnas te kelie po akmenį ant savo pečių, pagal skaitlių giminių vaikų Izrael,

6. Kad jie paminklui būtų tarp jų. O *kad kitą kartą jūsų vaikai klaus savo tėvų, tardami: kam tie akmenys čionai? *2 Maiž. 13, 8. 14.

7. Kad jus tada jiems sakytumbite, *vandenį Jordaną atsiskyrusį, skrynei derėjimo Pono Dievo pereinant per Jordaną, kad šie akmenys vaikams Izrael amžinu paminklu būtų. *per. 3, 13.

8. Tai darė vaikai Izrael, kaip Jozuvas jiems buvo liepęs, ir išnešė dvylika akmenų iš vidaus Jordano, kaip Ponas Dievas Jozuvui buvo sakęs, pagal skaitlių giminių vaikų Izrael, ir pernešdami tus su savimi į gaspadą, paliko tus čionai.

9. Ir Jozuvas sukrovė dvylika akmenis viduje Jordano, kur kojos klebonų, skrynę derėjimo nešančiųjų, buvo stovėjusios, tie dabar tebiera čionai iki šiai dienai.

10. Nės klebonai, kurie skrynę nešė, stovėjo viduje Jordano, ikikol tai vislab atlikta buvo, ką Ponas Dievas Jozuvui liepęs žmonėms sakyti, kaip ir Maižėsius Jozuvui buvo prisakęs. Ir žmonės pasiskubidami perėjo.

11. O kaip visi žmonės buvo perėję, tai skrynę Pono Dievo perėjo, ir klebonai pirm žmonių.

12. Ir Rubėnytai bei Gadytai ir pusė giminės Manasės su ginklais ėjo pirm vaikų Izrael, *kaip Maižėsius jiems buvo kalbėjęs. *5 Maiž. 32, 21. 29.

13. Apie keturisdešimt tukstančių, su ginklais išrėdytųjų vaiskui, ėjo pirm Pono Dievo į mušį ant laukų Jėrikos.

14. *Tą dieną Ponas Dievas Jozuvą garbingą darė po akių visų Izraelitėnų, ir jie bijojosjo, kaip Maižėšiaus buvo bijojęsi per visą jo amžių. *per. 3, 7. 2 Zom. 7, 9.

15. Ir Ponas Dievas tarė Jozuvui:

16. Prisakyk klebonams, skrynę liudijimo nešantiems, kad iš Jordano aukštyn liptų.

17. Taip prisakė Jozuvas klebonams tardamas: lipkite aukštyn iš Jordano.

18. Ir kaip klebonai, kurie skrynę derėjimo Pono Dievo nešė, iš Jordano išlipo ir savo kojų padais ant sausumos užžengė, tai Jordano vanduo vėl nusileido į savo vietą ir tekėjo, kaip pirmą, pagal visus savo krantus.

19. Bet buvo dešimtoji diena pirmojo mėnesio, kaip žmonės iš Jordano aukštyn lipo, ir atsigulė su abazu *Gilgaluose, į rytus miesto Jėrikos. *per. 5, 9.

20. Ir dvylika akmenis, kuriuos iš Jordano buvo ėmę, sukrovė Jozuvas Gilgaluose,

21. Ir tarė vaikams Izrael: kad jūsų vaikai kitą kartą savo tėvų klaus, tardami: kam čia tie akmenys?

22. Tai jiems turite apsakyti ir tarti: Izraelitėnai *sausomis kojomis perėjo per Jordaną, *per. 3, 17.

23. Kaip Viešpats, jūsų Dievas, vandenį Jordano stabdė pirm jūsų, ikikol persigavote; *kaip Viešpats, jūsų Dievas, tai darė ir švendrų jurose, kurias jisai išdžiovino, iki mums perėjus; *2 Maiž. 14, 21. 22.

24. Kad visi žmonės ant žemės *ranką Pono Dievo išpažintų, kaip sylinga ji yra: kad jus Viešpaties, savo Dievo, bijotumbitės visados. *Jėz. 59, 1.

Perskyrimas 5.

Apipiaustymas atliekamas; velykos avinėlis pažadėtoje žemėje valgomas.

O kaip visi karaliai Amorytų, anapus Jordano į vakarus gyvenantieji, ir visi karaliai Kananytų prie jurių girdėjo, kaip Ponas Dievas *vandenį Jordano buvo išdžiovinęs pirm vaikų Izrael, ikikol jie perėjo, tai nusiminė jų širdis, ir ne buvo juose nei jokio drąsumo dėl vaikų Izrael. *per. 3, 16. †per. 2, 11. 14. 24.

2. Tuočės sakė Ponas Dievas Jozuvui: pasidaryk sau aštrių *peilių iš akmenis ir vėl appiaustyk vaikus Izrael antrą kartą. *2 Maiž. 4, 25.

3. Tai Jozuvas sau pasidarė aštrių peilių iš akmenis ir appiaustė vaikus Izrael ant kalnelio Aralot.

4. Ir tai yra priežastis, dėl kurios Jozuvas appiaustė visus žmones, iš Egipto išsitraukusiuosius, vyriškius: nės visi kareiviai pusčioje buvo numirę pakelėje, jiems iš Egipto iškeliaujant.

5. Nės visi žmonės, kurie išėjo, buvo appiaustyti, bet visi žmonės, kurie pusčioje buvo gimę, jiems be keliaujant, kaip iš Egipto išsitraukė, ne buvo appiaustyti.

6. Nės vaikai Izrael keliavo keturisdešimt metų pusčioje, ikikol *visas pulkas kareivių, iš Egipto išsitraukusiųjų, numirė, todėl, kad balso Pono Dievo ne buvo klausę, kaip ir Ponas Dievas jiems buvo prisakęs, kad jie ne gausią tą žemę matyti, kurią Ponas Dievas jų tėvams prisiėkdamas buvo žadėjęs, mums duoti, *žemę, kurioje pienas bei medus sklysta. *4 Maiž. 14, 23. 2 Maiž. 3, 8.

7. Tų vaikus, į jų vietą užaugusiuosius, appiaustė Jozuvas, nės jie dar turėjo pryodę ir pakelėje ne buvo appiaustyti.

8. Ir kaip visi žmonės appiaustyti buvo, pasiliko jie savo vietoje abaže, pakol jie išgijo.

9. Ir Ponas Dievas tarė Jozuvui: šiandien aš gėdą Egipto nukreipiau nuo jūsų. Ir ta vieta Gilgal praminta buvo iki šiai dienai.

10. Ir vaikams Izrael taip Gilgaluose abaže be esant, *valgė jie velykos avinėlį keturioliktoje dienoje to mėnesio apie vakarą, ant laukų Jėrikos.

* 2 Maiž. 12, 6. 3 Maiž. 23, 5.

11. Ir valgė javų tos žemės antrąją velykų dieną, butent *neraugintos duonos ir svilintų grūdų tą pačią dieną.

* 1 Kor. 5, 8.

12. Ir Mana paliovė kristi antrąją dieną, jiems javų tos žemės valgant, kad vaikai Izrael tos Manos daugiaus ne turėjo, bet valgė javų žemės Kanaan to paties meto.

13. Ir nusidavė Jozuvui prie Jėrikos esant, kad jis savo akis pakeldamas *matė vyrą ties savimi stovintį, nuogą kardą savo rankoje turintį. Ir Jozuvas jį priėjęs tarė jam: ar tu iš mūsų žmonių, arba iš mūsų neprietelių?

* 4 Maiž. 22, 23.

14. Jis atsakė: ne! bet aš esmi kunigaikštis ant vaiko Pono Dievo, ir dabar atėjau. Tai Jozuvas puolė ant savo veido iki žemės ir meldėsi tarydamas: ką sakai tu, Viešpatie, savam tarnui?

15. Ir tas kunigaikštis ant vaiko Pono Dievo tarė Jozuvui: *išaukurpes nuo savo kojų, nės vieta, ant kurios tu stovi, yra šventa. Ir Jozuvas išsiavė.

* 2 Maiž. 3, 5.

Perskyrimas 6.

Jėrika įimama ir išpustijama.

O Jėrika buvo užrakinta ir saugojama dėl vaikų Izrael, kad nei vienas nei išeiti, nei įeiti ne galėjo.

2. Ale Ponas Dievas tarė Jozuvui: štai, *aš Jėriką draug su jos karaliumi bei kareiviais padaviau į tavo rankas.

* per. 8, 1.

3. Visi kareiviai te eit aplink miestą vieną kartą, ir taip te daro šešes dienas.

4. O sekmąją dieną klebonai te imie *septynes trubas šventojo meto pirm skrynės, ir tą pačią sekmąją dieną eikite septynis kartus aplink miestą, ir klebonai te trubija ant trubų. *3 Maiž. 25, 9.

5. Ir kad šventojo meto trubą trubys ir trimituos, ir jus garsą trubų girdėsite, tai visas vaiskas didžiu balsu tur pradėti šukauti, tai miesto murai sugrius, ir žmonės tur įsiveršti, kožnas tiesiog ties savimi.

6. Tai Jozuvas, sunus Nuno, suvadino klebonus ir tarė jiems: *neškite skrynę derėjimo, ir septyni klebonai te nešie septynes šventojo meto trubas pirm skrynės Pono Dievo. *5 Maiž. 10, 8.

7. O žmonėms jis sakė: nuėję apvaikščiokite miestą, ir kurs su ginklais išrėdytas, tas te eiti pirm skrynės Pono Dievo.

8. Kaip Jozuvas žmonėms tai buvo sakęs, tai tie septyni klebonai nešė septynes šventojo meto trubas pirm skrynės Pono Dievo, ir vaikščiodami *trubijo ant trubų, ir skrynę derėjimo Pono Dievo sekė juos. *Joh. 34, 25.

9. Ir kurs ginklais buvo išsirėdęs, ėjo pirm klebonų, ant trubų trubi-
jančiųjų, ir pulkas sekė skrynę ir trubijo ant trubų.

10. O Jozuvas liepė žmonėms ir tarė: idant ne pradėkite šukauti, neigi pakelkite savo balsą, ir nei žodį ne išleiskite iš savo burnos iki tai dienai, kurią aš jums sakysu: „pradėkite šukauti!“ tai ir šukaukite.

11. Taip skrynė Pono Dievo ėjo aplink miestą vieną kartą, ir parėjo į abažą ir pasiliko čia jau.

12. Nės Jozuvas *anksti pasikeldavo, ir klebonai nešė skrynę Pono Dievo.

* per. 3, 1 ir 7, 16.

13. Taip tie septyni klebonai nešė septynes šventojo meto trubas pirm

skrynės Pono Dievo, ir eidami trubijo ant trubų, ir kurs su ginklais buvo išsiredės, ėjo pirm jų, ir pulkas sekė skrynę Pono Dievo ir trubijo ant trubų.

14. Antrąją dieną vėl ėjo vieną kartą aplink miestą ir vėl parėjo į abažą. Taip jie darė šešes dienas.

15. Ale sėkmąją dieną aušrai pasirodžius jie anksti pasikėlė ir ėjo septynis kartus pagal tą budą aplink miestą, kad tą vieną sėkmąją dieną septynis kartus aplink miestą ėjo. * per. 7, 16.

16. O sėkmąjį kartą, klebonams ant trubų trubijant, tarė Jozuvas žmonėms: pradėkite šukauti! nės Ponas Dievas davė jums tą miestą.

17. Ale tasai miestas ir vislab, kas tame yra, Ponui Dievui ant garbės tur buti išpustytas. Tiktai ana kekšė Rakaba *tur gyva išlikti, ir visi, kurie jos namuose yra, nės ji pasludu paslėpė, kuriuodu mes išsiuntėme.

* per. 2, 14. Ebr. 11, 31.

18. Ale saugokitės to, *kas Dievui žadėta, idant ne prasipuldytumbite, imdami ką to, kas Dievui žadėta, kad abažą Izrael ne prapuldytumbite, neigi į bėdą ne įvestumbite. * 3 Maiž. 27, 28.

19. O visas sidabras bei auksas draug su variniais ir geležiniais rykais *Ponui Dievui tur buti pašventinti, kad į skarbą Pono Dievo butų įdėti. *Mik. 4, 13.

20. Tai žmonės pradėjo šukauti ir trubijo ant trubų, nės žmonės girdėdami garsą trubų pradėjo didžiu balsu šukauti, ir *murai sugriuvo, ir žmonės įgavo miestą, kožnas tuojau ties savimi. Taip jie laimėjo tą miestą.

* Ebr. 11, 30.

21. Ir *nužavino vislab, kas tame mieste buvo, aštrumu kardo, taip vyrus, kaip moteris, taip jaunus, kaip ir senus, jaučius, avis ir asilus. * Zom. 15, 3.

22. O Jozuvas tarė tiemdviem vyram, kuriuodu tą žemę buvo išspiegavusiu: nueikita į butą anos kekšės ir išveskita tą moteriškę iš čia su visu labu, ką ji tur, *kaip jai pasibažijota. * per. 2, 12.

23. Tai ėjo tuodu jaunikaičiu, spieguodu, ir išvedė Rakabą su jos tėvu bei motyna, ir su broliais, bei su visu labu, ką ji turėjo, ir su visa jos gimine, ir paliko ją lauke šale abažo Izraelio.

24. Ale miestą jie sudegino ugnimi ir vislab, kas jame buvo. Tiktai si-

dabrą bei auksą ir varinius bei geležinius rykus jie dėjo į skarbą į namus Pono Dievo.

25. Bet kekšę *Rakabą draug su jos tėvo gimine ir visus, kurie jos buvo, Jozuvas gyvus paliko. Ir ji gyvena Izraelyje iki šiai dienai, todėl, kad ji pasludu paslėpusi, kuriuodu Jozuvas buvo išsiuntęs į Jėriką spiegapoti.

* per. 2, 12. Vald. 1, 25.

26. Tuočės Jozuvas prisiekdamas tarė: prakeiktas t'esie tas vyras po akių Pono Dievo, kurs tą miestą Jėriko budavotų ir vėl pakurtų. Kad jis *jo gruntą dės, tai tekaštuoja jam jo pirmgimusijį sunų, ir kad vartus atties, tai tekaštuoja jam jauniausijį jo sunų! *1 Kar. 16, 34.

27. Taip Ponas Dievas padėjo Jozuvui, kad apie jį sakoma buvo visose žemėse.

Perskyrimas 7.

Akonas dėl vagystės koravotas.

Bet vaikai Izrael nusizengė tame, kas Dievui žadėta buvo; nės *Akonas, sunus Karmi, sunaus Sabdi, sunaus Sėra, iš giminės Juda, ėmė nuo to, kas Dievui žadėta buvo. Tai narsas Pono Dievo papyko ant vaikų Izrael.

*per. 22, 20. 1 Nus.Kar. 2, 7. 3 Maiž. 27, 28. †5 Maiž. 13, 17.

2. O kaip Jozuvas vyrus išsiuntė iš Jėrikos į Ai, pas Bėt-Avenų esantį, ties rytais prieš Bėtėlį, tai sakė jiems: *eikite aukštyn ir išspiegavokite tą žemę! Ir jiems aukštyn ėjus ir miestą Ai išspiegavojus,

* per. 2, 1.

3. Vėl pargrįžo pas Jozuvą tarydami jamui: te ne nusitrauk visi žmonės, bet tikt apie du arba tris tukstančius vyrų, kad jie nusitrauktų ir muštų Ajitus, kad ne visi žmonės čionai procavotų, nės jų mažas pulkelis esti.

4. Taip nusitraukė žmonių apie tris tukstančius vyrų, ir jie bėgo dėl vyrų iš Ai.

5. Ir tie iš Ai užmušė jų apie trisdešimtis ir šešis vyrus, ir varė juos už vartų iki Sabarim, ir mušė juos ant kelio žemyn linkai. Tai žmonių širdis nusiminė ir nei vanduo pastoj.

6. Ale Jozuvas *įplėšė savo rubus, ir parpuolė ant savo veido ant žemės prie skrynės Pono Dievo iki vakarui draug su vyriausiais iš Izrael, ir jie dulkes užbarstė ant savo galvų.

* 1 Maiž. 37, 34. 4 Maiž. 14, 6.

7. Ir Jozuvas tarė: ak Viešpatie, Pone Dieve, kam tu šius žmones vedei per šį Jordaną, kad mus paduotumbei į rankas Amorytų, mus nužavinti? ak jei butumbim anapus Jordano pasilikę, kaip pradėję buvome!

8. Ak mans Viešpatie, ką aš sakysu, kadangi Izrael savo neprieteliams pakalą kreipia?

9. Kad tai išgirs *Kananytai ir visi susėdai tos žemės, tai jie mus apniks, o ir mūsų vardą išgaišys nuo žemės. Kągi tu tada darysi dėl didžiojo savo vardo?

*2 Maiž. 32, 12. 4 Maiž. 14, 13.

10. Tai tarė Ponas Dievas Jozuvui: kelkis, kam tu guli taip ant savo veido?

11. Izraelitėnai susigriešijo ir mano prisakymą peržengė, kurį aš jiems prisakiau; priegtam jie ir to, kas man žadėta buvo, ėmė ir apsigovė, o tačiau užsigynė ir tarp savo rykų padėjo.

12. Vaikai Izrael ne gal stovėti po akimis savo neprietelių, bet tur savo neprieteliams pakalą kreipti, nės jie yra prakeikime. Aš toliaus jums ne padėsu, jei jus nuo to keikimo ne atsivalnysite.

13. Pasikėlęs šventjk žmones ir tark: *šventjkitės ant rytojaus. Nės taip sako Viešpats, Dievas Izraelio: yra prakeikimas tarp tavęs, Izrael, todėl tu negali stovėti po akių savo neprietelių, ikikol iš to keikimo išsivalnysite.† per.3,5.

14. Ir turite anksti prisiartinti, giminė po giminės; ir katrą giminę Ponas Dievas tropys, ta tur prisiartinti, gentystė po gentystės; ir katrą gentystę Ponas Dievas tropys, ta tur prisiartinti ukis po ukio; ir kurį ukį Ponas Dievas tropys, tas tur prisiartinti, ukininkas po ukininko.

15. Ir kursai rastas bus *keikime, tą ugnimi turite sudeginti su visu labu, ką įsiai tur, todėl, kadangi prisakymą Pono Dievo paniekinio ir †durnystę Izraelyje padarė. *5 Maiž. 13, 17. †Vald. 19, 23.

16. *Tai Jozuvas rytmetryje anksti kėlė ir privedė Izraelį, giminę po giminės, tai buvo tropyta giminė Juda.

*per.3, 1 ir 6, 12 ir 8, 10.

17. Ir kaip gentystes Juda privedė, buvo tropyta *gentystė Serajytų. O kaip gentystę Serajytų privedė, ukininką po ukininko, tai Sabdi buvo tropytas.

*4 Maiž. 26, 20.

18. Ir kaip įsiai savo vaikus privedė, ukininką po ukininko, tai buvo tropytas Akons, sunus Karmi, sunaus Sabdi, sunaus Sėra, iš giminės Juda.

19. Ir Jozuvas tarė Akonui: *sunau, duok Viešpačiui, Dievui Izraelio, garbę ir duok jam liaupę, ir sakyk man, †ką tu darei, ir nieko man ne užslėpk!

*Jon. 9, 24. †1 Zom. 14, 43.

20. Tai Akons atsakydamas Jozuvui tarė: tikrai, aš susigriešijau Viešpačiui, Dievui Izraelio, taipo ir taipo aš dariau.

21. Aš mačiau tarp išplėštųjų daiktų brangią Babylonišką skreistę ir du šimtu syklų sidabro ir aukso liežuvį, penkisdešimtis syklų sveriantį; to aš užsigėdžiau ir ėmiau tai. O štai, pakasta yra žemėje mano šėtroje, ir sidabras apačioje.

22. Tai Jozuvas nusiuntė paslus, tie nubėgo į šėtrą, o štai, pakasta buvo jo šėtroje, ir sidabras apačioje.

23. Ir jie išėmė tai iš šėtros parnešė pas Jozuvą ir pas visus vaikus Izrael ir papylė po akių Pono Dievo.

24. Tai Jozuvas ir visi Izraelitėnai su juomi ėmė Akoną, sunų Sėra, draug su sidabru, skreiste bei aukso liežuviu, jo sunus ir dukteris, jo jaučius ir asilus ir avis, jo šėtrą ir vislab, ką jis turėjo, ir nugabeno tus į pakalnę Akor.

25. Ir Jozuvas tarė: kadangi tu mus apsmutnijai, tai Ponas Dievas ir tau smutką te daro šioje dienoje! Ir visi Izraelitėnai akmenimis jį nužudė ir ugnimi juos sudegino.

26. Ir kaip juos akmenimis buvo nužudė, sukrovė jie ant jų didę akmenų kruvą, ta pasiliekti iki šiai dienai. Taip Ponas Dievas liovėsi nuo narso savo didžio papykio. Todėl ta vieta vadinama pakalnė Akor iki šiai dienai.

Perskyrimas 8.

Miestas Ai apguliamas ir įgaunamas.

Ir Ponas Dievas tarė Jozuvui: *nesibijokis ir nedrebėk! imk su savimi visus kareivius ir pasikėlęs nusitrauk į Ai; štai, aš karalių iš Ai su jo žmonėmis jo mieste bei žemėje padačiau į tavo rankas.

*5 Maiž. 31, 7.

2. Ir su Ai bei jo karaliumi turi daryti, kaip *tu su Jėrika bei jos karaliumi esi daręs; tiktai jų turtą bei galvijus

tarp savęs galite dalytis. Ale paslėpk kokį pulką kareivių už miesto.

* per. 6, 21. Vald. 9, 25. 5 Maiž. 31, 7.

3. Tai Jozuvas pasikėlė ir visi kareiviai, užsitraukti į Ai. Ir Jozuvas išrinko trisdešimt tukstančių tikrų kareivių ir išsiuntė tus naktyje,

4. Ir prisakė jiems tardamas: dabokitės, jus turite paslėptasis pulkas buti už miesto; ale ne per daug atsitolinokitės nuo miesto ir bukite visi gatavi.

5. O aš bei visi žmonės, su manimi esantieji, artisimės miestui. Ir kad jie mums priešais išsitrauks, kaip aną kartą, tai mes bėgsime dėl jų,

6. Kad jie mus sektų laukan, iki kol mes juos iš miesto laukan išviliuosime; nės jie dumos, buk mes jų dėl bėgame, kaip aną kartą. Ir kad mes dėl jų bėgsime,

* per. 7, 5.

7. Tai jus turite pasikelti iš vietos, kur pasislėpėte ir miestą atimti; nės Viešpats, jūsų Dievas, duos jį į jūsų rankas.

8. O kad miestą busite atėmę, tai jį uždegkite ugnimi ir darykite pagal žodį Pono Dievo. Štai, aš jums tai liepiu.

9. Taip Jozuvas juos nusiuntė; ir jie nu eidami pasislėpė ir apsistojo tarp Bėtėl ir Ai, į vakarus pas Ai; o Jozuvas pasiliko tą naktį tarp žmonių.

10. Ir *ryto metą anksti pasikėlęs davądė darė tarp žmonių, ir užsitraukė su vyriausiais Izraelio pirm žmonių prieš Ai.

* per. 6, 12. 15 ir 7, 16

11. Ir visi kareiviai, pas jį esantieji, užsitraukė ir priėję nukako ties miestu ir apsistojo su abažu ties šiaure prieš Ai, kad tiktai lenkė buvo tarp jų ir tarp Ai.

12. O jis buvo apie penkis tukstančius vyrų drauge ėmęs, ir tus buvo paslėpęs tarp Bėtėl bei Ai prieš vakarus nuo miesto.

13. Ir jie davadniai sustatė žmones viso abažo, į šiaurę nuo miesto esančiojo, kad jų paskutinysis galas nukako į vakarus nuo to miesto. Taip Jozuvas nuėjo tą naktį į vidų lenkės.

14. O karalius iš Ai tai matydamas pasiskubino ir anksti pasikėlė, ir vyrai iš miesto, ir išėjo Izraeliui priešais į mušį su visais savo žmonėmis į lemtą vietą, ne toli nuo laukų; nės jis ne žinojo paslėptų kareivių, prieš jį esančių už miesto.

15. Bet Jozuvas ir visi Izraelitėnai dėjos, buk jie jų buvo pamušami, ir bėgo keliu pusčion linkai.

16. Tai visi žmonės mieste šaukė, kad juos reiktų vyti.

17. O jie ir vijo Jozuvą ir atsitolino šalin nuo miesto, kad nei vieno vyro ne pasiliko, nei Aijuose, nei Bėtėlyje, kurs ne būtų išsitraukęs, Izraelitėnus vyti, ir miestą paliko atvirą, Izraelitėnus be vydami.

18. Tai tarė Ponas Dievas Jozuvui: ištiesk ragotinę savo rankoje ties Ai; nės aš duosiu juos į tavo rankas. Ir kaip Jozuvas ragotinę savo rankoje ties miestu ištiesė,

19. Tai pasikėlė paslėptasis pulkas skubriai iš savo vietos ir bėgo, jam savo ranką pakėlus, ir įsigavo į miestą ir laimėjo jį, ir pasiskubįdami uždegė jį ugnimi.

20. Ir vyrai iš Ai atsigręžė ir atsižvelgę išvydo dumus iš miesto pasikelančius dangun, ir ne turėjo raimo bėgti, nei šen, nei ten. Ir žmonės pusčion linkai bėgantieji atsigręžė juos vyti.

21. Nės Jozuvui ir visiems Izraelitėnams matant, paslėptąjį pulką laimėjusį miestą, kadangi dumai iš miesto pasikėlė, tai jie vėl sugrįžė išmušę vyrus iš Ai.

22. O tie, kurie mieste buvo, taipojau išėjo jiems priešais, kad jie abyšaliai nei suspausti buvo nuo Izraelitėnų, ir *išmušė juos, ikikol į nei vieno jų ne liko, nei išbėgti ne galėjo.

* 5 Maiž. 7, 2. + 2 Maiž. 14, 28.

23. Ir karalių iš Ai gyvą sugavę parvedė pas Jozuvą.

24. Ir kaip Izraelitėnai visus miesčionis Aijuose buvo nužavinę antlauko ir pusčioje, kurie juos buvo vije, ir visi aštrumu kardo prapuolė, ikikol visi pražuvo, tai visi Izraelitėnai gręžėsi prieš Ai ir užmušė juos aštrumu kardo.

25. O visų tą dieną nužavintųjų, kaip vyrų, taip moterų, tų buvo dvylika tukstančių, visi žmonės iš Ai.

26. O Jozuvas ne attraukė vėl *savo ranką, su kuria ragotinę ištiesė, ikikol nužavinti buvo visi miesčionys Aijuose.

* 2 Maiž. 17, 11. 12.

27. Tiktai galvijus bei turtą miesto Izraelitėnai išsidalijo tarp savęs, pagal žodį Pono Dievo, Jozuvui sakytaį.

28. Ir Jozuvas butinai sudegino miestą Ai ir kruvą iš to supylė, čia amžinai buti, kurį dar iki šiai dienai čia gul.

29. Ir karalių iš Ai davė pakarti prie medžio iki vakarui. Ale saulei nusileidus liepė jįsai jo *lavoną nuo medžio nuimti ir pametė jį po miesto vartų, ir didelę akmenų kruvą užkrovė ant jo, kuri iki šiai dienai ten yra.

* per. 10, 17. 5 Maiž. 21, 22.

30. Tai Jozuvas Viešpačiui, Dievui Izraelio, altorių pabudavojo ant *kalno Ebal,

* 3 Maiž. 27, 4.

31. (Kaip Maižėsius, tarnas Pono Dievo, buvo liepęs vaikams Izrael, *kaip parašyta yra knygoje zokano Maižėšiaus, altorių iš čielų akmenų, nei jokia geležimi ne kaldintų,) ir apieravojo ant to Ponui Dievui deginimo apierą ir dėkavonės apierą. * 2 Maiž. 20, 25.

32. Ir surašė čionai ant akmenų antrąjį zokaną, kurį Maižėsius vaikams Izrael buvo surašęs.

33. Ir visi Izraelitėnai su savo vyresniaisiais bei urėdininkais ir sudžiomis stovėjo abypusiai skrynės, ties klebonais iš Lėvytų, skrynę derėjimo Pono Dievo nešančiais, taip svetimi, kaip ir namiškiai; viena pusė šale kalno Grizim, ir antroji pusė šale kalno Ebal, *kaip Maižėsius, tarnas Pono Dievo, pirma buvo liepęs, žegnoti žmones Izrael.

* 5 Maiž. 11, 29 ir 27, 12.

34. Potam jis davė iššaukti visus žodžius zokano apie žegnonę ir prakeikimą, kaip parašyta yra zokano knygoje.

* 5 Maiž. 27, 12.

35. Ir ne buvo nei joks žodis Maižėšiaus lieptas, kurį Jozuvas ne būtų davęs iššaukti visam susirinkimui Izraelio, ir moterims bei vaikams, ir sveltiniams, tarp jų esantiems, be girdint.

Perskyrimas 9.

Gibėontai su kytrasciu derėjimą daro.

Tai išgirdę visi karaliai anapus Jordano, ant kalnų ir pakalnėse ir prie visų priplaukų didžiųjų jurių, ir pas kalną Libanon gyvenantieji, butent, Etytai, Amorytai, Kananytai, Perėzytai, Evytai bei Jėbusytai,

2. *Vienširdžiai visi susirinko, kad kariautų prieš Jozuvą ir prieš Izraelitėnus.

* Ps. 48, 5.

3. Ale miesčionys iš Gibėon ištyrė,

ką Jozuvas su *Jėrika bei †Ai buvo daręs, kytriai jie išmislijo klastą.

* per. 6, 20, 21. † per. 8, 26, 28.

4. Ir nuėjė nusiuntė paslus, ir ėmė senus žakus ant savo asilų,

5. Ir senus suplyšusius bei lopytus vynrykus, ir senas lopytas kurpes ant savo kojų, ir senais rubais apsirėdė; ir visą duoną, kurią drauge ėmė, buvo kieta ir supelėjusi.

6. Ir nuėjo pas Jozuvą į abažą į Gilgalius, tarydami jamui ir visiems Izraelitėnams: mes ateiname iš tolimos žemės, taigi su mumis susiderėkite.

7. Tai visi Izraelitėnai atsakė Evytui: rasi norėtumbei tarp mūsų gyventi? kaipgi galėtum bime su tavimi *susiderinti?

* 2 Maiž. 23, 32. 5 Maiž. 7, 2.

8. Bet jie atsakė Jozuvui: mes esame tavo tarnai. Jozuvas tarė jiems: kas jus este ir iš kur jus pareinate?

9. Jie atsakė: tavo tarnai iš labai tolimos žemės atėjo dėl vardo Viešpaties, tavo Dievo; nės mes girdėjome jo garsą ir vislab, ką jįsai Egipte daręs.

10. Ir vislab, ką jis aniem dviem karaliui Amorytų anapus Jordano daręs, *Sionui, karaliui Esbone, ir Ogni, karaliui Bazane, Astarote gyvenančiamjam.

* 4 Maiž. 21, 21. 24, 23.

11. Todėl sakė mūsų vyresnieji ir visi susėdai mūsų žemės: imkite valgi su savimi ant kelionės ir jiems priešais ėję tarkite jiems: „mes esame jūsų tarnai. Taigi susiderėkite su mumis!“

12. Ši mūsų duona, kurią su savimi iš namų drauge ėmėme, sau valgyti, dar buvo švieži, mums iškeliaujant pas jus, o dabar, štai, kieta ir supelėjusi;

13. Ir šie vynrykai dar nauji buvo, kaip tus pripylėme, o štai, jau suplyšę; ir mūsų rubai bei korpės paseno ant šios labai tolimosios kelionės.

14. Tai vyresnieji priėmė jų valgi ir ne pasiklausė Pono Dievo.

15. Ir Jozuvas *sutiko ir susiderėjo su jais, juos gyvus palikti. Ir vyriausieji susirinkimo prisiekė jiems. * 2 Zom. 21, 2.

16. Ale po trijų dienų, kaip jie su jais buvo susiderėję, jie ištyrė, anusarti prie jų esančius ir tarp jų gyvesiančius.

17. Nės kaip vaikai Izrael toliau keliavo, nukako jie trečiąją dieną pas jų miestus, tie buvo vadinami: Gibėon, Kapira, Bėerot bei Kiriati-Jearim.

18. Ir ne išpustijo juos, todėl, kadangi vyriausieji susirinkimo jiems prie Viešpaties, Dievo Izraelio, buvo prisiekę. Ale kaip visas susirinkimas prieš vyresniusius murmėjo,

19. Tarė visi vyriausieji viso susirinkimo: mes jiems prisiekėme prie Viešpaties, Dievo Izraelio, todėl mes juos ne galime pažeisti.

20. Ale tai norime daryti: palikite juos gyvus, idant ne koksai *narsas ant mūsų užėitų dėl prysiegos, jiems prisiektosios.

* 2 Zom. 21, 1.

21. Ir vyriausieji tarė jiems: palikite juos gyvus, kad malką kirstų ir vandens prineštų visam susirinkimui, kaip vyriausieji jiems sakė.

22. Tai Jozuvas juos suvadinęs kalbėjo su jais ir tarė: kodėl mus prigavote, sakydami, buk toli nuo mūsų esą, o tačiau tarp mūsų gyvenate?

23. Todėl jus busite prakeikti ir ne paliausite tarnais buti, malką kirsti ir vandens nešti namams mano Dievo.

24. Jie atsakė Jozuvui tarydami: mums, tavo bernams, yra apsakyta, kad Viešpats, tavo Dievas, Maižėsiui, savam tarnui, liepęs, kad jums visą žemę duosiąs ir pirm jūsų visus susėdus tos žemės norįs išpustyti. Tai mes savo gyvasčio *prisibijodami tai darėme.

* per. 10, 2.

25. O dabar štai, mes esame tavo rankose: kas tau rodos gerai ir vertai daryti su mumis, tai daryk.

26. Ir jis darė su jais taip ir išvalnijo juos iš rankų vaikų Izrael, kad jie juos ne turėjo žavinti.

27. Taipo Jozuvas tą pačią dieną jiems uždėjo, kad visados *malką kirstų bei vandens prineštų susirinkimui ir altoriui Pono Dievo iki šiai dienai, toje vietoje, kuria į jais paskirtų. * 5 Maiž. 29, 11.

Perskyrimas 10.

Jozuvo dyvinasis pergalejimas Amorytų.

O kaip Adoni-Zėdek, karalius iš Jėruzalės, girdėjo, Jozuvą *miestą Ai laimėjusį ir jį išpustijusį, ir Ajytams bei jų karaliui taipo dariusį, kaip jis Jėrikonytams ir jų karaliui buvo daręs, ir Gibėontams susiderinus su Izraelitėnais ir jiems pasidavus, * per. 8, 26, 28, 29.

2. *Labai bijojos; (nės Gibėon buvo didis miestas, kaip karališkas miestas,

ir didesnis kaip Ai, ir visi jų miesčio-nys kareiviai;)

* per. 9, 24, 2 Maiž. 13, 15.

3. Ir jis nusiuntė pas Ojam, karalių iš Ebron, ir pas Pirėam, karalių iš Jarmut, ir pas Japią, karalių iš Lakis, ir pas Debirą, karalių iš Eg-lon, ir jiems sakydino:

4. Ateikite pas manę ir gelbėkite man, kad Gibėoną išpustytumbime; nės jie su Jozuvu ir su vaikais Izrael ant pakajaus sutiko.

5. Tai susiėjo kruvon ir užsitraukė *penki karaliai Amorytų: karalius iš Jėruzalės, karalius iš Ebron, karalius iš Jarmut, karalius iš Lakis, karalius iš Eg-lon, su visais savo vaiskais, ir apgulė Gibėoną, kariaudami prieš jį.

* per. 11, 5, 1 Maiž. 14, 6.

6. Ale Gybėontai nusiuntė pas Jozuvą į abazą į Gilgalius ir jam sakydino: ne attrauk dabar savo ranką nuo savo tarnų, bet skubriai pas mus atėjęs padėk ir gelbėk mus; nės visi karaliai Amorytų, ant kalnų gyvenantieji, susitarė prieš mus.

7. Tai Jozuvas nukeliavo iš Gilgalio, ir visi kareiviai bei druti vyrai su juomi.

8. Ir Ponas Dievas tarė Jozuvui: *nesibijokis jų, nės aš juos daviau tau į tavo rankas; nei viens jų dėl tavęs ne galės stovėti.

* per. 11, 6.

9. Taipo Jozuvas užpuolė juos *staigiai, nės per visą naktį užsitraukė iš Gilgalio.

* per. 11, 7.

10. Ale Ponas Dievas juos gandinio dėl Izraelitėnų, kad šie didį mušį mušė Gibėone ir gujo juos ant kelio Bėt-Orone ir mušė juos iki Asėkos bei Makėdos.

11. Ir kaip jie dėl Izraelitėnų bėgo ant kelio žemyn linkai į Bėt-Oron, Ponas Dievas *didžius ledus davė pulti iš dangaus ant jų iki į Asėką, kad jie numirė, ir toli daugiaus jų mirė ledais, ne kaip Izraelitėnai kardu nužavino.

* 2 Maiž. 9, 21, 23, 24.

12. Tai Jozuvas kalbėjo su Ponu Dievu tą dieną, kaip Ponas Dievas Amorytus padavė vaikams Izrael, ir tarė Izraelitėnams, po akių esantiems: saulė, apsistok Gibėone, ir mėnuo pakalnėje Ajalon!

13. Tai *saulė bei mėnuo apsistojo, ikikol žmonės gavo pasitaisyti ant

savo neprietiųjų. Ar tai ne parašyta knygoje viernojo? Taip sustojo saulė viduje dangaus ir užtruko nusi-
leisti mažne visą dieną. * Jėz. 28, 21. per. 38, 8,

14. Ir ne buvo nei viena diena lygi šiai dienai, nei pirma, nei paskui, kad Ponas Dievas balsui žmogaus pakluso; nės * Ponas Dievas kariavo už Izraelitėnus. * 2 Maiž. 14, 25.

15. Ale Jozuvas vėl nusitraukė į abažą į Gilgalius, ir visi Izraelitėnai su juomi.

16. O šie penki karaliai buvo pabėgę ir buvo pasislėpę dauboje pas Makėdą.

17. Tai Jozuvui apsakė: mes suradome tus penkis karalius pasislėpusius dauboje pas Makėdą.

18. Jozuvas tarė: tai pririkiu didžius akmenis prie skylės tos daubos ir pastatykite čia vyrus, kurie juos sergėtų.

19. Bet jus ne stovėkite pataikoje, bet vykite savo neprietiųjų ir muškite jų * paskučiausiuosius, neigi duokite jiems įsigauti į savo miestus; nės Viešpats, jūsų Dievas, padavė juos į jūsų rankas. * 5 Maiž. 15, 28.

20. Ir kaip Jozuvas bei vaikai Izrael atlikę buvo ši labai didji mušė ir juos butinai išmušė, tai įsigavo, kas jų liko, į užmurytus miestus.

21. Taip visi žmonės vėl pargrįžo į abažą pas Jozuvą su pakajumi į Makėdą; ir nei vienas ne drįso dėl vaikų Izrael nei šnibždėti.

22. O Jozuvas tarė: atdarykite skylę daubos ir išveskite tus penkis karalius po mano akių.

23. Jie darė taip ir išvedė tus penkis * karalius pas jį iš uolos, karalių iš Jeruzalės, karalių iš Ebron, karalių iš Jarmut, karalių iš Lakis, karalių iš Eglon. * Ps. 12, 7.

24. O kada šie penki karaliai pas jį išvesti buvo, suvadino Jozuvas visus Izraelitėnus ir tarė kareivių vyresniems, su juomi keliaujantiems: priėję kojomis minkite šiems karaliams ant jų kaklų. Ir jie priėję kojomis užmynė tiems karaliams ant jų kaklų.

25. Ir Jozuvas tarė jiems: nesibijokites ir ne nusigąškite, bukite drąsus ir be baimės! nės taip darys Ponas Dievas visiems jūsų neprietiėjams, prieš kuriuos jus kariaujate.

26. Ir Jozuvas juos mušęs paskui nužavino juos ir pakorė juos į penkis medžius, ir jie kabėjo ant medžių iki vakarui.

27. O kaip * saulė jau buvo nusileidusi, liepė jisai, kad juos nuo medžių nuimtų ir numestų į uolą, kurioje jie buvo pasislėpę, ir jie didžius akmenis užrito už angos tos daubos; tie dar yra čionai iki šiai dienai. * per. 8, 29. 5 Maiž. 21, 23

28. Tą pačią dieną laimėjo Jozuvas ir Makėdą ir žavino juos aštrumu kardo, priegtam ir jų karalių, ir nužudė juos ir visas dušias, tame esančias, ir nei vieną gyvą ne paliko. Ir darė su karaliumi iš Makėdos, * kaip jis su karaliumi iš Jerikos buvo daręs. * per. 6, 21

29. Tai Jozuvas ir visi Izraelitėnai su juomi šalin traukės iš Makėdos į Libną ir kariavo prieš ją.

30. Ir Ponas Dievas tą taipojau padavė į rankas Izraelio, su jų karaliumi; ir jis žavino * juos aštrumu kardo ir visas dušias, čionai esančias, ir nei vieną tame gyvą ne paliko. Ir darė su jų karaliumi, kaip jis su karaliumi iš Jerikos buvo daręs. * per. 8, 22

31. Paskui Jozuvas ir visi Izraelitėnai su juomi šalin traukės iš Libnos į Lakis ir jį apguldami kariavo prieš juos.

32. O Ponas Dievas ir Lakis davė į rankas Izraelio, kad jį antrąją dieną laimėjo ir žavino juos aštrumu kardo ir visas dušias, tame esančias, lygiai taip, kaip Libnai buvo daręs.

33. Tuočės Oramas, karalius iš Gėzer, parsitraukė Lakisą gelbėti; ale Jozuvas išmušė jį su visais jo žmonėmis, * kad nei vieno ne išliko. * per. 8, 22 ir 11, 8.

34. Ir Jozuvas su visais Izraelitėnais iš Lakis šalin traukės į Eglon, ir jį apgulęs kariavo prieš juos;

35. Ir laimėjo jį tą pačią dieną ir žavino juos aštrumu kardo ir nužudė visas dušias, jame esančias tą pačią dieną, lygiai taip, kaip Lakytams buvo daręs.

36. Paskui Jozuvas aukštyn ėjo su visais Izraelitėnais iš Eglon į Ebroną ir kariavo prieš jį;

37. Ir laimėjo jį ir mušė jį aštrumu kardo ir jų karalių su visais jų miestais, ir visas dušias, tuose esančias, ir nei vieną ne išlikdino, lygiai taip, kaip Eglonui buvo daręs, ir žavino juos ir visas dušias, tame esančias.

38. Tai Jozuvas su visais Izraelitėnais vėl grįžo atgal į Debirą ir kariavo prieš juos;

39. Ir laimėjo jį draug su jų karaliumi ir su visais jų miestais ir išmušė juos aštrumu kardo ir nužavino visas dušias, tame esančias, ir nei vieno ne paliko gyvo. Kaip Ebronui buvo daręs, taip darė ir Debirui ir jų karaliui, ir kaip Libnai ir jų karaliui buvo daręs.

40. Taip Jozuvas pergalėjo visą žemę ant kalnų ir į pietus ir pakalnėse ir prie upių, su visais jų karaliais, ir nei vieno gyvo ne paliko, *ir žavino vislab, kas gyvą dušią turėjo, kaip Viešpats, Dievas Izraelio, buvo liepęs.

* per. 11, 11. 14. 5 Maiž. 20, 16.

41. Ir mušė juos, pradėjęs pas Kades-Barnėą iki Gaza, ir visą žemę *Gozen iki Gibėon.

* per. 11, 16 ir 15, 51.

42. Ir apgalėjo visus šius karalius su jų žeme vienu kartu, nės *Viešpats, Dievas Izrael, kariavo už Izraelitėnus.

* 5 Maiž. 1, 30. per. 3, 22.

43. Ir Jozuvas vėl nusitraukė į abažą į Gilgalius su visais Izraelitėnais.

Perskyrimas 11.

Išpustijimas Kananytų.

O Jabynas, karalius iš Azor, tai girdejęs, nusiuntė pas Jobabą, karalių iš Madono, ir pas karalių iš Simron, ir pas karalių iš Aksap,

2. Ir pas karalius į šiaurę ant kalnų, ir ant laukų į pietus nuo Kinėrot, ir pakalnėse, ir Napot-Dore prie jurių gyvenančiuosius.

3. Kananytai, į rytus ir į vakarus gyvenantieji, Amorytai, Etytai, Pėrezytai ir Jėbusytai ant kalnų, priegtam ir Evytai, žemai pas kalną Ermon žemėje Mipza,

4. Išsitraukė su visu savo vaisku, didis pulkas žmonių, tiek, *kiek žiezdrų pas jures, ir labai daug žirgų bei vežimų;

* Aprčiš. 20, 8.

5. Visi tie karaliai *susirinko, ir susijė guldėsi į vieną pulką prie vandens Mėrom, kad kariautų su Izraelitėnais.

* per. 10, 5.

6. Ir Ponas Dievas tarė Jozuvui: *nėsi bijokis jų! nės rytoje šiuočės aš tus visus duos užmušti per vaikus Izrael, jų žirgus tu pažeisi ir jų vežimus ugnimi įsudegysi.

* per. 10, 8. †Pa. 46, 10.

7. Ir Jozuvas apniko juos staigiai,

ir visi kareiviai su juomi pas vandenį Mėrom, ir užpuolė juos.

8. Ir Ponas Dievas padavė juos į rankas Izraelitėnų, ir, išmušdami juos, varė juos iki didžiojo Zidono ir *iki šiltųjų vandenų ir iki platumo Mizpės prieš rytus; ir mušė juos, ikikol nei vieno iš jų ne liko.

* per. 13, 6.

9. Tai darė jiems Jozuvas, kaip Ponas Dievas jam buvo sakęs, ir *pažeidė jų žirgus ir ugnimi sudegino jų vežimus.

* 2 Zom. 8, 4.

10. Ir sugrįžęs tuočės laimėjo Azorą ir nužavino jų karalių kardu, (nės Azor iš senovės buvo vyriausiasis miestas visų šių karalysčių;)

11. Ir užmušė visas dušias, tame esančias, aštrumu kardo ir nužavino jas, ir *nieko gyvo ne paliko, kas tikt kvapą turėjo, ir sudegino Azorą ugnimi.

* per. 10, 40. 5 Maiž. 20, 16.

12. Priegtam visus miestus šių karalių laimėjo Jozuvas, ir jų karalius, ir parmušė juos aštrumu kardo, *kaip Maižėšius, tarnas Pono Dievo, buvo liepęs.

* 4 Maiž. 33, 51. 52.

13. Ale tačiaus vaikai Izrael nei joki miestą ne sudegino, ant kalnelių pakurtą, bet tikt Azor vienat sudegino Jozuvas.

14. Ir visą turtą šių miestų bei galvijus vaikai Izrael dalijo tarp savęs; o visus žmones jie nužavino aštrumu kardo, ikikol jie tus išpustijo ir nei vieną gyvą ne paliko, kas kvapą turėjo.

15. Kaip Ponas Dievas *Maižėšiui, savo tarnui, ir Maižėšius Jozuvui buvo liepęs, taip darė Jozuvas, kad nieko daugiau ne reikėjo viso to, ką Ponas Dievas Maižėšiui buvo liepęs.

* 2 Maiž. 23, 32.

16. Taip Jozuvas įgavo visą žemę ant kalnų ir vislab, kas į pietus yra, ir *visą žemę Gozen, ir pakalnes bei laukus, ir kalnus Izrael su jų pakalnėmis,

* per. 10, 41.

17. Pradėjęs nuo kalno, kursai žemę aukštyr linkai prieš Sėir skiria, iki Baal-Gad, platume kalno Libanon, žemai pas kalną Ermon, visus jų karalius jis pergalėjo ir parmušdamas juos nužavino juos.

18. Ale jis didę valandą kariavo su šiais karaliais.

19. O nei vienas miestas ne buvo,

kurs su geru butų pasidavęs vaikams Izrael, (tik vienat *Evytai Gibéone gyvenantieji;) bet jie juos visus laimėjo karu. * per. 9, 15.

20. Ir tai stojos taipo nuo Pono Dievo, kad jų širdis pasikietintų, su karu priešais eiti vaikams Izrael, kad jie išgaišinti, ir nei jokia malonė jiems ne duodama, *bet išpustyti butų, kaip Ponas Dievas Maižėsiui buvo liepęs. * 5 Maiž. 7, 2.

21. Tuočės Jozuvas priėjęs *išgaisino Enakymus ant kalnų, iš Ebron, iš Debir, iš Anab, iš visų kalnų Juda, ir iš visų kalnų Izrael, ir išpustijo juos su jų miestais. * 4 Maiž. 13, 23. 5 Maiž. 1, 28.

22. Ir nei jokių Enakymus ne paliko gyvus žemėje vaikų Izrael, kaip tik tai Gazoje, *Gate, Azdode; čia jų keli pasiliko. * 1 Zom. 17, 4.

23. Taipo Jozuvas įgavo visą žemę, pagal tai vis, ką Ponas Dievas Maižėsiui buvo kalbėjęs, ir davė ją Izraelitėnams į tėviškęs dalį, kožnai giminei jos dalį. *Ir karas liovėsi žemėje. * per. 14, 15.

Perskyrimas 12.

Surašymas Jozuvo pergalėtųjų karalių.

Šitie yra karaliai tos žemės, kurių vaikai Izrael išmušė, ir įgavo jų žemę anapus Jordano ties užtekėjimu saulės, pradėję nuo vandenių pas *Arnon iki kalnui Ermon, ir visą lauką prieš rytus: * 4 Maiž. 21, 13.

2. *Sioną, karalių Amorytų, Esbone gyvenantį ir viešpataujantį, pradedant nuo Aroër, pas kraštą vandens Arnon esančiojo, ir viduje vandens ir ant pusės Gilėad, iki į vandens Jabok, kurs rubežių daro vaikams Amon, * 4 Maiž. 21, 24. † 1 Maiž. 32, 22.

3. Ir ant laukų iki *marių Kinėrot, į rytus iki marių tarp laukų, butent iki druskos marių prieš rytus, ant kelio į Bèt-Jėsimot, ir iš pietų žemai prie upelių kalno Pisga; * 4 Maiž. 34, 11.

4. Priegtam ant rubežių karaliaus Ogo Bazane, kurs iš milžinų dar buvo likęs, ir kurs gyveno Astarote bei Edrėjuose,

5. Ir ponavojo ant kalno Ermon, ant Salka ir ant viso Bazan iki rubežiaus Gesuri ir Maakati bei pusės Gilėad, koki tai rubežius buvo Siono, karaliaus Esbone.

6. Maižėsius, tarnas Pono Dievo, ir vaikai Izrael išmušė juos, ir *Maižė-

šius, tarnas Pono Dievo, davė juos gyventinai Rubėnytams, Gadytams ir pusei giminės Manasė. * 4 Maiž. 32, 33.

7. Šitie yra karaliai tos žemės, kurįs Jozuvas išmušė bei vaikai Izrael, šiapus Jordano į vakarus, pradėję nuo Baal-Gad ant platumo kalno Libanon, iki anam kalnui, kurs žemę aukštyn linkai prieš Sėirą perskir, ir kurią Jozuvas giminėms Izrael davė palaikytinai, kožnai jos dalį;

8. Kas ant kalnų, pakalnių, laukų, prie upių, pusčioje ir į pietus buvo, *Etytus, Amorytus, Kananytus, Pėrezytus, Evytus bei Jėbusytus: * per. 11, 3.

9. Karalius iš *Jėrikos, karalius iš †Ai, ant šalies pas Bėtėl esančiojo, * per. 6, 2. † per. 8, 29.

10. Karalius iš *Jėruزالės, karalius iš †Ebron, * per. 10, 1. † per. 10, 3.

11. Karalius iš *Jarmut, karalius iš Lakis, * per. 10, 3.

12. Karalius iš *Eglon, karalius iš †Gėzer, * per. 10, 3. 26. † per. 10, 33.

13. Karalius iš *Debir, karalius iš Gėder, * per. 10, 39. Vald. 1, 11.

14. Karalius iš *Arma, karalius iš †Arad, * Vald. 1, 17. † 4 Maiž. 21, 1.

15. Karalius iš *Libna, karalius iš Adulam, * per. 10, 30.

16. Karalius iš *Makėda, karalius iš Bèt-El, * per. 10, 28.

17. Karalius iš Tapna, karalius iš Eper,

18. Karalius iš *Apėk, karalius iš Lazaron, * per. 13, 53. † Zom. 4, 1.

19. Karalius iš *Madon, karalius iš †Azor, * per. 11, 1. † per. 11, 10.

20. Karalius iš *Simron-Mėron, karalius iš Aksap, * per. 11, 1.

21. Karalius iš Taėnak, karalius iš Megido,

22. Karalius iš Kėdės, karalius iš Jaknėam pas Karmel,

23. Karalius iš *Napot-Dor, karalius pagonų iš Gilgal, * per. 11, 2.

24. Karalius iš Tirza, tai yra *trisdešimts karaliai ir vienas. * 5 Maiž. 7, 24.

Perskyrimas 13.

Jozuvas pradeda Izraelitėnams žemę išdalyti.

O kaip Jozuvas buvo pasenęs ir gerą amžių sulaukęs, tarė Ponas Dievas jamui: tu esi pasenęs ir gerą amžių sulaukęs, o šios žemės dar geras dalykas yra pergalėtinas,

2. Butent visa Galilėa Pylistėnų, ir visa Gesuri,

3. Pradėjus nuo Sijoro, šiaupus Egipto tekančiojo, iki rubežiaus Ekron į šiaurę, kuri Kananytams prirokuojama, penki viešpačiai Pylistėnų, butent: Gazytų, Azdodytų, Asklonytų, Gėtytų, Ekronytų ir Avytų.

4. O nuo pietų yra visa žemė Kananytų, bei Mėara Zidonytų iki Apėk, iki rubežiaus Amorytų;

5. Priegtam žemė Giblytų, ir visas Libanonas ties užtekėjimu saulės, pradėjus nuo Baal-Gad pagal kalną Ermon, iki ateinant į Amatą;

6. Visi ant kalnų gyvenantieji, pradėjus nuo Libanon *iki šiltųjų vandenų, ir visi Zidonytai. Aš juos pravarė, kaip aš tau prisakiau. *per. 11, 8.

7. Taigi išdalyk dabar šią žemę į tėviškės dalį tarp tų devynių giminių ir tarp pusės giminės Manasės.

8. Nės *Rubėnytai bei Gadytai su antrąja puse giminės Manasės jau gavo savo tėviškės dalį, kurią jiems Maižėšius davęs anapus Jordano ties užtekėjimu, kaip tai jiems Maižėšius, tarnas Pono Dievo, esti davęs;

*per. 18, 7. 4 Maiž. 32, 33.

9. Pradėjus nuo *Aroër, kurs prie kranto vandens Arnon randamas, ir nuo miesto viduje vandens, ir visą šalį Mėdba iki Dibon; *5 Maiž. 2, 36.

10. Ir visus miestus Siono, karaliaus Amorytų, Esbone gyvenusiojo, iki rubežiaus vaikų Amon;

11. Priegtam ir Gilėad bei rubežių pas Gesuri ir Maakati, ir visą kalną Ermon, ir visą Bazan iki Salka;

12. Visą karalystę Ogo Bazane, Astarote bei Edrėjuose gyvenusiojo, kurs dar buvo likęs iš milžinų. Bet *Maižėšius juos išmušė ir pravarė. *5 Maiž. 3, 11.

13. Ale vaikai Izrael ne pravarė tų iš Gėsuri bei Maakat, bet gyvena taip Gėsuri, kaip Maakat tarp vaikų Izrael iki šiai dienai.

14. O *giminei Lėvytų nei jokios dalies nedavė; nės apiera Viešpaties Dievo Izraelio yra jų dalis, kaip jiems esti kalbėjęs. *per. 14, 3.

15. Taipo davė Maižėšius giminei vaikų Rubėn pagal jų gentystes,

16. Kad jų rubežius prasidėjo nuo Aroër, kurs prie kranto vandens Arnon yra, ir miestas viduje vandens, su visais plynais laukais iki Mėdba,

17. Ešbon ir visus jo miestus, ant plynų laukų esančius, Dibon, Bamot-Baal ir Bėt-Baal-Mėon,

18. Jaza, Kėdėmot, Mepaat,

19. Kiriatajim, Sibma, Zerėt-Saar ant kalno lenkėje,

20. Bėt-Pėor, upeles pas Pisgą ir Bėt-Jėsimot,

21. Ir visus miestus ant lygumo, ir visą karalystę Siono, karaliaus Amorytų, Esbone gyvenusiojo, *kurį Maižėšius užmušė su kunigaikščiais Midian, Evy, Rekėm, Zur, Ur, bei Rėba, macniaisiais karaliaus Siono žemėje gyvenančiaisiais. *4 Maiž. 31, 8.

22. Priegtam *Bilėamą, sunų Bėor, praraką, nužavino vaikai Izrael kardu, su kitais užmuštaisiais. *4 Maiž. 22, 5.

23. Ir rubežius vaikų Rubėn buvo *Jordanas. Tai yra tėviškės dalis vaikų Rubėn tarp jų gentysčių, miestų bei kiemų. *4 Maiž. 34, 12.

24. Giminei vaikų Gad tarp jų gentių davė Maižėšius,

25. Kad jų rubežius buvo Jaėzer ir visi miestai Gilėadoje, ir pusė žemės vaikų *Amon iki pas Aroër, kurs šiaupus Rabos yra; *2 Zom. 11, 1.

26. Ir nuo Esbon iki Ramat-Mizpe ir Bėtonim, ir nuo Maanajim iki rubežiaus Debir;

27. O pakalnėje Bėt-Aram, Bėt-Nimra, Sukot bei Zapon, kurie dar liko iš karalystės Siono, karaliaus Esbono, kad Jordanas rubežių darė, iki galo marių Kinėret, šiaupus Jordano ties užtekėjimu.

28. Tai yra tėviškės dalis vaikų Gad, jų gentystėse, miestuose ir kiemuose.

29. Pusei giminei vaikų Manase pagal jų gentes Maižėšius pavelijo,

30. Kad jų rubežius prasidėjo iš Maanajim, ir buvo visas Bazan, visa karalystė Ogo, karaliaus Bazano, ir visi miesteliai Jair, Bazane esantieji, butent šešisdešimt miestų.

31. Ir pusę Gilėad, Astarot, Edrėi, miestus karalystės Ogo Bazane, davė jisai vaikams Makir, sunaus Manasės, tai esti, pusei vaikų Makir pagal jų gentystes.

32. Tai esti, ką Maižėšius išdalijęs ant laukų Moab anapus Jordano už Jėrikos ties užtekėjimu.

33. Ale *giminiai Lėvy Maižėšius nei jokios tėviškės dalies nedavė; nės Viešpats, Dievas Izrael, yra jų dalis, kaip jisai jiems esti kalbėjęs.

*4 Maiž. 18, 20, 21. 5 Maiž. 10, 9. per. 12, 12. Joz. 18, 7.

Perskyrimas 14.

Apie Kalėbo tėvonystės dalį.

O tai yra, ką vaikai Izrael pasisavino žemėje Kanaan, ką jiems išdalijo klebonas *Elėazar bei Jozuvas, sunus Nuno, ir vyriausieji tėvai iš giminių vaikų Izrael.

*per. 21, 1. 4 Maiž. 34, 7.

2. Bet jie tai išdalijo per burtą tarp jų, *kaip Ponas Dievas per Maižėšių buvo liepęs duoti toms pusdešimta giminėms.

*4 Maiž. 33, 54.

3. Nės anomdviem ir pusei giminei Maižėšius tėviškės dalį buvo davęs anapus Jordano. O Lėvytams nei jokios dalies jis ne buvo davęs tarp jų.

4. Nės vaikų Jozėpo dvi pastojo gimini: Manasė bei Epraim; todėl Lėvytams nedavė dalies žemėje, bet miestus tuose gyventi ir prymiesčius jų galvijams ir turtui.

5. Kaip Ponas Dievas *Maižėšiui buvo liepęs, taip darė vaikai Izrael ir perdalijo žemę.

*4 Maiž. 34, 13, 16.

6. Tai priėjo vaikai Juda pas Jozuvą Gilgaluose, ir Kalėbas, sunus Jepunė, Kėnėsyntas, tarė jamui: tu žinai, *ką Ponas Dievas Maižėšiui, Dievo tarnui, sakęs dėl manęs ir dėl tavęs Kadės-Barnėjos.

*4 Maiž. 14, 24. 5 Maiž. 1, 36.

7. Aš *buvau keturisdešimtis metų, kaip Maižėšius, Dievo tarnas, manę išsiuntė iš Kadės-Barnėjos, žemę išspieguoti; ir aš jam atsakiau pagal savo sąžinę.

*4 Maiž. 13, 7.

8. Ale mano broliai, kurie drauge su manimi aukštytyn buvo eję, *žmonių širdis didei drebantiąs padarė; bet aš paklausau Viešpačiui, savam Dievui, viernai.

*4 Maiž. 13, 32. per. 32, 7.

9. Tai *pasibažijo Maižėšius tą dieną ir tarė: žemė, ant kurios tu užžengei savo kojomis, tavo ir tavo vaikų tėviškė bus amžinai, todėl, kad Viešpačiui, manam Dievui, viernai paklusai.

*5 Maiž. 11, 24.

10. O dabar štai, Ponas Dievas manę gyvą išlaikė, kaip buvo kalbėjęs; da-

bar jau yra keturisdešimtis ir penki metai, kaip Ponas Dievas Maižėšiui tai kalbėjęs, per kuriuos Izraelitėnai pusčioje aplinkui vaikščiojo. O štai, aš dabar esmi aštuonisdešimtis ir penkių metų.

11. Ir dar *šiandien taip drutas esmi, koks buvau tuočės, kaip Maižėšius manę išsiuntė; kokia mano syla buvo tą kartą, tokia dar ir dabar yra, kariauti ir išeiti bei įeiti.

*5 Maiž. 34, 7.

12. Taigi dabar man duok šį kalną, apie kurį Ponas Dievas kalbėjęs aną dieną, nės tu tai girdėjai tą dieną: nės Enakymai viršuje gyvena, ir yra didi ir druti miestai, bau ne Ponas Dievas man padėtų juos išvaryti, kaip Ponas Dievas kalbėjęs.

13. Tai žegnojo jį Jozuvas ir davė miestą *Ebron Kalėbui, sunui Jepune, į tėviškės dalį.

*per. 15, 13.

14. Iš to Ebronas Kalėbui teko, sunui Jepune, Kėnėsyntui, į tėviškės dalį iki šiai dienai, todėl, kad Viešpačiui, Dievui Izraelio, viernai buvo šlužijęs.

*per. 21, 11.

15. Ale *Ebronas kitą kartą Kiriat-Arba buvo vadinamas, kursai didis žmogus buvo iš Enakymų. †Ir žmonės buvo paliovę kariauti.

*per. 15, 13. †per. 11, 23.

Perskyrimas 15.

Rubežius ir miestai giminės Juda.

Dalykas giminės vaikų Juda tarp jų genčių buvo *rubežius Edom pas pusčią Zin, į pietus esančiąją, ant kampo žemių į pietus esančiųjų;

*4 Maiž. 34, 3.

2. Kad jų rubežius į pietus buvo nuo kampo prie *druskos jurių, tai esti nuo krašto, į pietus esančiojo;

*per. 18, 19.

3. Ir išeina iš čia aukštytyn į Akrabim ir lenkiasi per Zin, o vėl aukštytyn lenkias iš pietų ties Kadės-Barnėja ir eina per Ezron, ir aukštytyn lenkias į Adar, ir vėl lenkiasi aplink Karkaa,

4. Ir eina per Azmon, ir vėl išeina pas upę Egipto, kad galas rubežiaus jūrės yra. Tai t'esie jųs rubežius į pietus.

5. Ale rubežius į rytus prasideda nuo druskos jurių iki galo Jordano. Rubežius į šiaurę yra nuo krašto jurių, gale Jordano esančiojo,

6. Ir lenkiasi aukštytyn į Bėt-Aglą, ir traukias iš šiaurės į Bėt-Arabą ir eina *aukštytyn iki akmens Bojėn, sunaus Ruben;

*per. 18, 17.

7. Ir aukštytyn kreipiasi į Debirą iš

pakalnės Akor ir iš šiaurės vietos, ties Gilgal esančiosios, kurs yra tiesiog ant Adumim linkai, kurs iš pietų šen linkai prie vandens yra. Paskui jis lenkias ant vandens linkai En-Sėmės ir išsi-lenkias ant *šulinio Rogėl linkai.

* per. 18, 16.

8. Paskui jis kreipiasi į *pakalnę su-naus Inom prie šalies Jėbusyto, į pie-tus šen linkai gyvenančiojo, tai esti Jeruzalės, ir aukštyn lenkias ant kalno viršaus, kurs šiaupus pakalnės Inom yra, iš vakarų, kursai pridur kampą pakalnės Rapaim į šiaurę.

* 2 Nus. 28, 3.

9. Paskui jis kreipiasi nuo to paties kalno viršaus ant šulinio Neptoa lin-kai, ir išeina ant miestų linkai kalno Epron, ir kreipiasi į Baalą, tai esti Kiriāt-Jėarim;

10. Ir lenkiasi aplinkui iš Baala į va-karus ant kalno linkai Sėir, ir kreipias ant šalies linkai Jėarim, iš šiaurės šen linkai, tai esti Kesalon, ir žemyn į Bėt-Sėmės, ir eina per Timną;

11. Ir išsisuka ant šalies Ekron lin-kai į šiaurę, ir traukias į Sikron, ir eina per kalną Baalą, ir išeina į Jabneel, kad jo galas yra jurės.

12. O rubežius į vakarus yra di-džiosios jurės. Tai esti rubežius vaikų Juda aplinkui jų gentystėse.

13. Ale *Kalėbui, sunui Jepunė, jo dalis buvo duota tarp vaikų Juda pagal tai, ką Ponas Dievas Jozuvui liepė, butent Kiriāt-Arba, tėvo Enak, tai esti Ebron.

* per. 14, 13 ir 21, 12.

14. Ir *Kalėbas pravarė iš čia tris sunus Enako: Sesai, Aiman ir Talmi, kurie iš Enako buvo gimę. * Vald. 1, 10, 20.

15. Ir nusitraukė aukštyn iš čia pas gyvatininkus Dėbir. O Dėbir po senovės Kiriāt-Sėper buvo vadinamas.

16. O Kalėbas tarė: kursai Kiriāt-Sėper pergalės ir jį laimės, tam aš savo dukterį Aksą duosiu per pačią.

17. Tai jį *laimėjo Atniėlas, sunus Kėnaso, Kalėbo brolio; ir jis davė jam savo dukterį Aksą per pačią.

* Vald. 1, 18, per. 3, 9.

18. Ir nusidavė, kaip ji išsitraukė, tai žmonės ją pamokino, kad ji dirvą prašy-tųs nuo savo tėvo; ir ji nukopo nuo asi-lo. Tai Kalėbas jai sakė: kas tau kenkia?

19. Ji tarė: *sutek man kokią dova-ną, nės tu man dirvą davei sausumoje,

duok man ir vandens versmę. Tai davė jusiai jai versmę viršuje ir žemai.

* Vald. 1, 15.

20. Šita yra tėviškės dalis vaikų Juda tarp jų gentysčių.

21. O miestai giminės vaikų Juda nuo vieno kampo iki antrojo prie rubežiaus Edomytų į pietus šitie buvo: Kabzeel, Eder, Jagur,

22. Kina, Dimona, Ad-Ada,

23. Kėdes, Azor, Iltan,

24. Sip, Tėlem Bėalot,

25. Azor-Adata, Kiriāt, Ezron, tai esti Azor,

26. Amam, Sema, Molada,

27. Azor-Gada, Esmon, Bėt-Palėt,

28. Azar-Sual, Bėer-Sėba, Bisjot-Ja,

29. Baėla, Ijim-Azēm,

30. El-Tolad, Kesil, Arma,

31. Ziklag, Madmana, San-Sana,

32. Lebaot, Silim, Ain, Rimon; tai yra dvidešimt ir devyni miestai ir jų kiemai.

33. Ale pakalnėse buvo *Estaol, Zarėa, Asna,

* Vald. 13, 25, per. 16, 31.

34. Sanoa, En-Ganim, Tapua, Enam,

35. Jarmut, Adulam, Soko, Asėka,

36. Saaraim, Aditaim, Gedėra, Ge-dėrotaim; tai yra keturiolika miestai ir jų kiemai.

37. Zenan, Adasa, Migdal-Gad,

38. Dilėan, Mizpė, Jaktiėl,

39. Lakis, Bazėkat, Eglon,

40. Kabon, Lamam, Kitlis,

41. Gedėrot, Bėt-Dagon, Naėma, Makėda; tai yra šešiolika miestai ir jų kiemai.

42. Libna, Eter, Asan,

43. Jepta, Asna, Nėzib,

44. Kėgila, *Aksib, Marėsa; tai yra devyni miestai ir jų kiemai. * per. 19, 29.

45. *Ekron su savo miesteliais ir kiemais.

* 1 Zom. 5, 10.

46. Pradėjus nuo Ekron iki jurių vislab, kas prie Azdodo prisiduria, ir jų kiemų,

47. Azdod su savo miesteliais ir kie-mais, Gaza su savo miesteliais ir kie-mais iki vandens Egipto; ir didžiosios *jurės yra jų rubežius. * 4 Maiž. 34, 6.

48. O ant kalnų buvo: Samir, Ja-tir, Soko,

49. Dana, Kiriāt-Sana, tai esti Debir,

50. Anab, Estėmo, Anim,

51. Gozen, Olon, Gilo; tai yra vie-nuolika miestai ir jų kiemai.

52. Arab, Duma, Esėan,

53. Janum, Bèt-Tapua, Apėka,
 54. Umta, Kiriāt-Arba, tai esti Ebron,
 Zior; tai yra devyni miestai ir jų kiemai.
 55. Maon, Karmel, Sip, Juta,
 56. Jesrėel, Jakdėam, Sonoa,
 57. Kain, Gibėa, Timna; tai yra
 dešimt miestai ir jų kiemai.

58. Alul, Bèt-Zur, Gėdor,
 59. Maarat, Bèt-Anot, Eltekon; tai
 yra šeši miestai ir jų kiemai.

60. *Kiriāt Baal, tai esti Kiriāt-Jėa-
 rim, Araba, du miestu ir jų kiemai.

* per. 9, 17 ir 18, 14.

61. O pusčioje buvo Bėt-Araba,
 Midin, Sekaka,

62. Nibsan bei Druskos miestas ir En-
 Gėdi; tai yra šeši miestai ir jų kiemai.

63. O Jėbusytai gyveno Jėruzalėje, o
 vaikai Judo ne galėjo juos pravaryti.
 *Taipo pasiliko Jėbusytai su vaikais Ju-
 da Jėruzalėje iki šiai dienai. * 2 Zom. 5, 6.

Perskyrimas 16.

Miestai, vaikams Epraim rubežių darantieji.

O vaikai Jozėpo per burtą dalį gavo
 nuo Jordano prieš Jėriką, iki vandens
 pas Jėriką, iš užtekėjimo šen linkai,
 ir teko jiems pusčia, aukštyn einan-
 tiji iš Jėrikos per kalną Bėt-El,

2. Ir iš Bėt-El išeina į Lusą ir per-
 cina per rubežių Arki-Atarot;

3. Ir lenkiasi žemyn į vakarus pas
 rubežių Japlėti iki rubežiaus, žemai
 esančiojo, Bėt-Oron ir iki Gazėr, ir
 galas yra prie jurių.

4. Tai ėmė į tėviškės dalį vaikai
 Jozėpo, Manasė bei Epraim.

5. Rubežius vaikų Epraim tarp jų
 gentysčių, jų tėviškės dalies nuo už-
 tekėjimo linkai buvo Atarot-Adar iki
 viršiausiojo Bėt-Oron;

6. Ir išeina prieš vakarus pas Mik-
 mėtą, į šiaurę esantį, žmonai lenkiasi
 aplinkui ties užtekėjimu miesto Ta-
 enat-Silo, ir čia jau persiveržia nuo
 užtekėjimo į Janoą;

7. Ir žemyn kreipiasi nuo Janoa į
 Atarot bei Maaratą ir prieina Jėriką,
 ir baigiasi pas Jordaną.

8. Iš Tapua jis eina į vakarus, į
 Naal-Kaną, ir jo galas yra prie jurių.
 Tai yra tėviškės dalis giminės vaikų
 Epraim jų gentystėse.

9. Ir visi miestai, rubežių darantieji,
 draug su savo kiemais, vaikų Epraim

buvo randami tarp *tėviškės dalies
 vaikų Manase.

* per. 17, 9.

10. Ir jie ne pravarė Kananytus,
 Gazėryje gyvenančius. Taipo Ka-
 nanytai pasiliko tarp Epraim iki šiai
 dienai ir jiems čyžė mokėjo.

Perskyrimas 17.

Apie tėviškės dalį antrosios pusės giminės Manase,

Ir giminei Manase burtas puolė, nės
 jis esti Jozėpo pirmgimėsis sunus, ir
 teko Makirui, *pirmgimusiamjam su-
 nui Manasės, tėvui Gilėado; nės jis
 buvo tikras karžygys, todėl jam teko
 Gilėad bei Bazan.

* 4 Maiž. 26, 29.

2. O kitiems vaikams Manasės jų
 gentystėse taipojav teko jų dalis, bu-
 tent vaikams *Abiėzer, vaikams †Elėk,
 vaikams Asriėl, vaikams Sėkem, vai-
 kams Eper ir vaikams Sėmida. Tai
 yra vaikai Manase, sunaus Jozėpo,
 vyriški savo gentystėse.

* Vald. 6, 34. per. 8, 2. + 1 Maiž. 26, 30.

3. Ale *Zelapėad, sunus Eper, su-
 naus Gilėad, sunaus Makir, sunaus Ma-
 nase, ne turėjo sunų, bet dukterų, ir
 jų vardai šitie yra: Maėla, Noa, Agla,
 Milka, Tirza. * 4 Maiž. 27, 1. s. ir 26, 33. per. 36, 2.

4. Ir jos priėjo kleboną Elėazarą bei
 Jozuvą, sunų Nuno, ir vyresniusios
 tarydamos: Ponas Dievas *liepė Mai-
 žėšui, kad mums duotų tėviškės dalį
 tarp mūsų brolių. Ir davė joms tė-
 viškės dalį tarp brolių jų tėvo, pagal
 įsakymą Pono Dievo.

* 4 Maiž. 27, 7.

5. Ale dešimt padalių (žemės) teko
 Manasei be žemės Gilėad ir Bazan,
 anapus Jordano esančiosios.

6. Nės dukters Manase ėmė tėviš-
 kės dalį tarp jo sunų; o žemė Gi-
 lėad teko kitiems vaikams Manasės.

7. O rubežius Manasės prasidėjo nuo
 Aser iki į Mikmėtą, už Sėkem esantį,
 ir pritenka ant dešinės iki En-Tapua.

8. Nės žemė Tapua teko Manasei
 ir rubežių daro Manasei bei vaikams
 Epraim.

9. Paskui jis žemyn eiti į Naal-Kaną
 prieš pietus, į miestus prie upių, kurie
 Epraimui priklauso, *tarp miestų Ma-
 nasės. Ale iš šiaurės rubežius Mana-
 sės prasideda prie upės ir baigiasi
 prie jurių,

* per. 16, 9.

10. Epraimui į pietus, ir Manasei į
 šiaurę; o jūrės yra jų rubežius ir tur

prisdurti prie Aserio iš šiaurės linkai, ir prie Isašar iš rytų linkai.

11. Taipogi *Manasė tarp Isašar bei Aser turėjo miestą Bèt-Sèan ir jo miestelius, Jeblaam ir jų miestelius, ir tus, kurie †Dore buvo bei jų miestelius, ir tus Endore bei jų miestelius, ir tus Taanake bei jų miestelius, ir tus Gėgidoje bei jų miestelius, ir trečiąjį dalyką Napèt.

* Vald. 1, 27. † 1 Zom. 28, 7.

12. O vaikai Manase *ne galėjo įveikti šius miestus, bet Kananytai pradėjo gyventi toje žemėje.

* per. 15, 63.

13. O kaip *vaikai Izrael pasidrutino, tai jie čyžė ėmė iš Kananytų ir juos ne išvarė.

* Vald. 1, 28.

14. Tai kalbėjo vaikai Jozėpo su Jozuvu ir tarė: kodėl tu man tikt vieną burtą ir vieną padalį davei tėviškės dalies? o aš tačiaus esmi didis pulkas žmonių, kaip manę Ponas Dievas taip peržegnojęs?

15. Tai atsakė jiems Jozuvas: kadangi tu didis žmonių pulkas esi, tai užėik aukštyrą į girę ir iškirsk čionai medžius žemėje Pėrezytų bei milžinų, kadangi kalnai Epraim tau per aukšti.

16. Tai tarė vaikai Jozėpo: tus kalnus mes ne įveiksime, nės *geležinius vežimus tur visi Kananytai, pakalnėje tos žemės gyvenantieji, prie kurių šalies yra Bèt-Sèan ir jo miesteliai, ir Jesreėl pakalnėje.

* Vald. 1, 19.

17. Jozuvas atsakė giminei Jozėpo, Epraimui bei Manasei: tu esi didis pulkas žmonių, ir kadangi tu toks didis esi, tau ne kanka viena dalis.

18. Bet kalnai tur tavo buti, kur girės yra, tą tu iškirsk, tai ji bus tavo dalies galas, kad tu pravarysi Kananytus, geležinius vežimus turinčiuosius ir macnius esančiuosius.

Perskyrimas 18.

Miestai, giminei Benjamin rubežių darantieji.

Ir visas susirinkimas vaikų Izrael susiėjo Siloje ir sustatė čionai šėtrą susirinkimo, ir žemė jiems buvopaduota.

2. Ir dar buvo septynios giminės vaikų Izrael, kurioms jų tėviškės dalį ne buvo išdaliję.

3. Ir Jozuvas tarė vaikams Izrael: kaip ilgai jus taip užtrunkate, ne nueidami žemę pasisavinti, kurią jums Viešpats, jūsų tėvų Dievas, esti davęs?

4. Pasiskirkitės iš kožnos giminės tris vyrus, kad aš tus siųsčiau, ir jie pasikėlę tą žemę pereitų ir tą surašytų pagal jų tėviškės dalis, ir pas manę ateitų.

5. Perdalykite tą žemę į septynes dalis. Juda tur pasilikti ant savo rubežiaus iš pietų linkai. Ir giminė Jozėpo tur pasilikti ant savo rubežiaus iš šiaurės linkai.

6. O jus surašykite tą žemę tų septynių dalių ir atneškite tas pas manę šenai, tai aš jums burtą mesu po akių Pono Dievo mūsų.

7. Nės *Lėvytai ne tur dalies tarp jūsų, bet klebonystė Pono Dievo yra dalis jų tėviškės. O Gadas bei Rubėnas †su puse gimine Manasės ėmė savo tėviškės dalį anapus Jordano į rytus, kurią Maižėšius, tarnas Pono Dievo, jiems esti davęs.

8. Tai pasikėlė tie vyrai, kad nueitų; ir Jozuvas liepė jiems, kad nueitų tą žemę aprašyti, ir tarė jiems: *nuėję pervaikščiokite tą žemę ir aprašykite ją, ir vėl pareikite pas manę, kad aš jums čia burtą mesčiau po akių Pono Dievo Siloje.

* per. 2, 1.

9. Taip pat tie vyrai nuėję pervaikščiojo tą žemę ir aprašė ją į gromatą pagal miestus į septynes dalis, ir parėjo pas Jozuvą į abažą į Silo.

10. Tai Jozuvas jiems burtą metė Siloje po akių Pono Dievo, ir išdalijo čionai tą žemę tarp vaikų Izrael, kožnam jo dalį.

11. Ir burtas giminės vaikų Benjamin jiems puolė pagal jų gimines, ir rubežius jų dalies prasidėjo tarp vaikų Juda ir tarp vaikų Jozėpo.

12. Ir jų rubežius buvo šalyje į šiaurę, ir prasidėjęs nuo Jordano aukštyrą eina prie šalies Jėrikos iš šiaurės linkai, ir aukštyrą keliai ant kalnų linkai į vakarus, ir galą randa pas pusčią *Bèt-Avèn;

* per. 7, 2.

13. Ir iš čia eina į Lusą prie šalies Luso į pietus, tai esti *Bèt-El, ir žemyn lenkiasi į Atarot-Adar pas kalną, kurs iš pietų yra, pas Bèt-Oron pakalnėje.

* 1 Maiž. 12, 8. per. 28, 19.

14. Paskui jis lenkiasi ir aplink sukasi prieš kampą vakaryn į pietus nuo kalno, už Bèt-Oron, į pietus esančiojo, ir galą randa pas *Kiriāt-Baal, tai esti

Kiriat-Jëarim, miestas vaikų Juda; tai esti šalis į vakarus. * per. 15, 9. 60.

15. Ale šalis į pietus prasideda pas Kiriat-Jëarim ir traukiasi į vakarus ir nusitenka iki šulinio Neptoa;

16. Ir žemyn lenkiasi iki kalno galo, kurs ties *pakalne sunaus Inom yra, kuri pakalnėje Rapaim į šiaurę yra, ir žemyn traukiasi per pakalnę Inom pas šalį Jëbusytų į pietus, ir †žemyn nusi-traukia iki šulinio Rogël; *per. 15, 8. †per. 15, 7.

17. Ir traukiasi šen linkai iš šiaurės, ir išeina į En-Semės, ir išeina prie aukštybių viršuje, ties Adumim esančiųjų, ir žemyn lenkiasi iki akmens Bojën, sunaus Ruben;

18. Ir traukiasi ant šalies pagal lauką, į šiaurę esantįjį, ir žemyn eina į laukus;

19. Ir kreipiasi prie šalies Bët-Agla, į šiaurę esančiosios, ir jo galas yra ant krašto druskos jurių, į šiaurę esančiojo, prie pat Jordano į pietus; tai esti rubežius į pietus.

20. O kampui į rytus bus Jordanas galu. Tai esti tėtiškės dalis vaikų Benjamin jų rubežiuose aplinkui tarp jų gentysčių.

21. O miestai giminės vaikų Benjamin tarp jų gentysčių šitie yra: Jëriko, Bët-Agla, Emek-Keziz,

22. Bët-Araba, Zemaraim, Bët-El,

23. Avim, Apra, Opra,

24. Kapar-Amonai, Apni, Gaba; tai yra dvylika miestų ir jų kiemai.

25. Gibëon, Rama, Beërot,

26. Mizpë, Kapira, Moza,

27. Rëkem, Jerpeël, Tarëala,

28. Zela, Elep ir Jëbusytai, tai esti Jëruzalės, Gëbëat, Kiriat, keturiolika miestų ir jų kiemai. Tai yra tėtiškės dalis vaikų Benjamin jų gentystėse.

Perskyrimas 19.

Likusųjų šešių giminų bei Jozuvo tėtiškės dalis.

Paskui antrasis burtas teko giminei vaikų Simëon pagal jų gentystes, ir jų tėtiškės dalis buvo tarp dalies vaikų Juda.

2. Ir jiems teko į tėtiškės dalį: *Beër-Sëba, [Sëba,] Molada, * 1 Nus. Kar. 5, 28.

3. Azar-Sual, Bala, Azem,

4. El-Tolad, Bëtul, Arma,

5. Ziklag, Bët-Markabot, Azar-Susa,

6. Bët-Lebaot, Sarujën. Tai yra trylika miestai ir jų kiemai.

7. Ain, Rimon, Eter, Asan. Tai yra keturi miestai ir jų kiemai.

8. Priegtam visi kiemai, aplink šius miestus esantieji iki Baalat-Beër-Ramat į pietus. Tai esti tėtiškės dalis giminės vaikų Simëon jų gentystėse.

9. Nës vaikų Simëon tėtiškės dalis yra po mačiumi vaikų Juda. Kadangi tėtiškės dalis vaikų Juda jiems per didi buvo, todėl vaikai Simëon dalies gavo tarp jų tėtiškės.

10. Trečiasis burtas teko vaikams Sëbulon pagal jų gentystes; ir rubežius jų tėtiškės dalies buvo iki Sarid,

11. Ir aukštyn eina į vakarus iki, Marëala ir pridur Dabasëtą bei upe, šale Jaknëam tekančiąją;

12. Ir kreipiasi iš Sarid prieš saulės užtekėjimą iki rubežiaus Kislot-Tabor, ir išsitraukia į Dabrat ir aukštyn nutenka į Japią;

13. Ir iš čia jis eina į užtekėjimą, per Gita-Eper, Ita, Kazin, ir išeina iki Rimon, Mitoar ir Nëa;

14. Ir lenkiasi aplinkui iš šiaurės į N-tona, ir galą randa pakalnėje Jëpta-El;

15. Ir Katat, *Naalal, Simron, Jedëala bei Betlëem. Tai yra dvylika miestų ir jų kiemai. * Vald. 1, 30.

16. Tai yra tėtiškės dalis vaikų Sëbulon jų gentystėse; tai yra jų miestai bei kiemai.

17. Ketvirtasis burtas teko vaikams Izašar pagal jų gentystes.

18. Ir jų rubežius buvo Jesreël, Kesulot, *Sunem, * 2 Kar. 4, 8.

19. Aparaim, Sion, Anaarat,

20. Rabbit, Kiseon, Abez,

21. Remët, Enganim, Enada, Bët-Pazez;

22. Ir prisidur prie Taboro, Saazima, Bët-Sëmės; ir jo galas yra prie Jordano, šešiolika miestų ir jų kiemai.

23. Tai yra tėtiškės dalis giminės vaikų Izašar jų gentystėse, miestuose ir kiemuose.

24. Penktasis burtas teko giminei vaikų Aser pagal jų gentystes.

25. Ir jų rubežius buvo Elkat, Ali, Bëten, Aksap,

26. Ala-Mëlek, Amëad, Misëal ir pridur Karmëlį prie jurių ir Sior-Libnatą;

27. Ir lenkias į užtekėjimą saulės iki Bët-Dagon, ir pridur Sëbuloną ir pakalnę Jëpta-El, į šiaurę Bët-Emek,

Negiel; ir laukan išeiti prieš Kabul ant kairės linkai;

28. Ebron, Rėob, Amon, Kana, iki didžiojo Zidon;

29. Ir kreipiasi į Ramą iki padrutinto miesto Zor, ir lenkiasi į Osą, ir baigiasi pas jures, tiesiog į *Aksib;

* per. 15, 44. Vald. 1, 31.

30. Uma, Apėk, Rėob; dvidešimt ir du miestu ir jų kiemai.

31. Tai esti tėviškės dalis giminės vaikų Aser jų gentystėse, miestuose ir kiemuose.

32. Šeštasis burtas teko vaikams Naptali jų gentystėse.

33. Ir jų rubežius prasidėjo pas Elep, Elon, per Zaėnanim, Adami-Nėkeb, Jabneėl, iki Lakum, ir baigiasi pas Jordaną;

34. Ir lenkiasi į vakarus, į Asnot-Tabor, ir iš čia išeina į Ukok, ir pridur Sėbuloną į pietus ir Aserį į vakarus, ir prie Judos pas Jordaną, ties užtekėjimu saulės.

35. Ir tur padrutintus miestus: Zidim, Zėr, Amat, Rakat, Kinėret,

36. Adama, Rama, Azor,

37. Kėdes, Edrėi, Enazar,

38. Jerėon, Migdal-El, Arėm, Bėt-Anat, Bėt-Sames; devyniolika miestų ir jų kiemai.

39. Tai yra tėviškės dalis giminės vaikų Naptali jų gentystėse, miestuose ir kiemuose.

40. Sekmasis burtas teko giminei vaikų Dan pagal jų gentystes.

41. Ir rubežius jų tėviškės dalies buvo: Zarėa, Estaol, Irsamės,

42. Saėlabin, Ajalon, Jėtla,

43. Elon, Timnata, Ekron,

44. Elėke, Gibėton, Baalat,

45. Jėjud, Bne-Barak, Gat-Rimon,

46. Mė-Jarkon, Rakon, su rubežiumis ties *Japo.

* Jona 1, 3.

47. Ir prie tų galop eiti rubežius vaikų Dan. O vaikai Dan aukštyr užitraukę kariavo prieš Lėsem ir laimėjo jį ir žavino vislab aštrumu kardo, ir įveikę jį gyveno tame, ir *praminė jį Dan, pagal savo tėvo vardą.

* Vald. 18, 27. 29.

48. Tai yra tėviškės dalis giminės vaikų Dan jų gentystėse, miestuose bei kiemuose.

49. Ir kaip žemę visai buvo išdaliję su jos rubežiais, tai vaikai Izraėl

Jozuvui, sunui Nuno, davė tėviškės dalį tarp savęs,

50. Ir davė jam pagal įsakymą Pono Dievo miestą, kurio jis prašė, butent *Timnat-Sėra ant kalno Epraim. Tai išbudavojo jis tą miestą ir gyveno tame.

* per. 24, 30.

51. Tai yra tėviškės dalis, kurias klebonas *Elėazaras bei Jozuvus, sunus Nuno, ir vyriausieji tėvų tarp giminių, per burtą išdalijo vaikams Izraėl, Siloje po akių Pono Dievo, prie angos šėtros susirinkimo, ir pabaigė taip išdalijimą žemės.

* per. 17, 4.

Perskyrimas 20.

Valnybės miestai įtaisomi.

Ir Ponas Dievas kalbėjo su Jozuvu ir tarė:

2. Sakyk vaikams Izraėl: išskirkite tarp savęs valnybės miestus, apie kuriuos *Maižėjus jums sakęs, *4 Maiž. 35, 6.

3. Kad tenai galėtų nubėgti žmogžudys, kurs žmogų netyčiomis ir iš nežinių butų užmušęs, kad jie tarp jų suvalni butų nuo kraujo atkeršytojo.

4. Ir kurs nubėga į tų miestų vieną, tas tur stovėti lauke prie miesto vartų ir vyresniems tiems to miesto savo reikalą apsaakyti; tai jie tur jį pas savę į tą miestą imti ir jam vietos duoti, kad pas juos gyventų.

5. Ir kad kraujo atkeršytojis jį veja, tai jie ne tur tą žmogžudį paduoti į jo rankas, kadangi iš nežinių užmušęs savo artymą, ir pirma prieš jį kerštą ne turėjęs.

6. Tai jis mieste tur išsilaikytis, iki kol stovėtų *po akim susirinkimo provoje, ikikol vyriausiasis vyskupas į numirs, kurs bus tuo čėsu. Tai tas žmogžudys gal vėl sugrįžti į savo miestą ir į savo namus, miestopi, iš kurio jis išbėgęs. *4 Maiž. 35, 12. 25. † Ebr. 9, 13.

7. Tai jie pašventė miestą *Kėdes Galilėoje ant kalno Naptali, ir Sėkem ant kalno Epraim, ir † Kiriāt-Arba, tai esti Ebron, ant kalno Juda.

* per. 21, 32. † per. 15, 13 ir 21, 11.

8. Ir anapus Jordano, kur Jėrika yra, ties užtekėjimu, jie *paskyrė Bėzer pusčioje ant plynų laukų iš giminės Rubėn, ir † Ramod Gilėade iš giminės Gad, ir Golan Bazane iš giminės Manasė. *5 Maiž. 4, 43. † 1 Zom. 7, 17.

9. Tai buvo miestai, ant to paskirti

visiems vaikams Izrael ir svetimiešiams, tarp jų gyvenantiems, kad ten nubėgtų, kurs iš netyčių žmogų būtų užmušęs, kad ne tektų jam mirti per kraujo atkeršytojų, ikikol jis bus stovėjęs po akių susirinkimo.

Perskryimas 21.

Lėvytai aprupinami.

Tai priėjo vyriausieji tėvai iš Lėvytų *kleboną Eléazarą ir Jozuvą, sunų Nuno, ir vyriausiuosius tėvus giminių vaikų Izrael,

* per. 17, 4.

2. Ir kalbėjo su jais Siloje, žemėje Kanaan, ir tarė: Ponas Dievas * liepęs per Maižėsių, kad mums miestų duotų gyventi ir jų prymiesčius mūsų galvijams.

* 4 Maiž. 35, 2.

3. Tai davė vaikai Izrael Lėvytams nuo dalių savo tėviškės pagal įsakymą Pono Dievo šius miestus ir jų prymiesčius:

4. Ir giminei Kaatytų teko per burtą, ir vaikams vyskupo Aarono iš Lėvytų teko trylika miestų iš giminės Juda, iš giminės Simėon ir iš giminės Benjamin.

5. O kitiems vaikams Kaat tos pačios giminės per burtą teko dešimt miestų iš giminės Epraim, iš giminės Dan ir iš pusės giminės Manase.

6. Ale vaikams Gerzon tos pačios giminės teko per burtą trylika miestų iš giminės Izašar, iš giminės Aser, iš giminės Naptali ir iš pusės giminės Manase Bazane.

7. Vaikams Mėrari ir jų giminei teko dvylika miestų iš giminės Rubėn, iš giminės Gad ir iš giminės Sėbulon.

8. Taip davė vaikai Izrael Lėvytams šius miestus per burtą ir jų prymiesčius, kaip Ponas Dievas per Maižėsių buvo prisakęs.

9. Iš giminės vaikų Juda ir iš giminės vaikų Simėon davė jie šius miestus, kurių jų vardais praminė,

10. Vaikams *Aarono, giminės Kaatytų, iš vaikų Lėvy, nės pirmasis burta jų buvo.

* 1 Nus. Kar. 7, 54.

11. Taigi jiems davė *Kiriati-Arbą, kurs tėvui Enako priklausė, tai esti †Ebron, ant kalnų Juda, ir jo prymiesčius aplinkui.

* per. 20, 1. † per. 14, 14 ir 15, 13. 1 Nus. 7, 55.

12. O dirvą to miesto ir jo kiemus davė jie *Kalėbui, sunui Jepune, į tėviškės dalį.

* per. 14, 14 ir 15, 13.

13. Taip davė vaikams Aarono vyskupo valnybės miestą žmogžudžių Ebroną ir jo prymiesčius, Libną ir jo prymiesčius,

14. Jatir ir jo prymiesčius, Estemoą ir jo prymiesčius,

15. Olon ir jo prymiesčius, Dėbir ir jo prymiesčius,

16. Ain ir jo prymiesčius, Jutą ir jo prymiesčius, *Bėt-Sėmes ir jo prymiesčius; devynis miestus iš šių dviejų giminių.

* 1 Zom. 6, 12. 15. 2 Kar. 14, 11.

17. Bėt iš giminės Benjamin jie davė keturis miestus: Gibėon ir jo prymiesčius, Gėbą ir jo prymiesčius,

18. *Anatot ir jo prymiesčius, Almon ir jo prymiesčius,

* Jėr. 1, 1.

19. Kad miestų vaikų Aarono vyskupo iš viso buvo trylika su jų prymiesčiais.

20. O *giminėms kitų vaikų Kaat, Lėvytams, teko per jų burtą keturi miestai iš giminės Epraim;

* 1 Nus. Kar. 7, 61.

21. Ir davė jiems valnybės miestą žmogžudžių *Sėkem ir jo prymiesčius ant kalno Epraim, Gėzer ir jo prymiesčius,

* per. 20, 7. 1 Nus. 7, 67.

22. Kibzaim ir jo prymiesčius, Bėt-Oron ir jo prymiesčius.

23. Iš giminės Dan keturis miestus: Eltekė ir jo prymiesčius, Gibeton ir jo prymiesčius,

24. *Ajalon ir jo prymiesčius, Gat-Kimon ir jo prymiesčius.

* Vald. 1, 35.

25. Iš pusės giminės Manase du miestai: Taėnak ir jo prymiesčius, Gat-Rimon ir jo prymiesčius;

26. Kad visų miestų kitų vaikų giminės Kaat iš viso buvo dešimt su jų prymiesčiais.

27. O *vaikams Gerzon iš giminės Lėvytų duota buvo iš pusės giminės Manase du miestai: valnybės miestas žmogžudžiams †Golan Bazane ir jo prymiesčiai, Bėėstra ir jo prymiesčiai.

* 1 Nus. Kar. 7, 62. † Joz. 20, 8.

28. Iš giminės Izašar keturi miestai. Kisjon ir jo prymiesčiai, Dabrat ir jo prymiesčiai,

29. Jarmut ir jo prymiesčiai, Enganim ir jo prymiesčiai.

30. Iš giminės *Aser keturi miestai: Misėal ir jo prymiesčiai, Abdon ir jo prymiesčiai,

* 1 Nus. Kar. 7, 74.

31. Elkat ir jo prymiesčiai, Rėob ir jo prymiesčiai.

32. Iš giminės Naptali trys miestai: valnybės miestas *Kėdes žmogžudžiams Galilėjoje, Amot-Dor ir jo prymiesčiai, Kartan ir jo prymiesčiai; * per 20, 7.

33. Kad visų miestų giminės Gerzonitų iš viso buvo trylika su jų prymiesčiais.

34. O *giminėms vaikų Mėrari iš kitų Lėvytų duoti buvo iš giminės Sebulon keturi miestai: Jaknėam ir jo prymiesčiai, Karta ir jo prymiesčiai, * 1 Nus. Kar. 7, 63.

35. Dimna ir jo prymiesčiai, Naalal ir jo prymiesčiai;

36. Iš giminės Rubėn keturi miestai: *Bėzer ir jo prymiesčiai, Jaza ir jo prymiesčiai, * per 20, 8. 5 Maiž. 4, 43.

37. Kėdemot ir jo prymiesčiai, Mėpaat ir jo prymiesčiai.

38. Iš giminės Gad keturi miestai: valnybės miestas žmogžudžiams *Ramot Gilėade ir jo prymiesčiai, * per 20, 8.

39. Maanaim ir jo prymiesčiai, Esbon ir jo prymiesčiai, Jaėzer ir jo prymiesčiai;

40. Kad visų miestų vaikų Mėrari jų giminėse iš kitų Lėvytų pagal jų burtą iš viso buvo dvylika.

41. Visų *miestų Lėvytų tarp tėviškės vaikų Izrael iš viso buvo keturisdešimts ir aštuoni su jų prymiesčiais. * 4 Maiž. 35, 7.

42. O kožnas šių miestų turėjo savo prymiestį aplinkui, vienas kaip kitas.

43. Taipio davė Ponas Dievas Izraelitėnams visą žemę, kurią jų tėvams duoti jis *su prysiega buvo žadėjęs, ir jie pasisavino tą ir gyveno toje. * 1 Maiž. 12, 7.

44. Ir Ponas Dievas jiems suteko pakajų nuo visų aplinkui, kaip jis jų tėvams su prysiega buvo žadėjęs, ir *nei vienas jų neprietelių ne galėjo jiems priešsistengti, bet visus jų neprietelius jis padavė į jų rankas. * 5 Maiž. 11, 25.

45. Ir *niekaip ne pristoko viso to gero, ką Ponas Dievas giminėms Izraelitėnų buvo kalbėjęs; vislab išsipildė. * per 23, 14.

Perskyrimas 22.

Pustrečios giminės pargrįždamos altorių budavoja.

Tai Jozuvas vadino Rubėnytus bei Gadytus ir pusę giminės Manase,

2. Ir tarė jiems: jus vislab pilnavo-iote, *ką jums Maižėšius, tarnas Pono

Dievo, esti liepęs, ir klausėte mano balso ant viso, ką aš jums liepiau.

* 4 Maiž. 32, 20. 5 Maiž. 3, 18.

3. Jus savo brolius ne prastojote gerą valandą iki šiai dienai, ir pilnavojote prisakymus Viešpaties, savo Dievo.

4. O kadangi Viešpats, jūsų Dievas, jūsų broliams pakajų sutekęs, kaip įsai jiems esti kalbėjęs, taigi atsigręžę nukeliate į savo šėtras žemėje savo tėviškės, *kurią jums Maižėšius, tarnas Pono Dievo, esti davęs anapus Jordano. * 4 Maiž. 32, 33.

5. Ale gerai prisidabokite, kad darytumbite pagal paliepiamą ir prisakymą *Maižėšiaus, tarno Pono Dievo, palieptąjį, kad mylėtumbite Viešpatį, savo Dievą, ir vaikščiodami visuose jo keliuose pilnavotumbite jo prisakymus ir prie jo laikytumbitės, ir jam šlužytumbite iš visos širdies ir iš visos dušios. * 5 Maiž. 8, 6. per 13, 4.

6. Taipio peržegnojo juos Jozuvas ir paleido juos, ir jie nuėjo į savo namus.

7. *Pusei giminės Manase Maižėšius jų dalį buvo davęs Bazane, o antrajai pusei davė Jozuvas tarp jų brolių šiaupus Jordano prieš vakarus. Ir kaip juos buvo paleidęs namon eiti ir peržegnojęs, * 4 Maiž. 32, 33.

8. Tarė įsai jiems: jus vėl pargrįsitate su didžiu turtu į savo namus, su labai daug galvijais, sidabru, auksu, variu, geležimi bei rubais; taigi *tą visą naudą, iš savo neprietelių gautąją, išdalykite savo broliams. * 4 Maiž. 31, 26, 27.

9. Taipio sugrįžo Rubėnytai, Gadytai ir pusė giminės Manasė ir išėjo nuo vaikų Izrael iš Silo, žemėje Kanaan esančiosios, kad į žemę Gilėad nusitrauktų, į žemę savo tėviškės, kurią gavo iš prisakymo Pono Dievo per Maižėšį.

10. Ir kaip priėjo *anas kruvas pas Jordaną, žemėje Kanaan esančiasias, tie patys Rubėnytai, Gadytai, ir pusė giminės Manase čionai pas Jordaną pabudavojo didį, gražų altorių. * per 18, 17.

11. Ale kaip vaikai Izrael girdėjo sakančią: štai, vaikai Rubėn, vaikai Gad ir pusė giminės Manasė sau altorių pasibudavojo ties žeme Kanaan prie kruvų pas Jordaną, šiaupus vaikų Izrael,

12. Tai jie ir visas susirinkimas susiėjo Siloje, kad vaiku prieš juos aukštyn nusitrauktų;

13. Ir siuntė pas juos į žemę Gilėad Pinėjasą, sunų Elėzaro vyskupo;

* 4 Maiž. 25, 7.

14. Ir drauge su juomi dešimt iš vyriausiųjų kunigaikščių iš giminių jų tėvų, iš kožnos giminės Izraelio vieną.

15. Ir jiems pas juos nukakus į žemę Gilėad, kalbėjo jie su anais sakydami:

16. Taipo jums sakydina visas susirinkimas Pono Dievo: kam jus taipo susigriešijate Dievui Izraelio, šiandien atsikreipdami nuo Pono Dievo tuomi, kad altorių sau pasibudavojote ir atpuolate nuo Pono Dievo?

17. Ar dar ne kanka mums * nusidėjimo Pėoro, nuo kurio mes dar iki šiai dienai ne esme apčystyti, kaip slo-ga tropijo susirinkimą Pono Dievo?

* 4 Maiž. 25, 3, 5 Maiž. 4, 3.

18. Ir jus šiandien atsikreipiate nuo Pono Dievo savo, ir šiandien prastojate Poną Dievą savo, kad jis ar šiandien, ar rytoj' ant viso susirinkimo Izraelio supykų?

19. Jei žemė jūsų tėviškės jums rodosi nečysta esanti, tai persiirkite į žemę, Ponui Dievui priklausančiąją, kur namai Pono Dievo sustatyti, ir imkitės dalies tarp mūsų, neiği prastokite Poną Dievą, nei mus, altorių sau budavodami be ano altoriaus Viešpaties, mūsų Dievo!

20. Ar ne * susigriešijo Akonas, sunus Sėra, ant to, kas Dievui buvo žadėta? Ir narsas užpuolė visą susirinkimą Izraelio, o jis ne vienas prapuolė savo nusidėjime?

* per. 7, 1. † per. 7, 5, 11, 12.

21. Tai atsakė vaikai Rubėn, vaikai Gad ir pusė giminė Manasės, kalbėdami vyresniems ir kunigaikščiams Izraelio:

22. * Macnysis Dievas, patsai Ponas Dievas, macnysis Dievas, patsai Ponas Dievas, žino, Izraelitėnai taipojau žino: jei mes prastosime, arba susigriešysime prieš Poną Dievą, tai jis mus šiandien te ne gelbti!

* Jėz. 10, 21.

23. Ir jei mes todėl tą altorių butumbime budavoje, kad nuo Pono Dievo norėtumbime atsiskirti, deginimo arba valgymo apierą ant to apieravoti, arba dėkavonės apierą uždėti, tai Ponas Dievas te pajėško tai!

24. Ir jei ne labiaus pasirupindami tai darėme tarydami: šiandien arba

rytoj' rasi jūsų vaikai sakytų mūsų vaikams: „ką jums rupia Viešpats, Dievas Izraelio?

25. Ponas Dievas Jordaną į rubežių statęs tarp mūsų ir tarp jūsų vaikų, Ruben bei Gad, jus ne turite dalies prie Pono Dievo!“ Tuomi jūsų vaikai mūsų vaikus attrauktų nuo baimės Pono Dievo.

26. Todėl mes tarėme: pasibudavokime altorių, nei apieros, nei deginimo apieros dėlei,

27. Bet kad jis * liudininku būtų tarp mūsų ir tarp jūsų, bei tarp mūsų vaikų vaikų, kad Ponui Dievui šlužtumbime po jo akių savo deginimo apieromis, dėkavonės apieromis ir kitomis apieromis, ir jūsų vaikai šiandien arba rytoj' ne privalytų sakyti mūsų vaikams: „jus ne turite dalies prie Pono Dievo!“

* per. 24, 27.

28. O kad jie taipo sakytų mums arba mūsų vaikų vaikams šiandien arba rytoj', tai šie galėtų atsakyti: matykite pavyzdį altoriaus Pono Dievo, mūsų tėvų darytojo, ne apierai, nei deginimo apierai, bet liudijimui tarp mūsų ir tarp jūsų.

29. Apsaugok Dieve, kad mes atskirtumbim nuo Pono Dievo, šiandien nuo jo atsikreipti norėdami ir altorių budavodami deginimo apierai ir valgymo apierai bei kitoms apieroms, be altoriaus Viešpaties, mūsų Dievo, pas jo gyvenimą esančiojo!

30. O kaip Pinėjas vyskupas ir vyriausieji susirinkimo, kunigaikščiai Izraelio, su juomi atėjusieji, girdėjo šius žodžius, kuriuos vaikai Rubėn, Gad ir Manasė, kalbėjo, tai tie jiems labai patiko.

31. Ir Pinėjas, sunus Elėzaro vyskupo, tarė vaikams Rubėn, Gad bei Manasė: šiandien išpažįstame, Poną Dievą tarp mūsų esantį, kad Ponui Dievui ne susigriešijote tai darydami. Dabar išgelbėjote vaikus Izrael iš rankos Pono Dievo.

32. Tai Pinėjas, sunus Elėzaro vyskupo, ir vyriausieji vėl išėjo iš žemės Gilėad nuo vaikų Rubėn bei Gad į žemę Kanaan pas vaikus Izrael ir apsakė jiems tai.

33. Tai gerai patiko vaikams Izrael, ir jie liaupsino Dievą vaikų Izrael, ir ne sakė daugiaus, kad su abažu norį

užsitraukti prieš juos, jų žemę išpustyti, kurioje vaikai Rubėn bei Gad gyveno.

34. O vaikai Rubėn bei Gad vadino tą altorių: liudininku tarp mūsų tesie, ir kad Viešpats Dievas esti.

Perskyrimas 23.

Jozuvus žmones suvadina ant vienos dienos, ir juos gaudena.

Ir po daug metų, kaip Ponas Dievas Izraeliui *pakajų buvo sutekęs nuo visų jų neprietelių aplinkui, o Jozuvus jau pasenęs ir gerą amžių buvo sulaukęs, *per. 21, 44.

2. *Suvadino jis visus Izraelitėnus ir jų vyresniuosius, valdonus, sudžias bei urėdininkus ir tarė jiems: aš esmi senas ir daug dienų matęs; *per. 24, 1.

3. Ir jus matėte vislab, ką Viešpats, jūsų Dievas, esti daręs visiems šiems žmonėms aplink jus; nės Viešpats, jūsų Dievas, *pats už jus kariavo. *5 Maiž. 1, 30. per. 3, 22.

4. Štai, aš palaiką žmonių per burtą jums priskyriau, kožnai giminei jos tėviškės dalį, pradėjus nuo Jordano, ir visus žmones, kuriuos aš išgaišinau, ir prie didžiųjų jurių ties saulės nusileidimu.

5. Ir Viešpats, jūsų Dievas, juos išstums pirm jūsų ir pravarys nuo jūsų, kad jus jų žemę pasisavintumbite, kaip Viešpats, jūsų Dievas, jums esti kalbėjęs.

6. Taigi bukite labai drąsus, pilnavodami ir darydami vislab, kas parašyta yra knygoje zokano Maižėsiaus, kad jus nuo to *ne atsitrauktumbite nei ant dešinės, nei ant kairės; *per. 1, 7. 5 Maiž. 28, 14. 2 Kar. 22, 2.

7. Kad jus ne susimaišytumbitės su šiais likusiais žmonėmis, su jumis esančiaisiais, neigi ko *minėtumbite arba prisiektumbite prie vardo jų balvonų, neigi jiems šluzytumbite, nei jų melstumbitės; *2 Maiž. 23, 13. 24. Zep. 1, 5.

8. Bet prie Viešpaties, savo Dievo, laikytumbitės, kaip darėte iki šiai dienai!

9. Tai *Ponas Dievas pravarys pirm jūsų didžius ir macnius žmonių pulkus; ir nieks jums ne priešsistengė iki šiai dienai. *3 Maiž. 26, 7. 5 Maiž. 28, 7.

10. *Vienas jūsų varys tukstančius, nės Viešpats, jūsų Dievas, kariauja už jus, kaip jums esti kalbėjęs. *3 Maiž. 26, 8.

11. Todėl tikrai gerai *prikavokite savo dušias, kad Viešpatį, savo Dievą mylėtumbite.

12. Ale jei jus atsikreipę prie šių likusiųjų žmonių laikysitės ir su jais susivenčiadovjstės, kad jus su jais, ir jie su jumis sumištų,

13. Tai žinokite, Viešpatį, jūsų Dievą, ne pravarysiantį daugiau visus šius žmonių pulkus; bet jie pastos jums nei *virvė bei tinklas, ir nei botagas ant jūsų šonų, ir nei pašinas jūsų akyse, ikikol jus išgaišys iš tos gerosios žemės, kurią Viešpats, jūsų Dievas, jums esti davęs. *4 Maiž. 33, 55. Vald. 2, 3.

14. Štai, aš dabar turiu atstoti, *kaip visi žmonės, ir jus turite tai žinoti iš visos širdies ir iš visos dušios, kad *nei visus žodis ne žuvo viso to gero, ką Viešpats, jūsų Dievas, jums esti kalbėjęs; tai vislab stojos, ir nei vienas tų ne prapuolė. *1 Kar. 2, 2. † Joz. 21, 45.

15. Ir kaipo visa ta gerybė stojosi, ką Viešpats, jūsų Dievas, jums esti kalbėjęs, taip Ponas Dievas ir duos ant jūsų pareiti visą piklą, ikikol jus išgaišys iš gerosios šios žemės, kurią jums Viešpats, jūsų Dievas, esti davęs.

16. Kad *jus peržengsite derėjimą Viešpaties, savo Dievo, jums palieptą ir nueisite kitiems dievams šluzydami, ir jų melsitės, tai narsas Pono Dievo papyks ant jūsų ir jus veikiai išgaišys iš tos gerosios žemės, jums duotosios. *per. 24, 10. 1 Kar. 9, 6. 7.

Perskyrimas 24.

Jozuvus paskutinį kartą suvadina susirinkimą: jis bei Elėazaras miršta.

Jozuvus surinkdino visas gimines Izraelio į Sikėm ir *suvadino vyresniuosius Izraelio, valdonus, sudžias bei urėdininkus. Ir kaip jie po Dievo akių buvo susiję, *per. 23, 2. 1 Zom. 10, 17.

2. Tarė jis visiems žmonėms: taip sako Viešpats, Dievas Izraelio: jūsų tėvai kitą kartą gyvendavo anapus vandens, *Tara, Abraomo bei Naoro tėvas, ir šlužijo balvonams. *1 Maiž. 11, 26.

3. Tai *aš išrinkau jūsų tėvą Abraomą anapus vandens ir liepiau jį keliauti per visą žemę Kanaan, ir daugsinau jo vaikus, duodamas jamui Izaoką. *1 Maiž. 11, 31. per. 15, 7. Neėm. 9, 7. Ebr. 11, 8.

4. O Izaokui daviau Jokubą bei Esavą, ir Esavui daviau *kalną Šėir, ant to gyventi. Ale †Jokubas su savo vaikais nusitraukė žemyn į Egiptą. *1 Maiž. 32, 3. † 1 Maiž. 46, 1.

5. Tai *siunčiau aš Maižėšių bei Aaroną ir sloginau Egypcionus, kaip aš tarp jų ir dariau. *2 Maiž. 3, 10.

6. Paskui *aš išvedžiau jus ir jūsų tėvus iš Egipto žemės. Ir jums iki jurių nukakus, o Egypcionams jūsų tėvus be vejant su vežimais ir su raiteliais iki švendrų jurių. *2 Maiž. 12, 33.

7. Tai jie *šaukė Dievop, tas statė tamsybę tarp jūsų ir tarp Egypcionų, ir jisai jures ant jų užleido ir juos apdengė. Ir savo akimis jus matėte, ką aš Egipto žemėje esmi daręs. Ir jus gyvenote pusčioje didę valandą. *2 Maiž. 14, 15

8. Ir aš įgabenau jus *į žemę Amorytų, anapus Jordano gyvenančiųjų; ir kaip jie prieš jus kariavo, aš juos padaviau į jūsų rankas, kad jus jų žemę įgavote, išgaišinau juos pirm jūsų.

*1 Maiž. 48, 22. 4 Maiž. 21, 24, 31.

9. Tai kėlėsi *Balakas, sunus Ziporo, Moabytų karalius, ir kariavo prieš Izraelį, ir nusiuntęs davė parvadinti Bilėamą, sunų Beoro, kad jisai jus prakeiktų. *4 Maiž. 22, 5. Apreiš. 2, 14.

10. Ale aš ne norėjau jo klausyti. Ir jis *žegnojo jus, o aš išgelbėjau jus iš jų rankų. *4 Maiž. 23, 11, 20.

11. Ir *jums per Jordaną persigavus ir Jėriką priėjus, kariavo prieš jus miesčionys iš Jėrikos, Amorytai, Pėrezytai, Kananytai, Etytai, Girgosytai, Evytai bei Jėbusytai; ale aš daviau juos į jūsų rankas. *per. 3, 14 ir 6, 1.

12. Ir *širšių siunčiau pirm jūsų, tie juos išvarė pirm jūsų, anuodu karaliudu Amorytų, ne tavo kardu, nei tavo kilpiniu. *2 Maiž. 23, 28. 5 Maiž. 7, 20.

13. Ir daviau jums žemę, kurią jus ne įgyvenote, ir miestus, kurius jus ne pakurėte, kad tuose gyvendami valgytumbite iš vynyčių bei aliejaus kalnų, jūsų ne sodintų.

14. Taigi *bijokitės Pono Dievo ir šlužykite jam viernai ir tikrai, ir įpameskite balvonus, kuriems jūsų tėvai šlužijo anapus vandens ir Egipte, ir šlužykite Ponui Dievui!

*Mokyt. 12, 13. †2 Maiž. 20, 3.

15. Ale jei jums tai ne patinka, Ponui Dievui šlužyti, tai šiandien *išsiskirkite, katram jus norite šlužyti, ar Dievui, kuriam į jūsų tėvai šlužijo anapus vandens, arba balvonams Amorytų, kurių žemėje jus gyvenate.

O aš bei mano giminė šlužysime Ponui Dievui.

*Mat. 6, 24. †1 Maiž. 18, 19.

16. Tai žmonės atsakydami tarė: apsaugok Dievą, kad mes Poną Dievą prastumbime ir balvonams šlužytumbime!

17. Nėsa Viešpats, mūsų Dievas, *mus ir mūsų tėvus išvedė iš Egipto žemės, iš anų namų vergystės, ir tokius didžius dyvus padarė po mūsų akių, ir mus apsaugojo ant viso to kelio, kuriuomis mes keliavome, ir tarp visų žmonių pulkų, per kurius mesėjome; *2 Maiž. 12, 33. per. 13, 3.

18. Ir išstumė pirm mūsų visus žmonių pulkus Amorytų, toje žemėje gyvenusiųjų; todėl mes ir norime Ponui Dievui šlužyti, nės jis esti mūsų Dievas.

19. Jozuvas tarė žmonėms: jus ne galite Ponui Dievui šlužyti, nės jis esti šventas Dievas, ant griekų pykštąs Dievas, kurs jūsų griekų bei nusidėjimų ne čėdys.

20. Ale kad Poną Dievą savo prastodami kokiam balvonui šlužijate, tai *jis kitoks pastos, atsigrežęs jus slogis ir žavys, kurs jums pirma daug gero išrodęs. *per. 23, 15. 16.

21. O žmonės tarė Jozuvui: ne taip, bet mes norime Ponui Dievui šlužyti.

22. Tai Jozuvas tarė žmonėms: jus dabar liudininkais este ant savęs, kad Poną Dievą sau išsirinkote, jam šlužyti norėdami. Ir jie atsakė: norime.

23. Taigi *šalin meskite nuo savęs balvonus, tarp jūsų esančius, ir prilenkite savo įširdį Viešpatiespi, Dievopi Izraelio. *1 Maiž. 35, 2. 1 Zom. 7, 3. †Pamok. 23, 26.

24. Ir žmonės tarė Jozuvui: mes apsiimame Viešpačiui, savam Dievui, šlužyti ir jo balsui klausyti.

25. Taip Jozuvas *susiderėjo tą dieną su žmonėmis ir davė jiems pri sakymus bei zokaną Sikėme. *2 Kar. 23, 3.

26. Ir Jozuvas tai vislab surašė į knygazokano Dievo, ir paėmęs didį akmenį, attiesė tą po *nekuriuomi aužuolu, pas šventinyčią Pono Dievo esančiu.

*1 Maiž. 35, 4. Vald. 9, 6.

27. Ir tarė visiems žmonėms: štai, šisai *akmuo testov liudininku tarp mūsų, nės jis girdėjo visą kalbestį Pono Dievo, ką jisai su mumis esti kalbėjęs; ir jis tur liudininku buti ant jūsų, kad Pono Dievo savo ne užsigintumbitės.

*1 Maiž. 31, 48. per. 22, 7.

28. Taip Jozuvas paleido žmones, kožną į jo tėviškės dalį. *Vald. 2, 6.

29. O po šių nusidavimų stojos, kad Jozuvas, sunus Nuno, tarnas Pono Dievo, numirė, *kaip jis šimtą ir dešimt metų buvo sulaukęs.

*1 Maiž. 50, 26.

30. Ir palaidojo jį rubežiuose jo tėviškės *Timat - Sėroje, ant kalno Epraim esančioje iš šiaurės šenlinkai, pas kalną Gaas.

*per. 19, 50.

31. Ir Izraelitėnai *šlužijo Ponui Dievui, kol Jozuvas gyvas buvo, ir vyresnieji, kurie dar gerą valandą gyvi

buvo, Jozuvui jau numirus, ir gerai žinojo visus darbus Pono Dievo, kuriuos jis Izraelyje buvo daręs. *Vald. 2, 7.

32. O *kaulus Jozėpo, kuriuos vaikai Izrael iš Egipto žemės su savimi buvo pargabėję, palaidojo jie Sikėme toje dirvoje, kurią †Jokubas nusipirko nuo vaikų Emor, tėvo Sikėmo, už šimtą grašių, ir ta pastojos tėviškės dalis vaikų Jozėpo.

*1 Maiž. 50, 25. †1 Maiž. 33, 19.

33. Elėazaras, sunus Aarono, taip jau numirė; ir jie palaidojo jį Gibėoje jo sunaus Pinėjaso, kuri jam buvo duota ant kalnų Epraim.

Knyga Valdonų.

Perskyrimas 1.

Giminė Juda vietoje Jozuvo karą valdo.

Po Jozuvo galvos klausė vaikai Izrael Pono Dievo tarydami: kas *iš mūsų dabar kariaus prieš Kananytus?

*per. 20, 18.

2. Ponas Dievas atsakė: Juda kariaus. Štai, aš tą žemę daviau į jo rankas.

3. Tai tarė Juda savo broliui Simėonui: užsitrauk aukštyn su manimi į mano tėviškės dalį ir kariaukime prieš Kananytus, tai aš vėl su tavimi nusi-trauksu į tavo tėviškės dalį. Taip Simėonas užsitraukė su juomi.

4. O kaip Juda užsitraukė, tai padavė jam Ponas Dievas Kananytus bei Pėrezytus į jų rankas, ir jie užmušė Besėke dešimt tukstančių vyrų.

5. Ir rado Adoni-Bėsėką Besėke, ir kariaudami prieš jį mušė Kananytus bei Pėrezytus.

6. Ale Adoni-Bėsėkas bėgo, ir jie vijo jį, ir jį sugavę nukirto jam jo rankų nykščius ir didžiuosius kojų pirštus.

7. Tai sakė Adoni-Bėsėkas: septynis-dešimtis karalių, kurių nykščiai ir didieji kojų pirštai nukapati buvo, rankiojopomano stalui. *Taigi kaip aš dariau, taip Dievas man vėl attesėjo. Ir nugabeno jį į Jėruzalę, čia jis numirė.

*2 Maiž. 21, 24. Luk. 6, 38.

8. Ale vaikai Juda kariavo prieš Jėruzalę ir laimėjo ją, ir užmušė vislab aštrumu kardo, ir uždegė miestą.

9. *Paskui žemyn traukė vaikai Juda, kariauti prieš Kananytus ant kalnų, į pietus ir pakalnėje gyvenančius.

*Joz. 10, 30. per. 11, 21.

10. Ir Juda nuėjo kariauti prieš Ka-

nanytus, Ebrone gyvenančiuosius, (ale Ebronas pirma Kiriāt-Arba buvo vadinamas), ir *mušė Sėsai, Aimaną bei Talmi.

*Joz. 15, 14.

11. Ir iš čia vėlėjo prieš susėdus *Debiro, (o Debir pirm to vadina-mas buvo Kiriāt-Sėper).

*Joz. 12, 13.

12. Ir Kalėbas tarė: kursai Kiriāt-Sėper muš ir laimės, tam aš savo dukterį Aksą duosiu per pačią.

13. Tai laimėjo jį *Atniel, sunus Kėnaso, Kalėbo mažiausiojo brolio, ir jis davė jam savo dukterį Aksą per pačią.

*Joz. 15, 7.

14. Ir *nusidavė, kad jai išsitraukiant ją ragino, kad jį kokią dirvą prašytų iš savo tėvo, ir nukopo nuo asilo. Tai tarė jai Kalėbas: kas tau kenkia?

*Joz. 15, 18. 19.

15. Jis sakė: sutek man kokią žėgnonę! Nės tu man davei dirvą į pietus; duok man ir vandens versmę. Tai davė jai vandens versmę aukštai ir žemai.

16. O vaikai *Kėnyto, Maižėšiaus svainio, aukštyn traukė iš verbų miesto su vaikais Juda į pusčią Juda, esančiąją į pietus nuo miesto Arad, ir nuėję gyveno tarp tų žmonių.

*per. 4, 11. 4 Maiž. 10, 29.

17. Ir Juda nusitraukė su savo broliu Simėonu ir mušė Kananytus Zepate, ir išpustijęs juos praminė tą miestą Armą.

*4 Maiž. 14, 15.

18. Priegtam Juda laimėjo Gazą su visu, kas jam priklauso, ir Asklon su visu, kas jam priklauso, ir Ekroną su visu, kas jam priklauso.

19. Ir Ponas Dievas gelbėjo Judą,

kad jis tą kalną įgavo; nės jis susėdus pakalnėje ne galėjo pravaryti dėl to, kadangi jie geležinius vežimus turėjo.

20. Ir jie davė *Kalėbui Ebroną, kaip Maižėsius buvo sakęs; ir jis išvarė iš to tris sunus Enako. * Joz. 14, 13. per. 15, 13.

21. Ale vaikai Benjamin *ne pravarė Jėbusytus, Jėruzalėje gyvenančiuosius, bet Jėbusytai gyveno Jėruzalėje pas vaikus Benjamin iki šiai dienai. * Joz. 15, 63. per. 18, 28.

22. Taipojau aukštyr užsitraukė ir vaikai Jozėpo į Bėtėlį, ir Ponas Dievas buvo su jais.

23. Ir Jozėpo giminė išspiegavojo Bėtėlį, *(kurs pirm to Lus buvo vadinamas.) * 1 Maiž. 28, 19.

24. O sargai matė kokį vyrą, iš miesto išeinantį, ir tarė jam: rodyk mums, kur mes galėtum į miestą įsigauti, tai mes tau mielaširdystę išrodysime.

25. Ir kaip įsiai jiems rodė, kur jie į miestą galėtų įsigauti, užmušė jie visus, tame mieste esančius, aštrumu kardo, ale *tą vyrą ir visą jo giminę jie paleido. * Joz. 6, 25.

26. Tai nusitraukė tas vyras į žemę Etytų ir pabudavojo miestą, tą jis praminė Lus; tas dar iki šiai dienai taip vadinamas.

27. Ir Manasė ne pravarė *Bėt-Sėan, nei jo miestelius, nei Taėnak su jo miesteliais, nei gyvatininkus Dore su jo miesteliais, nei gyvatininkus Jebėan su jo miesteliais, nei gyvatininkus Megido su jo miesteliais; ir Kananytai pradėjo gyventi toje žemėje. * Joz. 17, 11.

28. O kaip Izraėlitėnai buvo *įsidrūtėję, tai jie čyžė ėmė iš Kananytų ir juos ne pravarė. * Joz. 17, 13.

29. Taipojau ir Epraimas ne pravarė Kananytus, *Gazėryje gyvenančiuosius; bet Kananytai gyveno tarp jų Gazėryje. * Joz. 16, 10.

30. Sėbulonas taipojau ne pravarė gyvatininkus Kitrone bei *Naalole, bet Kananytai gyveno tarp jų ir mokėjo čyžė. * Joz. 19, 15.

31. Asėras ne pravarė gyvatininkus iš Ako, nei gyvatininkus iš Zidon, iš Ajėlab, iš *Aksib, iš Elba, iš Apik, iš Rėjob. * Joz. 15, 44. per. 19, 29. Mik. 1, 14.

32. Bet Asėrytai gyveno tarp Kananytų, toje žemėje gyvenančiųjų; nės jie ne pravarė juos.

A. T.

33. Naptali ne pravarė gyvatininkus iš Bėt-Sėmes, nei iš Bėt-Anato, bet gyveno tarp Kananytų, žemėje gyvenančiųjų; o tie iš Bėt-Sėmes bei iš Bėt-Anot apsiėmė (jiems) čyžė mokėti.

34. Ir Amorytai prispaudė vaikus Dan, kad ant kalnų turėjo laikytis, ir ne pavėlijo jiems žemai pakalnėje gyventi.

35. Ir Amorytai pradėjo gyventi ant kalno Eres, *Ajalone ir Saalbime. Ale tačiau ranka giminės Jozėpo jiems persunki stojos, ir jie apsiėmė čyžė mokėti. * Joz. 19, 42.

36. O rubežius Amorytų buvo, kur į Akrabim aukštyr einama, pradėjus nuo uolos ir nuo aukštybės.

Perskyrimas 2.

Vaikų Izraėl pateikavimas, atpuolimas, koravonė ir išgelbėjimas.

O angielas Pono Dievo parėjo aukštyr iš Gilgalių į Bokim tarydamas: aš jus iš *Egipto aukštyr vedžiau ir nugabenau į žemę, jūsų tėvams su prysiega žadėtąją, tarydamas, manę savo derėjamą su jumis darytąjį, ne paniekysiantį amžinai. * 2 Maiž. 12, 51.

2. Idant *jus ne susiderėtumbite su gyvatininkais šios žemės, bet į jų altorius sulaužytumbite. Ale jus ne paklusote mano žodžiams. Kodėl jus tai darėte? * 2 Maiž. 23, 32. + 4 Maiž. 33, 5. 5 Maiž. 7, 5.

3. Tai ir aš tariau: *aš juos ne noru po jūsų akių pravaryti, kad jie jums žabangu pastotų, ir jų balvonai jums tinklu. * Joz. 23, 13.

4. Ir kaip angielas Pono Dievo tus žodžius buvo kalbėjęs visiems vaikams Izraėl, tai žmonės savo balsą pakėlė verkė;

5. Ir praminė tą vietą Bokim, ir apieravojo čionai Ponui Dievui.

6. Nės kaip *Jozuvas žmonės buvo paleidęs, ir vaikai Izraėl buvo nusitraukę, kožnas į dalį savo tėviškės, žemę pasisavinti, * Joz. 24, 28.

7. Tai žmonės Ponui Dievui šlužijo, kol Jozuvas gyvas buvo, ir kol vyresnieji dar gerą valandą po Jozuvo galvos gyvi buvo, ir kurie visus didžius stebuklus Pono Dievo buvo matę, kuriuos jis Izraėlitėnams buvo daręs. * Joz. 24, 31.

8. O Jozuvui, sunui Nuno, Pono Dievo tarnui, numirus, kaip jis šimtą ir dešimt metų buvo sulaukęs,

9. *Palaidojo jį rubežiuose jo tėviškės Timnat-Ėrese, ant kalno Epraim, iš šiaurės šen linkai pas kalną Gaas.

* Joz. 24, 29, 30.

10. O kaip ir visi tuočės gyvi buvusi jie pas savo tėvus suvalyti buvo, tai po jų kita giminė radosi, Pono Dievo ne pažystanti, neigi žinanti stebuklus, kuriuos jis tarp Izraelitėnų buvo daręs.

11. Tai vaikai Izrael sunkiai susigriešijo prieš Poną Dievą ir šlužijo Baalui,

12. Ir prastojo Poną Dievą, savo tėvų Dievą, kursai juos iš Egipto žemės buvo išvedęs, ir sekinėjo kitus dievus ir dievus žmonių, aplink juos gyvenančiųjų, jų melsdamies, ir įpykino Poną Dievą.

13. Nės jie juo ilgiaus, juo daugiau *prastojo Poną Dievą ir šlužijo Baalui bei Astarot.

* per. 10, 6. 13 ir 3, 7.

14. Taigi įniršo narsas Pono Dievo ant Izraelitėnų, ir jis padavė juos į rankas tųjų, kurie juos išplėšė, kad juos supustytų; ir pardavė juos į rankas jų neprietelių aplinkui. Ir jie ne galėjo daugiau pasipriešyti savo neprieteliams.

15. Bet kur jie tik tai grėžėsi, čia ranka Pono Dievo prieš juos buvo, jiems ant iškados, *kaip toktai ir Ponas Dievas jiems prisiekdamas buvo sakęs; ir jie buvo labai prispaudžiami.

* 5 Maiž. 28, 20. 3 Maiž. 26, 17.

16. O kada Ponas Dievas jiems *valdonų davė, kurie juos išgelbėjo iš plėšikų nagų,

* per. 3, 9, 10, 15.

17. Tai nei valdonams jie ne pakluso, bet susikekšavo (mylėdami) kitus dievus ir jų meldėsi, ir greitai nukrypo nuo to kelio, ant kurio jų tėvai buvo vaikščioję, Pono Dievo prisakymams paklusnus budami, ir ne elgėsi taip, kaip anie.

18. O kada Ponas Dievas jiems valdoną buvo davęs, tai Ponas Dievas pristojo valdoną ir išgelbėjo juos iš jų neprietelių rankų, kol tas valdonas gyvas buvo. Nės Ponas Dievas *pasigailėjo jų verksmo dėl tų, kurie juos privertė ir prispaudė.

* per. 10, 16. Neėm. 9, 27.

19. O valdonui numirus jie atsikreipė ir dar pikčiaus susigriešijo, ne kaip jų tėvai, kitus dievus sekiodami, jiems šlužydami ir jiems pasikloniodami; jie ne liovėsi nuo to, ką buvo apsiėmę, nei nuo savo griešnojosi pasielgimo.

20. Todėl toliaus įniršo Pono Dievo narsas ant Izraelitėnų, aža jis tarė: kadangi šie žmonės mano prisakymus peržengė, kuriuos aš jų tėvams liepia, neigi klauso mano žodžių,

21. Taigi ir aš toliaus ne pravarysu pagonus, Jozuvo paliktuosius, jam pasimirus,

22. Kad aš *Izraelitėnus per juos mėginčiau, bau jie keliuose Pono Dievo pasiliksią, kad pagal tus elgtųs, kaip jų tėvai pasiliko, arba ne.

* per. 3, 1, 4. 5 Maiž. 8, 2.

23. Taip Ponas Dievas išlikdino šiuos pagonus, juos ne veikiai pravarydamas, kuriuos į Jozuvo rankas ne buvo padavęs.

Perskyrimas 3.

Atniel, Ejud, Samgar, ir jų darbai.

Šitie yra anie pagonai, *kuriuos Ponas Dievas išlikdino, kad ant jų mėgintų Izraelitėnus, apie karus žemės Kanaan nieko ne žinančius,

* 5 Maiž. 7, 22.

2. Ir kad giminės vaikų Izrael žino-tų ir mokintųs kariauti, kurie pirm to nieko apie tai ne žinojo,

3. Butent: *penki kunigaikščiai Pylistėnų ir visi Kananytai bei Zidonitai ir Evytai, pas kalną Libanon gyvenantieji, pradėjus tū nuo kalno Baal-Ermon, iki atent į Ematą.

* per. 16, 5. † 5 Maiž. 3, 8. Joz. 11, 3.

4. Tie išliko, kad Izraelitėnai tais butų mėginti, kad išsirodytų, bau jie prisakymams Pono Dievo klausysią, kuriuos jisai jų tėvams per Maižėsių buvo liepęs.

* 5 Maiž. 8, 2. Vald. 2, 22.

5. Taigi Izraelitėnams taip gyvenant tarp Kananytų, Etytų, Amorytų, Perezytų, Evytų bei Jėbusytų,

6. *Ėmė jie anųjų dukteris sau į pačias ir davė savo dukteris anų sunums, ir šlužijo anų dievams,

* 5 Maiž. 7, 3. 2 Maiž. 34, 16.

7. Ir piktai elgėsi po akių Pono Dievo, užmiršdami Viešpaties, savo Dievo, ir *šlužijo Baalui bei šventjoms girioms.

* per. 2, 11 ir 8, 33 ir 10, 6.

8. Tai *papyko Pono Dievo narsas ant Izraelitėnų ir tū padavė juos į rankas Kusan-Risataim, karaliaus Mezopotamijos, ir taip šlužijo vaikai Izrael Kusan-Risataimui aštuonis metus.

* per. 2, 14, 20 ir 6, 39. † per. 4, 2.

9. Tai *šaukė vaikai Izrael Dievopi,

ir Ponas Dievas davė jiems išgelbėjimą, tas juos išgelbėjo, †Atniëlį, sunų Kenato, Kalėbo jauniausiojo brolio.

* per. 6, 6. † Joz. 13, 17.

10. Ir *Dvasė Pono Dievo buvo jame, ir jis valdonu pastodamas Izraėlyje, išėjo į karą, ir Ponas Dievas Syrių karalių, Kusan-Risataimą, davė į jo rankas, kad jo ranka ant jo persunki buvo.

* per. 6, 34.

11. Tai buvo pakajaus toje žemėje per keturisdešimt metus, ir Atniėlas, sunus Kenaso, numirė.

12. Ale vaikai Izraėl dar toliaus sunkiai susigriešijo Ponui Dievui. Tai padrutino Ponas Dievas Egloną, Moabytų karalių, prieš Izraėlitėnus, todėl, kadangi jie sunkiai susigriešijo prieš Poną Dievą.

13. Ir jis surinko pas savę vaikus Amon bei Amalėkytus; ir jis nusitraukęs mušė Izraėlitėnus ir įgavo *verbų miestą.

* per. 1, 16. 5 Maiž. 34, 3.

14. Ir vaikai Izraėl šlužijo Eglonui, Moabytų karaliui, aštuoniolika metų.

15. Tai jie šaukė Dievopi, ir Ponas Dievas atsiuntė jiems gelbėtoją, Ejudą, sunų Gera, sunaus Jėmini, tas *te galėjo su kaire. O kaip vaikai Izraėl per jį dovanas siuntė Eglonui, Moabytų karaliui,

* per. 20, 16.

16. Nusikaldino sau Ejudas kardą dviem ašmenim, vieno masto ilgą, ir apsijuosė tuomi po savo sermėgos ant dešinės kulšies;

17. Ir atnešė dovaną Eglonui, Moabytų karaliui. O Eglonas buvo labai dužas vyras.

18. Ir kaip dovaną jam buvo davęs, paleido žmones, dovaną nešusius,

19. Ir atsigręžęs nuo balvonų, Gilgaluose esančiųjų, sakydino: aš tau, karaliau, slapčiai ką turu sakyti. O jis tarė: tylėk! ir išėjo laukan visi aplink jį stovintieji.

20. Ir Ejudas įėjo pas jį, o jis sėdėjo svetlyčioje, jam vienam pabudavotoje. Ir Ejudas tarė: aš Dievo žodį tau turu pranešti. Tai jis *atsikėlė nuo krėslų.

* 4 Maiž. 23, 18.

21. O Ejudas ištiesęs savo kairę ranką nutvėrė kardą, kuriuomi ant dešinės kulšies buvo apsijuosęs, ir tuomi jį perdūrė per jo pilvą,

22. Kad ir kriaunos su ašmenim

įlindo, ir taukai kriaunas paslėpė, (nės jis kardą ne ištraukė iš jo pilvo,) aža ir mėšlai iš jo išėjo.

23. Ale Ejudas išėjo iš stubos ir angą už savęs užvėręs užrakino duris.

24. O jam išėjus įėjo jo tarnai, ir matydami duris svetlyčios užrakintas tarė: rasi jis ant vėjo ejęs kamaroje prie svetlyčios.

25. Ale jiems taip ilgai laukus, kad ir gėdėjos, (nės nieks ne atvėrė duris svetlyčios,) ėmė jie raktą ir atrakino duris; o štai, jų viešpats ant žemės gulėjo numiręs.

26. O Ejudas buvo pabėgęs, jiems be trunkant, ir praėjęs balvonus nubėgo iki į Seiratą.

27. Ir jam įėjus trubijo jis su trubornis ant kalno Epraim. O vaikai Izraėl su juomi nukeliavo nuo kalno, ir jis ėjo pirm jų,

28. Ir tarė jiems: sekite jus manę, nės Ponas Dievas Moabytus, jūsų neprietelius, jums davė į jūsų rankas. Ir jie sekė jį ir įgavo pervazą pas Jordaną, ties Moabytais esantįjį, ir nei vieno ne leido persiirti.

29. Ir užmušė tuočės Moabytų apiedesimt tukstančių vyrų, visus geriausius vyrus ir tikrus kareivius, kad jų *nei viens ne išbėgo.

* per. 4, 16. 4 Maiž. 21, 35.

30. Taip buvo Moabytai tuočės pažeminti po ranka vaikų Izraėl. Ir pakajus buvo toje žemėje per aštuonisdešimt metų.

31. Paskui radosi *Samgar, sunus Anato, tas pamušė Pylistėnų šešis šimtus su jaučių lazda, ir taipojau išgelbėjo Izraėl.

* per. 5, 6.

Perskyrimas 4.

Deborė, Barakas ir Jaėlė kaip tikri karžygiai elgiasi.

Ale vaikai Izraėl *dar toliaus po akių Pono Dievo sunkiai susigriešijo, Ejudui numirus.

* per. 3, 12 ir 6, 1.

2. Ir Ponas Dievas *juos padavė į rankas Jabino, Kananytų karaliaus, Azore gyvenančiojo; ir jo vyriausiasis ant abažo vardu buvo Siseras, ir jis gyveno Arosėte pagonų.

* per. 3, 8 ir 10, 7. 1 Zom. 12, 9.

3. Ir vaikai Izraėl *šaukė Dievopi, nės jis turėjo devynis šimtus geležinių vežimų, ir prispaudė vaikus Izraėl su syla per dvidešimt metų.

* per. 3, 9. 13 ir 6, 6.

4. Tuočės Izraėlitėnų valdonka buvo prarakienė Deborah, Lapidoto pati.

5. Ir ji gyveno po verbų Deborah tarp Rama ir tarp Bėtėl ant kalno Epraim. Ir vaikai Izraėl aukštynt atėjo pas ją į provą.

6. Ta nusiuntusi parvadindino *Baraką, sunų Abinoamo, iš Kėdes-Naptali ir jam sakydino: ar ne liepė tau Viešpats, Dievas Izraėlio: „nuėjęs keliauk ant kalno Tabor, ir imk su savimi dešimt tukstančių vyrų iš vaikų Naptali bei Sėbulon? * per. 5, 1. Joz. 19, 37.

7. Nės aš Sisera, Jabino vyriausijį antabažo, prieštavėduosutrauktis pas vandenį Kizon su jo vežimais ir su jo daugybe, ir paduosu jį į tavo rankas.“

8. Barakas atsakė jai: jei tu su manimi keliausi, tai keliausu ir aš; ale jei tu ne keliausi su manimi, tai nei aš ne keliausu.

9. Ji tarė: aš keliausu drauge su tavimi, ale tau ne teks garbė ant šios kelionės; bet Ponas Dievas Sisera paduos į rankas moteriškės. Taip Dėborė atsikėlus keliavo su Baraku į Kėdes.

10. Tai suvadino Barakas Sėbulonytus bei Naptalytus į Kėdėsą ir pėsčias ėjo su dešimt tukstančiais vyrų. Dėborė taipojau ėjo su juomi.

11. O Ebėras, Kėnytas, iš *Kėnytų, †vaikų Obabo, Maižėšiaus svainio, buvo šalin nusitraukęs ir savo šėtrą sustatęs pas aužuolus Zaanaim prie Kėdes. * per. 1, 16. † 4 Maiž. 10, 29.

12. Tai Siseraui buvo apsakyta, kad Barakas, sunus Abinoam, ant kalno Tabor užėjęs.

13. Ir jis suvokė visus savo vežimus, devynis šimtus geležinių vežimų, ir visus žmones, su juomi esančius, iš Aroset pagonų iki vandens Kizon.

14. Ale Dėborė sakė Barakui: kelkis, ši yra ta diena, kurioje tau Ponas Dievas Sisera į tavo rankas davęs, nės Ponas Dievas išeis pirm tavęs. Taip nuėjo Barakas nuo kalno Tabor, o anie dešimt tukstančiai vyrų paskui jį.

15. Ale Ponas Dievas *išgandino Sisera su visais jo vežimais ir su visu abažu dėl aštrumo kardo Barako, kad Siseras nuo vežimo nukopęs pėsčias bėgo. * Ps. 83, 9, 10.

16. O Barakas vijo vežimus ir abažą iki Aroset pagonų. Ir visas abažas Si-

sero buvo žavintas aštrumu kardo, kad *nei vieno jų ne liko. * per. 3, 29. Joz. 8, 22.

17. Bet Siseras pėsčias bėgo į šėtrą Jaėlės, Ebėrio Kėnyto pačios; nės karalius Jabin iš Azor bei giminė Ebėrio Kėnyto tarp savęs pakajų turėjo.

18. O Jaėlė laukan išėjo Seseraui priešais ir tarė jamui: šen eikš, mielas pone, šen eikš pas manę ir ne-sibijok! Ir jis įėjo pas ją į jos šėtrą, ir ji užklojo jį su skreiste.

19. Ale jis tarė jai: meldžiu, duok man mažumą *vandens gerti, nės aš trokštų. Tai ji pienpuodį atdengusi davė jam gerti ir užklojo jį. * per. 5, 25.

20. Ir jis tarė jai: stokis į angą šėtros, ir jei kas atėjęs klaustų, bau ne kas čia yra, tai tark, nei vieno čia ne esant.

21. Tai *Jaėlė, Ebėrio pati, ėmusi vinį iš šėtros bei kugį į savo ranką tylomis pas jį įėjo ir perkalė tą vinį per jo smilkinius, kad jis ant žemės parpuolė. Ale jis užmigęs apalpo ir numirė. * 2 Zom. 7, 4.

22. O kaip Barakas Sisera vijo, Jaėlė laukan jam priešais išėjusi tarė jam: šen eikš, aš rodysu tau tą vyrą, kurio tu įėškai. Ir kaip jis pas ją į butą įėjo, matė Sisera nužudytą be gulintį, ir vinis dar kyšojo jo smilkiniuose.

23. Taip įveikė tuočės Ponas Dievas Jabiną, Kananytų karalių, po akių Izraėl.

24. Ir ranka vaikų Izraėl toliaus taip darė ir drutinos prieš Jabiną, Kananytų karalių, ikikol jį išgaišino.

Perskyrimas 5.

Deborah bei Barak dėkavonės giesmė už pergalėjimą.

Tai giedojo Deborah ir *Barakas, sunus Abinoam, tuočės ir tarė: * per. 4, 6.

2. Liaupsinkite Poną Dievą, kad Izraėlitėnai vėl valni pastojų, ir žmonės mielai apsiėmė tai ištaisyti.

3. Klausykite jus karaliai, ir dabokitės, jus kunigaikščiai! aš noru, Ponui Dievui aš noru giedoti, Viešpačiui, Dievui Izraėlio aš noru žaisti.

4. Pone Dieve, kaip tu iš Seir išėjai ir atkeliavai iš lauko Edom, tai žemė *padrebėjo, iš dangaus lijo, debesis lašėjo vandenimi, * Ps. 68, 9. Ps. 97, 4.

5. Kalnai aptvino po akių Pono Dievo, kalnas Sinai po akių Viešpaties Dievo Izraėlio.

6. Čėse *Samgaro, sunaus Anat,

žėse Jaėlės prapuolė buvo keliai, ir kuriems takais reikėjo eiti, tie krevais keliais keliaudavo. *per. 3, 31.

7. Mes pristokome, karžygių mes pristokome Izraėlyje, ikikol aš, Debore, pasikėliau, ikikol aš pasikėliau, motyna Izraėlyje.

8. Ko naujo Dievas išsiskyrė, tai karas prie vartų radosi; ne buvo matyti *nei skydo, nei ragotinės tarp keturisdešimts tukstančių Izraėlyje. *1Zom. 13, 22.

9. Mano širdis visą gerą velija valdonams Izraėlio, kurie iš geros valės tai apsiėmė tarp žmonių. Liaupsinkite Poną Dievą,

10. Jus, * kurie ant gražių asilienių jojate, jus, kurie ant brangių kaurų sėdite, jus, kurie ant kelio einate, giedokite! *per. 10, 4 ir 12, 14.

11. Kaip strėlčiai šaukė tarp sėmių, tai sakoma buvo apie teisybę Pono Dievo, apie teisybę Jo karžygių Izraėlyje; tai Dievo žmonės žemyn traukės iki vartų.

12. *Buk linksma, buk linksma, Debore, buk linksma, buk linksma, ir giedok giesmelę! Kelkisi, Barakai, ir gaudyk savo gaudytojus, tu sunau Abinoam! *Ps. 68, 19 ir 57, 9.

13. Tai nusitraukė, kiek dar buvo macniųjų tarp žmonių; Ponas Dievas ponavojo per manę ant macniųjų.

14. Iš *Epraimo tie, kurių šaknis tarp Amalėko, ir po tavęs, Benjamin, tavo žmonėse. Iš Makir valdonai nusitraukė, ir iš Sėbulon viešpatavimo lazda laikantieji.

*per. 4, 4. 5. 2 Maiž 17, 13. † Nus. Kar. 2, 55.

15. Ir kunigaikščiai Izašaro buvo su Deборе, ir Izašaras buvo kaip Barakas pakalnėje, siųstas su savo pėstininkais. Rubėnas *pasididžiavo ir atsiskyrė nuo musų.

*Ebrėiskai: prie upelių didei apsimislįjo širdyje.

16. Kodėl tu laikaisi tarp gardų, girdėti bliovimą kaimenės, ir *pasididžiudamas atsiskiri nuo musų.

*Ebrėiskai: prie upelių didei apsimislįjo širdyje.

17. Gilėadas pasiliko anapus Jordano; ir kodėl Dan gyvena tarp akрутų? Asėras tupėjo prie *kranto jurių ir pasiliko savo priyrimo vietose. *Joz. 19, 24, 29.

18. Ale Sėbulono žmonės savo dušios *ne čėdijo iki smerties; taipojau ir Naptali ant aukštumo lauko. *per. 9, 17.

19. Karaliai priėję kariavo, Kananytų

karaliai kariavo Taanake pas vandenį Megido; ale jie nieko tuomi nelaimėjo.

20. Iš *dangaus prieš juos kariauta buvo; žvaigždės savo tekėjime kariovo prieš Sisėrą. *2 Maiž. 14, 25. Joz. 10, 41, 42.

21. Upelis Kizon išpustijo juos, upelis Kedumin, upelis Kizon. Užmink, mano dušia, ant sylingųjų.

22. Tai arkliai zovada bėgo, kadangi sylingi jų raiteliai taip nuliudo.

23. Prakeikite miestą Mėros, tarė angielas Pono Dievo, prakeikite jų miesčionis, kad ne atėjo Ponui Dievui ant pagalbos, Ponui Dievui ant pagalbos, pas karžygius!

24. Peržegnota te esie tarp moterų Jaėlė, pati Ebėro Kėnyto! peržegnota ji testov tarp moterų šėtrose!

25. *Pieno ji davė jam, vandens prašančiam, ir sviesto atnešė brangiam blyude, *per. 4, 19.

26. *Ji su savo ranka nutvėrė vinį, ir su savo dešine kugį, ir perkalė Sisėro galvą, ir sutrėškė bei perskverbė jo smilkinius. *per. 4, 21.

27. Prie jos kojų jis rangės, žemyn parpuolė ir pasidėjo; jis susirietęs parpuolė prie jos kojų; kaip buvo susirietęs, taip gulėjo nužavintas.

28. Sisėro motyna žiurėdama pro langą kaukė pro narinyčią: kodėl užtrunk jo vežimas, kad ne atvažiuoja? kodėl ratai jo vežimų nepasiskubina?

29. Išmintingiausiosios tarp jo moterų atsakė, kaip ji ne paliovė dejuoti:

30. Argi jie ne surinks ir išdalys, ką sugavę? kožnam vyriškam po vieną gražią mergaitę arba po dvi į pergalėjimo dalį, o Sisėrui margus išsiutus rubus į pergalėjimo dalį, išsiutus margus rubus aplink kaklą į pergalėjimo dalį?

31. Taipu tur prapulti, Pone Dieve, visi tavo neprieteliai! ale kurie ji myl, tur buti kaip saulė užtekanti savo grožybėje. Ir pakajaus buvo žemėje *per keturisdešimtis metų. *per. 3, 11.

Perskyrimas 6.

Gidėonas į valdoną įdedamas.

Ir kaip vaikai Izraėl sunkiai susigriešijo prieš Poną Dievą, tai Ponas Dievas juos padavė po rankų Midianytų per septynis metus. *per. 3, 12 ir 4, 1 ir 8, 33 ir 10, 6.

2. O kaip Midianytų ranka persunkti buvo Izraėlitėnams, vaikai Izraėl

uolas sau kasė kalnuose ir duobėse bei volus.

3. Ir kad Izraelitėnai ką sėjo, *tai atėjo Midianytai bei Amalėkytai, ir anie iš ryto žemės prieš juos,

*5 Maiž. 28, 33. Jėz. 62, 8.

4. Ir guldėsi prieš juos, išpustydami, kas augo ant žemės, iki Gazos, ir nieko ne paliko valgio Izraelyje, nei avių, nei jaučių, nei asilų.

5. Nės jie aukštyn užėjo su savo banda ir su šėtromis, kaip *didis kok-sai pulkas žiogų, kad nei jie, nei jų verbludai suskaitomi buvo, ir užpuolė tą žemę, kad ją išpustytų. *per. 7, 12.

6. Taip Izraelitėnai labai papeikti buvo Midianytų. *Tai vaikai Izrael šaukė Dievopi.

*per. 3, 9. 15 ir 4, 3.

7. O kaip jie Dievopi šaukė Midianytų dėlei,

8. Atsiuntė jiems Ponas Dievas praraką, tas jiems tarė: taip sako Viešpats, Dievas Izrael: Aš jus išvedžiau iš Egipto ir iš anų namų šlužmos išgabenau,

9. Ir jus išgelbėjau iš rankų Egiptiečių ir iš rankų visų tų, kurie jus spaudė, ir tus išstumiau pirm jų, duodamas jums jų žemę.

10. Ir sakiau jums: Aš esmi Viešpats, jūsų Dievas, *nesibijokitės dievaičių Amorytų, kurių žemėje jus gyvenate. O jus mano žodžių ne klausėte.

*2 Kar. 17, 37. 38. Joz. 23, 7. per. 24, 14.

11. Ir angielas Pono Dievo atėjęs pasisėdo po aužuolu Oproje, tas buvo Joaso, tėvo Esrytų; ir jo sunus Gidėonas kviečius kulė spaustuvoje, kad tus šalin gabentų dėl Midianytų.

12. Tai pasirodė jam angielas Pono Dievo ir tarė jam: *Ponas Dievas t'esie su tavimi, tu karžygy kariauti žinąsis.

*Rut. 2, 4.

13. Ale Gidėonas tarė jam: mielas Viešpatie, jei Ponas Dievas su mumis, kodėlgi taip mums tikos? O kame visi jo stebuklai, kurius mūsų tėvai mums pasakojo sakydami: Ponas Dievas mus išvedė iš Egipto? Ale dabar Ponas Dievas mus prastojo ir mus padavė į Midianytų rankas.

14. O Ponas Dievas grėžėsi jopi tarydamas: *eik šioje savo macėje, tu išvalnysi Izraelį iš rankų Midianytų. Štai, aš siunčiau tavę. *1 Zom. 12, 11. Ebr. 11, 32.

15. Bet jis tarė jam: mans Viešpa-

tie, *kuomi aš Izraelį išgelbėsu? Štai, mano giminė menka yra iš Manasės, ir aš esmi mažiausias savo tėvo namuose.

*1 Kar. 20, 14.

16. Ale Ponas Dievas tarė jam: *aš busu su tavimi, kad tu Midianytus užmuši + kaip vienintelį vyrą.

*2 Maiž. 3, 12. + 4 Maiž. 14, 15.

17. O jis tarė jam: meldžiu, jei aš malonę radau po tavo akių, tai daryk man kokį ženklą, kad žinočiau, tavę esantį, kurs su manimi kalba.

18. Ne *atstok iš čia, iki pas tavę ateisu ir parnešu savo valgymo apierą, kad tą palikčiau po tavo akių. Jis tarė: aš pasiliksu, iki tau pargrįstant.

*per. 13, 15.

19. Ir Gidėonas parėjęs papiovė ožytį ir ėmė saikelį neraugintų miltų, ir įdėjo mėsą į pintinį, ir sriubą įpylė į puodą, ir išnešęs laukan pas jį po aužuolu priėjo jį.

20. Ale angielas Pono Dievo sakė jam: imk mėsą ir kas nerauginta, ir padėk ant akmens, čia esančiojo, ir išpilk sriubą. Ir jis darė taip.

21. Tai angielas Pono Dievo ištiesė lazda, rankoje esančiąją, ir su lazdos galu pakrutino mėsą ir neraugintus miltus; ir *ugnis išėjusi iš akmens sudegino mėsą ir neraugintus miltus. Ir angielas Pono Dievo atstojo iš jo akių.

*3 Maiž. 9, 24.

22. O Gidėonas matydamas, angielą Pono Dievo esantį, tarė: ak Viešpatie, Pone Dieve, argi aš taip savo akimis mačiau angielą Pono Dievo?

23. Ale Ponas Dievas tarė jam: *pakajus t'esie su tavimi! nesibijok! tu ne mirsi.

*Dan. 10, 19. Luk. 24, 36. Jon. 20, 19. 21. 26.

24. Tai Gidėonas čia jau pabudavojo altorių Ponui Dievui ir praminė jį: Viešpats pakajaus; tasai dar iki šiai dienai yra Oproje, tėvo Esrytų.

25. Ir tą pačią naktį Ponas Dievas jam sakė: imk jautuką iš jaučių savo tėvo ir kitą jautį septynergi, ir *sulaužyk altorių Baalo, tavo tėvo esantį, ir pakirsk giraitę, aplink esančiąją;

*2 Kar. 11, 18. per. 23, 12. 15.

26. Ir pabudavok Viešpačiui savo Dievui aukštai ant viršaus šios uolos altorių, ir tą pataisęs imk antrąjį jautį ir apieravok deginimo apierą su malka tos giraitės, tavęs pakirstosios.

27. Tai Gidėonas dešimt vyrų ėmė

iš savo tarnų ir darė taip, kaip Ponas Dievas jam buvo sakęs; ale jis bijojosi tai daryti dienoje dėl savo tėvo giminės ir dėl žmonių to miesto, ir darė tai naktį.

28. Taigi žmonėms ryto metą anksti kelant, štai, altorius Baalo buvo sulauštas, ir giraitė prie to iškiršta, o antrasis jautys deginimo apierai padėtas ant altoriaus, kurs buvo budavotas.

29. Ir viens antram tarė: *kas tai darė? Ir jiems tai įėskant ir klausinėjant sakoma buvo: Gidėonas, sunus Joaso, tai daręs. *per. 15, 6.

30. Tai žmonės to miesto sakė Joasui: išduok mums savo sunų; jis tur mirti, kadangi altorių Baalo suardęs ir giraitę prie to iškiršęs.

31. Ale Joasas tarė visiems čia stovintiems: argi jus dėl Baalo norite vaidytis? argi jus jį norite gelbėti? Jei kursai dėl jo susivaidys, tas šį rytą tur mirti. *Jei jisai Dievas yra, tai pats dėl savęs te provavoja, kadangi jo altorius suardytas. *1 Kar. 18, 21, 27.

32. Iš tos dienos jie jį praminė Jėrub-Baal ir tarė: Baal te provavoja patsai už save, kadangi jo altorius suardytas.

33. O kaip visi Midianytai bei Amalėkytai, ir kurie iš rytų žemės buvo į kruvą susiję ir persigavę pasiguldė pakalnėje Jesrėel.

34. *Tai Dvasė Pono Dievo Gidėoną peršvietė, ir jis liepė trubyti ant trubų, ir vadino †Abiėserį, kad jį sektų.

*per. 11, 29, 1 Nus. Kar. 13, 18, †Joz. 17, 2.

35. Ir siuntė paslus per visą Manasės žemę ir pavadino juos, kad jį taipojau sektų. Priegtam ir siuntė paslus į Asėrio, Sėbulono bei Naptalimo žemę, tie atėjo aukštyr, jam priešais.

36. Ir Gidėonas tarė Dievui: jei tu nori Izraelitėnus per mano ranką išvalnyti, kaip man kalbėjai,

37. Tai aš kailį su vilna padėsu ant šio klojimo. Jei rasa vienat bus ant kailio, ir ant visos žemės sausa, tai aš ant to numanysu, tavę išgelbėsiantį Izraelį per mano ranką, kaip tu kalbėjai.

38. Ir stojos taip. Ir kaip jis antrąjį rytą anksti atsikėlė, išspaudė jis rasą iš to kailio ir pripylė visą bliudą vandenimi.

39. Ir Gidėonas tarė Dievui: *ne papyk ant manęs savo narse, kad dar

vieną kartą kalbėsu. Dar tikt vieną noru bandyti su tuom kailiu; t'esie sausumas vienat ant to kailio, o rasa ant visos žemės. *1 Maiž. 18, 39.

40. Ir Dievas darė taip tą pačią naktį, kad sausa buvo vienat ant kailio, o rasa ant visos žemės.

Perskyrimas 7.

Gidėonas pergal Midianytus.

Tai *Jėrub-Baalas, tai esti Gidėonas, anksti pasikėlė ir visi žmonės, su juomi esantieji, ir guldėsi pas šulinį Arod, kad Midianytų abazas jam buvo į šiaurę už kalnėlio Morė pakalnėje. *per. 6, 32.

2. O Ponas Dievas tarė Gidėonui: žmonių perdaug yra, su tavimi esančių, kad aš Midianytus duočiau į jų rankas; Izraelitėnai galėtų girtis prieš mane sakdami: „mano ranka mane išgelbėjo.“

3. Taigi iššaukdink po ausių žmonių ir sakydik: „kurs bijosi ir nedrąsus yra, tas te sugrįšta ir veik tesikelie nuo kalno Gilėad!“ Tai žmonių atstojos dvidešimt ir du tukstančių, kad tikt dešimt tukstančių pasiliko. *5 Maiž. 20, 8.

4. Ir Ponas Dievas tarė Gidėonui: žmonių dar yra perdaug. Vesk juos žemyn prie vandens, čionai aš juos tau mėgysu; ir apie kurį aš tau sakysu, kad su tavimi eitų, tas tur su tavimi eiti; o apie kurį aš tau sakysu, kad ne eitų su tavimi, tas ne tur eiti.

5. Ir jis vedė žmones žemyn prie vandens. Ir Ponas Dievas tarė Gidėonui: kursai savo liežuviu vandens laks, kaip šuo laka, tą statyk skyriu; taipojau ir tą, kurs ant kelių parsiklaupia gerti.

6. Tai buvo skaitlius tųjų, kurie su burna iš rankos vandenį buvo laižę, trys šimtai vyrų; o kiti žmonės visi buvo parsiklaupę gėrę.

7. Ir Ponas Dievas tarė Gidėonui: *šimtais trimis šimtais vyrų, kurie laižę, aš jus išgelbėsu ir duosiu Midianytus į tavo rankas; ale kiti žmonės visi te eina į savo namus. *1 Zom. 14, 6, 2 Nus. Kar. 14, 11.

8. Ir jie valgį drauge ėmė žmonėms bei savo trubas. O kitus Izraelitėnus jis visus paleido, kožną į jo šėtrą. Bet jis pasidrutino su trimis šimtais vyrų. Ir abazas Midianytų žemai gulėjo po akių pakalnėje.

9. Ir Ponas Dievas tą pačią naktį tarė jam: atsikėlęs nueik į abažą; nės aš jį padaviau į tavo rankas.

10. Ale jei bijaisi žemyn eiti, tai Puras, tavo tarnas, te eit su tavimi į abažą,

11. Kad girdėtumbei, ką jie kalba; paskui su visu pulku turi nusitrauktis į abažą. Tai Gidėonas su Puru, savo tarnu, žemyn ėjo į tą vietą, kur sargai, abaže esantieji, stovėjo.

12. O Midianytai bei Amalėkytai ir visi iš ryto žemės buvo atsigulę pakalnėje, kaip *daugybė žiogų, ir jų verbludai ne buvo suskaitomi dėl daugybės, kaip žiezdros ant kranto jurių. *per. 6, 5.

13. O Gidėonui atėjus, štai, *viens antram sapną pasakojo sakydamas: štai, aš sapne mačiau, ir man rodės, buk ant anglių keptas miežių duonos kepalas ritos iki abažo Midianytų, ir kaip priėjo šėtras, stumė tas ir pardaužė jas ant žemės, apversdamas, tas viršutiniąją į apačią, kad šėtros ant žemės gulėjo. *1 Maiž. 40, 9, 16.

14. Tai antrasis atsakė: tai kit nieko niera, kaip kardas Gidėono, sunaus Joaso, Izraelitėno; Dievas padavė Midianytus į jo rankas su visu abažu.

15. Kaip Gidėonas girdėjo, tą sapną pasakojant ir jo išguldymą, meldėsi jis Pono Dievo, ir vėl pargrižęs į abažą Izraelitėnų tarė: kelkitės, nės Ponas Dievas *abažą Midianytų padavė į jūsų rankas. *Jėz. 9, 4.

16. Ir jis perdalijo tus tris šimtus vyrų į tris pulkus, ir davė kožnam trubą į jo ranką ir tuščius kragus, o žiburius tuose;

17. Ir tarė jiems: žiurėkite į manę ir darykite taip, kaip aš; ir štai, kaip aš į tą vietą, kur abažas yra, ateisu, tai kaip aš darysu, *taipo ir jus darykite. *per. 9, 48.

18. Kad aš ant trubos trubysu ir visi, su manimi esantieji, tai ir jus turite trubyti aplink visą abažą ir tarti: čionai Ponas Dievas bei Gidėonas!

19. Taipo Gidėonas ir šimtas vyrų su juomi atėjo į vietą abažo pas pirmuosius sargus, kurie antsargybės stovėjo, ir juos pabudino, ir trubijo ant trubų, ir sukulė kragus savo rankose.

20. Taipo trubijo visi trys pulkai ant trubų ir sukulė kragus. Ale jie žiburius laikė savo kairioje rankoje,

o trubas dešinioje savo rankoje, kad trubydami šaukė: čionai kardas Pono Dievo bei Gidėonas!

21. Ir kožnas stovėjo ant savo vietos aplink tą abažą. Tai visas abažas pradėjo bėgti šaukdami ir tekini bėgdami.

22. O tiems trimis šimtams vyrų ant trubų dar be trubijant, padarė Ponas Dievas, kad per visą abažą *kožno kardas prieš kits kitą buvo. Ir abažas bėgo iki į Bėt-Sitą-Zerėratą, iki rubežiaus platumo Mėola pas Tabatą. *1 Zom. 14, 20. Ps. 83, 10.

23. O vyrai Izrael iš Naptali, iš Aser, ir iš viso Manase šaukė ir gujo Midianytus.

24. Ir Gidėonas siuntė paslus ant viso kalno Epraim ir sakydino: eikšte žemyn Midianytams priešais, ir užbėgkite jiems vandenį iki Bėt-Bara bei Jordano. Tai šaukė visi iš Epraim esantieji, ir užbėgo jiems vandenį iki Bėt-Bara bei Jordano.

25. Ir sugavo du kunigaikščius Midianytų, *Orėbą bei Sėbą, ir nužudė Orėbą ant uolos Orėb, o Sėbą spaustuvoje Sėbo, ir gujo Midianytus, ir parnešė galvas Orėbo bei Sėbo pas Gidėoną anapus Jordano. *Ps. 83, 12. Jėz. 10, 26

Perskyrimas 8.

Gidėono bėda, aštrusis sudas, neprisidabojimas, vaikai ir amertis.

O vyrai iš *Epraim tarė jam: kodėl tu mums tai darei, kad mus ne vadinai, į karą eidamas prieš Midianytus? Ir vaidijos su juomi skaudžiai. *per. 12, 1.

2. Ale jis tarė jiems: ką aš dabar esmi daręs jūsų darbams lygų? ar ne viena vynšakė Epraimo geresnė yra, kaip visas vynrankius *Abiėsėrio? *per. 6, 34.

3. Dievas Midianytų kunigaikščius, Orėbą bei Sėbą, padavė į jūsų rankas, kaipgi aš tai bučiau galėjęs daryti, ką jūs darėte? O jam taipo su jais be kalbant liovėsi jų papykys.

4. O kaip Gidėonas Jordaną priėjo, jis persiyrė su tais trimis šimtais vyrų, pas jį esančiaisiais, ir jie buvo pailšę be vydami.

5. Ir jis tarė žmonėms iš *Sukot: meldžiu, duokite žmonėms, po manimi esantiems, kelis kepalus duonos, nės jie pailšę, kad aš galėčiau vyti karalius Midianytų, Sėbą bei Zalmuną. *1 Maiž. 33, 17.

6. Ale vyriausieji iš Sukot tarė: argi

kumsčios Sėbo bei Zalmuno jau yra tavo rankose, *kad mes tavo pulkui turėtumbime duonos duoti? *1 Zom. 25, 11.

7. Gidėonas tarė: gerai, kad Ponas Dievas Sėbą bei Zalmuną paduos į mano rankas, tai aš jūsų kuną erškėčiais iš pusčios ir usnimis nuplakdysu.

8. O jisai iš čia keliavo į *Pnuėl ir kalbėjo lygiai taip su jais. Bet žmonės iš Pnuėl atsakė jam lygiai taip, kaip anie iš Sukot. *1 Kar. 12, 25.

9. O jis tarė ir žmonėms iš Pnuėl: jei aš su pakajumi pargrįšu, tai aš šią koryčią sugriaušu.

10. O Sėbas bei Zalmunas buvo Karkore, ir jų abažas su jais, apie penkiolikatikstančių, kurie vieni išliko iš viso abažo tųjų iš ryto žemės, nės šimtas ir dvidešimt tukstančių buvo puolę, *kurie visi kardą ištraukti galėjo.

* 2 Zom. 24, 9.

11. Ir Gidėonas aukštyn nusitraukė keliu, kur šėtrose gyvenama, į rytus ties Noba bei Jagbėa, ir mušė tą abažą, nės abažas nieko nesibijojė.

12. Ir Sėbas bei Zalmunas bėgo, ale jis juos vijo, ir sugavo tuodu karaliu Midianytų, Sėbą bei Zalmuną, ir išgandino visą abažą.

13. Taigi Gidėonui, sunui Joaso, pargrįžus iš karo, saulei dar ne užtekėjus,

14. Sugavo jis vieną vaiką iš žmonių iš Sukot ir klausė jo; tas aprašė jam vyresniuosius iš Sukot ir jų senuosius, septynisdešimtis ir septynis vyrus.

15. Ir jis, atėjęs pas žmones iš Sukot, tarė: štai, čia yra Sėbas bei Zalmunas, kurių dėl jus manę išjuokėte tarydami: argi Sėbo bei Zalmuno kumsčios jau tavo rankose, kad mes tavo žmonėms pailsusiems duonos duotumbime?

16. Ir jis ėmęs vyriausiuosius iš miesto ir erškėčių bei usnių iš pusčios, davė tus jausti žmonėms iš Sukot;

17. Ir koryčią Pnuėl jis sugriovė ir nužavino žmones tame mieste.

18. Ir jis tarė Sėbui bei Zalmunui: kaip rodės jumdvieji anie vyrai, kurius judu nužudėta Tabore? juodu atsakė: jie buvo tau lygus, kožnas jų gražus, kaip kokio karaliaus vaikai.

19. O jis tarė: jie buvo mano broliai, mano motynos vaikai. Taip tikrai, kaip Ponas Dievas gyvas yra, jei judu

anus butumbita gyvus palikdinusiu, tai aš judu ne nužavinčiau.

20. Ir tarė savo pirmgimusiamejam sunui Jetėrui: pasikėlęs užmušk juodu! Ale tas vaikas savo kardą ne ištraukė, nės bijojos, kadangi dar jaunas vaikas buvo.

21. Ale Sėbas bei Zalmunas tarė: tu pasikėlęs žudyk mudu; nės koksai vyras, tokia ir jo syla. Taip kelėsi Gidėonas ir *užmušė Sėbą bei Zalmuną; ir ėmė saktis, ant jų verbludų kaklų esančias.

* Ps. 83, 12.

22. Tai tarė Gidėonui keli iš Izrael: buk tu viešpatimi ant mūsų, tu bei tavo sunus, ir tavo sunaus sunus, kadangi tu mus išgelbėjai iš rankų Midianytų.

23. Ale Gidėonas tarė jiems: aš ne noru viešpatimi būti ant jūsų, ir mano sunus taipojau ne bus viešpatimi ant jūsų, bet Ponas Dievas tur būti jūsų Viešpats.

24. O Gidėonas toliaus tarė jiems: vieną daiktą aš prašau iš jūsų: kožnas te duodie kaktos saktis, kurias jis kare gavęs. Nės kadangi jie Ismaelytai buvo, tai auksinas saktis ant kaktų turėjo.

25. Jie atsakė: tas mes duosime. Ir pakloję kokį rubą, kožnas užmetė ant to kaktosaktis, kurias kare buvo gavęs;

26. O tos auksinos kaktosaktys, kurių jis prašė, svėrė tukstantį ir septynis šimtus syklų aukso, dar be kitų sakčių bei lenciugėlių ir iš šarloto padarytų rubų, kuriais dėvia Midianytų karaliai, ir be kaklo raiščių jų verbludų.

27. Ir Gidėonas padarė iš to *vyskupišką sėrmėgą ir pastatė ją į savo miestą Oproje. Ir visi Izraelitėnai apsiekęsavo po to čiajau, ir stojos Gidėonui bei visai jo giminei į papiktinimu.

* per. 17, 5. † 2 Maiž. 23, 35.

28. Taip Midianytai buvo pažeminti per vaikus Izrael ir ne pakėlė daugiaus taip savo galvą, ir buvo pakajaus toje žemėje *per keturisdešimtis metų, kolei Gidėonas gyvas buvo.

* per. 5, 31 ir 3, 11.

29. O Jėrub-Baalas, sunus Joaso, nuėjęs gyveno savo namuose.

30. Ir Gidėonas turėjo *septynisdešimtis sunų, kurie visi iš jo strėnų buvo išėję, nės jis daug moterų turėjo.

* 2 Kar. 10, 1.

31. O netikroji jo pati, kurią jis Sikėme laikė, taipojau sunų jam pagimdė, tą jis praminė *Abimelėk. * per. 9, 1.

32. Ir Gidėonas, sunus Joaso, numirė, kaip gerą skaitlių metų buvo sulaukęs, ir buvo palaidotas kape savo tėvo Joaso Oproje Abiėsrų. * per. 6, 11.

33. O Gidėonui numirus, atsikreipę vaikai Izrael susikekšavo su Baalim, ir įsistatė sau *Baal-Bėritą į dievą. * per. 2, 11 ir 9, 4.

34. Ir vaikai Izrael ne atsiminė Pono Dievo savo, kurs juos buvo išgelbėjęs iš rankų visų jų neprietelių aplinkui,

35. Ir *ne išrodė mielaširdystę giminei Jėrub-Baal Gidėono, kačėig jisai visą gerą Izraelitėms buvo daręs. * per. 9, 5. 19.

Perskyrimas 9.

Abimelėkas savo brolius nužavina.

O Abimelėkas, *sunus Jėrub-Baalo, nuėjęs į Sikėmą pas brolius savo motynos, kalbėjo su jais ir su visa gimine savo motynos tėvo namų tarydamas: * per. 8, 31.

2. Meldžiu, sakykite visiems vyrams iš Sikėm be girdint: kas jums geriaus yra, ar kad septynisdešimts vyrų, visi vaikai Jėrub-Baalo, ant jūsų viešpatauja, arba kad vienas vyras ant jūsų viešpatautų? o priegtam ir minėkite, manę esantį jūsų kuno ir iš jūsų giminės.

3. Tai kalbėjo broliai jo motynos apie jį visus šitus žodžius, visiems vyrams iš Sikėm be girdint, ir jų širdis lenkėsi ant Abimelėko, nės jie dumojo: jis yra mūsų brolis.

4. Ir davė jam septynisdešimts sida-brininkų iš namų Baal-Bėrito; ir Abimelėkas samdė tais piktus ir nelabus vyrus, kurie jį sekė.

5. Ir jis į Oprą atėjęs, į savo tėvo namus, nužavino savo brolius, vaikus Jėrub-Baal, *septynisdešimt vyrų, ant vieno akmens. Ale išliko viens, Jotamas, mažiausias sunus Jėrub-Baalo, nės jis buvo paslėptas. * 2 Kar. 10, 7. 14.

6. Ir susirinko visi vyrai iš Sikėm bei visa giminė iš Milo ir nuėję Abimelėką įdėjo į karalių pas aukštąjį aną *aužuolą, Sikėme stovintį. * Joz. 24, 16. 1 Matž. 35, 4.

7. Kaip tai Jotamui buvo apsakyta, jisai nuėjęs užsistojo ant viršaus kalno Grizim, ir pakėlęs savo balsą

šaukė ir tarė jiems: klausykite manęs, jūs vyrai iš Sikėm, kad Ponas Dievas ir jūsų klausytų:

8. Medžiai nuėjo, kad karalių ant savęs įdėtų, ir tarė aliejaus medžiui: buk tu mūsų karaliumi!

9. Bet aliejaus medis atsakė jiems: ar aš savo riebumą pamesu, kurį taip dievai, kaip žmonės ant manęs giria, ir nueisu, kad aš vyriausiasis bučiau ant medžių?

10. Tai tarė medžiai pygų medžiui: eikš tu ir buk mūsų karaliumi!

11. Ale pygų medis atsakė jiems: ar aš savo saldumą ir savo skanį vaisius pamesu, ir nuėjęs vyriausiasis bučiau ant medžių?

12. Tai tarė medžiai vynmedžiui: eikš tu ir pastok mūsų karaliumi!

13. Ale vynmedis tarė jiems: ar aš savo šviežų vyną palikęs, kurs ir dievus ir žmones palinksmina, nueisu, kad vyriausiasis bučiau ant medžių?

14. Tai visimedžiai tarė *erškėčiui: eikš tu ir buk mūsų karaliumi! * 2 Kar. 14, 9.

15. O erškėtis atsakė medžiams: ar tiesa, kad manę karaliumi norite įdėti ant savęs? tai atėję pasiduokite po mano pavėsiu; jei ne, tai *ugnis te išėiti iš erškėčio ir te sudegina cėdro medžius Libanone. * Ezėk. 10, 14.

16. Jeigu dabar gerai ir vertai darėte, kad Abimelėką į karalių įdėjote, o jei gerai darėte su Jėrub-Baalu ir su visa jo gimine, o jei darėte su juomi, kaip jis apie jus užpelnęs,

17. Kad mano tėvas jūsų dėl kariau- vės ir *savo dušią lyg meste šalin metęs nuo savęs, kad jus išgelbėtų iš rankų Midianų; * per. 5, 18 ir 12, 3.

18. O jus šiandien stengiatės prieš manotėvo giminę, nužavindami jo vaikus, septynisdešimt vyrų, ant vieno akmens, ir įsidėjote sau karaliumi Abimelėką, jo sluginės sunų, ant vyrų iš Sikėm, todėl, kadangi jis jūsų brolis esti:

19. Jeigu tuomi gerai ir vertai darėte su Jėrub-Baalu ir su jo gimine šioje dienoje: tai bukite linksmi su Abimelėku, ir Abimelėkas su jumis.

20. Jei ne, tai *ugnis te išėiti iš Abimelėko ir te sudegina vyrus Sikėmo ir butą Milo, o taipojau ugnis te išėiti iš vyrų Sikėmo ir iš giminės Milo, ir te sudegina Abimelėką. * perkš. 57. Joz. 9, 18.

21. Ir Jotamas bėgte pabėgo ir nukako į Bėrą, ir gyveno čia jau dėl savo brolio Abimelėko.

22. O kaip Abimelėkas tris metus ant Izraelitėnų buvo viešpatavęs,

23. Užleido Ponas Dievas piktą norą tarp Abimelėko ir tarp vyrų iš Sikėm, nės vyrai iš Sikėm atsižadėjo Abimelėko,

24. Ir jam į akis sakė, kaip jisai septynisdešimts sunų Jėrub-Baalo buvo nužavinęs, ir jų kraujo dėlei jie kaltino *Abimelėką, jų brolių, kursai juos buvo nužavinęs; priegtam ir kaltino anus vyrus iš Sikėm, kurie ant to jam buvo pagelbėję, kad jis nužavintų savo brolius.

* Mat. 23, 35. per. 27, 15.

25. O vyrai iš Sikėm *pasteliavo slapčiai kareivių pulką ant kalnų viršų, ir sugavo visus tuo keliu jumpi linkai keliaujančius. O tai Abimelėkui buvo apsakytą.

* Joz. 8, 2.

26. Bet atėjęs Gaalas, sunus Ebed, su savo broliais ėjo į Sikėmą. O vyrai iš Sikėm ant jo pasitikėjo.

27. Ir laukan išėję į lauką nuskynė vynuoges; tas jie išspaudė ir pradėjo šokinėti, ir įję į savo dievo namus valgė bei gėrė ir keikė Abimelėkui.

28. Ir Gaalas, Ebėdo sunus, tarė: kas esti Abimelėkas? ir kas esti Sikėmas, kad mes jo padonai butumbime? Ar jis ne esti Jėrub-Baalo sunus, ir įdėjęs Sebulą, savo tarną, ant žmonių *Emoro, Sikėmo tėvo? kodėl mes jam šlužysime?

* 1 Maiž. 34, 2.

29. Dieve duok, kad žmonės būtų po mano ranka, kad aš Abimelėką pravaryčiau. Ir Abimelėkui buvo sakytą: padidink savo kareivių pulką ir išsitrauk.

30. Nės Sėbulas, vyresnysis to miesto, išgirdęs žodžius Gaalo, Ebėdo sunaus, įnirto jis savo papykyje,

31. Ir slapčiai paslus nusiuntęs pas Abimelėką jam sakydino: štai, Gaalas, Ebėdo sunus, ir jo broliai į Sikėmą atėję sujudina žmones.

32. Taigi kelkis naktį, tu ir tavo žmonės, pas tavę esantieji, ir pasteliuok *slapčiai kareivių pulką prieš juos į lauką;

* Joz. 8, 2.

33. O ryto metą saulei užtekant anksti kelkis ir užpulk miestą. Ir jei jis bei žmonės, pas jį esantieji, prieš tavę išsitrauks, tai daryk su juomi, kaip tu rasi.

34. Abimelėkas kėlėsi naktį, ir visi žmonės, pas jį esantieji, ir tykojo ant Sikėmo keturiais pulkais.

35. O Gaalas, Ebėdo sunus, išsitraukė ir stovėjo už angos pas miesto vartus. Ale Abimelėkas pasikėlė iš paslėptojo kareivių pulko su visais žmonėmis, su juomi dar skyriu esančiaisiais.

36. Taigi Gaalas, matydamas žmones, tarė Sėbului: štai, čia žmonės žemyn ateiti nuo kalno viršaus. Bet Sėbulas tarė jam: tau rodos, buk kalnų šešėliai žmonės esą.

37. Gaalas dar daugiaus kalbėdamas tarė: štai, žmonės ateiti žemyn iš vidurio žemės, ir žmonių pulkas atkeliauja ant kelio prieš žynavimo aužuolą.

38. Tai Sėbulas jam tarė: kame dabar tavo liežuvis, *sakąsis: „kas esti Abimelėkas, kad mes jam šlužytumbime?“ ar tai ne tie žmonės, kurius tu papeikei? Išsitraukęs dabar muškis su juomi!

* 1 Zom. 11, 12.

39. Gaalas išsitraukęs pirm vyrų iš Sikėm mušė su Abimelėku.

40. Ale Abimelėkas gujo jį, kad dėl jo bėgo, ir puolė daug užmuštųjų iki angos vartų.

41. Ir Abimelėkas pasiliko Arumoje. Ale Sėbulas pravarė Gaalį ir jo brolius, kad jie Sikėme ne turėjo pasilikti.

42. O ryto metą žmonės išėjo į lauką. Kaip tai Abimelėkui buvo apsakytą,

43. Surinko jis žmones, ir tus perdailijo į tris pulkus, ir vieną kareivių pulką jis *paslapčiai pasteliavo ant jų ant lauko. O matydamas žmones iš miesto išeinant, kėlėsi jis prieš juos ir užmušė juos.

* per. 20, 29.

44. Ale Abimelėkas bei pulkai, su juomi esantieji, užpuolė juos ir stovėjo pas angą miesto vartų, o du tų pulkų užpuolė visus, ant lauko esančius, ir užmušė juos.

45. Tai Abimelėkas kariavo prieš miestą per tą visą dieną, ir jį laimėjęs nužudė žmones, tame esančius, ir, išpuستیjęs miestą, druską ant tos vietos sėjo.

46. Tai girdėję visi vyrai koryčios Sikėm ėjo į pilį buto ano balvono Bėrit.

47. O kaip Abimelėkas tai girdėjo, kad visi vyrai koryčios Sikėme buvo susiėję,

48. Ėjo jisai ant kalno Zalmon su visais savo vyrais, pas jį esančiaisiais,

ir kirvį į savo rankas ėmęs nukirto šaką nuo medžių, o tą pakėlęs ir ant savo pečių uždėjęs tarė visiems žmonėms, su juomi esantiems: *ką jus matėte manę darantį, tai ir jusskubriai darykite, lygiai kaip aš. *per. 1, 17.

46. Tai nukirto visi žmonės, kožnas po šaką ir sekė Abimelėką, ir tas prie pilies pridėję ugnimi ją uždegė, kad ir visi vyrai koryčios numirė, apie tukstantis vyrų bei moterų.

50. Bet Abimelėkas nusitraukė į Tebėzą ir tą apgulęs laimėjo jį.

51. Ale viduje miesto druta buvo koryčia, ant kurios bėgo visi vyrai bei moters ir visi miesčionys to miesto, ir po savimi užrakinę užkopo ant stogo koryčios.

52. Tai Abimelėkas koryčią priėjęs kariavo prieš tą, ir artinosi prie angos koryčios, kad ją ugnimi sudegintų.

53. Ale viena moteriškė *stukį akmens iš girnų Abimelėkui ant galvos metė ir sudaužė jo kaukuolę. *2Zom. 11, 21.

54. Tai Abimelėkas greitai pavadinęs vaiką, kurs jo šarvus nešiojo, tarė jam: *ištrauk savo kardą ir žudyk manę, kad ne sakytų apie manę: moteriškė ji užmušusi. Tai jo vaikas jį perdurė, ir jis numirė. *1 Zom. 31, 4.

55. O kaip Izraelitėnai, kuriesu juomi buvo, matė, kad Abimelėkas žudytas buvo, kožnas ėjo į savo namus.

56. Taip *užmokėjo Ponas Dievas Abimelėkui tą piktenybę, kurią jis savo tėvui buvo išrodęs, kaip jis nužavino savo septynisdešimtis brolių. *per. 1, 7. Jėr. 50, 29.

57. Taipojau ir visą piktenybę vyrų iš Sikėm Ponas Dievas jiems attesėjo ant jų galvos, ir tropijo juos keikimas Jotamo, sunaus Jėrub-Baalo.

Perskyrimas 10.

Izraelitėnai svetimų dievų dėlei sunkiai prispaudžiami.

Po Abimelėko pasikėlė Izraelitėnus gelbėti Tola, vyras iš giminės Izašar, sunus Pua, sunaus Dodo. Ir jis gyveno Samire ant kalno Epraim,

2. Ir valdė Izraelitėnus per dvidešimt ir tris metus, ir numiręs buvo palaidotas Samire.

3. Po jo kėlėsi *Jairas, Gilėadytas, tas valdė Izraelitėnus dvidešimt ir du metu; *4 Maiž. 32, 41.

4. Ir turėjo trisdešimtis sūnų, ant trisdešimtis *asilaičių jojančių, ir trisdešimtis miestelių, kuriuos kiems Jair vadindavo iki šiai dienai, ir jie yra žemėje Gilėad. *per. 12, 14.

5. O Jairas numiręs buvo palaidotas Kamone.

6. Ale vaikai Izrael *toliaus sunkiai susigriešijo prieš Poną Dievą ir šlužijo †Baalim bei Astarot ir balvonams Syrios, ir balvonams Zidono, ir balvonams Moabo, ir balvonams vaikų Amon, ir balvonams Pylistėnų, ir prastoję Poną Dievą ne šlužijo jamui. *per. 3, 12 ir 4, 1. †per. 2, 13.

7. Tai *papyko narsas Pono Dievo ant Izraelitėnų ir padavė juos į rankas Pylistėnų bei vaikų Amon. *per. 2, 14 ir 3, 8.

8. Ir jie sumynė bei sumušė vaikus Izrael, tą metą pradėję mažne per aštuoniolika metų, butent visus vaikus Izrael anapus Jordano žemėje Amorytų, kuri Gilėade yra.

9. Priegtam vaikai Amon persiyrė per Jordaną kariavo prieš Judą, ir prieš Benjaminą, ir prieš giminę Epraim taip, kad Izraelitėnai didžioje bėdoje buvo.

10. Tai *šaukė vaikai Izrael Dievopitarydami: mes prieš tavę susigriešijome, nės mes prastojome savo Dievą ir šlužijome Baalim. *per. 3, 9. 15 ir 4, 3.

11. Ale Ponas Dievas tarė Izraelitėnams: ar ne prispaudė jus ir Egypcionai, ir Amorytai, ir Amonytai, ir Pylistėnai,

12. Ir Zidonytai, ir Amalėkytai, ir Maonytai, o aš jus išgelbėjau iš jų rankų, kaip jus manėsi šaukėte?

13. O tačiaus *manę prastojote ir kitiems dievams šlužijote, todėl aš jus daugiaus ne gelbėsu. *per. 2, 13. 5 Maiž. 32, 16.

14. Nuėję prašykitės pagalbos iš tų dievų, kuriuos sau išsirinkote; tie dabar jus *te išgelbtį čese jūsų bėdos. *5 Maiž. 32, 37, 38. Jėr. 2, 28.

15. Ale vaikai Izrael atsakė Ponui Dievui: mes susigriešijome, tu su mumis daryk, kaip tau mėgsta; ale tiktai išgelbėk mus šiame čese.

16. Ale jie *šalin metę nuo savęs svetimuosius dievus pasikloniojo Ponui Dievui. Ir jis †pasigailėjo matydamas Izraelitėnus taip slogintus. *1 Maiž. 35, 2. †Vaid. 2, 18.

17. O vaikai Amon šukavo ir gul-

dėsi Gilėade; ale vaikai Izrael susirinkę guldėsi Mizpoje.

18. Ir vyresnieji žmonių iš Gilėad tarė tarp savęs: kurs pradės kariauti prieš vaikus Amon, tasai bus *vyriausiasis ant visų Gilėade gyvenančiųjų.

* per. 11, 6. 8. 9.

Perskyrimas 11.

Jėpto pergalėjimas ir pažadėjimas.

Jėptas, Gilėadytas, karžygys buvo, kariauti mokąs, ale iškekšinis. O Gilėadui Jėptas buvo gimęs.

2. O kaip Gilėado pati jam vaikų pagimdė, irtos moteriškės vaikai užaugo, išstumė jie Jėptą, sakydami jam: tu ne *gausi dalies mūsų tėvo namuose, nės tu esi kitos moters sunus. * 1 Maiž. 21, 10.

3. Tai jis bėgo dėl savo brolių ir gyveno žemėje Tob. Ir *susirinko pas jį nelabi žmonės ir išsitraukė su juomi.

* per. 4, 9. 1 Zom. 22, 2.

4. Ir paskui po kelių čėsų kariavo vaikai Amon su Izraelitėnais.

5. Taip o kariaujant vaikams Amon su Izraelitėnais, vyresnieji iš Gilėad nuėjo, kad Jėptą sugrąžintų iš žemės Tob,

6. Ir tarė jam: eikš ir buk mūsų vyresnysis, kad kariautumbime prieš vaikus Amon.

7. Ale Jėptas atsakė vyresniams iš Gilėad: ar ne jus tie este, kurie manęs *nekenčiate ir kurie manę išstumėte iš mano tėvo namų? O dabar atėinate pas manę, kadangi bėdoje esate?

* 1 Maiž. 26, 27.

8. Vyresnieji iš Gilėad atsakė Jėptui: todėl mes dabar vėl pareiname pas tavę, kad su mumis keliautumbė ir mums gelbėtumbė kariauti prieš vaikus Amon, ir kad butumbė mūsų *vyresnysis ant visų Gilėade gyvenančiųjų.

* per. 10, 18.

9. Jėptas atsakė vyresniams iš Gilėad: kad jus manę sugrąžysite kariauti prieš vaikus Amon, o Ponas Dievas tus man paduos, argi aš tad busu jūsų vyresnysis?

10. Vyresnieji iš Gilėad tarė Jėptui: Ponas Dievas t' esie klausytoju tarp mūsų, jei mes ne darysime, kaip tu esi sakęs.

11. Taip o nuėjo *Jėptas su vyresniaisiais iš Gilėad, ir žmonės įdėjo jį į valdoną ir vyresnįjį ant savęs. Ir Jėptas tai vislab kalbėjo po akių Pono Dievo Mizpoje.

* per. 12, 7.

12. Tai Jėptas nusiuntė paslus pas karalių vaikų Amon ir jam sakydino: *ką tu darbo turi su manimi, kad ateini pas manę kariauti prieš mano žemę?

* 2 Zom. 16, 10. per. 19, 22.

13. Karalius vaikų Amon atsakė paslams Jėpto: todėl, kad Izraelitėnai man atėmė mano žemę, kaip jie iš Egipto išsitraukė, pradėjus iš *Arnon iki Jaboko ir iki Jordano. Taigi man tą atduok su geru. * 4 Maiž. 21, 24.

14. O Jėptas dar kitus paslus nusiuntė pas karalių vaikų Amon;

15. Tie tarė jamui: taip sako Jėptas: Izrael ne atėmė nei jokį lauką, nei Moabytams, nei vaikams Amon.

16. Nės kaip jie iš Egipto išsitraukė, keliavo Izraelitėnai per pusčią iki švendrų jurių ir nukako į Kadėsą,

17. Ir *nusiuntė paslus pas karalių Edomytų tarydami: leisk mus perkeliauti per tavo žemę. Ale Edomytų karalius jų ne klausė. Taipiau ir nusiuntė pas Moabytų karalių, tas taipiau ne norėjo. Taip o Izraelitėnai pasiliko Kadėse;

* 4 Maiž. 20, 14.

18. Ir aplink vaikščiojo pusčioje keliaudami aplink Edomytų bei Moabytų žemę ir priėjo iš saulės užtekėjimo pas Moabytų žemę, ir guldėsi anapus Arnon, ir ne perėjo per rubežių Moabytų; nės Arnonas yra Moabytų rubežius.

19. Ir *Izraelitėnai siuntė paslus iki Siono, Amorytų karaliaus, Esbone gyvenančiojo, ir jam sakydino: pavelyk mums per tavo žemę keliauti iki į savo vietą. * 5 Maiž. 2, 26. 4 Maiž. 21, 21.

20. Ale Sionas ne pavelijo Izraelitėnams, kad jie per jo rubežius keliautų, bet sujėškojęs visus savo žmones guldėsi Jazoje ir kariavo su Izraelitėnais.

21. Ale Viešpats, Dievas Izraelio, padavė Sioną su visais jo žmonėmis į rankas Izraelitėnų, kad jie juos parmušė. Taip o įgavo Izraelitėnai visą žemę Amorytų, toje žemėje gyvenančiųjų.

22. Ir įgavo visus rubežius Amorytų, pradėję nuo Arnon iki Jaboko ir nuo pusčios iki Jordano.

23. Taipogi Viešpats, Dievas Izraelio, pravarė Amorytus pirm savo žmonių Izrael, o tu juos nori pasisavinti?

24. Tau reiktų tų žemę pasisavinti, kurių tavo dievas *Kamos pravarė, ir mums duoti pasisavintinai visus.

kurius Viešpats, mūsų Dievas, pirm mūsų pravareš.

* 4 Maiž. 21, 29. 1 Kar. 11, 7. 33. 2 Kar. 23, 13.

25. Argi misliji, kad tu geresnę provą turi, ne *kaip Balakas, sunus Ziporo, Moabytų karalius? argi ir jisai ben koki kartą provavojęs, arba kariavęs prieš Izraelį;

* 4 Maiž. 22, 2,

26. Kačėig Izraelitėnai dabar jau per tris šimtus metų gyvenę Esbone ir jo miesteliuose, ir visuose miestuose, pas Arnon esančiuose. Kodėl jus tą žemę ne išvalnijote tą kartą?

27. Aš tau nieku ne nusidėjau, o tu taip piktai man darai, kad prieš mane kariauji. *Pone Dieve, tu šiandien provą daryk Izraelitėnams bei vaikams Amon.

* 1 Maiž. 31, 53. 1 Zom. 24, 16.

28. Ale karalius vaikų Amon ne klausė žodžių Jėpto, kurius jam sakydino.

29. Tai *Dvasė Dievo apėmė Jėptą, ir jis perkeliavo Gilėad bei Manasę ir Mizpę, Gilėade esančiąją, ir iš Mizpės, Gilėade esančiosios, keliavo ant vaikų Amon.

* per. 6, 34.

30. Ir Jėptas žadėjo Ponui Dievui pažadą tarydamas: jei tu vaikus Amon man paduosi į mano rankas,

31. Kas iš mano vartų laukan eis man priešais, kad aš su pakajumi pagrįšu nuo vaikų Amon, tai aš Ponui Dievui paduosu, ir tai aš į deginimo apierą apieravosu.

32. Taipo Jėptas nukeliavo į vaikus Amon, prieš juos kariauti. Ir Ponas Dievas padavė juos į jo rankas.

33. Ir jis mušė juos, nuo Aroër pradėdamas iki ateinant į Minitą, dvidešimt miestus, ir iki eilės vynkalnių, *labai didį mušį. Ir taipo pažeminti buvo vaikai Amon per vaikus Izrael.

* 1 Zom. 23, 5.

34. O Jėptui į Mizpą parėjus į savo namus, štai, jo duktė laukan iš-eiti jam priešais su variniomis bubnomis ir su dainomis; o ji vienintėlė buvo duktė, ir jis ne turėjo kito kokio nei sunaus, nei dukters.

35. Ir ją pamatęs įplėšė jis savo rubus tarydamas: ak, mano duktė, kaipo tu mane prilenki ir smutną darai! nės aš savo burną atvėriau prieš Poną Dievą *ir ne galiu tai atgręšti.

* 3 Maiž. 37, 29.

36. O ji atsakė: mielas tėve, kad tu savo burną atvėrei prieš Poną

Dievą, tai daryk man pagal tai, ką tu kalbėjęs esi, kadangi Ponas Dievas tau davė pergalėti tavo neprietelius, vaikus Amon.

37. Ir ji sakė savo tėvui: pavelyk man tai, ir leisk manę du mėnesiu iš čia šalin eiti ant kalnų, kad savo mergystę apverkčiau su savo draugėmis.

38. Jis tarė: „eik!“ ir leido ją du mėnesiu eiti. Tai ji nuėjusi su savo draugėmis apverkė savo mergystę su savo draugėmis ant kalnų.

39. Ir po dviejų mėnesių ji vėl pagrįžo pas savo tėvą. Ir jis darė jai pagal savo pažadą; ir ji niekados nei jokio vyro ne buvo jutusi. Iš to radosi paprotys Izraėlyje,

40. Kad Izraelitėnų mergos kas metą nueiti apraudoti dukterį Jėpto, Gilėadyto, kas metą ketures dienas.

Perskyrimas 12.

Epraimytai užmušami.

O tie iš *Epraim šaukdami į šiaurę ėjo ir tarė Jėptui: kodėl tu ėjai į kovą prieš vaikus Amon ir mus ne vadinai, kad su tavimi butumbime ėję? Mes ir tavo namus ir tavę ug-nimi sudegysime.

* per. 8, 1.

2. Jėptas atsakė jiems: aš bei mano žmonės didį reikalą turėjome su vaikais Amon, o aš jums prisaukiau, ale jus ne gelbėjote manę iš anų rankų.

3. Taigi matydamas, jus ne norint gelbėti, aš *savo dušią už menką laikiau ir nusitraukiau prieš vaikus Amon, ir Ponas Dievas davė juos į mano rankas. Kodėlgi dabar ateinate pas manę aukštyn, prieš manę kariauti? *per. 5, 18 ir 9, 17.

4. Ir Jėptas suvadino visus vyrus iš Gilėad ir kariavo prieš Epraim. Ir vyrai iš Gilėad mušė Epraimytus todėl, kad sakė: juk jus Gilėadytai este tarp Epraim bei Manasę, kaip kurie bėga iš Epraim.

5. O Gilėadytai įgavo pervazą Jordano už Epraim; taigi kad bėgantieji iš Epraim sakė: leisk manę per pervazą, tai vyrai iš Gilėad atsakė jam: ar tu esi Epraimytas? o kad jis atsakė: ne,

6. Tai jie liepė jį sakyti: Šibolėt; tai jis sakė „Šibolėt,“ ir ne galėjo gerai iš-tarti. Tai jie jį sugavę parmušė pas pervazą Jordano; kad tame čese iš Epraim puolė keturisdešimt ir du tuk-standčių.

7. * O Jėptas valdė Izraėlį šešis metus. Ir Jėptas Gilėadytas numirė ir buvo palaidotas miestuose Gilėad.

* 1 Zom. 12, 11.

8. Po šio valdė Izraėlį Ebzanas iš Bėtlėem.

9. Tas turėjo trisdešimt sunų, o trisdešimts dukterų ištekdino; ir trisdešimts marčių jis iš svetimų nupiršo savo sunums; ir valdė Izraėlį septynis metus.

10. Ir numiręs buvo palaidotas Bėtlėeme.

11. Po šio Izraėlį valdė Elonas Sėbulonytas, ir valdė Izraėlį dešimt metų.

12. Ir numiręs buvo palaidotas pakalnėje Ajalon, žemėje Sėbulon.

13. Po šio valdė Izraėlį Abdonas, sunus Ilėlio, Pirėatoniškis.

14. Tas turėjo * keturisdešimt sunų ir trisdešimt sunų-sunų, kurie ant septynisdešimt asilaičių jodavo. Ir valdė Izraėlį aštuonis metus. * per. 10, 4.

15. Ir numirė ir buvo palaidotas Pirėatone, žemėje Epraim, ant kalno Amalėkytų.

Perskyrimas 13.

Simsono prasidėjimas savo motynos žyvate; jo užgimimas.

Ir vaikai Izraėl * dartoliaus sunkiai susigriešijo Ponui Dievui, ir Ponas Dievas juos padavė į rankas Pylistėnų per keturisdešimt metus. * per. 3, 12 ir 8, 33 ir 10, 6.

2. O buvo koksai vyras Zarėjoje iš nekurios giminės Danytų, vardu Manoas; ir jo pati buvo nevaisinga, nieko ne pagimdyma.

3. Ir angelas Pono Dievo pasirodė tai moteriškai, tarydamas jai: štai tu esi nevaisinga ir nieko ne pagimdai, ale * tu nėščia pastosi ir sunų pagimdysi. * Luk 1, 31.

4. Taigi saugokis, idant * vyno arba kokio druto gėrimo ne gertumbei ir nieko, kas † nečysta, ne valgytumbei.

* 4 Maiž. 6, 3. † 3 Maiž. 11, 43.

5. Nės tu * nėščia pastosi ir sunų pagimdysi, to galva † barzdskučiu ne turės buti nuskusta; nėra tas vaikas bus Dievui žadėtas tuojau tikt užgimęs; ir jis pradės Izraėlį išgelbėti iš Pylistėnų rankų. * 1 Maiž. 16, 11. † 4 Maiž. 6, 5. 1 Zom. 1, 11.

6. Tai ta moteriškė atėjusi apsakė tai savo vyrui tarydama: atėjo koksai Dievo vyras pas manę, ir jo veidas

buvo matyti kaip angielo Dievo, * didei šlovingas, ir aš jo ne klausiau, iš kur (jisai esąs), arba kur jis keliaujas; ir jis nei sakė man, kuo vardu jisai esąs.

* Luk. 1, 12.

7. Ale jis tarė man: štai, tu nėščia pastosi ir pagimdysi sunų; taigi ne gerk nei vyno, nei druto gėrimo ir ne valgyk, kas nečysta; nėra vaikelis bus Dievui žadėtas tuojau tikt užgimęs iki numirsiąs.

8. Tai meldė Manoas Pono Dievo tarydamas: mielas Pone Dieve, leisk tą Dievo vyrą vėl pas mudu ateiti, kurį tu atsiuntei, kad jisai mudu mokintų, ką mudu turiva daryti su tuomi vaiku, kurs užgimsias.

9. Ir Dievas išklausė balsą Manoo. Ir angelas Dievo vėl atėjo pas tą moteriškę; ale ji sėdėjo ant lauko, o jos vyras Manoas ne buvo prie jos.

10. Tai ji skubriai nubėgusi apsakė tai savo vyrui sakydama: štai, tas vyras man pasirodė, kurs šiandien pas manę buvo.

11. Manoas pasikėlęs sekė savo pačią ir priėjęs prie to vyro, sakė jam: ar tu esi tasai vyras, kursai su mano moterimi kalbėjęs? jis atsakė: aš esmi.

12. Ir Manoas tarė: taigi kada stosis, ką tu kalbėjai? koksai bus to vaiko budas ir veikalas?

13. Angelas Pono Dievo atsakė Maonui: jis tur saugotis nuo viso to, ką aš tavo pačiai sakiau:

14. Jis ne tur valgyti, * kas ant vynmedžio auga, ir ne tur nei vyno, nei druto gėrimo gerti ir ne valgyti, kas nečysta; vislab, ką tau liepia, jis tur pilnavoti. * 4 Maiž. 6, 3. Luk. 1, 15.

15. Manoas tarė angelui Pono Dievo: meldžiu, * pakentėk, mudu tau ožytį pakepsiva. * per. 6, 18

16. Ale angelas Pono Dievo atsakė Maonui: kad tu ir norėtumbei manę silyti, tai aš tačiau ne valgysu tavo valgio. Ale jei nori Ponui Dievui deginimo apierą duoti, tai gali tą apieravoti. Nės Manoas ne žinojo, jį angelą Pono Dievo esantį.

17. Ir Manoas tarė angelui Pono Dievo: * kuo vardu tu? kad tavę galėtumbiva garbinti, kad tai nusiduos, ką tu kalbėjai. * 1 Maiž. 32, 29.

18. Ale angelas Pono Dievo tarė

jam: kodėl tu klausi mano vardo?
juk tasai *dyvnas. *Jėz. 9, 6.

19. Tai Manoas ožytį ėmė bei valgyimo apierą ir apieravojo tai ant nekurios uolos Ponui Dievui; ir jis (angielas) darė tai dyvnai. O Manoas bei jo pati žiurėjo ant to.

20. Ir kaip liepsna aukštyn kėlės nuo altoriaus dangun, angelas Pono Dievo aukštyn lėkė liepsnoje altoriaus. Tai pamatęs Manoas ir jo pati, puolė juodu ant žemės ant savo veido.

21. Ir angelas Pono Dievo ne pasirodė daugiaus nei Manoui, nei jo pačiai. Tai išpažino Manoas, angielą Pono Dievo buvusį.

22. Ir tarė savo pačiai: mudu turiva *numirti, kadangi Dievą matėva.

*per. 6, 22. 23. 2 Maiž. 19, 21.

23. Ale jo pati atsakė jam: kad Ponas Dievas norėtų mudu žavinti, tai jis deginimo bei valgyimo apierą ne būtų priėmęs iš mudviejų rankų ir ne būtų mumdvieim tai vislab išrodęs, neigi tai būtų davęs mumdvieim girdėti, kaip dabar nusidavė.

24. Ir ta moteriškė pagimdė sunų ir praminė jį Simsonu. O tasai vaikas augo, ir Ponas Dievas žegnojo jį.

25. Ir *Dvasė Dievo pradėjo jį raginti abažė Danytų tarp Žarėa ir tarp Estaol.

*Mat. 4, 1. Luk. 4, 1.

Perskyrimas 14.

Simsonas elgiasi kaip tikras karžygys; svotbą kelia ir mįslę užduoda.

Simsonas, žemyn nuėjęs į Timnatus, pamatė kokią mergą Timnatuose tarp dukterų Pylistėnų.

2. Ir vėl pargrįžęs apsakė tai savo tėvui bei savo motynai sakydamas: aš pamačiau kokią mergą Timnatuose tarp dukterų Pylistėnų; *duokita man tą per pačią.

*1 Maiž. 34, 4.

3. Jo tėvas ir jo motyna atsakė jam: argi jau nerandi pačios tarp dukterų savo brolių ir tarp visų savo žmonių, kad tu nori nueiti ir pačią vesti *iš Pylistėnų, kurie ne apipiaustyti? Simsonas tarė savo tėvui: pavelyk man ją vesti, nės ji patinka mano akims. *2 Maiž. 34, 16.

4. O jo tėvas bei motyna ne žinojo, kad tai stojos nuo Pono Dievo, nės jis priežasties jėškojo ant Pylistėnų. O Pylistėnai tuočės ponavojo ant Izraelitėnų.

5. Taip o Simsonas žemyn ėjo su

savo tėvu ir su savo motyna į Timnatus. Ir kaip jie priėjo vynkalnius Timnatų, štai jaunas liutas rėkdamas jam priešais ėjo.

6. Ir *Dvasė Dievo apėmė jį, ir jis suplėšė jį, kaip ožytis suplėšamas; o tačiau nieko ne turėjo savo rankoje. Ir ne apsakė tai nei tėvui, nei motynai, ką jis buvo daręs. *per. 6, 43 ir 15, 14.

7. O kaip žemyn nuėjo, kalbėjo jis su ta merga, ir ji patiko Simsonui jo akyse.

8. Ir po keletos dienų jis vėl pargrįžo, kad ją vestų, ir ėjo iš kelio, kad stervą liuto apžvalgytų. Štai, bičių spiečius buvo stervoje liuto ir medus.

9. Ir jis ėmė tai į savo rankas ir valgė to pakeleję, ir ėjęs pas savo tėvą bei motyną davė jiemdviem, kad ir juodu valgytų. Ale jis nesakė jiemdviem, kad medų iš liuto stervos buvo išėmęs.

10. Ir jo tėvui žemyn ėjęs prie tos mergos, Simsonas čionai svotbą kėlė, kaip jaunikaičiai liubija.

11. Ir jį pamatę davė jam trisdešimt draugų, kad prie jo būtų.

12. Ale Simsonas tarė jiems: aš jums mįslę duosiu atmįti; jei tą atmįsite ir tropysite per šias septynes svotbos dienas, tai aš jums duosiu trisdešimt marškinių ir trisdešimt *sermėgų šventomis dienomis dėviamųjų.

*2 Kar. 5, 22. 1 Maiž. 45, 22.

13. O jei jus tą ne galėsite atmįti, tai jus man duosite trisdešimt marškinių ir trisdešimt sermėgų šventomis dienomis dėviamųjų. Ir jie tarė jam: pasakok mums savo mįslę, kad tą girdėtumbime.

14. Jis tarė jiems: valgis išėjo iš rijuoklio, o saldumas iš drutojo. Ir jie į tris dienas tą mįslę ne galėjo atmįti.

15. Sekmąją dieną jie tarė Simsono pačiai: perkalbėk savo vyrą, kad jis mums sakytų tą mįslę; jei ne, tai mes tavę ir tavo tėvo namus ugnimi sudegįsime. Ar jus čion mus pakvietėte, kad mus ubagais darytumbite, ar ne?

16. Tai Simsono pati verkė po jo akių tarydama: tu manęs neapkenti ir manęs ne myli. Tu vaikams mano žmonių mįslę uždavei mįti, o tą man ne išguldei. O jis tarė jai: štai, aš tai nei savo tėvui, nei motynai ne apsakiau, argi tau sakyčiau?

17. Ir ji verkė per tas septynes dienas po jo akių, kolei svotbą kėlė; ale sek-mąją dieną jis pasakė jai, nėra ji jam *pakajaus ne davė. Ir ji išguldė tą mįslę vaikams savo žmonių. *per. 16, 16, 17.

18. Tai vyrai to miesto tarė jam sek-moje dienoje, saulei dar ne nusileidus: kas butų saldesnis už medų? kas yra drutesnis už liutą? Ale jis atsakė jiems: jei jus ne butumbite mano te-lyčia arę, tai mano mįslę ne butum-bite atminę.

19. Ir Dievo Dvasė apėmė jį, ir jis nuėjo į Askloną ir užmušęs trisdešimt vyrų iš jų, atėmė jiems jų rubus, ir davė sėmėgas šventomis dienomis dėviamasias tiems, kurie tą mįslę bu-vo atminę. Ir papykęs savo keršte aukštyn ėjo į savo tėvo namus.

20. Ale Simsono pati buvo duota *vienam jo draugų, kurs jam priklausė.

*per. 15, 2.

Perskyrimas 15.

Simsonas Pylistėnams iškados daro lapėmis bei asilo pažandkauliu.

O nusidavė po keletos dienų apiekvie-čių dagą, kad Simsonas savo pačią atlankęs jai parnešė ožytį. Ir kaip jis dumojo: „aš eisu į kamara pas savo pačią,“ jos tėvas ne norėjo jį įleisti,

2. Ir tarė: aš dumojau, kad tu jos ne-apkenti, ir daviau ją *tavo prieteliui; ale ji tur mažesnę seserį, ta gražesnė yra, kaip ši; ta t'ėsie tavo už šią. *per. 14, 20.

3. Tai tarė jiems Simsonas: aš dabar ben vieną kartą skundą gavau prieš Pylistėnus; aš jums iškados darysu.

4. Ir Simsonas nuėjęs sugavo tris šimtus lapių, ir ėmęs žiburius su-keitė uodegą su uodega, ir pakišo vieną žiburį tarp dviejų uodegų;

5. Ir uždegęs tas ugnimi paleido į rugius Pylistėnų, ir taipio uždegė pėdus ir dar ne piautuosius rugius ir vynkalnius ir aliejaus medžius.

6. Tai sakė Pylistėnai: *kas tai pa-darė? Tai atsakyta buvo: Simsonas, Timnatiškio žentas, todėl, kad šis jam jo pačią atėmęs ir jo prieteliui davęs. Tai Pylistėnai susiėjo tenai ir ugnimi sudegino ir ją ir jos tėvą. *per. 6, 29.

7. O Simsonas tarė jiems: kažėig jus tai ir darėte, tai tačiau aš pats ant jūsų noru pasitiešyti, o paskui paliauti.

8. Ir jis mušė juos skaudžiai ir ant

pečių ir ant rietų. Ir žemyn nuėjęs gyveno akmens uoloje Etame.

9. Tai Pylistėnai užsitraukę aukštyn apgulė Judą ir guldėsi Lekyje.

10. Ale tie iš Juda tarė: kodėl jus prieš mus užsitraukėte? Jie atsakė: mes parėjome, kad Simsoną suriš-tumbime ir kad jam darytumbime, kaip jis mums daręs.

11. Tai nukeliavo trys tukstančiai vyrų iš Juda į akmens uolą Etame ir tarė Simsonui: argi nežinai, kad Py-listėnai ant mūsų ponavoja? *kodėlgi tai mums padarei? Jis atsakė jiems: kaip jie man darė, taip aš jiems vėl dariau.

*1 Maiž. 20, 9.

12. Jie tarė jam: mes žemyn parė-jome, kad tavę suriš-tumbime ir į Pylistėnų rankas duotumbime. Sim-sonas atsakė jiems: taigi prisiekite man, kad man ne norite užginti.

13. Jie atsakė jamui: mes tau nieko ne užgysime, bet tikt norime tavę su-rišti ir į jų rankas paduoti, ir ne norime tavę užmušti. Ir jie surišo jį su dviem naujom virvėm ir išvedė jį iš uolos.

14. Ir jam nukakus iki į Lekį, šukavo Pylistėnai jam į akis. Ale Dvasė Pono Dievo apėmė jį, ir virvės ant jo ran-kų pastojo kaip siulai, ugnimi apsvi-linti, kad virvės ant jo rankų sutirpo.

15. Ir jis rado apipuvusį *asilo pa-žandkaulį; tai ištiesęs savo ranką ėmė tą ir užmušė tuomi tukstantį vyrų.

*Ebr.: šviežų.

16. Ir Simsonas tarė: čia jie gul kruvomis; asilo pažandkauliu aš už-mušiau tukstantį vyrų.

17. Ir tai iškaltėjęs numetė pažand-kaulį iš savo rankos ir praminė tą vie-tą Ramat-Leki. (T. e.: pažandkaulio-kalva.)

18. O kaip labai troško, meldėsi jis Pono Dievo, tarydamas: tu tokia didelę pagalbą davei per ranką savo tarno, o dabar aš trokšte turu nutrokšti ir į ran-kas įkliuti *neappiaustytyjų. *1 Zom. 31, 4.

19. Tai perskeldė Ponas Dievas pa-skutiniųjų dantų vieną iš pažandkau-lio, kad vanduo iš to ištekojo. Ir jam gėrus, *jo dvasė atsigavo, ir jis vėl buvo atgaivintas. Todėl vadinamas jis dar šiandien šulinys meldžiančiojo, kurs iš pažandkaulio rados. *1 Zom. 30, 12.

20. Ir jis *valdė Izraėlitėnus čėse Pylistėnų dvidešimt metų. *per. 16, 31.

Perskyrimas 16.

Simsono susigriešijimas, bėda ir paskutinyasis pasigiežimas.

Simsonas nuėjo į *Gazą ir matė čionai kekšę ir sugulėjo su ja. *Joz. 15, 47.

2. *Tai Gazytams buvo apsakytas: Simsonas įjėjęs! Ir jie apgulė jį ir tykojo ant jo per visą naktį miesto varuose, ir per visą naktį jie tylus buvo ir tarė: palauk, rytoj, kad prašvis, mes jį nužavysime. *1 Zom. 23, 7.

3. Ale Simsonas gulėjo iki nakties gudumo. Tai pasikėlęs nakties gudume nutvėrė abejas duris miesto vartų draug su abejais stulpais ir iškėlė tuodu draug su užkaiščiais, ir tuodu uždėjęs ant savo pečių nešė aukštyn ant viršaus kalno, šiaupus Ebron esančiojo.

4. Paskui jis pradėjo mylėti moteriškę pas upelį Sorėk, Delila vadinamą.

5. Pas tą Pylistėnų kunigaikščiai aukštyn ėję tarė jai: *perkalbėk jį ir žiurėk, kame jis tą didelę sylą tur ir kuomi mes jį galime pergalėti, kad jį surišę perveiktumbime; tai mes tau duosime kožnas po tukstantį ir šimtą sidabrininkų. *per. 14, 15.

6. Ir Delila tarė Simsonui: meldžiu, sakyk man, kame tu tą didelę sylą turi ir kuomi tavę reiktų surišti, kad tavę pergalėtų?

7. Simsonas atsakė jai: kad manę surištų septyniomis virvėmis iš šviežių lunkų, kurios dar ne padžiuvusios, tai aš silpnas pastojęs bučiau, kaip kitsai žmogus.

8. Tai Pylistėnų kunigaikščiai parnešė pas ją septynes virves iš šviežių lunkų, kurios dar ne buvo padžiuvusios, ir jį tomis jį surišo.

9. (Bet jie tykojo ant jo prie jos kamaroje.) O jį tarė jiems: Pylistėnai, nutverkite Simsoną! Ale jisai *pertraukė virves, kaip linų siulai sutruksta, kad prie ugnies laikomi, ir ne buvo žinoma, koku būdu jis tokią didelę sylą turėjo. *per. 15, 14.

10. Tai atsakė Delila Simsonui: štai, tu manę viliojai ir man pamelavai. Taigi dabar man sakyk, kuomi tavę rišti galėtų?

11. Jis atsakė jai: kad manę surištų naujomis virvėmis, kuriomis dar nei jokią darbą ne dirbo, tai aš silpnas bučiau, kaip kitsai žmogus.

12. Tai ėmė Delila naujas virves ir

tomis jį surišusi tarė: Pylistėnai, nutverkite Simsoną! (ale jie tykojo ant jo kamaroje,) ir jis pertraukė jas ant savo rankų, kaip kokį siulą.

13. Ale Delila tarė jam: jau vėl manę viliojai ir manę prigavai: meldžiu, sakyk man, kuomi tavę galėtų rišti? Jis atsakė jai: kad tu septynes kasas mano galvos supintumbei su kaspinu ir tas prikaltumbei su vinimi.

14. Ir jį tarė jiems: Pylistėnai, nutverkite Simsoną! Ale jis iš miego pabudęs ištraukė supintuosius plaukus draug su vinimi ir su kaspinu.

15. Tai jį tarė jam: kaip tu gali sakyti, kad manę myli, o tačiau tavo širdis niera su manimi? Tris kartus tu manę viliojai, man ne sakydamas, iš ko tu tokią didelę sylą turi.

16. O kaip jį kas dieną jį *ragino tais žodžiais ir jį nuvargino, tai jo dušia apalpo, kad vos gyvas pasiliko. *per. 14, 17.

17. Ir jis sakė jai vislab, ką savo širdyje žinojo, tarydamas: dar niekas nei vienas barzdsutis ne skutęs mano galvą, nės aš Dievui žadėtas esmi tuojau tikt užgimęs. Kad manę nuskustumbei, tai mano syla nuo manęs atstotų, kad taip silpnas pastočiau, kaip visi kiti žmonės.

18. Taigi Delila matydama, kad jis jai vislab buvo sakęs, ką širdyje žinojo, tai jį nusiuntusi davė parvadėti Pylistėnų kunigaikščius ir sakydino jiems: dar vieną kartą ateikite, nės jis man išsisakė visą savo širdį. Tai parėję pas ją Pylistėnų kunigaikščiai parnešė pinigų drauge savo rankoje.

19. Ir jį davė jį užmigti jos prieglobstyje ir pavadino vieną, kurs jam tas septynes kasas nuo galvos nuskustų. Ir jį pradėjo jį nutverti. Tai jo syla nuo jo buvo atstojusi.

20. Ir jį tarė jiems: Pylistėnai, nutverkite Simsoną! O kaip jis iš miego buvo pabudęs, dumojo jisai: „aš šalin eisu, kaip tiek kartų esmi daręs; aš išsiveršu,“ o ne žinojo, *kad Ponas Dievas jį buvo prastojęs. *1 Zom. 16, 14.

21. Bet Pylistėnai jį sugavę *akis jam išdurė ir jį žemyn vedę į Gazą, surišo jį dvejais lencugais, ir jis turėjo malti kalėjime. *2 Karal. 25, 7. Jer. 39, 7.

22. Ale plaukai ant jo galvos jam vėl pradėjo augti, kur nuskustas buvo.

23. O kaip Pylistėnų kunigaikščiai susirinko, savo balvonui *Dagonui didę apierą kelti ir pasidžiaugtis, tai jie tarė: mūsų dievas davė mums mūsų neprietelių Simsoną į mūsų rankas.

*1 Zom. 5, 2.

24. Taipojau ir žmonės, kaip jį pamatė, garbino savo balvoną, nės jie tarė: mūsų dievas mums davęs mūsų neprietelių į mūsų rankas, kurs mūsų žemę išpustijo ir daug mūsų užmušė.

25. O kaip buvo *pasilinksminoje, tai tarė: parveskite Simsoną, kad mums žaistų. Tai parvedė jie Simsoną iš kalėjimo, ir jis pažaidė jiems, o jie statė jį tarp dviejų stulpų. *per. 19, 6. Rut. 3, 7.

26. Ale Simsonas tarė vaikui, kurs jį prie rankos vedė: leisk manę, kad prie stulpų laikyčiaus, ant kurių triobos pabudavotos, kad prie tų prisiglausčiau.

27. O triobos pilnos buvo vyrų bei moterų. O ir Pylistėnų kunigaikščiai visi čia jau buvo, ir ant stogo apie tris tukstančius, vyrai ir moters, kurie regėjo Simsoną žaidžiantį.

28. Bet Simsonas šaukė Dievopi tardamas: Viešpatie, Pone Dieve, atsimink manęs ir padrutink manę, Dieve, ben šį kartą, kad aš už abi savo aki ben gaučiau pasitaisyti ant Pylistėnų!

29. Ir jis nutvėrė abu vidutiniu stulpu, ant kurių butas buvo budavotas, ir ant kurių jis laikėsi, vieną į savo dešinę, o antrąjį į savo kairę ranką.

30. Ir tarė: mano dušia te miršta su Pylistėnais! ir sylingai pasilenkė. Tai sugriuvo tas butas ant kunigaikščių ir ant visų žmonių, tame esančiųjų, kad užmuštųjų daugiau buvo, kurie drauge su juomi numirė, kaip kurie mirė jam dar gyvam esant.

31. Tai žemyn atėjo jo broliai ir visa jo tėvo giminė, ir jį sujėškoję nešė jį aukštyn ir palaidojo jį jo tėvo Manoo kape, tarp *Zarėa bei Estaol. O jis valdė Izraelį dvidešimt metų. *per. 13, 25.

Perskyrimas 17.

Mikas pasidaro sau balvoną.

O buvo nekursai vyras ant kalno Epraim, vardu Mikas.

2. Tatarė savo motynai: anie tukstantis ir šimtas sidabrininkų, kurie tau yra pavogti, apie kuriuos keikdama man sakei po mano ausių, štai, tie pinigai yra

pas manę, aš tus pakavojau. Tai atsakė jo motyna: *peržegnotas buk, mielas sunau, Ponui Dievui! *1 Zom. 15, 13. Rut. 3, 10.

3. Taip o jis atdavė savo motynai tą tukstantį ir vieną šimtą sidabrininkų. Ir jo motyna tarė: aš tus pinigų Ponui Dievui pašventinau iš savo rankos už savo sunų, kad abrozą ir balvoną darydinčiau; todėl aš tus dabar tau atduomi.

4. O jis vėl atdavė savo motynai tus pinigų. Tai ėmusi jo motyna du šimtu sidabrininkų, davė tus *aukskaliui; tas jai nukalė abrozą ir balvoną, tas buvo paskui namuose Miko. *Jėz. 40, 19.

5. Taip o tas vyras, Mikas vadinamas, turėjo balvono namus, ir padarydino *viršutinę vyskupišką sermėgą ir šventinyčią, ir pildė vienam iš savo sunų ranką, kad jo klebonu pastotų. *per. 8, 27.

6. Tuočės *ne buvo karaliaus Izraelyje, ir kožnas darė, kas jam gerdingojo. *per. 18, 1.

7. O buvo koksai jaunikaitis iš Bėtlėem Juda tarp giminės Juda, ir jis buvo *Lėvytas ir svetimas čionai. *per. 18, 3.

8. Ale jis išsitraukė iš miesto Bėtlėem Juda, keliauti, kur tikt įmanė. Ir nukakęs ant kalno Epraim pas Miko triobą, kad toliaus keliautų,

9. Klausė jo Mikas: iš kur tu? Jis atsakė jam: aš esmi Lėvytas iš Bėtlėem Juda ir keliauju, kur tikt įmanau.

10. Mikas tarė jamui: pasilik pas manę, tu busi man ir tėvu ir klebonu; aš tau kas metą dešimt sidabrininkų ir pažadėtų rubų ir išlaikymą duosu. Ir tas Lėvytas pasiliko.

11. Lėvytas pradėjo šlužyti ir pasiliko prie to vyro, ir jis laikė tą vaiką lygiai kaip sunų.

12. Ir Mikas pildė to Lėvyto ranką, kad jis jo klebonu pastojų; ir pasiliko taip o namuose Miko.

13. Ir Mikas tarė: dabar aš žinau, Poną Dievą man ger darysiantį, kad Lėvytą turu per kleboną.

Perskyrimas 18.

Danytai įgauna miestą Lais, ir daro sau balvonus.

Tuočės *ne buvo karaliaus Izraelyje. Ir giminė Danytų įėjo savo tėviškės dalį, kurioje jie gyventi galėtų. Nės iki tai dienai jie dar ne buvo dalies gavę tarp giminių Izrael. *per. 17, 6 ir 19, 1 ir 21, 25.

2. Ir vaikai Dan išsiuntė iš savo giminių nuo savo kampų penkis vyrus, kariauti mokančius, iš Zarėa bei Estaol, žemę perjėškoti ir perveizdėti, ir tarė jiems: nukeliavę perveizdėkite tą žemę. * Ir jie nuėjo ant kalno Epraim prie buto Miko ir pasiliko čionai nakvini. * perkš. 13.

3. Ir jiems čia pas Miko šeimyną b'esant, išgirdo jie balsą to vaiko, * Lėvyto, ir jie pas jį priėję tarė jam: kas tavę čion nugabeno? ką tu čia darai? ir ką čia turi? * per. 17, 7.

4. Jis atsakė jiems: taip ir taip Mikas darė su manimi ir manę samdė, kad aš jo klebonu bučiau.

5. Jie tarė jamui: meldžiame, klausk Pono Dievo, kad ištirtumbime, bau mūsų kelias, kuriuomi mes keliaujame, ir gerai mums seksis.

6. Klebonas atsakė jiems: keliaukite su pakajumi; jūsų kelias patinka Ponui Dievui, kuriuomi jus keliaujate.

7. Tai tie penki vyrai šalin ėję nukako į Laisą ir matė žmones, čionai gyvenančiuosius, be baimės esančius tokiu budu, kaip Zidonytai, tylus ir be baimės, ir nieks ne buvo, kurs jiems abydos butų daręs toje žemėje, arba kurs ant jų butų ponavojęs; ir buvo atstu nuo Zidonytų ir nieko darbo ne turėjo su žmonėmis.

8. Ir jie pargrižo pas savo brolius į Zarėą bei Estaolą, ir jų broliai tarė jiems: ką jus veikiate?

9. Jie tarė: eime ir užkeliaukime aukštyrą pas juos, nės mes tą žemę peržiūrėjome, ta yra labai gera; todėl skubjkitės ir ne tingėkite nukeliauti, kad atėję pasisavintumbite tą žemę.

10. Jus nuėję ateisite prie žmonių, nieko nesibijančiųjų, ir žemė yra didelė ir plati, nės Dievas padavė ją į jūsų rankas, tokį kampą, kurs nieko ne stokoja viso to, kas ant žemės yra.

11. Tai išėjo iš čia, iš giminių Dan, iš * Zarėa bei Estaol, šeši šimtai vyrų su šarvais išsirėdę į mušį. * Joz. 15, 33.

12. Ir užkeliavę guldėsi Kiriati-Jearime Judėjoje; todėl jie praminė tą vietą abazą Dan iki šiai dienai, kuri už Kiriati-Jearim yra.

13. Ir iš čia jie nuėjo ant * kalno Epraim ir priėjo namus Miko.

* per. 17, 1 ir 18, 2.

14. Tai atsakė * tie penki vyrai, kurie buvo išėję žemę Lais peržvalgyti, ir tarė savo broliams: bau ir žinote, šiuose namuose viršutinę vyskupišką sermėgą, šventinyčią, abrozą ir balvoną esant? Dabar patys galite dūmoti, ką jums puolasi daryti. * per. 17, 4, 5.

15. Jie čia įėję atėjo į namus ano vaiko, Lėvyto, Miko namuose esančiojo, ir sveikino jį meilingai.

16. Ale anie šeši šimtai su šarvais išrėdytieji vyrai, iš vaikų Dan esantieji, lauke stovėjo už vartų.

17. O šie penki vyrai, kurie žemę peržvalgyti buvo iškeliavę, ėjo aukštyrą ir priėję atėmė tą abrozą, viršutiniją vyskupiškąją sermėgą, * šventinyčią ir balvoną; taip ilgai klebonas už vartų stovėjo pas anus šešis šimtus su šarvais išrėdytuosius. * per. 17, 5.

18. O kaip anie į Miko namus buvo įėję ir atėmė abrozą, viršutiniją vyskupiškąją sermėgą, šventinyčią ir balvoną, tarė jiems klebonas: ką jus darote?

19. Jie atsakė jam: tylėk ir laikyk burną, o keliauk su mumis, kad mūsų tėvu ir klebonu pastotumbei. Argi tau geriausia yra, kad tu to vieno vyro namuose klebonu esi, arba tarp visos giminės ir gentystės Izrael?

20. Tai gerai patiko tam klebonui, ir jis drauge ėmė viršutiniją vyskupiškąją sermėgą, šventinyčią bei abrozą ir drauge ėjo su žmonėmis.

21. O kaip jie atsigręžę šalin ėjo, siuntė jie savo vaikelius ir bandą ir, kiek tikt brangių daiktų turėjo, pirma.

22. O kaip jie jau gerai nuo Miko namų buvo atsitolinę, šaukė tie vyrai, kurie namuose buvo, pas Miko namus, ir sekė vaikus Dan ir prišaukė vaikams Dan.

23. Ale jie atsigręžę tarė Mikui: kas tau kenkia, kad tu taip labai šauki?

24. Jis atsakė: jus man atėmėte mano dievus, kuriuos sau pasidarydinau, ir kleboną, ir šalin keliaujate, o kągi aš dabar daugiausia turu? O dar klausate, kas man kenk?

25. Ale vaikai Dan atsakė jam: ne duok išgirsti savo balso pas mus, kad ne keltųs prieš tavę rustus žmonės ir tavo dušia bei tavo giminės dušia ne butų užmušta.

26. Taipov vaikai Dan ėjo savo keliu.

Ir Mikas matydamas, kad jie jam perdruti buvo, atsigręžęs vėl parėjo į savo namus.

27. Ale jie ėmė tai, ką Mikas buvo pasidarydinęs, ir kleboną, kurį jis turėjo, ir nukako į Laisą pas žmones, kurie tylus buvo ir nieko nesibijojosi, ir išmušė juos aštrumu kardo ir sudegino tą miestą ugnimi.

28. Ir nei vieno ne buvo, kurs juos butų išgelbėjęs, nės miestas toli buvo nuo Zidono, ir nieko darbo ne turėjo su žmonėmis, ir jis pakalnėje buvo budavotas, kuri prie Bėt-Rejob yra. Tai jie pabudavoję tą miestą gyveno tame,

29. Ir praminė jį *Dan, pagal vardą savo tėvo Dan, kurs iš Izraelio buvo gimęs. O tas miestas pirma Lais buvo vadinamas. * Joz. 19, 47.

30. Ir vaikai *Dan sau attiesė tą abrožą. Ir Jonatanas, sunus Gerzono, sunaus Manase, ir jo sunus buvo klebonais tarp giminės Danytų iki tam čėsui, kaip jie apkalti iš tos žemės šalin gabenti buvo. * 1 Kar. 12, 28, 29. 2 Kar. 17, 16, 29.

31. Irgi taipu tarp savęs attiesė tą abrožą Miko, kurį jis pasidarydino, kolei Dievo namai buvo Siloje.

Perskyrimas 19.

Susėdai iš Gibėos biauų koravonės vertą grieką daro.

Tuočės *ne buvo karaliaus Izraelyje. Ir Lėvytiškas nekursai vyras buvo svetimas ant šalies kalno Epraim, ir netikrą moteriškę sau į pačią buvo ėmęs iš Bėtlėem Juda. * per. 17, 6.

2. O kaip ji su kitu buvo apsiekęšavusi, pabėgo ji nuo jo į savo tėvo namus į Bėtlėem Juda ir pasiliko čionai per keturis mėnesius.

3. Ir jos vyras pasikėlęs ėjo jai paskui, kad *meilingai su ja kalbėtų ir ją vėl pas savę sugrąžintų; ir turėjo tarną bei asilų porą pas savę. Ir ji įvedė jį į savo tėvo namus. O kaip moteriškės tėvas jį pamatė, džiaugėsi jįsai ir jį sveikino. * 1 Maiž. 34, 3.

4. Ir jo uošvis, moteriškės tėvas, sylijo jį, kad tris dienas pas jį pasiliko; jie valgė ir gėrė ir pasiliko čionai nakvini.

5. Ketvirtąją dieną jie anksti pasikėlė, ir jis atsikėlęs norėjo keliauti. Tai tėvas tos moteriškės sakė savam žentui: gaivink pirma savo širdį duonos kąsniu, paskui galite keliauti.

6. Ir juodu pasisėdę valgė abudu

podraug ir gėrė. Tai sakė tėvas tos moteriškės tam vyrui: meldžiu, pasilik per naktį ir buk *linksmos širdies!

* perkš. 22. 2 Zom. 13, 28.

7. Ale kaip tas vyras buvo pasikėlęs, keliauti norėdamas, sylijo jį jo uošvis, kad vėl nakvinas pasilikto.

8. Ryto metą penktosios dienos jis anksti pasikėlęs norėjo keliauti. Tai sakė tėvas tos moteriškės: „meldžiu, gaivink savo širdį ir palaukiva iki dienos pasibaigiant!“ ir taipu valgė tuodu podraug.

9. Ir tas vyras pasitaisęs norėjo keliauti su netikraja savo moterimi ir su savo tarnu, ale jo uošvis, moteriškės tėvas, tarė jam: štai, *diena prilinko ir tuojau bus vakaras; pasilik nakvinas! štai, juk yra gaspados dar šią dieną, pasilik per naktį ir buk geros širdies! rytoje anksti jus pasikėlę eikite savo kelių į savo namus. * Jėr. 6, 4. Luk. 24, 29.

10. Ale vyras tasai ne apsiėmė per naktį pasilikti, bet pasikėlęs šalin keliavo ir nukako iki pas *Jėbus, tai esti Jėruzalem, ir dvejetą savo asilų buvo apkrovęs, ir jo netikroji pati su juomi.

* 1 Nus. Kar. 12, 5.

11. O kaip pas Jėbus nusikakino, vakaras stojosi. Ir tarnas sakė savo ponui: meldžiu, skubjkis ir prašykime gaspados šime mieste Jėbusytų, ir čia pasilikime nakvini!

12. Ale jo ponas tarė jam: ne nakvokime mieste svetimųjų, kurie ne yra iš vaikų Izrael, bet keliaukime į Gibėą.

13. Ir tarė savo tarnui: eik, kad nukaktumbime į kokią vietą ir nakvini pasiliktumbime ar Gibėoje, ar Ramoje.

14. Ir jie traukdami keliavo, ir saulė jiems nusileido prie pat Gibėos, tarp Benjamin esančiosios.

15. Ir jie gaspadą čia ėmė, kad įjė *Gibėoje nakvini pasiliktų. O čia įjėš pasisėdo jis ant ulyčios miesto, nės nieks ne buvo, kurs tą naktį jiems gaspadą duotų. * per. 20, 4.

16. O štai, senas koksai vyras vakare atėjo iš lauko nuo savo darbo, o jis taip jau buvo iš kalno Epraim ir svetimas Gibėoje; o žmonės to kampo buvo vaikai Jėmini.

17. Ir kaip jis savo akis pakėlė ir matė tą svečią ant ulyčios, tarė jam: *kur tu nori keliauti ir iš kur ateini?

* 1 Maiž. 16, 8.

18. O jis atsakė jam: mes atkeliaujame iš Bėtlėem Juda, ikikol nukaksime į šalį kalno Epraim, iš kur aš esmi, ir aš nukeliau buvau Bėtlėeme Judos, ir keliauju dabar į namus Pono Dievo, o nieks ne nor man gaspados duoti.

19. Mes turime šiaudų ir pašaro savo asilams, ir duonos bei vyno sau ir šiai tavo sluginei ir tarnui, kursai su manimi, tavo tarnu, yra, kad mes nieko ne reikalaujame.

20. Senasis tasai vyras tarė: *buk su pakajumi! vislab, ko stokoji, tu rasi pas manę, o tikt ne pasilik per naktį ant ulyčios. * per. 6, 24. 1 Zom. 25, 6.

21. Ir jis įvedė jį į savo namus ir davė asilams pašaro, ir jie savo kojas nusimazgoję valgė ir gėrė.

22. O kaip jų širdis *gražiai pasilinksminojo, štai, įatėjo žmonės to miesto, tikri išdykėliai, ir apstodami butą beldė į duris ir tarė tam senamjam vyrui, gaspadorui: išvesk vyrą, į tavo butą įėjusį, kad jį išpažintumbime.

* per. 16, 25. † 1 Maiž. 19, 4.

23. Ale tas vyras, gaspadorius, pas juos laukan išėjęs tarė jiems: meldžiu, *mieli broliai, ne darykite tokį grieką, nės šis vyras į mano butą įjėjęs; ne įelgkitės taip durnai!

* 1 Maiž. 19, 7. † 1 Maiž. 34, 7. 2 Zom. 13, 12.

24. Štai, aš turu dukterį, dar mergą esančią, o šisai netikrą pačią, tiedvi aš jums išvesu, ir galite įjėvi apgėdinti ir su jomdvim daryti, kas jums patink; aš su šiuo vyru ne darykite taip durnai.

25. Ale tie žmonės ne norėjo jo klausyti. Tai nutvėrė tas vyras savo netikrą pačią ir išvedė ją pas juos; tą jie išpažino ir persidirbo per visą naktį iki rytui, ir jau prašvitus paleido ją.

26. Tai parėjo ta moteriškė be auštant ir parpuolė ant žemės už angos buto to vyro, kur jos ponas viduje buvo, ir gulėjo čia iki praušus.

27. O kaip jos ponas ryto metą atsikėlė ir buto angą atvėręs išėjo, kad savo keliu keliautų, štai, jo netikroji pati gulėjo už angos buto, ir jos rankos ant slenkščio.

28. O jis tarė jai: kelkis ir keliaukime! Bet ji nieko ne atsakė. Tai jis užkėlė ją ant asilo ir pasitaisęs keliavo namon.

29. O namon parėjęs ėmė jis peilį ir nutvėręs tą savo netikrą pačią,

perpiovė ją su kaulais ir su visu labu į dvylika stukių ir siuntė tus į visus rubežius Izraelio.

30. Kas tai pamatė, tas tarė: tokiai ne nusidavė, nei regėta yra iš to česo, kuriame Izraelitėnai iš Egipto žemės išsitraukė, iki šiai dienai. O dabar *apsimislykite dėl šio, susirodykite ir sakykite.

* per. 18, 4.

Perskyrimas 20.

Giminė Benjamin mažne visai išpustijama.

Tai vaikai Izrael iškeliaugę susiėjo kruvon, kaip vienas vyras, iš Dan iki Bersėbos ir iš žemės Gilėad pas Poną Dievą *į Mizpą.

* per. 21, 1.

2. Ir susiėjo vyresnieji visų žmonių, visų giminių Izrael susirinkime Dievo, keturi šimtai tukstančių vyrų, *kurie kardą traukė.

* per. 8, 10.

3. O vaikai Benjamin ištyrė, vaikus Izrael aukštyn į Mizpą užkeliauvusius. Ir vaikai Izrael tarė: sakykite, kaip nusidavė tas biaurusis daiktas?

4. Tai atsakė Lėvytas, vyras tos moteriškės, kuri žavinta buvo, ir tarė: aš atėjau į *Gibėą Benjamin su savo netikrąja pačia, kad nakvinas čia pasilikčiau.

* per. 19, 15.

5. Tai kėlėsi prieš manę miesčionys iš Gibėos ir apstojo manę bute, kuriame nakvinas buvau; ir jie dumojo manę žavinti, o mano netikrąją pačią jie gėdiškai sudarkė, kad ir numirusi.

6. Tai aš nutvėręs savo netikrąją pačią supiausčiau ją ir nusiuončiau į visus laukus tėviškės Izraelio, nės jie savvalniškai ir gėdiškai elgėsi Izraelyje.

7. Štai, čia este visi, jus vaikai Izrael, susirodiję išmislykite, ką reikia daryti!

8. Tai susiėjo visi žmonės, tarytumbei vienas vyras, ir tarė: nieks te ne eiti į savo šėtrą, nei te grįšti į savo namus!

9. Bet tai mes dabar darysime prieš Gibėą:

10. Meskime burtą ir imkime dešimt vyrų iš šimto, ir šimtą iš tukstanties, ir tukstantį iš dešimt tukstančių, iš visų giminių Izrael, kad jie valgį imtų žmonėms, ir atėję darytų su Gibėa iš Benjamin pagal visą jų durnystę, Izraelyje darytąją.

11. Taip susirinko prie to miesto visi vyrai iš Izrael, kaip vienas vyras, ir susitarė.

12. Ir giminės Izraelio išsiuntė vyrus į visas gentystes Benjaminio ir jiems sakydino: kokia tai biauzybė, pas jus daryta?

13. Taigi išduokite mums tus vyrus, anus piktuosius šelmus Gibėjoje, kad tus nužavinę tą biaurijį daiktą iš Izraelio išpustytumbime. Ale vaikai Benjamin ne norėjo klausyti žodžių savo brolių, vaikų Izrael,

14. Bet jie susirinko iš miestų į Gibėą, išsitraukti į mušį prieš vaikus Izrael.

15. Ir tą dieną buvo suskaityti vaikų Benjamin iš miestų dvidešimt ir šeši tukstančiai, kurie kardą galėjo ištraukti, be miesčionių iš Gibėos; tų buvo skaityti septyni šimtai, tikri vyrai.

16. O tarp visų šių žmonių buvo septyni šimtai vyrų išskirtų, kurie su kaire galėjo, ir su vilpštyne ir plauką galėjo tropyti.

17. Ale Izraelitėnų (be tų iš Benjamin) suskaityti buvo keturi šimtai tukstančių vyrų, kurie kardą traukė, ir visi vyrai, kariauti žinantieji.

18. Tie pasikėlę nukeliavo į Dievo namus ir Dievo klausdami tarė: *kursai iš mūsų tur iškeliauti, karą pradėti su vaikais Benjamin? Ponas Dievas atsakė: Juda tur pradėti. *per. 1, 1. 2.

19. Taipo vaikai Izrael ryto metą pasitaisę guldėsi už Gibėos.

20. Ir kožnas iš Izraelitėnų išėjo kariauti su vaikais Benjamin, ir pasigatavijo kariauti prieš Gibėą.

21. Tai vaikai Benjamin padurmai kaip pulte išpuolė iš Gibėos ir išmušė tą dieną iš Izraelitėnų dvidešimt ir du tukstančius.

22. Ale žmonės, vyrai Izraelio, pasidrašino ir pasigatavijo dar daugiaus kariauti tame kampe, kur vakarykščiąją dieną buvo pasitaisę.

23. Ir vaikai Izrael užkeliavo aukštyrėn verkdami po akių Pono Dievo iki vakaro, ir Pono Dievo klausdami tarė: ar dar daugiaus artysimės kariauti su vaikais Benjamin, savo broliais? Ponas Dievas atsakė: keliaukite aukštyrėn pas juos!

24. Ir kaip vaikai Izrael antrąją dieną artinosi prieš vaikus Benjamin,

25. *Benjamytai pardurmai kaip pulte išpuolė iš Gibėos jiems prie-

šais tą pačią dieną ir išmušė vaikų Izrael dar aštuoniolika tukstančių, kurie visi kardą turėjo. *1 Maiž. 49, 27.

26. Tai iškeliavo visi vaikai Izrael aukštyrėn, ir visi žmonės, ir atėję į Dievo namus verkė ir pasiliko čionai po akių Pono Dievo, ir pastnikavo tą dieną iki vakaro, ir apieravojo ir deginimo ir dėkavonės apierą Ponui Dievui.

27. Ir vaikai Izrael klausė Pono Dievo, (o buvo čionai tuočės skrynė derėjimo Dievo,

28. Ir *Pinėjas, sunus Elėazaro, Aarono sunaus, tuočės stovėjo po jo akių,) ir tarė: ar dar daugiaus iškeliausime kariauti su vaikais Benjamin, savo broliais, arba ar paliausime? Ponas Dievas atsakė: keliaukite aukštyrėn! rytoj aš juos paduosu jums į jūsų rankas. *Joz. 22, 13.

29. Ir vaikai Izrael *kareivius slapčiai pavietojo aplink Gibėą. *Joz. 8, 2

30. Ir taipo nusitraukė vaikai Izrael trečiąją dieną prieš vaikus Benjamin ir susitaisė pas Gibėą, kaip jau pirma du kartu.

31. Tai vaikai Benjamin padurmai kaip pulte išpuolė žmonėms priešais ir atsitolino nuo miesto ir pradėjo mušti ir suronyti žmonių, kaip jau du kartu, ant lauko ant dviejų vieškelių, kurių vienas į Betėlį, o antrasis į Gibėą lenkiasi, apie trisdešimt vyrų iš Izraelitėnų.

32. Tai dumojų vaikai Benjamin: jie bus užmušti mūsų, kaip pirma. Ale vaikai Izrael tarė: pradėkime bėgti, kad juos nuo miesto attolintumbime į vieškelius.

33. Tai pasikėlę visi vyrai iš Izrael iš savo kampo, taisėsi Baal-Tamare. Ir kareiviai, kurie aplink miestą buvo pasislėpę, *iššoko iš savo kampo iš daubos Gaba, *Joz. 8, 19.

34. Ir įėjo į Gibėą dešimtis tukstančių vyrų, išrinktų iš viso Izraelio, kad mušis labai skaudus buvo; ale anie ne žinojo, kad jiems bus nepalaima.

35. Taipo išmušė Ponas Dievas Benjamytus per vaikus Izrael, kad vaikai Izrael tą dieną supustijo dvidešimt ir penkis tukstančius ir vieną šimtą vyrų iš Benjamin, visus kardą nešančius.

36. Nės vaikams Benjamin bemisliant, kad anie mušami buvo, vaikai Izrael jiems ruimą darė, nės jie pa-

sitikėjo ant kareivių, kuriuos už (miesto) Gibėa buvo slapčiai pavietoję.

37. Ir anie už miesto slapčiai pavietotieji kareiviai taipojau skubinosi, ir iššoko ant Gibėos linkai, ir jie priėję mušė visą miestą aštrumu kardo.

38. Ale jie buvo susitarę, vyrai iš Izrael bei anie slapčiai pavietotieji kareiviai, su kardu juos užpulti, kad dumai iš miesto aukštyn kelsis.

39. Taigi, kaip vyrai Izrael atsigrėžė kare, ir Benjamičiai pradėjo mušti ir suronijo Izraelyje apie trisdešimtis vyrų, dumodami: jie vėl bus mūsų išmušti, kaip aname mušyje,

40. Tai pradėjo *dumai pasikelti iš miesto tiesiog aukštyn, ir Benjamičiai atsigrėžė, ir štai, visas miestas (ugnyje) kėlėsi dangun; *Joz. 8, 20.

41. Ir vyrai iš Izrael taipojau atsigrėžę išgandino vyrus Benjamin; nės jie matė, jiems nepadaimą busenčią,

42. Ir kreipėsi dėl vyrų Izrael ant kelio į pusčią. Ale karas sekė juos; priegtam tie, kurie iš miestų čion buvo susiję, juos čionai išnaikino.

43. Ir jie apstoję Benjamytus vijo juos iki į Manuą, ir sumynė juos iki už Gibėos, ties užtekėjimu saulės.

44. Ir puolė iš Benjamytų aštuoniolika tukstančių vyrų, kurie visi tikri kareiviai buvo.

45. Tai jie atsikreipę bėgo į pusčią pas uolą Rimon; o ant to kelio jie vėl išmušė penkis tukstančius vyrų, ir sekdami vijo juos iki į Gidėom ir išmušė jų du tukstančius.

46. Ir taip puolė tą dieną iš Benjamin dvidešimt ir penki tukstančiai vyrų, kurie kardus nešiojo ir visi tikri kareiviai buvo.

47. Tikt šeši šimtai vyrų besikreipdami bėgo į pusčią prie *uolos Rimon, ir pasiliko uoloje Rimon per keturis mėnesius. *per. 21, 13.

48. Ir vyrai Izrael vėl sugrįžo pas vaikus Benjamin ir *užmušė aštrumu kardo mieste esančius, taip žmones, kaip ir galvijus, ir vislab, ką jie rado; ir visus miestus, kuriuos jie rado, ugnimi sudegino. *Joz. 8, 24.

Perskyrimas 21.

Kokiu budu giminė Benjamin vėl pasivaisino.

O vyrai Izrael *Mizpoje buvo pasi-
bažiję ir sakę: nei vienas savo duk-

terį Benjamytams ne tur duoti per pačią. *per. 20, 1.

2. Ir žmonės susiję prie *Dievo namų ir pasiliko čia iki vakarui po akių Dievo ir pakėlę savo balsą nusiverkė skaudžiai, *Joz. 18, 1. Vald. 20, 27.

3. Ir tarė: ak Viešpatie, Dieve Izraelio! kodėl tai nusidavė Izraelyje, kad šiandien vienos giminės mažiaus stojos Izraelitėnų?

4. Antrą rytą žmonės anksti kėlėsi pabudavojo čionai altorių ir apieravojo deginimo ir dėkavonės apierą.

5. Ir vaikai Izrael tarė: kursai rasi butų iš giminių Izrael, kurs ne butų *su susirinkimu aukštyn ėjęs pas Poną Dievą? Nės jie drutai buvo prisiekę, kad tas, kurs ne eitų aukštyn pas Poną Dievą į Mizpą, turėtų žudytas būti. *per. 20, 1.

6. O vaikai Izrael pasigailėjo Benjamytų, savo brolių, ir tarė: šiandien viena giminė iš Izraelio prapuolusi.

7. Kaip mes jiems galime gelbėti, kad likusieji moterų gautų? Nės mes prisiekėme prie Pono Dievo, kad mes iš savo dukterų jiems moterų ne duosime.

8. Ir tarė: kas rasi butų iš giminių Izrael, kurie ne butų aukštyn ėję pas Poną Dievą į Mizpą? O štai, čia nieks ne buvo atėjęs į abažą iš susirinkimo *Jabėso Gilėade. *1 Zom. 11, 1.

9. Nės jie suskaitė žmones, o štai, tai ne buvo nei vieno miesčionies čionai iš Jabėso Gilėade.

10. Tai susirinkimas nusiuntė tenai dvylika tukstančių vyrų, tikrų kareivių, ir įsakydami jiems tarė: nuėję užmuškite aštrumu kardo miesčionis iš Jabėso Gilėade draug su moterimis ir vaikais.

11. Ale tačiaus taip darykite: *vislab, kas vyriška, ir visas moteris, prie vyrų gulėjusias, žudykite. *4 Maif. 31, 17.

12. Ir jie rado prie miesčionių Jabėse Gilėade keturis šimtus jumprovų, dar mergų, kurios nei su jokių vyrų ne buvo sugulėjusios; tas jie pargabeno pas susirinkimą į Silo, žemėje Kanaan.

13. Tai visas susirinkimas nusiuntė ir susikalbėdino su vaikais Benjamin, *uoloje Rimon esančiais, vadindami juos pakajingai. *per. 20, 47.

14. Taip vaikai Benjamin tuočės

pargrįžo, ir jie davė jiems tas moteris, kurias jie buvo gavę iš miestonių iš Jabėso Gilėade, bet ne rado daugiaus jų tokiu būdu.

15. Tai žmonės pasigailėjo Benjamins, kad Ponas Dievas tokį plyšį buvo daręs tarp giminių Izrael.

16. Ir vyresnieji susirinkimo tarė: ką galime daryti, kad ir kiti moterų gautų? nėra moters Benjamintų yra nužavintos.

17. Ir tarė: tie, kurie liko iš Benjamins, juk tur dalį savo tėviškės palaikyti, kad nei viena giminė iš Izraelio išpustyta ne būtų.

18. Ir mes ne galime jiems duoti į pačias mūsų dukteris, nėra vaikai Izrael prisiekdami tarė: „prakeiktas t'esie, kurs moterį duoda Benjamintams.“

19. Ir jie tarė: štai, juk yra meto šventė Ponui Dievui Siloje, į šiaurę prieš Bėtelį esančioje, ties užtekėjimu saulės ant kelio, kur aukštyn einama iš Bėtelio į Sikėmą, ir iš pietų linkai ji yra ties Libona.

20. Ir jie prisakydami vaikams Benjamins tarė: eikite ir tykokite vynyčiose.

21. Ir matydami dukteris Silos išeinančias laukan su žaislais šokinėti, tai iššokite iš vynyčių, ir kožnas sau te imie moterį iš dukterų Silos, ir nueikite į žemę Benjamins.

22. O kad jų tėvai arba broliai parėitų su mumis provavotis, tai mes jiems sakysime: bukite jiems malonus, nėra mes jums tas ne atėmėme su vaidu; o jus juk ne norėjote jas jiems duoti, šėip kaltybė dabar jūsų būtų.

23. Vaikai Benjamins darė taip ir vedė sau moteris pagal savo skaitlių iš šokinėjančiųjų, kurias pagavo, ir nukeliavę gyveno savo tėviškės dalyje ir miestus pabudavoję gyveno tuose.

24. Ir vaikai Izrael šalin ėjo iš čia tuočės, kožnas pas savo giminę ir pas savo genčius, ir išsitraukė iš čia, kožnas į savo tėviškės dalį.

25. Tuočės *ne buvo karaliaus Izraelyje; kožnas darė, kas jam ger rodės.

* per. 17, 6 ir 18, 1 ir 19, 1.

Knyga Rutos.

Perskyrimas 1.

Ruta su Naėmi keliauja į Betlėem.

Tuočės, kaip valdonai žemę valdė, radosi brangumas toje žemėje. Ir nekursai vyras iš Betlėem Juda aplink keliavo Moabytų žemėje su savo pačia ir su dviem sunum.

2. Tas vardu buvo Elimėlėkas, o jo pati Naėmi, ir jo du sunu Malonas bei Kiljonas; tie buvo Epratėnai iš Betlėem Juda. Ir atėję į Moabytų žemę pasiliko čionai.

3. Ir Elimėlėkas, Naėmės vyras, numirė, ir ji viena liko su dviem savo sunum.

4. Tuodu vedė Moabytiškas moteris: viena vardu buvo Arpa, o antroji Ruta. Ir kaip čionai buvo gyvenę apie dešimtis metų.

5. Numirė juodu abudu, ir Malonas ir Kiljonas, kad ta moteriškė tikt viena liko po galvos abiejų sunų bei vyro.

6. Tai ji kėlėsi su dviem savo martim ir *vėl iškeliavo iš Moabytų žemės, nėra ji buvo ištyrusi Moabytų žemėje, kad Ponas Dievas buvo atlankęs savo žmones ir jiems duonos buvo davęs.

* 2 Kar. 8, 3.

7. Ir iškeliavo iš to kampo, kur ji buvo išsilaikiusi, ir abi jos marti su ja. Ir jai be einant ant to kelio, kad vėl sugrįštų į žemę Juda,

8. Tarė ji dviem savo martim: eikita ir pargrįškita, kožna į savo motynos namus. *Ponas Dievas jumdviem teisrodo mielaširdystę, kaip judvi tą numirusiems ir man išrodėta.

* 1 Maiž. 43, 14 ir 24, 12.

9. Dieve duok, kad *atilsies rastumbita, kožna savo vyro namuose! Ir pabučiavo abidvi. Tai jiedvi savo balsą pakėlusį verkė,

* per. 3, 1.

10. Ir tarė jai: mudvi noriva su tavimi eiti pas tavo žmones.

11. Ale Naėmi sakė: *sugrįškita, mano dvi dukteri! kodėl norita su manimi eiti? kaip aš dabar dar galiu vaikudu auginti, kuriuodu jūsų dviejų vyrudu galėtų pastoti?

* 2 Zom. 3, 16.

12. Sugrįškita, mano dvi dukteri, ir eikita! nėra aš dabar jau per sena, kad dar vyrą imčiau. O kad ir tarčiau: „galiu pasitikėti, dar šią naktį vyrą gausianti ir vaikus pagimdysianti.“

13. Kaipogi galima laukti, ikikol juodu užaugs? kaipoj judvi norita užtrukti,

kad už vyro ne tekėtumbita? Ne, mano dvi dukterį, nės aš labai gailiuos judviejų; nės *ranka Pono Dievo manę tropijo. *Job. 19, 21.

14. Tai jiedvi savo balsą pakėlusi dar juo daugiaus verkė. Ir Arpa atsibučiovosi su savo uošve, ale Ruta pasiliko pas ją.

15. Bet ji tarė: štai, tavo svainė sugrižo pas savo žmones ir pas savo Dievą; ir tu sugrišk paskui savo svainės.

16. Ruta atsakė: ne kalbėk man apie tai, kad aš tavę palikčiau ir nuo tavęs sugriščiau. *Kur tu nueisi, čion eis ir aš; kur tu pasiliksi, čion pasiliksi ir aš. Tavo žmonės yra mano žmonės, ir tavo Dievas yra mano Dievas. *2 Zom. 15, 21.

17. Kur tu mirsi, čia ir aš mirsu, o čia ir noru palaidota buti. *Kad Ponas Dievas ir kas žin ką man užleistų, tai kits nieks, kaip tikt smertis manę atskirs nuo tavęs. *1 Zom. 3, 17.

18. Taigi jai matant, kad ši drutai buvo apsiėmusi su ja eiti, paliovė jiji apie tai su ja kalbėti.

19. Taip ejo tiedvi podraug, ikikol nukako į Betlėemą. Ir jomdvimį į Betlėemą įėjus, visas miestas kalbėjo apie jiedvi ir tarė: ar tai ne ana Naėmi?

20. Ale ji atsakė jiems: ne vadikite manę Naėmi, bet *Mara, nės Visagajsis manę labai smutnų padaręs. *2 Maiž. 15, 23.

21. Bagota išsitraukiau, ale tuščią Ponas Dievas manę vėl sugražino. Kodėlgi manę dar vadinate Naėmi, kadangi Ponas Dievas manę pažeminęs, ir Visagajsis manę labai smutnų padaręs?

22. O buvo apie tą česą, kad miežius pradėjo piauoti, kaip Naėmi ir jos marti Ruta, Moabytėnė, vėl pargrįžo iš Moabytų žemės į Betlėemą.

Perskyrimas 2.

Ruta ant Boaso dirvos varpų surenka.

O buvo ir koksai vyras, Naėmės vyro gentis, iš giminės Elimėlėko, vardu Boasas, tas buvo *garbės pilnas vyras. *1 Zom. 9, 1.

2. Ir Ruta, Moabytėnė, tarė Naėmei: leisk manę eiti į lauką ir varpų rinkti paskui tą, kurs man rinkti pavels. O ji atsakė jai: eik, mano duktė.

3. Ji nuėjusi priėjo ir surinko pa-

skui piovikus ant lauko. Ir nusi-davė, kad tas laukas buvo Boaso, iš giminės Elimėlėko.

4. O štai, Boasas atėjo iš Betlėem ir tarė piovikams: *Pone Dieve, buk su jumis! jie atsakė: Pone Dieve, žegnok!

*Vald. 6, 12. Luk. 1, 28.

5. Ir Boasas tarė savo vaikui, kurs pribuvo piovikams: kieno ta moteriškė?

6. Vaikas, kurs pribuvo piovikams, atsakydamas tarė: tai yra ana moteriškė, Moabytėnė, su Naėme pargrįžusi iš Moabytų žemės.

7. Nės ji tarė: „meldžiu, pavelyk man surinkti ir sugrėbti tarp pėdų paskui piovikus!“ taip ji atėjusi stovėjo čia nuo ryto ikišiol ir ne daug pasiliekti namieje.

8. Tai tarė Boasas Rutai: ar girdi tai, mano duktė? tu ne eik ant kitos dirvos rinkti ir ne atstok iš čia, bet buk pas mano mergas.

9. Ir štai, kur jos piauja ant lauko, čia eik paskui jas. Aš liepiau savo vaikams, kad nieks tavęs ne krutintų. Ir jei nori gerti, tai nuėjusi gerk iš krago, kur mano vaikai geria.

10. Tai ji *ant savo veido puolusi pasikloniojo jam iki žemės, tarydama jam: kuomi aš malonės radau po tavo akių, kad manę pažįsti, kuri aš tačiaus svetima esmi?

*1 Zom. 25, 23.

11. Boasas atsakydamas tarė jai: vislab man yra apsaityta, ką tu darei savo uošvei, tavo vyrai numirus, kad tu, *prastojusi savo tėvą ir savo motyną ir savo tėviškę, nukeliavai pas žmones, kuriuos pirma ne pažinai. *per. 1, 16. 17.

12. Ponas Dievas te atlygina tau, ką tu dariusi, ir tavo alga t'esie pilna pas Viešpatį, Dievą Izraėlio, pas kurį tu atėjai, kad po jo sparnų nusitikėjimą turėtumbei.

13. Ji tarė: *buk man malonus, mie-las pone! nės tu manę palinksmojai ir manę, savo sluginę, †meilingai įkalbinai, kuri aš tačiaus ne esmi dar tokia, kaip tavo sluginių viena.

*1 Maiž. 30, 27. per. 33, 15. †Vald. 19, 3.

14. Boasas atsakė jai: kad čėsas bus valgyti, tai priėjusi valgyk tos duonos ir įdažyk savo kėsnį į rugpyvę. Ir ji pasisėdo prie šalies piovikų. O jis padėjo jai svilinių, ir ji *valgė ir pri-valgė, o ir dar liko. *2 Kar. 4, 44.

15. Ir kaip ji kėlėsi rinkti, liepė Boasas savo vaikams tarydamas: leiskite ją rinkti ir tarp pėdų, o ne apgėdinkite ją.

16. Ir *iš pėdų te liekti mažumas, ir palikite ką, kad ji tai surinktų, ir nei vienas ją ne barkite dėl to. *3 Maiž. 23, 22.

17. Taip rinko ji ant dirvos iki vakarui ir iškulė, ką buvo surinkusi, ir buvo mažne saikas Epa miežių.

18. Ir ji tai užsidėjusi atėjo į miestą, ir jos uošvė matė, ką ji buvo surinkusi. Tai ji ištraukusi davė jai, kas jai liko to, ko ji buvo privalgusi.

19. Tai jos uošvė tarė jai: kur tu šiandien rinkai, ir kame tu dirbai? peržegnotas t'esie, kurs tavę pažino. O ji sakė savo uošvei, pas ką ji dirbusi, tarydama: tas vyras, priekurio aš šiandien dirbau, vadinamas yra Boasas.

20. O Naėmi tarė savo marčiai: peržegnotas t'esie jisai Ponui Dievui, nės jis savo mielaširdystę ne paliovė išrodyti nei gyviems, nei numirusiems. Ir Naėmi tarė jai: tasai vyras yra mūsų gentis ir mūsų tėvonis (jam mūsų tėviškė priklauso).

21. Ruta Moabytėnė tarė: jis ir man tai sakė: „laikykis prie mano vaikų, ikikol jie man vislab bus suvalę.“

22. Naėmi tarė Rutai, savo marčiai: geriausias yra, mano duktė, kad su jo mergomis išeisi, kad ne bilekas tau uždraustų, ant svetimos dirvos.

23. Taip ji laikėsi prie mergų Boaso ir rinko, iki miežiai bei kviečiai buvo suvalyti, ir vėl pargrįžo pas savo uošvę.

Perskyrimas 3.

Ruta žodį gauna apie busiančią svotbą.

Ir Naėmi, jos uošvė, tarė jai: mano duktė, aš tau *atilsies duosiu, kad tau gerai būtų. *per. 1, 9.

2. Štai, Boasas, mūsų gentis, prie kurio *mergų tu buvai, vėtoja šią naktį miežius ant savo klojimo. *per. 2, 8.

3. Taigi maudykis ir mostykis ir apsilvilk savo rubais, ir nueik žemyn į klojimą, kad nei vienas tavęs ne pažintų, iki visai pavalgis ir gėrus.

4. O kad jisai atsigulsis, tai dabokis vietos, kur jis atsigulsis, ir priėjusi atklok užklodę nuo jo kojų ir atsigulk; tai jis tau jau sakys, ko tau reikia daryti.

5. Ji atsakė jai: *vislab, ką tu man sakai, aš darysu. *2 Maiž. 19, 8.

6. Ji nuėjusi į klojimą darė vislab taip, kaip jos uošvė jai buvo liepusi.

7. Ir kaip Boasas buvo valgęs bei gėręs, tai jis linksmas pastojo ir nuėjęs atsigulė už kruvos; ir ji tylomis priėjusi atklojo nuo jo kojų ir atsigulė.

8. O apie nakties gudumą nusigando tas vyras ir drebėjo, nės štai, moteriškė gulėjo pas jo kojas.

9. Ir jis tarė: kas esi tu? Ji atsakė: aš esmi Ruta, tavo sluginė. *Ištiesk savo sparnelius ant savo tarnaitės, nės tu esi tėvonis. *Ezėk. 16, 8.

10. Bet jis tarė: *peržegnota tu buk Ponui Dievui, mano duktė! tu dar geresnę mielaširdystę (viežlybystę) išrodei paskui, ne kaip pirma, kad ne paskui bėgai jaunikaičiams, nei bagotiems, nei pavargusiems. *Vald. 17, 2. 1 Zom. 15, 13.

11. Taigi, mano duktė, nesibijokis; vislab, ką tu sakai, aš tau darysu; nės visas miestas mano žmonių žino, tavę viežlybą moteriškę esančią.

12. Berods tai tiesa, kad aš esmi tėvonis, ale dar kits yra artėnis už mane.

13. Pasilik nakvinai! rytoj', jei jis tavę nor vesti, tai gerai; ale jei jis ne apsiima tavę vesti, tai aš tavę vesu, kaip *tikrai Ponas Dievas gyvas yra. Miegok iki ryto. *1 Zom. 14, 45.

14. Ir ji miegojo iki ryto prie jo kojų ir atsikėlė, pirmneng vienas antrą galėjo pažinti. Ir jis mislijo, kad ben nieks ne iširtų, moteriškę į klojimą įėjusią;

15. Ir tarė: duok šen skreistę, kuria tu apsisiautusi, ir suimk ją. Ir ji suėmė ją. Ir jis seikėjo šešis saikus miežių ir uždėjo tus ant jos. Ir jis nuėjo į miestą.

16. O ji parėjo pas savo uošvę; ta tarė: kaip destis su tavimi, mano duktė? Ir ji sakė jai vislab, ką tas vyras jai buvo daręs,

17. Ir tarė: šius šešis miežių saikus jis man davė, nės jis tarė: „tu ne turi tuščia pareiti pas savo uošvę.“

18. Bet ji tarė: tylėk, mano duktė, ikikol matysi, kas iš to bus; nės tas vyras ne paliaus, pirmneng jis tai šiandien galopi varys.

Perskyrimas 4.

Boasas bei Ruta svotbą kelia ir yra peržegnotu.

Boasas aukštyn ėjęs į vartus pasisėdo čionai. O štai, kaip tikrasis tėvonis pro šalį ėjo, kalbėjo Boasas

su juomi ir tarė: eikš ir sėskis ar šen ar ten. Ir jis atėjęs pasisėdo.

2. Ir jis su savimi ėmęs dešimt vyrų iš vyresniųjų miesto tarė: sėskitės šen. Ir jie pasisėdo.

3. Tai sakė jis tam tėvoniui: Naėmi iš Moabytų žemės pargrįžusi nor paroduoti dirvą, kuri mūsų brolio Elimėlėko buvo.

4. Taigi aš norėjau tau tai pasakyti ir tarti: jei tu nori tą pasisavinti, tai pirk dabar po akių miesčionų ir vyresniųjų mano žmonių; o jei tu ne nori tą pasisavinti, tai sakyk man, kad tai žinočiau; nės niera artesnio genties, kaip tu, o aš paskui tavę. Jis atsakė: aš tą pasisavįsu.

5. Boasas tarė: kurią dieną tu tą dirvą perki iš rankos Naėmės, tai ir turi vesti Rutą, Moabytėnę, numirusiojo paliktąją, kad numirusiamjam *vardą gamintumbei ant jo tėviškės dalies.

* 5 Maiž. 25, 5. 6. Mat. 22, 24.

6. Tai jis atsakė: aš ne noru pasisavinti, kad rasi savo tėviškės dalį ne išpustyčiau. Tu pasisavik tai, kas man puolas, nės aš ne noru pasisavinti.

7. Bet *iš senovės toksai paprotys buvo Izraelyje, jei kas kokį ukį ne norėjo nei už tėviškės dalį priimti, nei pirkti, kad bile kokį daiktą pastiprintų, tai jis išavęs savo kurpę davė tą antramjam; tai buvo liudymas Izraelyje.

* 5 Maiž. 25, 9.

8. Ir tas tėvonis sakė Boasui: „tu tą nusipirkis!“ ir išavė savo kurpę.

9. Ir Boasas tarė vyresniems ir visiems žmonėms: jus šiandien este liudininkais, kad aš vislab nusipirkau, kas Elimėlėko buvo ir vislab, kas Kiljono bei Malono buvo, iš rankos Naėmės;

10. Priegtam ir Rutą Moabytėnę, Malono paliktąją, aš sau vedu per pačią,

kad aš numirusiamjam vardą gaminčiau ant jo tėviškės, ir jo vardas neprapultų tarp jo brolių, nei iš vartų jo kampo; liudininkais jus to este šiandien.

11. Ir visi žmonės, kurie vartuose buvo, su vyresniaisiais tarė: mes esme liudininkais. Ponas Dievas te žegnoja tą moteriškę, į tavo gyvatą įeisiančiąją, *kaip Raėlė bei Lėa, kuriedvi abi giminę Izrael išplatino, ir te duodie ją labai augti Epratoje, kad pagirta būtų Betlėeme,

* 1 Maiž. 29, 32. per. 30, 32.

12. Ir tavo giminė būtų kaip giminė Perėzo, kurį *Tamorė Judui pagimdė, iš to vaisiaus, kurį Ponas Dievas tau duos iš šios moteriškės. * 1 Maiž. 38, 29.

13. Taipovėdė Boasas Rutą, kad ji jo pati pastojo. Ir kaip jis su ja sugulėjo, *davė Ponas Dievas, kad ji neščia pastojo ir pagimdė sunų. * Pa. 127, 3.

14. Tai tarė moters Naėmei: pašlovinintas t'esie Ponas Dievas, kurs nedavė vaiko stokoti tau šime čėse, kad jo vardas Izraelyje pasilikėtų!

15. Tas tavę atgaivys ir tavę, kad busi pasenusi, aprupis; nės tavo mariti, kuri tavę mylėjo, ji pagimdė, kuri tau geresnė yra už septynis sunus.

16. Ir Naėmi ėmusi tą kudikį padėjo ji ant savo pryglobsčio ir kavojo jį.

17. Ir jos kaimynkės praminė jį tarydamos: „Naėmei kudikis užgimęs,“ ir praminė jį Obėd; tas yra tėvas Isai, kurs esti Dovidovė tėvas.

18. Šita yra giminė *Perėzo: Perėzui gimęs Ezronas, * 1 Nus. Kar. 2, 5. 1 Maiž. 46, 12.

19. Ezronui gimęs *Ramas, Ramui gimęs Aminadabas, * 1 Nus. Kar. 2, 9.

20. Aminadabui gimęs *Naėsonas, Naėsonui gimęs Salmas, * 4 Maiž. 1, 7.

21. Salmui gimęs Boasas, Boasui gimęs Obėdas,

22. Obėdai gimęs Isai, *Isajui gimęs Dovidas. * 1 Zom. 16, 20.

Pirma knyga Zomelio.

Perskyrimas 1.

Zomėlis užgemia.

Buvo nekursai vyras iš Ramataim-Zopim, nuo kalnų Epraim, vardu *Elkana, sunus Jėroamo, sunaus Eliu, sunaus Tou, sunaus Zupo, Epratiškio.

* 1 Nus. Kar. 7, 26.

2. Ir jisai dvi moteri buvo vedęs,

viena buvo vardu Ana, antroji Penina. Ir Penina *augino vaikų, bet Ana ne augino. * 1 Maiž. 29, 31.

3. Ir tasai vyras aukštyn ėjo iš savo miesto savo čėsu, kad melstųs bei apieravotų Ponui Dievui Zebaot *Siloje. O čionai buvo klebonais Pono Dievo Opni bei Pinėjas, sunudu Eli. * Joz. 18, 1.

4. Kaipgi vieną dieną nusidavė, kad Elkana apieravojo, tai jis davė savo pačiai Peninai ir visiems jos sunams bei dukterims, kožnam po dalį,

5. Bet Anai jis davė vieną dalį smutnai, nės jis Aną mylėjo, ale Ponas Dievas jos *žyvata buvo užrakinęs.

* 1 Maiž. 20, 18.

6. Ir jos priešininkė ją apsmutnijo, budama jai ant patyčių, kadangi Ponas Dievas jos žyvata buvo užrakinęs.

7. Taip nusidavė, kas metą jai be einant į Dievo namus; ir ją taip apsmutnijo, kad ji verkdamo ir nieko ne valgdamo.

8. Bet Elkana, jos vyras, sakė jai: Ana, kam tu verki ir kam tu nieko ne valgai? ir kam tavo širdis ne rimsta? ar ne aš tau geresnis už dešimt sunų?

9. Tai Ana atsikėlė, kaip buvo pavalgiusi Siloje ir atsigėrusi. (Bet Eli klebonas sėdėjo ant krasės prie angos bažnyčios Pono Dievo.)

10. Ir ji buvo iš širdies smutna ir meldėsi Pono Dievo verkdamas,

11. Ir žadėjo pažadą sakydama: Pone Dieve Zebaot, jei tu padabosi ant vargų savo sluginės, manęs atsimindamas ir savo sluginės ne užmiršdamas, ir duosi savo sluginei sunų, tai aš tą Ponui Dievui duosiu, kol ji-sai gyvas bus, ir *barzdskutys ne turės ateiti ant jo galvos.

* Vald. 13, 5.

12. Ir kaip ji ilgai meldėsi po akių Dievo, padaboję Eli ant jos burnos.

13. Nės Ana kalbėjo savo širdyje, tik tai jos lupos pasijudino, ir jos balsas nebuvo girdėtas. Tai Elidumojo, kad ji girta,

14. Ir tarė jai: kaip ilgai tu girta busi? išsiblaivykis nuo pagirių vyno.

15. Bet Ana atsakė jam tarydama: ne taip, mielas kunige, aš smutna moteriškė esmi; vyno bei druto gėrimo aš ne gėriau, tikt *savo širdį pranešiau Ponui Dievui.

* Ps. 42, 5.

16. Ne laikyk manę, savo sluginę, per kokią moteriškę išdykėlę! nės aš iš savo didžiosios smutnybės bei tužbos iškšiolei kalbėjau.

17. Eli atsakė tarydamas: eik su pakajumi! Ponas Dievas Izraelio *tau duos tai vislab, ką tu nuo jo esi prašiusi.

* Ps. 20, 5, 6.

18. Ji atsakė: duok savo sluginei malonę rasti po tavo akių. Taip nu-

ėjo ta moteriškė savo keliu, ir valgė, neigi toliaus taip smutna ne pasirodė.

* Rut. 2, 13. 2 Zom 16, 4.

19. Ir ryto metą jie ankti pasitaisė ir kaip Dievo buvo meldę, tai vėl sugrįžo ir parėjo namon į Ramatą. Ir Elkana išpažino savo moterį Aną, ir Ponas Dievas *atsiminė jos.

* 1 Maiž. 30, 22.

20. Ir po kelių dienų ji nėsčia pastojo ir pagimdė sunų ir praminė ji Zomėliu, nės (tarė ji) aš ji iš Dievo išmeldžiau.

* 1 Maiž. 21, 1, 2.

21. Ir kaip jos vyras Elkana su visa savo gimine aukštyn keliavo, kad Ponui Dievui apieravotų savo apierą, kasmet apieravojamąją, ir savo pažadėjamą.

22. Tai Ana ne keliavo drauge aukštyn, bet tarė savo vyrui: kada tas vaikelis bus nutrauktas, tai aš ji nugabėsu, kad Dievui pasirodytų ir kol gyvas tenai *pasilikytų.

* Luk. 2, 37.

23. Elkana, jos vyras, sakė jai: taigi daryk, kaip tau patinka, pasilik, ikikol ji nutrauksi; bet Ponas Dievas te išpildo, ką jis sakęs; taip pasiliko ta moteriškė ir žindė savo sunų, pakol ji nutraukė.

24. Ir atgabeno ji drauge su savi mi aukštyn, jau nutrauktą, ir tris jaučius, saikelį miltų ir plėčką vyno, ir atnešė ji į namus Pono Dievo Siloje. Bet vaikelis dar jaunas buvo.

25. Ir jie pamušė vieną jautuką, ir atgabeno vaiką pas Elį.

26. Ir ji tarė: ak mielas kunige, *taip tikrai, kaip tavo dušia gyva, mielas kunige, aš esmi ta pati moteriškė, kuri čionai pas tavę stovėjau, Dievo meldsima,

* per. 17, 55.

27. Kaip šio vaikelio dėl Dievo prašiau. Dabar Ponas Dievas man davė sulaukti, ko aš iš jo meldžiau.

28. Todėl aš ji Ponui Dievui atduomi, kol jis gyvas bus, kadangi jis iš Dievo išmelstas yra. Ir jie meldėsi čionai Pono Dievo.

Perskyrimas 2.

Anos liaupsės giesmė; užauginimas Zomėlio; piktenybė sunųdviejų Eliu.

Ir Ana meldėsi tarydama: mano širdis linksma *iš Pono Dievo, mano ragas paauskštintas yra Viešpatyje, mano ū burna atsivėrė labai ant mano neprietelių, nės aš džiaugiuos tavo išganymu.

* Luk. 1, 47. † 2 Nus. Kar. 6, 11.

2. Nei vienas ne esti šventas, kaip Ponas Dievas; *be tavęs niera nei vieno, ir niera kito nusitikėjimo per mūsų Dievą. *1 Kar. 8, 23, Ps. 86, 8.

3. Liaukitės nuo savo gypelnystės ir pasityčiavimo, išmeskite iš savo burnos *senąjį. Nėsa Ponas Dievas yra Dievas, ant to dabojaš, ir ne duosti laimėti tam, kurs tai apsiima. Ebr.: prieštaraavimo žodžius.

4. Kilpinis sylingųjų yra sulaužytas, ir silpnieji syla patvirtinti.

5. Kurie prisivalgę buvo, už duoną yra parduoti, o kurie buvo išalkę, jau toliaus ne alksta; ikikol nevaisingoji septynis augino, ir daug vaikų turinčioji liovėsi (gimdyti).

6. Ponas Dievas *numarina ir atgaišina, įveda į peklą ir vėl išveda.

*5 Maiž. 32, 39. Job. 5, 18. Oz. 6, 1. 2. + Ps. 30, 4 ir 71. 20.

7. Ponas Dievas pavargina ir pralobina, jisai *pažemina ir paaukština.

*Jér. 52, 32. Luk. 1, 52. Ps. 75, 8.

8. Jis vargdienį *iškelia iš dulkių, ir paaukština pavargusį iš purvų, kad jį statytų tarp kunigaikščių ir garbės krašę duotų apturėti. Nės svieto †kraštai yra Pono Dievo, ir jisai žemę pagruntavojęs. *Job. 36, 15. Ps. 113, 7. 8. Luk. 1, 52. + Ps. 24, 1.

9. Jis *apsaugos kojas savo šventųjų; ale Dievo nesibijantieji tur sugaišti tamsybėje, nėra didis turtas nei vieną ne gelbti.

*Ps. 91, 11 ir 49, 18.

10. Kurie su Dievu vaidijasi, tur suteškėti, ant jų jisai *perkunu griaus iš dangaus. Ponas Dievas sudys svieto kraštus, ir pastiprįs savo karių, ir pakels †ragą savo pamostytojo.

*per. 7, 10. Ps. 11, 6, 1 Zom. 7, 10. Ps. 132, 17. Jéz. 45, 9.

11. O Elkana nuėjo į Ramatą, į savo namus; ir tas vaikelis buvo Dievo tarnu po akių klebono Elio:

12. Bet sunudu Elio buvo piktudu neprieteliu, tuodu Pono Dievo nieko ne atbojo,

13. Neigi provos klebonų apie žmones. Kad kas ką norėjo apieravoti, tai atėjęs klebono vaikas mėsai be verdant turėjo *trišakuotą šakę savo rankoje,

*2 Maiž. 27, 3.

14. Ir siekdamas į puodą, ar į katilą, ar į skauradą, vislab, ką tikt su šake užtraukdavo, tai klebonas atėmė; taip juodu darė visiems Izraelitėnams čionai ateinantiems į Silo.

15. Lygiai taip ir pirmneng *taukus uždegė, atėjęs klebono vaikas sakė apie-

ravojančiamjam: duok man šią mėšą klebonui kepti, nėra jisai ne nor virtos, bet žalios mėsos nuo tavęs imti. *3 Maiž. 3, 3.

16. Taigi jei kas jam sakydavo: leisk taukus uždegti kaip šiandien reikia, ir potam imkis, ko tavo dušia norės, tai jis jam atsakė: turi tą dabar man duoti, jei ne, tai per nevalę atimsu.

17. Todėl buvo griekai tų dviejų vaikų labai didi po akių Pono Dievo, nėra žmones bluznijo valgio apierą Pono Dievo.

18. Bet Zomelis tarnavo po akių Pono Dievo, ir tas vaikas buvo aprėdytas drobės sermėga ant savo kuno.

19. Priegtam pasuvo jam jo motyna mažą sermėgą ir atgabeno tą jam aukštyrį čėsu paprastu, kad ji su savo vyru užkeliaudavo apieravoti apieras, savo čėsu apieravojamases.

20. Ir Eli peržegnojo Elkaną ir jo pačią sakydamas: Dieve duok tau vaikų iš šios moters sulaukti dėl tos maldos, kaip ji iš Dievo meldusi. Ir juodu nuėjo į savo šalį.

21. Ir Ponas Dievas atlankė Aną, kad ji nėščia pastojo, ir augino tris sunus ir dvj dukterį. Bet vaikelis Zomelis *tarpo pas Poną Dievą. *Luk. 1, 80

22. Bet Eli buvo jau labai pasenęs, ir patyrė vislab, ką jo sunudu buvo padariusu visiems Izraelitėnams, ir kad juodu sugulė su *moterimis tarnaujančiomis už vartų šėtos susirinkimo.

*2 Maiž. 38, 8.

23. Ir jis sakė jiemsdvim: kam judu tai darota? nėra aš girdžiu jūsų dviejų piktą pasielgimą nuo visų šių žmonių.

24. Ne taip, mano vaikudu, tai ne gera paskalba yra, kurią aš girdžiu; judu sugriešdydinota Dievo žmones.

25. Jei kas prieš kokį žmogų susigriešyja, tai sudžia gal tai suderėti. Ale jei kas prieš Poną Dievą susigriešyja, kas gal už tą melsti? Bet juodu neklausė balso savo tėvo, todėl Ponas Dievas juodu ketino žavinti.

26. Bet Zomelis vaikas augo ir *tarpo ir labai patiko Dievui ir žmonėms.

*Luk. 2, 52.

27. Bet atėjo nekursai Dievo vyras pas Elį ir sakė jam: taip sako Ponas Dievas: aš *apsireiškiau tavo tėvo giminei Egipte dar b'ėsančiai Parano namuose,

*Darb. 7, 25.

28. Ir jį čionai išsiskyrčiau sau iš visų giminių Izraelio, kad klebonų urėdą pilnavotų ir apieravotų ant mano altoriaus, ir rukinimus uždegtų, ir vyskupiskąją sėrmėgą po mano akių nešiotų, ir daviau tavo tėvo giminei *visas ugnis vaikų Izraelio. *4 Maiž. 10, 14.

29. Kamgi tu spardaisi prieš mano apieras ir valgio apieras, nuo manęs palieptasias šetroje? ir tu savo sunudu daugiaus garbini, ne kaip manę, besimaitindami geriausiuoju visų valgio apierų mano žmonių Izrael.

30. Todėl sako Viešpats, Dievas Izraelio: *aš kalbėjau, kad tavo giminė ir tavo tėvo giminė amžinai po mano akių turėtų patekti; bet dabar sako Ponas Dievas: nieku būdu, bet *manę garbinantį aš vėl garbįsu, o manę **paniekinantį aš vėl paniekįsu.

*2 Maiž. 28, 1. † Jon. 12, 26. Pam. 4, 8. ** Mal. 2, 9.

31. Štai, *ateis čėsas, kad aš su laužysu tavo petį ir petį tavo tėvo giminės, kad nei vienas senutis ne būtų tavo giminėse. *1 Kar. 2, 27.

32. Ir tu regėsi savo priešininką gyvenime visame dalyke, kaip aš ger darysu Izraeliui, ir amžinai ne bus seno žmogaus tavo tėvo giminėse.

33. Ale tačiau nei vieną tavųjų nuo savo altoriaus ne išgaišysu, kad tavo akys aptemtų, ir tavo dušia tužytų; ir visi pulkai tavo giminės išmirs, vyrais jau pastoję.

34. Ir tai tau bus ženklų, kursai pasirodys ant tavo dviejų sunų Opni bei Pinėjas: *vieną dieną numirs abudu. *per. 4, 11.

35. Bet aš sau vierną kleboną išsiskirsu, tas darys, kaip mano širdžiai ir dušiai patinka; tam aš tvirtą gyvenimą pabudavosu, kad jis po akių mano pamostytojo visados išsilaikytų.

36. Ir kurs išliks tavo giminėse, tas atėjęs anam pasikloniosis už sidabro grašį bei už duonos kasnį sakydamas: prašau, duok man klebono dalyką, kad duonos kasniu prisivalgyčiau.

Perskyrimas 3.

Zomėlis, į savo urėdą vadintas, garbės pilnas pastoja. Ir kaip ansai vaikas Zomėlis Ponui Dievui tarnavo pas Elį, Dievo žodis *brangus buvo tuočės ir maž prarakavimo. *Am. 8, 11.

2. Ir nusidavė tuočės, kaip Eli gulėjo

savo vietoje, ir jo *akys pradėjo aptemti, kad ne galėjo primatyti, *per. 4, 15.

3. Ir Zomėlis buvo atsigulęs bažnyčioje Pono Dievo, kur Dievo skrynė buvo, pirmneng lampa Dievo užgeso.

4. Ir Ponas Dievas šaukė: Zomėli! O jis atsakė: štai, čia aš esmi.

5. Ir bėgdamas pas Elį tarė: štai, aš čia esmi, tu manęs šaukei. Bet jis atsakė: aš tavęs ne šaukiau; eik ir vėl atsigulk! Ir jis nuėjęs atsigulė.

6. Ponas Dievas šaukė antrą kartą: Zomėli! Ir Zomėlis atsikėlęs nuėjo pas Elį sakydamas: štai, aš čia esmi, tu manęs šaukei. Bet jis atsakė: aš tavęs ne šaukiau, sunau, eik ir vėl atsigulkis!

7. O Zomėlis Pono Dievo dar ne pažino, ir Dievo žodis dar jam ne buvo apreikštas.

8. Ir Ponas Dievas vadino Zomėlį trečią kartą. Ir jis atsikėlęs ėjo pas Elį ir sakė: štai, aš čia esmi, tu manę vadinai. Tai suprato Eli, kad Ponas Dievas vaiką vadinęs;

9. Ir sakė jam: eik ir vėl atsigulkis, ir kad busi vadintas, tai tark: kalbėk, Pone Dieve, nėsa tavo tarnas klauso! Zomėlis nuėjęs atsigulė savo vietoje.

10. Tai Ponas Dievas atėjo ir pasistojęs šaukė kaip pirma: Zomėli, Zomėli! Ir Zomėlis tarė: kalbėk, nės tavo tarnas klauso!

11. Ir Ponas Dievas sakė Zomėliui: štai, aš ką darau Izraelyje, kad kožno *tai išgirsiančio abi ausi perskambės. *2 Kar. 21, 12.

12. Tą pačią dieną aš išpildysu Eliui vislab, ką aš prieš jo giminę esmi kalbėjęs; aš tai pradėsu ir pabaigsu.

13. Nės aš jam įsakęs esmi, kad aš sudžia busu amžinai ant jo giminės dėl to nusidėjimo, kad jis žinodamas, kaip bauriai jo vaikudu pasiėlgė, tačiau niekados dėlto juodu aštriai nepabaręs.

14. Todėl aš giminiai Elio esmi prisiekęs, kad tas nusidėjimas giminės Elio ne bus amžinai suderintas, nei apieromis, nei valgio apieromis.

15. Ir Zomėlis gulėjo iki rytmečio ir atvėrė vartus bažnyčios Pono Dievo. Ale Zomėlis bijojosi tą regėjimą Eliui pasakyti.

16. Tai vadino jį Elį sakydamas: Zomėli, mans sunau. Jis atsakė: štai, čia aš esmi,

17. Jis sakė: kas tai per žodis tau sakytais? ne užtylėk man tą. Dievas tavę te koravoja, jei tu man ką užtylėsi, kas tau sakys.

18. Tai sakė jam Zomėlis vislab ir nieko jam ne užtylėjo. Bet jis sakė: Jis yra Ponas Dievas, jisai te daro, kaip jam mėgsta.

19. Bet Zomėlis užaugo, ir Ponas Dievas buvo su juomi, ir nei joks jo žodis ne buvo paniekintas.

20. Ir visi Izraelitėnai nuo Dan iki Bersebos išpažino, Zomėlį viena Pono Dievo praraką esantį.

21. Ir Ponas Dievas pasirodė potam Siloje, nės Ponas Dievas Zomėliui buvo apreikštas Siloje per Dievo žodį.

22. Ir Zomėlis pradėjo Dievo žodį sakyti visiems Izraelitėnams.

Perskyrimas 4.

Izraelitėnai kare pergalimi; skrynė derėjimo atimama; Elj ir jo sunudu miršta.

Bet Izraelitėnai iškeliavo prieš Pylitėnus į karą ir atsigulė su abažu pas Eben-Ezer. O Pylitėnai savo abažą turėjo pas *Apek,

* Joz. 15, 53.

2. Ir pasigatavijo prieš Izraelitėnus. Ir pastoj didis kariavimas, ir Izraelitėnai buvo pergalėti nuo Pylitėnų; ir jie užmušė iš vaiko, sustatytojo ant lauko, apie keturis tukstančius vyrų.

3. Ir žmonėms į abažą atėjus tarė vyresnieji Izraelitėnų: kodėl Ponas Dievas davė, kad Pylitėnai mus šiandien pergalėjo? *Imkime skrynę derėjimo Pono Dievo iš Silos, ir t'esie jiji tarp mūsų, kad ji mus išgelbėtų iš rankų mūsų neprietelių.

* per. 14, 18.

4. Ir žmonės siuntė į Silo ir davė iš ten atgabenti skrynę derėjimo Pono Dievo Zebaot, *ant Kėrubinų sėdinčiojo. Ir buvo čionai sunudu Elio, Opni bei Pinėjas, su skryne derėjimo Dievo.

* 2 Zom. 6, 2.

5. Ir skrynei derėjimo Pono Dievo į abažą atėjus, šukavo visi Izraelitėnai didžiu šukavimu, kad žemė skambėjo.

6. O kaip Pylitėnai išgirdo balsą to šukavimo, tarė jie: koks tai šauksmas tokio didžio šukavimo Ebreonų abažė? Ir kaip jie patyrė, *skrynę Pono Dievo į abažą atėjusią,

* 2 Zom. 11, 11.

7. Jie bijojos ir sakė: Dievas į abažą atėjo. Ir sakė toliaus: bėda mums! nės iš pirmo taip ne stojosi.

8. Bėda mums! kas mus išgelbės iš rankų šių sylingųjų dievų? Tai yra tie dievai, kurie Eypcionus slogino visokiomis slogomis pusčioje.

9. Taigi drąsinkitės ir bukite vyrai, jus Pylitėnai, kad ne privalytumbite šlužyti Ebreonams, kaip jie jums *šlužijo. Bukite vyrai ir kariaukite!

* Vald. 13, 1.

10. Tai kariavo Pylitėnai, o Izraelitėnai buvo pergalėti, ir kožnas bėgo į savo šetrą. Ir buvo labai didis mušis, ir puolė iš Izrael trisdešimts tukstančiai pėstininkų.

11. Ir Dievo skrynė buvo *atimta, ir sunudu Elio, Opni bei Pinėjas, numirė.

* Ps. 78, 61.

12. Tai vienas iš Benjamino giminės iš vaiko pabėgęs parėjo į Silo tą pačią dieną ir buvo savo rubusudraskęs ir žemę ant savo galvos užbarstęs.

13. Ir štai, jam įeinant sėdėjo Elj ant krasės, žiurėdamas ant kelio, nesa jo širdis nusiminė dėl Dievo skrynės. O kaip tas vyras į miestą įėjo, tai jis apsakė tai, ir visas miestas rėkte rėkė.

14. Ir kaip Eli tą didį rėkimą išgirdo, klausė jis: kas tai per didis tranksmas? Tai tas vyras skubriai priėjęs apsakė tai Eliui.

15. (Bet Eli buvo devynisdešimts ir aštuonių metų senas, ir jo *akys buvo aptemusios, kad negalėjo regėti.)

* per. 3, 2. 1 Kar. 14, 1.

16. Bet tas vyras sakė Eliui: aš atėjau ir šiandien iš vaiko esmi išbėgęs. O jis tarė: kaip destis, sunau?

17. Tai atsakė jam paslas, tarydamas: Izraelitėnai bėgte pabėgo dėl Pylitėnų, ir didis žmonių pulkas yra užmuštas, ir tavo sunudu, Opni bei Pinėjas, jau numirė, priegtam ir Dievo skrynė yra atimta.

18. O kaip jis Dievo skrynės priminė, nupuolė jis atbulas nuo krasės pas duris ir savo sprandą palužęs numirė, nės jis buvo senas ir dužas vyras. O jis valdė Izraelitėnus per keturisdešimts metų.

19. O jo marti, Pinėjaso pati buvo nėščia, veik pagimdysianti; kaip ji išgirdo tą garsą, Dievo skrynę atimtą esančią, bei jos uošvį ir vyrą numirusių, susirietusi ji pagimdė, nės jai atėjo jos skaudėjimai.

20. O jai jau mirštant sakė moters,

prie jos šalies stovinčiosios: * nesi-
bijokis, tu turi jauną sunų. Ale ji nie-
ko n'atsakė, neigi širdyje tai suprato.

* 1 Maiž. 35, 17.

21. Ir ji praminė tą vaiką Ikabodu
tarydama: „šlovė jau atstojo nuo Iz-
raėlitėnų“, kadangi Dievo skrynė at-
imta buvo, ir jos uošvis bei vyras.

22. Ir sakė antrą kartą: „šlovė jau
atstojo nuo Izraėlitėnų, nėra Dievo
skrynė yra atimta.“

Perskyrimas 5.

Sloga Pylistėnų dėl atimtiosios skrynės derėjimo.

Bet Pylistėnai ėmę Dievo skrynę nu-
gabeno tą iš Eben-Ezer į Azdodą,

2. Į namus Dagono, ir padėjo ją
prie šalies Dagono.

3. Ir Azdodėnams antrą rytą anksti
atsikėlus, rado jie * Dagoną ant savo
veido gulintį ant žemės už Dievo
skrynės; bet jie ėmę Dagoną, pastatė
jį vėl į jo vietą.

* Vald. 16, 23.

4. Ir kaip antrą rytą anksti kėlės, rado
jie vėl Dagoną ant savo veido gulintį
ant žemės už Dievo skrynės, ale jo galvą
ir abi ranki nukapoti ant slenksčio,
kad tikt vienas lėmuo ant to gulėjo.

5. Dėl to klebonai Dagono ir visi,
kurie į namus Dagono eiti, ne mina
ant slenksčio Dagono Azdode iki
šių dienai.

6. Ale ranka Pono Dievo sunki pa-
stojo ant Azdodėnų ir sugaišino juos,
ir koravojų * Azdodėnų ir visus jų
rubežius paslėptose vietose.

* Ps. 78, 66.

7. O kaip Azodėnai regėjo taipo
nusiduodant, sakė jie: ne palikite pas
mus skrynę Dievo Izraėlitėnų, nėra
jo ranka persunki yra ant mūsų ir
ant mūsų Dievo Dagono.

8. Ir nusiuntę suvadino visus kunj-
gaikščius Pylistėnų pas savę saky-
dami: ką * mes darysime su skryne
Dievo Izraėlio? Tai jie atsakė: te
nešie Gatėnai tą skrynę Dievo Iz-
raėlio aplinkui.

* per. 6, 2.

9. Ir jie nešė aplinkui tą skrynę Dievo
Izraėlitėnų; o kaip jie tą aplink nešiojo,
tai Ponas Dievas per savo ranką labai
didį suirimą davė rastis mieste, ir slo-
gino žmones tame mieste, tiek didžiuo-
sius, tiek ir mažuosius; ir neregimos
slogos juos užpuolė paslėptose vietose.

10. Tai jie nusiuntė tą Dievo skrynę į
* Ekron. O Dievo skrynei į Ekroną

A. T.

atėjus šaukė Ebronytai: jie Dievo skry-
nę aplinkui nešė pas manę, kad manę
nužavintų ir mano žmones. * Joz. 15, 46.

11. Tai jie nusiuntę suvadino visus
kunjgaikščius Pylistėnų sakydami:
nusiųskite skrynę Dievo Izraėlio vėl
į jos šalį, kad ji manę ir mano žmo-
nes ne nužavintų. Nėsa Dievo ranka
padarė didį sumišimą, visame mieste
be žudydama.

12. Ir kurie žmonės ne mirė, tie
buvo sloginti paslėptose vietose, kad
šauksmas miesto dangun iškako.

Perskyrimas 6.

Skrynė derėjimo Izraėlitėnams vėl atduodama.

Taipogi buvo skrynė Dievo per sep-
tynis mėnesius Pylistėnų žemėje.

2. Ir Pylistėnai pavadinę savo kle-
bonus ir pranašus, tarė jiems: * ką
mes su Dievo skryne veiksime? pa-
mokinkite mus, kuomi mes tą galė-
tumbime į jos šalį siųsti!

* per. 5, 8.

3. Jie tarė: jei jus skrynę Dievo Izra-
ėlitėnų norite nusiųsti, tai ne siųskite
ją tuščią, bet turite jai užmokėti kalty-
bės apierą; tai jus išgysite ir numanysi-
te, kodėl jo ranka nesiliaujasi nuo jūsų.

4. O jie sakė: kokia tai kaltybės
apiera, kurią jam duoti turime? Jie
atsakė: penkes auksinas bulis ir pen-
kes auksinas peles pagal skaitlių * pen-
kių kunjgaikščių Pylistėnų; nėra ta
pati sloga buvo ir ant jūsų visų, ir
ant jūsų kunjgaikščių.

* Vald. 3, 3.

5. Taigi jus dabar turite padaryti
abrozus, jūsų bulims ir jūsų pelėms
lygius, kurios jūsų žemę supstijo,
kad Dievui Izraėlio garbę duotumbite,
mažu jo ranka lengvesnė bus ant jūsų
ir ant jūsų dievaičio ir ant jūsų žemės.

6. Kam užkietinate savo širdį, * kaip
Egypcionai ir Paraonas savo širdį už-
kietino? Ar ne taip, kad jis jiems apsi-
reiškė, tai jis juos ė paleido, kad nuėjo?

* 2 Maiž. 8, 15. † 2 Maiž. 12, 31.

7. Taigi imkite ir taisykite naują veži-
mą, ir dvi jauni žindami karvi, kuriom-
dviem dar niekados jungas ne buvo
uždėtas, ir prikinkykite jiedvi prie ve-
žimo, o veršiudu palaikykite namieje.

8. Ir ėmę skrynę Dievo, uždėkite ją ant
vežimo, ir auksinus skarbus, į kaltybės
apierą duotuosius, į skrynėlę pašalyje
dėkite, ir nusiųsdami nuleiskite ją.

9. O jus padabokite; jei ji nukeliaus

parubežkeliu į Bėt-Sėmės, tai jis mums tą visą bėdą padaręs; jei ne, tai numanysime, jo ranką mus ne ištikusią, bet mums tai tikt pripultinai nusidavus.

10. Žmonės darė taip, ir ėmę dvi jauni žindami karvi prikinė jiedvi į vežimą, jų veršiudu namieje palaikydami,

11. Ir uždėjo Dievo skrynę ant vežimo ir skrynelę su aukso pelėmis ir su abrozais savo bulių.

12. O karvidvi ėjo tiesiog ant Bėt-Sėmės linkai vienu keliu, ir ėjo baubamos ir ne atsikreipdamos nei ant kairės, nei ant dešinės; o kunjgaikščiai Pylistėnų sekė jiedvi iki rubežiaus Bėt-Sėmės.

13. O Bėt-Sėmiškiai tuočės kviečius piovė per darbymetį pakalnėje, ir pakeldami savo akis pamatė skrynę ir džiaugėsi tą pamatydami.

14. O vežimas parvažiavo ant dirvos Jozuvo, Bėt-Sėmiškio, ir čionai apsistojo. Ir buvo čionai didis akmuo; ir jie suskaldė vežimo padarynes ir apieravojo karvidvi Ponui Dievui į deginimo apierą.

15. Bet Lėvytai nukėlė Dievo skrynę ir skrynelę, pašalyje esančiąją, kur aukso skarbai buvo, ir padėjo tus ant to didžiojo akmens. Bet žmonės Bėt-Sėmiškiai apieravojo Ponui Dievui tą pačią dieną deginimo apieras bei kitas apieras.

16. Bet kaip tie penki kunjgaikščiai Pylistėnų gana buvo pažiūrėję, tai jie vėl nusitraukė į Ekroną tą pačią dieną.

17. O šitos yra aukso bulys, kurias Pylistėnai Ponui Dievui į kaltybės apierą davė: Azdod vieną, Gaza vieną, Ašklon vieną, Gat vieną ir Ekron vieną;

18. Ir aukso peles pagal skaitlių visų miestų Pylistėnų tarp tų penkių kunjgaikščių, taip murytų miestų, kaip ir kiemų, iki didžiojo Abel, kur jie Pono Dievo skrynę paliko, iki šiai dienai, ant dirvos Jozuvo, Bėt-Sėmiškio.

19. O nekurie Bėt-Sėmiškiai buvo žavinti todėl, kad jie *skrynę Pono Dievo buvo pamatę ir jis gadino žmonių penkisdešimt tukstančius ir septynis dešimtis vyrų. Tai žmonės gedėjo, kad Ponas Dievas tokį didį mušį tarp žmonių buvo mušęs.

* 4 Maiz. 4, 20.

20. Ir žmonės Bėt-Sėmiškiai tarė:

kas gal stovėti po akių Pono Dievo, tokio šventojo Dievo? ir pas ką jį saiai dabar nuo mūsų nukeliaus?

21. Ir jie nusiuntė paslus pas miesčionis *Kiriāt-Jėarimo ir jiems sakydino: Pylistėnai Dievo skrynę vėl atgabeno, pareikite žemyn ir nugabenkite ją pas savę!

* Joz. 18, 14.

Perskyrimas 7.

Izraėlitėnai, Dievopi prisiverčiantieji, pergal Pylistėnus, Zomėliui už juos Dievo prašant.

Taigi parėję žmonės iš *Kiriāt-Jėarimo, su savimi gabeno skrynę Pono Dievo aukštyn, ir atnešė ją į namus Abinadabo Gibėoje, ir jo sunų Elėazarą jie pašventino, kad skrynę Pono Dievo kavotų.

* Vald. 18, 12.

2. Ir iš tos dienos, kad skrynę Pono Dievo Kiriāt-Jėarimuose pasiliko, užtruko tas čėsas taip ilgai, kolei dvidešimt metų perėjo; ir visa giminė Izraėlio verkė po akių Pono Dievo.

3. Bet Zomėlis tarė visai giminei Izraėlio: jei jus iš visos širdies Dievopi prisiversitės, tai *šalin meskite nuo savęs svetimuosius dievus bei Astarot, ir pritaisykite savo širdį †Ponui Dievui ir jam vienam služykite, tai įsiai jus išgelbės iš Pylistėnų rankų.

* 1 Maiz. 35, 2. Joz. 24, 23, † 5 Maiz. 6, 13.

4. Tai Izraėlitėnai šalin metė nuo savęs *Baalim bei Astarot ir Ponui Dievui vienam služijo.

* Vald. 10, 16.

5. O Zomėlis tarė: suvadinkite visus Izraėlitėnus į *Mizpą, kad už jus Dievo melsčiau.

* per. 10, 17.

6. Ir jie, susiję į Mizpą, sėmė vandens ir išliejo tą po Pono Dievo akių ir pastnikavo per visą tą dieną sakydami čionai: mes Ponui Dievui susigriešijome. Taip valdė Zomėlis Izraėlitėnus Mizpoje.

7. Bet kaip Pylistėnai išgirdo Izraėlitėnus Mizpoje susirinkusius, kunjgaikščiai Pylistėnų aukštyn užsitraukė prieš Izraėlitėnus. Kaip tai ištyrė Izraėlitėnai, jie labai bijojosi Pylistėnų,

8. Ir sakė Zomėliui: *ne paliauk už mus šaukti Viešpatiespi, mūsų Dievopi, kad mus išgelbėtų iš Pylistėnų rankų.

* per. 12, 23.

9. Zomėlis ėmęs ėryti, dar žindanti, Ponui Dievui čiėlą deginimo apierą apieravojo ir Dievopi šaukė už Izraėlitėnus, ir Ponas Dievas išklausė jį.

10. Ir Zomėliui tą deginimo apierą be apieravojant, atėjo Pylistėnai kariauti prieš Izraėlitenus. Bet Ponas Dievas davė *baisų perkuną griauti ant Pylistėnų tą pačią dieną ir išgandino juos, kad jie Izraėlitenų pergalėti buvo.

* per. 2, 10.

11. Tai vyrai Izraėlitenų, iš Mizpos išėję, vijo Pylistėnus ir mušė juos iki anapus Bėtkar.

12. Tai Zomėlis ėmė vieną akmenį ir tą pastatė tarp Mizpos ir tarp Zen, pramindamas jį Eben-Ezer, ir sakė: iki čionai mus Ponas Dievas pagelbėjo.

13. Taipo Pylistėnai buvo pažeminti ir toliaus ne atėjo į rubežius Izraėlitenų. Ir Pono Dievo ranka buvo prieš Pylistėnus, kol Zomėlis gyvas buvo.

14. Taipo atgavo Izraėlitenai miestus, nuo Pylistėnų jiems atimtuosius, nuo Ekron iki Gat su jų rubežiais; tus išveržė Izraėl iš rankų Pylistėnų, nės Izraėlitenams pakajus buvo su Amorytais.

15. O Zomėlis *valdė Izraėlitenus per visą savo amžią;

* per. 12, 11.

16. Ir kas-met aplink keliavo į Bėtėl ir Gilgal ir Mizpą. Ir kad jis Izraėlitenus visose šiose šalyse buvo sudijęs,

17. Tai jis vėl atėjo *į Ramatą, nės čia buvo jo namai, ir valdė čionai Izraėlitenus bei pakurė čionai Ponui Dievui altorių.

* per. 1, 19.

Perskyrimas 8.

Izraėlitenai prašo sau karalių; jo prova jiems apsakoma.

Bet Zomėlis pasenęs įdėjo savo sunudu į valdonus ant Izraėlitenų.

2. Pirmgimėsis vardu buvo Joėlas, antrasis *Abia, ir buvo valdonais Bersaboje.

* 1 Nus. Kar. 7, 18.

3. Ale jo sunudu ne pasielgė taipo, kaip jis, bet pasileido ant godo ir *ėmė dovanų ir perkreipė provas.

* 2 Maiž. 23, 8, 5 Maiž. 19, 9. Pam. 15, 27.

4. Tai susirinko visi vyresnieji Izraėlitenų ir atėjo į *Ramatą pas Zomėlį.

* per. 7, 27.

5. Sakydami jam: štai, tu pasenai, o tavo sunudu ne elgiasi taipo, kaip tu; *taigi įdėk mums karalių, kurs mus valdytų, kaip visi pagonai tur.

* Oz. 13, 10. Darb. 13, 21.

6. Tai Zomėliui labai ne patiko, kad jie sakė: *įdėk mums karalių, kurs mus valdytų. Ir Zomėlis meldėsi po akių Pono Dievo. * 5 Maiž. 17, 14.

7. O Ponas Dievas sakė Zomėliui: klausyk tų žodžių žmonių pagal visą tai, ką jie tau sakė; nės jie ne tavę, bet manę paniekino, kad aš ant jų karaliumi ne bučiau.

8. Jie tau daro, kaip visu čėsu darę iš tos dienos, kaip aš juos iš Egipto išvedžiau iki šiai dienai, ir manę prastojo ir svetimiems dievams šlužijo.

9. Todėl klausyk tikrai jų žodžių; ale tačiaus tikrai jiems išliudyk ir prisakyk jiems provą karaliaus ant jų karaliausiančiojo.

10. Ir Zomėlis sakė kožną Dievo žodį žmonėms, iš jo karalių prašantiems:

11. Tai prova bus karaliaus, ant jūsų karaliausiančiojo: jūsų sunus įisai ims prie savo vežimų ir raitelių, kad tekini pirm jo vežimo bėgtų;

12. Ir įdės juos į vyresniuosius ant tukstančių ir ant penkisdešimtų, ir į laukininkus, kad jo laukus įgyventų, ir į piovikus per savo darbymetį, ir kad jam jo šarvus bei vežimų padarynes taisytų.

13. O jūsų dukteris jis atims, kad aptiekarkos, virėjos bei kepėjos būtų.

14. Jūsų geriausiasias dirvas ir vynyčias bei alyvų sodus jis atims ir savo bernams duos.

15. Priegtam ir nuo jūsų sėklos ir vynyčių dešimtąjį dalyką atims ir savo kamarninkams ir tarnams duos.

16. Ir jūsų bernus ir slugines bei mandgiausiuosius jaunikačius, ir jūsų asilus atims, ir tais savo reikalus atliks.

17. Nuo jūsų kaimenių jis dešimtąjį dalyką atims, ir jus turite jo tarnais pastoti.

18. Taigi kad jus tuočės šauksite dėl savo karaliaus, sau paskirtojo, tai jus Ponas Dievas tuočės ne išklausys.

19. Bet žmonės ne apsiėmė klausyti žodžių Zomėlio tarydami: nieku būdu, bet tur karalius būti ant mūsų,

20. Kad ir mes butumbime, kaip visi kiti pagonai, kad mus mūsų karalius valdytų ir *pirm mūsų iškeliautų, kad savo karus kariaujame.

* 4 Maiž. 27, 17. 2 Nus. Kar. 18, 16.

21. Tai klausė Zomėlis visų žodžių žmonių ir kalbėjo tai po ausių Pono Dievo.

22. O Ponas Dievas sakė Zomė-

liui: klausyk jų žodžių ir įdėk jiems karalių. Ir Zomėlis sakė vyrams Izraelio: eikite kožnas į savo miestą.

Perskyrimas 9.

Zaulas, Izraelitėnų į karalių išrinktas, pas Zomėlį į svečius eina.

O buvo nekursai vyras iš (giminės) Benjamin, vardu Kisas, sunus Abiėlio, sunaus Zeroro, sunaus Bekorato, sunaus Apio, sunaus vieno vyro Jėmini, *garbės pilnas vyras. *Rut. 2, 1.

2. Tas turėjo sūnų, vardu Zaulu, tas buvo jaunas *grečnas vyras, ir nei vienas iš vaikų Izrael ne buvo grečnesnis už jį, †per galvą aukštesnis už visus žmones. *2 Zom. 14, 25. †per. 10, 23.

3. ŪKisas, Zaulo tėvas, savo asilienes buvo prapuldęs, ir jis sakė savo sūnui Zaului: imk vaikų vieną su saviimi, o pasikėlęs eik ir įškok asilienių.

4. Ir jisai keliavo per kalnus Epraim ir per žemę Zalisą ir ne rado jų; juodu ėjo per žemę *Zaalim, ir jų ne buvo čionai; juodu ėjo per žemę Jėmini, ir ne rado jų. *Jon. 3, 23.

5. O jiemdviečiai atėjus į žemę Zup, sakė Zaulas vaikui, savo draugui: eikiva vėl namon! mano *tėvas, asilienių miršęs, apie mudu rupintųs. *per. 10, 2.

6. Bet jis atsakė: štai, šime mieste vienas šlovingas Dievo vyras laikosi; vislab, ką jisai sako, tai nusiduosti. Tai-gieikiva tenai! rasi jį siumdviečiams pasakyti kelią, kuriuomi keliauti galėsiva.

7. Bet Zaulas sakė savo vaikui: kad ir tenai nueitumbiva, kagi pargabėsiva tam vyrui? nėra duonos jau niera mum žake, o kitos dovanos ne turiva tam Dievo vyrui duoti. Kagi turiva kitko?

8. Vaikas vėl atsakė Zaului tarydamas: štai, aš turu ketvirtąjį dalyką sidabrinio syklo pas savę; tą duokiva tam Dievo vyrui, kad jisai siumdviečiams mūsų kelią sakytų.

9. Kitą kartą Izraėlyje, kad eidavo Dievo klausti, sakydavo: eime, nueikime pas regėtoją; nėra kurie šandien prarakais vadinami, kitą kartą regėtojais buvo vadinami.

10. Zaulas sakė savo vaikui: tu gerai kalbėjai, eikiva! Ir kaip juodu nuėjo į tą miestą, kur tas Dievo vyras laikėsi,

11. Ir į miestą aukštyrą parėjo, rado juodu mergas, išeinančias vandens

semti; toms juodu sakė: ar *regėtojis čia yra? *1 Nua. Kar. 10, 22.

12. Jos atsakė jiemdviečiams tarydamos: yra! štai, čia jis yra! skubjkitės, nėra šiandien į miestą atėjo, kadangi žmonės šiandien ant kalvos tur apieravoti.

13. Kad judu į miestą jeisita, tai judu jį rasita, pirmneng jis aukštyrą eis valgyti; nėra žmonės ne valgys, iki jam atėjus, nėra jis žegnoja apierą, potam valgo pakviestieji. Togidėl eikita aukštyrą, nėra dabar jį tikrai prieisita.

14. Ir kaip juodu aukštyrą užėjo į miestą ir viduje miesto buvo, štai, Zomėlis išėjo jiemdviečiams priešais, norėdamas ant kalvos užėiti.

15. Bet Ponas Dievas Zomėliui į ausis buvo apreiškęs vieną dieną, pirmneng Zaulas atėjo, tarydamas:

16. Rytoj į tą česą aš *vieną vyrą pas tavę atsiųsu iš žemės Benjamin, tą tu turi kunigaikščiu pamostyti ant mano žmonių Izrael, kad jisai mano žmones išgelbėtų iš Pylitėnų rankų. Nėra aš savo žmones įžvelgiau, ir jų šauksmas pas manę iškako. *Darb. 13, 21

17. O Zomėliui Zaulą įžvelgiant, atsakė jam Ponas Dievas: štai, tas yra tasai vyras, apie kurį tau sakiau, jį ant mano žmonių ponavosiantį.

18. Tai Zaulas prie Zomėlio priėjo po vartų ir tarė: sakyk man, kame čionai regėtojo namai?

19. Zomėlis atsakė Zaului tarydamas: aš esmi tas regėtojis; užėik pirm manęs ant kalvos, nėra judu turita šiandien su manimi valgyti; rytoj tavę išleisu ir vislab, kas tavo širdyje yra, aš tau pasakysu.

20. O apie asilienes, pirm trijų dienų prapuolusias, tu dabar nesirupink, jos jau atrastos. Ogi kam teks vislab, kas geriausia yra Izraėlyje? Ar ne tau teks ir visai tavo tėvo giminei?

21. Zaulas atsakė: ar ne aš esmi sunus Jėmini ir iš prasčiausiųjų giminių Izraėlyje, ir mano giminė, ar ne *mažiausia tarp visų giminių veislės Benjamin? kogidėl tu man tai sakai? *per. 15, 17.

22. O Zomėlis ėmė Zaulą ir jo vaiką ir įvedė juodu į svetlyčią ir sodino juodu į vyriausiąją vietą tarp tų, kurie pakviesti buvo; tų buvo apie trisdešimts vyrų.

23. Ir Zomėlis sakė virėjui: duok šen

tą dalyką, kurį aš tau daviau ir prisakiau, kad pas savę palaikytumbei. 24. Tai atnešė virėjas petį ir kas aplink kabėjo. Ir jis padėjo tą Zaului tarydamas: štai, to dar liko, imkis sau tai ir valgyk, nėsa tai tau palaikyta šiam čėsui, kaip aš žmones kviečiau. Taipovalgė Zaulassu Zomėliu tą dieną.

25. O jiemsdvim nueinant nuo kalvos į miestą, kalbėjo jis su Zaulu ant stogo.

26. Ir kėlėsi anksti, ir aušrai pasirodant vadino Zomėlis Zaulą ant stogo tarydamas: kelkis, kad tavę išleisčiau. Ir Zaulas kėlėsi, ir juoduėjo podraugei laukan, jis bei Zomėlis.

27. Ir kaip juodu nukako iki miesto galo, sakė Zomėlis Zaului: sakyk vaikui, kad pirm mudviejų eitų! ir jis nuėjo pirma. Bet tu dabar stokis čionai, kad tau sakyčiau, ką Dievas sakęs.

Perskyrimas 10.

Zaulas į karalių mostijamas ir įdedamas.

Tai *Zomėlis ėmęs aliejaus stiklą išliejo tą ant jo galvos ir pabučiavęs jį sakė: ar regi tu, ėkad tavę Ponas Dievas į kunigaikštį ant savo tėviškės dalies pamostijęs?

* per. 15, 1, † Darb. 13, 21. 2 Zom. 20, 19.

2. Kad dabar nuo manęs atstosi, tai tu rasi du vyrus pas *kapą Raėlės, rubėžiuję Benjamin, Zelzoję; tuodu tau sakys: asilienės yra atrastos, kurias išėjai įeškoti. Ir štai, tavo ėtėvas asilienių užmiršęs apie judu rupinasi tarydamas: kągi veiksu aš dėl savo sunaus?

* 1 Maiz. 35, 19. † per. 9, 5.

3. Ir iš ten toliaus besikreipdamas ateisi pas aužuolą Tabor, čionai tavę sutiks trys vyrai, kurie užėiti pas Dievą į Bėtėlį. Vienas neša tris ožčius, antrasis tris kepalus duonos, trečiasis plėčką vyno.

4. Ir jie tavę meilingai pasveikįs ir tau du kepalu duonos duos, tuodu tu imk iš jų rankų.

5. Potam užėisi ant Dievo kalnelio, kur Pylistėnų abažas yra; ir kad čionai į miestą ateisi, sutiks tavę pulkas prarakų, nuo kalvos nueinančių, ir pirm jų psalteris ir varini bubnai ir vamzdžiai ir arpos, ir jie prarakauja.

6. Ir Dvasė Pono Dievo užėis ant tavęs, kad tu su jais prarakausi; tai tu kitas vyras pastosi.

7. Ir kaip šie ženklai tau pasiro-

dys, tai daryk, kas tau prie rankų bus, nės Dievas yra su tavimi.

8. Bet tu turi pirm manęs nukeliauti į Gilgalius; štai, čionai aš pas tavę žemyn ateisu, apieravoti deginimo bei dėkavonės apieras. Septynes dienas tu turi palukėti, iki aš pas tavę ateisu ir tau žinės duos, ką tu turi daryti.

9. Ir kaip jisai savo pečius atkreipė, kad nuo Zomėlio šalin eitų, davė jam Dievas kitokią širdį; ir visi tie ženklai išsirodė vienoje dienoje.

10. Ir kaip juodu priėjo kalnelį, štai, prarakų pulkas jam priešais atėjo, ir Dvasė *Dievo atėjo ant jo, kad jis tarp jų prarakavo. * per. 16, 13.

11. Ir kaip jį pamatė visi, kurie jį pirma buvo pažinę, su prarakais prarakaujantį, tarė jie visi tarp savęs: kasgi sunui Kiso nusidavė? Ar ir Zaulas yra tarp prarakų?

12. Ir nekursai čionai atsakydamas tarė: kasgi jų tėvas? Iš to radosi ans priežodis: argi ir Zaulas yra tarp prarakų?

13. Ir kaip jisai buvo paliovęs prarakauti, atėjo jis ant kalvos.

14. Bet Zaulo dėdžius tarė jam bei jo vaikui: kurgi judu buvota nuėjusiu? Juodu atsakė: asilienių įeškoti; bet kaip numanėva jas ne be esančias, atėjova pas Zomėlį.

15. Tai sakė Zaulo dėdžius: sakyk man, ką sakė jumdvim Zomėlis?

16. Zaulas atsakė savo dėdžiui: jis pasakė mumdvim, kad asilienės atrastos. Bet apie karalystę jam nieko ne sakė, ką Zomėlis buvo kalbėjęs.

17. Bet Zomėlis suvadino žmones pas Poną Dievą į Mizpą,

18. Ir sakė vaikams Izrael: taip sako Viešpats, Izraelio Dievas: Aš Izraelitėnus iš Egipto išvedžiau ir juos iš Egiptiečių rankų išgelbėjau ir iš rankų visų karalių, kurie juos prispaudė.

19. Ir jus šiandien *savo Dievą paniekinote, kurs jus iš visos jūsų nepalaimos ir priespaudos išgelbėjęs, ir sakote jam: įdėk mums karalių. Taigi sustokitės po akių Pono Dievo pagal savo gimines ir gentystes. * per. 8, 7.

20. Kaipgi Zomėlis visas gimines Izraelio privedė, tai buvo tropyta giminė Benjamin.

21. Ir kaip jisai giminę Benjamin

privedė su jos gentystėmis, buvo troyta giminė Matri, ir buvo troytas Zaulas, sunus Kiso. Ir jie jėškojo jo, ale jo ne rado.

22. Tai jie toliaus klausė Pono Dievo: argi jis dar ir ateis? Ponas Dievas atsakė: štai, jis tarp bosų pasislėpęs.

23. Tai jie nubėgo ir jį iš ten atgabelo; ir kaip jis į tarpą žmonių įstojo, tai jis *per galvą aukštesnis buvo už visus žmones. *per. 9, 2.

24. Ir Zomelis tarė visiems žmonėms: čia matote, kurį Ponas Dievas paskyręs, nės nei vienas jam niera lygus tarp visų žmonių. Tai krykštavo visi žmonės sakydami: *Dieve, padėk karaliui!

* 1 Kar. 1, 25.

25. Bet Zomelis sakė žmonėms *visas provas karaliaus ir surašė tas į knygą ir padėjo tas po akių Pono Dievo. Ir Zomelis paleido visus žmones, kožną į jo namus. *per. 8, 11. 5 Maiž. 17, 16.

26. Ir Zaulas taipojau nuėjo namon į Gibėą; ir su juomi draugeėjo vienas pulkas vaiko, kurių širdį Ponas Dievas išliko.

27. Bet *nekurie nelabi žmonės tarė: ką tasai galėtų mus gelbėti? ir paniekino jį, neigė jam dovanų atnešė. Bet jisai dėjos, buk tai ne girdėjęs. *per. 11, 12.

Perskyrimas 11.

Zaulo pirmutinisis pergalėjimas Naazo Amonyto.

Bet atėjo aukštyn Naazas, Amonytas, ir apgulė Jabės Gilėade. Ir visi vyrai iš *Jabės sakė Naazui: susiderėk su mumis, tai mes tau šlužysime. *per. 31, 11.

2. Bet Naazas, Amonytas, atsakė jiems: tame aš su jumis susiderėsu, kad jūsų kožnam dešinę *akį išdursu ir jus išgėdsu tarp visų Izraelitėnų. *Jér. 39, 7.

3. Tai sakė jam vyriausieji Jabėse: pavelyk mums septynis dienas, kad paslusiųstumbime į visus rubežius Izraelio; jeigu nei vienas ne būtų mus pagelbas, tai mes pas tavę išeisime.

4. Tai atėjo paslai į Gibėą pas Zaulą ir kalbėjo tai visiems žmonėms be girdint. Tai visi žmonės savo balsą pakėlė verkė.

5. Ir štai, tai Zaulas parėjo nuo lauko paskui jaučius ir tarė: kas kenk žmonėms, kad jie verkia? Tai jie pasakojo jam reikalą vyrų Jabėsiškių.

6. Tai *Dievo Dvasė ant jo atėjo,

ir kaip jis tus žodžius girdėjo, ir jisai labai supyko. *per. 10, 10 ir 16, 13.

7. Ir ėmęs porą jaučių sukapojo tuodu ir siuntė paslus į visus rubežius Izraelio ir sakydino: kas ne ištrauks paskui Zaulą ir Zomelį, to jaučiams taipo reiks daryti. Tai baimė Pono Dievo apėmė žmones, kad jie išsitraukė lyg vienintėlis vyras.

8. Ir jis į eiles juos sustatė Basėke, ir vaikų Izrael buvo trys šimtai tukstančių vyrų; o vaikų Juda trisdešimtis tukstančių.

9. Ir jie sakė paslams parėjusiems: taipo sakykite vyrams Jabės Gilėade: rytoj jus pagalbos sulauksite, kad saulė pradės labai kaitėti. Kaip paslai atėjo ir tokiai vyrams Jabėsiškiems sakė, tai jie labai prasidžiugo.

10. Ir vyrai iš Jabės tarė: rytoj mes pas jus išeisime, kad jus mums darytumbite vislab, kas jums mėgsta.

11. Ir antrą rytą perdalijo Zaulas žmones į tris pulkus, ir jie atėjo į abažą apie ryto budyne į mušė Amonytus iki dienos įsilus; o kurie išliko, tie taipo buvo išsklaidyti, kad jų nei du kruvoje ne pasiliko.

12. Tai sakė žmonės Zomeliui: kur yra tie, kurie tarė: „ar *Zaulas ant mūsų ponavotų?“ išduokite mums tus vyrus, kad tus nužavintumbime.

*per. 10, 27.

13. Bet Zaulas tarė: šiandien nei vienas ne tur mirti; nės šiandien *Ponas Dievas palaimą davė Izraeliui. *per. 14, 45.

14. Zomelis tarė žmonėms: eime, ir eikime *į Gilgalius ir tenai karalystę atnaujinkime. *per. 10, 8.

15. Tai visi žmonėsėjo į Gilgalius ir *įdėjo čionai Zaulą į karalių po akių Pono Dievo Gilgaluose, ir apieravojų dėkavonės apieras po akių Pono Dievo. Ir Zaulas su visais vyrais Izraelio čia jau labai džiaugėsi. *per. 12, 1.

Perskyrimas 12.

Su kokia garbe Zomelis nuo savo valdono urėdystės atsidedavo.

Tai tarė Zomelis visiems Izraelitėnams: štai, aš *jūsų žodžių paklusau visame, ką jus man sakėte, ir į karalių jums įdėjau. *per. 8, 7. 22. †per. 11, 15.

2. O dabar, štai, čia jūsų karalius pirm jūsų keliauja. Bet aš pasenau ir pražilau, ir mano sunudu yra pas

jus, ir aš jus valdžiau iš mažų dienų iki šiai dienai.

3. Štai, aš čia esmi: sakykite ką prieš mane po akių Pono Dievo ir jo pamostytojo, bau aš kieno jautį arba asilą esmi atėmęs? bau aš vienam gvol tą arba neteisybę esmi daręs? bau aš iš vieno jūsų dovanų esmi ėmęs, arba akis sau bučiau davęs kuomi apmonyti? tai aš tokiai jums noru atduoti.

• Darb. 20, 33.

4. Jie atsakė: tu mums nei gvolto, nei neteisybės ne darei, ir nei iš vieno ką ėmei.

5. Jis sakė jiems: Ponas Dievas te liudija prieš jus, ir jo pamostytasis šiandien, kad jus nei jokios kaltybės ant manęs ne radote. Jie sakė: beje t'esie juodu liudininku.

6. Ir Zomėlis tarė žmonėms: mielai, tas Ponas Dievas, kurs Maižėšių bei Aaroną leidęs ir jūsų tėvus iš Egipto žemės išvedęs.

7. Taigi sustokitės čionai, kad aš su jumis provavočiaus po akių Pono Dievo dėl visos geradėjystės Pono Dievo, jums ir jūsų tėvams išrodytosios.

8. Kaip *Jokubas į Egiptą buvo įėjęs, šaukė jūsų tėvai Dievopi, ir jisai siuntė Maižėšių ir Aaroną, kad tuodu jūsų tėvus iš Egipto išvestų ir juos šioje vietoje duotų gyventi. • 1 Maiž. 46, 6.

9. Bet kaip jie Viešpaties, savo Dievo, užmiršo, tai jis juos padavė po mace *Sisero, vyriausiojo ant kareivių Azore, ir po mace Pylistėnų, ir po mace karaliaus Moabytų; tie kariavo prieš juos.

• Vald. 4, 2

10. Bet jie šaukė Dievopi tarydami: *mes susigriešijome, kad Poną Dievą prastoję Baalim bei Astarot šlužijome; bet dabar išgelbėk mus iš rankų mūsų neprietelių, tai mes tau šlužysime.

• per. 7, 6. Vald. 10, 10.

11. Tai siuntė Ponas Dievas *Jėrub-Baalį, Bėdaną, †Jėptą ir **Zomėlį, ir išgelbėjo jus iš rankų jūsų neprietelių aplinkui, ir davė jums be baimės gyventi. • Vald. 6, 14. † Vald. 11, 2, 29. • per. 7, 10.

12. Bet kaip jus matėte, Naazą, Amonytų karalių, prieš jus ateinantį, tai sakėte man: ne *tu, bet karalius tur ant mūsų ponavoti, norint Viešpats, jūsų Dievas, jūsų karalius buvo. • per. 8, 5.

13. Taigi dabar čia turite savo karalių,

sau išskirtajį ir išmelstajį; nės štai Ponas Dievas jums karalių įdėjo ant jūsų.

14. Jeigu jus Pono Dievo bijositės ir jam šlužysite, ir jo žodžio klausysite, ir burnai Pono Dievo ne busite nepaklusnus, *tai tiek jus, tiek jūsų karalius, ant jūsų karaliaująsis, Viešpatį savo Dievą seksite.

• 2 Maiž. 9, 3

15. Ale jei jus balso Pono Dievo ne klausysite, bet jo burnai nepaklusnus busite, tai Pono Dievo ranka bus prieš jus ir prieš jūsų tėvus.

16. Priegtam ir stokitės čionai ir matykite tą stebuklingąjį daiktą, kurį Ponas Dievas jums be regint darys.

17. Ar ne dabar kviečių piutis? bet aš Poną Dievą melsu, kad jis duotų perkuną griauti ir lyti, kad suprastumbite ir išvystumbite tą didžiąją savo piktenybę, kurią jus darėte po Pono Dievo akių, kad sau karalių prašėte.

18. Ir Zomėliui Poną Dievą bemeldžiant, davė Ponas Dievas perkuną griauti ir lyti tą pačią dieną. Tai žmonės labai bijojosi Pono Dievo bei Zomėlio,

19. Ir tarė visi Zomėliui: *melsk už tavo tarnus Viešpatį, savo Dievą, kad mes ne mirtumbime, nės prie visų savo griekų mes ir tą piktenybę dar pridėjome, kad karalių sau išsiprašėme.

• 2 Maiž. 9, 28.

20. Bet Zomėlis tarė žmonėms: nesibijokitės! jus tiesa visą tą piktenybę išpildėte, ale tačiau ne atsikreipkitės nuo Pono Dievo, bet šlužykite Ponui Dievui iš visos širdies.

21. Ir ne mylėkite niekus, nės tai niekam ne dera, neigi *gal išgelbėti, kadangi niekingas daiktas yra.

• 5 Maiž. 32, 37, 38.

22. Bet Ponas Dievas ne prastoja savo žmones dėl didžiojo savo vardo, nės Ponas Dievas pradėjo jus savo žmonėmis daryti.

23. Bet apsaugok Dieve, kad aš taip prieš Poną Dievą susigriešyčiau, kad *paliaučiau jį už jus melsti ir jus pamokinti gerąjį ir tikrąjį kelią. • per. 7,

24. *Bijokitės tikrai Pono Dievo ir jam šlužykite viernai iš visos širdies; nės jus regėjote, kokius didžius daiktus jis su jumis daro. • 2 Kar. 17, 39.

25. O jei jus piktai elgsitės, tai tiek jus, tiek jūsų karalius prapulsite.

Perskyrimas 13.

Zaulas Dievui susigriešija prieš Pylistėnus kariav-
damas.

Zaulas buvo vieną metų karaliumi buvęs; ir kaip jis du metu ant Izraėlitėnų buvo karaliavęs,

2. Tai sau išsiskyrė tris tukstančius vyrų iš Izraėlitėnų; du tukstančių buvo su Zaulu Mikmaze bei ant kalnų Bėt-El, ir vienas tukstantis su Jonatanu pas Gibėą Benjamin. Bet kitus žmones jisai paleido, kožną į jo šėtrą.

3. Bet Jonatanas mušė Pylistėnus jų abaže, kurs Gibėjoje buvo; tai ištyrė Pylistėnai. Ir Zaulas davė trubomis trubyti per visą žemę ir sakydino: te girdžia tai Ebrėonai.

4. Ir visi Izraėlitėnai girdėjo sakant: Zaulas Pylistėnų abažą išmušęs, nės Izraėlitėnai smirdėte smirdėjo Pylistėnams. Ir visi žmonės šaukė paskui Zaulą iki Gilgalų.

5. Tai susirinko Pylistėnai kariauti su Izraėlitėnais, trisdešimts tukstančiai vežimų, šeši tukstančiai raitelių, ir kitų žmonių taip daug, *kaip žiezdrų ant kranto jurių, ir aukštyn užsitraukė bei abažą sustatė Mikmaze į rytus, šiaupus Bėt-Aven. * Vald. 7. 12.

6. Kaip tai numanė vyrai Izraėlio, juos didžioje bėdoje be esant (nės žmonės labai prisibijojo), tai jie pasislėpė į urvas, į tarpus, į uolas, į skyles ir į daubas.

7. Bet Ebrėonai perėjo per Jordaną į žemę Gad bei Gilėad. Bet Zaulas dar buvo Gilgaluose, o visi žmonės paskui jį didei drebėjo.

8. Taigi jisai palukėjo *septynes dienas iki čėso, Zomėlio paskirtojo. O kaip Zomėlis ne atėjo į Gilgalus, tai visi žmonės nuo jo atsiskyrė. * per. 10, 8.

9. Tai sakė Zaulas: atneškite man deginimo bei dėkavonės apieras. Ir jisai apieravojo deginimo apierą.

10. Bet deginimo apierą jam pabaigus, štai, atėjo Zomėlis. Tai Zaulas išėjo jam priešais, jį peržegnoi.

11. Bet Zomėlis tarė: ką tu padarei? Zaulas atsakė: aš mačiau žmones nuo manęs atstojančius, o tu ne parėjai tuo čėsu, o Pylistėnai buvo susirinkę Mikmaze.

12. Taigi aš tariau: dabar Pylistėnai pas manę žemyn ateis į Gilgalus, o

aš veido Pono Dievo ne esmi pasi-
meldęs; tai aš išdrįsau ir *apieravoju
deginimo apierą. * 3 Maiž. 17, 5. 8. 9.

13. Bet Zomėlis tarė Zaului: tu dur-
nai darei ir prisakymą Viešpaties, sa-
vo Dievo, n'išpildei, tau prisakytąjį;
nės jisai butų tavo karalystę ant
Izraėlitėnų amžinai pastiprinęs.

14. Bet dabar tavo karalystė n'išsi-
laikysis. Ponas Dievas sau *vyrą iš-
siskyrė pagal savo širdį, tam Ponas
Dievas prisakė kunigaikščiu buti ant
jo žmonių; nės tu Pono Dievo pri-
sakymą ne laikei. * Darb. 13. 22.

15. Ir Zomėlis pasikėlęs ėjo iš Gil-
galų į Gibėą Benjamin. O Zaulas
skaitė žmones, pas jį esančius, šešis
šimtus vyrų.

16. Bet Zaulas su savo sunumi Jo-
natanu ir žmonės, pas jį esantieji,
pasiliko ant kalnelio Benjamin. Bet
Pylistėnai buvo pasigulę Mikmaze.

17. Ir iš abažo Pylistėnų išėjo trys
pulkai, žemę išpustyti: vienas kreipėsi
į vieškelį ant Opros linkai į žemę Zual,

18. Antrasis kreipėsi į vieškelį ant
Bėt-Orono linkai, tretysis kreipėsi į
vieškelį, kursai iškanka iki pakalnės
Zeboim pagal pusčią.

19. Bet ne buvo rastas *nei vienas
kalvis po visą žemę Izraėlio, nės Py-
listėnai mislijo, rasi Ebrėonai kardus
bei ragotines sau nusikaldytų. * Vald. 5. 8.

20. Ir visi Izraėlitėnai turėjo žemyn
nukeliauti pas Pylistėnus, kam rei-
kalas buvo, žagrę, kirvį, tašlyčią arba
dalgį aštrinti.

21. Ir ašmens dalgių, ir kirvių, ir
šakių ir tašlyčių buvo atšipę, ir
akstinių viršus atbukęs.

22. O kaip kariavimo diena priėjo,
nei vienas kardas arba ragotinė ne
buvo rasta rankose visų žmonių, su
Zaulu bei su Jonatanu esančiųjų; tikt
Zaulas bei jo sunus turėjo ginklų.

23. Ir Pylistėnų abažas išsitraukė
pro šalį Mikmazo.

Perskyrimas 14.

Jonatanas kaip tikras karžygys elgiasi; Zaulas, ne-
vertai ant jo keršydamas, jį į didžiausiąją bėdą veda.

Bet nusidavė nekurią dieną, kad Jo-
natanas, Zaulio sunus, tarė savo vai-
kui, kurs jo ginklus turėjo nešioti:
„eiva ir eikiva anapus į Pylistėnų

abažą, anapus esantįjį!“ ir ne apsakė tai savo tėvui.

2. Bet Zaulas pasiliko Gibėoje gale po granotobuolių medžių, prymiestyje esančių; o žmonių pas jį esančiųjų, buvo šeši šimtai vyrų.

3. Ir Ajas, sunus Ajitobo, Ikabodo brolio, * Pinėjaso sunaus, Elio sunaus, buvo klebonu Pono Dievo Si-loje, ir nešiojo vyskupiškąją sėrmėgą. O ir žmonės taipojau ne žinojo Jonataną atstojusį. * per 4, 21.

4. O buvo tuo keliu, kur Jonatanas įėj-kojo pereiti iki Pylistėnų abažo, dvi smaili uolį, viena šiapus, antra anapus; viena vadinama Bozez, antroji Sėnė;

5. Ir viena buvo matoma iš šiaurės į Mikmazą, ir antroji iš pietų į Gabą.

6. Ir Jonatanas sakė tam, kurs jo ginklus nešė: eiva ir eikiva anapus į abažą tų n'appiaustytųjų! rasi Ponas Dievas per mudu ką ištaisys; nės tai * Ponui Dievui ne sunku, ar per daug, ar per maž gelbėti. * Vald. 7, 7. 2 Nus. Kar. 14, 11.

7. Tai atsakė jam jo ginklų nešėjas: daryk vislab, ko tavo širdis užsigeidžia; keliauk, štai, aš su tavimi esmi, kaip tavo širdis nor.

8. Jonatanas sakė: gerai, kad per-eisiva prie anų žmonių ir jiems į akis ateisiva,

9. Jei jie * tada sakys: „apsistokita, iki pas judu iškaksime!“ tai mudu savo vietoje pastovėsiva ir pas anus ne nueisiva. * 1 Maiž. 24, 14.

10. Bet jei jie sakys: „eikita pas mus aukštyn!“ tai mudu pas anus aukštyn eisiva; tai Ponas Dievas juos į mu-dviejų rankas esti davęs. O tai tur mumdvieim ženklų buti.

11. Kaipgi juodu Pylistėnų abažui į akis atėjo, tarė Pylistėnai: štai, Ebreonai iš savo skylių išlindo, į kurias buvo pasislėpę.

12. Ir vyrai abažė atsakė Jonatanui bei jo ginklų nešėjui, tarydami: užėkita tikt aukštyn pas mus, tai mes judu jau pamo-kjisme. Tai sakė Jonatanas savo gin-klų nešėjui: lipk paskui mane, Ponas Dievas juos padavė į rankas Izraėlio.

13. Ir Jonatanas užlipinėjo aukštyn rankomis bei kojomis, ir jo ginklų ne-šėjas paskui jį. Tai jie * parpuolė po akių Jonatano, ir jo ginklų nešė-
jas paskui jį vis žudė, * 3 Maiž. 26, 7, 8.

14. Taip, kąd Jonatanas ir jo ginklų nešėjas per pirmąjį mušį dvidešimt vyrų užmušė, mažne per pusę ubą dirvos, vienu jungu ariamos.

15. Ir baimė užpuolė abažą ant lauko ir visus žmones abažo, ir aplinkui bėgantieji kareiviai išsigando podraug taip, kad žemė padrebėjo, nesa tai buvo baimė nuo Pono Dievo.

16. Ir sargai Zaulo Gibėoje Benja-min išvydo, kad pulkai išsisklaidė ir pabėgo ir sumušti buvo.

17. Zaulas sakė žmonėms, pas jį esantiems: skaitykite ir padabo-kite, kas nuo musų bus šalin ejęs. Ir jiems be skaitant, štai, Jonatanas bei jo ginklų nešėjas ne buvo čionai.

18. Tai sakė Zaulas Ajiui: atnešk šen * Dievo skrynę, (nės Dievo skrynė tą kartą buvo pas Izraėlitėnus). * per 4, 3.

19. Ir Zaului su klebonu dar besu-sikalbant, tasai trenksmas ir bėginė-jimas Pylistėnų abažė didesnis pa-stojo. Ir Zaulas sakė klebonui: nu-leisk savo ranką žemyn.

20. Ir Zaulas šaukė ir visi žmonės, su juomi esantieji, ir pradėjo kariauti, o štai, tai * kožno kardas prieš kits kitą kėlėsi, ir radosi didis trenksmas. * Vald. 7, 22. 2 Nus. Kar. 20, 22, 23.

21. Taipojau ir Ebreonai, kurie pirma pas Pylistėnus buvo ir su jais abažė aplinkui buvo aukštyn užsi-traukę, prie Izraėlitėnų prisiglaudė, kurie su Zaulu bei su Jonatanu buvo.

22. Ir visi vyrai Izraėlitėnų, kurie ant kalnų Epraim buvo pasislėpę, kaip jie ištyrė Pylistėnus bėgančius, juos sekė kariaudami.

23. Taip gelbėjo tuočės Ponas Dievas Izraėlitėnus; ir kariavimas ne pa-liovė iki Bėt-Avėn.

24. Ir kaip vyrai Izraėlitėnų tą dieną pailšę buvo, Zaulas prakeiktinai pri-sakė žmonėms ir tarė: prakeiktast'esie kožnas, kurs iki vakarui ko valgytų, kad ant savo neprietelių pasitiešyčiau! Tai visi žmonės nieko ne valgė.

25. Ir visi žmonės atėjo į girę. O medaus buvo ant lauko.

26. Ir žmonės įeinant į girę, štai, sklydo medus. Bet nei vienas savo ranka to prie savo burnos ne pri-dėjo, nesa žmonės bijojosi prysiegos.

27. Bet Jonatanas ne buvo girdėjęs,

kad jo tėvas žmonėms prakeiktinai buvo prisakęs, ir ištiesęs savo lazda, rankoje esančiąją, dažė galų į medaus burnos, tai jo akys budrios pastojų.

28. Tai atsakė nekursai žmonių, tarydamas: tavo tėvas žmonėms prakeiktinai prisakė, tarydamas: „prakeiktas testov kožnas, kurs šiandienką valgo!“ Ir žmonės buvo pailšę.

29. Tai sakė Jonatanas: mano tėvas suviliojo žmones; žiūrėk, kokios budrios mano akys pastojų, man tikt mažumą šio medaus paragavus.

30. Bet kadangi žmonės šiandien ne turėjo valgyti plėšimo savo neprietelių, kurį jie rado, tai dabar ir ne galėjo daugiaus Pylistėnų užmušti.

31. Bet jie mušė Pylistėnus tą dieną, pradėję nuo Mikmazo iki Ajalon. Ir žmonės didei buvo pailšę.

32. Ir žmonės pritašė plėšimą, imdami jaučių, avių ir veršių, ir pamušė bei papiovė tus ant žemės, ir valgė taip *kruginai.

* 3 Maiž. 3, 17. per. 7, 26.

33. Tai Zaului buvo apsakyta: štai, žmonės susigriešija prieš Poną Dievą, kraują valgydami. Jis atsakė: jus ne gerai darėte; atriskite man dabar čionai didį akmenį.

34. Ir Zaulas sakė toliaus: persidalykitės tarp žmonių ir prisakykite jiems, kad kožnas savo jautį bei savo avis pas manę atgabentų, ir pamuškite bei papiaukite tus čionai, kad tai valgytumbite ir ne susigriešytumbite prieš Poną Dievą, kraujo be valgydami. Tai atgabeno visi žmonės, kožnas savo jautį su savo ranka nakčia, ir pamušė tus čionai.

35. Ir Zaulas pabudavojo Ponui Dievui altorių. Tas pirmasis yra altorius, kurį jisai Ponui Dievui pabudavojo.

36. Ir Zaulas sakė: nusitraukime dabar paskui Pylistėnus nakčia ir išplėškime juos, iki rytui išauštant, nei vieną jų ne palikdami. Jie atsakė: daryk vislab, kas tau ger rodos. Ale klebonas sakė: prisiartinkimės čionai Ponui Dievui.

37. Ir Zaulas klausė Dievo: ar aš nusitrauksu paskui Pylistėnus? o ar ir paduosi juos į Izraelitėnų rankas? bet jisai jamui tą kartą nieko ne atsakė.

38. Tai sakė Zaulas: te ateiti čionai

visi pulkai žmonių, ir pertardykite bei veizdėkite, kas to grieko kaltas yra šiame čėse.

39. Nės taip tikrai, kaip Ponas Dievas gyvas yra, išgelbėtojas Izraelio, kad norint ir mano sunus Jonatanas kaltas būtų, tai jis tur mirti. Ir nei vienas iš visų žmonių jam nieko ne atsakė.

40. Ir jissakė visiems Izraelitėnams: bukite jus anoje šalyje, aš bei mano sunus Jonatanas busiva šioje šalyje. Žmonės sakė Zaului: daryk, kas tau mėgsta.

41. Ir Zaulas sakė Viešpačiui, Dievui Izraelio: daryk teisybę! Tai Zaulas ir Jonatanas buvo *tropytu, bet žmonės išėjo valni.

* Joz. 7, 16.

42. Zaulas sakė: meskite apie manę bei apie mano sunų Jonataną. Tai Jonatanas buvo tropytas.

43. Ir Zaulas sakė Jonatanui: pasakyk man, *ką tu darei? Jonatanas pasakė jam tarydamas: aš mažumą medaus paragavau lazda, kurią savo rankoje turėjau, o žiūrėk, argi aš todėl turėčiau mirti?

* Joz. 7, 19.

44. Tai sakė Zaulas: *kad manę Dievas koravotų! Jonatanai, tu turi mirti.

* 1 Kar. 2, 23. per. 19, 2.

45. Bet žmonės sakė Zaului: argu Jonatanas turėtų mirti, kursai tokią *didžią pagalbą Izraelyje daręs? apsaugok Dieve! taip tikrai, kaip Ponas Dievas gyvas yra, nei plaukelis nuo jo galvos ant žemės ne tur nuslinkti, nė Dievas šiandien per jį tai ištaisęs esti. Taip išgelbėjo žmonės Jonataną, kad jam ne teko mirti.

* 2 Zom. 23, 10. per. 14, 11.

46. Tai Zaulas aukštyn užsitraukė nuo Pylistėnų, o Pylistėnai traukės į savo šalį.

47. Bet kaip Zaulas karalystę ant Izraelitėnų buvo įgavęs, kariavo jis prieš visus savo neprietelius aplinkui: prieš Moabytus, prieš vaikus Amon, prieš Edomytus, prieš karalius Zoba, prieš Pylistėnus, o kur jis tiktai nusikreipė, čia jis iškados padarė.

48. Ir sutaisė abažą ir mušė Amalėkytus ir išgelbėjo Izraelitėnus iš rankų visų, juos užkabinančiųjų.

49. O Zaulas turėjo *sunų: Jonataną, Isvį, Malkį-Zuą; ir jo dvi dukterį taip vardu buvo: pirmgimusią Mėrob, o mažoji Mikal.

* 1 Nus. Kar. 9, 33.

50. Ir Zaulo patį vardu buvo Aji-

noam, duktė Ajimaazo. Ir jo *vyriausiasis ant abažo vardu buvo Abnėris, sunus Nėro, kurs su Zaulu brolių vaikais buvo. *per. 17, 55 ir 26, 5.

51. Bet Kisas buvo Zaulo tėvas; o Nėras, Abnėrio tėvas, sunus buvo Abiėlio.

52. Ale sunkus buvo kariavimas prieš Pylistėnus, kol Zaulas gyvas buvo. Ir kur tikt Zaulas drutą bei pajėgiantį vyrą pamatė, tą jis pas savę ėmė.

Perskyrimas 15.

Zaulas dėl savo nepaklusnumo iš karalystės išmetamas.

Bet Zomėlis sakė Zaului: *Ponas Dievas manę siuntė, kad tavę karaliumi pamostyčiau ant jo žmonių Izraėl; taigi klausyk balso žodžių Pono Dievo: *per. 10, 1.

2. Taip sako Ponas Dievas Zėbaot: aš apmislijau, ką *Amalėkas Izraėlitėnams darė, ir kaip jisai kelią jiems užgynė, jiems iš Egipto išsitraukiant. *2 Maiž. 17, 18. 14. 4 Maiž. 24, 20. 5 Maiž. 25, 17.

3. Todėl nukelčiau ir mušk *Amalėkytus ir nužudyk juos su vislab tuomi, ką jie tur; ne čėdyk jo, bet užmušk vyrus podraug su moterimis, vaikus ir žindančius, jaučius ir avis, verblodus ir asilus. *2 Maiž. 17, 14.

4. Zaulas tai pasakydino žmonėms ir suskaitė juos Telaimuose, du šimtu tukstančių pėstininkų ir dešimt tukstančių vyrų iš Judavos.

5. Ir Zaulas, atėjęs pas Amalėkytų miestą, kareivių pulką paslėpė iš užpakalio pas upe,

6. Ir sakydino Kėnytams: jus ėję atsitolinkite ir nusitraukitės nuo Amalėkytų, kad aš jus ne podraug išpustyčiau su jais, nės jus mielaširdingystę išrodėte Izraėlitėnams, iš Egipto iškeliaujantiems. Taip atsiskyrė Kėnytai nuo Amalėkytų.

7. Tai *Zaulas mušė Amalėkytus, pradėjęs nuo Evilo iki Zur, kuri šiapus Egipto yra. *1 Nus. Kar. 5, 43.

8. Ir gyvą *sugavęs Agagą, Amalėkytų karalių, nužudė visus žmones ašmenimi kardo. *Joz. 8, 23.

9. Bet Zaulas bei žmonės čėdijo Agago ir gerųjų avių ir jaučių penėtųjų ir erylčių ir kitų gerųjų daiktų, ne norėdami tus žudyti; ale kas ledeka ir niekam neverta buvo, tai jie žavino.

10. Tai žodis Pono Dievo Zomėliui buvo sakytas ir tarė:

11. Aš gailiuos, Zaulą karaliumi įdėjęs, nės jisai nuo manęs atsikreipė, mano žodžių ne išpildydamas. Todėl Zomėlis supyko ir šaukė Dievopi per visą naktį.

12. Ir Zomėlis anksti pasikėlė, kad Zaulą iš ryto sutiktų. Ir jam buvo sakyta, kad Zaulas į Karmėlį atėjęs ir sau pergalėjimo paženkli attiesęs, ir kad aplinkui keliavęs į Gilgalius iškakes buvo.

13. Ir Zomėliui pas Zaulą atėjus, sakė jam Zaulas: *peržegnotas tu buk Ponui Dievui! aš Pono Dievo žodi esmi išpildęs. *Vald. 17, 2. Rut. 3, 10.

14. Zomėlis atsakė: kasgi tai per bliovimas avių mano ausyse ir baubimas jaučių, kurį aš girdžiu.

15. Zaulas sakė: nuo Amalėkytų jie tus parsigabeno; nės žmonės čėdijo geriausiųjų avių bei jaučių dėl apieros Viešpaties, tavo Dievo; palaiką mes nužavinome.

16. Bet Zomėlis atsakė Zaului: paklausk, ką Ponas Dievas su manimi kalbėjęs šią naktį. Jis tarė: sakyk!

17. Zomėlis tarė: ar ne tiesa, tu mažu be budamas po savo akių vyriausiasis pastojai ant visų giminių Izraėlio, ir Ponas Dievas tavę karaliumi pamostijo ant Izraėlitėnų?

18. Ir Ponas Dievas tavę siuntė tą kelią sakydamas: nusitrauk ir nužudyk anus griekininkus, Amalėkytus, ir kariauk prieš juos, iki tu juos išgaišysi.

19. Kam tu ne klausei balso Pono Dievo, bet ant plėšimo nusikreipęs ne gerai darei po akių Pono Dievo?

20. Zaulas atsakė Zomėliui: juk aš balso Pono Dievo klausydamas nusitraukiau tuom keliu, kuriuomi Ponas Dievas manę siuntė, ir Agagą, Amalėkytų karalių, pargabenau bei Amalėkytus išpustijau.

21. Bet žmonės ėmė plėšimo, avis bei jaučius, geriausiąjį tarp žudomųjų daiktų, Viešpačiui, tavo Dievui, apieravoti Gilgaliuose.

22. Bet Zomėlis sakė: argi misliji tu, kad Ponas Dievas daugiaus mėgsta apieromis, arba deginimo apieromis, ne kaip *paklusnumas balso Pono Dievo? Štai paklusnumas geresnis yra už apieras, ir pridabojimas geresnis už avinų taukus.

*Oz. 6, 6. Mat. 9, 13. per. 12, 7.

23. Nės nepaklusnumas yra žynavimo griekas, ir prieštaravimas yra balvonystė bei dievaičių garbinimas. Taigi, kadangi dabar žodį Pono Dievo paniekinai, tai *jis ir tavę paniekino, kad tu karaliumi ne būtumbei. * per. 16, 1.

24. Tai sakė Zaulas Zomėliui: aš susigriešijau, kad Pono Dievo įsakymus ir tavo žodžius peržengiau; nėra aš bijojaus žmonių, ir jų balso klausiau.

* 2 Zom. 12, 13.

25. O dabar atleisk man tą grieką, ir sugrįšk su manimi, kad aš Pono Dievo melsčiaus!

26. Zomėlis sakė Zaului: aš ne noru su tavimi sugrįšti, nėra tu žodį Pono Dievo paniekinai, todėl Ponas Dievas ir *tavę paniekino, kad tu ne būtumbei karaliumi ant Izraelio.

* 2 Zom. 7, 15. 1 Zom. 28, 17.

27. Ir kaip Zomėlis atsigrėžė, kad šalin eitų, tai jis nutvėrė jį prie skverno jo sėrmėgos, ir tas nuplyšo.

28. Tai sakė Zomėlis jamui: Ponas Dievas karalystę Izraelitėnų šiandien nuo tavęs atplėšė ir tą tavo artymui davė, geresniam už tavę. * per. 28, 17.

29. Priegtam *karžygys Izraelėje ne meluoja, neigi jamui ko gaila; nėra jis ne esti žmogus, kad jis ko gailėtųs.

* 4 Maiž. 23, 19.

30. Bet jis sakė: aš nusidėjau, bet tačiau garbink manę dabar po akių vyriausiųjų mano žmonių bei Izraelitėnų ir sugrįšk su manimi, kad Viešpaties, tavo Dievo, melsčiaus!

31. Taip Zomėlis sugrįžo, Zaulą sekdamas, kad Zaulas Poną Dievą garbintų.

32. Bet Zomėlis sakė: atgabendjkite pas manę Agagą, Amalėkytų karalių. Ir Agagas ėjo pas jį linksmiai, tarydamas: taip reik smerties karbę pravyti.

33. Zomėlis sakė: kaipo tavo kardas moterims jų vaikus išplėšė, taip ir tavo motynai jos vaikai tur būti išplėšti tarp moterų. Taip sukapojo Zomėlis Agagą į stukius po akių Pono Dievo Gilgaliuose.

34. Ir Zomėlis nuėjo į Ramatą, bet Zaulas nukeliavo į savo namus į Gibėą Zaulo.

35. Ir Zomėlis iš to čėso Zaulo daugiaus ne matė, iki numirė. Bet

tačiau Zomėlis gedėjo dėl Zaulo, kad Ponas Dievas gailėjosi, Zaulą į karalių ant Izraelitėnų įdėjęs.

Perskyrimas 16.

Dovido pirmutinytis mostijimas į karalių.

Ir Ponas Dievas sakė Zomėliui: kaip ilgai tu gedi dėl Zaulo, *kurį aš atstaciau, kad ne būtų karaliumi ant Izraelitėnų? Pripilk savo ragą aliejumi ir eik! aš tavę siųsu pas Izai Bėtlėemiškį, nėra iš jo sunų aš sau karalių išsirinkau.

* per. 15, 23. Darb. Ap. 13, 22.

2. Bet Zomėlis tarė: kaip aš nuėisu? Zaulas tai ištyręs manę pasmaugs. Ponas Dievas tarė: imk veršį iš jaučių pas savę ir tark: „aš atėjau Ponui Dievui apieravoti.“

3. Ir turi Izai ant apieravojimo pakviesti, čia aš tau parodysiu, ką tu turi daryti, kad tu man pamostytumbei tą, kurį tau pasakysiu.

4. Zomėlis darė, kaip Ponas Dievas jam buvo pasakęs, ir atėjo į Bėtlėem. Tai nusigando vyriausieji miesto ir jamui priešais ėjo sakdami: *ar pakajus, kad tu ateini? * 2 Kar. 9, 18.

5. Jisai atsakė: pakajus! aš atėjau Ponui Dievui apieravoti; šventinkitės ir ateikite su manimi ant apieros! Ir jisai pašventino Izai ir jo sunus ir pakvietė juos ant apieravojimo.

6. Ir jiems įėjus pažiūrėjo jis į *Eliabą ir dumojó, bau ne tas būtų po Pono Dievo akių jo pamostytasis. * per. 17, 13.

7. Bet Ponas Dievas sakė Zomėliui: ne žiurėk nei į jo *veidą, nei į jo didį stomenį, aš jo ne noru. Nėš ne tinka taip, kaip žmonėms regis; žmogus daboja ant to, kas po akių yra, ale Ponas Dievas padaboja ant širdies.

* Darb. Ap. 10, 34. s. Ps. 7, 10. s.

8. Tai vadino Izai *Abinadabą ir davė jį Zomėliui pro šalį eiti. Ir jisai sakė: ir tą Ponas Dievas ne išrinko.

* per. 17, 13.

9. Tai davė Izai Samą pro šalį eiti. Bet jisai sakė: nei tą Ponas Dievas ne paskyrė.

10. Tai Izai visus savo septynis sunus Zomėliui davė pro šalį eiti, bet Zomėlis sakė Izajui: nei vieną tų Ponas Dievas ne paskyrė.

11. Ir Zomėlis sakė Izajui: ar tai vaikai visi? Jis sakė: dar yra čionai *mažiausias, o štai, jis gano

avis. Tai sakė Zomėlis Izajui: nusiųsk ir pargabendįk jį; nės mes ne pasisėsime, iki jam čia atėjus. *per. 17, 14.

12. Tai jis nusiuntęs atgabendino jį, ir jis buvo lyg *raudonokas ant veido, su gražiomis akimis ir mandagaus gymio. Ir Ponas Dievas sakė: kelkis ir pamostyk jį, nės tas tikrasis. *per. 17, 42.

13. Tai Zomėlis ėmęs savo aliejaus ragą *pamostijo jį tarpe jo brolių. Ir Dvasė Pono Dievo atėjo ant Dovidą iš tos dienos ir toliaus. Bet Zomėlis pasikėlęs nukeliavo į Ramą.

*2 Zom. 7, 8. Ps. 78, 71 ir 89, 21. Darb. 13, 22.

14. *Bet Dvasė Pono Dievo atstojo nuo Zaulo, o pikta dvasė nuo Pono Dievo jį labai nerimstantį padarė. *per. 18, 10.

15. Tai sakė Zaulo tarnai jamui: štai, pikta dvasė nuo Dievo tavę labai nerimstantį padaro.

16. Mielas viešpatie, sakyk mums, savo tarnams, kurie po tavo akių stovime, kad kokį vyrą sujėskotumbime, *ant kanklių gražiai žaisti mokantį, kad, jei piktoji dvasė ant tavęs už-eiti, jįsai savo rankomis žaistų, kad nusiramdītumbėi.

*2 Kar. 3, 15.

17. Tai sakė Zaulas savo tarnams: apsidabokitės kokio žmogaus, ant kanklių gražiai mokančio, ir atgabinkite jį pas manę!

18. Tai sakė vaikų vienas tarydamas: štai, aš mačiau Izajo Bėtlėemiškio sunų vieną, gražiai ant kanklių žaistį mokantį, tas pajėgęs vyras ir tikras kareivis bei išmintingas visuose daiktuose, ir gražus, o Ponas Dievas yra su juomi.

19. Tai nusiuntė Zaulas paslus pas Izajį ir sakydino jam: siųsk savo sunų Dovidą, pas avis esantįjį, pas manę!

20. Tai Izaj asilą ėmęs uždėjo ant to duonos ir legeraitį vyno bei ožytį ir nusiuntė tai Zaului per savo sunų Dovidą.

21. Taip Dovidas atėjęs pas Zaulą šlužijo jam; ir jis jį *labai mylėjo, ir jis pastojo jo ginklų nešėjas. *per. 18, 1, 2.

22. Ir Zaulas nusiuntė pas Izajį ir sakydino jam: testov Dovidas pas manę, nėsai jįsai malonę rado po mano akių.

23. Taigi, kad Dvasė Dievo ant Zaulo užėjo, tai Dovidas ėmė kankles ir žaidė savo rankomis; tai Zaulas atsigaiavo ir jam geriaus buvo, o piktoji dvasė nuo jo atstojo.

Perskyrimas 17.

Dovidą kova su milžinu Goliat.

Pylistėnai surinko savo vaiskus, kad kariautų, ir susirinkę pas Zoką Judavoje abažą statė tarp Zoko bei Azėko gale Damimų.

2. Bet Zaulas ir vyrai Izrael susi-ėję abažą sustatė ažuolų dauboje ir susitaisė kariauti prieš Pylistėnus.

3. Ir Pylistėnai stovėjo ant nekurio kalno anapus, o Izraelitėnai ant nekurio kalno šiapus, taip, kad jų tarpe lenkė buvo.

4. Tai išėjo iš Pylistėnų abažų milžinas, vardu Goliatas, iš *Gato, šešių mastų ir plaštakos aukštas, *Joz. 11, 22.

5. Turėdamas varinį šalną ant savo galvos ir žvynuotu pancėriumi buvo apsirėdęs; o svartis jo pancėriaus buvo penki tukstančiai syklų vario.

6. Ir jis turėjo varinius kojų šarvus ant savo kulšų bei varinį skydą ant savo pečių.

7. O kotas jo ragotinės buvo lyg audiejaus riestuvas, ir geležis jo ragotinės svėrė šešis šimtus syklų geležies; ir jo ginklų nešėjas ėjo pirm jo.

8. Ir jis pasistojęs prišaukė pulkam Izraelio, tarydamas jiems: kam jus išėjote prisitaisyti ant mušio? ar ne aš esmi Pylistėnas, o jus Zaulo tarnai? Išskirkite vieną iš jūsų, kurs pas manę žemyn eitų.

9. Jei jis įveiks manę be kariaudamas ir užmuš manę, tai mes jūsų tarnais norime būti; ale jei aš jį įveiksu ir užmušu, tai jus mūsų tarnais turėsite būti, kad mums šlužytumbite.

10. Ir tasai Pylistėnas sakė: aš šian-dien vaiskus Izraelio prieš tus besityčiodamas *apjuokiau; duokite man vieną o mudu imsivos. *2 Kar. 19, 4, 16.

11. Kaip Zaulas bei visi Izraelitėnai tą kalbą to Pylistėno išgirdo, nusigando jie visi ir labai bijojosi.

12. Bet Dovidas buvo *Epraitiško vyro sunus, iš Bėtlėem Juda, vardu Izaj, tas turėjo aštuonis sunus, o jau buvo pasenęs Zaulo ėsė ir daug dienų buvo sulaukęs tarp vyrų. *per. 16, 1.

13. O trys didžiausieji sunus Izaj buvo su Zaulu į karą nukeliavę, ir vardais vadinami buvo: Eliabas pirm-gimėsis, Aminadabas antrasis, o Sama trečiasis.

14. Bet Dovidas buvo *jauniausias. Ale kaip tie trys vyriausieji su Zaulu į karą nusitraukė, * per. 16, 11.

15. Dovidas vėl atstojo nuo Zaulo, kad avis savo tėvo ganytų Bėtlėeme.

16. Bet Pylistėnas parėjo anksti ir rytą ir vakarą, ir pasirodė per keturisdešimt dienų.

17. Bet Izai sakė savo sunui Dovidui: imk savo broliams šitą Epą apsvilintų javų ir šius dešimtis duonos kepalus, o nubėgk į vaiską pas savo brolius,

18. Ir šius dešimtis šviežiuosius kėžus, ir nunešk tus vyriausiamjam ant abažo, ir aplankyk savo brolius, bau jie dar sveiki, ir imk, ką jie tau įsakys.

19. Bet Zaulas su jais bei visi vyrai Izraelitėnų buvo ažuolų dauboje ir kariavo prieš Pylistėnus.

20. Tai Dovidas anksti iš ryto pasitaisęs paliko avis sargui, ir nešdamas nuėjo, kaip jam Izai buvo liepęs, ir priėjo daugumą sustatytųjų karo vėžimų. Ir vaiskas buvo išsitraukęs ir į eiles sustatytas ir šukavo mušyje.

21. Nės Izraelitėnai buvo pasitaisę, o Pylistėnai taipojau prieš jų pulkus buvo pasitaisę.

22. Tai Dovidas ryką, kurį nešiojo, pas ryką sargą palikęs bėgo pas sustatytuosius pulkus, ir įėjęs pasveikino savo brolius.

23. Ir jam dar su jais susikalbant, štai, atkeliavo milžinas, vardu Goliatas, Pylistėnas iš Gato, iš Pylistėnų sustatytųjų pulkų ir kalbėjo, kaip iš pirmo; ir Dovidas tai išgirdo.

24. Bet kožnas Izraėlyje tą vyrą pamatęs bėgo dėl jo ir labai bijojosi.

25. Ir kožnas Izraėlyje tarė: ar ne matėte tą vyrą aukštyn einantį? nėra jis atėjo, Izraelitėnus ant apjuoko laikyti. O kurs jį užmuš, tą karalius didei keta pralobinti ir jam savo dukterį duoti, bei jo tėvo giminę valną padaryti Izraėlyje.

26. Tai Dovidas tarė vyrams, pas jį stovintiems: kas bus daryta tam vyrui, kurs šį Pylistėną užmuš ir tą gėdą nuo Izraelitėnų atkreips? nėra kas yra tas Pylistėnas, šis neappiaustytasis, kurs sustatytuosius pulkus gyvojo Dievo išjuokia?

27. Tai sakė jam žmonės, kaip iš pirmo: taip darys tam, kurs jį užmuš.

28. Ir *Eliabas, jo vyriausiasis brolis išgirdęs jį taip su vyrais susikalbant, di-dei supyko ant Dovidą ir tarė: kam tu atėjai žemyn? ir kodėl tu palikai tą mažumą avių pusčioje? Aš pažįstų tavo išdykumą ir tavo širdies nelabumą, nėra tu žemyn atėjai mušį regėti. * per. 16, 6.

29. Dovidas atsakė: *kuomigi aš dabar nusidėjau? ar man tai ne paliepta? * 1 Maiž. 20, 1.

30. Ir atsigręžęs nuo jo prie kito tarė, kaip pirma buvo sakęs. Tai atsakė jam žmonės, kaip pirma.

31. Ir kaip jie išgirdo tus žodžius, kurius Dovidas buvo kalbėjęs, pranešė jie tai Zaului, ir įsai jį pargabendino.

32. Ir Dovidas sakė Zaului: dėl to nei vienas žmogus te *ne nusimena. Aš, tavo tarnas, esu ir karau su Pylistėnu. * 1 Maiž. 42, 28.

33. Bet Zaulas sakė Dovidui: tu negali nueiti prieš šitą Pylistėną, su juo mi muštis, nėra tu dar vaikas esi, bet šisai yra karžygys iš mažų savo dienų.

34. Bet Dovidas sakė Zaului: aš, tavo tarnas, ganiau avis savo tėvo, o atėjo liutas bei lokys ir šalin nešė avį iš kaimenės:

35. O aš jį vydamas mušiau ir išplėšiau avį iš jo nasrų. O kaip jis manę apniko, tai aš jį nutvėręs prie barzdos mušiau ir užmušiau.

36. Taip aš, tavo tarnas, užmušiau ir liutą ir lokį. Taigi taip aš ir šisai Pylistėnas, tas neappiaustytasis, tur buti kaip anų dviejų vienas, nėra įsai išpeikė sustatytuosius pulkus gyvojo Dievo.

37. Ir Dovidas tarė: Ponas Dievas, kurs manę išgelbėjo nuo *liuto bei nuo lokio, ir išgelbės manę nuo šio Pylistėno. * 2 Tim. 4, 17.

38. Ir Zaulas sakė Dovidui: eik, Ponas Dievas t'esie su tavimi! Ir Zaulas aprėdė Dovidą savo rubais ir uždėjo jam varinį šalimą ant jo galvos ir apvilko jį pancėriumi.

39. Ir Dovidas jo kardą apsijuosė ant savo rubų ir pradėjo vaikščioti, nėra niekados ne buvo tai bandęs. Tai sakė Dovidas Zaului: „aš negaliu taip vaikščioti, nėra ne esmi paprastes!“; ir šalin padėjo.

40. Ir ėmęs savo *lazdą į savo rankas pasirinko sau penkis glitus akmenis iš upelio ir įdėjo tus į savo krepšą.

kurį turėjo, ir į žakelį ir vilpštyne į savo ranką ėmęs prisiartinio Pylistėnui.

* 1 Nus. Kar. 12, 23.

41. Ir Pylistėnas tiekajau be vaikščiodamas artinosi Dovidui, ir jo ginklų nešėjas pirm jo.

42. Ir kaip Pylistėnas matė ir į Dovidą žiūrėjo, paniekino jis jį. Nės jis dar buvo vaikas, *raudonokas ir gražus ant veido.

* per. 16, 12.

43. Ir Pylistėnas sakė Dovidui: argi *aš šuo esmi, kad tu su lazda pas mane ateini? ir keikė Dovidui prie savo balvono;

* 2 Zom. 3, 8.

44. Ir sakė Dovidui: eikš šen pas manę, aš tavo *kuną duosu paukščiams po dangumi ir žvėrimis ant lauko.

* Ezėk. 29, 5.

45. Bet Dovidas sakė Pylistėnui: tu ateini pas manę su kardu, su ragotine bei su skydu, bet aš ateimi pas tavę vardan Pono Dievo Zebaot, Dievo sustatytųjų pulkų Izraelitėnų, kurį tu išpeiķei.

46. Šiandien Ponas Dievas tavę į mano rankas duos, kad aš tavę perveikčiau ir tavo galvą tau nukirsčiau ir paduočiau lavonus vaisko Pylistėnų šiandien paukščiams po dangumi ir žvėrimis ant žemės, kad visas svietas žinotų, Izraelitėnus Dievą turinčius,

47. Ir kad visas šis susirinkimas suprastų, Poną Dievą ne kardais, nei ragotinėmis gelbantį; nėra kariavimas yra Pono Dievo, ir jisai jus paduos į mūsų rankas.

48. Taigi kaip Pylistėnas pasikėlė ir eidamas prie Dovidą prisiartinio, skubinosi Dovidas, bėgdamas iš sustatytojo pulko prieš Pylistėną.

49. Ir Dovidas, savo ranką į krepšą įkišęs, išėmė iš to akmenį, ir vilpštyne mesdamas ištiko Pylistėną į kaktą, kad akmuo į jo kaktą įsismeigė, ir jisai ant žemės parvirto ant savo gymio.

50. Taip perveikė Dovidas Pylistėną su vilpštyne bei su akmenimi, ir mušdamas nužavino jį. Ir Dovidas, ne turėdamas kardo savo rankoje,

51. Bėgęs priėjo Pylistėną ir ėmęs jo paties kardą iš makšties ištraukė tą, ir nužavindamas jį jam galvą tuomi nukirto. Bet Pylistėnai matydami jų sylingiausiajį žudytą esantį, pabėgo.

52. Ir vyrai Izrael bei Juda pasikėlė ir šaukdami vijo Pylistėnus iki pakalnės ir iki vartų Ekrono. Ir Pylistėnai puolė užmušti pakeliais prie vartų iki Gat bei Ekron.

53. Ir Izraelitėnai Pylistėnus vyti paliovę sugrįžo ir išplėšė jų abazą.

54. Bet Dovidas ėmęs galvą Pylistėno pargabeno tą į Jeruzalę, bet jo ginklus jis padėjo į savo šėtrą.

55. Bet Zaulas pamatęs Dovidą išeinant prieš tą Pylistėną sakė *Abnėriui, savo vyriausiamjam ant vaisko: kieno sunus tas vaikas? Bet Abnėris sakė: kaip tavo dušia gyva, karaliau! aš to ne žinau.

* per. 14, 50.

56. Karalius sakė: taigi klausinėk, kieno sunus būtų tasai jaunikaitis.

57. Ir Dovidui sugrįžus nuo mušio ano Pylistėno, Abnėris jį ėmęs Zaului po akių atvedė, ir jisai galvą to Pylistėno turėjo savo rankoje.

58. Ir Zaulas sakė jam: kieno sunus esi, vaike? Dovidas atsakė: aš esmi sunus tavo tarno Izai, Bėtlėemiškio.

Perskyrimas 18.

Dovido garbė, didžiausioji bėda ir svotba.

Ir kaip jisai buvo paliovęs kalbėti su Zaulu, širdis Jonatano susijednojo su širdžia Dovidą, ir Jonatanas jį pradėjo mylėti, kaip savo paties širdį.

2. Ir Zaulas *priėmė jį tą dieną ir ne leido jį toliaus nueiti į savo tėvo namus.

* per. 16, 21.

3. Ir *Jonatanas bei Dovidas susiderėjo tarp savęs, nėra jis įmylėjo jį, kaip savo paties širdį.

* per. 20, 8. 16 ir 23, 18.
2 Zom. 21, 7. † 1 Zom. 19, 1.

4. Ir Jonatanas išvilko savo sėrmę, kuria aprėdytas buvo, ir davė ją Dovidui, priegtam ir savo skreistę, savo kardą, kilpinį ir savo diržą.

5. Ir Dovidas išėjo, kur tik Zaulas jį nusiuntė, ir *elgėsi išmintingai. Ir Zaulas įdėjo jį ant kareivių, ir jis gerai patiko visiems žmonėms irgi tarnams Zaulo.

* 2 Kar. 18, 7.

6. Bet nusidavė, kaip jisai sugrįžęs buvo nuo Pylistėno mušio, kad *moters iš visų miestų Izraelitėnų priešais buvo ėjusios karaliui Zaului dainuodamos ir šokinėdamos su variniais bubnais, su džiaugsmu ir su smuikais.

* Vald. 11, 34.

7. Ir moters dainavo prieš kitskitą, žaidė ir tarė: *Zaulas tukstantį pergalėjo, bet Dovidas dešimt tukstančių.

* per. 21, 11 ir 29, 5.

8. Tai supyko Zaulas labai, ir tas žodis jam ne gerai patiko, ir tarė: jos Dovidui dešimt tukstančių pridėjo, o man vieną tukstantį, dar be maž teks jamui ir karalystė.

9. Ir iš tos dienos bei potam visadai Zaulas Dovidu ne galėjo kęsti.

10. Antrąją dieną *piktoji dvasė nuo Dievo užėjo ant Zaulo, ir prarakavo namieje savo gyvenime; bet Dovidas žaidė striunomis su savo ranka, kaip kas dieną liubėdavo. Ir Zaulas turėjo ragotinę savo rankoje,

* per. 19, 9.

11. Ir *šovė į jį, mislydamas: aš jį prie sienos prismeigsu. Bet Dovidas du kartu atsigrėžė nuo jo.

* per. 20, 33.

12. Ir Zaulas *bijojo Dovidu, nės Ponas Dievas buvo su juomi, o nuo Zaulo jis buvo atstojęs.

* Mark. 6, 20.

13. Tai Zaulas jį atskyrė nuo savęs ir įdėjo jį į vyresnįjį ant tukstant vyrų, ir jisai iškeliavo ir sugrįžo po akių žmonių.

14. Ir Dovidas *išmintingai elgėsi visuose savo reikaluose, ir Ponas Dievas buvo su juomi.

* 2 Kar. 18, 7.

15. Kaipgi Zaulas išvydo, jį taip išmintingai pasielgiantį, bijojosi jo.

* 2 Kar. 18, 7.

16. Bet visas Izrael ir Juda mylėjo Dovidą, nės jisai ir išėjo ir sugrįžo pirm jų.

17. Ir Zaulas sakė Dovidui: štai, aš savo vyriausiąją dukterį Mėrob tau per moterį duosiu, buk tiktai drąsus ir *ištaisyk Pono Dievo karus. Nės Zaulas mislijo: mano ranka ne bus prieš jį, bet ranka Pylistėnų.

* per. 25, 28.

18. Bet Dovidas atsakė Zaului: kas aš esmi? kokia mano gyvata bei giminė mano tėvo Izraelyje, kad aš karaliaus žentu pastočiau!

19. Bet *čėsu priešus, kad Mėrob, Zaulo duktė, Dovidui turėtų būti priversta, tai jį Adrieliui, Meolatiškiui, per pačią buvo duota.

* Vald. 15, 2.

20. Ale Mikal, Zaulo duktė, mylėjo Dovidą. Kaip tai Zaului buvo apsaikyta, tarė jisai: tai gerai.

21. Aš ją jam duosiu, kad ji jam ant iškados būtų, ir Pylistėnų rankos

jį įveiktų. Ir sakė Dovidui: tu šiandien su antrąja mano žentu pastosi.

22. Ir Zaulas prisakė savo tarnams: kalbėkite su Dovidu slapčiai sakdami: „vei, karalius tavimi mėgsta, ir visi jo tarnai myl tavę, taigi pastok *karaliaus žentu.“

* per. 22, 14.

23. Ir tarnai Zaulo kalbėjo tus žodžius į ausis Dovidu. Bet Dovidas tarė: ar jus tai už menką laikote, karaliaus žentu buti? bet aš esmi pavargęs ir prastas žmogus.

24. Ir tarnai Zaulo jam vėl atsakė tarydami: tus žodžius Dovidas kalbėjo.

25. Zaulas tarė: taipo sakykite Dovidui: „karalius ne nor kraičio, kaip tiktai šimtą pryodžių Pylistėnų, kad pasitiešytų ant karaliaus neprietelių.“ Nės Zaulas mislijo, Dovidą Pylistėnų rankomis žavinti.

26. Tai pasakė jo tarnai Dovidui tus žodžius, ir Dovidui tai padingo geras daiktas esąs, kad karaliaus žentu pastotų. Ir čėsas tas dar ne buvo išsipildęs,

27. Tai Dovidas pasikėlė ir nusitraukęs su savo vyrais užmušė Pylistėnų du šimtu vyrų. Ir Dovidas atnešė jų pryodes ir davė jam tų, kiek jis norėjo, kad jo žentu pastotų. Tai davė Zaulas jam savo dukterį Mikal per pačią.

28. Ir Zaulas matė ir suprato, Poną Dievą su Dovidu esantį. Ir Mikal, Zaulo duktė, jį mylėjo.

29. Tai Zaulas Dovidu juo labiaus bijojosi ir per savo amžių jo neprieteliu pastojė.

30. Ir kad Pylistėnų kunigaikščiai išsitraukė, Dovidas išmintingiaus elgėsi už visus Zaulo tarnus, kad jie išsitraukė; kad jo vardas didžioje garbėje buvo laikomas.

Perskyrimas 19.

Dovidas, savo gyvastį išlaikyti norėdamas, į didį vargą įpuola.

O Zaulas kalbėjo su savo sunumi Jonatanu ir su visais savo tarnais, kad jie Dovidą žudytų. Bet Jonatanas, Zaulo sunus, Dovidą labai *mylėjo.

* per. 18, 3 ir 20, 17.

2. Ir pasakė jam tai tarydamas: mano tėvas Zaulas tyko tavę užmušti. Taigi saugokis iš ryto ir slapčiai kur pasilikdamas pasislėpk.

3. Bet aš išėjęs pas savo tėvą stovėsu ant lauko, kur tu esi, ir apie

tavę su savo tėvu kalbėsu, ir ką aš numanysu, tau vislab pranešu.

4. Ir Jonatanas visą gerą kalbėjo apie Dovidą su savo tėvu Zaulu, tarydamas jam: ne susigriešyk, karaliau, ant savo tarno Dovidu, nėsa jis tau ne nusidėjęs, ir jo darbai tau labai naudingi yra.

5. Ir jisai savo *gyvastį už menką laikė, † užmušdamas aną Pylistėną, ir Ponas Dievas didelę pagalbą suteko visam Izraeliui. Tu tai regėjai ir iš to džiaugsmo gavai. Kamgi tu dabar ant nekaltojo kraujo nori susigriešyti, kad Dovidą be reikalo nežudytumbei?

* Vald. 5, 18. per. 9, 17. † 1 Zom. 17, 50. s.

6. Tai pakluso Zaulas balsui Jonatano ir pasibažijo: taip *tikrai, kaip Ponas Dievas gyvas yra, jisai ne tur mirti.

* per. 14, 45.

7. Tai Jonatanas Dovidą vadinęs pasakė jam visus tus žodžius, ir parvedė jį pas Zaulą, kad pas jį būtų, kaip iš pradžios.

8. Bet vėl vaidas pasikėlė; ir Dovidas išsitraukęs kariavo prieš Pylistėnus ir jų labai daug užmušė, kad jie dėl jo bėgo.

9. Bet *piktoji dvasė nuo Pono Dievo užėjo ant Zaulo, ir jisai sėdėdamas savo namuose turėjo ragotinę savo rankoje; bet Dovidas su ranka žaidė ant striunų.

* per. 18, 10.

10. Ir Zaulas tykojo, Dovidą *su ragotine prie sienos prismeigti. Bet jisai nuo Zaulo atsiplėšė, ir ragotinė į sieną įsimeigė; bet Dovidas bėgo ir išstruko tą pačią naktį.

* per. 18, 11.

11. *Ale Zaulas siuntė paslus į Dovidu namus, kad jį apsergėtų ir ryto metą užmuštų. Tai Dovidui apsakė jo pati Mikal tarydama: jei tu šią naktį ne išvalnysi savo dušią, tai ryto metą turėsi mirti.

* Pa. 59, 1.

12. Tai Mikal jį išleido pro *langą žemyn, kad jisai nuėjęs išbėgo ir išstruko.

* Darb. 9, 25.

13. Ir Mikal ėmusi abrozą įdėjo tą į patalą, ir padėjo oškos kailį prie galvos bei apdengė tą rubais.

14. Tai siuntė Zaulas paslus, kad Dovidą atgabentų. Bet jį tarė: jisai serga.

15. Bet Zaulas siuntė paslus, Dovidą pažlurėti sakydamas: pargabinkite jį pas manę aukštyn su patalu, kad žudytas būtų.

16. Ale kaip paslai atėjo, štai, abrozaz patale gulėjo ir oškos kailis prie jo galvos.

17. Tai sakė Zaulas Mikalai: kam tu manę prigavai, mano neprietelių paleisdama, kad išstruktų? Mikal atsakė Zaului: jisai man sakė: „paleisk manę, šėip aš tavę užmušu.“

18. Bet Dovidas išstrukęs pabėgo ir atėjo pas Zomėlį į Ramą, ir pasakė jam vislab, ką jam Zaulas buvo daręs. Ir jisai nuėjo su Zomėliu ir pasiliko abudu Najote.

19. Ir Zaului buvo pasakyta: štai, Dovidas yra Najote Ramoje.

20. Tai nusiuntė Zaulas paslus, kad Dovidą atgabentų. Ir jie pamatė du pulku prarakų prarakaujančių, ir Zomėlis buvo jų užveizdas. Tai užėjo Dievo Dvasė ant paslų Zaulo, kad ir jie prarakavo.

21. Kaip tai Zaului buvo apsakytą, nusiuntė jis kitus paslus, tie taipojau prarakavo. Tai jis nusiuntė ir trečius paslus, ale ir tie taipojau prarakavo.

22. Tai jisai pats nuėjo į Ramą, ir atėjęs pas didįjį šulinį, kurs pas Zekų yra, klausinėjo jisai tarydamas: kur yra Zomėlis su Dovidu? tai jam buvo pasakyta: štai, Najota Ramoje.

23. Ir jisai nuėjo ten į Najotą Ramoje. Ir Dvasė Dievo taipojau ant jo užėjo, ir jisai be keliaudamas prarakavo, iki atėjo į Najotą Ramoje.

24. Ir jisai savo rubus išvilkęs drauge prarakavo po akių Zomėlio, ir nuogas parpuolė per visą tą dieną ir visą naktį. Todėl sakoma: argi ir Zaulas yra tarp prarakų?

Perskyrimas 20.

Jonatano bei Dovidu prietelystė.

Bet Dovidas bėgo iš Najoto Ramoje ir atėjęs tarė Jonatanui: *ką aš dariau? Kuomi aš nusidėjau? Kuomi aš susigriešijau prieš tavo tėvą, kad jisai tykoja manę žavinti? *per. 17, 29 ir 26, 18.

2. Bet jisai atsakė jam: apsaugok Dieve! tu neturi mirti. Štai, mano tėvas nieko ne daro, nei kokį didį, nei kokį mažą daiktą, kad man tai į ausis ne sakytų; kogi dėl mano tėvas tai man paslėptų? ne bus taip!

3. Tai prisiekė Dovidas tarydamas: tavo tėvas gerai žino, kad aš malonę radau po tavo akių, todėl jisai mislys:

„Jonatanas ne tur tai žinoti, jisai apie tai rupintųs.“ Iš tiesos, *taip tikrai, kaip Ponas Dievas gyvas yra, ir tavo dušia gyva, tiktai vienas žingsnis yra tarp manęs ir tarp smerties. *per. 25, 26.

4. Jonatanas sakė Dovidui: aš tau darysu, ko tiktai tavo širdis geidžia.

5. Dovidas sakė jam: žiūrėk, rytoj yra jaunojo mėnesio šventė, kurioje man reiktų su karaliumi už stalo sėdėti; taigi leisk manę, kad ant lauko pasislėpčiau iki vakaro trečiosios dienos.

6. Jei tavo tėvas apie manę klausinės, tai sakyk: Dovidas meldė manę, kad į Bėtlėem, į savo miestą, galėtų nubėgti, nės kas metą tenai ta visa giminė apieravoja apiera.

7. Jei jisai sakys: gerai, tai ir pakajus bus man, tavam tarnui. Bet jei jisai papyks, tai numanysi, kad jisai ką pikto sudumojęs.

8. Togidėl išrodyk mielaširdingystę man, savam tarnui, nės tu su manimi, savo tarnu, *susiderėjai vardan Pono Dievo. Bet jei koks nusidėjimas manyje randamas, tai tu nužavink manę, nės kodėl tu norėtumbei manę pas savo tėvą nugabenti? *per. 18, 3.

9. Jonatanas sakė: apsaugok Dieve, kad aš numanydamas, ką pikto savo tėvo sudumotą apie tavę, tau tai ne pasakyčiau.

10. Bet Dovidas tarė: kasgi man tai praneš, jei tavo tėvas tau ką rustai atsakys?

11. Jonatanas tarė Dovidui: kelkis, eikiva į lauką. Ir juodu abudu ėjo į lauką.

12. Ir Jonatanas sakė Dovidui: Viešpatie, Dieve Izraėlio! kad aš numanysu ant savo tėvo rytoj bei trečiąją dieną, kad vislab gerai apie Dovidą, ir ne nusišysu pas tavę, nei tavo ausims ant žinios ne duosu,

13. Tai, Pone Dieve, Jonataną šaip ir taip koravok! Bet jei mano tėvui ko pikto pamėgtų prieš tavę, tai aš ir tai tavo ausims pranešu ir tavę nuleisu, kad su pakajumi nukeliatumbei. Ir Ponas Dievas t'esie su tavimi, kaip jisai su mano tėvu buvęs.

14. Jei tai ne darau, tai nei tu mielaširdingystę Pono Dievo man ne išrodyk, nei kol gyvas busu, nei kad numirsu.

15. Ir kad Ponas Dievas Dovidą ne-

prietelius sugaišys, kožną iš žemės, tai tu savo mielaširdingystę amžinai ne atimk nuo mano giminės.

16. Taipogi Jonatanas suderėjo su Dovidą gimine tarydamas: Dieve, pažėškok tai iš rankų Dovidą neprietelių.

17. Ir Jonatanas toliaus kalbėdamas prisiekė Dovidui; taip jisai jį *mylėjo, nės jis mylėjo jį, kaip savo dušią. *per. 19, 1.

18. Ir Jonatanas sakė jamui: ryto metą yra jaunojo mėnesio šventė, tai klaus apie tavę, nės pasigęs tavęs, kur tu sėdėdavai.

19. Bet trečiąją dieną tu skubinkis čionai ateiti ir ėjęs į nekurią vietą, kur pasislėptumbei dirbamąją dieną, pasisėskis pas akmenį Azėl.

20. Tai aš į jo šalį tris strielas, šaušu, lyg į mierį šaudamas.

21. Ir dabok, aš vaiką sišysu: „eik ir jėškok strielas.“ Jei aš vaikui sakysu: „štai, strielos gul šen linkai, tau į užpakalį“, tai ateik, nės pakajus yra ir nei joks pavojumas, taip tikrai, kaip Ponas Dievas gyvas yra.

22. Bet jei aš vaikui sakysu: „štai, strielos gul ten linkai pirm tavęs!“ tai nueik, nės Ponas Dievas tavę paleido.

23. Bet ką aš bei tu tarp savęs kalbėjova, čia Ponas Dievas yra tarp manęs bei tavęs amžinai.

24. Dovidas pasislėpė ant lauko, ir šventei jaunojo mėnesio priėjus, karalius už stalo sėdosi valgyti.

25. O karaliui atsėdus savo vietoje, kaip pirma papratęs budavo prie sienos, atsikėlė Jonatanas. Bet Abnėris sėdosi prie šalies Zaulo. Ir jie Dovidą pasigėdo jo vietoje.

26. Ir Zaulas tąkart nieko ne kalbėjo, nės jis dumojo: rasi jam kas tikosi, kad ne čystas yra.

27. Antrąją dieną šventėje jaunojo mėnesio, kaip Dovidą pasigėdo jo vietoje, sakė Zaulas savo sunui Jonatanui: kam sunus Izai ne atėjo valgyti, nei vakar, nei šiandien?

28. Jonatanas atsakė Zaului: jis prašėsi manęs, kad į Bėtlėem nueitų,

29. Tarydamas: „pavelyk man eiti, nės mūsų giminė tur apieravoti mieste, ir mano brolis man pats tai liepė. Jeigu aš malonę radau po tavo akių, tai aš šalin ėjęs savo broliu atlinkysu!“ todėl jisai ne atėjo prie karaliaus stalo.

30. Tai Zaulas labai supyko ant Jonatano ir sakė jam: tu nepaklusnusi neprieteliau, aš gerai žinau, kad tu sunų Izai sau pasiskyrei, sau bei savo nelabaiai motynai ant gėdos.

31. Nės kaip ilgai sunus Izai gyvas yra ant žemės, nei tu, nei tavo karalystė ne išsilaikysis. Todėl nusiuntęs jį atgabenk čionai pas mane, nėra jis tur mirti.

32. Jonatanas atsakė savo tėvui Zaului ir tarė jam: kogidėl jisai turėtų mirti? ką jis pikto daręs?

33. *Tai Zaulas metė ragotinę į jį, kad jį perdurtų. Ant to numanė Jonatanas, kad butinai jo tėvas buvo apsiėmęs, Dovidą nužavinti. * per. 18, 10.

34. Ir atsikėlė nuo stalo labai supykęs; ir tą pačią antrąją dieną jaunojo mėnesio šventės ne valgė nei kasnį duonos, nėra pasirupino apie Dovidą, kad jo tėvas jį taip labai išdaręs.

35. Ryto metą Jonatanas išėjo į lauką, kur Dovidą buvo nulėmęs, o mažas vaikelis buvo su juomi.

36. Ir jis sakė vaikui: bėgk ir įškok man strielas, kurias aš šausu. Bet vaikui be bėgant šovė jis vieną strielą per jo viršų.

37. Ir vaikui atėjus į tą vietą, kur Jonatanas strielą buvo šovęs, šaukė Jonatanas paskui jį tarydamas: strielą gul tenlinkai pirm tavęs.

38. Ir šaukė vėl paskui jį: skubjkis greitai, o ne stovėk. Tai surinko Jonatano vaikas strielas ir atnešė tas savo ponui.

39. O vaikas apie tai nieko ne žinojo; tiktai Jonatanas bei Dovidas vienodu žinojo tą daiktą.

40. Tai davė Jonatanas savo ginklus savo vaikui, sakydamas jam: eik ir nunešk tus į miestą.

41. Vaikui įėjus atsikėlė Dovidas iš savo vietos prieš pietus ir parpuolęs *ant savo veido prie žemės ir tris kartus pasikloniojęs susibučiavo juodu viens antrą ir verkė abudu, bet Dovidas labiausiai. * 1 Maiž. 33, 3, 4.

42. Ir Jonatanas sakė Dovidui: eik su pakajumi; ką mudu prisiekėva, vardan Pono Dievo darydamu: Ponas Dievas t'esie tarp manęs bei tavęs, tarp mano ir tavo giminės, tai tur būti amžinai.

43. Ir Jonatanas pasikėlęs atėjo į miestą.

Perskyrimas 21.

Dovidas alksta, bėga ir dalkosi.

Bet Dovidas atėjo į Nobę pas kleboną Ajimėlek. Ir Ajimėlekas nusi-gando, Dovidui priešais eidamas, ir sakė jam: kam tu vienas ateini, ir nei vienas vyras ne yra su tavimi?

2. Dovidas sakė Ajimėlekui klebonui: karalius man vieną reikalą liepė, tarydamas man: „nei vienam žinę ne duok, kodėl aš tavę siunčiau, ir ką aš tau liepia!“ nėra aš ir savo vaiką šen ir ten nusiunčiau.

3. Taigi jei dabar ką turi prie rankų, ar vieną, ar penkis duonos kepalus, tai duok man tus į mano rankas, arba bileką randi.

4. Klebonas atsakė Dovidui ir tarė: aš ne turu prastos duonos prie rankų, bet tiktai šventintos duonos, kad tik-tai jaunikačiai * nuo moterų butų at-silaikę. * 2 Maiž. 19, 18.

5. Dovidas atsakė klebonui taryda-mas jamui: moters tris dienas nuo mūsų buvo atskirtos, man iškeliau-jant, priegtam ir jaunikačių rykai buvo šventi; bet jei šisai kelias ne šventas, tai jis šiandien bus šventj-tas ant jų rykų.

6. Tai davė jam klebonas šventosios, *kadangi kitos duonos ne buvo, kaip tik šventintoji altoriaus duona, kurią po akių Pono Dievo pakavodavo, kad kitos šviežios duonos tą dieną uždėtų, kaip jis šią atėmęs buvo. * Mat. 12, 3. Luk. 6, 3.

7. Bet buvo tą dieną nekursai vy-ras apkaltas po akių Pono Dievo iš tarnų Zaulo, vardu * Doėgas, Edomy-tas, vyriausias tarp kerdžių Zaulo. * per. 22, 9. Ps. 52, 2.

8. Ir Dovidas tarė Ajimėlekui: ar ne turi kokę ragotinę arba kardą prie rankos? aš savo ragotinę bei ginklus ne ėmiau drauge, nėra ka-raliaus reikalas skubinamas buvo.

9. Klebonas sakė: kardas Goliato Pylistėno, kurį *tu užmušei aužuolų dauboje, yra čionai, įvyniotas į skrei-stę už viršutiniosios vyskupiškiosios sermėgos. Jei to nori, tai imk, nėra niera čionai kito, kaip tiktai to. Do-vidas tarė: niera nei vienas tam ly-gus, duokš man tą. * per. 17, 50.

10. Ir Dovidas pasikėlęs bėgo dėl Zaulo ir atėjo pas Akisą, karalių *Gato.

* Ps. 56, 1.

11. Bet *tarnai Akiso tarė jam: tai yra ansai Dovidas, žemės karalius, apie kurį dainavo šokinėdami ir tarė: „Zaulas tukstantį užmušė, bet Dovidas dešimt tukstančių.“

* per. 29, 5 ir 18, 7.

12. Bet Dovidas tą žodį savo širdyje dėjo ir didei bijojos Akiso, karaliaus Gato.

13. Ir jis savo *gymiu kitaip pasirodė ir durnavo tarp jų rankų ir daužės į angą prie vartų, ir jo seilės jam varvėjo į barzdą.

* Ps. 34, 1.

14. Tai sakė Akisas savo tarnams: štai, jus matote, tą žmogų be proto esantį, kam jus jį pas manę atgabenote?

15. Ar aš permaž turu pasiutusųjų, kad jus ši atvestumbite, kad šale manęs siaustų? ar tasai į mano namus turėtų ateiti?

Perskyrimas 22.

Zaulas per išdavėją Doėgą aštuonisdešimtis ir penkis klebonus žudo.

Dovidas iš ten išėjęs nubėgo į daubą Adulam. Tai išgirdę jo broliai ir visa jo tėvo giminė pas jį tenai nukeliavo.

* Ps. 57, 1.

2. Ir susirinko pas jį visokie vyrai, bėdoje bei skoloje ir smutnos širdies esą; ir jis pastojų jų vyriausiasis, kad pas jį buvo apie keturis šimtus vyrų.

3. Ir Dovidas išėjo iš čia į Mizpą į Moabytų žemę, ir sakė Moabytų karaliui: pavylyk mano tėvui bei motynai pas tavę laikytis, iki aš ištersu, ką Dievas su manimi darys.

4. Ir jis paliko juodu po akių karaliaus Moabytų, kad pas jį būtų, kol Dovidas pilyje buvo.

5. Bet prarakas Gadas sakė Dovidui: ne pasilik pilyje, bet nuėjęs eik į žemę *Judą. Tai Dovidas nuėjęs atėjo į girę Arėt.

* per. 23, 14. Ps. 63, 1.

6. Ir Zaulas patyrė, kad Dovidas su vyrais, pas jį esančiais, vėl atsidarado. Ir kaip Zaulas gyveno Gibėjoje pašalyje po šventitos girės Ramoje, turėjo jis savo ragotinę ranke, ir visi jo tarnai aplink jį stovėjo.

7. Tai tarė Zaulas savo tarnams, šale jo stovintiems: klausykite, jus vaikai Jėmini! argi suns Izai duos jums visiems dirvas bei vynkalnius ir jus visus ant tukstančių bei ant šimtų idės į vyresniusius,

8. Kad jus visi susitarėte prieš manę, ir nei vieno niera, kursai mano ausims tatai apreikštų, kadangi ir mano suns susiderėjęs su sunumi Izai? Argi nei vienas iš jūsų niera, kurs manęs pasigailėtų ir tai apsakytų man į ausis? Nės mano suns mano tarną prieš manę užgundė, kad manę persekinėtų, kaip dabar žinoma.

9. Tai atsakė *Doėgas, Edomytas, šale tarnų Zaulo stovįs, tarydamas: aš regėjau sunų Izai į Nobę ateinantį pas Ajimėleką, sunų Ajitobo.

10. Tas klausė Pono Dievo dėl jo ir davė jam valgio ir kardą Goliato, Pylistėno.

11. Tai nusiuntęs karalius davė vadįti Ajimėleką kleboną, sunų Ajitobo, ir visą jo tėvo giminę, klebonus Nobėje esančius. Ir jie visi atėjo pas karalių.

12. Ir Zaulas tarė: klausyk, tu sunau Ajitobo. Jis atsakė: štai, viešpatie.

13. Ir Zaulas tarė jam: kam judu prieš manę susiderėjota, tu bei suns Izai, kad jam duonos bei kardą davei ir jo dėl Dievo klausei, kad jį kusjumbi, manę persekinėti, kaip regima?

14. Ajimėlekas atsakė karaliui tarydamas: o kas yra tarp visų tavo tarnų, kaip Dovidas, tau vienas ir karaliaus žentas, *tau paklusnus ir garbėje laikomas tavo namuose?

* per. 18, 27.

15. Argi tikt šiandien pradėjau už jį Dievo klausti? apsaugok Dieve! Tu, karaliau, tuomi ne kaltink nei savo tarną, nei visą mano tėvo giminę, nėra aš, tavo tarnas, apie vislab tai nieko nežinojau, nei *didį, nei mažą daiktą.

* per. 20, 2 ir 25, 36.

16. Bet karalius sakė: Ajimėlek, tu turi mirti, tu bei visa tavo tėvo giminė.

17. Ir karalius sakė savo kareiviams, šale jo stovintiems: gręškitės ir užmuškite Pono Dievo klebonus, nėra ir jie su Dovidu susitarė, ir kačėig jie žinojo, jį bėgantį, man tai ne apsakė. Bet tarnai karaliaus ne norėjo savo rankas kelti prieš Pono Dievo klebonus, juos užmušti.

18. Tai sakė karalius Doėgui: gręškis tu ir užmušk klebonus. Doėgas, Edomytas, atsigręžęs užmušė klebonus, kad tą dieną mirė aštuonisdešimtis ir penki vyrai, vyskupiškąs sermėgas nešantieje.

19. Ir *miestą klebonų, Nobe, mušė jis ašmenimi kardo, ir vyrus ir moteris, ir vaikus ir žindančius, ir jaučius ir asilus bei avis. * per. 21, 21.

20. Bet ištruko vienas sunus Ajimėleko, sunaus Ajitobo, vardu Abjatar, ir bėgo paskui Dovidą,

21. Ir apsakė jam, kad Zaulas klebonus Pono Dievo užmušdinęs.

22. Bet Dovidas sakė Abjatarui: aš gerai žinojau tą dieną, kaip Doėgas, Edomytas, čionai buvo, kad jisai tai Zaului pasakys; aš kaltas esmi visų dušių tavo tėvo giminės.

23. Pasilik pas manę ir nieko nesibijok; kas mano gyvasčio tyko, tas ir tavo gyvasčio tyko, ir tu su manimi busi išlaikytas.

Perskyrimas 23.

Dovidas iš naujo išduotas, persekinėjamas ir dyvnai išgelbėjamas.

Ir Dovidui buvo pranešta: žiurėk, Pylistėnai kariauja prieš *Kėgilą ir apvagia klojimus. * Joz. 15, 44.

2. Tai klausė Dovidas Pono Dievo tarydamas: ar aš nuėjęs šius Pylistėnus mušu? Ir Ponas Dievas sakė Dovidui: nueik, tu muši Pylistėnus ir Kėgilą išgelbėsi.

3. Bet vyrai, pas Dovidą esantieji, sakė jam: štai, mes bijomės čionai Judavoje ir norime nueiti į Kėgilą pas sustatytuosius pulkus Pylistėnų.

4. Tai Dovidas antrą kartą Pono Dievo klausė, ir Ponas Dievas atsakė jam ir tarė: kelkis, nueik į Kėgilą, nės aš Pylistėnus tau į tavo rankas duosu.

5. Taip Dovidas su savo vyrais keliavo į Kėgilą ir kariavo prieš Pylistėnus, ir jų galvijus jiems šalin varė, ir *didį mušį tarp jų mušė. Taip išgelbėjo Dovidas Kėgiliškius. * per. 19, 8.

6. Nės kaip Abjataras, sunus Ajimėleko, *pas Dovidą bėgo į Kėgilą, atsi-nešė vyskupiškąją sermėgą su savimi. * per. 22, 20.

7. Tai *Zaului buvo apsakytą, Dovidą į Kėgilą atėjusį, ir jisai sakė: Dievas jį man į mano rankas padavė, kad užrakintas tapė, į miestą įėjęs, vartais bei užkaiščiais padrutįtą. * Vald. 16, 12.

8. Ir Zaulas visus žmonės į mušį davė suvadinti žemyn į Kėgilą, kad nuėję Dovidą su jo vyrais apgultų.

9. Bet Dovidas numanydamas, Zaulą

ką piktą ant jo sudumojusį, tarė klebonui Abjatarui: *duok man vyskupiškąją sermėgą. * per. 30, 7.

10. Ir Dovidas tarė: Viešpatie, Dieve Izraelio, aš, tavo tarnas, patyrau, Zaulą tykojantį, kad į Kėgilą parėjęs miestą išpustytų dėl manęs.

11. Argi ir miesčionys Kėgilos manę išduos į jo rankas? o argi Zaulas žemyn ateis, kaip aš, tavo tarnas, patyrau? toktai apsakyk, Viešpatie, Dieve Izraelio, man, savam tarnui. Ir Ponas Dievas tarė: jisai ateis žemyn.

12. Dovidas tarė: ogi miesčionys Kėgilos, ar ir išduos manę bei mano vyrus į Zaulo rankas? Ponas Dievas tarė: išduos.

13. Tai Dovidas pasikėlęs su savo vyrais, kurių apie šešis šimtus buvo, iškeliavo iš Kėgilos ir keliavo, kur tikt įmanė. Kaipgi Zaului buvo pasakytą, Dovidą iš Kėgilos ištrukusį, paliovė jis išsitrauktis.

14. Bet Dovidas pasiliko pusčioje pasislėpęs ir pasiliko ant kalno pusčioje Zip. Bet Zaulas įėjo jo per savo amžią, ale Dievas ne padavė jį į jo rankas. * perkš. 19. per. 24, 1.

15. Ir Dovidas išvydo, Zaulą iškeliavusį jo dušios tykoti; bet Dovidas buvo pusčioje Zip šile.

16. Tai pasikėlęs Jonatanas, sunus Zaulo, nuėjo pas Dovidą į šilą ir Dievo žodžiu jį palinksminojo,

17. Tarydamas jamui: nesibijokis! mano tėvo Zaulo ranka tavę ne suras, ir tu busi karaliumi ant Izraelitėnų, ir aš šale tavęs arčiausiasis busu, toktai ir *mano tėvas gerai žino. * per. 20, 30, 31 ir 24, 21.

18. Ir juodu abudu *susiderėjo tarp savęs po Pono Dievo akių. Ir Dovidas pasiliko šile, bet Jonatanas vėl sugrįžo į savo namus. * 2 Zom. 21, 7. per. 18, 3 ir 20, 8, 16.

19. Bet *Zipytai nukeliavo aukštyrą pas Zaulą į Gibėą tarydami: ar ne Dovidas pas mus pasislėpęs tvirtoje vietoje, šile ant kalnelio Akila, ant dešinės esančiojo prie pusčios? * per. 26, 1. Pa. 54, 2.

20. Taigi žemyn ateik, karaliau, pagal visą savo širdies norą, tai mes jį išduosime į karaliaus rankas.

21. Tai tarė Zaulas: *peržegnoti jus este Ponui Dievui, kad manęs susimilote. * per. 15, 3. Vald. 17, 2.

22. Taigi *nuėję tikrai tardykite, kad žinotumbite ir matytumbite, kurioje vietoje jo kojos buvusios, ir kas jį čionai pamatęs; nės man pasakyta yra, jį labai kytru esantį. * Mat. 2, 8.

23. Perveždėkite ir perklausinėkite visas vietas, kur jisai pasislepia, o parėikite vėl pas manę, kad tai tikrai žinosite; tai aš su jumis keliausu. Jei jis šioje žemėje yra, tai aš jį ištardysu tarp visų tukstančių Judavoje.

24. Tai jie pasikėlė nuėjo pirm Zaulo į pusčią Zip. Bet Dovidas su savo vyrais buvo pusčioje Maon ant lauko dešinės linkai pusčios.

25. Bet Zaului nukelivus su savo vyrais jėškoti, Dovidui tai buvo pasakyta. Ir jis žemyn nuėjęs į uolą pasiliko pusčioje Maon. Zaulas tai išgirdęs vijo Dovidą į pusčią Maon.

26. Ir Zaulas su savo vyrais ėjo vienoje šalyje kalno, Dovidas su savo vyrais antroje šalyje kalno. Bet kaip Dovidas skubinos, kad Zaului išstruktų, tai Zaulas su savo vyrais apstojo Dovidą ir jo vyrus, kad juos sugautų.

27. Bet paslas atėjo pas Zaulą tarydamas: skubikis ir pargrišk, nės Pylistėnai į žemę įpuolė.

28. Tai Zaulas atsigrėžęs paliovė Dovidą vyti ir nukeliavo Pylistėnams priešais; todėl ta vieta praminta Sėla-Maėlkot.

Perskyrimas 24.

Dovidas ėdėdija Zaulo dauboje.

Ir Dovidas aukštytyn keliavo iš čia ir pasiliko pilyje Engėdi.

2. O kaip Zaulas pargrižo nuo Pylistėnų, tai buvo jam sakyta: štai, Dovidas laikosi pusčioje Engėdi.

3. Ir Zaulas ėmęs *tris tukstančius jaunų vyrų iš visų Izraelitėnų nukeliavo, Dovidą ir jo vyrus jėškoti ant mediniųjų oškų uolų. * per. 26, 2.

4. O kaip jis atėjo pas avių gardą pakeleje, buvo čionai dauba, ir Zaulas į tą ėjo, kad savo kojas uždengtų; *bet Dovidas su savo vyrais sėdėjo gale daubos. * Ps. 142, 1.

5. Tai Dovidas vyrai tarė jam: štai, šita yra ta diena, apie kurią Ponas Dievas tau sakęs: „štai, *aš tavo neprietelių į tavo rankas paduosu, kad tu su juomi darytumbei, kas tau mėgsta.“ Ir Dovidas atsikėlęs iš pa-

lengvo nupiovė vieną skverną nuo Zaulo sermėgos. * per. 26, 8.

6. Bet potam jo širdis drebėjo, kad Zaulo sermėgos skverną buvo nupioves,

7. Ir tarė savo vyrams: nuo to manę, Dieve, apsaugok, kad tai daryčiau ir su savo *ranka ištikčiau savo viešpatį, tą Dievo pamostytąjį, nės jisai yra Pono Dievo pamostytasis. * 2 Zom. 1, 14. Ps. 105, 15.

8. Ir Dovidas apdraudė savo vyrus žodžiais ir ne perleido jiems prieš Zaulą keltis. O Zaului iš daubos išeinant ir keliu keliaujant,

9. Tai ir Dovidas paskui pasikėlęs išėjo iš daubos, šaukdamas paskui Zaulą ir tarydamas: viešpatie karaliau! Zaulas atsižvelgė. Ir Dovidas *pasikloniojo iki žemės ir pagarbino jį. * 2 Nuz. Kar. 29, 30.

10. Ir tarė Zaului: kam tu klausai žmonių kalbos sakančiųjų: „Dovidas jėško tavo iškadose?“

11. Žiurėk, šiandien savo akimis regėjai, kad Ponas Dievas tavę *į mano rankas padavęs dauboje; ir buvo man sakyta, kad tavę užmuščiau, ale aš tavęs pačėdijau, nės aš tariau: „aš ne ištiksu su savo ranka savo viešpatį, nės jisai yra Pono Dievo pamostytasis.“ * Ps. 27, 12.

12. Mielas tėve, ben pažiurėk skverną savo sermėgos mano rankoje, kad aš ne norėjau tavę žavinti, skverną nuo tavo sermėgos nupiaudamas; išpažink ir žiurėk, kad nieko pikto savo rankomis ne jėškau ir nei jokią piktenybę. Aš ir prieš tavę ne nusidėjau; o tačiaus tu guinoji mano dušią, kad ją sugautumbei.

13. Ponas Dievas provą darys tarp manęs ir tarp tavęs, ir manę iš tavęs atjėškos; bet mano ranka ne bus prieš tavę.

14. Kaip sakoma pagal senųjų priežodį: „iš nelabųjų ateit nelabumas;“ ale mano ranka ne bus prieš tavę.

15. Ką tu persekinėji, karaliau Izraelio? ką tu veji? šunį negyvą, vienintėlę * blusą. * per. 26, 20.

16. *Ponas Dievas provą te daro ir te sudija tarp manęs ir tarp tavęs! te padaboja ir te įatsudija mano provą ir te išgelbti manę iš tavo rankų! * 1 Maiž. 16, 5. † Ps. 17, 2.

17. Ir kaip Dovidas tus žodžius Zaului buvo iškalbėjęs, tarė Zaulas: ar tai

ne tavo balsas, manš sunau Dovidė?
Ir Zaulas savo balsą pakėlęs verkė,

18. Tarydamas Dovidui: tu esi teisėsnis už manę. Tu man gero išrodei, bet aš tau pikto išrodžiau.

19. Ir tu šiandien man išliudijai, kaip tu man *gerą išrodęs esi, kad manę Ponas Dievas buvo davęs į tavo rankas, o tačiau tu manę ne nusmaugei.

* per. 15, 21.

20. Kaipgi galėtų kas savo neprietelių rasti ir jį su geru paleisti? Ponas Dievas te atpildo tau visą gerą už tai, ką tu šiandien man padarei.

21. Togidėl, štai, *aš žinau, tavę karaliumi pastosiantį, ir karalystę Izraelio tavo rankoje esančią. * per. 23, 17.

22. Taigi prisiek man prie Pono Dievo, kad ne išgaišysi mano giminę man numirus, neigi kad ne išpustysi mano vardą iš mano tėvo giminės.

23. Ir Dovidas prisėkė Zaului. Tai Zaulas keliavo namon, bet Dovidas su savo vyrais pasikėlė aukštyn į pilį.

Perskyrimas 25.

Zomėlis miršta; Nabalas durnai elgiasi; Abigail gerai prisidaboja; Dovidas ją nor vesti.

Ir *Zomėlis mirė, ir visi Izraelitėnai susirinkę gedėjo apie jį ir palaidojo jį jo namuose Ramoje. Bet Dovidas pasikėlęs nukeliavo į pusčią Paran. * per. 28, 3.

2. Ir buvo nekursai vyras Maone, tas savo darbą turėjo Karmėlyje; o tas vyras labai bagotas buvo, ir turėjo tris tukstančius avių ir tukstantį oškų. Ir nusidavė, kad jis tąsyk savo avis kirpo Karmėlyje. * 2 Zom. 13, 23.

3. Ir jisai vardu buvo Nabalas, bet jo patį Abigail, ir ji buvo moteriškė labai išmintinga ir graži; bet vyras buvo kietas ir nelabassavo elgime, išgiminės Kalėb.

4. Kaipgi Dovidas pusčioje išgirdo, Nabalą savo avis kerpantį,

5. Išsiuntė jis dešimt jaunikačių ir tarė jiems: užeikite į Karmel, ir pas Nabalą atėję pasveikinkite jį nuo manęs meilingai,

6. Tarydami: Dieve padėk! *pakajuste esie su tavimi, su tavo gimine ir su visu labu, ką tikt turi. * Vald. 19, 20. Jon. 20, 19.

7. Patyriau tavę turintį avių kirpius. Taigi tavo kerdžiai, kurie tau priklauso, buvo su mumis; mes juos ne išdarkėme, ir nieks jiems ne prapuolė, kaip ilgai jie Karmėlyje buvo.

8. Klausk savo jaunikačių apie tai, tie tau pasakys, ir leisk jaunikačius malonę rasti po tavo akių, nes į gerą dieną mes atėjome. Duok savo tarnams ir savo sunui Dovidui, ką *tavo ranka randa. * per. 10, 7. Vald. 9, 33.

9. Ir kaip Dovidą jaunikačiai nuėjo ir vardan Dovidą visus tus žodžius su Nabalū kalbėję buvo, tai jie paliovė.

10. Bet Nabalas atsakė tarnams Dovidą tarydamas: kas tai per vienas, Dovidas? arba kas tai per vienas, sunus Izai? dabar daug randasi tokių tarnų, nuo savo ponų šalin bėgančių.

11. Ar aš savo duoną, vandenį bei mėsą, savo kirpikams pasteliotąją, ėmęs duočiau žmonėms, kuriuos ne pažystu, iš kur jie yra?

12. Tai jaunikačiai Dovidą vėl nusikreipė į savo kelią ir pas jį vėl sugrįžę, pasakė jam tai vislab.

13. Tai sakė Dovidas savo vyrams: apsijuoskite kožnas savo kardū! Dovidas taipojau apsijuosė savo kardū; ir jie paskui jį užsitraukė aukštyn keturi šimtai vyrų, bet du šimtu pašiliko pas rykus.

14. Bet jaunikačių vienas pasakė Abigaili, Nabalo pačiai, tarydamas: štai, Dovidas siuntė paslus iš pusčios, mūsų poną peržegnoti, bet jisai juosiškoliojo.

15. O tačiau jie mums labai naudingi žmonės buvo ir mus ne išdarkė, ir nieks mums ne prapuolė, kol mes pas juos laikėmės, ant lauko budami;

16. Bet jie mūsų murais buvo dieną bei naktį, kaip ilgai mes pas juos avis be gėmėme.

17. Togidėl apsimislyk ir dabok, ką tu darai; nės tikrai iškada nusiduos mūsų ponui ir visai jo giminei; ir jisai yra netikęs žmogus, kuriam nei vienas ne drįsta ką sakyti.

18. Tai skubinosi Abigail ir ėmusi du šimtu duonos kepalų ir du legeraičių vyno ir penkes išvirtas avis ir penkis ketvirčius miltų ir šimtą prapločių rožynų ir du šimtu prapločių pygų, užkrovė tai vislab ant asilų,

19. Ir tarė savo jaunikačiams: eikite pirm manęs, štai aš ateisu pas tave jus. Ir ji savo vyrui Nabalui nieko apie tai ne sakė.

20. Ir kaip ji ant asilo jojo ir žemyn nusitraukė šešėlyje kalno, štai,

sutiko ją Dovidas su savo vyrais, kad ji jiems į akis atjojo.

21. Bet Dovidas buvo kalbėjęs: gerai, aš dykai *apsergėjau vislab, ką jisai turėjo pusčioje, kad jam nieks ne prapuolė viso to, ką jis turėjo; o jisai man atduosti pikta už gerą. *per. 24, 18.

22. Dievas te koravoja ir dar daugias neprietelius Dovidu, jei aš tam paliksu iki auštant ben vieną, *kas į sieną mėžą, iš viso, ką jis tur. *1 Kar. 14, 10.

23. Ir kaip Abigail Dovidą pamatė, tai ji greitai nusėdusi nuo asilo *prapuolė ant savo veido po Dovidu akių ir pasikloniojo jam, *Rut. 2, 10.

24. Ir puolė jam į kelius tardama: ak mielas viešpatie, te gulia ant manęs ši kaltybė ir duok savo sluginei kalbėti po tavo ausių ir klausyk žodžių savo sluginės!

25. Mielas viešpatie, neįpykįk savo širdį prieš šį Nabalą, netikusį jį tą vyrą; nės jisai yra durnas, kaip jo vardas išsimanos, ir durnystė yra jame. Bet aš, tavo sluginė, ne mačiau tavo jaunikaičių, mielas viešpatie, kuriuos tu atsiuntei.

26. Bet dabar, mielas viešpatie, *taip tikrai, kaip Ponas Dievas gyvas yra, ir taip tikrai, kaip tavo dušia gyva, Ponas Dievas tavę užtrukino, kad ne ateitumbei, kraują pralieti, ir tau tavo ranką apsaugojo. Taigi tavo neprieteliai tur buti, kaip Nabalas, ir visi, kurie tau ko pikto velija. *per. 20, 3.

27. Čia yra ta *žegnonė, kurią tavo sluginė tau, mielas viešpatie, atgabeno, tą duok jaunikaičiams, kurie po tavo valdžia yra. *per. 30, 26. 1 Maiž. 33, 11.

28. Atleisk savo sluginei tą nusidėjimą! nės Ponas Dievas tau, mielas viešpatie, tvirtus namus sutaisys, nės tu valdai Pono Dievo karus; ir per savo amžią ne duok, kad tavyje kas pikto butų rasta.

29. Ir kad koksai žmogus kelsis prieš tavę, tavę persekinėti, ir tavo dušios tykos, tai tavo dušia, mielas viešpatie, bus įrišta ryšyje gyvųjų pas Viešpatį, tavo Dievą; bet dušia tavo neprietelių bus šalin mesta lyg su vilpštyne.

30. Taigi kad Ponas Dievas tau visą tą *gerą, mielas viešpatie, išrodys, ką jisai tau žadėjęs, ir prisakys, kad tu į viešpatimi butumbei ant Izraelio,

*Joz. 21, 45. †2 Zom. 5, 2.

31. Tai tavo dušiai, mielas viešpatie, ne bus kokia iškada arba papiktinimas, kad ne be reikalo kraują esi praliejęs ir ne pats savę pasigelbėjęs. Taipo Ponas Dievas tau, mielas viešpatie, ger darys, ir tu manęs, savo sluginės, atsimysi.

32. Tai sakė Dovidas Abigailei: pagarbintas te esie Viešpats, Dievas Izraelio! tasai tavę šiandien man priešais siuntęs.

33. Ir peržegnota te esie tavo kalba, bei peržegnota buk tu pati, kad tu man šiandien užgynei, kad kraujo ne praliečiau ir pats savę ne pasitiešijau!

34. Iš tiesos, kaip tikrai Viešpats, Dievas Izraelio, gyvas yra, kurs man uždraudė, kad tau ko pikto ne išrodyčiau, jei tu ne butumbei manę greitai sutikusi, tai Nabalui iki auštant ne butų likęs nei vienas į sieną mėžas.

35. Taipo ėmė Dovidas iš jos rankų vislab, ką ji jamui buvo atgabenusi, ir sakė jai: keliauk su pakajumi aukštyne į savo namus; štai, aš tavo žodžių klausiau ir tavęs ne paniekinau.

36. Bet kaip Abigail pas Nabalą parėjo, štai, jisai česnį buvo kėlęs savo namuose, kaip karaliaus česnį, ir jo širdis linksma buvo jame, ir jis labai buvo prisigėręs. Bet ji jamui nieko ne sakė, *nei didį, nei mažą, iki pilnai išaušus. *per. 20, 2 ir per. 22, 15.

37. Bet išaušus, kaip Nabalas nuo pagirių buvo išsiblaivęs, tai jo pati jam tai pasakė. Tai jo širdis jame apmirė, kad pastojo nei akmuo.

38. Ir po dešimt dienų ištiko jį Ponas Dievas, kad numirė.

39. Kaip tai Dovidas išgirdo, Nabalą numirusį, tarė jis: pašlovintas te esie Ponas Dievas! tas mano apgėdinimą pajėškojęs ant Nabalo ir savo tarnui ne pavelijęs, tokią piktybę daryti. Ir Ponas Dievas tą piktybę Nabalui ant jo galvos užmokėjęs. Ir Dovidas piršlį nusiuntė pas Abigailę; tas turėjo su ja kalbėti, kad jis ją per pačią vestų.

40. Ir tarnai Dovidu, pas Abigailę į Karmėlį atėję, kalbėjo su ja sakydami: Dovidas atsiuntė mus pas tavę, kad tavę per pačią vestų.

41. Ji atsikėlusi savo veidu iki žemės pasikloniojo ir tarė: štai, čia yra tavo sluginė, kad služyčiau tarnams savo viešpaties ir jų kojas mazgočiau.

42. Ir Abigailė pasiskubįdama pasikėlė ir jojo ant asilo su penkiomis mergomis, po jos valdžia esančiomis, ir keliavo paskui Dovidą paslus ir pastojo jo * pati. * per. 27, 3 ir 30, 5.

43. Priegtam Dovidas ir vedė Aji-noamą iš Jezrėel; ir jiedvi abidvi pastojo jo pačiomis.

44. Bet Zaulas savo dukterį Mikal, Dovidą pačią, davė * Palčiui, sunui Laiso iš Galimų. * 2 Zom. 3, 15.

Perskyrimas 26.

Dovidas atima Zaulo ragotinę ir vandens kupką.

Bet * Zipyta pas Zaulą į Gibėą atėję tarė: ar ne Dovidas pasislėpė ant kalnelio Akila šiaups pusčios? * per. 23, 19. Ps. 54, 2.

2. Tai Zaulas pasikėlęs nusitraukė į pusčią Zip, ir su juomi trys tukstančiai jaunų vyrų iš Izraelio, kad jisai Dovidą įškotų pusčioje Zip.

3. Ir sustatė abažą ant kalnelio Akila, šiaups pusčios esančiojo, pakelėje. Bet Dovidas pasiliko pusčioje. Ir kaip jisai pamatė, Zaulą paskui jį ateinantį į pusčią,

4. Išsiuntė jis spiegius ir patyrė, Zaulą tikrai atėjusį.

5. Ir Dovidas pasikėlęs atėjo į tą vietą, kur Zaulo abažas buvo, ir pamatė tą vietą, kur Zaulas gulėjo su * savo vyriausiuoju ant vaisko, Abnėriu, sunumi Nėro; nės Zaulas gulėjo viduje abažo, o kareivių pulkai aplink jį. * per. 14, 50 ir 17, 55.

6. Tai atsakė Dovidas ir tarė Ajimėlekui Etytui ir Abizajui, sunui Zėrujos, broliui Joabo: kas nor su manimi žemyn keliauti pas Zaulą į abažą? Abizai atsakė: aš noriu su tavimi žemyn.

7. Taip atėjo Dovidas su Abizaju pas pulkus naktį; o štai, Zaulas gulėjo ir miegojo viduje abažo, ir jo ragotinė prie galvos į žemę įsmeigta; bet Abnėris su žmonių pulkais gulėjo aplink jį.

8. Tai sakė Abizai Dovidui: * Dievas tavo neprietelį šiandien į tavo rankas padavė; † taigi aš jį su ragotine prie žemės prismeigsu vieną sykį, kad daugiaus ne privalys. * per. 24, 5. † 2 Zom. 16, 9.

9. Bet Dovidas atsakė Abizajui: ne nužudyk jį! nės kas norėtų savo ranką kelti prieš Dievo pamostytąjį ir nekoravotas išlikti?

10. Toliaus sakė Dovidas: * taip tikrai, kaip Ponas Dievas gyvas yra, jei † Po-

nas Dievas jį n'istiks, arba jo likimas n'ateis, kad mirtų, arba į karą traukęs ne prapultų. * per. 28, 10. † Rym. 12, 19.

11. Tai Dieve manę apsaugok, kad savo ranką prieš Pono Dievo pamostytąjį pakelčiau. Taigi imk ragotinę, prie jo galvos esančiąją, bei vandens kupką, ir eikiva.

12. Tai ėmė Dovidas ragotinę bei vandens kupką nuo Zaulo galvos ir nuėjo; ir nei vienas tai ne pamatė, nei pajuto, nei pabudo, bet visi buvo įmige, nės a * sunkus miegas nuo Pono Dievo juos buvo užpuolęs. * 1 Maiž. 2, 21.

13. Taigi, kaip Dovidas anapus į antrąją šalį buvo iškakes, pasistojo jis ant kalno viršaus iš tolo, kad didis tarpas tarp jų buvo,

14. Ir prišaukė žmonėms ir Abnėriui, sunui Nėro, tardamas: ar ne girdi Abnėr? Ir Abnėris atsakė, tardamas: kas tu esi, kad taip šauki prieš karalių?

15. Ir Dovidas sakė Abnėriui: ar tu ne vyras esi? o kas tau lygus Izraėlyje? kodėlgi tu ne apsergėjai savo viešpatį karalių? nės atėjo žmonių vienas į vidų, tavo viešpatį karalių nužudyti.

16. Bet tai ne gražu, ką tu darei. Taip tikrai, kaip Ponas Dievas gyvas yra, jus smerties verti esate, kad savo viešpatį, Pono Dievo pamostytąjį ne apsergėjote. Taigi žiurėk, štai yra ragotinė karaliaus ir vandens kupka, kuriedvi prie jo galvos buvo.

17. Tai pažino Zaulas balsą Dovidą ir tarė: * ar tai ne tavo balsas, mans sunau Dovidė? Dovidas sakė: tai mano balsas, mans viešpatie karaliau. * per. 24, 17.

18. Ir tarė toliaus: kam tu, mielas viešpatie, taip persekinėji savo tarną? * ką aš esmi daręs? kokiagi piktenybė yra mano rankoje? * per. 17, 29 ir 29, 8.

19. Todėl klausyk, mielas viešpatie karaliau, žodžių savo tarno: jei Ponas Dievas tavę kusina prieš manę, tai apieravokime valgio apierą; bet jei žmonių vaikai tai daro, tai jie testov prakeikti po akių Pono Dievo, kad jie manę šiandien išstumia, kad aš nepasilikčiau Pono Dievo tėviškėje, ir sako: „eik ir šlužyk svetimiems dievams!“

20. Taigi te ne puola mano kraujas ant žemės (atstu) nuo Pono Dievo akių! nės karalius Izraelio išsitraukė

jėškoti *blusą, kaip kurapka gaudoma ant kalnų. *per. 24, 15.

21. Ir Zaulas tarė: aš susigriešijau, sugrįšk, mans sunau Dovide, aš tau daugiaus nieko pikto ne darysu todėl, kad mano dušia šiandien brangi buvusi po tavo akių. Štai, aš durnai ir n'išmintingai esmi pasielgęs.

22. Dovidas atsakė tarydamas: štai, čia yra ragotinė karaliaus; t'ateit vienas jaunikačių šiapus, ir t'atimie tą.

23. *Bet Ponas Dievas atduos kožnam pagal jo teisybę bei nusitikėjimą. Nės Ponas Dievas šiandien tavę į mano rankas padavęs, bet aš ne norėjau savo ranka ištikti pamostytąjį Pono Dievo. *2 Zom. 3, 29.

24. Ir kaip šiandien tavo dušia po mano akių didžioje garbėje buvo laikoma, taip ir mano dušia didžioje garbėje t'esie laikoma po akių Pono Dievo, ir jisai t'išgelbie mane iš visų vargų!

25. Zaulas sakė Dovidui: *peržegnotas buk, mans sunau Dovide! tu tai darysi ir ištaisysi. O Dovidas keliavo savo keliu, ir Zaulas sugrįžo į savo vietą. *Vald. 17, 2. Rut. 3, 10.

Perskyrimas 27.

Dovidas gyvena Ziklage.

Bet Dovidas dumojo savo širdyje: aš tikt bile kurią dieną į Zaulo rankas įkliusu; ne bus man geriaus, kaip kad išbėgčiau į Pylistėnų žemę, kad Zaulas liautųj manęs toliaus jėškoti tarp visų rubežių Izraelio; taip aš išstruku iš Zaulo rankų.

2. Ir pasikėlęs perėjo anapus draug su šešiais šimtais vyrų, pas jį esančių, pas *Akisą, sunų Maoko, karalių Gato. *per. 21, 10. 1 Kar. 2, 39.

3. Taip pasiliko Dovidas pas Akisą Gate su savo vyrais, kožnas su savo gimine; taipojau ir Dovidas su savo *dviem moterim, Ajinoam iš Jezrėel, ir Abigaile, Nabalo pačia, iš Karmėl. *per. 25, 40 ir 30, 5.

4. Ir kaip Zaulas patyrė, Dovidą į Gatą išbėgusį, daugiaus jo ne jėškojo. *2 Zom. 13, 39.

5. Ir Dovidas sakė Akisui: jei aš malonę radau po tavo akių, tai pavelyk man kokią vietą viename mieste ant lauko, kad aš tame gyvenčiau; kaip tavo tarnas toliaus su tavimi karališkame mieste gyventų?

6. Tai davė jam Akisas tą dieną *Ziklagą; todėl Ziklagas karaliams Juda teko iki šiai dienai. *Joz. 15, 31.

7. Bet čėsas, kaip ilgai Dovidas Pylistėnų žemėje gyveno, yra metas ir keturi mėnesiai.

8. Bet Dovidas užkeliavo aukštyn su savo vyrais ir įpuolė į žemę Gėsurytų bei Girsytų ir Amalėkytų; nės šie iš senovės buvo gyvatinkai šios žemės, kur einama į Zur, iki Egipto žemės.

9. Bet Dovidas tą žemę be mušdamas ne paliko gyvus, nei vyrą, nei moterį, ir ėmė avis, jaučius, asilus, verbludus ir rubus, ir vėl sugrįžęs parėjo pas Akisą.

10. Taigi kad Akisas sakydavo: ar šiandien niekur neįpuolėte? tai sakė Dovidas: prieš pietus Judavos, bei prieš pietus Jeramėelytų, ir prieš pietus Kėnytų.

11. Bet Dovidas ne leido nei vyrą, nei moterį gyvus į Gatą ateiti ir dumojo: jie apie mus ką sakytų ir kalbėtų. Taip darė Dovidas, ir tas buvo jo budas, kaip ilgai jis gyveno Pylistėnų žemėje.

12. Todėl vierijo Akisas Dovidui ir dumojo: jis visaip n'apkenčiamu pasidarė savo žmonėms Izrael; todėl jisai visados mano tarnu turės buti. *1 Maiž. 34, 30. 2 Maiž. 5, 21.

Perskyrimas 28.

Zaulas pagalbos jėško pas raganą ir deivės gandinams.

Ir nusidavė tuočės, kad Pylistėnai savo kareivių pulkus sutraukė, kariauti prieš Izraelitėnus. Ir Akisas sakė Dovidui: tu turi žinoti, kad tu su savo vyrais su manimi į karą turi iškelti.

2. Dovidas tarė Akisui: gerai, tu sprasi, ką aš, tavo tarnas, darysu. Akisas sakė Dovidui: todėl aš tavę per savo amžią įdėsu į sargą mano galvos.

3. Bet Zomėlis buvo *numiręs, ir visi Izraelitėnai dėl jo buvo gedėję ir jį palaidoję jo mieste Ramoje. O Zaulas iš žemės buvo išvaręs visus žynius bei pažymius išguldytojus. *per. 25, 1.

4. Taigi kaip Pylistėnai susirinko ir atėję savo abažą sustatė pas Zunem, tai ir Zaulas surinko visus Izraelitėnus ir savo abažą sustatė pas Gilboją.

5. Bet Zaulas Pylistėnų pulkus pamatęs bijojosi, ir jo širdis labai drebėjo.

6. Ir jisai pasiklausė Pono Dievo, ale Ponas Dievas jam nieko n'atsakė.

nei per sapnus, nei *per šviesybę, nei per prarakus. * 2 Maiž. 28, 30.

7. Tai sakė Zaulas savo tarnams: įškokite man kokią moteriškę, *žynavimo dvasę turinčią, kad pas ją nuėjęs, jos pasiklausčiau. Jo tarnai sakė jam: štai, Endore yra viena moteriškė, žynavimo dvasę turinti. * Darb. 16, 16.

8. Ir Zaulas savo rubus perkeitęs kitais apsivilko ir nuėjo, ir kitudu vyru su juomi, ir atėjo naktįje pas tą moteriškę ir tarė: meldžiu, prarakauk man per žynavimo dvasę, ir atgabenk man tą, kurį aš tau sakysu.

9. Moteriškė tarė jam: štai, tu gerai žinai, ką Zaulas daręs, kaip jisai *žynius bei ženklų išguldytojus iš žemės išgaišinęs. Kamgi tu nori mano dušią į žabangą įvesti, kad bučiau nužudyta? * 2 Maiž. 22, 18.

10. Bet Zaulas prisiekė jai prie Pono Dievo tarydamas: taip tikrai, kaip Ponas Dievas gyvas yra, ne bus tau tai per nusidėjimą rokuota.

11. Tai sakė ta moteriškė: kurigi aš tau atgabėsu? jis sakė: atgabenk man Zomėlį.

12. O kaip moteriškė Zomėlį matė, tai ji labai šaukė, tarydama Zaului: kam tu manę prigavai? tu esi Zaulas.

13. Ir karalius sakė jai: nesibijokis, ką regi tu? Moteriškė sakė Zaului: aš regiu dievus iš žemės užkopančius.

14. Jis sakė: kokių veidų jis yra? ji atsakė: išeiti vienas senas žmogus, aprėdytas šilkų sėrmėga. Tai suprato Zaulas, Zomėlį esantį, ir pasilenkęs savo veidu iki žemės pasikloniojo jamui.

15. Bet Zomėlis sakė Zaului: kam tu man pakajaus ne duodi, kad manę užgabendini? Zaulas sakė: aš labai esmi prispaustas: Pylistėnai kariauja prieš manę, ir *Dievas manę prastojęs man nieko n'atsako, nei per prarakus, nei per sapnus; todėl aštavę parvadindinau, kad tu man parodytumbei, ką man reikia daryti. * Vald. 16, 20.

16. Zomėlis tarė: ką tu manęs nori pasiklausti, kadangi *Ponas Dievas tavę prastojęs ir tavo priešininku pastojęs? * per. 16, 14.

17. Ponas Dievas tau darys, kaip jis per manę kalbėjęs, ir jisai *išplėš karalystę iš tavo rankos ir duos tą Dovidui, tavo artymui; * per. 15, 28.

18. Todėl, kad tu žodžių Pono Dievo ne klausėi, neigi kerštą jo narso ant *Amalėkytų ne išpildei, todėl Ponas Dievas dabar tau tai padaręs. * per. 15, 18, 19.

19. Priegtam Ponas Dievas ir Izraėlitėnus su tavimi paduos į Pylistėnų rankas. *Rytoj tu su savo sunumis pas manę busite. Ir Ponas Dievas taipojau ir Izraėlio pulkus paduos į rankas Pylistėnų. * per. 31, 6.

20. Tai parpuolė Zaulas ant žemės ištisas, ir didei nusigando dėl tų žodžių Zomėlio, ir visai sylos ne teko, nės jis per visą dieną ir visą naktį nieko ne buvo valgęs.

21. Ir moteriškė, pas Zaulą atėjusi, išvydo jį labai nusigandusį ir tarė jam: štai, aš, tavo sluginė, tavo žodžių klausydama savo *dušią į savo ranką staciau, kad tavo žodžių klausyčiau, kurius tu man sakei. * per. 19, 6, Job. 13, 14. Ps. 119, 109.

22. Togidėl ir tu dabar paklausk žodžių savo tarnaitės: aš tau duonos kąsnį duosu, kad valgytumbei, jeib sylos atgautumbei ir savo keliu eitumbei.

23. Bet jisai ne apsiėmė tarydamas: aš ne noru valgyti. Tai ragino jį jo tarnai, ir ta moteriškė, kad jų žodžių klausė. Ir jis atsikėlęs nuo žemės pasisėdo ant lovos.

24. Bet moteriškė namieje turėjo penėtą veršį; tai ji *pasiskubino, papiovė tą, ir ėmusi miltų, minkė bei kepė tą neraugintą; * 1 Maiž. 18, 6.

25. Ir atnešė Zaului ir jo tarnams. Ir kaip jie buvo pavalgę, atsikėlė jie ir keliavo per naktį.

Perskyrimas 29.

Dovidas Pylistėnų namon siunčiamas.

Bet Pylistėnai surinko visus savo pulkus pas *Apėk, ir Izraėlitėnai savo abazą sustatė pas Ain Jezrėelyje. * per. 4, 1.

2. Ir kunigaikščiai Pylistėnų vaikstinėjo su šimtais ir su tukstančiais, bet Dovidas su savo vyrais paskui juosėjo su Akisu.

3. Tai sakė kunigaikščiai Pylistėnų: ką nor šie Ebrėonai? Akisas tarė jiems: ar tai ne Dovidas, tarnas Zaulo, karaliaus Izraėlio, kurs pas manę buvęs jau visą metą, ir aš nieko pikto ant jo ne esmi numanęs iš to česo, kaip jisai atpuolė, iki šiai dienai?

4. Bet kunigaikščiai Pylistėnų supykko

ant jo, tarydami jam: *leisk tą vyrą sugrįsti į tą vietą, kur tu jį pasteliejai, kad jisai su mumis ne trauktų į mūsų, neigi mūsų priešininku pastotų mūsųje. Nės kuomi jisai galėtų geriaus patikti savo viešpačiui, kaip galvomis šių vyrų? * 1 Nus. Kar. 13, 29.

5. Ar jisai ne ansai Dovidas, apie kurį jie *dainavo šokinėdami: „Zaulas tukstantį užmušė, bet Dovidas dešimt tukstančių?“ * per. 18, 7 ir 21, 11.

6. Tai vadino Akisas Dovidą ir sakė jam: taip tikrai, kaip Ponas Dievas gyvas yra, aš tavę laikau per vierną, ir tavo išėjimas ir įėjimas su manimi į abazą man gerai patinka, ir aš nei jokios klastos ant tavęs ne pajutau iš to česo, kaip tu pas manę atėjai, ikišiolei; bet tu ne patinki kunjgaikščiams.

7. Todėl sugrįšk ir eik su pakajumi, kad tu ne darytumbei, kas ne tinka po akių kunjgaikščių Pylistėnų.

8. Bet Dovidas sakė Akisui: *ko aš dariau, arba ką tu pajutai ant (manęs) savo tarno, iš to česo, iš kurio aš po tavo akių buvau ikišiolei, kad aš ne nuėjęs kariaučiau prieš neprietelius mano viešpaties karaliaus? * per. 20, 1.

9. Akisas atsakė Dovidui tarydamas: aš tai žinau, nėra tu patinki mano akims, *kaip angelas Dievo. Ale Pylistėnų kunjgaikščiai sakė: „neleisk jį su mumis į karą trauktis.“ * 2 Zom. 14, 27. per. 19, 27.

10. Togidėl kelkis rytoj anksti su tarnais savo viešpaties, su tavimi atėjusiaisiais, ir rytoj anksti praaušus pasikėlė keliaukite.

11. Taip pasikėlė Dovidas ir jo vyrai anksti, kad ryto metą išėjė, vėl į Pylistėnų žemę pareitų. Bet Pylistėnai nusitraukė į Jezrėl.

Perskyrimas 30.

Dovidas pergal Amalėkytus ir išdailija plėšimą.

Ir kaip Dovidas trečiąją dieną su savo vyrais į Ziklagą atėjo, Amalėkytai buvo įsiveržę prieš pietus ir į Ziklagą, ir Ziklagą buvo išpustiję bei ugnimi sudeginę.

2. Ir moteris iš ten šalin buvo vedę, tiek mažasias, tiek didžiasias, bet tačiau nei vieną ne buvo nužudę, bet tiktai šalin vedę ir nukeliavo savo keliu.

3. Taigi, kaip Dovidas su savo vyrais pas miestą buvo atėjęs ir išvydo

tą ugnimi sudegintą ir jo moteris, sunus bei dukteris apkaltus,

4. Pakėlė Dovidas su žmonėmis, pas jį esančiais, savo balsą ir verkė taip ilgai, ikikol daugiau ne be galėjo verkkti.

5. Nės Dovidas *dvi moteri taipjau buvo apkalti, Ajinoam Jezrėlitenė, ir Abigailė, Nabalo Karmėlyto pati.

* per. 25, 42 ir 27, 3.

6. Ir Dovidas labai buvo prispaustas, nėra žmonės *norėjo jį akmenimis žudyti; nėra visų žmonių dušios buvo supykusios, kožnas dėl savo sunų bei dukterų. Bet Dovidas pasistiprino Ponu Dievu, savo Dievu, * 2 Maiž. 17, 4. 4 Maiž. 14, 10.

7. Ir tarė Abjatarui klebonui, Ajimėlėko sunui: *atnešk man viršutiniąją vyskupiškąją sėrmėgą. Ir Abjatarui viršutiniąją vyskupiškąją sėrmėgą pas Dovidą atnešus, * per. 23, 9.

8. Klausė Dovidas Pono Dievo tarydamas: ar aš vysu šius *kareivius? o ar ir sugausu aš juos? Jisai tarė: vyk juos, tu juos sugausi ir išgelbėsi. * 2 Zom. 5, 19.

9. Tai nukeliavo Dovidas su tais šešiais šimtais vyrų, pas jį esančiaisiais. Ir kaip jie nukako pas upę Bėzor, keli jų apsistojo.

10. Bet Dovidas su keturiais šimtais vyrų vijo anus, bet šiuodu du šimtu vyrų, kurie apsistojo, perlabai buvo pailšę, per upę Bėzor pereiti.

11. Ir jie rado vieną Egiptišką vyrą ant lauko, tą jie pas Dovidą nuvedę davė jam duonos, kad valgytų, ir girdė jį vandenimi,

12. Ir davė jam vieną praplotį pygų ir du prapločiu rozynų. Ir kaip jisai buvo pasivalgęs, tai jo dušia vėl atsigavo; nėra jis į tris dienas ir tris naktis nieko ne buvo valgęs, nei vandens gėręs.

13. Dovidas tarė jam: kieno tu esi? ir iš kur tu? Jis sakė: aš esmi Egiptiškas vyras, Amalėkyto nekurio bernas, ir mano ponas manę prastojo, nėra aš apsigau pirm trijų dienų.

14. Mes įpuolėme prieš pietus *Krėti, ir į Judavą, ir prieš pietus Kalėb, o Ziklagą ugnimi sudeginome. * 2 Zom. 8, 18.

15. Dovidas tarė jam: ar nori manę nuvesti pas tus kareivius? Jis sakė: prisiek man prie Pono Dievo, kad manę ne nužudysi, nei į rankas mano

pono ne paduosi, tai aš tavę navesu pas tus kareivius.

16. Ir jisai nuvedė juos. Ir štai, jie buvo išsisklaidę per visą žemę, valgė ir gėrė švęsdami dėl viso to didžiojo turto, kurį išplėšę buvo iš Pylistėnų bei Judavos žemės.

17. Ir Dovidas mušė juos nuo ryto iki vakarui antrosios dienos, kad jų nei vienas ne ištruko, kaip tiktai keturi šimtai jaunikaičių, tie ant verbludų užsisėdę pabėgo.

18. Taip atgavo Dovidas vislab, ką Amalėkytai buvo atėmę, ir savo dvi moteri.

19. Ir nieko ne pasigedo, nei mažųjų, nei didžiųjų, nei sunų, nei dukterų, nei plėšimo, nei jokių atimtų daiktų; Dovidas vislab atgabeno.

20. Ir Dovidas ėmė avis bei jaučius, ir tus galvijus pirm savęs varė, ir jie sakė: tai Dovidą plėšimas.

21. Ir Dovidui ateinant prie tų dviejų šimtų vyrų, kurie per daug buvo pailę Dovidą sekti, ir pas upę Bėzor apsistoję, išėjo jie priešais Dovidui ir žmonėms, su juomi esantiems. Ir Dovidas ėjo pas žmones ir juos meilingai pasveikino.

22. Tai atsakė, kiek nelabų ir pikty žmonių buvo tarp tų, kurie su Dovidu buvo iškeliavę, tarydami: kadangi jie su mumis ne išsitraukė, tai jiems nieko ne reik duoti to plėšimo, kurį mes atgavome, bet kožnas te vedie savo moterį bei savo vaikus ir te einie.

23. Tai sakė Dovidas: ne reik jums taip daryti, mano broliai, su tuomi, ką Ponas Dievas mums davęs, ir mus apsaugojo ir tus kareivius, prieš mus išsitraukusiuosius, į mūsų rankas padavė.

24. Kas jūsų apie tą dalyką klausytų? *kokia yra dalis į mušį išsitraukusiųjų, tokia ir tur būti dalis pas rykus pasilikusiųjų, ir lygiai tur būti dalyta.

* 4 Maiž. 31, 27. Joz. 22, 8.

25. Tokiai iš to čėso ir paskui Izraėlyje budas bei davadas pastojo iki šiai dienai.

26. Ir Dovidas į Ziklagą parėjęs nusiuntė jis to plėšimo vyresniems Judavoje, savo prieteliams, ir tarė: *štai, priimkite žėgnonę iš plėšimo neprietelių Pono Dievo: * 1 Maiž. 33, 11. a.

27. Butent tiems Bėtelyje, tiems Ramote į pietus, tiems Jatire;

28. Tiems Aroėryje, tiems Zipamote, tiems Estemooje,

29. Tiems Rakaėlyje, tiems miestuose Jėramėėlyty, tiems miestuose Kėnyty,

30. Tiems Armoje, tiems Bor-Azane, tiems Atake,

31. Tiems Ebrone, ir visose vietose, kur Dovidas buvo keliavęs su savo vyrais.

Perskyrimas 31.

Zaulo paskutinytis mušis su Pylistėnais, kuriame jis pats persidurė.

O *Pylistėnai kariavo prieš Izraėlėtnus ir vyrai Izraėl bėgo dėl Pylistėnų ir puolė užmušti ant kalnų *Gilboa.

* 1 Nus. Kar. 11, 1. † 1 Zom. 28, 4.

2. Ir Pylistėnai vijo Zaulą ir jo sunus ir nužavino Jonataną ir Abinadabą ir Malkizuą, sunus Zaulo.

3. Ir buvo sunkus mušis prieš Zaulą, ir strielčiai ištiko jį kilpiniais, ir jis labai įžeistas buvo nuo strielčių.

4. Tai sakė Zaulas savo ginklų nešėjui: ištrauk *savo kardą ir perdurk manę, kad ne šie neappiaustytieji atėję manę perdurtų ir iš manęs juoką darytų. Bet jo ginklų nešėjas ne norėjo, nės jis labai bijojosi. Tai Zaulas ėmė savo kardą ir puldamas į tą persidurė.

* Vald. 9, 54.

5. O kaip jo ginklų nešėjas matė, Zaulą numirusį, taipjau ir jisai į savo kardą puldamas persidurė ir numirė su juomi.

6. Taip numirė *Zaulas ir jo trys sunus, ir jo ginklų nešėjas, ir visi jo vyrai vienu kartu tą dieną. * 1 Nus. Kar. 11, 6.

7. O kaip vyrai Izraėl, kurie anapus pakalnės ir anapus Jordano buvo, pamatė vyrus Izraėlio pabėgusius ir Zaulą su jo sunumis numirusius, paliko jie savo miestus ir taipjau bėgo; tai atėję Pylistėnai tuose gyveno.

8. Antrąją dieną atėjo Pylistėnai, užmuštuosius išrėdyti, ir rado Zaulą ir jo tris sunus gulinčius ant kalnų *Gilboa;

* 2 Zom. 1, 6.

9. Ir nukirto jam galvą ir atėmė jam ginklus ir nusiuntė tus per visą Pylistėnų žemę aplinkui, apsaityti namuose savo balvonų ir tarp žmonių;

10. Ir padėjo jo ginklus į namus Astarot, bet jo lavoną jie pakabino ant murų Bėt-Zane.

11. Kaip tie iš *Jabės Gilėade tai patyrė, ką Pylistėnai Zaului buvo darę,

* per. 11, 1.

12. *Pasikėlė jie, kas vyrai, tikri kareiviai buvo, ir ėjo per visą naktį ir atėmė lavoną Zaulo bei jo sunų

nuo murų Bėt-Zano ir atgabeno juos į Jabėsą ir sudegino tus čionai.

* 1 Nua. Kar. 11, 12.

13. Ir ėmę jų kaulus palaidojo tus po medžių Jabėse ir pastnjkavo septynes dienas.

* 2 Zom. 1, 12.

Antra knyga Zomėlio.

Perskyrimas 1.

Dovido dejavimo giesmė dėl smerties Zaulo bei Jonatano.

Zaului numirus, kaip Dovidas iš mušio su Amalėkytais buvo pargrįžęs ir dvi dieni Ziklage pasilikęs,

2. Štai, trečiąją dieną atėjo žmogus iš abažo nuo Zaulo su sudriskusiais rubais ir galva žeme apbarstyta. Ir jis Dovidą priėjęs iki žemės pasikloniojo parsiklaupęs.

3. O Dovidas tarė jam: iš kur tu pareini? Jis atsakė jam: iš Izraėlitėnų vaisko aš atbėgau.

4. Dovidas tarė jam: sakyk man, kaip ten destis? Jis atsakė: žmonės pabėgo iš mušio, ir daug žmonių užmušti, taipjau ir Zaulas numiręs, bei jo sunus Jonatanas.

5. Dovidas tarė jaunikačiui, jam tai pranešančiamjam: iš ko tai žinai, Zaulą numirusį ir jo sunų Jonataną?

6. Jaunikaitis jam tai pranešąsis atsakė: aš iš nežinių užėjau ant kalnų *Gilboa, ir štai, Zaulas pasirėmė ant savo ragotinės, ir vežimai bei raiteiliai vijo jį.

* 1 Zom. 31, 1.

7. Ir jisai atsigręžęs ir manę pamatęs prišaukė man. Iraš atsiliepiau: štai.

8. Ir jis tarė man: kas tu esi? aš atsakiau jam: aš esmi Amalėkytas.

9. Ir jis tarė man: žengk artyn prie manęs ir žudyk manę, nės aš prispaudžiamas esmi visur, o dar visai gyvas esmi.

10. Tai aš jį priėjęs nužudžiau jį, nės gerai numaniau, jį ne galėsiantį gyvą išlikti iš savo puolimo. Ir nuėmęs karališkąjį vainiką nuo jo galvos ir visus brangius daiktus nuo jo pečių atnešiau tai pas tavę, savo viešpatį.

11. Tai Dovidas savo rubus nutvėręs *įplėšė juos, taipjau ir visi vyrai, kurie pas jį buvo,

* 1 Maiž. 37, 34. Joz. 7, 6.

12. Ir dejavo, verkė bei *pastnjkavo iki vakarui dėl Zaulo bei Jonatano, jo sunaus ir dėl žmonių Pono Dievo,

bei dėl giminių Izraėlio, kad jie kardu buvo prapuolę.

* 1 Zom. 31, 13.

13. Ir Dovidas tarė jaunikačiui, jam tai pasakančiamjam: iš kur tu? Jis atsakė: *aš esmi svetimo, Amalėkyto, sunus.

* 1 Zom. 30, 13.

14. Dovidas tarė jam: kaipgi *tu nesibijojai savo ranką kelti prieš mostytąjį Pono Dievo, jį nužavinti?

* 1 Zom. 24, 7. Ps. 103, 15.

15. Ir Dovidas tarė vienam savo jaunikačių: eikš ir *mušk jį! Ir jis mušė jį, kad numirė.

* per. 4, 12.

16. Tai Dovidas tarė jam: tavo kraujas t'esie ant tavo galvos, *nės tavo burna prieš tavę patį kalbėjusi tarydama: „aš nužavinau mostytąjį Pono Dievo.“

* 1 Kar. 2, 23. Vald. 9, 24.

17. Ir Dovidas apraudojo Zaulą ir jo sunų Jonataną sekančiu budu,

18. Ir liepė vaikus Juda mokėti tą raudojimo giesmę: Žiurėk, tai rašyta yra *knygose viernųjų:

* Joz. 10, 13.

19. „Šlovingiausieji Izraėlio ant tavo kalnų užmušti; ak, kaip prapuolė karžygiai!

20. *Ne apsaakykite tai Gate, ne praneškite tai ant ulčių Asklono, kad nesidžiaugtų dukters Pylistėnų, kad ne šukautų dukters †neapipiaustytųjų!

* Mik. 1, 10. † 1 Zom. 17, 26. 36.

21. Jus kalnai Gilboa, kad ben *nei rasa, nei lytus ant jūsų ne užėitų, nei dirvos būtų, iš kurių duoklės apieros būtų imamos! nės čionai karžygiams jų skyda atimta, skyda Zaulo, kaip kad jis ne būtų aliejumi pamostytas buvęs.

* 1 Kar. 17, 1.

22. Kilpinis Jonatano niekados pro šalį ne ėjo, ir kardas Zaulo niekad tuščias ne parėjo nuo kraujo parmuštųjų ir nuo riebumo karžygių.

23. Zaulas bei Jonatanas, meilingu du ir patogiudu, kol gyvudu, nei smertyje ne atskirtudu; lengvesniudu nei ereliai, ir drutesniudu, nei liutai.

24. Jus dukters Izraėlio, apverkite

Zaulą, kurs mandagiai jus aprėdė raudonais rubais ir jus išdabino su aukšinoimis grožybėmis ant jūsų rubų!

25. Kaipgi karžygiai taip prapuolė mušyje! Jonatanas ant tavo aukštybių užmuštas.

26. Aš gailiuos tavęs, mans brolau Jonatan! Aš tavimi labai pasidžiaugiau; tavo meilė man brangesnė buvo, neng moterų meilė.

27. Kaipgi prapuolė karžygiai, ir kareiviai pragaišo!

Perskyrimas 2.

Dovido mostijimas į karalių; Izbožėto maištas.

Po šio nusidavimo klausė Dovidas Pono Dievo tarydamas: *ar aš aukštyн trauksiuos į kokį miestą Judavos? Ir Ponas Dievas atsakė jam: traukis aukštyн! Dovidas tarė: į kurį miestą? Jis atsakė: į Ebroną. *1 Zom. 30, 8.

2. Taip Dovidas nusitraukė tenai su savo *dviem moterim, Ajinoam, Jesrėlītėne, ir su Abigaile, Nabalo Karmėlyto (buvusia) pačia; *1 Zom. 25, 42.

3. Taipojau ir vyrus, pas jį buvusiuosius, užvedė Dovidas aukštyн, kožną su jo gimine, ir gyveno miestuose Ebron.

4. Ir vyrai iš Juda atėję mostijo čia jau Dovidą ir įdėjo jį į karalių ant giminės Juda. O kaip Dovidui buvo apsakytą, kad *Jabėsytai iš Gilėad Zaulą buvo palaidoję, *1 Zom. 31, 12.

5. Siuntė jis paslus pas juos ir jiems sakydino: *peržegnoji jus bukite Ponui Dievui, kad tokią mielaširdingystę savo viešpačiui Zaului išrodėte ir jį palaidojote. *Rut. 2, 20.

6. Taigi dabar Ponas Dievas *ir jums te išrodo mielaširdingystę ir viernybę! Ir aš jums taip jau gero darysu, kad jus tai darėte. *1 Maiz. 43, 14.

7. Taigi testov jūsų rankos pastiprėtos, ir bukite linksmi; nės jūsų viešpats Zaulas numiręs; taigi giminė Juda manę mostijo ir į karalių įdėjo ant savęs.

8. O Abnėris, sunus Nėro, *Zaulo vyriausiasis ant abazo, ėmė Izbožėtą, Zaulo sunų, ir nuvedė jį į Manajim, *1 Zom. 14, 50.

9. Ir įdėjo jį į karalių ant Gilėad, Asuri, Jesrėl, Epraim, Benjamin ir ant visų Izraėlītėnų.

10. Ir Izbožėtas, Zaulo sunus, buvo keturisdešimts metų, kaip jis karaliumi pastoj ant Izraėlītėnų, ir

karaliavo du metu. Ale giminė Juda laikėsi prie Dovido.

11. O tas čėsas, kuriame Dovidas karaliumi buvo Ebrone ant giminės Juda, buvo septyni metai ir šeši mėnesiai.

12. Ir Abnėris, sunus Nėro, išsitraukė su tarnais Izbožeto, Zaulo sunaus, iš vaisko į Gibėoną.

13. Ir Joabas, sunus Zėrujos, išsitraukė su tarnais Dovido, ir susitiko pas ežerą Gibėone, ir šie guldėsi šioje šalyje ežero, o anie ant anos šalies.

14. Ir Abnėris tarė Joabui: te pasielkie jaunikaičiai, kad imtųs po mudviejų akių. Joabas atsakė: manęs dėl.

15. Tai pasikėlė ir nuėjo dvylika iš Benjamin nuo šalies Izbožeto, Zaulo sunaus, ir dvylika iš tarnų Dovido.

16. Ir kožnas vienas nutvėrė kitskitą prie galvos, ir savo kardą vienas antram į jo tuštumus durė, ir atliko abudu. Todėl ta vieta vadinama: Elkat-Azurim, kuri Gibėone yra.

17. Ir *prasidėjo labai didis mušis tą dieną, o Abnėris bei vyrai Izraėl buvo parmušti nuo tarnų Dovido. *1 Zom. 19, 8.

18. Bet *buvo čionai trys sunus Zėrujos: Joabas, Abizai bei Azaėl. O Azaėlas labai greitas buvo ant kojų, nei kokia stirna ant lauko. *1 Nus. Kar. 2, 16.

19. Ir pavijęs Abnėrį nesikreipė nei ant dešinės, nei ant kairės nuo Abnėrio.

20. Tai Abnėris atsigręžęs tarė: ar tu esi Azaėlas? Jis atsakė: esmi.

21. Abnėris tarė jam: atsitrauk šalin, ar po dešinės, ar po kairės, ir vieną tų jaunikaičių nutvėręs atimk jam jo šarvą! Bet Azaėlas ne norėjo nuo jo atsitraukti.

22. Tai Abnėris toliaus kalbėjo Azaėlui! atsitrauk nuo manęs! Kodėl tu nori, kad aš tavę užmuščiau? ir kaip aš drįsčiau, tavo broliui Joabui į akis eiti?

23. Bet jis ne apsiėmė atsitraukti. Tai Abnėris *atbulai jį perdurė su ragotine per jo pilvą, kad ragotinė perdėm perėjo; ir jis čionai parpuolęs numirė po jo akių. Ir kas tikt atėjo į tą vietą, kur Azaėlas perdurtas gulėjo, tas apsistojo. *per. 3, 27.

24. Ale Joabas bei Abizai vijo Abnėrį iki saulei nusileidžiant. Ir jiems atėjus ant kalnelio Ama, šia pusį linkai Gibėon,

25. Susirinko vaikai Benjamin paskui Abnėri, ir pastoj o koksai pulkelis ir užkopo ant viršaus kokio kalnelio.

26. Ir Abnėris prišaukė Joabui ir tarė: argi kardas be paliovimo nei ęstę ęs? argi ne žinai, kad paskui daugiaus bėdos galėtų rasti? kaip ilgai ne prisakysi žmonėms, kad paliautų vyti savo brolius?

27. Joabas atsakė: kaip tikrai Dievas gyvas yra, jei tu ši rytą taip butumbei kalbėjęs, tai kožnas žmonių nuo savo brolių būtų atsitraukęs.

28. Ir Joabas *trubijo ant trubų, ir visi žmonės apsistoję ne vijo daugiaus Izraelitėnus, neigi kariavo toliaus.

* per. 18, 16 ir 20, 28.

29. O Abnėris su savo vyrais ęjo tą visą naktį per plynus laukus ir persigavę per Jordaną perkeliavo visą (žemę) Bitron ir parėjo į abažą.

30. Ale Joabas atsiskyręs nuo Abnėrio suvadino visus žmones, ir jie pasigedo tarnų Dovid o devyniolika vyrų bei Azaėlio.

31. Bet Dovid o tarnai buvo užmušę iš Benjamytų ir Abnėrio vyrų tris šimtus ir šešisdešimtis vyrų.

32. Ir jie pakėlė Azaėlį ir palaidojo jį jo tėvo kapinėse Bėtlėeme. Ir Joabas su savo pulku ęjo tą visą naktį, kad aušra jiems rodėsi Ebrone.

Perskyrimas 3.

Abnėras Joaho nužudomas.

Ir buvo ilgas kariavimas tarp giminės Zaulo ir tarp giminės Dovid o. O Dovid as *tarpo ir didyn ęjo, bet giminė Zaulo ne tarpo ir mažyn ęjo.

* per. 5, 10. 1 Zom. 3, 19.

2. Ir Dovidui *užgimė vaikai Ebrone: pirmgimėsis jo sunus Amnonas iš Ajinoamos, Jesrėelitienės; *1 Nus. Kar. 3, 1.

3. Antrasis Kilėabas iš Abigailės, Nabalo Karmėlyto (buvusios) pačios; trečiasis Absalomas, sunus Maakos, dukters Talmai, karaliaus iš Gesuri;

4. Ketvirtasis *Adonijas, sunus Agitos; penktasis Sapat-Ja, sunus Abitalos;

* 1 Kar. 1, 5.

5. Šeštasis Jėtriam iš Eglonės, Dovid o pačios. Šitie užgimė Dovidui Ebrone.

6. Taigi karui be esant tarp giminės Zaulo ir tarp giminės Dovid o, padrutino Abnėris karalystę Zaulo.

7. Ir Zaulas turėjo neprivenčiatą pačią, vardu *Rizpą, dukterį Aja ir Izbožetas tarė Abnėriui: kodėl ta laikaisi su mano tėvo neprivenčiatąja pačia?

* per. 21, 8.

8. Tai Abnėris labai supyko dėl tų žodžių Izbožeto ir tarė: *argi aš esmi šuns galva, kursai aš prieš Judą karalystei Zaulo, tavo tėvo, ir jo broliams bei gentims mielaširdingystę dariau ir ne padaviau savę į Dovid o rankas? o tu manę šiandien kokio nusidėjimo kaltini dėl moteriškės?

* 1 Zom. 17, 43.

9. *Dieve Abnėri koravok, jei aš ne darysu, kaip Ponas Dievas Dovidui prisiektinai žadėjęs, *1 Zom. 3, 17. per 14, 44.

10. Kad karalystė nuo giminės Zaulo būtų atimta, ir karališkoji krasė Dovid o iškelta būtų ant Izrael ir ant Juda, pradėjęs *nuo Dan iki Bėrzeba!

* 1 Kar. 4, 25.

11. Tai jis *negalėjo daugiaus jam nei žodžio atsakyti, taip labai jo bijojos.

* Luk. 14, 6.

12. Ir Abnėris dėl savęs nusiuntė paslus pas Dovidą ir jam sakydino: kieno ta žemė? Ir tarė: sutik su manimi. Štai, mano ranka bus su tavimi, kad po tavimi paversu visą Izraelį.

13. Jis tarė: gerai, aš sutiksu su tavimi, ale vieną daiktą iš tavęs prašau, kad man į akis ne ateitumbei, pirmneng tu man pargabėsi Mikalą, Zaulo dukterį, ateidamas manę matyti.

14. Taipojau Dovid as ir siuntė paslus pas Izbožetą, Zaulo sunų, ir jam sakydino: duok man mano pačią *Mikalą, kurią aš per pačią gavau už šimtą plėvelių Pylistėnų.

* 1 Zom. 18, 27.

15. Izbožetas nusiuntė ir davė ją atimti nuo jos vyro *Paltielio, sunaus Laiso.

* 1 Zom. 25, 44.

16. Ir jos pats ęjo drauge su ja verdamas paskui ją iki į Bajurim. Tai Abnėris jam tarė: *sugrįšk ir eik šalin! Ir jis sugrįžo.

* Rut. 1, 11.

17. Ir Abnėras susikalbėjo su vyresniaisiais Izraėlyje tarydamas: jus pirm to jau senei velijote, kad Dovid as karaliumi ant jūsų būtų.

18. Taigi dabar tai darykite, nės Ponas Dievas apie Dovidą sakęs: „aš savo žmones Izraelitėnus išgelbėsu per ranką Dovid o, savo tarno, iš rankų Pylistėnų ir iš rankų visų jų neprietelių!“

19. Taipjau Abnėris ir kalbėjo giminei Benjamin be girdint. Ir nuėjo taipjau kalbėti, Dovidui be girdint Ebrone, vislab, kas Izraėlitėnams ir visai giminei Benjamin gerai patiko.

20. O Abnėriui į Ebroną pas Dovidą atėjus, ir su juomi dvidešimt vyrams, Dovidas jiems česnį kėlė.

21. Ir Abnėris tarė Dovidui: aš pasikėlęs nueisu, kad visus Izraėlitėnus pas tavę, savo viešpatį karalių, suvesčiau, ir kad jie su tavimi susiderėtų, kad tu karaliui butumbei, kaip tavo dušia geidžia. Taip Dovidas išleido Abnėrį nuo savęs, kad su pakajumi nuėjo.

22. O štai, Dovidą tarnai bei Joabas atėjo nuo kareivių ir parnešė su savimi didį turtą, ką buvo suplėšę. Bet Abnėris tuočės ne buvo pas Dovidą Ebrone, bet jis jį buvo išleidęs, kad su pakajumi buvo atstojęs.

23. Bet Joabui ir visam jo pulkui su juomi parėjus, buvo jam apsakytą, Abnėrį, sunų Nėro, pas karalių atėjusį, ir jis jį išleidęs, kad su pakajumi buvo šalin ejęs;

24. Tai Joabas pas karalių įjęs tarė: ką tu padarei? Štai, Abnėris pas tavę atėjo; kodėl tu jį išleidai, kad jis šalin eitų?

25. Argi ne pažįsti Abnėrį, sunų Nėro? nės jis atėjęs tavę perkalbėti, kad numanytų tavo išėjimą ir įėjimą, ir ištirtų vislab, ką tu darai.

26. Ir Joabui nuo Dovidą išėjus, nusiuntė jis paslus paskui Abnėrį, kad jį sugrąžintų iš Bor-Asira; ir Dovidas apie tai nieko ne žinojo.

27. O kaip Abnėris vėl į Ebroną nukako, tai Joabas jį nusivedė į vidų vartų, kad slapčiai su juomi kalbėtų, ir *perdurė jį čionai per pilvą, kad numirė, dėl savo brolio †Azaėlio kraujo.

* per. 20, 10. 1 Kar. 2, 5. † per. 2, 23.

28. Kaip tai Dovidas paskui patyrė, tarė jisai: aš ne kaltas esmi nei mano karalystė prie Pono Dievo amžinai to kraujo Abnėrio, sunaus Nėro;

29. Bet te puola tai ant galvos Joabo ir ant visos giminės jo tėvo, ir te ne paliauja giminėje Joabo (toks), kuriam puliai teka, arba kursai *raupsų turėtų ir prie lazdos eitų, ir kardų žavinamas būtų ir duonos pristoktų!

* 2 Kar. 5, 27.

30. Taip nužavino Joabas ir jo

brolis Abizai Abnėrį *todėl, kad jisai jūdviejų brolių Azaėlių buvo perduręs kariavime pas Gibėoną.

* per. 2, 23.

31. Ale Dovidas tarė Joabui ir visiems žmonėms, su juomi esantiems: įplėškite savo rubus ir apsijuoskite žakais ir apgedėkite Abnėrį. O karalius lydėjo lavoną.

32. O kaip Abnėrį palaidojo Ebrone, *karalius savo balsą pakėlęs verkė pas grabą Abnėrio, taipjau ir verkė visi žmonės.

* 1 Zom. 30, 4.

33. Ir karalius su dejavimu apraudė Abnėrį ir tarė: Abnėris ne numirė, kaip koksai padukėlis.

34. Tavo rankos ne buvo surištos, tavo kojos į pančius ne buvo įdėtos; tu puolei, kaip kada kas puola po akių pikčiausiųjų žmonių. Tai visi žmonės jį dar jų daugiaus apverkė.

35. O kaip visas pulkas įėjo su Dovidu valgyti, dar gerai dienos be esant, pasibažijo Dovidas ir tarė: *Dieve, manėkoravok, jeiaš duonos ar kitokio ragausu, iki saulei nusileidus.

* per. 19, 13.

36. Ir visi žmonės išpažino tai, ir patiko jiems vislab labai gerai, ką karalius darė po akių visų žmonių.

37. Ir visi žmonės bei visi Izraėlitėnai suprato tą dieną, kad ne karaliaus paliepta, kad Abnėris, sunus Nėro, buvo nužavintas.

38. Ir karalius tarė savo tarnams: ar ne žinote, kad šiandien *kunigaikštis ir didis karžygys Izraėlyje puolęs?

* 1 Zom. 26, 15.

39. O aš dar jaunas esmi ir mostytas karalius. Bet šie vyrai, vaikai Zėrujos, man labai ne patinka; *Pone Dieve, atrokuok piktai darančiamjam pagal jo piktenybę!

* 1 Zom. 26, 23. per. 16, 8.

Perskyrimas 4.

Izbožėtas nužudomas, bet Dovidą atkeršijamas.

Ale kaip Zaulo sunus ištyrė, Abnėrį Ebrone numirusį, jo rankos pasileido, ir visi Izraėlitėnai nusigando.

2. Bet buvo du vyru, vyresniuojų ant kareivių, po sunumi Zaulo, vienas vardu buvo Baėna, antrasis Rekob; ir buvo sunudu Rimono, Bėrotyto, iš vaikų Benjamin. Nėsa ir Bėrot prie (giminės) Benjamin buvo prirokuotas.

3. Ir Bėrotytai buvo bėgę į Gentaim, ir gyveno čionai kaip svetimi iki šiai dienai.

4. Priegtam ir Jonatanas, Zaulo sunus, turėjo sunų, kojomis negalintį; tas buvo penkių metų, kaip garsas apie Zaulą bei Jonataną iš Jesrėel buvo girdimas, ir jo auklė jį paėmusi bėgo, tai jai be bėgant jis *puolė ir apraišo, ir jo vardas buvo Mepi-Bozėt. *per. 9, 3.

5. Taigi nuėjo sunudu Rimono, Bėrotyto, Rekobas bei Baėna, ir atėjo į namus Izbozeto, diena labiau įšilus, ir jis gulėjo ant savo patalo per pietus.

6. Ir juodu atėjo į butą kviečių išgabenti, ir jį per pilvą perdurę pabėgo.

7. Nės jiemsdviejų į butą atėjus, gulėjo jisai ant savo patalo savo kamaroje, ir jie jį *nudurę jam galvą nukirto, ir ėmę jo galvą nuėjo vieškeliu ant plyno lauko per visą naktį. *Vald. 4, 21.

8. Ir atnešė galvą Izbozeto pas Dovidą į Ebroną ir tarė karaliui: štai, galva Izbozeto, Zaulo sunaus, tavo neprieteliaus, kurs tavo dušios tykojo. Ponas Dievas šiandien tau, mans viešpatie karaliau, davė pasiiešyti ant Zaulo ir ant jo vaikų.

9. Tai atsakė jiemsdviejų Dovidas: taip tikrai, kaip Ponas Dievas gyvas yra, kurs *mano dušią iš visos bėdos išgelbėjo, *1 Maiž. 48, 16.

10. Aš *nutvėriau tą, kurs man apsakė tarydamas: „Zaulas numiręs“, ir dumojo, buk geras paslas esąs, ir nužavindinau jį Ziklage, kažėig tikėjosi, už tą naujyną gerą pelną gausias. *per. 1, 15. 1 Kar. 2, 46.

11. O šituodu neprieteliu nekaltą vyrą nužudė jo bute ant jo patalo. Argi aš ne *atjėškočiau tą kraują iš jų dviejų rankų ir juodu gyvu palikčiau? *Ezėk. 3, 18.

12. Ir Dovidas *liepė savo tarnams, kad juodu užmuštų; tie jiemsdviejų rankas bei kojas nukirto ir juodu pakorė pas ežerą Ebrone. Bet galvą Izbozeto jie ėmę palaidojo kapuose Abnėrio Ebrone. *per. 1, 15.

Perskyrimas 5.

Dovido antrasis mostijimas, palaimingasis pasi-
laikymas, ir dvigubas pergalejimas.

Ir *visos giminės Izraelio atėjo pas Dovidą į Ebroną ir tarė: štai tmesme iš tavo giminės ir iš tavo kuno. *1 Nus. Kar. 13, 23. †per. 19, 42.

2. Priegtam ir pirma, Zaului ant mūsų be karaliaujant, tu Izraelitėnus išvedei ir vėl įvedei. Taipgi Ponas Die-

vas tau sakęs: „tu kavosi mano žmones, Izraelitėnus, ir busi *kunigaikščiu ant Izraelio!“ *1 Zom. 25, 30. Ps. 78, 71.

3. Ir *visi vyresnieji Izraėlyje susiję pas karalių į Ebroną. Ir karalius Dovidas su jais susiderėjo Ebrone po akių Pono Dievo; ir jie tmostijo Dovidą, kad karaliumi būtų ant Izraelitėnų. *1 Nus. Kar. 12, 3. †1 Zom. 16, 13. per. 2, 4.

4. Trisdešimts metų buvo Dovidas, kaip jis karaliumi pastojų, ir *karaliavo keturisdešimts metų. *1 Kar. 2, 11. 1 Nus. Kar. 30, 27.

5. Ebrone jis karaliavo septynis metus ir šešis mėnesius ant (giminės) Juda, ale Jėruzalėje jis karaliavo trisdešimts ir tris metus ant viso Izraelio bei Juda.

6. Ir karalius nukeliavo su savo vyrais į Jėruzalę prieš Jėbusytus, toje žemėje gyvenančius. O jie tarė Dovidui: tu čion ne įeisi, bet akliėji bei raišėji tavę šalin varys. (Ale jie tai dumojo, buk Dovidas juos ne įveiks.)

7. Ale Dovidas įveikė pilį Zioną, tai estį Dovidų miestas.

8. Tai sakė Dovidas tą pačią dieną: kursai *Jėbusytus parmuš, ir priėjęs stogų rindas, numes akluosius ir raišuosius, kurių Dovidų dušia neapkenčia, [tą aš didei garbįsu]. Todėl sakoma: ne įleisk nei aklą, nei raišą į savo namus! *1 Nus. Kar. 12, 6.

9. Taipogyveno Dovidas pilyje ir vadino ją Dovidų miestu. Ir Dovidas budavo aplink, pradėjęs nuo Milo, ir viduje.

10. Ir *Dovidas geryn ėjo ir tarpo, ir Viešpats, Dievas Zėbaot, buvo su juomi. *per. 3, 1.

11. Ir *Iramas, karalius iš Tyraus, siuntė paslus pas Dovidą ir cėdro medžius sienoms, ir budavonininkus, ir mistrus, akmenis iškalti mokačius, kad Dovidui būtų pakurtų.

*1 Nus. Kar. 15, 1. 1 Nus. Kar. 2, 3.

12. Ir Dovidas *suprato, kad Ponas Dievas jį karaliumi ant Izraelio padurtinęs ir jo karalystę garbės pilną daręs dėl savo žmonių Izraelitėnų. *Pa. 41, 12.

13. Ir Dovidas vedė dar daugiau moterų ir neprivenčiatotų moterų Jėruzalėje, iš Ebrono parėjęs; ir užgimė jam dar daugiau sunų bei dukterų.

14. O tai yra vardai tų, kurie *Jėruzalėje jam užgimė: Samua, Sobab, Natan, Salomo, *1 Nus. Kar. 3, 5.

15. Jebėar, Elizua, Nėpes, Japija,
16. Elizama, Elijada, Elipalet.
17. Ir kaip *Pylistėnai patyrė, Dovidą j karalių ant Izraėlitėnų mostytą, tai jie visi aukštyn traukės, Dovidą jėškoti. Dovidas tai ištyręs nusitraukė j vieną pilį.

* 1 Nus. Kar. 15, 8.

18. Bet Pylistėnai atėję guldėsi pakalnėje Repaim.

19. Ir Dovidas klausė Pono Dievo tarydamas: ar aš aukštyn trauksiuos prieš Pylistėnus? o ar paduosi juos j mano rankas? Ponas Dievas tarė Dovidui: keliauk aukštyn, aš Pylistėnus paduosu j tavo rankas.

* 1 Zom. 30, 8.

20. Ir Dovidas atėjęs j Baal-Prazim, parmušė juos čionai ir tarė: Ponas Dievas mano neprietelius po mano akių nei skirte perskyrė, kaip vandens skiriasi. Todėl praminė tą vietą Baal-Prazim.

21. Ir jie paliko čionai savo balvonus. Ale Dovidas bei jo vyrai tus paėmė.

22. Bet Pylistėnai vėl traukėsi aukštyn ir guldėsi pakalnėje Repaim.

23. Ir Dovidas klausė Pono Dievo, tas tarė: idant ne traukis aukštyn, bet iš užpakalio juos prieik, kad jiems prisiartintumbei ties morų medžiais.

24. Ir kad tu girdėsi viršunes tų morų medžių užiant, tai judinkis, nės j tą čėsą Ponas Dievas išėjęs pirm tavęs, kad išmuštų pulkus Pylistėnų.

25. Dovidas darė taip, kaip Ponas Dievas jam buvo liepęs, ir išmušė Pylistėnus, pradėjus nuo Gėba iki atent j Gazer.

Perskyrimas 6.

Dovidas linksmam šokinėja, skrynę derėjimo atgabendamas.

Ir Dovidas iš naujo *suvadino visus jaunus vyrus Izraėlyje; tų buvo trisdešimt tukstančių.

* 1 Nus. Kar. 14, 5.

2. Ir pasikėlęs nuėjo su visais žmonėmis, pas jį esančiais iš miesčionių Juda, kad skrynę Dievo iš ten aukštyn gabentų, kuri vadinama: „vardas Pono Dievo Zėbaot *gyvena ant viršaus per Kėrubynus.“

* Ps. 80, 2. 1 Zom. 4, 4.

3. Ir jie davė skrynę Dievo vešti ant naujo vežimo ir *atgabeno ją iš namų Abinadabo, Gibėoje gyvenančiojo. O Usas bei Ajas, sunudu Abinadabo, varė tą naująjį vežimą.

* 1 Zom. 7, 1.

4. O kaip jie tą su skrynę Dievo iš bu-

to Abinadabo, Gibėoje gyvenančiojo, išvežė, ir Ajas pirm tos skrynės ėjo,

5. Žaidė Dovidas ir visi vaikai Izraėl Dievui ant garbės visokiais striunžaisiais iš eglių medžio, su arpomis ir psalteriais ir variniomis bubnomis ir kankalėliais ir cymbalais.

6. Ir *kaip nukeliavo iki klotimo Nakano, tai Usas skrynę Dievo nutverdamas laikė tą, nės jaučiai išsikreipė iš kelio.

* 1 Nus. Kar. 14, 9. per. 16, 13.

7. Tai Ponas Dievas labai supyko ant Uso, ir Dievas jį ištiko čionai dėl jo netikumo, kad čionai *numirė pas skrynę Dievo.

* 4 Maiz. 4, 15, 20.

8. Tai Dovidas *nusismutnijo iš to, kad Ponas Dievas Usą taip ištikęs, ir praminė tą vietą Pėrez-Usa iki šiai dienai.

* 1 Nus. Kar. 14, 11.

9. Ir Dovidas bijojosi tą dieną Pono Dievo tarydamas: kaipgi dabar ateis skrynė Pono Dievo pas manę?

10. Ir *ne norėjo jį pas savę atgabenditi j miestą Dovidą, bet nugabendino ją j namus Obėd-Edomo, Gatyto.

* 1 Nus. Kar. 14, 13.

11. Ir tai Dievo skrynei per tris mėnesius pasilikus namuose Obėd-Edomo, Gatyto, Ponas Dievas žegnojo ir jį ir visus jo namus.

12. O karaliui Dovidui buvo apsakytą, kad Ponas Dievas Obėd-Edomo namus žegnojęs ir visą, ką jis turėjo, dėl skrynės Dievo. Tai jis nuėjęs pargabendino Dievo skrynę iš namų Obėd-Edomo aukštyn j miestą Dovidą su džiaugsmu.

13. Ir jiems be einant su Pono Dievo skryne per šešis žingsnius, *apieravojo vieną jautį bei riebią avį.

* 1 Kar. 8, 5.

14. Ir Dovidas iš visos sylos šokinėjo po akių Pono Dievo, ir buvo apsirėdęs vyskupiška sermėga.

15. Ir Dovidas su visais Izraėlitėnais pargabeno aukštyn skrynę Pono Dievo su šukavimu ir su trubomis.

16. Ir tai skrynei Pono Dievo atėjus j miestą Dovidą, tai *Mikala, Zaulo duktė, žiurėjo pro langą ir pamačiusi karalių Dovidą po akių Pono Dievo šokantį ir šokinėjantį, išpeikė jį savo širdyje.

* 1 Nus. Kar. 16, 29.

17. Bet kaip jie skrynę Pono Dievo buvo įgabėję, pastatė jie tą j jos vietą viduje šėtros, kurią Dovidas jai

buvo budavojęs. Ir Dovidas apieravojo deginimo apieras ir dėkavonės apieras po akių Pono Dievo.

18. Ir *Dovidui paliovus apieravoti deginimo ir dėkavonės apieras, †žegnojo jis žmones vardan Pono Dievo Zėbaot,

* 1 Nus. Kar. 17, 2. † 1 Kar. 8, 55.

19. Ir išdalijo visiems žmonėms ir daugybei Izraelio, kaip vyrams, taip ir moterims, kožnam po pyragą ir po stukį mėsos ir po plėčką vyno. Tai visi žmonės sugrįžo, kožnas į savo namus.

20. O Dovidui parėjus, savo namus žegnoti, ėjo jam priešais Mikala, Zaulo duktė, ir tarė: kaip mandagiai šiandien karalius Izraelio pasielgė, kurs po akių sluginių savo tarnų atsidengęs, lygiai kaip nelabi žmonės atsidengia.

21. Ale Dovidas atsakė Mikalai: aš žaisu Ponui Dievui ant garbės, kurs manę išrinko į vietą tavo tėvo ir į vietą visos jo giminės, kadangi jisai man velijo buti *vyriausiuoju ant žmonių Pono Dievo, ant Izraelitėnų. * 1 Zom. 25, 30.

22. Ir dar daugiau noru pasižeminti, ne kaip taip, ir noru prastas buti savo akyse, ir su sluginėmis, apie kurias tu kalbėjai, pagarbintas busu.

23. O Mikala, Zaulo duktė, pasiliko be vaikų, kol gyva.

Perskyrimas 7.

Dovidas gauna pažadėjimą, kad Mesiošius užgimsės, kaip apsiima bažnyčių budavoti.

O kaip jau *karalius savo namuose sėdėjo, ir Ponas Dievas jam buvo pakajaus davęs nuo visų jo neprietelių aplinkui,

* 1 Nus. Kar. 18, 1.

2. Tarė jisai prarakui Natanui: štai, aš gyvenu namuose, iš cėdro medžių pabudavotuose, o skrynė Dievo laikosi po kaurais.

3. Natanas atsakė karaliui: eik, vislab, ką savo širdyje misliji, tai daryk, nėra Ponas Dievas yra su tavimi.

4. Bet naktyje girdėjo Natanas žodį Pono Dievo sakančiojo:

5. Nuėjęs sakyk mano tarnui Dovidui: „taip sako Ponas Dievas: argu tu man *namus budavotumbei, kad aš tuose gyvenčiau? * 1 Nus. Kar. 23, 8.

6. Juk aš nei jokiuose *namuose ne gyvenau iš to čėso, kaip aš vaikus Izrael iš Egipto išvedžiau, iki šiai dienai, bet vaikščiojau šėtroje bei gyvenime,

* 1 Kar. 8, 16. Jėz. 66, 1.

7. Kur tikt nuvedžiau visus vaikus Izrael. Argi aš ben kartą kalbėjau su kokia gimine Izraelitėnų, kuriai aš bučiau liepęs mano žmones Izrael ganyti, arba sakęs: kodėl jus man ne budavojate namus iš cėdro medžių?

8. Taigi tu taip turi sakyti mano tarnui Dovidui: taip sako Ponas Dievas Zėbaot: *aš tavę ėmiau nuo avių gardų, kad tu butumbei vyriausiuoju ant mano žmonių Izraelitėnų; * 1 Zom. 16, 12.

9. Ir buvau su tavimi, kur tu tikt nuėjai, ir išpustijau pirm tavęs visus tavo neprietelius ir tau garbės pilną vardą daviau, kaip antai vardas didžiausiųjų ant žemės.

10. Ir aš savo žmonėms, Izraelitėnams, vietą prirodysu ir juos lyg čiepyte čiepytu, kad jie čionai gyventų ir ne daugiaus klajotų, ir nelabi žmonės juos daugiaus ne spausių, kaip pirma,

11. Ir iš to čėso, kaip aš valdonus ant Izraelitėnų buvau įdėjęs, ir suteksu tau pakajų nuo visų tavo neprietelių. Ir Ponas Dievas tau apsakydina, kad Ponas Dievas tau namus budavos.

12. Taigi, *kad tavo čėsas bus perėjęs, ir tu prie savo tėvų jau miegosi, tai aš tavo sėklą po tavęs prikelsu, iš tavo strėnų išėisiančią, tam aš jo karalystę patvirtysu. * 1 Kar. 8, 20.

13. *Tasai mano vardui namus pabudavos, ir aš krasę jo karalystės patvirtysu amžinai. * 1 Kar. 5, 5. per. 6, 12. Ps. 89, 4.

14. Aš *busu jo tėvu, o jisai bus mano sunumi. Kad jis kuomi nusidės, tai aš jį rykštėmis, žmonėms pritinkančiomis plaksu ir žmogiškai koravosiu.

* Ps. 89, 27. Ebr. 1, 5.

15. Ale mano *mielaširdingystė nuo jo ne bus atimta, †kaip aš ją atėmiau nuo Zaulo, kurį aš pirm tavęs išmečiau.

* Luk. 1, 72. † 1 Zom. 15, 26.

16. Bet tavo giminė ir tavo karalystė amžinai patvirtinta bus prie tavęs, ir tavo krasė amžinai išsilaikys. * Ps. 72, 17.

17. Kaip Natanas visus šius žodžius ir vislab, ką jis regėjęs, Dovidui buvo apsakęs,

18. Atėjo Dovidas karalius ir pasiliko po akių Pono Dievo tarydamas: *kasgi aš esmi, Viešpatie Pone Dieve, ir kas yra mano giminė, kad manę iktol atgabenai?

* 1 Maiž. 32, 10.

19. O priegtam tai tau dar permaž

rodės, Viešpatie Pono Dieve, bet dar ir apie busiančius daiktus giminei savo tarno kalbėjai; tai pagal budą žmogaus, Dieve Viešpatie!

20. Ir kagi Dovidas daugiaus kalbėtų su tavimi? Tu *pažįsti savo tarną, Viešpatie, Pone Dieve. *1 Kar. 11, 34.

21. Dėl savo žodžio ir pagal savo širdį tu ištaisei visus tokius didžius daiktus, kad tus žinomus darytumbei savam tarnui.

22. Todėl ir esi didei garbinamas, Pone Dieve, nės niera nei vieno per tavę, ir niera nei vieno Dievo, kaip tiktai tu vienas, pagal vislab tai, ką mes savo ausimis girdėjome.

23. Nės kur *yra tokių žmonių ant žemės, kaip tavo žmonės Izrael, dėl kurių Dievas nuėjęs, sau žmones atpirkti ir sau vardą daryti ir tokius didžius ir stebuklingus daiktus ištaisyti ant savo žemės po akių savo žmonių, kurius tu išgelbėjai iš Egipto, iš pagonų ir iš jų balvonų? *5 Maiž. 4, 7. 1 Nus. Kar. 18, 21.

24. Ir tu savo žmones, Izraelitėnus, pritaisei sau į žmones amžinai, ir tu, Viešpatie, jūms Dievu pastojai.

25. Taigi, padrutik, Viešpatie Dieve, tą žodį ant amžių, kurį tu apie savo tarną ir jo giminę kalbėjai, ir išpildyk, kaip tu kalbėjai.

26. Tai tavo vardas bus pagarbin-tas ant amžių, kad sakysime: Vieš-pats Zėbaot yra Dievas ant Izraelio, ir giminė tavo tarno Dovidio išsi-laikys po tavo akių.

27. Nės tu, Viešpatie Zėbaot, tu Dieve Izraelio, *atvėrei ausis savo tarno be sakydamas: „aš tau namus budavosu.“ Todėl tavo tarnas savo širdyje taip išrado, kad su šia mal-da tavęs melstųs. *1 Nus. Kar. 18, 25. Jėz. 50, 5.

28. Taigi, Viešpatie, Pone Dieve, tu esi Dievas, ir *tavo žodžiai bus teisus. Tu tą gerą savo tarnui kalbėjai.

*Ps. 33, 4. 1 Kar. 8, 26.

29. Taigi pradėk dabar ir peržegnok namus savo tarno, kad amžinai išsilaikytų po tavo akių! nės tu, Viešpatie, Pone Dieve, tai kalbėjai, ir tavo žegnone namai tavo tarno bus žegnoti amžinai.

Perskyrimas 8.

Dovidas pergal neprietelius, ir įstato urėdininkus. Ir *nusidavė potam, kad Dovidas Pylistėnus išmušęs juos pamažino ir at-

ėmė sluzmos kamanas iš Pylistėnų rankų.

*1 Nus. Kar. 19, 1.

2. Jisai ir Moabytus taip skaudžiai išmušė, kad dvi dali jų nužavino ir tikt vieną dalį gyvą paliko. Taip Moabytai pastojė Dovidio padonais, kad jam dovanų prinešė.

3. Dovidas ir išmušė Adad-Ezėrį, sunų Rekobo, karalių iš Zoba, kaip tas nusitraukė, savo macę atgrąžinti prie vandens Prat.

4. Ir Dovidas sugavo jų tukstantį ir septynis šimtus raitelių ir dvidešimt tukstančių pėstininkų, ir *sugaišino visus vežimus, o šimtą vežimų jis sau palaikė. *Joz. 11, 9. 1 Nus. Kar. 19, 4.

5. Bet Syrionai iš Damaško atėjo gelbėti Adad-Ezėrį, karalių iš Zoba, ir Dovidas išmušė Syrionų dvidešimt ir du tukstančiu vyrų,

6. Ir įgulė žmones į Damašką Syrioje. Tokiu budu Syrionai Dovidio padonais pastojė, kad dovanų jam prinešė, nės Ponas Dievas gelbėjo Dovidą, kur jis tiktai nusitraukė.

7. Ir Dovidas ėmė auksiniasias skydas, kurios Adad-Ezėrio kareivių buvo, ir pargabeno tas į Jėruzalę.

8. Bet iš Bėta bei iš Bėrotai, miestų Adad-Ezėrio, ėmė karalius Dovidas labai daug vario.

9. Ale *Toi, karalius Emato, tai išgirdęs, kad Dovidas visus pulkus Adad-Ezėrio parmušęs, *1 Nus. Kar. 19, 9.

10. Siuntė jis Joramą, savo sunų, pas Dovidą, jį meilingai sveikinti ir jį peržegnoti, kad prieš Adad-Ezėrį buvo kariavęs ir jį pergalėjęs, (nės Toi vaidą turėjo su Adad-Ezėriu,) ir jis drauge turėjo sidabrinų, auk-sinių ir varinių dovanų,

11. Kurias karalius Dovidas taipojau Ponui Dievui pašventino draug su sidabru bei auksu, kurį (Ponui Dievui) pašventino iš visų pagonų, kuriuos jis buvo pergalėjęs:

12. Iš Syrios, iš Moab, iš vaikų Amon, iš Pylistėnų, iš Amalėk, iš suplėštųjų daiktų Adad-Ezėrio, su-naus Rekobo, karaliaus iš Zoba.

13. Taipojau Dovidas sau didę garbę darė, kaip jis pargrižo ir *Syrionų drus-kos dauboje užmušė aštuoniolika tukstančių. *per. 10, 13. 18. 1 Nus. Kar. 19, 3. 12. Ps. 60, 2.

14. Ir jis įgulė kareivius į visą

Edomėa, ir visi Edomytai Dovidui buvo paduoti; nėsa Ponas Dievas gelbėjo Dovidą, kur jis tiktai nukeltavo.

15. Taipo Dovidas karaliumi pastoj ant visų Izraelitėnų, ir jis *prova bei teisybę darė visiems žmonėms.

* 1 Nus. Kar. 19, 14.

16. *Joabas, sunus Zėrujos, buvo vyriausiasis ant kareivių, o Jozapas, sunus Ajiludo, buvo kancleriumi (nusidavimų rašėju).

* per. 20, 23.

17. Zadokas, sunus Ajitobo, ir Ajimėlekas, sunus Abjataro, buvo klebonais, Zerajas buvo raštininkas;

18. Benajas, sunus Jojado, vyriausiasis buvo ant *Krėti bei Plėti, o sunus Dovidą buvo kunjais.

* per. 15, 18.

Perskyrimas 9.

Dovido geradėjystė Mepi-Bozėtui išrodyta.

Ir Dovidas tarė: argi dar ir kas liko iš giminės Zaulo, kad jam mielaširdingystę išrodyčiau dėl Jonatano?

2. Bet buvo koksai tarnas iš Zaulo namų, vardu *Ziba, tą jie atvadino pas Dovidą. Ir karalius tarė jam: ar tu esi Ziba? Jis atsakė: aš, tavo tarnas.

* per. 16, 1.

3. Karalius tarė: ar dar kas liko iš giminės Zaulo, kad jam dėl Dievo mielaširdingystę išrodyčiau? Ziba atsakė karaliui: *dar liko vienas sunus Jonatano, negalys kojomis.

* per. 4, 4.

4. Karalius tarė jam: kame jisai? Ziba tarė karaliui: štai, jis yra Lo-Dabar, namuose *Makiro, sunaus Amiėlio.

* per. 17, 27.

5. Tai karalius Dovidas nusiuntė ir jį pargabendino iš Lo-Dabarų, iš namų Makiro, sunaus Amiėlio.

6. O kaip Mepi-Bozėtas, Jonatano sunus, Zaulo sunaus, pas Dovidą atėjo, tai jis savo veidu pasilenkęs pasikloniojo jam iki žemės. O Dovidas tarė: Mepi-Bozėt! Jis atsakė: čia esmi, aš tavo tarnas.

7. Dovidas tarė jam: nesibijok, nės aš noru mielaširdingystę tau išrodyti dėl Jonatano, tavo tėvo, ir noru tau atduoti visus laukus tavo tėvo Zaulo, o *tu kas dieną duonos valgysi prie mano stalo.

* 2 Kar. 25, 29.

8. Bet jis labai pasikloniodamas tarė: kasgi aš, tavo tarnas, kad tu manėsi grėšiumbeis, lyg prie kokio *padvėsio šunies, koksai aš esmi.

* 1 Zom. 24, 15.

9. Tai karalius vadino Zibą, Zaulo

tarną, ir tarė jam: vislab, ką Zaulas ir visa jo giminė turėjo, aš daviau sunui tavo viešpaties.

10. Taigi apdirbk jam jo laukus, tu ir tavo vaikai bei bernai, ir suvalyk vislab, kad sunus tavo pono iš to savo išlaikymą turėtų. O Mepi-Bozėtas, tavo pono sunus, kas dieną duoną valgys prie mano stalo. O Ziba turėjo penkiolika sunų ir dvidešimt bernų.

11. Ir Ziba tarė karaliui: vislab, ką tu, mans viešpatie karaliau, man, savo tarnui, liepei, tai aš, tavo tarnas, atliksu. Ir Mepi-Bozėtas *te valgo prie mano stalo, kaip koksai karaliaus sunus.

* per. 19, 28, 2 Kar. 25, 29.

12. Ir Mepi-Bozėtas mažą turėjo sunelį, vardu Milką; o visi Zibo namuose gyvenantieji tarnavo Mepi-Bozėtui.

13. Bet Mepi-Bozėtas gyveno Jeruzalėje, nės jis kas dieną valgė prie karaliaus stalo; ir *buvo raišas ant abiejų kojų.

* per. 4, 4.

Perskyrimas 10.

Amonytai išdanko Dovidą tarnus, ir todėl parmušami.

Ir nusidavė potam, *kad karalius vaikų Amon numirė, ir jo sunus Anonas karaliumi pastoj į jo vietą.

* 1 Nus. Kar. 20, 1.

2. Tai tarė Dovidas: aš mielaširdingystę išrodysu Anonui, sunui Naaso, kaip jo tėvas man mielaširdingystę išrodęs. Ir nusiuntęs davė jį palinksminti per savo tarnus dėl jo tėvo. O Dovidą tarnams į žemę vaikų Amon atėjus,

3. Tarė vyresnieji vaikų Amon savo viešpačiui Anonui: ar misliji, Dovidą tavo tėvą garbinantį po tavo akių, kad palinksmintojus pas tavę atsiuntęs? Ar ne suprantį, kad jis todėl savo tarnus pas tavę atsiuntęs, *kad jie miestą perspiegavotų, peržiūrėtų ir paskui išpustytų?

* per. 3, 25, 1 Nus. Kar. 20, 3.

4. Tai Anonas Dovidą tarnus nutvėręs, nuskusdino jiems barzdą per pusę, ir nurėždino jiems rubus per pusę iki juostai ir paleido juos.

5. Kaip tai Dovidui buvo apsakytą, siuntė jisai jiems priešais, nės tie vyrai labai buvo apgėdinti. Ir karalius jiems sakydino: pasilikite Jerikoje, iki atžels jūsų barzda, potam sugrįškite.

6. O kaip vaikai Amon suprato, kad po akių Dovidą *didei neapkenčiami buvo, nusiuntė jie ir samdė Syryonus

iš giminės Reob ir Syrionus iš Zoba, dvidešimt tukstančių pėstininkų, ir iš karaliaus Maaka tukstantį vyrų, ir iš Istob dvylika tukstančių.

* per. 16, 21. 1 Zom. 13, 4. per. 27, 12.

7. Dovidas tai ištyręs siuntė Joabą su visu vaiku kareivių.

8. O *vaikai Amon išsitraukę pasitaisė ant mušio pas angą vartų. Bet Syrionai iš Zoba, iš Reob, iš Istob ir iš Maaka vieni buvo ant lauko.

* 1 Nus. Kar. 20, 9.

9. O kaip Joabas regėjo, kad jie buvo susitarę ant jo mušti ir į prišakį ir iš užpakalio, išskyrė jis visus jaunos vyriškius iš viso Izraelio ir taisėsi prieš Syrionus.

10. O *palaiką žmonių jis padavė po ranka savo brolio Abizai, kad prisitaisytų prieš vaikus Amon; * 1 Nus. Kar. 20, 11.

11. Ir tarė: jei Syrionai man perdruti bus, tai tu manę gelbėk. Ale jei vaikai Amon tau perdruti bus, tai aš tavę gelbėsu.

12. Buk *drąsus ir kariaukiva už savo žmones ir už miestus savo Dievo. Bet †Ponas Dievas te daro, kuomi jis mėgsta. * 5 Maiž. 20, 1. Darb. 21, 14.

13. Ir Joabas prisiartinio su žmonėmis, pas jį esančiais, kariauti prieš Syrionus, ir jie pabėgo nuo jo.

14. Ir vaikai Amon matydami, Syrionus pabėgusius, pabėgo ir jie nuo Abizajo ir parėjo į miestą. Taipo sugrįžo Joabas nuo vaikų Amon ir parėjo į Jėruzalę.

15. O Syrionai matydami, kad perveikti buvo vaikų Izrael, susijėkruvon.

16. Ir Adad-Ezėras nusiuntė ir išvedė Syrionus anapus vandens ir įvedė jų pulkus, o *Zobakas, vyriausiasis ant kareivių Adad-Ezėrio, ėjo pirm jų.

* 1 Nus. Kar. 20, 16.

17. Kaip tai Dovidui buvo apsakytą, suvadino jis kruvon visus Izraelitėnus ir persigavęs per Jordaną atėjo į Elam. Ir Syrionai taisėsi ant mušio prieš Dovidą, su juomi kariauti.

18. Bet Syrionai bėgo dėl Izraelitėnų. Ir Dovidas Syrionus išmušęs atėmė jiems septynis šimtus vežimų ir užmušė keturisdešimt tukstančių raitelių, priegtam Zobaką, vyresnįjį ant kareivių, mušė jisai, kad čiapat numirė.

19. O kaip tai karaliai, kurie po Adad-

Ezėriu buvo, matė, kad Izraelitėnų išmušti, ant pakajaus jie sutiko su Izraelitėnais ir pasidavė jiems per padonus. Ir Syrionai bijojosi toliaus, vaikams Amon ant pagalbos eiti.

Perskyrimas 11.

Dovido venčiovonystės peržengimas ir užmušimas.

Ir *metui perėjus į tą česą, kuriame karaliai išsitraukdavo kariauti, siuntė Dovidas Joabą ir savo tarnus su juomi bei visus Izraelitėnus, kad jie vaikus Amon išpustytų; ir jie apgulė (miestą) Rabą. O Dovidas pasiliko Jėruzalėje.

* per. 12, 26. 1 Nus. Kar. 21, 1.

2. Ir nusidavė, *kad Dovidas apie vakarą kėlėsi iš savo patalo ir vaikštinėjo ant stogo savo karališkojo buto, ir išvydo nuo stogo moteriškę besimazgojančią; o ta moteriškė buvo labai graži.

3. Ir Dovidas nusiuntęs davė klausinėti apie tą moteriškę ir sakyti: ar tai ne Bat-Sėba, duktė Eliamo, Uriošiaus, *Etyto, pati?

* per. 23, 39.

4. Ir Dovidas paslus nusiuntęs davė ją parvesti. Ir kaip ji pas jį įėjo, sugulėjo jisai su ja. O ji apsičystijo nuo savo nečystybės ir pargrįžo vėl į savo namus.

* 3 Maiž. 15, 18, 19.

5. Ir ta moteriškė nėščia pastojo, ir ji nusiuntusi apsakydino Dovidui: aš nėščia pastojau.

6. Bet Dovidas nusiuntė pas Joabą, kad parsistų Uriošį, Etytą. Ir Joabas siuntė Uriošį pas Dovidą.

7. Ir Uriošui pas jį atėjus, klausė Dovidas, bau dar vislab gerai su Joabu, su žmonėmis ir su kariavimu.

8. Ir Dovidas tarė Uriošui: eik žemyn į savo namus ir nusimazgok savo kojas. Ir Uriošui iš karaliaus namų išėjus, sekė jį karaliaus dovanos.

9. Ir Uriošius atsigulė už vartų karaliaus namų, kur visi tarnai jo viešpaties gulėjo, ir ne nuėjo į savo namus.

10. Ale kaip Dovidui buvo apsakytą: „Uriošius ne nuėjo į savo namus,“ tarė Dovidas jamui: ar tu ne iš kelio šen parėjai? kodėlgi ne nuėjai žemyn į savo namus?

11. Bet Uriošius tarė Dovidui: *Dievo skrynė ir Izrael bei Juda pasiliekti šėtrose, ir Joabas, mano ponas, bei mano viešpaties tarnai gul abazė ant

lauko, o aš turėčiau eiti į savo namus valgyti, gerti ir su savo pačia sugulėti? Kaip tikrai tu gyvas, ir tavo dušia gyva, aš tai ne darysu. *1 Zom. 4, 4.

12. Dovidas tarė Uriošui: taigi ir šiandien čia pasilik, rytoj aš tavę išleisu. Taip Uriošius pasiliko Jeruzalėje tą dieną, o dar ir antrąją.

13. Ir Dovidas kvietė jį, kad po jo akių valgė ir gėrė, ir prigirdė jį. O vakare jis išėjo, kad atsigultų ant savo patalo su savo viešpaties tarnais, ir ne ėjo žemyn į savo namus.

14. Ryto metą rašė Dovidas gromatą Joabui, ir Uriošius turėjo tą nunešti.

15. Otaipojis rašė toje gromatoje: statykite Uriošį į mušį, kur skaudžiausiai kariaujama, o jus šalin traukitės nuo jo, kad jis užmuštas būtų ir numirtų.

16. Taigi, kaip Joabas miestą buvo apgulus, statė jisai Uriošį į tokią vietą, kur jis žinojo tikrus kareivius esančius.

17. O vyrams to miesto padurmai išpuolus prieš Joabą kariauti, puolė nekurie žmonių iš Dovidio tarnų, ir Uriošius, Etytas, taipojau numirė.

18. Tai Joabas nusiuntęs apsakydino Dovidui vislab, kas kare nusidavė,

19. Ir prisakė paslui tarydamas: kad tu vislab, kas kare nusidavė, busi karaliui pasakojęs,

20. Ir matysi karalių pykstantį ir tau sakantį: kodėl jus taip arti priartintote mlestui su kareiviais? ar ne žinote, kaip liubia nuo murų šauti?

21. Kas užmušė Abimėleką, sunų Jerubėset? *Ar ne moteriškė stukį girnų akmens ant jo numetė nuo murų, kad jis numirė Tėbėze? Kodėl jus murui taip artinotės? Tai turi atsakyti: „tavo tarnas Uriošius, Etytas, taipjau numiręs!“ *Vald. 9, 54.

22. Paslas nuėjęs parėjo pas Dovidą ir ėpsakė jam vislab, dėl ko Joabas jį buvo siuntęs.

23. Ir paslas tarė Dovidui: anie vyrai ant mūsų viršų gavo ir iššoko pas mus į lauką, bet mes juos drąsiai atgalion varėme iki miesto vartų.

24. Ir strielčiai šovė nuo murų ant tavo tarnų ir nušovė kelis karaliaus tarnų; priegtam ir Uriošius, Etytas, tavo tarnas, numirė.

25. Dovidas atsakė paslui: taip tu

Joabui turi sakyti: „nesidyvyk dėl to, nės kardas čia vieną, čia kitą žaviną. Ne paliaukite kariauti prieš tą miestą, kad jį įveiktumbite, ir bukite drąsus.

26. O Uriošiaus pati ištyrusi, savo vyrą Uriošį numirusį, gedėjo ji dėl savo gaspadoriaus.

27. Bet jai išgedėjus Dovidas nusiuntė ir ją parvesdino į savo namus, ir ji pastojo jo pati ir pagimdė jam sunų. Bet Ponui Dievui tai visai ne patiko, ką Dovidas darė.

Perskyrimas 12.

Natanas Dovidą mokiina, kad Dievopi verstijis; Dovidas savo griekus išpažįsta ir gauna atleidimą.

Ir Ponas Dievas siuntė Nataną pas Dovidą. Tas pas jį atėjęs, tarė jam: buvo du vyrų nekuriame mieste, vienas bagotas, o antrasis pavargęs.

2. Bagotasis turėjo labai daug avių ir bandos;

3. Ale pavargęsis nieko ne turėjo, kaip tik vieną mažą avelę; tą jis buvo pirkęs ir kavojo tą, kad užaugo pas jį ir podraug su jo kudiškiais. Ji valgė nuo jo kšnio ir gėrė iš jo kupkos ir miegojo ant jo rankų, ir jis laikė tą nei kokią dukterį.

4. O kaip ansai bagotasis svečią gavo, tai jis čėdijo imti savo avių bei bandos, kad svečiui, pas jį atėjusiamjam, ką steliuotų; ir atėmęs tą vienintėlę avelę šio pavargusiojo papiovė tą, ir valgi taisė tam vyrui, kurs pas jį buvo atėjęs.

5. Tai Dovidas per mierą labai supyko ant to vyro ir tarė Natanui: kaip tikrai Ponas Dievas gyvas yra, tas vyras, kurs tai daręs, smerties kaltas!

6. Priegtam avelę *keturopai tur užmokėti, todėl, kad tai daręs ir ne čėdijęs.

*2 Maiž. 22, 1. Pam. 6, 31.

7. Tai Natanas tarė Dovidui: *tu esi tasai vyras. Taip sako Viešpats, Dievas Izraelio: Aš tavę karaliumi mostydinau ant Izraelitėnų ir tavę išgelbėjau iš rankų Zaulo, *1 Kar. 20, 40.

8. Ir tau daviau tavo pono namus, priegtam jo moteris į tavo prieglobstį, ir daviau tau gimines Izraelio ir Juda. O jei tai dar permaž, tai dar daugiau tau norėčiau pridėti.

9. Kodėlgi tu Pono Dievo žodį paniekinai, tokią didelę piktenybę ištaisydamas po jo akių? Uriošį, Etytą, tu užmušdinai kardų, *jo pačią sau at-

ėmei per pačią, o ji pati nužavindinai kardu vaikų Amon. *per. 11, 27. 1 Kar. 15, 5.

10. Taigi ne atstos kardas nuo tavo namų amžinai, todėl, kad manę paniekinai ir *Uriošiaus Etyto pačią sau ėmei, kad tavo pati pastotų. *per. 11, 26. 27.

11. Taip sako Ponas Dievas: štai, aš tau daug bėdos prikelsu iš tavo paties giminės, ir tavo moteris tau atėmęs, po tavo akių duosu tas tavo artymui, *kad jis sugulės su tavo moterimis, kožnam be matant. *per. 16, 22. Job. 31, 10.

12. Nės tu tai slapčiai darei, ale aš tai darydįsu, visiems Izraėlitenams be matant ir saulei be šviečiant.

13. Tai Dovidas atsakė Natanui: *aš susigriešijau prieš Poną Dievą. Natanas tarė Dovidui: †tai Ponas Dievas ir atleido tau tavo griekus, tu ne mirsi. *per. 24, 10. †Pa. 51, 3.

14. Ale kadangi tu šiuomi nusidavimu neprieteliams Pono Dievo priežastį davei bluznyti, tai *tas sunus, kurs tau gimęs, turės mirtį. *per. 11, 27.

15. Ir Natanas parėjo namon. O Ponas Dievas ištiko tą kudikį, kurį Uriošiaus pati Dovidui pagimdžiusi buvo, kad jis sunkiai apsirgo.

16. Ir Dovidas meldė Dievo už tą vaikėlį ir pastnikavo bei skyriu nuėjęs, gulėjo per naktį ant žemės.

17. Tai vyresniejie jo tarnai priėję meldė jo, kad nuo žemės atsikeltų, bet jis ne norėjo ir ne valgė su jais.

18. O sekmąją dieną numirė kudikis. Ir Dovidो tarnai bijojosi jam apsaakyti, kudikį numirusį, nės jie dumojo: štai, kudikiui dar gyvam esant mes kalbėjome su juomi, ir jis ne pakluso mūsų balsui, kuo ne daugiaus jam skaudu bus, jei sakysime: kudikis numiręs?

19. O Dovidui matant, kad jo tarnai tylomis susikalbėjo, jis suprato, kudikį numirusį, ir tarė savo tarnams: ar kudikis numiręs? Jie atsakė: numiręs.

20. Tai Dovidas atsikėlė nuo žemės ir nusiprausęs mostijosi, ir kitais rubais apsirėdęs įėjo į namus Pono Dievo ir meldėsi. Ir pargrįžęs liepė jam duonos atnešti, ir valgė.

21. Tai jo tarnai tarė jam: kas tai yra, ką tu darai? Kol kudikis gyvas buvo, tu pastnikavai ir verkei? o dabar, jam numirus, tu atsikeli ir valgai?

22. Jis tarė: dėl to kudikio pastnikavau ir verkiau, kol jis gyvas buvo, nės mislijau: kas žin, ar Ponas Dievas man malonus būtų, kad kudikis gyvas išliktų?

23. O dabar jam numirus, ko aš pastnikausu? Argi ir galiu jį vėl sugrąžinti? Aš tiesa pas jį iškakšu, ale jis ne pas manę.

24. Ir kaip Dovidas savo pačią Bat-Sėbą buvo nuramdęs, įėjo jis pas ją ir sugulėjo su ja. Ir *ji pagimdė sunų, tą jis praminė Salomonu; ir Ponas Dievas mylėjo jį. *1 Nus. Kar. 3, 5. Mat. 1, 6.

25. Ir jis padavė jį po ranka *Natanо, prarako, tas jį praminė Jėdid-Ja, kadangi Ponas Dievas jį mylėjo. *per. 7, 2.

26. Taipogi kariavo Joabas prieš Rabą (miestą) *vaikų Amon, ir laimėjo šį karališkąjį miestą, *5 Maiž. 3, 11. Jėr. 49, 2.

27. Ir siuntęs paslus pas Dovidą, jam sakydino: aš kariavau prieš Rabą, o laimėjau ir tą vandens miestą.

28. Taigi surink ir palaiką žmonių, ir apgulk miestą ir įveik jį, kad ne aš jį įveikčiau, ir garbė man tektų.

29. Taipо surinkо Dovidas visus žmones kruvon, ir nusitraukęs *kariavo prieš Rabą ir laimėjo jį. *1 Nus. Kar. 21, 1. Ezėk. 21, 26. a.

30. Ir ėmė vainiką jų karaliaus nuo jo galvos, kursai vertas buvo vieno centnerio aukso, ir žemčiugais buvo išklotas, ir uždėjo tą Dovidui ant galvos; ir išvežė iš miesto labai daug suplėšimo.

31. Ale žmones, jame esančius, jis išvedęs juos paguldėdino ir su geležiniais piuklais tus perpiovė, kirviais bei tašlyčiomis sukapojo ir plytynčiose sudegino. Taipо jis darė visiems miestams vaikų Amon. Tai Dovidas ir visi žmonės vėl pargrįžo į Jėruzalę.

Perskyrimas 13.

Amnonas, savo seserį apžaidęs, nuo Absalomo tarnų nužavinamas.

Ir nusidavė potam, kad Absalomas, Dovidо sunus, turėjo gražią seserį, vardu Tamorę, ir Amnonas, Dovidо sunus, ją pradėjo mylėti.

2. Ir Amnonas dėjosi, buk sergąs dėl Tamorės, savo sesers. Nės ji dar buvo merga, ir Amnonas vargiai tikėjosi, su ja sutiksęs.

3. O Amnonas turėjo gerą priete-

lių, vardu Jonadab; tas buvo sunus
*Siméa, Dovidio brolio, ir tas Jonadabas buvo labai išmintingas vyras.

*1 Nuo. Kar. 2, 13.

4. Tas tarė jam: kodėl tu kasdien liesyn eini? tu karaliaus sunau, ar ne gali tai man sakyti. Tai Amnonas jam atsakė: aš pradėjau mylėti Tamorę, savo brolio Absalomo seserį.

5. Jonadabas tarė jam: gulkis ant savo patalo ir sakykis, buk sergas. Taigi, kad tavo tėvas ateis tavę lankyti, tai sakyk jamui: „meldžiu, te ateiti mano sesuo Tamorė, kad ji manę kovotų ir man kokį valgį taisytų, kad aš tą matęs iš jos rankos valgýčiau.“

6. Taip Amnonas atsigulęs dėjosi, buk sergas. O kaip karalius atėjo, jį lankyti, tarė Amnonas karaliui: meldžiu, te ateiti mano sesuo Tamorė, kad ji man bile ką valgyti taisytų, ir aš iš jos rankos valgýčiau.

7. Tai siuntė Dovidas pas Tamorę į namus ir jai sakdino: eik į namus savo brolio Amnono ir taisyk jam valgį.

8. Tamorė nuėjo į namus savo brolio Amnono, o jis gulėjo ant patalo. Ir ji tašlą ėmusi minkė tą ir jį pataisiusi po jo akių, išvirė jam valgį.

9. Ir jį tą valgį ėmusi įpylė tą (į bliudą) po jo akių, bet jis ne apsiėmė valgyti. Ir Amnonas tarė: kožnas ne išėiti laukan nuo manęs. Ir kožnas išėjo laukan nuo jo.

10. Tai tarė Amnonas Tamorei: nešk tą valgį į kamara, kad aš iš tavo rankos valgýčiau. Tai ėmė Tamorė tą valgį, kurį buvo taisiusi, ir atnešė tą Amnonui, savo broliui, į kamara.

11. Ir kaip jį tą jam atnešė, kad valgytų, nutvėrė jis ją ir tarė: *eikš, mano sesuo, ir gulkis pas manę.

*1 Maiž. 39, 12.

12. Ale jį atsakė jam: ak ne, mans brolau, ne apgėdink manę! nės taip ne daroma Izraelyje. Idant ne daryk tokia *durnystę!

*5 Maiž. 22, 21.

13. Kur aš galėčiau dėtis dėl gėdos? Ir tu busi lyg koksai padukėlis Izraelyje. Ale kalbėk apie tai su karaliumi, tas manę tau ne užgįs.

14. Bet jis ne norėjo jai klausyti, ir ją *pergalėjęs apžaidė ją ir gulėjo su ja.

*3 Maiž. 20, 17.

15. Ir tolydžiaus Amnonas jos didei neapkęntė, kad neapykanta didesnė

buvo, neng pirma meilė. Ir Amnonas tarė jai: kelkis ir eik šalin!

16. Ale jį atsakė jam: ta piktenybė, kurią man dabar darei, didesnė yra už aną, kadangi manę taip šalin varai. Ale jis ne norėjo jos klausyti.

17. Bet prišaukęs savo vaikui, kurs jam tarnavo, tarė jam: išvaryk ją šalin nuo manęs ir užrakink duris, jai išėjus.

18. Ir jį buvo apsirėdžiusi marga sermėga, nės tokiomis sermėgomis vilkėjo karaliaus dukters, kol dar mergos buvo. Ir kaip jo tarnas ją buvo išvaręs ir duris užrakinęs,

19. Tamorė savo galvą *apbarstė pelenais ir įplėšė margąją savo sermėgą, kuria apsirėdžiusi, ir galvą su ranka paėmusi nuėjo kaukdama. *Job. 2, 12.

20. Ir jos brolis Absalomas tarė jai: ar tavo brolis Amnonas buvo pas tavę? Taigi, mano sesuo, tylėk, juk jis tavo brolis, ir tu ne taip labai tužbykis. Taip Tamorė pasiliko netekėjusi savo brolio Absalomo namuose.

21. Ir karalius Dovidas tai vislab patyręs labai supyko. Ale Absalomas nieko ne kalbėjo su Amnonu, nei gero, nei pikto.

22. Ale Absalomas neapkęntė Amnono todėl, kad jis jo seserį Tamorę buvo apgėdinęs.

23. Po dviejų metų Absalomas davė savo *avis kirpti Baal-Azore po Epraimo giminės, ir Absalomas pakvietė visus karaliaus vaikus.

*1 Zom. 25, 2.

24. Ir atėjęs pas karalių tarė: štai, tavo tarnas duoda savo avis kirpti; taigi prašau, kad tu, karaliau, su savo tarnais norėtumbei ten eiti su manimi, savo tarnu.

25. Ale karalius atsakė Absalomui: ne, mans sunau, ne eikime visi, kad tau ne perdaug procės darytumbime. Ir norint jį labai meldė, jis tačiau ne norėjo eiti, bet peržegnojo jį.

26. Absalomas tarė: argi ne galėtų mano brolis Amnonas su mumis eiti? Karalius tarė jam: kodėl jis eitų su tavimi?

27. Tai Absalomas jo labai meldė, kad leistų su juomi Amnoną ir visus vaikus karaliaus.

28. Ale Absalomas prisakė savo tarnamstarydamas: pridabokite, kad Am-

nonas vynu bus prisigėręs, ir aš jums tarsu: „muškite Amnoną ir nužavkite jį!“ kad nesibijotumbitės, nės aš tai jums liepiau; bukite drąsus ir bė baimės!

29. Tai Absalomo tarnai darė taipo Amnonui, kaip Absalomas jiems buvo liepęs. Tai pasikėlė visi vaikai karaliaus ir užsisėdę kožnas ant savo asilarklio išbėgo.

30. O jiems dar ant kelio beesant, nukako tas garsas iki Dovidio, buk Absalomas visus karaliaus vaikus užmušęs, kad ir nei vienas jų ne išlikęs.

31. Tai karalius pasikėlęs *įplėšė savo rubus ir atsigulė ant žemės, ir visi jo tarnai, kurie aplink jį stovėjo, taipojau įplėšė savo rubus. * 1 Maiž. 37, 34.

32. Tai atsakė Jonadabas, sunus Simėa, Dovidio brolio, ir tarė: mans viešpatie, ne dumok, kad visi karaliaus vaikai užmušti, bet Amnonas tikt vienas užmuštas. Nės Absalomas tai apsiėmė iš tos dienos, kaip jisai jo seserį Tamorę apžaidęs.

33. Taigi dėl to, viešpatie karaliau, nesitužyk, buk visi karaliaus vaikai užmušti, bet Amnonas tikt vienas užmuštas.

34. Ale Absalomas pabėgo. Ir karėivis ant sargybos pakėlęs savo akis matė, ir štai, didis žmonių pulkas atėjo paeiliui prie šalies kalno.

35. Tai tarė Jonadabas karaliui: štai, karaliaus vaikai parkeliauja; kaip tavo tarnas sakęs, taip nusidavė.

36. Ir jam iškalbėjus, štai, parėjo karaliaus vaikai ir savo balsą pakėlė verkė. Karalius ir visi jo tarnai taipjau labai verkė.

37. Bet Absalomas pabėgo ir nuėjo pas *Talmą, sunų Amiudo, karalių iš Gėsur. Ale jisai apraudojo savo sunų kas dieną. * per. 24, 23 ir 3, 3.

38. O Absalomas bėgęs ir į Gėsurius nuėjęs, pasiliko čionai per tris metus.

39. Ir karalius Dovidas *paliovė išsitraukti prieš Absalomą, nės jau buvo nusiramdęs dėl Amnono nužavintojo.

* 1 Zom. 27, 4.

Perskyrimas 14.

Absalomas randa malonę, kaip ana moteriškė iš Tėkoos už jį meldžia.

O Joabas, sunus Zėrujos, suprato, kad karalius iš širdies ant Absalomo buvo supykęs;

2. Ir nusiuntė į Tėkoą, o iš ten par-

vadindino išmintingą moteriškę ir tarė jai: buk gedulinga ir apsirėdyk gedulingais rubais, neigi mostyakis aliejuimi, bet dėkis, kaip kokiam moteriškė, kuri jau ilgai gedėjusi dėl nekurio numirusio.

3. Ir turi jeiti pas karalių ir su juomi kalbėti šėip ir taip; ir Joabas pamokino ją, kaip jai reiktų kalbėti.

4. Ir ta moteriškė iš Tėkoos, su karaliumi kalbėti norėdama, *puolė savo veidu ant žemės ir labai pasikloniodama tarė: gelbėk manę, karaliau!

* Rut. 2, 10. 1 Zom. 23, 24.

5. Karalius tarė jai: kas tau kenk? ji atsakė: aš esmi našlė, moteriškė gedulinga, ir mano pats numirė;

6. Ir aš, tavo *tarnaitė, turėjau du sunu; tuodu susivaidijo ant lauko, ir kaip ne buvo čia gelbėtojo, mušė vienas antrąjį ir nužavino jį. * 1 Maiž. 27, 45.

7. O štai, dabar sujunda visa giminė prieš tavo tarnaitę ir sako: „išduok mums tą, kurs savo brolių užmušęs, *kad jį žudytum bime už dušią jo brolio, kurį jis užmušęs, ir taipo tą paskutinįjį sunų išgaišytumbime;“ ir nortai po tą man dar likusiąją kibirkštėlę išgesyti, kad mano vyrui nei vardo, nei kito ko daugiau ne liktų ant žemės. * 5 Maiž. 19, 11.

8. Karalius tarė moteriškei: eik namon, aš tau provą darysu.

9. Ir ta moteriškė iš Tėkoos tarė karaliui: mans viešpatie karaliau, tas nusidėjimas te pasiliekti ant manęs ir ant mano tėvo giminės, bet karalius ir jo karalystė te esie nekalti!

10. Karalius tarė: jei kas prieš tavę ką kalbės, tą tu atvesk pas manę, tai jis tavę daugiau ne kliudys.

11. Ji atsakė: atsimink, karaliau, Viešpaties, savo Dievo, kad ne per daug butų kraują atjėskančiųjų, neigi žudytų mano sunų. Jis tarė: kaip tikrai Ponas Dievas gyvas yra, *nei plaukelis nuo tavo sunaus ne nuslinks ant žemės! * 1 Zom. 14, 15. 1 Kar. 1, 52.

12. Ir moteriškė tarė: pavelyk man, savo sluginei, kad aš tau, viešpatie karaliau, dar ben žodelį kalbėčiau. Jis tarė: kalbėk!

13. Moteriškė tarė: kodėl tu taipo dumojai prieš Dievo žmones, kad tu, karaliau, toktai kalbėjai ir nusidėjai tuomi, kad savo prastumtąjį ne duodi sugražinti?

14. Nės *mes visi turime mirti ir lyg vanduo į žemę įsitraukti, kursai ne sugrįšta, o †Dievas ne nor žavinti, bet apsimislija, kad kas prastota, ir jo ne būtų prastota. *Ps. 89, 49. †Ezėk. 18, 23.

15. Taigi aš dabar atėjau su tavimi, miels viešpatie karaliau, tokiai kalbėti, nės žmonės manę gandiną; nės aš, tavo sluginė, dumojau: aš su karaliumi kalbėsiu, rasi jis darys tai, ką aš, tavo sluginė, sakau.

16. Nės jis savo sluginę išklausys, kad manę išgelbėtų iš rankų visų, kurie taip manę, kaip mano sunų nor pragaišinti iš tėviškės Dievo.

17. Ir aš, tavo sluginė, dumojau: tavo žodis, viešpatie karaliau, man bus palinksmuojimu, nės tu, viešpatie karaliau, esi *kaip angelas Dievo, kad gali klausyti, ir kas ger ir kas pikta; todėl Viešpats, tavo Dievas, bus su tavimi. *per. 19, 27.

18. Karalius atsakydamas tarė moteriškai: ne užsigink, ko aš tavęs klausu. Moteriškė tarė: kalbėk, mans viešpatie karaliau!

19. Karalius tarė: ar ne Joabas tau liepė tai vislab kalbėti? Moteriškė atsakydama tarė: kaip tikrai tavo dušia gyva, mano viešpatie karaliau, niera kito ko nei po dešinės, nei po kairės, net kaip tu, viešpatie karaliau, man kalbėjai. Nės tavo tarnas Joabas man tai liepė, ir jis tai vislab manę, tavo sluginę, pamokino;

20. Kad aš tą reikalą taip ištaisyčiau, tai tavo tarnas Joabas padarė. Bet tu, viešpatie, išmintingas esi, kaip tokią išmintį tur angelai Dievo, kad numanytumbei viską ant žemės.

21. Tai tarė karalius Joabui: štai, aš tai esmi daręs. Taigi nuėjęs vėl sugrąžink mano vaiką Absalomą.

22. Tai *Joabas ant savo veido puolęs pasikloniojo jam iki žemės ir dėkavodamas karaliui tarė: šiaudien aš, tavo tarnas, numanau, kad aš malonės gavau po tavo akių, mans viešpatie karaliau, kadangi tu, karaliau, tai darai, ką aš, tavo tarnas, sakau. *per. 9, 6.

23. Taipo Joabas pasikėlęs nukeliavo į *Gėsurius ir pargabeno Absalomą į Jėruzalę. *per. 3, 3 ir 13, 37.

24. Ale karalius sakė: te eiti jis vėl į savo namus ir te ne pareiti man

į akis! Taipo Absalomas vėl parėjo į savo namus ir ne ėjo karaliui į akis.

25. Ale per visą Izraelį ne buvo nei vieno tokio *gražaus vyro, koks Absalomas, ir jis turėjo tą garbę nuo visų; nuo jo kojų padų iki galvos viršaus jis ne turėjo nei jokio kliaudo. *1 Maiž. 39, 6. 1 Zom. 9, 2.

26. Ir kad jo galvą nukirpo, (koktai nusidavė kas metą, nės plaukai jam būdavo persunkus, todėl turėjo tus nukirpti;) tai svėrė plaukai jo galvos du šimtu syklų pagal karališkąjį svartį.

27. O Absalomui užgimė trys sunus ir viena duktė, vardu Tamar, ta buvo labai graži.

28. Taipo pasiliko Absalomas du metu Jėruzalėje, kad karaliui ne atėjo į akis.

29. Ir Absalomas siuntė pas Joabą, kad jį pas karalių siųstų, o jis ne norėjo pas jį ateiti. Bet jis siuntė pas jį antrą kartą, ale jis tačiaus ne norėjo ateiti.

30. Tai jis tarė savo tarnams: žinote tą stukį dirvos Joabo šale mano, ir jis miežių ant to pasejęs; taigi nueikite ir uždegkite tą ugnimi. Tai Absalomo tarnai uždegė tą ugnimi.

31. Tai Joabas pasikėlęs atėjo į Absalomo namus ir tarė jam: kodėl tavo tarnai mano miežius uždegė ugnimi?

32. Absalomas tarė Joabui: štai, aš siunčiau tavęs ir tau sakydiniau: eik šen, kad tavę pas karalių nusiųsčiau ir jam sakydinčiau: „kodėl aš pargrįžau iš Gėsur? geriaus man būtų, kad dar ten bučiau. Taigi daryk, kad karaliui į akis galėčiau eiti. Ale jei koksai nusidėjimas manyje randamas, tai žavik manę.“

33. Ir Joabas pas karalių įėjęs, apsakė jam tai. Ir jis prišaukė Absalomui, kad pas karalių ateitų, ir jis įėjęs pasikloniojo karaliui savo veidu iki žemės, ir karalius *bučiavo Absalomą. *Luk. 15, 20.

Perskyrimas 15.

Dovidas bėga dėl savo sūnaus Absalomo, maištą darančio.

Ir nusidavė potam, kad Absalomas sau davė *pritaisyti vežimų ir arklių ir penkisdešimts vyrų, kurie jo palydovais buvo. *1 Kar. 1, 5.

2. Ir Absalomastaipo rytmetryje anksti pasikėlęs stovėjo pas kelią prie vartų. Ir kad kas kokią skundą turėjo, kad jam reikėjo pas karalių į provą eiti,

vadino jį Absalomas pas savę ir tarė: iš kurio miesto tu esi? O anam atsakius: aš, tavo tarnas, esmi iš vienos giminės Izraelio,

3. Tai tarė jam Absalomas: štai, tavo skunda yra teisi ir gera, bet niera, kurs tavę užtartų prie karaliaus.

4. Ir Absalomas tarė: ak, kad manę kas įdėtų per sudžią žemėje, kad kožnas pas manę ateitų, kursai kokią skundą arba reikalą tur, kad aš jam provą daryčiau!

5. O kad kas jam prisiartino, norėdamas jam pasiklonioti, tai jis savo ranką ištiesęs prikėlė jį ir pabučiavo jį.

6. Taip darė Absalomas visam Izraeliui, kad jie į provą ėjo pas karalių, ir taipo jisai *savęsi traukė širdį vyrų Izrael.

* 1 Maiž. 31, 20.

7. Po keturisdešimts metų tarė Absalomas karaliui: aš nueisu ir savo pažadą atesėsu Ebrone, kurį Ponui Dievui žadėjau.

8. Nės tavo tarnas *pažadėjo, kaip aš Gėsuruose Syrioje gyvenau, ir tarė: jei Ponas Dievas manę vėl nugabės į Jėruzalę, tai aš Ponui Dievui šlužmą atliksu.

* 1 Maiž. 28, 20.

9. Karalius tarė jam: *eik su pakajumi! Ir jis pasikėlęs nuėjo į Ebroną.

* 1 Zom. 20, 42.

10. Ale Absalomas spiegius buvo išsiuntęs į visas gimines Izraelio ir sakydinęs: kad jus girdėsite trubos skambėjimą, tai tarykite: Absalomas karaliumi pastojęs Ebrone.

11. Bet ėjo su Absalomu du šimtu vyrų, iš Jėruzalės vadintų; ale jie ėjo savo širdies viernybėje, nieko apie tą reikalą ne žinodami.

12. O Absalomas davė taipjau vadįti *Ajitopėlį, Gilonytą, Dovidą dumčių, iš jo miesto Gilo. O jam savo apieras be apieravojant, daug žmonių su prysiega susitarė, ir žmones pribėgo, kad jų daug buvo pas Absalomą.

* per. 23, 34.

13. Tai atėjė vienas ir apsakė tai Dovidui tarydamas: visų žmonių širdis Izraelyje seka Absalomą.

14. Bet Dovidas tarė visiems savo tarnams, pas jį Jėruzalėje esantiems: *pasikėlę bėgkimel nės dabar ne galėsime išbėgti dėl Absalomo; skubjkitės ir eikime, kad jis mus ne užpultų, neigi mus sugavęs mus į

didę bėdą ne įvestų, neigi žudytų miestą ašmenimi kardo!

* Pa. 3, 1.

15. Tai karaliaus tarnai jam tarė: kaip tau mėgsta, mano viešpatie karaliau, štai, čia tavo tarnai.

16. Ir karalius išėjo pėsčias su visa savo gimine. Bet namieje jis paliko dešimt moterų neprivenčiatotų, butą apsergėti.

17. Ir karaliui bei visiems žmonėms pėstlems išeinant, stovėjo jie iš tolo namų.

18. Ir visi jo tarnai drauge ėjo su juomi, priegtam visi *Krėti bei Plėti, ir visi Gėtytai, šeši šimtai vyrų, kurie pėsti iš Gato buvo atėję, pirm karaliaus nuėjo.

* per. 18, 8.

19. Ir karalius tarė *Itajui, Gėtytui: kodėl ir tu drauge eisi su mumis? sugrįšk ir pasilik prie (ano) karaliaus, nės tu esi svetimas ir iš savo šalies čionai atėjęs.

* per. 18, 2.

20. Vakar tikt atėjai, o šiandien jau pasidrasinai su mumis eiti; ale aš eisu, kur tikt įmanau. Sugrįšk, ir tavo broliai su tavimi te gauna mielaširdingystę bei viernybę.

21. Itai atsakydamas tarė: kaip tikrai Ponas Dievas gyvas yra, ir kaip tikrai tu gyvas esi, viešpatie karaliau, *kurioje šalyje tu busi, mano viešpatie karaliau, ar tektų mums mirti, ar gyviems išlikti, čia busu ir aš, tavo tarnas.

* 2 Kar. 2, 2.

22. Dovidas tarė Itajui: taigi eikš ir keliauk drauge. Taipo Itai, Gėtytas, ir visi jo vyrai ėjo drauge, ir visas vaikų pulkas, kurie su juomi buvo.

23. Ir visi žmonės verkė didžiu balsu, ir visi ėjo drauge. Ir karalius perėjo per *upelę Kidron, ir visi žmonės ėjo pirma ant kelio pusciopt linkai.

* Jon. 18, 1.

24. O štai, ir Zadokas buvo čionai ir visi Lėvytai, pas jį esantieji, ir nešė skrynę derėjimo Dievo, ir padėjo ją čionai. O Abjataras ėjo į aukštybę, ikikol visi žmonės iš miesto išsigavo.

25. Bet karalius tarė Zadokui: nugabenk Dievo skrynę vėl į miestą. Jei Ponas Dievas man malonus bus, tai jis manę vėl sugrąžys ir duos man ją matyti ir jo namus.

26. Ale jei jistaipo sakys: „aš tavimi ne mėgstu,“ štai, čia aš esmi, *jisai te daro su manimi, kaip jam mėgsta.

* per. 10, 12.

27. Ir karalius tarė vyskupui Zado-
kui: tu prarake, sugrįšk vėl su pa-
kajumi į miestą, ir su tavimi abu sunu
judviejų, Ajimaaz, tavo sunus, ir *Jo-
natanas, Abjataro sunus. *1 Kar. 1, 42.

28. Štai, aš palukėsu ant plyno lau-
ko pusčioje, ikikol atsiųsite paslų ir
man žodį duosite.

29. Taipo Zadokas bei Abjataras
Dievo skrynę vėl nugabeno į Jėru-
zalę ir pasiliko čionai.

30. Ale Dovidas užėjo ant alyvų
kalno ir *verkė, o jo galva buvo su-
rišta, nės jis ėjo basas. Priegtam ir
visi žmonės, pas jį esantieji, kožnas
savo galvą buvo surišę, ir ėjo aukštin
verkdami. *1 Zom. 30, 4.

31. Ir kaip Dovidui buvo apsakytą,
Ajitopėlą su Absalomu susitarusį, tarė
jisai: Pone Dieve, išniekink tu rodą
Ajitopėlo, perversdamas ją į durnystę!

32. Ir Dovidui ant viršaus užėjus, kur
liubydavo Dievo melstis, štai, Uzai, Ara-
kytas, jam priešais atėjo su sudrisku-
siais rubais ir galva, žeme apbarstyta.

33. Ir Dovidas tarė jam: jei su ma-
nimi eisi, tai busi man sunkenybė.

34. Ale jei vėl į miestą eitumbei ir
Absalomui tarytumbei: „aš esmi tavo
tarnas ir noru pas tavę, karaliau,
pasilikti; kursai aš tavo tėvo tarnu
buvau anuočės, noru dabar būti tavo
tarnu,“ tai man ant gero išniekin-
tumbei rodą Ajitopėlo.

35. Priegtam Zadokas bei Abjataras,
vyskupudu, yra pas tavę. Vislab, ką
tu girdėtumbei iš karaliaus namų, tu
apsakytumbei vyskupam dviem, Za-
dokui bei Abjatarui.

36. Štai, juk yra pas juodu judviejų
sunudu Ajimaaz, Zadoko, ir Jona-
tanas, Abjataro sunus; per šiuodu
gali man apsakyti, ką girdėsi.

37. Taipo Uzai, Dovidą prietelius,
parėjo į miestą; ir Absalomas nu-
kako į Jėruzalę. *1 Nus. Kar. 28, 33.

Perskyrimas 16.

Zibo melai; Simėjo iškoliojimas; Absalomo kraujo
gėda.

Ir Dovidui tikt mažumą nuo (kalno)
viršaus nuėjus, štai, sutiko jį *Ziba,
Mepi-Bozėto tarnas, su poru asilų
balnotų; ant tų dviejų buvo užkrovęs
du šimtu duonos kepalų ir šimtą

prapločių rožynų, ir šimtą stukių
pygų, ir vieną legerį vyno. *per. 9, 2.

2. Tai tarė karalius Zibui: o kam
tai? Ziba atsakė: asilai t'esie šeimy-
nai karaliaus, ant tų joti, o duonos
kepalai bei pygai tarnams valgyti, ir
vynas gerti, kaip bus pailšę pusčioje.

3. Karalius tarė: kur yra sunus tavo
pono? *Ziba atsakė karaliui: štai,
jis pasiliko Jėruzalėje, nės jis tarė:
šiandien giminė Izraelio man atduos
mano tėvo karalystę. *per. 19, 27.

4. *Karalius tarė Zibui: štai, vislab
dabar tau teks, ką Mepi-Bozėtas turėjo.
Ziba atsakė: pasikloniodamas aš tavę
meldžiu, duok man malonės rasti po ta-
vo akių, mans viešpatie karaliau! *p. 19, 29.

5. O Dovidui karaliui iki į Bajurim at-
ėjus, štai, vyras nekursai iš čia išėjo,
iš giminės Zaulo, vardu Simei, sunus
Gėro. Tas išeidamas *keikė, *1 Kar. 2, 8.

6. Ir metė Dovidą akmenimis ir vi-
sus tarnus karaliaus Dovidą. Nės
visi žmonės ir visi vyresnieji buvo
jam po dešinės ir po kairės.

7. O taipo sakė Simei *be keikdamas:
eikš laukan, eikš laukan, tu šunie,
kraujo trokštąsis, tu Bėlialo vaike!

*2 Maiž. 22, 28.
8. Ponas Dievas tau *atrokavo visą
kraują giminės Zaulo, kad tu į jo vietą
karaliumi pastojai. Dabar Ponas Die-
vas karalystę padavė į rankas tavo
sunaus Absalomo. O štai, dabar ta-
vę gerai prispaudžia tavo bėda, nės tu
esi šuo, kraujo trokštąsis. *1 Kar. 2, 32, 33.

9. Bet Abizai, sunus Zėrujos, tarė ka-
raliui: ar tas padvėsesis šuo taip turėtų
keikti mano viešpačiui karaliui? *Aš
nuėjęs jam sprandą nusukau. *1 Zom. 26, 8.

10. Karalius tarė: jus vaikai Zėrujos,
*kas man darbo su jumis? Te keikia
jisai, nės Ponas Dievas jam tatau liepė,
kad keiktų Dovidui. Kasgi dabar gal
sakyti: „kodėl tu taip darai?“ *per. 19, 22.

11. Ir Dovidas tarė Abizajui ir visiems
savo tarnams: štai, mano sunus, iš ma-
no strėnų išėjęs, įško manę žavėti,
kaipgi ne dabar daugiau tasai sunus
Jėmini? Pavelykite jam, kad man keik-
tų, nės Ponas Dievas jam tai liepė.

12. Rasi Ponas Dievas įžvelgs mano
bėdą ir man visą gerą suteks už tai,
kad jis manę šiandien keikia.

13. Taipo ėjo Dovidas su savo žmo-

nėmis tuo keliu, o Simei ėjo prie šalies kalno pagal jį be keikdamas ir akmenimis ant jo be mėtydamas ir žemės grumstus be mesdamas.

14. Ir karalius ėjo su visais žmonėmis, pas jį esančiais, pailsęs ir atsigaivino čionai.

15. Ale Absalomas ir visi žmonės iš vyrų Izrael atėjo į Jeruzalę, ir Ajitopėlas su juomi.

16. O kaip Uzai, Arakytas, *Dovido prietelius, pas Absalomą ėjo, tarė jis Absalomui: †Dieve padėk, karaliau! Dieve padėk, karaliau! *per. 15, 37. †1 Zom. 10, 24.

17. Bet Absalomas tarė Uzajui: ar tokia tavo mielaširdingystė prieš tavo prietelių? Kodėl ne ėjai drauge su savo prieteliu?

18. Ale Uzai atsakė Absalomui: ne taip, bet kurį Ponas Dievas paskyręs, ir šitie žmonės, ir visi vyrai Izraelio, to aš noru buti ir pas jį pasilikti;

19. Ant antro, kam aš šlužyčiau? ar ne jo sunui? kaip aš tavo tėvui šlužijau, taip aš ir tau šlužysu.

20. Ir Absalomas tarė Ajitopėlui: susirodykite dabar, ką mes darysime.

21. Ajitopėlas tarė Absalomui: sugulk su neprivėčiavotomis moterimis savo tėvo, *kurias jisai paliko, butą kavoti, tai visi Izraelitėnai ištirs, kad tu savo tėvą taip †labai apgėdinai, ir visi, kurie tavo šalį laiko, juo drąsesni bus. *per. 15, 16. †1 Zom. 13, 4.

22. Tai jie Absalomui šėtrą sustatė ant stogo, ir Absalomas sugulė su neprivėčiavotoms moterimis savo tėvo po akių viso Izraelio. *per. 12, 11.

23. Kad tuočės Ajitopėlas kokią rodą davė, tai jie tą taipo priėmė, kaip kad Dievo ko butų klausė; tokioje garbėje laikomi buvo visi susirodijimai Ajitopėlio, tiek pas Dovidą, tiek pas Absalomą.

Perskyrimas 17.

Ajitopėlo niekam ne vertoji roda ir bianrusis smertis.

Ir Ajitopėlas tarė Absalomui: aš išskirsu dvylika tukstančių vyrų, ir pasikėlęs vysu *Dovidą nakčia, *Pa. 71, 11.

2. Ir užpulsu jį, kol dar ne gal ir pailsęs yra. Taigi, kad aš jį išgandysu, kad visi žmonės, pas jį esantieji, pabėgs, tai aš karalių vieną užmušu,

3. Ir visus žmones vėl pas tavę atvesu. Taigi, kad kožnas bus pas ta-

vę atvestas, kaip tu tai nori, tai visi žmonės pasiliukti su pakajumi.

4. Tas žodis patiko Absalomui ir visiems vyresniems Izraėlyje.

5. Ale Absalomas tarė: geriaus vadijite ir *Uzajį, Arakytą, kad girdėtumbime ką jisai sakys. *per. 16, 16.

6. Ir Uzajui pas Absalomą ėjus, tarė jamui Absalomas: toktai kalbėjo Ajitopėlas; sakyk tu, ar mes tai darysime, ar ne?

7. Tai atsakė Uzai Absalomui: tai ne geras rodijimas, kurį Ajitopėlas šį kartą davęs.

8. Ir Uzai tarė toliaus: juk tu pažįsti savo tėvą ir jo žmones, kad jie druti ir labai pyksta, lyg koksai lokys, kuriam jo vaikai ant lauko atimti. Priegtam tavo tėvas tikras karžygys, ir ne užtruks su savo žmonėmis.

9. Štai, jis rasi dabar kur norįs pasišlėpė bile kokioje dauboje arba kitoje kokioje vietoje. Taigi, kad taipo nusiųduotų, kad pirmą kartą ne laimėtumbime, ir išsiplatintų tokia paskalba: žmonės, kurie Absalomą seka, išmušti,

10. Tai kožnas nusimintų, kurs ir kitą kartą tikras karžygys esti ir toks drąsus, kaip liutas butų. Nės žino visi Izraelitėnai, tavo tėvą labai drutą esantį, ir tikrus karžygius, kurie pas jį.

11. Ale tokį rodijimą aš tau duomi, kad tu pas savę suvadinti duotumbei visus Izraelitėnus, pradėjus nuo Dan iki Bersėba, tiek daug, kiek žiezdrų prieturių, ir tu patsai eik drauge su jais.

12. Tai mes jį užpulsime, bile kur jį surasime, ir norime jį užpulti, kaip rasa ant žemės krinta, kad iš jo ir iš visų jo vyrų nei vieną gyvą ne paliktumbime.

13. O jei jis į kokią miestą įsigaus, tai visi Izraelitėnai virves turės mesti prie to miesto ir jį žemyn plėšti į upę, kad nei vieno akmenaičio čionai daugiaus ne rastumbei.

14. Tai tarė Absalomas ir kožnas iš Izraelitėnų: rodijimas Uzajui, Arakyto, mums geriaus patinka, ne kaip rodijimas Ajitopėlo. Ale Ponas Dievas tatau taipo įtaikė, kad Ajitopėlo rodijimas butų gaisintas, kad Ponas Dievas bėdos užvestų ant Absalomo.

15. Ir Uzai tarė Zadokui bei Abjatarui, vyskupam dviem: taip ir taip Ajitopėlas Absalomui ir vyresniems

siems Izraelitėnų kalbėjo, ale aš taip ir taip kalbėjau.

16. Taigi greitai nusiųskite pas Dovidą ir jamui sakydinkite: ne pasilik nakvinašant plynų laukų pusčios, bet keliaukite į aną pusę, kad karalius ne būtų prarytas ir visi žmonės, pas jį esantieji.

17. O Jonatanas bei Ajimaazas stovėjo prie šulinio *Rogel, ir tarnaičių viena nuėjusi apsakė jiems tai. Bet juodu nuėjus, tai vėl apsakė karaliui Dovidui, nės juodu ne drįso pasirodyti, nei į miestą pareiti. *1 Kar. 1, 9.

18. Bet vaikų vienas juodu pamatęs apsakė tai Absalomui. Ale juodu skubiai nuėjo į namus kokio žmogaus Bajurimuose, tas šulinį turėjo ant savo dvaro, į tą juodu nukopė.

19. Ir moteriškė *dangalą ėmusi uždengė tuomi šulinį ir papylė kruopų ant to, kad nieks to ne suprato. *Joz. 2, 4.

20. Taigi tarnams Absalomo pas tą moteriškę į jos butą įėjus, tarė jie: kame čia Ajimaaz bei Jonatanas? Moteriškė tarė jiems: juodu persiyrė per upelį. Ir kaip jie juodu ieškojo, o ne surado, tai jie vėl nuėjo į Jeruzalę.

21. O aniems šalinėjus iškopė juodu iš to šulinio ir nuėjo, kad tai apsakytų Dovidui karaliui, ir tarė Dovidui: jus pasikėlę greitai persiirkite per upę, nės taip ir taip Ajitopėlas prieš jus rodijo.

22. Tai pasikėlė Dovidas ir visi žmonės, pas jį esantieji, ir persiyrė per Jordaną, iki visai išaušus, ir jie ne pasigedo nei vieno, kurs ne būtų drauge per Jordaną persigavęs.

23. Ale Ajitopėlas, matydamas savo rodą į nieką pavirtusią, balnojo savo asilą, ir pasikėlęs namon keliavo į savo miestą, ir namieje dėl savo lobių *davadą daręs, † patsai pasikorė, ir galą gavęs buvo palaidotas savo tėvo kapinėse.

* Jėz. 38, 1. † Mat. 27, 5. Darb. 1, 18.

24. Ir Dovidas nukako į Maanaim; o Absalomas persiyrė per Jordaną, ir visi vyrai iš Izrael su juomi.

25. Ir Absalomas buvo *Amazą į vyresnįjį ant vaiko įdėjęs į vietą Joabo. Bet Amazas buvo sunus nekurio vyro, vardu Jėtra, Izraelitėno, kursai per pačią turėjo Abigailę, dukterį Naaso, seserį Zėrujos, Joabo motynos. *per. 19, 13.

26. Bet Izraelitėnai su Absalomu abažą savo sustatė Gilėade.

27. O Dovidui į Maanaim parėjus, parnešė Sobi, sunus Naaso, iš Rabat, (miesto) vaikų Amon, ir Makiras, sunus Amiël, iš Lo-Dabar, ir *Barsilai, Gilėadytas iš Roglim, *1 Kar. 2, 7.

28. Patalų, bliudų, visokių molio rykų, kviečių, miežių, miltų, svilinių, pupų, lėšų, kruopų,

29. Medaus, sviesto, avių bei karvių kėzų pas Dovidą ir pas žmones, pas jį esančiuosius, kad valgytų; nės jie dumojo: žmonės bus išalkę, pailkę ir ištroškę pusčioje. *per. 16, 2.

Perskyrimas 18.

Absalomas, prie ažuolo kabas, perduriamas.

Ir Dovidas davadą darė tarp žmonių, pas jį esančiųjų, ir įdėjo ant jų vyresniuosius ant tukstančių ir ant šimtų;

2. Ir išsiuntė žmonių trečią dalį po valdžia Joabo, ir trečią dalį po valdžia Abizai, sunaus Zėrujos, Joabo brolio, ir trečią dalį po valdžia *Itajo, Gėtyto. Ir karalius tarė žmonėms: ir aš su jumis išsitrauksiuos. *per. 15, 19.

3. Bet žmonės atsakė: tu ne turi išsitrauktis, nės kažėig mes ir bėgtumbime, arba pusė mūsų užmušti butumbime, tai jie tačiau mūsų menk atbos, nės tu esi, kaip kad mūsų dešimt tukstančių būtų. Taigi geriaus būtų, kad tu mums iš miesto gelbėtumbei.

4. Karalius tarė jiems: kas jums patinka, tai aš darysu. Ir karalius stovėjo prie vartų, ir visi žmonės išsitraukė po šimtais ir po tukstančiais.

5. Ir karalius prisakė Joabui, Abizajui bei Itajui tarydamas: *čėdykite man vaiko Absalomo. Ir visi žmonės girdėjo, kaip karalius tai prisakė visiems vyresniems apie Absalomą. *perkš. 12.

6. Ir žmonėms į lauką išėjus prieš Izraelitėnus, prasidėjo karas girioje Epraim.

7. Ir Izraelitėnų žmonės išmušami buvo nuo tarnų Dovid, kad tą dieną didis mušis stojosi, dvidešimt tukstančiai vyrų.

8. Ir kariavimas čionai išsiplatino per visą žemę, o girė daugiaus žmonių tą dieną supustijo, ne kaip kardas.

9. Ir Absalomas sutiko Dovid, o tarnus, ir jojo ant asilarklio. Ir kaip asilarklys po didžiu ir storu ažuolu parėjo, prisikabino jo galva prie ažu-

10. Ir jis kabėjo tarp dangaus ir žemės, ale jo asilarklis po juomi pabėgo.

10. Kaip tai vyrų vienas pamatė, apsakė jis tai Joabui ir tarė: Štai, aš mačiau Absalomą, prie ažuolo kabantį.

11. Ir Joabas atsakė vyrui, tatau jam apsakančiam: Štai, ar matei jį? kodėlgi tu jį čionai žemyn ne parmušei? tai aš iš savojo tau bučiau davęs dešimt sidabrininkų, o dar ir diržą.

12. Vyras tasai atsakė Joabui: kad tu ir tukstantį sidabrininkų man butumbei į mano ranką svėręs, tai aš tačiau ne bučiau apsiėmęs, savo ranka ištikti karaliaus sunų. Nės karalius prisakė tau ir Abizajui ir Itajui, mums be girdint, ir tarė: idant dabokitės, kad ne kas vaiką Absalomą (ižestu!).

13. Arba jei aš ko pikto daryti bučiau padrįsęs, ir tai ant savo dušios ėmęs, o karaliui nei joks daiktas negal užslėptas buti, tai tu pats mano priešininku butumbei pastojęs.

14. Joabas tarė: aš ne galiu taip ilgai pas tavę užtrukti. Tai ėmė Joabas tris ragotines į savo ranką ir pervarė tas per Absalomo širdį, jam dar gyvam esant prie to ažuolo.

15. Ir dešimts tarnų, Joabo ginklų nešėjai, priėję užmušė jį butinai.

16. Tai Joabas *trubijo ant trubų ir sugrąžino žmones, kad Izraelitėnus daugiaus ne vytų, nėra Joabas žmonių norėjo čėdyti.

* per. 2, 28 ir 20, 1. 22.

17. Ir jie Absalomą nuėmę metė jį girioje į didelę kokią duobę ir užkrovė ant jo labai didelę kruvą akmenų. Ir visi Izraelitėnai bėgo, kožnas į savo namus.

18. O Absalomas sau stulpą buvo attiesęs, dar gyvas be budamas, tas randamas yra karaliaus pakalnėje; nėra jis tarė: „aš ne turu nei jokio sunaus, todėl šis stulpas bus paminklas mano vardo.“ Ir praminė tą stulpą pagal savo vardą, o dar ir iki šiai dienai vadinamas Absalomo vieta.

19. Ajimaaz, *sūnus Zadoko tarė: prašau, paveikyk man bėgti ir karaliui apsaityti, kad Ponas Dievas jam provą daręs prieš rankas jo neprietelių.

* 1 Nus. Kar. 7, 8.

20. Ale Joabas tarė jam: tu šiandien ne gerą naujyną praneši; kitą dieną galėsi tą naujyną pranešti, ale ne šiandien, nėra karaliaus sūnus numiręs.

A. T.

21. Bet Kusui tarė Joabas: nuėjęs pasakyk karaliui, ką tu matei. Ir Kusi pasikloniojo Joabui ir nubėgo.

22. Ale Ajimaaz, sūnus Zadoko, vėl tarė Joabui: kaipgi? jei ir aš bėgiau paskui Kusį? Joabas tarė: ką nori bėgti sunau? eik šen, nėra tu ne gerą naujyną praneši.

23. Ogi, kad ir aš bėgiau? Jis tarė jam: *taigi bėgk. Taip bėgo Ajimaaz ties keliu ir pranoko Kusį. * 2 Kar. 2, 17.

24. O Dovidas sėdėjo tarp dviejų vartų. Ir sargas užlipo ant stogo vartų prie muro, ir jis savo akis pakėlęs matė kokį vyrą vieną be bėgantį.

25. Ir jis šaukdamas apsakė tai karaliui. Ale karalius tarė: jei jis vienas, tai jis gerą naujyną praneša. Ir jam be einant ir artyn prisiartinant,

26. Matė sargas kitą vyrą bėgantį ir prišaukė į vartus tarydamas: Štai, vyras koksai atbėga vienas. O karalius tarė: ir tas gerą naujyną praneša.

27. Sargas tarė: aš regiu pirmojo bėgimą kaip bėgimą Ajimaaz, sunaus Zadoko. Ir karalius tarė: jis geras vyras ir praneša gerą naujyną.

28. O Ajimaaz sakydamas tarė karaliui: pakajus! ir jisai karaliui savo veidu iki žemės *pasikloniodamas tarė: pašlovintasi esie Viešpats, tavo Dievas, kursai žmones, savo ranką prieš mano viešpatį karalių keliančius, padavė.

* per. 9, 6 ir 24, 10.

29. Ale karalius tarė: ar dar gerai destis su mano vaiku Absalomu? Ajimaaz atsakė: aš mačiau didį trenksmą, kaip karaliaus tarnas, Joabas, mane, tavo tarną, siuntė ir ne žinau, kas tai buvo.

30. Karalius tarė: ant šalies ėjęs čia apsistok. Ir jis ėjo ant šalies ir apsistojo.

31. Štai, tame tarpe priėjo ir Kusi tarydamas: Štai gera naujyna, mans viešpatie karaliau! Ponas Dievas tau šiandien gerą provą daręs ant visų, prieš tavę besistengiančiųjų.

32. O karalius tarė Kusui: ar dar vislab gerai su mano vaiku Absalomu? Kusi tarė: ak, kad visiems neprieteiliams mano viešpaties karaliaus taip nusiduotų, kaip tam vaikui nusidavė, ir visiems, kurie prieš tavę stengiasi, ko pikto daryti!

33. Tai karalius visas nusismutnijo, ir aukštyn į sveltįčią vartuose ėjęs verkė, ir be eidamas taipo *kalbėjo: mans sunau Absalom, mans sunau, mans sunau Absalom! ak! kad aš tavo vietoje bučiau miręs! Ak Absalom, mans sunau, mans sunau!

*per. 19, 4.

Perskyrimas 19.

Dovidas į savo karalystę vėl įstatomas.

Ir Joabui buvo apsakytą: štai, karalius *verkia ir apraudoja Absalomą.

*per. 18, 33.

2. Ir pergalėjimas persikeitė į dejavimą tą dieną tarp visų žmonių, nės žmonės buvo girdėję tą dieną, karalių besitužijant dėl savo sunaus.

3. Ir žmonės slapčiai šalin ėjo tą dieną, kad ne parėjo į miestą, kaip žmonės liubja pasislėpti, kad gėdą gavo, iš karo pabėgę.

4. O karalius savo veidą buvo uždengęs ir šaukė didžiu balsu: ak, mans sunau Absalom, Absalom, mans sunau, mans sunau!

5. Bet Joabas atėjęs į karaliaus namus tarė: tu šiandien apgėdinai visus savo tarnus, kurie šiandien tavo, tavo sunų, tavo dukterų, tavo moterų, ir tavo neprivenčiavotųjų moterų dušias išgelbėjo,

6. Kadangi myli tavęs nekenčiančius, ir nekenči tavę mylinčius. Nės tu šiandien duodi mums numanyti, kad menk atboji taip vyresniųjų, kaip kareivių. Nės aš dabar gerai numanau, kad tau tikt Absalomas gyvas būtų, o mes visi prapuolę, tai tau gerai būtų.

7. Taigi pasikėlęs išeik laukan ir kalbėk su savo tarnais meilingai. Nės aš prie Pono Dievo tau pasibažiju, jei ne išeisi laukan, tai nei vienas vyrų ne pasiliks pas tavę šią naktį; tai tau pikčiaus bus už visą bėdą, ant tavęs užėjusią, iš mažų tavo dienų ikišiol.

8. Tai karalius pasikėlęs pasisėdo į vartus. Ir tai apsakytą buvo visiems žmonėms: štai, karalius sėd vartuose. Tai visi žmonės atėjo pas karalių. Bet *Izraelitėnai buvo pabėgę, kožnas į savo namus.

*per. 18, 17.

9. Ir visi žmonės iš visų giminių Izraelio vaidijosi ir tarė: karalius mus išgelbėjo iš rankų mūsų neprietelių ir išvalnijo mus iš rankų Pylistėnų, ir turėjo iš žemės išbėgti dėl Absalomo.

10. O dabar Absalomą galą gavo kariavime, kurį mes ant savęs buvome įdėję. Kodėlgi dabar taip pasileidžiate, kad karalių ne vėl atgrąžinate?

11. O karalius nusiuntė pas Zadoką ir Abjatarą, vyskupudų, ir jiemsdviejim saikydino: kalbėkita su vyresniaisiais Judavoje ir tarkita: „kodėl jūs norite paskučiausieji būti, karalių vėl sugrąžinti į jo namus? (nės ana kalbavęs Izraelitėnų karaliui buvo apsakytą jo namuose.)

12. Jūs este mano broliai, mano kaulų ir mano kuno, kodėlgi jūs paskučiausieji norite būti, karalių sugrąžinti?“

13. Ir *Amazui tarkite: „†ar tu ne esi mano kaulų ir mano kraujo? Dievėmanę koravok, jei tu ne busi vyriausiasis ant abažo pas manę per savo amžių Joabo vietoje.“

*per. 17, 25. †Nus. Kar. 2, 16. 17.

14. Ir jis savęspi traukė širdis visų žmonių, kaip vienintėlio vyro. Ir jie nusiuntė pas karalių: sugrįšk, tu ir visi tavo tarnai.

15. Taip patgrįžo karalius. Ir jam iki Jordano nukakus, vyrai iš Judavos buvo atėję į Gilgalius, kad žemyn eitų karaliui priešais ir kad karalių per Jordaną pergabentų.

16. Ir *Simeį, sunus Gėra, sunaus Jėmini, Bajurimuose gyvenąs, skubinosi ir žemyn ėjo su vyrais iš Judavos, karaliui Davidui priešais.

*1 Kar. 2, 8.

17. Ir tukstantis vyrų iš Benjamin buvo su juomi; priegtam ir *Ziba, ansai tarnas iš namų Zaulo, su savo penkiolika sunumis ir dvidešimt bernais, ir skubinosi per Jordaną pereiti pirm karaliaus.

*per. 9, 2. 10 ir 16, 1.

18. Ir pataisė pervazą, kad karaliaus šeimyną pergabentų ir darytų, kas karaliui patiko. Ale Simeį, sunus Gėra, ant žemės pasimesdamas pasikloniojo karaliui, kaip persiyrė per Jordaną.

19. Ir tarė karaliui: mano viešpatie, ne kaltink manę iš ano nusidėjimo, ir ne atsimink, kad aš, tavo tarnas, tau neteisybędariau *tą dieną, kaip tu, mans viešpatie karaliau, iš Jeruzalės išėjai, ir ne minėk to daugiaus, karaliau!

*per. 16, 15.

20. Nės aš, tavo tarnas, išsipajįstų, kad sunkiai esmi nusidėjęs. O štai, aš šiandien pirmiausiai atėjau, iš visos giminės Jozėpo, kad aš tau, savo viešpačiui karaliui, priešais atečiau žemyn.

21. Ale Abizai, sunus Zėrujos, at-

sakydamas tarė: argi Simei ne turėtų dėl to žudytas būti, kurs tačiaus ant pamostytojo Pono Dievo keikęs?

22. Bet Dovidas tarė: kas man darbo su jumis, jus vaikai Žėrujos, kad jus manę šiandien lyg velnias norite kusiinti? Argi šiandien kas turėtų žudytas būti Izraėlyje? Ar dingai, kad aš ne žinau, manę šiandien karaliumi vėl pastojusį ant Izraėlitėnų?

23. Ir karalius tarė Simėjui: tu ne busi žudytas. Ir karalius pasibažijo jam.

24. Mepi-Bozėtas, Zaulo sunus, taipojau žemyn atėjo karaliui priešais. Ir jisai nei savo kojas buvo mazgojęs, nei savo barzdą čystijęs, nei savo rubus mazgojęs iš tos dienos, kaip karalius buvo šalin ėjęs, iki tai dienai, kaip jis su pakajumi pargrįžo. *per. 9, 6.

25. Ir jam į Jėruzalę parėjus, karaliui priešais, tarė karalius jamui: kodėl ne ėjai su manimi, Mepi-Bozėt?

26. Ir jis tarė: mielas viešpatie karaliau, mano tarnas manę prigavo, nės aš, tavo tarnas, dumoju: „aš asilą pasibalnosu ir ant to pas karalių nujosu,* nės aš, tavo tarnas, raišas esmi.

27. Priegtam jisai manę,*tavo tarną, piktai apskelbė po akių mano viešpaties karaliaus; ale mano viešpats karalius kaip angelas Dievo; daryk, †kas tau ger rodos. *per. 16, 3. †per. 14, 17.

28. Nės visa mano tėvo giminė kit nieks ne buvo, kaip žmonės smerties verti po akių mano viešpaties karaliaus. *Taipogi tu dabar savo tarną dėjai tarp tų, kurie prie tavo stalo valgo. Kogi man daugiau reiktų, arba ko daugiau privalau karaliaus prašyti? *per. 9, 11.

29. Karalius atsakė jam: ką tu man dar daugiau kalbi apie tai? aš sakiau: tu bei *Ziba persidalykitės tą dirvą. *per. 16, 4.

30. Mepi-Bozėtas atsakė karaliui: te imie jisai tą ir visai, bile tikt tu, mans viešpatie karaliau, su pakajumi parėjai.

31. Ir Barsilai, Gilėadytas, žemyn parėjo iš Roglim ir *vedė karalių per Jordaną, kad jis be iškados persigautų. *1 Kar. 2, 7.

32. O Barsilai buvo gerai pasenęs, apie aštuonisdešimts metų; *tasai aprupino karalių [visokių zopostu], Maanaimuose dar esantį; nės jis buvo garbės pilnas vyras. *per. 17, 27.

33. Ir karalius tarė Barsilajui: keliauk drauge su manimi, aš tavę aprupjau pas savę Jėruzalėje.

34. Bet Barsilai tarė karaliui: kaip ilgaigi aš dar pateksu šiame sviete, kad su karaliumi aukštyn keliaučiau į Jėruzalę?

35. Aš šiandien esmi aštuonisdešimts metų; kaipgi galėčiau išpažinti, kas gera arba kas pikta, arba ragauti, ką valgau arba geriu, arba girdėti, ką dainuojantieji ar dainuojančiosios dainuoja? kodėl aš, tavo tarnas, savo viešpatį karalių toliaus apsunkinčiau?

36. Pavelyk man, savo tarnui, kad mažumą eičiau su karaliumi per Jordaną. Kodėl tu man, karaliau, tok-tai nori atesėti?

37. Duok man, savo tarnui, sugrįšti, kad numirčiau savo mieste pas savo tėvo ir pas savo motynos kapines. Štai, čia yra tavo tarnas Kimėam, tas te keliauja su mano viešpačiu karaliumi, ir tam tu daryk, kas tau ger rodos.

38. Karalius tarė: Kimėamas tur su manimi keliauti į aną šalį, ir aš jam išrodysu, kas tau gerai patink, ir vislab, ką tu tikt patsai norėsi, aš tau išrodysu.

39. Ir visiems žmonėms su karaliumi per Jordaną perėjus, pabučiavo karalius Barsilajį ir peržegnojo jį; ir jis vėl pargrįžo į savo šalį.

40. Ir karalius perkeliavo į Gilgalius, ir Kimėamas keliavo su juomi. Ir visi žmonės iš Judavos karalių buvo pervedę, bet Izraėlitėnų tikt pusė čia buvo.

41. O štai, tai visi žmonės iš Izrael atėjo pas karalių ir tarė jam: kodėl mūsų broliai, vyrai iš Judavos, tavę slapčiai ėmė ir pervedė karalių bei visą jo giminę per Jordaną ir visus vyrus Dovidą su juomi?

42. Tai atsakė tie iš Judavos tiems iš Izrael: karalius mums artėsnis yra; kam vaidijatės dėl to? Ar dingote, mus iš karaliaus penukšlo arba dovanų gavusius?

43. Tai atsakė tie iš Izrael aniems iš Judavos ir tarė: mes dešimt kartų daugiau [dalies] turime prie karaliaus ir prie Dovidą, ne kaip jus; kodėlgi mus taipo paniekinate, kad mes ne turėjome pirmieji būti, savo karalių pargabenti? Ale tie iš Judavos drąsiaus kalbėjo už anus iš Izrael.

Perskyrimas 20.

Maištininkas Sėba gauna savo algą.

Ir buvo čionai *piktai skelbiamas vyras, vardu Sėba, sunus Bikri, nekurio vyro iš Jėmini, tas trubijo ant trubų ir tarė: mes ne turime nieko darbo su Dovidu, nei dalies iš sunaus Izai; kožnas iš Izrael tesikelie į savo šėtrą!

* 1 Zom. 25, 17, 25.

2. Tai kožnas iš Izrael atsiskyrė nuo Dovidu ir pakluso Sėbui, sunui Bikri. Ale vyrai iš Judavos laikėsi prie savo karaliaus, pradėjus nuo Jordano iki į Jėruzalę.

3. Ale karaliui Dovidui namon parėjus į Jėruzalę, ėmė jisai anas dešimts neprivenčiavotasis moteris, kurias jisai buvo palikęs, kad namų pridabotų, ir tas skyriu kavojo, ir joms jų išlaikymą davė, ale ne sugulėjo daugiau su jomis. Ir jos buvo taip skyriu laikomos, iki numirė, ir pasiliko našlės.

4. Ir karalius tarė Amazui: suvadik man visus vyrus iš Judavos ant trečiosios dienos, o tu taipojau čion turi stovėti.

5. Ir Amazas nuėjo Judą suvadįti, ale jis ilgiaus užtruko, ne kaip jam čėsas buvo statytas.

6. Tai sakė Dovidas Abizajui: dabar Sėba, sunus Bikri, mums daugiau bėdos darys, ne kaip Absalomas. Tu imk tarnus savo pono ir vyk į, kad ne rastų pirm savęs muruotų miestų, ir ne pabėgtų po musų akių.

7. Tai išsitraukė paskui į vyrai Joabo, priegtam ir Krėti bei Plėti ir visi drutiejai. O jie išsitraukė iš Jėruzalės, kad vytų Sėbą, sunų Bikri.

8. Ale kaip jie prie ano didžiojo akmens buvo pas Gibėon, tai Amazas jiems priešais ėjo. O Joabas buvo apsijuosęs ant savo rubų, kuriais apsirėdęs, ir kardu ant tų buvo apsijuosęs; tas kabėjo prie jo kulšų makštyje, tą jis galėjo tylomis ištraukti ir įkišti.

9. Ir Joabas tarė Amazui: *labą dieną, mielas brolau! Ir Joabas su dešine savo ranka nutvėrė Amazą prie barzdos, kad į bučiuotų. * Ps. 28, 3.

10. Ir *Amazas ne prisidabojo, kad Joabas kardą savo rankoje turėjo; ir jis ė perdurė į tuomi per pilvą, kad jo viduriai išsikrėtė ant žemės, ir ne durė į į daugiau, bet jis tuojau numi-

rė. O Joabas bei jo brolis Abizai vijo Sėbą, sunų Bikri. * 1 Kar. 2, 5. † 2 Zom. 3, 27.

11. Ir nekursai iš Joabo tarnų pasistojo šale jo ir tarė: šukštu, kad kas Joabą ištiktų, ir kožnas te sekie Dovidą paskui Joabą!

12. O Amazas, savo paties krauje voliotas, gulėjo ant pačios ulyčios. Ale kaip vienas tai pamatė, visus žmones čia apsistojančius, tai jis Amazą pavilko iš kelio į dirvą ir užmetė rubų ant jo, kadangi jis matė, kad kožnas į prieinas apsistojo.

13. Taigi, kaip jis iš ulyčios buvo šalin dėtas, kožnas sekė Joabą, kad vytų Sėbą, sunų Bikri.

14. Ir jis perkeliavo per visas gimines Izraelio, į Abėlą ir Bėt-Maaką ir į visą Aberim; ir jie susirinkę sekė į.

15. Ir priėję apgulė į Abėloje ir Bėt-Maakoje, ir pylė pylimą aplink miestą, ir prisiartinio prie murų; ir visi žmonės, su Joabu esantieji, su visa syla norėjo murus parplėšti.

16. Tai išmintinga kokia moteriškė šaukė iš miesto: klausykite! klausykite! sakykite Joabui, kad šen ateitų, aš noru su juomi ką kalbėti.

17. Ir jam atėjus, tarė ta moteriškė: ar tu esi Joabas? Jis atsakė: esmi. Ji tarė jam: girdėk žodžių savo tarnaitės. Jis tarė: girdžiu.

18. Ji tarė: kitą kartą sakydavo: „jei kas nor ko klausyti, tas te klausia Abėloje,“ tai vislab gerai seksis.

19. Aš esmi viena pakajingųjų ir viernųjų miestų Izraelyje, ir tu nori tą miestą žavėti, tą motyną Izraelyje? *Kodėl tu nori praryti Dievo tėviškę? * Ps. 106, 5.

20. Joabas atsakydamas tarė: apsaugok Dieve! apsaugok Dieve nuo to, kad aš tą norėčiau praryti arba išpustyti; tai ne tiesa.

21. Bet vienas vyras nuo kalnų Epraim, vardu Sėba, sunus Bikri, maištą kėlė prieš karalių Dovidą. Išduokite tą man vieną, tai aš šalin trauksiuos nuo šio miesto. Moteriškė tarė Joabui: štai, jo galva bus tau išmesta per murus.

22. Ir ta moteriškė atėjo pas visus žmones, taip išmintingai jiems kalbėdama. Ir jie Sėbui, sunui Bikri, galvą nukirto ir išmetė tą pas Joabą. Tai *trubijo jis ant trubų, ir jie at-

stojo nuo miesto, kožnas pareidamas į savo namus; ale Joabas vėl parėjo į Jėruzalę pas karalių. *per. 2, 28 ir 18, 16.

23. O *Joabas buvo vyriausiasis ant viso vaisko Izraėl. Benajas, sunus Jojado, vyriausiasis buvo ant Krėti bei Plėti. *per. 8, 16.

24. Adoramas *buvo skarbininkas. Jozapatas, sunus Ajiludo, buvo kancleris. *1 Kar. 4, 6.

25. Sėjas buvo rašytojas. Zadokas bei Abjataras buvo vyskupu.

26. Priegtam dar Ira, Jairyas, buvo Dovidो klebonu.

Perskyrimas 21.

Dovidas ramdo brangųjį čėsą; pergal Pylistėnus.

O radosi brangi gadynė čėse Dovidो per tris metus pagrečiam, ir Dovidas jėškojo veido Pono Dievo. Ir Ponas Dievas tarė: dėl Zaulo ir jo kraujo pilnosios giminės [aš tai darau], kadangi jis Gibėonytus užmušęs.

2. Tai karalius Gibėonytus suvadindinęs tarė jiems: (o Gibėonytai ne buvo iš vaikų Izraėl, bet buvo likę iš Amorytų. *Ale vaikai Izraėl jiems buvo su prysiega žadėję, o Zaulas jėškojo juos užmušti savo keršte, kad patiktų vaikams Izraėl bei Juda), *Joz. 9, 15. 19.

3. Taigi tarė Dovidas Gibėonytams: ką aš jums darysu? ir kuomi aš jus suderįsu, kad visą gerą velytumbite tėviškei Pono Dievo?

4. Gibėonytai tarė jam: mes ne norime nei aukso, nei sidabro nuo Zaulo, nei nuo jo giminės, ir ne norime, kad bile kas žavįtas butų Izraėlyje. Jis tarė: kagi sakote, kad aš jums daryčiau?

5. Jie tarė karaliui: tą vyrą, kursai mus supustijo ir išgaišino, tą mes išpustysime, kad nei vienas jam ne liktų per visus rubežius Izraėl.

6. Duokite mums septynis vyrus iš jo giminės, kad tus pakartumbime Ponui Dievui Gibėoje Zaulo, ano išrinktojo Pono Dievo. Karalius tarė: aš juos duosu. *4 Maiz. 25, 4.

7. Ale karalius čėdijo Mepi-Bozėto, sunaus Jonatano, sunaus Zaulo, dėl anos *prysiegos po akių Pono Dievo, tarp jųdviejų prisiectosios, butent tarp Dovidो bei Jonatano, sunaus Zaulo. *1 Zom. 18, 3, per. 20, 8. 16.

8. Bet sunudu *Rizpos, dukters Ajo, kuriuodu ji Zaului buvo pagimdžiusi,

Armoni bei Mepi-Bozėt, priegtam anus penkis sunus Mikalos, dukters Zaulo, kurius ji iš Adriėlio pagimdžiusi, sunaus Barsilai, Maalotyto, ėmė karalius, *per. 3, 7, †1 Zom. 18, 19.

9. Ir davė tus į rankas Gibėonytų; tie tus pakorė ant kalno po akių Pono Dievo. Taipо prapuolė šie septyni vienu kartu ir mirė čėse pirmojo dago, miežių dagui prasidedant.

10. Tai Rizpa, duktė Ajo, žaką ėmusi užklojo tą ant viršaus uolos, kaip dagas prasidėjo, ikikol lytus iš dangaus ant jų varvėjo; ir ji ne perleido, kad dieną paukščiai po dangumi ant jų tupėtų, nei kad nakčia žvėrys ant lauko juos sudraskytų.

11. Ir Dovidui tai buvo apsakytą, ką Rizpa, duktė Ajo, Zaulo neprivenčiovotoji moteriškė, dariusi.

12. Ir Dovidas nuėjęs atėmė kaulus Zaulo ir kaulus Jonatano, jo sunaus, iš miesčionių Jabės Gilėade, (kurius *jie nuo ulyčių Bėt-San slapčiai buvo atėmę, nės čionai Pylistėnai juos buvo pakorę tuočės, kaip Pylistėnai Zaulą mušė ant kalno Gilboa;) *1 Zom. 31, 12.

13. Ir pargabeno tus iš ten aukštyn, ir jie suvalė juos į vieną kruvą draug su kaulais pakartųjų;

14. Ir jie palaidojo kaulus Zaulo ir jo sunaus Jonatano žemėje Benjamin, Zėloje, kapinėse jo tėvo Kis, ir darė vislab, ką karalius buvo liepęs. *Taipо Dievas potam tai žemei vėl malonus pastojo. *per. 24, 25.

15. Bet Pylistėnai iš naujo pradėjo kariauti prieš Izraėlitėnus, ir Dovidas su savo tarnais žemyn keliavęs kariavo prieš Pylistėnus. O Dovidas pailso.

16. Ir Jesbi iš Nob, (kurs buvo vaikų Rapa vienas, ir svartis jo ragotinės svėrė tris šimtus syklių vario, ir turėjo naujus ginklus,) tas dumojo Dovidą užmušti.

17. Ale *Abizai, sunus Zėrujos, gelbėjo jį ir užmušė tą Pylistėną. Tai Dovidо vyrai jam labai pasibažijo ir tarė: tu ne keliausi daugiau su mumis į karą, kad ne išgesoma butų žibnyčia Izraėlyje. *per. 23, 18.

18. Paskui dar kitas karas kėlėsi Nobe su Pylistėnais. Tai Sibėkai, Uzatytas, *užmušė Sapą, kurs taipojau vienas buvo iš vaikų Rapa. *1 Nua. Kar. 21, 4, per. 28, 11.

19. Ir dar kitas karas kėlėsi Gobe su Pylistėnais. Tai Elananas, sunus Jaėre-Orgim, Bėtlėemytas, užmušė Goliatą, Gėtytą, kursai *ragotinę turėjo, tos kartis buvo nei audėjaus riestuvas. • 1 Zom. 17, 7.

20. Ir dar kitas karas prasidėjo Gate, tame buvo vyras *bais didžio stomens, tas turėjo šešis pirštus ant kožnos rankos ir šešis pirštus ant kožnos kojos, tai yra iš viso dvidešimt ir keturi; o ir jis buvo gimęs iš Rapa. • 1 Nus. Kar. 21, 6.

21. Ir kaip jisai *Izraėlitėnus biau-riai buvo išpeikęs, užmušė jį Jonatanas, sunus Simėa, Dovidio brolio. • 1 Zom. 17, 10.

22. Šie keturi Rapui buvo užgimę Gate, ir buvo užmušti per rankas Dovidio ir jo tarnų.

Perskyrimas 22.

Dovido liaupsės giesmė už išgelbėjimą nuo jo neprietelių.

Ir Dovidas kalbėjo Ponui Dievui žodžius šios giesmės tuočės, *kaip Ponas Dievas jį buvo išgelbėjęs nuo rankų visų jo neprietelių bei nuo rankų Zaulo, ir tarė: • Ps. 18, 1.

2. *Ponas Dievas yra mano uola, ir mano pilis, ir mano išgelbėtojis. • Ps. 18, 3.

3. Dievas yra mano nusitikėjimas, kuriuomi aš nusitikiu, mano skydas ir ragas mano išganymo, mano apgynimas ir mano pribėga, mano išgelbėtojis; tu manėgelbi nuo žmonių piktumo.

4. Aš Poną Dievą liaupsįsu ir prašysu, tai busu išgelbėtas nuo savo neprietelių.

5. Nės manė buvo apėmę smerties peršuliai, ir upės Bėlial išgandino manę.

6. Peklos ryšiai apėmė manę, ir smerties virvės apgalėjo manę.

7. Kad *tužboje esmi, tai prašausi Pono Dievo ir šaukiu savo Dievopi, tai jis išklauso mano balsą iš savo bažnyčios, ir mano šauksmas ateiti pas jį, į jo ausis. • Ps. 23, 17.

8. *Žemė drebėjo ir pasijudino, tvirtybės dangaus krutėjo ir viskėjo, kaip jis įniršo. • Ps. 18, 8.

9. Garas išėjo iš jo nosies, ir *puštijanti ugnis iš jo burnos, kad žaibavo iš to. • 2 Maiž. 24, 17.

10. Jis dangų palenkė ir nužengė, ir tamsu buvo po jo kojomis.

11. Ir jis ėjo ant Kėrubim ir atlėkė; ir jis lakstė ant vėjo sparnų.

12. Jo *šėtra aplink jį buvo tamsi, ir juodi drumstus debesiai. • Jėz. 50, 3.

13. Nuo žibėjimo pirm jo degė su žaibavimais.

14. Ponas Dievas griovė iš dangaus, ir Aukščiausiasis išleido savo perkuną.

15. Jis šovė savo stulpus ir išbarstė juos, jis *davė žaibuoti ir išgandino juos. • 1 Zom. 7, 10.

16. Tai regimi buvo didi tvanai, ir žemės pamatai buvo atdengti, nuo barimo Pono Dievo, nuo kvapo ir putimo jo nosies.

17. Jis išsiuntė iš aukštybės ir gabeną manę, ir ištraukė manę iš didžiųjų vandenų.

18. Jis išgelbėjo manę nuo stiprių mano neprietelių, nuo *manęs nepakenčiančiųjų, kurie man per marnus buvo. • Ps. 69, 15.

19. Kurie manę apgalėjo čėse mano nepalaimos; ir Ponas Dievas stojosi man nusitikėjimu.

20. Jis išvedė manę į platumą, jis ištraukė manę, nės jis pasimėgo manimi.

21. Ponas Dievas man gerai daro pagal mano *teisybę, jis užmoka man pagal čystybę mano rankų. • Job. 22, 30.

22. Nės aš laikau Pono Dievo kelius ir ne esmi piktas prieš savo Dievą.

23. Nės visus jo sudus aš turu po akių, ir jo prisakymus aš ne paniekinu.

24. Bet aš esmi be nuotarties po jo akių, ir saugujuosi nuo griekų.

25. Todėl Ponas Dievas man užmoka pagal mano teisybę, pagal mano čystybę po savo akių.

26. Pas šventuosius tu esi šventas, ir pas geruosius tu esi geras,

27. Pas čystuosius tu esi čystas, ir *pas perkreiptuosius tu esi perkreiptas. • 3 Maiž. 26, 24.

28. Nėsa tu *gelbi pavargusius žmones, ir savo akimis tu pažemini didžiuosius. • Pamok. 29, 23.

29. Nės tu, Pone Dieve, esi man žibnyčia; Ponas Dievas mano tamsybę daro šviesa.

30. Nės su *tavimi aš galiu kareivių pulkus parmušti ir su savo Dievu per murus šokti. • Ps. 18, 20.

31. Dievo keliai yra be nuotarties, Pono Dievo *žodžiai yra perskaištinti; jis yra atsarga visiems juomi nusitikintiems.

• per. 19, 9.

32. Nės *kame yra Dievas be to Dievo? ir kame yra apgintojas be musų Dievo?

*Jėz. 43, 11.

33. Dievas stiprina manę su mace, ir rodo man kelią be nuotarties.

34. Jis daro mano kojas lyg elniams, ir pastato manę ant mano aukštybės.

35. Jis mokina mano rankas *kariauti, ir mokina mano petį, varinį kilpinį įtempti.

*Ps. 144, 1.

36. Ir duodi man skydą savo išganymo; ir kad tu manę pažemini, tai manę didžiu darai.

37. Tu po manimi vietos darai vaikščioti, kad mano kojos ne paslystų.

38. Aš savo neprietelius vysu ir juos išpustysu, ir ne sugrįšu, iki aš juos busu užmušęs.

39. Aš juos žavįsu ir sumušu, ir jie manęs ne atsigįs; jie tur pulti po mano kojomis.

40. Tu gali manę su mace išrėdyti ant kariavimo; tu po manimi gali mesti prieš manę stengiančiuosius.

41. Tu man duodi mano neprietelius ant pabėgimo, kad išpustytiau manęs neapkenčiančiuosius.

42. Jie šaukia, bet čia niera gelbėtojo; Dievopi, bet jiems ne atsiliepia.

43. Aš juos sutrįsu nei dulkes ant žemės, kaip purvus ant ulyčios aš juos išdulkįsu ir išbarstysu.

44. Tu *gelbi manę nuo žmonių, vaidą keliančiųjų ir įdedi manę į vyresnįjį tarp pagonų; žmonės, kuriuos aš ne pažinau, šlužija man.

*Ps. 18, 44.

45. Svetimieji vaikai manę ne įveikė, ir klauso manęssu paklusniomis ausimis.

46. Svetimieji vaikai apalpsta ir spardosi savo pančiuose.

47. Ponas Dievas yra gyvas, ir pagirtas t'esie mano apgynimas! ir Dievas, uola mano išganymo, tur buti paaukštintas.

48. Tas Dievas, kurs man duoda pasitaisyti ir paverčia žmones po manimi.

49. Jis išgelbti manę nuo mano neprietelių; tu *paaukštini manę iš tų, kurie prieš manę stengiasi, tu išgelbi manę nuo neteisiųjų.

*Ps. 18, 49.

50. *Todėl aš tau dėkavosu, Pone Dieve, tarp pagonų, ir tavo vardo liaupsę giedosu;

*Rym. 15, 9.

51. Kurs savo karaliui didį išganyimą išrodo ir gėro daro savo pamostytamui Dovidui ir jo vaikams amžinai.

Perskyrimas 23.

Dovido paskučiausioji giesmė ir aurašymas karžygių.

Šitie yra paskučiausieji žodžiai Dovid: kalbėjo Dovidas, sunus Izai, kalbėjo vyras, *kurs vislab gerai žinojo apie Mesiošių Dievo Jokubo, meilingai su giesmėmis Izrael.

*Ebr.: kurs iškeltas į moatytąjį Dievo Jokubo.

2. *Dvasė Pono Dievo kalbėjo iš manęs, ir jos kalba mano liežuviu iškalbėta.

*Mat. 22, 43.

3. Dievas Izraelio man kalbėjo, gelbėtojas Izraelio kalbėjo: teisus yra valdonas tarp žmonių, valdonas baimėje Dievo.

4. Ir lygus, kaip aušra rytmetyje saulei ryto metą užtekant be debesų, kad iš saulės spindulio po lytaus žolė išžėl iš žemės.

5. Nės mano giminė ne yra tokia pas Dievą, nėra jis su manimi susiderėjo, ir tas suderėjimas bus amžinas, davadnas visame ir laikomas; nėra visas mano išganymas bei valė ant to laukia, kad jis augtų.

6. Ale velnio (Bėlialo) vaikai visi yra nei išbartytos usnys, kurias rankomis ne gali suspausti.

7. Bet kurs jas tur nutverti, geležį ir ragotines tur savo rankoje turėti; ir ugnimi bus sudeginti šėtroje.

8. *Šitie yra vardai karžygių Dovid: Jazabėam, sunus Akmoni, garbingiausias iš trijų. Jis pakėlė savo ragotinę ir užmušė aštuonis šimtus vienu kartu.

*1 Nus. Kar. 12, 10, 11.

9. Po jo buvo Eleazaras, *sunus Dodo, sunaus Ajoin, iš tų trijų karžygių su Dovidu. Kaip jie išpeikė Pylistėnus, ir čionai buvo susirinkę ant mušio, ir vyrai iš Izrael aukštyn traukės,

*1 Nus. Kar. 12, 12. per. 28, 4.

10. Tai jis stovėjo ir mušė Pylistėnus, ikikol jo ranka prie kardo pailsusi pastipo. Ir Ponas Dievas *didę pagalbą davė tučės, kad žmonės vėl sugrįžo paskui jį, plėšimą suvalyti.

*1 Zom. 11, 13.

11. Po jo buvo Sama, sunus Ago, Araryto; kaip Pylistėnai susirinko į vieną pulką, ir buvo čionai kampas dirvos, pilnas lėšų, ir žmonės bėgo dėl Pylistėnų.

12. Tai jis pasistojo į vidų tos dirvos ir tą išvalniųs užmušė Pylistėnus, ir Dievas suteko didę pagalbą.

13. Ir šie trys garbingiausieji iš tris-

dešimts parėjo žemyn per piuties česą pas Dovidą, į daubą Adulam, ir visas pulkas Pilstėnų gulėjo pakalnėje Repaim.

14. Ale Dovidas tąkart pilyje buvo, bet Pylistėnų žmonės buvo Bėtlėeme.

15. Ir *Dovidas užsigeisdamas tarė: kas man nor gerti atnešti vandens iš šulinio Bėtlėeme ties vartais?

* 1 Nus. Kar. 12, 17.

16. Tai šie trys karžygiai įsiveržė į abazą Pylistėnų ir sėmė vandens iš šulinio Bėtlėeme ties vartais, ir nešė ir pargabeno tą Dovidui. Bet jis ne norėjo to gerti, bet paliejo tą Ponui Dievui,

17. Ir tarė: „apsaugok Dieve, kad aš tai daryčiau! Ar tai ne kraujas anų vyrų, kurie savo gyvastį ne čėdydami ten nuėjo?“ ir ne norėjo to gerti. Tai darė tie trys karžygiai.

18. Abizai, Joabo brolis, *sunus Zėrujos, taipiau buvo garbės pilnas tarp trijų. Jis savo ragotinę pakėlęs užmušė tris šimtus, ir taipiau buvo didelį pagirtas tarp trijų,

* per. 21, 17. 1 Nus. Kar. 12, 20.

19. Ir šlovingiausias tarp trijų, ir buvo jų vyriausiasis; ale tačiaus jis ne buvo prilyginamas aniems trims.

20. Ir *Benajas, sunus Jojado, sunus Isail, didžių darbų dėl pagirtas, iš †Rabzeel, tasai užmušė dvejetą Moabytų, nei liutu du drutu, ir nuėjęs užmušė tikrą liutą šulinyje žiemoje.

* 1 Nus. Kar. 12, 22. † Joz. 15, 21. Neėm. 11, 25.

21. O ir užmušė vieną baisų Egiptišką vyrą, tas turėjo ragotinę savo rankoje; ale jis nuėjo pas jį su lazda, ir išveržė Egiptcionui tą ragotinę iš jo rankos ir nužavino jį jo paties ragotine.

22. Tai darė Benajas, sunus Jojado, ir labai buvo pagirtas tarp tų trijų karžygių,

23. Ir šlovingesnis už anus trisdešimts; ale jis ne pastojų lygus aniems trims. Ir Dovidas įdėjo jį į vierniausiąjį savo rodininkų.

24. *Azaėlas, brolis Joabo, yra tarp anų trisdešimts; Elananas, sunus Dodo, Bėtlėeme;

* per. 2, 18. 1 Nus. Kar. 12, 26.

25. Sama, Aradytas; Elika, Aradytas;

26. *Elez, Paltytas; Ira, sunus Ikeso, Tekoiškio;

* 1 Nus. Kar. 28, 10.

27. Abiėzer, Antotiškis; Mėbunai, Uzatiškis;

28. Zalmon, Aotytas; *Maėrai, Neto-patiškis;

* 1 Nus. Kar. 12, 30.

29. Eleb, sunus Baėna, Netopatiškis; Itai, sunus Kibai iš Gibėos vaikų Benjamin;

30. Benaja, *Pirgatoniškis; Idai iš upelių Gaas;

* 1 Nus. Kar. 12, 31.

31. Abi-Albon, Arbatytas; Asmavėt, Barumitiškis;

32. Eljaėba, Saalbonytas; vaikai Jazen bei Jonatan;

33. Sama, Ararytas; Ajiam, sunus Sararo, Ararytas;

34. Elipėlet, sunus Aasbai, sunaus Maekati; Eliam, *sunus Ajitopėlio, Gilonyto;

* per. 15, 12.

35. Ezrai, Karmėlytas; Paėrai, Arbytas;

36. Jegėal, sunus Natan, iš Zoba;

Bani, Gadytas;

37. Zelėkas, Amonytas; Naarai, Beėrotytas, ginklų nešėjas Joabo, sunaus Zėrujos;

38. Ira, Jėtrytas; Garėb, Jėtrytas;

39. Uria, *Etytas, tų iš viso yra trisdešimts ir septyni.

* per. 11, 3.

Perskyrimas 24.

Dovido pasididžiavimas, kad žmones suskaito, maru koravojamas.

Ir *Ponas Dievas savo narse vėl didei supyką prieš Izraėlitenus ir perleido Dovidą tarp jų kusinti, kad jis tarė: nuėjęs suskaityk Izraėlitenus bei Judą.

* 1 Nus. Kar. 22, 2.

2. Ir karalius tarė Joabui, savo vyriausiamjam ant vaisko: eik aplink per visas gimines Izraėl, pradėjęs nuo Dan iki Bersėba, ir suskaityk man žmones, kad aš žinočiau, kiek jų butų.

3. Joabas tarė karaliui: Viešpats, tavo Dievas, te pridėdie prie šių žmonių, kiek jų dabar yra, dar šimtą kartų tiek, kad mano viešpats karalius savo pasi-mėgimą iš to gautų! ale kodėl, mans viešpatie karaliau, tai apsiėmei?

4. Ale karalius toktai norėjo, kad tai darytų Joabas ir vyresnieji ant vaisko. Taipso iškeliavo Joabas ir vyriausieji ant vaisko nuo karaliaus, kad suskaitytų žmones Izraėl.

5. Ir perėjo per Jordaną, atsiguldami Aroėryje, ant dešinės miesto, pas upelį Gad esančiojo, ir Jaėzeryje;

6. Ir atėjo į Gilėad ir į pakalnę Adsi, ir nukako į Dan-Jaan ir aplink Zidoną;

7. Ir nukako į aną murais aptver-

tąjį miestą Tyrų ir į visus miestus Evytų bei Kananytų, ir išėjo į pietus Judavos, į Bersėbą.

8. Ir *perkeliavo visą tą žemę, ir po devynių mėnesių ir dvidešimt dienų jie vėl pargrižo į Jėruzalę. * Joz. 18, 9.

9. Ir Joabas davė karaliui skaitlių žmonių, kurie buvo suskaiityti. Ir buvo Izraėlyje aštuoni šimtai tukstančių drutų vyrų, *su kardu galinčiųjų, ir Judavoje penki šimtai tukstančių vyrų.

* Vald. 8, 10. 2 Kar. 3, 26.

10. Ir Dovidio širdis pradėjo tužbytis, žmones suskaičius. Ir Dovidas tarė Ponui Dievui: aš *sunkiai susigriešijau, tai daręs. Ir dabar, Pone Dieve, atleisk nusidėjimą savo tarno, nės aš labai durnai dariau. * per. 12, 13. 2 Nua. Kar. 22, 8.

11. Ir Dovidui ryto metą atsikėlus, girdėjo prarakas Gadas, Dovidio vyriausiasis klebonas, Dievo žodį, kurs tarė:

12. Nuėjęs kalbėk su Dovidu: taip sako Ponas Dievas: „trejopus daiktus aš tau pranešu, išsiskirk sau vieną iš tų, kad tau daryčiau!“

13. Gadas pas Dovidą nuėjęs apsakė jam tai ir tarė jam: ar nori, *kad septyni brangus metai tropytų tavo žemę, arba kad tris mėnesius turėtumbei bėgti dėl savo neprietelių, ir jie tavę persekinėtų, arba kad per tris dienas maras būtų tavo žemėje? Taigi dabar gerai apsimislyk ir prisidabok (kad aš žinočiau), ką man reikia atsakyti tam, kurs manę siuntęs. * Jėr. 24, 10. per. 29, 17. Ezėk. 6, 12.

14. Dovidas tarė Gadui: didė tužba manę apėmė, ale pulkime geriaus į rankas Pono Dievo, nės jo mielaširdingystė didė yra; aš ne noru žmonėms į rankas pulti.

15. Taipo perleido Ponas Dievas, kad maras rados Izraėlyje iš to ryto iki lemtamjam čėsui, kad žmonių išmirė nuo Dan iki į Bersėbą septynis dešimts tukstančių vyrų.

16. Ir kaip angelas savo ranką ištiesė ant Jėruzalės, ją išpustyti, *gailėjosi Ponas Dievas tos didžiosios iškados

ir tarė angelui, žudytojui žmonėse: jau gana, dabar attrauk vėl savo ranką. O angelas Pono Dievo jau buvo pas klojimą Arapno, Jėbusyto. * Jėr. 42, 10.

17. Ale Dovidas angielą, žmones žudantįjį, pamatęs tarė Ponui Dievui: štai, aš susigriešijau, aš tą grieką dariau; ko nukalto šios avys? Tavo ranka tesikelie prieš manę ir prieš mano tėvo giminę.

18. Ir Gadas atėjo pas Dovidą tuo pačiu čėsu ir tarė jam: aukštyn ėjęs pabudavok Ponui Dievui altorių ant klojimo Arapnos, Jėbusyto.

19. Taipo Dovidas aukštyn ėjo, kaip Gadas sakęs bei Ponas Dievas buvo liepęs.

20. Ir Arapnai atsigrėžus, matė jis karalių su jo tarnais pas jį einantį, ir *pasikloniojo jam savo veidu iki žemės, * per. 18, 28.

21. Ir tarė: kodėl tu, mans viešpatie karaliau, ateini pas savo tarną? Dovidas atsakė: nupirkti iš tavęs tą klojimą ir pabudavoti Ponui Dievui altorių, kad ta sloga tarp žmonių liautųsi.

22. Bet Arapna tarė Dovidui: *mans viešpatie karaliau, imk ir apieravok, kaip tau mėgsta. Štai, čia yra jautys deginimo apierai, ir įjungai, ir medžio padarynės ant pakurimo.

* 1 Maiž. 23, 11. † Ebr.: kulami vežimai.

23. Vislab tai Arapna davė karaliui. Ir Arapna tarė karaliui: Viešpats, tavo Dievas, te duodie, kad tu jam įtiktumbei.

24. Ale karalius tarė Arapnai: ne taip, bet aš noru tą iš tavęs pirkti, kiek jis vertas, nės aš Viešpačiui, savo Dievui, ne noru deginimo apierą duoti iš to, ką dykai gavau. Taipo Dovidas nupirko tą klojimą ir jautį už penkis dešimts syklų sidabro;

25. Ir pabudavojo čionai Ponui Dievui altorių, ir apieravojo deginimo ir dėkavonės apieras. Ir *Ponas Dievas tai žemei vėl malonus pastoj, ir sloga paliovė tarp vaikų Izraėl. * per. 21, 14.

Pirma knyga apie Karalius.

Perskyrimas 1.

Salomonas į karalių mostijamas ir pašventinamas.

Ir karalius Dovidas pasenęs ir metų pulką sulaukęs ne galėjo sušilti, norint ir drabužiais jį užklojo.

2. Tai tarė jam jo tarnai: te įeško kas mūsų viešpačiui karaliui jauną kokią mergą, kuri po akių karaliaus būtų, jį pridabotų, jo glėbyje miegotų ir sušildytų mūsų viešpatį karalių.

3. Ir jie įėjo į gražią jaunos mergaitės per visus rubežius Izrael, ir surado Abisagę iš Sunem, ir nugabeno ją pas karalių.

4. Ir ji buvo labai graži merga, ir pridaboję karalių, šluždama jamui. Ale karalius jai ne prigulė.

5. Ale *Adonijas, sunus Agitos, pasididžiudamas tarė: aš noru karaliumi pastoti. Ir ė pasirupino vežimų ir raitelių, ir penkisdešimts palydovų, pirm jo bėgančių. *2 Zom. 3, 4. †2 Zom. 15, 1.

6. O jo tėvas ne norėjo jį apsmutinti, kol gyvas buvo, kad būtų sakęs: kam tu tai darai? O jis buvo ir labai gražus vyras, ir jis jam buvo gimęs *tuojau pagal Absalomą. *2 Zom. 3, 3, 4.

7. Ir jis buvo susitaręs su Joabu, sunumi Zėrujos, ir su *Abjataru, vyskupu; tuodu gelbėjo Adoniją. *per. 2, 22.

8. Ale Zadokas, vyskupas, ir Benajas, sunus Jojado, ir Natanas prarakas, ir Simej, ir Rei, ir karžygiai Dovidą ne pritarė Adonijai.

9. Ir kaip Adonijas avis bei jaučius ir penėtus galvijus apieravojo pas akmenį Sojėlet, arti šulinio *Rogel gulintį, kvietė jis visus savo brolius, karaliaus sunus, ir visus vyrus Juda, karaliaus tarnus. *Joz. 15, 7. 2 Zom. 17, 17.

10. Ale *praraką Nataną ir Benają, ir karžygius, ir Salomoną, savo brolį, jis nekviatė. *perkš. 26.

11. Tai Natanas tarė Bat-Sėbai, Salomono motynai: ar ne girdėjai, Adoniją, sunų Agitos, karaliumi pastojusį? O mūsų viešpats Dovidas nieko apie tai ne žino?

12. Taigi eikš, aš tavę pamokysiu, kad išgelbėtumbei savo dušią ir savo sunaus Salomono dušią.

13. Eik, ir įėjusi pas karalių Dovidą sakyk jam: „ar tu ne, mans viešpatie karaliau, man, savo tarnaitėi, su prysiega pažadėjai ir sakei: „tavo sunus Salomonas tur karaliumi būti po mano karalkrėslio?“ kodėlgi Adonijas karaliumi pastojęs?“

14. Štai, tau ten dar be esant ir su karaliumi be kalbant, aš paskui tavę į vidų ateisu, ir tavo žodžius pilnai iškalbėsu.

15. Ir Bat-Sėba įėjo pas karalių į kamara, o karalius labai buvo pasenęs, ir Abisagę iš Sunem šlužijo karaliui.

16. Ir Bat-Sėba pasilenkusi labai pasikloniojo karaliui. Ale karalius tarė jai: *kas tau kenkia? *2 Zom. 14, 5.

17. Ji tarė jam: mans viešpatie, tu man, savo tarnaitėi, prie Viešpaties, savo Dievo, prisiekei: „tavo sunus Salomonas turės po mano galvos karaliumi būti ir ant mano krėslo sėdėti.“

18. O dabar vei, Adonijas karaliumi pastojęs, ir tu, mans viešpatie karaliau, nieko apie tai ne žinai.

19. Jis *jaučių ir penėtų galvių ir daug avių apieravojo, ir pakvietė visus karaliaus sunus, podraug ir Abjatarą vyskupą, ir Joabą, vyriausįjį ant kareivių; ale tavo tarną Salomoną jis nekviatė. *perkš. 9, 10.

20. Ale tu esi mano viešpats karalius; akys visų Izraelitėnų žiūr į tavę, kad jiems žinoma darytumbei, kas ant krėslo mano viešpaties karaliaus po jo galvos sėdėti tur.

21. O kad tu, mans viešpatie karaliau, su savo tėvais busi užmigęs, tai aš ir mano sunus Salomonas *turėsiva griešni būti. *2 Maiž. 15, 16.

22. O jai dar be kalbant su karaliumi, atėjo prarakas Natanas.

23. Ir jie apsakė tai karaliui: štai, čia yra prarakas Natanas. Ir kaip jis buvo įjęs pas karalių, pasikloniojo karaliui savo veidu iki žemės,

24. Ir tarė: mans viešpatie karaliau, ar tu sakei: „Adonijas tur po mano galvos karaliumi būti ir ant mano krėslo sėdėti?“

25. Nės jis šiandien nuėjęs apieravojo jaučių ir penėtų galvių ir daug avių, ir pakvietė visus karaliaus sunus ir vyresniusius ant kareivių, podraug ir vyskupą Abjatarą. O antai, jie valgo ir geria pas jį sakydami: *Dieve, padėk karaliui Adonijui! *2 Zom. 16, 16.

26. Ale *manę, tavo tarną, ir Zadoką vyskupą, ir Benają, sunų Jojado, bei tavo tarną Salomoną jie nekviatė. *perkš. 10.

27. Ar tai paliepta mano viešpaties karaliaus, o apie tai žinios ne davei savo tarnams, kas ant krėslo mano viešpaties karaliaus po jo galvos sėdėsęs?

28. Karalius Dovidas atsakydamas tarė: parvadikite man Bat-Sėbą. Ir ji į vidų atėjo pas karalių. O jai po karaliaus akių be stovint,

29. Karalius pasibažydamas tarė: kaip tikrai Ponas Dievas gyvas yra, kurs *mano dušią išgelbėjęs iš visos bėdos,

* 2 Zom. 4, 9.

30. Aš šiandien darysu, kaip aš tau prisiekiau prie Viešpaties, Dievo Izrael, ir kaip aš kalbėjau, kad Salomonas, tavo sunus, tur karaliumi buti po mano galvos, ir jis tur sėdėti ant mano krėslo mano vietoje!

31. Tai Bat-Sėba, savo veidu iki žemės pasilenkusi, pasikloniojo karaliui ir tarė: Dieve, padėk mano viešpačiui karaliui Dovidui amžinai!

32. Ir karalius Dovidas tarė: parvadikite man vyskupą Zadoką ir praraką Nataną ir Benają, sunų Jojado. Ir jiems pas karalių įėjus,

33. Tarė jiems karalius: imkite su savimi savo viešpaties tarnus, ir mano sunų Salomoną, ant mano asilarklio užsodinę, nugabenkite jį į Gijonę.

34. O vyskupas Zadokas su praraku Natanu te mostija jį tenai per karalių ant Izraelitėnų. Ir trubomis trubydami sakykite: * Dieve, padėk karaliui Salomonui!

* perkš. 39.

35. Ir paskui jį aukštyn užsitraukę ateikite, *tai jis turės sėdėti ant mano krėslo ir karaliumi buti į mano vietą; ir aš jam prisakysu, kad jis vyriausiasis busęs ant Izrael ir ant Juda.

* perkš. 30, 46.

36. Tai atsakė karaliui Benajas, sunus Jojado, ir tarė: Amen; Viešpats, Dievas mano Viešpaties karaliaus, lygiai taip te sako!

37. Kaip Ponas Dievas su mano viešpatimi karaliumi buvęs, taip jisai te esie ir su Salomonu, kad jo krėslas didesnis būtų už krėslą Dovid, mano viešpaties karaliaus!

38. Tai vyskupas Zadokas, ir prarakas Natanas, ir Benajas, sunus Jojado, ir tie Krėti bei Plėti nuėję užsodino Salomoną ant asilarklio karaliaus Dovid, ir nugabeno jį į Gijonę.

39. Ir *vyskupas Zadokas ėmė aliejaus ragą iš šėtros, ir pamostijo Salomoną. Ir jie trubijo su truba, ir visi žmonės sakė: † Dieve, padėk karaliui Salomonui.

* 1 Nus. Kar. 30, 22. † 2 Kar. 11, 12.

40. Ir visi žmonės paskui jį aukštyn ėjo, ir žmonės žaidė ant vamzdžių, ir buvo labai linksmi, kad ir žemė iš jų šukavimo perskambėjo.

41. Ir Adonijas girdėjo tai, ir visi jo pakviestieji, kurie pas jį buvo, o jie jau buvo pavalgę. O Joabas trubos skambėjimą išgirdęs tarė: kas tai per šukavimas ir niukimas mieste?

42. Ale jam dar be kalbant, štai atėjo Jonatanas, *sunus Abjataro vyskupo. Ir Adonijas tarė: eikš į vidų, nės tu esi viernas vyras ir gerą naujyną atneši.

* 2 Zom. 15, 27.

43. Jonatanas atsakydamas tarė Adonijui: berods, mūsų Viešpats karalius Dovidas Salomoną į karalių idėjęs,

44. Ir su juomi siuntęs vyskupą Zadoką, ir praraką Nataną, ir Benają, sunų Jojado, ir tus Krėti bei Plėti; ir jie užsodino jį ant karaliaus asilarklio.

45. Ir vyskupas Zadokas su praraku Natanu pamostijo jį per karalių Gijonėje, ir iš ten aukštyn užėjo su džiaugsmu, kad miestas perskamba. Tai tas šukavimas, kurį jus girdėjote.

46. Priegtam jau *sėdi Salomonas ant karalkrėslo.

* 1 Nus. 29, 5.

47. O karaliaus tarnai įėjo, peržegnoti mūsų viešpatį karalių Dovidą, ir tarė: tavo Dievas te duodie Salomonui dar aukštesnį vardą už tavąjį, ir te daro jo krėslą aukštesnį už tavąjį. Ir karalius pasikloniojęs Dievo meldė ant savo patalo.

48. O ir taip sakęs karalius: „pašlovintas te esie Viešpats, Dievas Izraelio, kurs *šiandien vieną pasodino ant mano krėslo, man tai savo akimis be matant!“

* per. 3, 6.

49. Tai nusigando ir kėlėsi visi, kurie prie Adonijo pakviesti buvo, ir šalin ėjo, kožnas savo keliu.

50. Ale Adonijas bijojosi Salomono, ir pasikėlęs nuėjo ir nutvėrė ragus altoriaus.

51. O tai buvo apsakyta Salomonui: štai, Adonijas bijosi karaliaus Salomono, ir vei, jis *tveriasi prie altoriaus ragų ir sako: „karalius Salomonas šiandien su prysiega man te žadie, kad manę, savo tarną, ne žudys kardu.“

* per. 2, 28.

52. Salomonas tarė: jei jis viernas bus, *tai nei vienas jo plaukelis ne turės pulti ant žemės; ale jei kas pikto jame rasis, tai jis tur mirti.

* 1 Zom. 14, 45. 2 Zom. 15, 12. per. 14, 11.

53. Ir karalius Salomonas nusiuntęs atvedsino jį žemyn nuo altoriaus.

O kaip jis atėjo, tai jis didei pasikloniojo Salomonui. Ale Salomonas tarė jam: eik į savo namus!

Perskyrimas 2.

Dovido paskutinė valė ir smertis; Salomono pasekimas ir tikras valdymas.

O česui jau priėjus, kad Dovidas turėjo numirti, prisakė jis savo sunui Salomonui tarydamas:

2. Aš *atstoju iš šio svieto, kaip visi kiti žmonės. Taigi tu buk drąsus, ir buk vyras! *Joz. 23, 14. Job. 10, 21.

3. Ir dabote dabok ant įstatymų Viešpaties, savo Dievo, kad tu vaikščiotumbei jo keliais ir pilnavotumbei jo budus, prisakymus, provas ir liudijimus, *kaip tai parašyta zokane Maizėsiaus, kad protingas butumbei visame, ką darai, ir katrul tu kreipsies; *5 Maiž. 17, 16. Joz. 1, 7. per. 23, 6.

4. Kad Ponas Dievas savo žodį, man kalbėtąjį, padrutintų be sakydamas: „jei tavo vaikai ant savo kelių dabosis, *po mano akių viernai ir iš visos širdies ir iš visos dušios pasielgdami, tai iš tavęs niekad os ne prireiks vyro ant karalkrėslio Izrael.“ *1 Maiž. 17, 1.

5. Taip jau ir gerai žinai, ką man padaręs Joabas, sunus Zėrujos, ką jis darė aniemdviem vyriausiems ant vaisko Izrael, *Abnėriui, sunui Nėro, ir †Amazui, sunui Jėter, kuriuodu jis nužavino, praliedamas kraują kaip kare, pakajui esant, ir apvarvino savo diržą, aplink jo strėnas esantįjį, krauju, kaip kare, ir savo kurpes, kurioms savo kojas apsiavęs. *2 Zom. 3, 27. †2 Zom. 20, 10.

6. Daryk pagal savo išmintį, kad žilus jo plaukus su pakajumi žemyn į duobę ne įleistumbei.

7. O vaikams Barsilai, Gilėadyto, tu mielaširdingystę turi išrodyti, kad jie prie tavo stalo valgytų; nės *taipo jie prie manęs prisiglaudė, kaip aš bėgau dėl tavo brolio Absalomo. *2 Zom. 17, 27 ir 19, 31. 32. Ezr. 2, 61.

8. Ir štai, tu turi pas savę Simeį, sunų Gėro, sunaus Jėmini iš Bajurim, *kursai ant manęs biauariai keikė tuočės, kaip ašėjau į Maanaim. O jis atėjo man priešais prie Jordano, tai †aš jam prisiekiau prie Pono Dievo tarydamas: aš tavę ne nužudysu kardu. *1 Zom. 16, 5. per. 19, 16. †2 Zom. 19, 23.

9. Ale tu ne duok jam nekaltam buti, nės tu išmintingas vyras esi, ir gerai

žinosi, ką jam reikia daryti, kad *jo žilus plaukus kruvinus į duobę nukakįtumbei. *Ps. 63, 10.

10. Taipo *užmigo Dovidas su savo Tėvais ir buvo palaidotas mieste Dovid. *Darb. 2, 29.

11. Bet *čėsas, per kurį Dovidas karaliumi buvęs ant Izraelitėnų, yra keturisdešimts metų. Septynis metus jis buvo karaliumi Ebrone, o trisdešimts ir tris metus Jeruzalėje. *2 Zom. 5, 4. 1 Nus. Kar. 29, 26. 27. per. 30, 27.

12. Ir Salomonas sėdėjo ant krėslo savo tėvo Dovid, ir jo karalystė labai buvo pastiprinta.

13. Ale Adonijas, sunus Agitos, įėjo pas Bat-Sėbą, Salomono motyną. Ir ji tarė: *argi tu ir ateini geruoju? Jis tarė: geruoju. *1 Zom. 16, 4.

14. Ir sakė: aš turu su tavimi ko kalbėti; ji tarė: kalbėk!

15. Jis tarė: tu žinai, *kad karalystė mano buvo, ir visi Izraelitėnai ant manęs buvo pasitikėję, kad aš karaliumi bučiau. Ale dabar karalystė kitaip virto ir mano broliui teko. Iš Pono Dievo ji jam teko. *per. 1, 5.

16. Taigi dabar aš vieną maldą prašau iš tavęs, ogi tu ne apgėdik mano akis. Ji tarė jam: pasakyk.

17. Jis tarė: kalbėk su karaliumi Salomonu, nės jis ne apgėdys tavo akis, kad jis man duotų *Abisagę iš Sunem per pačią. *per. 1, 3. Joz. 19, 18.

18. Bat-Sėba tarė: gerai, aš kalbėsu dėl tavęs su karaliumi.

19. Ir Bat-Sėba įėjo pas karalių Salomoną, kad su juomi kalbėtų dėl Adonijo. Ir karalius atsikėlęs ėjo jai priešais, ir jai pasikloniojęs atsisėdo ant savo krėslo. Ir karaliaus motynai krėslas buvo padėtas, kad ji atsistėtų po jo dešinės.

20. Ir ji tarė: aš mažumo ko iš tavęs prašau, tu ne apgėdik mano akis. Karalius tarė: prašyk, mano motyna, aš tavo akis ne apgėdysu.

21. Ji tarė: pavyk, kad Abisagė iš Sunem tavo broliui Adonijui per pačią būtų duota.

22. Tai karalius Salomonas atsakymastarė savo motynai: kodėl tu prašai Abisagės iš Sunem Adonijui? Prašyk jam ir karalystės, nės jis yra vyresnysis mano brolis, ir *tur vyskupą Abjatarą, ir Joabą, sunų Zėrujos. *per. 1, 7.

23. Ir karalius Salomonas pasibąžijo prie Pono Dievo ir tarė: Dieve, padaryk man šaip ir taip, jei Adonijas tai *kalbėjęs ne prapuldytų savo gyvastį.

* 2 Zom. 1, 16.

24. O dabar, kaip tikrai Ponas Dievas gyvas yra, kurs manę patvirtino ir davė sėdėti ant krėslo mano tėvo Dovidui, ir kursai mano giminę iškėlė, kaip jis kalbėjęs, šandien Adonijui teks mirti!

25. Ir karalius Salomonas nusiuntė Benają, sunų Jojado; tas mušė jį, kad numirė.

26. O vyskupui Abjatarui tarė karalius: eik į *Anatotus prie savo laukų, nės tu smerties kaltas esi! Ale aš šandien ne noru tavę žudyti; nės tu skrynę Viešpaties Pono Dievo po akių mano tėvo Dovidui nešiojai ir drauge kentėjai, kur mano tėvas kentėjęs.* Jer. 1, 1.

27. Taipo išmetė Salomonas Abjatarą, kad ne turėjo daugiau būti vyskupu Pono Dievo; *kad išsipildytų žodis Pono Dievo, kurį jis ant giminės Eli buvo kalbėjęs Siloje.* 1 Zom. 2, 31, 32.

28. O tą kalbą ištyrė Joabas, nės jis su Adoniju iš vieno buvo ėjęs, norint ne su Absalomu. Tai bėgo Joabas į šėtrą Pono Dievo ir *nutvėrė ragus altoriaus.* per. 1, 51.

29. Ir apsakytą buvo karaliui Salomonui, Joabą į šėtrą Pono Dievo įbėgusį; o štai, jis stov prie altoriaus. Tai nusiuntė Salomonas Benają, sunų Jojado, ir tarė: eik, ir užmušk jį.

30. Ir Benajas įėjęs į šėtrą Pono Dievo tarė jam: taip sako karalius: išėik laukan! Jis atsakė: ne, čionai aš noru mirti. Ir Benajas atsakė tai karaliui ir tarė: šitaip kalbėjo Joabas, ir taip jis man atsakė.

31. Karalius tarė jam: daryk, kaip jis kalbėjęs, ir jį užmušęs palaidok jį, kad tu tą kraują, kurį Joabas be reikalo praliejęs, nuo manęs nukreiptumbei, ir nuo giminės mano tėvo,

32. Ir Ponas Dievas jam užmokėtų jo kraują ant jo galvos, kad jis du vyrų užmušęs, teisesniudu ir geresniudu už jį, ir juodu nužavinęs kardu, kad mano tėvas Dovidas apie tai nieko ne žinojo, butent *Abnėrį, sunų Nėro, vyriausį ant vaisko Izraelitėnų, ir †Amazą, sunų Jetėro, vyriausį ant vaisko Juda.

* 2 Zom. 3, 27. † 2 Zom. 20, 10.

33. Kad jūdviejų *kraujus užmokėtas būtų ant galvos Joabo ir jo vaikų amžinai, ale Dovidas ir jo vaikai, jo giminė ir jo karališkasis krėslas pakajaus turėtų amžinai nuo Pono Dievo.

* 1 Maiž. 9, 6.

34. Ir Benajas, sunus Jojado, užėjęs mušė ir užmušė jį. Ir jis buvo palaidotas savo namuose pusčioje.

35. Ir karalius įdėjo *Benają, sunų Jojado, į jo vietą ant vaisko, ir Zadoką vyskupą įdėjo karalius į vietą Abjataro.

* per. 4, 4.

36. Ir karalius nusiuntęs vadindino Simei ir tarė jam: pakurk sau butą Jeruzalėje ir gyvenk čionai; ir ne išėik iš čia nei šen, nei ten!

37. Kurį *dieną tu išėisi ir per upelį Kidron eisi, tai žinok, kad mirtinai turėsi prapulti: tavo kraujas tesie ant tavo galvos.

* 1 Maiž. 2, 17.

38. Simei atsakė karaliui: tai gera mislis; kaip tu, mans viešpatie karaliau, kalbėjai, taip darysu aš, tavo tarnas. Taip Simei gyveno Jeruzalėje ilgą česą.

39. Ale nusidavė po trijų metų, kad du bernu Simėjui pabėgo pas Akisą, sunų Maėka, karalių iš Gat. Ir apaakytą buvo Simėjui: štai, tavo bernudu yra Gate.

40. Tai Simei pasikėlęs balnojo savo asilą ir nukeliavo į Gatą pas Akisą, kad savo bernudu įėškotų. O tenai nukakęs pargabeno savo bernudu iš Gat.

41. Ir apsakytą buvo Salomonui, Simėjį nukelįvusį iš Jeruzalės į Gatą, ir pargrįžusį.

42. Tai karalius nusiuntęs atvadindino Simėjį ir tarė jam: ar aš tau ne pasibąžijau prie Pono Dievo ir graudendamas tau sakiau, kurią dieną tu iškeliausi ar šen, ar ten, tai žinok, kad tu mirtinai turėsi prapulti? ir tu man atsakei: aš *gerą mislį girdėjau.* per kš. 38.

43. Kodėlgi tu nesielgei pagal tą prysiegą Pono Dievo ir pagal paliepimą, kaip aš tau liepiau?

44. Ir karalius tarė Simėjui: tu žinai visą tą piktenybę, tavo širdžiai žinomą, kurią tu išrodei *mano tėvui Dovidui. † Ponas Dievas tau tavo piktenybę užmokėjo ant tavo galvos.

* 1 Zom. 16, 5. Ps. 54, 7. † per. 62, 13.

45. O karalius Salomonas yra peržegnotas, ir Dovidui krėslas tvirtas išliks po akių Pono Dievo amžinai.

46. Ir karalius prisakė Benajui, sunui Jojado, tas išėjęs mušė jį, kad numirė. Ir karalystė buvo patvirtinta rankose Salomono.

Perskyrimas 3.

Salomonas patį veda; jo malda ir prova.

Ir Salomonas gentimi pastojo su Paraonu, Egipto karaliumi, ir vedė Paraono dukterį ir atgabeno ją į Dovidą miestą, iki visai pakūręs savo namus, ir Pono Dievo namus, ir murus aplink Jėruzalę.

2. Ale žmonės dar apieravojo ant aukštybių (kalnų), nės dar ne buvo pabudavoti namai vardui Pono Dievo iki tam česui.

3. O Salomonas mylėjo Poną Dievą ir sekė budą savo tėvo Dovidą, tiktai kad ant aukštybių apieravojo ir rukino.

4. Ir karalius nuėjo į Gibėoną, čionai apieravoti, nės čionai buvo labai graži aukštybė. Ir Salomonas apieravojo tukstantį deginimo apierų ant to altoriaus.

5. Ir *Ponas Dievas pasirodė Salomonui Gibėone per sapną nakčia, ir Dievas tarė: †melsk, ką aš tau duočiau.

* per. 9, 2, † 2 Kar. 2, 9.

6. Salomonas tarė: tu mano tėvui Dovidui, savo tarnui, didę mielaširdingystę išrodei, nesa jisai po tavo akių elgėsi viernybėje ir teisybėje, ir su tikra širdžia po tavo akių; ir tą savo *didę mielaširdingystę jam attesėjai, ir jam davei sunų, †kurs ant jo krėslo sėdėtų, kaip tai dabar regima.

* Ps. 23, 6, † per. 1, 48.

7. Taigi Viešpatie, mano Dieve, tu manę, savo tarną, įdėjai į karalių, į vietą mano tėvo Dovidą. O aš esmi mažas vaikas, ne žinodamas, kur man reiktų arba išeiti, arba įeiti.

8. O aš, tavo tarnas, esmi tarp tų žmonių, kuriuos tu paskyrei, ir kurių *tokia daugybė, kad nei vienas jų ne gal nei skaityti, nei surašyti dėl daugybės.

* per. 4, 20. Jér. 46, 23.

9. Taigi *duok savo tarnui paklusnią širdį, kad tavo žmones galėtų sudyti ir išmanyti, kas ger, arba kas pikta. Nės kas įmano šius tavo žmonių pulkus valdyti?

* 2 Nus. Kar. 1, 10.

10. Tai Ponui Dievui gerai patiko, kad Salomonas to prašė.

11. Ir Dievas tarė jam: kadangi tu tai prašai, ir ne prašai nei ilgo am-

žio, nei bagotumo, nei dušių savo neprietelių, bet išminties, pagal ver-tybę provą daryti;

12. Štai, aš dariau, kaip tu kalbėjai. Štai, aš tau daviau širdį išmintingą ir protingą, kad tau lygaus pirm tavęs ne buvo ir po tavęs ne atsiras;

13. Priegtam ir tai, *ko tu ne prašei, aš tau daviau, butent bagotumą bei garbę, kad tau lygaus nei vieno niera tarp karalių tavo čėse.

* 2 Nus. Kar. 1, 12. Mat. 6, 33.

14. Ir jei tu mano keliais vaikščiosi, pilnavodamas mano įstatymus ir prisakymus, kaip tavo tėvas Dovidas taip elgėsi, tai aš tau suteksu ilgą amžių.

15. Ir Salomonas pabudęs suprato, tai sapną esant. Ir atėjęs į Jėruzalę stojos ties skryne derėjimo Pono Dievo, ir apieravojo deginimo ir dėkavonės apieras, ir *kėlė didę česnį visiems savo tarnams.

* 1 Maiž. 40, 20.

16. Tuočas atėjo dvi kekši pas karalių ir stovėjo po jo akių.

17. Ir viena tu dviejų moteriškių tarė: ak, mans viešpatie, aš ir ši moteriškė gyvenova viename bute, ir aš kudikį pagimdžiau prie jos tame patime bute.

18. O po trijų dienų man pagimdžius, ir ji pagimdė. O mudvi buvova podraug, kad nei vienas svetimas su mumdviem ne buvo tame bute, kaip tikt mudvi.

19. Ir šios moteriškės sunus mirė naktį, nės jį miegodamajį buvo nugulusi.

20. Ir ji nakčia atsikėlusį ėmė mano sunų nuo mano šalies, tavo tarnaitę be miegant, ir pridėjo jį prie savo rankos, o savo negyvąjį sunų ji pridėjo prie mano rankos.

21. O man rytmetyje keliantis, savo sunų žindyti, štai, jis negyvas buvo. Ale išaušus į jį žiurėdama, štai, jis ne mano sunus buvo, kurį aš pagimdžiau.

22. Antroji moteriškė tarė: ne taip, mano sunus gyvas, o tavo sunus numiręs. Ale anoji tarė: ne taip, tavo sunus miręs, o mano sunus gyvas yra. Ir šnekėjo taip po akių karaliaus.

23. Ir karalius tarė: ši sako: „mano sunus gyvas, o tavo sunus numiręs.“ Anoji sako: „ne taip, tavo sunus numiręs, ir mano sunus gyvas yra.“

24. Ir karalius tarė: atneškite man šen kardą. Ir kaip kardas karaliui buvo atneštas,

25. Tarė karalius: perdalykite gyvąjį kudikį į dvi dali, ir duokite šiai pusę, ir anai pusę.

26. Tai tarė ta moteriškė, kurios sunus gyvas buvo, karaliui (nės jos, *kaip motynos, širdis nei plyšte plyšo dėl savo sunaus): ak mans viešpatie, duokite jai kudikį gyvą ir ne žudykite jį. Ale anoji tarė: te ne tenka jįs nei man, nei tau, te perdalią jį!

*Jėz. 49, 15.

27. Tai atsakė karalius: duokite šiai kudikį gyvą, ir ne žudykite jį; ši yra jo motyna.

28. Ir ta prova padaryta perskam-bėjo per visą Izraelį, kurią karalius buvo padaręs, ir prisibijojo kara-liaus, nės jie matė, Dievo išmintį jame esant, provą daryti.

Perskyrimas 4.

Salomono urėdininkai, šlovė ir šmintis.

Šitaipo Salomonas karaliumi buvo ant visų Izraelitėnų.

2. Ir šitie buvo jo vyresnieji valdo-nai: Asarja, *vyskupo Zadoko sunus,

*per. 2, 35.

3. Eljorepas ir Ajija, sunudu Sisa, buvo raštininkais. Jozapatas, Ajiludo sunus, buvo kanceliūmi (nusidavimų rašytoju).

4. *Benajas, sunus Jojada, buvo vy-riausiuoju ant kareivių. Zadokas ir Ab-jataras buvo vyskupu.

*1 Nus. 12, 22, 24.

5. Asarja, Natano sunus, buvo ant urėdininkų: Sabud, klebono Natano sunus, buvo karaliui per prietelį.

6. Ajisar buvo vyriausiasis prie dva-ronystės. *Adoniramas, sunus Abdo, buvo skarbininkas.

*per 5, 14.

7. Ir Salomonas turėjo dvylika urėdi-ninkų ant visų Izraelitėnų, kurie kara-lių ir jo namus aprupino. Kožnas per metą po vieną mėnesį turėjo aprupinti.

8. Ir šitaip jie vardu buvo: Uro sunus ant kalno Epraim;

9. Dekėro sunus Makaze ir Saal-bimuose, ir Bet-Sėmėje ir Elone ir Bėt-Anane;

10. Ezedo sunus Arubote, ir drau-ge turėjo Soko ir visą žemę Eper;

11. *Abinadabo sunus visą kampą Dore; ir jis per pačią turėjo Tapatą, Salomono dukterį;

*1 Zom. 16, 8.

12. Baėna, Ajiludo sunus, Taėnake ir Mėgidoje, ir ant visos Bėtseanos, kuri arti Žartanos yra, po Jesreėlu,

nuo Bėtseanos iki rubežiaus Meola, iki anašal Jakmėam;

13. Gebėro sunus Ramotuose Gi-lėade, ir turėjo *miestelius Jair, su-naus Manase, Gilėade ir turėjo kam-pą Argob, Bazane esantį, šešisde-šimts didžių apmurytų miestų su va-riniaus užkaiščiais.

*1 Nus. Kar. 2, 23.

14. Ajinadabas, Ido sunus, Maa-naimuose;

15. Ajimaaz Naptalyje, o ir jis vedė Salomono dukterį Basmatą per pačią;

16. Baėna, Usajo sunus, Asėryje ir Alotuose;

17. Jozapatas, Paruo sunus, Izašare;

18. Simei, sunus Ela, Benamine;

19. Gebėras, sunus Uri, žemėje Gi-lėad, žemėje Siono, karaliaus Amo-rytų, ir Ogo, karaliaus Bazane; vie-nas tiktai valdonas buvo toje žemėje.

20. O žmonių Judavoje bei Izraė-lyje taip daug buvo, *kaip žiezdrų prie jurių; ir valgė ir gėrė ir buvo linksmi.

*per. 3, 8. 1 Maiž. 13, 16. 2 Maiž. 23, 10.

21. Šitaipo Salomonas buvo viešpa-timi ant visų karalysčių, pradėjus nuo vandens Pylistėnų žemėje, iki rube-žiaus Egipto, kurios jam dovanų prie-nešė ir jam šlužijo, kol jis gyvas buvo.

22. O Salomonui ant valgių kasdien reikėjo trisdešimts Korų smulkiau-siųjų kvietmilčių, ir šešisdešimts Korų kitų miltų;

23. Dešimts penėtų jaučių, ir dvi-dešimt jaučių nuo ganyklos, ir šimtą avių; dar be elnių ir stirnų ir me-dinių oškų ir penėtų galvių.

24. Nės jis ponavojo per visą žemę šia-pus vandens nuo Tipso iki Gaza, ant vi-sų karalių šiašal vandens ir turėjo paka-jausnuo visų jam šlužijančiųjų aplinkui,

25. Kad Juda ir Izrael *be baimės galėjo gyventi, †kožnas po savo vyn-medžiu ir po savo pygmedžiu, nuo Dan iki Bersėbos, kolei Salomonas gyvas buvo.

*3 Maiž. 26, 5. 2 Kar. 18, 31.

26. Ir Salomonas turėjo *keturisde-šimts tukstančių arklių važiuojamų ir dvylika tukstančių raitelių.

*1 Nus. Kar. 9, 28.

27. Ir urėdininkai aprupino karalių Salomoną ir vislab, ko prie karaliaus stalo reikėjo, kožnas per savo mė-nesį, ir nieko ne davė pristokti.

28. Ir miežių bei šiaudų arkliams bei zovadninkams atgabendino jie į

tą vietą, kur jis buvo, kožnas, kaip jam įsakyta buvo.

29. Ir Dievas davė Salomonui labai didelę išmintį ir protą, ir drasią širdį, kaip *žiezdrų, prie krantų jurių gulinčių,

*Ps. 139, 18.

30. Kad Salomono išmintis didesnė buvo, ne kaip visų vaikų į rytus, ir kaip visų Egiptiečių išmintis.

31. Ir buvo išmintingesnis už visus žmones, ir išmintingesnis už giesmių išmislytojus, už Etaną Esrajytą, Emaną, Kalkolį ir Dardą, ir buvo pagirtas tarp visų pagonų aplinkui.

32. Ir jis kalbėjo tris tukstančius pamokslo žodžių, ir jo giesmių buvo tukstantis ir penkios.

33. Ir jis kalbėjo apie medžius, pradėjęs nuo cėdro iš Libanon, iki yzopo, iš sienos augančiojo. Taip jau jis kalbėjo apie galvijus, apie paukščius, apie kirmėles ir apie žuvis.

34. Ir jie atėjo iš visų žmonių, *kad girdėtų išmintį Salomono, nuo visų karalių ant žemės, kurie apie jo išmintį ką buvo girdėję.

*per. 10, 1. 6.

Perskyrimas 5.

Salomono suderėjimas su Iramu; prisigatavijimas bažnyčių budavoti.

Ir Iramas, karalius iš Tyraus, siuntė savo tarnus pas Salomoną, nės jis buvo išgirdęs, kad jie *jį per karalių buvo įdėję į vietą jo tėvo; nės Iramas mylėjo Dovidą, kol gyvas buvo.*per. 1, 39.

2. Ir Salomonas *nusiuntęs pas Iramą, jam sakydino:

*2 Nus. Kar. 2, 3.

3. Tu žinai, kad mano tėvas Dovidas ne galėjo namus pabudavoti vardui Viešpaties, savo Dievo, dėl karo, kursai aplink jį buvo, ikikol Ponas Dievas juos padavė po jo padais.

4. Ale dabar Viešpats, mano Dievas, man pakajaus davė aplinkui, kad nei jokio priešininko, nei nelabo sugaišinimo daugiau niera.

5. Štai, todėl aš apsiėmiau namus pabudavoti vardui Viešpaties, savo Dievo, *kaip Ponas Dievas kalbėjęs mano tėvui Dovidui ir sakes: „tavo sunus, kurį aš į tavo vietą pasodįs ant tavo krėslo, tas mano vardui namus pabudavos.“

*per. 6, 12. 2 Zom. 7, 13. Ps. 89, 4.

6. Taigi dabar paliepk, kad man cėdrų iš Libanono pakirstų, ir kad tavo

bernai būtų su manaisiais. Ir alga tavo bernų aš tau duosiu, vislab, kaip tu sakai. Nės žinai, pas mus nei vieną esantį, kurs medį taip išstašyti mokėtų, kaip Zidonytai.

7. O kaip Iramas girdėjo Salomono žodžius, tai jis labai pasidžiaugė ir tarė: *pašlovintas t'esie Dievas šiandien, kurs Dovidui išmintingą sunų davęs ant šio didžiojo žmonių pulko!

*per. 10, 9. 2 Nus. Kar. 2, 12.

8. Ir Iramas pas Salomoną nusiuntęs jam sakydino: aš girdėjau, dėl ko tu pas manę atsiuntei. Aš darysu vislab, ko tu nori, su cėdrų medžiais ir su eglių medžiais.

9. Mano bernaui juos turės nugabenti iš Libanono iki jurių, ir sudėjęs juos į sieles ant jurių, iki tos vietos, kurią tu man sakydysi, ir tenai aš juos paleisdysiu, ir tu juos turi pargabenditi. Ale tu ir turi daryti, ko aš noru, ir valgi duoti mano šeimynai.

10. Taip davė Iramas Salomonui cėdrų ir eglių medžių, kaip jis tikt norėjo.

11. O Salomonas davė Iramui dvidešimt tukstančių Korų kviečių, jo šeimynai valgyti, ir dvidešimt Korų griusto aliejaus. Toktai Salomonas kas metą davė Iramui.

12. O Ponas Dievas *suteko Salomonui išminties, †kaip jam buvo kalbėjęs. Ir buvo pakajaus tarp Iramo ir tarp Salomono, ir juodu abudu suderėjo su kits kitu.

*per. 4, 29 ir 3, 12.

13. Ir Salomonas išrinko darbininkų iš visų Izraelitėnų, ir tų skaitlius buvo trisdešimts tukstančiai vyrų.

14. Ir nusiuntė juos į Libanoną, kas mėnesį po dešimt tukstančių, kad jie vieną mėnesį Libanone buvo, o du mėnesiu namieje. O *Adoniramas buvo (užveizdu) ant to pulko.

*per. 4, 6.

15. Ir Salomonas turėjo *septynisdešimts tukstančių, kurie sunkius daiktus nešiojo, ir aštuonis dešimts tukstančių, kurie tašė ant kalno; *2 Nus. 2, 18.

16. Dar be *vyresniųjų užveizdų Salomono, kurie ant to darbo buvo įdėti, butent trys tukstančiai ir trys šimtai, kurie priveizdėjo žmones, šį darbą dirbančius.

*per. 9, 23.

17. Ir karalius liepė, kad didžių ir daug kaštuojančių akmenų iškeltų, butent iškaltų akmenų pamatui tų namų.

18. Ir Salomono remestinininkai ir Iramo remestinininkai bei *Giblimai iškapojo ir prigatavijo medžius ir akmenis budavonei tų namų. * Ez. 27, 9.

Perskyrimas 6.

Salomono bažnyčia į septynis metus išbudavojama.

Keturi šimtai aštuonisdešimtaine mete po išėjimo vaikų Izrael iš Egipto žemės, kaip Salomonas jau ketvirtąjį metų karaliavo ant Izraelitėnų, mėnesyje Sip, (tai esti antrasis mėnuo), * buvo tie namai Ponui Dievui budavoti (pradėti). * 2 Nus. Kar. 3, 1.

2. O tie namai, kuriuos karalius Salomonas Ponui Dievui pabudavodino, ilgi buvo šešisdešimts mastų, ir platus dvidešimt mastų, ir aukšti trisdešimts mastų.

3. Ir *budavodino prybutį prie bažnyčios, dvidešimt mastų ilgą pagal platumą tų namų, o dešimt mastų platų ties tais namais. * 2 Nus. Kar. 3, 4. Jon. 10, 23.

4. O jis padarydino į tus namus langus, iš vidaus plačius, o laukan ankštus.

5. Ir jis pabudavodino pašiurę prie sienos namų aplinkui, apriečiančią ir bažnyčią ir šventvietę, ir padarydino sieną kraštinę aplinkui.

6. Apatinysis rentinis buvo penkių mastų platus, ir vidutinis šešių mastų platus; nėra rąstus jis dėjo iš lauko aplink namus, ne įleistus į sieną namų.

7. O namus pastatant akmens jau pirma buvo abelnai prigatavyti, kad budavojant nei kugio, nei kirvio, nei kokios geležinės pryprovos ne buvo girdėta.

8. O vienos durys buvo po dešinės šalies viduje namų, kad suktine lipyne užėiti galėjo į vidutinį rentinį, ir iš vidutiniojo ant trečiojo.

9. Taipo jis budavodino tus namus, ir pabaigė juos, ir apklodino namus cėdrais taip viršuje, kaip ir per sienas.

10. Jis budavodino ir atlošus viršuje visų tų namų aplinkui, penkių mastų aukštus; ir apdengdino tus namus cėdro medžiais.

11. Ir Pono Dievo žodis sakytas buvo Salomonui tarias:

12. Tai t'esie tie namai, kuriuos tu budavoji. Jei tu pagal mano prisakymus elgsies ir pagal mano provas darysi, ir visus mano prisakymus pilnavosi, pa-

gal tus pasielgdamas, tai aš savo žodį apie tavę laikysu, * kaip aš tavo tėvui Dovidui esmi kalbėjęs. * 2 Zom. 7, 13.

13. Ir *gyvėsu tarp vaikų Izrael, ir ne atstosu nuo savo žmonių, Izraelitėnų. * 2 Maiž. 29, 45.

14. Taipo *pabudavodino Salomonas tus namus ir pabaigė juos.

* Darb. 7, 47.

15. Ir budavodino sienas namų viduryje ant šalių iš cėdrų, nuo aslos namų iki lubų, ir išklojo jas medžiais viduryje, ir aslą tų namų jis išklojo eglių lentomis.

16. Ir gale namų jis budavojo cėdrų sieną, dvidešimt mastų ilgą, nuo aslos iki lubų, ir čionai viduje budavojo šventvietę ir švenčiausiąją.

17. O tie bažnyčios namai (šiapus šventvietės) buvo keturisdešimts mastų ilgi.

18. Viduje visi namai buvo iš vienu cėdrų su suktiniais guzikais ir išpiaustytais raštais, kad nei vieno akmens ne buvo matyti.

19. Ale šventąją vietą įtaisė jis viduje namų, kad skrynę derėjimo Pono Dievo čionai padėtų.

20. O ties šventvietę, dvidešimt mastų ilgą, dvidešimt mastų placią ir dvidešimt mastų aukštą esančią, ir čystu auksu aptrauktą, apklodino jis altorių cėdrais.

21. Ir Salomonas aptraukdino tus namus viduje čystu auksu, ir užkišo aukso užkaiščius už šventvietės, kurią auksu buvo aptraukdinęs,

22. Taipo, kad visi tie namai visai auksu buvo aptraukti; priegtam ir visą altorių ties šventvietę jis aptraukdino auksu.

23. Jis ir padarydino šventoje vietoje *du Kėrubynu, dešimt mastų aukštu, iš alyvų medžio. * 2 Maiž. 25, 18. 37, 7.

24. Penkių mastų buvo vienas sparnas kožno Kėrubo, kad dešimt mastų buvo nuo galo vieno jo sparno iki galo antrojo sparno.

25. Taipo turėjo ir antrasis Kėrubas dešimt mastų, ir buvo tas pats matčius, ir ta pati miera abiejų Kėrubynų;

26. Kad tokiu budu kožnas Kėrubas dešimt mastų aukštas buvo.

27. Ir jis įdėjo tuodu Kėrubynu į vidų namų. Ir Kėrubynudu išsplėtė savo sparnus, kad vieno sparnas priteko

iki šios sienos, ir antrojo Kérubo sparnas priteko iki antrosios sienos; ale viduje namų susijė sparnas su sparnu.

28. Ir jis aptraukė Kérubynudu auksu.

29. O prie visų sienų tų namų aplinkui jis padarydino išpiaustytus abrozus išduobtų Kérubynų, palmų ir išdroštų raštų, ir iš vidaus, ir iš viršaus.

30. Taipjau ir aslą namų jis aptraukdino aukso blėtomis iš vidaus ir iš viršaus.

31. Ir angoje šventvietės jis darydino dvejas duris iš alyvų medžio su penkkampiniais stulpais.

32. Ir darydino ant jų išpiaustytus abrozus Kérubynų, palmų ir visokių išdroštų raštų, ir aptraukdino tus aukso blėtomis.

33. Taipjau ir pryangyje bažnyčios jis padarė keturkampinius stulpus iš alyvų medžio,

34. Ir dvejas duris iš eglių medžio, kad kožnos durys du sparnu turėjo, prie kits kito kabančiu savo vąšuose.

35. Ir darydino ant jų išpiaustytus abrozus Kérubynų, palmų ir visokių išdroštų raštų, ir aptraukdino tus auksu, tikrai taip, kaip paliepta buvo.

36. O ir budavodino prybutį viduje iš trijų eilių apkaldintų akmenų ir iš vienos eilės nudroštų cėdrų.

37. *Ketvirtame mete mėnesyje Sip pamatas buvo dėtas namams Pono Dievo.

* per. 6, 1.

38. O vienuoliktame mete mėnesyje Bul (tai esti ašmasis mėnuo) tie namai gatavi buvo, kaip jiems reikėjo; kad *septynis metus prie jų budavojo.

* per. 7, 1.

Perskyrimas 7.

Pagatavijimas karaliaus namų ir rykų bažnyčios.

Ale savo namus *budavodino Salomonas per trylika metų, ikikol juos visai pakurė.

* per. 9, 10.

2. Butent jis namus budavodino iš girės Libanon, šimtą mastų ilgus, penkisdešimts mastų plačius, ir trisdešimts mastų aukštus. Ant to rentinio jis uždėjo lubas iš cėdro lentų ant cėdro stulpų paeilėmis,

3. Ir ant jų viršaus ištašytus apklodus iš cėdrų ant tų pačių stulpų, kurių buvo keturisdešimts ir penki, po penkiolika į kožną eilę.

4. Ir buvo langai ties tomis trimis eilėmis, ties kits kitu, trys ties trimis,

5. Ir buvo savo stulpuose keturkampiai.

6. Jisai ir budavodino prybutį iš stulpų, penkisdešimts mastų ilgą ir trisdešimts mastų platų, ir dar kitą prybutį pryšakyje jo su stulpais ir su storais balkiais.

7. O jis budavodino ir prybutį, provoms daryti, kuriame provos buvo daromos, ir išklodino abi asli cėdrais;

8. Priegtam savo namus, kuriuose jis gyveno, aname gale už prybučio taipo darytus, kaip kiti. O jis pakurdino ir namus prybučiui lygius, dukterei Paraono, *kurią Salomonas buvo vedęs.

* per. 3, 1.

9. Tai vislab buvo iš brangių akmenų, pagal vinkelį iškaltų, su piuklais piaučių iš visų šalių, nuo pamato iki stogo, taipjau ir iš lauko didysis prybutis.

10. O pamatai taipjau buvo iš brangių ir didžių akmenų, kiti dešimts, kiti aštuonių mastų ilgį;

11. Ir ant tų brangus iškalti akmens pagal vinkelį, ir cėdrai.

12. Ale didysis prybutis aplinkui turėjo tris eiles iškaltų akmenų, o vieną eilę cėdro medžio lentų; taipojau ir prybutis viduje prie Pono Dievo namų, ir prybutis prie tų pačių namų.

13. Ir karalius Salomonas nusiuntęs pargabendino *Iramą iš Tyraus,

* 2 Nus. 2, 13.

14. Nekurios našlės sunų iš giminės Naptali, ir jo tėvas buvo žmogus iš Tyraus buvęs; tas buvo *mistras varią dirbti, pilnas išminties, proto ir žinios, išdirbti visoki varinį daiktą. Tas atėjęs pas karalių Salomoną padarė jam vislab, ko jam reikėjo.

* 1 Maiž. 4, 22. 2 Maiž. 31, 3. 4.

15. Ir nuliejo *du variniu stulpu, kožną aštuoniolika mastų aukštą, ir šniuras dvylika mastų buvo mačius aplink kožną stulpą.

* 2 Kar. 25, 17.

16. Ir nuliejo dvi kulkj iš vario, ant viršaus tų dviejų stulpų uždėti, o kožna tų dviejų kulkj buvo penkių mastų aukšta.

17. Ir buvo prie kožnos kulkos viršuje stulpo septyni, tarytum, pjte nupjti lencugėliai padaryti.

18. O prie kožnos kulkos jis padarė dvi eili granotobuolių aplinkui prie vieno lencugėlio, kuriais kulka buvo apdengiama.

19. O tos kulkos buvo lyg rožės ties prybučiu, keturių mastų didžio.

20. O granotobuolių eilėse aplinkui buvo du šimtu viršuje ir apačioje ano lencugėlio, kursai kulkos pilvą apriėtė, prie kožnos kulkos ant abiejų stulpų.

21. Ir jis attiesė tuodu stulpu prieš prybutį bažnyčios, ir kurį jis po dešinės statė, tą jis praminė Jakin; o kurį po kairės pastatė, tą jis praminė Boas.

22. Ir taipo viršuje tų dviejų stulpų buvo matyti kaip rožės. Taipo buvo atliktas tas stulpų darymas.

23. Ir jis padarė *ežerą iš vario lieta, dešimt mastų platų nuo vieno krašto iki antrojo aplinkui, ir penkių mastų aukštą, o šniuras trisdešimts mastų ilgas buvo mačius aplinkui. * 2 Nus. 4, 2.

24. O aplink tą ežerą, dešimt mastų platųjį, buvo lyg guzikai ant kraštų aplink visą tą ežerą, o guzikų buvo dvi eili nulieti.

25. Ir tas stovėjo ant dvylika jaučių, kurių trys į šiaurę, trys į vakarus, trys į pietus ir trys į rytus kreipti buvo, o ežeras viršuje jų, kad visi jų pasturgaliai į vidų stovėjo.

26. O jo storumas buvo nei plaštaka, ir jo kraštas kaip kokios kupkos kraštas, lyg pilnai žydingi rožė, ir tilpo į jį du tukstančiu Batų.

27. Jis ir padarė dešimt varinių stulpų, kožną keturių mastų ilgą ir platą, ir trijų mastų aukštą.

28. O tie stulpai buvo taipo padaryti, kad plačias šalis turėjo tarp randų.

29. Ir tose šalyse tarp tų randų buvo liutai, jaučiai ir Kėrubynai, ir tos šalys, ant kurių liutai bei jaučiai buvo, turėjo randas aukštai ir žemai, ir kojeles prie tų.

30. Ir kožnas tų stulpų turėjo ketverius varinius ratus su varinėmis staklėmis (ašimis). Ir ant jų keturių kampų buvo lyg pečiai nulieti, kožnas ties kits kitu, apačioje prie katilo prišlieti.

31. O kaklas viduryje tų stulpų buvo vieno masto aukštas ir apskritus, pusantro masto platus; ir buvo guzikėliai prie to kaklo tuščiose vietose, tie buvo keturkampiai, ir ne apskritus.

32. O tie keturi ratai (tekiniai) stovėjo apačioje į šalis, o ašys tų ratų buvo prie stulpų; kožnas ratas pusantro masto aukštas buvo.

33. Ir buvo ratai lyg vežimo ratai; ir jų ašys, stebulės, špykiai ir skrytys, visos nulietos.

34. O tos keturios ašys ant keturių kampų kožno stulpo taipojau buvo prie stulpų.

35. Ir prie kaklo viršuje ant tų stulpų per pusę masto aukštumo aplink visą buvo randos ir šalys prie tų stulpų.

36. Ir į tuštumą tų šalių bei randų jis davė išpiaustyti Kėrubynus, liutus ir palmų medžius, kožną prie kits kito, visur aplink prie jų.

37. Tokiu būdu jis padarė dešimt nulietų stulpų, kožno vieno buvo ta pati miera ir plotis.

38. Ir jis padarė dešimt varinių katilų, kad į vieną keturisdešimtis Batų tilpo, ir buvo keturių mastų didi, ir ant kožno stulpo buvo vienas katilas.

39. O penkis stulpus jis pastatė prie dešiniojo kampo tų namų, ir vėl penkis prie kairiojo kampo; ale ežerą jis pastatė po dešinės, tuoj pryšakyje į pietus.

40. O lramas padarė ir puodus, šiupelas, bliudus, ir pabaigė taipo vislab, ko reikėjo, ką tikt karalius Salomonas prie namų Pono Dievo liepė daryti,

41. Butent anuodu stulpu, ir apvalas kulkas viršuje ant anų dviejų stulpų, ir du nei pite nupjtu lencugėliu, apdangyti aniedvi apvalį kulki ant stulpų,

42. Ir anus keturis šimtus granotobuolių prie tų nei pite nupjėtų lencugėlių, po dvi eili granotobuolių prie kožno lencugėlio, apdangyti aniedvi apvalį kulki ant stulpų;

43. Priegtam ir anus dešimt stulpus, ir dešimt katilus ant viršaus,

44. Ir aną ežerą, ir dvylika jaučių po tuom ežeru,

45. Ir puodus, šiupelas bei bliudus. Ir visi šie rykai, kuriuos lramas karaliui Salomonui padarė namams Pono Dievo, buvo iš čysto vario nulieti.

46. Ne toli nuo Jordano karalius juos liedino kietoje žemėje tarp Sukot ir Zartan.

47. Ir Salomonas visus tus rykus paliko *nesvertus dėl labai didžiosios daugybės vario. * 2 Nus. 4, 18.

48. Taipjau ir padarydino Salomonas visus rykus, kurių tikt prie Pono Dievo namų reikėjo, butent aukso

altorių, aukso stalą, ant kurio šventi-toji duona gul,

49. Penkis liktorius po dešinės ir penkis liktorius po kairės ties švent-viete *iš čysto aukso, su auksinomis kvietkomis, lampomis ir žnyplėmis,

* 4 Maiž. 8, 4.

50. Priegtam torielius, bliudus, taures, šaukštus ir skauradas iš čysto aukso. Taipjau ir zovieckai vartų tų namų viduje švenčių švenčiausioje ir vartų buto bažnyčios buvo iš aukso.

51. Taipo buvo pabaigtas visas tas darbas, kurį karalius Salomonas dary-dino prie namų Pono Dievo. Ir Salo-monas *įgabeno, ką jo tėvas Dovidas buvo šventinęs, ar butų aukso, ar sida-bro, ar rykų, ir įdėjo tai į skarbą namų Pono Dievo. * 1 Nus. Kar. 29, 14. 2 Nus. Kar. 5, 1.

Perskyrimas 8.

Bažnyčia Salomono pašventinama.

Tai *suvadino karalius Salomonas pas savę vyresniusius iš Izrael, visus giminių valdonus ir vyriausiuosius tėtų tarp vaikų Izraelį į Jeruzalę, kad jie skry-nę derėjimo Pono Dievo aukštyn ga-bentų iš miesto Dovidui, tai esti Zion.

* 2 Nus. Kar. 5, 2.

2. Ir susirinko pas karalių Salomoną visi vyrai iš Izrael mėnesyje Etanim, šventėje, tai esti sekmasis mėnuo.

3. Ir visiems vyresniems iš Izrael atėjus, pakėlė klebonai skryne Pono Dievo;

4. Ir užnešė ją aukštyn, priegtam ir šėtrą susirinkimui, ir visus rykus šventinyčios, šėtroje esančius; tai darė tie klebonai ir Lėvytai.

5. Ir karalius Salomonas ir visas su-sirinkimas Izrael, kursai pas jį buvo susirinkę, ėjo su juomi pirm skry-nės ir apieravojo avių bei jaučių, taip daug, kad juos ne galėjo nei paskai-tyti, nei surokuoti. * 2 Zom. 6, 13. 2 Nus. 5, 6.

6. Taipo klebonai atgabeno skrynę derėjimo Pono Dievo į jos vietą, į šventvietę namų, į švenčių švenčiausiąją, po sparnais Kėrubynų.

7. Nės Kėrubynudu išsplėtė sparnus toje vietoje, kur ta skrynė buvo, ir ap-dengė skrynę ir jos kartis iš aukšto.

8. O tos *kartys buvo taip ilgos, kad jų galai buvo matyti šventinyčioje ties šventvieta; ale lauke jos ne buvo matyti; ir buvo čionai iki šiai dienai.

* 4 Maiž. 4, 6.

9. Ir *nieko ne buvo toje skryneje, kaip tiktai dvi akmenys toblyči Mai-žėsiaus, kuridvijsčionai paliko Orebe, kaip Ponas Dievas su vaikais Izrael susiderėjo, jiems iš Egipto žemės iš-kelivus. * 2 Maiž. 25, 16, 21. Ebr. 9, 4. 2 Nus. 5, 10.

10. O klebonams iš šventinyčios iš-einant debesies pripildė namus Pono Dievo,

11. Kad klebonai ne galėjo stovėti ir savo šlužmą atlikti dėl debesies. Nės *šlovė Pono Dievo pripildė tus namus Pono Dievo. * 2 Maiž. 40, 34.

12. Tai tarė Salomonas: Ponas Dievas kalbėjęs, kad *noris tamsoje gyventi.

* 5 Maiž. 4, 11. 2 Nus. 6, 1.

13. Aš tiesa namus pabudavojau, Tau gyventi, ir sostą, kad amžinai čia gyventumbei.

14. Ir karalius savo veidu atsigręžęs peržegnojo visą susirinkimą Izrael, ir visas susirinkimas Izrael stovėjo,

15. Ir jis tarė: pagarbintas te esie Viešpats, Izraelio Dievas, kurs savo burna mano tėvui Dovidui kalbėjęs, ir savo ranka atsesėjęs ir sakęs:

16. „Iš *tos dienos, kaip aš savo žmones Izraelitėnus iš Egipto išve-džiau, aš niekadęs nei vieną miestą ne išskyrėu nei jokioje giminėje Izra-ėlio, kad man namai būtų pabudavoti, kad mano vardas čia būtų. Ale Do-vidą aš paskyrėu, kad jis būtų ant mano žmonių Izraelitėnų.“ * 2 Zom. 7, 6.

17. Ir mano tėvas Dovidas *tai tiesa buvo apsiėmęs, kad namus pakurtų vardui Viešpaties, Dievo Izraelio.

* 2 Zom. 7, 2. 1 Nus. Kar. 18, 1.

18. Ale Ponas Dievas tarė mano tė-vui Dovidui: „kadangi tu apsiėmei mano vardui namus pakurti, apie tą dalyką tu gerai darei, kad to ap-siėmei.

19. Ale tačiaus ne tu turi tus na-mus budavoti, bet tavo sunus, kurs iš tavo strėnų išeis, tas tur mano vardui namus budavoti.“

20. Ir *Ponas Dievas savo žodį pa-tvirtino, kurį jis kalbėjo. Nės aš įsto-jau į savo tėvo Dovidui vietą, ir sėdžiu ant krėslo Izrael, kaip Ponas Dievas kalbėjęs, ir pakuriau namus vardui Viešpaties, Dievo Izrael. * perkš. 25. per. 9, 5.

21. Ir čionai aš vietą įtaisiau tai skry-nei, kurioje suderėjimas Pono Dievo

yra, *kurį jis padaręs su mūsų tėvais, kaip juos išvedė iš Egipto žemės.

* 2 Maiž. 20, 1.

22. Ir Salomonas *stojosi ties altoriumi Pono Dievo po akių viso susirinkimo Izrael, ir ė pakėlė savo rankas danguna, * 2 Kar. 18, 22, 2 Nus. Kar. 6, 12.

23. Ir tarė: Viešpatie, Dieve Izrael, *niera nei jokio Dievo, nei aukštai danguje, nei žemai ant žemės, tau lygaus; tu darai pagal savo sudėtimą ir išrodai susimilimą savo tarnams, po tavo akių vaikščiojantiems, iš visos širdies!

* 2 Nus. 2, 5.

24. Tu atsesėjai savo tarnui, mano tėvui Dovidui, ką tu jam kalbėjai. Savo burna tu tai kalbėjai, ir savo ranka tu tai išpildei, kaip tai regima šiandien.

25. Taigi, Viešpatie, Dieve Izraelio, atsesk savo tarnui, mano tėvui Dovidui, *ką tu jam kalbėjai be sakydamas: „tu ne pristoksi vyro po mano akių, kurs sėdėtų ant krėslo Izrael, ale tačiau, kad tavo vaikai ant savo kelio dabotų, kad jie po mano akių pasielgtų, kaip tu po mano akių pasielgei!“

* 2 Zom. 7, 16. 1 Nus. Kar. 23, 10.

26. Taigi, Dieve Izrael, te išsipildo tavo žodžiai, kuriuos tu savo tarnui, mano tėvui Dovidui, kalbėjai.

27. Nės argu mįsliji, Dievą ant žemės gyvenantį? Štai, *dangus ne gal tavę talpinti; kaipgi tai galėtų daryti šitie namai, kuriuos aš pabudavojau?

* 5 Maiž. 10, 4. 2 Nus. Kar. 6, 18. Jėz. 66, 1. Mat. 5, 34. 35. Darb. 7, 49. per. 17, 21.

28. Ale prisikreipk prie maldos savo tarno ir prie jo pakarniojo meldimo, Viešpatie, mans Dieve, kad tu girdėtumbei tą garbinimą ir maldą, kurią tavo tarnas šiandien tau duoda!

29. Kad *tavo akys atviros stovėtų ant šių namų dieną ir naktį, ant tos vietos, ėapie kurią tu sakei: „mano vardas bus čionai.“ Taigi girdėk tą maldą, tavo tarno šioje vietoje meldžiamą! * Zak. 12, 4. 2 Maiž. 20, 24. 5 Maiž. 12, 5. 11.

30. Ir norėtumbei išklaudyti pakarniąją maldą savo tarno ir savo žmonių Izrael, kurią jie čionai mels šioje vietoje tavo gyvenimo, danguje, ir tą girdėdamas buk malonus!

31. Jei kas prieš savo artymą kuomi nusideda, ir dėl to apsiima prisiekti, savę prisizadėdamas, o ta prysiega

pranešama prie tavo altoriaus šiuose namuose:

32. Tai tu norėtumbei išgirsti danguje ir provą daryti savo tarnams, pikto darantįjį prazudyti ir jį pagal jo elgimą koravoti, o teisiamjam provą daryti, ir jam užmokėti pagal jo teisybę!

33. Jei tavo žmonės Izraelitėnai savo neprietelių parmušti butų, kadangi prieš tavę susigriešijo, ir prisiverčia tavęsi, išsipazindami tavo vardą ir besimelddami tavo susimilimo prašo šiuose namuose:

34. Tai tu norėtumbei išgirsti danguje ir savo žmonėms Izraelitėnams, prieš tavę susigriešijusiems, malonus buti, ir juos vėl sugražinti į tą žemę, kurią tu jų tėvams esi davęs!

35. Jei *dangus butų užrakintas, kad ne lytų, kadangi jie prieš tavę susigriešijo, o melsis šioje vietoje, tavo vardą išsipazindami, ir nuo savo griekų liausis, kadangi tu juos prispaudi:

* per. 17, 1. 2 Nus. 6, 26.

36. Tai tu norėtumbei išgirsti danguje ir malonus buti griešniems savo tarnams ir savo žmonėms Izraelitėnams, kad jiems gerą kelią rodytumbei, kuriuomi jie vaikščiotų ir duotumbei lyti ant tos žemės, kurią tu savo žmonėms į tėviškės dalį esi davęs!

37. Kad kokia brangybė, arba maras, arba giedra, arba kuliai, arba žogai, arba gnusai bus toje žemėje, arba jų neprietelius žemėje jų vartaus apstoja, arba bile kokia sloga ar liga (randasi),

38. Kas tada meldžiasi ir susimilimo prašo, ar butų kiti žmonės, arba tavo žmonės Izraelitėnai, kurie numano savo slogą, kožnas savo širdyje, ir savo rankas *išsplečia ties šitais namais:

* perkš. 22.

39. Tai tu norėtumbei išgirsti danguje, savo gyvenime, kur tu gyveni, ir malonus buti ir taipo daryti, kad duotumbei kožnam pagal jo elgimą, kaip tu jo širdį išpažįsti; nėra *tu vienas pažįsti širdį visų žmonių vaikų;

* Ps. 7, 10. 1 Zom. 16, 7. Ps. 139, 1. 2. Jėr. 11, 20. per. 17, 10 ir 20, 12. Luk. 16, 15. Darb. 1, 24. per. 15, 8.

40. Kad jie tavę bijotų visados, kol jie toje žemėje gyvena, kurią tu davei mūsų tėvams!

41. O kad ir *svetimas, ne esąs iš tavo žmonių Izraelitėnų, iš tolimos žemės ateitų dėl tavo vardo, * Jon. 19, 29.

42. (Nės jie išgirs apie didįjį tavo vardą, ir apie macniąją tavo ranką, ir apie ištiestąjį tavo petį,) ir ateiti melstis prie šių namų:

43. Tai tu norėtumbei išgirsti danguje, soste savo gyvenimo, ir daryti vislab, ko svetimasis tavęs prašo, kad *visi žmonės ant žemės tavo vardą išpažintų, kad ir jie tavęs bijotų, kaip tavo žmonės Izraelitėnai, ir kad jie suprastų šius namus pagal tavo vardą pramintus, kuriuos aš pabudavojau!

*Jėz. 56, 7.

44. Kad tavo žmonės išsitrauks muštis su savo neprieteliais tuo keliu, kuriuomi tu juos siūsi, ir melsis Pono Dievo šen linkai kelio ties miestu, kurį sau pasiskyrei, ir ties namais, kuriuos aš tavo vardui pabudavojau:

45. Tai tu norėtumbei danguje išgirsti jų maldą ir pakarnųjį meldimą ir jiems provą daryti!

46. Kad jie prieš tavę susigriešys, (nės *niera nei vieno žmogaus, kurs ne susigriešytų,) ir tu papykęs paduodi juos jų neprieteliams, kad juos apkaltus šalin gabena į neprietelių žemę, ar toli, ar arti,

*2 Nus. Kar. 6, 36.
Pamok. 20, 9. Sal. Mok. 7, 21. Rym. 3, 23. 1 Jon. 1, 8.

47. Ir jie savo širdyje apmislytų toje žemėje, kur jie kalėjime yra, ir tavęsi prisiversdami tavo susimilimo šauktų, žemėje, kur jie kalėjime yra, ir tartų: „mes susigriešijome ir nusidėjome, ir Dievą savo prastojome,“

48. Ir taipo tavęsi prisiverčia iš visos širdies ir iš visos dušios žemėje savo neprietelių, kurie juos šalin gabenę, ir meldžiasi tavęs šenlink, keliu į savo žemę, kurią tu davei jų tėvams, miestopi linkai, kurį tu paskyrei, ir namų linkai, kuriuos aš tavo vardui pabudavojau:

49. Tai tu norėtumbei išgirsti jų maldą ir pakarnųjį meldimą iš sosto savo gyvenimo, ir teisybę išprovyti,

50. Ir savo žmonėms malonus buti, kurie prieš tavę nusidėjo, ir visiems jų peržengimams, kuriais jie prieš tavę susigriešijo, ir duotumbei jiems mielaširdingystę rasti prie tų, kurie juos apkaltus laiko, ir jų susimiltis!

51. Nės jie yra tavo žmonės ir tavo dalis, kuriuos tu iš Egipto, iš *ano geležiniojo pėčiaus, išvedei; *5Maiž. 4, 20.

52. Kad tavo akys atviros būtų ant pakarniosios maldos tavo tarno ir tavo žmonių Izraelitėnų, kad juos išklausytumbei visame tame, dėl ko jie tavęsi šaukia.

53. Nės tu *juos sau atsiskyrei į savo dalį iš visų žmonių ant žemės, kaip tu kalbėjai per Maižėšių, savo tarną, kaip mūsų tėvus išvedei iš Egipto, Viešpatie, Pone Dieve!

*3 Maiž. 20, 24.

54. O kaip Salomonas visą tą maldą ir užmeldimą po akių Pono Dievo buvo išskaitęs, kėlėsi jisai nuo altoriaus Pono Dievo, ir paliovė klauptis ir rankas išsplėsti danguna.

55. Ir priejęs *peržegnojo visą susirinkimą Izraelitėnų didžiū balsu ir tarė:

*22om. 6, 18.

56. Pagarbintas t'esie Ponas Dievas, kurs savo žmonėms Izraelitėnams atilsį davęs, kaip jis kalbėjęs! *Nei vienas žodelis ne prapuolė iš visų jų gerųjų žodžių, kuriuos jis kalbėjęs per savo tarną Maižėšių.

*Joz. 21, 54.

57. Viešpatie, mūsų Dieve, buk su mumis, kaip tu buvai su mūsų tėvais! ne prastok tu mus ir ne atrauk nuo mūsų savo ranką,

58. Mūsų širdį savęsi lenkti, kad mes elgtumbimės pagal visus tavo kelius, ir pilnavotumbime tavo prisakymus, budus ir provas, kuriuos tu mūsų tėvams esi liepęs!

59. O šitie žodžiai, kuriais aš po akių Pono Dievo meldžiausi, te prieinie arti Viešpaties, mūsų Dievo, dieną ir naktį, kad jis teisybę išprovytų (man) savo tarnui, ir savo žmonėms Izraelitėnams, vislab tikru česu;

60. Kad visi žmonės ant žemės išpažintų, Poną Dievą *Dievu esantį, o nei joki kitą.

*5Maiž. 4, 35. 39.

61. Ir jūsų širdis t'esie vierna su Viešpačiu, mūsų Dievu, pasielgtis pagal jo budus, ir pilnavoti jo prisakymus, kaip šiandien taipo stov.

62. O karalius drauge su visais Izraelitėnais apieravojo apierų po akių Pono Dievo.

63. Ir Salomonas apieravojo dėkavonės apieras, kurias jie Ponui Dievui apieravojo, dvidešimt ir du tukstančių jaučių, ir šimtą ir dvidešimt tukstančių avių. Taipo jie pašventino Pono Dievo namus, karalius ir visi vaikai Izrael.

64. Tą pačią dieną pašventino karalius vidutinįjį prybutį, kursai prie Pono Dievo namų buvo, tuomi, kad deginimo apieras, valgymo apieras ir taukus dėkavonės apierų čionai atliko. Nės varinysis altorius, po akių Pono Dievo stovįs, per mažas buvo deginimo apieroms, valgymo apieroms ir taukams dėkavonės apierų.

65. Ir Salomonas tuočės šventę įstatė, ir visi Izraelitėnai su juomi, didis žmonių pulkas, nuo rubežiaus Emat iki upeilio Egipto, po akių Viešpaties, mūsų Dievo, septynes dienas ir vėl septynes dienas, tai buvo keturiolika dienų.

66. Ir jis paleido žmones ašmąją dieną. Ir jie karaliui visą gerą velydami nuėjo į savo šetrassu džiaugsmu ir su linksmu širdžia dėl viso to gero, ką Ponas Dievas Dovidui, savo tarnui, ir savo žmonėms Izraelitėnams buvo išrodęs.

Perskyrimas 9.

Salomono gerasis pasiturėjimas, dėkavonė, budavonė, valščionys, apieros ir laivai.

Ir kaip Salomonas *buvo pabudavojęs Dievo namus ir karališkuosius namus, ir viskągi, ko jis norėjo ir liubijo daryti,

*2 Nus. Kar. 7, 11.

2. Pasirodė jam Ponas Dievas antru kartu; kaip jam buvo pasirodęs *Gibėone.

*per. 3, 5. 2 Nus. 1, 7. 8.

3. Ir Ponas Dievas tarė jam: aš tavo maldą ir pakarniuosius meldimus girdejau, kaip tu manęs meldeisi, ir pašventinau šius namus, kuriuos tu pabudavojai, kad *aš savo vardą čionai padėčiau amžinai; ir mano akys bei širdis bus čionai visados.

*5 Maiž. 12, 11.

4. Ir tu, *jei po mano akių pasielgsi, kaip tavo tėvas Dovidas pasielgęs, su vierna širdžia ir be klastos, be darydamas vislab tai, ką aš tau liepiu, ir pilnavodamas mano prisakymus ir mano provas,

*per. 3, 14 ir 11, 38.

5. Tai aš patvirtįsu krėslių tavo karalystės ant Izraelitėnų amžinai, *kaip aš tavo tėvui Dovidui kalbėjau be sakydamos: tu ne pristoksi vyro ant krėslo Izrael.

*2 Zom. 7, 12. per. 23, 18. 1 Nus. 18, 11.

6. Ale *jei jus nuo manęs atbulai atstosi e, jus ir jusų vaikai, ne pilnavodami mano prisakymų ir provų, kuriuos aš jums po akių dėjau, ir nueidami kitiems dievams šlužysite ir jų melsitės,

*Joz. 23, 16.

7. Tai aš Izraelitėnus *išgaišįsu iš tos

žemės, kurią aš jiems esmi davęs; o tūs namus, kuriuos aš pašventinau savo vardui, aš pamesu iš savo akių; ir Izraelitėnai bus apkalba ir pasaka tarp visų žmonių.

*5 Maiž. 4, 26 ir 8, 19. † Mat. 23, 33.

8. Ir tie namai bus suardyti, kad visi pro šalį einantieji nusigąs, švilpis ir sakys: „*kodėl Ponas Dievas šiai žemei ir šiems namams taip padarė?“

*5 Maiž. 29, 24. Jer. 22, 8. 2 Nus. 7, 21, 22.

9. Tai bus atsakoma: „todėl, kad jie Viešpatį, savo Dievą, prastojo, kurs jų tėvus iš Egipto žemės išvedė, ir priėmė kitus dievus jų maldėsi, jiems bešlužydami; todėl Ponas Dievas visą tą bėdą ant jų užvedė.“

10. O *tiems dvidešimt metams jau perėjus, per kuriuos Salomonas tus dvejus namus budavojo, Dievo namus ir karaliaus namus,

*per. 6, 38 ir 7, 1. 2 Nus. Kar. 8, 1.

11. Ant kurių reikalo Iramas, karalius iš Tyraus, Salomonui cėdrų medžių ir eglių medžių ir aukso pagal visą jo norą nugabendino, tai karalius Salomonas davė Iramui dvidešimt miestų žemėje Galilėja.

12. Ir Iramas iškeliavo iš Tyraus, kad apžiurėtų tus miestus, kuriuos Salomonas jam buvo davęs; ir jie ne patiko jam,

13. Ir jis tarė: kokie tai miestai, mans brolau, kuriuos tu man davei? ir praminė juos žemę Kabul, iki šiai dienai.

14. O Iramas karaliui buvo siuntęs šimtą ir dvidešimt centnerių aukso.

15. O tai yra visas skaitlius mėzlavų, kurias karalius Salomonas surinko, kad galėtų pakurti Pono Dievo namus, ir savo namus, ir Milo, ir murus Jėruzalės, ir Azor, ir Megido ir Gazēr.

16. Nės Paraonas, karalius iš Egipto, buvo aukštyn atėjęs ir *Gazērį įveikęs ir ugnimi sudeginęs, ir Kananytus nužavinęs; tame mieste gyvenančius, ir jį savo dukterei, Salomono pačei, dovanote buvo dovanojęs.

*Joz. 16, 10. † 1 Kar. 3, 1.

17. Taip budavodino Salomonas Gazērį, ir *žemai esantįjį Bēt-Oroną,

*2 Nus. Kar. 8, 5.

18. Ir Baelatę, ir Tamarą pusčioje toje žemėje,

19. Ir visus miestus javams pakavoti, kuriuos Salomonas turėjo, ir visus miestus vežimams, ir miestus raiteliams, ir ko jis tikt geidė budavoti Jėruzalėje

ir Libanone ir visoje žemėje, kurią jis valdė.

20. Ir visiems likusiems žmonėms iš Amorytų, Etytų, Perėzytų, Evytų ir Jėbusytų, kurie ne buvo iš vaikų Izrael,

21. Tų vaikams, kurius jie po savo galvos paliko žemėje, kurius vaikai Izrael ne galėjo išgaišinti, tiems Salomonas *uždėjo čyžę mokėti iki šiai dienai.

* Joz. 16, 10.

22. Ale iš vaikų Izrael jis ne padarė padonus, bet paliko juos, kad būtų kareiviais, ir jo tarnais, ir vyresniaisiais, ir karžygiais, ir ant jo vežimų bei raitelių.

23. Ir *urėdininkų ant Salomono darbų statytų, tų buvo penki šimtai ir penkisdešimts, kurie žmones valdė ir darbą aprupino.

* per. 5, 16. 2 Nus. 8, 10.

24. O Paraono *duktė užsitraukė iš miesto Dovidą į savo namus, kurių jai buvo pakuręs. Tuočės pabudavojo ir Milo.

* 2 Nus. Kar. 8, 11.

25. Ir Salomonas apieravojo tris kartus per metą deginimo ir dėkavonės apieras ant altoriaus, kurį jis Ponui Dievui buvo pabudavodinęs, ir rukino ant jo po akių Pono Dievo. Ir taip tie namai buvo pagatavėti.

26. O Salomonas pabudavodino ir akрутų *Ezėon - Gėberyje, kurs arti Eloto yra, prie kranto nendrių jurių, žemėje Edomytų.

* 2 Nus. Kar. 8, 17, 18.

27. Ir Iramas siuntė savo bernus *laive, kurie geri laivininkai buvo ir ant jurių gerai galėjo, su bernais Salomono,

* per. 10, 11.

28. Ir jie iškako į Opirą, ir pargabeno iš ten keturis šimtus ir dvidešimt centnerių aukso, ir parnešė tai karaliui Salomonui.

Perskyrimas 10.

Karalienė iš karalystės Arabijos dyvijasi Salomono išminčia, bagotumu ir šlove.

Ir kaip Salomono garsas apie vardą Pono Dievo nukako iki *karalienės iš karalystės Arabijos, atėjo ji jį mėginti mįslėmis.

* 2 Nus. 9, 1. Mat. 12, 41. Luk. 11, 31.

2. Ir ji atkeliavo į Jėruzalę su didžiu tarnų pulku, su verbludais, brangias žoles nešančiais ir daug aukso bei brangių akmenaičių. Ir ji pas karalių Salomoną įėjusi kalbėjo vislab su juomi, ką ji buvo apsiėmusi.

3. Ir Salomonas atsakė jai ant to

viso; ir nieko ne buvo karaliui nežinoma, ką jis ne būtų jai sakęs.

4. Taigi karalienė iš karalystės Arabijos, regėdama visą išmintį Salomono, ir namus, kuriuos jis buvo pabudavodinęs,

5. Ir valgi ant jo stalo, ir jo tarnų namus, ir jo tarnų šlužmas, bei jų rubus, ir jo šinkorius, ir jo deginimo apieras, kurias jis namuose Pono Dievo apieravojo, ne galėjo ji ilgiaus pakęsti.

6. Ir tarė karaliui: tai tiesa, ką aš savo žemėje girdėjusi apie tavo daiktus ir apie tavo išmintį.

7. Ir aš ne norėjau tai vieryti, ikiko! pati atėjusi tai savo akimis mačiau. O štai, man nei pusė to ne sakyta. Tu daugiaus turi išminties bei gero, neng ta kalbą, kurią aš apie tavę girdėjau.

8. *Palaimos pilni yra tavo žmonės ir tavo tarnai, kurie vis stov po tavo akių ir gird tavo išmintį.

* Luk. 10, 23.

9. *Pagarbintas t'esie Viešpats, tavo Dievas, kursai tavimi mėgsta, kad jisai tavę užsodinęs ant krėslo Izrael, todėl, kad Ponas Dievas Izraelitėnus myl amžinai ir tavę į karalių įdėjo, kad tu provą ir teisybę padarytumbei!

* per. 5, 7.

10. Ir ji davė karaliui šimtą ir dvidešimt centnerių aukso, ir labai daug brangių žolių bei brangių akmenaičių. Ne atėjo daugiaus tokia daugybė tų brangiųjų žolių, kiek ta karalienė iš Arabijonų karalystės karaliui Salomonui davė.

11. Priegtam *laivai Iramo, kurie auksą iš Opiro pargabeno, parnešė labai daug brangiausiųjų juodmedžių ir brangiųjų akmenaičių.

* per. 9, 27, 28.

12. Ir karalius padarydino iš to brangiausiojo juodmedžio stulpus namuose Pono Dievo ir namuose karaliaus, ir arpas bei psalterius tiems, kurie mandagiai giedodavo. Ne atėjo daugiaus tokių brangių cėdrų medžių, ir ne buvo jų regėta iki šiai dienai.

13. O karalius Salomonas davė karalienei iš Arabijonų žemės vislab, ko ji norėjo ir prašė, be to, ką jis jai davė iš savės. Ir ji grįždama parkeliavo į savo žemę draug su savo tarnais.

14. Ale aukso, kursai Salomonui į vieną metą buvo pargabenamas, to sveriant buvo *šeši šimtai ir šešisdešimts ir šeši centneriai.

* 2 Nus. Kar. 9, 13.

15. Be to, kas nuo kromininkų, nuo kupčių bei aptiekorių, ir nuo visų Arabijonų karalių, ir nuo macnių žemėse atėjo.

16. Ir karalius Salomonas *padarydino du šimtu skydų iš geriausiojo aukso; šešis šimtus syklų aukso jis ėmė vienam skydui; * per. 14, 26.

17. Ir tris šimtus mažesnių skydų iš geriausiojo aukso, po tris svarus aukso vienam tų mažesniųjų skydų. Ir karalius įdėdino tus į namus iš medžių girės Libanon.

18. Ir karalius padarydino *didį krėslą iš elefantų kaulų, ir aptraukdino jį brangiausioju auksu. * 2 Nus. Kar. 9, 17.

19. O tas krėslas turėjo šešis straipsnius, ir viršunė to krėslu užpakalyje buvo apskriti. Ir į abi šali ap-link sostą buvo atlošos, ir du liutu stovėjo prie tų atlošų.

20. Ir dvylika liutų stovėjo ant tų šešių straipsnių ant abiejų šalių. Toktai niekados ne daryta nei jokioje karalystėje.

21. Visi rykai karaliaus Salomono, iš kurių jis gėrė, buvo auksini, ir visi rykai namuose iš medžių girės Libanon taipojau buvo iš čysto aukso; nėra sidabrą čėse Salomono per nieką laikė.

22. Nėsa laivas karaliaus, jurėmis einąs, kursai ant jurių su lramo laivu ėjo, į tris metus vieną kartą pargrižo, ir pargabeno aukso, sidabro, elefantų kaulų, bezdžiankų ir povų.

23. Taip karalius Salomonas bagotu mu ir išminčia *didesnis pastojau, neng visi karaliai ant žemės. * 2 Nus. 1, 1. per. 9, 22.

24. Ir visas svietas geidė Salomoną matyti, kad jie tą išmintį girdėtų, kurią jam Dievas į jo širdį buvo davęs.

25. Ir bile kas jam atnešė dovanų, sidabrinių ir auksinių rykų, rubų bei šarvų, žolių, skaniai kvepiančių, arklių ir asilarklių kas metą.

26. Ir *Salomonas sugabendino vežimų bei raitelių, kad jis turėjo tukstantį ir keturis šimtus vežimų ir t dvylika tukstančių raitelių; ir paliko juos miestuose, kur vežimai pakavojami buvo, ir pas karalių Jėruzalėje. * 2 Nus. Kar. 1, 14 + 1 Kar. 4, 26.

27. Ir *karalius padarė, kad sidabro Jėruzalėje taip daug buvo, kaip akmenų, ir cėdro medžių tiek, kaip laukinių pyg-medžių pakalnėse. * 2 Nus. Kar. 1, 15. per. 9, 27.

28. Ir atgabeno Salomonui arklių iš

Egipto ir visokių tavorų, ir pirkliai karaliaus nupirko tus tavorus;

29. Ir išgabeno tus iš Egipto, kožną vežimą po šešis šimtus sidabrininkų, ir arklių už šimtą ir penkisdešimts. Taip juos ir atgabeno visiems karaliams Etytų ir karaliams Syrių, per jų ranką.

Perskyrimas 11.

Salomono moters, balvonų garbinimas, neprieteliai ir amertis.

Alė karalius Salomonas mylėjo daug *moterų iš svetimų žemių, dukterį Paraono, ir Moabytiškes, Amonytiškes, Edomytiškes, Zidonytiškes ir Etytiškes, * 5 Maiž. 17, 17.

2. Tokių žmonių, *apie kurių Ponas Dievas buvo sakęs vaikams Izrael: ne susieikite su jais, ir jie te ne susieina su jumis! jos iš tiesos jūsų širdis prilenks ant savo dievų. Prie tų Salomonas prisiglaudė su meile. * 2 Maiž. 34, 16. 5 Maiž. 7, 3.

3. Ir jis turėjo septynis šimtus moterų per savo pačias, ir tris šimtus neprivenčiatotų moterų; ir jo *pačios palenkė jo širdį. * per. 21, 25.

4. O kaip jis jau pasenęs buvo, tai jo pačios palenkė jo širdį ant svetimų dievų, kad jo širdis ne visiškai buvo su Viešpačiu, jo Dievu, kaip širdis jo tėvo Dovid.

5. Taip sekė Salomonas Astoret, balvoną Zidonytų, ir Milkom, biau-restį Amonytų.

6. Ir Salomonas elgėsi, kad Ponui Dievui visai ne patiko, ir nesekė abelnai Poną Dievą, kaip jo tėvas Dovid.

7. Tai Salomonas pakurė aukštybę *Kamosui, biauressčiui Moabytų, ant kalno, ties Jėruzale esančiojo, ir Molėkui, biauressčiui Amonytų. * 4 Maiž. 21, 29. 2 Kar. 23, 13.

8. Taip darė Salomonas visoms savo pačioms iš svetimų žemių, kurios savo balvonams rukino ir apieravojo.

9. Alė Ponas Dievas supyko ant Salomono, kad jo širdis buvo atkrypusi nuo Viešpaties, Dievo Izraelio, kurs jam *du kartu buvo pasirodęs, * per. 3, 5 ir 9, 2.

10. Ir jam tai liepęs, idant ne sekiotų kitus dievus, ir jis tačiaus ne klausęs, ką jam Ponas Dievas buvo liepęs.

11. Todėl tarė Ponas Dievas Salomonui: kadangi tatai pas tavę nusi-davė, kad tu *ne pilnavojai mano de-

rėjimą ir mano prisakymus, kuriuos aš tau prisakiau, taigi ir tą aš karalystę tau išplėšiu ir tavo tarnui duosiu.

* per. 13, 21. † 1 Zom. 15, 28.

12. Tačiau aš tai tavo čese ne darysi dėl tavo tėvo Dovid, bet iš rankos tavo sunaus aš jį išplėšiu. * per. 12, 19.

13. Tačiau ne visą karalystę išplėšiu, vieną giminę aš duosiu tavo sunui dėl Dovid, mano tarno, ir dėl Jėruzalės, kurią aš paskyriau.

14. Ir Ponas Dievas prikėlė Salomonui priešininką, Adadą, Edomytą iš karališkos giminės, kurs Edome buvo.

15. Nės * kaip Dovidas Edome buvo, ir Joabas, vyriausiasis ant vaisko, aukštyn keliavo, užmuštuosius palaidoti, parmušė jis, kas vyriškių buvo, Edome.

* 2 Zom. 8, 14.

16. Nės Joabas pasiliko tenai per šešis mėnesius, ir visi Izraelitėnai, ikikol išgaišino vislab, kas vyriškių buvo Edome.

17. Tai pabėgo Adadas, ir su juomi keli vyrai Edomytų iš jo tėvo tarnų, kad iškaktų į Egiptą, o Adadas dar buvo jaunas vaikas.

18. Ir jie pasikėlė iš Midian ir atėjo į Paran, ir ėmę su savim žmonių iš Paran, atėjo į Egiptą pas Paraoną, karalių Egipto, tas davė jam namus ir išsilaikymą, ir padavė jam vieną žemę.

19. Ir Adadas * rado didelę malonę prie Paraono, kad jis jam ir savo pačios Takpėnės, karalienės, seserį per pačią davė.

* Dan. 1, 9.

20. Ir Takpėnės sesuo pagimdė jam Genubatą, jo sunų, ir Takpėnės augino jį namuose Paraono, kad Genubatas namuose Paraono buvo tarp vaikų Paraono.

21. Ogi kaip Adadas girdėjo Egipte, Dovidą užmigusį su savo tėvais, ir Joabą, vyriausįjį ant kareivių numirusį, tarė jis Paraonui: *leisk manę trauktis į savo žemę.

* 1 Maiž. 30, 25. 2 Maiž. 4, 18.

22. Paraonas tarė jam: ko tu pristoksti pas manę, kad į savo žemę nori trauktis? Jis atsakė: nieko, ale leisk manę trauktis.

23. Priegtam Ponas Dievas jam prikėlė priešininką, Rezoną, sunų Eljado, kurs nuo savo pono Adad-Ezer, karaliaus iš Zoba, buvo pabėgęs.

24. Ir jis surinko prieš jį vyrų ir

pastojo vyresniuojų kareivių, kaip *Dovidas anus nužavino; ir nusitraukęs į Damašką gyveno tenai, ir pona-vojo Damaške.

* 2 Zom. 8, 3. per. 10, 18.

25. O jis buvo Izraelio priešininku, kol Salomonas gyvas buvo. Tai ta iškada, kurią Adadas kentė; todėl jis (Rezonas) baisėjosi Izraelitėnų, ir karaliumi pastojo ant Syrionų.

26. Priegtam *Jėrobėamas, sunus Nebato, Epratiškis iš Zarėda, kurs prie Salomono šlužijo (ir jo motyna vardu buvo Zėrugą, našlė); tas taipojau ranką pakėlė prieš karalių.

* 2 Nus. Kar. 13, 16.

27. O tai yra ta priežastis, dėl kurios jis ranką pakėlė prieš karalių: kaip Salomonas (miestą) Milo budavojo, uždarė jis spragą miesto savo tėvo Dovid.

28. Ir Jėrobėamas buvo vyras, tikras į karą. Ir Salomonas matydamas, tą jaunikaitį vierną esant, įdėjo jį į užveizdą ant visos naštos (darbų), giminei Jozėpo uždėtos.

29. Ale nusidavė tuočės, kad Jėrobėamas išėjo iš Jėruzalės, ir prarakas Aijas iš Silo sutiko jį ant kelio, ir nauja skreiste buvo apsisiautęs, o šiuodu buvo vienudu ant lauko.

30. Ir Aijas *nutvėrė tą naująją skreistę, kuria jis apsisiautęs, ir perplėšė ją į dvylika dalių,

* per. 12, 15 ir 14, 2.

31. Ir tarė Jėrobėamui: imkis sau dešimt dalių! nės taip taria Viešpats, Dievas Izrael: „štai, aš karalystę ištrauksu iš rankų Salomono ir tau duosiu dešimt giminių.

32. Vieną giminę jis tur gauti dėl mano tarno Dovid ir dėl miesto Jėruzalės, kurį aš išrinkau iš visų giminių Izraelio;

33. Todėl, kad jie manę prastojo ir meldėsi Astoret, balvono Zidonytų, Kamos, balvono Moabytų, ir Milkom, balvono vaikų Amon, ir ne vaikščiojo mano keliais, kad darytų, kas man gerai patinka, (ir pilnavotų) mano prisakymus ir provas, kaip Dovidas, jo tėvas.

34. Neigi aš ne noru visą karalystę atimti iš jo rankos, *bet aš jį vyriausiuojų valdonu statysiu, kol jis gyvas bus, dėl Dovid, mano tarno, kurį aš paskyriau, kursai mano prisakymų ir provų pilnavojęs.

* 2 Zom. 7, 12. Pa. 132, 11.

35. Iš *rankos jo sunaus aš ištrauksu tą karalystę, ir tau dešimt giminių,

* per. 12, 19.

36. Ir jo sunui vieną giminę duosu, kad mano tarnas Dovidas po mano akių *žibnyčią turėtų visados mieste Jeruzalėje, kurį aš sau pasiskyrčiau, kad savo vardą tenai statyčiau. * 2 Zom. 21, 17.

37. Taigi aš tavę imsu, kad tu pona-votumbei ant viso, ko tavo širdis geidžia, ir busi karaliumi ant Izrael.

38. Jeigu tu *klausysi visam, ką aš tau paliepsu, ir mano keliais vaikščiosi, ir darysi, kas man patinka, kad pilnavotumbei mano provas ir prisakymus, kaip mano tarnas Dovidas daręs, tai aš busu su tavimi ir tau tvirtus namus pabudavosu, kaip aš Dovidui pabudavojau, ir duosu tau Izraelį;

* per. 9, 4.

39. Ir Dovidą vaikūs todėl pažemįsu, ale tačiau ne amžinai."

40. Ale Salomonas jėškojo Jerobėamą nužudyti. Tai Jerobėamas pasikėlęs nubėgo į Egiptą pas *Sisaką, Egipto karalių, ir pasiliko Egipte iki Salomonui numirus.

* per. 14, 25.

41. Kas daugiau apie Salomoną sakytina, ir vislab, ką jis ištaisęs, ir jo išmintis, tai yra parašyta *knygose nusidavimų Salomono. * 2 Nus. Kar. 9, 29.

42. Ogi *čėsas, kaip ilgai Salomonas karaliumi buvo Jeruzalėje ant viso Izrael, yra keturisdešimts metai.

* 2 Nus. Kar. 9, 30.

43. Ir *Salomonas užmigo su savo tėvais ir buvo palaidotas mieste Dovidą, savo tėvo. Ir jo sunus Rėabėamas karaliumi pastoją į jo vietą.

* 2 Nus. Kar. 9, 31.

Perskyrimas 12.

Perdalijimas karalystės Salomono.

Ir *Rėabėamas nusitraukė į Sikėm, nės visas Izrael į Sikėmą buvo susiėjęs, jį į karalių įdėti. * 2 Nus. Kar. 10, 1.

2. Ir Jerobėamas, Nebato sunus, išgirdo tai, Egipte dar be budamas, *kur jisai dėl karaliaus Salomono buvo nubėgęs, ir pasiliko Egipte; * per. 11, 40.

3. Ir jie nusiuntė vadindino jį. O Jerobėamas su visu susirinkimu Izraelio atėję kalbėjo su Rėabėamu ir tarė:

4. Tavo tėvas per mierą sunkų jungą mums uždėjo. Taigi tu dabar tą skaudžiąją šlužmą ir sunkųjį jungą

lengvesnį daryk, kurį jis mums uždėjęs, tai mes tau šlužysime.

5. Ale jis tarė jiems: eikite iki trečiaiajai dienai, o tada vėl pareikite pas manę. Ir žmonės nuėjo.

6. Ir karalius Rėabėamas susirodijo *su vyresniaisiais, kurie po akių jo tėvo Salomono stovėjo, jam dar gyvam esant, ir tarė: ką jus sakote, kad šitiems žmonėms atsakytumbime?

* Pam. 12, 5.

7 Jie tarė jam: jei tu šiandien šiems žmonėms paklausysi, jiems patikti norėdamas, ir juos išklausysi, ir jiems gerų žodžių duosi, tai jie tau bus paduoti, kol gyvas busi.

8. Ale jis atmetė tą kalbą, vyresniųjų jam kalbėtąją, ir susirodijo su jaunaisiais, kurie su juomi buvo užaugę ir po jo akių stovėjo.

9. Ir jis tarė jiems: ką jus sakote, kad mes atsakytumbime šiems žmonėms, man sakantiems: „daryk lengvesnį jungą, kurį tavo tėvas mums uždėjęs?“

10. Ir jaunieji, su juomi užaugusieji, tarė jam: tu tiems žmonėms, tau sakantiems: „tavo tėvas mums per mierą sunkų jungą uždėjo, tu tą lengvesnį daryk,“ taipo turi atsakyti: mano mažiausiasis pirštas bus storesnis už mano tėvo strėnas.

11. Mano tėvas tiesa sunkų jungą jums uždėjo, ale aš jį dar sunkesnį jums darysu. Mano tėvas jus botagais baudė, o aš jus dygiais karbačiais bausu.

12. Taipo atėjo Jerobėamas su visais žmonėmis pas Rėabėamą *trečiąją dieną, kaip karalius buvo sakęs ir taręs: ateikite vėl pas manę trečiąją dieną.

* perkā. 6.

13. Ir karalius žmonėms aštriai atsakė, atmesdamas tą kalbą, vyresniųjų jam kalbėtąją;

14. Ir kalbėjo su jais, kaip jaunieji jį buvo pamokinę, ir tarė: mano tėvas jums sunkų jungą uždėjo, ale aš jį dar sunkesnį jums darysu. Mano tėvas jus botagais baudė, ale aš jus dygiais karbačiais bausu.

15. Taipo karalius nepakluso žmonių, nės tai taipo buvo perleista nuo Pono Dievo, kad jis savo žodį išpildytų, *kurį jis per Aiją iš Silo buvo kalbėjęs Jerobėamui, Nebato sunui. * per. 11, 31.

16. *Ale kaip visi Izraelitėnai matė,

kad karalius jų nenorėjo klausyti, žmonės atsakė karaliui ir tarė: „Kokiosgi mes dalies turime prie Dovid, arba dalykų prie sunaus Izai? Izraelitėnai, kelkitės į savo šėtras! Taigi tu jau dabokis savo giminei, Dovid! Taipo nuėjo Izraelitėnai į savo šėtras,

* Pamok. 15, 1. † 2 Zom. 20, 1.

17. Kad Rėabėamas tik tai karaliavo ant tų vaikų Izrael, kurie miestuose Judavos gyveno.

18. Ir kaip karalius Rėabėamas nusiuntė Adoramą skarbininką, tai visi Izraelitėnai jį akmenimis užmušė; ale karalius Rėabėamas greitai įkopo į vežimą, kad bėgtų į Jėruzalę.

19. Taipo *Izraelitėnai atpuolė nuo giminės Dovid iki šiai dienai. *per. 11, 12.

20. Taigi visam Izraeliui išgirdus, Jėrobėamą pargrįžusį, nusiuntė jie ir davė jį vaditi prie viso susirinkimo, ir *įdėjo jį į karalių ant visų Izraelitėnų. Ir nei vienas ne sekė giminę Dovid, kaip tik viena giminė Juda. *2 Kar. 17, 21.

21. O Rėabėamui į Jėruzalę atėjus, surinko jis visą giminę Juda ir giminę Benjamin, šimtą ir aštuonisdešimts tukstančių jaunų, į karą tikrų vyrų, kad prieš giminę Izrael kariautų ir karalystę vėl sugrąžintų ant Rėabėamo, sunaus Salomono.

22. Ale Dievo žodis sakyta buvo *Sėmajui, Dievo vyrui, ir tarė:

* 2 Nus. Kar. 11, 2.

23. Sakyk Rėabėamui, Salomono sunui, karaliui Judavos, ir visai giminei Juda bei Benjamin ir kitiems žmonėms, tarydamas:

24. Taip sako Ponas Dievas: „Idant ne užsitraukite kariauti prieš savo brolius, vaikus Izrael. Kožnas vienas eikite vėl namon, nės tai nuo manęs radosi!“ Ir jie klausė žodžiui Pono Dievo, sugrįžo ir ėjo namon, kaip Ponas Dievas buvo sakęs.

25. Bet Jėrobėamas budavojo Šikėmą ant kalno Epraim ir gyveno tame, ir iš ten išsitraukęs budavojo *Pnuėl.

* 1 Maiž. 32, 31. Vald. 8, 17.

26. Ale Jėrobėamas mislijo savo širdyje: karalystė dabar vėl pripuls giminei Dovid,

27. Jei šie žmonės aukštyn eitų, apieravoti namuose Pono Dievo Jėruzalėje; ir širdis šių žmonių prisilenks prie savo viešpaties Rėabėamo, ka-

raliaus Juda, ir manę nužavįs, ir vėl pripuls Rėabėamui, karaliui Juda.

28. Ir karalius susirodijęs padarydino du veršius iš aukso ir tarė jiems: persunku jums aukštyn eiti į Jėruzalę. Štai, *čia yra tavo dievai, Izrael, kurie tavę išvedė iš Egipto žemės.

* 2 Maiž. 32, 4, 8.

29. Ir jis vieną pastatė Bėtelyje, o antrąjį Dane.

* Vald. 18, 30.

30. Ir *tuomi labai susigriešijo, nės žmonės nuėjo prie to vieno iki į Dan.

* per. 14, 16.

31. Jisai ir pabudavojo balvonbažnyčių ant aukštybių, ir *įdėjo klebonus iš prasčiausiųjų žmonių, kurie ne buvo iš vaikų Lėvy.

* 2 Nus. Kar. 11, 15. per. 13, 9.

32. Ir jis *padarė šventę penkiolikoje dienoje ašmojo mėnesio, kaip šventę Judavoje, ir apieravojo ant altoriaus. Taipo jis darė Bėtelyje, kad tiems veršiams apieravojo, kuriuos jis padarydino. Ir įdėjo Bėtelyje klebonus aukštybių, kurias jis buvo pakūręs. *Oz. 7, 5.

33. Ir apieravojo ant altoriaus, jo padarydintojo Bėtelyje, penkioliką dieną ašmojo mėnesio, *kurią jis iš savo širdies buvo sumislijęs; ir įstatė vaikams Izrael šventes, ir apieravojo ant altoriaus, kad rukjta būtų. *Kol. 2, 23

Perskyrimas 13.

Jėrobėamo ranka padžiusta; nekursai prarakas liuto nužudomas.

Ir štai, vienas Dievo vyras atėjo iš Judavos per Pono Dievo žodį į Bėtelį, ir Jėrobėamas stovėjo prie altoriaus, kad rukintų.

2. Ir jis šaukė prieš tą altorių per Pono Dievo žodį tarydamas: altoriau, altoriau! taip sako Ponas Dievas: „Štai, sunus užgims iš giminės Dovid, vardu Josias, *tas ant tavęs apieravos klebonus tos aukštybės, kurie ant tavęs rukina, ir žmonių kaulus jis ant tavęs sudegįs.“

* 2 Kar. 23, 16.

3. Ir jis davė tą dieną stebuklą, sakydamas, tai yra tas stebuklas, kad tai Ponas Dievas kalbėjęs: štai, tas altorius sugrius, ir pelenai, kurie ant jo yra, bus išbarstyti.

4. Ale kaip karalius tą žodį girdėjo iš to Dievo vyro, prieš tą altorių Bėtelyje šaukiančio, ištiesė jis savo ranką prie altoriaus ir tarė: sugaukite jį! Ir jo ranka *padžiuvo, kurią jis prieš

ji buvo ištiesęs, ir ne galėjo ją vėl prie savęs traukti.

*Mat. 12, 10.

5. Ir altorius sugriuvo, ir pelenai nuo altoriaus buvo išbarstyti pagal stebuklą, kurį tas Dievo vyras buvo davęs žodžiu Pono Dievo.

6. Ir karalius atsakydamas tarė tam Dievo vyrui: *prašyk veido Viešpaties, savo Dievo, ir melsk už mane, kad savo ranką vėl galėčiau prie savęs traukti. Tai prašė tas Dievo vyras Pono Dievo veido, ir karalius savo ranką vėl galėjo prie savęs traukti, ir ji tokia pastojo, kaip pirma buvusi.

*2 Maiž. 8, 8.

7. Ir karalius kalbėjo su tuo Dievo vyru: eikš su manimi į mano namus ir atsigaivik, aš tau kokią dovaną duosu.

8. Ale tas Dievo vyras atsakė karaliui: *norint tu man ir pusę savo namų duotumbei, tai aš tačiau ne ečiau su tavimi. Nės aš čionai nei duonos ne noru valgyti, nei vandens gerti.

*4 Maiž. 22, 18.

9. Nės taipo man liepta Dievo žodžiu ir sakyta: „tu ne turi nei duonos valgyti, nei vandens gerti, ir ne vėl sugrišti tuo keliu, kuriuomi tu atėjai.“

10. Ir jis *šalin ėjo kitu keliu, ir ne pargrįžo tuomi keliu, kuriuomi į Bėtelį buvo atėjęs.

*Mat. 2, 12.

11. Ale Bėtelyje gyveno vienas senas prarakas, pas tą atėjo jo sunus ir pasakojo jam visus stebuklus, kuriuos tas Dievo vyras buvo ištaišęs tą Dieną Bėtelyje, ir tus žodžius, kuriuos jis karaliui buvo kalbėjęs.

12. Ir jų tėvas tarė jiems: kur tas kelias, kuriuomi jis nukeliavo? Ir jo sunus parodė jam tą kelią, kuriuomi tas Dievo vyras buvo keliauęs, kursai iš Judavos buvo atėjęs.

13. O *jis tarė savo sunums: balnokite man asilą. Ir jiems asilą pabalnojus, jis jojo juomi,

*perkš. 27.

14. Ir keliavo paskui tą Dievo vyrą, ir jį po ažuolu radęs sėdintį, tarė jam: ar tu esi tas Dievo vyras, iš Judavos atėjęsis? Jis tarė: esmi.

15. Ans tarė jam: eikš su manimi į mano namus ir valgyk duonos.

16. Ale jis tarė: aš ne galiu su tavimi grįšti, nei su tavimi eiti, neigi noru duonos valgyti, nei vandens gerti su tavimi šime kampe.

17. Nės su manimi kalbėta yra Pono Dievo žodžiu: „tu tenai ne turi nei duonos valgyti, nei vandens gerti, tu ne turi vėl tuomi keliu sugrišti, kuriuomi atėjai.“

*perkš. 9.

18. Ir jis tarė jam: ir aš esmi prarakas, lygiai kaip tu; ir angielas kalbėjo su manimi Dievo žodžiu ir sakė: „parvesk jį vėl namon su savimi, kad duonos valgytų ir vandens gertų.“ Ale jis pamelavo jam.

19. Ir pasivedė jį vėl, kad duonos valgė ir vandens gėrė jo namuose.

20. Ir jiems už stalo be sėdint Dievo žodis buvo sakytas prarakui, kurs jį vėl buvo parvedęs,

21. Ir prišaukė tam Dievo vyrui, iš Judavos atėjusiamjam, ir tarė: taip sako Ponas Dievas: todėl, kad tu ne klausei burnai Pono Dievo ir ne pilnavojai tą prisakymą, kurį tau Viešpats, tavo Dievas, prisakęs,

22. Ir sugrįžęs duonos valgei ir vandens gėrei toje vietoje, apie kurią jistau sakė: „tu ne turi nei duonos valgyti, nei vandens gerti,“ tai tavo lavonas ne bus palaidotas kapinėse tavo tėvų.

23. Ir jam duonos valgius ir gėrus, pabalnojo asilą prarakui, kurį buvo vėl parsivedęs.

24. Ir kaip jis buvo iškeliavęs, rado jį *liutas ant kelio ir nužudė jį. Ir jo lavonas gulėjo pamestas į kelią, ir asilas stovėjo šale jo, ir liutas prie to lavono.

*per. 20, 36.

25. Ir žmonės, pro šalį eidami, matė lavoną į kelią pamestą ir liutą prie lavono stovint, ir atėję apsakė tai mieste, kuriame senasis prarakas gyveno.

26. Tai išgirdęs ansai prarakas, kurs jį vėl buvo parvedęs, tarė jisai: tai tas Dievo vyras, kursai burnai Pono Dievo ne klausęs; todėl Ponas Dievas jį padavė tam liutui, tas jį sudaužė ir nužudė pagal Pono Dievo žodį, jam sakytąjį.

27. Ir jis tarė savo *sunums: balnokite man asilą. Ir kaip jie jį buvo pabalnoję,

*perkš. 13.

28. Nukeliavo jis ir rado jo lavoną į kelią numestą, ir asilą bei liutą arti lavono stovintį. Liutas nieko ne buvo ėdęs to lavono, nei asilą ne sulaužęs.

29. Tai prarakas, lavoną to Dievo vyro pakėlęs, uždėjo jį ant asilo ir pargabe-

no jį atgalios, ir atėjo į miestą to senojo prarako, kad jį apraudoję palaidotų.

30. Ir jis įdėjo lavoną į savo kapą, ir jie apraudoję jį: *ak brolau! *Jér. 22, 18.

31. Ir kaip jį buvo palaidoję, tarė jis savo sunums: kad aš numirsiu, tai *palaidokite manę tame kape, kuriame tas Dievo vyras palaidotas, ir dėkite mano kaulus pas jo kaulus. *1 Maiz. 47, 30.

32. *Nėš tai nusiduos, ką jis šaukęs prieš altorių Bėtelyje žodžiu Pono Dievo, ir prieš visus namus aukštybių, miestuose Samarios esančius. *2 Kar. 23, 17, 18.

33. Alepo šių nusidavimų Jėrobėamas nesiliovė nuo piktojo savo elgimo, bet piktyti eidamas, įdėjo klebonus aukštybių iš *prasčiausiųjų žmonių. Kas jam patiko, to ranką jis pildė, ir tas pastojo klebonu aukštybės. *per. 12, 31.

34. O *tai grieku virto giminėi Jėrobėamo, kad išgaišinta ir nuo žemės išpustyta buvo. *per. 12, 30 ir 14, 16.

Perskyrimas 14.

Prarakavimas prieš Jėrobėamą; Rėabėamo valdymas, grickai ir jų koravonė.

Tuočės Abias, Jėrobėamo sunus, apsirgo.

2. Ir Jėrobėamas tarė savo pačiai: kelkis ir taipo dėkis, kad niekas ne numanytų, tavę Jėrobėamo pačią esančią, ir nueik į Silo. Štai, ten yra prarakas Ajas, kurs *man sakęs, kad aš karaliumi busu ant šių žmonių.

*per. 11, 30, 31 ir 12, 15.

3. Ir imk su savimi dešimt duonos kepalų ir pyragų ir medaus puodą, ir nueik pas jį, kad jis tau sakytų, kaip su tuomi vaiku bus.

4. Ir Jėrobėamo pati darė taip, ir pasikėlusį nuėjo į Silo ir atėjo į namus Ajio; ale Ajas jau ne primatė, nėra *jo akys tamsios buvo dėl senystės.

*1 Maiz. 27, 1. per. 48, 10.

5. Ale Ponas Dievas tarė Ajui: štai, Jėrobėamo pati ateiti, kad tavę apie vieną daiktą paklaustų dėl savo sunaus, nės jis serga. Taigi kalbėk su ja taip ir taip. O kaip ji buvo įėjusi, dėjosi į jį svetima esanti.

6. O kaip Ajas girdėjo jos kojas įšlamščiančias pro duris, tarė jis: eikš į vidų, tu pati Jėrobėamo! kam tu taip dediesi, buk svetima esanti? Aš pas tavę esmi siųstas, sunkus pranašas.

*2 Kar. 6, 32.

7. Eik ir sakyk *Jėrobėamui: taip

sako Viešpats, Izraelio Dievas: „aš tave pakėliau iš žmonių pulko ir vyresniuojų įdėjau ant savo žmonių Izraelitėnų;

*per. 11, 29. †per. 16, 2.

8. Ir karalystę nuo Dovidą giminės atplėšiau ir tau daviau. Ale tu nesielgei, kaip mano tarnas Dovidas, kurs mano prisakymų pilnavojo ir manę sekė iš visos širdies, kad darytų, tikt kas man patiko; *Jėz. 38, 3.

9. Ir pikčiaus elgeisi už visus pirm tavęs buvusius; nuėjęs sau kitus dievus padarei ir nulietus abrozus, kad manę supykti priverstumbei, ir manę *į savo užpakalį numetėi. *Jér. 2, 27. per. 32, 33.

10. Todėl štai, *aš bėdos užvesu ant Jėrobėamo giminės, ir išgaišysiu iš Jėrobėamo giminės ir į sieną mėžantįjį, tuzrakintąjį ir pamestąjį Izraelyje. Ir vaikų vaikus Jėrobėamo nei šluote iššluosiu, kaip purvai iššluojami, iki jo abelnai gloda bus.

*per. 15, 29 ir 16, 3. †per. 21, 21.

11. Kas iš Jėrobėamo [giminės] *miršta mieste, tą šunys suės; o kas ant lauko miršta, tą paukščiai po dangumi sules; nėra tai Ponas Dievas kalbėjo.“

*per. 16, 4.

12. Todėl tu kelkis ir eik namon; o tavo kojai į miestą įžengiant, kudukis numirsi;

13. Ir visi Izraelitėnai jį apraudos ir jį palaidos. Nės šis vienas iš Jėrobėamo [giminės] bus palaidotas, todėl, kad ko gero jame išrasta po akių Viešpaties, Dievo Izraelio, giminėje Jėrobeamo.

14. Ale Ponas Dievas sau karalių ant Izraelitėnų prikels, tas *išgaišys giminę Jėrobėamo tą dieną. O kasgi dabar?

*per. 15, 29.

15. Ir Ponas Dievas ištiks Izraelitėnus, kaip nendres vandenyse judinamos, ir *išplės Izraelitėnus iš šios gerosios žemės, kurią jis jų tėvams esti davęs, ir juos išbarstys anapus vandens, todėl, kad jie sau šventitas gires pasidarė, Poną Dievą įpykinti;

*2 Kar. 17, 23.

16. Ir paduos Izraelitėnus dėl grieko Jėrobėamo, kurs susigriešijęs ir *Izraelitėnus į grieką įvedęs. *per. 13, 34 ir 12, 30.

17. Ir Jėrobėamo pati pasikėlusį nuėjo ir parėjo į Tirzą. Ir jai ant slenksčio namų užstojus, numirė vaikatis.

18. Ir jie palaidoję jį, ir visi Izraelitėnai apraudoję jį pagal žodį Po-

no Dievo, kurį jis buvo kalbėjęs per savo tarną Aiją, praraką.

19. O kas daugiausiai sakytina apie Jerobėmą, kaip jis kariavęs ir karaliavęs, štai, *tai parašyta knygoje nusidavimų karalių Izrael. *2 Nus. Kar. 13, 2, 13.

20. Ale čėsas, kaip ilgai Jerobėmas karaliauvo, yra dvidešimt ir du metu. Ir jis užmigo su savo tėvais, ir jo sunus Nadabas karaliumi pastojė į jo vietą.

21. Ir (taipo) Reabėamas, Salomono sunus, karaliumi buvo Judavoje. *Keturisdešimts metų buvo Reabėamas, kaip karaliumi pastojė, ir karaliauvo septyniolika metų Jeruzalėtam mieste, kurį Ponas Dievas buvo paskyręs iš visų giminių Izraelio, kad savo vardą tenai statytų. Jo motyna vardu buvo Naėma, Amonytienė. *2 Nus. Kar. 12, 13.

22. Ir Juda [t. e. giminė] darė, kas Ponui Dievui visai ne patiko, ir įpykino jį daugiausiai per viską, ką jų tėvai buvo darę savo griekais, kuriuos jie buvo darę.

23. Nėš ir jie pakūrė sau aukštybes, stulpus bei šventjtas gires ant visų aukštų kalnelių ir po visais žaliuojančiais medžiais. *2 Kar. 16, 4.

24. O buvo ir kekšininkų toje žemėje, ir jie darė visas *biaurybes pagonų, kuriuos Ponas Dievas pirm vaikų Izrael buvo išvaręs. *5 Maiž. 18, 9, 2 Kar. 21, 2, 11.

25. Ale penktame mete karaliaus Reabėamo užsitraukė aukštyn *Sisakas, Egipto karalius, prieš Jeruzalę, *per. 11, 40.

26. Ir atėmė skarbus iš Dievo namų ir iš karaliaus namų ir viską, kas imtina buvo, ir atėmė visus aukštinus skydus, *kuriuos Salomonas buvo padarydinęs; *per. 10, 16.

27. Į kurių vietą karalius Reabėamas padarydino varinius skydus ir padavė tus į rankas vyriausiųjų palydovų, duris pridabojančių prie namų karaliaus.

28. Ir kaip tankiai karalius į Dievo namus įėjo, nešiojo tus tie palydovai ir vėl įnešė tus į tų palydovų kamara.

29. Ale kas daugiausiai apie Reabėamą sakytina ir vislab, ką jis ištaisęs, štai, tai *surašyta knygoje nusidavimų karalių Juda. *2 Nus. Kar. 12, 15.

30. Ale Reabėamas su Jerobėmu *kariavo, kol gyvudu buvo. *per. 15, 6.

31. Ir Reabėamas užmigo su savo tė-

vais ir buvo palaidotas su savo tėvais mieste Dovidu. Ir jo motyna vardu buvo Naėma, Amonytienė; ir jo sunus *Abiamas karaliumi pastojė į jo vietą. *2 Nus. Kar. 12, 13.

Perskyrimas 15.

Valdymas dviejų karalių Judavoje, Abiamo ir Aso; ir dviejų Izraelyje, Nadabo ir Baėso.

Aštuonioliktoje mete karaliaus Jerobėmo, Nebato sunaus, *Abiamas karaliumi pastojė Judavoje, *2 Nus. Kar. 13, 1.

2. Ir karaliauvo tris metus Jeruzalėje. *Jo motyna vardu buvo Maėka, duktė Abisalomo. *2 Nus. Kar. 13, 2.

3. Ir jis elgėsi lygiai taip griėnai, kaip jo tėvas pirm jo buvo griėnai pasielgęs, ir jo širdis nesilaikė vieni priė Pono Dievo savo, kaip širdis jo tėvo Dovidu.

4. Nėš dėl Dovidu davė jam Viešpats, jo Dievas, *žibnyčią Jeruzalėje, jo sunų po jo prikeldamas ir jį išlaikydamas Jeruzalėje; *per. 11, 36.

5. Todėl, kad Dovidas buvo daręs, kas Ponui Dievui patiko, ir ne buvo atstojęs nuo to viso, ką jis jam liepė, kol gyvas buvo, tiktai *be ano nusidėjimo su Uriošiumi, Etytu. *2 Zom. 11, 27. per. 12, 9.

6. *Ale Reabėamas kariavo su Jerobėmu, kol gyvudu buvo. *per. 14, 30.

7. O kas daugiausiai apie Abiamą sakytina ir vislab, ką jis ištaisęs, štai, tai yra rašyta knygoje nusidavimų karalių Judavos. *Ale Abiamas bei Jerobėmas kariavo su kits kitu. *2 Nus. Kar. 13, 2, 17.

8. Ir Abiamas užmigo su savo tėvais, ir jie palaidojo jį mieste Dovidu. Ir Asas, jo sunus karaliumi pastojė į jo vietą. *2 Nus. Kar. 14, 1.

9. Dvidešimtoje mete karaliaus Jerobėm ant Izraelio pastojė Asas karaliumi Judavoje,

10. Ir karaliauvo keturisdešimts ir vieną metą Jeruzalėje. Jo motyna vardu buvo Maėka, duktė Abisalomo.

11. Ir Asas darė, kas Ponui Dievui gerai patiko, lygiai kaip jo tėvas Dovidas;

12. Ir išvarė *kekšininkus iš žemės ir šalinė metė visus balvonus, jo tėvų darytuosius. *per. 22, 47.

13. Priegtam jis atstatė ir *savo motyną Maėką nuo tos šlužmos, kurią jį Miplėzėtui buvo dariusi šventitoje girioje, ir Asas išpustijo jos Miplėzėtą, ir sudegino tą uš upę Kidron. *2 Nus. 15, 16.

14. Ale *aukštybes jie ne išpustijo;

tačiau širdis Aso buvo viena Ponui Dievui, kol jis gyvas buvo. *per. 22, 44.

15. O tą sidabrą ir auksą, ir rykus, kuriuos jo tėvas buvo pašventinęs, ir kas šventįta buvo Pono Dievo namams, tai jis įgabeno.

16. Ir buvo nepakajaus tarp Aso ir tarp Baėso, karaliaus Izraelio, kol juodu gyvu buvo.

17. Ale *Baėsas, Izraelio karalius, nusitraukė aukštyrą prieš Judą ir pakūrė Ramą, kad nieks ne galėtų nei išeiti, nei įeiti ant šalies Aso, karaliaus Juda. *2 Nus. Kar. 12, 18. per. 16, 8.

18. Tai ėmė Asas visą *sidabrą ir auksą, likusį skarbe namų Pono Dievo ir skarbe karaliaus, ir davė tą į rankas savo tarnų, ir nusiuntė juos pas Ben-Adadą, sunų Tabrimon, sunaus Esion, Syrių karalių, Damaške gyvenantį, ir jam sakydino: *2 Nus. Kar. 16, 1.

19. Yra suderėjimas tarp manęs bei tavęs, ir tarp mano tėvo bei tavo tėvo; todėl aš nusiunčiu tau dovaną, sidabrą ir auksą, kad pamestumbei tą suderėjimą, kurį su Baėsu, karaliumi Izraelyje, turi, kad jis nuo manęs šalin trauktųs.

20. Ben-Adadas, paklūsęs karaliaus Aso, nusiuntė savo vyresnius ant kareivių prieš miestus Izrael ir pamušė *Ijon bei Dan ir Abel-Bët-Maėką, visą Kinėrot, prie visos žemės Naptali. *2 Kar. 15, 29.

21. Kaip Baėsas tai išgirdo, paliovė jisai Ramą budavoti ir vėl nusitraukė Tirzą.

22. Ale karalius Asas apsakydino visoje Judavoje: čia nei vienas ne tur išlikti! Ir atėmė akmenis bei medžius iš Ramos, kuriais Baėsas buvo budavojęs. O karalius Asas tais budavojo Gėbą-Benjamin bei Mizpą.

23. Ale kas daugiau apie Asą sakytina, ir visa jo macis ir vislab, ką jis daręs, ir tie miestai, kuriuos jis pabudavojęs, štai, parašyta *knygose apie nusidavimus karalių Juda; tik tai kad savo senystėje kjojomis negalėjo. *2 Nus. 14, 2.

24. Ir *Asas užmigo su savo tėvais ir palaidotas buvo su savo tėvais mieste Dovid, savo tėvo. Ir Jozapatas, jo sunus, pastoj karaliumi į jo vietą. *2 Nus. Kar. 16, 13. †1 Kar. 14, 31.

25. Ale Nadabas, Jėrobėamo sunus, pastoj karaliumi ant Izrael antrame

mete Aso, karaliaus Juda, ir karaliavo ant Izrael du metu,

26. Ir darė, kas Ponui Dievui ne patiko, ir vaikščiojo *keliu savo tėvo ir darė tą jo grieką, kuriuomi jis Izraelį į grieką buvo įvedęs. *per. 16, 19. 26. 31.

27. Ale Baėsas, sunus Ajio, iš giminės Izašar, pakėlė *maištą prieš jį, ir užmušė jį Gibėtone, kurs Pylistėnų buvo. Nėsa Nadabas bei visas Izrael abazu apstoj (miestą) Gibėtoną. *per. 16, 9.

28. Taip nužudė jį Baėsas trečiajame mete Aso, karaliaus Juda, ir pastoj karaliumi į jo vietą.

29. Taipgi karaliumi budamas užmušė jisai visą giminę Jėrobėamo, ir nei vieną ne paliko gyvą iš Jėrobėamo, iki jį išgaishinęs, *pagal žodį Pono Dievo, kurį jis kalbėjęs buvo per savo tarną Ają, Siloniškį, *per. 14, 10.

30. Dėl grieko Jėrobėamo, kurį jis darė, ir tuomi Izraelį į grieką įvedė su tuom kusiņu, kuriuomi Pona Dievą Izraelio papykino.

31. Bet kas daugiau apie Nadabą sakytina, ir vislab, ką jis daręs, štai, tai parašyta *knygose apie nusidavimus karalių Izrael. *per. 16, 5. 14. 20. 27.

32. O buvo karas tarp Aso bei Baėso, karaliaus Izrael, kolei juodu gyvu buvo.

33. Trečiajame mete Aso, karaliaus Juda, pastoj Baėsas, Ajio sunus, karaliumi ant viso Izrael Tirzoje, per dvidešimt ir keturis metus.

34. O jis darė, kas Ponui Dievui ne patiko ir *vaikščiojo keliu Jėrobėamo ir pagal jo grieką, kuriuomi jis Izraelį į grieką buvo įvedęs. *per. 16, 19. 26. 31.

Persk. 16, 1. Ale atėjo Pono Dievo žodis *Jėjui, sunui Anani, prieš Baėsą ir tarė: *perkš. 7.

2. Todėl, kad *aš tavę iš dulkių pakėliau ir vyriausiuoju padariau ant savo žmonių Izrael, o tu vaikščioji keliu Jėrobėamo ir į grieką vedi mano žmones Izrael, manę įpykdamas jų griekais, *per. 14, 17.

3. Štai, todėl aš vaikų vaikus Baėso ir vaikų vaikus jo giminės atimsu, ir tavo giminę padarysu, *kaip giminę Jėrobėamo, sunaus Nebato. *per. 15, 29.

4. Kas *Baėso miršta mieste, tą šunys tur suėsti, o kas jo miršta ant lauko, tą tur paukščiai dangaus suėsti. *per. 14, 11.

5. Ale kas daugiau apie Baesą sakytina ir ką jis daręs, bei jo macis, štai, *parašyta tai yra knygoje nusidavimų karalių Izrael. *2 Nua. 16, 1.

6. Ir Baesas užmigo su savo tėvais ir buvo palaidotas Tirzoje, o jo sunus Elas pastojų karaliumi į jo vietą.

7. Ir atėjo Pono Dievo žodis per praraką *Jėjų, sunų Anani, ant Baeso ir ant jo giminės, ir prieš visą tą piklą, ką jis daręs po akių Pono Dievo, jį įpykinti per darbus savo rankų, kad pastotų kaip giminė Jėrobėamo, ir todėl, kad jis šį buvo užmušęs. *perkš. 1.

Perskyrimas 16.

Apie keturis karalius Izraelyje; Elą, Simrį, Amrį ir Akabą.

8. Dvidešimt šeštame mete Aso, karaliaus Juda, pastojų *Elas, Baeso sunus, karaliumi ant Izrael Tirzoje, du metu. *per. 16, 6.

9. Ale jo tarnas Simri, vyresnysis ant pusės vežimų, *maištą pakėlė prieš jį. Bet jis buvo Tirzoje, gėrė ir buvo girtas namuose Arzo, vietininko Tirzoje. *per. 15, 27.

10. O *Simri įėjęs jį užmušė dvidešimt sekmame mete Aso, karaliaus Juda, ir ė pastojų karaliumi į jo vietą. *2 Kar. 9, 31. †2 Kar. 15, 10. 14. 25. 30.

11. O kaip jis karaliumi buvo ir ant jo krėslu sėdėjo, nužavino jis visus vaikus Baeso ir ne paliko *nei prie sienos mėžančio, priegtam ir jo gentis artimiausius ir jo prietelius. *1 Zom. 25, 22. 1 Kar. 14, 10.

12. Šitaipo išgaišino Simri visus vaikus Baeso pagal žodį Pono Dievo, kurį jis ant Baeso buvo kalbėjęs per praraką Jėjų.

13. Dėl visų griekų Baeso bei jo sunaus Elo, kurių juodu darė ir Izrael į griekus įvedė, Poną Dievą, Izraelio Dievą, įpykdamis per savo balvonystę.

14. Ale kas daugiau apie Elą sakytina, ir vislab, ką jis daręs, štai, tai parašyta *knygoje nusidavimų karalių Izrael. *per. 15, 31.

15. Dvidešimt sekmame mete Aso, karaliaus Juda, pastojų karaliumi Simri, septynes dienas, Tirzoje, nėra pulkai buvo apgulę Gibetoną Pylistėnų.

16. Ale kaip žmonės abazė išgirdo kalbant, Simrį maištą pakėlusį, o ir karalių užmušusį, tai padarė visas Izrael

tą pačią dieną Amrį, vyriausįjį ant karėvių, karaliumi ant Izrael abazė.

17. O Amri traukėsi aukštyrą ir visas Izrael su juo iš Gibeton, ir apgulė Tirzą.

18. Ale Simri matydamas, miestą pergalėtą busiant, įėjęs į palatų namų karaliaus, susidegino su namais karaliaus ir numirė.

19. Dėl savo griekų, kurių buvo pildęs, darydamas, kas Ponui Dievui ne patiko, ir vaikščiodamas keliu Jėrobėamo ir pagal jo grieką, kuriuomai jisai Izraelį buvo į griekus įvedęs.

20. Ale kas daugiau apie Simrį sakytina, ir kaip jis *maištą pakėlęs, štai, tai parašyta knygoje nusidavimų karalių Izrael. *per. 14, 19 ir 15, 31.

21. Tuočės žmonės Izrael skyrėsi į dvi dali; viena pusė laikėsi prie Tibno, sunaus Ginato, kad jį karaliumi padarytų; ale antroji pusė laikėsi prie Amrio.

22. O tų žmonių, kurie prie Amrio laikės, daugiau buvo, ne kaip tų žmonių, kurie prie Tibno, sunaus Ginato, laikės. Ir Tibni numirė, tai Amri karaliumi pastojų.

23. Trisdešimt pirmame mete Aso, karaliaus Juda, pastojų Amri karaliumi ant Izrael dvylika metų, ir karaliavo Tirzoje šešis metus.

24. Jis pirkė kalną Samarią iš Sėmerio už du centnerius sidabro, ir apbudavojo tą kalną, ir praminė tą miestą, kuri budavojo, Samaria, vardu Sėmerio, to kalno pono.

25. Ir Amri darė, kas Ponui Dievui ne patiko, ir *nelabesnis buvo už visus tus, kurie pirm jo buvę. *Mik. 6, 16.

26. Ir *vaikščiojo visais keliais Jėrobėamo, sunaus Nėbato, ir jo griekuose, kuriais jis Izrael į griekus įvedė, kad jie Poną Dievą, Izraelio Dievą, įpykino savo balvonyste. *per. 15, 26. 34.

27. Ale kas daugiau apie Amrį sakytina ir vislab, ką jis daręs, ir jo galybė, kurią jis išrodęs, štai, *parašyta tai yra knygoje nusidavimų karalių Izrael. *per. 14, 19 ir 15, 31.

28. Ir Amri užmigo su savo tėvais, ir palaidotas buvo Samarioje. Ir Akabas, jo sunus, karaliumi pastojų į jo vietą.

29. Trisdešimt ašmame mete Aso,

karaliaus Juda, Akabas, sunus Amri, pastojo karaliumi ant Izrael, ir karaliavo ant Izrael Samarioje dvidešimt ir du metu;

30. Ir darė, kas Ponui Dievui ne patiko, už visus pirm jo buvusius.

31. Ir jam tai menkas buvo nusidėjimas, *kad jis pildė griekus Jėrobėamo, sunaus Nebato, ir podraug vedė Isebėlę, dukterį Et-Baalo, karaliaus Zidono, per pačią, ir nuėjęs šlužijo Baalui ir meldėsi jo; *per. 15, 26, 34.

32. Ir pakūrė Baalui altorių *namuose Baalo, kuriuos jam pabudavojo Samarioje. *2 Kar. 3, 2. per. 10, 27, 28.

33. Ir įtaisė šventą girę, kad Akabas daugiaus darė, Poną Dievą, Izraelio Dievą, įpykkti, kaip visi karaliai Izrael, pirm jo buvusieji.

34. Per tą čėsą budavojo Jiėlis iš Bėt-El Jėriką. Tai jam kaštavo jo pirmąjį sunų Abiramą, jam grūtinį akmenį dedant, bei jo jaunesnįjį sunų Segubą, duris statant, pagal *žodį Pono Dievo, kurį kalbėjęs buvo per Jozuvą, sunų Nuno. *Joz. 6, 26.

Perskyrimas 17.

Eliošius brangybės dėsc varnų aprūpinamas; vaikėlj mirusj prikelia.

Ir kalbėjo Eliošius, Tisbytas iš miesčionių Gilėad, Akabui: kaip tikrai gyvas Ponas Dievas, Izraelio Dievas, po kurio akių aš stoviu, *ne tur per šius metus nei rasos, nei lytaus n'ateiti, man tai ne sakant! *Am. 4, 7. Luk. 4, 25. Apr. J. 11, 6.

2. Ir žodis Pono Dievo atėjo jam ir tarė:

3. Eik šalin iš čia ir kreipkis į rytus, ir pasislėpk arti upelio Krit, kur-sai prieš Jordaną teka.

4. Ir turi iš upelio gerti, o aš varnams paliepiu, kad jie tavę tenai tur aprūpti.

5. Ir jis nuėjęs darė pagal žodį Pono Dievo; ir atstojęs atsisėdo prie upelio Krit, prieš Jordaną tekančiojo.

6. Ir varnai atnešė jam duonos bei mėsos rytmečiais ir vakarais, ir jis gerė iš upelio.

7. Ir nusidavė po kelių dienų, kad upelis išdžiuvo, *nės ne buvo nei jokio lytaus žemėje. *Am. 4, 9.

8. Tai jam atėjo žodis Pono Dievo ir tarė:

9. Kelkis ir eik į Zarpatą, kuri arti

Zidono yra, ir pasilik tenai; nės aš ten kokiai našlei paliepiu, kad tavę aprūpintų.

10. Ir jis kėlėsi ir nuėjo į Zarpatą. O jam prieinant prie miesto vartų, štai, *čia be esanti našlė ir malkų be renkanti. Ir jis ją pašaukdamas tarė: atnešk man mažumą vandens kokiam ryke, kad aš gerčiau. *Luk. 4, 26.

11. O jai nueinant atnešti, jis šaukdamas jai tarė: atnešk man drauge ir duonos kąsnį.

12. Ji tarė: *kaip tikrai gyvas Ponas Dievas, tavo Dievas, aš nieko ne turu kepto, kaip tikt vieną saują miltų ryke bei mažumą aliejaus izbone (krage); o štai, vieną arba dvi malkėli rinkausi ir eimi į vidų ir sau bei savo sunui pataisysu, kad valgę numirtumbiva. *per. 18, 10.

13. Eliošius tarė jai: nesibijok, eik ir padaryk, kaip tu sakei! Tačiau man pirma to mažumą iškepk ir atnešk man, ale sau bei savo sunui potam taipojau turi padaryti.

14. Nės taip tarė Ponas Dievas, Izraelio Dievas: „tie miltai ryke ne tur suvalgyti buti, ir tas aliejaus *izbonas (kragas) nieko ne tur pristokti iki tai dienai, kad Ponas Dievas duos lyti ant žemės.“ *2 Kar. 4, 2.

15. *Ji nuėjusi padarė, kaip Eliošius buvo sakęs. Ir jis valgė, ir ji taipojau, ir jos namiškiai, gerą čėsą. *Mat. 10, 40, 41.

16. Miltai ryke ne buvo suvalgyti, ir aliejaus izbonas nieko ne pristoko, pagal Pono Dievo žodį, kalbėtąjį per Eliošių.

17. Ir po tų nusidavimų sunus tos žmonos, jo šeiminkės, apsirgo, ir jo liga buvo taip labai sunki, kad jau kvapo jame ne liko atsivėsti.

18. O ji tarė Eliošiui: *ką aš turu su tavimi darbo, tu Dievo vyre? Tu pas manę atėjai, kad mano peržengimo minėta ir mano sunus numarintas butų.

*Vald. 11, 12. 2 Zom. 16, 10.

19. Jis tarė jai: duok šen man *sunų savo. Ir jis, ėmęs jį nuo jos kelių, užėjo aukštyn į tą stubą, kur jis laikėsi, ir įdėjo jį į savo lovą. *2 Kar. 4, 32.

20. Ir šaukdamas Dievopi tarė: Pone Dieve, mano Dieve, argi tai našlei, prie kurios aš svečias esmi, tiek pikto padarei, kad jos sunų numarintumbei?

21. Ir jis ant kudio matavosi tris kartus, ir šaukdamas Dievopi tarė: Pone Dieve, mano Dieve, duok atgrįšti dušelei šio kudio vėl prie jo!

22. Ir Ponas Dievas išklaušė balsą Eliošiaus, o dušėlė kudio vėl atgrįžo pas jį, ir jis gyvas pastojė.

23. Ir Eliošius ėmęs kudių nunešė žemyn nuo svetlyčios į butą, ir *davė jį jo motynai tarydamas: štai, †tavo sunus gyvas yra. *Luk. 7, 15. †Ev. Jon. 4, 50.

24. O moteriškė tarė Eliošiui: dabar aš išpaįstu, tavę Dievo vyrą esantį, ir *Pono Dievo žodis tavo burnoje yra teisybė. *2 Zom. 7, 28.

Perskyrimas 18.

Prarakas Eliošius papiauja Baalo prarakus.

Ir po ilgo česo atėjo Pono Dievo žodis Eliošiui trečiame mete ir tarė: eik ir pasirodyk Akabui, kad aš *duosiu lyti ant žemės. *Jok. 5, 18.

2. Ir Eliošius nuėjo, kad Akabui pasirodytų. Ale buvo didė brangybė Samarioje.

3. O Akabas pavadino Obadją, savo dvaro užveizdą; ale Obadjas Pono Dievo labai *bijojosi. *perkš. 12. 1 Zom. 12, 24.

4. Nės Isebėlei prarakus Pono Dievo išgaišinant, Obadjas ėmęs šimtą prarakų paslėpė juos dauboje, čia penkisdešimts, ten vėl penkisdešimts, ir aprupino juos duona bei vandenimi.

5. Taigi taip tarė Akabas Obadjui: perkeliauk žemę pas visus šaltinius bei upeles, begu rastumbiva šieno, ir žirgus bei asilarklius išlaikytumbiva, kad ne prapultų visi galvijai.

6. O juodu skyrėsi į žemę, kad ją perkeltautų. Akabas vienas keliavo vienu keliu, o Obadjas taipjau vienas antru keliu.

7. Ir Obadjui ant kelio b'esant, štai, sutiko jį Eliošius; o jį pažindamas puolė ant savo veido ir tarė: ar ne tu esi mano kunigas Eliošius?

8. Jis tarė: esmi; eik ir sakyk savo viešpačiui: „štai, Eliošius čionai yra.“

9. Ale ans tarė: kuomi aš susigriešijau, kad tu nori savo tarną į rankas Akabo paduoti, kad manę nužudytų?

10. *Kaip tikrai gyvas yra Ponas Dievas, tavo Dievas, niera nei jokių žmonių ir nei jokios karalystės, kur mano viešpats ne nusiuntęs, tavęs jėškoti. Ir jiems sakant: „čia jo niera,“ ėmė

jis prysiegti nuo tos karalystės ir nuo žmonių, kad tavęs ne radę. *per. 17, 12.

11. Ir tu dabar sakai: eik, sakyk savo viešpačiui: „štai, Eliošius yra čionai?“

12. Taigi man atstojus nuo tavęs, tai tavę Pono Dievo Dvasė atimtų, kasžin katrul, ir aš tada parėjęs Akabui tai apsaųčiau, ir jis tavęs ne rastų, tai jis manę nužudytų. Ale tavo tarnas *bijosi Pono Dievo iš mažų savo dienų. *perkš. 3.

13. Ar tai ne apsaųta tau, mans kunige, ką aš daręs, Isebėlei prarakus Pono Dievo nužudant? kad aš šimtą Pono Dievo prarakų paslėpiau, čia penkisdešimts, ten vėl penkisdešimts dauboje, ir juos aprupinęs duona bei vandenimi?

14. Ir tu dabar tarsi: nueik, sakyk savo viešpačiui: „Eliošius čia yra,“ kad manę nužudytų?

15. Eliošius tarė: *kaip tikrai gyvas Ponas Dievas Zėbaot, po kurio akių aš stoviu, aš jam šiandien pasirodysiu! *2 Kar. 3, 14.

16. Tai Obadjas nuėjo Akabui priešais ir apsakė tai jam. Ir Akabas nuėjo Eliošiui priešais.

17. Ir Akabas, matydamas Eliošių, tarė jam: *ar tu esi tas, kurs Izraėlij painioja? *Luk. 23, 2. 5. Amos 7, 10. Darb. 16, 20.

18. Ale jis tarė: aš ne painioju Izraėlį, bet tu, bei tavo tėvo namai, tuomi, kad prisakymą Pono Dievo pametėte ir *sekate Baalim. *per. 16, 31. 32.

19. Taigi, nusiųsk dabar ir suvadįk prie manęs visą Izraėlį ant kalno Karmel, ir anus keturis šimtus bei penkisdešimts prarakų Baalo, ir anus keturis šimtus prarakų *šventosios girės, nuo stalo Isebėlės valgančių. *per. 16, 33.

20. Taip Akabas nusiuntęs į visus vaikus Izraėl, suvadino tus prarakus ant kalno Karmel.

21. Tai Eliošius, priėjęs visus žmones, tarė: *ikikolei jus šlubuojate į abi šali? Jei Ponas Dievas yra Dievu, tai sekite jį. O vėl, jei †Baal tas yra, tai jį sekite. Ir žmonės jam nieko ne atsakė. *Joz. 24, 15. †Vald. 6, 31.

22. Tai Eliošius tarė žmonėms: aš vienas pasilikau prarakas Pono Dievo, ale prarakų Baalo yra keturi šimtai ir penkisdešimts vyrų.

23. Taigi duokite mums du jaunu jau-

tuku, ir jie te imie sau vieną jautuką, ir tą te sukapojie į šmotus ir te uždedie ant malkos, ir te ne pridiedie ugnies; tai aš antrąjį jautuką ėmęs ant malkos uždėsu ir taipojau ne pridėsu ugnies.

24. Tai jus melskitės vardo savo Dievo, o aš melsiuos vardo Pono Dievo. Katras dabar Dievas su ugnimi atsakys, tas t'esie Dievas! Ir visi žmonės atsakydami tarė: *tai geras žodis.

* 1 Zom. 18, 20.

25. Ir Eliošius tarė prarakams Baalo: jus sau išsirinkite vieną jauną jautuką ir padarykite pirma, nės jūsų daug yra; ir melskitės savo Dievo vardo, o ne pridėkite ugnies.

26. Ir jie ėmė tą jautuką, kurį jisai jiems davė, ir pritaísė ir meldėsi vardo Baal iš rytmečio iki pietų tarydami: Baal, išsklausyk mus! Ale čia ne buvo nei jokio balso, nei atsiliepimo. Ir jie šlubavo aplink altorių, jų padarytąjį.

27. Pietumsgį jau atėjus apjuokė juos Eliošius tarydamas: *šaukite didžiu balsu, nės jis dievas yra, jis [rasi] ką sumislija, arba darbo kokio tur, ar per lauką iškeliavęs, arba rasi miegti, kad pabustų.

* 5 Maiž. 32, 37.

28. Ir jie šaukė didžiu balsu ir rėžėsi peiliais bei ylomis pagal savo būdą, aža jų kraujas bėgo.

29. Ale pietums perėjus prarakavo jie, iki reikėjo valgio apieras įtaisyti, ale ne buvo čionai *nei jokio balso, nei atsakymo, nei išklauso.

* Abak. 2, 19.

30. Tai Eliošius tarė visiems žmonėms: eikite šen pas manę, visi žmonės. Ir visiems žmonėms prie jo atėjus, pataisė jis altorių Pono Dievo, kursai suardytas buvo.

31. Ir ėmęs dvylika akmenų pagal skaitlių giminių vaikų Jokubo, (kuriam žodis Pono Dievo kalbėdamas tarė: *tu turi Izrael vardu buti;)

* 1 Maiž. 32, 28. per. 35, 10. 2 Kar. 17, 34.

32. Ir pastatė iš tų akmenų altorių vardan Pono Dievo ir aplink altorių padarė duobę, dviejų saikų, javams seikiamųjų, plačią;

33. Ir malką pritaísė, ir jautuką į šmotus sukapojęs uždėjo tą ant malkos,

34. Ir tarė: atgabenkite keturis rykus, (Kad vadinamus) vandens pilnus, ir užpilkite tai ant deginimo apieros,

bei ant malkos. Ir sakė: „darykite taip dar kartą!“ Ir jie darė taip dar kartą; ir jis sakė: „darykite tai dar trečią kartą!“ Ir jie taip darė trečią kartą.

35. Ir vanduo tekėjo aplink altorių, o ir duobė pilna buvo vandens.

36. Ir kaip čėsas jau buvo, valgymo apieras apieravoti, priėjęs Eliošius prarakas tarė: Pone Dieve, *Dieve Abraomo, Izaoko ir Izraelio, duok ben šiandien žinoma buti, tavę Dievą esantį Izraeliye, o manę, tavo tarną, ir manę tai vislab ant tavo žodžio dariusį!

* 2 Maiž. 3, 6. 15. 16.

37. Išsklausyk manę, Pone Dieve, išsklausyk manę, kad šie žmonės žinotų, tavę, Pone Dieve, esantį Dievą, kad tu jų širdį potam priverstumbei!

38. Tai *ugnis Pono Dievo puolė žemyn ir suėdė deginimo apierą, malką, akmenis ir žemę, ir sulaižė vandenį duobėje.

* 3 Maiž. 9, 24.

39. Tai matydami visi žmonės, ant savo veido puolė ir tarė: Ponas Dievas yra Dievu! Ponas Dievas yra Dievu!

* Zak. 13, 9.

40. Bet Eliošius tarė jiems: *nutverkite Baalo prarakus, kad jų nei vienas ne išstruktų. Ir jie nutvėrė juos. Ir Eliošius nuvedė juos žemyn prie upelio Kizon ir papiovė juos tenai.

* 2 Kar. 10, 25.

41. Ir Eliošius tarė Akabui: nusi-trauk aukštyn, valgyk ir gerk, nėsa užia lyg ant didžio lytaus.

42. Ir Akabui aukštyn keliaujant valgyti ir gerti, užėjo Eliošius ant paties viršaus [kalno] Karmel, ir *pasikloniojęs iki žemei savo galvą tarp kelių palenkė,

* Jok. 5, 17. 18.

43. Ir tarė savo vaikui: užaik aukštyn ir apsidairyk juriump linkai. Jisai užėjęs apsidairė ir tarė: nieko ten niera. Jis tarė: nueik vėl septyniais kartais.

44. O sekmuoju kartu tarė jisai: antai debesėlis keliasi iš jurių lyg vyro plaštakai. Jis tarė: nueik ir sakyk Akabui: „pakinkyk ir važiuok žemyn, kad lytus tavę ne užspėtų.

45. O dar ne pasidabojant, dangus aptemo debesiais ir vėju, ir užėjo *didis lytus. Ale Akabas važiuodamas iškako į Jesreėl.

* Jok. 5, 18.

46. Ir Pono Dievo ranka atėjo ant Eliošiaus, ir jis apjuosęs savo strėnas nubėgo pirm Akabo, iki iškako į Jesreėlį.

Perskyrimas 19.

Eliošiaus bėgimas, pastojkavimas, palinkseminojimas ir jo mokslo klausantieji.

Ir Akabas pasakė Isebėlei vislab, ką Eliošius buvo daręs, ir *kaip jisai visus prarakus Baalo kardu nužudęs.

* per. 18, 40.

2. Tai Isebėlė nusiuntė paslą pas Eliošių ir jam sakydino: *dievai man te daro šep ir tai, jei aš rytoj ne padarysu į šį česą tavo dušiai, kaip vienai šių dušių!

* per. 2, 23, 2 Kar. 6, 31.

3. Tai jis matydamas kėlėsi ir nuėjo, katrul norėjo, ir atėjo į Bersėbą Judavoje ir paliko savo vaiką tenai.

4. Ale jis nuėjo į pusčią dienos žygį, ir įjęs atsisėdo po kadagio medžiu ir meldė, kad Dievas jį suvalytų, sakydamas: jau gana, *taigi imk, Pone Dieve, mano dušėlę, aš ne geresnis už mano tėvus!

* Job. 7, 16. Jon. 4, 3.

5. Ir *atsigulęs miegojo po kadagio medžiu. Ir štai, angielas jį pakrutįdamas tarė: kelkis ir valgyk.

* 1 Maiž. 21, 15.

6. Ir jam apsižvelgiant, štai, prie jo galvos be esanti kepta duona bei kragas su vandenimi. Ir jis valgęs bei gėręs vėl atsigulė miegoti.

7. Ir angielas Pono Dievo antru kartu sugrįžęs pakrutino jį tarydamas: kelkis ir valgyk, nės tu didį kelią turi keliauti.

8. Ir jis atsikėlęs valgė ir gėrė, ir tuomi valgiu padrutįtas ėjo *keturisdešimts dienų ir keturisdešimts nakčių iki Dievo kalno Oreb.

* 2 Maiž. 24, 18. per. 34, 28.

9. Ir įjęs tenai į nekurią daubą pasiliko čia jau nakvinai. Ir štai, Pono Dievo žodis jam atėjęs, tarė jam: ką tu čionai veiki, Eliošiau?

10. Jis tarė: *aš atkeršijau Poną Dievą, Dievą Zėbaot; nės vaikai Izrael tavo derėjimą prastojo ir tavo altorius sugriovė ir tavo prarakus kardu nužudė; ir aš vienas tikt išlikau, ir jie to įžesko, kad man galą darytų.

* Rym. 11, 3. 2 Kar. 10, 16.

11. Jis tarė: eik laukan ir stokis ant kalno po akių Pono Dievo. Ir štai, Ponas Dievas *praėjo pro šalį, ir didis tvėjas, kurs kalnus suplėšė ir uolas sulaužė, pirm Pono Dievo. Ale Ponas Dievas ne buvo vėje. Bet po vėjo užėjo žemės padrebėjimas, ale Ponas Dievas ne buvo žemės padrebėjime.

* Maiž. 33, 22. † Darb. 2, 2.

12. Ir po žemės padrebėjimo atėjo ugnis, ale Ponas Dievas ne buvo ugnyje. Ir po ugnies radosi *tykas švelnas užimas.

* Job. 4, 16.

13. Ir Eliošius tai išgirdęs, užsidengė savo veidą savo skreiste, ir išjęs laukan stojos pryangyje uolos. Ir štai, tai jam atėjo balsas ir tarė: ką tu čia turi darbo, Eliošiau?

14. Jis tarė: aš Poną Dievą, Dievą Zėbaot, *atkeršijau; nės vaikai Izrael tavo suderėjimą prastojo, tavo altorius sugriovė, tavo prarakus kardu nužudė; ir aš vienas išlikau, ir jie to įžesko, kad man galą padarytų.

* Ps. 69, 10.

15. Ale Ponas Dievas tarė jam: eik vėl savo keliu per pusčią į Damašką, ir nuėjęs jeik ir pamostyk Azaėlį per karalių ant Syrionų,

16. Ir *Jėū, sunų Nimsi, per karalių ant Izrael, ir Elisą, sunų Sapato, iš Abėl-Mėolos per praraką į savo vietą.

* 2 Kar. 9, 2. 3.

17. Ir tur nusiduoti, kad, kas kardui Azaėlio ištruksta, tą tur Jėus nužudyti, ir kas kardui Jėaus ištruksta, tą tur Elisą nužudyti.

18. Ir *aš duosu išlikti septynis tukstančius Izraelėje, butent visus kelius, kurie nesikloniojo Baalui, ir visas burnas, kurios jį ne pabučiavo.

* Rym. 11, 4.

19. Ir jis išjęs iš ten rado Elisą, sunų Sapato, ariantį su dvylika jungais po savo akių, ir jis pats buvo tarp tų dvylika. Ir Eliošius prie jo priėjęs savo skreistę ant jo užmetė;

20. Ale jis jaučius palikęs į bėgdamas paskui Eliošių tarė: *duok man pabučiuoti savo tėvą bei savo augvę, tai aš tavę seksu. Jis tarė jam: nueik ir vėl pareik, nės aš turu su tavimi kokio darbo.

* Luk. 9, 61.

21. Ir jis vėl nuo jo pabėgęs ėmė vieną jaučių jungą ir tą apieravojo, ir miesą išviręs tais medžiais nuo jaučių, davė žmonėms, kad valgytų. Ir kėlėsi ir sekė Eliošių ir šlužijo jam.

Perskyrimas 20.

Dvigubas karas ir pergalingas Akabo prieš Ben-Adadą Syrioną.

Ir Ben-Adadas, karalius Syrionų, surinko visą savo karių pulką, ir buvo trisdešimts ir du karaliu su juomi, ir žirgų bei vežimų; ir nusitraukęs aukštyn apgulė Samarią ir kariavo prieš ją.

2. Ir nusiuntęs paslų pas Akabą, karalių Izrael, į miestą,

3. Sakydino jam: taip tarė Ben-Adadas: „tavo sidabras ir tavo auksas mano yra, ir tavo pačios ir tavo geriausieji vaikai taipojau mano yra.“

4. Karalius Izrael atsakydamas tarė: mano viešpatie karaliau, kaip tu sakei, aš esmi tavo, ir vislab, ką aš turu.

5. O paslai vėl pareidami tarė: taip sako Ben-Adadas: kadangi aš pas tavę siunčiau ir sakydinau: „savo sidabrą ir savo auksą, savo pačias ir savo vaikus turi tu man duoti,

6. Tai aš rytoj šiuo česu savo tarnus pas tavę atsiųsu, kad tavo namus bei tavo padonų namus iškraustytų; ir kas tau miela, tur jie į savo rankas ėmę išnešti.“

7. Tai karalius Izrael visus vyresniusius žemės pavadinęs tarė: *dabokitės ir žiurėkite, kokį piktą daiktą jis pradedą. Jis prie manęs atsiuntė dėl mano pačių bei vaikų, sidabro bei aukso, o aš jam to ne užgyniau. *2 Kar. 5, 7.

8. Tai tarė jam visi senieji ir visi žmonės: tu ne klausyk, neigi pavelyk!

9. Ir jis tarė paslams Ben-Adado: sakykit mano viešpačiui karaliui: „vislab, ką tu pirmiausiai savo tarnui sakydinai, aš noru daryti; ale šio ne galiu aš daryti.“ Ir paslai nuėję atsakė tai.

10. Tai Ben-Adadas siuntė pas jį ir sakydino jam: *dievai man te daro šaip ar taip, jei dulkių Samarios gana bus, kad visi žmonės po manimi po saują parsinešti gautų. *per. 19, 2, 2 Kar. 6, 31.

11. Ale karalius Izrael atsakydamas tarė: sakykite, kas šarvu apsirėdo, ne tur girtis, kaip tas, kursai jį nusivilko.

12. Tai Ben-Adadas išgirdęs (tam patime čese be gerdamas su karaliais šetrose) tarė jis savo tarnams: pasigatavykite. Ir jie pasigatavijo prieš miestą.

13. O štai, vienas prarakas priėjęs Akabą, karalių Izrael, tarė: taip sako Ponas Dievas: „juk tu matei visą šį didįjį pulką; štai, aš jį šiandien į tavo rankas duosiu, kad žinotumbei, manę esantį Poną Dievą.“

14. Akabas *tarė: per ką? Ansai tarė: taip sako Ponas Dievas: „per vaikus žemės valdonų.“ Ans tarė: kas tur mušį pradėti? Jis atsakė: tu. *Vald. 6, 15.

15. Tai surokavo jis vaikus žemės

valdonų, o jų buvo du šimtai ir trisdešimtis ir du. Ir po jų surokavo visą pulką visų vaikų Izrael, septynis tukstančius vyrų.

16. Ir jie išsitraukė per pietus. Ale Ben-Adadas gėrė ir apsigėrė šetroje drauge su tais trisdešimts ir dviem karaliais, kurie jam pristoti buvo atėję.

17. O vaikai žemės valdonų pirmiausiai išsitraukė. Ale Ben-Adadas išsiuntė, o tie jam atsakydami tarė: traukias vyrai iš Samarios.

18. Jis tarė: sugaukite juos gyvus, ar jie būtų dėl pakajaus, ar ant mūsų išsitraukę.

19. Ale kaip tie žemės valdonų vaikai buvo išėję, ir vaiskas paskui juos,

20. Kožnas mušė tą, kurs jį sutiko. Ir Syričiai bėgo, bet Izrael juos vijo. Ir Ben-Adadas, Syričių karalius, išbėgo su žirgais bei su raiteliais.

21. Ir karalius Izrael išsitraukęs parmušė žirgus ir vežimus, kad Syričių didę daugybę užmušė.

22. Tai vienas prarakas priėjęs karalių Izrael, tarė jam: eik ir pasidruk, ir numanyk ir dabokis, ką darąs! nės karalius Syričių prieš tavę aukštyn užeis, metui perėjus.

23. Nės tarnai karaliaus Syrios tarė jam: jų dievai kalnų dievai, todėl prieš mus laimėjo. Ak, kad mes su jais lygumoje kariauti turėtumbime, *matytumbime, bau ne laimētumbime prieš juos! *perks. 25.

24. Taigi taipu tu daryk: karalius atstatyk, kožną iš jų vietos, ir valdonus į jų vietą statyk.

25. Ir sutaisyk sau vaiską, kaip tą vaiską, kurį prapuldei, ir žirgus bei vežimus, kaip anie buvo; ir prieš juos kariaukime lygumoje! matysi, bau mes juos ne pergalesime. Jis jų žodžių pakluso ir padarė taipu.

26. Tam metui perėjus, Ben-Adadas Syričius pridavadijo ir traukėsi aukštyn į Apek, prieš Izraelį kariauti.

27. O vaikai Izrael taipojau prisigatavijo, ir apsirupinę traukėsi jiems priešais, ir apsisotojo su abažu ties jais, nei dvi maži kaimeni oškų; ale Syričių pilna žemė buvo.

28. Ir vienas Dievo vyras priėjęs tarė karaliui Izrael: taip sako Ponas Dievas: „todėl, kad *Syričiai sakė,

Poną Dievą esantį Dievą kalnų, o ne Dievą lygumų, tai aš visą tą didį pulką į tavo ranką padaviau, kad žinotumbite, manę Poną Dievą esantį.

* 2 Kar. 19, 28.

29. O jie abažu apsistojo tiesiog prieš anus septynes dienas. Sekmąją dieną jie ėjo prieš kits kitą kariaudami, ir vaikai Izrael parmušė Syrionų šimtą tukstančių pėstininkų į vieną dieną.

30. Ir išlikusieji bėgo į miestą Apėk, ir muras užpuolė ant išlikusiųjų dvidešimt ir septynių tukstančių vyrų. Ir Ben-Adadas *bėgo į miestą, iš vienos kamatos į kitą.

* per. 22, 25.

31. Tai tarė jam jo tarnai: štai, mes girdėjome, karalius vaikų Izrael mielaširdingus karalius esančius. Tai gi savo strėnas žakais apdengę ir virvėmis savo galvas aprišę išeikime pas karalių Izrael! mažu jis tavo dušią gyvą paliks.

32. O jie savo strėnas apsirišę žakais ir savo galvas virvėmis, atėjo pas karalių Izrael ir tarė: Ben-Adadas, tavo tarnas, tau sakydina: „prašau, ben gyvą palik mano dušią.“ Ale ansai tarė: jei jis dar gyvas, tai jis mano brolis.

33. Ir tie vyrai greitai tą jo žodį priėmę sau ant gero išguldė ir tarė: beje, tavo brolis Ben-Adadas. Jis tarė: ateikite ir atgabenkite jį. Tai Ben-Adadas išėjo pas jį, ir liepė jį užsėsti ant savo vežimo,

34. Ir tarė jam: tus miestus, kuriuos mano tėvas tavo tėvui atėmęs, aš tau atduosiu; ir pasidaryk sau ulyčias Damaške, kaip mano tėvas Samarioje pasidaręs; tai aš tavę su derėjimu išleisiu. Ir jis padarė su juomi derėjimą ir išleido jį.

35. Tai vienas vyras iš prarakų vaikų savo artymui tarė per žodį Pono Dievo: prašau, *ištik manę! Ale ansai ne norėjo jį ištikti.

* 1 Zom. 22, 17.

36. Tai jis tarė jam: todėl, kad tu ne klausei balso Pono Dievo, štai, tavę *liutas ištiks nuo manęs einantį. Ir kaip jis nuo jo atstojo, rado jį liutas ir ištiko jį.

* per. 13, 24.

37. Ir jis radęs kitą vyrą tarė: prašau, ištik manę! ir tas vyras sumušė jį kruviną.

38. Tai tas prarakas nuėjęs stojosi prie karaliaus arti kelio, ir savo veidą pelenais nepažįstamą padarė.

39. Ir karaliui pro šalį keliaujant, šaukė jis paskui karalių ir tarė: tavo tarnas buvo išėjęs į patį karą: ir štai, vienas vyras buvo atstojęs ir atgabeno vieną vyrą pas manę sakydamas: „sergėki šitą vyrą! jei jo pasigęs, tai *tavo dušia bus už jo dušią, arba tu turėsi sidabro vieną centnerį užmokėti.“

* 2 Kar. 10, 24.

40. Ir tavo tarnui šen ir ten bežygiuojant, ano jau ne be buvo. Karalius Izrael tarė jam: tai tavo prova, tu pats tą padarei.

41. Tai jis greitai pelenus nuo savo veido nubraukė, ir karalius Izrael pažino jį, kad jis vienas prarakų esąs.

42. Ir jis tarė karaliui: taip sako Ponas Dievas: „todėl, kad tu tą vyrą pražudytinąjį iš savo rankų išleidai, bus tavo dušia už jo dušią, ir tavo žmonės už jo žmones.“

43. Ale karalius Izrael traukė šalin *nelinksma ir didei papykęs į savo namus ir iškako į Samarią.

* per. 21 4.

Perskyrimas 21.

Akabo bei Isebelės smarkybė prieš Nabotą.

Po tų nusidavimų tikos, kad Nabotas, Jesreėlytas, vynkalnį turėjo Jesreėlyje, arti paločiaus Akabo, karaliaus Samarioje.

2. Ir Akabas kalbėdamas su Nabotu tarė: duok man savo vynkalnį, aš sau daržą viralams iš jo darysu, kadangi jis taip arti prie mano namų gul; aš tau geresnį vynkalnį už jį duosiu, arba, jei tau taip dingsta, aš tau tiek sidabro už jį duosiu, kiek jis kaštuoja.

3. Ale Nabotas tarė Akabui: Dieve manę nuo to apsaugok, kad aš tau savo tėviškės dalyką duočiau.

4. Tai Akabas parėjo namon *pilnas apmaudo ir labai papykęs dėl to žodžio, kurį Nabotas Jesreėlytas jam buvo sakes, tarydamas: aš tau ne duosiu savo tėviškės dalyko. Ir jis atsigulęs ant savo lovos savo veidą šalin nugrėžė ir duonos ne valgė.

* per. 20, 43.

5. Tai įėjusi prie jo Isebelė, jo pati, kalbėjo su juomi: *kas tai, kad tavo dvasė taip nuliudusi, ir kad ne valgai duonos?

* 2 Zom. 13, 4.

6. Jis tarė jai: aš kalbėjau su Nabotu, Jesreėlytu, sakydamas: duok man savo vynkalnį už pinigų, arba, jei taip tau patinka, tai aš tau kitą

už tą duosų. Ale jis tarė: aš tau savo vynkalnį ne duosų.

7. Tai Isebelė, jo pati, jam tarė: kokia tai karalystė butų Izraelyje, tau taip darant? Kelkis ir valgyk duonos ir buk linksmas! aš tau vynkalnį Naboto, Jesreėlyto, įteiksu.

8. O ji rašė gromatas Akabo vardan ir jas užpečvietijo jo pečvietimi, ir nusiuntė jas seniems bei vyresniems jo miesto, aplink Nabotą gyvenantiems.

9. Ir šitaip ji rašė gromatose: duokite pastininką iššaukti, ir pasodinkite Nabotą į vyresniąją vietą tarp žmonių.

10. Ir statykite prieš jį dvejetą žmonių, niekam ne vertų, kuriuodu liudytų ir saktų: „tu Dievą ir karalių keikei.“ Ir jį išvedę akmenimis užmuškite, kad numirtų.

11. Ir seniausieji bei vyriausieji jo mieste, kurie jo mieste gyveno, padarė, kaip jiems Isebelė buvo paliepusi, kaip ji buvo rašiusi gromatose, jiems nusiųstose,

* Dan. 6, 4.

12. Ir iššaukdino pastninką, ir pasodino Nabotą į vyriausiąją vietą tarp žmonių.

13. Tai atėję tuodu vyru, niekam nevertu, stojosi ties juomi, ir liudijo prieš Nabotą po akimis žmonių sakydami: Nabotas Dievą ir karalių keikė. Tai jį iš miesto išvedę *akmenimis užmušė į smertį.

* 2 Nus. Kar. 24, 21. Darb. 7, 58, 59. Ebr. 11, 37.

14. Ir jie davė žinę Isebei ir sakydino jai: Nabotas yra akmenimis užmuštas ir negyvas.

15. Ir Isebelė išgirdusi Nabotą akmenimis žudytą ir negyvą esantį, tarė Akabui: kelkis ir pasisavik *vynkalnį Naboto, Jesreėlyto, kurį jis ne norėjo tau už pinigų duoti, nes Nabotas jau negyvas, bet atlikęs.

* Job. 24, 6.

16. Akabas girdėdamas, Nabotą negyvą esantį, atsikėlė, kad žemyn eitų pas *vynkalnį Naboto, Jesreėlyto, ir jį sau pasisavintų.

* Job. 24, 6.

17. Ale Pono Dievo žodis atėjęs Eliošui, Tisbytui, sakė:

18. Kelkis ir eik priešais Akabui, karaliui Izrael, Samarioje esančiamjam. Štai, jis yra ant vynkalnio Naboto; ten jis nuėjęs jį pasisavinti.

19. Ir kalbėk su juomi ir tark: taipo

sako Ponas Dievas: „tu nužudei, priegtam ir pasisavinai.“ Ir turi su juomi kalbėti ir sakyti: taip sako Ponas Dievas: „toje vietoje, kur šunys kraują Naboto laižė, taipojau į šunys tavo kraują laižys.

* 2 Zom. 12, 9. 1 Kar. 22, 38. † 2 Kar. 9, 25.

20. O Akabas tarė Eliošui: begu tu manę radai kuočės sau per neprieteilių? Ale jis tarė: beje aš tavę radau, todėl, kad tu *paduotas esi tikt pikto daryti po akių Pono Dievo. *Rym. 7, 14.

21. Štai, aš bėdos ant tavęs užvesu, ir tavo vaikų vaikus atimsu, ir išgaisysu *Akabui ir į prie sienos mėžantįjį ir užrakintąjį bei užsilikusįjį Izraelyje.

* 2 Kar. 9, 8. † 1 Kar. 16, 11.

22. Ir padarys tu savo namus, kaip *namus Jerobėamo, sunaus Nebato, ir kaip į namus Baėso, sunaus Ajio, dėl to griekingojo pasielgimo, kuriuomi tu manę supykinai ir Izraelį į griekus įvedei.

* Ps. 15, 29. † Ps. 16, 3.

23. Ir ant Isebelės Ponas Dievas taipojau kalbėjo ir tarė: *šunys Isebelę tur suėsti prie murų Jesreėl. *2 Kar. 9, 33.

24. Kas Akabo *miršta mieste, tą šunys suėd; o kas ant lauko miršta, tą dangaus paukščiai sules.

* Ps. 14, 11.

25. Taip o nei vieno ne buvo taip abelnai *parduoto, pikto daryti po akių Pono Dievo, kaip Akabas; nės jo į pati Isebelė jį taipo perkalbėjo.

* per. 20. † Ps. 11, 3.

26. Ir jis pasidarė didžiū biauressčiu, kad balvonus sekė, visai, kaip Amorytai buvo darę, kuriuos Ponas Dievas pirm vaikų Izrael buvo išvaręs.

27. Ir Akabas tokius žodžius girdėjęs, *įplėšė savo rubus, ir žaku apdengęs savo kuną pastnikavo, ir miegojo žake, ir labai nuliudęs vaikščiojo.

* Ezro 9, 3.

28. Ir Pono Dievo žodis atėjęs Eliošui, Tisbytui, tarė:

29. Ar tu ne matei, kaipo Akabas prieš manę kloniojas? Taigi, kadangi jis po mano akių pasižemina, aš tą bėdą ne užvesu, kol jis gyvas; ale *dienose jo sunaus užvesu aš bėdą ant jo giminės.

* 2 Kar. 9, 22, 26.

Perskyrimas 22.

Surašymas apie Akabo prapuolimą; Jozapato ir Asio valdymas.

Ir priėjo trys metai, karui ne esant tarp Syronų bei Izraelitėnų.

2. Ale trečiame mete Judavos karalius Jozapatas * nukeliavo pas karalių Izrael.

* 2 Nus. Kar. 18, 2.

3. Ir karalius Izrael tarė savo tarnams: ar ne žinote * Ramot Giléade mūsų esant? ir mes be sėdime tykai, ir ne atimame jį iš rankų karaliaus Syrioje?

* Joz. 21, 38.

4. Ir tarė Jozapatui: ar tu nori su manimi trauktis į mušį Ramoton Giléade? Jozapatas tarė karaliui Izrael: *aš busu kaip tu, ir mano žmonės kaip tavo žmonės, ir mano žirgai kaip tavo žirgai.

* 2 Kar. 3, 7.

5. Ir * Jozapatas tarė karaliui Izrael: ben paklausk šiandien žodžio Pono Dievo!

* 2 Kar. 3, 11.

6. Tai suvadino karalius Izrael prarakų, apie keturis šimtus vyrų ir tarė jiems: ar aš trauksiuos į Ramotą Giléade kariauti, arba ar turu aš tai nedaryti? Jie tarė: traukis aukšty! Ponas Dievas jį duos į karaliaus rankas.

7. Bet Jozapatas tarė: *ar čia niera daugiaus nei vieno prarako Pono Dievo, kad jo pasiklaustumbime.

* 2 Kar. 3, 11.

8. Karalius Izrael tarė Jozapatui: dar yra vienas vyras, Mikas, sunus Jemlio, per tą Ponas Dievas gal klaustas buti. Ale aš jo nekenčiu, nėra jis man nieko gero ne apsako, bet tikt vieno pikto. Jozapatas atsakė: ne kalbėk taip, karaliau.

9. Tai pavadino karalius Izrael kamarninkų vieną ir tarė: atgabenk greitai Miką, sunų Jemlio.

10. Ale karalius Izrael bei Jozapatas, karalius Juda, sėdėjo, kožnas ant savo krėslo, rubais apsilvilkę lauke ties durimis prie vartų Samarios, ir visi prarakai prarakavo po jų akių.

11. Ir Zedėkias, sunus Knaėno, geležinius ragus buvo pasidaręs, ir tarė: taip sako Ponas Dievas: „šitais tu Syrionus badysi, iki juos išgaišinėš.“

12. Ir visi prarakai taip prarakavo ir tarė: nusitrauk į Ramotą Giléade ir laimėk! Ponas Dievas jį duos į karaliaus rankas.

13. Ir paslas, kursai nuėjęs buvo, Miką pavadinti, tarė jam: štai, prarakų kalbos iš vieno geros už karalių; taigi ir tavo žodis t'esie kaip jų žodis, ir sakyk gero.

14. Mikas tarė: kaip tikrai Ponas

Dievas gyvas, aš kalbėsu, ką man Ponas Dievas sakys.

15. Ir jam pas karalių atėjus, tarė jam karalius: Mikai, ar turime trauktis į Ramotą Giléade kariauti, arba ar tai ne turime daryti? Jis tarė jam: beje, traukis aukšty ir laimėk! Ponas Dievas jį duos į karaliaus rankas.

16. Karalius vėl tarė jam: aš *tau per prysiegą sakau, kad man nieko kito ne sakytumbei, kaip teisybę, vardan Pono Dievo.

* 1 Zom. 3, 17. 2 Nus. Kar. 18, 15. Mat. 26, 63.

17. Jis tarė: aš mačiau visą Izraelį išsklaidytą ant kalnų, kaip *avis kerdžiaus ne turinčias. Ir Ponas Dievas tarė: „ar šitie ne tur pono? kožnas vėl te grįžta namon su pakajumi.“

* Mat. 9, 36.

18. Tai tarė karalius Izrael Jozapatui: ar *aš tai tau ne sakiau, kad jis man nieko gero ne prarakauja, bet vieno pikto?

* 2 Kar. 2, 18. Ps. 4, 28.

19. Ans tarė: todėl girdėkigi Pono Dievo žodį! Aš regėjau Poną Dievą sėdintį ant savo krėslo, ir visą pulką dangiškąjį šale jo stovintį po jo dešinės ir po kairės.

20. Ir Ponas Dievas tarė: kas nor Akabą perkalbėti, kad jis nusitrauktų ir pulką Ramote Giléade? Ir vienas sakė šaip, o kits taip.

21. Tai viena *dvasė išėjusi stojosi po akių Pono Dievo ir tarė: aš jį perkalbėsu. Ponas Dievas tarė jai: kuomi?

* Jéz. 19, 14.

22. Ji tarė: aš *išėjusi busu meluojanti dvasė visų jo prarakų burnoje. Jis tarė: tu jį perkalbėsi ir tai ištesėsi; išeik ir daryk taip!

* Jon. 8, 44. Apreišk. 16, 14.

23. Dabargi žiurėk, Ponas Dievas meluojančią dvasę perleido į visų šių tavo prarakų burną, ir Ponas Dievas pikto ant tavęs kalbėjęs.

24. Tai priėjęs Zedėkias, sunus Knaėno, *ištiko Miką per ausį tarydamas: kaip? ar Pono Dievo dvasė nuo mažės atstojo, kad su tavimi kalba?

* Mik. 4, 14.

25. Mikas tarė: štai, tu tai matysi tą dieną, *kad iš vienos kameros į kitą eisi, kad kur palįstumbei.

* Ps. 20, 30.

26. Karalius Izrael tarė: imk Miką, ir te pasiliekti jis pas Amoną, miesto valdoną, bei pas Joasą, karaliaus sunų!

27. Ir sakyk: taip sako karalius: šį įdėkite į temnyčią, ir valgydijkite jį duona bei vandenimi priespaudos, iki man su pakajumi sugrįžtant.

28. Mikas tarė: jei tu su pakajumi sugrįši, tai Ponas Dievas ne kalbėjo per mane. Ir tarė: klausykite, visi žmonės!

29. Taipo *traukės karalius Izrael bei Jozapatą, karalius Juda, aukštyn į Ramotą Giléade.

* 2 Nus. Kar. 18, 28.

30. Ir karalius Izrael tarė Jozapatui: *apsirėdyk nepažintinai ir ateik į mušį, savo rubais apsilvilkęs! Ale ir karalius Izrael nepažintinai apsirėdęs nuėjo į mušį. *Ebr.: aš apsirėdysiu nepažintinai, bet tu savo rubais apsilvilkęs ateik!

31. Ale karalius Syrionų paliepė vyriausiesiems ant jo vežimų, kurių buvo trisdešimtis ir du, ir tarė: ne turite į mušį eiti nei ant didžiųjų nei ant mažųjų, bet vienintėlei ant karaliaus Izrael.

32. Ir vyriausieji vežimų matydami Jozapatą dumojo, jį esantį karalių Izrael, ir užpuolė jį su mušiu; ale Jozapatas rėkė.

33. Ir vyriausieji ant vežimų matydami, jį ne esantį karalių Izrael, nusi-grėžė nuo jo į užpakalį.

34. Ale vienas vyras kilpinį įtempęs iš nežinių įšovė karalių Izrael į tarpą pancėriaus bei susegimų. Ir jis tarė savo važnyčiai: *atgrėšk savo ranką ir išvesk manę iš vaisko, nės aš esmi įžeistas.

* 2 Nus. Kar. 23, 23.

35. Ir tas mušis didyn ėjo tą dieną, ir karalius stovėjo ant vežimo prieš Syrionus, ir numirė ant vakaro. Ir kraujas iš ronų tekėjo į vidurį vežimo.

36. Ir davė iššaukti abaže saulei nusileidžiant ir sakyti: kožnas eikite į savo miestą bei į savo žemę.

37. Taipo numirė karalius ir buvo nugabentas į Samarią. Ir palaidojo jį Samarioje.

38. Ir numazgojant vežimą prie ežero Samarios, *laižė šunys jo kraują (bet kekšės jį mazgojo), pagal Pono Dievo žodį, kurį jis buvo kalbėjęs.

* Ps. 21, 19. 2 Kar. 9, 25.

39. Kas daugiausiai apie Akabą sakytina, ir vislab, ką jis daręs, ir elepanto kaulų butas, kurį jis budavojo, ir visi miestai, jo pabudavotieji, štai, *tai parašyta knygoje nusidavimų karalių Izrael.

* Ps. 14, 19. Ps. 15, 31.

40. Šitaip užmigo Akabas su savo tėvais, ir jo sunus Aasjas pastojo karaliumi į jo vietą.

41. Ir Jozapatą, sunus Aso, pastojo karaliumi ant Juda ketvirtame mete Akabo, karaliaus Izrael.

42. Ir jis trisdešimt bei penkių metų buvo, karaliumi pastodamas, ir karaliavo dvidešimt ir penkis metus Jėru-zalėje; jo augyvė vardu buvo Asuba, duktė Sili.

43. Ir jis vaikščiojo visu keliu savo tėvo Aso ir ne atstojo nuo to, ir jis darė, kas Ponui Dievui gerai įtiko.

44. *Tačiau aukštybes ne pametė; ir žmonės dar apieravojo ir rukino ant aukštybių.

* Ps. 15, 14. 2 Kar. 12, 3.

45. Ir turėjo pakajų su karaliumi Izrael.

46. Ale kas daugiausiai apie Jozapatą sakytina, ir jo nujėgimas, ką jis daręs, ir kaip jis kariavęs, štai tai parašyta *knygoje nusidavimų karalių Juda.

* 2 Nus. Kar. 18, 1.

47. Taipojau jis *iš žemės išvarė, kas dar likusių kekšininkų buvo, kurie čėse jo tėvo Aso buvo užsilikę.

* Ps. 9, 28. Ps. 15, 12.

48. O Edome ne buvo karaliaus (bet vietininkas čia karaliavo).

49. Ir Jozapatą buvo padarydinęs laivų ant jurių, kurie turėjo į *Opirą eiti aukso pargabenti. Ale jie ne nuėjo, nės buvo sulaužyti Ezėon-Gebėryje.

* Ps. 9, 28.

50. Tuočės tarė Aasjas, Akabo sunus, Jozapatui: te eina mano tarnai su tavo tarnais ant laivų. Ale Jozapatą ne norėjo.

51. Ir Jozapatą užmigo su savo tėvais, ir buvo palaidotas su savo tėvais mieste Dovid, savo tėvo; ir *Joramas, jo sunus, karaliumi pastojo į jo vietą.

* 1 Nus. Kar. 3, 11.

52. Aasjas, Akabo sunus, karaliumi pastojo ant Izrael Samarioje, septynioliktame mete Jozapato, karaliaus Juda, ir karaliavo ant Izrael du metu.

53. Ir elgėsi, kad Ponui Dievui visai ne patiko, ir vaikščiojo keliu savo tėvo ir savo motynos, ir *keliu Jėrobėamo, sunaus Nebato, kurs Izraelį į griekus įvedė,

* 2 Kar. 15, 24, 28.

54. Ir šlužijo *Baalui ir meldėsi jo, ir įpykino Viešpatį, Dievą Izrael, kaip jo tėvas darė.

* 1 Kar. 16, 31.

Antra knyga apie Karalius.

Perskyrimas 1.

Aasjas serga; Eliošiaus suppykimas su stebuklais.

Ir *Moabytai atpuolė nuo Izrael Aka-
bui numirus. Ps. 3, 5.

2. Ir Aasjas išpuolė pro narinyčias savo svetlyčios Samarioje ir apsirgo, ir siuntė paslus ir sakė jiems: nuėję *klauskite Baal-Zėbub, dievą Ekrone, bau aš nuo šios ligos išgyysu. * Jėz. 19, 3.

3. Ale angielas Pono Dievo kalbėjo su Eliošiumi, Tisbytu: pasikėlęs priešais eik paslams karaliaus Samarios ir sakyk jiems: argi jau niera Dievo Izraėlyje, kad nueinate pasiklausti Baal-Zėbub, dievo Ekrone?

4. Todėl taipo sako Ponas Dievas: tu ne kelsies iš to patalo, ant kurio atsigulei, bet *tikrai turėsi mirti. Ir Eliošius atstojo. * Ps. 8, 18.

5. Ir paslams pas jį vėl pargrįžus, tarė jisai jiems: kodėl jus pargrįstate?

6. Jie tarė jam: atėjo mums koksai vy-
ras priešais ir tarė mums: nueikite vėl pas karalių, kurs jus siuntęs, ir tarkite jam: taip sako Ponas Dievas: „argi jau niera Dievo Izraėlyje, kad nusiunti pa-
siklausti Baal-Zėbub, dievo Ekrone? todėl tu ne kelsies iš to patalo, ant kurio atsigulei, bet tikrai turėsi mirti.“

7. Jis tarė jiems: kaipogi tas žmo-
gus buvo apsirėdęs, kursai jus su-
tiko ir toktai jums kalbėjo?

8. Jie tarė jam: jis *gauruotu kai-
liu (skura) buvo apsisiautęs, ir šikšnos diržu aplink strėnas apsijuosęs. Ir jis tarė: tai Eliošius, Tisbytas. * Sakar. 13, 4. Mat. 3, 4.

9. Ir jis nusiuntė pas jį vyriausią ant penkisdešimts draug su tais penkis-
dešimt. Ir tam pas jį aukštyn einant štai, jis sėdėjo viršuje ant kalno. Ale jis tarė jam: tu Dievo vyre, karalius tau sakydina, kad žemyn eitumbei.

10. Eliošius atsakė tam vyriausiam-
jam ant penkisdešimts ir tarė jam: jei aš Dievo vyras esmi, tai ugnis te *nupuoliežemyn nuo dangaus ir te suė-
die tavę ir tavo penkisdešimtis. Tai nu-
puolė ugnis iš dangaus ir suėdė jį ir jo penkisdešimtis. * Luk. 9, 54. Apreišk. 11, 5.

11. Ir jis vėl nusiuntė kitą vyriaus-
sijį ant penkisdešimts su jo penkis-
dešimts. Tas atsakydamas tarė jam:

tu Dievo vyre, taip sako karalius: „tolydžiaus eik žemyn.“

12. Eliošius atsakydamas tarė: jei aš Dievo vyras esmi, tai ugnis te nu-
puolie iš dangaus ir te suėdie tavę ir tavo penkisdešimts. Tai nupuolė Dievo ugnis iš dangaus ir suėdė jį ir jo penkisdešimts.

13. Tai jis vėl siuntė trečiąjį vyriaus-
sijį ant penkisdešimts draug su jo penkisdešimts. Tas pas jį aukštyn atėjęs pasikloniojo Eliošiui ir jį pakar-
niai meldams tarė jam: tu Dievo vyre, pasigailėk ben mažumą mano dušios ir dušios savo tarnų, šių penkisdešimts!

14. Štai, *ugnis nupuolė nuo dan-
gaus ir sudegė pirmudu vyriausioju ant penkisdešimts draug su jų du kart penkisdešimts; taigi dabar ben ma-
žumą pasigailėk mano dušios! * per. 10, 12. Zir. 48, 3.

15. Tai tarė angielas Pono Dievo Eliošiui: eik su juomi žemyn ir ne-
sibijokis jo! Ir jis pasikėlęs ėjo su juomi žemyn pas karalių.

16. Ir jis tarė jam: taip sako Ponas Dievas: todėl, kad tu *paslus nu-
siuntęs klausdinai Baal-Zėbub, dievo Ekrone, kaip kad Izraėlyje Dievo ne
butų, kurio žodžio klausiti galėtų, tai tu ne kelsies iš to patalo, ant kurio atsigulei, bet tikrai turėsi mirti. * per. 3, 4.

17. Taip numirė jisai pagal žodį Pono Dievo, Eliošiaus kalbėtąjį. Ir *Joramas karaliumi pastojo į jo vietą
į antrąjį metą Joramo, sunaus Joza-
pato, karaliaus Juda; nės jis ne tu-
rėjo sunų. * Ps. 3, 1.

18. Ale kas daugiaus sakytina apie Aasją, ką jis daręs, štai, tai parašyta
*knygose nusidavimų karalių Izrael. * 2 Nus. Kar. 22, 1.

Perskyrimas 2.

Eliošiaus dangunžengimas; Eliso stebuklai;

O kaip Ponas Dievas norėjo Eliošių
vėtroje dangun paimti, ėjo Eliošius su Elisu iš Gilgal.

2. Ir Eliošius tarė Elisui: prašau,
čia pasilik! nės Ponas Dievas siuntė
manę į Bėt-Elį. Ale Elisas atsakė:
*kaip tikrai Ponas Dievas gyvas, ir
tavo dušia gyva, aš ne prastoju tavę!
Ir jiemdviem į Bėt-Elį žemyn ėjus,

Digitized by * Ps. 4, 30. Rut. 1, 16.

3. Išėjo prarakų vaikai, Bèt-Elije esantieji, laukan pas Elisą ir tarė jam: bau ir žinai, kad Ponas Dievas šandien tavo kunigą atims nuo tavo galvos? Jis tarė: ir aš tai žinau, jus tiktai tylėkite.

4. Ir Eliošius tarė jam: Elisai, prašau, čia pasilik! nės Ponas Dievas siuntė manę į Jėriką. Ale jis tarė: kaip tikrai Ponas Dievas gyvas yra ir tavo dušia, aš ne prastosu tavę! Ir jiems į Jėriką atėjus,

5. Priėjo prarakų vaikai, Jėrikoje esantieji, Elisą ir tarė jam: bau ir žinau, kad Ponas Dievas šandien tavo kunigą atims nuo tavo galvos? O jis tarė: ir aš tai žinau, jus tiktai tylėkite.

6. Ir Eliošius tarė jam: prašau, čia pasilik! nės Ponas Dievas manę siuntė pas Jordaną. Ale jis atsakė: kaip tikrai Ponas Dievas gyvas yra ir tavo dušia, aš ne prastuju tavę! Ir ėjo tuodu podraug.

7. Ale penkisdešimts vyrų iš prarakų vaikų nuėjo ir susistojo tiesog iš tolo, bet šiuodu stovėjo pas Jordaną.

8. Tai Eliošius savo skreistę ėmęs suvyniojo tą ir mušė į vandenį, tas *persidalijo ant abiejų šalių, kad tuodu sausai perėjo. *2 Maiž. 14, 21. Joz. 3, 16.

9. Ir kaip juodu buvo perėjusiu, tarė Eliošius Elisui: *melsk, ką aš tau išrodyčiau, pirmneng nuo tavęs atimtas busu. Elisas tarė: kad tavo dvasė pas manę būtų dvejopai. *1 Kar. 3, 5. Mark. 6, 22.

10. Jis tarė: tu sunkų daiktą prašei; tačiau, jei manę matysi, kad nuo tavęs paimtas busu, tai nusiduos taipo; jei ne, tai ne nusiduos taipo.

11. Ir kaip juodu podraug ėjo, ir jis kalbėjo, štai, *atėjo ugingas vežimas su ugingais žirgais ir atskyrė juodu nuo kits kito, ir Eliošius taipo vėtroje dangun užžengė. *Zir. 48, 13. 1 Mak. 2, 58.

12. Ir Elisas matė tai ir šaukė: *mans tėve, mans tėve, vežimas Izraelio ir jo raiteliai! Ir ne matė jo daugiaus. † Ir jis savo rubus nutvėręs įplėšė juos į dvi dali; *Ps. 13, 14. † 1 Maiž. 5, 24.

13. Ir pakėlė Eliošiaus *skreistę, kuri jam išpuolusi, ir pargrįžęs apsisistojo prie kranto Jordano; *per. 8.

14. Ir ėmė tą pačią skreistę Eliošiaus, kuri jam buvo išpuolusi, ir mušė taja į vandenį ir tarė: kame

dabar yra Viešpats, Eliošiaus Dievas? Ir mušė į vandenį, tai jis persidalijo ant abiejų šalių, ir Elisas perėjo perdėm.

15. Ir kaip jį matė prarakų vaikai, Jėrikoje ties juomi esantieji, tarė jie: „*dvasė Eliošiaus nusileido ant Eliso;“ ir ėjo jam priešais pasikloniodami jam iki žemės, *Zir. 48, 13.

16. Ir tarė jam: štai, tarp mūsų, tavo tarnų, yra penkisdešimts vyrų, drutų vyrų, tie te eit ir te įeško tavo kunigą; rasi Dvasė Pono Dievo jį paėmė ir ant kokio kalno, arba į kokią pakalnę numetė. Ale jis tarė: te ne eit jie.

17. Ale jie sylijo jį, ikikol jis *pykterėjo ir tarė: † taigi te eit. Ir jie nusiuntė penkisdešimts vyrų ir įeškojo jį per tris dienas, ale ne surado jo. *Ps. 8, 11. † 2 Zom. 18, 23.

18. Ir atėjo vėl pas jį, ir jis pasiliko (mieste) Jėriko ir tarė jiems: ar ne sakiau jums, kad ne nueitumbite?

19. Ir vyrai to miesto atsakė Elisui: štai, gerai čia būtų gyventi šime mieste, kaip tu, mans kunige, tai matai; ale nesveikas yra vanduo, ir žemė ne vaisinga.

20. Jis tarė: parneškite man naują kokį bliudą, ir įdėkite į tą druskos. Ir jie tą parnešė jam.

21. Tai jis išėjęs prie vandens versmės, įmetė tą druską ir tarė: taip sako Ponas Dievas: aš sveiką padariau šį vandenį; jau daugiaus nei smeritis, nei pagedimas ne rasis iš to.

22. Taipo tas vanduo sveikas pastojo iki šiai dienai, pagal žodį Eliso, jo kalbėtajį.

23. Ir jis aukštyrė ėjo į Bèt-Elį. Ir tuomi keliu aukštyrė einant, išėjo maži vaikaičiai iš miesto, ir jį apjuokdami tarė jam: pliki, eikš aukštyrė! pliki, eikš aukštyrė!

24. Ir jis atsigręžęs ir juos pamatęs keikė jiems vardan Pono Dievo. Tai *iššoko du lokiu iš girės, ir suplėšė tų vaikaičių keturisdešimts ir du. *per. 17, 25. Išm. 11, 18.

25. Iš ten jis ėjo ant *kalno Karmel, ir iš čia jis pargrįžo į Samarią. *per. 4, 25.

Perskyrimas 3.

Joramo valdymas; karas ir pergaltėjimas Moabytų. Joramas, *Akabo sunus, karaliumi pastojo ant Izrael Samarioje aštuon-

nioliktame mete Jozapato, karaliaus Juda, ir karaliavo dvylika metų.* per. 1, 17.

2. Ir elgėsi, kad Ponui Dievui ne patiko; ale tačiaus ne taip, kaip jo tėvas ir jo motyna. Nės jis išmetė šalin stulpus Baalo, kuriuos jo tėvas darydinęs.

3. Ale jis labai *pasiliko prie griekų Jėrobėamo, Nebato sunaus, kurs Izraelį į griekus įvedė, ir nesiliovė nuo jų.

* 1 Kar. 15, 26, 34.

4. Ale Mėza, Moabytų karalius, turėdavo daug avių, ir mezlavą mokėdavo karaliui Izraeli už vilnas nuo šimto tukstančių avinaičių ir nuo šimto tukstančių avinų.

5. Bet Akabui numirus, atpuolė Moabytų karalius nuo karaliaus Izrael.

6. Tai išsitraukė tuočės karalius Joram iš Samarios ir sudavadijo visus Izraelitėnus;

7. Ir nusiuntė pas Jozapatą, karalių Juda, ir jam sakydino: Moabytų karalius atpuolė nuo manęs, eikš su manimi kariauti prieš Moabytus. Jis tarė: aš ateisu aukštyr, *aš esmi kaip tu, ir mano žmonės kaip tavo žmonės, ir mano arkliai kaip tavo arkliai.

* 1 Kar. 22, 4. 2 Nus. Kar. 18, 3.

8. Ir tarė: katru keliu mes aukštyr trauksimės? jis atsakė: keliu pusčioje Edom.

9. Taip nusitraukė karalius Izrael, karalius Juda ir karalius Edom. Ir jiems per septynes dienas besitraukiant, nei vaiskas, nei galvijai, su jais esantieji, ne turėjo vandens.

10. Tai tarė karalius Izrael: ak bėda! Ponas Dievas pakvietė šius tris karalius, kad juos paduotų į Moabytų rankas.

11. Ale *Jozapatas tarė: ar niera čia prarako Pono Dievo, kad mes Poną Dievą per jį klaustumbime? Tai atsakė vienas tarnų karaliaus Izrael ir tarė: čia yra †Elisas, sunus Sapato, kurs Eliošiui vandens užpylė ant rankų.

* 1 Kar. 22, 5. † 1 Kar. 19, 19, 21.

12. Jozapatas tarė: žodis Pono Dievo yra pas jį. Taip keliavo pas jį žemyn karalius Izrael ir Jozapatas ir karalius Edom.

13. Ale Elisas tarė karaliui Izrael: *kas tau darbo su manimi? nueik pas prarakus savo tėvo ir pas prarakus savo motynos. Karalius Izrael

tarė jam: ne; nės Ponas Dievas kvietė šius tris karalius, kad juos paduotų į Moabytų rankas. * 1 Kar. 17, 18.

14. Elisas tarė: *kaip tikrai Ponas Dievas Žebaot gyvas yra, po kurio akių aš stoviu, kad aš ne žiurėčiau į Jozapatą, karalių Juda, aš į tavę nei †žiurėčiau, nei tavęs atbočiau.

* 1 Kar. 18, 15. † Ps. 15, 4.

15. Taigi atgabenkite man smuikininką. Ir kaip tas smuikininkas ant striunų žaidė, užėjo Pono Dievo ranka ant jo,

16. Ir jis tarė: taip sako Ponas Dievas: „kaskite šen ir ten grioves pagal šį upelį.

17. Nės taip sako Ponas Dievas: jus ne matysite nei vėjo nei lytaus, tačiau upelis pilnas bus vandens, kad jus ir jūsų šeimyna ir jūsų galvijai gertumbite.

18. Priegtam tai menkas daiktas yra po akių Pono Dievo, jis ir Moabytus paduos į jūsų rankas,

19. Kad jus išpustysite visus murais aptvertus miestus, ir visus gražiausiuosius miestus, ir pakirsite visus vaisingus medžius, ir užkimšite visus šulinius ir visą gerą dirvą akmenimis apklosite.“

20. Ir ryto metą, kad valgymo apierą apieravodavo, štai, radosi vanduo keliu iš Edom ir pripildė tą žemę vandenimi.

21. Ale visiems Moabytams girdėjus, kad tie karaliai aukštyr nusi-traukė prieš juos kariauti, *suvadino jie visus, kurie šarvą nešioti gana metų turėjo ir apsistojo pas rubežių.

* Joz. 23, 2.

22. Ir kaip jie ryto metą anksti pasikėlė, ir saulė užtekėjo ties tuo tvanu, rodėsi Moabytams vanduo raudonas esąs, nei kraujas.

23. Ir jie tarė: tai kraujas, anie karaliai viens antrą kardu žavinosi, ir vienas antrą bus užmušęs. Džiaugkis Moab ir dabar taisykis, ką jie palikę, plėšti!

24. Ale jiems atėjus pas abažą Izraelio, Izraelitėnai kėlėsi ir parmušė Moabytus, ir jie bėgo dėl jų. Ale jie įjė užmušė Moabytus.

25. Miestus jie *sugriovė, ir kožnas savo akmenis metė ant visos geros dirvos, ir jie tas visai apklojo, ir užkimšo visus šulinius, ir nukirto visus

gerus medžius, ikikol tikt akmens murosė pasiliko; ir jie apstojo juos vilpštytėnėmis ir išpustijo juos.*perkš. 19.

26. Ale Moabytų karalius pamatė, karą jam persunkų esant, ėmė jis pas savę septynis šimtus vyrų, kurie kardą ištraukė, kad padurmai išpultų prieš karalių Edom, ale jie ne galejo.

27. Tai ėmė jis savo pirmgimusį sunų, kuriam į jo vietą reikėjo karaliumi pastoti, ir apieravojo jį į deginimo apierą ant muro. Tai Izraėl labai supykė *nuo jo šalin traukės ir vėl pargrįžo. *Ebr.: Tai rados didis kerštas ant Izraėl.

Perskyrimas 4.

Eliso penki stebuklai.

Ir viena moteriškė iš moterų prarakų vaikų prišaukė Elisui ir tarė: tavo tarnas, mano vyras, numiręs; ir tu žinai, kad jis, tavo tarnas, Pono Dievo bijojos. Dabar ateit tas ponas, kuriam aš įskilau, ir nor abu mano vaiku atimti į verginius.

2. Elisas tarė jai: ką aš tau darysu? sakyk man, ką turi namieje? Ji tarė: aš, tavo tarnaitė, nieko ne turu namieje, kaip tik *vieną kragasualiejumi.

*1 Kar. 17, 12.

3. Jis tarė: eik ir prašyk lauke iš visų savo kaimynkių tuščių rykų ir tų ne maž.

4. Ir įėjusi užrakų duris paskui savę su savo dviem sunumis, ir įpilk į visus rykus; ir tus pripylusi duok juos šalin.

5. Ji nuėjusi užrakino duris paskui savę su savo dviem sunumis; tuodu jai prinešė tus rykus ir ji įpylė.

6. Ir kaip jau visi rykai pilni buvo, tarė ji savo sunui: priduk man dar vieną ryką. Jis tarė jai: jau niera čia nei vieno ryko. Tai aliejus apsistojo.

7. Ir ji nuėjusi apsakė tai tam Dievo vyrui. Jis tarė: nuėjusi parduok tą aliejų ir užmokėk tam ponui, kuriam tu skeli; o tu bei tavo sunudu penėkitės iš likusiojo.

8. Ir nusidavė tuočės, kad Elisas nuėjo *į Sunem. Čia jau buvo bagota moteriškė; ta kvietė jį, kad prie jos valgė. Ir kaip jis tankiai čia perkeliauvo, įėjo jis pas ją ir valgė pas ją.

*Joz. 19, 18.

9. Ir ji tarė savo vyrui: štai, aš numanau, šį Dievo vyrą šventą esantį, kurs visados čia perkeliauja.

10. Darykiva jam aukštai mažą kokią kamarą iš lentų, ir jam patalą, stalą, krėslą bei liktorių padėkiva, kad jisai pas mudu ateidamas čionai laikytųs.

11. Ir nusidavė tuočės, kad jis atėjęs atsigulė ant aukšto į tą kamarą, ir miegojo toje;

12. Ir tarė savo tarnui Gėasi: vadik Sunamitiene. Ir kaip jis ją vadino, atėjo ji pas jį.

13. Jis tarė jam: sakyk tu jai: štai, tu mumdvieji tai vislab ant gero darei; ką aš tau darysu? ar tu turi kokį reikalą prie karaliaus, arba prie vyriausiojo ant kareivių? Ji tarė: aš gyvenu tarp savo žmonių.

14. Jis tarė: kągi mes galime jai daryti? Gėasi atsakė: ak, ji ne tur nei vieno sunaus, ir jos pats pasenęs.

15. Jis tarė: pavadik ją, ir kaip ją buvo pavadinęs, ji stojosi į angą.

16. Ir jis tarė: kitą metą į šį čėsą tu sunų *globosi. Ji tarė: ak ne, mans kunige, tu Dievo vyre, ne pameluok man, savo tarnaitėi.

*1 Mai. 18, 10, 14.

17. Ir ta moteriškė nėščia pastojosi ir pagimdė sunų į tą čėsą ant kito meto, kaip Elisas jai buvo kalbėjęs.

18. Ale tam vaikui užaugus nusidavė, kad jis išėjo pas savo tėvą *pas piovikus,

*Rut. 2, 4.

19. Ir tarė savo tėvui: ak mano galva, mano galva! Jis tarė savo tarnui: parvesk jį pas jo motyną.

20. Ir jis jį ėmęs įvedė pas jo motyną; ir ji pasodino jį ant savo kelių iki pietų, *tai jis numirė.

*Luk. 7, 12. Jer. 6, 26

21. Ir ji aukštyn ėjusi padėjo jį ant patalo to Dievo vyro, ir užrakinusi išėjo laukan,

22. Ir vadino savo vyrą ir tarė: parsisųsk man bernų vieną ir asilienę; aš nujosu pas aną Dievo vyrą ir pargrįšu.

23. Jis tarė: kodėl tu nori pas jį [nujoti]? juk šiandien nei naujo mėnesio šventė, nei Sabata. Ji tarė: gerai.

24. Ir ji pabalnojusi asilienę tarė bernui: varykis ir ne trukyk manę jojant, kaip tau sakau.

25. Taip ji nujojo ir iškako pas tą Dievo vyrą *ant kalno Karmel. Ir kaip tas Dievo vyras ją matė ateinant, tarė jis savo tarnui Gėasiui: štai, Sunamitiene čia yra.

*per. 2, 25.

26. Taigi bėgk jai priešais ir klausk ją, bau ji ir jos pats bei sunus dar sveiki. Ji atsakė: sveiki.

27. Ale kaip ji pas tą Dievo vyrą ant kalno užėjo, nutvėrė jį prie jo kojų; o Gėasi priėjo, kad ją šalin stumtų. Ale tas Dievo vyras tarė: leisk ją, nės jos dušia smutna, ir Ponas Dievas apslėpė man tai ir ne apsakė.

28. Ji tarė: kada aš sunų prašiau nuo savo kunigo? *ar ne sakiau tau, kad manę ne viliotumbei? * per. 16.

29. Jis tarė Gėasiui: apsijuoskis ir imk mano lazda į savo ranką, ir nueik, (jei kas tavę sutiks, tai *ne sveikink jį, ir jei kas tavę sveikintų, tai ne dėkavok jam,) ir uždėk mano lazda ant veido to vaikelio. * Luk. 10, 4.

30. Ale motyna to vaikelio tarė: kaip *tikrai Ponas Dievas gyvas yra, ir tavo dušia gyva, aš ne atstoju nuo tavęs. Tai jis pasikėlęs ėjo paskui ją. * per. 2, 2.

31. Ir Gėasi nuėjo pirm judviejų ir uždėjo tą lazda vaikeliiui ant veido, ale čia ne buvo nei balso nei jautimo. Ir jis vėl jam priešais ėjęs apsakė jam ir tarė: vaikelis ne pabudęs.

32. Ir *Elisui į butą įėjus, štai, vaikelis numiręs gulėjo ant jo patalo. *1 Kar. 17, 19.

33. Ir jis įėjęs užrakino duris jiems abiem ir *meldėsi Pono Dievo. * Darb. 9, 40.

34. Ir užkopęs užgulė ant to kudikio, ir dėjo savo burną ant kudikio burnos, ir savo akis ant jo akių, ir savo rankas ant jo rankų, ir taip ant jo išsiplėtė, kad kudikio kunas apšilo.

35. Ale jis vėl atsikėlė, ir vaikščiojo bute šen ir ten, ir užkopęs aukštyn išsiplėtė ant jo. Tai vaikelis atsidvėse septynis kartus, paskui vaikelis atvėrė savo akis.

36. Ir jis prišaukė Gėasiui ir tarė: vadik Sunamitienę. Ir ją pavadinus, įėjo ji pas jį. Jis tarė: *te, atimkis savo sunų! * Luk. 7, 15.

37. Tai ji atėjusi parsimetė prie jo kojų ir pasikloniojo jam iki žemės, ir atėmusi savo sunų išėjo laukan.

38. Ale Elisui į Gilgalius vėl atėjus, brangumas radosi žemėje, ir prarakų vaikai gyveno kruvoje su juomi. Ir jis tarė savo tarnui: pridėk didį puodą ir išvirk viralą prarakų vaikams.

39. Tai išėjo viens į lauką, kad žolių surinktų, ir rado laukinių virkščių, ir

nuskynė nuo tų kolokvintų pilną sermėgą; ir parėjęs supiovė tus viralui į puodą, nės ne pažino, kas tai esą.

40. Ir kaip tai išpylė tiems vyrams valgyti, ir jie to viralo valgė, šaukė jie ir tarė: ak Dievo vyre, smertis yra puode! nės jie ne galėjo to valgyti.

41. Ale jis tarė: atneškite miltų. Ir jis įdėjo tus į puodą ir tarė: iškrėskite tai žmonėms, kad valgytų. Tai nieko pikto ne buvo tame puode.

42. Bet atėjo nekursai vyras iš Baal-Salysa ir atnešė tam Dievo vyrui pirmonių duonos, butent dvidešimt miežių duonos kepalų, ir šviežių javų savo skreistėje. Ale jis tarė: duok tai žmonėms, kad jie valgytų.

43. Jo tarnas tarė: *ką aš šimtui vyrų to duosu? Jis tarė: duok žmonėms, kad jie valgytų. Nės taip sako Ponas Dievas: jie valgys, o dar ir liks.

* Jon. 6, 9. Mark. 8, 4. per 6, 37.

44. Ir jis padėjo tai jiems, kad *valgytų; ir dar liko, pagal žodį Pono Dievo.

* Mat. 15, 37. Mark. 8, 8. Luk. 9, 17. Jon. 6, 10. 11. 12. Rut. 2, 14.

Perskyrimas 5.

Naėmanas nuo raupso apčystijamas; Gėasi tuomi koravojamas.

Naėmanas, vyriausiasis ant kareivių karaliaus iš Syrios, buvo vyras didžioje garbėje laikomas ir labai brangus savo viešpačiui; nės per jį Ponas Dievas palaimos davė Syrioje. Ir jis buvo labai drutas vyras, ale raupsuotas.

2. Ir kareiviai Syrių buvo išpuolę ir mažą vieną mergaitę šalin vedę iš Izraelitėnų žemės, ta šlužijo Naėmano pačiai.

3. Ta tarė savo žiuponei: ak, kad mano viešpats būtų pas praraką Samarioje, tas jį nuo jo raupso apčystytų!

4. Tai jisai įėjo pas savo viešpatį ir apsakė jam tai tarydamas: taip ir taip ta merga iš Izraelitėnų žemės kalbėjusi.

5. Syrių karalius tarė: taigi nukeliuok, aš karaliui Izrael gromatą rašysu. Ir jis nukeliavo ir drauge ėmė dešimt centnerių sidabro, ir šešis tukstančius auksinų, ir dešimt rubų šventoms dienoms vilkiamųjų;

6. Ir atnešė gromatą karaliui Izrael; ta taip rašyta: kad ši gromata tau bus nunešta, tai žinok, kad aš savo tarną Naėmaną pas tavę siunčiau, kad tu jį apčystytumbei nuo jo raupso.

7. Ir karalius Izrael tą gromatą pakaitęs *įplėšė savo rubus ir tarė: ąrgi aš Dievas esmi, kad galėčiau nužudyti ir gyvus daryti, kad pas manę siunčia ta vyrą apčystyti nuo jo raupso? dabokite ir žiūrėkite, kaip jis priežasties jėško ant manęs.

* per. 6, 30. per. 19, 1. † 1 Maiž. 30, 2.

8. Tai išgirdęs Elisas, Dievo vyras, karalių Izrael savo rubus įplėšusi, nusiuntė jis pas jį ir jam sakydino: kodėl tu įplėšei savo rubus? Leisk jį jį pas manę ateiti, kad jis suprastų, praraką Izraelyje esantį.

9. Taipo atėjo Naėmanas su žirgais ir su vežimais, ir apsistojo pas var-tus prie buto Eliso.

10. Tai Elisas nusiuntė paslų vieną pas jį ir jam sakydino: nuėjęs mazgokis septynis kartus Jordane, tai tavo kunas tau bus vėl atnaujintas ir apčystytas.

11. Tai Naėmanas supykęs šalin keliavo ir tarė: aš dumojau, jį pas manę laukan išeisiantį ir prižengsiantį, ir vardo Viešpaties, savo Dievo, prašysiantį ir su savo ranka raupsuotąją vietą pakrutinės raupšą taipo gydisiantį.

12. Ar ne vandens Amana ir Parpar Damaške geresni už visus vandenis Izraelyje, kad tuose nusimazgojęs čystas pastočiau? Ir atsigręžęs šalin važiavo supykęs.

13. Tai jo tarnai jį priėję kalbėjo su juomi ir tarė: mielas tėve, kad tau tas prarakas koki didį daiktą butų liepęs, ar ne tau reiktų tai daryti? kuo ne daugiau, kad tau sako: „mazgokis, tai čystas busi?“

14. Tai jis nukopęs mazgojosi septynis kartus Jordane, kaip tas Dievo vyras buvo kalbėjęs; ir *jo kunas atsinaujino, kaip kunas mažo kokio vaikelio, ir čystas pastojo. • Luk. 4, 27.

15. Ir jis vėl pargrįžo pas tą Dievo vyrą su visu savo pulku, ir įjęs prižengė prie jo ir tarė: štai, aš žinau, ne esantį kito Dievo per visas žemes, kaip tiktai Izraelyje. Taigi imk dabar šią žegnonę nuo savo tarno!

16. Ale jisai tarė: kaip tikrai Ponas Dievas gyvas yra, po kurio akių aš stoviu, aš ne imu tai. Ir jis meldė jį, kad imtų, ale jis ne norėjo.

17. Tai sakė Naėmanas: argi ne galėtų

duodama buti tavo tarnui tiekios žemės naštos, kiek du asilarkliu paneštu? nės tavo tarnas ne nor daugiau kitiems dievams apieravoti, nei deginimo apierą duoti, bet Ponui Dievui;

18. Kad Ponas Dievas tavo tarnui tame dalyke norėtų malonus buti, kad aš melsiuosi balvono namuose Rimon, kad mano viešpats į Rimono namus eina, čionai melstis, ir jis prie mano rankos *prisiglaudžia. • per. 7, 2.

19. Jis tarė jam: keliauk su pakajumi. Ir kaip jis nuo jo buvo šalin keliavęs per kokį varsną,

20. Dumojo Gėasi, tarnas Eliso, ano Dievo vyro: štai, mano kunigas čėdijo šio Syriono, Naėmano, nieko ne imdamas iš jo, ką jis parsinešė. Kaip tikrai Ponas Dievas gyvas yra, aš bėgsu paskui jį ir imsu ką iš jo.

21. Taipo vijo Gėasi Naėmaną. Ir Naėmanas matydamas, kad jis paskui jį bėgo, nukopo jis nuo vežimo, kad jam priešais eitų, ir tarė: bau ir vislab gerai?

22. Jis tarė: gerai. Ale mano kunigas manęsiuntęs tau sakydina: „štai, dabar atėjo pas manę du vaiku nuo kalno Epraim iš prarakų vaikų; duok jiemsdviejų vieną centnerį sidabro ir du tų rubų šventomis dienomis vilkiamųjų.“

23. Naėmanas tarė: geriaus imk du centneriu. Ir jis meldė jį ir įrišo du centneriu sidabro į dvi kolyti, ir du rubu šventomis dienomis vilkiamuoju, ir davė tai dviem savo tarnam, tuodu nešė tai pirm jo.

24. Ir kaip atėjo į Opel, ėmė jis tai iš jūdviejų rankų ir padėjo tai ant šalies namuose ir paleido tuodu tarnu.

25. Ir jiemsdviejų šalin ėjus, atėjo jis pas savo kuniją. Ir Elisas tarė jam: kur buvai, Gėasi? Jis tarė: aš tavo tarnas, niekur ne ėjau, nei šen, nei ten.

26. Ale jis tarė jam: ar ne mano širdis drauge vaikščiojo, kaip tas vyras sugrįžo nuo savo vežimo tau priešais? Ar tai čestas buvo sidabro ir rubų imti, (kad pirktumbeis) aliejaus sodų, vynkalnių, avių, jaučių, bernų ir tarnaičių?

27. Ale *raupsas Naėmano tau pri-lips, ir tavo vaikams amžinai. Tai iš-ėjo jis nuo jo į raupsuotą nei sniegas.

• 2 Zom. 3, 29. † 2 Maiž. 4, 6. 4 Maiž. 12, 10.

Perskyrimas 6.

Apie plaukiantį geležį, apjekimą Syrionų, badą Samarioje.

Prarakų vaikai tarė Elisui: štai, rui-
mas, kur mes po tavo akių gyve-
name, mums per ankštas.

2. Eikime pas Jordaną, ir kožnas
nugabenkime tenai medžių, kad mes
čionai miestelį sau pakurę gyven-
tumbime. Jis tarė: nueikite!

3. Ir vienas tarė: geriaus eik tu
drauge su savo tarnais. Jis tarė: aš
eisu drauge.

4. Ir jis ėjo su jais. Ir pas Jor-
daną nuėję medžių kirto.

5. O vienam medį pakertant, gele-
žis nusmuko į vandenį. Ir jis šaukė
ir tarė: ak bėda, mans kunige! ta
geležis pažyčyta.

6. Ale šis Dievo vyras tarė: kur ji
įpuolė? Ir kaip jam tą vietą parodė,
nupiovė jis kokį medelį ir stumė
tuomi į tą; tai plaukė geležis.

7. Ir jis tarė: pakelk ją. Tai jis
savo ranką ištiesęs ėmė tą.

8. Ir Syrionų karalius kariavo prieš Iz-
raėl, ir susirodijosi savo tarnais ir tarė:
mes abažą sustatysime šen arba ten.

9. Ale šis Dievo vyras nusiuntė pas
karalių Izraėl ir jam sakydino: sau-
gokis, idant ne keliautumbei į tą vietą,
nės Syrionai guldės čionai!

10. Tai nusiuntė karalius Izraėl į
tą vietą, kurią tas Dievo vyras jam
buvo apsakęs, aptvėrė tą ir sargybę
laikė čionai; o tai jis darė ne tikrai
vieną arba du kartu.

11. Tai širdis Syrionų karaliaus dėl
to apmaudo pilna pastojo, ir jis savo
tarnus pavadinęs tarė jiems: argi ne
norite man apsakyti, kursai iš mu-
siškių nubėgo pas karalių Izraėl?

12. Tai vienas jo tarnų tarė: ne
taipo, mans viešpatie karaliau, bet
Elisas, ansai prarakas iš Izraėl, apsakė
tai vislab karaliui Izraėl, ką tu kalbi
savo kamaroje, kur tavo patalas yra.

13. Jis tarė: taigi nueikite ir matykite,
kur jis yra, kad aš nusiuntęs jį par-
gabendįčiau. Ir jie apsakė jam tary-
dami: štai, jis yra Dotane.

14. Tai jis nusiuntė žirgų ir vežimų
ir didį pulką; ir kaip jie nakčia ten
nukako, apgulė jie tą miestą.

15. Ir tarnas šio Dievo vyro anksti

kėlė, kad taisytų iškeliauti, o štai,
tai pulkas gulėjo aplink miestą su
žirgais ir su vežimais. Tai jo tarnas
jam tarė: ak bėda, mans kunige, ką
mudu dabar veiksiva?

16. Jis tarė: nesibijok, nės *tų dau-
giaus yra, kurie pas mudu, ne kaip
tų, kurie pas juos yra. * 2 Nus. Kar. 32, 7.

17. Ir Elisas meldėsi be sakydamas:
Pone Dieve, atverk jam akis, kad
matytų! Tai atvėrė Ponas Dievas
tarnui jo akis, kad matė; ir štai, tai
kalnas pilnas buvo ugningų žirgų ir
vežimų aplink Elisą.

18. Ir kaip jie pas jį žemyn atėjo, mel-
dėsi Elisas ir tarė: Pone Dieve, iš-
tik šius žmones apjekimu. Ir jis *iš-
tiko juos apjekimu pagal žodį Eliso.
* 1 Maiž. 19, 11.

19. Ir Elisas tarė jiems: tai ne tas
kelias, nei tas miestas; sekite manę!
aš vesu jus pas tą vyrą, kurio jus
jėškote. Ir vedė juos į Samarią.

20. Ir jiems į Samarią atėjus, tarė
Elisas: Pone Dieve, atverk jiems akis,
kad jie matytų! Ir Ponas Dievas at-
vėrė jiems akis, kad matė; ir štai,
tai jie buvo viduje Samarios.

21. Ir karalius Izraėl juos pamatęs tarė
Elisui: mans tėve, ar aš juos užmušu?

22. Jis tarė: tu ne turi juos užmušti.
Kurįs tu savo kardu ir kilpiniu su-
gauni, tus užmušk. * Duok jiems duo-
nos bei vandens, kad valgytų ir gertų,
ir te nukeliauja jie pas savo viešpatį.
* Pamok. 25, 21.

23. Tai didi česnis buvo kelta. Ir
kaip jie buvo valgę ir gėrę, paleido
juos, kad pas savo viešpatį nukeliau-
tų. Iš to česo Syrionų kareiviai dau-
giaus ne atėjo į žemę Izraėl.

24. Po to nusidavė, kad Ben-Adadas,
Syrionų karalius, visą savo vaiską
surinko ir aukštyn nusitraukęs ap-
gulė Samarią.

25. Ir didis brangumas buvo Sama-
rioje; ale jie apgulė miestą, ikikol asilo
galva kaštavo aštuonisdešimts sida-
brininkų, ir ketvirtas dalykas saiko
[vadinamo] Kab karvelių penukšlo
kaštavo penkis sidabrininkus. * per. 18, 27.

26. Ir karaliui Izraėl pas murus ein-
nant, prišaukė jam kokia moteriškė
ir tarė: *gelbėk manę, mans vieš-
patie karaliau!
* 2 Zom. 14, 4.

27. Jis tarė: jei Ponas Dievas tavę ne gelbės, iš ko aš tavę gelbėčiau? iš skunės arba iš spaustuvos?

28. Ir karalius tarė jai: kas tau kenk? Ji tarė: ši moteriškė tarė man: duok šen savo sunų, kad jį šiandien valgytumbiva, rytoj valgytums mano sunų.

29. *Tai mudvi išvirusi mano sunų, suvalgėva jį. O antrąją dieną aš jai sakiau: duokš savo sunų ir valgykiva jį, ale jį savo sunų paslėpė. *5 Maiž. 28, 53.

30. Kaip karalius išgirdo tus žodžius šios moteriškės, *įplėšė jis savo rubus, pas murus be eidamas. Tai matė visi žmonės, jį žaku apsisiautusių apačioje ant kuno. *per. 5, 7.

31. Ir jis tarė: *Dieve man daryk šaip ir taip, jei galva Eliso, Sapato sunaus, šiandien ant jo pasiliks! *1 Kar. 19, 2.

32. (Ale Elisas sėdėjo savo namuose, ir vyresnieji sėdėjo pas jį.) Ir jis [karalius] siuntė vieną vyrą pirm savęs. Ale pirmeng tas paslas pas jį atėjo, tarė jis vyresniems: ar ne matėte, kaip šis žudytojo sunus pas mane atsiuntęs, kad man galvą nuplėštų? Pridabokite, kad paslui ateinant duris užrakintumbite ir jį su durimis šalin stumtumbite. Štai, *kojosjoviešpaties jau atšlamščia paskui jį. *1 Kar. 14, 6.

33. Ir jam dar taipo su jais bekalbant, štai, atėjo paslas pas jį žemyn ir tarė: štai, ta bėda *randasi nuo Pono Dievo, ką aš daugiaus sulauksu iš Pono Dievo? *Amos 3, 6.

Perskyrimas 7.

Pigus čėsas umai randasi Samarioje.

Ale Elisas tarė: klausykite žodžio Pono Dievo: *taip sako Ponas Dievas: „rytoj į šį čėsą ketvirtis smulkiausiųjų pyrago miltų vertės vieną syklą, ir du ketvirčiu miežių vieną syklą po vartais Samarioje. *perkš. 16.

2. Tai atsakė karžygių vienas, *ant kurio rankos karalius pasiremdavo, tam Dievo vyrui, ir tarė: ir kad Dievas langus antdangauspadarytų, kaipgi tai galėtų nusiduoti? Jis tarė: štai, savo akimis tu tai matysi, ale to ne valgysi. *per. 5, 18.

3. Ir buvo keturi raupsuoti vyrai pas duris *prie vartų, ir vienas antram tarė: ką mes pasiliksime čionai iki numirsiant? *3 Maiž. 13, 46.

4. Kad ir apsimislytumbime į miestą

eiti, tai brangumas yra mieste, ir tačiau čia jau turėtumbime mirti; o jei čia pasiliecame, tai taipojau turime mirti. Taigi nuėję pripulkime vaiskui Syrionų. *Jei jie mus gyvus paliekti, tai esme gyvi, jei jie mus žavina, tai esme žavėti. *Esteri 4, 16.

5. Ir pasikėlė anksti, kad iškaktų į vaiską Syrionų. Ir jiems pryšakyje į vaisko vietą nukakus, štai, nei vieno čia ne buvo.

6. Nės Ponas Dievas Syrionams davė girdėti *šauksmą žirgų, vežimų ir labai didžio vaisko, kad jie tarp savęs tarė: štai, Izraelitėnų karalius prieš mus samdęs karalius Etytų ir karalius Egiptionų, kad jie ant mūsų ateitų. *per. 19, 7.

7. Ir pasikėlė išbėgo anksti ir paliko savo šėtras, arklius ir asilus abaže, kaip jis stovėjo, ir pabėgo prisidabodami, kad išliktų.

8. Ogi kaip raupsuotieji į tą vietą nuėjo, kur abažas buvo,ėjo jie į šėtrų vieną, valgė ir gėrė, ir ėmė sidabro, aukso ir rubų, ir nuėję paslėpė tai. Ir pargrižę į kitą šėtrą, ir ėmė iš tos ir nuėję paslėpė tai.

9. Ale vienas tarė antramjam: ne darykime taipo, ši diena yra diena geros naujynos. Jei tai užtylėsime ir lauksime, iki pilnai išaušus, tai mūsų nusidėjimas bus išrastas. Taigi dabar nueikime, kad atėję tai apskytumbime namams karaliaus.

10. Ir kaip jie atėjo, šaukė jie prie miesto vartų ir apsakė jiems tai tarydami: mes atėjome į Syrionų abažą, o štai, nei vieno čia niera, nei žmogaus balso, bet arkliai ir asilai prišti, ir šėtros, kaip jos sustatytos.

11. Tai priešaukė vartų sargams, kad tai viduje apsakytų namuose karaliaus.

12. Ir karalius kėlėsi nakčia ir tarė savo tarnams: aš pasakysu jums, kaip Syrionai su mumis daro: jie žino, mus badą kenčiant, ir išėjo iš abažo, kad ant lauko pasislėptų, ir dumoja: „kaip jie išeis iš miesto, tai mes juos gyvus sugausime ir į miestą jeisime.“

13. Tai jo tarnų vienas atsakė ir tarė: imkite penkis likusiuosius arklius, kurie viduje dar išliko, (štai, šie viduje išliko iš visos daugybės Izrael, kuri visiškai prapuolė,) tus mes siųskime ir apžiurėkime.

14. Tai ėmė jie du vežimu su arkilais, ir karalius siuntė juos paskui abažą Syrionų ir tarė: nukeliaukite *ir apžiūrėkite. * Mat. 2, 8.

15. Ir jiems paskui keliaujant iki Jordano, štai, kelias buvo primėtytas rubais ir rykais, kuriuos Syrionai šalin buvo metę besiskubįdami. Ir paslams pargrįžus ir karaliui tai apsakius,

16. Išėjo žmonės į lauką ir išplėšė Syrionų abažą. Ir ketvirtis pyrago miltų vertėjo vieną syklą, o du ketvirčių miežių taipojau vieną syklą, *pagal žodį Pono Dievo. * perkš. 1.

17. Ale karalius pavadindino tą karžygį, ant kurio rankos jis pasiremdavo, po vartais, ir žmonėsumynė jį vartuose, kad numirė, kaip tas Dievo vyras buvokalbėjęs, karaliui pasijį žemyn einant.

18. Ir nusidavė, kaip tas Dievo vyras karaliui sakęs tarydamas: rytoj į šį česą du ketvirčių miežių vertės vieną syklą, ir ketvirtis pyrago miltų vieną syklą, po vartais Samarioje;

19. Ir tas karžygys Dievo vyrui atsakydamas tarė: žiūrėk, *kad Ponas Dievas ir langus ant dangaus darytų, kaipgi tai nusiduotų? O jis tarė: štai, savo akimis tu tai matysi, ale to ne valgysi. * perkš. 2.

20. Ir jam nusidavė lygiai taip; nės žmonės sumynė jį vartuose, kad numirė.

Perskyrimas 8.

Brangybė per septynis metus; naujas valdymas Syrionų karalystėje.

Elisas kalbėjo su ta moteriške, *kurios sunų jis buvo gyvą daręs ir tarė: pasikėlusį šalin eik su savo gimine ir buk svetima, kur tikt įmanai; nės Ponas Dievas vadys brangybę; ta ateis į žemę per septynis metus. * per. 4, 35. 1 Maiž. 41, 30.

2. Moteriškė pasikėlusį darė, kaip tas Dievo vyras buvo sakęs, ir nukeliavusi su savo gimine svetima buvo Pylistėnų žemėje septynis metus.

3. Ale tiems septyniems metams perėjus, *vėl pargrįžo ta moteriškė iš Pylistėnų žemės; ir ji išėjo karalių perprašyti dėl savo buto ir dirvos. * Rut. 1, 6.

4. Bet karalius kalbėjo su Gėasi, tarnu to Dievo vyro, ir tarė: pasakok man visus tus didžiuosius stebuklus, Eliso ištaisytuosius.

5. Ir jam karaliui papasakojant, kai po jis numirusį gyvą buvo daręs,

štai, tai priėjo ta moteriškė, kurios sunų jis gyvą daręs, ir prašė karalių dėl savo buto ir dėl dirvos; tai sakė Gėasi: mans viešpatie karaliau, tai yra ta moteriškė, ir šis yra jos sunus, kurį Elisas gyvą daręs.

6. Ir karalius klausė tos moteriškės, ir ji pasakojo jam tai. Tai pridavė jai karalius kokį kamarninką ir tarė: parupik, kad ji vislab atgautų, kas jos yra, priegtam visą naudą tos dirvos iš to česo, kaip ji iš šios žemės atstojusi, iki šiai dienai.

7. Ir Elisas nukako į Damašką. Čia Ben-Adadas, Syrionų karalius, sirgo; ir jie apsakė jam tai ir tarė: ansai Dievo vyras šen atėjęs.

8. Tai tarė karalius Azaėliui: imk dovanų su savimi ir eik tam Dievo vyrui priešais ir klausk Pono Dievo per jį tarydamas, argi aš nuo šios ligos išgyšys.

9. Azaėlis ėjo jam priešais, ir ėmė dovanų su savimi ir visokių turtų iš Damaško, kiek keturisdešimts verbludų nešti galėjo. Ir atėjęs stojosi po jo akių ir tarė: tavo sunus Ben-Adadas, Syrionų karalius, manę atsiuntė pas tavę ir tau sakydina: „bau ir galėsu aš pagilbti nuo šios ligos?“

10. Elisas tarė jam: nuėjęs sakyk jam: „tu pagilbsi.“ Ale Ponas Dievas man apreiškęs, kad jis *tikrai numirs. * per. 1, 4.

11. Ir tas Dievo vyras stovėjo nuliudęs, *susiraukė ir ė verkė. * per. 2, 17. † Luk. 19, 41.

12. Tai tarė Azaėlis: kodėl tu verki, mans kunige? Jis atsakė: aš žinau, ką pikto tu darysi vaikams Izrael. Tu *ugnimi sudegįsi jų užmurytus miestus ir jaunus jų vyrus kardu žavįsi ir jų mažus vaikelius žudysi ir nėsčias jų moteris sukaposi. * per. 10, 32.

13. Azaėlis tarė: kas gi aš esmi, tavo tarnas, *tas šuo, kad jistokius didžius daiktus ištaisyty? Elisas tarė: Ponas Dievas man apreiškęs, †kad tu karaliumi busi ant Syrionų. * 1 Zom. 24, 15. † 1 Kar. 19, 15.

14. Ir jis šalin ėjęs nuo Eliso parėjo pas savo viešpatį, tas tarė jam: ką sakė tau Elisas? Jis tarė: jis sakė man, kad tu pagilbsi.

15. Ale antrąją dieną jis ėmė kokį užvalkalą, ir tą į vandenį įmerkęs užklojo ant savęs, tai jis mirė. Ir Azaėlis karaliumi pastojo į jo vietą.

16. Penktame mete Joramo, Akabo sunaus, karaliaus Izrael, tai *Joramas, Jozapato sunus, karaliumi pastojo Judavoje.

* 2 Nus. Kar. 21, 1.

17. Trisdešimts ir dviejų metų jis senas buvo, kaip karaliumi pastojo, ir karaliavo aštuonis metus Jėruزالėje.

18. Ir elgėsi pagal elgimą karalių Izrael, kaip giminė Akabo darė, nės Akabo duktė buvo jo pati; ir jis darė, kas Ponui Dievui ne patiko.

19. Ale Ponas Dievas Judą ne norėjo išpustyti dėl savo tarno Dovid, *kaip jis jam buvo kalbėjęs, jam duoti žibnyčią tarp jo vaikų visados.

* 2 Zom. 7, 13.

20. Jo čėse *Edomytai atpuolė nuo Juda ir įdėjo karalių ant savęs.

* 2 Nus. Kar. 21, 8.

21. Nės Joramas per Zairą buvo keliavęs, ir visi vežimai su juomi, ir buvo nakčia pasikėlęs ir buvo mušęs Edomytus, aplink jį esančius, priegtam ir vyresniuosius ant vežimų, kad žmonės bėgo į savo šėtras.

22. Todėl *atpuolė Edomytai nuo Juda iki šiai dienai. Tuočės ir Libna atpuolė.

* 2 Nus. Kar. 21, 10.

23. Ale kas daugiaus sakyтина apie Joramą, ir vislab, ką jis ištaisęs, štai, tai parašyta *knygose nusidavimų karalių Juda.

* 2 Nus. Kar. 21, 1.

23. Ir Joramas užmigo su savo tėvais ir buvo palaidotas su savo tėvais mieste Dovid. Ir *Aasjas, jo sunus, karaliumi pastojo į jo vietą.

* 2 Nus. Kar. 22, 1.

25. Dvyliktame mete Joramo, sunaus Akabo, karaliaus Izrael, Aasjas, Joramo sunus, karaliumi pastojo Judavoje.

26. Dvidešimt ir dviejų metų senas buvo Aasjas, kaip jis karaliumi pastojo, ir karaliavo vieną metą Jėruزالėje. Jo motyna vardu buvo *Atalja, duktė Amri, karaliaus Izrael.

* per. 11, 1.

27. Ir jis elgėsi, pagal elgimą giminės Akabo, darydamas, kas Ponui Dievui ne patiko, kaip giminė Akabo; nės jis buvo žentas giminės Akabo.

28. Ir jis traukėsi su Joramu, Akabo sunumi, į karą prieš Azaėlį, Syrionų karalių, į Ramotą Gilėade; ale *Syrionai perveikė Joramą.

* per. 9, 15. 2 Nus. Kar. 22, 5.

29. Tai Joramas, karalius, sugrižo, *kad gydytus Jesreėlyje nuo anų mušių, kaip Syrionai Ramoje jį buvo

įžeidę, kaip jis su Azaėliu, Syrionų karaliumi, kariavo. Ir Aasjas, Joramo sunus, karalius Juda, nuėjo žemyn, atlankyti Joramą, Akabo sunų, Jesreėlyje, nės jis sirgo.

* per. 9, 15.

Perskyrīmas 9.

Jėus, į karalių mostytas, nužudo Joramą, Aasją ir Isebėlę.

Bet prarakas Elisas vadino prarakų vaikų vieną ir tarė jam: *apsijuoskis ant strėnų ir imk su savimi ši aliejaus krągą ir nueik į Ramotą Gilėade.

* per. 4, 29. Joh. 38, 8.

2. Ir ten nuėjęs matysi čionai Jėu, Jozapato sunų, sunaus Nimsi; ir įėjęs sakyk jam, kad keltų tarp savo brolių, ir vesk jį į vidutinėją kamara.

3. Ir ėmęs aliejaus krągą išliek tą ant jo galvos ir tark: taip sako Ponas Dievas: „*Aš tavę įdėjau karaliumi ant Izrael.“ Ir turi duris atverti ir bėgti ir ne užtrukti.

* 1 Kar. 19, 16. 2 Nus. Kar. 22, 7.

4. Ir jaunikaitis to prarako, tas vaikas, nuėjo į Ramotą Gilėade.

5. Ir jam įėjus, štai, susisėdę vyriausieji ant vaisko. Ir jis tarė: aš tau, vyriausiasis, turu ką sakyti. Jėus tarė: kam iš mūsų visų? Jis tarė: tau, vyriausiajam.

6. Tai jis atsikėlęs įėjo. Ale jis išliejo aliejų ant jo galvos ir tarė jam: taip sako Viešpats, Izraelio Dievas: „Aš tavę karaliumi įdėjau ant Pono Dievo žmonių Izrael.“

7. Ir tu turi užmušti *giminę Akabo, savo viešpaties, kad aš kraują prarakų, mano tarnų, ir kraują visų tarnų Pono Dievo pajėškočiau iš rankos Isebėlės,

* 1 Kar. 21, 22. 23.

8. Kad visa giminė Akabo prapultų. Ir aš iš (namų) Akabo noru išgaišinti tą, kurs *į sieną mėža, ir apkalta jį bei paleista jį Izraėlyje.

* 1 Kar. 14, 10.

9. Ir noru su Akabo gimine daryti, kaip su *gimine Jėrobėamo, Nebato sunaus, ir kaip su gimine †Baėso, Ajio sunaus.

* 1 Kar. 15, 29. † 1 Kar. 16, 3.

10. Ir *šunys Isebėlę turės suėsti ant dirvos Jesreėlyje, ir nei vienas ne tur ją palaidoti.“ Ir jis duris atvėręs pabėgo.

* 1 Kar. 21, 23.

11. Ir jėui išėjus pas tarnus savo viešpaties, tarė jie jamui: *ar dar gerai? Kodėl šis padukėlis atėjo pas tavę? Jis tarė jiems: juk jus pažįstate tą vyrą ir jo kalbą.

* per. 5, 21

12. Jie tarė: tai ne tiesa, ale *pasa-
kok tai mums. Jis tarė: šaip ir taip
jis su manimi kalbėjo ir tarė: taip
sako Ponas Dievas: „Aš tavę kara-
liumi mostijau ant Izrael.“ *1 Zom. 3, 17.

13. Tai jie skubinosi, *ir kožnas ėmęs
savo rubą padėjo tą po juomiant aukš-
tųjų lipynių, ir trubijo ant trubų saky-
dami: Jėuskaraliumi pastojo. *Mat. 21, 7.

14. Taip Jėus, Jozapato sunus,
Nimsi sunaus, derėjimą padarė prieš
Joramą. Ale Joramas gulėjo pas Ra-
motą Giléade su visais Izraelitėnais
prieš Azaėlį, Syrionų karalių.

15. Bet Joramas, karalius, vėl buvo
pargrižęs, kad gydytųs Jesreėlyje nuo
anų mušių, kaip *Syriantai jį buvo
įžeidę, kada jis kariavo su Azaėliu,
Syrionų karaliumi. Ir Jėus tarė: jei
jums taip patinka, tai nei vienas te
n'išbėgie iš miesto, kad nuėjęs ap-
sakytų Jesreėlyje. *per. 8, 28.

16. Ir jis veždinosi ir keliavo į Jes-
reėl, nės Joramas gulėjo čionai.
Ogi Aasjas, karalius Juda, buvo že-
myn keliavęs, Joramą lankyti.

17. Ale *sargas, kurs ant koryčios
Jesreėlyje stovėjo, matė Jėaus pulką
ateinantį ir tarė: aš matau pulką.
Tai sakė Joramas: imk vieną raitelį
ir siųsk jiems priešais ir tark: „ar
yra pakajus?“ *2 Zom. 18, 24.

18. Ir raitelis nujojo jam priešais ir
tarė: taip sako karalius: „*ar yra pa-
kajus? Jėus tarė: kas tau rup paka-
jaus? sukis tu paskui manę. Sargas
atsakė ir tarė: paslas nukako pas
juos, ale ne sugrižta. *1 Zom. 16, 4.

19. Tai *siuntė jis kitą raitelį. Tas
pas jį atėjęs tarė: taip sako karalius:
„ar yra pakajus?“ Jėus atsakė: kas
tau rupi pakajus? sukis tu paskui
manę. *per. 1, 11.

20. Tai apsakė sargas tarydamas:
jis nukako pas juos, o ne sugrižta; ir
jie taip varos, kaip Jėus, sunus
Nimsi, varydavos, nės jis varosi, kad
tarytumbei, jis padukęs.

21. Tai sakė Joramas: kinkykite! Ir jie
kinkė jo vežimą, ir jie iškeliavo, Jora-
mas, karalius Izrael, ir Aasjas, karalius
Juda, kožnas ant savo vežimo, kad
Jėui priešais eitų; ir jie sutiko jį *ant
dirvos Naboto, Jesreėlyto. *1 Kar. 21, 1.

22. Ir Joramas Jėu pamatęs tarė:

Jėau, ar yra pakajus? Ale jis tarė:
ką pakajus? Tavo motynos Isebėlės
kekšystė ir žynystė vis eiti didyn.

23. Tai Joramas savo ranką atsi-
kreipęs bėgo ir tarė Aasjui: prapuo-
lame, Aasjai!

24. Ale Jėus kilpinį nutvėręs per-
šovė Joramą tarp pečių, kad striela
per jo širdį perėjo, ir jis parpuolė į
savo vežimą.

25. Ir jis tarė savo karžygiui Bideka-
rui: imk ir pamesk jį ant dirvos stu-
kio Naboto, Jesreėlyto. Nės aš atsi-
menu, kad tu su manimi ant vieno ve-
žimo jo tėvui Akabui paskui važiavai,
kaip *Ponas Dievas tokią sunkią kora-
vonę jam grumzdė. *1 Kar. 21, 19. per. 22, 38.

26. „Tu matysi“, sakė Ponas Die-
vas, „kaip aš tau Naboto ir jo vaikų
kraują, kurį vakar mačiau, atrokuosu
ant šios dirvos.“ Taigi dabar jį
ėmęs pamesk į tą dirvą pagal žodį
Pono Dievo.

27. *Tai matydamas Aasjas, karalius
Juda, bėgo tuomi keliu, kurį butą sodo
einama. Ale Jėus vijo jį, ir liepė ir jį
užmušti ant vežimo ant Gurų linkai,
pas Jėblaam esančių. Ir jis nubėgo į
Megido ir pamirė čionai. *2 Nus. Kar. 22, 9.

28. Ir jo tarnai *veždino jį į Jėru-
zalę ir palaidojo jį jo kapinėse prie
jo tėvų, mieste Dovido. *per. 14, 20.

29. Ale Aasjas karaliavo ant Juda
vienuoliktame mete Joramo sunaus,
Akabo.

30. Ir kaip Jėus į Jesreėlį atėjo, o
Isebėlė tai ištyrė, dabino ji savo veidą
ir mandagiai ištaisė savo galvą ir
žiūrėjo laukan pro langą,

31. Ir Jėui po vartų atėjus, tarė ji:
*ar Simriui gerai sekėsi, kurs savo
viešpatį nužudė? *1 Kar. 16, 10, 18.

32. Ir jis savo akis į langą pakėlęs
tarė: kas yra čionai pas manę? Tai
du arba trys kamarninkai jį priėjo.

33. Jis tarė: numeskite ją žemyn.
Ir jie numetė ją žemyn, kad ir siena
ir arkliai jos krauju aptaškyti buvo,
ir ji buvo suminta.

34. Ir jis įjėjęs ir valgęs bei gėręs tarė:
ben apžiurėkite tą prakeiktąją ir pa-
laidokite ją, nės ji yra karaliaus duktė.

35. Ale jiems nueinant, kad ją pa-
laidotų, nieko nuo jos ne rado, kaip
tikt kiaušę bei kojas ir jos rankas.

36. Ir vėl pargrįžę pasakė tai jam. Ale jis tarė: tai yra, ką Ponas Dievas kalbėjęs *per savo tarną Eliošių Tisbytą, ir sakęs: „ant dirvos Jesreël šunys suėdė Isebėlės kuną.“ *1 Kar. 21, 23.

37. Taipo maita Isebėlės pastojo nei purvai ant lauko ant dirvos Jesreël, kad ne galėjai sakyti: tai Isebėlė.

Perskyrimas 10.

Akabo giminė ir Baalo klebonai išgaišinami.

Bet Akabas turėjo septynis dešimtus sunų Samarijoje. Ir Jėus rašė gromatas ir siuntė tas į Samarią pas didžiausiuosius ponus miesto Jesreël, pas vyresnius ir apekunas Akabo; tose taipo jis buvo rašęs:

2. Kad ši gromata pas jus ateis, pas kurįsų viešpaties sunų yra ir vežimai, arkliai, užmuruoti miestai ir ginklai,

3. Tai žiurėkite, kursai geriausias ir mandagiausias butų iš sunų jūsų viešpaties, ir užsodinkite jį ant krėslo jo tėvo, ir kariaukite už savo viešpaties namus.

4. Ale jie labai bijojosi ir tarė: štai, du karaliu ne galėjo stovėti prieš jį, kaipgi mes stovėsime?

5. Ir kurie [karaliaus] namus bei miestą priveždėjo, ir vyresnieji bei apekunai nusiuntė pas Jėu ir jam sakydino: mes esme tavo tarnai, mes vislab darysime, ką tu mums sakai; mes nei vieną ne įdėsime į karalių, *daryk, kaip tau mėgsta. *Joz. 9, 25.

6. Tai rašė jis antrąją gromatą jiems; ta šitaipo buvo rašyta: jei jus manieji este ir mano balsui klausote, tai nukirskite galvas tiems vyrams, savo viešpaties sunams, ir pargabenkite tas pas manę rytą į šį česą į Jesreëlį. (Bet sunų karaliaus buvo *septynis dešimts vyrų, ir didžiausieji ponai to miesto augino juos.) *Vald. 8, 30.

7. Taigi, kaip ta gromata jiems buvo parnešta, ėmė jie karaliaus sunus ir papiovė septynis dešimts vyrų, ir sukrovė jų galvas į pintinius ir nusiuntė tas pas jį į Jesreëlį.

8. Ir kaip paslas atėjo ir tai jam apsakė tarydamas: „jie atgabeno galvas vaikų karaliaus,“ jis tarė: padėkite jas į dvi kruvi prie angos vartų iki rytojaus.

9. Ir ryto metą jam išeinant, apsi-stojo jisai ir tarė visiems žmonėms: juk jus norite teisus buti. Štai, ar aš pasistengdamas susitariau prieš

savo viešpatį ir jį nužudžiau? Kasgi šius visus nužavino?

10. Taigi išpažįstate, *kad nei vienas žodis Pono Dievo neprosnai ne kalbėtas, +ką Ponas Dievas kalbėjęs prieš gimine Akabo; ir Ponas Dievas darė, kaip jis kalbėjęs per savo tarną Eliošių. *Joz. 21, 45. +1 Kar. 21, 12.

11. Taipo užmušė Jėus visus likusius iš giminės Akabo Jesreelyje, visus jo didžiuosius, jo gentis ir jo klebonus, *ikikol jam nei vieno ne liko. *2 Maiž. 14, 28.

12. Ir pasikėlęs nukeliavo ir atėjo į Samarią. O pakelėje buvo kerdžiaus butelis:

13. Tai Jėus čia rado brolius Aasjo, karaliaus Juda, ir tarė: kas jus este? Jie tarė: mes esme Aasjo broliai ir nukeliaujame žemyn, kad sveiktumbime karaliaus vaikus ir karalienės vaikus.

14. Ale jis tarė: sugaukite juos gyvus. Ir jie sugavo juos gyvus ir papiovė juos pas šulinį prie to kerdžiaus butelio, keturis dešimts ir du vyru, ir nei vieną jų ne išlikdino.

15. Ir iš čia šalin keliaudamas rado jisai *Jonadabą, Kekabo sunų, kurs jį sutiko; ir jis sveikino ir tarė jam: ar tavo širdis vierna, kaip mano širdis su tavo širdžia? Jonadabas atsakė: „vierna“. Jei taipo, tai duok man savo ranką. Ir jis davė jam savo raką. Ir jis pavelijo jam šale jo ant vežimo sėdėti, *Jérém. 35, 6.

16. Ir tarė: eikš su manimi ir žiurėk mano atkeršijimą už Poną Dievą. Ir jie vežė jį drauge ant jo vežimo.

17. Ir į Samarią atėjęs užmušė vislab, kas liko iš Akabo Samarioje, ikikol jį išgaišino, *pagal žodį Pono Dievo Eliošiui kalbėtąjį. *1 Kar. 21, 21, 29.

18. Ir Jėus surinko visus žmones ir jiems sakydino: Akabas *Baalui maž šlužijo, Jėus jam daugiaus šlužys. *1 Kar. 16, 32, 33.

19. Taigi suvadįdinkite visus prarakus Baalo, visus jo tarnus ir visus jo klebonus pas manę, kad nei vieno ne pasigęstų, nės aš Baalui didę apierą turu duoti. Kurio pasigęs, tam teks mirti. Ale Jėus darė tai jiems ant iškados, kad nužavintų Baalo tarnus.

20. Ir Jėus tarė: šventkite Baalui šventę ir duokite tą iššaukti.

21. Taip jau irsiuntė Jėus per visą Izraėlį ir liepė sueiti visiems Baalo tarnams, kad

neivieno ne liko, kurs nebutų atėjęs. Ir jie susiėjo į Baalo namus, kad Baalo namai pilni buvo per visus kampus.

22. Tai sakė jis tiems, kurie rubų pridabojo: išneškite rubų visiems Baalo tarnams. Ir jie išnešė rubus.

23. Ir Jėus įėjo į Baalo bažnyčią su *Jonadabu, Rekabo sunumi, ir tarė Baalo tarnams: tardykite ir veizdėkite, kad ne čia tarp jūsų būtų kas iš Pono Dievo tarnų, bet tikt vieni Baalo tarnai. * perkš. 15.

24. Ir jiems įėjus apierą ir deginimo apierą daryti, pasisteliavo Jėus lauke aštuonisdešimts vyrų ir tarė: jei šių vyrų vienas išbėgs, kuriuos aš jums į jūsų rankas paduomi, *tai turės už jo dušią to vyro [dušią] buti. * 1 Kar. 20, 39.

25. Ir kaip jis deginimo apieras buvo pritaisęs, tarė Jėus sargams ir karžygiams: įję užmuškite kožną ir nei vieną ne išleiskite. Ir jie užmušė juos ašmenimi kardo. Ir sargai bei karžygiai juos šalin metė, ir įėjo į miestą bažnyčios Baal, * 1 Kar. 18, 40.

26. Ir *išmetę laukan stulpus bažnyčioje Baalo sudegino juos. * per. 11, 18.

27. Ir sulaužė stulpus Baalo draug su bažnyčia Baalo, ir darė iš to zokadą iki šiai dienai.

28. Taip išpustijo Jėus Baalą iš Izrael.

29. Ale nuo griekų Jėrobėamo, Nebato sunaus, kurs *Izraelį į griekus įvedė, Jėus nesiliovė, nei nuo auksiniųjų veršių Bet-Elije bei Dane. * per. 13, 2, 11.

30. Ir Ponas Dievas tarė Jėui: todėl, kad tu tuojaus apsiėmė daryti, kas man patiko, ir su gimine Akabo vislab darei, ką aš savo širdyje norėjau, *tai tavo vaikai tau sėdės ant tavo karalkrėslio Izraėlytiškojo iki į ketvirtąją vaikų eilę. * per. 15, 12.

31. Ale tačiaus Jėus ne pilnavojo, kad pagalzokaną Viešpaties, Izraėlio Dievo, būtų pasiėlgęs iš visos širdies, nės jis ne liovėsi nuo griekų Jėrobėamo, kurs Izraėlitėnus į grieką buvo įvedęs.

32. Tuočės Ponas Dievas pradėjo nubosti Izraėlio, nės Azaėlis *išmušė juos per visus rubežius Izraėlio, * per. 8, 12.

33. Nuo Jordano prieš saulės užtekėjimą, ir visą žemę Gilėad, Gadytų, Rubėnytų ir Manisytų, pradėjus nuo Aroēr prie upelės Arnon esančiojo, ir Gilėad, ir Bazan.

34. Bet kas daugiausia apie Jėus sakytina, ir vislab, ką jis ištaisęs, ir visa jo galybė, štai, tai yra rašyta *knygose nusidavimų karalių Izrael. * 2 Nus. Kar. 22, 8.

35. Ir Jėus užmigo su savo tėvais, Ir jie palaidojo jį Samarioje. Ir *Joajas, jo sunus, karaliumi pastojo į jo vietą. * per. 13, 1.

36. Ale čėsas, per kurį Jėus ant Izraėlitėnų karaliavęs Samarioje, yra dvidešimt ir aštuoni metai.

Perskyrimas 11.

Ataljos smarkumas; Joanas į karalių įstatomas.

Bet Atalja, *Aasjo motyna, matydama savo sunų žudytą, pasikėlė ir †nužavino visus karaliaus vaikus. * per. 8, 26. † 2 Nus. Kar. 22, 10.

2. Ale Josėba, karaliaus Joramo dukte, Aasjos sesuo, ėmė Joasą, Aasjos sunų, ir pagavo jį iš karaliaus vaikų žavinamųjų su jo aukle kamaroje, ir jie paslėpė jį dėl Ataljos, kad ne buvo žavintas.

3. Ir jisai su ja buvo paslėptas Dievo namuose per šešis metus. Ale Atalja buvo karalienė toje žemėje.

4. Ale *sekmame mete nusiuntė Jojadas ir ėmė vyresniusius ant šimto su kareivių vyresniaisiais ir sargais, ir liepė jiems pas jį ateiti į Pono Dievo namus; ir suderėjimą padarė su jais, ir jie turėjo jam prisiekti namuose Pono Dievo, ir jis parodė jiems karaliaus sunų, * 2 Nus. Kar. 23, 1.

5. Ir prisakė jiems tarydamas: tai yra, ką jus turite daryti: trečiasis jūsų dalykas, kurie Sabatoje šlužijate, tur pridaboti sargybės namuose karaliaus,

6. Ir trečiasis dalykas tur būti prie vartų Sur, ir trečiasis dalykas prie vartų, anašal sargų esančiųjų; ir turite sergėti prie buto Masa:

7. Ale du dalyku jūsų visų, kurie Sabatoje atstojate, turite sergėti namuose Pono Dievo prie karaliaus;

8. Ir turite aplink karalių susistoti, ir kožnas savo ginklais rankoje, o kas į vidų eis tarp sienos, tas bus žudytas; kad prie karaliaus butumbite, jam išeinant ir įeinant.

9. Ir vyriausieji ant šimto darė vislab, kaip jiems kunigas Jojadas buvo liepęs, ir su savimi ėmė savo vyrus, kurie Sabatoje parėjo, su tais, kurie Sabatoje šalin ėjo, ir atėjo pas kuniją Jojadą.

10. *Ir kunigas davė vyresniems ragotines ir skydus, kurie karaliaus Dovidio buvo ir namuose Pono Dievo buvo.

* 2 Nus. Kar. 23, 9.

11. Ir sargai stovėjo aplink karalių, kožnas su savo ginklais savo rankoje, nuo kampo namų ant dešinės iki kampo [namų] ant kairės, ant altoriaus ir ant namų linkai.

12. Ir jis liepė karaliaus sunų ateiti, ir uždėjęs jam vainiką, davė jam *liudijimą, ir jie įdėjo jį į karalių, ir mostijo jį, ir į rankas mušdami tarė: Dieve, padėk karaliui!

* 5 Maiž. 17, 19.

13. Ir Atalja girdėdama šukavimą žmonių pribėgančių, atėjo pas žmones į namus Pono Dievo,

14. Ir matė, štai, čia stovintį karalių prie stulpo pagal jų paprotį, ir kurie giedojo ir ant trubų trubijo, prie karaliaus; ir visi žmonės tos žemės buvo linksmi ir trubijo ant trubų. Ale Atalja įplėšė savo rubus ir tarė: maištas, maištas!

* 4 Maiž. 10, 10.

15. Ale kunigas Jojadas prisakė vyresniems ant šimto, kurie vaiską valdė, ir tarė jiems: išveskite ją iš šių namų laukan į pryangį; ir kas paskui ją eis, tas kardu bus žavinamas. Nės kunigas buvo sakęs, kad ji ne būtų žudyta namuose Pono Dievo.

16. Ir jie savo rankas prikišo prie jos, ir ji įėjo tuomi keliu, *kur arkliai į karaliaus namus eiti, ir buvo čionai žudyta.

* Neėm. 3, 28.

17. Tuočės Jojadas derėjimą darė tarp Pono Dievo ir tarp karaliaus ir tarp žmonių, kad jie Dievo žmonėmis būtų; taipojau ir karalius su žmonėmis.

18. Tai visi žmonės tos žemės įėjo į *bažnyčią Baalo ir suardė jo altorius ir sukulė jo abrozus butinai; o Mataną, Baalo kleboną, užmušė jie ties altoriais. Ale kunigas kožnam jo šlužmą davė namuose Pono Dievo;

* per. 10, 26. 27. Vald. 6, 25.

19. Ir ėmė vyresnius ant šimto, ir sargus, ir visus žmones tos žemės, ir jie vesdami karalių žemyn iš namų Pono Dievo atėjo keliu nuo vartų sargų į karaliaus namus; ir jis užsėdo ant karalių kėslų.

20. Ir visi žmonės žemėje buv linksmi, ir miestas atilsies gavo. Ale Atalją jie žavino kardu namuose karaliaus.

21. Ir Joasas buvo *septynių metų, kaip jis karaliumi pastojų. * perk. 4.

Perskyrimas 12.

Joaso, karaliaus Juda, valdimas.

Sekmae mete Jėaus *Joasas karaliumi pastojų ir karaliavo keturis-dešimts metų Jeruzalėje. Jo motyna vardu buvo Zibėa iš Bersėbos.

* 2 Nus. Kar. 24, 1.

2. Ir Joasas darė, kas teisu buvo ir Ponui Dievui gerai patiko, kol kunigas Jojadas jį mokino,

3. Tik, *kad jie aukštybes ne sugriovė; nės žmonės dar apieravojo ir rukino ant aukštybių.

* per. 14, 4.

4. Ir Joasas tarė klebonams: visus pinigų, Dievui žadėtus, kad į Pono Dievo namus būtų įdėti, kurie tikrai geri yra, pinigų, kurių kožnas duoda pagal tai, kiek branginės savo dušią, ir visus pinigų, kurių kožnas iš geros valės duoda, kad būtų įdėti į Dievo namus,

5. Tus klebonai pas savę te imie, kožnas iš savo pažįstamojo. Tais jie tur pataisyti, kas pagedo namuose (Pono Dievo), kur jie randa, kad kas pagedo.

6. Ale kaip klebonai iki į dvidešimt-trejtį metų karaliaus Joaso nieko ne taisė, kas pagedo tuose namuose,

7. Vadinęs karalius Joasas kuniją Jojadą ir klebonus tarė jiems: kodėl jūs ne taisote, kas pagedo tuose namuose? Taigi dabar jau ne gausite savęsi imti tus pinigų, kožnas iš savo pažįstamojo, bet turite tus duoti ant to reikalo, kas taisytina tuose namuose.

8. Ir klebonai apsiėmė, pinigų ne imti iš žmonių, ir kas pagedo namuose pataisyti.

9. Tai ėmė kunigas Jojadas kokią skrynę ir pergrėžęs viršuje skylę į tą, padėjo tą po dešinės prie altoriaus, kur einama į Dievo namus. Ir klebonai, kurie prie slenkščio sergėjo, įdėjo į tą visus pinigų, namams Pono Dievo ant gero duotus.

10. Taigi, kad matė, daug pinigų skrynėje esant, tai atėjo karaliaus rašytojis su vyriausioju vyskupu ir surišo pinigų, ir skaitė juos, kurių jie rado Pono Dievo namams ant gero.

11. Ir davė tus gatavuosius pinigų darbininkams, ir kurie pristatyti buvo prie tų namų Pono Dievo; ir jie davė

tus remestininkams, kurie budavojo ir dirbo prie namų Pono Dievo,

12. Butent murininkams ir tiems, kurie akmenis dailiai iškėlė, ir kurie medžius ir iškaldytus akmenis pirkė, kad pataisyta būtų, kas pagedo namuose Pono Dievo, ir vislab, ką jie rado, kad reiktų namuose pataisyti.

13. Ale tačiau ne darydino sidabrinus bliudus, psalterius, taures, trubas, nei kokį auksiną arba sidabrinį ryką namuose Pono Dievo iš tų pinigų, kurie Dievo namams buvo sudėti;

14. Bet padavė tai darbininkams, kad tuomi, kas namuose Pono Dievo pagedo, pataisytų.

15. Taipjau *ir ne privalė tie vyrai rokundos duoti, kuriems pinigai buvo duoti dėl remestininkų; bet jie vierijo jiems.

* per. 22, 7.

16. Ale pinigai iš apierų už kaltes bei už griekus ne buvo sudėti namams Pono Dievo ant gero, nės tie klebonams teko.

17. Tuočės Azaėlis, Syrionų karalius, aukštyr keliavo ir kariavo prieš Gatą ir įveikė tą. Ir kaip Azaėlis savo veidą kreipė prieš Jėruzalę, aukštyr trauktis,

18. Ėmė Joasas, karalius Juda, vislab, kas *šventįta, ką jo tėvai, Jozapatas, Joramas bei Aasjas, karaliai Judavos, buvo šventinę, ir ką jis buvo šventinęs, priegtam visą auksą, ką rado skarbe namuose Pono Dievo ir namuose karaliaus, ir siuntė tai Azaėliui, Syrionų karaliui. Tai jis atsitraukė nuo Jėruzalės.

* 1 Kar. 15, 18.

19. O kas daugiaus sakyтина apie Joasą, ir vislab, ką jis ištaisęs, tai yra *surašyta knygoje nusidavimų karalių Judavos.

* 2 Nus. Kar. 24, 1.

20. Ir jo *tarnai maištą kėlę susitarė ir užmušė jį namuose Milo, kur žemyn einama į Silą.

* per. 14, 19.

21. Nės Josabaras, Simėato sunus, ir Josabadas, Somėrio sunus, jo tarnudu, jį užmušė. Ir jis buvo palaidotas su savo tėvais mieste Dovidu. Ir jo sunus *Amazjas, karaliumi pastojo į jo vietą.

* per. 14, 1. 2 Nus. Kar. 25, 1.

Perskyrimas 13.

Karaliavimas Joajo bei Joaso, dviejų karalių Izraėlyje.

Dvidešimt trečiame mete Joaso, Aasjo sunaus, karaliaus Juda, *Joajas, Jėaus

sunus, karaliumi pastojo ant Izraėlitėnų Samarioje per septyniolika metų;

* per. 10, 33.

2. Ir darė, kas Ponui Dievui ne patiko, ir elgėsi pagal griekus Jėrobėamo, Nebato sunaus, kurs Izraėlitėnus į griekus įvedė, ir nesiliovė nuo tų.

3. Ir Ponas Dievas supyko savo narsę ant Izraėl, ir padavė juos po ranka *Azaėlio, Syrionų karaliaus, ir Ben-Adado, Azaėlio sunaus, kol juodu gyvu buvo.

* per. 10, 32.

4. Ale Joajas meldėsi Pono Dievo. Ir Ponas Dievas išklausė jį, nės jis įžvelgė bėdą Izraėl, kaip juos prišpaudė Syrionų karalius.

5. Ir Ponas Dievas davė Izraėlitėnams *išgelbėtoji, kurs juos išgelbėjo iš macės Syrionų, kad vaikai Izraėl savo šėtrose galėjo gyventi, kaip pirma.

* per. 14, 27.

6. Ale tačiau jie ne paliovė susigriešyti pagal budą giminės Jėrobėamo, kurs Izraėl į griekus įvedė, bet elgėsi pagal tus. Taipjau ir pasiliko šventįtoji girė Samarioje.

7. Nės Joajo žmonių ne buvo daugiaus likę, kaip tikt penkisdešimts raitelių, dešimt vežimų, ir dešimt tukstančių pėstininkų. Nės Syrionų karalius juos buvo užmušęs ir sutreškines, kaip *kulikų dulkes.

* 1 Kar. 20, 10.

8. Ale kas daugiaus sakyтина apie Joają, ir vislab, ką jis ištaisęs, ir jo galybę, štai, tai yra rašyta knygoje nusidavimų karalių Izraėl.

9. Ir Joajas užmigo su savo tėvais, ir palaidojo jį Samarioje. Ir jo sunus Joasas karaliumi pastojo į jo vietą.

10. Trisdešimt-sekmame mete Joaso, karaliaus Juda, karaliumi pastojo Joasas, Joajo sunus, ant Izraėl Samarioje per šešiolika metų,

11. Ir elgėsi, kad Ponui Dievui ne patiko, ir ne liovėsi nuo griekų Jėrobėamo, Nebato sunaus, kurs Izraėlitėnus į griekus įvedė, bet elgėsi pagal tus.

12. Ale kas daugiaus sakyтина apie Joasą, ir ką jis ištaisęs, ir jo galybę, ir kaip jis *su Amazju, karaliumi Juda, kariavęs, tai yra rašyta knygoje nusidavimų karalių Izraėl.

* per. 14, 8. 11. 12. 2 Nus. Kar. 25, 18. 21. 22.

13. Ir Joasas užmigo su savo tėvais, o Jėrobėamas sėdėjo ant jo kėslo.

Bet Joasas buvo palaidotas Samarijoje pas karalius Izraël.

14. Ale Elis as apsirgo taip, kad ir numirė. Ir Joasas, karalius Izraël, žemyn atėjo pas jį, ir verkdamas po jo akių tarė: *mans tėve, mans tėve, vežimai Izraël ir jo raiteliai! *per. 2, 12.

15. Ale Elis as tarė jam: imk kilpinį ir strielas. Ir jam kilpinį ėmus bei strielas,

16. Tarė jis karaliui Izraël: įtempk kilpinį savo ranka! Ir jis įtempė tą savo ranka. Ir Elis as dėjo savo ranką ant karaliaus rankos.

17. Ir tarė: atverk langą į rytus! Ir jis atvėrė tą. Ir Elis as tarė: šauk! ir jis šovė. O jis tarė: tai striela pagalbos iš Pono Dievo, tai striela pagalbos prieš Syrionus! ir tu Syrionus parmuši Apeke, ikikol jų gloda bus.

18. Ir jis tarė: imk strielas! Ir kaip jis tas ėmė, tarė jis karaliui Izraël: mušk į žemę! Ir jis mušė tris kartus ir apsisitojo.

19. Tai tas Dievo vyras supyko ant jo ir tarė: jei tu butumbei ar penkis, ar šešis kartus mušęs, tai tu Syrionus butumbei mušęs, iki jų būtų gloda buvus; ale dabar tu juos muši tris kartus.

20. Ale kaip Elis as buvo numiręs ir palaidotas, Moabytų kareiviai įpuolė į žemę tą metą.

21. Ir nusidavė, kad jie kokį vyrą palaidojo. Ale kareivius pamatę įmetė jie tą vyrą į Eliso kapą. Ir kaip jis nukako į apačią ir Eliso kaulus pakrutino, jis vėl gyvas pastojo ir sto-vėjo ant savo kojų.

22. Taipogi Azaėlis, Syrionų karalius, Izraėlij prispaudė, kol Joasas gyvas buvo.

23. Ale Ponas Dievas jiems savo malonę išrodė ir susimilo jų ir prisigėžė prie jų *dėl savo derėjimo su Abraomu, Izaoku ir Jokubu, ir ne norėjo juos išpustyti, neigi šalin metė juos nuo savo veido iki šiai adynai. *2 Maiž. 2, 24. 3 Maiž. 26, 42.

24. Ir Azaėlis, Syrionų karalius, numirė, ir jo sunus Ben-Adadas karaliumi pastojo į jo vietą.

25. Ale Joasas sugrįžęs atėmė miestus iš rankos Ben-Adado, Azaėlio sunaus, kuriuos jis iš rankos jo tėvo Joajo buvo ėmęs per karą. Tris kartus mušė jį Joasas ir vėl atgavo miestus Izraël.

Perskyrimas 14.

Nusidavimai Amazjo ir Asarjo, karalių Juda, ir antrojo Jėrobėmo, karaliaus Izraël.

Antrame mete Joaso, Joajo sunaus, karaliaus Izraël, karaliumi pastojo *Amazjas, sunus Joaso, karaliaus Juda. *2 Nus. Kar. 25, 1.

2. Dvidešimt ir penkių metų jis buvo, kaip jis karaliumi pastojo, ir karaliavo dvidešimt ir devynis metus Jėruzalėje. Jo motyna vardu buvo Joadan iš Jėruzalės.

3. Ir jis elgėsi, kad Ponui Dievui gerai patiko, ale tikt ne taip, kaip jo tėvas Dovidas; bet kaip jo tėvas Joasas, taip elgėsi ir jisai.

4. Nės *aukštybes jis ne sugriau-dino, bet žmonės dar apieravojo ir rukino ant aukštybių. *per. 12, 3 ir 15, 4.

5. Ogi kaip jis karalystę įgavo, užmušė jis savo tarnus, *kurie jo tėvą, karalių, buvo užmušę. *per. 12, 20.

6. Ale vaikus tų razbaininkų jis ne nužudė; kaip tai ir *parašyta yra knygoje Maižėsiaus, kur Ponas Dievas liepęs ir sakęs: tėvai ne tur žavinami buti už vaikus, nei vaikai už tėvus; bet kožnas dėl savo nusidėjimo tur žavintas buti. *5 Maiž. 24, 16.

7. Jis išmušė *ir Edomytų druskos dauboje dešimt tukstančių, ir laimėjo miestą Sėlą per karą, ir praminė tą Jakteel iki šiai dienai. *2 Nus. Kar. 25, 11.

8. Tai Amazjas paslus nusiuntė pas Joasą, sunų Joajo, sunaus Jėaus, karalių Izraël, ir jam sakydino: eik šen ir apsižiurėkiva kits kitą.

9. Ale Joasas, karalius Izraël, nusiuntė pas Amazją, karalių Juda, ir jam sakydino: *erškėtis Libanone esąsis nusiuntė pas cėdro medį į Libanoną ir jam sakydino: duok savo dukterį mano sunui per pačią! Ale žvėrys ant lauko Libanone bėgo per erškėtį ir sumynė jį. *Vald. 9, 14.

10. Tu išmušėi Edomytus, tuomi pasidžiuoja tavo širdis. Pasigirkis tuomi gyriumi ir pasilik namieje! kodėl tu jėškai savo prapuolimo, kad tu prapultumbei, ir Juda su tavimi?

11. Ale *Amazjas ne klausė jo. Tai Joasas, karalius Izraël, keliavo aukštyn, ir juodu apsižiurėjo su kits kitu, jis ir Amazjas, karalius Juda, †Bet-Sėmėje, kuri Judavoje yra. *2 Nus. Kar. 25, 22. †Joz. 21, 16.

12. Ale Juda išmušti buvo Izraelitėnų, kad *kožnas turėjo bėgti į savo šėtra.
* 2 Zom. 18, 17.

13. Ir Joasas, karalius Izrael, sugavo Amazją, karalių Juda, sunų Joaso, Aasjo sunaus, Bet-Sēmėje, ir nuėjo į Jėruzalę ir sugriovė murus Jėruzalės, pradėjęs nuo vartų Epraim iki kampiniųjų vartų, keturis šimtus mastų ilgus.

14. Ir *ėmę visą auksą ir sidabrą bei rykus, kuriuos jie rado namuose Pono Dievo ir skarbinčioje karaliaus namų, priegtam ir vaikus į užstatą, ir vėl nukeliavo į Samarią.
* 1 Kar. 14, 26.

15. Ale kas daugiaus sakyтина apie Joasą, ką jis ištaisęs, ir jo galybę, ir kaip jis su *Amazju, karaliumi Juda, kariavęs, štai, tai yra surašyta knygoje nusidavimų karalių Izrael.
* per. 13, 12. 2 Nus. Kar. 25, 17.

16. Ir * Joasas užmigo su savo tėvais ir buvo palaidotas Samarijoje tarp karalių Izrael. Ir jo sunus Jėrobėamas karaliumi pastoj į jo vietą.
* per. 13, 13.

17. Bet Amazjas, Joaso sunus, karaliaus Juda, dar gyvas buvo, Joasui, sunui Joajo, karaliui Izrael, numirus, per penkiolika metų.

18. Ale kas daugiaus sakyтина apie Amazją, tai yra *rašyta knygoje nusidavimų karalių Juda.
* 2 Nus. Kar. 25, 1.

19. Ir jie padarė maištą * prieš jį Jėruzalėje, ale jis nubėgo į Lakis. Ir jie nusiuntė paskui jį į Lakis ir užmušė jį čionai.
* per. 12, 20.

20. Ir *pargabeno jį ant arklių, ir jis buvo palaidotas Jėruzalėje pas savo tėvus Dovidą mieste.
* per. 9, 28 ir 23, 30.

21. Ir visi žmonės Juda ėmė *Asarją šešioliktame jo mete ir įstatė jį į karalių į jo tėvo Amazjo vietą.
* Pa. 15, 1. 2.

22. Jis budavojo *Elatą ir sugražino tą vėl Judavai, kaip karalius su savo tėvais buvo užmigęs.
* per. 16, 6.

23. Penkioliktame mete Amazjo, Joaso sunaus, karaliaus Juda, *Jėrobėamas, Joaso sunus, karaliumi pastoj ant Izraelitėnų Samarioje per keturisdešimtis metų ir vieną.
* Oz. 1, 1. Amos 1, 1. per. 7, 9.

24. Ir elgėsi, kad Ponui Dievui ne patiko, ir ne liovėsi nuo visų griekų *Jėrobėamo, Nebato sunaus, kurs Izraelitėnus į griekus įvedė.
* 1 Kar. 16, 34.

25. Ale jis vėl atgrąžino rubežius Izraelio nuo Emat iki marių, ant plynųjų laukų esančiųjų, pagal žodį Pono Dievo, Dievo Izraelio, kalbėtą per jo tarną *Joną, sunų Amitai, praraką, kurs iš Gat-Eper buvo.
* Jon. 1, 1.

26. Nės Ponas Dievas įžvelgė didžiąją bėdą Izraelitėnų, kad ir užrakintųjų bei pamestųjų ne buvo pačėdiję, ir ne buvo gelbėtojo Izraelyje.

27. Ir Ponas Dievas ne buvo kalbėjęs, kad noris vardą Izrael po dangumi sugaišti, ir *gelbėjo jiems per Jėrobėamą, sunų Joaso.
* per. 13, 5.

28. Ale kas daugiaus sakyтина apie Jėrobėamą, ir vislab, ką jis ištaisęs, ir jo galybę, kaip jis kariavęs, ir kaip Damašką ir Ematą vėl atgrąžinęs prie Judą Izraelyje, štai, tai yra rašyta knygoje nusidavimų karalių Izrael.

29. Ir Jėrobėamas užmigo su savo tėvais, su karaliais Izrael. Ir jo sunus Sakarjas karaliumi pastoj į jo vietą.

Perskyrimas 15.

Karaliavimas keletos karalių Juda ir Izrael.

Dvidešimt sekmame mete Jėrobėamo, karaliaus Izrael, karaliumi pastoj Asarjas, *sunus Amazjo, karaliaus Juda;
* 1 Nus. Kar. 3, 12.

2. Ir buvo *šešiolika metų, kaip jis karaliumi pastoj, ir karaliavo penkisdešimtis ir du metu Jėruzalėje. Jo motyna vardu buvo Jėkalja iš Jėruzalės.
* per. 14, 21,

3. Ir elgėsi, kad Ponui Dievui gerai patiko, visuotinai, kaip jo tėvas Amazjas;

4. Tiktai *kad aukštybes ne sugriovė; nės žmonės dar apieravojo ir rukino ant aukštybių.
* 2 Nus. Kar. 15, 17.

5. Ale Ponas Dievas slogino karalių, kad *raupsuotas pastoj iki numirštant, ir *gyveno bute, skyriu pabudavotame. Bet Jotamas, karaliaus sunus, valdė (karališkuosius) namus ir provą darė žmonėms toje žemėje.
* 2 Nus. Kar. 26, 19. 3 Maiz. 13, 46.

6. Bet kas daugiaus sakyтина apie Asarją, ir vislab, ką jis ištaisęs, štai, tai yra parašyta *knygoje nusidavimų karalių Juda.
* 2 Nus. Kar. 26, 1.

7. Ir Asarjas užmigo su savo tėvais ir buvo palaidotas pas savo tėvus mieste Dovidą. Ir jo sunus Jotamas karaliumi pastoj į jo vietą.

8. Trisdešimt ašmame mete Asarjo,

karaliaus Juda, karaliumi pastojo *Sakarjas, Jėrobėamos sunus, ant Izrael Samarioje per šešis mėnesius; *per. 14, 29.

9. Ir elgėsi, kad Ponui Dievui ne patiko, kaip jo tėvai buvo pasielgę. *Jis ne liovėsi nuo griekų Jėrobėamo, Nebato sunaus, kurs Izraelitėnus į griekus įvedė. *perkš. 18.

10. Ir Salumas, Jabėso sunus, padarė *derėjamą prieš jį ir užmušė jį po akių žmonių ir nužudė jį, ir pastojo karaliumi į jo vietą. *perkš. 25.

11. Ale kas daugiau sakytina apie Sakarją, štai, tai yra rašyta knygoje nusidavimų karalių Izrael.

12. Ir tai yra tai, ką *Ponas Dievas Jėui buvo kalbėjęs: „tau sėdės vaikai į ketvirtąją vaikų eilę ant krėslų Izraelio;“ ir nusidavė taip. *per. 10, 30.

13. Ir Salumas, Jabėso sunus, karaliumi pastojo trisdešimtdevintame mete Asarjo, karaliaus Juda, ir karaliavo per vieną mėnesį Samarioje.

14. Nės Mėnajėmas, Gadi sunus, aukštyn traukėsi iš *Tirza ir nukako į Samarią, ir užmušė Salum, Jabėso sunų, Samarioje, ir nužudė jį, ir karaliumi pastojo į jo vietą. *1 Kar. 16, 17.

15. Ir kas daugiau sakytina apie Salum, ir apie jo sutarimą, kurį jis daręs, štai, tai yra surašyta knygoje nusidavimų karalių Izrael.

16. Tuočės užmušė Mėnajėmas Tip-saką ir visus jame esančius, ir jų rubežių aplink Tirzą, todėl, kad jie jį ne norėjo įleisti; ir užmušė visus jų nėsčias ir perpiovė jas.

17. Trisdešimtdevintame mete Asarjo, karaliaus Juda, karaliumi pastojo Mėnajėmas, sunus Gadi, ant Izrael per dešimt metų Samarioje;

18. Ir elgėsi, *kad Ponui Dievui ne patiko. Jis, kol gyvas buvo, ne liovėsi nuo griekų Jėrobėamo, Nebato sunaus, kurs Izraelitėnus į griekus įvedė. *per. 13, 11 ir 14, 24.

19. Ir atėjo Asyrionų karalius, [vardu] Pul, į žemę. Ir Mėnajėmas davė Pului tukstantį tripundžių (centnerių) Sildabro, kad su juomi iš vieno eitu ir patvirtintų jam karalystę.

20. Ir Mėnajėmas uždėjo *mokesnį Izraelyje ant bagočiausiųjų, penkisdešimtssyklų sildabro ant kožno vienovyro, kad tus galėtų duoti Asyrionų kara-

liui. Taipo Asyrionų karalius sugrįžo namon ir ne pasiliko toje žemėje. *p. 23, 25.

21. Ale kas daugiau apie Mėnajėmą sakytina, ir vislab, ką jis ištaišęs, štai, tai surašyta knygoje nusidavimų karalių Izrael.

22. Ir Mėnajėmas užmigo su savo tėvais; ir Pėkajas, jo sunus karaliumi pastojo į jo vietą.

23. Penkisdešimtame mete Asarjo, karaliaus Juda, karaliumi pastojo Pėkajas, sunus Mėnajėmo, ant Izrael Samarioje du metu,

24. Ir darė, kas Ponui Dievui nepatiko, nės jis ne *liovėsi nuo griekų Jėrobėamo, Nebato sunaus, kurs Izraelį į griekus įvedė. *per. 10, 29 ir 14, 24.

25. Ir Pėkas, sunus Remaljo, jo karžygio, *susitarė prieš jį, ir užmušė jį Samarioje, paločiuje karaliaus namų, su Argob ir Arje, ir penkisdešimts vyrai su juomi iš vaikų Gilėad, ir nužavinęs jį pastojo karaliumi į jo vietą. *per. 14, 19.

26. Bet kas daugiau apie Pėką sakytina, ir vislab, ką jis ištaišęs, štai, tai surašyta knygoje nusidavimų karalių Izrael.

27. Penkisdešimtantrame mete Asarjo, karaliaus Juda, karaliumi pastojo Pėkas, Remaljo sunus, ant Izrael Samarioje per dvidešimt metų,

28. Ir elgėsi, kad Ponui Dievui ne patiko, nės jis ne liovėsi nuo griekų Jėrobėamo, Nebato sunaus, kurs Izraelį į griekus įvedė.

29. Čėse Pėko, karaliaus Izrael, atėjo Tiglat-Pilėser, Asyrionų karalius, ir atėmė *Ijon, Abel, Bėt-Maėką, Janoą, Kėdes, Azor, Gilėad, Galilėą ir visą žemę Naptali, ir juos šalin gabeno į Asyrionų žemę. *2 Nus. Kar. 16, 4.

30. Ir Ozėas, Elo sunus, *susitarė prieš Pėką, Remaljo sunų, ir užmušė jį, ir pastojo karaliumi į jo vietą dvidešimtame mete Jotamo, Usijo sunaus. *per. 12, 20 ir 14, 19.

31. Ale kas daugiau apie Pėką sakytina, ir vislab, ką jis ištaišęs, štai, tai *surašyta knygoje nusidavimų karalių Izrael. *2 Nus. Kar. 28, 6.

32. Antrame mete Pėko, Remaljo sunaus, karaliaus Izrael, *karaliumi pastojo Jotamas, Usijo sunus, karaliaus Juda. *2 Nus. Kar. 27, 1.

33. Ir buvo dvidešimt ir penkių

metų, kaip jis karaliumi pastojo, ir *karaliaus šešiolika metų Jėruzalėje. Jo motyna vardu buvo Jėrusa, Zadoko duktė. *per. 16, 2.

34. Ir darė, kas Ponui Dievui gerai patiko, visuotinai, kaip jo tėvas *Usijas buvo padaręs; *per. 14, 3.

35. Tik kad aukštybes ne sugriovė, nės žmonės dar apieravojo ir rukino ant aukštybių. Jis budavojo aukštuosius vartus prie namų Pono Dievo.

36. Bet kas daugiau apie Jotamą sakytina, ir vislab, ką jis ištaisęs, štai, tai surašyta *knygose nusidavimų karalių Juda. *2 Nus. Kar. 27, 1.

37. Tuočės Ponas Dievas pradėjo atsiųsti į Judą *Reziną, Syrionų karalių, ir Pėką, Remaljo sunų. *Jėz. 7, 1.

38. Ir Jotamas užmigo su savo tėvais ir buvo palaidotas pas savo tėvus mieste Dovidą, jo tėvo. Ir Ajas, jo sunus, karaliumi pastojo į jo vietą.

Perskyrimas 16.

Apie Ają ir jo valdymą.

Septynioliktame mete Pėko, Remaljo sunaus, karaliumi pastojo *Ajas, Jotamo sunus, karaliaus Juda. *2 Nus. Kar. 28, 1.

2. Dvidešimt metų buvo Ajas, kaip jis karaliumi pastojo, ir *karaliaus per šešiolika metų Jėruzalėje, ir ne darė, kas Viešpačiui, jo Dievui, patiko, kaip jo tėvas Dovidas. *per. 15, 33.

3. Nės jis elgėsi pagal elgimą karalių Izrael. Priegtam *jis davė savo sunų per ugnį eiti pagal biauurybes pagonų, kurius Ponas Dievas pirm Izraelitėnų buvo pravaręs; *per. 17, 31.

4. Ir apieravojo bei rukino ant aukštybių ir *ant kalnelių, ir po visais žaliuojančiais medžiais. *per. 17, 10.

5. Tuočės *Reziną, Syrionų karalių, ir Pėką, Remaljo sunus, karalių Izrael, aukštyn nusitraukė į Jėruzalę, kad kariautų, ir apgulė Ają; ale jie ne galėjo ją įveikti. *Jėz. 7, 1.

6. Tuočės *Reziną, Syrionų karalių, [miestą] Elatą vėl atgrąžino prie Syrios, ir išstumė žydus iš Elato; o Syrionai atėję gyveno tame iki šiai dienai. *per. 14, 22.

7. Ale Ajas nusiuntė paslus pas *Tiglat-Pilėserį, Asyrionų karalių, ir jam sakydino: aš esmi tavo tarnas ir tavo sunus; eikš aukštyn ir gel-

bėk manę iš rankos Syrionų karaliaus ir karaliaus Izrael, kuriuodu prieš manę kėlėsi. *per. 15, 29. 1 Nus. Kar. 6, 6.

8. Ir Ajas *ėmė sidabro bei aukso namuose Pono Dievo ir skarbuose karaliaus namų randamojo, ir siuntė dovanų Asyrionų karaliui. *1 Kar. 15, 18.

9. Ir Asyrionų karalius *klausė jo ir aukštyn nusitraukė į Damašką, ir įveikė jį ir šalin gabeno juos į Kirą, ir užmušė Reziną. *1 Kar. 15, 20.

10. Ir karalius Ajas priešais keliavo Tiglat-Pilėseriui, Asyrionų karaliui, į Damašką. Ir kaip jis čia altorių pamatė, Damaške esantį, siuntė karalius Ajas to altoriaus abrožą ir pavyzdį pas kleboną Urią, kaip ansai darytas buvo.

11. Ir Urias, klebonas, pabudavojo altorių ir padarė tą, kaip karalius Ajas pas jį buvo siuntęs iš Damaško, ikkol karalius Ajas iš Damaško atėjo.

12. Ir karalius iš Damaško atėjęs ir altorių pamatęs apieravojo ant to,

13. Ir uždegė ant to savo deginimo apierą ir valgymo apierą ir užliejo ant to savo gėrimo apieras, ir kraują dėkavonės apiurų, kurias apieravojo, jis davė šlakstyti ant altoriaus.

14. Ale varinijį altorių, po Pono Dievo akių stovintį, jis šalin statė, kad ne stovėtų tarp altoriaus ir tarp namų Pono Dievo; bet pastatė jį į kampą altoriaus į šiaurę.

15. Ir karalius Ajas liepė Uriui, klebonui, ir tarė: ant didžiojo altoriaus tu turi uždegti deginimo apieras rytmečiais ir valgymo apieras vakarais, ir deginimo apieras karaliaus, bei jo valgymo apieras, ir deginimo apieras visų žmonių žemėje, podraug su jų valgymo apiera ir gėrimo apiera, ir visą kraują deginimo apiurų ir kraują visų kitų apiurų tu turi ant jo šlakstyti; ale ką aš su variniuotu altoriu veiks, dar pasimislys.

16. Urias klebonas darė vislab tai, ką jam karalius Ajas liepė.

17. Ir karalius Ajas nulaužė šalis nuo anų stulpų, ir atėmė katilus nuo viršaus, ir ežerą jis nuėmė nuo variniųjų jaučių, apačioje esančiųjų, ir padėjo tą ant žemės, akmenimis išklotosios.

18. Priegtam stogą Sabatos, prie tų namų pakurtą, ir kelią karaliaus iš

lauko jis perkeitė, ir kreipė tą nuo Dievo namų dėl Asyrionų karaliaus.

19. Ale kas daugiau sakyтина apie Ają, ir ką jis ištaisęs, štai, tai *surašyta knygoje nusidavimų karalių Judavo.

* 2 Nus. Kar. 28, 1.

20. Ir Ajas užmigo su savo tėvais ir buvo palaidotas pas savo tėvus mieste Dovidu. Ir jo sunus *Iskias karaliumi pastojo į jo vietą. *per. 18, 1. 2 Nus. Kar. 29, 1.

Perskyrimas 17.

Ožėui be karaliaujančios anos dešimt giminės į Asyriją nugabenamos.

Dvyliktame mete Ajo, karaliaus Juda, Ozėas, Elosunus, karaliumi pastojo ant Izrael Samarijoje per devynis metus,

2. Ir elgėsi, kad Ponui Dievui ne patiko; ale tačiaus ne taip, kaip karaliai Izrael, kurie pirm jo buvo.

3. Prieš tą aukštyn užsitraukė Salmanasėras, Asyrionų karalius. Ir Ozėas jam pasidavė, kad jam dovanų atnešė.

4. Ale kaip Asyrionų karalius ištyrė, Ozėą prieš jį susitarusį ir paslus nusiuntusį pas So, Egiptiečių karalių, ir dovanų ne nešantį kas metą Asyrionų karaliui, apgulė jis jį ir apkaldino jį.

5. Ir Asyrionų karalius išsitraukė prieš visą tą žemę ir į Samarią ir apgulė ją per tris metus.

6. Ir devintame mete Ozėo įveikė Asyrionų karalius Samarią, ir šalin gabeno Izrael į Asyriją, ir pavietojo juos į Alą ir į Aborą pas upę Gozan ir į miestus Mėdų.

7. Nės vaikai Izrael prieš Viešpatį, savo Dievą, susigriešijo, kursai juos iš Egipto žemės buvo išvedęs, iš rankos Paraono, Egiptiečių karaliaus, ir kitų dievų bijojosi,

8. Ir elgėsi *pagal pagonų būdą, kuriuos Ponas Dievas pirm vaikų Izrael buvo išvaręs, ir taip darė, kaip karaliai Izrael darydavo. *per. 16, 3.

9. Ir vaikai Izrael savo elgimą *gerą esantį sakė prieš Viešpatį, savo Dievą, kursai tačiaus ne geras buvo, butent, kad jie sau aukštybes įtaisė visuose miestuose, taip pilyse, kaip ir murais aptvertuose miestuose;

* Jer. 2, 22. 23. Ev. Jon. 9, 40. 41.

10. Ir attiesė stulpus, ir šventijas gires ant visų aukštų kaukarų ir *po visais žaliuojančiais medžiais, *per. 16, 4. 1 Kar. 14, 23.

11. Ir rūkino čionai ant visų aukštybių, kaip *pagonai, kuriuos Ponas Dievas

po jų akių buvo šalin varęs, ir darydavo visokius nelabus daiktus, kuriais jie Poną Dievą įpykino; *per. 16, 3.

12. Ir šlužijo balvonams, apie kuriuos Ponas Dievas jiems buvo sakęs: *jūs ne turite tai daryti. *2 Maiž. 20, 2. 3. per. 23, 13.

13. Ir kad Ponas Dievas apsakydinolžraelyje bei Judavoje [jų sunkius griekus] per visus prarakus ir regėjimą reginčiuosius ir jiems sakydino: *sugrįškite nuo savo piktų kelių ir pilnavokite mano prisakymus ir provas pagal visus įstatymus, kuriuos aš jūsų tėvams esmi liepęs, ir kuriuos aš jums sakydinau per savo tarnus, prarakus: *Jer. 23, 5.

14. Tai jie ne klausydavo, bet pasilikdavo kietsprandžiais, kaip jų tėvai kietsprandžiai budavo, kurie ne nusitikėdavo Viešpačiui, savo Dievu.

15. Priegtam jie paniekindavo jo prisakymus ir jo derėjimą, kurį jisai su jų tėvais buvo daręs, ir jo liudijimus, kuriuos jis tarp jų apreiškė, bet elgėsi pagal savo išdykumą ir išdyko, kaip pagonai, aplink juos gyvenantieji, apie kuriuos Ponas Dievas *jiems buvo prisakęs, kad jie ne darytų taip, kaip anie.

* 2 Maiž. 18, 24.

16. Ale jie prastojo visus prisakymus Viešpaties, savo Dievo, ir *pasidarydino du nulietu veršiu ir šventijas gires, ir garbino visus dangaus pulkus, ir šlužijo Baalui; *1 Kar. 12, 28.

17. Ir davė *savo sunus ir dukteris per ugnį eiti, ir pastojo burtininkais ir žyniais, ir pasidavė tai daryti, kas Ponui Dievui ne patiko, jį įpykinti. *perk. 31, a.

18. Tai Ponas Dievas labai supyko ant Izrael ir juos *šalin metė nuo savo veido, kad nieks jų ne liko, kaip tikt viena giminė Juda. *per. 23, 27.

19. Taip jau ir Juda ne pilnavojo prisakymus Viešpaties, savo Dievo, ir elgėsi pagal pajunkimą Izrael, kaip jie buvo pasielgę.

20. Todėl paniekino Ponas Dievas visus vaikus Izrael, ir prispaudė juos ir padavė juos į rankas plėšikų, iki kol juos patrėmęs nuo savo akių.

21. Nės *Izraelitėnai buvo atplėšti nuo giminės Dovidu, ir jie sau į karalių įdėjo Jerobėamą, Nebato sunų. Tasai Izraelitėnus atkreipė nuo Pono Dievo ir darė, kad jie sunkiai susigriešijo.

* 1 Kar. 12, 20.

22. Taipso elgėsi vaikai Izrael pagal visus griekus Jėrobėamo, kurių jis buvo pradėjęs, ir ne liovėsi nuo jų.

23. Ikiol Ponas Dievas Izraelitėnus šalin metė nuo savo veido, *kaip jis buvo kalbėjęs per visus savo tarnus, prarakus. Taipso Izraelitėnai buvo šalin gabenami iš savo žemės į Asyriją iki šiai dienai.

* Jėr. 25, 9. Ozėa 1, 6.

24. Bet Asyrionų karalius atgabeno [žmonių] iš Babel, iš Kuta, iš Ava, iš Emat ir iš Separvaim, ir apsidodino miestus Samarios į vietą vaikų Izrael. Ir jie įveikė Samarią ir gyveno jų miestuose.

25. Ale kaip jie pradėjo čionai gyventi, ir Pono Dievo nesibijojo, tai Ponas Dievas *liutus tarp jų siuntė, tie juos nužudė. *3 Maiž. 26, 22. Ezėk. 14, 15.

26. Ir jie sakydino Asyrionų karaliui: pagonai, kurių tu atgabendinai ir tais miestus Samarios apsidodinai, nieko ne žino apie įstatymus Dievo toje žemėje; todėl jis liutus tarp jų siuntęs, o štai, tie juos žudo, kadangi jie nieko ne žino apie įstatymus Dievo toje žemėje.

27. Asyrionų karalius prisakė ir tarė: nugabenkite tenai klebonų vieną iš jų, kurie iš ten yra šalin gabenti, ir nusi-traukę gyvenkite čionai; ir jisai juos te mokina įstatymus Dievo toje žemėje.

28. Tai atėjo klebonų vienas, jų, kurie iš Samarios buvo šalin gabenti, ir gyveno Bėt-Elyje, ir primokino juos, kaip jiems reiktų Pono Dievo bijotis.

29. Ale *kožnas žmonių pulkas pasidarė sau dievą ir įdėjo tus į butus ant aukštybių, kurių Samarytonai pasidarė, kožnas žmonių pulkas savo miestuose, kuriuose jie gyveno. *Jon. 1, 5.

30. Tie iš Babel pasidarė Sukot-Benot. Tie iš Kut pasidarė Nergel. Tie iš Emat pasidarė Asimą.

31. Tie iš Ava pasidarė Nibėą ir Tartak. Tie iš Separvaim *sudegino savo sunus Adramelėkui ir Anamelėkui, dievams anų iš Separvaim.

* per. 16, 3 ir 21, 2. 5 Maiž. 18, 10.

32. Ale kadangi jie ir Pono Dievo prisibijojo, įdėjo jie sau klebonus ant aukštybių iš prasčiausiųjų tarp jų, ir leido juos apsigyventi butuose aukštybių.

33. Taipso jie bijojosi Pono Dievo, o šlužijo ir dievams pagal kožno žmonių pulko pajunkimą, iš kur jie buvo pagabenti.

34. Ir iki šiai dienai jie elgiasi pagal senąjį budą, kad jie nei Pono Dievo bijosi, nei savo budus ir provas pilnavoja pagal zokaną ir prisakymus, kurių Ponas Dievas liepęs Jokubo vaikams, kuriam jis Izraelio vardą davęs;

35. Ir suderėjo su jais, ir liepė jiems tarydamas: *nesibijokitės kitų dievų ir † nesimelskitės jų ir ne šlužykite jiems, neigi apieravokite jiems;

* 2 Maiž. 20, 3. † 2 Maiž. 20, 5.

36. Bet Pono Dievo, kurs jus iš Egipto žemės išvedė su dide mace ir su ištiestu petimi, to bijokitės, to melskitės ir tam apieravokite!

37. Ir tus budus, provas, įstatymus ir prisakymus, kurių jisai jums su-rašydino, tuos jus pildykite, kad pagal tus elgtumbitės visiškai ir sve-timų dievų nesibijotumbitės;

38. Ir derėjimo, kuriuomi su jumis suderėjo, ne užmirškite, kad kitų dievų nesibijotumbitės.

39. Bet *bijokitės Viešpaties, savo Dievo! tas jus išgelbės nuo visų jūsų neprietelių.

* 1 Zom. 12, 24.

40. Ale šie ne klausė, bet elgėsi pagal senąjį savo budą.

41. Taipso šie pagonai bijojosi Pono Dievo, o šlužijo ir savo balvonams. Taipso ir darė jų vaikai ir vaikų vaikai, kaip jų tėvai buvo darę, iki šiai dienai.

Perskyrimas 18.

Iskui karaliaujant Sanėribas apgulia Jėruzalc.

Trečiame mete Ozėo, Elo sunaus, karaliaus Izrael, karaliumi pastojo *Is-kias, Ajo sunus, karaliaus Juda.

* per. 16, 20. 2 Nus. Kar. 29, 1.

2. Ir buvo dvidešimt ir penkių metų, kaip jis karaliumi pastojo, ir karaliavo dvidešimt ir devynis mėtus Jėruzalėje. Jo motyna vardu buvo Abi, Sakarjo duktė.

3. Ir *elgėsi, kad Ponui Dievui gerai patiko, kaip jo tėvas Dovidas.

* Jėz. 38, 3.

4. Jis galą darė aukštybėms, ir sugriovė stulpus, ir išpustijo šventitiasias gires, ir sukulė variniją žaltį, *Maižė-šiaus darytąjį; nės iki tam čėsui vai-kai Izrael jam buvo ruginę, ir pra-minė jį Negustan.

* 4 Maiž. 21, 8. 9.

5. Jis nusitikėjo Viešpačiu, Izraelio Dievu, *kad po jo galvos jam lygaus

ne buvo tarp visų karalių Juda, nei pirm jo ne buvo.

* per. 23, 25.

6. Jis laikėsi prie Pono Dievo ir *ne atsikreipė nuo jo, ir pilnavojo jo prisakymus, kuriuos Ponas Dievas Maižė-šiui buvo liepęs.

* 1 Zom. 12, 20. Ps. 119, 51. 102.

7. Ir Ponas Dievas buvo su juomi, ir kur jis išsitraukdavo, čia jis *elgėsi išmintingai. Priegtam jis atpuolė nuo Asyrionų karaliaus ir ne pasidavė jam.

* 1 Zom. 18, 14.

8. Jis mušė ir Pylistėnus iki Gazos ir jų rubežių, pradėjęs nuo pilių iki su murais aptvertųjų miestų.

9. Ketvirtame mete Iskio, karaliaus Juda (tas buvo sekmasis metas Ozėo, Elo sunaus, karaliaus Izrael), tai Salmanasėras, Asyrionų karalius aukštyn nusitraukė prieš Samarią ir apgulė ją.

10. Ir *įveikė ją po trijų metų šeštame mete karaliaus Iskio, tai yra, devintame mete Ozėo, karaliaus Izrael, tai Samaria buvo įveikta.

* per. 17, 6.

11. Ir Asyrionų karalius Izraelį *šalin gabeno į Asyrią, ir pavietojo juos į Alą ir į Abor, pas upę Gozan, ir į miestus Mėdų;

* per. 17, 6.

12. Todėl, kad jie ne buvo klausę balso Viešpaties, savo Dievo, ir peržengę jo derėjimą ir vislab, ką Maižė-šius, Dievo tarnas, buvo liepęs, tų nei vieno jie ne buvo nei klausę, nei darę.

13. Ale keturioliktoje mete karaliaus Iskio *aukštyn užsitraukė Sanėribas, Asyrionų karalius, prieš visus murais aptvertus miestus Juda ir įveikė juos.

* 2 Nus. Kar. 32, 1. Jėz. 36, 1.

14. Tai siuntė Iskias, karalius Juda, pas Asyrionų karalių į Lakis ir jam sakydino: „aš nusidėjau, grėškis nuo manęs! ką tu man uždėsi, aš nešiosu. Tai Asyrionų karalius uždėjo Iskiui, karaliui Juda, tris šimtus centnerių sidabro ir trisdešimts centnerių aukso.

15. Taipo davė Iskias visą sidabrą, namuose Pono Dievo ir skarbuose karaliaus namų randamąjį.

16. Tuočės sulaužė Iskias, karalius Juda, vartus bažnyčios Pono Dievo ir blėtas, kurias patsai buvo aptraukdinęs, ir davė tas Asyrionų karaliui.

17. Ir Asyrionų karalius siuntė Tartaną ir vyriausiąjį kamarninką ir Rabsakę iš Lakis pas karalių Iskią su didžiu kareivių pulku į Jėruzalę, ir jie

užsitraukė aukštyn. Ir ten nukakę jie susistojo pas vandens duobę prie viršuje esančiojo prudo, kursai yra pagal patį kelią ant dirvos malunininko, milą velančiojo,

18. Ir prišaukė karaliui. Tai atėjo laukan pas juos *Eljakymas, Ilkio sunus, vyriausiasis ant dvaronystės, ir Sebėnas, rašytojas, ir Joas, Asapo sunus, kanclerius.

* Jėz. 36, 3.

19. Ir vyriausiasis šinkorius tarė jiems: prašau, sakykite karaliui Iskiui: taip sako didysis karalius, karalius Asyrionų: koks tai drąsumas, ant kurio tu nusitiki?

20. Argi dingai, dar esant pagalbos arba macės kariauti? ant kogi tu pasitiki, kad nuo manęs atpuolei?

21. Štai, ar tu pasitiki ant šios su kultosios nendrinės lazdos, ant Egipto? kuri, jei kas ant tos pasiremia, jam į ranką lys ir tą perskverbs? Toksai yra Paraonas, Egiptiečių karalius, visiems tiems, kurie ant jo nusitik.

22. O jei rasi norėtumbite man sakyti: „mes nusitikime Viešpačiu, savo Dievu;“ taigi ar ne jisai tas, kurio aukštybes ir altorius Iskias išpustijęs, ir Judavoje bei Jėruzalėje sakęs: „*prie šio altoriaus, kurs Jėruzalėje yra, jus turite melstis?“

* 2 Maiž. 20, 24.

23. Dabar tikt pasižadėk mano viešpačiui, Asyrionų karaliui: aš tau duosiu du tukstančių arklių, kad tu norėtumbei tiems raitelių duoti.

24. Kaipogi tu keti išlikti po akių mažiausiojo pono, mano viešpaties padono? ir pasitiki ant Egipto dėl jų vežimų ir raitelių?

25. Ogi ar tu misliji, manę be Pono Dievo aukštyn užsitraukusį, kad aš šius miestus išpustyčiau? Ponas Dievas man tai liepė: „užsitrauk aukštyn į tą žemę ir išpustyk ją!“

* 2 Zom. 16, 10.

26. Tai atsakė Eljakymas, Ilkio sunus, ir Sebėnas bei Joas vyriausiajam šinkoriui: kalbėk su mumis, savo tarnais, Syriškai, nės mes tai permanome; o ne kalbėk su mumis Žydiškai po ausių šių žmonių, ant murų esančiųjų.

27. Ale vyriausiasis šinkorius tarė jiems: argi mano viešpats manę siuntė pas tavo viešpatį, arba pas tavę, kad aš tokius žodžius kalbėčiau? beje,

pas tus vyrus, kurie ant murų sėd, kad jie su jumis savo pačių mėšlą valgytų ir savo mįžalus gertų.

28. Taip stovėjo vyriausiasis šinkorius ir šaukė didžiu balsu Žydiškai, ir kalbėdamas tarė: girdėkite žodį didžiojo karaliaus, karaliaus Asyrionų!

29. Taip sako karalius: nesiduokitės per Iskią suvilioti! nės jis ne gal jus išgelbėti iš mano rankos.

30. Ir te ne rodo jus Iskias ant Pono Dievo, sakydamas: „Ponas Dievas mus išgelbės, ir šisai miestas ne bus paduotas į rankas Asyrionų karaliaus.“

31. Ne klausykite Iskio! Nės taip sako Asyrionų karalius: priimkite mano malonę ir išeikite laukan pas manę, tai *kožnas savo vynmedžio ir savo pygmedžio (vaisiaus) gaus valgyti ir iš savo šulinio gerti, *1 Kar. 4, 23.

32. Ikikol aš parėjęs jus nugabėsu į žemę, jūsų žemei lygią, kur rugių, šviežiaus vyno, duonos, vynkalnių, aliejaus medžių, aliejaus ir medaus viduje yra; tai jus gyvi išliksite ir ne numirsite. Ne klausykite Iskio, nės jis suvilioja jus be sakydamas: „Ponas Dievas mus išgelbės.“

33. Argi ir *pagonų dievai kožnas savo žemę išvalnijo iš rankos Asyrionų karaliaus? *2 Nus. Kar. 32, 13. Jėz. 10, 11.

34. Kame yra anie dievai iš Emat ir iš Arpad? kame yra dievai iš Separvaim, Ena bei Iva? argi jie ir išgelbėjo Samarią iš mano rankos?

35. Kame yra ben vienas dievas iš visų žemių dievų, kursai savo žemę iš mano rankos būtų išgelbėjęs, kad Ponas Dievas Jėruzalę galėtų išgelbėti iš mano rankos?

36. Ale žmonės tylėjo ir n'atsakė jam nieko, nės karalius buvo liepęs ir sakęs: n'atsakykite jam nieko!

37. Tai atėjo Eljakymas, Ilkio sunus, vyriausiasis ant dvaronystės, ir Sebėnas, rašytojis, ir Joas, Asapo sunus, kanclerius, pas Iskią, su įplėštais rubais, ir apsakė jam žodžius to vyriausiojo šinkoriaus.

Perskyrimas 19.

Sanėribas pasididžiuoja ir labai macnus yra, ale po Iskio maldos jis koravojamas ir šalin varomas.

Tai *iškirdęs karalius Iskias, įplėšė savo rubus ir žaku apsisiautęs nuėjo į Pono Dievo namus, *Jėz. 37, 1.

2. Ir siuntė Eljakymą, vyriausiąjį ant dvaronystės, ir Sebėną, rašytojį, draug su vyriausiais klebonais, žakais apsisiautusiai, pas praraką *Jėzaiošių, Amozo sunų; *Jėz. 1, 1

3. Ir jie tarė jam: taip sako Iskias: šita yra diena bėdos ir barimo ir bluznijimo. *Čėsas užgimti priėjo, ale niera sylos gimdyti. *Jėz. 13, 8.

4. Rasi norėtų Viešpats, tavo Dievas, girdėti visus žodžius to vyriausiojo šinkoriaus, kurį jo viešpats, Asyrionų karalius, atsiuntęs, per *apjuoką laikyti gyvąjį Dievą ir bluznyti žodžiais, kuriuos Viešpats, tavo Dievas, girdėjęs; taigi ne paliauk Dievo melstį už palaikus, kurie dar liko! *perkš. 16.

5. Ir *tarnams karaliaus Iskio pas Jėzaiošių atėjus, *Jėz. 37, 6.

6. Tarė jiems Jėzaiošius: taip sakykite savo viešpačiui: taip sako Ponas Dievas: „nesibijokis tų žodžių, kuriuos tu girdėjai, kuriais manę tarnai Asyrionų karaliaus bluznijo.“

7. Štai, aš jam tokią dvasę duosu, kad jis *garsą išgirs ir vėl sugrįš į savo žemę; ir kardu aš jį žudysu jo žemėje. *per. 7, 6 ir 19, 37.

8. Ir kaip vyriausiasis šinkorius pargrįžo, rado jis Asyrionų karalių kariaujantį prieš Libną; nės jis buvo išgirdęs, jį nuo Lakis šalinėjusį.

9. Ir kaip jis ištyrė apie Tiraką, Murinų karalių: „štai, jis išsitraukė, kad su tavimi kariautų,“ sugrįžo jisai, ir siuntė paslų pas Iskią ir jam sakydino:

10. Taip sakykite Iskiui, karaliui Juda: nesiduokis suvilioti per savo Dievą, ant kurio tu nusitiki be sakydamas: „*Jėruzalė ne bus paduota į rankas Asyrionų karaliaus.“ *per. 18, 30.

11. Štai, tu girdėjai, ką Asyrionų karaliai darė visoms žemėms, tas išpustydami, argi tu butumbei išgelbėtasi?

12. Argi *pagonų dievai juos išgelbėjo, kuriuos mano tėvai supustijo, Gozan, Aran, Rezep, ir vaikus Eden, kurie Telasaryje buvo? *per. 18, 33.

13. Kame yra karalius iš Emat, karalius iš Arpad, ir karalius miestų Separvaim, Ena bei Iva?

14. Ir kaip Iskias tas gromatas nuo paslų buvo gavęs ir skaitęs,ėjo jis aukštyn į Dievo namus ir padėjo tas po akių Pono Dievo.

15. Ir meldėsi po akių Pono Dievo tarydamas: Viešpatie Dieve Izraelio, *kursai tu sėdi ant Kėrubynų. Tu vienas esi Dievu tarp visų karalysčių ant žemės, tu dangų ir žemę sutvėrei!

* Ps. 80, 2 ir 99, 1.

16. Pone Dieve, prilenk savo ausis ir girdėk, atverk savo akis ir žiūrėk, ir išgirsk žodžius Sanėribo, kurs atsiuntęs, *per apjuoką laikyti gyvąjį Dievą!

* 1 Zom. 17, 10.

17. Tai rods tiesa, Pone Dieve, Asyrionų karaliai pagonis išpustijo kardu ir jų žemę,

18. Ir jų dievus jie į ugnį įmetė; nės tai ne buvo dievai, bet žmonių rankų darbai, medžiai ir akmens, todėl jie juos išpustijo.

19. Ogi dabar, Viešpatie, mūsų Dieve, gelbėk mus iš jo rankos, kad visos karalystės ant žemės išpažintų, kad tu, Viešpatie, vienas Dievu esi!

20. Tai nusiuntė Jėzaošius, Amozo sunus, pas Iskią ir jam sakydino: taip sako Viešpats, Izraelio Dievas: ko tu manęs prašei dėl Sanėribo, Asyrionų karaliaus, tai aš girdėjau.

21. Tai yra tatal, ką Ponas Dievas prieš jį kalbėjęs: ana merga, Ziono duktė, išpeik tavę ir išlojuoja tavę; Jeruzalės duktė savo galvą krato paskui tavę.

22. Ką tu išpeikei ir koliojai? ant kieno tu savo balsą pakėlei? tu savo akis pakėlei prieš Šventąjį Izraėlyje.

23. Tu Poną Dievą išdarkei per savo paslus ir sakei: „*aš per daugybę savo vežimų ant kalnų viršų užkopiau, ant šalių Libanono; aš nukirtau aukštuosius jo cėdrus ir gražiausiasias egles, ir nukakau į paskiausiają šalį girės jo Karmelio.“

24. Aš kasiau ir išgėriau svetimus vandenis, ir savo kojų padais išdžiovinau ežerus.“

25. Ogi ar ne girdėjai, manę tai jau ilgai pirm tu dariusį, ir iš pradžių aš tai ištaisiau? ir dabar aš tai užleidau, kad druti miestai sugriūtų į pustą akmenų kruvą,

26. Ir kad tuose gyvenantieji pailstų, bijotų ir gėdytų, ir pastotų nei žolė ant lauko ir nei *žaliuojantieji želmens šienui ant stogo, kurie padžiusta, dar ne nunokus.

* Ps. 92, 9 ir 129, 6.

27. Aš žinau tavo gyvenimą, tavo išėjimą ir įėjimą, ir kad tu siauti prieš mane.

28. Taigi, *kadangi tu siauti prieš mane, ir tavo išdykumas iškako iki mano ausių, tai aš tau rinkę dėsu į tavo nosį ir žaislus į tavo burną, ir tavę vėl atgalion vesu tuo keliu, kuriuomi tu atėjai.

* 1 Kar. 20, 28.

29. Ir *tai tau te sie ženklu: šį metą valgyk, kas sumįta; antrąjį metą, kas iš savęs auga; trečiąjį metą sėkite ir suvalykite ir sodikite vynyčias ir valgykite jų vaisių.

* Jėz. 37, 30.

30. Ir duktė Juda, kuri išgelbėta ir likusi, įsišaknys toliaus po savimi ir vaisių neš viršuje savęs.

31. Nės iš Jeruzalės išeis likusieji, ir išgelbėtieji nuo kalno Zion. *Keršijimas Pono Dievo Zėbaot tai ištaisys.

* Jėz. 9, 7.

32. Todėl Ponas Dievas taip sako apie Asyrionų karalių: jie ne įsigaus į šį miestą, ir nei vieną strielą ne šaus į tą, ir nei vieną skydą prieš tą ne kels, neigi pylimu tą apstos,

33. Bet jis vėl tur sugrišti tuo keliu, kuriuomi jis atėjęs, ir ne įeis į šį miestą; Ponas Dievas tai sako.

34. Ir *aš noru šį miestą apginti, kad aš jam gelbėčiau dėl savęs ir dėl Dovid, savo tarno.

* per. 20, 6.

35. Ogi tą pačią naktį išėjo angielas Pono Dievo *ir užmušė Asyrionų abažę šimtą ir aštuonisdešimtis ir penkis tukstančius vyrų. Ir kaip jie ryto metą anksti pasikėlė, štai, čia visur gulėjo vieni lavonai.

* Jėz. 37, 36.

36. Taip pasikėlė Sanėribas, Asyrionų karalius, ir šalin nusitraukęs sugrižo ir pasiliko (mieste) Ninivėje. 37. Ir kaip jis meldėsi namuose Nisrok, savo dievo, *užmušė jį kardu Adramelekas bei Sar-Ezėras, jo sunudu, ir jie pabėgo į žemę Ararat. Ir jos sunus Asar-Adonas karaliumi pastoj į jo vietą.

* perk. 7.

Perskyrimas 20.

Iskio liga, amžio pailginimas, pasididžiavimas ir smertis

Tuočės *Iskias smertnai apsirgo, ir prarakas Jėzaošius, Amozo sunus, atėjo pas jį ir tarė jam: taip sako Ponas Dievas: „aprupk savo namus, nės tu numirsi ir gyvas ne išliksi.“

* 2 Nus. Kar. 32, 24. Jėz. 38, 1.

2. Ale jis kreipėsi savo veidu prie sienos ir Pono Dievo meldamas tarė:

3. Ak, Pone Dieve, ben atsimink, kad aš po tavo akių viernai pasielgiau, iš tikros širdies, ir dariau, kas tau patinka! Ir Iskias labai verkė.

4. Ale Jėzaiošui dar ne per pusę miesto išėjus, atėjo jam Dievo žodis ir tarė:

5. Sugrįšk ir sakyk Iskiui, vyriausiamjam mano žmonių: taip sako Viešpats, Dievas tavo tėvo Dovid:

„Aš girdėjau tavo maldą ir regėjau tavo ašaras: štai, aš tavę sveiką darysu; trečiąją dieną tu aukštyn eisi į Pono Dievo namus;

6. Ir pridėsu tavo amžiui penkiolika metų, ir išgelbėsu tavę ir *šį miestą nuo karaliaus Asyrionų, ir apgįsu šį miestą dėl savęs ir dėl savo tarno Dovid.

* per. 19, 34.

7. Ir Jėzaiošius tarė: *atneškite šen kokią dalį pygos! Ir kaip jie tą atnešė, uždėjo jie tą ant skaudulio; ir jis pasveiko.

* Jėz. 38, 21.

8. Ale Iskias tarė Jėzaiošiui: koksai yra tas ženklas, ant kurio galėčiau numanyti, kad Ponas Dievas manę išgydys, ir kad aš gausu aukštyn eiti į Pono Dievo namus trečiąją dieną?

9. Jėzaiošius tarė: ženklą tu gausi iš Pono Dievo, kad Ponas Dievas ištaisys, ką jis kalbėjęs; ar nori, kad šešėlis dešimt žingsnių toliaus eitų, arba kad dešimt žingsnių atgalios eitų?

10. Iskias tarė: tai mažas daiktas, kad šešėlis dešimt žingsnių žemyn linkai eitų; to aš ne noru, bet kad jisai dešimt žingsnių atgalion eitų.

11. Tai meldėsi prarakas Jėzaiošius Pono Dievo, ir *šešėlis ėjo atgalion dešimt žingsnių prie rodyklės Ajo, kurįs jis žemyn linkai buvo ėjęs. * Jėz. 38, 8.

12. Tuočės *atsiuntė Brodakas, Balėdano sunus, Balėdano sunaus, Babėlio karalius, gromatas ir dovanas Iskiui; nės jis buvo patyręs Iskią sirgusi.

* Jėz. 39, 1.

13. Ir Iskias buvo linksmas su jais, ir rodė jiems visus skarbo namus, sidabrą, auksą, skanei kvepančias žoles, ir geriausiąjį aliejų, ir šarvų kamara, ir vislab, kas jo skarbuose buvo randama. Nieko ne buvo visuose jo namuose ir visoje jo karalystėje, ką Iskias jiems ne buvo rodęs.

14. Tai atėjo Jėzaiošius, prarakas, pas karalių Iskią ir tarė jam: ką sakė

šie žmonės? ir iš kur jie atėjo pas tavę? Iskias tarė: jie iš tolimos žemės atėjo pas manę, iš Babėl.

15. Jis tarė: ką jie matė tavo namuose? Iskias atsakė: jie matė vislab, kas mano namuose yra; ir nieko ne yra mano skarbuose, ką aš jiems nebučiau rodęs.

16. Tai tarė Jėzaiošius Iskiui: klausyk Dievo žodžio:

17. Štai, ateit čėsas, kad *vislab į Babėlį bus nugabenta iš tavo namų, ir ką tavo tėvai surinko iki šiai dienai; ir nieko ne bus palikta, sako Ponas Dievas.

* per. 24, 13, 14.

18. Priegtam ir vaikai, iš tavęs užgimisia, bus atimti, kad *kamarninkais būtų paločiuje Babėlio karaliaus. * Dan. 1, 3.

19. Ale Iskias atsakė Jėzaiošiui: *tai gerai, ką Ponas Dievas kalbėjęs. Ir tarė toliaus: juk tačiaus bus pakajaus ir viernybės, kol aš pateksu. * 1 Zom. 3, 18.

20. Kas daugiaus apie Iskią sakytina, ir visa jo galybė, ir ką jis ištaisęs, ir ežeras bei vandens ruos, kuriomis jis vandenį į miestą leido, štai, tai *rašyta knygoje nusidavimų karalių Juda.

* 2 Nus. Kar. 29, 1. per. 32, 30.

21. Ir Iskias užmigo su savo tėvais. Ir Manasė, jo sunus, karaliumi pastojo į jo vietą.

Perskyrimas 21.

Nusidavimai Manasės bei Amono.

Manasė buvo dvylika metų, kaip jis *karaliumi pastojo, ir karaliavo penkisdešimts ir penkis metus Jėruzalėje. Jo motyna vardu buvo Epziba.

* 2 Nus. Kar. 33, 1.

2. Ir jis elgėsi, kad Ponui Dievui ne patiko, pagal biaurybę pagonų, kuriuos Ponas Dievas pirm vaikų Izrael buvo pravaręs.

3. Ir ant negro pasidavė ir budavojo aukštybes, kurias jo tėvas Iskias buvo sugriovęs, ir attiesė Baalui altorius, ir pasidarė šventjtas gires, kaip Akabas, karalius Izrael, buvo daręs, ir pasikloniojo visokiam dangaus pulkui, jiems bešluždamas.

4. Ir pastatė altorius namuose Pono Dievo, apie kuriuos Ponas Dievas buvo kalbėjęs: *Aš savo vardą Jėruzalėje statysu.

* 5 Maiž. 12, 5.

5. Ir jis pastatė altorius *visokiam dangaus pulkui abėjuose pryanguose prie namų Pono Dievo.

* per. 23, 12.

6. Ir davė *savo sunų per ugnį per-eiti, dabodamas ant paukščių šauksmo ir ant ženklų, ir laikė burtininkus ir pažymių išguldytojus; ir daugel to darė, kas Ponui Dievui ne patiko, kuriuomi jis jį įpykino. * 3 Maiž. 18, 21.

7. Jisai ir pastatė balvoną šventitosios girės, jo padarytą, įtus namus, apie kuriuos Ponas Dievas Dovidui ir jo sunui Salomonui * buvo sakęs: „šiuose namuose bei Jėruzalėje, kurią aš išrinkau iš visų giminių Izrael, aš savo vardą statysu amžinai. * 1 Kar. 8, 29, per. 9, 3.

8. Ir aš koją Izrael daugiaus ne duosiu pajudėti iš žemės, kurią aš daviau jų tėvams; ale tačiaus, kad jie pilnavos ir darys pagal vislab tai, ką aš liepiau, ir pagal visus įstatymus, kuriuos mano tarnas Maižėšius jiems liepęs.“

9. Ale jie ne klausė, bet Manasė suviliojo juos, kad jie pikčiaus elgėsi už pagonus, kuriuos Ponas Dievas pirm vaikų Izrael buvo išgaišinęs.

10. Tai kalbėjo Ponas Dievas per savo tarnus, prarakus, ir tarė:

11. „Todėl, *kad Manasė, karalius Juda, šias biaurybes išpildęs, kurios piktesnios yra už visas biaurybes, Amorytų išpildytas, kurie pirm jo buvo, ogi ir Juda į jį griekus įvedė savo balvona, * per. 23, 26. 2 Nus. Kar. 33, 9. Jėr. 15, 4. † 1 Kar. 12, 30.

12. Todėl taip sako Viešpats, Izraelio Dievas: štai, aš bėdos užvesu ant Jėruzalės ir ant Juda, kad tam, *kurs tai girdės, jo abi ausi perskambės;

* 1 Zom. 3, 11. Jėr. 19, 3.

13. Ir aš matavimo šniurą Samarios trauksiu per Jėruzalę, ir svartį giminės Akabo; ir iškrėsu Jėruzalę, kaip bliudai iškrėčiami, ir juos apversiu;

14. Ir išlikdysu keletus mano tėviškės ir parduosiu juos į rankas jų neprietelių, kad jie plėšimu būtų ir išplėšimu visų savo neprietelių;

15. Todėl, kad jie darė tai, kas man ne patiko, ir manę įpykino iš tos dienos, kaip jų tėvai iš Egipto išsitraukė, iki šiai dienai.“

16. Priegtam *Manasė ir praliejo daugel nekaltojo kraujo, ikikol Jėruzalė šen ir ten buvo pripildyta, be ano grieko, kuriuomi jis Judą į griekus įvedė, kad jie taip darydavo, kas Ponui Dievui ne patiko. * per. 24, 4.

17. Ale kas daugiaus apie Manasė

sakytina, ir vislab, ką jis ištaisęs, ir jo griekai, kuriuos jis pildęs, štai, tai yra *parašyta knygoje nusidavimų karalių Juda.

* 2 Nus. Kar. 33, 1.

18. Ir Manasė užmigo su savo tėvais ir buvo palaidotas sode prie savo buto, butent sode Uso. Ir jo sunus Amonas karaliumi pastojų į jo vietą.

19. *Dvidešimt ir dviejų metų buvo Amonas, kaip jis karaliumi pastojų, ir karaliavo du metų Jėruzalėje. Jo motyna vardu buvo Mesulėmet, duktė Aruzo, iš Jatba.

* 2 Nus. Kar. 33, 21.

20. Ir jis darė, kas Ponui Dievui ne patiko, kaip jo tėvas Manasė buvo daręs;

21. Ir elgėsi pagal visą tą būdą, kuriuomi jo tėvas buvo pasielgęs, ir šlužijo balvonams, kuriems jo tėvas buvo šlužijęs, ir meldėsi jų;

22. Ir prastojų Viešpatį, savo tėvų Dievą, ir ne vaikščiojo ant kelio Pono Dievo.

23. Ir jo tarnai *susitarė prieš Amoną ir užmušė karalių jo namuose.

* 2 Nus. Kar. 24, 25.

24. Ale žmonės toje žemėje užmušė visus, kurie buvo susitarę prieš karalių Amoną. Ir žmonės žemėje Josiją, jo sunų, į karalių įdėjo į jo vietą.

25. Bet ką Amonas daugiaus ištaisęs, štai, tai yra *rašyta knygoje nusidavimų karalių Juda. * 2 Nus. Kar. 33, 21. a.

26. Ir jie palaidojo jį jo kapinėse sode Uso. Ir jo sunus Josijas karaliumi pastojų į jo vietą.

Perskyrimas 22.

Josijui be karaliaujant suranda zokano knygas.

Josijas *buvo aštuonių metų, kaip jis karaliumi pastojų, ir karaliavo trisdešimts ir vieną metų Jėruzalėje. Jo motyna vardu buvo Jedida, duktė Adajo, iš Bazkat.

* 2 Nus. Kar. 34, 1.

2. Ir darė, *kas Ponui Dievui gerai patiko, ir elgėsi pagal visą elgimą savo tėvo Dovid, † ir ne atsikreipė nei ant dešinės, nei ant kairės. * per. 18, 3. † Joz. 23, 6.

3. Ir aštuonioliktame mete karaliaus Josijo nusiuntė karalius Sapaną, Azaljo sunų, Mesulamo sunaus, rašytoją, į Pono Dievo namus ir tarė:

4. Eik aukštyrų pas vyriausiąjį vyskupą Ilkya, kad jiems duotų pinigų, į Pono Dievo namus sugabentuosius, kuriuos sargai prieslenksčius surinko iš žmonių.

5. Kad jie *tus duotų darbininkams

prie namų Pono Dievo, kad jie pataisytų, kas taisytina prie tų namų,

* 2 Nus. Kar. 34, 10.

6. Butent cimerninkams ir remestininkams ir murininkams, ir kurie medžius bei iškaltus akmenis tur pirkti, namus taisyti;

7. Tačiau, *kad rokundą iš jų neprašytų pinigų, į jų rankas duotųjų, bet kad jie tai pagal teisybę vartotų. * per. 12, 15.

8. Ir vyriausiasis vyskupas Ilkyas tarė rašytojui Sapanui: *aš zokano knygas radau namuose Pono Dievo. Ir Ilkyas davė tas knygas Sapanui, kad tose skaitytų.

* 2 Nus. Kar. 34, 15.

9. Ir Sapanas, rašytojas, parnešė tas karaliui ir atsakė jam tarydamas: tavo tarnai sudėjo pinigus į vieną kruvą, kurius bažnyčioje rado, ir davė tus darbininkams, pavadintiems prieš namų Pono Dievo.

10. Taip jau ir sakė Sapanas, rašytojas, karaliui ir tarė: vyskupas Ilkyas davė man kokias knygas. Ir Sapanas perskaitė tas, karaliui be klausant.

11. Ale kaip karalius išgirdo žodžius zokano, *įplėšė jis savo rubus. * Ezr. 9, 3.

12. Ir karalius liepė Ilkui, vyskupui, ir Ajikamui, Sapano sunui, ir Akborui, Mikajo sunui, ir Sapanui, rašytojui, ir Asajui, karaliaus tarnui, tarydamas:

13. Nuėję pasiklauskite Pono Dievo už manę, už žmones ir už visą Judą apie žodžius šių knygų rastųjų; nės didis yra papykis Pono Dievo, kurs ant mūsų užsidegė, todėl, kad mūsų tėvai ne klausė žodžių šių knygų, kad darytų vislab tai, kas tose parašyta.

14. Tai nuėjo Ilkyas vyskupas, Ajikamas, Akboras, Sapanas ir Asajas pas prarakienę Uldą, Salumo pačią, sunaus Tikva, sunaus Aram, rubų sargo; ir ji gyveno Jeruzalėje į antrąją pusę [miesto], ir jie kalbėjo su ja.

15. Ale ji tarė jiems: taip sako Viešpats, Izraelio Dievas: „sakykite tam vyrui, kurs jus pas manę atsiuntė:

16. Taip sako Ponas Dievas: štai, aš nepalaimos užvesu ant šio kampo ir ant jo gyvatininkų, visus žodžius zokano, kuriuos karalius Juda davė skaityti;

17. Todėl, kad jie manę prastoję ir kitiems dievams rukinę, kad manę įpykėtų visais darbais savo rankų, to-

dėl mano narsas perpyks prieš šį kampą ir ne bus išgesomas.“

18. Ale karaliui Juda, kurs jus atsiuntė, Pono Dievo pasiklausti, taip turite sakyti: „taip sako Viešpats, Izraelio Dievas:

19. Todėl, kad tavo širdis pamankštinta dėl tų žodžių, kuriuos tu girdėjai, ir pasižeminai po akių Pono Dievo, kaip tu girdėjai, ką aš kalbėjau prieš šį kampą ir jo gyvatininkus, kad jie turės išpustyti ir prakeikti buti, ir savo rubus išplėsei ir verkei po mano akių; taigi ir aš tai išklasiau, sako Ponas Dievas;

20. Todėl *aš tavę suvalysu pas tavo tėvus, kad su pakajumi busi suvalytas, ir tavo akys ne matys visą tą bėdą, kurią aš užvesu ant šio kampo.“ Ir jie atsakė tai karaliui. * Jėz. 57, 1.

Perskyrimas 23.

Apie vieros apėystijimą Josijo, ir apie sekančius karalius Joją bei Jojakymą.

Ir karalius nusiuntė, *ir susirinko pas jį visi vyriausieji iš Juda ir Jeruzalės.

* 2 Nus. Kar. 34, 29.

2. Ir karalius aukštyn ėjo į Pono Dievo namus, ir visi vyrai iš Juda, ir visi gyvatininkai Jeruzalės su juomi, klebonai ir prarakai, ir visi žmonės, kaip mažieji, taip ir didieji, ir paskaitė po jų ausių visus žodžius anų knygų apie derėjimą, namuose Pono Dievo rastųjų.

3. Ir karalius prižengė prie stulpo ir *derėjimą padarė su Ponu Dievu, kad jie sektų Poną Dievą ir pilnavotų jo prisakymus, liudijimus ir provas, iš visos širdies ir iš visos dušios, kad jie pradėtų elgtis pagal žodžius šio derėjimo, rašytus šiose knygose. Ir visi žmonės tą derėjimą pildyti apsiėmė.

* Joz. 24, 25.

4. Ir karalius liepė vyriausiajam vyskupui Ilkui ir klebonams iš antrosios eilės ir sargams prie slenkščio, kad jie išmestų iš bažnyčios visus rykus, Baalui, šventitajai girei ir *visokiam dangaus pulkui darytuosius. Ir jie sudegino tus lauke šiapus Jeruzalės daubos Kidron, ir jų dulkės nušėtos buvo į Bėt-Elį.

* 2 Kar. 21, 3.

5. Ir jis atstatė(†) Kamarymus, kuriuos karaliai Juda buvo įdėję, kad rukintų ant aukštybių miestuose Juda ir ap-

link Jėruzalę, ir rukįtojus Baalo bei saulės ir mėnesio ir žvaigždžių, bei visų dangaus pulkų. (†t.e.pagoniškus klebonus.)

6. Ir davė šventįtąją giraitę išvesti iš Pono Dievo namų laukan Jėruzalės į upelį Kidron, ir pervertė ją į dulkes ir užmetė tas dulkes ant kapų prastųjų žmonių.

7. Ir jis sugriovė kekšininkų butus, prie Pono Dievo namų esančiuosius, kuriuose moters išaudė butelius tai šventįtaijai giraitėi.

8. Ir jis liepė ateiti visus klebonus iš miestų Juda, ir subiaurino aukštybes, kur klebonai buvo rukinė, pradėjęs iš Gėba iki į Bersėbą, ir sugriovė aukštybes vartuose, kurios buvo angoje vartų Josuvo, miesto valdono, kuri buvo ant kairės, į miesto vartus einant.

9. Tačiau klebonai aukštybių niekad ne buvo apieravoję ant altoriaus Pono Dievo Jėruzalėje, bet valgė neraugintos duonos tarp savo brolių.

10. Jis ir subiaurino Topėtą pakalnėje vaikų Inom, kad nei vienas savo sūnų arba dukterį *Molėkui ne duotų ugnimi sudeginti. *3 Maiž. 18, 21.

11. Ir jis šalin metė žirgus, kuriuos karaliai Juda saulei [ant garbės] buvo pastatę, kur einama į Dievo namus, prie kamatos Netan-Melėko, kamartininko, kurs Parvarimuose buvo, ir saulės vežimus jis sudegino ugnimi.

12. Ir *altorius ant stogo svetlyčioje Ajo, kuriuos karaliai Juda padarydino, ir altorius, kuriuos Manasė padarydinęs abėjuose pryanguose Dievo namų, karalius sugriovė, ir šalin ėmęs iš čia jų dulkes išbarstė į upelį Kidron. *per. 11, 18.

13. Taipiau ir aukštybes, šiapus Jėruzalės esančiasias antdešinės prie kalno Maskit, kurias *Salomonas, karalius Izrael, buvo įtaisęs Astorėtai, biauresčiui Zidonytų, ir Kamosui, biauresčiui Moabo, ir Milkom, biauresčiui vaikų Amon, karalius subiaurino; *1 Kar. 11, 7.

14. Ir sugriovęs stulpus ir išpustijęs šventįtąsias gires, primetė jų vietą žmonių kaulais.

15. Taipiau ir altorių Bėt-Elyje, aukštybę, *kurią Jėrobėamas įtaisęs, Nebato sunus, kurs Izrael į griekus įvedė, tą altorių jis sugriovė ir tą aukštybę, ir sudegino šventįtąją girę. *1 Kar. 12, 32.

16. Ir Josijas atsigręžęs pamatė kapines, ant kalno esančiasias, ir nušuntęs *atgabendino kaulus iš kapų ir sudegino tus ant altoriaus, ir subiaurino jį pagal žodį Pono Dievo, kurį ans Dievo vyras buvo iškalbėjęs, kurs tai iššaukė. *1 Kar. 13, 2.

17. Ir jis tarė: kieno tas kapas, kurį aš matau? Ir žmonės mieste atsakė jam: tai tas kapas *ano Dievo vyro, iš Juda atėjusiojo, kurs iššaukė tatai, ką tu esi daręs prieš altorių Bėt-Elyje. *1 Kar. 13, 30.

18. Ir jis tarė: duokite jam pakajų, nieks te nekrutina jo kaulus! Taipio jo kaulai buvo išvalnyti draug su kaulais ano prarako, iš Samarios atėjusiojo.

19. Jisai ir sugriovė visus butus aukštybių miestuose Samarios, kuriuos karaliai Izrael buvo pabudavoję [Dievą] įpykinti, ir darė su tais visai taipio, kaip jis Bėt-Elyje buvo daręs.

20. Ir jis apieravojo visus klebonus aukštybių, čionai esančius ant altorių, ir sudegino taipio ant jų žmonių kaulus, ir vėl pargrižo į Jėruzalę.

21. Ir karalius liepė žmonėms tarydamas: *,švęskite Viešpačiui, savo Dievui, velykas, kaip parašyta yra knygoje šio derėjimo. *2 Nus. Kar. 35, 1.

22. Nės nei jokios velykos taipio ne buvo švęstos, kaip šios, iš česo valdonų, kurie Izrael buvo valdę, ir per visus česus karalių Izrael, bei karalių Juda.

23. Bet aštuonioliktame mete karaliaus Josijo šios velykos buvo švęstos Ponui Dievui Jėruzalėje.

24. Priegtam Josijas ir iššlavė visus burtininkus ir pažymių išguldytojus, abrozus ir balvonus ir visas biaurybes, žemėje Juda ir Jėruzalėje matytas, kad jis patvirtintų zokano žodžius, tose knygoje surašytus, kurias vyskupas Ilkyas surado Dievo namuose.

25. Jam *lygaus ne buvo pirm jo nei vieno karaliaus, kurs taip įtįs visos širdies, iš visos dušios ir iš visos sylos Dievopi butų prisivertęs pagal visą zokaną Maižėsiaus; ir jam numirus jam lygaus ne buvo. *per. 18, 5. † Mark. 12, 30.

26. Tačiauš Ponas Dievas nesiliovė nuo narso savo didžiojo papykio, kuriuomi ant Juda buvo supykęs dėl viso to kusinimo, kuriuomi *Manasė jį buvo kusinęs. *per. 21, 11. 2 Nus. Kar. 33, 9.

27. Ir Ponas Dievas tarė: Aš ir Judą ša-

lin mesu nuo savo veido, *kaip aš Izrael šalin mečiau, ir pamesu šį miestą, kurį sau buvau išsirinkęs, butent Jeruzalę, ir tus namus, †apie kuriuos aš sakiau: mano vardas tur čionai buti.

* per. 17, 18. † 1 Kar. 8, 29.

28. Bet kas daugiaus apie Josiją sakytina, ir vislab, ką jis ištaisęs, štai, tai yra rašyta *knygose nusidavimų karalių Juda.

* 2 Nus. Kar. 34, 1.

29. Tuočės aukštyn užsitraukė *Paraonas Nėko, Egiptiečių karalius, prieš Asirionų karalių prie upės Prat. Alekaralius Josijas nusitraukė jam priešais, ir numirė Megidoje, kaip jį buvo matęs.

* 2 Nus. Kar. 35, 20.

30. Ir *jo tarnai pargabeno jį mirusį iš Megido, ir nugabenę jį į Jeruzalę palaidojo jį jo kapinėse. Ir žmonės žemėje ėmė Joają, Josijo sūnų, ir jį pamostiję įdėjo jį į karalių į jo tėvo vietą.

* 2 Nus. Kar. 35, 22.

31. Dvidešimt ir trijų metų buvo Joajas, kaip jis karaliumi pastojų, ir karaliavo tris mėnesius Jeruzalėje. Jo motyna vardu buvo Amutal, Jeremio duktė iš Libna.

32. Ir jis darė, kas *Ponui Dievui ne patiko, kaip jo tėvai buvo pasielgę.

* 1 Kar. 14, 22.

33. AleParaonas Nėko *sugavo jį Riblate, žemėje Emat, kad ne gautų karaliauti Jeruzalėje, ir užmetė mokesnį ant tos žemės, šimtą centnerių sidabro ir vieną centnerį aukso.

* Jėz. 19, 4. Ez. 19, 4.

34. Ir Paraonas Nėko į karalių įdėjo Eljakymą, Josijo sūnų, į vietą jo tėvo Josijo, ir praminė jį Jojakymu. Ale Joają jis ėmęs nugabeno į Egiptą, čionai jis mirė.

35. Ir Jojakymas davė tą sidabrą bei auksą Paraonui; ale tačiau *jis mokesnį uždėjo žmonėms, kad tą sidabrą duotų pagal žodį Paraono; kožną pagal jo pasiturėjimą jis nusprendė, kad sidabro bei aukso duotų iš žmonių toje žemėje, kad galėtų duoti Paraonui Nėko.

* per. 15, 20.

36. Dvidešimt ir penkių metų buvo Jojakymas, kaip jis karaliumi pastojų, ir karaliavo vienuolika metų Jeruzalėje. Jo motyna vardu buvo Šėbuda, Pėdajo duktė, iš Ruma.

37. Ir jis *darė, kas Ponui Dievui ne patiko, kaip jo tėvai buvo pasielgę.

* per. 24, 9, 19.

Perskyrimas 24.

Apie tris karalius Juda: Jojakymą, Jojakyną bei Zidekų.

Tuočės aukštyn užsitraukė Nebukad-Nėzaras, Babėlio karalius, ir Jojakymas jam pasidavė per tris metus. Ir jis atsigrėžęs atpuolė nuo jo.

2. Ir Ponas Dievas užleido ant jo karievių, kurie atėjo iš Kaldėonų, iš Syrių, iš Moabytų ir iš (žemės) vaikų Amon, ir davė juos į Judą ateiti, kad jį nužavintų, pagal žodį Pono Dievo, per jo tarnus, prarakus, kalbėta.

3. Bet tai nusidavė Juda taipu pagal žodį Pono Dievo, kad juos nuo savo veido prastumtų *dėl griekų Manasės, kuriuos jis buvo padaręs; * per. 21, 10.

4. Ir dėl nekaltojo kraujo, kurį jis praliejo ir Jeruzalę pilną padarė nekalto kraujo, Ponas Dievas ne norėjo atsileisti.

* per. 21, 16.

5. Ale kas daugiaus sakytina apie Jojakymą, ir vislab, ką jis ištaisęs, štai, tai yra rašyta *knygose nusidavimų karalių Juda.

* 2 Nus. Kar. 36, 4.

6. Ir Jojakymas užmigo su savo tėvais, ir jo *sūnus Jojakynas karaliumi pastojų į jo vietą.

* 2 Nus. Kar. 36, 8.

7. Ir Egiptiečių karalius ne išsitraukė daugiaus iš savo žemės, nės Babėlio karalius jam vislab buvo atėmęs, kas Egiptiečių karaliaus buvo, nuo upės Egipto iki vandens Prat.

8. Aštuoniolika metų buvo Jojakynas, kaip jis karaliumi pastojų, ir karaliavo tris mėnesius Jeruzalėje. Jo motyna vardu buvo Neusta, Einatano duktė, iš Jeruzalės.

9. Ir jis darė, kas Ponui Dievui ne patiko, kaip jo tėvas buvo daręs.

10. Tuočės *aukštyn užsitraukė tarnai Nebukad-Nėzaro, Babėlio karaliaus, į Jeruzalę, ir apgulė miestą pylimu.

* 2 Nus. Kar. 36, 10.

11. Ir Nebukad-Nėzaras su savo tarnais miestą priėjęs, apgulė jį.

12. Ale Jojakynas, karalius Juda, išėjo pas Babėlio karalių su savo motyna, su savo tarnais, su savo vyresniaisiais bei kamarninkais; ir Babėlio karalius jį priėmė, kaip jis ašmąjį metų buvo karaliavęs;

13. Ir *išėmė iš čia visus skarbus iš namų Pono Dievo ir iš namų karaliaus, ir sukulė visus auksinius rykus, kuriuos Salomonas, karalius Izrael, bu-

vo darydines bažnyčioje Pono Dievo, kaip tai Ponas Dievas buvo kalbėjęs;

* per. 20, 17.

14. Ir šalin gabeno visą Jėruzalę, visus vyresniusius, visus macniuosisius, dešimt tukstančių sugautųjų, ir visus cimerninkus bei visus kalvius, ir nieko ne paliko, kaip tikt prastųjų žmonių tos žemės.

15. Ir *šalin gabeno Jojakyną į Babėlį, karaliaus motyną, karaliaus moteris ir jo kamarninkus; priegtam ir macę turinčiuosius toje žemėje jis šalin gabeno kaip kalinius iš Jėruzalės į Babėlį,

* Jėr. 24, 1.

16. Ir kas geriausiųjų žmonių buvo, septynis tukstančius, ir cimerninkų bei kalvių vieną tukstantį, visus drusus kareivius; ir Babėlio karalius nugabeno juos į Babėlį.

17. Ir Babėlio karalius įdėjo jo dėdžių Mataną per karalių į jo vietą, ir pervertė jo vardą Zidekyą.

* Jėr. 52, 1.

18. Dvidešimt ir vieno meto buvo Zidekyas, kaip jis karaliumi pastoj, ir karaliavo vienuolika metų Jėruzalėje. Jo motyna vardu buvo Amital, Jėremio duktė, iš Libna.

19. Ir jis darė, kas Ponui Dievui ne patiko, kaip Jojakynas buvo padaręs.

20. Nės nusidavė taip su Jėruzale ir su Juda iš papykio Pono Dievo, ikikol jis juos prastumtų nuo savo veido. Ir *Zidekyas atpuolė nuo Babėlio karaliaus.

* Jėr. 52, 3. Ezėk. 17, 15.

Perskyrimas 25.

Apie išpuistijimą miesto Jėruzalės ir Babėliškąjį kalėjimą.

Ir nusidavė devintame mete jo karalystės, dešimtąją dieną dešimtojo mėnesio, kad *Nebukad-Nėzaras, Babėlio karalius, atėjo su visu savo pulku prieš Jėruzalę, ir jie guldėsi prieš ją, ir pylė pylimą aplink ją. * 2 Nus. Kar. 36, 17. Jėr. 39, 1.

2. Taip miestą buvo apguldytas, iki į vienuoliktąjį metą karaliaus Zidekyo.

3. Ale devintoje to mėnesio badas labai sunkus buvo mieste, kad žmonės tos žemės nieko ne turėjo valgyti.

4. Tai jie įsiveržė į miestą, ir visi kareiviai pabėgo nakčia keliu nuo vartų tarp anų dviejų murų, kuriuomi į karaliaus sodą einama. Ale Kaldėonai gulėjo aplink miestą. Ir jis bėgo tuomi keliu į plynuosius laukus.

5. Ale Kaldėonų pulkai vijo karalių ir sugavo jį ant plynųjų laukų pas Jėriką, ir visi kareiviai, pas jį esantieji, išsisklaidė nuo jo.

6. Bet jie sugavę karalių nuvedė jį pas karalių Babėlio aukštyrą į Riblatą; ir jie provą jam darė.

7. Ir papiovė Zidekyo vaikus po jo akių; ir *apjekino Zidekyą, ir lencugais jį surišę nugabeno jį į Babėlį.

* Jėr. 39, 7. Vald. 16, 21.

8. Sekmąją dieną penktojo mėnesio, tai esti devynioliktasis metas Nebukad-Nėzaro, Babėlio karaliaus, atėjo Nebusar-Adanas, vyriausiasis ant dvaronystės, Babėlio karaliaus tarnas, į Jėruzalę.

9. Ir sudegino Pono Dievo namus ir karaliaus namus, ir visus butus Jėruzalėje, ir visus didžius butus jis ugnimi sudegino.

10. Ir visas pulkas Kaldėonų, kurs buvo su vyriausiuoju ant dvaronystės, sugriovė murus aplink Jėruzalę.

11. Bet kitus žmones, kurie liko mieste, ir kurie Babėlio karaliui pripuolė, ir kitus prastus žmones, tus Nebusar-Adanas, vyriausiasis ant dvaronystės, šalin gabeno.

12. Ir iš prasčiausiųjų tos žemės žmonių paliko vyriausiasis ant dvaronystės vynyčinkus bei laukininkus.

13. Bet *variniuosius stulpus prie Pono Dievo namų, ir anus stulpus, ir varinijį ežerą, prie Pono Dievo namų esantįjį, sukulė Kaldėonai ir nuvežė varią į Babėlį.

* Jėr. 27, 19. per. 52, 17.

14. Ir puodus, šiupeles, peilius, šaukštus ir visus varinius rykus, prie šlužmos privalomuosius, jie šalin ėmė.

15. Priegtam ėmė vyriausiasis ant dvaronystės skauradas ir taures, ir kas ar iš aukso, ar iš sidabro buvo:

16. Du stulpu, vieną ežerą, ir anus stulpus, kurius *Salomonas buvo darydines namams Pono Dievo. Ne buvo sveriamas varias visų šių rykų.

* 1 Kar. 7, 15. 23.

17. Aštuoniolika *mastų aukštas buvo vienas stulpas, ir jo kulka viršuje taipojau buvo varinė ir trijų mastų aukšta, o lencugėliai bei granotobuoliai prie kulkos aplinkui visai buvo iš vario. Lygiai toks buvo ir antrasis stulpas su lencugėliais.

* 1 Kar. 7, 15. 2 Nus. Kar. 3, 15. Jėr. 52, 21.

18. Ir vyriausiasis ant dvaronystės ėmė kleboną Serają iš pirmosios eilės ir kleboną Zepanją iš antrosios eilės, ir tris vartų sargus,

19. Ir vieną kamarninką iš miesto, kurs statytas buvo ant kareivių, ir penkis vyrus, vis prie karaliaus esančius, kurie mieste buvo rasti, ir Soperį, vyriausiąjį ant abažo, kurs žmones toje žemėje kariauti mokino, ir šešisdešimts vyrų iš žmonių, ant kiemų mieste rastų;

20. Šiuos ėmė Nebuzar-Adanas, vyriausiasis ant dvaronystės, ir nugabeno juos pas Babelio karalių į Riblatus.

21. Ir Babelio karalius užmušė juos *Riblatuose, žemėje Emat. Taip Juda buvo šalin gabentas iš savo žemės.

* Jer. 23, 33. Jer. 52, 27.

22. Ale ant likusiųjų žmonių žemėje Juda, kuriuos Nebukad-Nėzaras, Babelio karalius, išlikdino, *statė jis Gedalją, Ajikamo sunų, Sapano sunaus.

* Jer. 40, 5. Jer. 39, 14.

23. Taigi, kaip visi tie kareiviai, vyriausieji ir vyrai girdėjo, kad Babelio karalius Gedalją buvo jiems įdėjęs, atėjo jie pas Gedalją į Mizpą, butent Ismaėlas, Netanjo sunus, ir Jojananas, Karėo sunus, ir Sėrajas, Tanumėto sunus, Netopatytas, ir Jaėsanjas, Maėkačio sunus, draug su savo vyrais.

24. Ir *Gedaljas prisiekė jiems ir jų vyrams ir tarė jiems: nesibijokitės paduoti buti Kaldėonams; pasilikite šioje žemėje, ir bukite paduoti Babelio karaliui, tai jums vislab gerai pasiseks.

* Jer. 40, 9.

25. Ale sekname mėnesyje atėjo *Ismaėlas, Netanjo sunus, Elisamo sunaus, iš karališkosios giminės ir dešimt vyrai su juomi, ir užmušė Gedalją, priegtam ir Žydus bei Kaldėonius, pas jį Mizpoje buvusius. * Jer. 41, 7.

26. Tai *pasikėlė visi žmonės, kaip mažieji, taip ir didieji, ir vyriausieji kareiviai, ir nukako į Egiptą; nės jie bijojosi Kaldėonų. * Jer. 41, 17. Jer. 43, 6, 7.

27. Bet trisdešimt sekname mete, kaip Jojakynas, karalius Juda, šalin gabentas buvo, dvidešimt sekmąją dieną dvyliktojo mėnesio iškėlė Evil-Merodakas, Babelio karalius, Jojakyną, karalių Juda, iš kalėjimo,

28. Ir kalbėjo meilingai su juomi, ir dėjo jo sostą per sostus karalių, pas jį Babėlyje esančių,

29. Ir *permainė rubus jo kalėjimo; ir jis visados valgė po jo akių, kol jis gyvas buvo.

* Jer. 52, 53.

30. Ir jis priskyrė jam jo dalį, kuri jam vis duodama buvo nuo karaliaus, ant kožnos dienos, kol jis gyvas buvo.

Pirma knyga nusidavimų Karalių.

Perskyrimas 1.

Surašymas giminių sentėvių iki Jokubo.

Adomas, *Sėt, Enos, *1 Maiž. 5, 3.

2. Kenan, Maalalėėl, Jarėd,

3. Enok, Metuzala, Lamėk,

4. Noa, Sem, Am, Japėt.

5. Vaikai *Japėto šitie yra: Gomer, Mogog, Madai, Javan, Tubal, Mėsek, Tiras.

* 1 Maiž. 10, 2.

6. Bet vaikai Gomerio šitie yra: Askėnas, Ripat, Togarma.

7. Vaikai Javano šitie yra: Elisa, Tarsisa, Kitim, Dodanim.

8. *Vaikai Am šitie yra: Kus, Mizraim, Put, Kanaan.

* 1 Maiž. 10, 6.

9. Bet vaikai Kus šitie yra: Sėba, Evila, Sabta, Ragėma, Sabtėka. Bet vaikai Ragėma šitie yra: Sėba bei Dedan.

10. Ale Kusui gimė Nimrodas, tas pradėjo macniu ponu buti ant žemės.

11. Mizraimui *gimė Ludim, Anamim, Leabim, Naptuim,

* 1 Maiž. 10, 13.

12. Patrusim, Kasluim, iš kurių radosi Pylistim ir Kaptorim.

13. Ir Kanaanui gimė Zidonas, pirmgimėsis jo sunus, ir Etas,

14. Jėbusi, Amori, Girgosi,

15. Evi, Arki, Sini,

16. Arvadi, Zemari ir Emati.

17. Vaikai *Sēm šitie yra: Elam, Asur, Arpaksad, Lud, Aram, Uz, Ul, Geter ir Masėk.

* 1 Maiž. 10, 22.

18. Bet Arpaksadui *gimė Salas; Salui gimė Eberas.

* 1 Maiž. 10, 24.

19. Ale *Eberui du sunu buvo pagimdytu: vienas vardu buvo Pėleg, todėl, kad tuočės žemė buvo perdalyla, ir jo brolis vardu buvo Jaktan.

* 1 Maiž. 10, 25. Jer. 11, 16.

20. Bet Jaktanui gimė Almodadas, Salep, Azarmavet, Jara.

21. Adoram, Usal, Dikla,
22. Ebal, Abimaël, Šeba,
23. Opir, Evila ir Jobab. Tie visi vaikai yra Jaktano.
24. Sem, Arpaksad, Sala,
25. Eber, Pėleg, Regu,
26. Sėrug, Naor, Tara,
27. Abram, tai esti Abraomas.
28. Ir vaikai Abraomo šituodu yra: *Izaokas bei Ismaėlas. *1 Maiž. 25, 13. per. 21, 3.
29. Šita yra jūdviejų giminė: pirmgimėsis Ismaėlo sunus Nebajot, Kėdar, Adbeėl, Mibsam,
30. Misma, Duma, Masa, Adad, Tėma,
31. Jėtur, Napis, Kėdma. Tai yra vaikai Ismaėlo.
32. Bet vaikai *Keturos, Abraomo neprivenčiavotosios pačios: ta pagimdė Siamram, Jaksan, Mėdan, Midian, Jesbak, Suą. Bet vaikai Jaksano šituodu yra: Šeba bei Dedan. *1 Maiž. 25, 2.
33. Ir vaikai Midian šitie yra: Epa, Eper, Enok, Abida, Eldaa. Tai visi yra vaikai Keturos.
34. Abraomui gimė *Izaokas. Ir vaikai Izaoko šituodu yra: †Esavas bei Izraėlis. *1 Maiž. 21, 2. †1 Maiž. 25, 25, 26.
35. Vaikai *Esavo šitie yra: Elipas, Reguėl, Jėus, Jaėlam, Kora. *1 Maiž. 36, 10.
36. Vaikai Elipo yra: Tėman, Omar, Zepi, Gaėtam, Kėnas, Timna, Amalėk.
37. Vaikai Reguėlo yra: Naat, Sėra, Sama bei Misa.
38. Vaikai *Seir yra: Lotan, Sobal, Zibėon, Ana, Dison, Ezer, Disan. *1 Maiž. 36, 20.
39. Vaikai Lotano šitie yra: Ori, Onam; ir Timna buvo sesuo Lotano.
40. Vaikai Sobalo šitie yra: Alian, Manaat, Ebal, Sepi, Onam. Vaikai Zibėono šituodu yra: Aja bei Ana.
41. Vaikai Ana: Dison. Vaikai Dison šitie yra: Amram, Esban, Jėtran, Kėran.
42. Vaikai Ezer šitie yra: Bilan, Saėvan, Jaėkan. Vaikai Disan šituodu yra: Uz bei Aran.
43. Šitie yra *tie karaliai, kurie karaliavo žemėje Edom, pirmneng karalius karaliavo tarp vaikų Izraėl: Bėla, sunus Bėor, ir jo miestas vadinamas buvo Dinaba. *1 Maiž. 36, 31.
44. Ir Bėlui numirus, j jo vietą karaliumi pastojo Jobabas, sunus Sėra, iš Bazra.
45. Ir Jobabui numirus, j jo vietą

karaliumi pastojo Usamas iš Temanų žemės.

46. Usamui numirus, j jo vietą karaliumi pastojo Adadas, sunus Bėdado, kurs Midianytus išmušė ant Moabytų laukų; ir jo miestas vadinamas buvo Avit.

47. Adadui numirus, j jo vietą karaliumi pastojo Samla iš Masrėk.

48. Samlui numirus, j jo vietą karaliumi pastojo Zaulas iš Rejobot pas vandenį.

49. Zaului *numirus, j jo vietą karaliumi pastojo Baal-Anan, sunus Akbor. *1 Maiž. 36, 38.

50. Baal-Ananui numirus, j jo vietą karaliumi pastojo Adadas, ir jo miestas vadinamas buvo Pagi; o jo pati vardu buvo Meetabeėl, duktė Matred, kuri Mesaabo duktė buvo.

51. Ale Adadui numirus, kunjgaikščiai radosi Edome: *kunjgaikštis Timna, kunjgaikštis Alia, kunjgaikštis Jėtet, *1 Maiž. 36, 40.

52. Kunjgaikštis Aalibama, kunjgaikštis Ela, kunjgaikštis Pinon,

53. Kunjgaikštis Rėnas, kunjgaikštis Tėmanas, kunjgaikštis Mizbar,

54. Kunjgaikštis Magdiėl, kunjgaikštis Iram. Tai yra kunjgaikščiai Edome.

Perskyrimas 2.

Jokubo bei Judo vaikai.

Šitie yra vaikai *Izraėlio: Ruben, Simėon, Lėvy, Juda, Izašar, Sėbulon, *1 Maiž. 35, 22—26.

2. *Dan, Jozėpas, Benjamin, Nap-tali, Gad, Aser. *1 Maiž. 30, 5.

3. Vaikai *Judo šitie yra: Gėr, Onan, Sėla. Tie trys jam užgimė iš Kanany-tienės, dukters Suo. †Bet Gėr, pir-masis sunus Juda, nelabas buvo po akių Pono Dievo, todėl jis jį nužavino. *1 Maiž. 46, 12. †1 Maiž. 38, 7.

4. Ale Tamorė, jo marti, *pagimdė jam Perėzą bei Sėrą, kad vaikų Juda iš viso buvo penki. *1 Maiž. 38, 29, 30.

5. Vaikudu *Perėzo šiuodu yra: Ezron bei Amul. *1 Maiž. 46, 12.

6. Bet vaikai Sėra šitie yra: Simri, Etan, Eman, Kalkol, Dara. Tų iš viso yra penki.

7. Vaikai Karmi yra: Akar, *kurs Izraėl j bėdą įvedė, imdamas ano, kas Dievui buvo žadėta. *Joz. 7, 1.

8. Vaikai Etan yra Asarja.

9. Bet vaikai *Ezron, kurie jam už-

gimė, šitie yra: Jėrameël, Ram, Kalubai.

* Rut. 4, 19. Mat. 1, 3.

10. Bet Ramui gimė Ami-Nadabas. Ami-Nadabui gimė Naësonas, kunigaikštis vaikų Juda.

11. Naësonui *gimė Salmas. Salmui gimė Boas.

* Rut. 4, 20.

12. Boasui *gimė Obėd. Obėdui gimė Izai.

* Rut. 4, 17.

13. Izai *gimė jo pirmgimėsis sunus Eliab, antrasis Abi-Nadab, tretasis Simėa,

* 1 Zom. 16, 6. † 2 Zom. 13, 3.

14. Ketvirtasis Netaneël, penktasis Radai,

15. Šeštasis Ozem, *sekmasis Dovidas.

* 1 Zom. 17, 12.

16. Ir jų seseri dvi buvo: Zėruja ir Abigail. *Vaikai Zėrujos šitie yra:

Abisai, Joab, Azaël, tie trys.

* 2 Zom. 2, 18.

17. Bet Abigail pagimdė *Amasą. Bet tėvas Amaso buvo Jėtėras, Ismaėlytas.

* 2 Zom. 17, 25.

18. Kalėbui, sunui Ezron, gimė iš Arsubos, jo pačios, ir iš Jėrigatos; ir šitie yra jo vaikai: Jėzer, Sobab ir Ardon.

19. Ale Arsubai numirus, vedė Kalėbas Epratą, ta jam pagimdė Urą.

20. Urui gimė Uri. Uriui gimė Bezaleelis.

21. Paskui sugulė Ezronas su dukterimi Makir, tėvo Gilėad, ir jis vedė ją, šešisdešimts metų bebudamas, ir ji pagimdė jam Sėgubą.

22. Ale Sėgubui gimė *Jairas, tas turėjo dvidešimt ir tris miestus žemėje Gilėad.

* Vald. 10, 3.

23. Ir jis gavo iš tų Gesur ir Aram, *kiemeliudu Jair, priegtam Kenat su jo miesteliais, šešisdešimts miestų. Tai visi yra vaikai Makiro, tėvo Gilėad.

* 1 Kar. 4, 13.

24. Ezronui Kalėb-Epratoje numirus, paliko Ezronas savo pačią Abią, ta jam pagimdė *Asurą, tėvą Tekoa.

* per. 4, 5.

25. Jėrameėlis, pirmasis Ezrono sunus, turėjo vaikų: pirmąjį Ram, Buną, Oren bei Ozem, ir Ają.

26. Ir Jėrameėlis dar kitą turėjo pačią, vardu Atarą, ta yra motyna Onamo.

27. Bet vaikai Kamo, pirmojo sunaus Jėrameėlio, šitie yra: Maaz, Jamin bei Eker.

28. Bet Onamas turėjo dvejetą vaikų: Samai bei Jadą. Ir vaikai Samai šituodu yra: Nadad ir Abisur.

29. Ir Abisuro pati vardu buvo Abigail, kuri jam pagimdė Akban ir Molid.

30. Bet vaikai Nadab šituodu yra: Sėled bei Apaim; ir Sėlėdas numirė be vaikų.

31. Vaikai Apaim yra Jėsei. Vaikai Jėsei yra Sėsan. Vaikai Sėsan yra Ajėlai.

32. O vaikai Jada, Samai brolio, šituodu yra: Jėter bei Jonatan. Bet Jėtėras numirė be vaikų.

33. Ir vaikai Jonatano šituodu yra: Pelėt bei Sasa. Tai yra vaikai Jėrameėlio.

34. Bet Sėsanas ne turėjo sunų, bet dukterų. Ir Sėsanas turėjo Egiptišką berną, vardu Jarą.

35. Ir Sėsanas davė Jarui, savo bernui, savo dukterį per pačią, ta jam pagimdė Atai.

36. Atajui gimė Natan. Natanui gimė Sabad.

37. Sabadui gimė Eplal. Eplalui gimė Obėd.

38. Obėdui gimė Jėu. Jėui gimė Asarjas.

39. Asarjui gimė Alėz. Alėzui gimė Elėsas.

40. Elėasai gimė Sisėmai. Sisėmai gimė Salum.

41. Salumui gimė Jekamias. Jekamiui gimė Elisamas.

42. Vaikai Kalėb, Jėrameėlio brolio yra: Mėsa, pirmgimėsis jo sunus, tas yra tėvas Sipo, ir vaikų Marėsa, Ebrono tėvo.

43. Bet vaikai Ebron šitie yra: Kora, Tapua, Rekėm ir Sama.

44. Ir Samui gimė Raam, tėvas Jarkaam. Rekėmui gimė Samai.

45. Bet Samajo sunus vardu buvo Maon; ir Maonas tėvas buvo Bėt-Zuro.

46. Bet Epa, Kalėbo neprivencia-votoji pati, pagimdė Aran, Mozą bei Gases. Ir Aranui gimė Gasėsas.

47. Bet vaikai Jadai šitie yra: Rekėm, Jotam, Gesan, Pelėt, Epa ir Saap.

48. Bet Maėka, Kalėbo neprivencia-votoji pati, pagimdė Sebėrį ir Tirėną;

49. Bet ji pagimdė ir Saapą, tėvą Madmano, ir Sėvą, tėvą Makbėno, ir tėvą Gibėo. Bet Aksa buvo *Kalėbo duktė.

* Joz. 15, 16. Vald. 1, 12

50. Šitie buvo vaikai Kalėbo: Ur, pirmgimėsis sunus iš Epratos, Sobal, Kiriāt-Jėarimo tėvas.

51. Salma, tėvas Bėtleēm, Arėpas, tėvas Betgader.

52. Ir Sobalas, tėvas Kiriāt-Jëarim, turėjo sunų, tas Dievo žodį sakė pusei (žemei) Manuot.

53. Bet gentystės Kiriāt-Jëarime buvo Jetrytai, Putytai, Sumatytai ir Misraytai. Iš šių radosi *Zaregatytai ir Estaolytai.

* per. 4, 2.

54. Vaikai Salma yra Bëtleëm, ir *Netopatytai, grožybė giminės Joab, ir pusė Manatytų iš Zareitiškio.

* per. 10, 16.

55. Ir gentystės raštininkų, Jabëze gyvenančių, yra Tirëatytai, Simeatytai, Sukatytai. Tai yra Kinytai, kurie radosi iš Amat, tėvo Bët-Kekab.

Perskyrimas 3.

Surašymas karalių Juda.

Šitie yra *Dovido vaikai, kurie Ebrone jam užgimė: pirmasis Amnonas iš Ajinoamos Jesreelitienės; antrasis Danjelis iš Abigailės, Karmelytienės; *2Zom. 3, 2.

2. Trečiasis Absalomas, sunus Maëka, dukters Talmai, karaliaus iš Gesur; ketvirtasis Adonia, sunus Agit;

3. Penktasis Sapat-Ja iš Abitalės; šeštasis Jetreäm iš Eglės, jo pačios.

4. Šie šeši jam užgimė Ebrone, nės jis čion karaliaus septynis metus ir šešis mėnesius, ale Jëruzalėje jis karaliaus trisdešimts ir tris metus.

5. Ir *šitie jam užgimė Jëruzalėje. Simëa, Sobab, Natan, Salomonas, tie keturi iš dukters Sua, dukters Amiël;

* per. 15, 4. 2 Zom. 5, 14.

6. Priegtam Jëbear, Elisama, Elipalet,

7. Noga, Nepeg, Japia,

8. Elisama, Eliada, Elipalet, tie devyni.

9. Tie visi yra Dovido vaikai, dar be vaikų neprivenčiatotųjų moterų. Ir *Tamorë buvo jų sesuo.

* 2 Zom. 13, 1.

10. Salomono *sunus buvo Rëabëamas, to sunus buvo Abia, to sunus buvo Asas, to sunus buvo Jozapatas, *Mat. 1, 7.

11. To sunus buvo Joramas, to sunus buvo Aasjas, to sunus buvo Joas,

12. To sunus buvo Amazjas, to sunus buvo Asarjas, to sunus buvo Jotamas,

13. To sunus buvo Ajas, to sunus buvo Iskias, to sunus buvo Manase,

14. To sunus buvo Amonas, to sunus buvo Josijas.

15. Bet Josijo sunus šitie buvo: pirmasis Joanan, antrasis Jojakym, trečiasis Zidëkyas, ketvirtasis Salum.

16. Bet vaikai Jojakym buvo: Jëkanjas, to sunus buvo Zidëkyas.

17. Bet vaikai Jëkanjo, kurį apkal-dino, buvo Sëaltieël,

18. Malkiram, Padaja, Senëazar, Jëkamja, Osama, Nëdabja.

19. Vaikai Padajo buvo: Zërubabël bei Simei. Vaikai Zërubabëlò buvo: Mësulam ir Ananja, ir jūdviejų sesuo Sëlomit;

20. Priegtam Asuba, Ojël, Berëkja, Asadja, Jusab-Esëd, tie penki.

21. Bet vaikai Ananjo buvo: Platja ir Jësaja; to sunus buvo Rëpaja, to sunus buvo Arnan, to sunus buvo Sekanja.

22. Ir vaikai Sekanjo buvo: Semaja. Vaikai Semajo buvo: Atus, Jegëal, Barya, Nearja, Sapat, (Seza), tie šeši.

23. Bet vaikai Nearjo šitie buvo: Elioënai, Iskia, Asrikam, tie trys.

24. O vaikai Elioënai šitie buvo: Odaja, Eliasib, Plaja, Akub, Joanan, Delaja, Anani, tie septyni.

Perskyrimas 4.

Vaikų vaikai Juda.

Vaikai *Judo šitie buvo: Përez, Ezron, Karmi, Ur bei Sobal.

* 1 Maiž. 46, 12.

2. Ir Rëajui, sunui Sobal, gimė Jaat. Jaatui gimė Ajumai bei Laad. Tai yra *gentystės Zarëgatyty.

* per. 2, 53.

3. Ir tai yra giminė tėvo Etam: Jesreël, Jesma, Jedbas; ir jų sesuo vardu buvo Azlelponi;

4. Ir Pnuëlas, tėvas Gëdor, ir Eseras, tėvas Usa. Tai yra vaikai Ur, *pirmojo sunaus Eprato, tėvo Bëtleëm.

* per. 2, 19.

5. Bet Asuras, tėvas Tekoa, turėjo dvi moteri: Elëą ir Naërą.

6. Ir Naëra jam pagimdė Ajusam, Eper, Temni, Ajastari. Tai yra vaikai Naëros.

7. Ale vaikai Elëos šitie buvo: Zëret, Jëzoar ir Etnan.

8. Ir Kozui gimė Anubas bei Azobëbas, ir gentystė Ajarël, sunaus Arum.

9. Ale Jaëbez buvo garbingesnis už savo brolius, ir jo motyna praminė jį Jaëbez, nės ji tarė: *aš jį su tužba pagimdžiau.

* 1 Maiž. 35, 17.

10. Ir Jaëbez meldėsi Dievo Izraëlio ir tarė: *jei tu manę žegnosi ir mano rubežius didįsi, ir manę gelbësi ir visokią bėdą nuo manęs attolįsi, kad manę ne prispaustų, (tai tavę už tai garbįsu ir tau dėkavosu). Ir Dievas jam davė, ko jis meldė.

* 1 Maiž. 28, 20.

11. Bet Kalubui, broliui Sua, gimė Meiras, tas yra tėvas Estono.

12. Ir Estonui gimė Bèt-Rapas, Pasėas bei Teinas, tėvas miesto Najo; tai yra vyrai iš Rėka.

13. Vaikai *Kėno šituodu buvo: Atniël bei Sėraja. Bet vaikai Atniël buvo: Atat.

* Joz. 15, 17. Vald. 1, 13.

14. Ir Meonatajui gimė Opras. Ir Sėrajui gimė Joabas, tėvas pakalnės cimerninkų, nės jie buvo cimerninkai.

15. Bet vaikai Kalėbo, sunaus Jepune, šitie buvo: Iru, Ela ir Naam. Vaikai Ela buvo: Kėnas.

16. Ir vaikai Jėaleelio šitie buvo: Sip, Sipa, Tirja ir Asraël.

17. Ir vaikai Esro šitie buvo: Jėter, Merėd, Eper bei Jalon ir Taar su Mirjama, Samai, Jesba, tėvu Estemoa.

18. Ir jo pati Judija gimė Jėred, tėvą Gėdor, Eber, tėvą Soko, Jekutiël, tėvą Sanoo. Tai yra vaikai Bitjos, dukters Paraono, kurią Marėdas vedė.

19. Vaikai Odijo pačios, sesers Najo, tėvo Kegila, buvo: Garmi bei Estemoa, Maėkatytas.

20. Vaikai Simono šitie buvo: Amon, Rimna ir Ben-Anan, Tilon. Vaikai Jesei buvo: Sojet ir Ben-Sojet.

21. Bet vaikai *Sela, sunaus Juda, šitie buvo: Er, tėvas Lėka, Laėda, tėvas Marėsa, ir gentystė audiejų tarp giminės Asbėa;

* 1 Maiž. 38, 5.

22. Priegtam Jokim ir vyrai iš Koseba, Joas ir Sarap, kurie ukį valdė Moabe ir Jasubyje Lakėme, pagal pasaką senųjų.

23. Jie buvo puodžiai ir gyveno tarp sodų ir aptvertų daržų pas karalių ant jo reikalo, ir atėję pasiliko čionai.

Perskyrimas 5.

Simėono giminės.

24. Vaikai *Simėono šitie buvo: Ne-
muël, Jamin, Jarib, Sera, Saul; *1 Mė. 46, 10.

25. To sunus buvo Salum, to sunus buvo Mibsam, to sunus buvo Misma.

26. Bet vaikai Misma buvo: Amuël, to sunus buvo Zakur, to sunus buvo Simej.

27. Ir Simej turėjo šešioliką sunų ir šešėtą dukterų, ir jo broliai ne daug vaikų turėjo; o visos jų gentystės nėsidauginsio taip labai, kaip vaikai Juda.

28. Bet jie gyveno *Bersėboje, Moladoje, Azar-Sual,

* Joz. 19, 2.

29. Bila, Ezem, Tolad,

30. Betuël, Arma, Ziklag,

31. Bèt-Markabot, Azar-Susim, Bèt-Birei, Saaraim. Šitie buvo jų miestai iki Dovidui karaliaujant;

32. Priegtam jų kiemai pas Etan, Ain, Kimoo, Token, Asan, tie penki miestai.

33. Ir visi kiemai aplink šius miestus esantieji iki į Baal, tai yra jų gyvenimas ir eilė jų giminės tarp jų.

34. Ir Mesobab, Imalėk, Josa, sunus Amazjo.

35. Joël, Jėu, sunus Josibjo, sunaus Sėrajo, sunaus Asiël,

36. Eliuėnai, Jaėkoba, Jesoaja Asaja, Adiël, Ismeël ir Benaja,

37. Sisa, sunus Sipei, sunaus Alon, sunaus Jedaja, sunaus Simri, sunaus Semaja.

38. Šitie pastojo garbės pilni kunigaikščiai savo giminėse šaknies savo tėvų, ir persiskyrė pagal daugybę.

39. Ir jie nusitraukė, kad nukaktų į Gėdor, į rytus pakalnės, kad ganyklos jėskotų savo avims;

40. Ir rado riebią ir gerą ganyklą bei žemę plačią, tyką ir vaisingą; nės pirma čia gyveno vaikai Am.

* Vald. 18, 7.

41. Ir kurie čionai dabar vardais surašyti yra, tie atėjo čėse *Iskio, karaliaus Juda, ir mušė anų šėtras ir gyvenimus, kurius čionai rado, ir nužavino vislab iki šiai dienai ir gyveno jų vietoje; nės buvo čionai ganyklos avims.

* 2 Kar. 18, 1.

42. Ir šalin ėjo iš jų, iš vaikų Simėon, penki šimtai vyrų ant kalnų Seir su savo vyresniaisiais: Platja, Ne-
arja, Repaja ir Usiël, iš vaikų Jesei,

43. Ir *užmušė palaiką pabėgusiųjų Amalėkytų ir gyveno čionai iki šiai dienai.

* 2 Maiž. 17, 14.

Perskyrimas 6.

Apie Rubėn, Gad bei Manasė.

Vaikai Rubėn, pirmojo sunaus Izraël, (nės jis buvo pirmgimėsis sunus, ale todėl, *kad jis patalą savo tėvo subiaurino, jo pirmgimimas buvo duotas vaikams Jozėpo, sunaus Izraël, ir jis ne buvo laikytas už pirmgimusi;

* 1 Maiž. 35, 22.

2. Nės Judui, kurs macnus buvo tarp savo brolių, *visa kunigaikštystė buvo duota į ano vietą, ir Jozėpui prova pirmgimusojo;

* 1 Maiž. 49, 18.

3. Taigi vaikai *Rubėn, pirmgimu-

siojo sunaus Izraelio, šitie yra: Anok, Palu, Ezron bei Karmi. *2 Maiž. 6, 14.

4. Ir vaikai Joël buvo: Semaja, to sunus buvo Gog, to sunus buvo Simej,

5. To sunus buvo Mika, to sunus buvo Rëaja, to sunus buvo Baal,

6. To sunus buvo Beëra, kurį sugautą šalin vedė *Tiglat-Pilëser, karalius Asyrionų; bet jisai buvo vyresniųjų vienas tarp Rubėnytų. *2 Kar. 15, 29.

7. Ale jo broliai tarp visos jo giminės, kaip jie pagal savo giminės skaitomi buvo, į vyresniusius turėjo Jëgel bei Sakarją.

8. Ir Bëla, sunus Asan, sunaus Sema, sunaus Joël, gyveno Aroëryje iki Nebo ir Baal-Mëon;

9. Ir gyveno ties užtekėjimu, iki atentį pusčią pas vandenį Prat; nės jie labai daug galvijų turėjo žemėje Gilëad.

10. Ir čese Zaulo jie kariavo su Agarytais ir nužavino juos savo rankomis ir gyveno jų šėtrose per visą šalį į rytus Gilëad.

11. Ir vaikai Gad gyveno ties jais žemėje Bazan iki Salka.

12. Joëlis vyriausiasis, ir Sapanas antrasis, Jaënai ir Sapatas Bazane.

13. Ir jų broliai iš giminės savo tėvų šitie buvo: Mikaël, Mesulam, Sëba, Jorai, Jaëkan, Sia bei Eber, tie septyni.

14. Šitie yra vaikai Abiail, sunaus Uri, sunaus Jaroa, sunaus Gilëad, sunaus Mikaël, sunaus Jesisai, sunaus Jado, sunaus Bus.

15. Aji, sunus Abdiël, sunus Guni, buvo vyriausiasis giminėje savo tėvų,

16. Ir gyveno Gilëade Bazane ir jų miesteliuose ir visuose prymiesčiuose Saron iki jų galui.

17. Šie visi buvo rokuoti *čese Jotamo, karaliaus Juda, ir Jërobëamo, karaliaus Izrael. *2 Kar. 15, 7. 32.

18. Vaikų Rubën, Gadytų ir pusės giminės Manasë, kas tikri kareiviai buvo, skydus bei kardus turį ir kilpinius įtempti galį, ir kariauti žiną, tų buvo keturisdešimts ir keturi tukstančiai septyni šimtai ir šešisdešimts, kurie į vaiską keliavo.

19. Ir jiems be kariaujant su Agarytais, gelbėjo jiems Jëtur, Napes ir Nodab.

20. Ir Agarytai buvo paduoti į jų rankas, ir vislab, kas su jais buvo. Nės jie šaukė Dievopi kare, ir jis

davësi persimelsti, *nës jie nusitikėjo ant jo. *Pa. 71, 1.

21. Ir jie šalin gabeno jų galvijus, penkis tukstančius verbludų, du šimtu ir penkisdešimts tukstančių avių, du tukstančių asilų, ir šimtą tukstančių žmonių dušių.

22. Nës daug prapuolė įzeistųjų, nës karas buvo iš paties Dievo. Ir jie gyveno čia į anų vietą iki tam česui, kaip jie sugauti tapė.

23. Bet vaikai pusės giminės Manasë gyveno toje žemėje nuo Bazan iki Baal-Ermon bei Senir ir iki kalno Ermon; ir jų buvo daugel.

24. Ir šitie buvo vyresnieji giminės savo tėvų: Eper, Jesei, Eliël, Asriël, Jërëmia, Odavja, Jadiël, macnus ir vierni vyrai ir gerai skelbiama vyresnieji giminėse savo tėvų.

25. Ir kaip jie prieš Dievą savo tėvų susigriešijo, susiekšaudami su balvonais žmonių toje žemėje, kuriuos Ponas Dievas pirm jų išgaišinęs,

26. Paragino Ponas Dievas *dvasę Pulo, karaliaus Asyrionų, ir dvasę Tiglat-Pilëserio, karaliaus Asyrionų, ir šalin gabendino Rubėnytus, Gadytus ir pusę giminės Manasë, ir nugabendino juos į Alą, ir į Abor bei Arą, ir pas vandenį Gozan, iki šiai dienai. *2 Kar. 15, 9.

Perskyrimas 7.

Suskaitymas ir gyvenimas vaikų Lëvi ir Aarono.

Vaikai *Lëvi šitie buvo: †Gerzon, Kaat ir Mërari. *perkš. 16. †2 Maiž. 6, 16.

2. Bet vaikai Kaat šitie buvo: Amram, Jëzëar, Ebron bei Usiël.

3. Vaikai *Amram šitie buvo: Aaronas, Maižëšius ir Mirjama. Vaikai †Aarono šitie buvo: Nadab, Abiu, Elëazar ir Itamar. *2 Maiž. 2, 1. †1 Nus. Kar. 25, 1.

4. Elëazarui gimė Pinëjas. Pinëjui gimė Abisuvus.

5. Abisuvui gimė Bukis. Bukiui gimė Usi.

6. Usui gimė Sërajas. Sërajui gimė Mërajot.

7. Mërajotui gimė Amarjas. Amarjui gimė Ajitob.

8. Ajitobui *gimė Zadok. Zadokui gimė Ajimaaz. *2 Zom. 8, 17.

9. Ajimaazui gimė Asarjas. Asarjui gimė Joanan.

10. Joananui gimė *Asarjas, tas,

kurs kunigu buvo Dievo namuose, kurius Salomonas pakūrė Jėruzalėje.

* 2 Nus. Kar. 26, 17.

11. Asarjui gimė Amarjas. Amarjui gimė Ajitob.

12. Ajitobui gimė Zadok. Zadokui gimė Salum.

13. Salumui gimė *Ilkijas. Ilkijui gimė Asarjas.

* 2 Kar. 22, 4.

14. Asarjui gimė *Sėrajas. Sėrajui gimė Jozadak.

* 2 Kar. 25, 18.

15. Bet Jozadak buvo drauge šalin gabentas, kaip *Ponas Dievas Judą ir Jėruzalę sugautus davė šalin gabenti per Nėbukad-Nėzarą.

* 2 Kar. 25, 21.

16. Taigi vaikai *Lėvy šitie yra: Gerzon, Kaat, Mėrari.

* 1 Maiž. 46, 11.

17. Bet taip vadinami buvo vaiku-du *Gerzon: Libni ir Simeiš.

* 2 Maiž. 6, 17.

18. Ale vaikai *Kaat vadinami buvo: Amram, Jezėar, Ebron ir Usiël.

* per. 24, 12.

19. Vaikudu *Mėrari vadinamu buvo: Maėli bei Musi. Tai yra giminės Lėvytų tarp savo tėvų.

* per. 24, 21.

20. Gerzono sunus buvo Libni, to sunus buvo Jaat, to sunus buvo Sima,

21. To sunus buvo Joa, to sunus buvo Ido, to sunus buvo Sėra, to sunus buvo Jėatrai.

22. Bet Kaato sunus buvo Amina-dabas, to sunus buvo *Kora, to sunus buvo Asir.

* 2 Maiž. 6, 24.

23. To sunus buvo Elkana, to sunus buvo Abi-Asap, to sunus buvo Asir,

24. To sunus buvo Taats, to sunus buvo Uriël, to sunus buvo Usija, to sunus buvo Saul.

25. Vaikudu Elkana buvo: Amasai ir Ajimot;

26. To sunus buvo Elkana, to sunus buvo Elkana iš Zop, to sunus buvo Naat,

27. To sunus buvo Eljab, to sunus buvo Jėroam, to sunus buvo Elkana,

28. To sunus buvo Zomėlis, to pirm-gimėsis buvo Vasni, paskui Abija.

29. Mėrari sunus buvo Maėli, to sunus buvo Libni, to sunus buvo Simeiš, to sunus buvo Usa,

30. To sunus buvo Simėa, to sunus buvo Agija, to sunus buvo Asaja.

31. Bet šitie yra tie, kurius Dovi-das pavadino giedoti namuose Pono Dievo, kur skrynė buvo padėta.

32. Ir jie šlužijo prie namų šėtos

susirinkimo su giesmėmis, ikikol Salomonas Pono Dievo namus pakūrė Jėruzalėje, ir stovėjo pagal savo eiles, urėdą savo pilnavodami.

33. Ir šitie yra tie, kurie stovėjo, ir jų vaikai: Iš vaikų Kaat buvo *E-manas, gražiai giedoti mokąs, sunus Joël, sunaus Zomėlio,

* per. 16, 17.

34. Sunaus Elkana, sunaus Jėroam, sunaus Eliël, sunaus Toa,

35. Sunaus Zup, sunaus Elkana, sunaus Maat, sunaus Amasai,

36. Sunaus Elkana, sunaus Joël, sunaus Asarja, sunaus Zepanja,

37. Sunaus Taat, sunaus Asir, sunaus Abiasap, sunaus Kora,

38. Sunaus Jezėar, sunaus Kaat, sunaus Lėvy, sunaus Izraël.

39. Ir jo brolis *Asapas stovėjo pas jo dešinę; ir jis, Asapas, buvo sunus Berėkia, sunaus Simėa,

* per. 16, 19.

40. Sunaus Mikaël, sunaus Baesėja, sunaus Malkija,

41. Sunaus Atni, sunaus Sėra, sunaus Adaja,

42. Sunaus Etan, sunaus Sima, sunaus Simeiš,

43. Sunaus Jaat, sunaus Gerzom, sunaus Lėvy.

44. Bet jų broliai, vaikai Mėrari, stovėjo po kairės, butent *Etan, sunus Kusi, sunaus Abdi, sunaus Maluk,

* per. 16, 17.

45. Sunaus Asabia, sunaus Amazja, sunaus Ilkya,

46. Sunaus Amzi, sunaus Bani, sunaus Samer,

47. Sunaus Maėli, sunaus Musi, sunaus Mėrari, sunaus Lėvy.

48. Ale jų broliai, Lėvytai, pilnavojo visokį reikalą prie namų bažnyčios Pono Dievo.

49. Ale Aaronas ir jo sunus pilnavojo tą urėdą, ugnį uždegti ant deginimo apierų altoriaus ir ant ruginimo altoriaus, ir visokiam reikalui švenčių švenčiausioje, ir suderinti Izraël, kaip Maižėsius, Dievo tarnas, buvo liepęs.

50. Bet šitie yra vaikai Aarono: Elėazaras, jo sunus, to sunus buvo Pinėjas, to sunus buvo Abisua,

51. To sunus buvo Buki, to sunus buvo Usi, to sunus buvo Sėraja,

52. To sunus buvo Mėrajot, to sunus buvo Amarja, to sunus buvo Ajitob,

53. To sunus buvo Zadok, to sunus buvo *Ajimaaz. * 2 Zom. 15, 27.

54. Ir šitas yra jų gyvenimas ir pasi-
laikymas jų rubežiuose, butent vaikų
*Aaron, giminės Kaatyto, nės per
burto jiems tai teko. * Joz. 21, 10.

55. Ir jie davė jiems Ebron žemėje
Juda, ir jų *prymiesčiai aplinkui.

* 4 Maiž. 35, 2, 3.

56. Ale *laukus to miesto ir jų kie-
mus davė jie Kalėbui, sunui Jepune.

* Joz. 21, 12.

57. Taigi jie davė vaikams Aaron
*šius valnybės miestus: Ebron bei
Libnā su jų dviejų prymiesčiais, Jater
ir Estemoā su jų prymiesčiais, * Joz. 21, 13.

58. Ilen, Dėbir,

59. Asan ir Bėt-Sėmes su jų pry-
miesčiais;

60. Ir iš giminės Benjamin: Gėba, Alė-
met ir Anatot su jų prymiesčiais; kad
visų miestų jų giminėje buvo trylika.

61. Bet kitiems vaikams *Kaat jų
giminės iš pusės giminės Manase per
burto teko dešimt miestų. * Joz. 21, 20.

62. *Vaikams Gerzom jų giminės teko
iš giminės Izašar ir iš giminės Aser ir
iš giminės Naptali ir iš giminės Ma-
nase Bazane trylika miestų. * Joz. 21, 17.

63. Vaikams *Mėrari jų giminės
teko per burto iš giminės Rubėn, ir
iš giminės Gad ir iš giminės Sėbulon
dvylika miestų. * Joz. 21, 34.

64. Ir vaikai Izraėl Lėvytams taipo-
jau davė miestų su jų prymiesčiais;

65. Butent per burto iš giminės vai-
kų Juda ir iš giminės vaikų Simėon
ir iš giminės vaikų Benjamin tus
miestus, kuriuos jie vardais vadino.

66. Ale giminėms vaikų Kaat teko mie-
stai jų rubežiuose iš giminės Epraim.

67. Taigi jie davė jiems, giminei vai-
kų Kaat, *valnuosius miestus: Sikėm
ant kalnų Epraim, Gėzer, * Joz. 21, 21.

68. Jakmėam, Bėt-Oron,

69. Ajalon ir Gat-Rimon su jų pry-
miesčiais;

70. Priegtam iš pusės giminės Mana-
se: Aner ir Bilėam su jų prymiesčiais.

71. Bet vaikams Gerzom davė jie
iš giminės pusės giminės Manase:
Golan Bazane ir Astarot su jų dviejų
prymiesčiais.

72. Iš giminės Izašar: Kėdes, Dabrat,

73. Ramot ir Anem su jų prymiesčiais.

74. Iš giminės *Aser: Masal, Abdon,
* Joz. 21, 30.

75. Ukok ir Reob su jų prymiesčiais.

76. Iš giminės Naptali: Kėdes Gali-
lėjoje, Amon ir Kiriataim su jų pry-
miesčiais.

77. Kitiems vaikams Mėrari davė
jie iš giminės Sėbulon: Rimono ir
Tabor su jų dviejų prymiesčiais;

78. Ir anapus Jordano ties Jėriko
į saulės užtekėjimą pas Jordaną iš
giminės Rubėn: Bėzer pusčioje, Jazā,

79. Kėdemot ir Mepaat su jų pry-
miesčiais.

80. Iš giminės Gad: Ramot Gilėade,
Maanim,

81. Esbon ir Jaėzer su jų prymiesčiais.

Perskyrimas 8.

Surašymas kitų (likusiųjų) šešių sunų Jokubo.

Vaikai *Izašar šitie buvo: Tola, Pua,
Jasub ir Simron, tie keturi.

* 1 Maiž. 46, 13. 4 Maiž. 26, 23.

2. Ale vaikai Tola šitie buvo: Usi,
Repaja, Jeriėl, Jaėmai, Jėbsam bei
Samuėl; vyresnieji giminėse savo tėvų
iš Tolo ir macnus vyrai savo gim-
inėse, pagal skaitlių čėse Dovid, dvi-
dešimt ir du tukstančiu ir šeši šimtai.

3. Vaikai Usi buvo: Jesraja. Ale
vaikai Jesraja buvo: Mikaėl, Obadja,
Joėl ir Jėsia, tie penki, ir visi buvo
vyresnieji.

4. Ir su jais iš jų giminės namuose jų
tėvų su ginklais išrėdytų tikrų kareivių
buvo trisdešimts ir šeši tukstančiai;
nės jie turėjo daug moterų ir vaikų.

5. Ir jų brolių per visas gimines Izašar,
macnių vyrų, buvo aštuonisdešimts ir
septyni tukstančiai, iš viso suskaitomi.

6. Vaikai *Benjamin šitie buvo: Bėla,
Bėker ir Jediaėl, tie trys. * per. 9, 1.

7. Bet vaikai Bėla šitie buvo: Ezbon,
Usi, Usiėl, Jerimot bei Iri; tie penki,
vyresnieji giminėse savo tėvų, macnus
vyrai. Ir jų buvo suskaitomi dvi-
dešimt ir du tukstančiu ir trisdešimts
ir keturi.

8. Vaikai Bėkerio šitie buvo: Se-
mira, Joas, Eliėzer, Eljoėnai, Amri,
Jerimot, Abia, Anatot ir Alamėt; tie
visi buvo Bėkerio vaikai.

9. Ir buvo suskaitomi jų giminėse
pagal vyresniuosius giminėse savo
tėvų, macnus vyrai, dvidešimt tuk-
stančiu ir du šimtu.

10. Ir vaikai Jediaël buvo: Bilan. Ir Bilano vaikai buvo: Jėus, Benjamin, Ejud, Knaëna, Sëtan, Tarsis ir Abisaar.

11. Tie visi buvo vaikai Jediaël, vyresnieji iš tėvų, macnus vyrai, septyniolika tukstančių ir du šimtu, kurie į vaiską ėjo kariauti.

12. Ir Supim bei Upim buvo vaikudu Iro. Ir Usim vaikai buvo Ajer.

13. Vaikai *Naptali buvo Jaziël, Guni, Jëzer ir Salum, vaikai iš Bilos.

* 1 Maiž. 46, 24.

14. Vaikai Manase yra Esriël, kurį pagimdė Aramja, jo neprivenčiavotoji pati; ir jam gimė Makiras, tėvas Gilëad.

15. Ir Makiras Upimui bei Supimui moteridvi nupiršo, ir jo sesuo vardu buvo Maëka. Antrasis jo sunus vardu buvo Zelapëad, ir *Zelapëadas turėjo dukterų.

* 4 Maiž. 27, 1.

16. Ir Maëka, Makiro pati, pagimdė sunų, tą ji praminė Peres, ir jo brolis vardu buvo Sares, ir to sunudu buvo Ulam ir Rakem.

17. Ir Ulamo sunus buvo Bëdan. Tai yra vaikai Gilëad, sunaus Makir, sunaus Manase.

18. Ir jo sesuo Molëket pagimdė Isjud, Abiëzer ir Maëla.

19. Ir Semida šitus turėjo vaikus: Ajan, Sikëm, Liki ir Aniam.

20. Vaikai *Epraim šitie buvo: Sutëla; to sunus buvo Berëdas, to sunus buvo Taatas, to sunus buvo Eleada, to sunus buvo Taatas,

* 4 Maiž. 24, 36. per. 26, 35.

21. To sunus buvo Sabadas, to sunus buvo Sutëla, to sunudu buvo Ezer bei Elead. Ir vyrai iš Gat, gyvatinkai tos žemės, nužavino juodu todėl, kad jie žemyn buvo ėję, jiems jų galvijus atimti.

22. Ir jūdvių tėvas Epraimas ilgai gedėjo, ir jo broliai *atėjo jį nuramdyti.

* Joh. 2, 11.

23. Ir jis sugulė su savo pačia, ta neščia pastojusi pagimdė sunų, tą jis praminė Brya, todėl, kad jo namuose ne gerai stojosi.

24. Bet jo duktė buvo Seëra, ta pakurė ir žemai ir aukštai esantį Bët-Oroną ir Usen-Seërą.

25. To sunudu buvo Rëpa ir Rësep, to sunus buvo Tëla, to sunus buvo Taan,

26. To sunus buvo Laëdan, to su-

A. T.

nus buvo Amijud; *to sunus buvo Elisama,

* 4 Maiž. 1, 10.

27. To sunus buvo Nun, to sunus buvo *Jozuvas.

* 4 Maiž. 13, 9.

28. Ir jų turtas bei gyvenimas buvo Bëtël ir jo miesteliai, ir į užtekėjimą Naëran, ir į vakarus Gëzer ir jo miesteliai, Sekem ir jo miesteliai, iki Aza ir jo miestelių,

29. Ir pašalyje vaikų Manase Bët-sean ir jo miesteliai, Taënak ir jo miesteliai, Megido ir jo miesteliai, Dor ir jo miesteliai. Šituose gyveno vaikai Jozëpo, sunaus Izraël.

30. Vaikai *Asëro šitie buvo: Jemna, Jesva, Jesvi, Brya ir Sëra, jų sesuo.

* 1 Maiž. 46, 17.

31. Vaikai Bryo buvo: Eber ir Malkiël, tas yra tėvas Birsavito.

32. Ir Ebërai gimė Japlëtas, Somer, Otam ir Sua, jų sesuo.

33. Vaikai Japlëto šitie buvo: Pasa, Bimëal ir Asvat, tai buvo vaikai Japlët.

34. Vaikai Somero buvo: Aji, Raga, Jëuba ir Aram.

35. Ir vaikai jo brolio Elem šitie buvo: Zopa, Jemna, Sëles ir Amal.

36. Vaikai Zopo šitie buvo: Sua, Arneper, Sual, Bëri, Jemra,

37. Bezer, Od, Sama, Silsa, Jëtran ir Beëra.

38. Vaikai Jëtero šitie buvo: Jëpune, Pispas ir Ara.

39. Vaikai Ulo šitie buvo: Ara, Aniël ir Rizja.

40. Šitie visi buvo vaikai Asëro, vyresnieji giminėse savo tėvų, išskirti macnus vyrai ir vyresnieji ant kunjgaikščių. Ir buvo suskaitomi į vaiską, kariauti išmanantieji, dvidešimt ir šeši tukstančiai vyrų.

Perskyrimas 9.

Giminė Benjaminio bei Zaulo.

Bet *Benjaminui gimė Bëla, pirmgimėsis jo sunus, Asbal antrasis, Ara trečiasis,

* 1 Maiž. 46, 21.

2. Noas ketvirtasis, Rapas penktasis.

3. Ir Bëla turėjo vaikų: Adar, Gera, Abiud,

4. Abisua, Naëman, Ajoa,

5. Gëra, Sepupan ir Uram.

6. Šitie yra vaikai Ejudo, kurie vyresnieji buvo tėvų tarp miesčionių iš Gëba, ir šalin traukės į Manaat;

7. Butent Naëma, Ajia bei Gëra; ta-

sai juos šalin gabeno; ir jam gimė Usas ir Aiud.

8. Ir Saaramui gimė žemėje Moabo (kaip anus buvo paleidęs) iš Usim ir Baëra, jo dviejų moterų;

9. Ir jam gimė iš Odės, jo pačios: Jobab, Zibjas, Mėsas, Malkam,

10. Jėuz, Sakjas ir Mirmas; tai yra jo vaikai, vyresnieji tėvų.

11. Ale iš Usim jam gimė Abitob ir Elpaal.

12. Ir vaikai Elpaal šitie buvo: Eber, Misėam ir Samėd. Tasai pakūrė Ono ir Lod bei jų dviejų kiemus.

13. Ir Brya bei Sama buvo vyresnieji tėvų tarp miesčionių Ajalon. Jie pravarė Gatytus.

14. Ale Ajo, Sasak, Jėremot,

15. Sebadja, Arad, Ader,

16. Mikaël, Jespa ir Joa, tai yra vaikai Brya.

17. Sebadja, Mesulam, Iski, Eber,

18. Jesmerai, Jeslia, Jobab, tai yra vaikai Elpaal.

19. Jakim, Sikri, Sabdi,

20. Eljoėnai, Ziltai, Eliël,

21. Adaja, Braja ir Simrat, tai yra vaikai Simei.

22. Jespan, Eber, Eliël,

23. Abdon, Sikri, Anan,

24. Ananja, Elam, Antotja,

25. Jėpdėja ir Pnuël, tai yra vaikai Sasak.

26. Samserai, Searja, Atalja,

27. Jaėresja, Elia ir Sikri, tai yra vaikai Jėroam.

28. Tai yra vyresnieji tėvų jų giminų, tie gyveno Jėruzalėje.

29. Ale *Gibėone gyveno tėvas Gibėon, ir jo pati vardu buvo Maėka. * per. 10, 35.

30. Ir jo pirmgimėsis sunus buvo Abdonas, Zur, Kis, Baal, Nadab,

31. Gedor, Ajo ir Seker.

32. Bet Miklotui gimė Simėas, ir jie gyventi savo broliais Jėruzalėje su jais.

33. * Nėrui gimė Kisas. Kisui gimė Zaulas. Zaului gimė Jonatanas, Malkisuas, Abinadabas ir Esbaalis.

* per. 10, 39. 1 Zom. 14, 51.

34. Bet sunus Jonatano buvo Meribaal, Meribaalui gimė Mikas.

35. Vaikai Miko šitie buvo: Piton, Mėlek, Taerėa ir Ajas.

36. Ir Ajasui gimė Joadas, Joadui gimė Alėmet, Asmavet ir Simri, Simrui gimė Mozas,

37. Mozui gimė Binėas; to sunus buvo Rapa, to sunus buvo Elėasa; to sunus buvo Azėl.

38. Ale Azėl turėjo šešis sunus, tie vardu buvo: Esrikam, Bokru, Jesmaël, Sėarja, Obadja, Anan; tie visi buvo sunus Azėl.

39. Vaikai Esek, jo brolio, šitie buvo: Ulam, jo pirmasis sunus, Jėus, antrasis, Elipelėt trečiasis.

40. Bet vaikai Ulam buvo macnus vyrai ir *galėjo su kilpiniais, ir turėjo daug sunų ir sunų sunų, šimtą ir penkisdešimts. Tie visi gimė iš vaikų Benjamin.

* Vald. 20, 16

Perskyrimas 10.

Gyvatininkai Jėruzalės bei Gibėono.

Ir visi Izraėlitenai buvo suskaitomi, ir štai, jie yra prirašyti knygoje apie karalius Izraėl bei Juda, ir *dabar šalin gabenti į Babėlį dėl savo nusidėjimo,

* 2 Kar. 24, 15, 16

2. Kurie pirma gyvendavo savo dvaruose ir miestuose, butent Izraėlitenai, klebonai, Lėvytai ir Netinim.

3. Ale * Jėruzalėje gyvendavo keli iš vaikų Juda, keli iš vaikų Benjamin, keli iš vaikų Epraim bei Manasė; * Neėm. 11, 14.

4. Butent iš vaikų Perez, sunaus Juda, buvo Utai, sunus Amijud, sunaus Amri, sunaus Imri, sunaus Bani;

5. Bet iš Siloni buvo Asaja, pirmasis jo sunus, ir jo kiti sunus;

6. Iš vaikų Sėra: Jeguël ir jo broliai, šeši šimtai ir devynisdešimts;

7. Iš vaikų Benjamin: Šalu, sunus Mesulam, sunaus Odavja, sunaus Asnua,

8. Ir Jebnėja, sunus Jėroam, ir Ela, sunus Usi, sunaus Mikri, ir Mesulam, sunus Sepatja, sunaus Reguël, sunaus Jebnėja;

9. Priegtam jų broliai savo giminėse, devyni šimtai ir penkisdešimts ir šeši. Visi šie vyrai buvo vyresnieji tėvų, giminėje savo tėvų.

10. Ir iš klebonų: Jėdaja, Jojarib, Jakin;

11. Ir Asarja, sunus * Ilkya, sunaus Mesulam, sunaus Zadok, sunaus Merajot, sunaus Ajitob, vyriausiasis namuose Dievo;

* per. 7, 13.

12. Ir Adaja, sunus Jėroam, sunaus Pasur, sunaus Malkja, ir Maėsai, sunus Adiël, sunaus Jaksera, sunaus Mesulam, sunaus Mesilėmit, sunaus Imer;

13. Priegtam jų broliai, vyriausieji

giminėje savo tėvų, tukstantis septyni šimtai ir šešisdešimts, tikri vyrai atlikti reikalą šlužmos namuose Dievo.

14. Bet iš Lėvytų iš vaikų Mėrari: Semaja, sunus Asub, sunaus Afrikam, sunaus Asabja,

15. Ir Bakkakaras, cimerninkas, ir Galal, ir Matanjų, sunus Miko, sunaus Sikri, sunaus Asap,

16. Ir Obadja, sunus Sėmaja, sunaus Galal, sunaus Jėdutum, ir Berekja, sunus Asa, sunaus Elkana, kurs gyveno kiemuose *Netopatytų. * per. 2, 54.

17. Ir vartininkai buvo: Salum, Akub, Talmon, Ajiman su savo broliais, ir Sabum, vyresnysis.

18. Nės ikišiol pas karaliaus vartus į užtekėjimą sargybę laikė vaikai Lėvy su abažu.

19. Ir Salum, sunus Kore, sunaus Abiasap, sunaus Kora, ir jo broliai iš giminės jo tėvo, buvo Korytai prie reikalo urėdo, kad sargybę turėtų prie slenksčio šėtros, ir jų tėvai abaže Pono Dievo, kad sargybę turėtų prie angos.

20. Bet Pinėjas, sunus Elėazar, buvo vyriausiasis ant jų todėl, kadangi *Ponas Dievas pirma su juomi buvęs. * 4 Maiž. 25, 7.

21. Ir Sakarja, sunus Meselemja, buvo sargas prie vartų šėtros susirinkimo.

22. Visi šie buvo išskirti, kad sargais būtų prie slenksčio, du šimtu ir dvylika, tie buvo skaitomi jų kiemuose. Ir Dovidas bei Zomėlis, *pranašas, juos įstatė iš savo nusitikėjimo, * 1 Zom. 9, 9. 11.

23. Kad jie ir jų vaikai sargybę turėtų prie namų Pono Dievo, butent prie namų šėtros, kad juos aprupjtų.

24. Ir tokie vartininkai buvo statyti į keturis vėjus, į rytus, į vakarus, į šiaurę, į pietus.

25. Ale jų broliai buvo ant savo kiemų, kad į miestą ateitų kožną sekamąją dieną, visados prie jų buti.

26. Nėsa Lėvytai buvo šiems keturiems vyriausiems vartininkams paduoti, ir jie pridabojo skrynių bei skarbų Dievo namuose.

27. Priegtam jie ir per naktį pasiėjo aplink Dievo namus, nės jiems pripuolė ta sargybė, kad kas rytą vartus atvertų.

28. Ir keli jų buvo statyti, kad bažnyčios rykų pridabotų, nės jie tus suskaitytus ir išnešė ir įnešė.

29. Ir keli jų buvo įdėti, kad jie rykus ir visus šventuosius rykus kavotų, priegtam ir pyragmiltus, vyną, aliejų, kodylą ir žoles, rušinimui tinkančias.

30. Bet keli iš klebonų vaikų sutaisė tas žoles, rušinimui tinkančiasias.

31. Matitjui iš Lėvytų, pirmamjam sunui Salum, Koryto, skaurados buvo duotos, kad jų kavotų.

32. Bet iš Kaatyčių, jų brolių, buvo keli, kurie *šventįtąją duoną pritaisytų, kad tą kožną šventą dieną padėtų.

* 3 Maiž. 24, 5.

33. Tai yra tie, kurie giedojo, vyresnieji iš tėvų Lėvytų, kad skrynių pridabotų, paskirti; nės dieną bei naktį jie čia buvo, savo urėdystę pilnavoti.

34. Tai yra vyresnieji tėvų iš Lėvytų savo giminėse. Tie gyveno Jėruzalėje.

35. *Gibėone gyveno Jėjel, tėvas Gibėon, jo pati vardu buvo Maėka,

* per. 9, 29.

36. Ir pirmasis jo sunus Abdonas, Zur, Kis, Baal, Nėr, Nadab,

37. Gėdor, Ajo Sakarja, Miklot.

38. Ir Miklotui gimė Simėam; ir jie gyveno pas savo brolius Jėruzalėje tarp savųjų.

39. Bet *Nėrui gimė Kisas, Kisui gimė Zaulas, Zaului gimė Jonatanas, Malkisuas, Abinadab, Esbaal.

* per. 9, 33.

40. Ale Jonatano sunus buvo Mėribaal. Ir Mėribaalui gimė Mikas.

41. Vaikai Miko šitie buvo: Piton, Melėk ir Taėrėa.

42. Ajasui gimė Jaėras, Jaėrui gimė Alemėt, *Asmavėt ir Simri, Simrui gimė Mozas,

* per. 13, 3.

43. Moziui gimė Binėas, to sunus buvo Rapaja, to sunus buvo Elėasa, to sunus buvo Azėl.

44. Ale Azėlaturėjo šešissunus, tie vardu buvo: Asrikam, Bokru, Jismaėl, Sėarja, Obadja, Anan; tai yra vaikai Azėlo.

Perskyrimas 11.

Zaulas prapuola prieš Pylistėnus kariaudamas.

Pylistėnai *kariavo prieš Izraėl, ir Izraėlītėnai bėgo dėl Pylistėnų, ir užmuštieji puolė ant kalno Gilboa. * 1 Zom. 31, 1.

2. Bet Pylistėnai vijo Zaulą ir jo sunus paskui jį, ir užmušė Jonataną, Abinadabą bei Malkisua, Zaulo sunus.

3. Ir karas labai sunkus buvo prieš Zaulą, ir strielčiai priėjo jį, kad jis tų strielčių įžeistas buvo.

4. Tai tarė Zaulas savo ginklų nešėjui: *ištrauk savo kardą ir perdurk manę tuomi, kad šie neapšiaustytieji ne priėję juoką iš manės gautų. Ale jo ginklų nešėjas ne apsiėmė tai, nės jis labai bijojosi. Tai Zaulas savo kardą ėmė ir į tą puldamas persidūrė. *1 Zom. 31, 4.

5. Bet kaip jo ginklų nešėjas matė Zaulą numirusį, tai ir jis į savo kardą puldamas numirė.

6. Taip numirė Zaulas ir jo trys sunus ir visa jo giminė vienu kartu.

7. Bet vyrai Izrael, kurie pakalnėje buvo, matydami, juos pabėgusius ir Zaulą bei jo sunus numirusius, palikę jie savo miestus pabėgo; ir Pylistėnai atėję gyveno tuose.

8. Antrą rytą atėjo Pylistėnai, užmuštųjų drapanas nuplėšti, ir rado Zaulą bei jo sunus pamušus ant kalno Gilboa;

9. Ir jie jam rubus nuplėšę nukirto jam galvą, ir atėmę jo ginklus siuntė tus į žemę Pylistėnų aplinkui, ir davė tai praneščių balvonams ir žmonėms;

10. Ir įdėjo jo ginklus į namus savo balvono, ir jo kaukolę jie primušė prie buto Dagon.

11. Bet kaip visi Jabėsyčiai iš Gilėad girdėjo visą tai, ką Pylistėnai Zaului buvo darę,

12. Jie pasikėlė, visi karui tinkantieji vyrai, ir ėmę lavoną Zaulo ir jo sunų nugabeno tus į Jabes, ir palaidojo jo kaulus po ažuolu Jabėse ir pastnikavo septynes dienas. *1 Zom. 31, 12. 13. 2 Zom. 2, 5.

13. Taip numirė Zaulas savo nusidėjime, kuriuomi jis prieš Pono Dievą buvo nusidėjęs, *dėl žodžio Pono Dievo, kurį jis ne pilnavojo; priegtam ir todėl, kad ėraganos klausė,

*1 Zom. 15, 11. †1 Zom. 28, 8.

14. Ir kad ne klausė Pono Dievo; todėl jis nužavindino jį ir davė tą karalystę Dovidui, sunui Izai.

Perskyrimas 12.

Dovidas karaliumi įdedamas: jo gyvenimas ir karui tikrieji karžygiai.

Ir *visi Izraelitėnai susirinko pas Dovidą į Ebroną ir tarė: štai, ėmes esmi tavo kaulai bei tavo kunas.

*2 Zom. 5, 1. †1 Maiž. 29, 14.

2. Jau ir pirma, Zaului karaliumi esant, tu Izrael ir išvesdavai ir įvesdavai. Taigi taip tau kalbėjo Viešpats, tavo Dievas: „tu mano žmones

Izrael gausi, ir tu busi vyriausiuoju ant mano žmonių Izrael.“

3. Taip jau atėjo ir visi vyriausieji Izraelio pas karalių į Ebron. Ir Dovidas derėjamą padarė su jais Ebrone po akių Pono Dievo. Ir jie *mostijo Dovidą, kad karaliumi būtų ant Izrael pagal žodį Pono Dievo per Zomėlį (sakytą jį).

*1 Zom. 16, 13.

4. Ir Dovidas nusitraukė su visais Izraelitėnais į Jėruzalę, tai esti Jėbus; nės Jėbusytai gyveno toje žemėje.

5. Ir miesčionys iš Jėbus tarė *Dovidui: tu ne įeisi čia. Ale Dovidas įveikė pilį Zion, tai yra Dovidio miestas.

*2 Zom. 5, 6, 8.

6. Ir Dovidas tarė: *kursai pirmiausiai pamuš Jėbusytus, tas bus vyriausiuoju ir valdonu. Tai tą pirmiaus įveikė Joabas, sunus Zėrujos, ir pastojo vyresniuoju.

*2 Zom. 5, 8.

7. Ale Dovidas gyveno pilyje, todėl ji vadinama Dovidio miestas.

8. Ir jis budavojo miestą aplinkui nuo Milo iki visai aplink. Ale Joabas likusiuosius mieste gyvus paliko.

9. Ir Dovidas darė toliaus taip, ir didyn ėjo, ir Viešpats Zėbaot buvo su juomi.

10. Šitie yra *vyriausieji iš karžygių Dovidio, kurie viernai su juomi elgėsi jo karalystėje pas visus Izraelitėnus, kad jį karaliumi įdėjo pagal žodį Pono Dievo ant Izrael. *2 Zom. 23, 8.

11. Ir šitas yra skaitlius karžygių Dovidio: *Jasabėam, sunus Akmoni, vyriausias tarp trisdešimts; jis pakėlė savo ragotinę ir išmušė tris šimtus vienu kartu. *per. 28, 2. 2 Zom. 23, 8.

12. Po jo buvo *Elėazaras, sunus Dodo, Ajoitas; ir jis buvo tarp tų trijų karžygių.

*per. 28, 4.

13. Tasai buvo su Dovidu, kaip jie (Pylistėnai) juos išjuokė, ir Pylistėnai čionai buvo susirinkę muštis. Ir buvo kampas dirvos su miežiais, ir žmonės bėgo dėl Pylistėnų.

14. Ir jie pasistojo į vidų to kampo, ir išgelbėjo tą ir išmušė Pylistėnus. Ir Ponas Dievas suteko didelę pagalbą.

15. Ir tie trys iš anų trisdešimts vyresniųjų žemyn nusitraukė iki *uolos pas Dovidą į daubą Adulam; ale Pylistėnų abazas gulėjo pakalnėje Rėpaim.

*1 Zom. 22, 1. Ps 57, 1.

16. Bet Dovidas buvo pilyje, ir Pylistėnų žmonės buvo tuočės Bėtleėme.
 17. Ir Dovidas *užsigėdė ir tarė: kas gal man duoti gerti vandens iš šulinio Bėtleėme po vartais. * 2 Zom. 23, 15.
 18. Tai šie trys įsiveržė į Pylistėnų abažą ir sėmė vandens iš šulinio Bėtleėme po vartais, ir nešė tą ir parnešė Dovidui. Ale jis ne norėjo to gerti, bet išliejo tą Ponui Dievui,
 19. Ir tarė: „apsaugok manę Dieve, kad aš tai daryčiau ir gerčiau kraują šių vyrų, kurie savo gyvasties ne čėdijo, nės jie savo gyvastį paguldysdami tą parnešė;“ todėl jis ne norėjo tą gerti. Tai darė tie trys karžygiai.
 20. Abizai, *Joabo brolis, buvo vyriausiasis iš trijų, ir įsissavo ragotinę pakėles užmušė tris šimtus. Ir jis gerai skelbiamas buvo tarp trijų, * 2 Zom. 23, 18.
 21. Ir jis, trečiasis, garbingesnis buvo už tuodu, ir buvo jų vyriausiasis, ale aniems trims lygus ne pastojė.
 22. Bėnajas, sunus Jojado, sunaus Isail iš Kabzėel, didžius daiktus ištaisė. Jis užmušė du (vyrų nei) liutų Moabytų, *ir nuėjęs užmušė vieną liutą viduje šulinio, žiemos čėse. * 2 Zom. 23, 20.
 23. Jis ir užmušė vieną Egiptišką vyrą, penkių mastų ilgą, tas turėjo ragotinę savo rankoje, *nei audiejaus riestuvą. Ale jis nuėjo pas jį su lazda ir išveržė jam ragotinę iš rankos ir nužudė jį jo paties ragotine. * 1 Zom. 17, 7.
 24. Tai ištaisė Bėnajas, sunus Jojado, ir labai gerai buvo *skelbiamas tarp trijų karžygių, * per. 28, 5, 6.
 25. Ir buvo garbingiausias iš trisdešimts, ale aniems trims lygus ne buvo. Bet Dovidas jį įdėjo į karaliaus dumčiu.
 26. Karžygiai gerai kariauti išmanantieji šitie yra: *Azaėl, Joabo brolis; Elanan, sunus Dodo iš Bėtleėm; * 2 Zom. 2, 18.
 27. Samotas, Arorytas; *Elėz, Pėlonytas; * per. 28, 10, 2 Zom. 23, 26.
 28. Ira, sunus Ekes, Tėkoytas; Abiėzer, Antotytas;
 29. Sibėkai, Usatytas; Ilai, Ajoytas;
 30. Maėrai, Netopatytas; Elėd, sunus Baėna, Netopatytas;
 31. Itai, sunus Ribai, iš Gibėos vaikų Benjamin; Bėnaja, Pirgatonytas;
 32. Urai, nuo upelių Gaas; Abiėl, Arbatytas;

33. Asmavet, Baėrumytas; Eliaba, Saalbonytas;
 34. Vaikai Asam, Gisonyto; Jonatan, sunus Sage, Ararytas;
 35. Ajiam, sunus Sakar, Ararytas; Elipal, sunus Ur;
 36. Eper, Makeratytas; Aia, Pelonytas;
 37. Ezro, Karmelytas; Naėrai, sunus Asbai;
 38. Joėl, brolis Natano; Mibėar, sunus Agri;
 39. Zelėk, Amonytas; Naėrai, Bėrotytas, ginklų nešėjas Joabo, sunaus Zėrujos.
 40. Ira, Jėtrytas; Gareb, Jėtrytas;
 41. *Uria, Etytas; Sabad, sunus Ajėlai; * Zom. 11, 3.
 42. Adina, sunus Sisa, Rubėnytas, vyriausiasis ant Rubėnytų, ir trisdešimts buvo su juomi;
 43. Anan, sunus Maėka; Jozapatat, Matonytas;
 44. Usia, Astratytas; Sama ir Jajėl, sunudu Otam, Aroėryto;
 45. Jediaėl, sunus Simri; Joa, jo brolis, Tizytas;
 46. Eliėl, Maėvytas; Jėribai ir Josavja, sunudu Elnaam; Jėtma, Moabytas;
 47. Eliėl, Obėd, Jaėsiel iš Mezobaja.

Perskyrimas 13.

Dovido pagalba per tikrus karcivius.

Atėjo ir šie pas Dovidą į *Ziklagą, kaip jis dar užrakintas buvo dėl Zaulo, sunaus Kiso. Bet ir jie buvo tarp tų karžygių, kare pagalbą darančiųjų, * 1 Zom. 27, 6.
 2. Ir su *kilpiniais mokačiųjų abiem rankomis akmenis, strielas ir kilpinius vartoti. Iš brolių Zaulo, iš Benjamin esančiųjų: * per. 9, 40. Vald. 20, 16.
 3. Vyriausiasis Ajiėzer ir Joas, vaikudu Samaa, Gibėatyto; Jesiėl ir Pelet, vaikudu Asmavet; Baraka ir Jėu, Antotytas;
 4. Jesmaja, Gibėonytas, macies pilnas iš trisdešimts ir ant trisdešimts; Jėrėmia, Jaėsiel, Joanan, Josabad, Gederatytas,
 5. Elėusai, Jerimot, Bėalja, Samarja, Sapatja Aropytas.
 6. Elkana, Jesija, *Asarcėl, Joėzer, Jasabėam, Korytai; * per. 26, 18.
 7. Joėla ir Sabadja, vaikai Jėroam iš Gedor.
 8. Iš Gadytų išsiskyrė pas Dovidą į

pilį pusčioje druti karžygiai ir tikri kareiviai, skydą bei ragotinę nešantieji, ir jų gymis buvo nei liutų, ir *labai greitai nei stirtos ant kalnų: * 2 Zom. 2, 18.

9. Pirmasis Ezer, antrasis Obadja, trečiasis Eliab,

10. Ketvirtasis Masmana, penktasis Jėremja,

11. Šeštasis Atai, sekmasis Eliël,

12. Ašmasis Joanan, devintasis El-sabad,

13. Dešimtas Jėremja, vienoliktas Makbanai.

14. Šie buvo iš vaikų Gad, vyresnieji ant vaisko, mažiausias ant šimto, ir didžiausias ant tukstanties.

15. Tai yra tie, kurie per Jordaną ėjo pirmame mėnesyje, kaip jis sklidinas buvo ant abiejų krantų, ir visos lankos buvo aptvinusios, tiek į rytus, tiek į vakarus.

16. Bet atėjo ir keli iš vaikų Benjamin ir iš Juda į pilį Dovid.

17. Ale Dovidas išėjo pas juos ir atsakydamas tarė jiems: jei jus su pakajumi ateinate pas manę ir norite manę gelbėti, tai mano širdis su jūsų (širdžia) viena bus; bet jei ateinate manę prigauti, kad mano priešininkais butumbite, kažėig nieko pikto manyje randama, tai tu, Dieve mūsų tėvų, ant to žiurėk ir tai koravok!

18. Ale Dvasė įdrąsino Amazai, vyriausįjį iš trisdešimts [ir jis tarė]: mes tavo esme, Dovid, ir su tavimi iš vieno einame, tu sunau Izai. Pakajus, pakajus t'ėsie su tavimi, pakajus t'ėsie ir su tavę gelbančiaisiais, nės tavo Dievas gelbti tavę! Tai Dovidas juos priėmė ir įdėjo juos vyresniaisiais ant kareivių.

19. Ir iš Manase keli Dovidui pripuolė, kada jis atėjo su Pylistėnais į karą prieš Zaulą ir jiems ne gelbėjo. Nės *vyresnieji Pylistėnų susirodiję tarp savęs jį paleido nuo savęs ir tarė: kad jis savo viešpačiui Zaului vėl pripultų, tai mes savo kaklą prapuldytumbime. * 1 Zom. 29, 4.

20. Taigi jam nusitraukiant į Ziklagą, nuėjo pas jį iš Manase: Adna, Josabad, Jėdiaël, Mikaël, Josabad, Elyu, Ziltai, vyresniejie ant tukstanties iš Manase.

21. Ir jie gelbėjo Dovidą prieš kareivių pulką, nės jie visi buvo vierni

karžygiai; ir pastojo vyresniaisiais ant vaisko.

22. Taip jau ir kasdien keli atėjo pas Dovidą, jam gelbėti, ikikol iš jų didis vaiskas pastojo, kaip vaiskas Dievo.

23. Ir šis yra skaitlius vyresniųjų, su ginklais išrėdytųjų į vaiską, kurie pas Dovidą į Ebroną atėjo, kad karalystę Zaulo jam paduotų pagal žodį Pono Dievo:

24. Vaikų Juda, skydus bei ragotines nešančiųjų, buvo šeši tukstančiai ir aštuoni šimtai, su ginklais išrėdyti į vaiską.

25. Vaikų Simėon, viernų karžygių į vaiską, septyni tukstančiai ir šeši šimtai.

26. Vaikų Lėvy keturi tukstančiai ir šeši šimtai.

27. Ir Jojadas, vyriausiasis tų iš Aaron [giminės] su trimis tukstančiais ir septyniais šimtais.

28. *Zadokas, jaunikaitis, viernas karžygy, su savo tėvo gimine dvidešimt ir du vyresnieji. * 2 Zom. 15, 24.

29. Vaikų Benjamin, Zaulo brolių, trys tukstančiai. Nės iki tam čėsui dar daugel tikėjosi ant giminės Zaul.

30. Vaikų Epraim dvidešimt tukstančių ir aštuoni šimtai, vierni karžygiai ir gerai skelbiami vyrai giminėse savo tėvų.

31. Pusės giminės Manase aštuonolika tukstančių, kurie vardais vadinti buvo, kad ateitų ir Dovidą karaliumi įdėtų.

32. Vaikų Izašar, kurie išmintingi buvo ir gerai apmislįję sakė, kas Izraėliui kožną česą puolėsi daryti, du šimtu vyresniųjų, ir visi jų broliai klausė jų žodžiams.

33. Iš Sėbulon, kurie į vaiską išsitraukė ant mušio, su visokiais ginklais išrėdyti ant mušio, penkisdešimts tukstančiai, ir žinojo davadniai susistoti vienširdžiai.

34. Iš Naptali tukstantis vyresniųjų, ir su jais, kurie skydus bei ragotines turėjo, trisdešimts ir septyni tukstančiai.

35. Iš Dan ant mušio su ginklais išrėdytų dvidešimt ir aštuoni tukstančiai ir šeši šimtai.

36. Iš Aser, kurie į vaiską traukės, su ginklais išrėdyti ant mušio, keturisdešimts tukstančiai.

37. Iš anapus Jordano, iš Rubėny-

tų, Gadytų ir iš pusės giminės Manase, su visokiais ginklais išrėdytų ant mušio, šimts ir dvidešimt tukstančių.

38. Visi šie kareiviai, tikrą davadą apie karą žinantieji, atėjo iš visos savo širdies į Ebroną, kad Dovidą karaliumi įdėtų ant viso Izrael. Taip jau ir visi kiti Izraelitėnai *ant to buvo susitarę, kad Dovidą karaliumi įdėtų. * Darb. 4, 32.

39. Ir pasiliko čionai pas Dovidą tris dienas, valgė ir gerė, nės jų broliai jiems buvo pataisę.

40. Taip jau tie, kurie arti aplink juos buvo, iki atent pas Izašar, Sėbulon ir Naptali, tie atnešė duonos ant asilų, verbludų, asilarklių ir ant jaučių, valgyti miltų, pygų, rozynų, vyno, aliejaus, jaučių ir avių didę daugybę; nės didis buvo džiaugsmas tarp Izrael.

Perskyrimas 14.

Atgabenimas ir priėmimas skrynės derėjimo.

Ir *Dovidas susirodijo su vyresniaisiais ant tukstančių ir ant šimtų ir su visais valdonais, * 2 Zom. 6, 2.

2. Ir tarė visam susirinkimui Izraelio: jei jums tai patinka ir tai randasi iš Viešpaties, mūsų Dievo, tai išsiųskime visur pas kitus savo brolius visą žemę Izrael, ir taip jau pas klebonus bei Lėvytus, miestuose esančius, ir į jų prymiesčius, kad jie pas mus susirinktų;

3. Ir pargabenkime vėl skrynę savo Dievo pas savę; nės čėse Zaulo mes apie ją nieko nesirupinome.

4. Tai atsakė visas susirinkimas, kad reiktų taip daryti, nės tai gerai patiko visiems žmonėms.

5. *Taipo surinko Dovidas visus Izraelitėnus iš Sijor Egipto, iki atent į Emat, skrynę Dievo atgabenti iš Kiriati-Jearim. * per. 16, 3. 2 Zom. 6, 1.

6. Ir Dovidas aukštyr užsitraukė su visu Izrael į Kiriati-Jearim, Judavoje esantį, kad iš ten atgabentų skrynę Viešpaties Pono Dievo, *ant Kerubynų sėdinčiojo, kur jo vardas mel-džiamas. * 1 Zoni. 4, 4. 2 Kar. 19, 15.

7. Ir jie veždino Dievo skrynę ant naujo vežimo iš namų Abinadab; bet Usa ir jo brolis varėsi su vežimu.

8. Bet Dovidas su visu Izrael žaidė po akių Dievo iš visos sylos su giesmėmis ant arpų, psaltėrių, varinių būbnų, cymbalų ir ant skambančių trubų.

9. Bet jiems atėjus į vietą Kidon,

ištisė Usa savo ranką, kad skrynę laikytų, nės jaučiai išėjo iš kelio.

10. Tai Ponas Dievas labai supyko ant Uso ir ištiko jį, kad jis savo ranką buvo ištisęs, skrynę laikyti, jog čionai numirė po akių Dievo.

11. Tai Dovidas nusismutnijo, kad Ponas Dievas tokią slogą ant Uso užleidęs; ir praminė tą vietą Perez-Usa iki šiai dienai.

12. Ir Dovidas prisibijojo tą dieną Pono Dievo tarydamas: kaip aš tą Dievo skrynę gabėsu pas savę?

13. Todėl jis Dievo skrynę ne leido pas savę atgabenti į miestą Dovidą, bet *nusiuntė ją į namus Obėd-Edom, Gityto. * 2 Zom. 6, 10.

14. Taipo pasiliko Dievo skrynę pas Obėd-Edomą jo namuose per tris mėnesius. Ir Ponas Dievas žegnojo namus Obėd-Edomo ir vislab, ką jis turėjo.

Perskyrimas 15.

Dovido moters, vaikų ir pergalėjimas Pylistėnų.

Ir *Iramas, karalius Tyraus, siuntė paslus pas Dovidą ir cėdro medžių, murininkų ir cimerninkų, kad jam būtų padavotų. * 2 Nus. Kar. 2, 3.

2. Ir Dovidas suprato, kad Ponas Dievas jį karaliumi ant Izrael buvo patvirtinęs; nės jo karalystė didynėjo dėl jo žmonių Izrael.

3. Ir Dovidas dar daugiau moterų vedė Jeruzalėje, ir jam gimė dar daugiau sūnų bei dukterų.

4. Ir kurie Jeruzalėje jam užgimė, šitaipo buvo vadinami: Samua, Sobab, *Natan, Salomonas, * Luk. 3, 31.

5. Jebear, Elisua, Elpalet,

6. Noga, Nėpeg, Japia,

7. Elisama, Baėljada, Elipalet.

8. Ir Pylistėnams ištyrus, Dovidą į karalių mostytą ant viso Izrael, nusi-traukė jie visi aukštyr, kad Dovidą jėskotų. Dovidas tai girdėjęs, išsi-traukė prieš juos.

9. Ir Pylistėnai atėję guldėsi pakalnėje Repaim.

10. Ale Dovidas klausė Dievo ir tarė: ar aš nusitrauksu aukštyr prieš Pylistėnus, ogi ar ir tu juos paduosi į mano rankas? Ponas Dievas atsakė jam: užsitrauk aukštyr, aš juos padaviau į tavo rankas.

11. Ir kaip jie aukštyr užsitraukė į

*Baal-Prazim, išmušė Dovidas juos čionai. Ir Dovidas tarė: Dievas mano neprietelius mano rankomis perskyrė, kaip vanduo skiriasi. Todėl jie praminė tą vietą Baal-Prazim. *2 Zom. 5, 20. Jėz. 23, 21.

12. Ir jie paliko čionai savo balvonus; tai liepė Dovidas *tus ugnimi sudeginti. * 5 Maiž. 7, 25.

13. Ale *Pylistėnai vėl susitarė kariauti ir guldėsi pakalnėje. * 2 Zom. 5, 22.

14. Ir Dovidas vėl klausė Dievo, ir Dievas tarė jam: idant ne traukis aukštyn paskui juos, bet kreipkis šalin nuo jų, kad jiems prisiartin-tumbei ties morų medžiais.

15. Taigi, kad tu girdėsi viršunes tų morų medžių užiant, tai išsitrauk kariauti; nės Dievas į tą česą išėjęs pirm tavęs, kad išmuštų Pylistėnų pulkus.

16. Ir Dovidas darė taip, kaip Dievas jam buvo liepęs; ir jie išmušė Pylistėnų pulkus nuo Gibėon iki į Gazer.

17. Ir Dovidovo vardas išsiplatino per visas žemės, ir Ponas Dievas davė jo baimę ant visų pagonų užėti.

Perskyrimas 16.

Derėjimo skrynė į savo vietą nugabenama.

Ir jis pabudavojo sau butų mieste Dovidovo ir paskyrė vietą Dievo skrynnei ir attiesė *šėtrą viršuje jos.

* per. 17, 1. 2 Zom. 6, 17.

2. Tuočės tarė Dovidas: Dievo skrynę nei vienas kits ne tur nešioti, kaip tiktai Lėvytai; nės tus Ponas Dievas tam paskyręs, kad jie skrynę Pono Dievo nešiotu ir jam šlužytų amžinai.

3. Todėl *surinkdino Dovidas visą Izraelį į Jėruzalę, kad jie skrynę Pono Dievo aukštyn gabentų į tą vietą, kurią jisai tam buvo paskyręs. * per. 14, 5.

4. Ir Dovidas surinko vaikus Aaron ir Lėvytus;

5. Iš vaikų Kaat, Uriël, vyriausijį draug su jo broliais, šimtą ir dvidešimt;

6. Iš vaikų Mėrari, Asają, vyriausijį draug su jo broliais, du šimtų ir dvidešimt;

7. Iš vaikų Gerzom, Joël, vyriausijį draug su jo broliais, šimtą ir trisdešimt;

8. Iš vaikų Elizapan, Semają, vyriausijį draug su jo broliais, du šimtų;

9. Iš vaikų Ebron, Eliël, vyriausijį draug su jo broliais, aštuonisdešimtis;

10. Iš vaikų Usiël, Aminadab, vyriausijį draug su jo broliais, šimtą ir dvyliką.

11. Ir Dovidas *vadino Zadoką ir Abjatarą, vyskupudu, ir Lėvytus, butent: Uriëlį, Asają, Joëlį, Semają, Eliëlį, Aminadabą, * 2 Zom. 13, 29.

12. Ir tarė jiems: Jus este vyresnieji tėvų iš Lėvytų; taigi dabar pasišventkite, ir savę ir savo brolius, kad skrynę Viešpaties, Dievo Izraelio, aukštyn gabentumbite į tą vietą, kurią aš jai paskyrau.

13. Nės pirma, jums čia ne b'esant, *Viešpats, mūsų Dievas, slogą ant mūsų užleido todėl, kad mes jo ne jėškojome, kaip mums puolasi. *per. 14, 9. 10.

14. Taipso pasišventino klebonai ir Lėvytai, kad skrynę Viešpaties, Dievo Izraelio, aukštyn gabentų.

15. Ir vaikai Lėvy nešė skrynę Pono Dievo ant savo pečių su perkištomis kartėmis, kaip *Maižėsius buvo liepęs pagal žodį Pono Dievo.

* 2 Maiž. 25, 14. 4 Maiž. 4, 13.

16. Ir Dovidas tarė vyresniems iš Lėvytų, kad jie savo brolius pavadintų giedoti su striunžaisiais, su psaltėriais, su arpomis ir su skambančiais cymbalais, kad giedojančiųjų balsas aiškiai būtų girdimas, ir kožnas pasidžiaugtųs.

17. Tai paskyrė Lėvytai Emaną, sunų Joël, ir iš jo brolių *Asapą, sunų Bereko, ir iš vaikų Mėrari, jų brolių, Etaną, sunų Kusajo; * perkš.

18. Ir drauge su jais jų brolius iš antrojo pulko, butent Sakarją, Ben-Jaėsiël, Semiramot, Jejiël, Unį, Eliab, Benają, Maesėją, Matitją, Elipelėją, Miknėją, Obed-Edom, Jejiël, vartų sargus.

19. Nės Emanas, *Asapas ir Etanas giedojo ir su variniais cymbalais labai mandagiai skambino; * per. 7, 39. 44.

20. Bet Sakarjas, Asiël, Semiramot, Jejiël, Unį, Eliab, Maesėjas ir Benajas su psaltėriais paskui giedojo;

21. Ale Matitjas, Elipelėjas, Miknėjas, Obed-Edom, Jejiėlas ir Asasias su arpomis, aštuones striunas turinčiomis, kad jiems pirmgiedotų;

22. Bet Kenanjas buvo Lėvytų vyriausiasis ir užveizdas tų, kurie giedojo, kad juos mokintų gerai giedoti, nės jis tai pilnai išmanė.

23. Ir Berekjas bei Elkanas prie vartų stovėjo, kad skrynės priveizdėtų.

24. Ale Sebanjas, Jozapat, Netaneël, Amazai, Sakarjas, Benajas, Eliëžeras, klebonai, trimitavo ant trimitų pirm Dievo skrynės, ir Obed-Edomas bei Jėjas prie vartų stovėjo, kad skrynės pridabotų.

25. Taipo nuėjo Dovidas, ir vyriausieji iš Izrael, ir vyresnieji ant tukstančių, *kad aukštyn gabentų skrynę derėjimo Pono Dievo iš namų Obed-Edomo su džiaugsmu. * 2 Zom. 6, 12.

26. Ir kadangi Ponas Dievas gelbėjo Lėvytus, skrynę derėjimo Pono Dievo nešančiuosius, tai jie apieravojo septynis jaunos jautukus ir septynis avinus.

27. Ir Dovidas drobės sermėga buvo apsirėdęs, priegtam ir visi Lėvytai, tą skrynę nešantieji, ir tie, kurie giedojo, ir Kėnanjas, kurs kitus mokino giedoti, su giedojančiaisiais; o priegtam ir Dovidas viršutine vyskupiška sermėga, iš drobės daryta, buvo apsirėdęs.

28. Taipo visi Izraelitėnai skrynę derėjimo Pono Dievo aukštyn gabeno su šukavimu, su trubomis, su trimitais, ir su skambančiais cymbalais, su psaltėriais ir su arpomis.

29. Bet kaip skrynę derėjimo Pono Dievo į miestą Dovidą įgabeno, žiūrėjo *Mikala, Zaulo duktė, pro langą. Ir ji pamačiusi karalių Dovidą šokanti ir žaidžianti, paniekino jį savo širdyje. * 2 Zom. 6, 16. 21.

Perskyrimas 17.

Dovido liaupsės giesmė ir davadas, prie Dievo šlužmos darytas.

Ir jie įgabėnę Dievo skrynę, tą padėjo į šėtrą, kurią Dovidas jai buvo attiesęs, ir apieravojo deginimo apierą ir dėkavonės apierą po akių Dievo.

2. Ir Dovidas atlikęs tas deginimo apieras ir dėkavonės apieras, *peržegnojo žmones vardan Pono Dievo, * 4 Maiž. 6, 23. 24.

3. Ir išdalijo kožnam iš Izrael, taip vyrams, kaip ir moterims, po kepalėlį duonos ir po šmotą mėsos ir po saikelį vyno.

4. Ir jis statė prie skrynės Pono Dievo kelis Lėvytus, kad tarnautų ir garbintų, dėkavotų bei liaupsintų Viešpatį, Dievą Izraelio:

5. Butent Asapą pirmąjį, Sakarją antrąjį, Jėjel, Semiramot, Jejiel, Matiją, Eliab, Benają, Obed-Edom ir

Jėjel su psaltėriais ir su arpomis, bet Asapą su skambančiais cymbalais,

6. Ale Benają ir Jėasielį, klebonudu, su trimitais visados pirm skrynės derėjimo Dievo.

7. Tuočės davadijo Dovidas pirmjausiai, kad Ponui Dievui dėkavotų per Asapą ir jo brolius:

8. Dėkavokite *Ponui Dievui, apsakykite jo vardą, žinomus darykite tarp žmonių jo darbus! * Ps. 105, 1.

9. Giedokite, žaiskite ir kalbėkite jam apie visus jo stebuklus!

10. Pagarbinkite šventąjį jo vardą, *tesidžiaugia širdis įškančiųjų Pono Dievo. * Ps. 69, 33.

11. Klauskite Pono Dievo ir jo macies, įškokite jo veido visados!

12. Atsiminkite jo stebuklą, kurius jis daręs, jo stebuklą ir jo žodžio,

13. Jus, vaikai Izrael, jo tarno, jus vaikai Jokubo, jo išrinktojo!

14. Jis yra Viešpats, mūsų Dievas, jis sudija po visą svieta.

15. Atsiminkite amžinai jo derėjimo, ką jis žadėjęs iškliju tukstančiąją giminių eilę,

16. Kurį jis darė *su Abraomu, ir jo prysiegos su Izaoku; * Luk. 1, 73.

17. Ir statė tai Jokubui per provą, ir Izraeliui per amžiną derėjimą;

18. Ir tarė: tau aš duosiu žemę Kanaan, burtą jūsų tėviškės,

19. Kaip jų ne daug ir jie paniekindi buvo ir svetimi toje (žemėje).

20. Ir jie keliavo iš žmonių į žmones ir iš vienos karalystės į kitus žmones. * 1 Maiž. 12, 1.

21. Jis nei vienam ne perleido, jiems iškados daryti, ir koravojo karalius dėl jų. * 1 Maiž. 12, 17.

22. *Ne pakrutinkite mano mostytuosius ir ne įžeiskite mano prarakus! * Ps. 105, 14.

23. Giedokite *Ponui Dievui visos žemės, apsakykite kas dien jo pagalbą! * Ps. 96, 2.

24. Apsakykite tarp pagonų jo šlovę, ir tarp žmonių pulkų jo stebuklus!

25. Nės Ponas Dievas yra didis ir labai garbinamas, ir šlovės pilnas už visus dievus.

26. Nės visų pagonų dievai yra balvonai, ale Ponas Dievas sutvėrė dangų.

27. Vislab yra šlovės ir garbės pilna po

jo akių, ir jo macis galinga, ir jo linksmybės pagarbinama yra jo šventybėje.

28. *Atneškite Ponui Dievui, jus žmonių pulkai, atneškite Ponui Dievui garbės ir galybės! * Ps. 29, 1. 2.

29. Atneškite garbės vardui Pono Dievo, atneškite dovanų ir ateikite pas jį ir melskitės Pono Dievo šventoje grožybėje!

30. Visas svietas jo tesibijosi; *jis žemės apskritumą padaręs, kad ne pajudinamas. * Ps. 89, 12.

31. Dangus tesidžiaugia, ir žemė t'esie linksma ir t'apsako tarp pagonų, Poną Dievą karaliaujantį.

32. Juriosteužia, ir kas toseyra, ir laukait'esieliinksmi, ir vislab, kas ant jų yra.

33. Ir visi medžiai girioje te šaukia po akių Pono Dievo, nės jis ateiti, kad sudytų žemę.

34. *Dėkavokite Ponui Dievui, nės jis yra meilingas, ir jo malonė patenk amžinai. * Ps. 106, 1.

35. Ir tarykite: *gelbėk mus, Dieve, mūsų gelbėtojai, ir suvalyk mus ir išgelbėk mus nuo pagonų, kad tavo šventam vardui dėkavotumbime ir tau liaupę sakytumbime. * Ps. 79, 9.

36. Pagarbintas *t'esie Viešpats, Dievas Izraelio, nuo amžių iki amžių; ir visi žmonės te sako: Amen, ir te liaupsina Poną Dievą! * Ps. 41, 14. Ps. 72, 18.

37. Taip jis čionai paliko pas skrynę derėjimo Pono Dievo Asapą ir jo brolius, kad tarnautų prie skrynės visados, kas dieną jos dienos darbą;

38. Ale Obed-Edomą ir jų brolius, šešisdešimts ir aštuonis, ir Obed-Edomą, sunų Jėditun, ir Osą, (paliko), kad vartų pridabotų.

39. Ir Zadoką, kleboną, ir jo brolius, klebonus, paliko jis pas namus Pono Dievo *ant aukštybės Gibėono, *per. 22, 29.

40. Kad jie kas dieną Ponui Dievui deginimo apierą apieravotų ant deginimo apierų altoriaus, *ryto metą ir vakarą; kaip parašyta yra knygoje zokano Pono Dievo, Izraeliui palieptojo; * 2 Maiž. 27, 21. per. 29, 38. 39.

41. Ir su jais Emaną bei Jėditun ir kitus paskirtuosius, kurie vardais vadinami buvo, dėkavoti Ponui Dievui, kad jo gėrybė amžinai patenka;

42. Ir su jais Emaną bei Jėditun su trimitais ir su cymbalais skambinti, ir

su striunžaislais Dievo; bet vaikus Jėdituno jis įdėjo į vartų sargus.

43. Taip nuėjo visi žmonės, kožnas į savo namus; ir Dovidas taipojau pargrižo, kad peržegnotų savo namus.

Perskyrimas 18.

Bažnyčią budavoti Dovidui ne pavelijama; Mesiošius pažadėtas.

Bet nusidavė, *Dovidui savo bute gyvenant, kad jis tarė prarakui Natanui: štai aš gyvenu bute iš cėdrų, o skrynė derėjimo Pono Dievo yra po kaurais. * 2 Zom. 7, 2.

2. Natanas tarė Dovidui: vislab, ką savo širdyje apsiėmei, tai daryk; nės Dievas yra su tavimi.

3. Ale tą pačią naktį atėjo žodis Pono Dievo pas Nataną, tarydamas:

4. Nuėjęs sakyk Dovidui, mano tarnui: taip sako Ponas Dievas: „tu neturi man namus budavoti, tuose gyventi.

5. Nės *aš nei jokiame bute ne gyvenau iš tos dienos, kaip Izraelį išvedžiau, iki šiai dienai; bet aš čia buvau, kur šėtra buvo ir jos namai. * Jėz. 66, 1.

6. Kur aš tikt keliavau su visais Izraelitėnais, argi aš sakiau ben vienam valdonų Izrael, kuriam aš liepiau valdyti mano žmones, tarydamas: kodėl man ne budavojate butą iš cėdro medžių?

7. Taigi taip sakyk mano tarnui Dovidui: taip sako Ponas Dievas Zėbaot: Aš tavę ėmiau nuo ganyklos paskui avis, kad tu pastotumbei kunigaikščiu ant mano žmonių Izrael;

8. Ir su tavimi buvau, kur tu tikt nuėjai, ir išgaišinau tavo neprietelius pirm tavęs, ir tau garbę dariau, kaip didieji ant žemės garbės tur.

9. Ale aš savo žmonėms Izrael vietą prirodysu ir juos čiepysu, kad jie čionai gyventų ir daugiaus sujudinami ne būtų, ir nelabi žmonės juos ne turės daugiaus pamažinti, kaip pirma,

10. Ir tuočės, kaip aš valdonams pasakiau apie savo žmones Izrael. Ir aš pažemįsu visus tavo neprietelius; ir apsakau tau, kad Ponas Dievas tau namus budavosiąs.

11. Ale kad *savo dienas busi pabaigęs, kad nukaksi pas savo tėvus, tai aš tavo sėklą prikelsu po tavęs, vieną iš tavo sunų, tam aš jo karalystę patvirtįsu. * 2 Zom. 7, 12. 13.

12. Tas *man namus pabudavos, ir aš jo krasę patvirtįsu amžinai.

* per. 23, 10 ir 29, 6.

13. Aš busu jo tėvu, ir jis bus man sunumi. Ir aš ne atimsu nuo jo savo mielaširdingystę, kaip aš tą atėmiau nuo to, kurs pirm tavęs buvęs;

14. Bet aš jį įdėsu ant savo namų ir ant savo karalystės amžinai, kad jo krasę patvirtinta būtų amžinai.“

15. Ir kaip Natanas pagal visus šius žodžius ir regėjimą su Dovidu buvo kalbėjęs,

16. Atėjo karalius Dovidas ir pasiliko po akių Pono Dievo, tarydamas: *kasgi aš esmi, Pone Dieve? ir kas yra mano giminė, kad tu manę ikišiol taip iškelei?

* 1 Maiž. 32, 10.

17. Ir tai tau dar per mažai rodės, Dieve, bet tu ir dar giminei savo tarno kalbėjai apie dar busiančius daiktus, ir įžvelgai manę, kaip paveiksle žmogaus, kurs aukštybėje Dievas ir Viešpats yra.

18. Kągi Dovidas tau galėtų daugiaus sakyti, kad tu savo tarną taip garbės pilną darai? Tu išpažįsti savo tarną.

19. Pone Dieve, dėl savo tarno tu pagal savo širdies norą ištaisei visus tus didžiuosius daiktus, kad žinomą darytumbei visą šlovę.

20. Pone Dieve, niera tau lygaus, ir niera kito Dievo per tavę, iš kurio mes tai savo ausimis girdėjome.

21. Ir *kame yra tokie žmonės ant žemės, kaip tavo žmonės Izrael, dėl kurių Dievas būtų nuėjęs sau žmones atpirkti, ir sau pačiam garbę daryti didžiais ir baisingais stebuklais, pagonis išstumti pirm tavo žmonių, iš Egipto išgelbėtųjų?

* 2 Zom. 7, 23.

22. Ir tu savo žmones Izrael paskyrei sau į žmones amžinai; ir tu, Viešpatie, jų Dievu pastojai.

23. Taigi, Pone Dieve, duok, kad tas žodis, tavo tarnui ir mano giminei kalbėtasis, išsipildytų amžinai; ir daryk taip, kaip tu kalbėjai.

24. Ir tavo vardas testov tiesa ir padidintas amžinai, kad sakytų: „Viešpats Zėbaot, Dievas Izrael, yra Dievu Izraelyje;“ ir giminė tavo tarno Dovidą t'esie patvirtinta po tavo akių.

25. Nės tu, Pone Dieve, atvėrei ausį

savo tarno, kad tu jam namus nori budavoti; todėl tavo tarnas *savo širdyje rado, ko tavęs meldžia.

* 2 Zom. 7, 27. Jėz. 50, 3.

26. Taigi, Pone Dieve, tu esi Dievas, ir tą gerą kalbėjai savo tarnui.

27. Taigi pradėk peržegnoti namus savo tarno, kad *amžinai pasiliktų po tavo akių; nės ką tu, Pone Dieve, peržegnoji, tai peržegnotayra amžinai.

* Ps. 41, 13

Perskyrimas 19.

Dovidas karus palaimeigai pabaigęs, įstato urėdininkus.

Po šio [nusidavimo] *išmušė Dovidas Pylistėnus ir pažemino juos, ir atėmė Gatą ir įjomiestelius iš Pylistėnų rankų.

* Ps. 60, 2.

2. Taipjau jis išmušė ir Moabytus, kad Moabytai Dovidą padonais pastojo ir dovanų atnešė.

3. Jis išmušė ir Adad-Ezėrį, karalių Zoba Ematė, kaip jis ten nusitraukė, savo rubežių padidinti iki vandens Prat.

4. *Ir Dovidas laimėjo iš jo tukstantį vežimų, septynis tukstančius raitelių ir dvidešimt tukstančių peštininkų. Ir Dovidas pagadino visus vežimus, tikt šimtą vežimų jis sau palaikė.

* 2 Zom. 8, 4. Joz. 11, 9.

5. Ir Syrionai iš Damaško atėjo Adad-Ezėrį, karalių Zoba gelbėti. Ale Dovidas užmušė tą pačių Syri-
onų dvidešimt ir du tukstančius vyrų;

6. Ir įdėjo žmones į Damašką Syrioje, kad Syrionai, Dovidui pasidavę, jam dovanų atnešė. Nės Ponas Dievas gelbėjo Dovidą, kur jis tikt nusitraukė.

7. Ir Dovidas ėmė aukso skydus, kuriuos Adad-Ezėrio tarnai turėjo, ir pargabeno tus į Jėruzalę.

8. Taipjau ir ėmė Dovidas iš Adad-Ezėrio miestų, Tibėat bei Kun, labai daug vario, iš kurio Salomonas *varinįjį ežerą ir stulpus ir varinius rykus padarydino.

* 1 Kar. 7, 23.

9. Ir Togu, karalius iš Emat, patyręs, Dovidą visą vaiską Adad-Ezėrio, karaliaus Zoba, išmušusį,

10. Siuntė jis savo sunų Adoram pas karalių Dovidą ir liepė jį sveikėti ir jam viso gero velyti, kad jį sa su Adad-Ezėru buvo kariavęs ir jį išmušęs. Nės Togu kariavo prieš Adad-Ezėrį. Taipjau ir visus auksinius, sidabrinus ir varinius rykus

11. Šventino karalius Dovidas Ponui Dievui draug su sidabru bei auksu, kurį jis iš pagonų buvo atėmęs, bu-tent iš Edomytų, Moabytų, Amony-tų, Pylistėnų ir Amalekytų.

12. Ir Abizai, sunus Zėrujos, už-mušė Edomytų *druskos pakalnėje aštuoniolika tukstančių; *Ps. 60, 2. s.

13. Ir įguldė žmonių į Edomėą, kad visi Edomytai Dovidą padonais pas-tojo. Nės Ponas Dievas gelbėjo Dovidą, kur jis tiktai nusitraukė.

14. Taipo *karaliavo Dovidas ant visų Izraelitėnų, ir provą bei teisybę darė visiems savo žmonėms. *2 Zom. 8, 15.

15. Joabas, *sunus Zėrujos, vyriausiasis buvo ant vaiko. Jozapatas, su-nus Ajilud, buvo nusidavimų rašėju. *2 Zom. 8, 16. 20. 23.

16. Zadokas, sunus Ajitob, ir *Abi-melėkas, sunus Abjataro, buvo kle-bonu. Sausa buvo rašytojis. *per. 25, 6.

17. Bėnajas, sunus Jojado, vyriausiasis buvo ant Krėti bei Plėti. Ir vyresnieji Dovidą sunus karaliui bu-vo ant pagalbos.

Perskryimas 20.

Dovidas pasitėšija ant Amony-tų, jį apgėdinusiųjų. Ir po šio [nusidavimo] numirė *Naas, karalius vaikų Amon, ir jo sunus karaliumi pastoją į jo vietą. *2 Zom. 10, 1.

2. Tai Dovidas mįslijo: aš mielašir-dingystę išrodysu Anonui, sunui Na-aso, nės jo tėvas man mielaširdingy-stę išrodęs. Ir nusiuntė paslus, kad jį nuramdytų dėl jo tėvo. Ir Dovidą tarnams į žemę vaikų Amon atėjus pas Anoną, jį nuramdyti,

3. Tarė vyresnieji vaikų Amon Ano-nui: ar dingai Dovidą tavo tėvą gar-binantį po tavo akių, kad palinksmin-tojus pas tavę atsiuntęs? Beje, jo tar-nai atėjo pas tavę, *kad tardytų ir iš-pustytų ir išspiegavotų žemę. *2 Zom. 10, 3.

4. Tai Anonas Dovidą tarnus nu-tvėręs nuskusdino jiems barzdą ir nukirpdino jiems rubus per pusę iki strėnų, ir juos paleido.

5. Ir jie šalin ėję apsakydino tai Dovidui per nekurius vyrus. Ale jis siuntė jiems priešais (nės tie vyrai labai buvo apgėdinti). Ir karalius tarė: pasilikite Jėrikoje, iki atžels jūsų barzdą, tad sugrįškite.

6. Bet kaip vaikai Amon suprato,

kad po akių Dovidą *didei ne ap-kenčiami buvo, nusiuntė jie, taip Ano-nas, kaip ir vaikai Amon, tukstantį centnerių sidabro, vežimų ir raitelių samdyti iš Mėzopotamijos, iš Maėka ir iš Zoba; *1 Maiž. 34, 10. 30.

7. Ir samdė trisdešimts ir du tukstan-čiu vežimų ir karalių iš Maėkos su jo žmonėmis; tie atėję guldėsi už [miesto] Mėdba. Ir vaikai Amon taipojau su-sirinko iš savo miestų ir atėjo kariauti.

8. Dovidas tai ištyręs siuntė Joabą su visu vaiku karžygių.

9. Bet vaikai Amon buvo išsitraukę ir pasitaisė ant mušio pas angą vartų. Bet karaliai, kurie buvo at-ėję, skyriu guldėsi ant laukų.

10. Bet kaip Joabas regėjo, kad ir iš pryšakio ir iš užpakalio prieš jį karia-vo, išskyrė jis visus jaunus vyriškius iš Izrael ir taisėsi prieš Syrionus.

11. Ale *palaiką žmonių jis padavė po ranka Abizai, savo brolio, kad prisitai-sytų prieš vaikus Amon, *2 Zom. 10, 10.

12. Ir tarė: jei Syrionai man per druti bus, tai tu manę pagelbėk. Ale jei vaikai Amon tau per druti bus, tai aš tavę gelbėsu.

13. Buk drąsus, ir kariaukiva drą-siai už savo žmones ir už miestus savo Dievo. Ponas Dievas te daro, kas jam mėgsta! *1 Zom. 3, 18.

14. Ir Joabas prisiartino su žmonė-mis, pas jį esančiais, kariauti prieš Syrionus, ir jie pabėgo dėl jo.

15. Bet vaikai Amon, matydami Sy-rionus pabėgusius, pabėgo ir jie dėl Abizajo, jo brolio, ir parėjo į mie-stą. Ale Joabas parėjo į Jėruzalę.

16. Bet Syrionai matydami, kad per-veikti buvo vaikų Izrael, nusiuntė paslus ir išvedė ant pagalbos Syri-onus anapus vandens. Ir Sopakas, vyriausiasis ant kareivių Adad-Ezėrio, ėjo pirm jų.

17. Kaip tai Dovidui buvo apsa-kyta, suvadino jis kruvon visą Izrael ir persigavo per Jordaną, ir juos priėjęs taisėsi prieš juos. Ir Dovi-das taisėsi prieš Syrionus kariauti, ir jie kariavo su juomi.

18. Ale Syrionai bėgo dėl Izrael. Ir Dovidas Syrionus išmušęs atėmė jiems septynis tukstančius vežimų ir nužavino keturisdešimts tukstančių

pėstininkų, priegtam užmušę Sopa-
ką, vyresnįjį ant kareivių.

19. Ir Adad-Ezėrio tarnai tai ma-
tydami, kad jie Izraelio išmušti bu-
vo, sutiko su Dovidu ir su jo tar-
nais. Ir Syrionai ne norėjo daugiaus
gelbėti vaikams Amon.

Perskyrimas 21.

Dovido karas ir pergalėjimas Amonyti ir Pylistėnų.

Ir metui perėjus, į tą časą, kad kara-
liai išsitraukdavo, išvedė Joabas visą
vaiską ir išpustijo žemę vaikų Amon,
ir atėjęs apgulė (miestą) Rabą, bet
Dovidas pasiliko Jėruzalėje. Ir Jo-
abas įveikė Rabą ir pargriovė tą.

2. Ir Dovidas *ėmė vainiką jų kara-
liaus nuo galvos, ir rado tą vieną
centnerį aukso sveriantį (t. e. vertą) ir žem-
čiugais išklotą; ir tas Dovidui ant jo
galvos buvo uždedamas. Taip jau ir
išvežė iš miesto labai daug plėšimo.

* 2 Zom. 12, 30.

3. Ale žmones, tame esančius, jis iš-
vedęs davė juos perpiauti su piuklais,
ir sukapojo tus kirviais ir sklutomis.
Taipo darė Dovidas visiems miestams
vaikų Amon. Ir Dovidas su žmo-
nėmis vėl pargrižo į Jėruzalę.

4. Paskui radosi karas Gazėryje su
Pylistėnais. Tąkart užmušę *Sibėkai,
Usatytas, aną Sibai, kurs iš vaikų
milžinų buvo, ir pažemino jį. *per. 28, 11.

5. Ir *dar kitsai karas radosi su
Pylistėnais. Tai Elanas, sunus Jair,
užmušė Laėmį, Goliato brolių, Gatytą,
kursai turėjo ragotinės kartį, nei au-
diejaus riestuvą. * 2 Zom. 21, 19.

6. Ir vėl karas radosi Gate. *Čia
buvo vienas didis vyras, tas turėjo po
šešis pirštus ant kožnos rankos bei
kojos, tai pasidaro dvidešimt ir ke-
turi, o ir jis iš milžinų buvo gimęs.

* 2 Zom. 21, 10.

7. Ir *išpeikė Izrael. Ale Jonata-
nas, Simėo sunus, Dovido brolio,
užmušė jį. * 1 Zom. 17, 10.

8. Šitie buvo gimę iš milžinų Gate ir
prapuolė per rankas Dovidą ir jo tarnų.

Perskyrimas 22.

Suskaitymas žmonių trijų dienų maru koravojamas.

Ir *šėtonas pasipriešijo prieš Izrael
ir *kusino Dovidą, kad Izrael duotų
suskaityti. * 2 Zom. 24, 1. † Jon. 13, 2.

2. Ir Dovidas tarė Joabui ir vyres-
niams žmonių: nuėję suskaity-

kite Izrael nuo Bersėba iki Dan, ir
atneškite [rokundą] pas manę, kad
žinočiau, kiek jų yra.

3. Joabas tarė: Ponas Dievas te pri-
deda prie savo žmonių, kiek jų dabar
yra, dar šimtą kartų tiek. Ale, mans
viešpatie karaliau, ar jie ne visi mano
viešpaties tarnai? kodėl tu, mans
viešpatie, apie tai rupinies? kodėl
nori, kad kaltybė užeitų ant Izrael?

4. Ale karalius norėjo, kad Joabas
tai darytų. Ir Joabas iškeliavo, kad
pervaikščiūtų per visą Izraelį ir at-
ėjo į Jėruzalę.

5. Ir davė Dovidui skaitlių žmonių
suskaitytųjų. Ir buvo iš viso Izrael vie-
niuolika šimtų tukstančių vyrų, kardą
ištraukiančiųjų, ir iš Juda keturi šim-
tai tukstančių ir septynisdešimtis tuk-
stančių vyrų, kardą ištraukiančiųjų.

6. Ale Lėvytus ir Benjamiytus jis ne
skaitė su šiais, nės Joabui karaliaus
žodis ne patiko.

7. Ale tai *Ponui Dievui ne patiko,
nės jis mušė Izrael. *per. 28, 24.

8. Ir Dovidas tarė Dievui: *aš sun-
kiai susigriešijau tai daręs. Ogi da-
bar atleisk nusidėjimą savo tarno,
nės aš labai durnai dariau. * 2 Zom. 24, 10.

9. Ir Ponas Dievas kalbėjo su Ga-
du, Dovido pranašu, ir tarė:

10. Nuėjęs kalbėk su Dovidu tary-
damas: taip sako Ponas Dievas: „tris
daiktus aš tau po akių dedu, išsiskirk
sau vieną iš tų, kad tau daryčiau.“

11. Ir kaip Gadas pas Dovidą at-
ėjo, sakė jis jam: taip sako Ponas
Dievas: išsiskirk,

12. Ar trijų metų brangumą, ar kad tris
mėnesius bėgtumbei dėl savo prieši-
ninkų ir dėl kardo savo neprietelių, kad
jis tavę tropytų, arba tris dienas kardą
Pono Dievo ir marą žemėje, kad an-
gielas Pono Dievo pustytų pervisus ru-
bežius Izraelio. Taigi apsimislyk, ką aš
gausu atsakyti tam, kurs manę siuntęs.

13. Dovidas tarė Gadui: didė tužba
manę apėmė, ale tačiau *aš noru
pulti į rankas Pono Dievo, † nės jo
mielaširdingystė labai didi, ir ne no-
ru žmonėms į rankas pulti.

* 2 Zom. 24, 14. † Raud. 3, 22.

14. Tai Ponas Dievas perleido, kad
maras radosi Izraelėje, kad septynisde-
šimts tukstančiai vyrų išmirė iš Izrael.

15. Ir Dievas siuntė angielą į Jėruzalę, ją išpustyti. Ir jam be pustinjant, Ponas Dievas tai įžvelgė, ir gailėjo jam tos slogos, ir tarė angelui, žudytojui: jau gana! attrauk savo ranką! Bet angelas Pono Dievo stovėjo pas klijimą Arnano, Jėbusyto.

16. Ir Dovidas savo akis pakėlęs matė angielą Pono Dievo stovintį tarp dangaus bei žemės, ir nuogą kardą jo rankoje ištiestą ant Jėruzalės. Tai Dovidas ir vyresnieji su žakais apsisiautę parpuolė ant savo veido.

17. Ir Dovidas tarė Dievui: ar ne aš esmi tas, kurs žmones liepė suskaityti? Aš esmi tas, kurs nusidėjęs ir tą piktenybę daręs; ale šios avys, kuomi jos nusidėjo? Viešpatie, mano Dieve, leis savo ranką būti prieš mane ir prieš mano tėvo giminę, ir ne prieš savo žmones, tus sloginti!

18. Ir *angielas tarė Gadui, kad jis Dovidui sakytų, idant Dovidas aukštyn eitų ir Ponui Dievui altorių padavotų klijime Arnano, Jėbusyto.

* 2 Zom. 24, 18.

19. Taip Dovidas aukštyn ėjo pagal žodį Gado, kurį jis buvo kalbėjęs vardan Pono Dievo.

20. Bet Arnanui atsigręžus su keturiais savo sunumis ir angielą pamačius, pasislėpė jie; nės Arnanas kviečius kulė.

21. Bet kaip Dovidas nuėjo pas Arnaną, matė tai Arnanas ir regėjo Dovidą, ir išėjęs iš klijimo pasikloniojo Dovidui savo veidu iki žemės.

22. Ir Dovidas tarė Arnanui: duok man vietos ant klijimo, kad Ponui Dievui altorių ant to pakurčiau. Už pilnus pinigų tu tą man duosi, kad *sloga liautųs nuo žmonių. * 4 Maiž. 25, 8.

23. Ale Arnanas tarė Dovidui: imkis ir daryk, mans viešpatie karaliau, kaip tau patinka. Štai, aš duomi jautį deginimo apierai ir padarynę malkoms ir kviečių valgio apierai, tai vislab aš duomi.

24. Ale karalius Dovidas atsakė Arnanui: ne taip, bet už pilnus pinigų aš tai pirksiu. Nės aš to, kas tavo, ne noru imti po akių Pono Dievo, ir ne noru dykai tai gauti deginimo apierai.

25. Taip Dovidas davė Arnanui tiek aukso už tą ruimą, kad tas šėšis šimtus syklų svėrė.

26. Ir Dovidas pastatė čionai Ponui Dievui altorių ir apieravojo deginimo apieras ir dėkavonės apieras. Ir kaip jis Pono Dievo meldėsi, išklaušė jis jį per ugnį iš dangaus ant altoriaus deginimo apieros.

27. Ir Ponas Dievas sakė angelui, kad savo kardą į savo makštį įkištų.

28. Tuočės, kaip Dovidas matė, kad Ponas Dievas jį išklaušė *ant klijimo Arnano, Jėbusyto, apieravodavo jis čionai.

* per. 23, 1.

29. Nės namai Pono Dievo, kuriuos Maižėsius pusčioje buvo darydinęs, ir deginimo apierų altorius tuočės buvo *ant aukštų Gibėono. * per. 17, 39.

30. Ale Dovidas dėl jo negalėjo nueiti, Dievo prašyti; taip jis buvo nusigandęs *dėl kardo angielo Pono Dievo.

* perk. 16.

Perskyrimas 23.

Pasteliavimas viso to, kas privalu buvo bažnyčiai budavoti.

Ir Dovidas tarė: *čionai tur stovėti namai Pono Dievo, ir šisai [tur buti] altorius deginimo apierai Izrael. * per. 3, 1.

2. Ir Dovidas liepė suvadįti *svetimuosius, Izraelio žemėje esančius, ir pavadino mistrus, akmenis dailiai iškaltimokančius, kad jie akmenis iškaltų budavonei namų Dievo. * 2 Nua. Kar. 2, 17.

3. Ir Dovidas pasteliavo daug geležies vinims į duris vartų, ir kur tikt reikėjo ką sukalti, ir tokią daugybę vario, kad tą nei sverte ne galėjo pasverti,

4. Ir cėdro medžių be skaitliaus, nės Zidonitai ir Tyrionai pargabeno daug cėdro medžių pas Dovidą.

5. Nės Dovidas dumojo: mano sunus Salomonas *dar jaunas ir lėpus yra, bet tie namai, kurie Ponui Dievui bus budavoti, tur didi buti, kad jo vardo ir garbės butų minėta per visas žemes, todėl aš jam zopostą taisysu. Taip Dovidas daug zoposto pataisė, pirmneng numirė.

* per. 30, 1.

6. Ir jis vadinęs savo sunų Salomoną, liepė jam budavoti namus Viešpaties, Dievo Izraelio,

7. Ir tarė jam: mans sunau, *aš buvau apsiėmęs, vardui Viešpaties, savo Dievo, namus pakurti, * per. 18, 1.

8. Ale atėjo man Pono Dievo žodis ir tarė: „tu daug kraujo praliejai ir didžius karus valdei, *todėl tu ne

turi namus budavoti mano vardui, kadangi tu taip daug kraujo ant žemės praliejai po mano akių. * per. 29, 3.

9. Štai, sunus tau užgimsi šis bus pakajingas vyras, nės aš jam pakajaus duosiu nuo visų jo neprietelių aplinkui; ir jis Salomonu bus pramin-tas, nės aš jam pakajaus ir atilsies duosiu ant Izrael per visą jo amžių.

10. *Tas mano vardui namus pabuda-vos. Jis bus man sunumi, ir aš busu jam tėvu. Ir aš jo karališkąjį krės-lą padrutįsu ant Izrael amžinai. * per. 29, 6.

11. Taigi dabar, mans sunau, Po-nas Dievas bus su tavimi, ir turėsi daug palaimos, kad Viešpačiui, sa-vam Dievui, namus pakurtumbei, kaip jis apie tavę kalbėjęs.

12. Priegtam ir duos tau Ponas Die-vas išminties ir proto, ir tau palieps Izraelį, kad tu pilnavotumbei zokaną Viešpaties, savo Dievo.

13. Bet tada tu palaimos turėsi, kad prisidabosi, idant pilnavotumbei pris-a-kymus ir provas, kuriuos Ponas Dievas Maižėšiui liepęs, (kad praneštų) Izraė-liui. *Buk linksmas ir drąsus, nesibi-jok ir ne nusimink! * 5 Maiž. 31, 6. 1 Kar. 2, 2.

14. Štai, *aš ne daug turėdamas su-rinkau namams Pono Dievo šimtą tukstančių centnerių aukso ir tukstantį tukstančių centnerių sidabro prieg-tam vario ir gelžies be skaitliaus, nės jo per daug yra; taip jau ir akmenų bei medžių aš pritaisiau, ir tų tu gali dar daugiau pridėti. * per. 30, 2.

15. Taipogi tu turi daug darbininkų, mistrų, akmenis dailiai iškalti mo-kančių, ir cimerninkų, kurie žino akmenis ir medžius ir visokį kitą darbą visokiu budu ištaisyti,

16. Ir aukso, sidabro, vario bei gele-žies be skaitliaus. Taipso pasikėlęs tai ištaisyk; Ponas Dievas bus su tavimi.

17. Ir Dovidas liepė visiems vy-resniamsiems Izraelio, kad jie gelbė-tų jo sunų Salomoną:

18. „Ar ne su jumis yra Viešpats, jūsų Dievas, ir jums *pakajaus davęs aplinkui? nės jis gyvatinius tos žė-mės padavė į jūsų rankas, ir žemė pa-duota yra Ponui Dievui ir jo žmonėms. * per. 24, 25.

19. Taigi leiskite dabar savo širdį ir savo dušią, Viešpatį, savo Dievą,

jėškoti. Ir pasikėlę budavokite Ponui Dievui šventinyčią, kad skrynę derėjimo Pono Dievo *ir rykus, Dievui šven-tituosius, į tus namus įgabentų, kurie vardui Pono Dievo bus pakurti.“

* Neėm. 10, 39.

Perskyrimas 24.

Lėvytų skaitlius, davadas ir urėdas.

Taipso Dovidas savo sunų Salomoną į karalių įstatė ant Izrael, kaip jis pasenęs, ir jam pakako gyvam buti.

2. Ir Dovidas surinko visus vyresniuo-sius iš Izrael ir klebonus bei Lėvytus,

3. Kad Lėvytai suskaitomi būtų nuo trisdešimts metų ir daugiau. Ir jų skaitlius buvo galva po galvos, drutų vyrų, trisdešimts ir aštuoni tukstančiai;

4. Iš kurių dvidešimt ir keturi tuk-stančiai buvo priskirti, kurie reikalus prie namų Pono Dievo atliko, ir šeši tukstančiai urėdininkų bei sudžių,

5. Ir keturi tukstančiai vartų sargai, ir keturi tukstančiai, kurie Dievui ant liaupsės giedojo ir ant striunžaislių žaidė, „kuriuos aš įdėjau, kad [Dievui] ant garbės giedotų“.

6. Ir Dovidas davądą darė tarp vaikų Lėvy, butent tarp [vaikų] *Gerzon, Kaat bei Merari. * 1 Maiž. 46, 11.

7. *Gerzonytai šituodu buvo: Laė-dan ir Simeį. * 2 Maiž. 6, 17.

8. Vaikai *Laėdan: pirmasis Jejiel, Setam bei Joël, tie trys. * per. 27, 21.

9. Bet vaikai Simeį šitie buvo: Sa-lomit, Asiël ir Aron, tie trys. Tie buvo vyresnieji tarp tėvų iš Laėdan.

10. Taip jau ir šitie buvo Simeį vai-kai: Jaat, Sina, Jėus ir Bria. Šie keturi taip jau Simeį vaikai buvo.

11. Bet Jaatas buvo pirmasis, Sina antrasis. Ale Jėus bei Bria ne daug vaikų turėjo, todėl juodu už vieno tėvo giminę buvo skaitytu.

12. Vaikai *Kaato šitie buvo: Am-ram, Jezėar, Ebron ir Usiël, tie keturi. * 2 Maiž. 6, 18.

13. Vaikai *Amramo buvo: Aaronas bei Maižėšius. Ale Aaronas buvo įat-skirtas, kad šventitas būtų ant švenčių švenčiausiosios, jis ir jo sunus am-žinai, kad rukytu po akių Pono Dievo ir šlužytu, ir žegnotu vardan Pono Dievo amžinai. * 2 Maiž. 6, 20. † Ebr. 5, 4.

14. Ir Maižėšiaus, Dievo vyro, vaikai rokuojami buvo tarp giminės Lėvytų. * 2 Maiž. 2, 22. 23.

15. Bet vaikai Maižėsiaus buvo: Gerzom ir Eliėzer.

16. Vaikai *Gerzomo: pirmasis buvo Sebuėlas.

* per. 27, 24.

17. Vaikai Eliėzerio: pirmasis buvo Reabja. Ir Eliėzeris neturėjo kitų vaikų. Ale vaikų Reabjo toli daugiaus buvo.

18. Vaikai Jezėar buvo: Salomit pirmasis.

19. Vaikai Ebrono *buvo: Jerja pirmasis, Amarja antrasis, Jeasiel trečiasis, ir Jakmėam ketvirtasis.

* per. 25, 23.

20. Vaikai Usiėl buvo: Mikas pirmasis ir Jėsia antrasis.

21. Vaikai *Merari buvo: Maėli ir Musi. Vaikai Maėli buvo: Elėazar ir Kis.

* 2 Maiž. 6, 19.

22. Bet Elėazar numirė ne turėdamas sūnų, bet dukterų; ir vaikai Kis, jų broliai, vedė jas.

23. Vaikai *Musi buvo: Maėli, Eder ir Jeremot, tie trys.

* per. 25, 30.

24. Tai yra vaikai Lėvy giminėse jų tėvų, ir vyresnieji tarp tėvų, kurie suskaitomi buvo pagal skaitlių vardų ir galvų, ir kurie atliko reikalą urėdystės namuose Pono Dievo, nuo dvidešimt metų ir daugiaus.

25. Nės Dovidas tarė: Viešpats, Dievas Izraelio, yra pakajų sutekęs savo žmonėms, ir gyvęs Jėruzalėje amžinai.

26. Ir iš Lėvytų suskaitomi buvo vaikų Lėvy, nuo dvidešimt metų ir daugiaus, kurie neprivalytų namus nešioti, su visais rykais prie jų urėdystės,

27. Bet pagal paskučiausiuosius žodžius Dovidą,

28. Kad jie stovėtų po ranka vaikų Aaron, šlužyti namuose Pono Dievo pryangyje, ir prie skrynių, ir apčystijimui, ir prie visokių šventintų rykų, ir visokiam reikalui ant urėdystės namuose Dievo,

29. Ir prie šventintosios duonos, prie pyragmilčių, prie valgio apierų, prie neraugintų prapločių, prie skauradų, kad keptų, ir prie visų svarčių bei saikų;

30. Ir kad stovėtų *rytmetyje, dėkavoti ir liaupsinti Poną Dievą, vakare lygiai taip;

* Ps. 92, 3.

31. Ir visas deginimo apieras Ponui Dievui apieravotų ant Sabatų, jau-nojo mėnesio švenčių ir (kitų) švenčių, pagal skaitlių ir budą, visados po akių Pono Dievo;

32. Kad jie sargybę laikytų prie šėtros susirinkimo, ir prie šventinyčios, ir prie vaikų Aaron, savo brolių, kad tarnautų namuose Pono Dievo.

Perskyrimas 25.

Vyresnieji šventinyčioje ir jų tarnai.

Ale šitas buvo davadas tarp vaikų Aaron. Vaikai *Aaron buvo: Nadab, Abiju, Elėazar ir Itamar.

* 2 Maiž. 6, 23.

2. Bet *Nadabas bei Abiju mirė pirm savo tėvo ir ne turėjo vaikų. Ir Elėazaras bei Itamaras pastojo vyskupais.

* 3 Maiž. 10, 1, 2.

3. Ir Dovidas *tokį davadą tarp jų darė: Zadoką iš vaikų Elėazar ir Ajimelėką iš vaikų Itamar, pagal jų skaitlių ir urėdą.

* 2 Nus. Kar. 8, 14.

4. Ir vaikų Elėazaro daugiaus buvo randami vyresniųjų drutų vyrų, ne kaip vaikų Itamaro. Ir jis tarp jų tokį davadą darė, butent šešiolika iš vaikų Elėazaro, kad vyresnieji būtų savo tėvų giminėse, ir aštuoni iš vaikų Itamaro, giminėse savo tėvų.

5. Bet jis davadą jiems darė per burtą todėl, kad tiek iš Elėazaro, tiek ir iš Itamaro vaikų vyresnieji pastojo šventinyčioje ir vyresnieji po akių Dievo.

6. Ir rašytojas Semajas, sunus Netaneėl iš Lėvytų, surašė juos po akių karaliaus, ir po akių vyresniųjų, ir po akių Zadoko, klebono, ir po akių *Ajimelėko, sunaus Abjataro, ir po akių vyresniųjų tėvų tarp klebonų ir Lėvytų, butent vieną vyriausiąją giminę už Elėazarą, o antrąją už Itamarą.

* per. 19, 16.

7. Ir pirmasis burtas teko Jojaribui, antrasis Jėdajui,

8. Trečiasis Arimui, ketvirtasis Sė-orimui,

9. Penktasis Malkijui, šeštasis Mė-jaminui,

10. Sekmasis Akozui, ašmasis *A-biui,

* Luk. 1, 5.

11. Devintasis Jėsuviui, dešimtas Sėkanjui,

12. Vienioliiktasis Eliasibui, dvyliktasis Jakimui,

13. Tryliktasis Upsi, keturioliiktasis Jesebėabui,

14. Penkioliiktasis Bilgui, šekioliiktasis Imėriui,

15. Septynioliiktasis Esirui, aštuonioliiktasis Apizėzui,

16. Devynioliktasis Petajui, dvidešimtas Jėeskėliui,

17. Dvidešimtpirmasis Jakinui, dvidešimtantrasis Gamului,

18. Dvidešimttrėtysis Dėlajui, dvidešimtkvirtasis Maasiui.

19. Tai yra jų davadas pagal jų urėdą, kad eitų į namus Pono Dievo, pagal jų budą po jų tėvu Aaronu, kaip jiems Viešpats, Izraelio Dievas, esti liepęs.

20. Bet tarp kitų vaikų Lėvy buvo iš vaikų Amram Subaėl. Iš vaikų Subaėl buvo Jėdea.

21. Iš vaikų Rėabja pirmasis buvo Jėsia.

22. Bet iš Jėzearytų buvo Slomot. Iš vaikų Slomot buvo Jaat.

23. Vaikai Ebron *buvo: Jėria pirmasis, Amarja antrasis, Jaėsiėl trečiasis, Jakmėam ketvirtasis. *per. 24, 19.

24. Vaikai Usiėl buvo: Mikas. Tarp vaikų Miko buvo Samir.

25. Miko brolis buvo Jėsia. Tarp vaikų Jėsia buvo Sakarjas.

26. Vaikai Mėrari buvo: Maėli ir Musi, to sunus buvo Jaėsia.

27. Vaikai Mėrari iš Jaėsio, jo sunaus, buvo: Soam, Sakur ir Ibri.

28. Iš Maėli buvo Elėazar, tas *ne turėjo sūnų. *per. 24, 22.

29. Iš Kiso: Vaikai Kiso buvo: Jerameėl.

30. Vaikai Musi buvo: Maėli, Eder ir Jėremot. Tai yra vaikai Lėvytų tarp savo tėvų giminės.

31. Ir jiems taipo jau burtą metė po akių jų brolių, vaikų Aaron, po akių karaliaus Dovid, ir Zadoko, ir Ajimelėko, ir po akių vyriausiųjų tėvų tarp klebonų ir Lėvytų, *mažiausiamjam broliui lygiai taipo, kaip vyriausiamjam iš tėvų. *per. 26, 8.

Perskyrimas 26.

Davadas tų, kurie šventasias giesmes turėjo giedoti.

Ir Dovidas su vyresniaisiais kareivių atskyrė ant urėdo iš vaikų Asapo, Emano ir Jėdytuno, prarakų, su arpomis, psaltėriais ir cymbalais; ir jie suskaitomi buvo tam reikalui pagal savo urėdą.

2. Iš vaikų Asap buvo Sakur, Jozėpas, Netanja, Asarėla, vaikai Asap po Asapu, kurs prarakavo prie karaliaus.

3. Iš Jėdytun: Vaikai Jėdytun buvo Gedalja, Zori, Jėsaja, [Simėja,] Asabja, Matitja, tie šeši po savo tėvu Jėdytun su arpomis, kurie prarakavo, kad dėkavotų ir laupsintų Poną Dievą.

4. Iš Eman: Vaikai Eman buvo Bukja, Matanja, Usiėl, Sebuėl, Jėrimot, Ananja, Anani, Eliata, Gidalti, Romanti-Ezer, Jاسبekasa, Maloti, Otir ir Maėsiot.

5. Šitie visi buvo vaikai Eman, pranašo karaliaus žodžiuose Dievo ragą pakuštinti; nės Dievas Emanui keturiolika sūnų ir trejetą dukterų buvo davęs.

6. Šitie visi buvo po savo tėvais Asap, Jėdytun ir Eman, kad giedotų namuose Pono Dievo su cymbalais, psaltėriais ir arpomis, pagal urėdą namuose Dievo prie karaliaus.

7. Ir jų skaitlius buvo draug su jų broliais, kurie Ponui Dievui giedoti išmokinti buvo, visi pilnai išmokinti, du šimtu aštuonisdešimts ir aštuoni.

8. Ir jie lygiai burtą metė ant savo urėdo, *mažamjam kaip didžiamjam, mokytojui kaip mokintiniui. *per. 25, 31.

9. Ir pirmasis burtas po Asapo teko Jozėpui, antrasis Gedaljai ir jo broliams bei sunums, tų buvo dvylika;

10. Trečiasis Sakarui ir jo sunums bei broliams, tų buvo dvylika;

11. Ketvirtasis Jėzrui ir jo sunums bei broliams, tų buvo dvylika;

12. Penktasis Netanjui ir jo sunums bei broliams, tų buvo dvylika;

13. Šeštasis Bukjui ir jo sunums bei broliams, tų buvo dvylika;

14. Sekmasis Jesrėliui ir jo sunums bei broliams, tų buvo dvylika;

15. Ašmasis Jėsajui ir jo sunums bei broliams, tų buvo dvylika;

16. Devintasis Matanjui ir jo sunums bei broliams, tų buvo dvylika;

17. Dešimtas Simėjui ir jo sunums bei broliams, tų buvo dvylika;

18. Vienuoliktasis Asarėliui ir jo sunums bei broliams, tų buvo dvylika;

19. Dvyliktasis Asabiui ir jo sunums bei broliams, tų buvo dvylika;

20. Tryliktasis Subaėliui ir jo sunums bei broliams, tų buvo dvylika;

21. Keturioliktasis Matitjui ir jo sunums bei broliams, tų buvo dvylika;

22. Penkioliktasis Jėremotui ir jo sunums bei broliams, tų buvo dvylika;

23. Šešioliktasis Ananjui ir jo sunums bei broliams, tų buvo dvylika;

24. Septynioliktasis Jاسبekasui ir jo sunums bei broliams, tų buvo dvylika;

25. Aštuonioliktasis Ananui ir jo sunums bei broliams, tų buvo dvylika;

26. Devynioliktasis Maločiui ir jo sunums bei broliams, tų buvo dvylika;

27. Dvidešimtas Eliatui ir jo sunums bei broliams, tų buvo dvylika;

28. Dvidešimtpirmasis Otirui ir jo sunums bei broliams, tų buvo dvylika;

29. Dvidešimtantrasis Gidalčiui ir jo sunums bei broliams, tų buvo dvylika;

30. Dvidešimttrečiasis Maėsiotui ir jo sunums bei broliams, tų buvo dvylika;

31. Dvidešimtkvirtasis Romamti-Ežėriui ir jo sunums bei broliams, tų buvo dvylika.

Perskyrimas 27.

Vartų sargai, skarbininkai ir sudžios įstatomi.

Apie davą *vartų sargų. Iš Korytų buvo Meselėmja, sunus Kore, iš vaikų Asap. *2 Nus. Kar. 8, 14. per. 35, 15.

2. Bet vaikai Meselėmja šitie buvo: pirmgimėsis Sakarjas, antrasis Jediaėl, trečiasis Sėbadja, ketvirtasis Jatniėl,

3. Penktasis Elam, šeštasis Joanan, sekmasis Eljoėnai.

4. Bet vaikai Obed-Edom šitie buvo: pirmgimėsis Sėmaja, antrasis Josabad, trečiasis Joa, ketvirtasis Sakar, penktasis Netaneėl,

5. Šeštasis Amiėl, sekmasis Izašar, ašmasis Pegultai; nės Dievas jį buvo peržegnojęs.

6. Ir jo sunui Sėmajui taipojau sunus užgimė, kurie vyresnieji buvo giminėje savo tėvų, nės jie buvo druti karžygiai.

7. Taigi vaikai Sėmaja buvo: Atni, Repaėl, Obed ir Elsabad, kurio broliu mudrus žmonės buvo: Eliju ir Samakja.

8. Šie visi buvo iš vaikų Obed-Edom, jie ir jų vaikai bei broliai, mudrus vyrai, tinką urėdams, šešis-dešimts ir du iš Obed-Edom.

9. Meselėmja turėjo brolių ir vaikų, sukrių vyrų, aštuoniolika.

10. Bet Osa iš vaikų Mėrari turėjo vaikų, vyriausįjį Simrį, nės pirmgimusiojo čia ne buvo, todėl jo tėvas jį įdėjo į vyresnįjį;

11. Antrąjį Ilkiją, trečiąjį Tel alį, ketvirtąjį Sakarją. Visų vaikų ir brolių Osa buvo trylika.

12. Šitas yra davadas vartų sargų tarp vyresniųjų karžygių prie urėdo draug su jų broliais, kad tarnautų namuose Pono Dievo.

13. Ir burtas buvo metamas *taip

mažamjam, kaip didžiamjam tarp jų tėvų giminės, kiekvieniems vartams.

* per. 26, 8.

14. Burtas į rytus teko Meselėmju; ale jo sunui Sakarjui, kurs išmintingas dumčius buvo, taipiau burtą metė ir teko jam į šiaurę;

15. Bet Obed-Edomui į pietus ir jo sunums prie buto Esupim;

16. Ir Supimui bei Osai į vakarus prie vartų, kur einama ant ulyčios deginimo apierų, kurs sargybė ties kits kita yra.

17. Į rytus Lėvytų šeši buvo, į šiaurę kas dieną keturi, į pietus kas dieną keturi; ale pas Esupim po du ir po du;

18. Bet pas Parbar į vakarus keturi prie ulyčios, ir du pas Parbar.

19. Šitie yra davada vartų sargų tarp vaikų Korytų ir tarp vaikų Mėrari.

20. Bet iš Lėvytų buvo Ajas įstatomas ant skarbų Dievo namų ir ant skarbų pašventinamųjų.

21. Iš vaikų *Laėdan, vaikų Gerzonų. Iš Laėdan buvo vyriausieji tėvų, butent Jejielytai. * per. 24, 8.

22. Vaikai Jejielytų šituodu buvo: Sėtam ir jo brolis Joėl, įstatytu ant skarbų namų Pono Dievo.

23. Iš Amramytų, Jezėarytų, Ebronytų ir Usielytų,

24. Buvo *Sebuėlas, sunus Gerzom, sunaus Maižėšiaus, vyriausiasis ant skarbų. * per. 24, 16.

25. Ale jo *brolis Eliėzer turėjo sunų [vardu] Rėabja, to sunus buvo Jėsaja, to sunus buvo Joram, to sunus buvo Sikri, to sunus buvo Selomit. * per. 24, 17.

26. Tasai Selomytas ir jo broliai buvo įstatyti ant visų skarbų šventųjų, kuriuos karalius Dovidas švento, ir vyresnieji tėvai tarp vyresniųjų ant tukstančių ir ant šimtų, ir vyresnieji vaiko.

27. Iš karų ir iš pėšimo jie tai pašventino, kad juo geriaus pabudavotų Pono Dievo namus.

28. Ir vislab, ką Zomėlis, pranašas, ir Zaulas, sunus Kiso, ir Abnėris, sunus Nėr, bei Joabas, sunus Zėrujos, pašventinę buvo, tie pašventintieji daiktai visi buvo po ranka Selomyto ir jo brolių.

29. Iš Jezėarytų buvo Kenanjas su savo sunumis, kad provą darytų lauke Izraėlitenams, urėdininkai ir sudžios.

30. Bet iš Ebronytų buvo Asabjas ir jo broliai, sukurs vyrai, tukstantis ir sep-

tynišimtai ant Izraelį statyti, šiapus Jor-
dano į vakarus, visokiam reikalui Po-
no Dievo, ir kad karaliui tarnautų.

31. Priegtam iš Ebronytų buvo Jerjas, vyriausiasis iš Ebronytų savo giminės tarp tėvų. Betiųjų buvo įeškoti ir surasti keturisdešimtamete mete karaliaus Dovidovo sukrus vyrai, Jaėzeryje Gilėade,

32. Ir jų brolių, sukrių vyrų, du tukstan-
čių ir septyni šimtai vyriausiųjų tėvų. Ir Dovidas įdėjo juos ant Rubėnytų, Ga-
dytų ir ant pusės giminės Manasė, vi-
sokiam reikalui Dievo ir karaliaus.

Perskryrimas 28.

Dovidovo vyriausieji ant kareivių, valdonai,
urėdininkai ir dumčiai.

Bet vaikai Izraelį pagal savo skaitlių
buvo vyriausieji tėvų ir ant tukstan-
čių ir ant šimtų, ir urėdninkai, kurie
karaliui tarnavo pagal savo eilę, ir
ateiti ir atstoti, kas mėnesį vienas
(pulkas) per visus mėnesius viso
meto. Bet kožnas pulkas turėjo dvi-
dešimt ir keturis tukstančius.

2. Ant pirmojo pulko pirmojo mėne-
sio statytas buvo *Jasabėamas, sunus
Sabdiel; ir po jo valdžia buvo dvidešimt
ir keturi tukstančiai. *per. 12, 11. 2 Zom. 23, 8.

3. Bet iš vaikų Pėrez (jis) vyriau-
siasis buvo ant visų vyresniųjų visų
vaikų pirmame mėnesyje.

4. Ant pulko antrojo mėnesio buvo
*Dodai, Ajojytas, o Miklotas buvo vy-
riausiasis ant jo pulko; ir po jo valdžia
buvo dvidešimt ir keturi tukstančiai.

*per. 12, 12. 2 Zom. 23, 9.

5. Trečiasis vyriausiasis ant vaiko
trečiojo mėnesio buvo Bėnajas, sunus
Jojado, vyskupo; ir po jo valdžia
buvo dvidešimt ir keturi tukstančiai.

6. Tas yra Bėnajas, *karžygys iš
trisdešimts ir ant trisdešimts; ir jo
pulkas buvo po valdžia jo sunaus
Ami-Sabad. *per. 12, 24.

7. Ketvirtasis ketvirtame mėnesyje
buvo Azaėlas, Joabo brolis, ir po jo
Sabadjas, jo sunus; ir po jo valdžia
buvo dvidešimt ir keturi tukstančiai.

8. Penktasis penktame mėnesyje buvo
Samėjutas, Jėsraytas; ir po jo valdžia
buvo dvidešimt ir keturi tukstančiai.

9. Šeštasis šeštame mėnesyje buvo
*Ira, sunus Ikės, Tekoytas; ir po jo
valdžia buvo dvidešimt ir keturi tuk-
stančiai. *2 Zom. 23, 26.

10. Sekmasis sekmame mėnesyje
buvo Elėz, Pėlonytas iš vaikų Epraim;
ir po jo valdžia buvo dvidešimt ir
keturi tukstančiai.

11. Ašmasis ašmame mėnesyje buvo
*Sibėkai, Usatis iš Sarėjytų; ir po jo
valdžia buvo dvidešimt ir keturi tuk-
stančiai. *2 Zom. 21, 18.

12. Devintasis devintame mėnesyje
buvo Abiėzer, Antotytytas iš vaikų Jė-
mini; ir po jo valdžia buvo dvide-
šimt ir keturi tukstančiai.

13. Dešimtas dešimtamete mėnesyje
buvo Maėrai, Netopatytas iš Sėrajytų;
ir po jo valdžia buvo dvidešimt ir
keturi tukstančiai.

14. Vienuoliktasis vienuoliktame mė-
nesyje buvo *Bėnajas, Pirgatonytas iš
vaikų Epraim; ir po jo valdžia buvo dvi-
dešimt ir keturi tukstančiai. *per. 12, 31.

15. Dvyliktasis dvyliktame mėnesyje
buvo *Eldai, Netopatytas iš Atniel;
ir po jo valdžia buvo dvidešimt ir
keturi tukstančiai. *per. 12, 30.

16. Bet ant giminių Izraelį šitie buvo:
ant Rubėnytų buvo vyriausiasis Eliė-
zėris, sunus Sikri; ant Simėonytų
buvo Sėpatja, sunus Maėko;

17. Ant Lėvytų buvo Asabjas, sunus Kė-
muėlio; ant Aaronytų buvo Zadokas;

18. Ant Juda buvo Eliju iš brolių
Dovidovo; ant Izašar buvo Amri, su-
nus Mikaėlio;

19. Ant Sėbulon buvo Jesmajas, su-
nus Obadjo; ant Naptali buvo Jė-
remot, sunus Asriėlio;

20. Ant vaikų Epraim buvo Osėas,
sunus Asasjo; ant pusės giminės Ma-
nase buvo Joėlis, sunus Pėdajo;

21. Ant pusės giminės Manase Gi-
lėade buvo Ido, sunus Sakarjo; ant
Benjamin buvo *Jaėsiel, sunus Ab-
nėrio; *2 Zom. 3, 28.

22. Ant Dan buvo Asareėl, sunus
Jėroamo. Tai yra vyresnieji ant gi-
minių Izraelį.

23. Bet Dovidas tus ne skaitė, kurie
tik dvidešimt metų ir mažiaus buvo;
nėš Ponas Dievas buvo žadėjęs Izraelį
daugsinti, kaip žvaigždžių po dangumi.

24. Bet Joabas, sunus Zėrujos, buvo
pradėjęs skaityti ir tai ne atliko, nėš to-
dėl (Dievo) *kerštas užėjo Izraelį; to-
dėl tas skaitlius ne įrašytas į knygas
nusidavimų karaliaus Dovidovo. *per. 22, 14.

25. Ant skarbų karaliaus buvo Asma-vėtas, sunus Adiėlio, ir ant skarbų ant laukų, kiemų bei pilių buvo Jonatanas, sunus Usijo.

26. Ant laukininkų, dirvą igyventi, buvo Esri, sunus Kėlubo.

27. Ant vynkalnių buvo Simej, Ramatiškis. Ant vynkelnorių (vyno sklepų) ir vyno skarbų buvo Sabdi, Sipimiškis.

28. Ant aliejaus sodų ir morų medžių lankose buvo Baal-Anan, Gadėrytas. Ant aliejaus skarbų buvo Joas.

29. Ant galvijų ganomųjų Sarone buvo Sitrai, Saronytas; bet ant galvijų pakalnėse buvo Sapatas, sunus Adlai.

30. Ant verbludų buvo Obilas, Ismaėlytas. Ant asilų buvo Jeėdjas, Meronotiškis.

31. Ant avių buvo Jasis, Agarytas. Šie visi buvo užveizdai ant turto karaliaus Dovid.

32. Bet Jonatanas, Dovid dėdžius, buvo dumčius, užveizdas ant dvaronystės ir kancleris. Ir Jejiėlas, sunus Akmoni, mokino karaliaus vaikus.

33. *Ajitopėlastaipjau buvo karaliaus dumčius. †Usai, Arakytas, buvo Dovid prietelius. *2 Zom. 15, 12. †2 Zom. 15, 37.

34. Po Ajitopėliu buvo Jojadas, sunus Bėnajo, ir Abjataras. Bet *Joabas buvo vyriausiasis ant vaisko karaliaus.

* 2 Zom. 8, 16.

Perskyrimas 29.

Dovido paskutinis suvadinimas žmonių dėl pabudavimo bažnyčios.

Ir Dovidas suvadino į Jėruzalę visus vyresniusius Izraelio, butent valdonus giminių, valdonus pulkų, karaliui tarnaujančiųjų, valdonus ant tukstančių ir ant šimtų, valdonus ant turto ir ant galvijų karaliaus ir jo sunų, taipjau ir kamarninkus, kareivius ir visus tikrus drutus vyrus.

2. Ir Dovidas, karalius, ant savo kojų pasistojęs tarė: klausykite manęs, mano broliai ir mano žmonės! *aš buvau apsiėmęs namus budavoti, kuriuose padėta būtų skrynė derėjimo Pono Dievo, ir kur būtų kojų suolelis kojoms mūsų Dievo, ir jau buvau pasirupinęs, tą budavoti. *1 Kar. 8, 17.

3. Ale Dievas man sakydino: *tu ne turi namus pabudavoti mano vardui, nės tu esi kareivis ir daug kraujo praliejai.

*2 Zom. 5, 7. 1 Kar. 5, 3.

4. Taigi Viešpats, Dievas Izraelio, manę paskyrė iš visos mano tėvo giminės, kad aš karaliumi ant Izrael bučiau amžinai. Nės jis *Judą paskyrė į valdonus ir iš giminės Juda †mano tėvo giminę, ir tarp mano tėvo vaikų jis pamėgo manimi, kad manę karaliumi įstatytų ant viso Izrael.

*1 Maiž. 49, 10. †1 Zom. 16, 1. 12.

5. Ir iš visų mano sunų (nės Ponas Dievas man daug sunų davęs) jis paskyrė mano sunų Salomoną, kad jisai sėdėtų ant karalkrėslio Pono Dievo ant Izrael;

6. Ir man kalbėjo: *tavo sunus Salomonas mano namus ir jų prangius pabudavos, nės aš jį sau paskyriau per sunų, ir aš busu jo tėvu. *2 Zom. 7, 13.

7. Ir jo karalystę aš patvirtįsu amžinai, jei jis toliau taip darys ir pilnavos mano prisakymus ir provas, kaip šiandien regima.

8. Taigi dabar (aš jus gaudenu) po akių viso Izrael ir viso susirinkimo Pono Dievo, ir po ausių mūsų Dievo: laikykite ir pilnavokite visus prisakymus Viešpaties, savo Dievo, kad jus palaikytumbite tą gerąją žemę ir tą per tėviškės dalį apturėtumbite ant savo vaikų po jūsų amžinai.

9. Ir tu, mans sunau, Salomonai, išpažink Dievą savo tėvo ir šlužyk jam iš visos širdies ir iš geros dūšios! Nės *Ponas Dievas išpažįsta visų širdis ir permano visų mislių dumojimą. Jei tu jo įėškosi, tai jį rasi; ale jei tu jį prastosi, tai jisai tavę prastums amžinai. *Ps. 7, 10.

10. Taigi pasidabok, nės Ponas Dievas tavę paskyręs, kad tu kokį būtų pakurtumbei šventinyčiai; buk drąsus ir ištaisyk tai!

11. Ir Dovidas davė savo sunui Salomonui *pavyzdį prangio ir jo namų, ir stubų, svetlyčių bei kamary viduje, ir buto malonės krasės;

*2 Maiž. 25, 9. per. 26, 30.

12. Priegtam pavyzdį viso to, kas jo širdyje buvo, butent dvaro prie namų Pono Dievo, ir visų stubų aplink, skarbo namuose Dievo ir skarbo šventųjų;

13. Ir davėdą klebonų bei Lėvytų ir visų reikalų urėdą namuose Pono Dievo;

14. Auksą pagal aukso svartį ant visokių rykų kožnos urėdystės, ir viso-

kiaus sidabrinius rykus pagal svartį, ant visokių rykų kožnos urėdystės;

15. Ir auksą auksiniams liktoriams ir auksinioms lampoms, kožnam liktoriui ir lampai jos svartį; taipjau ir sidabriniams liktoriams davė jis sidabro, liktoriui ir jo lampai pagal reikalą kožno liktoriaus.

16. Priegtam ir stalams, kur šventijos duonos kepalai gulėjo, davė jis aukso, kožnam stalui jo svartį; taipjau ir sidabrą sidabriniams stalams;

17. Ir čysto aukso šakėms, taurėms ir kragams, ir auksinioms kupkoms, kožnai kupkai jos svartį; ir sidabrinioms kupkoms, kožnai kupkai jos svartį;

18. Ir ruginimo altoriui čysčiausijjauksą, jos svartį; ir pavyzdį vežimo auksinių Kėrubynų, kad išsiplėstų ir apdengtų iš viršaus skrynę derėjimo Pono Dievo.

19. „Vislab man aprašyta duota yra iš rankos Pono Dievo, kad permamyčiau, kaip visi rykai pagal tą pavyzdį tur buti daryti.“

20. Ir Dovidas tarė savo sunui Salomonui: buk linksmas ir drąsus, ir ištaisyk tai; nesibijok ir ne nuliusk! Dievas Viešpats, mano Dievas, bus su tavimi ir ne attrauks savo ranką, nei tavę prastos, ikikol tu visus darbus, ant urėdo pareinančius, namuose Pono Dievo busi atlikęs. * per. 23, 13. 5 Maiž. 31, 6.

21. Štai, davadas klebonų bei Lėvytų visokiam reikalui namuose Dievo yra su tavimi prie kožno darbo, ir daro tai iš geros valės, ir išmintingi yra ant visokios sluzmos, priegtam vyresnieji ir visi žmonės ant visų tavo reikalų.

Perskyrimas 30.

Dovanos ant būžnyčios budavonės; Salomonas ir Zadokas mostytudu; Dovidas miršta.

Ir karalius Dovidas tarė visam susirinkimui: Dievas Salomoną, mano sunų vieną, paskyrė, *kurs dar jaunais ir lepus yra, o ta budavonė didi, nės tai ne žmogaus, bet Pono Dievo namai. * per. 23, 5.

2. Bet aš, kiek tikt įmaniau, parupinau tiems Dievo namams aukso auksiniams, sidabro sidabriniams, vario variniams, geležies geležiniams, medžio mediniams rykams, žemčugų Onik vadinamų, aptvertų Rubynų ir margų akmenaičių, ir visokių žemčugų, ir daugybę marmoro akmenų.

3. Priegtam, kadangi man tie Dievo namai labai pamėgsta, iš savojo duomi aukso ir sidabro,

4. Tris tukstančius centnerių aukso iš Opir ir septynis tukstančius centnerių čysto sidabro; tai aš duomi šventiems Dievo namams, dar be to, ką aš parupinau, sienas tų namų aptraukti,

5. Kad auksiniu butų, kas iš aukso, ir sidabriniu, kas iš sidabro tur buti, ir ką tikt mistrų rankos turės daryti. Ir kas dabar *iš geros valės apsiima, savo ranką šiandien pildyti Ponui Dievui? * 2 Maiž. 35, 5.

6. Tai pasižadėjo vyresnieji tėvų, vyresnieji giminių Izrael, vyresnieji ant tukstančių ir ant šimtų, ir vyresnieji ant karaliaus reikalų, iš geros valės,

7. Ir davė ant urėdo Dievo namams penkis tukstančius centnerių aukso ir dešimt tukstančių auksinų ir dešimt tukstančių centnerių sidabro, aštuonioliką tukstančių centnerių vario ir šimtą tukstančių centnerių geležies.

8. Ir kas *žemčugų turėjo, tas davė tus į skarbą namų Pono Dievo po ranka Jejiel, Gerzonyto. * 2 Maiž. 35, 27.

9. Ir žmonės džiaugėsi, kad tai iš geros valės apsiėmė; nės jie davė tai iš visos širdies Ponui Dievui ir iš geros valės. Ir Dovidas, karalius, taipjau labai džiaugėsi,

10. Ir garbino Dievą, tarydamas po akių viso susirinkimo: pagarbintas tu buk, Viešpatie, Dieve Izraelio, mūsų tėvo, amžinai!

11. Tau pareitis *garbė, galybė, šlovė, pergalejimas ir dėkavonė. Nės vislab, kas danguje ir ant žemės yra, tai tavo yra. †Tavo yra karalystė, ir tu esi paaukštintas ant viso į vyriausijj! * Apr. 4, 11. per. 5, 13. † Mat. 6, 13.

12. Tavo yra bagotumas, ir tu esi garbės pilnas, tu karaliauji ant visų; *tavo rankoje yra drutybė ir stiprybė, tavo rankoje tai randama, kožną didį ir drutą daryti. * 2 Nus. Kar. 20, 6.

13. Taigi, mūsų Dieve, mes tau dėkavojame ir garbiname vardą tavo šlovės.

14. Nės kasgi aš esmi? kas yra mano žmonės, kad mes tiek sylos turėtumbime, iš geros valės tiek duoti, kaip regima? Nės iš tavęs gavome tai vislab, ir iš tavo rankos mes tau tai davėme.

15. Nės *mes esame svetimi ir svečiai

po tavo akių, kaip mūsų tėvai visi. Mūsų gyvastis ant žemės yra † nei šešėlis ir ne atlaikomas. * per. 39, 13. † Job. 14, 2.

16. Viešpatie, mūsų Dieve, visa ta daugybė, kurią mes parupinome, tau namus pabudavoti tavo šventamjam vardui, mums duota iš tavo rankos, ir vislab yra tavo.

17. Aš žinau, mans Dieve, kad tu *širdį mėgini, ir viernybė tau patinka. Todėl aš tai vislab iš viernos širdies bei iš geros valės daviau, ir dabar pasidžiaugdamas mačiau tavo žmones čia esančius, kad jie tau iš geros valės davė. * Ps. 7, 10.

18. Viešpatie, tu Dieve *mūsų tėvų, Abraomo, Izaoko ir Izraelio, išlaikyk amžinai tokią dumą ir tokias mislis širdyje savo žmonių, ir prilenk jų širdis prie savęs!

* 2 Maiž. 3, 6. 15. 16. per. 4, 5. 1 Kar. 18, 36. Darb. 3, 13.

19. Ir mano sunui Salomonui duok vienaširdį, kad jis pilnavotų tavo prisakymus, liudijimus ir provas, kad jis darytų tai vislab, ir pabudavotų šius namus, kuriems jau parupinau, koreikia.

20. Ir Dovidas tarė visam susirinkimui: liaupsinkite Viešpatį, savo Dievą! Ir visas susirinkimas liaupsino Viešpatį, Dievą savo tėvų, ir parsiklaupę meldėsi *Pono Dievo ir pasikloniojo karaliui; * Pamok. 24, 21.

21. Ir apieravojo apierų Ponui Dievui, ir antrą rytą jie apieravojo į deginimo apieras tukstantį jautukų, tukstantį avinų, tukstantį erylčių su jų gėrimo apieromis; ir labai daug iš Izrael tai apieravojo.

22. Ir valgė bei gėrė tą dieną po

akių Pono Dievo su didžiu džiaugsmu. Ir *Salomoną, Dovidą sunų, jie antrą kartą įstatė į karalių ir mostijo jį Ponui Dievui į valdoną, ir Zadoką į vyskupą. * 1 Kar. 1, 33.

23. Taip *sėdėjo Salomonas ant krėslo Pono Dievo, karaliumi budamas į vietą savo tėvo Dovidą, ir vislab jam gerai sekė, ir visas Izrael jam paklausė. * per. 29, 5. 1 Kar. 1, 35. 39.

24. Ir visi vyresnieji ir macnieji, priegtam ir visi vaikai karaliaus Dovidą pasidavė karaliui Salomonui.

25. Ir Ponas Dievas Salomonui *vis daugiaus garbės davė po akių viso Izraelio, ir davė jam garbės pilną karalystę, kokią nei vienas pirm jo ant Izrael ne buvo turėjęs. * 2 Nus. Kar. 1, 1.

26. Taipogi Dovidas, sunus Izai, karaliumi buvęs ant viso Izrael.

27. Bet *čėsas, kurį jis karaliumi ant Izrael buvęs, yra keturisdešimtis metų. Ebrone jis karaliavo septynis metus ir Jėruzalėje trisdešimt ir tris metus. * 1 Kar. 2, 11.

28. Ir numirė gerai pasenęs, šio amžio nugrisęs ir pilnas bagotumo bei garbės. Ir jo sunus Salomonas karaliumi pastojo į jo vietą.

29. Bet nusidavimai karaliaus Dovidą, taip pirmieji, kaip paskutinieji, štai, tie surašyti tarp nusidavimų Zomėlio, pranašo, ir tarp nusidavimų prarako Natano, ir tarp nusidavimų pranašo *Gad, * per. 22, 9.

30. Su visa jo karalyste, galybe ir čėsais, kurie perėjo jam be karaliaujančiam, taip tarp Izrael, kaip ir ant visų karalysčių žemėse.

Antra knyga nusidavimų Karalių.

Perskyrimas 1.

Salomono išmintis ir bagotumas.

Ir Salomonas, Dovidą sunus, *buvo savo karalystėje patvirtintas, ir Viešpats, jo Dievas, buvo su juomi ir darė jį vis didesniu. * 1 Kar. 2, 12. 46.

2. Ir Salomonas kalbėjo su visu Izrael, su vyresniaisiais ant tukstančių ir ant šimtų, su sudžiomis ir su visais valdonais iš Izrael, su vyresniaisiais tėvais,

3. Kad nueitų, Salomonas ir visas susirinkimas su juomi, į aukštybę,

Gibėone esančiąją; nės čionai buvo šėtra susirinkimo Dievo, kurią Maižėšius, Pono Dievo tarnas, buvo darydinęs pusčioje.

4. Nės Dievo skrynę Dovidas buvo aukštyn gabenęs iš Kiriati-Jearim, kur jai [vietą] buvo paskyręs; nės jis šėtrą jai buvo sustatęs Jėruzalėje.

5. Ale *varinysis altorius, Bezaleelio, sunaus Uri, sunaus Ur, darytasis, buvo čia jau pas namus Pono Dievo; ir Salomonas bei visas susirinkimas jėškodavo jo. * 2 Maiž. 38, 1.

6. Ir Salomonas apieravojo ant varinio altoriaus po akių Pono Dievo, kurs pas šėtrą susirinkimo stovėjo, tukstantį deginimo apierų.

7. Bet *tą pačią naktį pasirodė Dievas Salomonui ir tarė jam: melsk, ką duosu aš tau? * 1 Kar. 3, 5.

8. Ir Salomonas atsakė Dievui: Tu didę mielaširdingystę išrodei mano tėvui Dovidui ir įstatei manę į karalių į jo vietą:

9. Taigi, Pone Dieve, duok išsipildyti tavo žodžius ant mano tėvo Dovid; nės tu manę į karalių įdėjai ant žmonių pulko, kurių taip daug yra, kaip dulkių ant žemės.

10. Taigi man duok išminties ir išpažinimo, kad po akių šių žmonių išiečiau ir įiečiau; nės kas gal šį didįjį tavo žmonių pulką sudyti?

11. Tai atsakė Dievas Salomonui: kadangi tu apie tai pasimisliji ir nesimeldei nei bagotumo, nei turto, nei garbės, nei savo neprietelių dušių, nei kad ilgai patektumbei; bet išminties ir išpažinimo meldei, kad mano žmones galėtumbei sudyti, ant kurių aš tavę karaliumi įdėjau;

12. Taigi tau bus duota ir išmintis ir išpažinimas, *priegtam aš tau bagotumo ir turto ir garbės duosu, kad tau lygaus tarp karalių pirm tavęs ne buvo, neigi bus po tavęs. * Epéz. 3, 20.

13. Taip parėjo Salomonas iš aukštybės, Gibėone esančiosios, į Jėruzalę, nuo šėtros susirinkimo, ir karaliavo ant Izrael.

14. Ir *Salomonas susirinko sau vežimų ir raitelių, kad turėjo tukstantį ir keturis šimtus vežimų ir dvylika tukstančių raitelių; ir paliko juos miestuose ir pas karalių Jėruzalėje. * 1 Kar. 10, 26.

15. Ir karalius *padarė, kad sidabro bei aukso Jėruzalėje taip daug buvo, kaip akmenų ir cėdrų, kaip morų medžių pakalnėse. * per. 9, 27.

16. Ir pargabeno Salomonui žirgų iš Egipto ir visokio tavoro. Ir karaliaus kupčiai nupirko tą tavorą.

17. Ir pargabeno tai iš Egipto, kožną vežimą po šešis šimtus sidabri-ninkų, žirgą po pusantro šimto. Taip jie toktai ir nugabeno visiems karaliams Etytų ir karaliams Syrionų.

Perskyrimas 2.

Pasteliavimas viso to, kas privalu buvo bažnyčią kurti.

Ir Salomonas apsiėmė namus buda-voti vardui Pono Dievo ir sau ka-rališką butą.

2. Ir *suskaitė septynisdešimts tukstančių vyrų nešėjų, ir aštuonisdešimts tukstančių cimerninkų ant kalno, ir tris tukstančius bei šešis šimtus už-veizdų ant jų. * 1 Kar. 5, 15.

3. Ir Salomonas nusiuntė pas Uram, karalių iš Tyraus, ir jam sakydino: kaipo †tu darei mano tėvui Dovi-dui ir jam siuntei cėdrų, kad sau butą, tame gyventi, pakurtų:

* 1 Kar. 5, 2. † 2 Zom. 5, 11. 1 Nus. Kar. 15, 1.

4. Štai, aš vardui Viešpaties, savo Dievo, namus pabudavosu; kurie jam šventiti butų, gerą rukinimą po jo akių rukyti, ir šventitos duonos visa-dos čia padėti, ir deginimo apierą ryto metą ir vakarą, ant Sabatų ir ant jauno mėnesio švenčių, ir ant [kitų] švenčių Viešpaties, mūsų Dievo, am-žinai Izraelitėnams.

5. Ir tie namai, kuriuos aš noru pabu-davoti, tur didi buti; nės *mūsų Dievas yra didesnis už visus dievus. * Pa. 86, 8.

6. Ale kas gal tai ištaisyti, jam na-mus pabudavoti? nės *dangus ir visų dangų dangus jį ne gal talpinti; kasgi aš esmi, kad aš namus pabu-davočiau? bet tiktai, kad rukintum-bime po jo akių. * per. 6, 18. 1 Kar. 8, 27.

7. Taigi man atsiųsk išmintingą kokį vyrą, kurs dirbtų su auksu, sidabru, variu, geležimi, šarlotu, raudonais ir mėlynais šilkais, ir kurs žinotų dai-liai iškalti, draug su išmintingaisiais, pas manę Judavoje ir Jėruzalėje esan-čiaisiais, kuriuos mano tėvas Dovi-das išmokindinęs;

8. Ir siųsk man cėdrų, eglių ir bran-giausiųjų cėdro medžių iš Libanon; nės aš žinau, tavo tarnus tus medžius pakirsti mokančius Libanone. Ir štai, mano tarnai bus su tavo tarnais,

9. Kad man daug medžių patašytų; nės tie namai, kuriuos aš pabudavo-su, bus didi ir ne turės sau lygių.

10. Ir štai, aš duosu cimerninkams, tavo tarnams, kurie medžius pakerta, *dvidešimt tukstančių Korų griustų kviečių ir dvidešimt tukstančių Korų miežių, ir dvidešimt tukstančių Batų

vyno bei dvidešimt tukstančių Batų aliejaus.

* 1 Kar. 5, 11.

11. Tai Uramas, karalius iš Tyraus, atsiliepė gromatomis ir nusiuntė tas Salomonui: todėl kad Ponas Dievas savo žmones myl, jis tavę karaliumi ant jų įdėjo.

12. Ir Uramas tarė toliaus: *pašlovintas t'esie Viešpats, Izraelio Dievas, kurs dangų ir žemę sutvėręs, kad jis karaliui Dovidui išmintingą, protingą ir sumanantį sunų davęs, kurs Ponui Dievui namus budavotų ir sau karališką butą.

* 1 Kar. 5, 7.

13. Taigi aš dabar parsiuončiu išmintingą vyrą, proto turintį, Uram-Abiv,

14. Kurs sunus yra nekurios moteriškės iš dukterų Dan, ir kurio tėvas Tyriškis buvęs, tas žino *dirbtį auksą, sidabrą, varią, geležį, akmenį, medį, šarlotą, mėlynus šilkus, drobę, raudonus šilkus, ir dailiai iškalti visokį daiktą, ir viską dailiai padaryti, ką tikt jam priduos, su tavo išmintingaisiais ir su išmintingaisiais mano viešpaties karaliaus Dovid, tavo tėvo.

* 2 Maiž. 31, 3.

15. Taigi siųsk, mano viešpatie, kviečių, miežių, aliejaus ir vyno savo tarnams, kaip tu kalbėjai;

16. Tai mes medžių pakirsime ant [kalno] Libanon, kiek jų reikia, ir tus į sieles supintus jurėmis nuleisime iki *Japo; iš čia tu gali tus aukštyn gabenti į Jėruzalę.

* Jon. 1, 3.

17. Ir Salomonas suskaitė visus svetimuosius žemėje Izrael pagal skaitlių, kaip juos Dovid, jo tėvas, buvo suskaitęs, ir surado šimtą ir penkisdešimtis tukstančių tris tukstančius ir šešis šimtus.

18. Ir jis statė iš tų septynisdešimtis tukstančių nešėjais, ir aštuonisdešimtis tukstančių kirtikais ant kalno, ir tris tukstančius ir šešis šimtus užveizdais, kurie žmones priragino, kad savo darbą atliktų.

* Joz. 9, 27. 1 Kar. 5, 15.

Perskyrimas 3.

Apie Dievo namų budavimą.

Ir *Salomonas pradėjo budavoti Pono Dievo namus Jėruzalėje ant kalno Morija, kursai jo tėvui Dovidui buvo parodytas, kurį Dovidas buvo pritaišęs vietai ant įklojimo Arnan, Jėbusyto.

* 1 Kar. 6, 1. † 2 Zom. 24, 25. 1 Nus. Kar. 22, 18.

2. Bet jis *pradėjo budavoti antra-

me mėnesyje antrąją dieną ketvirtame mete savo karalystės.

* per. 5, 1.

3. Ir taip Salomonas pamatą dėjo, Dievo namus budavoti, pirmučiaus ilgumą šešisdešimtis mastų, o plotį dvidešimt mastų.

4. Ir prybažnytis pagal platumą tų namų buvo dvidešimt mastų, bet aukštumas buvo šimto ir dvidešimt mastų, ir aptraukė tus iš vidaus čystu aukso.

5. Bet didijį butą jis apklodino eglių medžiais ir aptraukdino jį geriausiuoju aukso, ir darydino ant tų verbas bei rašytus lencugėlius.

6. Ir apklodino tą butą brangiais akmenaičiais, kad gražus būtų; bet tas auksas buvo auksas iš Parvaim.

7. Ir aptraukdino balkius viršuje ir sienas ir duris su aukso; ir davė Kėrubynus išpiaustyti ant sienų.

8. Jisai ir budavodino butą švenčiausiosios, to ilgumas buvo dvidešimt mastų pagal platumą bažnyčios, ir jo platumas taipjau buvo dvidešimt mastų, ir aptraukdino tą geriausiuoju aukso, su mažne šešiais šimtais centnerių.

9. Ir vinimis jis pasvėrė penkisdešimtis syklų aukso; ir apklodino viršutiniąsias stubas aukso.

10. Jis ir padarydino bute švenčiausiosios *du Kėrubu, dailiai išpiaustytu, ir aptraukdino tuodu aukso.

* 2 Maiž. 25, 18.

11. Ir ilgumas sparnų tų dviejų Kėrubų buvo dvidešimt mastų, kad vienas sparnas penkių mastų buvo ir pakrutino sieną bažnyčios, ir antrasis sparnas taipojau penkių mastų buvo ir pakrutino sparną antrojo Kėrubo.

12. Taipojau ir antrojo Kėrubo vienas sparnas buvo penkių mastų ir pakrutino sieną bažnyčios, ir jo antrasis sparnas taipojau penkių mastų buvo ir prisikabino prie sparno antrojo Kėrubo;

13. Kad sparnai tų dviejų Kėrubų buvo išsplėsti dvidešimt mastų; ir juodu stovėjo ant savo kojų, ir juodu savo veidus kreipė ant namų linkai.

14. Jisai ir darydino *užkabą iš mėlynų šilkų, iš šarlotų, iš raudonų šilkų ir iš ploniausiosios drobės, ir ant tos jis darydino Kėrubynus.

* Mat. 27, 51.

15. Ir šia pusį bažnyčios jis davė atiesti *du stulpus, trisdešimtis ir penkių mastų aukštų; ir kulka viršuje buvo penkių mastų.

* 1 Kar. 7, 15.

16. Ir darydino įrašytus lencugėlius į šventvietę ir uždėjo tus viršuje ant stulpų, ir darydino šimtą granotobuolių ir pridėjo tus prie tų lencugėlių.

17. Ir davė attiesti stulpudų šiaupus bažnyčios, vieną po dešinės, ir antrąjį po kairės; ir jis tą po dešinės praminė Jakin ir tą po kairės Boas.

Perskyrimas 4.

Apie Dievo namų rykus.

Jisai ir padarydino *varinį altorių, dvidešimt mastų ilgą bei platų, ir dešimt mastų aukštą. * per. 7, 7.

2. Ir jisai padarydino *ežerą, iš vario lie tą, dešimt mastų platų, nuo vieno krašto iki antrojo visai apskritų, ir penkių mastų aukštą; ir šniuras trisdešimts mastų ilgas buvo mačius aplinkui.

* 1 Kar. 7, 23.

3. Ir jaučių abrozai buvo po juomi aplinkui, ir dvi eili guzikų buvo aplink tą ežerą (dešimt mastų platųjį), kurie prilieti buvo.

4. Bet tas taipo stovėjo ant tų dvylika jaučių, kad jų trys buvo kreipti į šiaurę, trys į vakarus, trys į pietus ir trys į rytus, ir ežeras viršuje ant jų; ir jų visų pasturgaliai stovėjo į vidų.

5. Jo storumas buvo nei plaštaka, ir jo kraštas kaip kokios kupkos kraštas ir lyg pilnai žydinti rožė; ir tilpo į jį trys tukstančiai Batų.

6. Jis ir darydino *dešimt katilų, tų jis padėjo penkis ant dešinės ir penkis ant kairės, tuose mazgoti, ką reikėjo prie deginimo apierų, kad tai į tus įkištų; bet ežerą, kad klebonai tame mazgotų.

* 1 Kar. 7, 38.

7. Jis ir darydino dešimt *auksinių liktorių, kaip jiems reikėjo buti; ir įdėjo tus į bažnyčią, penkis po dešinės ir penkis po kairės. * 1 Kar. 7, 49.

8. Ir darydino dešimt stalų ir įdėjo tus į bažnyčią, penkis po dešinės ir penkis po kairės; ir darydino šimtą auksinių taurių.

9. Jis ir pakurdino prybutį klebonams, ir didį aptvertą pryangį, ir duris į tą pryangį, ir variu aptraukdino duris.

10. Ir pastatė tą ežerą į kampą po dešinei į rytus pietunlinkai.

11. Ir Uramas padarė puodų, šiupelių ir taurių. Taipo pabaigė Uramas tą darbą, kurį jis Salomonui padarė prie tų Dievo namų,

12. Butent anuodu stulpu su jų dviejų pilvais bei kulkomis, viršuje ant abiejų stulpų, ir abu tarytum pite nupitų lencugėlių, tais apdangyti pilvus kulkų viršuje ant stulpų;

13. Ir anus keturis šimtus granotobuolių prie abiejų suktųjų lencugėlių, dvi eilį granotobuolių prie kožno lencugėlio, kad apdangytu abu pilvu kulkų, viršuje ant stulpų esančiųjų.

14. Jisai ir padarė anus stulpus ir katilus ant tų stulpų,

15. Ir vieną ežerą bei dvylika jaučių po tuomi;

16. Priegtam puodus, šiupeles, šakes ir visus jų rykus padarė Uram-Abivas karaliui Salomonui, namams Pono Dievo iš čysto vario.

17. *Ne toli nuo Jordano karalius juos liedino kietoje žemėje, tarp Sukot ir Zarėdata. * 1 Kar. 7, 46.

18. Ir *Salomonas visų tų rykų per miera daug darydino, kad varią nei sverti ne galėjo. * 1 Kar. 7, 47. 48.

19. Ir Salomonas padarydino visus rykus Dievo namams, butent auksinąjį altorių, stalą ir šventitą duoną ant to,

20. *Liktorius su jų lampomis iš čysto aukso, kad jos degtų ties šventvietė, kaip reikiama. * 4 Maiž. 8, 4.

21. Ir išrašytosios vietos prie lampų bei žnyplės buvo auksinės, tai vislab buvo tikras auksas.

22. Priegtam peiliai, taurės, šaukštai bei ruginimo rykai buvo iš čysto aukso. Taip jau anga ir jos durys, kur einama į vidų švenčiausiosios vietos, ir durys bažnyčios aukso aptrauktos buvo.

Perskyrimas 5.

Pradžia pašventinimo bažnyčios.

Taipo pabaigtas buvo visas darbas, ką Salomonas darydino prie namų Pono Dievo. Ir Salomonas įgabeno vislab, *ką jo tėvas Dovidas buvo pašventinęs, butent sidabrą bei auksą ir visokius rykus, ir padėjo tai į skarbą namuose Pono Dievo. * 1 Kar. 7, 51. 1 Nus. Kar. 29, 14.

2. Tai suvadino Salomonas visus vyresniusius iš Izrael, visus valdonus giminių ir vyriausiusius tėvų tarp vaikų Izrael į Jeruzalę, kad jie skrynę derėjimo Pono Dievo aukštyn gaben-tų iš miesto Dovid, tai esti Zion.

3. Ir susirinko pas *karalių visi

vyrai iš Izrael ant šventės, tai esti, sėkmame mėnesyje. * 1 Kar. 8, 2.

4. Ir visi vyresnieji iš Izrael atėjo. Ir Lėvytai pakėlė skrynę,

5. Ir užnešė ją aukštyn draug su šėtra susirinkimo ir su visais šventįtaisiais rykais, šėtroje esančiaisiais, tus drauge aukštyn nešė klebonai, Lėvytai.

6. Ale karalius Salomonas ir visas susirinkimas Izrael, kurie pas jį buvo susirinkę ties skryne, apieravojo *avių bei jaučių taip daug, kad jų nei skaityti, nei surokuoti ne galėjo. * 2 Zom. 6, 13.

7. Taipo rugabeno klebonai skrynę derėjimo Pono Dievo į jos vietą, į šventąją vietą bažnyčios, į švenčių švenčiausiąją vietą po sparnais Kėrubynų,

8. Kad Kėrubynudu savo sparnus išsplėtė per vietą tos skrynės; ir Kėrubynudu apdengė tą skrynę ir jos kartis nuo viršaus.

9. Bet tos kartis buvo taip ilgos, kad jų galai buvo matyti nuo skrynės ties šventvieta; ale lauke jos ne buvo matomos. Ir ji buvo čionai iki šiai dienai.

10. Ir *nieko ne buvo toje skrynėje, kaip tiktai dvi tobyčė, kuridvi Maižėšius Orėbe buvo įdėję, kaip Ponas Dievas suderėjimą buvo padaręs su vaikais Izrael, jiems iš Egipto išsitraukiant. * 1 Kar. 8, 9. Ebr. 9, 4.

11. Ir kaip klebonai išėjo iš šventojo (nės visi klebonai, čia esantieji, šventinosi, kad ir davadai ne buvo laikomi),

12. Ir Lėvytai su visais po Asapu, Emanu, Jeditunu ir po jų vaikais bei broliais esančiaisiais, drobės rubais apsirėdę, giedojo su cymbalais, psaltėriais ir su arpomis, ir stovėjo į rytus altoriaus, ir prie jų šimtas ir dvidešimts klebonų ant trimitų trimituojančių;

13. Ir rodėsi, buk tikt vienas esąs, kurs trimitavo ir giedojo, buk tikt vienas balsas buvo girdėti, liaupsinti ir dėkavoti Ponui Dievui; ir kaip balsas pasikėlė su trimitomis, cymbalais ir kitais striunžaisliais, ir iš liaupsinimo Pono Dievo, kad jis meilingas yra, ir *jo mielaširdingystė amžinai patenka: tai tie namai Pono Dievo buvo pripildyti debesimi, * per. 7, 3.

14. Kad klebonai ne galėjo stovėti, nei savo darbą atlikti dėl tos debesies; nė šlovė Pono Dievo pripildė tus Dievo namus. * per. 7, 1, 3.

Perskyrimas 6.

Bažnyčia dar daugiau pašventinama.

Tai tarė Salomonas: *Ponas Dievas kalbėjo, [kad noris] gyventi tamsoje. * 1 Kar. 8, 12.

2. Aš tiesa namus pabudavojau tau gyventi, ir sostą, kur amžinai gyventumbei.

3. Ir karalius savo veidu atsigręžęs peržegnojo visą susirinkimą Izrael (nės visas susirinkimas Izrael stovėjo),

4. Ir jis tarė: pašlovinas t'esie Viešpats, Izraelio Dievas, kurs su savo burna mano tėvui Dovidui kalbėjęs ir su savo ranka atsesėjęs, kaip jis sakė:

5. „Iš to *česo, kaip aš savo žmones iš Egipto žemės išvedžiau, aš nei vieną miestą ne išskyriau iš visų giminių Izrael, namus pabudavodžti, kad mano vardas čionai būtų; irgi nei vieną vyrą ne išrinkau, kad jis vyriausioju valdonu būtų ant mano žmonių Izrael. * Zom. 7, 6.

6. Ale *Jėruzalę aš paskyriau, kad mano vardas čionai būtų; ir Dovidą aš paskyriau, kad jis vyriausioju būtų ant mano žmonių Izrael.“ * Ps. 122, 3.

7. Ir *kaip mano tėvas Dovidas buvo apsiėmęs namus pakurti vardui Viešpaties, Izraelio Dievo, * 2 Zom. 7, 2.

8. Tarė Ponas Dievas mano tėvui Dovidui: „tu gerai darei, kad tu apsiėmei mano vardui namus pabudavoti.

9. Tačiau, ne tu turi pabudavoti tus namus, bet *tavo sunus, kurs iš tavo strėnų išeis, pabudavos tus namus mano vardui.“ * 1 Nus. Kar. 29, 6.

10. Taigi dabar Ponas Dievas patvirtino savo žodį, kurį jis kalbėjo; nė aš įstojau į savo tėvo Dovidą vietą, ir sėdžiu ant sosto Izrael, kaip Ponas Dievas esti kalbėjęs, ir pabudavojau namus vardui Viešpaties, Izraelio Dievo;

11. Ir įdėjau į tus skrynę, kurioje derėjimas Pono Dievo yra, kuriuomi jisai suderėjęs su vaikais Izrael.

12. Ir *jis stojosi ties altoriumi Pono Dievo po akių viso susirinkimo Izrael ir pakėlė savo rankas. * 1 Kar. 8, 22.

13. Nės Salomonas kozelnęčią iš vario buvo darydinęs ir tą padėjęs į vidų aptvertojo pryangio, penkių mastų ilgą ir plačią, ir trijų mastų aukštą; ant tos jis užėjo, ir ant savo kelių par-

siklaupė po akių viso susirinkimo Izrael, ir pakėlė savo rankas dangun,

14. Ir tarė: Viešpatie, Izraelio Dieve, niera nei jokio dievo tau lygaus, nei danguje, nei ant žemės; tu darai pagal savo suderėjimą ir išrodai susimilimą savo tarnams, po tavo akių vaikščiojantiems iš visos širdies.

15. Tu attesėjai savo tarnui Dovidui, mano tėvui, ką tu jam kalbėjai; su savo burna tu tai kalbėjai ir savo ranka tu tai išpildei, kaip tai regima šiandien.

16. Taigi Viešpatie, Izraelio Dieve, attesėk savo tarnui Dovidui, mano tėvui, ką tu jam *esi kalbėjęs ir sakęs: „tu ne pristoksi vyro po mano akių, kurs sėdėtų ant sosto Izrael; ale tačiaus, jei tavo vaikai ant savo kelio dabos, kad jie pasielgtų pagal mano įstatymus, kaip tu po mano akių pasielgei.“

* 2 Zom. 7, 16.

17. Taigi Viešpatie, Izraelio Dieve, išpildyk savo žodį, kurį tu savo tarnui Dovidui kalbėjai.

18. Nės argi misliji, Dievą pas žmones ant žemės gyvenantį? Štai, *dangus ir visų dangų dangus negal tavę talpinti, kaipgi tai galėtų daryti šitie namai, kuriuos aš pakuriau?

* Ps. 11, 4. Ps. 89, 12.

19. Ale kreipkis, Viešpatie, mano Dieve, prie maldos savo tarno ir prie jo pakarnio meldimo, kad tu išklausytumbei meldimą ir malda, kurią tavo tarnas po tavo akių meldžia.

20. Kad tavo akys atviros būtų ant šių namų dieną ir naktį, ant tos vietos, kur *tu savo vardą iškelti esi pažadėjęs, kad tu išgirstumbei tą malda, kurią tavo tarnas mels šioje vietoje.

* 2 Maiž. 20, 24.

21. Taigi girdėk pakarnų meldimą savo tarno ir savo žmonių Izrael, kad jie melsis šioje vietoje; bet girdėk tą iš vietos savo gyvenimo iš dangaus, ir kad tą girdėsi, tai buk malonus!

22. Kad kas kuomi nusidės prieš savo artumą, ir *jis turės dėl to prisiekti, ir ta prysiega pranešama bus prie tavo altoriaus šiuose namuose, * 2 Maiž. 22, 11.

23. Tai tu norėtumbei tai išgirsti iš dangaus ir savo tarnui pravą daryti, kad pikt darančiamjam užmokėtumbei, ir jį pagal jo elgimą koravotumbei, ir provą darytumbei teisiąjam, jam atrokuodamas pagal jo teisybę.

24. Jei tavo žmonės Izrael savo neprietelių išmušti būtų, kadangi jie prieš tavę susigriešijo, ir prisiversdami išpažįsta tavo vardą, ir besimeldami tavo susimilimo prašo šiuose namuose:

25. Tai tu norėtumbei tai išgirsti iš dangaus ir malonus būti savo žmonėms Izraelitėnams, prieš tavę susigriešijusiems, ir juos vėl sugrąžinti į tą žemę, kurią tu jiems ir jų tėvams esi davęs.

26. Jei *dangus būtų užrakintas, kad ne lytų, kadangi jie prieš tavę susigriešijo, ir jie meldžiasi šioje vietoje ir išpažįsta tavo vardą ir liaujasi nuo savo griekų, kadangi tu juos pažeminai:

* 5 Maiž. 28, 23. 24.

27. Tai tu norėtumbei išgirsti danguje ir malonus būti griešniems savo tarnams ir savo žmonėms Izraelitėnams, kad juos gerąjį kelią mokytumbei, ant kurio jie tur vaikščioti, ir duotumbei lyti ant savo žemės, kurią tu savo žmonėms davei gyventinai.

28. Kad *kokia brangybė, arba maras, arba sausas čėsas, arba kuliai, žogai bei gnusai, rasis, arba kad jų neprietelius žemėje jų vartus apstoja, arba bile kokio sloga ar liga [randasi]; * per. 20, 9.

29. Kas tada meldžiasi, arba susimilimo prašo tarp visų tavo žmonių Izrael, kad kas savo slogą arba peršulus jaučia, ir savo rankas išsplėčia ties šiais namais:

30. Tai tu norėtumbei tai išgirsti iš dangaus, iš sosto savo gyvenimo, ir malonus būti, ir kožnam duoti pagal visą jo elgimą, kaip tu jo širdį išpažįsti; (*nės tu vienas išpažįsti širdį žmonių vaikų).

* per. 7, 10.

31. Kad jie tavęs bijotųs ir vaikščiotų tavo keliais visados, kol gyvi bus toje žemėje, kurią tu davei mūsų tėvams.

32. Jeigu ir svetimas, ne esąs iš tavo žmonių Izrael, iš tolimos žemės ateitų dėl didžiojo tavo vardo ir dėl tavo sylingosios rankos bei ištiestojo peties, ir melstųs prie šių namų:

33. Tai tu norėtumbei tai išgirsti iš dangaus, iš sosto savo gyvenimo, ir daryti vislab, ko jis tavęs meldžia; kad visi žmonės ant žemės tavo vardą išpažintų ir tavęs bijotųs, kaip ta-

vo žmonės Izrael, ir suprastų, kad šie namai, kuriuos aš pabudavodinau, pagal tavo vardą praminti.

34. Kad tavo žmonės išsitrauks muštis su savo neprieteliais, tuomi keliu, kuriuomi tu juos siųsi, ir tavęs melsis šen linkai kelio šiopi miestopi, kurį tu paskyrei, ir šen linkai namų, kuriuos aš tavam vardui pabudavodinau:

35. Tai tu norėtumbei jų maldą ir pakarnų meldimą išgirsti iš dangaus ir jiems provą daryti.

36. Kad jie prieš tavę susigriešys (nėniera *nei vieno žmogaus, kurs ne susigriešytų,) ir tu ant jų papykęs paduodi juos jų neprieteliams, kad juos kaip kalinius šalin gabena į tolimą arba arti esančią žemę; * 1 Kar. 8, 46.

37. Ir jie savo širdyje apmislytų toje žemėje, kurioje jie kaliniai yra, ir tavęsi prisiversdami tavo susimilimo prašytų žemėje, kur jie apkalime yra, ir tartų: „*mes susigriešijome, nusidėjome ir savo Dievą prastojome,“

* Ps. 106, 6. Dan. 9, 5.

38. Ir taip tavęsi prisiverčia iš visos širdies ir iš visos dušios žemėje savo kalėjimo, kur jie apkalime laikomi; ir jie meldžiasi tavęs šen linkai ant savo žemės, jų tėvams duotosios, *ir ant miesto linkai, kurį tu paskyrei, ir ant namų linkai, kuriuos aš pabudavodinau tavo vardui: * Dan. 6, 10, 11.

39. Tai tu norėtumbei išgirsti jų maldą ir pakarnų meldimą iš dangaus, iš savo savo gyvenimo, ir jiems gerą provą daryti bei savo žmonėms malonus buti, kurie prieš tavę nusidėjo.

40. Taigi duok, mans Dieve, kad tavo akys atviros būtų, ir tavo ausys dabantų ant maldos šioje vietoje!

41. Taigi *dabar kelkis, Pone Dieve, į savo atsiilsejimą, tu bei skyrinė tavo macies! Duok, Pone Dieve, kad tavo klebonai išganymu būtų aprėdyti, ir tavo šventieji džiaugtųsi dėl tos gerybės!

* 4 Maiž. 10, 35.

43. Tu, Pone Dieve, ne šalin kreipk veidą savo mostytojo, atsimink malonės, savo tarnui Dovidui žadėtosios!

* 2 Zon. 7, 13.

Perskyrimas 7.

Pabaiga pašventinimo bažnyčios.

Ir kaip Salomonas buvo paliovēs Dievo melsti, *nupuolė ugnis iš dangaus ir sudegino deginimo apierą ir

kitas apieras, ir šlovė Pono Dievo pripildė tus namus,

* 3 Maiž. 9, 24. 1 Kar. 18, 38. † 2 Maiž. 40, 33.

2. Kad klebonai ne galėjo įeiti į Dievo namus, kadangi šlovė Pono Dievo pripildė Dievo namus.

3. Taipjau ir matė visi vaikai Izrael, kaip ugnis nupuolė ir šlovė Pono Dievo ant tų namų; ir jie puolė ant savo kelių savo veidu pasilenkę iki išklotosios žemės, ir besimelsdami dėkavojo Ponui Dievui, kad jis *meilingas esti, ir jo mielaširdingystė pasiliekti amžinai.

* Ps. 136, 1. s.

4. Ale *karalius su visais žmonėmis apieravojo po akių Pono Dievo.

* 1 Kar. 8, 62.

5. Nėn karalius Salomonas apieravojo dvidešimt ir du tukstančių jaučių ir šimtą bei dvidešimt tukstančių avių, ir pašventino taipo tus Dievo namus, taip karalius, kaip ir visi žmonės.

6. Bet klebonai stovėjo savo sargybėje, ir Lėvytai su striunžaisliais Pono Dievo, kuriuos karalius Dovidas buvo darydinęs, Ponui Dievui dėkavoti, kad jo mielaširdingystė amžinai patenka, su psalmis Dovidu per savo rankas; ir klebonai *trimitavo ant trimitų ties jais, ir visi Izraelitėnai stovėjo.

* 4 Maiž. 10, 10.

7. Ir Salomonas pašventino vidutinįjį dvarą, šiaapus Pono Dievo namų esantįjį, nėn jis čia deginimo apieras ir riebumą dėkavonės apierų buvo apieravojęs. Nėn ant *variniojo altoriaus, kurį Salomonas darydinęs, ne galėjo talpiti visas dėkavonės apieras, valgymo apieras, bei taukus. * per. 4, 1.

8. Ir Salomonas tuočės šventę šventę per septynes dienas, ir visas Izrael su juomi, labai didis žmonių susirinkimas, pradėjęs nuo Emato iki upelio Egipto.

9. Ir ašmąją dieną jis davė žmonėms susieiti, nes *altorių jie septynes dienas pašventino, ir šventę vėl septynes dienas šventė.

* 4 Maiž. 7, 10.

10. Ale dvidešimt trečiąją dieną sekmojo mėnesio jis leido žmones namon eiti, linksmus ir džiaugsmo pilnus dėl viso to gero, ką Ponas Dievas Dovidui, Salomonui ir savo žmonėms Izrael buvo išrodejęs.

11. Taipo *pabaigė Salomonas Pono Dievo namus ir karaliaus namus ir vislab, ką jis savo širdyje buvo išmi-

slijęs padaryti Pono Dievo namuose ir savo namuose, palaimingai. *1 Kar. 9, 1.

12. Ir Ponas Dievas nakčia *pasirodė Salomonui ir tarė jam: Aš išklausiu tavo maldą ir paskyriau sau šią vietą apieravojimo namams.

*1 Kar. 9, 21. 5 Maiž. 12, 5.

13. Štai, kad aš dangų užrakįsu ir ne duosu lyti, arba liepsu žogams žemės želmenis nuėsti, arba duosu marą užėti mano žmonėms,

14. Kad jie mano žmones turės pažeminti, kurie pagal mano vardą praminti, ir jie besimelsdami įeškos mano veido ir liausis nuo savo piktojo elgimo: tai aš girdėsu iš dangaus ir jų griekus atleisu ir jų žemę gydysu.

15. Taigi mano akys bus atviros, ir mano ausys dabos ant maldos šioje vietoje.

16. Taigi aš šius namus paskyriau ir pašventinau, kad mano vardas čionai būtų amžinai; ir mano akys bei mano širdis bus čionai visados.

17. Ir jei tu po mano akių pasielgsi, kaip tavo tėvas Dovidas pasielgęs, be darydamas vislab, ka aš tau liepiu, ir pilnavodamas mano prisakymus ir provas,

18. Tai aš patvirtįsu sostą tavo karalystės, kaip aš pasižadėjau tavo tėvui Dovidui *be sakydamas: „tu ne pristoksi vyro, ant Izrael ponavojančio.“

*2 Zom. 7, 12, 16.

19. Ale jei jus atsikreipę prastosite mano provas bei prisakymus, jums palieptuosius, ir nuėję kitiems dievams šlužysite ir jų melsitės,

20. Tai *aš jus su šaknimis išrausu iš savo žemės, kurią aš jiems daviau, ir šį butą, kurį aš pašventinau savo vardui, aš šalin mesu nuo savo veido, ir darysu tą priežodžiu bei pasaka visiems žmonėms.

*5 Maiž. 4, 16. per. 30, 18.

21. Ir šitų namų, kurie buvo garbės pilni, nusigąs visi pro šalį einantieji ir sakys: „*kodėl Ponas Dievas šiai žemei ir šitiems namams taip daręs?“

*5 Maiž. 29, 24. 1 Kor. 9, 8. Jėr. 22, 8, 9.

22. Tai bus atsakoma: „todėl, kad jie prastojo Viešpatį, savo tėvų Dievą, kurs juos iš Egipto žemės išvedęs, ir laikėsi prie kitų dievų ir jų meldėsi ir jiems šlužijo; todėl jis visą šią bėdą užvedė ant jų.

Perskyrimas 8.

Salomono budavonės, padonai, urėdininkai, apteros ir išsiuntimas akrotų.

Ir *po dvidešimt metų, per kurius Salomonas Dievo namus ir savo namus buvo pabudavojęs,

*1 Kar. 9, 10.

2. Pakūrė jis ir tus miestus, kurius Uramas Salomonui davė, ir davė vaikams Izrael tus gyventinai.

3. Ir Salomonas nukeliavo į Emat-Zobą ir aptvėrė tą su murais;

4. Ir pabudavojo Tadmorą pusčioje ir visus miestus rugiams supilti, kuriuos jis pakūrė Emate.

5. Jis ir pabudavojo aukštai ir žemai esantįjį Bėt-Oroną, kad murais aptverti miestai buvo, su murais, vartais ir užkaiščiais,

6. Ir Baėlat bei visus miestus rugiams supilti, kuriuos Salomonas turėjo, ir visus miestus vežimams pakavoti ir raiteliams, ir vislab, ką tikt Salomonas liubijo budavoti, taip Jėruzalėje, kaip ir Libanone ir per visą žemę savo karalystės.

7. Visus likusius žmones iš Etytų, Amorytų, Pėrezytų, Evytų bei Jėbusytų, kurie ne buvo iš vaikų Izrael,

8. Ir jų vaikus, kuriuos jie buvo palikę toje žemėje, *kuriuos vaikai Izrael ne buvo išgaišinę, tus Salomonas privertė, kad čyžė mokėtų, iki šiai dienai.

*Joz. 16, 10.

9. Ale iš vaikų Izrael Salomonas ne darė bernus savo darbams, bet jie buvo kareiviais ir įstatyti ant jo vyresniųjų ir ant jo vežimų bei raitelių.

10. Ir vyresniųjų urėdininkų karaliaus Salomono buvo du šimtu ir penkisdešimts, kurie žmones valdė.

11. Ir Salomonas liepė aukštyngabenti *Paraono dukterį iš miesto Dovidui į tą butą, kurį jis jai buvo pabudavojęs. Nės jis tarė: mano pati ne tur gyventi namuose Dovido, Izraelio karaliaus, nės jie yra pašventinti, kadangi į tus įgabenta skrynė Pono Dievo.

*1 Kar. 9, 24.

12. Iš to čėso apieravojo Salomonas Ponui Dievui deginimo apierą ant altoriaus Pono Dievo, kurį jis buvo pabudavojęs šiapus prybažnyčio,

13. Kozną jos čėsu apieravodamas, kaip *Maižėšius buvo liepęs ant Sibatų, naujmėnesio švenčių ir tam pa-

skirtųjų čėsų, kas metą tris kartus, butent ant šventės neraugintosios duonos, ant šventės sekminių ir ant šventės lapbudžių.

* 4 Maiž. 28, 2.

14. Ir jis davadijo *klebonus pagal jų davadą ant jų urėdo, kaip Dovidas, jo tėvas, tai buvo liepės, ir Lėvytus ant jų sargybės, kad liaupsintų ir tarnautų po akių klebonų, kožną ant jo dienos, ir vartų sargus pagal jų davadą, kožną prie jo vartų. Nės taipo buvo Dovidas, Dievo vyras, tai liepės.

* per. 35, 15.

15. Ir klebonai bei Lėvytai ne peržengė karaliaus prisakymą, jiems duotajį, apie visus daiktus bei skarbus.

16. Taipo Salomonas pagatavijo visą reikalą iš tos dienos, kurioje Pono Dievo namams gruntą dėjo, ikikol tai atliko, kad Pono Dievo namai visai gatavi pastojo.

17. Tai *nukeliavo Salomonas į Ezeon-Géber ir į Elot, pas krantą jurių, žemėje Edomėa.

* 1 Kar. 9, 26. 27.

18. Ir Uramas siuntė jam laivų per savo tarnus, kurie žinojo jurėmis eiti; ir jie keliavo su Salomono tarnais į *Opirą ir pargabeno iš ten keturis šimtus ir penkisdešimts centnerių aukso, ir parnešė tai karaliui Salomonui.

* per. 9, 10.

Perskyrimas 9.

Salomonas iš Arabijonų karalienės dovanų gauna ir didį turtą surenka.

Ir kaip *karalienė iš Arabijonų žemės tą kalbą apie Salomoną girdėjo, atkeliavo ji į Jeruzalę su didžiu tarnų pulku, su verbludais, brangias žoles ir daug aukso bei brangiųjų akmenaičių nešančiais, kad Salomoną su mįslėmis mėgėtų. Ir įėjusi pas Salomoną kalbėjo jį su juomi vislab, ką ji savo širdyje buvo apsiėmusi.

* 1 Kar. 10, 1.

2. Ir karalius atsakė jai ant viso, ko ji klausė; ir nieko ne buvo karaliui nežinoma, ką jis ne būtų jai sakęs.

3. Ir karalienė iš Arabijonų žemės regėdama išmintį Salomono ir namus, kuriuos jis buvo pabudavodinęs,

4. Valgi ant jo stalo, jo tarnų namus, jo tarnų šlužmas ir jų rubus, jo šinkorius su jų rubais, ir jo svetlyčią, iš kurios aukštyn buvo einama į Pono Dievo namus, tai ji ne galėjo daugiau pakęsti,

5. Ir ji tarė karaliui: tai tiesa. ką

aš savo žemėje girdėjau apie tavo daiktus ir apie tavo išmintį.

6. Ale aš ne norėjau jų žodžiams viedyti, ikikol aš atėjusi tai mačiau savo akimis. Ir štai, nei pusė tavo didžiosios išminties man ne sakytą. Tu daugiaus išminties turi, ne kaip ta kalba, kurią aš apie tavę girdėjau.

7. *Palaimos pilni yra tavo žmonės, ir palaimos pilni šie tavo tarnai, kurie vis stov po tavo akių ir gird tavo išmintį.

* Luk. 10, 23.

8. Pagarbintas t'esie Viešpats, tavo Dievas, kurs tavę myl, kad jis tavę užsodinęs ant savo sosto, jeib karaliumi būtumbei Viešpaties, savo Dievo. Tai iš to ateiti, *kadangi Ponas Dievas Izraelį myl ir nor jį amžinai išlaikyti; todėl jis tavę ant jų į karalių įstatė, kad tu provą ir teisybę darytumbei.

* 1 Kar. 10, 9.

9. Ir ji davė karaliui šimtą ir dvidešimt centnerių aukso ir labai daug brangių akmenaičių. Ne buvo daugiaus matoma tokių brangių žolių, kaip šios, kurias karalienė iš Arabijonų žemės karaliui Salomonui davė.

10. Priegtam ir Uramo bernai bei Salomono bernai, kurie aukšą *iš Opir atgabeno, tie pargabeno ir brangiausiųjų cėdro medžių ir brangiųjų akmenaičių.

* per. 8, 18.

11. Ir Salomonas padarydino iš tų brangiausiųjų cėdro medžių lipynes namuose Pono Dievo ir namuose karaliaus, ir arpas bei psalterius tiems, kurie giedojo. Pirm to ne buvo regėti tokie brangus medžiai žemėje Juda.

12. Ir karalius Salomonas davė karalenei iš Arabijonų žemės vislab, ką ji norėjo ir prašė, be to, ką ji karaliui buvo parnešusi. Ir ji grįždama nukeliavo į savo žemę su savo tarnais.

13. Bet aukso, kursai Salomonui į vieną metą buvo atgabentas, *to sveriant buvo šeši šimtai šešisdešimtis ir šeši centneriai,

* 1 Kar. 10, 14.

14. Be to, ką kromininkai bei pirkkliai atgabeno, ir visi karaliai Arabijonų ir didieji ponai žemėje atgabeno aukso ir sidabro Salomonui.

15. Iš to *padarydino karalius Salomonas du šimtu skydų iš geriausiojo aukso, kad šešis šimtus syklų aukso ėmė vienam skydui;

* 1 Kar. 10, 16. per. 14, 26.

16. Ir tris šimtus mažesnių skydų iš

geriausiojo aukso, kad tris šimtus syklių aukso ėmė vienam tų mažesniųjų skydų.

17. Ir karalius įdėjo tus į namus iš medžių girės Libanon (hudavotuosius). Ir karalius *padarydino didį krėslą iš elefantų kaulų ir aptraukdino tą brangiausiuoju auksu. *1 Kar. 10, 18.

18. Ir tas krėslas turėjo šešis straipsnius ir auksiną pakojį priekrėslo, ir turėjo dvi atloši ant abiejų šalių aplink sostą; ir du liutu stovėjo prie tų atlošų.

19. Ir dvylika liutų stovėjo čionai ant tų šešių straipsnių ant abiejų šalių. Toktai niekadės ne daryta nei jokiose karalystėse.

20. Ir visi rykai karaliaus Salomono, iš kurių jis gėrė, buvo auksini, ir visi rykai *namuose iš medžių girės Libanon buvo iš čysto aukso. Nėsa sidabrą per nieką laikė čėse Salomono. *perkš. 17.

21. Nės laivai karaliaus ėjo jurėmis su Uramo tarnais ir pargrįžo į tris metus vieną kartą, ir pargabeno aukso, sidabro, elefantų kaulų, bezdžiankų ir povų.

22. Taip *karalius Salomonas bagotumu ir išminčia didesnis pastojo, ne kaip visi karaliai ant žemės. *1 Kar. 10, 23.

23. Ir visi karaliai ant žemės užsigėidė matyti Salomono veidą ir jo išminties girdėti, kurią Ponas Dievas jam į jo širdį buvo davęs.

24. Ir jie atnešė jam kožnas savo dovaną, sidabrinių ir auksinių rykų, rubų, šarvų, žolių, skaniai kvepiančių, žirgų ir asilarklių kas metą.

25. Ir Salomonas turėjo *keturis tukstančius arklių važiuojamų ir dvylika tukstančių raitelių; ir jie pavietojo tus į miestus, kur vežimai buvo pakavojami, ir paskaralių Jeruzalėje. *per. 1, 14. 1 Kar. 4, 28.

26. Ir jis buvo viešpatimi ant visų karalių, pradėjęs nuo vandens iki Pylistėnų žemės ir iki rubežiaus Egipto.

27. Ir karalius padarė, kad sidabro Jeruzalėje taip daug buvo, kaip akmenų, ir cėdrų taip daug, kaip morų medžių pakalnėse.

28. Ir pargabeno jam žirgų iš Egipto ir iš visų žemių.

29. Ale kas daugiaus sakyтина apie Salomoną, taip pirmieji, kaip paskiausieji jo nusidavimai, štai, *tai yra rašyta knygoje nusidavimų prarako Na-

tano, ir knygoje prarakavimo Ajio iš Silo, ir regėjimuose Jėdi, pranašo prieš Jerobėamą, Nebato sunų. *1 Kar. 11, 41.

30. Ir Salomonas karaliavo Jeruzalėje ant visų Izraelitėnų per keturisdešimts metų.

31. Ir *Salomonas užmigo su savo tėvais, ir jie palaidojo jį mieste Dovid, jo tėvo. Ir Rėabėamas, jo sunus, karaliumi pastojo į jo vietą. *1 Kar. 11, 43.

Perskyrimas 10.

Perdalijimas karalystės; Rėabėamas priežastį duoda, kad dešimt giminių atpuola.

Rėabėamas *nukeliavo į Sikem, nės visas Izrael į Sikem buvo susijęs, kad jį į karalių įstatytų. *1 Kar. 12, 1.

2. Ir kaip tai ištyrė Jerobėamas, Nebato sunus, kurs Egipte buvo, (*kur jis buvo nubėgęs dėl karaliaus Salomono,) sugrįžo jis vėl iš Egipto. *1 Kar. 11, 40.

3. Ir jie nusiuntę davė jį parvaditi. Ir Jerobėamas su visu susirinkimu Izrael atėję kalbėjo su Rėabėamu ir tarė:

4. Tavo tėvas per mierą sunkų jungą mums uždėjo; taigi tu dabar tą skaudžiąją šlužmą savo tėvo lengvesnią daryk, ir sunkųjį jungą, kurį jis mums uždėjęs; tai mes tau šlužysime.

5. Jis tarė jiems: po trijų dienų ateikite vėl pas mane. Ir žmonės nuėjo.

6. Ir karalius Rėabėamas susirodijo su vyresniaisiais, kurie po akių jo tėvo Salomono buvo stovėję, jam gyvam be esant, ir tarė: ką jus sakote, kad aš šiems žmonėms atsakyčiau.

7. Jie kalbėjo su juomi ir tarė: jei tu šiems žmonėms malonus busi ir su jais meilingai elgsies ir jiems gerų žodžių duosi, tai jie tau bus paduoti visados.

8. Ale jis paniekino tą pamokinimą, vyresniųjų jam duotąjį, ir susirodijo su jaunaisiais, kurie su juomi buvo užaugę ir po jo akių stovėjo,

9. Ir tarė jiems: ką jus sakote, kad mes šiems žmonėms atsakytumbime, kurie su manimi kalbėjo ir sakė: „daryk lengvesnį tą jungą, kurį tavo tėvas mums uždėjęs?“

10. Ale jaunieji, su juomi užaugusieji, kalbėjo su juomi ir tarė: taip tu turi sakyti žmonėms, kurie su tavimi kalbėjo ir tarė: „tavo tėvas mums per sunkų jungą uždėjo; tu musų jungą lengvesnį daryk;“ ir tark jiems: „mano

mažiausiasis pirštas bus storesnis už mano tėvo strėnas.

11. Taigi, jei mano tėvas jums per sunkų jungą uždėjo, tai aš jūsų jungą dar sunkesnį darysu. Mano tėvas jus botagais baudė, bet aš jus dygiais karbačiais bausu.*

12. Ale kaip Jėrobėamas ir visi žmonės trečiąją dieną atėjo pas Rėabėamą, kaip tai karalius buvo liepęs: „ateikite vėl pas manę trečiąją dieną.“

13. Atsakė jiems karalius aštriai. Ir karalius Rėabėamas paniekino pamokinimą, senųjų jam duotąjį,

14. Ir kalbėjo su jais, kaip jaunieji ji buvo pamokinę, tarydamas: jei mano tėvas jums per sunkų jungą uždėjo, tai aš jį dar sunkesnį darysu. Mano tėvas jus baudė botagais, bet aš dygiais karbačiais.

15. Taipo karalius ne pakluso žmonėms. Nės tai taipo buvo perleista nuo Dievo, kad Ponas Dievas savo žodį išpildytų, *kurį jis buvo kalbėjęs per Aiją iš Silo Jėrobėamui, Nebato sunui.

* 1 Kar. 11, 29, 31.

16. Bet kaip visas Izrael matė, kad karalius jų ne norėjo klausyti, atsakė žmonės karaliui tarydami: *kokiosgi mes dalies turime prie Dovid, arba tėviškės prie sunaus Izai? kožnas iš Izrael (kelkitės) į savo šetrą! Taigi tu jau žinokis su savo gimine, Dovid! Ir visi Izraelitėnai nuėjo į savo šėtras,

* 2 Zom. 20, 1.

17. Kad Rėabėamas tiktai karaliavo ant tų vaikų Izrael, kurie miestuose Judavos gyveno.

18. Bet karalius Rėabėamas nusiuntė *Adoramą, skarbininką, ale vaikai Izrael užmušė jį akmenimis. Ir karalius Rėabėamas greitai įkopo į savo vežimą, kad bėgtų į Jėruzalę. * 1 Kar. 12, 18.

19. Taipo Izraelitėnai atpuolė nuo giminės Dovid, iki šiai dienai.

Perskyrimas 11.

Rėabėamas taisosi ant karo: jo miestai, moters ir vaikai.

Ir *Rėabėamui į Jėruzalę nukakus, surinko jis giminę Juda ir Benjamin, šimtą ir aštuonisdešimts tukstančių jaunų vyrų, į karą tinkančiųjų, prieš Izrael kariauti, kad jie karalystę vėl sugrąžintų ant Rėabėamo. * 1 Kar. 12, 21.

2. Ale Dievo žodis atėjo Šemajui, Dievo vyrui, ir tarė:

3. Sakyk Rėabėamui, Salomono sunui, karaliui Juda, ir visiems Izraelitėnams, tarp Juda, bei Benjamin esantiems, ir tark:

4. Taip sako Ponas Dievas: „jus ne turite aukštyti trauktis, nei kariauti prieš savo brolius; kožnas vienas eikite vėl namon! nės tai nuo manęs radosi.“ Jie klausė žodžiui Pono Dievo ir paliovė išsitraukti prieš Jėrobėamą.

5. Bet Rėabėamas gyveno Jėruzalėje ir murais aptvėrė miestus Judavoje,

6. Butent Bėtlėem, Etam, Tekoa,

7. Bėtzur, Soko, Adulam,

8. Gat, Marėsa, Sip,

9. Adoraim, Lakis, Asėka,

10. Zarėga, Ajalon bei Ebron, kurie buvo drūčiausiais murais aptverti miestai Judavoje ir Benjamine.

11. Ir apmurių juos murais, ir įdėjo į juos vyresniusius ir zopostą valgio, aliejaus bei vyno.

12. Ir į visus miestus jis įgabendino skydų bei ragotinių ir tus labai drutai aptvėrė. Ir Juda bei Benjamin jam buvo paduoti.

13. Taip jau ir nuėjo pas jį klebonai ir Lėvytai iš viso Izrael ir iš visų savo rubežių.

14. Ir jie palikę savo pirmiesčius bei turtą, nuėjo pas Judą į Jėruzalę. Nės Jėrobėamas ir jo sunus *išmetė juos, kad jie Ponui Dievui ne turėjo atlikti kleboniškąjį urėdą. * per. 13, 9.

15. Ale jis sau *įdėjo klebonus aukštybėms ir lauko velniams ir veršiam dviem, kuriuodu jis darydino.

* per. 13, 9, 1 Kar. 12, 31.

16. Ir po jų atėjo į Jėruzalę iš visų giminių Izrael, kurie širdingai apsiėmė Ponui Dievui, Izraelio Dievui, šlužyti, kad apieravotų Viešpačiui, savo tėvų Dievui.

17. Ir patvirtino taipo karalystę Judą ir padrutino Rėabėamą, Salomono sunų, per tris metus. Nės jie elgėsi pagal elgimą Dovid, bei Salomono tris metus.

18. Ir Rėabėamas vedė Maėlat, Jėrimoto dukterį, Dovid sunaus, per pačią, ir Abigailę, dukterį *Eliabo, sunaus Izai.

* 1 Zom. 16, 6. per. 17, 13.

19. Ta pagimdė jam šitus vaikus: Jėusą, Šemariją bei Saam.

20. Po tos jis vedė Maėką, Absa-

lomo dukterį; ta jam pagimdė Abiją, Atai, Sisą bei Selomit.

21. Ale Rėabėamas Maėka, Absalomo dukterį, daugiaus mylėjo, ne kaip visas savo moteris ir neprivenčiatovusias moteris; nės jis turėjo aštuoniolika moterų ir šešisdešimt neprivenčiatovų moterų; ir jam gimė dvidešimt ir aštuoni sunus ir šešisdešimt dukterų.

22. Ir Rėabėamas statė Abiją, Maėkos sunų, į vyresnįjį bei valdoną tarp jo brolių, nės jis norėjo jį į karalių įdėti.

23. Ir jis tarpo ir didyn ėjo per visus jo sunus žemėje Juda bei Benjamin per visus apmurytus miestus; ir jis davė jiems penukšlo pilnai ir vedė daug moterų.

Perskyrimas 12.

Sisakas atsitraukia prieš Rėabėamą.

Bet kaip karalystė Rėabėamo buvo patvirtita ir padrutita, tai jis prastojo zokaną Pono Dievo, ir visi Izraelitėnai su juomi.

2. Ale *penktame mete karaliaus Rėabėamo aukštyr užsitraukė Sisakas, Egypcionų karalius, prieš Jėruzalę, (nės jie buvo susigriešiję prieš Poną Dievą.)

* 1 Kar. 4, 22. 25.

3. Su tukstančiu ir dviem šimtais vežimų ir su šešiais tukstančiais raitelių; ir žmonės ne buvo suskaitomi, kurie su juomi drauge atėjo iš Egipto, iš Lybijos, iš Sukim bei iš Murinų.

4. Ir jis įveikė *apmurytuosius miestus, Judavoje esančiuosius, ir nukako iki į Jėruzalę.

* per. 11, 5. s.

5. Tai atėjo Sėmajas, prarakas, pas Rėabėamą ir pas vyresniusius Juda, kurie Jėruzalėje buvo susiję dėl Sisako, ir tarė jiems: taip sako Ponas Dievas: „jus *manę prastojote, todėl ir aš jus prastojau į Sisako rankas.“

* per. 15, 2 ir 24, 20.

6. Tai vyresnieji iš Izrael pasižemino su karaliumi ir tarė: Ponas Dievas yra teisus.

7. Ale kaip Ponas Dievas matė, kad jie pasižemino, atėjo Pono Dievo žodis pas Sėmają ir tarė: jie pasižemino, todėl aš juos ne išpustysiu, bet juos veik išgelbėsu, kad mano didis papykys ne išpustytų Jėruzalę per Sisaką.

8. Ale tačiaus jie tur jamui paduoti buti, kad jie *suprastų, kas tai yra, man šlužyti, ir kas tai yra, karalystėms per žemes šlužyti.

* Jėrēm. 2, 19.

A. T.

9. Taip Sisakas, Egypcionų karalius, užsitraukęs aukštyr į Jėruzalę, *išėmė skarbus iš namų karaliaus ir atėmė tai vislab; jis atėmė ir auksinus skydus, kuriuos Salomonas buvo darydinęs;

* 1 Kar. 17, 26. † 1 Kar. 10, 16. 2 Nus. Kar. 9, 15.

10. Į kurių vietą karalius Rėabėamas varinius skydus padarydino ir padavė tus vyresniems palydovų, prievarčių karaliaus namų sargybėlaikančiųjų.

11. Ir kaip tankiai karalius į Pono Dievo namus nuėjo, atėjo palydovai ir nešė juos ir parnešė tus vėl į palydovų kamara.

12. Ir kadangi jis pasižemino, naršas Pono Dievo šalin grėžėsi nuo jo, kad ne vislab išpustyta buvo. Nės Judavoje dar ko gero buvo.

13. Taip Rėabėamas, karalius, buvo pastiprintas Jėruzalėje ir *karaliavo. Keturisdešimt ir vieno meto buvo Rėabėamas, kaip jis karaliumi pastojų, ir karaliavo septyniolika metų Jėruzalėje, tame mieste, kurį Ponas Dievas buvo paskyręs iš visų giminių Izrael, kad į savo vardą tenai statytų. Jo motyna vardu buvo Naėma, Amontienė.

* 1 Kar. 14, 21. † 2 Maiž. 20, 24.

14. Ir jis piktai elgėsi ir ne pritaikė savo širdį, Pono Dievo įeškoti.

15. Bet nusidavimai Rėabėamo, taip pirmieji, kaip paskutiniai, surašyti yra knygoje nusidavimų Sėmajų, prarako, ir Ido, regėjimus regiančiojo; priegtam karai tarp Rėabėamo bei Jėrobėamo, kol juodu gyvu buvo.

16. Ir Rėabėamas užmigo su savo tėvais ir buvo palaidotas mieste Dovid. Ir jo sunus Abijas karaliumi pastojų į jo vietą.

Perskyrimas 13.

Abijo, karaliaus Juda, karas ir pergalingimas prieš Jėrobėamą, karalių Izrael.

*Aštuonioliktame mete karaliaus Jėrobėamo Abijas karaliumi pastojų Judavoje,

* per. 12, 16. 1 Kar. 15, 1.

2. Ir karaliavo tris metus Jėruzalėje. Jo motyna vardu buvo Mikaja, duktė Uriel iš Gibėa. Ir karas radosi tarp Abijo ir tarp Jėrobėamo.

3. Ir Abijas prisitaisė ant mušio su keturiais šimtais tukstančių jaunų vyriškių, kurie druti vyrai buvo, karui tikri. Bet Jėrobėamas prisitaisė su juomi kariauti su aštuoniais šimtais tukstančių jaunų vyriškių, drutų žmonių.

4. Ir Abijas pasikėlęs užėjo ant viršaus kalno Žemaraime, kursai ant kalnų Epraim yra, ir tarė: klausykite manęs, Jėrobėam ir visas Izrael!

5. Ar ne žinote, kad Viešpats, Izraelio Dievas, karalystę Izrael Dovidui esti davęs amžinai, jam ir jo sunums į nepaliautiną derėjimą?

6. Ale Jėrobėamas, Nebato sunus, tarnas Salomono, Dovid sunaus, įsikisio ir pabėgo nuo savo pono. *1 Kar. 11, 26.

7. Ir susirinko pas jį *niekam neverti žmonės ir Bėlialo vaikai ir pasidrutino prieš Rėabėamą, Salomono sunų. Nės Rėabėamas buvo jaunas ir lėtos širdies, kad prieš juos nesigynė. *Vald. 9, 4.

8. Bet dabar jus norite stengtis prieš karalystę Pono Dievo tarp sunų Dovid, kadangi jūsų didis pulkas yra; ir turite auksinus veršius, kuriuos Jėrobėamas jums į dievus daręs. *1 Kar. 12, 28.

9. Ar ne jus išstumėte klebonus Pono Dievo, vaikus Aaron, bei Lėvytus, ir sau *kitus klebonus įsidėjote, kaip pagonai per žemes? Kursai ateiti savo ranką pildyti jaunu jautuku ir septyniais avinais, tas klebonu buna tu, kurie ne yra dievais. *per. 11, 15. 1 Kar. 12, 31.

10. Ale *su mumis yra Viešpats, mūsų Dievas, kurį mes ne prastojame, ir klebonai, kurie Ponui Dievui šlužija, vaikai Aaron ir Lėvytai, savo veikaluose, *Pa. 46, 12.

11. Ir uždega Ponui Dievui *kas rytą deginimo apierą ir kas vakarą, priegtam tinkančias rušinio žoles, ir padest duoną ant čystojo stalo bei aukso liktorių su jo lampomis, kad kas vakarą uždegtos būtų. Nės mes palaikėme sargybę Viešpaties, savo Dievo, bet jus jį prastojote. *4 Maiž. 28, 6.

12. Štai, su mumis ant paties viršaus (prysakyje) yra Dievas ir jo klebonai, ir trimitos trimituoti, kad prieš jus trimituotų. Jus vaikai Izrael, ne kariaukite prieš Viešpatį, savo tėvų Dievą! nėra jus ne laimėsite.

13. Ale Jėrobėamas *paslėpė karėvių pulką aplinkui, kad iš užpakalio juos prieitų, kada jie Judavėnams akyse buvo, ir paslėptasis karėvių pulkas jiems užpakalyje. *Joz. 8, 2.

14. Taigi, kaip Judavėnai apsižvalgė, štai, karas jiems buvo ir prysakyje ir už-

pakalyje. Tai šaukė jie Dievopii, ir *klebonai trimitavo ant trimitų. *4 Maiž. 10, 9.

15. Ir kožnas Judavoje trimitavo. Ir kožnam Judavoje be trimituojant, slogino Ponas Dievas Jėrobėamą ir visus iš Izrael dėl Abijo bei dėl Judavėnų.

16. Ir vaikai Izrael pabėgo dėl Judavėnų, ir Dievas padavė juos į jų rankas,

17. Kad Abijas su savo žmonėmis didį mušį mušė; ir puolė iš Izrael užmuštųjų penki šimtai tukstančių jaunų vyrų.

18. Taip vaikai Izrael buvo pažeminti tuočės, ale vaikai Juda buvo drąsus, nėra jie pasitikėjo ant Pono Dievo, savo tėvų Dievo.

19. Ir Abijas vijo Jėrobėamą ir laimėjo iš jo miestų Bėt-Elį su jo miesteliais, Jėsaną su jo miesteliais ir Eproną su jo miesteliais,

20. Kad Jėrobėamas daugiaus ne atsigavo, kol Abijas gyvas buvo; ir Ponas Dievas slogino jį, kad numirė.

21. Bet kaip Abijas buvo pasidrutinęs, tai vedė jis keturiolika moterų; ir jam gimė dvidešimt ir du sunu bei šešiolika dukterų.

22. Bet kas daugiaus sakyтина apie Abiją, ir jo elgimą bei darbus, tai yra rašyta nusidavimuose *prarako Ido.

*per. 12, 15.

Perskyrimas 14.

Asas sugaišina balvonų garbinimą ir pergal Murinus.

Ir Abijas užmigo su savo tėvais, ir jie palaidojo jį mieste Dovid; ir Asas, jo sunus, karaliumi pastojo į jo vietą. Jo čėse pakajaus buvo toje žemėje per dešimt metų.

2. Ir *Asas darė, kas teisu buvo ir Viešpačiui, jo Dievui, patiko; *1 Kar. 15, 11.

3. Ir šalin dėjo svetimuosius altorius ir aukštybes, ir sugriovė stulpus ir nukirto šventitasias giraites,

4. Ir sakydino Judavėnams, kad jie jėskotų Viešpaties, savo tėvų Dievo, ir darytų pagal zokaną bei prisakymus.

5. Ir jis išmetė iš visų miestų Juda aukštybes ir balvonus. Nės karalystėje pakajaus buvo po jo akių.

6. Ir jis pakūrė apmurytus miestus Judavoje, kadangi žemėje pakajaus ir nei jokio karo prieš jį ne buvo per tus metus; nėra *Ponas Dievas jam atilsies davė. *per. 15, 14.

7. Ir jis tarė Judavėnams: pakurkime šius miestus ir aptverkime juos

murais ir koryčiomis, vartais bei užkaiščiais, kadangi žemė dar mums priklauso. Nės mes Viešpaties, savo Dievo, jėškojome, ir jis mums atilsies davė aplinkui. Taipio jie budavojo, ir vislab jiems gerai sekėsi.

8. Ir Asas turėjo vaiską, skydus ir ragotines nešantį, iš Judavos tris šimtus tukstančių ir iš Benjamin skydus nešančių ir kilpiniais mokančių du šimtu ir aštuoniasdešimt tukstančių, ir tie visi buvo druti karžygiai.

9. Bet išsitraukė prieš juos Sėra, Murinas, su labai didžiu vaisku, su tukstančių tukstančiais, priegtam su trimis šimtais vežimų, ir nukako iki j Marėsą.

10. Ir Asas išsitraukė prieš jį, ir jie taisės ant mušio pakalnėje Zėpata pas Marėsą.

11. Ir Asas meldėsi Viešpaties, savo Dievo, tarydamas: Pone Dieve, *tau viena miera yra gelbėti, ar kur daug yra, arba kur sylos niera. Gelbėk tu mus, Viešpatie, mūsų Dieve! nėra mes nusitikime ant tavęs, ir tavo vardan mes atėjome prieš šitą pulką. Viešpatie, mūsų Dieve, prieš tavę nieko ne gal nei vienas žmogus. *per. 20, 6. 1 Zom. 14, 6.

12. Ir Ponas Dievas slogino Murinus po akių Aso bei Judo, kad pabėgo.

13. Ir Asas su žmonėmis, pas jį esančiais, *vijo juos iki Gėrar; ir Murinai puolė, kad jų nei vieno gyvo ne išliko, bet jie buvo užmušti po akių Pono Dievo ir jo vaiko. Ir jie daug turto išplėšto šalin gabenai. *3 Maiž. 26, 7, 8. †per. 20, 24.

14. Ir jis mušė visus miestus, aplink Gėrar esančius, nėra baimė Pono Dievo atėjo ant jų. Ir jie išplėšė visus miestus, nėra daug turto buvo juose.

*per. 17, 10. 2 Zom. 11, 7.

15. Taipiau jie mušė ir šėtras galvijų, ir pargabeno avių daugybę ir verbludų; ir vėl atėjo į Jeruzalę.

Perskyrimas 15.

Asas dar toliaus tikrąją viėrą apėystija.

Ir Pono Dievo Dvasė užėjo Asarją, sunų Obėd.

2. Tas laukan išėjo Asui priešais ir tarė jam: klausykite manęs, Asai ir visi Judavėnai bei Benjaminytai. Ponas Dievas yra su jumis, kadangi jus su juomi esate; ir kad jus jo jėškote, tai jis duosis surasti jūsų. Ale jei jus jį prastosite, tai jisai ir jus prastos.

3. Ale *daug dienų bus Izraėlyje, kad ne bus neitikrojo Dievo, nei klebono, kurs mokintų, ir ne bus nei zokano. *Oz. 3, 4.

4. Ir *kad jie savo bėdoje prisivers prie Viešpaties, Dievo Izrael, ir jo jėškos, tai jis duosis surasti. *Jėr. 29, 13.

5. Tuočės ne gerai bus tam, kurs išeina bei jeina, nėra didi trenksmai rasis ant tų, kurie ant žemės gyvena.

6. Nės vienas žmonių pulkas sutreškys kitą, ir vienas miestas kitą. Nės Dievas juos išgandys su visokia tužba.

7. Ale *jus bukite drąsus ir ne paliaukite, ką pradėjote, nėra jus alga gausite pagal savo darbą. *Luk. 21, 19, 28. 1 Kar. 15, 58.

8. Bet kaip Asas girdėjo šius žodžius ir prarakavimą Obėdo, prarako, tai jis linksmas pastojo ir išmetė biau rybes iš visos žemės Juda bei Benjamin ir iš miestų, kuriuos jis buvo laimėjęs ant kalnų Epraim; ir atnaujino altorių Pono Dievo, kursai pas prybažnytį Pono Dievo stovėjo;

9. Ir surinkdino visą Judą bei Benjamin, ir svetimuosius prie jų iš Epraim, Manase bei Simėon. Nės didelė daugybė iš Izrael jam pripuolė, matydami, kad Viešpats, jo Dievas, su juomi buvo.

10. Ir jie susirinko į Jeruzalę trečiąją mėnesį į penkiolikąją metą karalystės Aso,

11. Ir apieravojo tą pačią dieną Ponui Dievui nuo ano suplėštojo turto, kurį jie buvo pargabėję, septynis šimtus jaučių ir septynis tukstančius avių;

12. Ir jie *susitarė, kad jėškotų Viešpaties, savo tėvų Dievo, iš visos širdies ir iš visos dušios, *Joz. 24, 25. 2 Kar. 23, 3.

13. Ir kurs ne norėtų jėškoti Viešpaties, Izraelio Dievo, tam tektų mirti, tiek mažiemsiems, tiek didiemsiems, tiek vyrams, tiek moterims.

14. Ir jie prisiekė Ponui Dievui didžiu balsu, trubydami su trimitais ir su trubomis.

15. Ir visas Juda buvo linksmas iš tos prysiegos, nėra jie iš visos širdies buvo prisiekę, ir jėškojo jį iš pilnos valės, ir jis davėsi jų surasti; ir *Ponas Dievas davė jiems pakajaus aplinkui. *per. 14, 6 ir 20, 30.

16. Priegtam karalius Asas ir atstatė Maėką, savo motyną, nuo tos šlužmos, kurią ji buvo pramaniusi šventijoje girėje Miplėzet. Ir Asas išpu-

stijo jos Miplėzėtą ir sukulė jį ir su-
degino jį pas upę Kidron.

17. Ale *aukštybės Izraelyje ne buvo iš-
mestos; tačiau širdis Aso buvo vierna,
kol jis gyvas buvo. *1 Kar. 22, 44. 2 Kar. 12, 3.

18. Ir jis įnešdino, ką jo tėvas buvo
pašventinęs, ir ką jisai buvo pašven-
tinęs, į Dievo namus: sidabrą, auksą
bei rykus.

19. Ir ne buvo nei jokio karo iki į tris-
dešimt penktąjį metų karalystės Aso.

Perskyrimas 16.

Asas trejų metų buvo susigriešijęs.

Trisdešimt šeštame mete karalystės
Aso užsitraukė aukštyn *Baėsas, Izra-
ėlio karalius, prieš Judą, ir budavojo
Ramą, kad Asui, karaliui Juda, drau-
stų išsitraukti ir įsitraukti. *1 Kar. 15, 27.

2. Ale Asas, ėmęs iš skarbo na-
muose Pono Dievo ir iš namų ka-
raliaus sidabro bei aukso, siuntė pas
Ben-Adadą, Syrionų karalių, Damaš-
ke gyvenantįjį, ir jam sakydino:

3. Yra suderėjimas tarp manęs bei
tavo, ir tarp mano tėvo bei tavo;
todėl aš tau sidabro bei aukso siun-
čiau, kad pamestumbei suderėjimą su
Baėsu, Izraėlio karaliumi, kad jis
nuo manęs šalin trauktųs.

4. Ben-Adadas pakluso karaliui Asui
ir nusiuntė savo vyresniusius ant
kareivių prieš miestus Izraėlio, tie
mušė Ejon, Dan ir Abelmaim, ir visus
miestus Naptali, kur rugių supylė.

5. Baėsas tai išgirdęs, paliovė Ramą
budavojęs ir paliovė nuo savo darbo.

6. Ale karalius Asas pas savę ėmė visus
Judavėnus, ir jie nešė akmenis bei me-
džius iš Ramo, kuriais Baėsas budavo-
jo, ir jis tais budavojo Gėbą bei Mizpą.

7. Tuočės atėjo Anani, pranašas, pas
Asą, karalių Juda, ir tarė jam: kadangi
tu *pasitikejai ant Syrionų karaliaus,
ir ne pasitikejai ant Viešpaties, savo
Dievo, todėl macis Syrionų karaliaus
iš tavo nagų išsprudo. *Jėrėm. 17, 5.

8. Ar ne buvo *Murinų bei Lybijonų
didė daugybė su labai daug vežimais
bei raiteliais? o tačiau Ponas Die-
vas juos padavė į tavo rankas, kaip
tu ant jo pasitikejai. *per. 14, 9.

9. Nė *akys Pono Dievo mato vi-
sas žemes, kad jis padrutintų tus,
kurie iš visos širdies prie jo laikosi;

tu durnai darei, todėl iš šio čėso ir
busi karu aptrauktas. *Joh. 23, 10.

10. Ale Asas supyko ant to pranašo ir
*apkaldino jį, nės jis murmėjo su juo-
mi dėl to. Ir Asas tuočės kelis žmo-
nes labai prispaudė. *per. 18, 26. 1 Kar. 22, 27.

11. Bet nusidavimai Aso, taip pirmie-
ji, kaip paskutiniai, štai, tie yra rašyti
knygose apie karalius Juda bei Izraėl.

12. O Asas apsirgo kojomis trisde-
šimt devintame mete savo karaly-
stės, ir jo liga vis sunkyn ėjo; bet
jis ir be sirgdamas Pono Dievo ne
jėškojo, bet gydytojų.

13. Taipo užmigo Asas su savo tė-
vais ir numirė keturisdešimt pirma-
me mete savo karalystės.

14. Ir jie palaidojo jį jo kapuose, ku-
rius jis sau buvo iškasinęs mieste Do-
vido. Ir jie padėjo jį ant jo patalo, kurį
buvo ištaisę su gražiomis ruginimo žo-
lėmis ir kitomis skaniai kvepiančio-
mis žolėmis, pagal aptėkorių žinę su-
taisytomis; ir *pakūrė labai didę ugnį.
*per. 21, 19.

Perskyrimas 17.

Jozapatas, Dievo prisihijodamas, gana palaimos tur.

Ir jo sunus *Jozapatas karaliumi pa-
stojo į jo vietą, ir turėjo didę macę
prieš Izraėl. *1 Kar. 15, 24. per. 22, 46.

2. Ir jis kareivių įdėjo į visus ap-
murytuosius miestus Judavos, ir įdėjo
urėdininkus žemėje Juda ir į miestus
Epraim, kuriuos jo tėvas Asas buvo
laimėjęs.

3. Ir Ponas Dievas buvo su Joza-
patu, nės jis elgėsi taipo, kaip jau
seniai pirma jo tėvas Dovidas buvo
pasielgęs, ir ne jėškojo Baalim,

4. Bet Dievo savo tėvo, ir elgėsi pagal
jo prisakymus ir ne pagal elgimą Izraėl.

5. Todėl patvirtino jam Ponas Dievas
jo karalystę, ir visi Judavėnai dovanų
nešė Jozapatui; ir jis pilnai turėjo ir
*bagotumo ir garbės. *per. 18, 1.

6. Ir kaip jo širdis pasidrašino ke-
liuose Pono Dievo, tai jis toliaus iš-
metė aukštybes ir šventitasias giraites
iš Judavos.

7. Trečiame mete savo karalystės
siuntė jis savo vyresniusius Benail,
Obadją, Sakarją, Netaneėl ir Mikają,
kad jie mokintų per miestus Judavos,

8. Ir su jais Lėvytus: Sėmają, Ne-
tanją, Sebadją, Asaėl, Semiramot,

Jonatan, Adoniją, Tobiją, ir Tob-Adoniją, ir su jais klebonuodū Elisamą bei Joram.

9. Ir jie mokino Judavoje ir turėjo zokano knygas Pono Dievo su savimi; ir aplink keliavo per visus miestus Juda ir mokino žmones.

10. Ir *baimė Pono Dievo perėmė visas karalystes, per visas žemes aplink Judavą esančias, kad ne kariavo prieš Jozapatą. * per. 14, 14. 1 Maiž. 35, 5.

11. Ir Pylistėnai atnešė Jozapatui *dovanų, naštą sidabro. Ir Arabijonai jam atnešė septynis tukstančius ir septynis šimtus avinų ir septynis tukstančius bei septynis šimtus ožių. * 1 Kar. 4, 21.

12. Taip Jozapatas patarpo ir vis didesnis pastoj, ir jis pakūrė Judavoje pilis ir miestus, įvairiems supilti.

13. Ir turėjo daug zoposto miestuose Judavos, ir kariauti mokančių vyrų ir didžiųjų ponų Jėruzalėje.

14. Ir šitas buvo davadas tarp jų tėvų giminių, kurie Judavoje ant tukstančių vyresnieji buvo: Adnas, vyresnysis, ir su juimi buvo trys šimtai tukstančių macnių žmonių.

15. Pagal jį buvo Joananas, vyresnysis, ir su juimi buvo du šimtai aštuonisdešimtis tukstančių.

16. Pagal jį buvo Amasjas, sunus Sikri, kurs iš geros valės Ponui Dievui buvo pasižadėjęs, ir su juimi buvo du šimtai tukstančių macnių žmonių.

17. Iš vaikų Benjamin buvo Eliadas, macnus vyras, ir su juimi buvo du šimtai tukstančių, kurie su kilpiniais ir su skydais buvo išrėdyti.

18. Pagal jį buvo Jozabadas, ir su juimi buvo šimtas ir aštuonisdešimtis tukstančių, suginklais išrėdytų į vaiską.

19. Šie visi gatavi buvo karaliui (šlužyti) dar be tų, kuriuos karalius dar buvo įdėdinęs į apmurytuosius miestus per visą Judavą.

Perskyrimas 18.

Jozapatas su Akabu į karą traukiasi prieš Syrionus. Ir Jozapatas pilnai turėjo ir bagotumo ir garbės, ir gentimi pastoj su Akabu.

* per. 17, 5.

2. Ir *po dviejų metų jis žemyn traukėsi pas Akabą į Samariją. Ir Akabas jam bei žmonėms, pas jį esantiems, daug avių bei jaučių davė pa-

mušti. Ir jis perkalbėjo jį, kad aukštyn keliautų į Ramotą Gilėade. * 1 Kar. 22, 2.

3. Ir Akabas, Izraelio karalius, tarė Jozapatui, karaliui Juda: keliauk su manimi į Ramotą Gilėade! Jis tarė jam: *aš busu kaip tu, ir mano žmonės kaip tavo žmonės: mes norime su tavimi į karą. * 1 Kar. 22, 4. 2 Kar. 3, 7.

4. Ale *Jozapatas tarė Izraelio karaliui: geriaus pasiklausk šiandien žodžio Pono Dievo. * 2 Kar. 3, 11.

5. Ir Izraelio karalius surinko prarakų keturis šimtus vyrų ir tarė jiems: ar mes galime į karą trauktis į Ramotą Gilėade, arba ar ne? Jie atsakė: traukis aukštyn, Dievas jį paduos į karaliaus rankas.

6. Ale Jozapatas tarė: ar ne dar kitsai koks prarakas Pono Dievo čia yra, kad iš jo pasiklaustumbime?

7. Izraelio karalius tarė Jozapatui: dar yra vienas vyras, kad iš jo Poną Dievą klaustumbime; ale aš jo nekenčiu, nėra jis man nieko gero ne apsako, bet tik vieno pikto, butent Mikas, sunus Jemlo. Jozapatas tarė: ne kalbėk taip, karaliau!

8. Ir Izraelio karalius vadino savo kamarninkų vieną ir tarė: atgabenk greitai Miką, sunų Jemlo.

9. Ir karalius Izraelio bei Jozapatas, karalius Juda, sėdėjo kožnas ant savo krėslo, rubais apsirėdę; bet juodu sėdėjo lauke ties durimis prie vartų Samarijos, ir visi prarakai prarakavo po jų dviejų akių.

10. Ir Zidekijas, sunus Knaėno, pasi-darydino geležinius ragus ir tarė: taip sako Ponas Dievas: „šitais tu Syrionus badysi, iki juos išgaišinęs busi.“

11. Ir visi prarakai prarakavo lygiai taip ir tarė: traukis aukštyn, tu laimėsi; Ponas Dievas juos paduos į karaliaus rankas.

12. Ir paslas, kursai nuėjęs buvo Miką vadįti, kalbėjo su juimi ir tarė: štai, prarakų kalbos iš vieno geros yra už karalių. Meldžiu, t'esie ir tavo žodis toksai, kaip jų žodis, ir sakyk gero!

13. Ale Mikas tarė: kaip tikrai Ponas Dievas gyvas yra, ką mano Dievas sakys, tai aš kalbėsu.

14. Ir jam prie karaliaus atėjus, tarė jam karalius: Mikai, ar turime trauktis į Ramotą Gilėade kariauti, arba ar

ne turime tai daryti? Jis tarė: beje, traukitės aukštyn, jus laimėsite; paduota jums bus ir jūsų rankas.

15. Ale karalius tarė jam: *aš tau po prysiega sakau, kad man nieko kito ne sakytumbei, kaip teisybę, var-dan Pono Dievo. *Mat. 26, 63.

16. Tai jis tarė: aš mačiau visą Izraelį išsisklaidžiusį ant kalnų, kaip *avis, kerdžiaus ne turinčias. Ir Ponas Dievas tarė: „ar šitie ne tur pono? kožnas vėl te grįšta namon su pakajumi!“

*4 Maiž. 27, 17. Mat. 9, 36.

17. Tai tarė Izraelio karalius Jozapatui: *ar aš tau ne sakiau: „jis ant manęs nieko gero ne prarakauja, bet pikto?“

*1 Kar. 22, 18.

18. Ale jis tarė: todėl klausykite žodžio Pono Dievo: aš regėjau Poną Dievą sėdintį ant savo krėslu, ir visi dangaus pulkai stovėjo po jo dešinės ir po jo kairės.

19. Ir *Ponas Dievas tarė: kas nor Akabą, Izraelio karalių perkalbėti, kad aukštyn trauktų ir pultų Ramotė Gilėade? Ir vienam šaip, o antram taip be kalbant,

*1 Kar. 22, 20.

20. Išėjo viena dvasė ir stojos po akių Pono Dievo ir tarė: aš jį perkalbėsu. Bet Ponas Dievas tarė jai: kuomi?

21. Ji tarė: aš išėjusi busu meluojanti dvasė visų jo prarakų burnoje. Ir jis tarė: tu jį perkalbėsi ir tai iš-taisysi. Išėik ir daryk taip!

22. Dabar štai, Ponas Dievas meluo-jančią dvasę davė į šių tavo prarakų burną, ir Ponas Dievas pikto prieš tavę kalbėjęs.

23. Tai priėjęs Zidekijas, sunus Knaėno, *ištiko Miką per ausį ir tarė: katru keliu Dvasė Pono Dievo nuo manęs atstojo, kad per tavę kalbėtų? *Jon. 18, 22.

24. Mikas tarė: štai, tu tai matysi, kad *į vidutinęją kamara įjėjęs pasi-slėpsi.

*1 Kar. 20, 30.

25. Ale karalius Izraelio tarė: im-kite Miką, ir te pasiliekti jisai pas Amoną, miesto valdoną, ir pas Joasą, karaliaus sunų.

26. Ir sakykite: taip sako karalius: *meskite šį į kalėjimą ir valgydijate jį duona bei vandenimi prispaudos, iki man su pakajumi pargrįžtant! *per. 16, 10.

27. Mikas tarė: jei tu su pakajumi pargrįši, tai Ponas Dievas ne kalbėjo

per manę. Ir jis tarė: girdėkite tai, jus žmonės visi!

28. Taipso *aukštyn traukėsi kara-lius Izraelio, ir Jozapatas, karalius Juda, į Ramotą Gilėade. *1 Kar. 22, 29.

29. Ir karalius Izraelio tarė Jozapa-tui: aš nepažintinai apsirėdysu ir į karą ateisu, bet tu savo rubais buk apsirėdęs. Ir karalius Izraelio nepažin-tinai apsirėdė, ir juodu atėjo į karą.

30. Ale Syrionų karalius savo vy-resniams raiteliams buvo liepęs: jus ne turite kariauti nei prieš didžius, nei prieš mažus, bet vienintelei prieš karalių Izraelio.

31. Taigi vyresnieji raiteliai Jozapatą pamatę dumojo, jį esantį karalių Iz-rael, ir artinosi, kad prieš jį kariautų. Ale Jozapatas šaukė, ir Ponas Dievas gelbėjo jį, ir Dievas juos nuo jo ša-lin kreipė.

32. Nės vyresnieji raiteliai maty-dami, jį ne esantį karalių Izrael, atsi-kreipė šalin nuo jo.

33. *Ale vienas vyras savo kilpinį įtempęs iš nežinių išovė karalių Izrael tarp pancėriaus bei susegimų. Tai jis tarė savo važnyčiai: †atgrėšk savo ranką ir išveisk manę iš vaisko, nės aš esmi įžeistas. *1 Kar. 22, 34. †per. 35, 23.

34. Ir tas karas didyn ėjo tą dieną. Ir karalius Izrael stovėjo ant savo vežimo prieš Syrionus iki vakarui, ir numirė, kada saulė nusileido.

Perskyrimas 19.

Jėsus bara Jozapatą: Jozapatas aprupina bažnyčią bei svietiškąją vyriausybę.

Ale Jozapatas, karalius Juda, atėjo vėl namon su pakajumi į Jėruzalę.

2. Ir Jėsus, Ananjo sunus, pranašas, išėjo jam priešais ir tarė karaliui Jozapatui: ar tau reikia taip gelbėti Dievo nesibijantįjį ir mylėti tus, kurie Pono Dievo ne apkenčia? Ir dėl to ant tavęs perpyko narsas Pono Dievo.

3. Ale tačiaus *ko gero tavyje yra rasta, kad tu šventintasis giraites iš-pustijai iš šios žemės, ir savo širdį pritaisei, Dievo įėskoti. *per. 17, 3.

4. Taipso Jozapatas pasiliko Jėru-zalėje. Ir jis vėl iškeliauvo tarp žmo-nių, pradėjęs nuo Bersėbos iki ant kalnų Epraim, ir juos vėl atgrąžino prie Viešpaties, jų tėvų Dievo.

5. Ir jis pasteliavo sudžias toje že-

mėje per visus apmurytus miestus, kožname mieste kelis;

6. Ir tarė sudžioms: * prisidabokite, ką jus darote; nės jus provą darote ne žmonėms, bet Ponui Dievui; ir jis pas jus yra, kad jus provą darote. *Am. 5, 15.

7. Todėl baimė Pono Dievo t'esie tarp jūsų, ir prisidabodami tai darykite. Nės pas Viešpatį, mūsų Dievą, niera nei jokios neteisybės, jis ir *ne veizd nei ant šiokio, nei ant tokio žmogaus, ir ne ima dovanų. *Job. 10, 4 per. 34, 19.

8. Taipjau Jozapatas ir pasteliavo Jeruzalėje Lévytų bei klebonų ir iš vyresniųjų tėvų iš Izrael (užveizdus) ant *provų Pono Dievo ir ant bylų, ir davė jiems Jeruzalėje gyventi.

* 5 Maiž. 17, 8, 9. per. 19, 17.

9. Ir liepė jiems tarydamas: darykite taip, baimę Pono Dievo po akių turėdami, viernal ir iš tikros širdies.

10. Visose provose, kurios jums bus praneštos nuo jūsų brolių, savo miestuose gyvenančių, apie kraują ir kraują, apie zokaną ir prisakymus, apie budą ir provas, jus juos turite pamokinti, kad jie ne nusikalstų prieš Poną Dievą, ir koksai kerštas jus ne užpultų, nei jūsų brolius. Darykite taip, tai jus ne susigriešysite.

11. Štai, Amarjas, klebonas, yra vyriausiasis ant jūsų ant visų reikalų Pono Dievo. Taigi Sabadjas, Ismaėlio sunus, yra vyriausiuoju namuose Juda ant visų reikalų karaliaus. Taigi ir turite urėdininkus, Lévytus, po savo akių. Bukite drąsus ir darykite tai; ir Ponas Dievas bus drauge su tuomi geruoju.

Perskyrimas 20.

Jozapatas pergal Amonytus ir Moabytus.

Po šio (nusidavimo) atėjo vaikai Moab, vaikai Amon, ir su jais Amunimai, kad kariautų prieš Jozapatą.

2. Ir atėję apsakė tai Jozapatui ir tarė: ateiti prieš tavę didis pulkas iš anapus jurių, iš Syrionų; ir štai, jie yra Azėzon-Tamare, tai esti Engedi.

3. Bet Jozapatas bijojosi ir prisitaisė, Pono Dievo jėškoti, ir davė pastninką iššaukti per visą Judavą.

4. Ir Judavėnai *susiejo Pono Dievo jėškoti; taipjau ir susiejo iš visų miestų Judavos Pono Dievo jėškoti.

* per. 15, 15.

5. Ir Jozapatas nuėjo į susirinkimą

Judavėnų bei Jeruzalės, namuose Pono Dievo ties nauju pryangiu,

6. Ir tarė: Viešpatie, mūsų tėvų Dieve, ar ne tu esi Dievu danguje ir viešpataujančiu per visas karalystes pagonų? ir *tavo rankoje yra syla bei macis, ir niera nei vieno, kurs prieš tavę stovėtų. * 1 Nus. Kar. 30, 12, † 2 Nus. K. 14, 11.

7. Argi ne tu, mūsų Dieve, gyventojus šios žemės pravarei dėl savo žmonių Izrael, ir davei tą vaikams Abromom, kurs tavę mylėjo amžinai?

8. Kad jie toje gyveno, ir tau šventinyčią tavo vardui toje pabudavojo ir sakė:

9. Kad *kokia nepalaima, kardas, koravonė, maras arba brangus čėsas mus užpultų, ir mes turime stovėti ties šiais namais po tavo akių, (nės tavo vardas yra šiuose namuose,) ir turime tavę šaukti savo bėdoje, tai tavę norintįtaigirdėti ir gelbėti? * per. 6, 28. 1 Kar. 8, 33.

10. Irgi dabar vei, vaikai Amon, Moab ir tie nuo kalno Seir, ant *kurių tu ne davei trauktis vaikams Izrael, jiems iš Egipto žemės iškeliaujant, bet turėjo nuo jų šalin kreiptis, neigi juos išgaišinti; * 5 Maiž. 2, 9. 19. 29.

11. Irgi štai, jie mums taip piktai atkruoja ir ateiti, kad mus išstumtų iš tavo tėviškės, kurią tu mums davei.

12. Mūsų Dieve, ar tu ne nori juos sudyti? Nės mes ne turime sylos prieš šį didįjį pulką, kurs prieš mus ateiti. Mes ne žinome, ką daryti, bet mūsų akys žiur ant tavęs.

13. Ir visi Judavėnai stovėjo po akių Pono Dievo su savo vaikais, moterimis ir sunumis.

14. Ale ant Jėjasiečio, sunaus Zakarjo, sunaus Bėnajo, sunaus Jejiel, sunaus Matanjo, Lévyto iš vaikų Asap, užėjo Dvasė Pono Dievo vidoje susirinkimo,

15. Ir tarė: gerai supraskite, visi Judavėnai ir jus gyventojai Jeruzalės, ir tu karaliau Jozapat, taip sako Ponas Dievas jums: „jus ne turite bijotis, neigi ne nusigąsti dėl šio didžiojo pulko, nės ne jus kariaujate, bet Dievas.

16. Rytoj jus turite pas juos žemyn trauktisi; ir štai, jie aukštyn traukiasi pas Ziz, ir jus prieisite juos prie šventųjų upelio šiaupus pusčios Jeruel.

17. Nės ne jus kariausite dėl šio

reikalo. Nueikite tiktai ir stovėkite, ir matykite pagalbą Pono Dievo, kurs su jumis yra, jus iš Judavos bei iš Jėruzalės; nesibijokite ir ne nusigąskite, rytoj išsitraukite prieš juos, Ponas Dievas yra su jumis!“

18. Tai Jozapatą pasikloniojo savo veidu iki žemės; ir visas Juda bei gyventojai Jėruzalės pasikloniojo Ponui Dievui ir meldėsi Pono Dievo.

19. Ir Lėvytai iš Kaatyčių vaikų ir iš Korytų vaikų pasikėlė, kad liaupsintų Viešpatį, Izraelio Dievą, didžiū balsu danguna.

20. Ir jie ryto metą pasikėlę anksti iškeliavo ant pusčios Tekoos linkai. Ir jiems išsitraukus, stovėjo Jozapatą ir tarė: klausykite manęs, Judavėnai, ir jus gyventojai Jėruzalės: * nusitikėkite Viešpatimi, savo Dievu, tai busite be baimės; ir vierykite jo prarakams, tai turėsite palaimos. * Jėz. 28, 16.

21. Ir jis mokino žmones, ir statė giestančius Ponui Dievui, kad liaupsintų šventoje grožybėje, ir pirmų eitų, kurie su ginklais išsirėdę, ir tartų: * dėkavokite Ponui Dievui, nės jo mieldaširdingystė patenka amžinai. * Ps. 106, 1.

22. Ir kaip jie pradėjo dėkavoti ir liaupsinti, davė Ponas Dievas paslėptajai kareivių pulką, prieš Judą atėjusį, užpulti vaikus Amon, Moab ir tus iš kalno Seir, ir išmušė juos.

23. Tai pasikėlė vaikai Amon bei Moab prieš gyvenančius ant kalno Seir, kad juos išgaišintų ir išpustytų. Ir kaip jie tus visus ant kalno Seir gyvenančius buvo išgaišinę, gelbėjo * viens antrą, kad ir patys susigaišino. * 1 Zom. 14, 20.

24. Bet kaip Judavėnai į Mizpę atėjo prie pusčios, kreipėsi jie prieš tą pulką, ir štai, čia gulėjo žudyti lavonai ant žemės, kad nei vienas ne buvo išbėgęs.

25. Ir Jozapatą atėjo su savo žmonėmis, kad turtą, iš jų suplėštą, išdalytų, ir rado tarp jų tiek turto bei rubų ir brangiausiųjų rykų, kuriuos jie jiems buvo atėmę, kad tuos nei panešti ne galėjo; ir išdalijo per tris dienas suplėštą turtą, nės jo buvo daugumas.

26. Bet ketvirtą dieną jie susiejo Liaupsinimo pakalnėje, nės čionai jie liaupsino Poną Dievą. Todėl

ta vieta vadinama Liaupsinimo pakalne iki šiai dienai.

27. Taipo kožnas iš Juda bei iš Jėruzalės vėl pargrižo, ir Jozapatą pirmų, kad į Jėruzalę nusitrauktų su džiaugsmu. Nės Ponas Dievas jiems džiaugsmo buvo davęs ant jų neprietelių.

28. Ir įsitraukė į Jėruzalę su psaltėriais, su arpomis ir su trimitomis į namus Pono Dievo.

29. Ir baimė Dievo užėjo visas karalystes per žemes, kaip jie girdėjo, kad Ponas Dievas prieš Izraelio neprietelius buvo kariavęs.

30. Taipo karalystė Jozapato tyka pastojų, ir * Dievas jam davė pakajaus aplinkui. * per. 14, 6, ir 15, 15.

31. Ir Jozapatą karaliavo ant Juda; ir buvo * trisdešimts ir penkių metų, kaip jis karaliumi pastojų, ir karaliavo dvidešimt ir penkis metus Jėruzalėje. Jo motyna vardu buvo Asuba, Siljo duktė. * 1 Kar. 22, 42.

32. Ir jis elgėsi pagal elgimą savo tėvo Aso, ir nesiliovė nuo to, darydamas, kas Ponui Dievui gerai patiko;

33. Tik tą jie aukštybes ne sugriovė, nės žmonės savo širdį dar ne buvo pritausę Dievop savo tėvų.

34. Ale kas daugiaus sakytina apie Jozapatą, tiek kas pirmųjų, tiek kas paskutiniųjų (nusidavimų), štai, tai yra rašyta nusidavimuose Jėaus, Ananio sunaus, kuriuos jis surašęs knygoje karalių Izrael.

35. Paskui susitarė Jozapatą, karalius Juda, su Aasju, karaliumi Izrael, kursai labai griežnai pasiėgdavo.

36. Ir jis susitarė su juomi laivų daryditi, kad galėtų jurėmis keliauti; ir jie darydino tus laivus Ezėon-Gabėryje.

37. Ale Elizėris, Dovidą sunus iš Marės, prarakavo prieš Jozapatą ir tarė; todėl, kad tu su Aasju susitarei, Ponas Dievas tavo darbus suplėšė. Ir * laivai sulužo, kad ne galėjo jurėmis keliauti. * 1 Kar. 22, 49.

Perskyrimas 21.

Joramas žavina savo brolius, garbina balvonus, jo koravonė ir biednasis smertis.

Ir Jozapatą užmigo su savo tėvais ir buvo palaidotas pas savo tėvus mieste Dovidą, ir jo sunus * Joramas karaliumi pastojų į jo vietą.

* 2 Kar. 8, 16. 1 Nus. Kar. 3, 11.

2. Ir jis turėjo brolių, Jozapato sunus, Asariją, Jejiel, Sakariją, Azariją, Mikaël ir Sepatją; šitie visi buvo vaikai Jozapato, karaliaus Juda.

3. Ir jų tėvas davė jiems daug dovanų, sidabro, aukso bei žemėgų, priegtam ir apmurytus miestus Judavoje; ale karalystę jis davė Joramui, nės tas buvo pirmgimėsis.

4. Ale kaip Joramas karalystę savo tėvo buvo gavęs ir tą įveikęs, tai jis kardu nužavino visus savo brolius, priegtam ir kelis vyresniųjų iš Izrael.

5. *Trisdešimts ir dviejų metų buvo Joramas, kaip jis karaliumi pastojo, ir karaliavo aštuonis metus Jeruzalėje.

* 2 Kar. 8, 17.

6. Ir *elgėsi pagal elgimą karalių Izrael, kaip Akabo giminė buvo dariusi, nės Akabo duktė buvo jo pati; ir darė, kas Ponui Dievui ne patiko. * 2 Kar. 16, 3.

7. Ale Ponas Dievas ne norėjo išgaišinti Dovidą giminę dėl ano derėjimo, kuriuomi su *Dovidu buvo suderėjęs, ir kaip jis buvo kalbėjęs, jam + žibnyčią duoti ir jo vaikams visados.

* 2 Zom. 7, 12. + Ps. 132, 17.

8. Jo čėse atpuolė Edomytai nuo Juda ir įsidėjo sau karalių.

9. Nės Joramas į jų žemę buvo nukeliavęs su savo vyresniaisiais, ir visi vežimai su juomi, ir nakčia buvo pasikėles ir Edomytus aplink jį ir vyresniuosius prie vežimų užmušęs.

10. Todėl *Edomytai atpuolė nuo Juda iki šiai dienai. Tuočės ir Libna nuo jo atpuolė. Nės jis prastojo Viešpatį, savo tėvų Dievą. * 2 Kar. 8, 20.

11. Jis ir pakūrė aukštybes ant kalnų Judavoje ir darė, kad tie Jeruzalėje kekšavo ir išvadžiojo Judavą.

12. Bet jis gavo gromatą nuo prako Eliošiaus; toje taip buvo rašyta: taip sakė Viešpats, Dievas tavo tėvo Dovid: „todėl, kad tu nesielgei pagal elgimą savo tėvo Jozapato, nei pagal elgimą Aso, karaliaus Juda,

13. Bet elgeisi pagal elgimą karalių Izrael, ir darai, kad Juda ir tie, kurie Jeruzalėje gyvena, kekšauja pagal kekšvimą giminės Akabo; o priegtam ir savo brolius savo tėvo giminės nužudei, * kurie geresni buvo, ne kaip tu:

* 1 Kar. 2, 32.

14. Štai, todėl Ponas Dievas tavę dide sloga ištikis, tavo žmones, tavo

vaikus, tavo moteris ir visą tavo turtą.

15. Ir tu sunkiai apsirgsi viduriais, ikikol tavo viduriai dėl ligos išpuls į dieną dienos.“

16. Taip Ponas Dievas prikėlė prieš Joramą dvasę Pylistėnų bei Arabijonų, prie šalies Murinų gyvenančiųjų;

17. Ir jie užsitraukę į Judavą, suplėšė ją, ir šalin vežė visą turtą, namuose karaliaus esantįjį, priegtam jo sunus bei moteris, kad jam nei vieno sunaus ne liko, kaip tiktai Joajas, mažiausiasis jo sunus.

18. Ir po viso to Ponas Dievas jį slogino viduriuose tokia liga, kuri ne buvo gydoma.

19. O kaip tai vis taipo buvo į dieną dienos, tai dviem metams perėjus jo viduriai išpuolė draug su liga, ir jis numirė piktomis ligomis. Ir jie jį ne sudegino (ne smilkė dėl jo), * kaip jie jo tėvams buvo darę.

* Jer. 34, 5.

20. Trisdešimt ir dviejų metų jis buvo, kaip karaliumi pastojo, ir karaliavo aštuonis metus Jeruzalėje, ir elgėsi, kad ne gražu buvo; ir jie palaidojo jį mieste Dovidą, ale *ne į kapus karalių.

* per. 24, 25.

Perskyrimas 22.

Aasjo prapuolimas; Ataljos razbahus.

Ir tie iš *Jeruzalės į karalių įdėjo Aasją, mažiausįjį jo sunų, į jo vietą. Nės kareiviai, iš Arabijonų su vaisku atėję, pirmuosius visus buvo nužavinę; todėl karaliumi pastojo Aasjas, Joramo sunus, karaliaus Juda. * 2 Kar. 8, 24.

2. Keturisdešimts ir dviejų metų buvo Aasjas, kaip jis karaliumi pastojo, ir karaliavo vienus metus Jeruzalėje. Jo motyna vardu buvo *Atalja, Amrio duktė.

* 2 Kar. 11, 1.

3. Bet ir jisai elgėsi pagal elgimą giminės Akabo, nės jo motyna pripratino jį, Dievą prastoti.

4. Todėl jis darė, kas Ponui Dievui ne patiko, kaip giminė Akabo. Nės jie buvo jo rodininkais, jo tėvui numirus, kad jį prapuldytų.

5. Ir jis elgėsi pagal jų rodą. Ir jis nusitraukė su Joramu, Akabo sunumi, karaliumi Izrael, į karą į Ramotą Gilėade prieš Azaëlį, Syrionų karalių. Ale Syrionai įžeidė Joramą.

6. Kad pargrįžo gydytis Jezreelyje; nės jis turėjo žaidžų, kuriomis įžeistas

buvo Ramoje, be kariaudamas su Aza-
ėliu, Syrionų karaliumi. Ir Asarjas
(t. e. Aasjas), Joramo sunus, karalius Ju-
da, žemyn keliavo, kad lankytų Jora-
mą, Akabo sunų, Jesreėlyje sergantį.

7. Nės prapuolimas Aasjui Pono Die-
vo buvo lemtas, kad pas Joramą at-
eitų ir taip su Joramu išsitrauktų
prieš Jėu, Nimsio sunų, *kurį Ponas
Dievas buvo mostydinęs, kad išgai-
šintų giminę Akabo. * 1 Kar. 19, 16. 2 Kar. 9, 2.

8. Taigi, kaip Jėus koravojo Akabo
giminę, radęs jis kelis vyresniųjų iš
Juda ir vaikus brolių Aasjo, Aasjui
tarnaujančius, nužudė juos.

9. Ir jis įeškodamas *Aasjo sugavo
jį, kaip jis buvo pasislėpęs Samarijoje.
Ir jis nugabentas buvo pas Jėu, tas
jį nužudė, ir jie palaidojo jį. Nės jie
tarė: jis esti Jozapato sunus, kurs Po-
no Dievo įeškojo iš visos širdies. Ir
ne buvo daugiau nei vieno iš gimi-
nės Aasjo, kurs karaliumi pastotų.

* 2 Kar. 9, 27.

10. Ale *Atalja, Aasjo motyna, ma-
tydama savo sunų žudytą, pasikėlusį
nužudė visus karaliaus vaikus gimi-
nėje Juda.

* 2 Kor. 11, 1.

11. Bet Josabėat, karaliaus sesuo, ėmė
Joasą, Aasjo sunų, ir pagavo jį iš ka-
raliaus vaikų žudomųjų ir pakavojo
jį su jo aukle į kokią kamara. Taip
paslėpė jį Josabėat, duktė karaliaus
Joram, klebono Joado pati (nės ji
buvo Aasjo sesuo) dėl Ataljos, kad
jis ne žudytas buvo.

12. Ir jis su jais buvo paslėptas na-
muose Dievo šešis metus, kol Atalja
karalienė buvo toje žemėje.

Perskyrimas 23.

Joadas mostija Joasą į karalių; Atalja žudoma;
Baal išpuštijamas.

Ale *sekmame mete Joadas pasidra-
sinęs ėmė vyresnius ant šimtų,
butent Asarją, sunų Jėroam, Ismaėlį,
sunų Joanan, Asarją, sunų Obėd,
Maėsėją, sunų Adają, ir Elisapat, sunų
Sikri, kad su jais susitartų. * 2 Kar. 11, 4.

2. Tie keliavo aplink per Judavą ir
surinko Lėvytus į kruvą iš visų mie-
stų Juda ir vyresnius tėvų iš Iz-
raėl, kad ateitų į Jėruzalę.

3. Ir visas susirinkimas sudarė su
karaliumi Dievo namuose. Ir jis tarė
jiems: štai, karaliaus sunus tur ka-

raliumi buti, kaip Ponas Dievas kal-
bėjęs ant vaikų Dovidu.

4. Taigi dabar taip turite daryti:
trečiasis jūsų dalykas, kurie Sabatoje
pareinate, tur buti po klebonais ir
Lėvytais, vartų sargais esančiais prie
slenksčio,

5. Ir trečiasis dalykas namuose ka-
raliaus, ir trečiasis dalykas prie apa-
tiniųjų vartų; ale visi žmonės tur buti
prangyje prie namų Pono Dievo.

6. O kad nei vienas ne eitų į tus
Pono Dievo namus, kaip tiktai kle-
bonai bei Lėvytai, kurie tarnauja! tie
tur įeiti, nėra jie pašventįti; ir visi žmo-
nės te laiko sargybę Pono Dievo.

7. Ir Lėvytai tur aplink karalių su-
sistoti, kožnas savo ginklais savo ran-
koje. Ir kas įeis į tus namus, tas
tur buti žudytas. Ir jie tur pas ka-
ralių buti, jam išeinant ir įeinant.

8. Ir Lėvytai ir visas Juda darė, kaip
klebonas Joadas jiems buvo liepęs,
ir ėmė kožnas savo žmones, kurie
Sabatoje parėjo, su tais, kurie Saba-
toje šalin ėjo. Nės klebonas Joadas
nedavė tiemsdvim pulkam persiskirti.

9. Ir klebonas Joadas *davė vyres-
niems ant šimtų ragotinių bei
skydų ir ginklų karaliaus Dovidu, ku-
rie Dievo namuose buvo; * 2 Kar. 11, 10.

10. Ir sustatė visus žmones, kožną
su jo ginklais rankoje, nuo kampo po
dešinės tų namų, iki kampo po kai-
rės ant altoriaus ir ant namų linkai
aplink karalių.

11. Ir jie išvedė karaliaus sunų už-
dėjo jam vainiką bei liudijimą ir įdėjo
jį į karalių. Ir Joadas bei jo sunus
mostijo į jį tarė: Dieve, padėk karaliui!

12. Ale Atalja, *girdėdama šauksmą
žmonių pribėgančiųjų ir karalių gar-
binančiųjų, atėjo pas žmones į Pono
Dievo namus.

* 1 Kar. 1, 41.

13. Ir ji matė, ir štai, karalius sto-
vėjo ant savo vietos, kur įeinama,
ir vyresnieji ir kurie trimitavo, ap-
link karalių, ir visi žmonės tos že-
mės buvo linksmi ir *trimitavo ant
trimitų, ir kurie giedojo, su visokiais
striunžaisliais pasteliuoti, kad liaup-
sintų. Tai ji įplėšė savo rubus ir
tarė: maištas! maištas!

* 4 Maiž. 10, 10.

14. Ale Joadas, klebonas, išėjo lau-
kan su vyresniaisiais ant šimtų, kurie

vaiską valdė, ir tarė jiems: išveskite ją iš šių namų laukan per pryangį, ir jei kas paskui ją eis, tas kardu bus žudytas. Nės klebonas buvo liepęs, kad ji ne būtų žudyta namuose Pono Dievo.

15. Ir jie savo rankas pridėjo prie jos. Ir kaip jie nukako, kur įeinama į arklių vartus prie karaliaus namų, tai ją čionai nužudė.

16. Ir Jojadas *derėimą darė tarp savęs ir tarp visų žmonių ir tarp karaliaus, kad jie Pono Dievo žmonėmis būtų.

* per. 15, 12.

17. Tai * visi žmonės ėjo į Baalo namus ir sulaužė jį, ir jo altorius bei abrozus jie sukulė, ir nužudė Mataną, Baalo kleboną, pasaltorius.

* 2 Kar. 11, 18.

18. Ir Jojadas įdėjo urėdininkus namuose Pono Dievo tarp klebonų bei Lėvytų, kuriuos Dovidas buvo padavijęs namams Pono Dievo, kad deginimo apieras taisytų Ponui Dievui, kaip tai rašyta Maižėsiaus zokane, su džiaugsmu ir su giesmėmis, kurias Dovidas išmislijęs.

19. Ir padavadijo vartų sargus į vartus prie namų Pono Dievo, kad nieko ne įeitų, kas nečysta, bile kokio daikto.

20. Ir jis ėmė vyresniusius ant šimtų ir macę turinčiuosius bei didžiuosius ponus tarp žmonių, ir visus žmones nuo kiemų, ir nuvedė karalių žemyn iš namų Pono Dievo, ir vedė jį pro aukštuosius vartus prie namų karaliaus, ir davė karaliui pasisėsti ant karaliaus krėslu.

21. Ir visi žmonės tos žemės buvo linksmi, ir miestas atilsies gavo; ale Atalja kardu buvo žudyta.

Perskyrimas 24.

Joaso garbės verti darbai, balvonų garbinimas, koravonė ir smertis.

Joasas *buvo septynių metų, kaip jis karaliumi pastojų, ir karaliavo keturisdešimts metų Jeruzalėje. Jo motyna vardu buvo Zibja iš Bersėbos.

* 2 Kar. 12, 1.

2. Ir Joasas darė, kas Ponui Dievui gerai patiko, kol kunigas Jojadas gyvas buvo.

3. Ir Jojadas davė jam dvi moteri, ir jam gimė sūnų bei dukterų.

4. Paskui Joasas apsiėmė Pono Dievo namus iš naujo pataisyti;

5. Ir surinkdino klebonus bei Lėvytus ir tarė jiems: iškeliaukite į vi-

sus miestus Juda ir surinkite pinigų iš viso Izrael, kas metą pataisyti namus jūsų Dievo, ir skubikitės tai daryti! Ale Lėvytai nesiskubinosi.

6. Tai vadino karalius Jojadą, vyresnįjį iš jų, ir tarė jam: kodėl tu ne pridaboji ant Lėvytų, kad jie sudėtų mežlavą iš Juda bei iš Jeruzalės, *kurią Maižėsiaus, Pono Dievo tarnas, jiems uždėjęs, kurią rinko tarp Izrael šėtrai susirinkimo?

* 2 Maiž. 30, 12, 13.

7. Nės * Dievo nesibijančioji Atalja ir jos sunus perplėšė Dievo namus, ir vislab, kas Pono Dievo namams buvo šventįta, jie Baalim ant gero priskyrė.

* per. 22, 10.

8. Tai liepė karalius, kad skrynę darytų ir tą padėtų lauke į vartus prie Pono Dievo namų;

9. Ir davė iššaukti Judavoje ir Jeruzalėje, kad Ponui Dievui atgabentų mežlavą, *Maižėsiaus, Dievo tarnu, Izraeliui uždėtąją pusčioje.

* 2 Maiž. 30, 12, 13.

10. Tai džiaugėsi visi vyresnieji ir visi žmonės, ir atnešė bei sumetė tą į skrynę, ikikol ji pilna pastojų.

11. Ir kad čėsas buvo skrynę parnešti per Lėvytus pagal karaliaus žodį, (matant, daug pinigų toje esant,) tai atėjo karaliaus rašytojis, ir kam vyriausiasis klebonas tai buvo liepęs, ir iškratė skrynę ir nešė tą vėl į jos vietą. Taip darė jie kas dien, kad pinigų daugybę supylė.

12. Ir karalius bei *Jojadas davė tus (pinigus) darbininkams, dirbantiems prie namų Pono Dievo, [tie samdė mistrus, visokius akmenis dailiai iškalti mokačius ir cimerninkus, kad taisytų Pono Dievo namus,] ir mistrams, kurie geležimi bei variu dirbo, taisyti Pono Dievo namus.

* 2 Kar. 22, 4.

13. Ir darbininkai dirbo, kad tas pataisymas jiems gerai sekėsi per jų rankas, ir pilnai pataisė tus Dievo namus ir gerai ištaisė tus drutus padarė.

14. Ir kaip jie tai buvo pabaigę, atgabeno jie likusiuosius pinigų karaliui bei Jojadiui; iš tų padarydino jie rykus namams Pono Dievo, rykus urėdai ir deginimo apieroms, šaukštus, ir auksinius bei sidabrinius rykus. Ir jie apieravojo deginimo apieros prle tų Pono Dievo namų visados, kol Jojadas gyvas buvo.

15. Ir Jojadas buvo pasenęs ir šio amžio jam pakakus numirė; ir buvo šimtą ir trisdešimts metų, kaip jis numirė.

16. Ir jie palaidojo jį mieste Dovidą tarp karalių, todėl, kad jis gerai buvo daręs Izraeliui ir Dievui bei jo namams.

17. Ir Jojadui numirus atėjo vyresnieji Juda ir pasikloniojo karaliui, tai karalius jų klausė.

18. Ir jie prastojo Pono Dievo namus, Dievo savo tėvų, ir šlužijo šventatoms girėms bei balvonams. Tai kerštas užėjo Judą bei Jėruzalę dėl šios jų kaltybės.

19. Ale Jis siuntė prarakų pas juos, kad jie Dievopi prisiverstų; ir tie išliudijo jiems, *ale jie tai ne norėjo girdėti.

* per. 33, 10.

20. Ir Dievo Dvasė užėjo ant Zakarjo, sunaus Jojado, kunigo, tas pasistojo aukštai žmonėms į akis ir tarė jiems: taipo sako Dievas: „kodėl jus peržengiate prisakymus Pono Dievo? tokiai jums ne gerai seksis; nės *jus Poną Dievą prastojote, tai jis jus vėl prastos.“

* per. 12, 5 ir 15, 2.

21. Ale jie susitarė prieš jį ir *nužudė jį akmenimis, kaip karalius buvo liepęs, pryangyje prie namų Pono Dievo.

* Mat. 23, 35, Ebr. 11, 37

22. Ir karalius Joasas ne atsimine (anos) mielaširdingystės, kurią Jojadas, jo tėvas, jam buvo išrodęs, bet nužudėjosunų. Ale mirdamas jį sakė: Ponas Dievas tai matys ir pajėškos.

23. Ir metui perėjus traukės aukštyn Syrionų vaiskas ir atėję į Judavą ir į Jėruzalę nužavino visus vyresnius žmonius, ir visus iš jų suplėštus daiktus jienusiuntė karaliui į Damašką.

24. Nės Syrionų pulkas atėjo su nedaug vyrais, o tačiau Ponas Dievas į jų rankas davė labai didį pulką, todėl, kad jie Viešpatį, savo tėvų Dievą, buvo prastoję. Taipjau jie ir Joasą pakoravojo.

25. Ir jiems nuo jo šalin atsitraukiant, paliko jie jį sunkiomis ligomis sergantį. *Ale jo tarnai susitarė prieš jį dėl kraujo vaikų Jojado, kunigo, žavino jį ant jo patalo, ir jis numirė. Ir jie palaidojo jį mieste Dovidą, ale ne tarp karalių kapų.

* 2 Kar. 12, 20.

26. O kurie prieš jį susitarė, šitie

buvo: Sabadas, sunus Simėatos, Amonytiėnės, ir Josabatas, sunus Simritos, Moabytiėnės.

27. Ale jo sunus ir visas skaitlius, kursai po juomi buvo susirinkę, ir budavonė Dievo namų, štai, tai yra surašyta knygoose nusidavimų karalių. Ir *jo sunus Amazjas karaliumi pastojo į jo vietą.

* 2 Kar. 12, 21.

Perskyrimas 25.

Karaliavimas Amazjo, karaliaus Juda.

Dvidešimt ir penkių metų buvo Amazjas, kaip jis karaliumi pastojo, ir karaliavo dvidešimt ir devynis metus Jėruzalėje. Jo motyna vardu buvo Joadan iš Jėruzalės.

* 2 Kar. 14, 2.

2. Ir jis darė, kas Ponui Dievui gerai patiko, ale tačiaus ne iš visos širdies.

3. Bet kaip jo karalystė buvo patvirtinta, nužudė jis *savo tarnus, kurie karalių, jo tėvą, buvo užmušę.

* per. 24, 25.

4. Ale jų vaikus jis ne nužudė. Nės *taipo yra rašyta knygoose zokano Maižėsiaus, kuriose Ponas Dievas liepia ir sako: tėvai ne tur žavinami buti už vaikus, nei vaikai už tėvus; bet kožnas dėl savo nusidėjimo tur žavintas buti.

* 5 Maiž. 24, 16.

5. Ir Amazjas kruvon suvadino Judą ir sustatė juos pagal tėvų gimines, pagal vyresnius ant tukstančių ir ant šimtų, po visą Judą bei Benjamin, ir suskaitė juos nuo dvidešimt metų ir daugiaus, ir rado jų tris šimtus tukstančių išrinktųjų, į vaiską tinkančiųjų ir ragotines bei skydus vartoti galinčiųjų.

6. Priegtam jis ir priėmė iš Izrael šimtą tukstančių drutų kareivių už šimtą centnerių sidabro.

7. Ale vienas Dievo vyras atėjęs pas jį sakė: karaliau, te ne eiti Izraelio vaiskas drauge su tavimi! nės Ponas Dievas ne yra su Izrael, nei su visais vaikais Epraim.

8. Nės jei tu ateini, kokį drąsumą išrodyti kare, tai Dievas tavę duos prapultį per tavo neprietelius. Nės Ponas Dievas macę tur, ir gelbėti, ir prapuldyti.

9. Amazjas atsakė Dievo vyrui: kągi veiksimė su šimtu centnerių, kuriuos aš kareiviams Izrael esmi davęs? Dievo vyras tarė: Ponas Dievas dar daugiaus tur, ne kaip tiek yra, ką jis tau gal duoti.

10. Tai Amazjas atskyrė kareivius, kurie iš Efraim pas jį buvo atėję, kad jie į savo kampą nueitų. Tai jie labai supyko ant Juda ir vėl nusitraukė į savo kampą su didžiu papykiu.

11. Ir *Amazjas buvo linksmas ir išvedė savo žmones, ir išsitraukė į druskos pakalnę ir užmušė Edomytų iš Seir dešimt tukstančių. * 2 Kar. 14, 7.

12. Ir vaikai Juda sugavo jų dešimt tukstančių gyvus, tus jie vedė ant viršaus nekurios uolos ir nustumė juos nuo viršaus tos uolos, kad jie visi perplyšo.

13. Ale kareiviai, kuriuos Amazjas vėl buvo paleidęs, kad jie su jo žmonėmis į karą ne trauktų, įpuolė į miestus Juda nuo Samarijos iki į Bët-Oron, ir užmušė jų tris tukstančius ir ėmė daug suplėštų daiktų.

14. Ir Amazjas, pargrįždamas nuo Edomytų mušio, parsinešė balvonus vaikų Seir ir pastatė tus sau į dievus, ir meldėsi po jų akių ir rukino jiems.

15. Tai Ponas Dievas labai supyko ant Amazjo ir siuntė praraką pas jį; tas sakė jam: kodėl tu jėškai balvonų tų žmonių, kurie savo žmones ne galėjo išgelbėti iš tavo rankos?

16. Ir jam su juomi be kalbant, tarė jis jam: ar kas tavę įdėjo į karaliaus dumčių? palauk, kodėl tu nori užmuštas buti? tai prarakas paliovė ir tarė: aš gerai numanau, kad Ponas Dievas perleidęs tavę išgaišinti, kad tu tai darei ir mano žodžiams ne klausai.

17. Ir *Amazjas, karalius Juda, susiridijęs nusiuntė pas Joasą, sunų Joajo, sunaus Jėaus, karalių Izrael, ir jam sakydino: eik šen ir apsižiūrėkiva vienas antrą.

* 2 Kar. 14, 8.

18. Ale Joasas, karalius Izrael, siuntė pas Amazją, karalių Juda, ir jam sakydino: *erškėtis Libanone esąsis nusiuntė pascėdrą į Libanon ir jam sakydino: duok savo dukterį mano sunui per pačią. Ale žvėrys Libanone bėgo per erškėtį ir sumynė jį. * Vald. 9, 14.

19. Tu dingai: „štai, aš Edomytus išmušiau;“ tuomi pasididžiuoja tavo širdis, ir jėškai gyriaus. Dabar pasilik namieje; kodėl tu jėškai savo prapuilimo, kad tu prapultumbei, ir Juda su tavimi?

20. Ale Amazjas ne klausė jo, nės

tai stijos nuo Dievo, kad jie paduoti būtų į jo rankas, todėl, kad jie Edomytų balvonų buvo jėškoje.

21. Tai Joasas, karalius Izrael, ke-liavo aukštyn, ir juodu apsižiūrėjo su kits kitu, jis ir Amazjas, karalius Juda, Bët-Semėje, kuri Judavoje yra.

22. Ale Judavėnai užmušti buvo Izraelitėnų, ir kožnas *nubėgo į savo šėtrą.

* 2 Zom. 18, 17.

23. Ale Amazją, karalių Juda, Joaso sunų, sugavo Joasas, Joajo sunus, karalius Izrael, Bët-Semėje, ir nugabeno jį į Jėruzalę, ir sugriovė murus Jėruzalės nuo vartų Efraim iki kampiniųjų vartų, keturių šimtų mastų ilgio.

24. Ir visą auksą bei sidabrą ir visus rykus, kurie randami buvo Dievo namuose pas Obėd-Edomą ir skarbi-nyčioje namuose karaliaus, ir vaikus į užstatą ėmė jis su savimi į Samariją.

25. Ir Amazjas, Joaso sunus, karalius Juda, dar pateko, Joasui, sunui Joajo, karaliui Izrael, numirus, penkiolika metų.

26. Bet kas daugiaus sakyтина apie Amazją, taip kas pirma, kaip kas paskiaus nusidavė, štai, tai yra rašyta *knygose karalių Juda bei Izrael.

* 1 Kar. 14, 18.

27. Ir iš to česo, kaip Amazjas nuo Pono Dievo atsikreipė, *susitarė jie prieš jį Jėruzalėje, ale jis nubėgo į Lakis. Tai jie nusiuntė paskui jį į Lakis ir užmušė jį čionai. * per. 24, 25.

28. Ir pargabeno jį ant arklių ir *palaidojo jį pas jo tėvus mieste Juda.

* 2 Kar. 14, 20.

Perskyrimas 26.

Usijas rukina ir pastoja raupsuotu.

Tai *visi žmonės Juda ėmė Usiją, tas buvo šešiolika metų, ir įdėjo jį karaliumi į vietą jo tėvo Amazjo. * 2 Kar. 14, 21.

2. Tasai pakūrė Elot ir tą vėl atgrąžino pas Judą, kaip karalius užmigęs buvo su savo tėvais.

3. Šešiolika metų buvo Usijas, kaip jis karaliumi pastojė, ir karaliavo penkisdešimts ir du metų Jėruzalėje. Jo motynavardu buvo Jekalja iš Jėruzalės.

4. Ir jis darė, *kas Ponui Dievui gerai patiko, kaip jo tėvas Amazjas buvo daręs.

* per. 25, 2. 2 Kar. 15, 31.

5. Ir jis Dievo jėškojo, kol Sakarjas gyvas buvo, mokįtojis regėjimuose

Dievo; ir kol jis Pono Dievo ieškojo, tol Dievas jam davė laimėti.

6. Nės jis išsitraukė ir kariavo prieš Pylistėnus ir pargriovė murus Gate ir murus Jabnėje bei murus Asdode; ir budavojo miestus aplink Asdod ir tarp Pylistėnų.

7. Nės Dievas gelbėjo jį prieš Pylistėnus, prieš Arabijonus, prieš tus Gurbailyje esančius ir prieš Meunytus.

8. Ir Amonytai dovanų davė Usijui, ir jis buvo gerai skelbiamas, iki atent į Egiptą; nėra jis vis drutesnis pastojų.

9. Ir Usijas pakurdino koryčias Jeruzalėje prie kampinių vartų ir prie pakalninių vartų ir ant kitų kampų, ir murais padrutino jas.

10. Jis ir pilių pakurdino pusčioje ir kasdino daug šulinių, nėra jis daug bandos turėjo, taip ant lankų, kaip ant plynų laukų, ir laukininkų bei vynyčinių prie kalnų ir pas Karmel, nėra jam labai patiko lauko darbai.

11. Ir Usijas turėjo gerą pulką karui į vaiską tinkančių kareivių, pagal skaitlių suskaiitytų po ranka Jejiel, rašytojo, ir Maesėjo, urėdininko, po ranka Ananjo iš vyresniųjų karaliaus.

12. Ir skaitlius vyresniųjų tėvų iš drutųjų karžygių buvo du tukstančių ir šeši šimtai.

13. Ir po jų ranka visas vaiskas trys šimtai tukstančių, septyni tukstančiai ir penki šimtai karui tikrų, drutų ir drąsių, kad gelbėtų karaliui prieš neprietelius.

14. Ir Usijas siuntė jiems, visam vaiskui, skydus, ragotines, šalmus, pancėrius, kilpinius ir akmenis vilpštiniėmis mesti.

15. Ir darydino Jeruzalėje prietaisus, kytriai išmislytus, kad būtų ant koryčių bei kampų, kad šautų su strielomis ir didžiais akmenimis. Ir garsas apie jį toli buvo girdimas, todėl, kad (Dievas) jį labai gelbėjo, ikikol jis macnus pastojų.

16. Ir kaip jis macnus buvo pastojęs, *pasididžiavo jo širdis jam ant prapuolimo. Nės jis nusidėjo prieš Viešpatį, savo Dievą, ir ėjo į bažnyčią Pono Dievo, kad rukytų ant rakinimo altoriaus.

* per. 25, 19.

17. Ale Asarjas, kunigas, *ėjo paskui jį, ir aštuonisdešimtis klebonų Pono Dievo su juomi, vierni vyrai, *1 N. Kar. 7, 10.

18. Ir pasipriešijo Usijui, karaliui, ir tarė jam: tau ne pareitis, Usijai, rukyti Ponui Dievui, bet klebonams, *Aarono vaikams, kurie pašventiti yra, kad rukytų. Eik laukan iš šventinychios, nėra tu nusižengi, ir tai ne bus tau garbė po akių Pono Dievo. *4 Maiž. 18, 7.

19. Ale Usijas supyko ir turėjo rakinimo ryką savo rankoje. Ir kaip jis su klebonais susibarė, išsoko raupsai ant jo kaktos po akių klebonų namuose Pono Dievo, pas rakinimo altorių.

20. Ir Asarjas, vyriausiasis kunigas, prigrežė savo galvą prie jo, ir visi klebonai, ir štai, tai jis buvo raupsuotas ant savo kaktos; ir jie stumė jį šalin iš čia. Jis ir pats skubinosi išeiti, nėra jo sloga buvo nuo Pono Dievo.

21. Taip o karalius Usijas buvo *raupsuotas ikikol numirė, ir įgyveno skyrriu kokiame bute raupsuotas; nėra jis buvo prastumtas nuo namų Pono Dievo. Ale Jotamas, jo sunus, valdė karaliaus namus ir provą darė žmonėms žemėje.

* 2 Kar. 15, 5. † 4 Maiž. 5, 2.

22. Bet kas daugiaus apie Usiją sakytina, taip pirmieji, kaip paskutinieji jo nusidavimai, tai aprašė prarakas *Jėzaišius, Amozo sunus.

* Jėz. 1, 1.

23. Ir Usijas užmigo su savo tėvais, ir jie palaidojo jį pas jo tėvus dirvoje pas kapines karalių; nėra jie tarė: jis raupsuotas. Ir Jotamas, jo sunus, karaliumi pastojų į jo vietą.

Perskyrimas 27.

Jotamas ištaiso, kad Amonytai jam turėtų mokėti.

Jotamas buvo *dvidešimt ir penkių metų, kaip jis karaliumi tapė, ir karaliavo šešiolika metų Jeruzalėje. Jo motyna vardu buvo Jėrusa, Zadako duktė.

* 2 Kar. 15, 33.

2. Ir darė, kas Ponui Dievui gerai patiko, kaip jo tėvas Usijas buvo daręs, tik tai, kad jis į bažnyčią Pono Dievo ne ėjo, ir žmonės dar susigriešijo.

3. Jis kurdino aukštuosius vartus prie namų Pono Dievo, ir prie murų Opel jis daug budavodino.

4. Ir jis pakurdino miestus ant kalnų Juda, ir girėse jis *budavodino pilis ir koryčias.

* per. 26, 10.

5. Ir jis kariavo su karaliumi vaikų Amon ir pergalejo juos, kad vaikai Amon tą metų jam davė šimtą centnerių sidabro, dešimt tukstančių Ko-

ry kviečių ir dešimt tukstančių Korų miežių. Tiek davė jam vaikai Amon ir antrąjį bei trečiąjį metų.

6. Taip Jotamas macniu stojosi, nės jis taisėsi elgtis pagal žodį Viešpaties, savo Dievo.

7. Ale kas daugiaus sakyтина apie Jotamą, ir visi jo karai ir jo elgimas, štai, tai yra rašyta *knygose karalių Izrael bei Juda.

* 2 Kar. 15, 32.

8. Dvidešimt ir penkių metų jis buvo, kaip jis karaliumi pastojo, ir karaliavo šešiolika metų Jėruzalėje.

9. Ir Jotamas užmigo su savo tėvais, ir jie palaidojo jį Dovidio mieste. Ir jo sunus *Ajas karaliumi pastojo į jo vietą.

* per. 28, 1.

Perskyrimas 28.

Apie Ają, karalių Juda, ir apie jo griešnįjį pasielgimą.

Ajas buvo *dvidešimt metų, kaip jis karaliumi tapė, ir karaliavo šešiolika metų Jėruzalėje ir ne darė, kas Pono Dievui gerai patiko, kaip jo tėvas Dovidas;

* 2 Kar. 16, 1.

2. Bet elgėsi pagal elgimą karalių Izrael. Priegtam jis darė nulietus abrozus *Baalim,

* per. 17, 3.

3. Ir rukino pakalnėje vaikų Inom, ir sudegino savo sunus ugnimi, pagal *biaurybę pagonų, kuriuos Ponas Dievas pirm vaikų Izrael buvo pravares.

* 5 Maiž. 18, 9. 10. 1 Kar. 14, 24.

4. Ir apieravojo bei rukino ant aukštybių ir ant *kaukarų ir po visais žaliuojančiais medžiais.

* 1 Kar. 14, 23. 2 Kar. 16, 4.

5. Todėl Viešpats, jo Dievas, jį padavė į rankas *Syrionų karaliaus, kad jie jį mušė ir didį pulką jų, kurie jam priklausė, sugautus šalin vedė ir į Damašką nugabeno. Taip jau jis ir paduotas buvo į rankas karaliaus Izrael, kad jis jo labai didį pulką užmušė.

* 2 Kar. 16, 5. 6.

6. Nės Pėkas, Remaljo sunus, užmušė Judavoje šimtą ir dvidešimt tukstančių per vieną dieną, kurie visi vierni vyrai buvo, todėl, kad jie Viešpatį, savo tėvų Dievą, prastojo.

7. Ir Sikri, macnus (karžygys) iš Epraim, nužavino Maėsėją, karaliaus sunų, ir Asrikam, jo namų valdoną, ir Elkaną, vyriausįjį pagal karalių.

8. Ir vaikai Izrael sugautus šalin vedė iš savo brolių du šimtu tukstančių moterų, sunų bei dukterų, ir prieg-

tam daug plėšimo ėmė iš jų, ir nugabeno tą plėšimą į Samariją.

9. Ale buvo čionai vienas prarakų Pono Dievo, vardu Oded, tas išėjo laukan vaiskui priešais, kurs į Samariją atėjo, ir tarė jiems: štai, kadangi Viešpats, jūsų tėvų Dievas, ant Juda labai pyksta, jis juos padavė į jūsų rankas; ale jus juos nužavinote taip bauriai, kad tai dangun nukanka.

10. Ir dabar jus dumojate, vaikus Juda bei Jėruzalės sau paduoti į bernus bei slugines. Argi tai jums ne griekas prieš Viešpatį, jūsų Dievą?

11. Taigi klausykite manęs ir nugabenkite sugautuosius vėl tenai, kuriuos jus šalin vedėte iš savo brolių; nės Ponas Dievas ant jūsų labai supykęs.

12. Tai pasikėlė nekurie iš vyresniųjų vaikų Epraim: Asarjas, sunus Joanan, Berėkjas, sunus Mesilemot, Jėiskijas, sunus Salum, ir Amasas, sunus Adlai, prieš tus, kurie iš vaisko atėjo,

13. Ir tarė jiems: jus sugautuosius neturite įgabenti, nės jus tikt mislijate kaltybę ant mūsų užvesti po akių Pono Dievo, kad mūsų griekų bei kaltybės juo daugiaus darytumbite; nės jau pirma kaltybės per daug buvo, ir Ponas Dievas ant Izrael labai supykęs.

14. Tai šarvuotieji paleido sugautuosius ir plėšimą po akių vyresniųjų ir po akių viso susirinkimo.

15. Tai pasikėlė tie vyrai, kurie dabar vardais šaukti, ir ėmė sugautuosius ir *visus, kurie nuogi buvo tarp jų, ir aprėdė juos rubais, kuriuos buvo išplėšę, ir aprėdė juos ir apavė jiems kurpes ir davė jiems valgyti bei gerti, ir mostijo juos, ir užsodino juos ant asilų, visus, kurie blogi buvo, ir nugabeno juos į Jėriką, į verbų miestą, pas jų brolius, ir vėl pargrįžo į Samariją.

* Pam. 25, 21. 22. 5 Maiž. 34, 3.

16. Tuočės siuntė karalius Ajas pas karalius iš Asur, kad jam gelbėtų.

17. Ir vėl atėjo Edomytai ir mušė Judą ir jų kelis šalin gabeno.

18. Priegtam ir Pylistėnai išsiplatino per miestus į lankas ir į pietus Juda, ir laimėjo Bėt-Sėmes, Ajalon, Gėderot bei Soko su jų miesteliais, ir Timną su jos miesteliais, ir Gimsą, su jos miesteliais; ir gyveno tuose.

19. Nės Ponas Dievas pažemino Judą

dėl Ajo, karaliaus Juda, todėl, kad jis Judą nuogino ir prieš Poną Dievą susigriešijo.

20. Ir atėjo prieš jį Tiglat-Pilnėser, karalius iš Asur, tas apgulė jį, ale ne galėjo jį įveikti.

21. Nės Ajas perdalijo Pono Dievo namus ir namus karaliaus ir vyresniųjų, kad duotų karaliui iš Asur; ale nieko jam ne gelbėjo.

22. Priegtam karalius Ajas savo bėdoje dar vis daugiau prieš Poną Dievą susigriešijo;

23. Ir apieravojo balvonams Damaške, kurie jį buvo mušę, ir tarė: „dievai karalių Syrionų gelbti jiems, todėl aš jiems apieravosu, kad jie ir man gelbėtų;“ norint tie jam ir visam Izraeliui prapuolimu buvo.

24. Ir Ajas į kruvą sunešė rykus iš Dievo namų, ir surinko rykus Dievo namuose, ir užrakino duris prie Pono Dievo namų ir pasidarė altorius ant visų kampų Jeruzalės.

25. Ir per miestus Juda šen ir ten jis padarė aukštybes, kad rukytų kitiems dievams; ir įpykino Viešpatį, savo tėvų Dievą.

26. Bet kas daugiau apie jį sakyтина, ir visas jo elgimas, taip pirmasis, kaip paskutinysis, štai, *tai rašyta knygoje karalių Juda bei Izrael. *2 Kar. 16, 1.

27. Ir Ajas užmigo su savo tėvais, ir jie palaidojo jį mieste Jeruzalėje, ale ne padėjo jį į kapines karalių Izrael. Ir jo sunus Iskijas karaliumi pastojo į jo vietą.

Perskyrimas 29.

Iskijas tikrąjį Dievo šlužmą vėl atnaujina.

Iskijas *buvo dvidešimt ir penkių metų, kaip jis karaliumi pastojo, ir karaliavo dvidešimt ir devynis metus Jeruzalėje. Jo motyna vardu buvo Abja, Sakarjo duktė. *2 Kar. 18, 1.

2. Ir jis darė, kas Ponui Dievui gerai patiko, kaip jo tėvas Dovidas.

3. Jis atvėrė vartus namų Pono Dievo pirmame mėnesyje pirmojo meto savo karalystės ir padrutino juos.

4. Ir įvedęs klebonus bei Lėvytus surinko juos ant plačiosios ulyčios į rytus,

5. Ir tarė jiems: klauskite manęs, jus Lėvytai, šventikitės dabar, kad

pašventigtumbite namus Viešpaties, savo tėvų Dievo, ir išmeskite visą biaurumą iš šventinyčios!

6. Nės mūsų tėvai nusižengė ir darė, kas Viešpačiui, mūsų Dievui, ne patiko, ir jį prastojo. Nės jie savo veidą atkreipė nuo namų Pono Dievo ir pakalą prikrepė;

7. Ir *užrakino duris prybažnyčio, ir išgesino lampa, ir rukinimo žoles ne rukino, ir nei jokią deginimo apierą ne apieravojo šventinyčioje Dievui Izrael. * per. 28, 24.

8. Todėl Ponas Dievas labai supyko ant Juda bei Jeruzalės ir *padavė juos, kad išsklaidyti ir išpustyti būtų, kad kožnas juos švilpte iššvilpia, kaip jus savo akimis matote. * per. 30, 7.

9. Nės štai, todėl *mūsų tėvai prapuolė kardu, mūsų sunus, dukters bei moters yra šalin gabenti. 1 per. 28, 6. s.

10. Bet dabar aš apsiėmiau suderėti su Viešpačiu, Dievu Izrael, kad jo kerštas ir narsas nuo mūsų šalin kreiptųs.

11. Taigi mano vaikai, ne tingėkite; nės jus Ponas Dievas paskyrė, kad jus po jo akių stovėtumbite, ir kad jus jo tarnais butumbite ir jam rukjumbite.

12. Taigi pasikėlė Lėvytai Maat, sunus Amasai, ir Joël, sunus Asarjo, iš vaikų Kaatyty; bet iš vaikų Mėrari Kis, sunus Abdi, ir Asarjas, sunus Jealeleel; ale iš vaikų Gerzonytų Joab, sunus Simo, ir Eden, sunus Joa;

13. Ir iš vaikų Elizapan Simri bei Jejiel; ir iš vaikų Asap Sakarja ir Matanja;

14. Ir iš vaikų Eman Jejiel ir Semei; ir iš vaikų Jedutun Sėmaja ir Usiel.

15. Ir jie surinko savo brolius ir pasišventino, ir jėjo pagal žodį karaliaus iš žodžio Pono Dievo, kad čystytų Pono Dievo namus.

16. Bet klebonai jėjo į vidų namų Pono Dievo, tus čystyti, ir vislab, kas nečysta, (ką tikt bažnyčioje Pono Dievo rado,) jie sumetė į dvarą prie namų Pono Dievo, ir Lėvytai tai paėmė nunešė į upę Kidron.

17. Bet jie pradėjo pirmojedienoje pirmojo mėnesio pasišventinti ir ašmąją dieną to mėnesio ėjo į prybažnytį Pono Dievo, ir šventino Pono Dievo namus per aštuones dienas ir pabaigė tai šešioliktoje dienoje pirmojo mėnesio.

18. Ir jie įėjo pas karalių Iskiją tarė: mes iščystijome visus Pono Dievo namus, deginimo apierų altorių ir visus jo rykus, stalą šventosios duonos ir visus jo rykus;

19. Ir visus rykus, *kuriuos karalius Ajas, karaliumi budamas, buvo šalin metęs, kaip jis susigriešijo; tus mes pritaissėme ir pašventinome, štai, jie yra pas altorių Pono Dievo. *per. 28, 24.

20. Tai karalius Iskijas anksti pasikėlęs surinko vyresniusiosius to miesto, ir ėjo aukštyrą į Pono Dievo namus.

21. Ir parvedė septynis jautukus, septynis avinus, septynis ėrus ir septynis ožius apierai už griekus, už karalystę, už šventinyčią ir už Judą, ir jis tarė klebonams, Aarono vaikams, kad jie apieravotų ant altoriaus Pono Dievo.

22. Tai pamušė jie galvijus, ir klebonai ėmę kraujo šlakstė tuomi ant altoriaus, ir papiovė avinus ir šlakstė kraują ant altoriaus, ir papiovė ėrus ir šlakstė kraują ant altoriaus;

23. Ir parnešė ožius apierai už griekus po akių karaliaus ir susirinkimo, ir uždėjo savo rankas ant jų.

24. Ir klebonai papiovė juos ir šventino jų kraują ant altoriaus, kad suderintų visą Izrael. Nės karalius buvo liepęs deginimo apieras ir apieras už griekus taisyti už visą Izrael.

25. Ir jis pavadino Lėvytus Pono Dievo namuose su cymbalais, su psalteriais ir su arpomis, *kaip Dovidas tai buvo liepęs, ir Gadas, pranašas karaliaus, ir prarakas Natanas; nėra tai buvo Pono Dievo prisakymas per jo prarakus. *1 Nus. 26, 1.

26. Ir Lėvytai stovėjo su striunžaisliais Dovidu, ir *klebonai su trimitomis. *Ezr. 3, 10.

27. Ir Iskijas liepė jiems deginimo apieras taisyti ant altoriaus. Ir apie tą dieną, kaip pradėdavo deginimo apieras, prasidėjo ir giesmės Pono Dievo bei *trimitos ir ant visokių striunžaislių Dovidu, karaliaus Izrael. *4 Maiž. 10, 10.

28. Ir visas susirinkimas meldėsi, ir giesmės giedojančiųjų ir trimitavimas trimituojančiųjų taip ilgai buvo girdimas, ikikol deginimo apieros buvo atliktos.

29. Bet kaip deginimo apiera buvo

atlikta, pasikloniojo karalius ir visi, pas jį esantieji, ir meldėsi.

30. Ir karalius Iskijas draug su vyresniaisiais liepė Lėvytams Poną Dievą liaupsinti su giesmėmis Dovidu ir Asapo, pranašo. Ir jie liaupsino su džiaugsmu ir *pasiklonioję meldėsi. *2 Maiž. 33, 8.

31. Ir Iskijas atsakydamas tarė: dabar jus savo rankas pildėte Ponui Dievui; artyn žengkite ir parneškite apierų ir liaupsės apierų į namus Pono Dievo! Ir susirinkimas prinešė apierų ir liaupsės apierų, ir kožnas iš geros valės deginimo apierų.

32. Ir skaitlius deginimo apierų, kurias susirinkimas atnešė, buvo septynisdešimts jaučių, šimts avinų ir du šimtu ėrų, ir tai vislab deginimo apieroms Ponui Dievui.

33. Ir jie šventino šešis šimtus jaučių ir tris tukstančius avių.

34. Bet klebonų *permaž buvo ir ne galėjo visoms deginimo apieroms odą nutraukti, todėl jie ėmė savo brolius, Lėvytus, ikikol vislab buvo atlikta, ir ikikol klebonai pasišventino. Nės Lėvytai veikiaus šventinami, ne kaip klebonai. *per. 30, 3.

35. Ir deginimo apierų daug buvo su *taukais dėkavonės apierų ir gėrimo apierų deginimo apieroms. Taipu gatavas pastojų urėdas prie namų Pono Dievo. *3 Maiž. 3, 3.

36. Ir Iskijas džiaugėsi su visais žmonėmis, kad Dievo sluzma vėl buvo atgrąžinta; nėra tai skubriai stojosi.

Perskyrimas 30.

Velykų šventė apsakoma ir švenčiama.

Ir Iskijas nusiuntė pas visą Izrael bei Judą, ir rašė gromatą iki Epraim bei Manase, kad jie ateitų į Pono Dievo namus į Jėruzalę, *vėlykas švęsti Viešpačiui, Dievui Izrael. *per. 35, 1.

2. Ir karalius susirodijo su savo vyresniaisiais ir su visu susirinkimu Jėruzalėje, vėlykas švęsti *antrame mėnesyje. *perkš. 15.

3. Nės jie ne galėjo tas švęsti tuo čėsu, todėl, kad ne gana klebonų pašventintų buvo, ir žmonės dar ne buvo kruvon susiję į Jėruzalę.

4. Ir tai karaliui gerai patiko ir visam susirinkimui,

5. Ir padavadijo, kad tai iššaukta butų per visą Izrael, pradėjus nuo

Bersėbos iki į Dan, kad pareitų velykas švęsti Viešpačiui, Izraelio Dievui, Jėruzalėje, nės tos ilgai ne buvo švęstos taip, kaip parašyta yra.

6. Ir tekunai nubėgę su gromatomis iš rankos karaliaus ir jo vyresniųjų per visą Izrael bei Judą, kaip karalius buvo liepęs, tarė: jus vaikai Izrael, prisiverskitės Viešpatiespi, Dievopi Abraomo, Izaoko bei Izraelio, tai jis prisigręš prie likusiųjų, kurie dar liko tarp jūsų iš rankos karalių iš Asur;

7. Ir ne bukite, kaip jūsų tėvai bei broliai, kurie prieš Viešpatį, savo tėvų Dievą, nusizengė, ir jis perleido, kad jie išpustyti būtų, kaip patys matote.

8. Taigi ne bukite kietsprandžiai, kaip jūsų tėvai, bet duokite savo ranką Poniui Dievui ir ateikite į jo šventinyčią, kurią jis pašventino amžinai, ir šluzykite Viešpačiui, savo Dievui, tai didysis jo papykys šalin kreipsis nuo jūsų.

9. Nės jei jus prisiversitės Dievopi, tai jūsų broliai ir vaikai mielaširdingystę turės po akių tų, kurie juos sugautus laiko, kad jie vėl pareitų į šią žemę. Nėsa Viešpats, jūsų Dievas, yra malonus ir mielaširdingas ir ne atkreips nuo jūsų savo veidą, jei jus jopi prisiversitės.

10. Ir tekunai bėgo iš vieno miesto į kitą, per žemę Epraim bei Manase, ir iki į Sėbulon; ale jie išjuokė ir išpeikė juos.

* 1 Maiž. 19, 14.

11. Tačiau keli iš Aser, iš Manase bei iš Sėbulon pasižeminio ir atėjo į Jėruzalę.

12. Taipjau ir atėjo Dievo ranka į Judą, kad jiems davė širdį, vieną mislį turinčią, daryti pagal karaliaus bei vyresniųjų žodį, iš žodžio Pono Dievo.

13. Ir didis pulkas žmonių susiėjo į Jėruzalę, kad švęstų šventę neraugintos duonos antrame mėnesyje, labai didis susirinkimas.

14. Ir jie pasikėlę sugriovė altorius, Jėruzalėje esančius, ir visas ruginimo žoles jie šalin metė ir numetė jas į upę Kidron;

15. Ir papiovė velykos avinėlį keturioliktoje dienoje antrojo mėnesio. Ir klebonai bei Lėvytai išpažino savo gėdą ir pasišventino, ir atnešė deginimo apieras pas namus Pono Dievo;

* 4 Maiž. 9, 11.

16. Ir stovėjo pagal savo davą, kaip reikiama, pagal zokaną Maižėsiaus, Dievo vyro. Ir klebonai šlakstė kraują iš rankų Lėvytų.

17. Nės daug jų buvo susirinkime, kurie ne buvo pasišventinę; todėl papiovė Lėvytai velykos avinėlį už visus, kurie nečysti buvo, kad Poniui Dievui šventinami būtų.

18. Taipjau ir daug žmonių buvo iš Epraim, Manase, Izašar bei Sėbulon, kurie nečysti buvo, bet valgė tiesa velykos avinėlį, ale tačiau ne taip, *kaip parašyta yra. Nės Iskijas meldė už juos ir tarė: Ponas Dievas, kurs meilingas yra, bus malonus *2 Maiž. 12, 3.

19. Visiems, kurie savo širdį pritaISO Dievą jėškoti, Viešpatį, Dievą savo tėvų, ir ne dėl pašventinimo čystybės.

20. Ir Ponas Dievas išklausė Iskiją ir gydė žmones.

21. Taipo šventė vaikai Izrael, kurie Jėruzalėje randami buvo, šventę neraugintosios duonos per septynes dienas su didžiu džiaugsmu. Ir Lėvytai bei klebonai liaupsino Poną Dievą kasdien su didei skambančiais striunžaislais Pono Dievo.

22. Ir Iskijas kalbėjo *širdingai su visais Lėvytais, kurie gerai išmanė Pono Dievo garbę platinti. Ir jie valgė per visą šventę, septynes dienas, ir apieravojo dėkavonės apieras ir dėkavojo Viešpačiui, savo tėvų Dievui. * per. 32, 6.

23. Ir visas susirinkimas susitarė, dar kitas septynes dienas švęsti, ir šventė ir tas septynes dienas su džiaugsmu.

24. Nės Iskijas, karalius Juda, davė *dovaną susirinkimui, tukstantį jautukų ir septynis tukstančius avių. Ir vyresnieji davė dovaną susirinkimui, tukstantį jautukų ir dešimt tukstančių avių. Tai klebonų daug pasišventino. * per. 35, 7.

25. Ir visas susirinkimas Juda, klebonai ir Lėvytai džiaugėsi, ir visas susirinkimas, iš Izrael atėjęsis, ir sveitimieji, iš Izraelio žemės atėjusieji, ir Judavoje gyvenantieji.

26. Ir buvo didis džiaugsmas Jėruzalėje. Nės iš česo Salomono, Dovidio sunaus, Izraelio karaliaus, tok-tai Jėruzalėje ne buvo.

27. Ir klebonai bei Lėvytai atsikėlę žegnojo žmones, ir jų balsas buvo

išklausytas, ir jų malda nukako į Jėšventąjį gyvenimą į dangų.

Perskyrimas 31.

Balvonų garbinimas išpuštijamas; aprupinimas klebonų bei Lėvytų.

Ir tai vislab atlikus, iškeliavo visi Izraelitėnai, miestuose Juda randamieji, ir sulaužė stulpus ir nukirto šventytasias giraites ir *sugriovė aukštybes bei altorius iš visos Judavos; Benjamin, Efraim bei Manase, iki juos visai išpuštijo. Ir vaikai Izrael visi vėl nusitraukė pas savo turtą į savo miestus.

* 5 Maiž. 7, 5.

2. Ale Iskijas sustatė klebonus bei Lėvytus į jų davadą, kožną pagal jo urėdą, taip klebonus, kaip Lėvytus, prie deginimo apierų ir priedėkavonės apierų, kad jie šlužytų, dėkavotų ir liaupsintų vartuose abažo Pono Dievo.

3. Ir karalius davė savo dalyką iš savo turto deginimo apieroms ryto metą ir vakarą ir deginimo apieroms ant Sabatos, naujmėnesio švenčių ir kitų švenčių; kaip tai *parašyta yra knygoje zokano Pono Dievo.

* 4 Maiž. 28, 27.

4. Ir jis tarė žmonėms, Jeruzalėje gyvenantiems, kad jie dalies duotų klebonams bei Lėvytams, kad juo geriaus galėtų pributi prie zokano Pono Dievo.

5. Ir kaip tas žodis išsiplatino, davė vaikai Izrael daug *pirmonių, javų, šviežaus vyno, aliejaus, medaus ir viso, ką suvalė iš lauko; ir visokių dešimtnių jie daug sunešė.

6. Ir vaikai Izrael bei Juda, kurie miestuose Juda gyveno, taipjau dešimtinės parnešė galvijų bei avių ir desėtines šventitojo, kurias jie Viešpačiui, savo Dievui, buvo šventinę, ir padarė tų čia kruvą, o ten vėl kruvą.

7. Trečiame mėnesyje jie pradėjo kruvas sudėti ir sėkmame mėnesyje jie tai atliko.

8. Ir Iskijui su vyresniaisiais įeinant ir tas kruvas bematant, liaupsino jie Poną Dievą ir (peržegnojo) jo žmones Izrael.

9. Ir Iskijas klausė klebonų bei Lėvytų apie tas kruvas.

10. Ir Asarjas, klebonas, vyresnysis iš giminės Zadok, tarė jam: iš to čėso, kaip jie pradėjo *dovanas sunešti į Pono Dievo namus, mes valgėme ir prisivalgėme, ir dar daug liko; nės Po-

nas Dievas peržegnojo savo žmones, todėl liko ši kruva.

* 4 Maiž. 5, 9.

11. Tai liepė karalius, kad jie skrynių darytų prie Pono Dievo namų. Ir jie padarė jas,

12. Ir supylė čionai dovanas, dešimtinės, pašventitąsias, viernai. Ir ant tų vyresnysis buvo Kananjas, Lėvytas, ir Simei, jo brolis, antrasis,

13. Ir Jejiel, Asasjas, Nagat, Asael, Jerimot, Josabad, Eliel, Jesmakjas, Maat bei Benajas, pavadinti per rankas Kananjo ir Simėjo, jo brolio, pagal žodį karaliaus Iskijo. Bet Asarjas buvo vyriausiasis Dievo namuose.

14. Ir Korė, sunus Jemna, Lėvytas, vartų sargas į rytus, buvo ant dovanų Dievo, iš geros valės duotųjų, kuriuos Ponui Dievui į dovaną buvo duodamos, ir ant švenčiausiųjų.

15. Ir po jo ranka buvo: Eden, Minjain, Jėsuas, Sėmajas, Amarias bei Sakanjas klebonų miestuose, kuriems jie vierijo, kad turėtų duoti savo broliams pagal jų davadą, mažiausiajam, kaip didžiausiajam;

16. Priegtam ir tiems, kurie per vyriškius buvo skaitomi, nuo trijų metų, ir kas daugiau, visų tų, kurie įėjo į Pono Dievo namus, kožnas savo dieną, kad tą šlužytų, kaip jis vadjtas, pagal jų davadą;

17. Ir tiems, kurie tarp klebonų buvo skaitomi giminėje savo tėvų, ir Lėvytams nuo dvidešimt metų, ir kas daugiau, kaip kožnas vadjtas pagal jų davadą;

18. Priegtam tiems, kurie skaitomi buvo tarp jų vaikų, moterų, sunų bei dukterų, tarp viso susirinkimo; nės jie viernai šventino, kas šventįta buvo.

19. Taipjau ir vyrai vardaais buvo šaukti tarp vaikų Aaron, klebonų, ant pirmiesčių laukų, per visus miestus gyvenančių, kad jie dalies duotų visiems vyriškiams tarp klebonų ir visiems, kurie tarp Lėvytų buvo suskaitomi.

20. Taip darė Iskijas per visą Judavą, ir darė, kas gera, tikra ir teisu buvo po akių Viešpaties, savo Dievo.

21. Ir apie visą dalyką, ką jis pradėjo namams Dievo ant gero pagal zokaną ir prisakymus, įeškoti savo Dievo, tai darė jis iš visos širdies, *todėl jis ir laimėjo.

* Joz. 1, 8. Pa. 1, 3.

Perskyrimas 32.

Iskijas dyvnu budu apsaugojamas prieš Sanėribą.

Po šių nusidavimų ir viernybės atėjo Sanėribas, Asuro karalius, ir traukėsi į Judavą, ir guldėsi aplink apmurytuosius miestus ir mislįjotus savęs piplešti.

2. Ir kaip Iskijas matė Sanėribą atėinantį ir savo veidą kreipiantį, prieš Jėruzalę kariauti,

3. Tai jis susirodijo su savo vyresniaisiais ir karžygiais, užkimšti vandenis šulinių, lauke miesto esančiųjų; ir jie gelbėjo jam.

4. Ir susirinko didis žmonių pulkas, tie užkimšo visus šulinius ir tekančius vandenis viduje tos žemės ir tarė: kad karaliai iš Asur ne daug vandens rastų atėję.

5. Ir jis buvo drąsus ir pataisė visus murus, kur jie *skylėti buvo, ir pakūrė koryčių ant tų, ir budavojo lauke dar kitą murą, ir murais aptvėrė Milo prie miesto Dovidą, ir padarė daug ginklų bei skydų. * per. 25, 23.

6. Ir sustatė kareivių vyresniuosius į karą pas žmones, ir surinko juos pas savę į plačiąją ulyčią prie miesto vartų, ir kalbėjo su jais *širdingai tarydamas:

* per. 30, 22.

7. Bukite linksmi ir drąsus, nesibijokitės ir ne nusiminkite dėl karaliaus iš Asur, nei dėl viso to pulko, kurs pas jį yra; nės *didesnis yra su mumis, ne kaip su juomi. *1 Jon. 4, 4.

8. Su juomi yra *kuniškas petys, ale su mumis yra Viešpats, mūsų Dievas, kad jis mus gelbėtų ir mūsų karą valdytų. Ir žmonės pasitikėjo ant žodžių Iskijo, karaliaus Juda. *Jér. 17, 5, 7.

9. Potam siuntė Sanėribas, karalius Asuro, savo tarnus į Jėruzalę (nės jis buvo Lakis apgulęs, ir visi jo žmonės su juomi) pas Iskiją, karalių Juda, ir pas visus Judavėnus, Jėruzalėje esančius, ir jam sakydino:

10. Taip sako Sanėribas, karalius Asur: ant ko jūs pasitikitės, kurie jus gyvenate Jėruzalėje apgultoje?

11. Iskijas jus perkalb, kad jus smerčiui paduotų, į badą bei troškulį, ir taria: „Viešpats, mūsų Dievas, mus išgelbės iš rankos karaliaus Asur.“

12. Ar ne jis tas Iskijas, kursai jo aukštybes ir altorius sugriovė, ir sakęs Judavoje bei Jėruzalėje: „prie

vieno altoriaus jus turite melstis ir ant to rukinti?“

13. Ar ne žinote, ką aš bei mano tėvai darė visiems žmonėms per žemes? *Argi ir dievai pagonų per žemes savo žemę galėjo išgelbėti iš mano rankos. *2 Kar. 18, 33, per. 19, 12.

14. Kas yra tarp visų dievų šių pagonų, kurių mano tėvai išgaišino, kurs savo žmones būtų galėjęs išgelbėti iš mano rankos, kad jūsų Dievas jus galėtų išgelbėti iš mano rankos?

15. Taigi nesiduokitės Iskijo suvilioti, ir ne duokitės tai perkalbėti, neigi vėlykite jam! Nės kadangi nei vienas dievas visų pagonų ir karalysčių ne galėjo savo žmones išgelbėti iš mano bei iš mano tėvų rankų, tai ir jūsų dievai jus ne išgelbės iš mano rankos.

16. Priegtam jo tarnai dar daugiaus kalbėjo prieš Viešpatį Dievą ir prieš jo tarną Iskiją.

17. Jis ir gromatas rašė ant apjuoko Viešpaties, Dievo Izraelio, ir kalbėjo apie jį ir tarė: lygiai kaip dievai pagonų per žemes savo žmones ne išgelbėjo iš mano rankos, taip ir Iskijo Dievas savo žmones ne išgelbės iš mano rankos.

18. Ir jie šaukė didžiu balsu žydiškai prieš žmones Jėruzalėje, ant murų esančius, juos pabaugštinti ir išganditi, kad jie miestą laimėtų;

19. Ir kalbėjo prieš Dievą Jėruzalės, kaip prieš balvonus žmonių ant žemės, kurie žmonių rankomis buvo padaryti.

20. Ale karalius Iskijas bei prarakas Jėzaiošius, Amozo suns, Dievo meldė prieš tai ir šaukė danguna.

21. Ir Ponas Dievas *siuntė angelių vieną, tas nugaišino visus macniuosius iš vaisko ir valdonus bei vyresniuosius abaže Asuro karaliaus, kad su gėda vėl nusitraukė į savo žemę. Ir kaip jis į savo dievo namus ėjo, nužudė jį čionai kardu tie, kurie iš jo rietų buvo išėję. *Jéz. 37, 36. a.

22. Taip gelbėjo Ponas Dievas Iskiją ir tus iš Jėruzalės iš rankos Sanėribo, Asuro karaliaus, ir visų kitų, ir išgelbėjo juos nuo visų aplinkui,

23. Kad daugel Ponui Dievui dovanų nešė į Jėruzalę ir brangius daiktus Iskijui, karaliui Juda. Ir jis

paskui garbės pilnas buvo po akių visų pagonų.

24. Tuočės *Iskijas smertnai apsirgo, ir jis meldėsi Pono Dievo; tas išklauė jį ir davė jam stebuklą. *Jėz. 38, 1.

25. Ale Iskijas nesilaikė pagal gėrybes, iš Dievo gautasias, nės jo širdis *pasididžiavo. Todėl papykys (Pono Dievo) jį užpuolė ir Judavą bei Jėruzalę. *per. 26, 16.

26. Ale Iskijas pasižemino, kaip jo širdis buvo pasididžiavusi, su tais iš Jėruzalės; todėl papykys Pono Dievo juos neužpuolė, Iskijui gyvam beesant.

27. Ir Iskijas turėjo labai didį bagotumą bei garbę, ir pasidarė sau skarbų iš sidabro, iš aukso, iš brangių akmenaičių, iš skaniai kvepiančių žolių, iš skydų ir iš visokių brangių daiktų;

28. Ir kraucių rugiams, kad čia supiltų javų, šviežaus vyno bei aliejaus, ir staldų visokiems galvijams, ir gardų avims.

29. Ir pasibudavodino sau miestų ir turėjo galvijų, avių bei jaučių daugybę; nės Ponas Dievas jam davė labai didį turtą.

30. Iis yra ansai Iskijas, kurs aukštąją vandens versmę Gijone užkimšo ir tą žemyn kreipė iš vakarų į Dovidą miestą; nės Iskijas palaimos turėjo, bile ką jis tikt pradėjo.

31. Ale kaip *paslai vyresniųjų iš Babel pas jį buvo atsiųsti, kad klausytų ano stebuklo, žemėje nusidavusiojo, prastojo jį Dievas taip, kad jį mėgytų, jeib žinoma būtų vislab, kas jo širdyje buvo. *Jėz. 39, 1.

32. Ale kas daugias apie Iskiją sakytina, ir jo mielaširdingystė, štai, tai yra rašyta *regėjime prarako Jėzaiošiaus, Amozo sunaus, †knygose karalių Juda bei Izrael. *Jėz. 36, 1. †2 Kar. 18, 1.

33. Ir Iskijas užmigo su savo tėvais, ir jie palaidojo jį viršuje grabų vaikų Dovidą. Ir visas Juda ir tie iš Jėruzalės jį garbino jau numirus. Ir jo *sūnus Manasė karaliumi pastojo į jo vietą. *2 Kar. 20, 21.

Perskyrimas 33.

Karaliavimas Manasės bei Amono.

Manasė *buvo dvylika metų, kaip jis karaliumi pastojo, ir karaliavo penkis-dešimts ir penkis metus Jėruzalėje; *2 Kar. 21, 1.

2. Ir dārė, kas Ponui Dievui ne patiko, pagal *biaurybes pagonų, kuriuos Ponas Dievas pirm vaikų Izrael buvo pravaręs; *5 Maiž. 18, 9.

3. Ir atsikreipė ir budavojo *aukštybes, kurias jo tėvas Iskijas buvo pargriovęs, ir įstatė Baalim altorius, ir pasidarė šventijas giraites ir pasikloniojo visokiam dangaus pulkui ir šlužijo jiems. *2 Kar. 18, 4.

4. Jis ir pakūrė altorius namuose Pono Dievo, apie kuriuos Ponas Dievas buvo *kalbėjęs: Jėruzalėje tur mano vardas buti amžinai. *5 Maiž. 12, 5. 1 Kar. 9, 3.

5. Ir pakūrė altorius visokiems dangaus pulkams abejuose pryangiuose prie namų Pono Dievo.

6. Ir jis davė savo sunams per ugnį eiti pakalnėje sunausinom ir skyrė dienas ir dabojo ant paukščių šauksmo, ir žynavo, ir įstatė burtininkus bei pažymių išgulydytojus, ir darė daug to, kas Ponui Dievui nepatiko, kad jį įpykintų.

7. Jis ir dėjo abrozus bei balvonus, kuriuos jis darydino, į Dievo namus, apie kuriuos Ponas Dievas Dovidui buvo kalbėjęs ir *Salomonui, jo sunui: šiuose namuose Jėruzalėje, kurią aš sau pasiskyrė iš visų giminių Izrael, aš savo vardą statysu amžinai; *per. 7, 10.

8. Ir ne duos daugias paslysti koją Izrael nuo tos žemės, kurią aš įteikiau jų tėvams, jei tiktai klausydami darys vislab, ką aš jiems liepiu, pagal visą zokaną, prisakymus ir provas per Maižėšių.

9. Ale Manasė suviliojo Judą ir tus iš Jėruzalės, kad jie pikčiaus darė, ne kaip pagonai, kuriuos Ponas Dievas dėl vaikų Izrael buvo išgaišinęs.

10. Ir kad Ponas Dievas davė kalbėti su Manase ir su jo žmonėmis, tai jie to nieko ne *atbojo. *per. 24, 19.

11. Todėl Ponas Dievas davė ant jų ateiti vaisko valdonus karaliaus iš Asur, tie Manasę *į pančius įdėtą apkaldino ir surakinę jį lencugais nugabeno į Babel. *Ps. 107, 10.

12. Ir jis *bėdoje budamas pakarniai meldė Viešpaties, savo Dievo, ir labai pasižemino po akių Dievo savo tėvų, *Ps. 18, 7.

13. Ir meldėsi ir pakarniai meldė jo. Tai jis išklauė jo pakarnių meldimą ir sugražino jį vėl į Jėru-

zašę, į jo karalystę; tai išpažino Manasę, Poną Dievą esantį Dievu.

14. Potam jis pabudavojo galiausiai ošius murus prie Dovidio miesto į vakarus pas Gijon prie upelio, ir kur į žuvų vartus įeinama, ir aplink pas Opël, ir darė juos labai aukštus, ir įdėjo vyresnius ošius į apmurytuosius miestus Judą;

15. Ir metė šalin svetimuosius dievus ir balvonus iš namų Pono Dievo, ir visus altorius, kuriuos įsai buvo pabudavojęs ant kalno namų Pono Dievo ir Jėruzalėje, ir išmetė juos laukan iš miesto;

16. Ir pataisė altorių Pono Dievo, ir apieravojo ant to dėkavonės bei liaupsės apieras, ir liepė Juda, kad jie šluotyti Viešpačiui, Izraelio Dievui.

17. Bet tik žmonės dar apieravojo ant aukštybių, ale tačiaus Viešpačiui, savo Dievui.

18. Bet kas daugiau apie Manasę sakytina, ir jo malda savo Dievopi, ir kalbėjimas tų, kurie regėjimus regėdavo ir su juomi kalbėdavo vardan Viešpaties, Izraelio Dievo, štai, tie yra *tarp nusidavimų karalių Izrael. *2 Kar. 21, 1.

19. Ir jo malda bei pakarnusis meldimas, ir visi jo griekai bei nusidėjimai, ir anos vietos, ant kurių jis aukštybes pabudavojo ir šventįtas giraites bei balvonus įdėjo, pirmneng jis pažemintas buvo, štai, tie yra rašyti tarp nusidavimų pranašų.

20. Ir Manasė užmigo su savo tėvais, ir jie palaidojo jį jo namuose. Ir jo *sunus Amonas karaliumi pastojo į jo vietą. *2 Kar. 21, 18.

21. Dvidešimt ir dviejų metų buvo *Amonas, kaip jis karaliumi pastojo, ir karaliavo du metu Jėruzalėje; *2 Kar. 21, 19.

22. Ir darė, kas Ponui Dievui ne patiko, kaip jo tėvas Manasė buvo daręs. Ir Amonas apieravojo visiems balvonams, kuriuos jo tėvas Manasė buvo darydinęs, ir šluotyti jiems.

23. Ale įsai ne pasižemino Ponui Dievui, kaip jo tėvas Manasė buvo pasižeminęs; nės jis, Amonas, kaltybės daug darė.

24. Ir jo *tarnai pasistengė prieš jį ir nužudė jį jo namuose. *2 Kar. 21, 20.

25. Tai *žmonės žemėje užmušė visus, kurie prieš karalių Amon buvo pasistengę. Ir žmonės tos žemės įdėjo jo sunų Josiją karaliumi į jo vietą. *2 Kar. 24, 6.

Perskyrimas 34.

Josijas čystija ir pataiso bažnyčią.

Josijas buvo *aštuonių metų, kaip karaliumi pastojo, ir karaliavo trisdešimt ir vieną metų Jėruzalėje; *2 Kar. 22, 1.

2. Ir *darė, kas Ponui Dievui gerai patiko, ir elgėsi pagal elgimą savo tėvo Dovidio, ir ne atsikreipė nei ant dešinės, nei ant kairės. *per. 29, 2.

3. Nės ašmame mete savo karaliovimo, vaiku dar be budamas, pradėjo jis ieškoti Dievo savo tėvo Dovidio, ir dvyliktame mete jis pradėjo apčystyti Judą bei Jėruzalę nuo aukštybių ir nuo šventųjų giraičių ir nuo balvonų bei nulietytų abrozų;

4. Ir davė po savo akių *nulažti altorius Baalim, ir abrozus ant jų viršaus jis viršuje nukirto, ir šventįtasias giraites ir balvonus bei abrozus jis sukulė ir sutrynė juos į dulkes ir pabėrė juos ant kapų tųjų, kurie jiems buvo apieravoję, *2 Kar. 11, 18.

5. Ir sudegino kaulus klebonų ant altorių, ir apčystijo taip Judą bei Jėruzalę,

6. Priegtam ir miestuose Manasė, Epraim, Simėon, iki atent į Naptalį, per jų pusčias aplinkui.

7. Ir kaip jis altorius bei šventįtasias giraites buvo nulažęs ir balvonus į dulkes sudaužęs ir *visus abrozus nukirtęs per visą žemę Izrael, tai jis vėl parėjo į Jėruzalę. *3 Maiž. 26, 30.

8. Aštuonioliktame mete savo karalystės, kaip jis žemę ir (Dievo) namus buvo apčystijęs, siuntė jis Sapaną, Azaljo sunų, ir Maėsėją, vyresnįjį miesto, ir Joą, Joajo sunų, kanceliųjų, kad pataisytų namus Viešpaties, jo Dievo.

9. Ir jie atėjo pas vyriausįjį kunigą Ilkiją, ir pinigai jiems buvo duoti, kurie Dievo namams buvo atnešti, kuriuos Lėvytai, pas slenkstį sargybę laikantieji, buvo surinkę iš Manasė, iš Epraim ir iš visų likusiųjų Izraelyje, ir iš visos Judavos bei Benjamin, ir iš Jėruzalėje gyvenančiųjų.

10. Ir *davė tus darbininkams į rankas, pavadintiems prie Pono Dievo namų. Ir jie davė tus tiems, kurie dirbo prie Pono Dievo namų, ir kur tie buvo pagėdę, kad jie tus taisytų. *2 Kar. 22, 5.

11. Tie tus išdavė cimerninkams ir budavonininkams, kad jie iškaldytų

akmenų ir ištašytų medžių, pirkčių balkiams namų, kuriuos karaliai Juda buvo pagadinę.

12. Ir tie vyrai dirbo viernai prie to darbo. Ir ant jų buvo statyti Jajatas bei Obadjas, Lėvytai iš vaikų Mėrari, Sakarjas bei Mesulam iš vaikų Kaatyų, tą darbą paskubinti; ir visi buvo Lėvytai, kurie ant striunžaislių išmanė.

13. Ale ant tų, kurie naštas nešiojo ir kitus prie visokio darbo privarydavo per visas urėdystes, buvo iš Lėvytų rašytojai, urėdninkai bei vartų sargai.

14. Ir išimdami pinigų, Pono Dievo namams įdėtuosius, rado Ilkijas, kunigas, knygas zokano Pono Dievo, Maizėšiaus duotasias.

15. Ir Ilkijas atskydamas tarė Sapanui, rašytojui: „aš radau zokano knygas Pono Dievo namuose. Ir Ilkijas davė tas knygas Sapanui.“ • 2 Kar. 22, 8.

16. Ale Sapanas nunešė tas karaliui ir atsakė karaliui tarydamas: vislab, kas po rankomis tavo tarnų paduota, tai jie daro.

17. Ir jie supylė pinigų, Pono Dievo namuose rastuosius, ir davė tus pavadinčiams bei darbininkams.

18. Ir Sapanas, rašytojas, pasakė tai karaliui tarydamas: Ilkijas, kunigas, davė man kokias knygas. Ir Sapanas skaitė tose po akių karaliaus.

19. Ir karalius zokano žodžius girdėdamas, *įplėšė savo rubus. • Ezr. 9, 3.

20. Ir karalius liepė Ilkijui bei Ajikamui, Sapano sunui, ir Abdonui, sunui Miko, ir Sapanui, rašytojui, ir Asajui, karaliaus tarnui, ir tarė:

21. Nuėję klauskite Pono Dievo už manę ir už likusiuosius Izraelyje ir už Judą dėl žodžių knygų rastųjų. Nės papykys Pono Dievo yra didis, kursai ant mūsų užsidėgė, kad mūsų tėvai ne pilnavojo žodį Pono Dievo, kad jie darytų, kaip rašyta yra šiose knygose.

22. Tai nuėjo Ilkijas su kitais karaliaus siųstaisiais pas prarakienę Uldą, Salumo pačią, sunaus Takėat, sunaus Asro, rubų sargo, kuri Jėruزالėje gyveno antroje pusėje, ir kalbėjo tai su ja.

23. Ir ji tarė jiems: taip sako Viešpats, Izraelio Dievas: „sakykite tam vyrui, kurs jus pas manę siuntė:

24. Taip sako Ponas Dievas: štai, aš

nepalimos užvesu ant šio kampo ir jo gyventojų, visus keikimus, *šiose knygose rašytus, kurias paskaitė po (ausių) karaliaus Juda,“ • 3 Maiž. 26, 14. 5 Maiž. 28, 15.

25. Todėl, kad jie manę prastojo ir kitiems dievams rukino, kad manę įpykintų visokiais darbais savo rankų. Ir mano papykys užsideds ant šio kampo ir ne bus išgesomas.

26. Ir karaliui Juda, kurs jus atsiuntė Pono Dievo klausti, jus taip turite sakyti: taip sako Viešpats, Izraelio Dievas, apie žodžius, kuriuos tu girdėjai:

27. Todėl, kad tavo širdis pamankštinta, ir *pasizėminai po akių Dievo, jo žodžius girdėdamas prieš šį kampą ir prieš jo gyventojus, ir po mano akių pasizėminai ir savo rubus įplėšė ir po mano akių verkei, tai aš tavę ir iš-klausiau, sako Ponas Dievas. • per. 33, 12.

28. Štai, aš tavę suvalysu pas tavo tėvus, kad su pakajumi butumbei suvalytas į savo grabą, kad *tavo akys ne matytų visą tą bėdą, kurią aš užvesu ant šio kampo ir ant jo gyventojų.“ Ir jie atsakė tai karaliui. • 2 Kar. 22, 20.

29. Tai *nusiuntęs karalius suvadindino visus vyresniusius iš Juda bei iš Jėruزالės. • 2 Kar. 23, 1.

30. Ir karalius aukštyn užėjo į Pono Dievo namus, ir visi vyrai Juda ir gyventojai iš Jėruزالės, klebonai, Lėvytai ir visi žmonės, taip mažieji, kaip didieji; ir po jų ausių buvo skaitomi visi žodžiai knygose derėjimo, Pono Dievo namuose rastose.

31. Ir karalius pasistojo į savo vietą ir derėjimą padarė po akių Pono Dievo, kad pagal Pono Dievo žodį kožnas pasielgtų ir pilnavotų jo prisakymus, liudijimus ir provas iš visos širdies ir iš visos dušios, kad darytų pagal visus žodžius šio derėjimo, kurie rašyti buvo šiose knygose. • per. 15, 12. Joz. 24, 25.

32. Ir čia stovėjo visi, kurie Jėruزالėje ir Benjamyne buvo. Ir gyventojai iš Jėruزالės darė pagal derėjimą Dievo, jų tėvų Dievo.

33. Ir Josijas metė šalin visas biau-rybes iš visų žemių, vaikų Izrael esančiųjų, ir darė, kad visi Izraelyje randamieji Viešpačiui, savo Dievui, šlu-žijo. *Kol Josijas gyvas buvo, tol jie ne atsikreipė nuo Viešpaties, savo tėvų Dievo. • Vald. 2, 7

Perskyrimas 35.

Josijas švenčia velykas ir galą gauna kare.

Ir Josijas *šventė velykas Ponui Dievui Jeruzalėje, ir papiovė velykos avinėlį keturioliktąją dieną pirmojo mėnesio. * 2 Kar. 23, 21.

2. Ir jis davadijo klebonus į jų urėdą ir tvirtino juos jų urėde namuose Pono Dievo;

3. Ir tarė Lėvytams, kurie visą Izraelį mokino ir Ponui Dievui pašventinti buvo: įdėkite šventąją skrynę * į namus Salomono, Dovidono sunaus, Izraelio karaliaus, pabudavotuosius. Jus ne turite tą ant pečių nešti. Taigi šluzykite Viešpačiui, savo Dievui, ir jo žmonėms Izrael. * 1 Kar. 6, 1.

4. Ir davadykite giminę savo tėvų pagal savo davadą, kaip tas parašytas esti Dovid, karaliaus Izrael, ir jo sunaus Salomono;

5. Ir stovėkite šventinyčioje pagal davadą giminių tėvų tarp savo brolių, iš (šių) žmonių gimusiųjų, ir pagal davadą tėvų giminių tarp Lėvytų;

6. Ir papiaukite velykos avinėlį ir pasišventinkite, ir pritaisykite savo brolius, kad jie darytų pagal žodį Pono Dievo per Maižėšių!

7. Ir Josijas davė *dovanai prastiems žmonėms ėryčių bei ožyčių (vislab ant velykų visiems, kurie čia buvo), kad jų skaitlius buvo trisdešimts tukstančių ir trys tukstančiai jaučių, ir vislab iš turto karaliaus. * per. 30, 24.

8. Bet jo vyresnieji davė dovanai iš geros valės žmonėms ir klebonams bei Lėvytams (butent Ilkijas, Sakarjas bei Jejiel, vyresnieji Dievo namuose iš klebonų) velykoms du tukstančiu ir šešis šimtus (ėryčių bei ožyčių), prie tų dar tris šimtus jaučių.

9. Ale Kananjas, Sėmajas, Netaneel ir jo broliai, Asabjas, Jejiel ir Josabad, Lėvytų vyresnieji, davė į dovaną Lėvytams ant velykų penkis tukstančius (ėryčių bei ožyčių), prie tų dar ir penkis šimtus jaučių.

10. Taipio Dievo šlužma buvo pagatavyta; ir klebonai stovėjo ant savo vietos, ir Lėvytai į savo davadą pagal žodį karaliaus.

11. Ir jie papiovė velykos avinėlį, ir klebonai ėmė iš jų rankų ir šlakstė, ir Lėvytai nutraukė jų odą;

12. Ir atskyrė deginimo apieras, kad jas duotų tarp dalių tėvų giminių į kožną jų pulką, Ponui Dievui apieravoti, kaip tai rašyta knygoje Maižėšiaus. Taipiau jie darė ir su jaučiais.

13. Ir jie kepė tą velykos avinėlį prie ugnies, kaip reikėjo. Ale kas šventitą buvo, išvirė puoduose, katiuose bei skauradose, ir jie darė tai skubriai prastiems žmonėms.

14. Potam jie pataisė ir sau bei klebonams. Nės klebonai, Aaronovo vaikų, darbo turėjo prie deginimo apierų bei taukų iki nakties, todėl turėjo Lėvytai ir sau ir klebonams, Aaronovo vaikams, pataisyti.

15. Ir *giedantieji, vaikai Asapo, stovėjo ant savo vietos pagal žodį Dovid, ir Asapo, ir Emano, ir Jedituno, karaliaus pranašo, ir tų vartų sargai prie visų vartų, ir jie ne atstojo nuo savo urėdo; nėra Lėvytai, jų broliai, pataisė jiems. * 1 Nus. Kar. 16, 1. + 1 Nus. Kar. 27, 1.

16. Taipio prigatavyta buvo tą dieną visa Pono Dievo šlužma, kad velykos būtų švenčiamos ir deginimo apieros uždegamos ant altoriaus Pono Dievo, kaip karalius Josijas buvo liepęs.

17. Taipio vaikai Izrael, kurie čia buvo susiėję, šventė tuočės velykas ir šventę neraugintosios duonos per septynes dienas.

18. Bet nei vienos *velykos Izraelyje taip ne buvo šventitos, kaip šios, iš česo Zomelio, prarako, ir nei vienas karalius Izraelyje taip velykas buvo šventęs, kaip Josijas velykas šventė, ir klebonai, Lėvytai, visas Juda, ir kas iš Izrael buvo susiėję, ir gyventojai Jeruzalės. * per. 30, 20.

19. Aštuonioliktame mete karalystės Josijo šios velykos buvo šventitos.

20. Po to, kaip Josijas tus namus buvo įtaisęs, *aukštyn traukės Nėko, Egiptiečių karalius, kad kariautų prie Karkėmis pas Prat; ir Josijas išsitraukė jam priešais. * 2 Kar. 23, 29.

21. Ale jis siuntęs paslus pas jį, jam sakydino: kas man darbo su tavimi, karaliau Juda? Aš dabar ne ateimi prieš tavę, bet aš kariauju prieš kitą giminę, ir Dievas man sakęs, kad skubčiaus. Paliauk prieš Dievą (stengtis), su manim esantį, kad jis tavę ne sugaišintų!

22. Ale Josijas ne atkreipė savo veidą nuo jo, bet taisėsi su juomi kariauti, ir ne klausė žodžiams Nėko iš burnos Dievo; ir atėjo su juomi kariauti ant plynųjų laukų pas *Megido.

* 2 Kar. 23, 30. Zak. 12, 11.

23. Bet strielčiai * įšovė karalių Josiją, ir karalius sakė savo tarnams: veškite manę į kitą šalį, nės aš labai esmi įžeistas.

* 1 Kar. 22, 34.

24. Ir jo tarnai nukėlė jį nuo vežimo ir vedė jį ant kito jo vežimo ir nugabeno jį į Jėruzalę; ir jis numirė ir buvo palaidotas į kapus savo tėvo. Ir visas Juda bei Jėruzalė gedė jo dėl Josijo.

25. Ir *Jėremiošius dejavo dėl Josijo; ir visi, kurie giedojo ir kurios giedojo, kalbėjo savo dejavimo giesmes ant Josijo iki šiai dienai; ir tai į paprotį virto Izraėlyje. Štai, tai yra rašyta dejavimo giesmėse.

* Jer. 22, 10, 11.

26. Ale kas daugiaus apie Josiją sakytina, ir jo mielaširdingystė pagal šventąjį raštą zokane Pono Dievo.

27. Ir jo nusidavimai, taip pirmieji kaip paskutinieji, štai, tai yra *rašyta knygoje karalių Izrael bei Juda,

* 2 Kar. 22, 1.

Perskyrimas 36.

Apie Josijo pasekėjus ir apie kalėjimą Babėliškąjį.

Ir žmonės žemėje ėmė *Joają, Josijo sūnų, ir įdėjo jį karaliumi į jo tėvo vietą Jėruzalėje.

* 2 Kar. 23, 30.

2. Dvidešimt ir trijų metų buvo Joajas, kaip jis karaliumi pastoj, ir karaliavo per tris mėnesius Jėruzalėje.

3. Nės Egiptiečių karalius atstatė jį Jėruzalėje, ir uždėjo tai žemei į koroną šimtą centnerių sidabro ir vieną centnerį aukso.

4. Ir Egiptiečių karalius įdėjo Eljakymą, jo brolį, į karalių ant Juda ir ant Jėruzalės, ir perkeitė jo vardą Jojakymą. Ale jo brolį Joają ėmė Nėko ir nugabeno jį į Egiptą.

5. Dvidešimt ir penkių metų buvo Jojakymas, kaip jis karaliumi pastoj, ir karaliavo vienuolika metų Jėruzalėje; ir darė, kas Viešpačiui, jo Dievui, ne patiko.

6. Ir Nebukad-Nėzar, Babėlio karalius, traukėsi aukštyn prieš jį ir *surakino jį lencugais, kad jį į Babėlį nuvestų.

* Ezėk. 19, 9.

7. Taipiau Nebukad-Nėzar *kelis rykus iš Pono Dievo namų nugabeno į Babėlį ir įdėjo juos į savo bažnyčią Babėlyje.

* Ezr. 1, 7.

8. Ale kas daugiaus apie Jojakymą sakytina, ir jo biauirus daiktai, kuriuos jis darė, ir kurie jame rasti buvo, štai, tie yra rašyti knygoje karalių Izrael bei Juda. Ir jo sunus *Jojakynas karaliumi pastoj į jo vietą.

* 2 Kar. 24, 6.

9. Aštuonių metų buvo Jojakynas, kaip jis karaliumi pastoj, ir karaliavo trismėnesius ir dešimt dienų Jėruzalėje; ir darė, kas Ponui Dievui ne patiko.

10. Ale metui perėjus *nusiuntė Nebukad-Nėzar ir jį į Babėlį nugabendino draug su brangiais rykais iš namų Pono Dievo, ir įdėjo į Zidekiją, jo brolį, į karalių ant Juda ir ant Jėruzalės.

* 2 Kar. 24, 10, 12. Jer. 52, 1.

11. Dvidešimt metų ir vieno buvo Zidekijas, kaip jis karaliumi pastoj, ir karaliavo vienuolika metų Jėruzalėje;

12. Ir darė, kas Viešpačiui, jo Dievui, ne patiko, ir ne pasižemino po akių prarako Jėremiošiaus, kalbančio iš burnos Pono Dievo.

13. Priegtam jis atpuolė nuo Nebukad-Nėzaro, Babėlio karaliaus, kuriam jisai prie Pono Dievo buvo prisiekęs, ir pastoj kietsprandis ir užkietino savo širdį, kad ne prisiverstų Dievopi, Izraelio Dievopi.

14. Ir visi vyresnieji iš klebonų draug su žmonėmis labai daug griekų padarė pagal *visokias biauirybes pagonų, ir subiaurino Pono Dievo namus, kuriuos jisai buvo šventinęs Jėruzalėje.

* 5 Maiž. 18, 9.

15. Ir Viešpats, jų tėvų Dievas, siuntė pas juos savo *paslus anksti. Nės jis čėdijo savo žmonių ir savo gyvenimo.

* Luk. 20, 10. Darb. 7, 52.

16. Ale jie per apjuoką laikė Dievo paslus ir paniekino jo žodžius ir išjuokė jo prarakus, ikikol papykys Pono Dievo ant savo žmonių taip didyn ėjo, kad ne galėjo tą gydyti.

17. Nės jis atvedė ant jų Kaldėonų karalių, ir davė kardu nužudyti jaunuosius jų vyriškius namuose jų šventinių, ir ne čėdijo nei jaunikačių, nei mergų, nei senųjų, nei tėvų tėvų; visus jis padavė į jo rankas.

18. Ir *visus rykus iš Dievo namų,

didžiuosius ir mažuosius skarbus iš Pono Dievo namų, ir skarbus karaliaus bei jo vyresniųjų, vislab jis nuvešdino į Babėlį. ^{* 2 Kar. 25, 13.}

19. Ir jie sudegino Dievo namus ir *sugriovė murus Jeruzalės, ir visus jų palochius jie ugnimi sudegino, kad visi jų brangus rykai buvo pagadinti. ^{* Neém. 1, 3.}

20. Ir jis šalin gabeno į Babėlį, kas nuo kardo buvo išlikęs; ir jie pastojė jo ir jo sunų tarnai, ikikol Persų karaliai karaliavo,

21. Kad išsipildytų žodis Pono Dievo, *Jeremiošiaus kalbėtasis, ikikol žemė savo Sabatų gana turėtų. Nės per visą česą išpustijimo buvo Sa-

bata, ikikol septynisdešimts metų išsipildė. ^{* Jer. 25, 11.}

22. Ale pirmame mete Korės, Persų karaliaus, kad išsipildytų žodis Pono Dievo, *iš burnos Jeremiošiaus kalbėtasis, prikėlė Ponas Dievas dvasę † Korės, Persų karaliaus, kad jis davė iššaukti per visą savo karalystę, o ir gromatomis, ir sakydino: ^{* Ezr. 1, 1. † Jéz. 44, 28.}

23. Taip sako Korės, Persų karalius: Viešpats, dangaus Dievas, davė man visas karalystes per žemes ir liepė man, jam namus budavoti Jeruzalėje, Judavoje. Taigi, kas jūsų iš jo žmonių yra, su tuomi t'esie Viešpats, jo Dievas, ir te nusitraukie aukštyn.

Knyga Ezro.

Perskyrimas 1.

Cyraus arba Korėso malonė, kad žydus iš kalėjimo išleido.

Pirmame *mete Korės, Persų karaliaus, kad išsipildytų žodis Pono Dievo, iš burnos †Jeremiošiaus kalbėtasis, prikėlė Ponas Dievas dvasę Korės, Persų karaliaus, kad jis davė iššaukti per visą savo karalystę, o ir gromatomis, ir sakydino: ^{* 2 Nus.K. 36, 22. per. 5, 13. † Jer. 25, 11.}

2. Taip sako Korės, Persų karalius: Viešpats, dangaus Dievas, davė man visas karalystes per žemes, ir liepė man, jam namus budavoti Jeruzalėje, Judavoje.

3. Taigi, kas jūsų iš jo žmonių yra, su tuomi t'esie jo Dievas, ir te nusitraukie aukštyn į Jeruzalę, Judavoje, ir te budavoja namus Viešpaties, Izraelio Dievo! Jisai yra Dievas Jeruzalėje esąsis.

4. Ir kursai dar likę yra visose vietose, kuriose jis svetimas yra, tam te padeda žmonės iš jo šalies sidabru ir auksu, lobiu ir galvijais iš geros valės, Dievo namams Jeruzalėje.

5. Tai pasikėlė vyresnieji tėvai iš Juda ir Benjamin, ir klebonai bei Lėvytai visi, kurių dvasę Dievas prikėlė aukštyn nueiti ir budavoti Pono Dievo namus Jeruzalėje.

6. Ir visi jų susėdai nudalijo jiems sidabro ir aukso rykų, lobio ir galvijų ir brangių daiktų, be to, ką dar iš geros valės davė.

7. Ir karalius Korės išdavė rykus Pono Dievo namų, kuriuos Nebukad-

Nėzar iš Jeruzalės buvo išėmęs ir į savo dievo namus įdėjęs.

8. Bet Korės, Persų karalius, išdavė tus per Mitredatį, skarbų užveizdą, ir paskaitė juos *Sesbazarui, kunjgaikščiui Žydų. ^{* per. 5, 14.}

9. Ir tai yra jų skaitlius: trisdešimts aukso praustuvių ir tukstantis sidabro praustuvių, dvidešimt ir devyni peiliai,

10. Trisdešimt aukso kupkų, ir kitų sidabro kupkų keturi šimtai ir dešimt, ir kitų rykų tukstantis;

11. Kad visų rykų iš aukso ir sidabro (darytų) buvo penki tukstančiai ir keturi šimtai. Visus Sesbazaras su tais nugabeno, kurie iš kalėjimo Babėl aukštyn nuėjo į Jeruzalę.

Perskyrimas 2.

Skaitlius ir surašymas sugrižtančiųjų Žydų ir jų rankius.

Tai *yra tie žmonės iš tos žemės, kurie aukštyn užėjo iš kalėjimo, kurius Nebukad-Nėzar, karalius iš Babėl, į Babėlį buvo nuvedęs, ir vėl į Jeruzalę ir į Judą sugrižo, kiekvienas į savo miestą. ^{* Neém. 7, 6.}

2. Ir atėjo su Serubabėliu, Jėsua, Neémija, Sėraja, Reėlja, Mardokai, Bilsan, Mispar, Bigevai, Reum ir Baėna. Tai yra skaitlius vyrų iš žmonių Izrael:

3. Vaikų Parėos du tukstančiu šimtas septynisdešimt ir du.

4. Vaikų Sepatjo trys šimtai septynisdešimts ir du.

5. Vaikų Ara septyni šimtai septynisdešimt ir penki.

6. Vaikų *Paat-Moab iš vaikų Jė-suo, Joabo, du tukstančiu aštuoni šimtai ir dvylika.

* Neēm. 7, 11.

7. Vaikų Elam tukstantis du šimtu penkisdešimt ir keturi.

8. Vaikų Satu devyni šimtai keturisdešimt ir penki.

9. Vaikų Sakai septyni šimtai ir šešisdešimt.

10. Vaikų Bani šeši šimtai keturisdešimt ir du.

11. Vaikų Bebai šeši šimtai dvidešimt ir trys.

12. Vaikų Asgado tukstantis du šimtu dvidešimt ir du.

13. Vaikų Adonikamo šeši šimtai šešisdešimt ir šeši.

14. Vaikų Bigevai du tukstančiu penkisdešimt ir šeši.

15. Vaikų Adino keturi šimtai penkisdešimt ir keturi.

16. Vaikų Atėro iš Iskijo devynisdešimt ir aštuoni.

17. Vaikų Bėzai trys šimtai dvidešimt ir trys.

18. Vaikų Jora šimtas ir dvylika.

19. Vaikų Asum du šimtu dvidešimt ir trys.

20. Vaikų Gibar devynisdešimt ir penki.

21. Vaikų Bėtlėem šimtas dvidešimt ir trys.

22. Vyrų Netopa penkisdešimt ir šeši.

23. Vyrų iš *Anatot šimtas dvidešimt ir aštuoni.

* Jer. 1, 1.

24. Vaikų Asmavėt keturisdešimt ir du.

25. Vaikų Kirijat-Arim, Kapira ir Beėrot septyni šimtai keturisdešimt ir trys.

26. Vaikų Rama ir Gaba šeši šimtai dvidešimt ir viens.

27. Vyrų iš Mikmas šimtas dvidešimt ir du.

28. Vyrų iš Betėl ir Ai du šimtu dvidešimt ir trys.

29. Vaikų Nėbo penkisdešimt ir du.

30. Vyrų iš Magbis šimtas penkisdešimt ir šeši.

31. Vaikų antrojo Elamo tukstantis du šimtu penkisdešimt ir keturi.

32. Vaikų Arim trys šimtai ir dvidešimt.

33. Vaikų Lod, Adid, bei Ono, septyni šimtai dvidešimt ir penki.

34. Vaikų Jerėo trys šimtai keturisdešimt ir penki.

35. Vaikų Senaa trys tukstančiai šeši šimtai ir trisdešimt.

36. Klebonų: Vaikų Jedajo iš giminės Jėso devyni šimtai septynisdešimt ir trys.

37. Vaikų Imer tukstantis penkisdešimt ir du.

38. Vaikų Pasur tukstantis du šimtu keturisdešimt ir septyni.

39. Vaikų Arimo tukstantis ir septyniolika.

40. Lėvytų: Vaikų Jėso ir Kadmiėl, iš vaikų Odavjo, septynisdešimt ir keturi.

41. Giedotojų: vaikų Asapo šimtas dvidešimt ir aštuoni.

42. Vaikų vartininkų: vaikai Salum, vaikai Atėro, vaikai Talmono, vaikai Akubo, vaikai Atyto ir vaikai Sobajo, iš viso šimtas trisdešimt ir devyni.

43. *Netinymų: Vaikai Zibo, vaikai Asupo, vaikai Tabauto, *1 Nus. Kar. 10, 2.

44. Vaikai Keroso, vaikai Siėjo, vaikai Padono,

45. Vaikai Lebano, vaikai Agabo, vaikai Akubo,

46. Vaikai Agabo, vaikai Samlajo, vaikai Anano,

47. Vaikai Gidėlio, vaikai Gaaro, vaikai Reajo,

48. Vaikai Rėzino, vaikai Nekado, vaikai Gasamo,

49. Vaikai Uso, vaikai Pasėajo, vaikai Besajo,

50. Vaikai Asno, vaikai Mėunim, vaikai Nepusim,

51. Vaikai Bakbuko, vaikai Akupo, vaikai Aruro,

52. Vaikai Bazeluto, vaikai Mejido, vaikai Arso,

53. Vaikai Barkomo, vaikai Sisėro, vaikai Tamo,

54. Vaikai Nezija, vaikai Atipo.

55. Vaikai *bernų Salomono: vaikai Sotai, vaikai Sopėret, vaikai Prudo,

* 1 Kar. 9, 21.

56. Vaikai Jaėla, vaikai Darkono, vaikai Oidėlio,

57. Vaikai Sepatjo, vaikai Atilo, vaikai Pokėret iš Zebaim, vaikai Ami.

58. Visų Netinymų ir vaikų bernų Salomono iš viso buvo trys šimtai devynisdešimt ir du.

59. Ir *šitie taipojau drauge aukštyn keliavo: Mitël, Mëla, Tël, Arsa, Kërub, Adon ir Imer; ale jie ne galėjo išrodyti savo tėvų namus, nei savo giminę, ar jie būtų iš Izraelitėnų. *Neēm. 7, 61.

60. Vaikai Delajo, vaikai Tobijo, vaikai Nekodo, šeši šimtai penkisdešimts ir du.

61. Ir iš *vaikų klebonų: vaikai Abaj, vaikai Akoz, vaikai †Barsilai, kursai iš dukterų Barsilai, Gilėadyto pačią vedė, ir buvo jos vardu vadinatas.

* Neēm. 7, 63. † 2 Zom. 19, 31.

62. Tie jėškojo savo giminės surašymo ir ne surado to, todėl jie nuo klebonų šlužmos valni pastojų.

63. Ir *Atirsatas sakė jiems, kad jie ne valgytų nuo švenčiausiojo, ikikol kunigas stosis su †šviesybe ir teisybe.

* Neēm. 8, 9. † 2 Maiž. 28, 30.

64. Viso susirinkimo į *kruvą suskaiyto buvo keturisdešimtis tukstančių ir du tukstančiu trys šimtai ir šešisdešimts,

* per. 3, 1.

65. Be jų bernų ir tarnaičių; tų buvo septyni tukstančiai trys šimtai ir trisdešimts ir septyni; ir turėjo du šimtų vyrų bei moterų giedančių;

66. Septynis šimtus ir trisdešimts ir šešis žirgus, du šimtų keturisdešimtis ir penkis asilarklius,

67. Keturis šimtus ir trisdešimts ir penkis verbludus, ir šešis tukstančius septynis šimtus ir dvidešimt asilų.

68. Ir nekurie vyresniųjų tėvų, atėję prie Pono Dievo namų į Jėruzalę, patys pasisiulijo ant jų vietos Dievo namus pastatyti;

69. Ir davė, kiek įgalėjo, į skarbą ant budavonės, šešisdešimts ir vieną tukstantį auksinų ir penkis tukstančius svarų sidabro ir šimtą sermėgų kleboniškų.

70. Taipo gyveno klebonai ir Lėvytai ir nekurie žmonių, ir kurie giedojo, ir vartininkai, ir Netinym savo miestuose, ir visi Izraelitėnai savo miestuose.

Perskyrimas 3.

Apie deginimo apieros altorių, lapbudžių šventę ir bažnyčios pamatų.

Ir kaip septintasis mėnesis rados, Izraelitėnams savo miestuose be esant, žmonės *vienširdžiai susirinko į Jėruzalę.

* per. 2, 64.

2. Ir pasikėlė Jėsuas, Jozadako sunus, ir jo broliai, klebonai, ir *Sėrubabėlis, Sėaltielio sunus, bei jo broliai, ir budavojo altorių Dievo Izraelio, deginimo apierą ant to apieravoti, kaip †rašyta yra zokane Maižėsiaus, Dievo vyro; *Mat. 1, 12. † 3 Maiž. 6, 9.

3. Ir pastatė altorių ant jo vietos, (nėsa išgastis jiems radosi nuo žmonių per žemes), ir apieravojo ant to Ponui Dievui deginimo apierą, ir rytmečiais ir vakarais.

4. Ir jie šventė Lapbudžių šventę, *kaip rašyta yra, ir parnešė deginimo apierą kas dieną pagal skaitlių, kaip pareitis, kas dieną jos apierą; *3 Maiž. 23, 24.

5. Potam ir dieniskiasias deginimo apieras, ir naujmėnesių ir visų švenčių, Ponui Dievui šventinamųjų, ir visokias iš geros valės duotusias apieras, kurias Ponui Dievui iš geros valės atnešė.

6. Pirmąją dieną sekmojo mėnesio pradėjo jie deginimo apierą Ponui Dievui apieravoti. Ale pamatas Pono Dievo bažnyčios dar ne buvo dėtas.

7. Bet jie davė pinigų tiems mistrams, kurie akmenis iškalė, ir cimerninkams, ir valgio ir gėrimo ir aliejaus Zidonytams ir Tyronams, kad cėdrų medžių iš Libanono jurėmis iki į *Japo atgabentų, kaip Korės, Persų karalius, jiems buvo liepęs. *2 Nus. Kar. 2, 16.

8. Antrame mete jų atėjimo prie Dievo namų į Jėruzalę, antrame mėnesyje, pradėjo Sėrubabėlis, Sėaltielio sunus, ir Jėsuas, Jozadako sunus, ir kiti jų brolių, klebonai ir Lėvytai, ir visi, kurie iš kalėjimo buvo sugrįžę į Jėruzalę, ir pavadino Lėvytus nuog dvidešimt metų ir senesnius, priveizdėti darbą prie Pono Dievo namų.

9. Ir Jėsuas stovėjo su savo sunumis ir broliais, ir *Kadmiel su savo sunumis, ir vaikai Juda visi iš †vieno, priveizdėti darbininkus prie Dievo namų, butent vaikus Enadado su jų vaikais ir su jų broliais, Lėvytais.

* per. 2, 40. † per. 3, 1.

10. Ir budavoninkams pamatą prie Pono Dievo bažnyčios be dedant, stovėjo kunigai, *apsirėdę su trimitomis, ir Lėvytai, Asapo vaikai, su cymbalais, garbinti Poną Dievą su giesme Dovid, Izraelio karaliaus; *2 Nus. Kar. 29, 26.

11. Ir giedojo prieš kits kitą, liaupsindami ir dėkavodami Ponui Dievui, *kad jis malonus yra, ir jo mielaširdingystė amžinai patenka ant Izraelio. Ir visi žmonės didžiu balsu garbino Poną Dievą, kad pamatas Dievo namų buvo dėtas. *2 Nus. Kar. 5, 13. per. 7, 3.

12. Bet daug senųjų klebonų ir Lėvytų ir vyresniųjų tėvų, kurie *pirmuosius (Dievo) namus buvo regėję, o dabar matė, kaip šiemis namams po jų akių pamatas buvo dėtas, verkė jie didžiu balsu. Ale daug iš jų šūkavo su džiaugsmu, kad jų šukavimas toli buvo girdėtas, *Ag. 2, 4.

13. Kad žmonės ne galėjo permąnyti šukavimą su džiaugsmu dėl šaukimo ir verksmo žmonėse; nes žmonės šaukė didžiu balsu, kad jų balsas iš tolo buvo girdimas.

Perskyrimas 3.

Bažnyčios budavojimas nuo Žydų neprietelių apstahdomas.

Bet kaip priešininkai Juda ir Benjamin išgirdo, kad kalėjimo vaikai Viešpačiui, Izraelio Dievui, bažnyčią budavojo,

2. Atėjo jie pas Sėrubabėlį ir pas vyresnius tėvus ir tarė jiems: mes su jumis norime budavoti, nės mes įeškome jūsų Dievo, lygiai kaip jus; ir mes ne apieravojame nuo to česo, kaip *Asar-Adon, Asurų karalius, mus čia atgabeno. *2 Kar. 19, 37.

3. Bet *Sėrubabėlis ir Jėsuas ir kiti vyresniųjų tėvų iš Izrael atsakė jiems: ne prider mums su jumis namus savo Dievo budavoti, bet mes norime vieni budavoti Viešpačiui, Dievui Izraelio, kaip mums †Korės, Persų karalius, liepęs. *per. 2, 2. †per. 1, 3.

4. Tai žmonės tos žemės vis trūkino rankų darbą žmonių Juda ir gandino juos be budavojant;

5. Ir samdė prieš juos *rodininkus ir suardė jų sudumojimą, kolei Korės, Persų karalius, gyvas buvo, iki Dariui, Persų karaliui, be karaliaujant.

*2 Zom. 17, 21. Jėr. 18, 18.

6. Nėsa Aasvėrui karaliumi pastojus, pradžioje jo karalystės, raštais jie apskundė gyvenančiuosius Žydų žemėje ir Jėruzalėje.

7. Ir čėse Artasasto rašė Bislamas, Mitredatas, Tabeėlis ir kiti jų draugai iki Artasasto, Persų karaliaus. Bet

raštas tos gromatos Syriškai buvo rašytas ir Syriškai išguldomas.

8. Rėjum, kanclėrius, ir Simsai, rašytojas, rašė tą gromatą prieš Jėruzalę iki Artasasto karaliaus:

9. Mes Rėjum, kanclėrius, ir Simsai, rašytojas, ir kiti rotos iš Dina, iš Aparsak, iš Tarplat, iš Persų, iš Arak, iš Babel, iš Susan, iš Dėa ir iš Elam,

10. Ir kiti žmonės, kurių didysis ir pagirtasis *Asnaparus atgabeno ir juos buvo įleides į miestus Samarijos, ir kiti šiapus vandens ir (žemėje) Kanaan. *2 Kar. 17, 24.

11. Ir tai buvo gromatoje rašyta, kurią karaliui Artasastui siuntė: tavo tarnai, vyrai šiapus vandens ir (žemėje) Kanaan,

12. Žinę duodame karaliui, kad Žydai, nuo tavęs pas mus atėjusieji į Jėruzalę, į tą maištą keliantįjį ir piktąjį miestą, budavoja tą ir jo murus iš apačios išmurija.

13. Dėlgi to karaliui žinę duodame, jei tas miestas bus pabudavotas, ir murai iš naujo pagatavoti, tai jie mokesnius, muitą ir kas metą duodamąją čyžę ne duos, ir jų darbas pradėtasis karaliams bus ant iškados.

14. Bet kadangi mes visi dabar čia kruvoje esme, kurie bažnyčią išpuštijome, tai mes ne norėjome daugiau iškęsti, kad karalius taipo paniekinamas būtų; dėl to mes siunčiame ir karaliui apie tai žinę duodame;

15. Kad duotumbei įeškoti knygose nusidavimų savo tėvų; tai tu tose knygose rasi ir suprąsi, kad šis miestas maištą daręs ir karaliams bei žemėms iškadingas yra ir daro, kad ir kiti iš senovės atpuola; dėl to tas miestas ir išpustytas yra.

16. Dėl to mes, karaliau, žinę duodame, kad tu, jei šis miestas bus budavotas, ir jo murai gatavi bus, tai tu dėl to miesto šiapus vandens nieko ne palaikysi.

17. Tai karalius atrašą siuntė Rėjumui, kanclėriui, ir Simsajui, rašytojui, ir kitiems iš jų rotos Samarijoje gyvenantiems, ir kitiems anapus vandens: pakąj jums velijame ir jus sveikiname.

18. Ta gromata, kurią jus mums atsiuntėte, aiškiai man yra paskaityta.

19. Ir aš liepiaiu, kad jie įeškotų.

Ir jie surado, kad šis miestas iš senovės prieš karalius pasistengęs ir maištą bei atpuolinimą pakėlęs;

20. Ir kad macnus karaliai Jėruزالėje buvę, kurie ponavojo ant viso to, kas anašal vandens yra, kad jiems multas, mežlava ir kas metą atliekama čyžė duota yra.

21. Taigi dabar darykite pagal šį paliepimą: uždrauskite tiems vyrams, kad tas miestas ne būtų budavotas, iki aš tai liepsu.

22. Taigi dabokitės, kad tame dalyke gerai prisidabotumbite, kad karaliui iškados ne rastųs.

23. Bet kaip ta gromata karaliaus Artasasto Rėjumui ir Simsajui, rašytojui, ir jų draugams paskaityta buvo, nukeliavo, jie greitai aukštyn į Jėruزالę pas Žydus ir gynė jiems su šarvuota ranka ir su syla.

24. Tai liovėsi darbas prie Dievo namų Jėruزالėje ir pasiliko iki į antrąjį metą

* Dariaus, Persų karaliaus. * per. 6, 15.

Perskyrimas 5.

Dar apie bažnyčios budavonę.

Bet prarakavo prarakai *Agai ir †Zakarijas, sunus Ido, Žydams, Judavoje ir Jėruزالėje esantiems vardan Dievo Izraelio.

* Ag. 1, 1. † Zak. 1, 1.

2. Tai pasikėlė Sėrubabėlis, Sėaltielio sunus, ir Jėsuas, Jozadako sunus, ir pradėjo Dievo namus budavoti Jėruزالėje, ir su jais prarakai Dievo, kurie juos pastiprino.

3. Tuočės atėjo prie jų Tatnai, žemės valdonas šiapus vandens, ir Star-Bosnai su savo draugais, ir taip jiems sakė: kas jums liepė, tus namus budavoti ir jo murus pagatavyti?

4. Tai mes jiems atsakėme, kuomet vardu tie vyrai esą, kurie tą budavonę priveždėjo.

5. Bet *akys jų Dievo atviros buvo ant Žydų vyresniųjų, kad jiems tai ne uždraudė, ikikol tas reikalas Dariui buvo praneštas, ir jie dėl to atrašą gavo.

* 5 Maiž. 11, 12.

6. Bet tokią gromatą parašė Tatnai, žemės valdonas šiapus vandens, ir Star-Bosnai su savo draugais iš Aparsak, kurie šiapus vandens buvo, iki karaliaus Dariaus.

7. Ir tie žodžiai toje gromatoje taip

buvo parašyti: karaliui Dariui visą pakąjį mes velijame.

8. Žinę duodame karaliui, kad mes į Žydų žemę nukakome prie namų aukščiausiojo Dievo, kuriuos iš visokių akmenų budavoja, ir balkius į sienas deda, ir tas darbas greitai jiems sekasi per jų rankas.

9. Bet mes vyresniusius klausėme ir jiems taip sakėme: kas jums liepė tus namus budavoti ir jų murus pagatavyti?

10. Taip jau mes ir klausėme, kuomet vardu jie esantis, kad tau tus praneštumbime. Ir surašėme vardus tų vyrų, kurie jų vyriausieji buvo.

11. Ale jie mums tokius žodžius atsakė tarydami: „mes esame tarnais Dievo dangaus ir žemės, ir budavojame tus namus, kurie jau pirm daug metų buvo pabudavoti, kuriuos *didis karalius Izraelio buvo budavojęs ir pagatavijęs.

* 1 Kar. 6, 1.

12. Ale kaip mūsų tėvai Dievą iš dangaus įpykino, tai jis juos padavė į rankas Nėbukad-Nėzaro, Babėlio karaliaus, Kaldėišchio; tas *išpustijo šius namus ir šalin gabeno žmones į Babėlį.

* 2 Kar. 25, 9. Ps. 74, 7.

13. Ale pirmame mete *Korėso, karaliaus Babėlio, liepė tas pats karalius Korės, šius Dievo namus budavoti.

* per. 1, 1. 2 Nus. Kar. 36, 22.

14. Nės ir aukso bei sidabro rykus Dievo namuose, Nebukad-Nėzaro iš bažnyčios Jėruزالės atimtuosius ir į bažnyčią Babėlio nugabentuosius, išėmė karalius Korės iš bažnyčios Babėlio ir davė tus Sesbazarui vardu, kurį jis per žemės valdoną įstatė,

15. Sakydamas jam: ėmęs šius rykus nukeliauk ir nugabenk juos į bažnyčią Jėruزالėje, ir budavodink Dievo namus ant jų vietos!

16. Tai tas pats Sesbazaras atėjęs pamatą dėjo Dievo namams Jėruزالėje. Iš to čėso budavojami ir dar ne pagatavyti yra.“

17. Taigi jei tau, karaliau, patinka, tai duok perjėškoti visus skarbo namus karaliaus, Babėlyje esančius, ar tai karaliaus Korėso liepta yra, Dievo namus Jėruزالėje budavoti; ir pasiųsk mums karaliaus mislį apie tą dalyką.

Perskryrimas 6.

Visiškas išbudavojimas ir pašventinimas bažnyčios.

Tai liepė karalius Darius, kad jėškotų kamaroje skarbo namuose karaliaus, kurie buvo Babėlyje.

2. Ir surado Akmetoje pilyje, kuri Medų žemėje yra, kokias knygas, ir tose toks nusidavimas taip buvo rašytas:

3. *Pirmame mete karaliaus Korėso liepė karalius Korės Dievo namus Jėruzalėje budavoti ant tos vietos, kur apieravodavo, ir pamatą dėti, aukštumui šešisdešimts mastų ir platumui vėl šešisdešimts mastų, *2 Nus. Kar. 36, 22.

4. Ir tris sienas iš visokių akmenų ir vieną sieną iš medžių. Ir ką tie kaštuos, tai bus duota iš karaliaus namų.

5. Priegtam *aukso ir sidabro rykus namų Dievo, Nebukad-Nėzaro iš bažnyčios Jėruzalės atimtuosius ir į Babėlį nugabentuosius reiks atduoti, kad vėl atgabenti būtų į bažnyčią Jėruzalėje, ant savo vietos Dievo namuose. *per. 1, 7. 2 Nus. Kar. 36, 7.

6. Taigi atsitolinkitės nuo jų, tu Tantai, žemės valdona anašal vandens, ir Star-Bosnai su savo draugais iš Aparsak, kurie jus anašal vandens este!

7. Te dirbie jie prie Dievo namų, kad Žydų valdonas ir jų vyresnieji Dievo namus budavotų ant jų vietos!

8. Aš ir liepiu, ką jums reikia Žydų vyresniems daryti, kad budavotų Dievo namus, butent, kad iš karaliaus skarbų nuo mokesnių, mokamųjų anašal vandens, tuojaus imtų ir žmonėms duotų, ir jie ne gaišinami būtų.

9. Ir jei jie privalytų veršių, erylčių arba ožių ant deginimo apieros Dievui iš dangaus, kviečių, druskos, vyno ir aliejaus, pagal budą klebonų Jėruzalėje, tai reik jiems, kas jiems pareitis, kas dieną duoti ir tokiai pilnai išpildyti;

10. Kad jie apieravotų ant saldaus kvapo Dievui iš dangaus, ir melstų už karaliaus amžią ir jo vaikų.

11. Aš tokiai paliepiu. Ir kursai žmogus šius žodžius atmainys, nuo to namų reik rąstą imti ir tą attiesti, ir jį prie to pakarti; ir jo namai tur vyriausybei pripulti to nusidėjimo dėlei.

12. Bet Dievas, danguje gyvenąs, te nužudo visus karalius ir žmones, kurie savo rankas ištisia, kitaip daryti ir suardyti Dievo namus Jėruza-

lėje! Aš Darius tokiai paliepiu, kad tuojaus išpildyta būtų.

13. Tai su visa proce pilnavojo Tantai, žemės valdonas anašal vandens, ir Star-Bosnai su savo draugais, pas kuriuos karalius Darius buvo siuntęs.

14. Ir vyresnieji Žydų budavojo, ir tas darbas jiems gerai sekėsi pagal prarakavimą prarakų Agajo ir Zakarjo, Ido sunaus, ir padirbus sustatė pagal paliepimą Dievo Izraelio ir pagal įsakymą Korėso, Dariaus bei Artasasto, Persų karalių.

15. Ir pilnai išbudavojo tus namus iki trečiajai dienai mėnesio Adar; tai buvo šeštasis metas, karaliui *Dariiui be valdant. *per. 4, 24.

16. Ir vaikai Izrael, klebonai, Lėvytai ir kiti vaikai kalėjimo *pašventino Dievo namus su džiaugsmu; *4 Maiž. 7, 10.

17. Ir apieravojo pašventindami Dievo namus šimtą veršių, du šimtu erylčių, keturis šimtus ožių, ir apierai už *griekus už visą Izraelį dvylika ožių pagal skaitlių giminių Izrael; *per. 8, 35.

18. Ir dėjo klebonus į jų davadą ir Lėvytus į jų sargybę, kad šlužytų Dievui, Izraelyje esančiamjam, *kaip parašyta yra knygoje Maižėšiaus. *4 Maiž. 3, 6. per. 8, 24.

19. Ir vaikai kalėjimo *vėlykas šventė keturioliktoje dienoje pirmojo mėnesio. *2 Maiž. 12, 6.

20. Nėsa klebonai ir Lėvytai buvo apsičystiję, kad visi visotinai čysti buvo; ir papiovė vėlykų avinėlių visiems vaikams kalėjimo, ir savo broliams, klebonams, ir sau.

21. Ir vaikai Izrael, kurie iš kalėjimo buvo sugrįžę, ir visi, kurie prie jų buvo prisiskyrę nuo nečystybės pagonų žemėje, kad jėškotų Viešpaties, Dievo Izrael,

22. Valgė ir šventė šventę neraugingtosios duonos septynes dienas su džiaugsmu. Nės Ponas Dievas buvo juos linksmus padaręs, ir širdį karaliaus iš Asur prie jų prikrepęs, kad pastiprinti būtų darbui prie namų Dievo, Izraelio Dievo esančiojo.

Perskryrimas 7.

Ezras gauna pavėlijimą paskubinti ir pritaistyti Dievo šlužmą.

Po šių nusidavimų karalystėje Artasasto, Persų karaliaus, nusitraukė

aukštyn iš Babėl Ezras, sunus Sė-
rajo, sunaus Asarjo, sunaus Ilkijo,

2. Sunaus Salum, sunaus Zadoko,
sunaus Ajitobo,

3. Sunaus Amarjo, sunaus Asarjo,
sunaus Mėrajot,

4. Sunaus Sėrajo, sunaus Usi, su-
naus Buki,

5. Sunaus Abisuo, sunaus Pinėjaso,
sunaus Elėzaro, sunaus *Aarono,
vyriausiojo kunigo; *1 Nus. Kar. 7, 4. 50.

6. Kursai tikrai buvo išmokytas zo-
kane Maižėsiaus, kurį Viešpats, Izra-
ėlio Dievas, buvo davęs. Ir karalius
davė jam vislab, ką jis prašė, pagal
*ranką Viešpaties, jo Dievo, jį pri-
stojančiojo. *Neėm. 2, 8. Luk. 1, 66.

7. Ir aukštyn užsitraukė drauge ne-
kurie iš vaikų Izraėl, ir klebonų, ir
Lėvytų, giedančiųjų, vartininkų ir Ne-
tinymų į Jėruzalę, sėkmame mete
Artasasto karaliaus.

8. Ir jie atėjo į Jėruzalę penktame mėne-
syje, tai yra sėkmasis metas karaliaus.

9. Nėsa pirmąją dieną pirmojo mėne-
sio jis pasimislijo aukštyn užsitraukti
iš Babėlio ir pirmąją dieną penktojo
mėnesio jis atėjo į Jėruzalę, kaip
Dievo *ranka jį pagelbėjo. *per. 8, 18.

10. Nės Ezras pritaisė savo širdį,
jėškoti Pono Dievo zokaną, ir *da-
ryti ir mokėti Izraėlyje prisakymus ir
provas. *Darb. 1, 1.

11. Ir tai rašyta buvo gromatoje ka-
raliaus Artasasto, duotoje Ezrui, tam
klebonui ir rašte mokėjui, kurs mo-
kėtojas buvo žodžių Pono Dievo, ir
jo prisakymų Izraėlyje:

12. Artasastas, *karalius visų kara-
lių, Ezrui, klebonui ir rašte mokėjui
zokane Dievo iš dangaus, pakajų ir
pasveikinimą! *Ezėk. 26, 7.

13. Aš liepiau, kad visi, kurie iš ge-
ros valės mano karalystėje iš žmo-
nių Izraėl ir iš klebonų bei Lėvytų
į Jėruzalę nor trauktis, kad su ta-
vimi trauktų;

14. (Tu juk) karaliaus ir septynių
rotponių esi siųstas, kad lankytum-
bei Judą ir Jėruzalę pagal Dievo zo-
kaną, tavo rankoje esantįjį,

15. Ir kad drauge imtumbei sidabro
ir aukso, kurį karalius ir jo rotponiai
iš geros valės duoda Dievui Izraė-
lio, kurio gyvenimas Jėruzalėje yra,

16. Ir visokį sidabrą bei auksą, per
visą žemę Babėl randamą, su tuomi,
ką žmonės ir kunigai iš geros valės
Dievo namams Jėruzalėje duoda.

17. Vislab tokiai imk ir prisidabo-
damas iš tų pinigų pirk veršių, erylčių,
ozių, ir ant valgymo apiurų ir gėrimo
apiurų, kad ant altoriaus prie Dievo
namų Jėruzalėje apieravota būtų.

18. Priegtam, kas tau ir tavo bro-
liams mėgsta daryti su palaiku pinigų,
tai darykite pagal savo Dievo valę.

19. Ir tus rykus, kurie tau duoti ant
šlužmos prie tavo Dievo namų, tus
atduok po akių Dievo Jėruzalėje.

20. Ir kas daugiau bus privalu prie
namų tavo Dievo, ir kas tropytųs
tau išduoti, tai te duodie iš kamaros
karaliaus.

21. Aš karalius Artasastas tokiai
liepiau skarbų užveizdamas anašal
vandens, kad tai, ką Ezras iš jūsų
prašys, klebonas ir rašte mokytas
zokane Dievo iš dangaus, jus prisi-
dabodami darytumbite,

22. Iki ant šimto centnerių sidabro,
ir šimto Korų kviečių, ir ant šimto
Batų vyno, ir ant šimto Batų aliejaus,
ir druskos be saiko;

23. Vislab, kas paliepta yra daryti
pagal zokaną Dievo iš dangaus, kad
toktai gerai išpildyta būtų ant gero
namams Dievo iš dangaus, kad ne-
koksai kerštas užeitų karaliaus kara-
lystę ir jo vaikus.

24. Ir t'esie jums žinoma, jums ne-
valę esant čyžę, muitą ir mokesčius,
kas metą mokamus, užmesti, nei ant
vieno iš klebonų, Lėvytų, giedančiųjų,
vartininkų, Netinymų ir tarnų prie-
namų šio Dievo.

25. Bet tu, Ezrai, pagal išmintį sa-
vo Dievo, tavę gelbančiąją, įstatyk
sudžias ir provininkus, kurie provą
darytų visiems žmonėms, anapus van-
dens esantiems, visus zokaną
tavo Dievo žinančius; ir kurie to ne-
žino, tus mokėkite.

26. Ir visi, kurie ne apsiimasi šir-
dingai pilnavoti zokaną tavo Dievo
ir karaliaus įsakymą, tam prova bus
daryta dėl to nusidėjimo, ar būtų,
kad jį žudytų, ar iš žemės šalin va-
rytų, ar pinigais koravotų, ar į kalė-
jimą įmestų.

27. Pašlovintas t'esie Viešpats, mūsų tėvų Dievas, kurs tokiai karaliui į širdį davęs, Dievo namus Jeruzalėje taip gražiai išdabinti,

28. Ir davė man malonės rasti po akių karaliaus ir jo rotponių, ir po akių visų macniųjų karaliaus! Ir aš buvau linksmas pagal *ranką Viešpaties, savo Dievo, manę pristojančiąją, ir surinkau vyresniusius iš Izrael, kad su manimi aukštyn trauktųs. * per. 8, 18. 22.

Perskyrimas 8.

Ezras atlikti savo kelionę į Jeruzalę.

Šitie yra vyriausieji jų tėvų pagal skaitlių, kurie su manimi iškeliavo iš Babelio tuočės, kaip karalius Artasastas karaliavo:

2. Iš vaikų Pinėjaso Gerzom; iš vaikų Itamar Dangėlis; iš vaikų Dovidio Atus;

3. Iš vaikų Sekanjo, vaikų Parėos, Sakarjas, ir su juomi vyrų suskaitytų šimtas ir penkisdešimtis;

4. Iš vaikų *Paat-Moabo Eljoėnai, sunus Serajo, ir su juomi du šimtu vyrų.

* Neēm. 7, 11.

5. Iš vaikų Sekanjo sunus Jeisiėlio, ir su juomi trys šimtai vyrų;

6. Iš vaikų Adin-Ebed sunus Jonatano, ir su juomi penkisdešimtis vyrų;

7. Iš vaikų Elam Jėšajas, sunus Ataljo, ir su juomi septynisdešimtis vyrų;

8. Iš vaikų Sepatjo Šėbadjas, sunus Mikelio, ir su juomi aštuonisdešimtis vyrų;

9. Iš vaikų Joabo Obadjas, sunus Jejiėl, ir su juomi du šimtu ir aštuoniolika vyrų;

10. Iš vaikų Selomit sunus Josipjo, ir su juomi šimtas ir šešisdešimt vyrų;

11. Iš vaikų Bebai Sakarjas, sunus Bebajo, ir su juomi dvidešimt ir aštuoni vyrai;

12. Iš vaikų Asgad Joanan, mažiausias sunus, ir su juomi šimtas ir dešimtis vyrų;

13. Iš paskiausiųjų vaikų Adonikamo šitaip pramintų: Elipėlet, Jejiėl ir Semajas, ir su jais šešisdešimt vyrų;

14. Iš vaikų Bigevai, Utai ir Sabud, ir su jais septynisdešimt vyrų.

15. Ir aš juos surinkau pas upę, ant Ajėvos linkai tekančiąją, ir pasiilikome tenai tris dienas. Ir perveizdė-

damas žmones ir klebonus nei vieno iš Lėvytų ten ne radau.

16. Tai aš nusiunčiau Eliėzerį, Ariėlį, Semają, Elnataną, Jaribą, Elnatanį, Nataną, Sakarją ir Mesulam, vyresniusius, ir Jojaribą bei Elnatan, mokytojus;

17. Ir išsiunčiau juos pas Ido, vyriausįjį, į Kaspiją, kad jie mums pargabentų tarnus į namus mūsų Dievo. Ir aš juos pamokinau, ką jie kalbėti turėjo su Ido ir su jo broliais, Netinymais Kaspijoje.

18. Ir jie atgabeno mums pagal ranką mūsų Dievo, mums didei padedančiąją, išmintingą vyrą iš vaikų Maėli, sunaus Lėvy, sunaus Izraelio, Serebją su jo sunumis ir broliais, aštuoniolika;

19. Ir Asabją ir su juomi Jėšają iš vaikų Mėrari, su jo broliais ir su jų sunumis, dvidešimt;

20. Ir iš *Netinymų, kuriuos Dovidas ir kunjgaikščiai davė tarnauti Lėvytams, du šimtu ir dvidešimt, visi vardais vadinti.

* Neēm. 7, 60.

21. Ir aš tenai prie upės pas Ajėvą pastninką apsakydinau, kad mes pasižemintumbime po akių savo Dievo, jėškoti iš jo tikrą kelią sau ir savo vaikams ir visam savo turtui.

22. Nės aš gėdėjaus nuog karaliaus palydėjimo ir raitelių melsti mums ant pagalbos prieš neprietelius ant kelio. Nės mes karaliui buvome sakę: ranka mūsų Dievo padeda visiems Jo jėškantiems, ir jo macis bei kerštas yra ant visų Jį prastojančių.

23. Taipo mes pastninkaudami jėskojome tokiai nuo savo Dievo, ir jis mus išklausė.

24. Ir aš išskyriau dvylika iš vyresniųjų klebonų, Serebją ir Asabją, ir su jais jų brolių dešimt;

25. Ir pasvėriau jiems sidabro ir aukso, ir rykų dovanai namams mūsų Dievo, kuriuos karalius ir jo dumčiai bei valdonai, ir visas Izrael, čia b'esąs, į dovaną buvo davę.

26. Ir pasvėriau jiems į jų rankas šešis šimtus ir penkisdešimtis centnerių sidabro, ir sidabrinių rykų šimtą centnerių, ir aukso šimtą centnerių;

27. Dvidešimt aukso kupkų, tukstantį auksinų kaštuojančių, ir du ryku iš

brangiausiojo skaitvario, taip gražiu, kaip auksas.

28. Ir sakiau jiems: jus šventi esate Ponui Dievui, taigi ir šie rykai šventi yra, taipojau ir iš geros valės duotasis sidabras ir auksas Viešpačiui, jūsų tėvų Dievui.

29. Togidėl kavokite ir saugokite tai gerai, iki jus tus pasversite po akių vyresniųjų kunigų ir Lėvytų ir vyresniųjų tėvų tarp Izrael, Jėruzalėje, į skrynę namų Pono Dievo.

30. Tai ėmė klebonai bei Lėvytai tą atsvertąjį sidabrą ir auksą bei rykus, kad tai nugabentų į Jėruzalę, į namus mūsų Dievo.

31. Taipo mes pasikėlėme nuo upės Ajėvos dvyliką dieną pirmojo mėnesio, į Jėruzalę trauktis. Ir ranka mūsų Dievo su mumis drauge buvo, ir *gelbėjo mus iš neprietelių rankų, mūsų ant kelio tykojančių. *Ps. 18, 18.

32. Ir atėję į Jėruzalę pasilikome tenai tris dienas.

33. Bet ketvirtoje dienoje buvo pasvertas sidabras ir auksas ir rykai namams mūsų Dievo į rankas Mere-moto, sunaus Urijo, klebono, ir jo draugo Elėazaro, sunaus Pinėjaso; ir su jais buvo Josabadas, sunus Jėso, ir Noadjas, sunus Benujo, Lėvyto;

34. Pagal skaitlių ir pasvėrimą kiekvieno daikto; ir tas visas pasvėrimas tuočės buvo surašytas.

35. Ir vaikai kalėjimo, iš kalėjimo sugrįžusieji, apieravojo deginimo apierą Dievui Izraelio, dvylika jautukų už visą Izrael, devynisdešimtis ir šešis avinus, septynisdešimtis ir septynis ėryčius, dvylika ozių, apierai už griekus; vislab deginimo apierai Ponui Dievui.

36. Ir jie padavė karaliaus prisakymą urėdninkams karaliaus ir žemės valdonams šiapus vandens. Ir jie pašėlpė žmones ir Dievo namus.

Perskyrimas 9.

Ezro griekų išpažinimo ir prisivertimo malda.

Tai vislab atlikus, atėjo pas mane vyresnieji sakydami: žmonės Izrael ir klebonai bei Lėvytai niera atskirti nuo žmonių (kitų) žemių pagal jų biaurybes, butent Kananytų, Etytų, Perezytų, Jėbusytų, Amonytų, Moabytų, Egypcionų ir Amorytų.

2. Nės jie *vedė jų dukteris sau ir savo sunums ir šventąją sėklą su-maišė su žmonėmis kitų žemių. Ir tame dalyke vyresnieji bei dumčiai pikčiaus buvo nusižengę. *5 Maiž. 7, 3.

3. Kaip aš tai girdėjau, *įplėšiau aš savo rubus ir savo sėrmėgą, ir išplėšiau savo plaukus iš galvos ir iš barzdos ir sėdėjau nuliudęs. *4 Maiž. 14, 6.

4. Ir susirinko pas mane visi, kurie prisibijojo Dievo žodžio, Izraelio Dievo, dėl to didžiojo nusižengimo; ir aš sėdėjau nuliudęs iki vakaro apieros.

5. Ir apie vakaro apierą aš kėliaus nuo savo vargų ir įplėšiau savo rubus ir savo sėrmėgą, ir puldamas ant savo kelių išsplėčiau rankas Dievopi, savo Dievopi,

6. Ir tariau: mans Dieve, aš *gėdžiuos ir baidaus, savo akis tavęspi aukštyr pakelti, mans Dieve; nėra *mūsų nusidėjimai mūsų galvą perėjo, ir mūsų kaltybė pritenka iki dangaus. *Dan. 9, 7. †Ps. 38, 5.

7. Nuo česo mūsų tėvų mes didžioje kaltybėje buvome iki šiai dienai, ir dėl savo nusidėjimų mes ir mūsų karaliai bei klebonai paduoti esme į rankas karalių kitų žemių, kad kardu žavėti, į kalėjimą įmesti, išplėsti ir apgėdinti butumbime, kaip šiandien regiama.

8. Bet dabar mes umai gavome mažumą malonės iš Viešpaties, savo Dievo, kad mums dar mažas dalykas išliko, kad jis mums duotų vinį savo šventoje vietoje, kad mūsų Dievas mūsų akis peršviestų ir mums duotų ben mažumą atsigauti savo nevalnybėje.

9. Nėsa mes esme verginiai, ir mūsų Dievas mus ne prastojo, kažėig ir verginiai esme; ir mielaširdingystę mums davė rasti po akių Persų karalių, kad mums davė atsigauti, ir mes pagarbintumbime namus savo Dievo, ir jų išpustijimus pataisytumbime, ir duotų mums tvorą Judavoje ir Jėruzalėje.

10. Taigi ką sakysime, mūsų Dieve, po to, kaip tavo prisakymus prastojome,

11. Kurius tu per savo tarnus, prarus, prisakei ir tarei: „ta žemė, į kurią jus įeisite palaikytinai, yra *nečysta žemė per nečystybę žmonių kitų žemių, dėl jų biaurybių, kuriomis jie tą čia ir ten visaip yra apbiaurinę. *3 Maiž. 18, 24, 25.

12. Togidėl *jus savo dukteris idant

ne duokite jų sunums, ir jų dukteris savo sunums ne veskite, ir ne įeškokite jų pakajaus, nei jų gero amžinai, kad jus mačniais pastotumbite ir valgytumbite gerumą tos žemės, ir palaikytumbite tą savo vaikams amžinai.“ *5 Maiz. 7, 2. 3.

13. Ir po viso to, kas mums tikosi mūsų piktų darbų ir didžios kaltybės dėlei, tu, mūsų Dieve, mūsų nusidėjimo pačėdijai ir mus išgelbėjai, kaip čia regima.

14. Bet mes atskreipėme ir tavo prisakymus paniekinome, su žmonėmis tokių biaurybių apsigentaudami. Ar gi tu nori ant mūsų pykti, ikikol mūsų gloda bus, kad nei vienas ne išliktų ir pagalbos ne būtų?

15. Viešpatie, Izraelio Dieve, tu esi teišus, nėra mes išlikome išgelbėti, kaip šiandien dar regima; štai, mes esame po tavo akių savo kaltybėje, nėra todėl ne galime išsilaikyti po tavo akių.

Perskyrimas 10.

Atskyrimas svetimųjų moterų nuo Izraelitėnų.

Ir kada Ezras taip meldėsi, ir (griekus) išpažino, verkdamas ir prie Dievo namų gulėdamas, susirinko pas jį iš Izrael didė daugybė vyrų ir moterų ir vaikų, *nė žmonės labai verkė. *Jér. 31, 9.

2. Ir Sakanjas, sunus Jejiėlio, iš vaikų Elamo, atsakydamas tarė Ezrui: gana, mes nusižengėme prieš savo Dievą, svetimas moteris iš žmonių tos žemės vesdami. Tačiau Izrael dar gal pasitikėti dėl to dalyko. *Neēm. 13, 23.

3. Taigi dabar derėjimą darykime su savo Dievu, kad visas moteris, ir kurie iš jų gimė, pravarytumbime pagal žodį Pono Dievo ir tų, kurie prisakymų mūsų Dievo bijosi, kad darytume pagal zokaną.

4. Taigi kelkis, nėra tau tai prigul; mes su tavimi norime būti, buk linksmas ir daryk tai!

5. Tai kėlėsi Ezras ir davė prisiekti vyriausiuosius klebonus bei Lėvytus ir visą Izraelį, kad jie darytų pagal šitą žodį. Ir jie prisiekė.

6. Ir Ezras kėlėsi nuo pryangio Dievo namų ir įėjo į kamara Joannano, sunaus Eljasibo. Ir tenai įėjęs nei duonos valgė, nei vandens gėrė; nėra jis smutnijos dėl nusidėjimo tų, kurie sugauti buvo.

7. Ir jie apsakydino per Judavą ir Jė-

ruzalėvisiems vaikams, iš kalėjimo parėjusiems, kad jie į Jėruzalę susirinktų;

8. Ir kursai į tris dienas ne būtų atėjęs pagal žodį vyriausiųjų ir vyresniųjų, to visas turtas turėsiąs būti prakeiktas ir jis atskirtas nuo susirinkimo apkaltųjų.

9. Tai susirinko visi vyrai iš Juda ir iš Benjamin į Jėruzalę į tris dienas, tai esti dvidešimtoje dienoje devintojo mėnesio. Ir visi žmonės sėdėjo ant ulyčios ties Dievo namais, drebėdami tos priežasties ir lytaus dėlei.

10. Ir Ezras, kunigas, kėlėsi tarė jiems: jus nusižengėte, *svetimas moteris vesdami, kad nusižengimo Izraelio dar daugiaus darytumbite. *per. 9, 1. 2.

11. Taigi išsipažinkite (savo griekus) Viešpačiui, savo tėvų Dievui, ir darykite, kas jam mėgsta, atsiskirdami nuo žmonių tos žemės ir nuo svetimų moterų!

12. Tai visas susirinkimas atsakydamas tarė didžiu balsu: mes darysime, kaip tu mums sakei.

13. Ale žmonių yra daugumas, ir lytingas oras, ir ne gal lauke stovėti; priegtam juk tai ir ne yra darbas vienos dienos arba dviejų, kadangi mūsų daug yra, kurie taip nusižengė.

14. Išskirkime sau vyresniuosius per visą susirinkimą, kad visi tie, kurie mūsų miestuose svetimas moteris vedė, paskirtame čėse ateitų, ir vyresnieji kiekvieno miesto ir jų sudžios drauge, iki nuo mūsų bus atkreiptas narsas mūsų Dievo tos priežasties dėlei.

15. Tai buvo paskirti Jonatan, sunus Azaėlio, ir Jėasjas, sunus Tikvo, ant tų daiktų, ir Mėsulam bei Sabtai, Lėvytai, jiems pagelbėjo.

16. Ir kalėjimo vaikai darė taip. Ir klebonas Ezras bei vyriausieji tėvai iš savo tėvų giminės ir visi, dabar vardais vadintieji, atskyrė juos, ir pasisėdo pirmoje dienoje dešimtojo mėnesio, kad pertardytų šius daiktus.

17. Ir jie tai atliko su visais vyrais, svetimas moteris turinčiaisiais pirmoje dienoje pirmojo mėnesio.

18. Ir buvo atrasti iš vaikų klebonų, kurie svetimas moteris buvo vedę, butent iš vaikų Jėso, sunaus Jozadako ir jų brolių: Maėsėja, Eliėzer, Jaribas ir Gėdalja.

19. Ir jie davė ant to *savo ranką.

kad tas (svetimas) moteris išvarysą ir apierai už savo griekus aviną už savo nusižengimą duosią. *2 Kar. 10, 15.

20. Iš vaikų Imer: Anani ir Sėbadja;
21. Iš vaikų Arimo: Maėsėja, Elija, Sėmaja, Jėjiël ir Usija;

22. Iš vaikų Pasur: Eljoėnai, Maėsėja, Ismaël, Netaneël, Josabad ir Elėasa;

23. Iš Lėvytų: Josabad, Simei ir Kelaja, (jis esti ansai Klita,) Petaja, Juda ir Eliėzer;

24. Iš giedojančiųjų: Eljasib; iš var-tininkų: Salum, Tėlem ir Uri;

25. Nuo Izraël iš vaikų Parėos: Ramja, Jėsija, Malkija, Mėjamin, Elėazar, Malkija ir Benaja;

26. Iš vaikų Elam: Matanja, Sakarja, Jėjiël, Abdi, Jėrėmot ir Elija;

27. Iš vaikų Satu: Eljoėnai, Eljasib, Matanja, Jėrėmot, Sabad ir Asisa;

28. Iš vaikų Bėbai: Joanan, Anan-ja, Sabai ir Atlai;

29. Iš vaikų Bani: Mėsulam, Maluk, Adaja, Jasub, Sėal ir Jėramot;

30. Iš vaikų Paat-Moab, Adna, Kelal, Benaja, Maėsėja, Matanja, Beza-leël, Bėnui ir Manasė;

31. Iš vaikų Arim: Eliėzer, Jėsija, Malkija, Sėmaja, Simėon,

32. Benjamin, Maluk ir Sėmarja;

33. Iš vaikų Asum: Matnai, Matata, Sabad, Elipelèt, Jėrėmai, Manasė ir Simei;

34. Iš vaikų Bani: Maėdai, Am-ram, Uël,

35. Bėnaja, Bėdja, Kėlui,

36. Naja, Mėrėmot, Eljasib,

37. Matanja, Matnai, Jaėsan,

38. Bani, Bėnui, Simei,

39. Sėlemja, Natan, Adaja,

40. Maknadbai, Sasai, Saraj,

41. Asareël, Sėlemja, Samarja,

42. Salum, Amarja bei Jozėpas;

43. Iš vaikų Nėbo: Jėjiël, Matitja, Sa-bad, Sėbina, Jadai, Joël ir Benaja.

44. Šie visi svetimas moteris buvo vedę, ir nekurios iš tų moterų vaikų buvo auginusios.

Knyga Neëmiošiaus.

Perskyrimas 1.

Neëmiošiaus malda už vaikus Izraël.

Šitie yra nusidavimai Neëmiošiaus, Akaljo sunaus. Nusidavė mėnesyje Kislen dvidešimtojo meto, man Su-sane pilyje b'esant,

2. Atėjo Anani, vienas mano brolių, su keliais vyrais iš Judavos. Ir aš klausiau juos, kaip esą su Žydais, išgelbėtaisiais ir likusiaisiais iš kalėjimo, ir kas Jėruزالėje nusiduoda.

3. Ir jie atsakė man: likusieji iš kalėjimo tenai toje žemėje didžioje bėdoje ir gėdoje yra; *murai Jėruza-lės suardyti, ir jos vartai ugnimi yra sudeginti.

*2 Nus. Kar. 36, 19.

4. Bet aš, tokius žodžius išgirdęs, *sė-dėjau ir verkiau ir smutnijausi dvi dieni ir pastnikavau, ir meldžiaus po akių Dievo iš dangaus, *per. 9, 1. Ezr. 9, 3.

5. Sakydamas: ak Viešpatie, Dieve iš dangaus, *didysis ir išgąstingasis Dieve, †laikąs suderėjimą ir mielašir-dingystę tavę mylintiems ir tavo pri-sakymų klausantiems. *per. 14, 4. †per. 9, 4.

6. Dabok savo ausimis ir savo *akis atverk, kad išgirstumbei maldą savo tarno, kurią aš dabar po tavo akių

meldžiu dieną bei naktį už vaikus Iz-raël, tavo tarnus, ir išpažįstų griekus vaikų Izraëlio, kuriais prieš tavę nu-sidėjome; ir aš ir mano tėvo giminė tiekajau susigriešijome. *1 Kar. 8, 29.

7. Mes durnai pasielgėme, ne laikyda-mi prisakymus, paliepus ir provas, kuriuos tu savo tarnui Maižėšui įsakei.

8. Ale tačiaus atsiminkis ano žo-džio, *kurį savo tarnui Maižėšui lie-pei, tarydamas: „jei jus nusižengsite, tai aš jus tarp žmonių išbarstysu;

*5 Maiž. 28, 64. per. 30, 1.

9. Bet jei jus manėspi prisiversite ir klausysite mano prisakymų ir dary-site pagal tus, kačėig ir *prastumti butumbite iki dangaus krašto, tai aš tačiau jus iš ten surinksu ir jus atgabė-su į tą vietą, kurią aš išrinkau, kad mano vardas tenai gyventų.“ *5 Maiž. 30, 4.

10. Juk jie tavo tarnai ir tavo žmo-nės yra, kuriuos tu išgelbėjai per savo didžiąją macę ir sylingąją ranką.

11. Ak Pone Dieve, dabokis savo ausimis ant maldos savo tarno ir ant maldos savo tarnų, kurie apsiima bijo-tis tavo vardo, ir duok savo tarnui šiandien laimėti, ir duok jam miela-

širdingystę sulaukti po akių šio vyro! nės aš vyno urėdą turėjau pas karalių.

Perskyrimas 2.

Neėmiošius gauna valę ir gromatas, Jėruzalę budvoti.

Mėnesyje Nisan dvidešimtojo meto karaliaus Artasasto, kaip vynas ties juomi stovėjo, aš vyną imdamas įdaviau tą *karaliui ir aš smutnas buvau po jo akių.

* 1 Maiž. 40, 13. 21.

2. Tai sakė man karalius: kodėl tu taip smutnas esi? juk tu ne sergi? su tavimi nėra taip, bet tu smutnos širdies esi. Bet aš didei bijojau,

3. Ir sakiau karaliui: karalius te patenka amžinai, ir kaipgi mano veidas ne būtų smutnas! Miestas, vieta kapų mano tėvų, yra išpustytas, ir jo vartai ugnimi sudeginti.

* per. 1, 3.

4. Tai sakė man karalius: kągi tu prašai? Tai aš meldžiaus Dievo iš dangaus,

5. Ir tariau karaliui: jei karaliui ir tavo tarnams po tavo akių patinka, kad manę siųstumbei į Judą, į miestą kapų mano tėvų, kad tą budavočiau.

6. Ir karalius sakė man, ir karalienė, prie jo šalies sėdinti: kaip ilgai tu išbusi ant kelionės? ir kada tu sugrįši? Ir karaliui patiko manę nusiųsti. Ir aš jam tikrą česą pasakiau,

7. Ir tariau karaliui: jei tau patinka, karaliau, tai duok man gromatų iki žemės valdonų anašal vandens, kad jie manę perleistų, iki aš iškaksu į Judą;

8. Ir gromatų iki Asapo, girės užveizdo karaliaus, kad jis man medžių duotų, pakurti vartus prie paločiaus, kurie namuose ir prie miesto murų yra, ir namus, į kuriuos man reiks įeiti. Ir karalius man davė *pagal ranką mano Dievo, manę didei pristojančiąją.

* Ezr. 7. 6. 9. 28.

9. Ir kaip aš atėjau pas žemės valdonus anašal vandens, tai aš jiems įdaviau karaliaus gromatas. Ir karalius siuntė su manimi vyresniusius ir raitelius.

10. Bet kaip tai išgirdo Sanėbalatas, Orontas, ir Tobijas, Amonytiškas tarnas, tai jiems dviem tokiai didei ne patiko, kad žmogus buvo atėjęs, ko gero parupinąs vaikams Izrael.

11. Ir kaip aš į Jėruzalę atėjau, tris dienas ten išbuvęs

12. Pasikėliau nakčia, ir keli vyrai su manimi. Nės aš nei vienam žmogui ne

sakiau, ką mano Dievas man į širdį buvo davęs daryti Jėruzalėje; ir nei vienas galvijas ne buvo drauge su manimi, kaip tiktaitas, ant kurio aš jojau.

13. Ir aš išjojau pro pakalnės vartus nakčia ties smako šuliniu ir iki mėšlų vartų, ir širdis man plyšo, kad murai Jėruzalės suardyti buvo, ir vartai ugnimi sudeginti.

14. Ir nuėjau pas *šulinio vartus ir pas karaliaus ežerą, ir ne buvo čia ruimo mano galvijui, kad po manimi būtų galėjęs eiti.

* per. 3, 15.

15. Tai aš nakčia ant upės linkai nusitraukiau, ir skaudu man buvo, murus taip pamatyti; ir sugrįžęs vėl namon parėjau pro pakalnės vartus.

16. Ir vyresnieji ne žinojo, kur aš nueinąs ir ką aš darąs; nės aš iki šiol nei Žydams, nei klebonams, nei rotponiams, nei vyresniems, nei kitiems tą darbą aprupinantiems, nieko ne buvau sakęs.

17. Ir sakiau jiems: jus matote tą bėdą, kurioje mes esme, kad Jėruzalė pušta, ir jos vartai ugnimi sudeginti. Eime, budavokime *murus Jėruzalės, kad ne butumbime toliaus ant gėdos!

* per. 7, 1.

18. Ir apsakiau jiems ranką savo Dievo, manę didei gelbančiąją, tiekiau ir karaliaus žodžius man kalbėtuosius. Ir jie tarė: taigi kelkimės! Ir mes budavojome, ir jų rankos ant to gero buvo pastiprintos.

19. Bet tai išgirdęs Sanėbalatas, Orontas, ir Tobijas, Amonytiškasis tarnas, ir Gosėmas, Arabijonas, tai jie mus išjuokdami paniekino mus ir tarė: kas tai yra, ką jus darote? Ar jus vėl norite atpulti nuo karaliaus?

20. Tai aš jiems atsakiau tarydamas: Dievas iš dangaus mums duos laimėti; nės mes, jo tarnai, pasikėlėme budavoti, bet jus *ne turite nei jokios dalies ir nei jokios pasisavinimo teisybės, nei paminklo Jėruzalėje.

* Epėz. 2, 12.

Perskyrimas 3.

Jėruzalė budavojama.

Ir Eljasybas, vyriausiasis kunigas, pasikėlė su savo broliais klebonais ir pakūrė avių vartus; jie tus pašventino ir jų duris įdėjo, bet jie pašventino iki koryčios Mėa, butent iki koryčios Ananėl.

2. Prie jo šalies budavojo vyrai iš

Jėriko; ir budavojo prie jo šalies Sakuras, sunus Imri.

3. O žuvių vartus budavojo vaikai Sėnaa, jie tus apdengė ir jų duris įdėjo, spynas ir užkaiščius.

4. Prie jų šalies budavojo Meremotas, sunus Urijošiaus, sunaus Akozo. Prie jų šalies budavojo Mėsulamas, Berekjo sunus, sunaus Mesesabeėlio. Prie jų šalies budavojo Zadokas, sunus Baėno.

5. Prie jų šalies budavojo Tėkoytai, bet jų vyresnieji ne pasidavė prie to darbo savo viešpačių.

6. Senuosius vartus budavojo Jodadas, sunus Pasėo, ir Mėsulamas, sunus Bėsodjo; jie apdengė tus ir jų duris įdėjo ir spynas ir užkaiščius.

7. Prie jų šalies budavojo Mėlatja iš Gibėon ir Jadonas iš Mėrono, vyrai iš Gibėon ir iš Mizpa, iki sosto žemės valdono šiašal vandens.

8. Prie jų šalies budavojo Usiėlis, sunus Arajų, aukskalis. Prie jo šalies budavojo Ananjas, sunus aptėkorių, ir jie išbudavojo Jėruzalėje iki plačiųjų murų.

9. Prie jo šalies budavojo Rapajas, sunus Uro, vyriausiasis pusketvirtainės Jėruzalėje.

10. Prie jo šalies budavojo Jėdajas, Arumapo sunus, ties savo butu. Prie jo šalies kurė Atus, Asabenjo sunus.

11. O Malkjas, Arimo sunus, ir Asubas, Paat-Moabo sunus, budavojo du dalyku ir koryčią prie pečiaus.

12. Prie jo šalies budavojo Salumas, Aloėso sunus, vyriausiasis pusketvirtainės Jėruzalėje, jis ir jo dukters.

13. Pakalnės vartus budavojo Anunas ir miesčionys iš Sanoos, jie budavojo tus ir įdėjo jų duris, spynas ir užkaiščius, ir tukstantį mastų prie muro iki mėslų vartų.

14. Bet mėslų vartus budavojo Malkjas, Rėkabo sunus, vyriausiasis ant ketvirtojo dalyko vynyčinių; jis tus budavojo ir įdėjo jų duris, spynas ir užkaiščius.

15. Bet šulinio vartus budavojo Salumas, sunus Kal-Osė, vyriausiasis ant ketvirtojo dalyko Mizpa; jis budavojo ir apdengė tus ir įdėjo jų vartus, spynas ir užkaiščius, priegtam ir murus prie ežero *Sėloa, prie kara-

liaus sodo, iki lipynių, kuriais nuo miesto Dovidą žemyn einama. *Joa. 9, 7.

16. Po jo budavojo Neėmijas, sunus Asbuko, vyriausiasis ant pusės ketvirtojo dalyko Bėt-Zuro, iki ties Dovidą kapais ir iki ežero Asuja ir iki namų karžygių.

17. Po jo budavojo Lėvytai, Rejumas, sunus Bani. Po jo budavojo Asabjas, vyriausiasis ant pusės ketvirtojo dalyko Kėgilos, į savo ketvirtąjį dalyką.

18. Po jo budavojo jų broliai, Bavai, sunus Enadado, vyriausiasis ant pusės ketvirtojo dalyko Kėgilos.

19. Prie jo šalies budavojo Ezėris, sunus Jėsuo, vyriausiasis Mizpoje, du dalyku ant kampo linkai ties šarvų namais.

20. Po jo ant kalno budavojo Barukas, sunus Sabai, dvi dali nuo kampo iki buto durų Eljasibo, vyriausiojo kunigo.

21. Po jo budavojo Meremotas, Urijošiaus sunus, sunaus Akozo, dvi dali, nuo buto durų Eljasibo iki galui Eljasibo namų.

22. Po jo budavojo klebonai, vyrai tos šalies.

23. Po jų budavojo Benjamynas ir Asubas ties savo namais. Po to budavojo Asarjas, sunus Maėsėjo, sunaus Ananjo, šale savo namų.

24. Po jo budavojo Bėnui, Enadado sunus, dvi dali nuo namų Asarjo iki kampo ir iki jo kraštų.

25. Palal, Usajo sunus, prieš kampą ir prieš aukštąją koryčią, ant karaliaus namų išbudavotąją, pas *temnyčios pryangį. Po jo Pėdajas, Pareoso sunus. *Jėr. 32, 2 ir 53, 1.

26. Bet Netinymai gyveno pas Opel iki vandens vartų į rytus, kur koryčia prakilnesnė yra.

27. Po to budavojo tie iš Tekoos dvi dali prieš didžiąją koryčią, kuri prakilnesnė yra, ir iki murų Opel.

28. Bet nuo pačių *arklių vartų budavojo klebonai, kiekvienas ties savo butu. *2Kar. 11, 16.

29. Po to budavojo Zadokas, Imėrio sunus, ties savo butu. Po jo budavojo Sėmajas, Sakanjo sunus, vartininkas į rytus.

30. Po jo budavojo Ananjas, Sėlemjo sunus, ir Anunas, Zalapo sunus, šeštasis, dvi dali. Po jo buda-

vojo Mėsūlamas, Berėkjo sunus, ties savo skarbinyčia.

31. Po jo budavojo Melkjas, aukskalio sunus, iki namų Netinymų ir kromininkų, ties vartais, kur prova daro, ir iki svetlyčios ant kampo.

32. Ir tarp svetlyčios ant kampo ant avių vartų linkai budavojo aukskaliai ir kromininkai.

Perskyrimas 4.

Budavojimas, norint trukinamas, vienog nesiliauja.

Bet kaip Sanėbalatas išgirdo, mus murus budavojant, apsirustavęs jis didei supyko ir *išjuokė Žydus, * per. 2, 19.

2. Ir tarė po akių savo brolių ir po akių macnių Samarijoje: ką daro biednieji Žydai? Ar jiems valią duosime? ar jie apieravos? ar jie vieną dieną tai atliks? argi jie akmenis, į plėnis sudegintus, gyvus padarys?

3. Bet Tobijas, Amonytas, pas jį stovėdamas tarė: te budavoja tiktai; jei lapės užseitų, tai jos išardytų jų murus, iš akmenų darytus.

4. Klausyk, mūsų Dieve, kaip paniektinti mes esame; *grėšk jų gėdą ant jų galvos, kad juos paduotumbei į paniekinimą žemėje jų kalėjimo. *Ps. 7, 17.

5. Ne uždengk jų nusidėjimus, ir jų griekus ne išgesyk po savo akių, nės jie budavonininkus įpykino!

6. Bet mes budavojome murus ir juos visai suleidome iki pusės aukštumo. Ir žmonės pasidrašino (iš naujo) dirbti.

7. Bet kaip tai išgirdo Sanėbalatas ir Tobijas, ir Arabijonai, ir Amonytai, ir Asdodytai, murus Jėruزالėje pilnai išmurytus ir jiems jau pradėjus skyles uždaryti, tai jie didei supyko.

8. Ir jie visi susirodiję susitarė, kad atėję kariautų prieš Jėruزالę ir jai paines darytų.

9. Bet mes meldėme savo Dievo ir sargybę laikėme prieš juos dieną ir naktį.

10. Ir Juda sakė: syla nešėjų yra per silpna, ir dulkių yra per daug; mes ne išgalime murus išbudavoti.

11. Bet mūsų priešininkai mislijo: jie tai ne žinos, nei regės, iki į jų vidų ateisime ir juos nužudysime, ir tą darbą sugaišsime.

12. Bet Žydams, prie jų šalies gyvenantiems atėjus ir sakius mums

tai apie dešimt kartų, iš visų kampų, kuriuose jie aplink mus gyveno,

13. Tai aš ant galiniųjų kampų už murų į grioves pastačiau žmonių pagal jų gimines su jų kardais, ragotinėmis ir kilpiniais.

14. Ir juos apžiūrėdamas pasikėliau ir sakiau rotponiams ir vyresniems: idant jų nesibijokitės; atsiminkite *džiojo ir išgąstingojo Pono Dievo ir kariaukite už savo brolius, sunus, dukteris, moteris ir namus! * per. 1, 5.

15. Bet kaip mūsų neprieteliai išgirdo, mus tai jau ištyrus, Dievas jų rodą *į nieką pavertė. Ir mes visi prie murų vėl atpenč sugrįžome, kiekvienas prie savo darbo. * Job. 5, 12.

16. Ir nusidavė potam, kad vienai dalei jaunikaičių darbą atlikus, antroji dalis laikė ragotines, skydus, kilpinius ir šarvus, ir vyresnieji stovėjo užpakalyje visos giminės Juda,

17. Tie, kurie murus budavojo, ir kurie naštą nešė, ir kurie tą kitiems uždėjo; su viena ranka jie dirbo ir su antrąja jie ginklus laikė.

18. Ir kiekvienas budavojęs savo kardą prie savo šalies turėjo ir taip budavojo, ir kurs trubą trubijo, man prie šalies buvo.

19. Ir aš sakiau rotponiams ir vyresniems ir kitiems žmonėms: didis ir platus yra tas darbas, ir mes išsklaidyti esame ant murų toli nuo kits kito.

20. Taigi kuriame kampe jus trubą trubijant išgirsite, į tą susirinkitės pas mus; mūsų Dievas už mus kariaus.

21. Šitaip mes dirbsime tą darbą. Ir pusė jų laikė ragotines, kaip tikt pradėjo aušti, iki žvaigždėms užtekant.

22. Taipiau ir sakiau tuočės žmonėms: kiekvienas pernaktvokite su savo vaiku Jėruزالėje, kad mes naktimis sargybę turėtumbime ir dieną darbą atliktumbime.

23. Bet aš ir mano broliai, ir mano vaikai, ir vyrai, sargybę laikantieji paskui manę, mes savo rubus ne išvilkome, ir nei vienas ne ėjo maudytis.

Perskyrimas 5.

Neėmiošius gelbti žmones nuo jų apsunkinimų.

Ir žmonės pradėjo didei šaukti su savo moterimis prieš savo brolius, Žydus.

2. Ir buvo nekurie sakantieji: mūsų sūnų ir dukterų daug yra; pirkimės javų ir valgykime, kad išmistumbime.

3. Bet nekurie tarė: užstatykime savo laukus, vynyčias ir namus ir pirkime javų brangybėje.

4. Bet nekurie sakė: žyčykime pinigų ant palukanų iš karaliaus, užstatydami savo vaikus ir vynyčias.

5. Nės mūsų brolių kunas yra kaip mūsų kunas, ir jų vaikai kaip mūsų vaikai; kitaip mes savo sunus ir dukteris į padonus paduotumbime, ir be to jau kelios mūsų dukterų padonkos pastoję, ir mes jas ne galime išgelbėti, taip jau ir mūsų laukai bei vynyčios kitiems tektų.

6. Bet kaip aš jų dejavimą ir tokius žodžius girdėjau, tai aš labai supykau.

7. Ir pamislydamas savo širdyje pabarčiau rotponius ir vyresniusius ir jiems sakiau: ar jus *iš kits kito palukanų imsite? Ir aš didį žmonių pulką prieš juos suvadinau,

* 2 Maiž. 22, 25, 3 Maiž. 25, 36, 37.

8. Ir jiems sakiau: mes savo brolius, Žydus, atpirkome, kurie pagonams parduoti buvo, pagal savo išgalėjimą, ir jus norite taip jau savo brolius parduoti, kuriuos mes sau atpirkome? Tai jie nutilo ir ne žinojo, ką atsakyti.

9. Ir aš sakiau: tai ne gerai, ką jus darote. Ar ne reiktų jums Dievo baimėje vaikščioti dėl išgėdinimo pagonų, mūsų neprietelių?

10. Aš, ir mano broliai, ir mano vaikai, jiems taipojau ir pinigų ir javų žyčyjome, ale mes palukanų iš jų ne ėmėme.

11. Taigi dabar šiandien jiems atduokite jų laukus, vynyčias, aliejaus daržus ir namus ir šimtąjį dalyką pinigų, javų, šviežaus vyno ir aliejaus, kurį iš jų per palukanas atėmėte.

12. Tai jie sakė: mes norime atduoti ir nieko iš jų ne norime prašyti, ir norime daryti, kaip tu sakei. Ir aš suvadinau klebonus ir juos prisiekdinau, kad jie taip darytų.

13. Priegtam aš ir iškračiau savo antį tarydamas: šitaipo te iškrato Dievas kiekvieną iš jo namų ir nuo jo darbo; kursai šį žodį ne laiko, tas t'esie *iškratytas ir tuščias! Ir visas susirinkimas pritarė: Amen! ir

liaupsino Poną Dievą. Ir žmonės darė taip.

* Mat. 10, 14.

14. Ir iš to česo, kaip man įsakyta buvo, žemės valdonu buti žemėje Juda, butent nuo dvidešimtojo meto iki į trisdešimt-antrąjį metų karaliaus Artasasto, tai yra dvylika metų, aš nei savę, nei savo brolius penėjau valgymu žemės valdono.

15. Nės pirmieji žemės valdonai, kurie pirm manęs buvo, žmonės buvo apsunkinę ir iš jų buvo ėmę duonos ir vyno, ir prie to keturisdešimtis syklų sidabro; priegtam ir jų vaikai buvo su gvoltu ponavoję ant žmonių. Bet aš taip ne dariau, kadangi Dievo bijojau.

16. Ir darbą prie murų pilnavojau ir nei jokį lauką nepirkau; ir mano visi tarnai turėjo prie darbo tenai susieiti.

17. Priegtam Žydų ir vyresniųjų šimtas ir penkisdešimt sėdėjo prie mano stalo, kurie iš pagonų, aplink mus esančiųjų, buvo atėję.

18. Ir man kasdien pritaisë vieną jautį, ir šešėtą rėbių avių, ir paukščių, ir ant kožnos dešimties dienų visokio vyno daugybę. Tačiau ne prašiau žemės valdonų valgio, nėra jie didei žmones savo šlužma apsunkino.

19. Atsimink *manęs, mans Dieve, ant gero, vislab tai, ką aš šiems žmonėms esmi daręs!

* per. 13, 22, 31, a.

Perskyrimas 6.

Neėmiošius ardo visas paines, tą darbą gaišinančias savo vienu pridabojimu.

Ir kaip Sanėbalatas, Tobijas ir Gosėmas, Arabijonas, ir kiti mūsų neprietelių išgirdo, manę murus pabudavojus, ir tuose jau nei jokios skylės ne b'esant, (kačėig aš duris tuočės dar ne buvau įkabinęs į vartus),

2. Atsiuntė Sanėbalatas ir Gosėmas pas manę ir man sakydino: eikš ir susirinkimės kiemuose pakalnėje Ono. Bet jie *mislijo man piktai daryti.

* 1 Mž. 50, 20.

3. Bet aš paslus nusiunčiau pas juos ir jiems sakydinau: aš didį darbą turu atlikti, ne galiu žemyn eiti; kitaip tas darbas turėtų pasilikti, jei aš ranką atraukčiau ir pas jus žemyn ateičiau.

4. Bet jie apie keturis kartus pas manę atsiuntė taip, kaip pirma sakytą; ir aš jiems atsakiau taip, kaip jau sakytą yra.

5. Tai Sanėbalatas penktą kartą atsiuntė pas manę savo tarną su atvira gromata jo rankoje;

6. Toje buvo rašyta: pagonai išgirdo, ir Gosēm yra sakęs, buk tu ir Žydai mislijate atpulti, togidėl tu ir murus budavoji, ir tu jų karaliumi nori buti, kaip jau yra apskelbta;

7. Ir kad tu prarakus esi paskyręs, kurie apie tavę Jėruzalėje tur iššaukti ir sakyti: „jis yra karalius Juda.“ O karalius tokiai ištirs; taigi ateik ir susirodykimės tarp savęs!

8. Ale aš pas jį nusiunčiau ir jam sakydinau: tatai ne nusidavė, ką tu sakai; tu tatai savo širdyje prasimanei.

9. Nės jie visi norėjo mus įbauginti, mislydami, jie turės paliauti nuo to darbo, kad ne dirbtų. Ale aš juo daugiaus pastiprinau savo rankas.

10. Ir aš atėjau į namus Sėmajo, Dėlajo sunaus, sunaus Meėtabeėlio, ir jis buvo užsirakinęs ir tarė: susieikime Dievo namuose į patį vidų bažnyčios, ir bažnyčios duris užrakinkime! nės jie ateis tavę pasmaugti, ir ateis nakčia, kad tavę pasmaugtų.

11. Bet aš sakiau: ar reiktų tokiam vyrui bėgti? ar tokiam vyrui, koks aš esmi, reiktų į bažnyčią eiti, kad gyvas išliktų? Aš ne noru į vidų eiti.

12. Nės aš supratau, kad Dievas jį ne buvo siuntęs. Nės jis tiesą prarakavo apie manę, bet Tobijas bei Sanėbalatas jį buvo papirkę.

13. Dėl to jis pinigų ėmė, kad aš bijočiaus ir taipo darydamas susigriešyčiau, kad jie pikta paskalbą turėtų, manę apskelbti.

14. *Atsimink, mans Dieve, Tobijo ir Sanėbalato pagal šius jo darbus, ir prarakienės Noadjos ir kitų prarakų, kurie manę norėjo gandinti! Ps. 74, 22.

15. Ir muras pastojo gatavas dvidešimt penktoje dienoje mėnesio Elul į penkisdešimtis dienas ir dvi.

16. Ir kada visi mūsų neprieteliai tai išgirdo, bijojos visi pagonai, kurie aplink mus buvo, ir *drebėdami nusigando; nės jie suprato, šį darbą Dievo esantį. * 1 Maiž. 42, 28. 1 Zom. 17, 32.

17. Ir tuo čėsu daug vyresniųjų buvo Judavoje, kurie savo gromatas siųsdavo Tobijui, ir Tobijas savo gromatas jiems parsisųsdavo.

18. Nės jų daug buvo Judavoje, kurie jam buvo pasižadėję, nės jis buvo žentas Sakanjo, Aro sunaus, ir jo sunus Joanas Mėsulamo dukterį buvo vedęs, sunaus Berėkjo.

19. Ir pasakė man visą gerą apie jį, ir mano žodžius jam pranešė. Tai Tobijas gromatas siuntė, manę gandinti.

Perskyrimas 7.

Miesto sargai, žmonių skaitlius ir dovanos.

Bet kaip mes murus buvome pabudavoje, tai aš duris įkabinau, ir priskirti buvo vartininkai, giedantieji ir Lėvytai.

2. Ir aš įsakiau savo broliui Ananijui, ir Ananijui, užveizdai paločiaus Jėruzalėje, (nės jis buvo vienas vyras ir Dievo bijojosi daugiaus, ne kaip daug kitų),

3. Ir tariau jiemdviem: ne reikia atverti vartus Jėruzalės, iki saulei karštai spindžiant; ir be dirbant jau vėl reiks vartus uždaryti ir užkišti. Ir sargai buvo priskirti iš miesčionių Jėruzalės, kiekvienas ant savo sargybės ir aplink savo namus.

4. Bet miestas buvo platus ir didis, ale mažai žmonių tame, ir butai ne buvo pabudavoti.

5. Ir mano Dievas man į širdį davė, kad surinkau rotponius ir vyresniuosius ir žmones, juos suskaityti. Ir aš suradau surašymą jų skaitliaus;

6. Kurie pirma iš kalėjimo buvo išėję, kuriuos Nėbukad-Nėzaras, karalius iš Babėl, buvo šalin vedęs, ir Jėruzalėje gyveno ir Judavoje, kiekvienas savo mieste;

7. Ir buvo atėję su Sėrubabėlu, Jė-sua, Neėmija, Asarja, Raamja, Naė-mani, Mardokai, Bilsan, Mispėret, Bigevai, Nėum ir Baėna. Tai yra skaitlius žmonių vaikų Izrael:

8. Vaikų Parėos buvo du tukstančiu šimtas ir septynisdešimt ir du;

9. Vaikų Sėpatjo trys šimtai septynisdešimt ir du;

10. Vaikų Aro šeši šimtai penkisdešimtis ir du;

11. Vaikų *Paat-Moabo iš vaikų Jė-suo ir Joabo du tukstančiu aštuoni šimtai ir aštuoniolika; * Ezr. 2, 6.

12. Vaikų Elamo tukstantis du šimtu penkisdešimt ir keturi;

13. Vaikų Satujaus aštuoni šimtai keturisdešimt ir penki;

14. Vaikų Sakai septyni šimtai ir šešisdešimt;
 15. Vaikų Bėnui šeši šimtai keturisdešimt ir aštuoni;
 16. Vaikų Bėbai šeši šimtai dvidešimt ir aštuoni;
 17. Vaikų Asgado du tukstančiu trys šimtai dvidešimt ir du;
 18. Vaikų Adonikam šeši šimtai šešisdešimt ir septyni;
 19. Vaikų Bigevai du tukstančiu šešisdešimt ir septyni;
 20. Vaikų Adino šeši šimtai penkisdešimt ir penki;
 21. Vaikų Atėrio iš Iskio devynisdešimt ir aštuoni;
 22. Vaikų Asumo trys šimtai dvidešimt ir aštuoni;
 23. Vaikų Bėzajo trys šimtai dvidešimt ir keturi;
 24. Vaikų Aripo šimtas ir dvylika;
 25. Vaikų Gibėono devynisdešimt ir penki;
 26. Vyrų iš Bėtlėem ir iš Nėtopa šimtas aštuonisdešimt ir aštuoni;
 27. Vyrų iš *Anatot šimtas ir dvidešimt ir aštuoni; * Jer. 1, 1.
 28. Vyrų iš Bėt-Asmavet keturisdešimt ir du;
 29. Vyrų iš Kirijat-Jėarim, Kapira ir Beerot septyni šimtai keturisdešimt ir trys;
 30. Vyrų iš Rama ir iš Gaba šeši šimtai dvidešimt ir viens;
 31. Vyrų iš Mikmas šimtas dvidešimt ir du;
 32. Vyrų iš Bėtėl ir iš Ai šimtas ir dvidešimt ir trys;
 33. Vyrų nuo antrojo Nėbo penkisdešimt ir du;
 34. Vaikų antrojo Elamo tukstantis du šimtu penkisdešimt ir keturi;
 35. Vaikų Arimo trys šimtai ir dvidešimt;
 36. Vaikų Jerėo trys šimtai keturisdešimt ir penki;
 37. Vaikų Lod, Adid ir Ono, septyni šimtai dvidešimt ir vienas;
 38. Vaikų Senaa trys tukstančiai devyni šimtai ir trisdešimt.
 39. Klebonai: vaikų Jedajo iš namų Jėسو devyni šimtai septynisdešimtis ir trys;
 40. Vaikų Imėrio tukstantis penkisdešimt ir du;

41. Vaikų Pasur tukstantis du šimtu keturisdešimt ir septyni;
 42. Vaikų Arimo tukstantis ir septyniolika.
 43. Lėvytai: vaikų Jėسو iš Kadmiėlio tarp vaikų Odua septynisdešimt ir keturi.
 44. Giedantieji: vaikų Asapo šimtas keturisdešimt ir aštuoni.
 45. Vartininkų buvo vaikai Salumo, vaikai Ater, vaikai Talmono, vaikai Akubo, vaikai Atito, vaikai Sobajo, iš viso šimtas ir trisdešimtis ir aštuoni.
 46. Netinymai: vaikai Zyjo, vaikai Asupo, vaikai Tabauto,
 47. Vaikai Keroso, vaikai Sijo, vaikai Padono,
 48. Vaikai Libano, vaikai Agabo, vaikai Salmajo,
 49. Vaikai Anano, vaikai Gidelio, vaikai Gaaro,
 50. Vaikai Reajo, vaikai Rėzino, vaikai Nekodo,
 51. Vaikai Gasamo, vaikai Uso, vaikai Pasėo,
 52. Vaikai Besajo, vaikai Megunimo, vaikai Nepusimo,
 53. Vaikai Bakkuko, vaikai Akupo, vaikai Arjuro,
 54. Vaikai Bazlito, vaikai Mejido, vaikai Arso,
 55. Vaikai Barkoso, vaikai Sisero, vaikai Tamo,
 56. Vaikai Nezio, vaikai Atipo.
 57. Vaikai *bernų Salomono buvo: vaikai Sotajo, vaikai Zoperėto, vaikai Prido, * per. 11, 3.
 58. Vaikai Jaėlo, vaikai Darkono, vaikai Gidelio,
 59. Vaikai Sepatjo, vaikai Atilo, vaikai Pokėret iš Zebaim, vaikai Amono.
 60. Visų *Netinymų ir vaikų bernų Salomono buvo trys šimtai devynisdešimtis ir du. * Ezr. 8, 20.
 61. Ir šie drauge į pulką nukeliavo: Mitel, Mėla, Tel-Arsa, Kėrub, Adon ir Imer; ale jie ne galėjo išrodyti savo tėvų namus, nei savo giminę, ar jie iš Izraelitėnų būtų;
 62. Vaikų Delajo, vaikų Tobijo ir vaikų Nekodo buvo šeši šimtai keturisdešimtis ir du.
 63. Ir iš *klebonų buvo vaikai Abajo, vaikai Akozo, vaikai Barsilajo, kursai iš dukterų †Barsilajo, Gilėa-

dyto, pačią vedė, ir buvo ant jos vardo pramintas. * Ezr. 2, 61. † 2 Zom. 17, 27.

64. Šie įėjo savo giminės surašymo ir ne surasdami tą valni pastoję nuo klebonų šlužmos.

65. Ir Atirsatas sakė jiems, kad ne valgytų nuo švenčiausiojo, iki vyriausias kunigas stosis * su šviesa ir su teisybe. * 2 Maiž. 28, 30.

66. Viso susirinkimo į kruvą suskaičiuoto buvo keturisdešimt ir du tukstančių trys šimtai ir šešisdešimt,

67. Be jų bernų ir be jų tarnaičių; jų buvo septyni tukstančiai trys šimtai trisdešimt ir septyni, ir turėjo du šimtu keturisdešimt ir penkis vyrus ir moteris giedančius,

68. Septynis šimtus trisdešimtis ir šešis žirgus, du šimtu keturisdešimt ir penkis asilarklius,

69. Keturis šimtus trisdešimtis ir penkis verbludus, šešis tukstančius septynis šimtus ir dvidešimt asilų.

70. Ir nekurie vyresniųjų tėvų davė ant budavonės. Atirsatas davė į skarbą tukstantį auksinų, penkisdešimtis praustuvių, penkis šimtus ir trisdešimtis kleboniškų sėmėgų.

71. Ir nekurie vyresniųjų tėvų davė į skarbą ant budavonės dvidešimt tukstančių auksinų, du tukstančius ir du šimtu svarų sidabro.

72. Ir kiti žmonės davė dvidešimt tukstančių auksinų, ir du tukstančius svarų sidabro, ir šešisdešimtis ir septynes kleboniškas sėmėgas.

73. Ir klebonai bei Lėvytai, vartininkai, giedantieji, ir nekurie žmonės, ir Netinymai, ir visi Izraelitėnai pradėjo gyventi savo miestuose.

Perskyrimas 8.

Neėmiošius ir Ezras Dievo šlužmą įtaiso.

Bet sėkam mėnesiui priešus, ir vaikams Izrael savo miestuose beesant, susirinko visi žmonės vieniširdžiai ant plačiosios ulyčios ties vandens vartais, ir tarė Ezrui, rašte mokytui, kad jis knygas zokano Maižėsiaus atgabentų, kurį Ponas Dievas Izraeliui buvo įsakęs.

2. Ir Ezras, kunigas, parnešė zokaną po akių viso susirinkimo, tiek vyrų, tiek moterų, ir visų tą permąnyti išmanančių, pirmojedienojė sėkmojo mėnesio,

3. Ir skaitė tame ant plačiosios uly-

čios, ties vandens vartais esančiosios, nuo paties ryto iki pietų po akių vyrų ir moterų, ir kas tą galėjo permąnyti. Ir visų žmonių ausys ant zokano knygų buvo nukreiptos.

4. Ir Ezras, rašte mokytas, stovėjo ant aukšto krėslo, iš medžio daryto, kurį jie buvo padarę, Dievo žodį iš to apsakyti; ir prie šalies jam stovėjo Matitjas, Semas, Anajas, Urijas, Ilkijas ir Maėsėjas po jo dešinės; bet po jo kairės Pėdajas, Misaël, Malkijas, Asum, Asbadanas, Sakarjas ir Mėsulamas.

5. Ir Ezras atvėrė tas knygas po akių visų žmonių, nėsą jis prakilnesnis buvo už visus žmones, ir jam tas atvėrus stačiai stovėjo visi žmonės.

6. Ir Ezras liaupsino Viešpatį, didįjį Dievą. Ir visi žmonės atsakė: „Amen, Amen!“ savo rankas aukštyne keldami, ir kloniojosi ir garbėdavė Ponui Dievui, savo veidu pasikloniodami iki žemės.

7. Ir Jėsuas, Bani, Serėbjas, Jamin, Akub, Sabtai, Odajas, Maėsėjas, Klitas, Asarjas, Josabad, Anan, Plajas ir Lėvytai mokino žmones išmanyti zokaną; ir žmonės stovėjo ant savo vietos.

8. Ir jie skaitė knygoje zokano Dievo, išguldydami permąnytinai, kad galėjo permąnyti, kaip tą skaitė.

9. Ir Neėmiošius, kursai esti * Atirsatas, ir Ezras, kunigas, rašte mokytas, ir Lėvytai, kurie žmones pamokino, tarė visiems žmonėms: ši diena yra šventa Viešpačiui, jūsų Dievui; todėl ne bukite smutni ir ne verkite! Nėsą visi žmonės verkė, žodžius zokano girdėdami. * per. 7, 10. Ezr. 2, 63.

10. Todėl jis sakė jiems: eikite ir valgykite riebumo ir gerkite saldumo, ir tiems taipojau jų dalyką siųskite, kurie sau nieko ne pasteliavo; nėsą ši diena šventa yra mūsų Ponui Dievui. Todėl nesirupikite, nėsą džiaugsmas iš Pono Dievo yra jūsų stiprybė.

11. Ir Lėvytai nutildė visus žmones tarydami: tylėkite, nės ši diena yra šventa, nesirupikite!

12. Ir visi žmonės nuėjo valgyti ir gerti, ir dalykus pasiųsti, ir didį džiaugsmą parodyti; nės jie buvo permąnę visus žodžius, jiems praneštus.

13. Ir antrąją dieną susirinko vyresnieji tėvai iš visų žmonių, ir kle-

bonai bei Lėvytai pas Ezrą, rašte mokyta, kad jisai juos mokytų permąnti zokano žodžius.

14. Ir jie rado *rašytą zokane, kurį Ponas Dievas per Maižėšių buvo liepęs, kad vaikai Izrael lapbudėse (lapų šėtrose) turėtų gyventi ant šventės sekrame mėnesyje. *3 Maiž. 23, 42.

15. Ir jie apsakdydino tai visur, ir iššaukdino per visus savo miestus ir Jėruزالę ir sakydino: eikite laukan ant kalnų ir pargabenkite alyvų šakų, moties šakų, mirtų šakų, verbų šakų, ir šakų nuo tankių medžių, kad lapbudės pasidarytumbime, kaip rašyta yra.

16. Ir žmonės išėję parsigabeno ir pasidarė lapbudės, kiekvienas ant savo stogo ir savo pryangiuose, ir pryangiuose prie namų Dievo, ir ant plačiosios ulyčios pas vandens vartus, ir ant plačiosios ulyčios pas vartus Epraim.

17. Ir visas susirinkimas tų iš kalėjimo sugrįžusiųjų pasidarė lapbudės ir gyveno tose. Nės Izraelitėnai nuo česo Jozuvo, sunaus Nuno, iki šiai dienai taip ne buvo darę; ir buvo labai didis džiaugsmas.

18. Ir skaitė kas dieną zokano knygoje nuo pirmosios dienos iki paskutinosios, ir šventė septynes dienas tą šventę, ir ašmąją dieną jie vėl susiėjo, kaip reikiama.

Perskyrimas 9.

Regimos žmonių prisivertimo ir maldų dienos.

Dvidešimtketvirtoje dienoje šio mėnesio *susirinko Izraelitėnai pastnįkaudami ir žakais apsisiautę ir žemėmis apsibarstę, *Ester. 4, 1.

2. Ir atskyrė vaikus Izrael nuo visų svetimų vaikų, ir susistoję išsipažino savo griekus ir savo tėvų nusidėjimus.

3. Ir atsitiesė ant savo vietos, ir buvo skaityta knygoje zokano Viešpaties, jų Dievo, keturis kartus per dieną, ir jie išsipažino ir meldė Viešpaties, savo Dievo, keturis kartus per dieną.

4. Ir Lėvytai aukštai stovėjo, butent Jėsuas, Bani, Kadmiel, Sėbanjas, Buni, Serėbjus, Bani ir Kenani, ir šaukė didžiu balsu Dievopi, savo Dievopi.

5. Ir Lėvytai Jėsuas, Kadmiel, Bani, Asabenjas, Serėbjus, Odjas, Sėbanjas, Petajas, tarė: kelkitės, liaup-

sinkite Viešpatį, savo Dievą, nuo amžių iki amžių; ir te liaupsina vardą tavo garbės, paaukštintąjį, su visa žegnone ir liaupse!

6. Pone Dieve, tu vienas esi, *tu sutvėrei dangų ir visų dangų dangus su visais jų pulkais, žemę ir vislab, kas ant tos yra, jures ir vislab, kas jose yra. Tu vislab gyvą darai, ir dangaus pulkas tavę garbina. *Darb. 4, 24. per. 14. 15.

7. Tu Viešpats Dievas esi, tu *Abromą paskyrei ir jį iš Ur Kaldėjų išvedei, ir †Abraomui praminei,

*1 Maiž. 11, 31. †1 Maiž. 17, 5.

8. Ir jo širdį vierną radai po savo akių, ir derėjimą su juomi darei, jo vaikams duoti žemę Kananytų, Etytų, Amorytų, Perezytų, Jėbusytų ir Girgositytų, ir savo žodį laikai, nės tu esi teisus.

9. Ir tu *įžvelgei vargus mūsų tėvų Egipto žemėje, ir jų šauksmą išklausei pas švendrų jures, *2 Maiž. 3, 7.

10. Ir ženklus bei stebuklus darei ant Paraono ir ant visų jo tarnų, ir ant visų žmonių jo žemės; nės tu išpažinai, kad jie didžiavosi prieš juos; ir sau vardą padarei, kaip šiandien regima.

11. Ir *perdalijai jures po jų akių, kad per vidų jurių sausomis kojomis perėjo, ir juos vejančiuosius gilybėje nugramzdinai, kaip akmenis macniuose vandenyse; *2 Maiž. 14, 21.

12. Ir juos *vedei dienomis debesies stulpu ir naktimis ugnies stulpu, jiems pašviesti ant kelio, kuriuomi keliavo. *2 Maiž. 13, 21.

13. Ir *nusileidai ant kalno Sinai ir su jais †iš dangaus kalbėjai, ir davei tikrą provą, tikrą zokaną ir gerus prisakymus bei įstatymus;

*2 Maiž. 19, 18. †2 Maiž. 20, 1.

14. Ir savo šventąją Sabatą jiems žinoma darei, ir prisakymus, įstatymus ir zokaną jiems įsakei per savo tarną Maižėšių;

15. Ir jiems *duonos iš dangaus davei, kaip jie išalkę buvo, ir †vandens iš uolos davei tekėti, kaip jie ištroškę buvo; ir jiems kalbėjai, kad jie nueitų ir tą žemę į dalykus atimtų, kurią tu, savo ranką pakeldamas, žadėjai jiems duoti. *2 Maiž. 16, 4. 14. Ps. 78, 24. †2 Maiž. 17, 6.

16. Bet mūsų tėvai didžiavosi ir *kietsprandžiais pastojo, tavo prisakymų neklausydami, *Jér. 7, 26. per. 17, 23.

17. Ir ne norėjo ant tų daboti, ir ne

atsiminė tavo stebuklų, kuriuos jiems išrodei, bet kietsprandžiais pastojo ir sau valdoną apskyrė, kad sugrištų į savo vergystę, nekantrus budami. Bet tu, mans Dieve, atsileidai ir *buvai malonus, mielaširdingas, kantrus ir didžios mielaširdingystės, ir juos ne prastojai.

• 2 Maiž. 34, 6.

18. Ir kažėig jie sau *nulieta vėrš buvo pasidare, sakydami: „tai yra tavo Dievas, tasai tavę iš Egipto žemės išvedė,“ ir didžius bluznijimus iškalbėjo,

• 2 Maiž. 32, 4.

19. Tačiau tu juos pusčioje ne prastojai pagal savo didėją mielaširdingystę, ir debesies stulpas ne atstojo nuo jų, dienomis juos vesti keliu, nei ugnies stulpas naktimis, jiems pašviesti ant kelio, kuriuomi keliavo.

20. Ir tu jiems davei savo gerąją Dvasę, juos pamokėti, ir savo Maną ne atėmei nuo jų burnos, ir jiems vandens davei, kada buvo ištroškę.

21. Keturisdešimts metų tu pusčioje juos aprupinai, kad jie nieko ne stokojo. *Jų rubai ne paseno, ir jų kojos ne sutino;

• 5 Maiž. 8, 4.

22. Ir davei jiems karalysčių ir žmonių, ir perdalijai juos šen ir ten, kad perveikė žemė Siono, karaliaus iš Esbon, ir *žemę Og, karaliaus iš Bazan;

• 4 Maiž. 21, 24, 25.

23. Ir padaugsinai jų vaikus, kaip žvaigždes ant dangaus, ir juos nugabėnai į žemę, apie kurią jų tėvams buvai kalbėjęs, kad įeitų ir tą paveldėtų.

24. Ir vaikai į tą nuėjo ir žemę atėmė, ir tu pažeminai po jų akių žmones, gyvenančius toje žemėje Kananitus, ir davei juos į jų rankas, ir jų karalius ir žmones tos žemės, kad jie su jais darytų pagal savo valią.

25. Ir jie įgavo apmurytus miestus ir riebiąją žemę, ir įgavo namus visokių lobių pilnus, iškastus šulinius, vynyčias, alyvų sodus ir medžius, kurių vaisius valgomi, pilnai; ir valgė ir privalgė, ir *riebus pastojo, ir linksminosi iš tavo didžiosios malonės.

• 5 Maiž. 32, 15.

26. Bet jie nepaklusnus pastojo ir prieš tavę stengėsi, ir paniekino tavo zokaną, ir užmušė tavo prarakus, kurie jiems liudijo, kad jie tavęsi prisiverstų; ir jie iškalbėjo didžius bluznijimus.

27. Todėl tu juos padavei į rankas jų neprietelių, kurie juos vargino. Ir čėse savo bėdos jie šaukė tavęsi ir tu išklausei juos iš dangaus, ir pagal didę savo mielaširdingystę *davei tu jiems išgelbėtojų, kurie juos gelbėjo iš jų neprietelių rankos.

• Vald. 3, 9, 15.

28. Bet pakajaus gavę, jie persikreipė pikto daryti po tavo akių. Tai tu juos palikai jų neprietelių rankoje, kad jie ant jų ponavojo. Tai jie prisivertė ir šaukė tavęsi, ir tu juos išklausei iš dangaus ir išgelbėjai juos pagal savo didę mielaširdingystę daug kartų.

29. Ir davei jiems apliudyti, kad jie prisiverstų prie tavo zokano. Ale jie pasididžiavo ir ne klausė tavo prisakymų ir susigriešijo prieš tavo provas, (kurias *žmogus laikydamas, gyvas per tas išliks,) ir savo pečius šalin grėžė ir kietsprandžiais pastojo ir ne klausė.

• Gal. 3, 12. 3 Maiž. 18, 5.

30. Ir tu jų daug metų laukei ir davei jiems apliudyti savo Dvasę per savo prarakus, ale jie to ne klausė. Todėl tu juos davei į ranką žmonių per žemes.

31. Ale pagal didę savo mielaširdingystę tu juos ne visai išgaišinai, nei juos prastojai, nėra tu esi malonus ir mielaširdingas Dievas.

32. Taigi, mūsų Dieve, tu didysis Dieve, macnus ir išgąstingas, laikas derėjimą ir mielaširdingystę, ne laikyk per nieką visas sunkenybes, kurios mus užpuolė ir mūsų karalius, kunigaikščius, klebonus, prarakus, tėvus ir visus tavo žmones nuo paties čėso karalių Asur iki šiai dienai.

33. Tu esi teisus visame tame, ką mums užleides esi; nės tu pagal teisybę darei, ale mes piktai elgėmėsi.

34. Ir mūsų karaliai, kunigaikščiai, klebonai ir tėvai ne darė pagal tavo zokaną, ir ne dabojo ant tavo prisakymų ir liudijimų, kuriuos tu jiems davei liudyti.

35. Ir jie tau ne šlužijo savo karalystėje ir tavo didžioje geradėjystėje, kurią tu jiems išrodei, ir plačioje bei riebioje žemėje, kurią tu jiems davei, ir jie ne prisivertė nuo savo pikto elgimo.

36. Štai, mes šiandien tarnais esame, ir žemėje, kurią tų mūsų tėvams davei,

kad valgytumbime jos vaisių ir gerumo, štai, toje mes tarnais esame.

37. Ir tos nauda daugsinasi karaliams, kuriuos tu ant mūsų įdėjai mūsų griekų dėlei; ir jie ponavoja ant mūsų kunų ir galvijų pagal savo valę, ir mes esame didžioje bėdoje.

38. Ir apie vislab tai mes stiprų derėjimą darome ir rašome, ir duodame tai savo kunigaikščiams, Lėvytams ir klebonams užpečvietyti.

Perskyrimas 10.

Užpečvietijimas atnaujintojo derėjimo.

Betužpečvietytojai buvo: Neėmiošius, Atirsatas, Akaljo sunus, ir Zidėkijas,

2. Sėrajas, Asarjas, Jėremjas,

3. Pasur, Amarjas, Malkijas,

4. Atus, Sėbanjas, Maluk,

5. Arim, Merėmot, Obadjas,

6. Dangėlis, Ginton, Barukas,

7. Mėsulam, Abijas, Mėjamin,

8. Maasjas, Bilgai ir Sėmajas, tie buvo kunigai.

9. Bet Lėvytai buvo: Jėsuas, Asanjo sunus, Binui iš vaikų Enadad, Kadmiel.

10. Ir jų broliai: Sėkanjas, Odjas, Klitas, Plajas, Anan,

11. Mikas, Rėob, Asabjas,

12. Sakur, Serėbjas, Sėbanjas,

13. Odijas, Bani ir Beninu.

14. Vyresnieji žmonių buvo: *Pa-rėos, †Paat-Moab, Elam, Satu, Bani,

*Ezr. 2, 3. †Ezr. 2, 6.

15. Buni, Asgad, Bėbai,

16. Adonijas, Bigvai, Adin,

17. Ater, Iskias, Asur,

18. Odijas, Asum, Bėzai,

19. Arip, Anatot, Nėubai,

20. Magpijas, Mėsulam, Esir,

21. Mesėsabeel, Zadok, Jadas,

22. Platjas, Anan, Anajas,

23. Osėas, Ananjas, Asub,

24. Aloės, Piljas, Sobėk,

25. Rėjum, Asabnas, Maėsėjas,

26. Aias, Jonanas, Anan,

27. Maluk, Arim ir Baėnas,

28. Ir kiti žmonės, *klebonai, Lėvytai, vartininkai, giedantieji, Netinymai ir visi, kurie nuo žmonių žemėje buvo atsiskyre prie zokano Dievo, su savo moterimis, sunumis ir dukterimis; visi, kurie tai permąnyti galėjo, *Ezr. 2, 70.

29. Laikėsi prie savo brolių, macnių-jų. Ir jie atėjo, kad prisiektų ir su prysiega pasizadėtų, elgtis pagal Die-

vo zokaną, per Maižėšų, Dievo tarną, duotąjį, kad norėtų pilnavoti ir daryti pagal visus prisakymus, provas ir budus Pono Dievo, ant mūsų ponavojančiojo;

30. Ir kad mes tos žemės žmonėms savo dukteris ne duotumbime, nei jų dukteris savo sunums ne nupirštumbime;

31. Ir kad žmonės tos žemės *Sabatoje atgabentų tavoro ir visokių javų parduoti, kad mes tus iš jų Sabatoje ir ant švenčių ne imtumbime; ir kad mes kas seką metų visokį apsunkinimą atleistumbime. *per. 13, 15. Amos 8, 5.

32. Iruždėjo mums prisakymą, kad mes kas metų trečiąją dalį syklo duotumbime ant šlužmos namų savo Dievo:

33. Butent ant šventitos duonos, ant dieniškos valgymo apieros, ant dieniškos deginimo apieros Sabatos, naujmesio švenčių ir šventų dienų, ir ant to, kas pašventyta, ir ant apieros už griekus, kad Izraėlitenai suderinti būtų, ir ant viso reikalo namuose savo Dievo.

34. Ir mes burtą metėme ant klebonų, Lėvytų ir žmonių dėl malkos apieroms, kuri prie namų mūsų Dievo kas metų turėjo atgabenama būti pagal gimines mūsų tėvų, paskirtame čėse degti ant altoriaus Viešpaties, mūsų Dievo, kaip tai *zokane rašyta yra; *3 Maiž. 6, 12.

35. Ir kas metų atgabenti pirmones savo žemės, ir pirmones visų vaisių ant visų medžių prie Dievo namų,

36. Ir pirmones savo sunų ir savo galvijų, *kaip zokane rašyta, ir pirmones savo jaučių ir savo avių, kad mes tai vislab turime atgabenti klebonams, prie namų mūsų Dievo tarnaujantiems.

*2 Maiž. 13, 2.

37. Taip jau mes ir turime atgabenti pirmones savo tašlos ir savo duoklės apieras, ir vaisių visokių medžių, šviežaus vyno ir aliejaus klebonams į kamaras prie namų savo Dievo, ir dešimtines savo žemės Lėvytams, kad Lėvytai *dešimtines turėtų visuose miestuose iš mūsų dirvos. *4 Maiž. 18, 21.

38. Ir kunigas, Aarono sunus, drauge su Lėvytais (dalies) tur gauti iš dešimtinių Lėvytų, kad Lėvytai *dešimtines savo dešimtinių atgabentų namams mūsų Dievo į kamaras skarbo namuose. *4 Maiž. 18, 26, 28.

39. Nės vaikai Izrael ir vaikai Lėvy tur dovaną javų, šviežaus vyno ir aliejaus atgabenti į kamara; čia yra *rykai šventinyčios ir klebonai, kurie tarnauja, ir vartininkai ir giedantieji, kad mes namus savo Dievo ne prastotumbime. * per. 13, 9. 1 Nus. Kar. 23, 19.

Perskyrimas 11.

Surašymas naujųjų gyventojų, kaip mieste, taip ant kiemų.

Ir *vyresnieji žmonių gyveno Jėruzalėje. Ale kiti žmonės dėl to burtą metė, kad iš dešimt viena dalis į Jėruzalę, į tą šventąjį miestą, nistrauktų, čia gyventi, ir devynios dalys į (kitus) miestus. * per. 7, 6.

2. Ir žmonės žegnojo visus tus vyrus, kurie iš geros valės buvo apsiėmę Jėruzalėje gyventi.

3. Šitie yra vyresnieji žemės, kurie Jėruzalėje gyveno. Bet miestuose Juda gyveno kiekvienas savo tėviškėje, kuri jų miestuose buvo, butent Izraelitėnai, klebonai, Lėvytai, Netinymai ir *vaikai tarnų Salomono. * per. 7, 57.

4. Ir Jėruzalėje gyveno keli iš vaikų Juda ir iš Benjamin. Iš vaikų Juda: Atajas, Usijo sunus, sunaus Sakarjo, sunaus Amarjo, sunaus Sepatjo, sunaus Maėlaleel, iš vaikų Parež;

5. Ir Maėsėjas, Baruko sunus, sunaus Kaloso, sunaus Asajo, sunaus Adajo, sunaus Jojaribo, sunaus Sakarjo, sunaus Šiloni.

6. Visų vaikų Parež, Jėruzalėje gyvenančių, buvo keturi šimtai šešisdešimt ir aštuoni, viežlybi vyrai.

7. Šitie yra vaikai Benjamin: Salu, Mesulamo sunus, sunaus Joėdo, sunaus Pedajo, sunaus Kolajo, sunaus Maėsėjo, sunaus Iliėlio, sunaus Jėsažo;

8. Ir po jo Gabai, Salai, devyni šimtai dvidešimt ir aštuoni;

9. Ir Joėl, sunus Sikri, buvo ant jų vyriausiasis, ir Judas, sunus Asnuo, ant antrosios pusės miesto.

10. Iš klebonų gyveno Jėdajas, Jojaribo sunus ir Jakynas;

11. Sėrajas, Ilkijo sunus, sunaus Mėsulamo, sunaus Zadoko, sunaus Merajoto, sunaus Ajitobo, buvo vyriausiasis Dievo namuose.

12. Ir jo brolių, kurie darbą prie (Dievo) namų pilnavojo, tų buvo aštuoni šimtai dvidešimt ir du. Ir

Adajas, sunus Jėroamo, sunaus Plaljo, sunaus Amzi, sunaus Sakarjo, sunaus Pasuro, sunaus Malkijo,

13. Ir jo broliai, vyresnieji tų tėvų, buvo du šimtu keturisdešimt ir du. Ir Amasai, Asareėlio sunus, sunaus Ajusajo, sunaus Mesilemoto, sunaus Imėro,

14. Ir jo brolių, viežlybų vyrų, tų buvo šimtas dvidešimt ir aštuoni. Ir vyriausiasis ant jų buvo Sabdiel, Gedolimo sunus.

15. Iš Lėvytų: Sesmajas, Asubo sunus, sunaus Asrikamo, sunaus Asabjo, sunaus Buni,

16. Ir Sabtai bei Josabad, iš Lėvytų vyresniųjų, buvo ant reikalų lauke Dievo namų,

17. Ir Matanjas, Miko sunus, sunaus Sabdi, sunaus Asapo, kurs vyriausiasis buvo, pirmučiaus pradėti dėkavoti maldomis, ir Bakbukjas, antrasis iš jo brolių, ir Abdas, sunus Samuo, sunaus Galalio, sunaus Jeditun.

18. Visų Lėvytų šventame mieste buvo du šimtu aštuonisdešimt ir keturi.

19. Ir vartininkai, Akub ir Talmon ir jų broliai, kurie vartuose priveizdėjo, tų buvo šimtas septynisdešimt ir du.

20. Bet kiti Izraelitėnų, klebonai ir Lėvytai, buvo visuose miestuose Juda vos, kiekvienas savo tėviškėje.

21. Ir Netinymai gyveno pas Opel. Ir Zijas bei Gispas priklausė Netinymams.

22. Bet vyriausiasis ant Lėvytų Jėruzalėje buvo Usi, sunus Bani, sunaus Asabjo, sunaus Matanjo, sunaus Miko. Iš vaikų Asapo buvo ant šlužmos, kurie giedojo namuose Dievo.

23. Nės karaliaus įsakymas jiems buvo duotas, idant tie, kurie giedojo, viernai kas dieną savo darbą pilnavotų,

24. Ir Petajas, Mėsesabeėlio sunus, iš vaikų Sėro, sunaus Juda, buvo karaliui prie rankos ant viso darbo prie žmonių.

25. Ir vaikų Juda, kurie kiemuose ant savo laukų buvo, kiti gyveno *Kirijat-Arboje ir jo kiemuose, ir Dibone ir jo kiemuose, ir Kapzeėlyje ir jo kiemuose, * Joz. 20, 7. per. 21, 11

26. Ir Jėsuoje, Moladoje, Bepalėte,

27. Azar-Sualyje, Bersėboje ir jų kiemuose,

28. Ir *Ziklage ir Mokonoje bei jų kiemuose, * Joz. 15, 31.

29. Ir En-Rimone, Zaregoje, Jėremute,

30. Sanoe, Adulame ir jų kiemuose, Lakise ir ant jo lauko, Asėke ir jo kiemuose. Ir guldėsi nuog Bersėbos iki pakalnės Inom.

31. Bet vaikai Benjamin iš Gabos gyveno Mikmase, Ajoje, Betėlyje ir jų kiemuose,

32. Ir Anatote, Nobėje, Ananjoje,

33. Azore, Ramoje, Gitaime,

34. Adide, Ziboime, Nebalate,

35. Lode, Onoje ir cimerninkų pakalnėje.

36. Ir keli iš Lėvytų, kurie dalies turėjo Judavoje, gyveno tarp Benjamin.

Perskyrimas 12.

Vardai klebonų bei Lėvytų: pašventinimas miesto; davadas tų, kurie šventuosius kavojo.

Šitie yra klebonai bei Lėvytai, kurie su Serubabėliu, Sealtiėlio sunumi, ir su Jėsuu aukštyn keliavo: Sėrajas, Jėremjas, Ezras,

2. Amarjas, Maluk, Atus,

3. Sėkanjas, Rėjum, Meremot,

4. Ido, Gintoi, Abijas,

5. Mejamin, Maadjas, Bilgas,

6. Sėmajas, Jojarib, Jėdajas,

7. Salu, Amok, Ilkijas ir Jėdajas.

Šitie buvo vyresnieji tarp klebonų ir tarp savo brolių čėse Jėsuu.

8. Bet Lėvytai šitie buvo: Jėsuas, Bėnui, Kadmiėl, Serabjas, Judas ir Matamjas, kurs *dėkavonės urėdą pilnavojo, jis su savo broliais. *per. 11, 17.

9. Bakbukjas ir Uni, jų broliudu, buvo aplink juos ant sargybės.

10. Jėsuuigimė Jojakymas, Jojakymui gimė Eljasibas, Eljasibui gimė Jojadas,

11. Jojadui gimė Jonatanas, Jonatanui gimė Jadaus.

12. Ir čėse Jojakymo šitie buvo vyresnieji tėvai tarp klebonų: butent iš Sėrajo buvo Mėrajas, iš Jėremjo buvo Ananjas,

13. Iš Ezro buvo Mėsulamas, iš Amarjo buvo Joanan,

14. Iš Maluk buvo Jonatan, iš Sėbanjo buvo Jozėp,

15. Iš Arim buvo Adnas, iš Mėrajot buvo El kai,

16. Iš Ido buvo Sakarjas, iš Ginton buvo Mėsulam,

17. Iš *Abijo buvo Sikri, iš Mėjamin-Moadjo buvo Piltai, • Luk. 1, 5

18. Iš Bilgo buvo Samuas, iš Sėmajo buvo Jonatan,

19. Iš Jojarib buvo Matnai, iš Jėdajo buvo Usi,

20. Iš Salai buvo Kalai, iš Amok buvo Eber,

21. Iš Ilkijo buvo Asabjas, iš Jėdajo buvo Netaneėl.

22. Ir čėse Eljasibo, Jojado, Joanano ir Jaduo, vyresnieji tėvai tarp Lėvytų ir klebonai buvo surašyti, Dariui, Persui, be karaliaujant.

23. Bet vaikai Lėvy, vyresnieji tėvai, buvo surašyti į knygas nusidavimų iki čėso Joanano, Eljasibo sunaus.

24. Ir šitie buvo vyresnieji Lėvytų: Asabjas, Sėrebjas ir Jėsuas, Kadmiėlio sunus, ir jų broliai pagal juos, kad liaupsintų ir dėkavotų, kaip *Dovidas, Dievo vyras, buvo įsakęs, sargybė po sargybės. • 1 Nus. Kar. 26, 1. s. 2 Nus. Kar. 29, 25.

25. Matanjas, Bakbukjas, Obadjas, Mėsulam, Talmon ir Akub buvo *vartininkais ant sargybės prie slenksčių vartuose. • 2 Nus. Kar. 8, 14.

26. Šitie buvo čėse Jojakymo, Jėsuu sunaus, sunaus Jozadoko, ir čėse Neėmiošiaus, žemės valdono, ir kunigo Ezro, rašte mokįto.

27. Ir pašventinant murus Jėruzalėje sujėškojo Lėvytus iš visų jų šalių, kad juos nugabentų į Jėruzalę, pašventinimą atlikti su džiaugsmu, su dėkavojimu, su giesmėmis, su cimbalais, su psaltėriais ir su arpomis.

28. Ir susirinko vaikai tų, kurie giedodo, ir iš šalies aplink Jėruzalę ir iš dvarų Nėtopati,

29. Ir iš namų Gilgal, ir iš laukų Gibėa bei Asmavėt; nės tie, kurie giedodo, sau buvo dvarus pasikurę aplink Jėruzalę.

30. Ir klebonai bei Lėvytai čystijosi ir čystijo žmones ir vartus ir murus.

31. Ir aš liepiau kunigaikščiams Juda ant viršaus murų užlipti, ir taisiau du didžiu dėkavonės pulku, tų vienas ant dešinės nuėjo viršuje muro ant *mėšlų vartų linkai; • per. 2, 13.

32. Ir paskui juos ėjo Osajas ir pusė kunigaikščių Judo,

33. Ir Asarjas, Ezras, Mėsulam,

34. Juda, Benjamin, Sėmajas ir Jėremijas,

35. Ir keli iš klebonų vaikų su tri-

mitomis, butent: Sakarjas, Jonatano sunus, sunaus Sémajo, sunaus Matanjo, sunaus Mikajo, sunaus Sakuro, sunaus Asapo,

36. Ir jo broliai, Sémajas, Asareël, Milalai, Gilalai, Maai, Netaneël ir Juda, Anani, su striunžaislais Dovid, vyro Dievo. Bet Ezras, rašte mokjtas, pirm jų ėjo

37. Ant šulinio vartų linkai. Ir jie ėjo pagal juos ant straipsnių į miestą Dovid, ant muro lipdami iki prie namų Dovid, iki vandens vartų į rytus.

38. Antrasis dėkavonės pulkas ties jais ėjo, ir aš paskui jį, ir pusė žmonių ant paties viršaus muro, ant viršaus pečiaus koryčios iki plačiojo muro,

39. Ir iki vartų Epraim, ir iki senųjų vartų, ir iki žuvių vartų, ir iki koryčios Ananeël, ir iki koryčios Mėa, iki pas avių vartus, ir apsistojo temnyčios vartuose.

40. Ir taip stovėjo abudu dėkavonės pulku namuose Dievo, ir aš bei pusė vyresniųjų su manimi;

41. Ir klebonai, butent: El-Jakim, Maėsėjas, Minjamin, Mikajas, Eljoėnai, Sakarjas, Ananjas su trimitomis;

42. Ir Maėsėjas, Sémajas, Elėazar, Usi, Joanan, Malkijas, Elam ir Asar. Ir giedantieji didžiū balsu giedojo, ir Jėsrajas buvo jų vyriausiasis.

43. Ir jie apieravoję tą dieną dides apieras ir buvo linksmi, nės Dievas jiems buvo didį džiaugsmą padaręs, kad ir moters ir vaikai džiaugėsi; ir džiaugsmas Jėruزالės toli girdimas buvo.

44. Tuočės buvo apskirti vyrai ant skarbo kamary, *kuriose dovanos, pirmonės ir dešėtinės buvo, kad surinktų nuo laukų ir iš miestų, išdalyti pagal zokaną klebonams ir Lėvytams; nės Juda džiaugėsi iš klebonų bei Lėvytų pristojančiųjų. *per. 10, 37 ir 13, 5.

45. Ir jie pilnavojo sargybę savo Dievo ir sargybę apčystijimo. Ir giedantieji bei vartininkai stovėjo pagal įsakymą Dovid ir jo sunaus Salomono.

46. Nės *čėse Dovid ir Asapo buvo įstatyti vyresnieji tų, kurie giedojo ir liaupsės giesmes ir dėkavojimus Dievui.

*1 Nus. Kar. 26, 1. s.

47. Bet visi Izraėlitenai davė giedotojams ir vartininkams dalykų lai-

kuose Sėrubabėlio ir Neémiošiaus, kas dieną jų dalyką; ir jie davė Lėvytams to, ką buvo pašventinę, bet Lėvytai davė to, ką buvo pašventinę, vaikams Aaron.

Perskyrimas 13.

Neémiošius iš visos širdies apsiima pageryti vislab, kas prigul vyriausybei, bažnyčioms ir ukininkams.

Ir tuočės buvo skaitytos knygos Maižėsiaus, visiems žmonėms be girdint, ir rado tose *rašyta, kad Amonytal ir Moabytai ne tur niekados į susirinkimą Dievo ateiti, *5 Maiž. 23. 3.

2. Dėl to, kad vaikams Izraėl ne ėjo priešais su duona ir su vandenimi, ir *samdė prieš juos Bilėamą, kad įsai juos prakeiktų; ale mūsų Dievas tą keikimą pervertė į žegnones. *4 Maiž. 22, 9

3. Bet jie, tą zokaną girdėję, atskyrė visus svetimuosius ateivius nuo Izraėlitėnų.

4. Ir pirm to klebonas Eljasibas į kamary prie namų mūsų Dievo buvo įdėjęs apierą Tobijo.

5. Nėsa jis jam didę skarbinyčią buvo pataisęs, ir čia jie pirma buvo įdėję valgymo apierą, kodylą, rykus ir dešimtines nuog javų, šviežaus vyno ir aliejaus, pavelytas Lėvytams, giedantiems ir vartininkams, ir prie to dovaną klebonams.

6. Bet tam vislab nusiduodant, aš ne buvau Jėruزالėje. Nėsa trisdešimt antrame mete Artasasto, karaliaus Babėlyje, atėjau aš pas karalių, ir po kelių dienų aš pavelijimą gavau nuo karaliaus,

7. Kad į Jėruزالę keliaučiau. Ir aš supratau, ne ger esant, ką Eljasibas Tobijui buvo daręs, kad jam skarbinyčią darydinęs pryangyje prie Dievo namų.

8. Ir tai man labai ne patiko, ir išmečiau visus rykus iš Tobijo namų laukan iš skarbinyčios.

9. Ir liepiau skarbinyčias čystyti, ir aš vėl ten atgabenau *rykus namų Dievo, valgymo apierą ir kodylą. *per. 10, 39.

10. Ir ištyriau, kad Lėvytų dalis jiems ne buvo duota; dėl to Lėvytai ir giedotojai buvo išbėgę, kiekvienas pas savo dirvą, darbą atlikti.

11. Tai aš *pabariau vyresniusius ir sakiau: kodėl mes prastojame Dievo namus? Bet aš juos surinkdamas įdėjau juos vėl į jų šlužmą. *perkš. 25.

12. Tai visi Žydai atgabeno *dešim-
tines javų, šviežiaus vyno ir aliejaus
į skarbą.

* 4 Maiž. 18, 21.

13. Ir aš įdėjau ant skarbų Selemją,
kleboną, ir Zadoką, rašte mokytą, ir
iš Lėvytų Pėdają, ir jiems prie ran-
kos Ananą, sunų Sakuro, sunaus
Matanjo. Nės jie už viernus buvo
laikomi, ir jiems buvo įsakyta, kad
jie savo broliams išdalytų.

14. *Atsiminkis manęs, mans Dieve, ši-
me dalyke, ir ne gesyk mano geradėjų-
stę, namams mano Dievo ir prie jo sar-
gybės išrodytąją!

* perš. 31. Ps. 25, 7. Ps. 106, 4.

15. Tuočės aš regėjau Judavoje vy-
no spaustuvą minant Sabatoje ir pė-
dus įnešant ir asilus apsunkinant vy-
nu, vynuogėmis, pygomis, ir visokią
naštą į Jėruzalę įnešant Sabatos die-
noje. Ir aš liudijau toje dienoje, kaip
jie visokius *javus pardavė.

* per. 10, 31. Amos 8, 5.

16. Bet ir Tyrionai gyveno tame
mieste, tie žuvių ir visokio tavoro at-
gabeno ir pardavė Sabatoje vaikams
Juda ir Jėruzalės.

17. Tai aš *bariau vyresniusius Ju-
davoje ir sakiau jiems: kas tai per
piktas daiktas, kurį jus darote, ir ne-
šventą darote Sabatos dieną?

* perš. 25.

18. Ar ne mūsų tėvai taip darė, ir
mūsų Dievas visą šią nelaimę ant
mūsų užvedė ir ant šio miesto? Ir
jus darote, kad dar didesnis narsas
mus tur užpulti, kadangi Sabatos
dieną ne švenčiate?

19. Ir kaip Jėruzalės vartai pirm Sa-
batos atdaryti buvo, tai aš liepiau
vartus užrakinti, ir įsčiau, idant tus
ne atvertų iki po Sabatos. Ir aš sta-
čiau kelis savo tarnų prie vartų, idant
nei jokią naštą ne įgabentų Sabatoje.

20. Tai kromininkai ir parduodan-
tieji su visokiu tavoru pernakvojo
lauke Jėruzalės, vieną ir antrą kartą.

21. Tai aš liudydamas sakiau jiems:

kodėl jus pernakvojate aplink murą?
Jei tai dar kartą darysite, aš jus kora-
vosu. Nuo to česo jie Sabatoje ne atėjo.

22. Ir aš tariau Lėvytams, kurie čysti
buvo, kad ateitų ir ant vartų dabotų
Sabatą švesdami. Mans Dieve, *ir dėl
to manęs atsimink, ir čėdyk manęs
pagal didelę savo mielaširdingystę!

* Ps. 25, 7.

23. Tuočės ir regėjau Žydus, kurie
moteris vedė iš Asdod, iš Amon ir
iš Moab.

24. Ir jų vaikai ant pusės kalbėjo Asdo-
diškai ir ne mokėjo Žydiškai kalbėti,
bet kalbėjo, kaip kiti žmonės kalbėjo.

25. Ir aš bariau juos ir keikiau ant
jų, ir mušiau kelis vyrus ir pešiau
juos, ir prisiekdinau juos per Dievą:
jus *ne turite savo dukteris jų sunums
duoti, nei jų dukteris savo sunums
piršti, neigi patys sau.

* 5 Maiž. 7, 3.

26. Ar ne Salomonas, karalius Izrael,
tuomi budu susigriešijo? Ir tačiaus
tarp daug pagonų nei viens karalius
jam lygus ne buvo, ir jo Dievas jį
mylėjo, ir Dievas įdėjo jį į karalių
ant viso Izrael, *tačiaus svetimos
moters jį į griekus įvedė.

* 1 Kar. 11, 3.

27. Ar jus to ne girdėjote, kad tokią
didę piktenybę išpildote, susigriešy-
dami prieš mūsų Dievą, svetimas
moteris be vesdami?

28. Ir viens iš vaikų Jojado, sunaus
Eljasibo, vyriausiojo kunigo, buvo
gentimi pastojes su *Sanebalatu, Oro-
nytu; bet aš jį nuo savęs šalin variau.

* per. 9, 10.

29. Atsimink jų, mans Dieve, kurie
atstatyti nuo kleboniškojo urėdo ir de-
rėjimo kleboniškojo urėdo ir Lėvytų!

30. Šitaip aš čystijau juos nuo visų
svetimų, ir įdėjau per sargus klebonus
ir Lėvytus, kiekvieną prie jo darbo.

31. Ir kad atgabentų malkų apieroms
paskirtame čese ir pirmones. *Atsi-
mink manęs, mans Dieve, ant gero!

* per. 5, 19 ir 13, 14, 22. Ps. 25, 7.

Knyga Estèrès.

Perskyrimas 1.

Vasti dėl paniekintos česnies prastumiama.

Čėsais Aasvėraus, kurs karaliumi bu-
vo nuo Indijos iki Murinų, ant šimto
ir dvidešimt ir septynių žemių;

2. Ir sėdėdamas ant karališkojo savo
krėslo pilyje Susan,

3. Trečiame mete savo karalystės
kėlė jis česnį namieje visiems savo
kunigaikščiams bei tarnams, butent
macniems Persų bei Mėdų, valdo-
nams ir vyresniems savo žemėje,
4. Kad duotų regėti šlovės pilną
bagotumą savo karalystės ir brangiąją

puikystės savo šlovės per daug dienų, būtent per šimtą ir aštuonis dešimtis dienų.

5. Ir toms dienoms perėjus, karalius česnį kėlė visiems žmonėms, pilyje Susan esantiems, tiek didiejiems, tiek mažiems, per septynes dienas pryangyje sodo prie karaliaus namų.

6. Tai čia kabėjo balti, raudoni ir geltoni kaurai, su marškoniomis ir šarlotiniomis virvelėmis aptverti, sidabro žieduose ant marmoro stulpų. Suolai buvo iš sidabro ir iš aukso ant aslos, iš žalių, baltų, geltonų bei juodų marmorų darytos.

7. Ir gėrimą užnešė aukso rykuose, ir vis kituose ir kituose rykuose, ir vyno, kurį karalius gerdavo, daugybę, kiek karalius išgalėjo.

8. Ir nei vieną ne privertė, kiek jis gertų; nės karalius visiems užveizdamas savo namų buvo liepęs, kad kiekvienas darytų, kaip jam patinka.

9. Ir karalienė Vasti taip jau česnį kėlė moterims karališkuose namuose karaliaus Aasvėraus.

10. Ir sėkmą dieną, kaip karalius linksmas buvo iš vyno, liepė jis Mejumanui, Bistui, *Arbonui, Bigtui, Abagtui, Sėtarui ir Karkasui, septyniems kamarponiams, kurie karaliui Aasvėrui tarnaudavo,

* per. 7, 9.

11. Kad jie karalienę Vastį atgabentų pas karalių su karališkuoju vainiku, kad parodytų žmonėms bei kunigaikščiams, kaip graži ji buvo; nės ji buvo graži.

12. Ale karalienė Vasti ne norėjo ateiti pagal žodį karaliaus, kurį jo kamarponiai buvo sakę. Tai karalius labai supyko, ir jo papykys nei degte užsidegė.

13. Ir karalius tarė išmintingiems, kurie žinojo būdą tos žemės, (nės karaliaus reikalus turėjo pilnavoti tie, kurie provas ir visokius reikalus išmanė;

14. Bet jam prie šalies šitie buvo: Karsėna, Sėtar, Admata, Tarsis, Mėres, Marsėna ir Mėmukan, septyni kunigaikščiai Persų bei Mėdų, kurie karaliaus veidą regėjo ir vyriausioje vietoje sėdėjo karalystėje;)

15. Kokią provą reiktų daryti karalienei Vasti, todėl, kad ji ne buvo išpildžiusi žodį karaliaus, per jo kamarponius jai sakyta jį.

16. Tai tarė Mėmukanas po akių karaliaus ir kunigaikščių: karalienė Vasti ne tik tai nusidėjo karaliui, bet ir visiems kunigaikščiams ir visiems žmonėms per visas žemes karaliaus Aasvėraus.

17. Nėsa visos moters ištirs tai, ką karalienė dariusi, kad jos savo vyrus paniekįs po savo akių ir sakys: „karalius Aasvėrus liepė karalienei Vasti, kad ji pas jį ateitų, ale ji ne norėjo.“

18. Taigi kunigaikščių moters Persų bei Mėdų lygiai taip sakys visiems kunigaikščiams karaliaus, kad jos ištirs, karalienę taip dariusią; tai paniekinimo ir įpykinimo gana rasis.

19. Jei tau *patinka, karaliau, tai duok karališką prisakymą apsaityti ir rašyti pagal Persų bei Mėdų provą, kuri ne tur buti peržengta, kad Vasti daugiaus ne pareitų karaliui Aasvėrui į akis; ir tu, karaliau, duok jos karalystę jos artimiausiai, kuri geresnė yra, ne kaip ji;

* per. 3, 9. † Dan. 6, 8.

20. Ir kad ši karaliaus gromata, apie tą dalyką rašyta, būtų žinoma daryta per visą jo žemę (kuri didė yra), kad visos moters savo vyrus garbėje laikytų, kaip tarp didžiųjų, taip tarp mažųjų.

21. Tai patiko karaliui ir kunigaikščiams, ir karalius darė pagal žodį Mėmukano.

22. Tai gromatos buvo išsiųstos per visas karaliaus žemes, *į kožną žemę pagal jos raštą ir į visokius žmones pagal jų liežuvį, kad kožnas vyras ponu būtų savo namuose, ir davė tai apsaityti pagal liežuvį savo žmonių.

* per. 3, 12. † 1 Maiž. 3 16.

Perskyrimas 2.

Estėrei karališka garbė duodama.

Po šių nusidavimų, kaip didei supykęsis karalius Aasvėrus jau buvo atsileidęs nuo savo didžiojo papykio, atsiminė jis Vasties, ką ji buvo dariusi, ir kokia prova jai buvo daryta.

2. Tai tarė karaliaus tarnai, kurie jam tarnavo: te įško karaliui jaunų gražių mergaičių.

3. Ir karalius te apskira perveždėtojus per visas žemes savo karalystės, kad jie visokias jaunas gražias mergaites sugabentų į pylį Susan, į moterų butą, po ranka Egai, karaliaus kamarponio, kurs moterų pridaboja, ir te duodie joms, kuomi jos išsirėdytų.

4. Ir kuri mergaitė karaliui patink, ta te buna karalienė į Vasties vietą. Tai patiko karaliui, ir jis darė taip.

5. Bet pilyje Susan buvo koksai žydiškas vyras, vardu *Mardakai, Jairo sunus, sunaus Simej, sunaus Kis, sunaus Jėmini, * Neēm. 7, 7.

6. Kurs drauge šalin gabentas buvo iš Jėruزالės, kaip *Jėkanjas, karalius Juda, buvo šalin gabenamas, kurį Nebukad-Nėzaras, Babelio karalius, šalin gabeno. * 2 Kar. 24, 15. 16.

7. Ir jis buvo apekunas Adasos, tai esti Estèrės, dukters jo dėdžiaus; nės ji ne turėjo nei tėvo, nei motynos. Ir ji buvo graži ir mandagi mergaitė. Ir po jos tėvo bei motynos galvos Mardakai ją per dukterį priėmė.

8. Taigi, kaip tas karaliaus paliepi-mas ir prisakymas buvo žinomas darytas, ir daug mergų į vieną pulką buvo sugabentos į pilį Susan po ranka Egajo, tai ir Estèrė buvo nugabenta į karaliaus namus po ranka Egajo, moterų sargo.

9. Ir ta mergaitė jam patiko, ir ji rado susimilimo po jo akių. Ir jis skubino ją išrėdyti, kad jai jos dalį duotų ir priegtam septynes gražias mergaites iš karaliaus namų. Ir jis paskyrė joms geriausiąją vietą moterų namuose.

10. Ir Estèrė jam ne apsakė, nei savo žmones, nei savo giminę, nės Mardakai jai buvo liepęs, kad ji tai ne apsakytų.

11. Ir Mardakai kas dieną vaikščiojo pas angą moterų namų, kad iš-tirtų, bau Estèrei gerai destis, ir kas jai nusiduotų.

12. Bet kad paskirtasis čėsas kiekvienos mergaitės priėjo, kad jai reiktų ateiti prie karaliaus Aasvėraus, kaip jau per dvyliką mėnesių pagal moterų budą mandagiai buvo išsidabinusi, (nės tiek čėso jos privalė, kad išsi-dabintų, butent šešis mėnesius su balsamu ir su miromis, ir šešis mėnesius su žolėmis skaniai kvepiančiomis, tai moters buvo išsidabinusios;)

13. Tai tokia mergaitė įėjo pas karalių, ir kurią ji norėjo, ta jai turėjo duota buti, kad su ja iš moterų namų į karaliaus namus eitų.

14. Ir kad viena vakarais įėjo, tai ta ryt-mečiais nuo jo šalin ėjo į kitų moterų namus po ranka Saago, karaliaus ka-

marponio, kurs neprivenčiamotasis moteriskavojo. Ir jį neturėjo vėl sugrįš-ti pas karalių, kaip tiktai, kad karalius norėjo, ir kad ją vardu davė vadinti.

15. Taigi, kaip Estèrės čėsas priėjo, *dukters Abigail, Mardakajo dėdžiaus, (kurią jis per dukterį buvo priėmęs,) kad jai reiktų eiti prie karaliaus, tai ji nieko ne norėjo, kaip tiktai ką Egai, karaliaus kamarponis, moterų sargas, tarė. Ir Estèrė malonės rado prie visų, kurie ją matė. * per. 9, 29.

16. Bet Estèrė buvo nugabenta pas karalių Aasvėrų į karališkuosius namus dešimtame mėnesyje, kursai Tėbet vadinamas, kaip jis sekmaįj metą karaliavo.

17. Ir karalius Estèrę daugiaus mylėjo už visas moteris, ir ji rado malonės ir susimilimo po jo akių daugiaus, ne kaip visos kitos mergaitės. Ir jis karališkąj vainiką uždėjo ant jos galvos ir priėmė ją per karalienę į Vasties vietą.

18. Ir karalius *didę čėsnį kėlė visiems savo kunjgaikščiams ir tarnams, (tai buvo čėsnis dėl Estèrės,) ir atlaidos davė žemėms ir išdalijo karališkų dovanų. * per. 1, 3. Dan. 5, 1.

19. Ir kaip antrą kartą mergaites surinko, sėdėjo Mardakai vartuose karaliaus.

20. Ir Estèrė dar ne buvo apsakiusi nei savo giminę, nei savo žmones, kaip tai Mardakai jai buvo liepęs. Nės Estèrė darė vislab pagal žodį Mardakajo, lygiai kaip kad jis jos apekunas dar buvo.

21. Tuočės, kaip Mardakai vartuose karaliaus sėdėjo, tai du kamarponiu karaliaus, Bigtan bei Teres, kurie sargybę laikė prie vartų, supyko ir tykojo, kad savo rankomis ištiktų karalių Aasvėrų.

22. Tai ištyrė Mardakai, ir jis pasakė tai karalienei Estèrei, ir Estèrė sakė tai karaliui, Mardakajo vardan.

23. Ir tai be tardant išsirado taip. Ir juodu abudu buvo pakartu prie medžių, ir buvo rašyta į *knygas nusidavimų po akių karaliaus. * per. 6, 1. 2.

Perskyrimas 3.

Amano pasididžiavimas ir kraujo troškimas.

Po šių nusidavimų karalius Aasvėrus didei iškėlė Amaną, Medato su-

ny, Agagyta, ir paaukštino jį ir pakėlė jo sostą per visus kunjgaikščius, pas jį esančius.

2. Ir visi tarnai karaliaus, kurie karaliaus vartuose buvo, lenkė savo kelius ir didei pasikloniojo Amanui, nės karalius tai buvo taipo liepęs. Ale Mardakai savo kelius ne lenkė ir nesikloniojo.

3. Tai sakė karaliaus tarnai, kurie vartuose karaliaus buvo, Mardakajui: kodėl tu peržengi karaliaus prisakymą?

4. Ir kaip jie kas dieną jam taipo sakydavo, ir jis jų ne klausė, apsakė jie tai Amanui, kad matytų, bau tas elgimas Mardakajo ilgai pateks; nės jis buvo jiems sakęs, kad jis Žydas esąs.

5. Ir Amanas regėdamas, kad Mardakai jam kelius ne lenkė, nei jam pasikloniojo, labai apsirustavo.

6. Ir tai jis per nieką laikė, kad Mardakajį vieną žudytų, nės jie Mardakajo žmones jam buvo apsakę; bet jis jėškojo Mardakajo žmones, visus Žydus, per visą karalystę Aasvėraus esančius, išgaišinti.

7. Pirmame mėnesyje, tai esti mėnesis Nisan, kaip karalius Aasvėrus jau dvyliktąjį metų karaliavo, *burtas buvo mestas po akių Amano nuo vienos dienos iki kitos ir nuo to mėnesio iki dvyliktojo mėnesio, tai esti mėnesis Adar.

* per. 8, 24.

8. Ir Amanas tarė karaliui Aasvėrui: žmonių pulkas yra išbarstytas, ir tas persidalija tarp visų žmonių po visas žemes tavo karalystės, ir jų prova kita yra, ne kaip visų kitų žmonių, ir jie ne daro pagal karaliaus įstatymus, ir karalius ne gal tai daugiaus pakęsti, juos taipo palikdamas.

9. *Jei tau patinka, karaliau, tai rašyk, kad juos žudytų, tai aš dešimt tukstančių centnerių sidabro pasversu į rankas urėdininkų, kad tus įdėtų į skarbinyčią karaliaus.

* per. 1, 19.

10. Tai karalius *nutraukė savo žiedą nuo rankos ir davė tą Amanui, Medato sunui, Agagytui, Žydu neprieteliui.

* per. 8, 2.

11. Ir karalius tarė Amanui: tas sidabras tau t'esie duotas, priegtam ir tie žmonės, kad su jais darytumbei, kas tau patinka.

12. Tai suvadino karaliaus raštininkus tryliktąją dieną pirmojo mėnesio, ir

jie turėjo rašyti, kaip Amanas liepė, iki kunjgaikščių karaliaus ir iki žemėsvaldonų šen ir ten per žemes, ir iki vyresniųjų kožno žmonių pulko per žemes šen ir ten, pagal *raštus kožno žmonių pulko ir pagal jų liežuvį, vardan karaliaus Aasvėraus, ir karaliaus pečvietimi jie tai užpečvietijo.

* per. 1, 22.

13. Ir tos gromatos buvo išsiųstos per tekunus į visas žemes karaliaus, kad išgaišintų, pasmaugtų ir nužavintų visus Žydus, taip jaunuosius, kaip ir senuosius, vaikus ir moteris, į vieną dieną, butent tryliktąją dieną dvyliktojo mėnesio, tai esti mėnesis Adar, ir kad jų turtą išplėštų.

14. Ir taip tose gromatose buvo rašyta, kad prisakyta yra per visas žemes, visiems žmonėms žinoma daryti, kad jie ant tos dienos gatavi būtų.

15. Ir tekunai išėjo skubriai, kaip karalius jiems buvo liepęs. Ir pilyje Susan tas prisakymas buvo pakabintas. Ir karalius sėdėjo su Amanu ir gėrė. Ale miestas Susan visai nusigando.

Perskyrimas 4.

Smotka ir pastninkavimas Mardakajo bei Žydu.

Mardakai tai vislab patyręs, kas buvo nusidavusi, *įplėšė savo rubus ir apsisiautęs žaku apsibarstė pelemais, ir išėjęs į vidurį miesto didžiu balsu šaukdamas per miera dejavo,

* 1 Maiž. 37, 34.

2. Ir nuėjo iki vartų karaliaus. Nės nei vienas ne turėjo jeiti pro karaliaus vartus, kurs žaku buvo apsisiautęs.

3. Ir per visas žemes, į kurias tikt karaliaus žodis ir prisakymas buvo nukakęs, buvo didis dejavimas tarp Žydu, ir daug jų pastnjkavo, verkė, raudėjo ir žakais apsisiautę pelenuose gulėjo.

4. Tai Estèrès mergos atėjusios ir jos kamarponiai atėję apsakė jai tai. Tai karalienė labai nusigando. Ir ji siuntė rubų, kad Mardakai tais apsirėdytų ir žaką nusiaustų, ale jis ne priėmė tus.

5. Tai Estèrė vadino Ataką iš karaliaus kamarponių, kurs po jos akių stovėjo, ir siuntė jį pas Mardakajį, kad ji patirtų, kas tai būtų, ir kodėl jis taipo darąs.

6. Tai Atakas išėjo pas Mardakajį ant ulyčios miesto, šiapus vartų karaliaus esančiosios.

7. Ir Mardakai sakė jam vislab, kas jam tikosi, ir *skaitlių sidabro, kurį Amanas buvo žadėjęs, į karaliaus skarbinyčią atsverti Žydų dėlei, juos išgaišinti. * per. 3, 9.

8. Ir davė jam išrašą to prisakymo, kurs Susane buvo pakabintas, juos išgaišinti, kad tą Estėrei parodytų ir jai apsakytų ir jai lieptų, kad ji pas karalių jeitų ir jį su malda melstų, ir jį klaustų apie savo žmones.

9. Ir kaip Atakas įjęs Estėrei apsakė Mardakajo žodžius,

10. Tarė Estėrė Atakui ir liepė jam, kad Mardakajui sakytų:

11. Visi karaliaus tarnai ir žmonės per karaliaus žemes tai žino, kad tas, kurs prie karaliaus jeiti į vidų paločiaus, ar jis butų vyras, ar moteriškė, kurs ne vaditas, tas tuojaus pagal tą prisakymą tur žudytas buti; jei ne karalius prieš jį ištiestų *auksinąją karaliaus rykštę, kad jis gyvas išliktų; bet aš dabar į trisdešimts dienų ne esmi vadinta, kad pas karalių jeičiau. * per. 5, 2 ir 8, 4.

12. Ir kaip tie žodžiai Estėrės Mardakajui buvo apsakyti,

13. Tai Mardakai liepė Estėrei atsakyti: ne mislyk, kad tu viena išlikianti, kadangi tu karaliaus namuose esi, iš visų Žydų;

14. Nės jei tu dabar šiuočės tylėsi, tai pagalba ir išvalnijimas rasis Žydams iš kitos šalies, ir tu bei tavo tėvo giminė prapulsite. O *kas žino, bau ne tu dėl šito česo karalienė pastojai? * 1 Maiž. 45, 7.

15. Estėrė liepė Mardakajui atsakyti:

16. Taigi eik ir surink visus Žydus, Susane esančius, ir pastnikaukite už mane, kad ne valgytumbite ir ne gertumbite tris dienas, nei dieną, nei naktį; aš su savo mergomis tiekajau norime taipu pastnikauti. Ir taipu aš jeisu pas karalių, kažėig jis tai uždraudęs; *jei prapulsu, tai prapulsu. * Kar. 7, 4.

17. Mardakai nuėjęs vislab taipu darė, kaip Estėrė jam buvo liepusi.

Perskyrimas 5.

Amanas tykoja Mardakajį nužudyti.

Ir trečiąją dieną Estėrė apsirėdė kaip karalienė ir stojosi pryangyje prie karaliaus namų vidujeties karaliaus namais.

Ir karalius sėdėjo ant savo karalkrėslio karališkuosenamuose, ties anga namų.

2. Ir kaip karalius pamatė Estėrę, karalienę, pryangyje stovinčią, rado jį malonę po jo akių. Ir *karalius ištiesė auksinąją karalrykštę savo rankoje ties Estėrę. Tai Estėrė prižengusi pakrutino viršutinį galą tos karalrykštės. * per. 4, 11 ir 8, 4.

3. Tai tarė jai karalius: kas tau kenkia, Estėrė, karalienė? ir ko tu prašai? ir pusė karalystės tau bus duota.

4. Estėrė tarė: *jei tau patinka, karaliau, tai ateikita, tu karaliau su Amanu į česnį, kurią aš esmi pritaiesi.

* per. 1, 19.

5. Karalius tarė: skubjkitės, kad Amanas darytų, ką Estėrė sakiusi. Taigi, karaliui su Amanu į česnį atėjus, kurią Estėrė buvo pritaiesi,

6. Tarė karalius Estėrei, kada vyno buvo gėręs: *ko tu meldi Estėrę? (vislab) tau bus duota; ir ko tu prašai? ir pusė karalystės tur tau tekti. * per. 9, 12.

7. Tai Estėrė atsakydama tarė: aš meldžiu ir prašau,

8. Jei aš *malonę radau po akių karaliaus, ir jei tau, karaliau, patinka man duoti, ko aš prašau, ir daryti, ko aš noru, tai ateik tu, karaliau, su Amanu į tą česnį, kurią aš kelsu, tai aš rytoj darysu, ką tu, karaliau, sakei. * per. 8, 5.

9. Tai Amanas išėjo tą dieną, linksmas ir geros širdies, ir Mardakajį pamatęs vartuose karaliaus, kad jis nesikėlė, neigi jamui pasijudino, supyko labai ant Mardakajo.

10. Ale jis laikėsi. Ir namon parėjęs nusiuntė jis ir pavadindino savo gentis ir savo pačią Sėres.

11. Ir išpasakojo jiems šlovę savo bagotumo ir daugybę savo vaikų, ir vislab, kaip karalius jį taip didei buvo iškėlęs, ir kad jisai per kunigaikščius ir karaliaus tarnus buvo iškeltas.

12. Taip jau ir tarė Amanas: ir karalienė Estėrė nei vieno ne kvietė į česnį su karaliumi, kurią ji pritaiesė, kaip tik tai manę; ir ant rytojaus aš esmi pakviestas pas ją su karaliumi.

13. Ale tai vislab man ne kanka, kol aš matau aną Žydą Mardakajį sėdintį prie karaliaus vartų.

14. Tai tarė jam jo pati Sėres ir visi jo gentys: reiks attiesti kokį medį,

penkisdešimts mastų aukštą, ir rytoj sakyti karaliui, kad Mardakajį į tą pakartų, tai tu su karaliumi linksmas nueisi į česnį. Tai Amanui gerai patiko ir davė attiesti tokį medį.

Perskyrimas 6.

Mardakajui labai didelė garbė duodama.

Tą pačią naktį karalius ne galėjo miegoti ir liepė nusidavimų knygas ir surašymus nusidavimų atnešti. Kaip tie po ausių karaliaus buvo skaitomi,

2. Tropijosi, kur rašyta buvo, kaip *Mardakai buvo apsakęs, kad anuodu kamarponiu karaliaus, Bigtanas bei Tères, prie slenksčio sargybę laikydamu, buvo tykoję savo nagus prikišti prie karaliaus Aasvėraus. *per. 2, 23.

3. Ir karalius tarė: kągi mes Mardakajui už tai garbės bei gero darėme? Tai tarė karaliaus tarnai, kurie jam tarnavo: jam nieko už tai ne daryta.

4. Ir karalius tarė: kas yra pryangyje? (nės Amanas į pryangį buvo ejęs, lauke prie karaliaus namų, kad karaliui sakytų, *Mardakajį pakarti į tą medį, kurį jis jam buvo attiesdinęs.) *per. 5, 14.

5. Ir karaliaus tarnai tarė jam: štai, Amanas stov pryangyje. Karalius tarė: te eiti jis į vidų.

6. Ir Amanui įėjus, tarė jam karalius: ką reiktų tam vyrui daryti, kurį karalius rods nor garbinti? Bet Amanas dumojo savo širdyje: kamgi kitam karalius norėtų garbės išrodyti, ne kaip man?

7. Ir Amanas atsakė karaliui: tą vyrą, kurį karalius rods norėtų garbinti,

8. Reiks atgabenti, kad jį karališkais rubais aprėdytų, kuriais karalius liubja dėvėti, ir žirgą karaliaus įjimą, ir kad karaliaus vainiką jam uždėtų ant jo galvos;

9. Ir tus rubus bei žirgą reiks duoti į rankas vieno kunjgaikščių karaliaus, kad tas tą vyrą tais aprėdytų, kurį karalius rods nor garbinti, ir jį vadžiotų ant to žirgo per miesto ulyčias ir duotų šaukti pirm jo: taip reikia daryti tam vyrui, kurį karalius rods nor garbinti.

10. Karalius tarė Amanui: skubikis ir imk tus rubus bei žirgą, kaip tu sakei, ir daryk taip su Mardakaju Žydu, kurs prie vartų karaliaus sėd, ir nieko ne užmiršk daryti, ką tu kalbėjai.

11. Tai ėmęs Amanas tus rubus bei žirgą, aprėdė tais Mardakajį, ir vadžiojo jį per miesto ulyčias ir šaukė pirm jo: taipo reiks daryti tam vyrui, kurį karalius rods nor garbinti.

12. Ir Mardakai pargrižo vėl pas karaliaus vartus. Ale Amanas skubinosi namon ir gedėjo su apdengta galva,

13. Ir pasakojo savo pačiai Sėres ir visiems savo gentims vislab, kas jam tikosi. Tai tarė jam jo išmintingieji ir jo pati Sėres: jei Mardakai iš Žydu giminės yra, dėl kurio tu pradėjai mažyn eiti, tai tu ant jo viršų ne gausi, bet tu po jo akių nieku pavirsi.

14. Bet kaip jie dar kalbėjo su juomi, priėjo karaliaus kamarponiai ir sylijo Amaną į česnį eiti, kurią *Estėrė buvo pritaisiusi. *per. 5, 8.

Perskyrimas 7.

Amanas į medį pakiriamas.

Ir karaliui su Amanu atėjus į česnį, *kurią karalienė Estėrė buvo pritaisiusi, *per. 5, 8 ir 6, 14.

2. Tarė karalius Estėrei antrą dieną, kada jis vyno buvo gėręs: ko tu meldi, karalienė Estėrė, kad tau butų duota? ir ko tu prašai? Ir pusė karalystės bus tau duota.

3. Estėrė, karalienė, atsakydama tarė: jei aš malonės radau po tavo akių, karaliau, ir jei tau taipo patinka, karaliau, tai palik manę gyvą, mano maldos dėlei, ir mano žmones, mano prašymo dėlei.

4. Nės mes esme paduoti, aš ir mano žmonės, kad butumbime išgaišinti, nužudyti ir žavinti. Ir Dieve duok, kad mes bernaais bei tarnaitėmis butumbime parduoti, tai aš tylėčiau, tai ben neprietelius karaliui ne galėtų iškados daryti.

5. Karalius Aasvėrus kalbėdamas tarė karalienei: kas tai per vienas, arba kame tas, kurs tai apsiimtų savo širdyje taipo daryti?

6. Estėrė tarė: tas neprietelius ir priešininkas yra šis nelabasis Amanas. Ir Amanas nusigando dėl karaliaus bei karalienės.

7. Ir karalius kėlėsi nuo česnies ir nuo vyno, labai supykęs, ir ėjo į sodą prie namų. Ir Amanas atsikėlęs meldė karalienės Estėrės, kad ji gyvą

išlaikytų, nės jis matė, kad nelaimė jam jau buvo karaliaus pagatavyta.

8. Ir karaliui iš sodo prie namų sugrįžus į svetlyčią, kur jie buvo valgę, gulėjo Amanas prie suolo, ant kurio Estėrė sėdėjo. Tai sakė karalius: argi jis nor ir karalienę žavėti pas manę namuose? karaliui tą žodį kalbėjus, uždengė jie Amanui veidą.

9. Ir *Arbonas, kamarponių vienas po akių karaliaus, tarė: štai, medis yra Amano namuose penkisdešimts mastų aukštas, kurį jis Mardakajui buvo attiesęs, kurs gero už karalių buvo kalbėjęs. Karalius tarė: pakarkite jį į tą. * per. 1, 10.

10. Taip pakorė jie Amaną į tą medį, kurį jis Mardakajui buvo attiesęs. Tai atsileido karaliaus papykys.

Perskyrimas 8.

Žydai gauna pavelijimą ant savo neprietelių pasitiešyti.

Tą dieną karalius Aasvėrus davė Estėrei namus Amano, Žydų neprieteliaus. Ir Mardakai atėjo karaliui į akis, nės Estėrė buvo apsakiusi, kad jis jai gentis esąs.

2. Ir karalius nutraukė nuo *piršto savo žiedą, kurį jis Amanui buvo atėmęs, ir davė tą Mardakajui. Ir Estėrė įdėjo Mardakajį ant Amano namų. * per. 3, 10.

3. Ir Estėrė toliaus kalbėjo po akių karaliaus, ir puolusi jam į kelius meldė jo (su ašaromis), kad jis nugręstų piktenybę Amano, Agagyto, ir jo mislis, kurias jis Žydams ant iškados buvo mislijęs.

4. Ir karalius *ištiesė auksinąją karalrykštę iki Estėrės. Tai Estėrė atsikėlus stovėjo karaliui į akis, * per. 3, 2.

5. Ir tarė: *jei tau ne patinka, karaliau, ir jei aš malonės radau po tavo akių, ir tau gerai rodėsi, karaliau, ir aš tau patinku, tai liepk rašyti, kad gromatos, kurias Amanas, Mėdato sunus, Agagytas, išmislijęs ir rašydinęs, kad Žydai nužavinti būtų per visas žemes karaliaus, būtų atgrąžintos. * per. 5, 4. 8 ir 7, 3.

6. Nės kaip aš galiu matyti tą bėdą, kuri mano žmones užtropytu; ir kaip aš galiu matyti, kad mano giminė prapultų!

7. Tai tarė karalius Aasvėrus karalienei Estėrei ir Mardakajui, Žydui: „štai, aš Estėrei daviau Amano na-

mus, ir jis į medį pakartas todėl, kad jis su savo ranka Žydus ištikęs.

8. Taigi jus dabar rašykite Žydams ant gero, kaip jums patinka, karaliaus vardan, ir užpečvitykite tai su karaliaus žiedu.“ Nės raštą karaliaus vardan rašytą ir karaliaus žiedu užpečvitytą nei vienas ne turėjo paniekinti.

9. Tai buvo suvadinti karaliaus raštininkai tuo čėsu, trečiame mėnesyje, tai esti mėnesis Sivan, dvidešimt trečioje dienoje, ir buvo rašyta, kaip Mardakai liepė Žydams ir kunjgaikščiams, žemės valdonams ir vyresniems per žemes, pradėjus nuo Indijos iki Murinų, butent šimtą ir dvidešimt ir septynes žemes, *kožnai žemei pagal jos raštą, kožnam žmonių pulkui pagal jų liežuvį, ir Žydams pagal jų raštą ir liežuvį. * per. 1, 22.

10. Ir buvo rašyta vardan karaliaus Aasvėraus, ir karaliaus pečviete užpečvityta. Ir jis siuntė tas gromatas per *raitus paslus ant jaunų asilarklių. * per. 3, 15.

11. Tomis karalius Žydams pavelijoj, kad jie, bile kur miestuose budami, susirinktų ir už savo gyvastį gintųsi, kad išgaišintų, žudytų ir nužavintų visus žmonių pulkus tos žemės, kurie juos kvarčiavojo, draug su vaikais ir moterimis, ir jų turtą išplėštų.

12. Ant vienos dienos per visas žemes karaliaus Aasvėraus, butent tryliktoje dienoje dvyliktojo mėnesio, tai esti mėnesis Adar.

13. Ir tose gromatose buvo rašyta, kad prisakymas esąs duotas per visas žemes, pranešti visiems žmonėms, kad Žydai ant tos dienos gatavi būtų pasitiešyti ant savo neprietelių.

14. Ir raitieji paslai ant asilarklių išjojo greitai ir skubriai pagal karaliaus žodį, ir tas prisakymas buvo pakabintas pilyje Susan.

15. Ale Mardakai išėjo nuo karaliaus karališkais rubais, ir geltonais ir baltais, ir su didžiu aukso vainiku, aprėdytas brangiausiu drobe ir purpuros skreiste; ir *miestas Susan šūkavo ir buvo linksmas. * per. 3, 15.

16. Bet Žydams radosi šviesybė ir džiaugsmas, linksmybė ir garbė.

17. Ir po visas žemes bei miestus, kur karaliaus žodis ir prisakymas nu-

kako, buvo džiaugsmas ir linksmybė tarp Žydu, česnavojimas ir linksmos dienos, kad daug žmonių toje žemėje Žydais pastojo; *nės Žydų baimė buvo juos apėmusi. *1 Maiž. 35, 5.

Perskyrimas 9.

Žydai pasitiekiję džiaugsmo šventę šventia.

Dvyliktąjį mėnesį, tai esti mėnesis *Adar, tryliktąją dieną, kurią karaliaus žodis ir prisakymas paskyręs buvo, kad tai darytų; lygiai tą pačią dieną, kurioje Žydų neprieteliai tikėjosi juos pergalėti, kitaip virto, kad Žydai savo neprietelius turėjo pergalėti. *per. 3, 7.

2. Tai Žydai susirinko į savo miestus po visas žemes karaliaus Aasvėraus, kad savo ranka ištiktų tus, kurie jiems pikto velijo. Ir nei vienas ne galėjo jiems priešsistengti, nės *jų baimė buvo apėmusi visus žmonių pulkus. *per. 8, 17.

3. Ir visi vyresnieji po žemes ir kunigaikščiai ir valdonai bei urėdininkai karaliaus garbino Žydus, nės baimė Mardakajo buvo juos apėmusi.

4. Nės Mardakai *didis buvo namuose karaliaus, ir jo garsas išėjo per visas žemes, kaip jis garbingesnis pastojo ir didyn ėjo. *per. 10, 3.

5. Taip Žydai išmušė visus savo neprietelius kartais, ir nužavino bei užmušė, ir darė su tais, kurie jų neapkentė, pagal savo valę.

6. Ir pilyje Susan nužavino Žydai ir užmušė penkis šimtus vyrų.

7. Prie tų jie dar užmušė Parsan-datą, Dalponą, Aspatą,

8. Poratą, Adalją, Aridatą,

9. Parmastą, Arisai, Aridai, Vajesatą,

10. Dešimt sunų Amano, Mėdato sunaus, Žydų neprieteliaus; ale jų turta jie ne pasisavino.

11. Tuočės skaitlius užmuštųjų karaliui buvo praneštas į pilį Susan.

12. Ir karalius tarė karalienei Estėrei: Žydai pilyje Susan užmušė ir nužudė penkis šimtus vyrų ir dešimtis sunų Amano; kągi jie ne darys kitose žemėse karaliaus? *Ko tu prašai, kad tau būtų duota? ir ko tu daugiaus nori, kad tau darytum? *per. 5, 6 ir 7, 2.

13. Estėrė tarė: *jei tau tai patinka, karaliau, tai Žydai ir rytoj' Susane te daro pagal šios dienos įsakymą,

kad jie tus dešimt sunus Amano į medį pakartų. *per. 1, 19.

14. Ir karalius liepė taip daryti. Ir tas prisakymas Susane buvo pakabinas, ir tie dešimt sunus Amano buvo pakariami.

15. Ir Žydai susirinko Susane keturioliktoje dienoje mėnesio Adar ir nužavino Susane tris šimtus vyrų, ale jų turta jie ne pasisavino.

16. Ale kiti Žydai po žemes karaliaus susiėjo ir gynė savo gyvastį, norėdami pakajaus turėti nuo savo neprietelių, ir nužavino savo neprietelių septynisdešimt ir penkis tustančius; ale jų turta jie ne pasisavino.

17. Tai nusidavė tryliktąją dieną mėnesio Adar; ir jie atsiilsėjo keturiolikąją dieną to mėnesio, ta buvo jiems diena džiaugsmo bei linksmybės.

18. Ale Žydai Susane buvo susiėję ir tryliktoje ir keturioliktoje dienoje, ir ilsėjosi penkioliktoje dienoje, ir ta buvo jiems diena džiaugsmo bei linksmybės.

19. Todėl Žydams, ant kiemų ir miesteliuose gyvenantiems, keturioliktoji diena mėnesio Adar buvo diena džiaugsmo ir linksmybės, ir kits kitam dovanų siuntė.

20. Ir Mardakai surašė tą nusidavimą, ir siuntė tas gromatas pas visus Žydus, po visas žemes karaliaus Aasvėraus esančius, tiek arti, tiek toli gyvenančius,

21. Kad pasipratintų švęsti keturiolikąją bei penkiolikąją dieną mėnesio Adar kas metą,

22. Pagal dienas, kuriose Žydai atilsies buvo gavę nuo savo priešininkų, ir pagal mėnesį, kuriame jų so-pėjimai į džiaugsmą, ir jų dejavimai į geras dienas pavirto; kad jie tas laikytų per dienas džiaugsmo bei linksmybės, ir kits kitam dovanų siųstų, ir ubagams išdalytų.

23. Ir Žydai apsiėmė tai vis daryti, ką jie buvo pradėję, ir ką Mardakai jiems buvo rašęs:

24. Kaip Amanaš, Mėdato sunus, Agagytaš, visų Žydų neprietelius, buvo pamislijęs visus Žydus nužavinti, ir *burta mesdinę, kad juos gandytų ir nužavintų, *per. 3, 7.

25. Ir kaip Estėrė prie karaliaus buvo nuėjusi ir kalbėjusi, kad gromatomis piktieji jo išmislijimai, kuriuos jis Žy-

dams ant iškados buvo išmislijęs, ant jo galvos būtų atgręžti, ir *kaip jis su savo sunumis į medį buvo pakartas;

* per. 7, 10.

26. Todėl jie tas dienas praminė Purim, pagal vardą to burto, pagal visus žodžius tos gromatos, ir ką jie patys buvo matę, ir koks žodis jiems buvo duotas.

27. Ir Žydai įstatė tai ir apsiėmė, jie ir jų vaikai, ir visi, kurie prie jų prisidėjo, kad jie ne norėjo praleisti, kas metą švęsti šiedvi dieni, kaip tiedvi buvo rašyti ir paskirti;

28. Kad šiedvi dieni ne būtų pamiršti, bet švenčiami būtų vaikų vaikams per visas gimines po visas žemes bei miestus. Tai yra dienos Purim, kurias Žydai ne tur praleisti (ne šventitas), ir kad jų atsiminimas ne prapultų prie jų vaikų.

29. Ir karalienė Estėrė, *Abigailio duktė, bei Mardakai, Žydas, rašė iš visos sylos, kad patvirtintų antrąją šią gromatą apie Purim,

* per. 2, 15.

30. Ir siuntė tas gromatas visiems Žydams po anas šimtą ir dvidešimt

bei septynes žemes karalystės Aasvėraus žodžiais meilingais ir viernais,

31. Kad jie patvirtintų šias dienas Purim paskirtame jų čese, kaip Mardakai, Žydas, jas buvo patvirtinęs, bei karalienė Estėrė, kaip jie ant savo dūšios ir ant savo vaikų buvo patvirtinę nusidavimus pastnikavimo ir savo šauksmo.

32. Ir Estėrė liepė patvirtinti nusidavimą šių (dienių) Purim ir tą į kokias knygas surašyti.

Perskyrimas 10.

Mardakai garbinamas.

Ir karalius Aasvėrus čyžę uždėjo ant žemės ir ant salų jurių.

2. Ale visi darbai jo garbės bei macies ir *dide šlovė Mardakajaus, kurią jam davė karalius, štai, tai surašyta knygoje nusidavimų karalių Mėdų bei Persų.

* per. 8, 15.

3. Nė Mardakai, Žydas, buvo antrasis po karaliaus Aasvėraus, ir *didis tarp Žydų, ir meilingas tarp pulko savo brolių, kurs savo žmonėms viso gero įėjo, ir kas geriausią kalbėjo už visą savo giminę.

* per. 9, 4.

Knyga Jobo.

Perskyrimas 1.

Jobo vargai bei kantrumas.

Buvo vyras žemėje Uz, vardu Jobas; tas buvo tikrai viernas ir teisus, Dievo bijąs ir vengė pikta.

2. Ir jis buvo tėvu septynių sūnų ir trijų dukterų.

3. Ir jo galvijų buvo septyni tukstančiai avių, trys tukstančiai verbludų, penki šimtai jungų jaučių, ir penki šimtai asilienių, ir didei daug šeimos; ir jis buvo garbingesnis už visus prieš rytus gyvenančius.

4. Ir jo sūnus nuėję kėlė česni, kožnas savo namuose ant savo dienos, ir nusiuntę pakvietė savo tris seseris, su jais valgyti bei gerti.

5. Ir vienai dienai česnies perėjus nusiuntė Jobas ir pašventino juos, ir ryto metą anksti pasikėlęs deginimo apierą apieravojo pagal jų visų skaitlių. Nėsa Jobas mislijo: mano sūnus rasi būtų susigriešiję ir nuo Dievo savo širdyje atsikreipę. Taip Jobas darė kasdien.

6. Bet nusidavė vieną dieną, kad

*Dievo vaikai atėję po akių Pono Dievo stojosi, tai ir šėtonas tarp jų atėjo.

* per. 2, 1.

7. Bet Ponas Dievas tarė šėtonui: iš kur tu ateini? Šėtonas atsakymas Ponui Dievui tarė: aš *žemę aplinkui perėjau.

* Petr. 5, 8.

8. Ponas Dievas tarė šėtonui: ar tu ne dabojai ant mano tarno Jobo? nėra jam lygaus ne yra ant žemės; *viernas ir teisus, Dievo bijąs ir pikta vengiąs?

* per. 2, 3.

9. Šėtonas atsakė Ponui Dievui ir tarė: armisliji, Jobą noprošnai Dievobijantį?

10. Juk tu jį, jo namus ir vislab, ką jisai tur aplinkui, apsergėjai. Tu jo rankų darbą žegnojai, ir jo lobis išsiplatino žemėje.

11. Bet ištiesk savo ranką ir atimk vislab, ką jisai tur; matysi, jis tau į akis keiks?

12. Ponas Dievas tarė šėtonui: štai, vislab, ką jisai tur, t'esie tavo rankoje; tiktai prie jo paties savo ranką ne pridėk. Tai išėjo šėtonas nuo Pono Dievo.

13. Bet tą dieną, kaip jo sunus ir dukters valgė ir vyno gėrė namuose savo brolio, pirmgimusiūjo,

14. Atėjo *paslas pas Jobą sakydamas: jaučiai arė ir asilienės ėjo pagal juos ant ganyklos; *1 Zom. 4, 12.

15. Tai užpuolė tie iš karalystės Arabijos ir ėmė juos ir mušė vaikus (bernaus) su ašmenimi kardo; ir aš vienas išbėgau, kad tau tai apsačiau.

16. Tam dar be kalbant, kitsai atėjo ir tarė: Dievo ugnis puolė nuo dangaus ir sudegino avis ir vaikus ir suėdė juos; ir aš vienas išbėgau, kad tau tai apsačiau.

17. Šiam dar be kalbant, atėjo vienas ir sakė: Kaldėonai padarė tris pulkus užpuolė verbludus ir juos atėmė, ir mušė vaikus ašmenimi kardo, ir aš vienas išbėgau, kad tau tai apsačiau.

18. Dar tam be kalbant, atėjo vienas ir tarė: *tavo sunus ir dukters valgė ir gėrė namuose savo brolio, pirmgimusiūjo, *per. 8, 4.

19. Ir štai, atėjo didis vėjas iš pusčios ir užgavo visus keturis kampus buto ir užvertė tus ant vaikų, kad jie numirė; ir aš vienas išbėgau, kad tau tai apsačiau.

20. Tai Jobas atsikėlė ir *įplėšė savo rubą, ir pešė savo galvą, ir ant žemės puolęs meldėsi, *per. 2, 12.

21. Sakydamas: aš *nuogas iš savo motynos žyvato atėjau, nuogas vėl ten nueisu. Ponas Dievas davęs, Ponas Dievas atėmęs; Pono Dievo vardas te esie pašlovintas!

* Mok. 5, 14. 1 Tim. 6, 7. Job. 5, 11.

22. Tame visame Jobas ne susigriešijo ir nieko pikto ne padarė prieš Dievą.

Perskyrimas 2.

Jobas ant kuno varginamas, nekinamas ir aplankomas.

Bet nusidavė tą dieną, kaip Dievo vaikai atėję stojosi po Dievo akių, kad ir *šėtonas tarp jų atėjo ir po Dievo akių stojosi. *per. 1, 6.

2. Tai sakė Ponas Dievas šėtonui: iš kur tu ateini? Šėtonas atsakė Ponui Dievui tarydamas: aš žemę *aplinkui perėjau. *1 Petr. 5, 8.

3. Ponas Dievas tarė šėtonui: ar tu ne dabojai ant mano tarno Jobo? nės jam lygaus ne yra ant žemės, *viernas ir teišus, Dievo bijąs ir vengia piktą,

ir vis dar viernai man šlužijs; bet tu manę pakusina, kad jį be jokios priežasties taip labai varginau. *per. 1, 1, 8.

4. Šėtonas atsakė Ponui Dievui ir tarė: odą už odą, ir vislab, ką vyras tur, paliekti jis už savo gyvastį.

5. Ale ištiesk tikt savo ranką ir įžeisk jo kaulus ir kuną; matysi, jis tau į akis keiks.

6. Dievas sakė šėtonui: štai, jisai testov tavo rankoje, tiktai čėdyk jo gyvasčio.

7. Tai nuėjęs šėtonas nuo veido Pono Dievo mušė Jobą piktais skauduliais nuo kojų *padų iki ant momens. *Jėz. 1, 6.

8. Ir jis ėmęs šukę nugremžė savo kuną ir sėdėjo pelenuose.

9. Ir jo *pati tarė jam: argi tu dar taip labai savo Dievą garbini? beje, tu geriaus palik Dievą ir mirk! *per. 19, 17.

10. Bet jis jai sakė: tu kalbi, kaip durnos moters kalba. Jei mes gerą apturėjome nuo Dievo, argi ir piktą taipojau ne priimtumbime? Tame *visame Jobas ne susigriešijo savo lupomis. *per. 1, 22.

11. Bet kaip trys Jobo gentys buvo girdėję apie visą vargą, ant jo užėjusį, atėjo jie, kožnas iš savo šalies, *Elipas iš Tėman, Bildad iš Sua, ir Zopar iš Naėma. Nėsa jie buvo susitarę, kad ateitų jo pasigailėti ir jį nuramdyti. *1 Maiž. 36, 4. 15. 34.

12. Ir kaip jie savo akis iš tolo buvo pakėlę, jie jo ne pažino; ir pakėlę savo balsą verkė; ir kožnas *įplėšė savo rubą ir užbarstė žemės ant savo galvos danguna; *per. 1, 20.

13. Ir sėdėjo su juomi ant žemės septynes dienas ir septynes naktis, ir nieko su juomi ne kalbėjo; nėsa jie matė, jo peršulus labai didžius esančius.

Perskyrimas 3.

Jobo raudojimas ir nekantrumas.

Potam Jobas savo burną atvėręs prakeikė savo dieną.

2. Ir Jobas tarė:

3. Ta *diena kad prapultų, kurioje aš esmi užgimęs, ir naktis, kurioje buvo sakoma: vyrelis prasidėjo! *Jer. 20, 14.

4. Ta pati diena kad būtų tamsi, ir Dievas iš aukštybės tos kad ne klaustų. Nei joksai skaistumas kad ant tos ne šviestų!

5. Tamsybė ir tamsa kad tą apgalėtų, ir tamsus debesiai kad pasiilktų ant tos; ir dienos tamsioji mygla kad tą baisią padarytų!

6. Tą naktį kad tamsa apimtų, ir tarp meto dienų kad nesidžiaugtų, neigti ateitų į mėnesių skaitlių!

7. Štai, ta naktis kad būtų apleista, ir neijokio kryžstavimo toje kad ne būtų!

8. Kad tą prakeiktų dienas prakeikiantieji, ir kurie gatavi yra prikelti Lėviantaną.

9. Jos žvaigždės kad būtų tamsios jos aptemime: kad ji lauktų šviesos, ir ta ne ateitų, ir ne matytų akių vokus aušros,

10. Kad ji ne užrakino duris žyvato mano motynos, ir ne paslėpė nelaimę nuo mano akių.

11. Kodėl aš tuojaus ne numiriau nuo motynos žyvato? Kodėl aš ne prapuoliau iš žyvato išeidamas?

12. Kodėl manę ant kelių pasodino? kodėl krutimis esmi žindytas?

13. Tai ben dabar gulėčiau, pakajuje bučiau, miegočiau ir atilsies turėčiau,

14. Su karaliais ir su rotponiais ant žemės, kurie pustynes budavoja,

15. Arba su kunigaikščiais, kurie aukso tur, ir kurių namai pilni sidabro yra;

16. Arba kaip ne česu gimęs vaisius paslėptas ir nieks bučiau, kaip jauni kudikėliai, kurie šviesybės niekados ne matę.

17. Tenai tačiaus tur paliauti Dievo nesibijantieji siautėjimais; tenai tiktai atsiilsisi, kurie daug procės turėjo.

18. Čionai tačiaus tur pakajaus visi kaliniai ir ne išgirsta balso spaudžiančiojo.

19. Čionai yra abeji, maži ir didi, bernas, ir kursai nuo savo pono valnu paleistas yra.

20. Kodėl šviesybė yra duota nuvargintamjam, ir gyvastis smutnomsioms širdims,

21. (Kurie smerties *lauk, ir ne ateiti, ir kurie tą iškastų iš paslėptojo,

* Apr. 9, 6.

22. Kurie didei džiaugiasi ir linksmi yra, kad grabą gauna.)

23. Ir tam vyrui, kurio kelias paslėptas yra, ir Dievas tą jam apdengia?

24. Nės *kad man reik valgyti, turu dusauti, ir mano raudojimas išeiti, kaip vanduo.

* Ps. 102, 10.

25. Nėsa ko aš bijojaus, ant manęs atėjo, ir dėl ko rupinaus, manę tropijo.

26. Ar ne aš gerą palaimą turėjau? Ar ne aš gražiai pakajuje buvau? Ar ne aš turėjau geros atilsies? Ir ateiti toks nerimastis!

Perskyrimas 4.

Elipas pradeda su Jobu apie jo vargą kalbėti.

Tai atsakė Elipas iš Tėman ir tarė:

2. Rasi ne rods nori, kad kas bandu su tavimi kalbėti; bet kas gal toliaus tylėti?

3. Štai, tu daug esi mokinęs ir *pailsusias rankas pastiprinęs. * Ebr. 12, 12.

4. Tavo kalba puolusiuosius pakilnėjo, ir drebančiųjų kelius tu padrutinau.

5. Bet kad dabar ant tavęs ateiti, tai pasileidi, ir kadangi dabar tavę tropijo, tu išsigasti.

6. Ar tai tavo (Dievo-) baimė, tavo palinksminojimas, tavo nusitikėjimas ir tavo nuobažnystė?

7. Mielasis, atsimink, kur koksai nekaltasis prapuolęs? arba kur teisieji yra išgaišinti?

8. Kaip aš gerai mačiau, * kurie procę arė ir nelaimę sėjo, tie ir tą suvalė;

* Pami. 22, 8. Gal. 6, 8.

9. Jie per Dievo kvapą prapuolė, ir nuo dvasės jo keršto išgaišinti yra.

10. Liutų rėksmas, ir balsas didžiųjų liutų, ir dantys jaunųjų liutų yra sulaužyti.

11. Liutas prapuolė, kad daugiaus ne plėša, ir liutienės jaunieji yra išsklaidyti.

12. Ir man atėjo paslėptas žodis, ir mano ausis žodelį iš to gavo.

13. Kaip aš regėjimus nakčia apmislijau, kad miegas žmones užpuola,

14. Tai apėmė manę baimė ir drebjimas, ir visi mano kaulai išsigando;

15. Ir kaip dvasė pro manę perėjo, pasišiaušę stovėjo mano plaukai ant mano kuno;

16. Tai stovėjo abrozės po mano akių, ir aš jo veido ne pažinau; tas tylėjo, ir aš išgirdau balsą:

17. „Kaip gal žmogus teisesnis būti už Dievą? arba vyras čystesnis už tą, kursai jį sutvėrė?

18. Štai, * tarp jo tarnų nei vienas ne yra nekaltas, ir savo pasluose jįsai randa durnystę.

* per. 15, 15.

19. Kaip juo daugiaus, kurie * iš

molio darytuose butuose gyvena, ir kurie ant žemės gruntavoti yra, bus kirmėlių ėdami. * 2 Kor. 5, 1.

20. Jie patenka nuo ryto iki vakaro, tai jie bus iškirsti; ir jiems * ne dumojus jie visai prapuola; * per. 20, 8. Ps. 37, 36.

21. Ir jų palaikai pragaišta ir miršta taipojau iš nežinių.“

Perskyrimas 5.

Elipas toliaus kalba Jobui.

Sakyk man vieną; matysi, bau vieną rasi; ir apsižiūrėk bile kur aplinkui vieno švento.

2. Bet padukusį pasmaugia narsas, ir netikusį žaviną didis papykys.

3. Aš mačiau padukusį įsišaknijusį, ir aš umai keikiau jo namams.

4. Jo vaikai ne sulauks išganymo ir bus sumušti vartuose, kur nei jokio išgelbėtojo ne bus.

5. Jo piutį valgys išalkęsis, ir šarvuotieji jį gabęs, ir jo lobį ištroškusieji išgers.

6. Nėsa procė iš žemės ne išeiti, ir nelaimė iš dirvos ne auga,

7. Bet žmogus ant nelaimės gema, kaip paukščiai linguoja, aukštin lėkta.

8. Tačiau aš dabar apie Dievą noru kalbėti ir apie jį sakyti:

9. Jis * didžius daiktus ištaiso, kurie ne pertyriami, ir stebuklus, kurie ne paskaitomi. * per. 9, 10.

10. Kurs lietaus duoda ant žemės, ir duosti vandeniui ateiti ant kelių.

11. Jis * pasižeminančiuosius paaukština, ir smutningąjį pakelia. * Ps. 75, 8.

12. Jis * jį nieką paverčia mislis kytriųjų, kad jų ranka tas ne gal ištesėti; * Jėz. 8, 10.

13. Jis * sugauna išmintinguosius jų kytrystėje, ir nieku verčia piktųjų sumislijimą, * 1 Kor. 3, 19.

14. Kad jie dienomis tamsoje bėga, ir pietuoserankomis graibo, kaip nakčia;

15. Ir gelbti pavargulį nuo kardo, ir nuo jų burnos, ir nuo rankos galinčiojo;

16. Ir yra vargdienio nusitikėjimas, kad piktenybė turės savo burną užlaikyti.

17. Štai, * išganytas tasai žmogus, kurį Dievas baudžia, todėli kantriai priimk baidimą Visogalinčiojo. * Ebr. 12, 5.

18. Nės jis * pažeidžia ir aptveria, jis sumuša, ir jo ranka gydo. * 5 Mal. 32, 39.

19. Iš šešių vargų jis tavę išgelbės, ir * sekname tavę ne užtikis nei jokia piktenybė. * Pam. 24, 16.

20. * Brangybės čėse jis tavę nuo smerties išgelbės, ir kare nuo rankų kardo. * Ps. 33, 19.

21. Jisai tavę paslėps nuo botago liežuvių, kad nesibijotumbei bėdai ateinant.

22. Bėdoje bei bade tu juoksies, ir medinių žvėrių ant žemės nesibijosi.

23. Bet tavo derėjimas bus su akmenimis ant lauko; ir * medinės žvėrys ant žemės pakajaus su tavimi laikys; * Ezėk. 34, 25.

24. Ir ištirsi, tavo namelius pakajaus turinčius, ir savo namus aprūpsi, ir ne susigriešysi;

25. Ir ištirsi, kad tavo vaisiaus daug pastos, ir tavo vaikų vaikai kaip žolė ant žemės;

26. Ir pasenęs į grabą įeisi, kaip pėdai suvežami savo čėsu.

27. Štai, tai mes išjėskojome, ir taip yra; to klausyk ir tai tu įsitėmyk.

Perskyrimas 6.

Jobo atsikalbėjimas prieš Elipą.

Jobas atsakė ir tarė:

2. Kad kas mano vargą svertų ir mano kentėjimą podraugant svarčiodėtų,

3. Tai sunkesnis būtų už žiezdras prie jurių; todėli iškada tikt mano kalbos.

4. Nėsa * Visogalinčiojo strielos manye randamos, jų smarkumas suėda mano nuojėgą, ir Dievo išgandinimai ant manęs yra mierijami. * Ps. 38, 3.

5. Žvėris ne šauk, žolės turėdama, jautys ne baubja, savo pašarą turėdama.

6. Begu ir valgyti galima, kas ne sudyta? arba kas ragaus (kiaušio) baltymą aplink trynį?

7. Ką mano dušia baidėsi pakrutinti, tai yra mano valgis dėl skaudėjimų.

8. Akl kad pagal mano maldą būtų, ir Dievas man duotų, ko aš laukiu;

9. Kad Dievas pradėtų ir manę sumuštų, ir savo ranką paleistų ir manę sukultų;

10. Tai dar palinksminojimą ben turėčiau ir prašyčiau savo ligoje, kad tiktai ne čėdytų; juk aš ne užsigyniau kalbos šventojo.

11. Kokiagi mano syla, kad galė-

čiau pasitikėti? ir kada sulauksu savo (vargų) galą, kad mano dušia galėtų kantri buti?

12. Juk mano syla ne lygi yra akme-
niui, taipojau ir manokunas ne išvario.

13. Juk aš niekur pagalbos ne turu,
ir mano palinksminojimas prapuolė.

14. Kursai mielaširdingystę savo ar-
tymui ne išrodo, tas niekina Visa-
galinčiojo baime.

15. Mano broliai manę *niekindami
pro šalį eiti, kaip upė, kaipo van-
dens sriovės pro šalį teka. *Ps. 38, 12.

16. Tačiau, kurie šarmos baidosi,
tus užpuls sniegas.

17. Į tą česą, kad tvankas juos
spaus, jie apalps; ir kada karštis ra-
sis, jie sugaiš nuo savo vietos.

18. Jų kelias eiti pro šalį, jie vaikš-
čioja nemintais keliais ir prapuls.

19. Jie žiuri ant kelių Tėma, ant
takų karalystės Arabijos jie lauk.

20. Bet jie į gėdą pavirs, didžiau-
siam pakajui esant, ir turės gėdėtis
ten ateidami.

21. Nės jus dabar manęspi atėjote
ir vargą regėdami bijotės.

22. Begu ir aš sakiau: atneškite, ir
nuo savo turto dovanokite man,

23. Ir išgelbėkite manę iš rankos
neprieteliaus, bei išgelbėkite manę iš
rankos smarkininkų?

24. Mokįkite manę, aš noru tylėti;
ir ką aš ne žinau, tai manę mokįkite.

25. Kodėl jus peikiate tikrąją kalbą?
Kas yra tarp jūsų, kurs tą barti galėtų!

26. Jus prasimanote žodžius, kad tik-
tai bartumbite, ir kad tiktų pustumbite žo-
džius, kurie manę į nusiminimą įvestų.

27. Jus užpuolate biedningą siratą,
ir *kasate savo artymui duobes.

*Ps. 7, 16 ir 9, 16.

28. Tačiau, kadangi jus pradėjote
(man prieštarauti), tai žiurėkite į ma-
nę, ar po jūsų akių melagiu busu.

29. Atsakykite, kas teisu yra; ma-
no atsakymas dar teisus pasiliks.

30. Čia žiurėsime, bau mano liežu-
vis ne bus tiesą kalbėjęs, ir mano
burna ko pikto pramaniusi.

Perskyrimas 7.

Jobo skunda apie žmonių vargus.

Ar ne tur žmogus visados kariavime
buti ant žemės, ir jo dienos yra nei
*priedienininko?

*per. 14, 6, 14.

2. Kaip bernas išsiilgsta pavėsio, ir
priedienininkas, kad jo darbas baigtųsi,

3. Šitaip aš žielus mėnesius nopro-
snai dirbau, ir vargingų nakčių man
daugel buvo.

4. Atsiguldamas tariau: kada aš at-
sikelsu? irgi potam rokavau, kada
sutemti norėtų; nės aš visur kožnam
baidykle buvau iki sutemstant.

5. Mano kunas iš viso kirmėlių pil-
nas ir purvinas; mano uoda suruko
ir niekam neverta pastojo.

6. Mano dienos *skubriaus nulėkė,
neng audiejaus šeiva, ir perėjo, kad
nei jokio atlaikymo čionai ne buvo.

*Jėz. 38, 12.

7. Atsimink, kad mano amžias (lyg)
*vėjas yra, ir mano akys ne vėl su-
grįšta, gero regėti.

*per. 8, 9.

8. Ir nei vieno gyvojo akys manęs
daugiau ne matys. Tavo akys žiur
į manę, ant to aš sugaištu.

9. Debesis pereiti ir nueiti; šitaipo,
kursai į grabą žemyn nueiti, ne iš-
eiti vėl aukštyr,

10. Ir ne sugrįšta vėl į savo namus
ir jo vieta daugiau jo ne pažįsta.

11. Todėl ir aš savo burnai (kalbėti)
ne gįsu; aš kalbėsu apie tužbą savo
širdies, ir iškalbėsu *apie smutnybę
savo dušios.

*per. 10, 1.

12. Argi aš jurėmis esmi, arba bangos
žuvimi, kad tu manę taipo pakavoji?

13. Kada šmislijau, manopatalas manę
palinksmįs, mano lova manę lengvįs,

14. Kad aš savo širdyje kalbu, tai tu ma-
nę sapnais išgandini ir manę baugini,

15. Kad mano dušia velijasi pakarta
buti, ir mano kaulai smertį.

16. *Aš ne noru daugiau gyvas buti.
Paliauk nuo manęs; nės mano dienos
noprošnos buvo.

*4 Maiž. 11, 15. Jon. 4, 3.

17. *Kas yra žmogus, kad tu jį to-
kioje garbėje laikai? ir už jį tokį ru-
pestį turi?

*Ps. 8, 5 ir 144, 3. Ebr. 2, 6.

18. Tu kas dieną jį aplankai ir ban-
dai jį kas adyną.

*Ps. 8, 5.

19. Kam ne atsitrauki nuo manęs ir
ne paliauji, iki man savo spiaudulius
rijant?

20. Jei susigriešijau, ką tau darysu,
ak tu *žmonių sarge? Kodėl man
padarai, kad į tavę įsidaužu, ir pat-
sai sau našta esmi?

*Ps. 121, 4.

21. Ir kodėl tu man ne atleidi mano

nusidėjimus, ir ne atimi mano griekus? Nės aš dabar į žemę atsigulsu; ir kad manęs rytoj jėškos, jau čionai ne busu.

Perskyrimas 8.

Jobas vėl Bildado neviernos Dievo baimės dėlei kaltinamas.

Tai atsakė *Bildad iš Sua, tarydamas:

* per. 2, 11.

2. Kaip ilgai tu toktai nori kalbėti, ir savo burnos kalbomis pasididžiuosies?

3. Ar misliji, *Dievą neteisčiai sudijantį, arba Visogalintįjį provą perkreipiantį?

* per. 34, 10.

4. Jei *tavo sunus po jo akių sigriešijo, tai jis juos patremė jų nusidėjimų dėlei.

* per. 1, 18, 19.

5. Bet jei tu čėsu Dievopi prisiverti ir Visogalintįjį didei prašai,

6. Ir jei čystas bei nuobažnas esi, tai jis pabus ant tavęs, ir vėl atties namus, tavo teisybės dėlei.

7. Ir *ko tu pirmto mažai turėjai, tai potam labai didyn eis.

* per. 42, 10.

8. Nės klausk pirmasias gimines ir apsiimk klausinėti jų tėvų.

9. (Nės mes esme vakarykščios dieynos ir nieko ne žinome; *musų amžias šešėlis yra ant žemės).

* per. 14, 1, 2.

10. Jie tavę tai mokys ir tau sakys, ir savo kalbą iš savo širdies praneš.

11. Begu ir gal nendrės užaugti drėgnume ne stovėdamos? arba žolė želti be vandens?

12. Kitaip be žydėdama, dar ne pakirsta, padžiusta, dar šieno ne padarius.

13. Taipo destis visiems, Dievą užmiršantiems, ir *nusitikėjimas Dievo tikrai ne klausančiųjų prapuls;

* per. 11, 20 ir 18, 14.

14. Nės jo pasitikėjimas pragaišta, ir jo nusitikėjimas yra vortinklys.

15. Jisai nusitik ant savo namų, ir tačiau ne trivos; jisai tais tversis, ir tačiau ne stačias pasiliks.

16. Vaisiaus tiesa tur, saulei dar ne užtekant, ir želmenys išdygsta jo sode.

17. Jo sėjimas stov tankus prie šalčių, ir jo butas ant akmenų.

18. Ale kad jis jį prarija nuo jo vietos, jisai jam dės, buk jo nepažįstas.

19. Štai, tai yra džiaugsmas jo gyvatos; ir kiti iš dulkių augs.

20. Todėl matyk, kad Dievas geruosius ne paniekina ir ne stiprina ranką piktųjų,

21. Iki *tavo burna juoko bus pilna, ir tavo lupos krykštavimo pilnos.

22. Bet kurie tavęs nekenčia, gėdoje pasiliks, ir piktųjų nameliai ne trivos.

Perskyrimas 9.

Jobo atsikalbėjimas prieš Bildadą.

Jobas atsakydamas tarė:

2. Beje, aš labai gerai žinau, *taipo esant, kad žmogus visaip teisus ne gal pastoti po Dievo akių.

* per. 28, 4.

3. *Jei jam patinka su juomi bylinėti, tai jam ant tukstančių nei viena kartą ne gal atsakyti.

* 2 Maiž. 34, 7. Pa. 143, 2.

4. Jisai išmintingas yra ir galys; kas koku čėsu laimėjęs, kursai prieš jį pasistengė?

5. Jisai persodina kalnus, pirmneng jie supranta, kurius jisai savo keršte apverčia.

6. Jisai išsveria kokią žemę iš jos vietos, kad jos stulpai dreba.

7. Jisai sako saulei, tai ji ne užteka, ir užpečvietija žvaigždes.

8. Jis vienas dangų išplatina ir eiti ant jurių bangų.

9. Jis padaro Grįžo vežimą prie dangaus, ir *Orijoną ir Sieta, ir žvaigždes į pietus.

* Amos 5, 8.

10. Jis daro didžius daiktus, ne per tyriamus, ir stebuklus, kurių skaitliaus nėra.

11. Štai, jis eiti pro mano šalį, man dar ne numanant, ir kitoks pasirodė, man dar ne suprantant.

12. Štai, jam greitai pereinant, kas jį nor vėl sugrąžinti? kas jam nor sakyti: *ką tu darai?

* Rym. 9, 20.

13. Jis yra Dievas, nei vienas ne gal jo *kerštą tildyti; †po juomi tur lenktis puikieji ponai.

* Na. 1, 6. † Jėz. 2, 11, 17.

14. Kaipogi aš jam atsakyčiau ir žodžių rasčiau prieš jį?

15. Norint aš ir teisus bučiau, tačiau jam ne galiu atsakyti, bet turu savo provos dėl verkdamas jį prašyti.

16. Norint aš ir jopi šaukiu, ir jis manę išklauso, tačiau aš netikiu, jį mano balso klausantį.

17. Nės jis manę per mierą spaudžia, ir man daug ronų padaro be priežasties.

18. Jis ne duosti mano dvasei atsigaijti, bet manę pilną padaro smutnybės.

19. Jei kas nor drutybės, tai jis per labai galingas; jei kas nor sudo, kas nor būti mano liudininku?

20. Jei aš sakausi, teisus esąs, tai tačiau jis manę pražudo, jei aš nuobažnas esmi, tai tačiau jis manę kaltą išras.

21. Ir jei aš nuobažnas esmi, tai mano dušia to ne gal pasisavintis. Aš ne noru daugiaus gyvas buti.

22. Tai tas vienas žodis, manęs sa-kytasis: jisai nužavina abu, taip Dievo prisibijantįjį, kaip ir nesibijantįjį.

23. Kad jis pradesti plakti, tai vis plaka, iki kone numirštant, ir niekina pagundymą nekaltųjų.

24. Bet žemė paduodama yra po rankomis Dievo nesibijančiojo, kad jis jos sudžias pamintų. Ar ne taip? kaip galėtų kitaip buti?

25. Mano dienos *greitesnios buvo už žmogų, labai bėgantį; jos pabėgo, ir nieko gero ne sulaukusios. *p. 7, 7. Ps. 90, 10.

26. Jos perėjo, kaip druti akrutai; kaip erelis lekia prie peno.

27. Kad aš misliju: aš savo de-ja-vimų užmiršu, ir savo (smutnaji) pa-sielgimą pamesu ir atsigaivisu,

28. Tai bijausi visų savo skaudė-jimų, žinodamas, kad tu man ne duodi nekaltam buti.

29. Ir jeigu aš esmi Dievo nesibijąs, ko-dėlgi aš noprošnai kenčiu tokią kančią?

30. *Norint aš sniego vandenimi nusimazgočiau, ir čystyčiau savo rankas su šuliniu, *Jér. 2, 22.

31. Tai tu tačiau manę įmerkį į purvą; ir mano rubai man baisus bus.

32. Nės jis ne man lygus, kuriam atsakyčiau, kad į provą su kits kitu eitumbime.

33. Ne yra tarp mūsų nei jokio per-skirėjo, nei tokio, kurs savo ranką tarp muma dėtų.

34. Te atima jis nuo manęs savo rykštes, ir te duodie atstu buti savo išgastį nuo manęs,

35. Kad kalbėti galėčiau, jo ne pri-valydamas bijotisi; kitaip nieko ne galiu daryti, kas man ant gero butų.

Perskyrimas 10.

Jobas dejuoja savo vargų dėlei.

Mano dušia vengia ilgiaus patekti; aš kitiems girdint dejuosu ir kalbėsu apie *smutnybę savo dušios, *per. 7, 11.

2. Ir Dievui sakysu: ne pražudyk manę; duok man žinoti, kodėl tu su manimi bylinėjai!

3. *Ar patinka tau gvol tą daryti ir manę pamesti, kurį tavo rankos pa-dariusios; ir piktųjų dumas pagarbini?

*per. 8, 3 ir 34, 10.

4. Argu ir tu turi kuniškas akis, *arba ar tu matai, kaip žmogus mato?

*1 Zom. 16, 7.

5. Arba ar tavo čėsas, kaip žmogaus kokio čėsas? arba ar tavo metai, kaip vyro metai?

6. Kad tu mano nusidėjimų klausį ir pajėškai mano grieką?

7. Kačėig tu žinai, manę nelabą ne esantį, ir nei vieno ne esantį, kurs iš tavo rankos išgelbėti galėtų.

8. Tavo *rankos manę sutvėrė ir padarė vislab, kas ant manęs yra; ir tu visaip manę nugramzdini?

*Ps. 119, 73 ir 139, 14.

9. Ben *atsimink, kad manę iš ↑molio padaręs, ir manę vėl žeme padarysi.

*Ps. 103, 14. ↑Job. 33, 6. Mok. 12, 7.

10. Ar tu ne manę lyg pieną milžai ir kaip surį surauginai?

11. Tu manę oda ir kunu apvilgai, kaulais ir gyslomis tu manę sutaikėi.

12. Gyvastį (man davei) ir geradė-jystę man padarei, ir tavo *padabo-jimas apsaugoja mano kvapą.

*Dan. 5, 23. Darb. 17, 28.

13. Ir norint tu tokiai savo širdyje pa-slepį, tai tačiau žinau, kad to atsimeni.

14. Kad aš susigriešijų, tai tu veik tai supranti ir ne palieki mano nusi-dėjimą nekoravotą.

15. Jei aš esmi Dievo nesibijąs, tai man bėda; jei aš teisus esmi, tai tačiau savo galvą ne drėsu pakelti, nėra pilnas esmi gėdos, ir savo vargą matau.

16. Ir kaip *išstis liutas guinioji tu manę, ir iš naujo manę baisiai spaudi.

*Jéz. 38, 19.

17. Tu *atnaujini savo liudininkus prieš manę, ir savo keršto daug pa-darai ant manęs; tavo koravonės kru-vomis ir ne atsimainydamos manę spaudžia.

*per. 16, 8.

18. Kodėl man davei iš motynos žyvato išeiti? *Ak kad bučiau prapuolęs, ir manę niekados nei jokia akis ne būtų mačiusi! *per. 3, 3. 11. Jér. 20, 14.

19. Tai bučiau kaip tie, kurie niekados ne buvę, iš motynos žyvato į grabą neštas.

20. Ar ne baigsis mano triumpas amžias; ir nuo manęs ne atstos, kad mažumą bučiau atgaivintas,

21. Pirm ne kaip aš nueinu ir ne sugrįštu, butent į žemę tamsybės ir tamsos,

22. Į žemę, kur tamsių tamsiausia, ir kur nei jokio *davado niera, kur rodosi, kaip tamsa? * per. 3, 19.

Perskyrimas 11.

Jobas Zoparo neviernos Dievo baimės dėlei kaltinamas.

Tai atsakė *Zoparas iš Naėma, tarydamas: * per. 2, 11.

2. Jei kas ilgai būtų šnekėjęs, ar tam ne reiktų ir klausyti? Argi *pliuškis vis tur viršų gauti? * Ps. 140, 12.

3. Ar žmonės, tau taip didei pliuškiant, tur tylėti, kad tu (Dievą) niekini, ir nei vienas tavę ne apgėdintų?

4. Tu sakai: „mano kalba yra čysta, ir aš viernas esmi po tavo akių.“

5. Ak, kad Dievas su tavimi kalbėtų ir savo lūpas atvertų,

6. Ir parodytų *paslėptą išmintį! Nės dar daugiau jisai su tavimi darbo turėtų, kad tu žinotumbei, jį ne visų tavo griekų atsimenantį. * Ps. 51, 8.

7. Bes misliji, kad tu tiek žinai, kiek Dievas žino, ir nori vislab taip pilnai troyti, kaip Visogaljsis?

8. Jisai aukštesnis yra už dangų, ką tu nori daryti? gilesnis už peklą, ką tu gali žinoti?

9. Ilgesnis už žemę ir platesnis už jures.

10. Jei jas apverstų ar paslėptų, arba į vieną kruvą mestu, *kas tai jam nor ginti? * Ps. 33, 11 ir 115, 3.

11. Nės jis pažįsta nelabuosisius žmones, jis mato neviežlibystę, ir tai ne suprastų?

12. Nenaudingas vyras pučiasi, ir užgimęs žmogus nor buti, kaip jauna žvėris.

13. Kad tu savo širdį (Dievopi) butumbei kreipęs, ir savo rankas jopi išsplėtęs;

14. Kad tu neviežlibystę, tavo rankoje esančiąją, butumbei nuo savęs attolinęs, kad tavo nameliuose nei jokia neteisybė ne pasiliktų;

15. Tai savo veidą pakeltumbei be kaltybės, ir drąsus butumbei ir ne prisibijotumbei.

16. Tad procės užmirštumbei, ir taip maž atsimintumbei, kaip vandens, pro šalį einančiojo;

17. Ir čėsas tavo amžio užtekėtų kaip pietus, ir tamsa šviesus rytas pastotų;

18. Ir galėtumbei tuomi pasilinksmin-tis, kad dar (geresnių dienų) sulauk-siąs; ir su pakajumi į grabą jeitumbei,

19. Ir *atsigultumbei, ir nei vienas tavę išgandindamas ne atšauktų; ir daug po tavo akių melstųs. * 3 Maiž. 26, 6. Ps. 3, 6.

20. Bet akys piktųjų apalps ir ne galės išbėgti; nesa jų dušiai ne bus nei jokio *nusitikėjimo. * per. 8, 13.

Perskyrimas 12.

Jobas pradesti prieš Zoparą ir kitus gentis atsikalbėti.

Tai atsakydamas Jobas tarė:

2. Beje, jus este tie žmonės, su jumis išmintis išmirs!

3. Aš taipiau širdį turu, kaip jus, ir ne esmi prastesnis už jus: ir kas yra, kurs to ne žinotų?

4. Kursai savo artymo išjuokiamas yra, tas Dievopi šauks, tas jį išklausys. * Teisusis ir nuobažnasis tur išjuoktas buti, * per. 17, 6.

5. Ir yra papeikta žvakelė mislyse puikiųjų; bet jis stov, kad juomi pasi-piktintų.

6. Pustelninkų namai apsto pilnai tur, ir siaučia prieš Dievą drąsiai, norint Dievas jiems tai į jų rankas davęs.

7. Ben klausk bandos, ta tavę mokys, ir paukščių po dangumi, tie tau sakys.

8. Arba kalbėk su žeme, ta tavę mokys, ir žuvys jurėse tau pasakys.

9. Kas to viso ne žino, kad Pono Dievo ranka tai padariusi?

10. Kad jo rankoje yra dušia viso to, kas gyva yra, ir dvasė viso kuno kožno vieno?

11. Ar ne mėgina ausis kalbą? ir burna ragauja valgi?

12. Beje, prie tėvų tėvų išmintis randama, ir protas prie senųjų.

13. *Prie Jo yra išmintis ir macis, pamokinimas ir protas. * Pam. 8, 14.

14. Štai, kad jis sulaužo, tai ne gelbti nei joks pakurimas; kad jis *ką užrakina, nei vienas ne gal atverti. * Jėz. 22, 22. Apr. 3, 7.

15. Štai, kad jis vandenį užlaiko, tai vislab išdžiusta; ir tą išleisdamas apverčia jis žemę.

16. Jis yra silyngas ir tai ištėsa. Jo yra, kurs klajoja, ir kurs suvilioja.

17. Jis veda išmanančiuosius kaip plėšimą, ir sudžias padaro dukstančiais.

18. Jis ardo karalių macį, ir diržu apjuosto jų strėnas.

19. Jis veda kunigus kaip plėšimą, ir ne duosti sylos rasti drutiems.

20. Jisai šalin kreipia lupas teisiųjų, ir atima senųjų mokslą.

21. Jisai nei pilte pila paniekinimą ant kunigaikščių, ir suardo derėjimą macniųjų.

22. Jisai atveria tamsiasias daubas, ir kas tamsu yra, pastato jis į šviesą.

23. Jis nekurius padaro didžiu žmonių pulku, ir juos vėl prapuldo. Jis nekurius žmones išplatina, ir juos vėl pravarė.

24. Jis atima širdies drąsumą žmonių vyresniems ant žemės, ir juos paklaidina pusčioje, kur kelio niera,

25. Kad jie tamsybėje graibo be šviesos, ir juos paklaidina, kaip girtuosius.

Perskyrimas 13.

Jobas toliaus atsikalba.

Štai, tai vislab mano akys matė, ir mano ausys girdėjo, ir tai permaniau.

2. Ką jus žinote, tai ir aš žinau, ir ne *prastesnis esmi už jus. * per. 12, 3.

3. Tačiau aš rods prieš Visogalintįjį kalbėčiau ir rods su Dievu bylinėčiau.

4. Nės jus tai ne tikrai išguldote, ir visi este nenaudingi liekoriai.

5. Dieve, duok *jums tylėti, tai išmintingi pastotumbime. * Pam. 17, 28.

6. Ben girdėkite mano pabarimą, ir dabokite ant to dalyko, apie kurį aš kalbu.

7. Ar jus Dievą norite su neteisybe užtarti ir už jį klastą kalbėti?

8. Ar norite į jį žiūrėti? Ar Dievą norite užstoti?

9. Bau jums ir gerai bus, kad jis jus sudys? Nės mislijate, jį prigausia, kaip žmogų prigauna?

10. Jis jus koravos, jei jus slapta žiūrėsite ar ant šiokio ar tokio žmogaus.

11. Ar jis jus ne išgandys pasirodydamas? ir jo baimė jus užpuls?

12. Jūsų atsiminimas prilygintas bus pelenams, ir jūsų pakalas bus kaip molio kruva.

13. Tylėkite man, kad aš kalbėčiau! Nei vieną žodį ne noprošnai kalbėsu.

14. Kam savo kuną savo dantimis kramtytu, ir *savo dušią į savo rankas dėsu? * Vald. 5, 18.

15. Štai, jis tačiau manę pasmaugs,

ir aš to ne galiu sulaukti; tačiau aš savo kelius po jo akių barsu.

16. Jis juk bus mano išganymas; nės nei vienas neviernas ne ateiti į jo akis.

17. Klausykite mano kalbos ir mano išguldymo savo ausimis.

18. Štai, aš ant provos jau prisitaisiau; aš žinau, kad aš teisus busu.

19. Kas nor su manimi bylinėti? Bet dabar turu tylėti ir mirti.

20. Dvejopus daiktus man tikt ne daryk, tai aš nuo tavęs ne pasislėpsu!

21. Testov tavo ranka atstu nuo manęs, ir tavo išgandinimas manę te neišgandina!

22. Šauk manęs, aš tau atsakysu; arba aš kalbėsu, tu man atsakyk!

23. Kiek yra mano nusidėjimų ir griekų? Duok man žinoti mano peržengimus ir griekus.

24. Kam tu paslepi savo veidą ir laikai manę už savo neprietelį?

25. Ar tu prieš lekiantį lapą taip aštrus nori buti? ir sausą šiaudą persekinti?

26. Nės tu man smutnybę užleidi, ir manę nori prapuldyti dėl *griekų mano jaunystės. * Pa. 25, 7. Jér. 31, 19.

27. Tu *mano koją į šiekštą įdėjai, ir daboji ant visų mano kelių ir žiuri ant pėdų mano kojų, * Pa. 105, 18.

28. Kurs aš tačiau kaip puvanti maita pragaištu, ir kaip rubas nuo kandžių ėdamas.

Perskyrimas 14.

Apie žmogaus amžio niekystę.

Žmogus, iš moteriškos gimės, patenka triumfą čėsą, ir visados yra nepakajuje;

2. *Išdygsta kaip žolelė ir nukrinta; bėga kaipo *šešėlis ir n'išliekti.

* Ps. 90, 6 ir 102, 12. † Jéz. 40, 6. Job. 8, 9. Mok. 7, 1.

3. Ir tu savo akis ant tokio atveri, kad tu manę po savo akių į sudą vestumbei.

4. Kas nor ben vieną čystą rasti prie tų, kur nei vieno čysto ne yra.

5. Jis tur savo paskirtą čėsą, skaitlius *jo mėnesių prie tavęs yra; tu *traką statei, tą jisai ne pereis. * Pa. 31, 16. † Pa. 39, 5.

6. Atsitrauk nuo jo, kad atilsies tūrėtų, iki ateinant jo čėsui, kurio jis kaip *priedienininkas laukia. * per. 7, 1.

7. Medis tur pasitikėjimą, norint pa-

kirstas yra, vėl žaliuosias, ir jo želmens ne paliauja.

8. Norint jo šaknis žemėje pasėsta, ir jo keltas dulkėse pamiršta,

9. Tai tačiau jis vėl žaliuoja nuo vandens kvapo ir užaug, lyg kad būtų įsodintas.

10. Bet kur yra žmogus, kad jis numiręs ir prapuolęs ir iš čia atstojes?

11. Kaip vanduo išbėga iš marių, ir kaip upė susenka ir išdžiusta,

12. Toksai žmogus yra atsiguldamas, ir ne kelsis ir ne pabus, kol dangus pasiliekti, neigi iš savo miego ne bus prikeltas.

13. Ak, kad tu manę grabe apdengtumbei ir *paslėptumbei, iki kerštui tavo perėjus, ir man raką statytumbei, kad manęs atsimintumbei! *Jėz. 26, 20.

14. Ar misliji, numirusį žmogų vėl atgysiantį? Aš kas dieną laikiu, kadangi *kariauju, iki mano persimainimui ateinant, *per. 7, 1.

15. Kad tu manęs šauktumbei, ir aš tau atsakyčiau, ir ne norėtumbei savo rankų darbą pamesti.

16. Nės *tu jau mano žingnius skaitai; bet ne norėtumbei daboti ant mano griekų. *Pam. 5, 21.

17. Tu mano peržengimą į kulelį užpečvietijai, ir mano nusidėjimą suėmei.

18. Juk kalnas pargriuva ir pragaišta, ir uola nuo savo vietos persodinama.

19. Vanduo akmenis iš vietos plauja, ir lašai žemę nuneša; ale žmogaus nusitikėjimas prapuolė.

20. Nės tu jį visiškai parstumi, kad sugaištų, ir permainingai jo butybę, ir duodi jam nukeliauti.

21. Ar jo vaikai garbėje stov, to jis ne žino; arba ar jie prasti, tai jis ne išvysta.

22. Kol jis kuną neša, tur jis sopejimus kentėti, ir kol jo dušia dar pas jį yra, tur jis sielvartą kentėti.

Perskyrimas 15.

Elipas nor Jobą kaltįti, kad Dievui neviernai šlužijęs.

Tai atsakė Elipas iš Tėman, tarydamas:

2. Ar reikia išmintingam žmogui tokių niekam nevertųjų žodžių kalbėti ir savo pilvą taip papusti *nelabomis kalbomis? *per. 16, 3.

3. Tu bari žodžiais netinkančiais, ir tavo kalbėjimas niekam ne dera.

4. Tu baimę pametei, ir perprastai apie Dievą kalbi.

5. Nėsa tavo nusidėjimas taip tavo burną mokina, ir vartoji netikusį liežuvi.

6. Tavo burna tavę *pražudys, o ne aš; tavo lupos turės tau atsakyti. *Mat. 12, 37.

7. Ar tu pirmasis žmogus gimęs? Ar tu pirm visų kaukarų prasidėjai?

8. *Ar tu Dievo paslėptąją rodą girdėjai? ar ir pati išmintis prastesnė už tavę? *Jėz. 40, 13. Rym. 11, 33.

9. Ką *tu žinai, ko mes ne žinome? Ką tu išmanai, kas ne pas mus būtų? *per. 13, 2.

10. Žili ir seni tarp mūsų yra, kurie ilgiaus pateko už tavo tėvus.

11. Ar Dievo palinksmiojimais taip menki tavo akyse būtų? Bet tu dar rasi paslėptą daiktą pas savę turi.

12. Ką pradeda tavo širdis? kam tu žiuri taip pasididžiuodamas?

13. Ką statosi tavo drąsumas prieš Dievą, kad tokių kalbų iš savo burnos išleidi?

14. Kasgi žmogus, kad jis turėtų būti čystas, ir kad kas turėtų teisus būti, kurs iš moteriškos gimęs yra?

15. Štai, *tarp Jo šventųjų nei vienas ne yra be kaltybės, ir dangus ne čysti po jo akių. *per. 4, 18.

16. Kaip juo daugiau žmogus, biauzybė bei niekam nevertas budamas, kursai neteisybę *įger, kaip vandenį. *per. 34, 7.

17. Aš tau parodysiu, klausyk manęs; ir tau pasakosiu, ką aš matęs,

18. Ką išmintingi kalbėjo ir jų tėvams ne paslėpta buvo.

19. Kuriems vieniems žemė duota yra, kad nei vienas svetimas per ją pereiti ne tur.

20. *Dievo nesibijąs dreba, kolei gyvas, ir smarkininkui skaitlius jo metų paslėptas yra. *1 Maiž. 4, 14. Jėz. 48, 22.

21. Ką jis išgirsti, tai jį išgandina, ir norint pakajus yra, (tačiau) jis bijosi, išpustytojį ateisiant;

22. (Jis) ne vierija, nelaimėi išbėgsias, ir vis kardo bijosi.

23. Jis įeško šen ir ten duonos, ir vis jam dingsta, česą jo nelaimės jam atėjusį.

24. Tužba ir bėda jį gandina ir jį *pamuša, kaip koks karalius su vaisku. *3 Maiž. 26, 21.

25. Nės jis savo ranką prieš Dievą ištiesęs ir prieš Visogalintįjį pasistengęs.

26. Jis su savo galva į jį bėga, ir lyg durnuodamas prieš jį kariauja.

27. Jis *pasipučia kaip riebus pilvas, ir pasidaro riebiu ir storu. *Ps. 73, 7.

28. Bet jis gyvęs išpustytuose miestuose, kuriuose nei jokių butų ne yra, bet ant vienos kruvos gul.

29. Jis ne pasiliks bagotu, ir jo lobis ne išsilaikys; ir jo palaima ne išsiplatys ant žemės.

30. Nelaimė ne atstos nuo jo. Liepsna jo šakas išdžiojys ir kvapu savo burnos jį suės.

31. Jis ne išsilaikys, nėra jis niekiname savo dingojime yra prigautas, ir (vien) niekai bus jo alga.

32. Jis *galą gaus, kad jam ne patiks, ir jo šaka ne žaliuos. *per. 22, 16.

33. Jis bus nuplėštas, kaip nenukusi vynkekė nuo vynmedžio, ir kaip alyvos medis savo žiedus numeta.

34. Nės Dievo neviernai prisibijančiųjų susirinkimas tur prastotas buti; ir ugnis tuos namus suės, kurie dovanas ima.

35. Jis *nelaime eiti nėščias ir pagimdo procę, ir jų pilvas atneša klastą. *Ps. 5, 15. Jėz. 59, 4.

Perskyrimas 16.

Jobas išliudija savo nekaltybę.

Jobas atsakydamas tarė:

2. Aš tai tankiai girdėjau: jus visi este niekam neverti linksminojai.

3. Argi *piktieji žodžiai dar nei jokio galo ne nor turėti? arba kas tavę tokiu drąsiu daro, taip kalbėti? *per. 6, 26.

4. Ir aš taipojau galėčiau kalbėti, kaip jus; Dieve duok, kad jūsų dušia būtų mano dušios vietoje, ir aš gana žodžių jums sakyčiau, ir savo galvą taipjau ant jūsų kratyčiau.

5. Aš jus padrutįčiau (savo) burna, ir savo lupomis jus palinksmindčiau.

6. Bet norint ir kalbu, tačiau peršuliai manęs ne čėdija; jei tyliau, tikt jie nuo manęs ne atstoja.

7. Bet dabar jis manę paalsino, ir visiškai manę sugaišina.

8. Jis manę raukšluotą padarė ir *liudija prieš manę; ir mano priešininkas statosi prieš manę ir skundžia prieš manę. *per. 10, 17.

9. Jo smarkumas (manę) plėšo, ir

kurs manęs neapkenčia, *sukanda dantis ant manęs; mano priešininkas supykusiomis akimis į manę žiur.

*per. 35, 16. Ps. 112, 10.

10. Jie savo burną atvėrė prieš manę ir mano veidą gėdiškai ištiko. Jie visi iš vieno manimi pasitėšijo.

11. Dievas manę padavė neteisiamui ir man davė įkliuti į Dievo nesibijančiųjų rankas.

12. Aš buvau bagotas, bet jis manę nieku padarė. Jis manę už kaklo nutvėręs sugriudo, ir manę sau *ant rako pastatė. *Raud. 3, 12.

13. Jis manę apstojo savo strielčiais, jis mano inkstus perskėlė ir ne pačėdijo, jis mano tulžį ant žemės paliejo.

14. Jis man roną ant ronos padarė; jis ant manęs užbėgo, kaip koksai didei silyngas.

15. Aš žaku apsiuvau savo odą, ir savo ragą į pelenus įdėjau.

16. Mano gymys išputo iš verksmo, ir mano akių vokai aptemo;

17. Norint nei jokio nelabumo mano rankoje ne yra, ir mano malda *čysta. *1 Tim. 2, 8.

18. Ak žemė, neapdengk mano kraują, ir mano šauksmui kad ne būtų vietos!

19. Ir štai, mano liudininkas yra danguje, ir manę pažįstąs *aukštybėje. *per. 31, 2.

20. Mano prieteliai yra manę niekinantieji, bet mano akis ašaruoja Dievopi.

21. Kad vyras galėtų su Dievu bylinėti, kaip žmogaus vaikas su savo prieteliumi!

22. Bet paskirtieji metai atėjo, ir *aš eimi keliu, kuriuominesugrįšu. *per. 10, 21.

Perskyrimas 17.

Jobas dar toliaus savo vargę ir nekaltybę pasakoja.

Mano kvapas yra silpnas, ir mano dienos patriumpintos; *grabas yra pas šalį. *Ps. 88, 4.

2. Nei vienas nuo manęs ne prigautas, tačiau mano akys todėl tur pasilikti smutnybėje.

3. Norint tu laidą už manę pastatytumbei, kas už manę laiduos?

4. Tu jų širdžiai išmintį paslėpei, todėl juos ne paaukštysi.

5. Jis tiesa pagiria savo prieteliams išplėsimą; ale jo vaikų *akys tuomi ne pasidžiaugs. *1 Zom. 2, 43.

6. Jis manę *prilyginimui tarp žmo-

nių pastatė, ir aš stebuklu tarp jų turu buti.

* per. 30, 9. Ps. 69, 13.

7. Mano gymys *pagedo tužbos dėlei, ir visi mano sąnariai yra kaip šešėlis.

* Ps. 6, 8 ir 31, 10.

8. To teisieji ne miel veizdės; ir nekaltieji statysis prieš Dievo ne vienai bijančiuosius.

9. Teisusis savo (teisybės) kelią palaikys, ir čystų rankų esąsis drustas pasiliks.

10. Taigi, visi gręškitės šenai, ir ateikite; aš tačiau nei vieną išmintingą tarp jų ne rasu.

11. Mano dienos perėjo, mano mislys suiro, kurių mano širdis pilna buvo,

12. Ir iš nakties dieną, ir iš dienos naktį padarė.

13. Norint aš ir ilgai laikiu, tai tačiau grabas yra mano namai, ir tamsoje mano patalas paklotas.

14. Supuvimą aš vadinu savo tėvu ir *kirmėles savo motyna bei savo seserimi.

* per. 4, 19.

15. Ko aš laukstu? ir kas atboja mano nusitikėjimo?

16. Žemyn į grabą su manimi nueis, ir su manimi dulkėse gulės.

Perskyrimas 18.

Bildad prilygina Jobą Dievo nesibijantiems žmonėms.

Tai atsakė Bildad iš Sua, tarydamas:

2. Kada paliausite tokias kalbas kalbėję? Ben permankyte, potam kalbėsime.

3. Kodėl mes laikomi esme nei galvijai, ir taip nečysti esme po jūsų akių?

4. Ar tu iš papykio nori plyšti? Bet misliji, tavęs dėl žemę pustą busiančią, ir uolą iš savo vietos perkeltą busiančią?

5. Beje, *žvakė Dievo nesibijančiųjų išges; ir kibirkštis jo ugnies ne šviesuos.

* perkš. 6. per. 21, 17.

6. Šviesa pastos tamsi jo namuose, ir jo žibnyčia ant jo išges.

7. Jo didyn einąsis turtas eis mažyn; ir jo mislis jį parstums.

8. Nės jo kojos į žabangus įėjo ir vaikščioja nei tinkle.

9. Žabangas jo kulnis laikys; ir trokštantieji jį sugriebs.

10. Jo žabangas įdėtas yra į žemę, ir jo spąstas ant jo žingsnių.

11. Iš visų šalių jį *išgandys umai ateinanti baimė, kad jis nežinos, kur dėtis.

* 3 Maiž. 26, 36.

12. Badas bus jo turtas, ir nelaimė bus jam pagatavyta, ir jam lipte prilips.

13. Drutybė jo odos bus suėsta, ir jo drutybę suės smerties kunigaikštis.

14. Jo nusitikėjimas iš jo namų bus išgaišintas; ir jie jį varys prie išgąščio karaliaus.

15. Jo namuose nieks ne pasiliks; ant jo namų bus siera barstyta.

16. Iš apačios išdžius jo šaknys, ir nuo viršaus nupiauta bus jo piutis.

17. Jo *paminklas žemėje sugaiš, ir nei jokio vardo ne turės ant ulyčios.

* Ps. 9, 7. Psm. 10, 7.

18. Jis *iš šviesos į tamsybę bus pavarytas, ir nuo žemės bus patremtas.

* per. 38, 15.

19. Jis nei jokių vaikų ne turės, nei vaikų vaikų savo žmonėse, nei vienas jam ne užsiliks jo lobį valdąs.

20. Paskui jį ateinantieji išsigąs jo dienos; ir tus, kurie pirm jo yra, baimė apims.

21. *Tai yra gyvenimas neteisiojo, ir ta yra vieta to, kurs Dievo ne atboja.

* per. 20, 29.

Perskyrimas 19.

Jobas suskaito savo vargą ir savo palinksmuojimą apie prisikėlimą iš numirusiųjų.

Jobas atsakydamas tarė:

2. Kamgi jus varginate mano dušią ir mučijate manę žodžiais.

3. Jus manę jau dešimt kart apgėdino, ir nesigėdite, taip manę spausdami.

4. Jei aš klystu (taip kalbėdamas), tai aš sau klystu.

5. Bet iš tiesos jus prieš manę pasikeliate ir manę barate ant mano apgėdinimo.

6. Ben vieną kartą tačiau dabokite, kad Dievas manę suvarginęs ir manę savo medžiojimo tinklu apspeitęs.

7. Štai, *norint aš šaukiu, kad man bėdos daro, tačiau ne išklausomas esmi; aš šaukiu, ir nei jokios čionai ne yra provos.

* per. 30, 20. Ps. 69, 4.

8. Jis man kelią užtvėrė, kad negaliu pereiti; ir ant mano tako tamsybę uždėjo.

9. Jis mano garbę man atėmė ir vainiką nuo mano galvos nukėlė.

10. Jis manę visiškai sulaužė, ir duosti man eiti; ir išplėšė mano nusitikėjimą kaip kokį medį.

11. Jo kerštas ant manęs įnirto, ir jis *manę per savo neprietelių laiko.

* per. 33, 10.

12. Jo kareiviai vis iš vieno atėjo ir sau kelią per manę pasidarė ir apgulė mano namus.

13. Jis mano brolius nuo manęs attolino, ir mano gentys man svetimipastojo.

14. Mano *artimieji atsitraukė, ir mano prieteliai manęs užmiršo. *Ps. 38, 12.

15. Mano šeimyna ir mano tarnaitės laiko manę per svetimą, aš nepažįstamas pastojau po jų akių.

16. Aš šaukiau savo berno, ir jis man ne atsakė; aš turėjau jį verkdamas prašyti su savo burna.

17. Mano *pati elgiasi kaip svetima, man jos šaukiant; aš turu prašyti savo vaikų vaikų. *per. 2, 9.

18. Neigi patys jauni kudikiai manęs nieko ne atboja; kad juos pabarų, tai jie duosti man pikty žodžių.

19. Visi mano viernieji baidosi manęs; ir kuriuos mylėjau, tie prieš manę iš vieno eiti.

20. Mano kaulai kaba prie mano odos ir kuno, ir ne galiu savo dantis oda apdengti.

21. Susimilkite ant manęs, susimilkite ant manęs, jus mano prieteliai! nės Dievo ranka manę ištiko.

22. Kodėl jus manę persekinėjate, lygiai kaip Dievas, ir ne galite mano kunu pasisotyti?

23. Ak, kad mano kalbos būtų rašomos! Ak, kad į kokias knygas jos būtų surašomos!

24. Su geležies virbalu ant švino, ir ant amžino paminklo į uolą įkapojamos! 25. Bet aš žinau, kad mano išgelbėtojis gyvas yra, ir jis manę potam iš žemės prikels.

26. Ir aš potam šita savo oda busu apvilktas ir savo kune *Dievą regėsu. *1 Jon. 3, 2.

27. Tą patį aš sau regėsu, ir mano akys jį matys, ir nei joks kitas. Mano inkstai suėsti mano prieglobstyje.

28. Nės jus kalbate: kaip mes jį galime persekinėti ir priežasties ant jo rasti?

29. Bijokitės kardo! nės kardas yra kerštas ant žmonių nusidėjimų, kad žinotumbite, sudą esantį.

Perskyrimas 20.

Zoparo kalba apie nepasiliekančiąją palaimą Dievo nesibijančiųjų.

Tai atsakė Zopar iš Naėma, tarydamas:

2. Ant to aš turu atsakyti, o negaliu laukti.

3. Ir rods noru girdėti, kas tus (mano žodžius) norėtų barti ir peikti; nės dvasė mano proto tur už manę atsakyti.

4. Ar tu ne žinai, visada taipo nusi davus, kol žmonės ant svieto buvo.

5. Kad gyrius Dievo nesibijančiųjų ne ilgai patenkąs, ir džiaugsmas nevienų patenkąs (tik) akies mirksni?

6. Norint jo (garbės) *aukštumas dangų pritekų, ir jo galva iki debesų išsitemkų, *Dan. 4, 8. 9.

7. Tačiau paskiaus jis prapuls kaip koks mėšlas, kad tie, kurie jį garbėje laikė, sakys: kur yra jisai?

8. Kaipo *sapnas pereiti, taip ir jis ne bus rastas, ir kaip regėjimas naktia prapuola. *Ps. 73, 20 ir 103, 16.

9. Kuri akis jį matė, jo daugiaus ne matys; ir jo *vieta daugiaus jį ne matys. *Ps. 37, 10.

10. Jo *vaikai ubagais eis; ir jo ranka jam procę į algą duos. *per. 27, 14.

11. Jo kaulai paslėptuosius jo griekus gerai užmokės ir su juom į žemę gulsis.

12. Norint jam piktybė jo burnoje *skaniai atsiduosti, tai tačiau jo liežuvis kitaip atras. *Pam. 5, 3. 4.

13. Jį užlaikoma ir jam ne perleidžiama bus, ir jam ginta bus jo kakle.

14. Jo valgis jo viduriuose jam pavirs į angių tulžį.

15. Lobius, kuriuos jis prarijo, tur jis vėl išspiauti; ir Dievas juos *iš jo pilvo varys. *Darb. 1, 18.

16. Jis angių tulžį žįs, ir žalčio liežuvis jį žudys.

17. Jis ne matys srovės, nei upės, medumi ir sviestu tekančias.

18. Jis *dirbs, bet ne sau ant gero; ir jo lobiai tenka kitiems, kad jis tais ne gauna džiaugtisi. *5 Maiž. 28, 33.

19. Nės jis pamynė ir prastojo vargdienį. Jis butus prie savęs plėšė, kuriuos ne pabūdavojęs.

20. Nės jo pilvas ne galėjo pilnas būti, ir savo *brangiumi lobiu ne išbėgs. *Zep. 1, 18.

21. Nieko ne užsiliks jo valgio; todėl jo geras pagyvenimas ne išsilaikys.

22. Norint jis apstumo ir gana tur, tačiau jisai drebės; visokia bėda ant jo ateis.

23. Vieną kartą jo pilvas jam bus

pilnas, ir jis narsą savo didžiojo keršto ant jo siųs; jis ant jo duos lyti savo mušį.

24. Jis bėgs (pamatęs) geležinį šarvą, ir varinis kilpinis jį pravarys.

25. Nuogas kardas per jį pereis; ir kardo žvilgimas, kurs jam kartus bus, su išgąščiu ant jo užeis.

26. Ne yra čionai nei jokios tamsybės, kuri jį galėtų apdengti. Jį *ugnis ne užpusta sudegįs; ir kurs užsiliko jo namuose, tam negerai bus.

* 5 Maiž. 32, 22.

27. Dangus jo nusidėjimus išrodys, ir žemė prieš jį kelsis.

28. Javai iš jo buto bus išgabenti, išbarstyti dienoje Jo keršto.

29. Tai alga Dievo nesibijančio žmogaus prie Dievo, ir dalis jo kalbos pas Dievą.

* per. 18, 21.

Perskyrimas 21.

Jobas nieku verčia Zoparo kalbą apie palaimą ir koravonę Dievo nesibijančiųjų.

Jobas atsakydamas tarė:

2. Ben paklauskite mano kalbos ir duokite mokintis.

3. Užkęskite manęs, kad ir aš kalbėčiau, ir potam manę niekinkite!

4. Argi aš darbo turu su koku žmogumi, kad mano širdis (tokioje bėdoje) ne papyktų?

5. Šen gręškites manėspi; jus nusišėbėsite ir *ranką ant burnos uždėsite.

* per. 29, 9.

6. Aš to atsimindamas išsigąstu, ir drebėjimas užėiti mano kūną.

7. Kogidėl (gerai) *gyvena Dievo nesibijantieji, pasėsti ir platinasi lobiais?

* Ps. 73, 3 s. Abak. 1, 13.

8. Jų vaikai pakajuoje stov aplink juos, ir jų vaikų vaikai yra pas juos.

9. Jų butas pakajaus tur nuo baimės; ir Dievo rykštė ne yra ant jų.

10. Jo galvijai sekasi ir niera be vaisiaus; jo karvė veršį tur ir ne stov berždžia.

11. Jų jauni vaikai išeiti kaip kaimenė, ir jų kudikiai eiti šokinėdami.

12. Jie krykštauja su bubnais ir su arpomis, ir linksmi yra su vamzdžiais.

13. Jie pasėsti *geromis dienomis, ir vos akies mirksnį išsigąsta peklos.

* Luk. 16, 25.

14. Kurie tačiau Dievui sako: „traukis nuo mūsų; mes apie tavo kelius ne norime žinoti.

* per. 22, 17. Ps. 10, 4.

15. Kas yra Visogaljsis, kad jam turėtumbime šlužyti? arba *kuo geresni pastojome, jopi šaukdami?“

* Mal. 3, 14.

16. Bet štai, jų lobis ne stov jų rankose; todėl Dievo nesibijančiųjų mislis atstu nuo manęs turės buti.

17. Kaip *žibnyčia Dievo nesibijančiųjų išges, ir jų nelaimė ant jų ateis! Jis širdies tužbą išdalys savo keršte.

* per. 18, 5.

18. Jie bus kaip *rugienos prieš vėją, ir kaip pelai, kuriuos skaudus vėjas nuneša.

* Ps. 1, 4 ir 35, 5.

19. Dievas jo nelaimę palaiko ant jo vaikų. Kad jis jam užmokės, tai matyta bus.

20. Jo akys matys jo prapuolimą; ir nuo didžiojo papykio Visogalinčiojo jis gers.

21. Nės kas pamėgs jo namais po jo? ir jo mėnesių skaitlius vos per pusę pasiliks.

22. Kas Dievą mokįs ir aukštuosius sudijantį?

23. Šisai numiršta linksmas ir sveikas visoje bagotystėje ir visai pilnybėje;

24. Jo pieno bosas yra pieno pilnas, ir jo kaulai penami smaginėmis.

25. Bet ans numiršta su smutnina širdžia, ir niekados su džiaugsmu ne valgęs.

26. Ir jie lygiai gul su kits kitu žemėje, ir kirmėlės juos apdengia.

27. Štai, aš gerai pažįstu jūsų mislis ir jūsų piktas dumas prieš manę.

28. Nės jus sakote: kur yra butas kunjgaikščio? ir kur yra namai, kuriuose piktieji gyveno?

29. Juk jus apie tai kalbate kaip prasti žmonės, ir ne suprantate, ką anųjų pasielgimas ženklina.

30. Nės *piktasis palaikomas yra iki prapuolimo dienai ir iki dienai didžiojo keršto jis pasiliekti.

* Rym. 2, 5. 2 Petr. 2, 9.

31. Kas nor sakyti, ką jis užpelnęs, regimai į tą žiurint? kas jam užmokės, ką jis daro?

32. Bet jis grabopi plėšiamas yra ir prie pulko tur pasiliktis.

33. Gerai jam patiko upės dumblas, ir visi žmonės paskui jį eis, ir tų, kurie pirm jo buvo, be skaitliaus.

34. Kaip jus manę taip noprosnai linksminate? Ir jūsų atsakymas ateiti ant neteisybės.

Perskyrimas 22.

Elipas trečią kartą apie Jobo nuobažnytę abejoja.

Tai atsakydamas Elipas išTėman tarė:

2. Ko privalo Dievas sylingo, ir kam tinka jam išmanąs?

3. Bes tiki, Visogalinčiamjam patinkant, kad tu taip nuobažnu pasidarai? arba ką gelbti jam, norint savo pasielgimą per tikrai gerą laiką?

4. Ar misliji, Jį tavęs bijosiantį, tavę koravoti ir su tavimi ant provos eiti?

5. Beje tavo piktenybė yra per didelė, ir tavo nusidėjimų nei jokio galo ne yra.

6. Tu rasi savo broliui užstatą kokį atėmei be priežasties, tu *nuogamjam drabužius nurėdei.

* per. 24, 7.

7. Tu pailsusiuosius ne *pagirdei vandenimi, ir išalkusiamjam savo duoną užgynai.

* Mat. 25, 42.

8. Tu gvol tą ant žemės padarei, ir šlovingai toje sėdėjai.

9. Našles tu tuščias nuo savęs išleidai, ir siratų petį sulaužei.

10. Todėl tu (slogomis nei) *virvėmis esi apdėtas, ir įbaimė tavę umai išgandino,

* per. 18, 10. † per. 18, 11.

11. Argi tu ne regėtumbei tamsybės, ir vandens srovės ar tavę ne apdengtų?

12. Štai, Dievas aukštai yra danguje ir mato žvaigždes aukštybėje;

13. Ir tu kalbi: ką *žino Dievas? Ar jis galėtų, kas tamsoje yra, sudyti?

* Ps. 10, 11 ir 94, 7. Jėz. 29, 15.

14. Debesis yra jo apkaba, jis ne mato, ir vaikščioja per visus dangaus pašalius.

15. Ar tu nori svieto takais eiti, kuriais neteisieji ėjo?

16. Kurie prapuolė *pirm česo, ir vanduo jų dugną plovė;

* per. 15, 32. 33.

17. Kurie tarė Dievui: *atstok nuo mūsų; ką Visogalįs jiems daryti galėtų?

* per. 21, 14.

18. Norint jis jų butą su lobiais pildyti? Ale *Dievo nesibijančiųjų mislis atstu testov nuo manęs.

* per. 21, 16.

19. *Teisieji matys ir džiaugsis, ir nekaltasis jų juoksis.

* Ps. 107, 42.

20. Matysite, jų darbai sugaiš, ir jų palaiką ugnis sudegis.

21. Taigi su juomi sutik, ir turėk pakajaus; iš to tau daug gero atsirasis.

22. Klausyk zokaną iš jo burnos, ir jo kalbą įdėk į savo širdį!

23. Jei prisiversi Visogalinčiopi, tai busi peržegnotas ir atlojisi neteisybė nuo savo namų.

24. Už žemę laikyk auksą, ir už akmenis upės laikyk Opiro skarbus,

25. Tai Visogalįs bus tavo auksas, ir sidabras bus tau su kaupu duotas;

26. Tai *džiaugsies Visogalinčiuoju ir savo veidą Dievopi pakelsi.

* Ps. 36, 4.

27. *Tai jį melsi, ir jis tavęs klausys; ir įsavo pažadus attesėsi.

* Jėz. 65, 24. † Ps. 50, 14.

28. Ką tu tik pradėsi, tai tau duos ant gero ateiti; ir šviesa ant tavo kelio šviesuos.

29. Nės *kurie pasižemina, tus jis paaukština; ir kurs savo akis nuleidžia, tas pasigaus.

* Ps. 31, 24.

30. Ir nekaltasis bus išgelbėtas, bet jis bus išgelbamas *savo rankų čystybės dėlei.

* Ps. 18, 21. 28.

Perskyrimas 23.

Jobas atsišauk savo gerosios sąžinės dėlei Dievo sudu krasėpi.

Jobas atsakydamas tarė:

2. Mano kalba dar pasilekti smutna, mano syla silpna yra mano *dusaujimų dėlei.

* Ps. 6, 7 ir 38, 10.

3. Ak, kad žinočiau, kaip jį rasu ir prie jo krasės prisigausu;

4. Ir sudą po jo akių padėčiau, ir savo burną atsikalbėjimais pripildyčiau;

5. Ir ištirčiau kalbą, kurią (Dievas) man atsakytų, ir girdėčiau, ką jis man sakytu!

6. Ar Jisai su dide syla su manimi nor bylinėti? Te nesieltgie Jis taip prieš manę;

7. Bet man tuojaus po akių te padedie, tai aš savo provą berods laimėsu.

8. Bet jei aš dabar tiesiog eimi, tai Jo čionai ne yra; jei atgalios eimi, tai Jį ne matau.

9. Jei Jis prie kairės yra, tai Jį ne sugaunu; jei Jis prie dešinės pasišlėpia, tai Jo ne matau.

10. Bet Jis pažįsta mano kelią gerai. Jis te mėgina manę, tai aš išrastas busu kaip auksas.

11. Nės aš savo koją statau ant Jo kelio, ir laikau Jo kelią ir nuo to ne *atstoju.

* 5 Maiž. 17, 11.

12. Ir ne atstoju nuo prisakymo Jo lupų, ir apsaugoju kalbą Jo burnos daugiaus, kaip man reik daryti.

13. Jis *vienas yra, kas jam gal atsakyti? Ir jis daro, kaip jis nor. *5 Maiž. 6, 4.

14. Ir norint man užmok, ką užpelniau, tai tačiau dar daugiau man užlaikęs yra.

15. Todėl aš išsigastu Jo, ir tai jausdamas aš Jo bijausi.

16. Dievas mano širdį lėtą padarė, ir Visogalijis manę išgandino.

17. Nės tamsybė man ne padaro galą, ir tamsybė po mano akių ne nor apdengta buti.

Perskyrimas 24.

Aplė Dievo paslėptąją, bet tačiau teisiąją valdžią, Dievo bijančiųjų vargą, ir Dievo nesibijančiųjų laimę.

Kam ne turėtų čėsai paslėpti buti Visogalinčiamjam? ir kurie Jį pažįsta, ne mato jo dienas.

2. Jie rubežius atgalon varo, jie plėšo kaimenę ir ją gano.

3. Jie siratų asilus šalin varo, ir ima našlių jaučius ant užstato.

4. Vargdieniai tur jiems iš kelio eiti, ir reikalingieji ant žemės tur pasislėpti.

5. Štai, žvėrys pusčioje išeiti, kaip pratusios, anksti ant plėšimo, kad valgio pataisytų jauniems.

6. Jie nuvalo nuo dirvos vislab, ką ji tikt neša, ir nurenka *vyno kalną, kurį per neteisybę tur. *1 Kar. 21, 16.

7. *Nuogus jie paliekti taipo begulinčius, ir ne paliekti jiems užklodę šaltyje, kuriems rubus atėmė, *per. 22, 6.

8. Kad prie uolų tur laikytis, didžiam lietui nuo kalnų ant jų puolant, kadangi niekur ne gal pasislėpti.

9. Jie plėša kudikį nuo kručių ir padaro sirata, ir pavargina žmones, užstatus imdami.

10. *Nuogiems jie be drabužių duosti eiti, ir išalkusiems jie atima pėdus. *Jėz. 58, 7.

11. Jie juos verčia aliejaus daryti ant savo pačių malunų, ir savo pačių spausťvas minti, ir tačiau jiems duosti *trokšti. *Jok. 5, 4.

12. Jie daro, kad žmonės mieste tur dusauti, ir dušia užmuštųjų tur šaukti; ir Dievas jų ne parstumia.

13. Todėl jie atsitraukę yra nuo (Jo) šviesos, ir ne pažįsta Jo kelio, nei sugrįžta į Jo takus.

14. Auštant keliai *razbaininkas ir

pasmaugia vargdienį ir privalantįjį; ir nakčia jis yra lyg vagis. *Pa. 10, 8, 9.

15. Akis venčiamonės peržengtojo daboja si tamsos, sakančio: „manęs ne mato nei jokia akis;“ ir mislija, paslėptas esąs. *per. 22, 13. Jėz. 29, 15.

16. Tamsoje jis į butus įsigauna, dienoje jie iš vieno visi pasislėpia, *prisibijodami šviesos, *Jon. 3, 20.

17. Nės jei jiems rytas randasi, tai yra jiems kaip tamsybė; nėra jis jaučia tamsybės išgastį.

18. Jis *lengvai nueiti, kaip ant vandens; jo turtas nusimažina ant žemės, ir savo vynyčios ne prižiur. *1 Maiž. 49, 4.

19. Pekla atima susigriešįjančius, kaip tvankas ir giedra sniego vandenį gaisina.

20. Jo užmirš mielaširdingieji, jo pasimėgimas įkirmys; jo daugiaus ne bus minėta; jis bus sulaužytas, kaip nevaisingas medis.

21. Jisai užkabino apleistąją ne gimdančią, ir našlei nieko gero ne padarė,

22. Ir galinčiuosius po savimi pavertė savo syla. Jis laimėje budamas ne žinos, bau gyvas pasiliks.

23. Jis tiesa sau pats pakajų padaro, kuriuomi nusitikėtų; tačiau jo akys žiur ant jų darbų.

24. Jie ant trumpo česo yra paaukštinti ir į nieką pavirsta, ir prispaudžiami ir visaip išgaišinti bus; ir kaip pirmieji žiedai prie varpų jie bus nukulti.

25. Ar ne taip? Gerai, kas manę melagiu padarys ir išliudys, manę niekus kalbėjusį?

Perskyrimas 25.

Po Dievo akių visi žmonės griekininkai.

Tai atsakė Bildad iš Sua, tarydamas:

2. Ar ne stov prie Jo viešpatystė bei baimė, pakajaus darančiojo tarp savo aukščiausiųjų?

3. Kas jo kareivių pulkus paskaitys? ir ant kurio ne užteka jo šviesybė?

4. Ir kaip gal žmogus teisus buti po Dievo akių? ir kaip gal čystas buti žmogaus vaikas? *per. 4, 17.

5. Štai, mėnuo dar ne šviesuoja, *ir žvaigždės dar ne čystos po jo akių, *per. 15, 15.

6. Kaip juo mažiaus žmogus, kirmėlaitė, ir žmogaus vaikas, kirmėlė!

Perskyrimas 26.

Jobas pagarbina Dievo šlovę toli labiausiai, nei kaip Bildadas.

Jobas atsakydamas tarė:

2. Ką tu užstoji? ar nei jokio macnumo ne turintį? ar gelbi drutybės nei jokios pečiuose ne turintį?

3. Kam tu pamokinimą duodi? ar nei jokios išminties ne turinčiam? ir parodai galinčiam, kaip jis tai ištaisyti?

4. Po kieno akių tu kalbi? ir po kurio akių išeiti kvapas iš tavęs?

5. Numirieji tužijasi po vandenimis su tais, kurie su jais gyvena.

6. Pekla po Jo akių yra atdengta, ir prapuolimas ne tur uždangties.

7. Jis šiaurę išplatina ant tuštumo, ir pakabina žemę ant nieko.

8. Jis *sulaiko vandenį į savo debesį, ir debesys po to ne suplyšta.

* per. 38, 8. Pam. 8, 27. Ps. 104, 3.

9. Jis laiko savo krasę, ir platina savo debesį per tą;

10. Jis *aplink vandenį raką pastatė, iki šviesybei su tamsybe sugaištant.

* per. 28, 10. Pam. 8, 27.

11. Dangaus stulpai dreba ir išsi-gasta jo barimo.

12. Iš jo macies jurios umai susi-judina, ir iš Jo proto pasikelia aukš-tybė jurių.

13. Ant dangaus gražu randasi per jo vėją; ir jo ranka pagatavoja tie-sųjį žaltį.

14. Štai, taip eiti Jo darbas: bet apie tai mes prastą žodelį girdėjome. Ale kas nor perkuną Jo galybės per-manyti?

Perskyrimas 27.

Jobas apginti norėdamas savo nekaltbę lygina žmogų nuobažnįjį prieš neviernai Dievą mylintįjį. Ir Jobas toliaus pagavo savo kalbas kalbėti tarydamas:

2. Kaip tikrai Dievas gyvas, man provos dar ne darąsis, ir Visogal-jis, mano dušiai smutnybę duodąsis,

3. Kol mano kvapas manyje, ir atsi-dvėsimas nuo Dievo mano nosyje yra,

4. Mano lupos nei jokios neteisybės ne kalbės, ir *mano liežuvis nei apie jokių vylių ne sakys! *Pa. 15, 3, ir 34, 14.

5. Tai atstu testov nuo manęs, kad jūsų žodžiams pritarčiau; iki mano galui ateinant, aš ne atstosu nuo savo nuobažnystės.

6. Aš savo teisybę niekad ne pamesu;

mano *sąžinė manę ne kremta viso mano pasielgimo dėlei. *Darb. 24, 16.

7. Bet mano neprietelius bus išra-stas Dievo nesibijąs, ir kurs *prieš manę stengiasi, neteiskus. *per. 42, 7.

8. Nės kas yra nusitikėjimas žmo-gaus, neviernai Dievo prisibijančio, kad jis taip šykštas yra, ir tačiau Dievas jo dušią šalin plėšia?

9. Ar tu misliji, *Dievą jo šauksmo klausiantį, tužbai ant jo ateinant?

* Jon. 9, 31.

10. Kaip jis gal Visogalinčiuoju pa-simėgti, arba Dievopi kuocės šaukti?

11. Aš jus mokysiu apie Dievo ranką; ir kuomi Visogaljsis pasimėgsta, aš ne slėpsu.

12. Štai, jus visi laikotės per išmin-tingus, kodėlgi tokius niekus kalbate?

13. Tai yra alga nelabo žmogaus pas Dievą, ir dalis smarkininkų, kurią nuo Visogalinčiojo sulauks: *per. 18, 21.

14. Jei jis daug vaikų turės, tai jie kardui teks, ir jo *vaikų vaikai ne privalgys duonos.

* Pa. 37, 23.

15. Ir pasilikusieji be mirštant bus palaidoti, ir jo našlės ne verks.

16. Kad jis pinigų sunės kaip žė-mę, ir surenka drabužių kaip molį,

17. Tai tus jis tiesa pagatavys; ale teisusis jais apsirėdys, ir nekaltasis pinigus išdalys.

18. Jis pabudavoja savo namus kaip voras, ir kaipo sargas pašiurę padaro.

19. *Bagotasis atsiguldams nieko su savimi drauge ne plėš; jis savo akis atvers, ir nieko čionai ne bus. *Pa. 49, 18.

20. Jį išgąstis užguls kaip vanduo; naktimis jį paims vėtra.

21. *Rytvėjas jį nuneš, kad jis nueis; ir vėtra jį iš jo vietos varys. *Ezėk. 17, 10.

22. Jis jį tuomi apniks ir jo ne čė-dys; jam vislab iš jo rankų ištruks.

23. *Ant jo rankas suplos ir ant jo šnibždės, kur jis buvęs. *Raud. 2, 15. Na. 3, 9.

Perskyrimas 28.

Išminties pagarbinimas prie Dievo ir žmonių.

Sidabras tur savo gyslas ir auksas savo vietą, kur tirpomas.

2. Geležies iš žemės išima, ir iš akmenų tirpomas yra varis.

3. Tikt galiaus tamsa galą tur, ir tikt paskiaus randami yra tamsioje gilybėje paslėpti (akmenaičiai ar grumteliai, iš kurių auksas ir sidabras imamas).

4. Tokia upė išeit, kad ir aplink tą gyvenantieji kelią tenai pameta; ir vėl nusenk ir nuteka nuo žmonių salin.

5. Ir ugnis iš žemės apačios išjėškoma, norint ant viršaus valgis auga.

6. Randamas Sapyras keliose vietose, ir žemės grumtai, kuriuose auksas yra.

7. Tą taką nei vienas paukštis ne pažino, ir nei jokio vanago akis ne matė.

8. Puikus vaikai (žvėrys) to ne apmynė ir nei vienas liutas tuomi ne ėjęs.

9. Ir ranka pridedama yra prie uolų, ir kalnai yra apkasami.

10. Upės iš uolų yra išplėšamos; ir vislab, kas brangu, mato akis.

11. *Ginama yra vandens srovė, ir į šviesą pastato, kas vandenyje paslėpta. * perkš. 25.

12. Bet kur nori išminties rasti? ir kur yra vieta proto?

13. Nei vienas ne žino, kur ji stov, ir ne randama yra *žemėje gyvųjų. * Ps. 27, 13.

14. Gelmė sako: „ji niera manyje;“ ir jurės sako: „ji ne yra pas manę.“

15. Ne gali aukso už ją duoti, nei sidabro atsverti, ją užmokėti.

16. Jai ne prilygsta Opiro auksas, arba (brangus akmuo vadinamas) Oniks bei Sapyras.

17. Aukšas bei Dėmantas negal jai prilygti, nei *brangiausiais žemčiugais negal apmainyta buti. * 1 Maiž. 24, 53.

18. (Brangiausieji akmenaičiai) Ramot bei Gabis (prieš ją) ne rokuojami; išmintis persver perlas.

19. *Topasijus iš Murinų žemės jai ne lygus laikomas, ir čysčiausiasis auksas jai ne prilygsta. * 2 Maiž. 28, 17.

20. Išgi kur ateiti išmintis? ir kur yra proto vieta?

21. Ji paslėpta yra po akių visų gyvųjų, ir paslėpta paukščiams po dangumi.

22. Pražudymas bei smertis sako: mes savo ausimis jos garsą girdėjome.

23. Dievas kelią jospa žino ir pažįsta jos vietą.

24. Nės jis mato svieto kraštus ir reg vislab, kas po dangumi yra.

25. Kaip Jis vėjui jo svarą darė, ir vandeniui jo tikrąją mierą statė;

26. Kaip jis lietui raką padarė, ir žaibui bei perkunui kelią;

27. Tai Jis ją matė ir pasakojo apie ją, pagatavojo ją ir išrado ją,

28. Ir tarė žmogui: štai, *Pono Dievo baimė, tai yra išmintis, ir pikta vengti, tai yra protas. * Ps. 111, 10. Pam. 1, 7.

Perskyrimas 29.

Jobas kalba apie pirmąsias savo palaimingas dienas.

Ir Jobas vėl *pradėjo savo kalbas kalbėti ir tarė: * per. 27, 1.

2. Ak, kad bučiau toks, kaip perėjusiuose mėnesiuose, dienose, kuriose manę Dievas apsaugojo.

3. Kaip jo *žibnyčia ant mano galvos šviesavo, ir aš prie jo šviesybės tamsybėje vaikščiojau; * per. 18, 6.

4. Koks buvau dienose savo jaunystės, kaip *Dievo paslėptinės ant mano namų buvo; * Ps. 25, 14.

5. Kaip Visogalysis dar su manimi buvo, ir mano vaikai aplink manę;

6. Kaip savo žingsnius mazgojau svieste, ir uolas man aliejaus upes liejo;

7. Kaip išėjau iš miesto vartų ir savo krasę pataisydinau ant ulyčios;

8. Kaip jaunimas manę matydamas pasislėpdavo, ir senieji man atsikeldavo;

9. Kaip vyresnieji paliaudavo kalbėti, ir savo rankas ant savo burnos uždėdavo;

10. Kaip kunjgaikščių balsas ne drįsdavo kalbėti, ir jų liežuvis prie jų gomurių prilipdavo.

11. Nės kursai savo ausimis manęs klausydavo, tas manę per išganytą garbindavo; ir kursai savo akimis manę matydavo, tas manę pagirdavo.

12. Nės *aš išgelbėjau vargdienį šaukiantįjį, ir siratą, nei jokio gelbėtojo ne turinčiąją. * Ps. 82, 4. Pam. 24, 11.

13. Žegnonė to, kuriam sugaišti reikėjo, ant manęs ateidavo; ir aš palinksminodinau našlių širdį.

14. Teisybė buvo mano rubas, kurią apsivilkau kaip sermėgą; ir mano sudas buvo mano kunjgaikštiška kepurė.

15. *Aš buvau aklojo akis bei raišojo kojos. * 3 Maiž. 19, 14.

16. Aš buvau *tėvas pavargusiųjų; ir kurias bylas aš ne žinojau, tas išjėškojau. * per. 31, 18.

17. Aš *išlaužiau krumines dantis neteisiojo ir plėšimą išplėšiau iš jo dantų. * Ps. 58, 7.

18. Aš mislijau: aš noru savo lizde

pamirti, ir savo dienų daug padaryti, kaip žiezdrų.

19. Mano sėkla išdygo pas vandenį, ir rasa pasiliko ant mano piuties.

20. Mano šlovė vis ant manęs atsinaujino, ir mano kilpinis gerinosi mano rankoje.

21. Klausydavo mano kalbos ir tylėdavo ir laukdavo mano pamokslo.

22. Po mano žodžių nei vienas daugiau ne kalbėdavo, ir jie *mano kalba labai pamėgdavo. * 5 Maiž. 32, 2.

23. Jie manęs laukdavo, kaip lietaus, ir išsižijo, kaip ant vakaro lietaus.

24. Kad aš su jais šutydavau, jie todėl ne perdrąsus pastodavo; ir šviesybė mano akių manę prastesnį ne padarydavo.

25. Kad aš juos aplankydavau, tai vyriausioje vietoje turėjau sėdėti, ir gyvendavau, kaip karalius tarp kareivių, palinksmindamas bėdoje esančiuosius.

Perskyrimas 30.

Jobas skundžia savo vargą ir pagundymą.

Bet dabar manę išjuokia jaunesni už manę, kurių tėvus ne bučiau per vertus laikęs, statyti tarp savo šunų, prie avių laikomų;

2. Kurių turtą aš per nieką laikiau, kurie ne galėjo pasėsti;

3. Kurie dėl bado ir pavargio vieni į pusčias bėgo, umai pagedo ir biedni pastojo;

4. Kurie dilgynes išrovė aplink krumus, ir kadagių šaknys buvo jų valgis.

5. Ir tas išrovė krykštaudavo jie, lyg kaip vagis.

6. Prie baisių upių jie gyvendavo, žemės duobėse ir akmenų plyšuose.

7. Tarp krumų jie šaukdavo ir po usnimis jie susirinkdavo,

8. Vaikai niekam nevertų ir paniekintų žmonių, kurie prasčiausieji buvo ant žemės.

9. *Dabar aš jų giesmelė pastojau ir jų pasaka turu buti. * Ps. 69, 13. Raud. 3, 63.

10. Jie baidosi manimi ir toli atitrauk nuo manęs, ir ne čėdija po mano akių spiaudyti.

11. Jie mano virvę nunarino ir manę nieku padarė, ir kas mano buvo, nei žaboti išžabojo.

12. Po dešinės dar mano žaliuojant, jie prieš manę pasistatė, ir mano

koją išstumė ir per manę kelią padarė, manę sugaišinti.

13. Jie mano takus sulaužė; jiems taip lengvu buvo manę iškadyti, kad ir nei jokios pagalbos tam ne privalė.

14. Jie atėjo, kaip per plačią spragą į vidų, ir be davado užpuolė.

15. Išgąstis manę užėjo ir persekinėjo kaip vėjas mano šlovę, ir kaip bėganti debesys mano laimingąjį pasilaikymą.

16. Bet dabar išsiliejo mano dvasė ant manęs, ir manę sugriebė vargingasis čėsas.

17. Nakčia mano kaulai visur perskverbiami; ir kurie manę guinioja, ne atsigul miegoti.

18. Per vargų daugumą kitaip apredomas esmi; ir tuomi manę apjuosta, kaip su skyde mano sermėgos.

19. Manę į purvą įmynė ir lygu padarė *dulkėms ir pelenams. * per. 34, 15.

20. Jei aš tavęspi *šaukiu, tai tu man ne atsakai; jei stojuosi po tavo akių, tai tu ne žiuri į manę. * per. 19, 7.

21. Tu man persivertei į baisų, ir parodai man papykį savo per drutybę rankos savo.

22. Tu manę pakeli ir duodi man ant vėjo važiuoti, ir sutirpini manę macniai.

23. Nės aš žinau: tu manę smerčiui paduosi, čia yra paskirtasis butas visų gyvųjų.

24. Tačiau jis ranką ne išties į lavonkaulių butelį, ir jie ne šauks dėl jo pagadinimo.

25. Aš juk verkiau sunkioje gadynėje, ir mano dušia gailėjosi pavargėlių.

26. Aš *laukiau gero, ir nieko gero ne ateiti; aš tikėjau šviesybe, ir ateiti tamsybė. * Jer. 14, 19.

27. Mano viduriai verda ir ne paliauja; manę užpuolė vargingasis čėsas.

28. Aš juodas vaikščioju, ir tačiau nei jokia saulė manę ne kaitrina; aš atsikeliu susirinkime šaukdamas.

29. Aš esmi brolis žalčių ir draugas štrusų.

30. Mano oda ant manęs juoda pastojo, ir mano kaulai išdžiuvo iš karščio.

31. Mano (linksmybės) arpa *raudojimu pastojo, ir mano vamzdis verksmu.

* Ps. 30, 12.

Perskyrimas 31.

Jobo nebartinasis pasielgimas.

Aš *derėjimą dariau su savo akimis, kad ne žiurėčiau į kokią mergą.

* Mat. 5, 28, 29.

2. Bet *kokią man Dievas duosti algą iš aukšto? ir kokią dalį Visogalijis iš aukštybės?

* Mat. 19, 27.

3. Ar ne reiktų geriaus neteisiamui tokios nelaimės turėti, ir piktadėjui taip prastumtam buti?

4. Ar *jis ne mato mano kelius ir skaito visus mano žingsnius?

* per. 23, 10.

5. Ar aš mylėjau niekystę? arba ar mano koja skubinosi klastą daryti?

6. Tai manė ant tikro svarčio te sverie, tai Dievas išras mano nuobažnystę.

7. Jei *mano žingsnis iškrypo iš kelio, ir mano širdis mano akis sekiojo, ir koks daiktas mano rankose prilipo:

* Ps. 7, 4. a.

8. Tai ką sėčiau, turėtų kits suėsti, ir mano giminė turėtų iš šaknių išgaišinta buti.

9. Jei mano širdis davė prisiraginti prie moters, ir jei aš prie savo artymo durų tykojau:

10. Tai *turėtų mano pati buti kito apgėdinta, ir turėtų kiti su ja sugulti;

* 5 Maiž. 28, 30. 2 Zorn. 12, 11.

11. Nės tai neviežlybas daiktas, ir nusidėjimas pasudyti sudžioms.

12. Nės tai būtų ugnis iki į prapuolimą suėdanti ir visą mano gerbę iš šaknių išverčianti.

13. Ar aš niekinau teisybę savo berno arba savo tarnaitės, kad jie būtų prieš manę turėjo?

14. Ką aš daryčiau, jei Dievas pasikeltų? ir ką aš atsakyčiau, jei Jis mano griekus pajėskotų?

15. Ar ir ji ne tas padaręs, kurs manę mano motynos žyvote padarė, ir *ji žyvote taipojau pagatavijo?

* Mal. 2, 10.

16. Ar aš *stokojantiems jų norą užgyniau, ko jie prašė, ir našlių akis daviau alpti?

* perkš. 18. per. 29, 16.

17. Ar aš savo kąsnį viens valgiau, ar ir sirata ne draug nuo to valgė?

18. Nės aš iš jaunystės elgiausi, kaip tėvas, ir nuo savo augyvės žyvato aš mielai palinksminau.

19. Ar aš kokį žmogų mačiau prapuolantį, kad *rubų ne turėjo, ar

ir vargdieniui be apdangalo daviau vargti?

* Jėz. 58, 5, 7.

20. Ar manę jo šonai ne žegnojo, kaip jis mano ėrų kailiais sušildomas buvo?

21. Ar aš savo ranką pakėliau ant siratų, kaip mačiausi provą darydamas, macies turįs gelbėti?

22. Tai te išsineria mano petys iš savo vietos, ir mano ranka te lušta nuo savo kaulų.

23. Nės aš *bijausi Dievo, kaip kokios negandos ant manės, ir jo koronę ne galėčiau iškęsti.

* per. 32, 22. 1 Maiž. 50, 19.

24. Ar aš ant aukso pasitikėjau, ir *aukso daugumui sakiau: mano palinksmiojimas?

* Ps. 52, 9.

25. Ar aš pasidžiaugiau, kad didį lobį turėjau, ir mano ranka viską supelniusi buvo?

26. Ar aš į (saulės) šviesybę žiurėjau, kad ji šviesiai švietė, ir į mėnesį, kad jis pilnas buvo?

27. Ar mano širdis slapta persikalbėdino, kad mano burna mano ranką bučiuotų?

28. Toktai taipojau nusidėjimas yra sudžioms sudyti; nėra tuomi *užsigynęs bučiau Dievo iš dangaus.

* Tit. 1, 16.

29. Ar *pasidžiaugiau, kad mano neprieteliui bėda radosi? ir pasikėliau, kad ant jo nelaimė užėjo?

* Pam. 24, 17.

30. Nės ne daviau savo burnai susigriešyti, kad velytų kokį keikimą jo dušiai.

31. Ar ne turėjo vyrai mano namuose sakyti: „ak Dieve duok, kad nuo jo kuno ne butumbime sotinti!“

32. Lauke *ne turėjo svečias pasilikti, bet aš savo angą atvirą laikiau keleiviams.

* Rym. 12, 13. Ebr. 13, 12.

33. Ar aš savo *klastą kaip žmogus dengiau, kad aš slapčiai savo nusidėjimą paslėpčiau?

* Ps. 32, 3, 5.

34. Ar prisibijojau didės daugybės, ir paniekinimas mano gentainių manę pergandino? Aš tylėjau ir iš varėtų ne išėjau.

35. Kas man duosti perklausinėtoji, kad *mano išsiilgimą Visogalijis išklaustų, kad kas knygas rašytų apie mano bylą?

* per. 19, 7.

36. Tai aš jas ant savo pečių imčiau ir sau kaip vainiką apsiriščiau.

37. Aš savo žingsnių skaitlių pa-

sakyčiau, ir kaip kunigaikštis jopi artinčiau.

38. Ar mano žemė prieš manę šauks, ir jos vagos iš vieno visos verks;

39. Ar aš jos vaisius ne užmokėtus valgiau, ir dušias jos darbininkų sunkinau?

40. Tai man te auga usnys už kviečius, ir erškėčiai už miežius. Jobo žodžiai pasibaigė.

Perskyrimas 32.

Eliju pyksta ant tylėjimo Jobo genčių.

Tai paliovė tie trys vyrai Jobui atsakyti, kadangi jis per teisų laikėsi.

2. Bet Eliju, sunus Barakeel iš (žemės) Bus, giminės Ram, supyko ant Jobo, kad *savo dušią už teisesnę laikė, ne kaip Dievą. * per. 4, 17 ir 35, 2.

3. Taipojau jis supyko ant savo trijų genčių, kad jie, nei jokio atsakymo ne rasdami, tačiau Jobą buvo kaltinę.

4. Nės Eliju buvo laukęs, iki aniems su Jobu kalbėjus, kadangi jie senesni už jį buvo.

5. Todėl matydamas, nei jokio atsakymo ne esant tų trijų vyrų burnoje, jis supyko;

6. Ir taipo atsakydamas Eliju, sunus Barakeel iš Bus, tarė: aš esmi jaunas, bet jus este seni; todėl baidžiausi ir bijojausi jums parodyti, ką aš mokas.

7. Aš dumojau: *te kalba metai, ir daugybė senystės išmintį te parodo! * per. 12, 12.

8. Nės (regiu, Dievo) Dvasę žmonėse esančią, ir kvapą Visogalinčiojo juos *padarantį protingais. * per. 38, 39. Pam. 2, 6.

9. Bet didieji niera išmintingiausi, ir *senieji ne išmano provą. * Ps. 119, 100.

10. Todėl ir aš noru kalbėti, paklausyk manęs, ir aš parodysu, ką mokas.

11. Štai, aš laukiau, kad jus kalbėtumbite, aš padabojau ant jūsų proto, iki tikrąją kalbą jums tropijant.

12. Ir dabojau ant jūsų; bet štai, čia nei vieno niera tarp jūsų, kursai galėtų Jobą (vertai) pabarti, arba ant jo kalbos atsakyti.

13. Jus rasi sakysite: *„mes tropijome išmintį, kad Dievas jį patrėmė, ir nei vienas kitas.“

14. Ne gana man tos kalbos; aš jam ne taipo pagal jūsų kalbą noru atsakyti.

15. Ak! jie dreba, daugiau ne gal atsakyti, jie daugiau ne gal kalbėti.

16. Taigi, kadangi aš laukiau, ir jie ne galėjo kalbėti, (nės jie paliauja ir daugiau nieko ne atsako),

17. Tačiau aš už savę atsakysu, ir, ką mokas, parodysu,

18. Nės aš taip pilnas esmi kalbos, kad ir kvapas mano pilvą spaudžia.

19. Štai, mano pilvas yra kaip šviežus vynas, kursai uždarytas budamas naujus bosus perplėšia.

20. Aš turu kalbėti, kad atsidvėščiau; aš turu savo lūpas atverti ir atsakyti.

21. Aš ne žiurėsu nei į šiojį, nei į tokį, ir nei joki žmogų aš ne girsu.

22. Nės *aš ne žinau, (jei taip daryčiau,) bau ne mano sutvertojis po ne ilgo manę atimtų. * per. 31, 32.

Perskyrimas 33.

Eliju užtaria Dievo teisybę.

Ben klausyk, Jobai, mano kalbos ir dabok ant visų mano žodžių.

2. Štai, aš atveriu savo burną, ir mano liežuvis kalba mano burnoje.

3. Mano širdis turės tiesą kalbėti, ir mano lupos turės čystą išmintį sakyti.

4. Dievo Dvasė manę padarė, ir Visogalinčiojo kvapas man gyvastį davė.

5. Jei gali, tai atsakyk man; gata-vokis prieš manę ir statykit!

6. Štai, aš Dievo *esmi taip gerai, kaip tu, ir iš †molio aš taip jau esmi darytas. * per. 31, 15. † per. 10, 9.

7. Tačiau tu manęs ne privalai išsigąsti, ir *mano ranka tau ne tur persunki buti. * Ps. 32, 4 ir 38, 3.

8. Tu kalbėjai po mano ausių, bal-są tavo kalbos aš turėjau girdėti:

9. „Aš esmi čystas, be nusidėjimo, nekaltas, ir grieko nei jokio ne turu.

10. Štai, jis priežasties prieš manę rado; todėl jis manę *laiko per savo neprietelių. * per. 13, 24 ir 19, 11.

11. Jis *mano koją į pančius idėjo, ir ant visų mano kelių padaboją.“

* per. 13, 27. Ps. 105, 13.

12. Štai, iš to aš išrandu tavę ne-teisų esantį, nėra Dievas didesnis yra už žmogų.

13. Kodėl tu nori su juomi byli-nėti, kad jis tau skaičiau ne duo-sti apie visus savo darbus?

14. Nės kad Dievas vieną kartą ką kal-ba, tai jis toktai paskui ne apdumoją.

15. Sapne, regėjime nakties, kad miegas žmones užpuola, kad jie ant patalo miegti,

16. Tai jis *atveria žmonių ausį ir juos gandina ir pamokina, *per. 36, 10.

17. Kad žmogų nuo jo mislių nukreiptų ir jį apsaugotų nuo pasididžiavimo;

18. Ir išgelbti jo dušią nuo prapuolimo, ir jo gyvastį, kad kardu ne prapultų.

19. Jis koravoja jį skaudėjimais ant jo patalo, ir jo visus kaulus didei macniai;

20. Ir jį taipo vargina, kad jis ir valgio baidosi, ir jo dušia visaip vengia valgyti.

21. Jo kunas kudyn eiti, jis gerai matyti ne gal; ir jo kaulai sudaužomi, kad nei vienas mielai į juos žiuri.

22. Jo dušia artinasi prapuolimui, ir jo amžias prie numirusiųjų.

23. Taigi jei koks angelas, vienas iš tukstančių, su juomi kalba, žmogui apsaakyti, kaip jam reik teisybę daryti,

24. Tai jis jam malonus bus ir sakys: jis bus išgelbėtas, kad ne nužengtų į prapuolimą; nės aš sudejimą radau.

25. Jo kunas *vėl te žaliuoja kai po jaunystėje, ir jis vėl jaunas tesiranda. *Ps. 103, 5.

26. Jis Dievo mels, tas jam malonę išrodys ir savo veidą duos matyti su džiaugsmu, ir žmogui pagal jo teisybę atpildys.

27. Jis po žmonių akių išpažįs sakydamas: „aš bučiau susigriešijęs ir teisybę perkreipęs, bet tai man nieko ne būtų mačijusi.

28. Jis mano dušią išgelbėjo, kad ne eitų į prapuolimą, bet mano gyvastis šviesybę matytų.“

29. Štai, tai vislab daro Dievas du arba tris kartus su kožnu vienu,

30. Kad *jo dušią sugrąžintų iš prapuolimo ir jį apšviestų šviesybę gyvųjų. *Ps. 103, 4.

31. Padabok, Jobai, ir paklausk manęs, ir tylėk, kad aš kalbėčiau!

32. Bet jei dar turi ką sakyti, tai atsakyk man; pasakyk man teisus budamas, aš rods girdėsu.

33. Bet jei nieko ne turi atsakyti, tai manęs paklausk ir tylėk, aš tavę išmintį mokysu.

Perskyrimas 34.

Eliju bara Jobo kalbas ir toliaus Dievotaisybę užtaria.

Ir Eliju atsakydamas tarė:

2. Klausykite, jus išmintingieji, mano kalbą, ir jus išmanantieji padabokite ant manęs!

3. Nės *ausis mėgina kalbą, ir burna valgi ragauja. *per. 12, 11.

4. Kas teisu, sau išsirinkime, kad tarp savęs išpažintumbime, kas ger būtų.

5. Nės Jobas sakė: „aš esmi teisus, ir Dievas man ne daro teisybės.

6. Aš turu meluoti, norint teisus budamas, ir didei varginamasesmi nuo savo *strielių, norint nieku ne nukaltės.“ *per. 6, 4.

7. Kas toks (žmogus), kaip Jobas, kurisai *niekinimus geria, kaip vandenį? *per. 15, 16.

8. Ir ant kelio eiti su piktadėjais ir *draugystės tur su Dievo nesibijančiaisiais? *Ps. 1, 1.

9. Nės jis sakęs: „norint kas Dievo bijotųs, tačiau Dievas ant jo ne žiur.“

10. Taigi, paklauskite manęs, jus išmintingieji žmonės: *tai ne taip yra, kad Dievas galėtų negeras būti, ir Visogaljsis neteisus. *per. 8, 3.

11. Bet jis *atlygina žmogui, kaip jis pelnės, ir kožnam attes pagal jo darbą. *Ps. 62, 13.

12. Iš tiesos, Dievas nei vieną ne pražudo su neteisybe, ir *Visogaljsis ne kreipia savo provas. *per. 36, 23.

13. Kas vislab, kas ant žemės yra, pabudavojo? ir kas *visą žemės gruntą statė? *per. 38, 4. Ps. 119, 90.

14. Jei jis tai darytų, ir savo dvasią ir kvapą savęs trauktų;

15. Tai visas kunas povisam lygiai prapultų, ir *žmogus vėl į pelenus pavirstų. *1 Maiž. 3, 19. Mok. 12, 7.

16. Taigi jei proto turi, tai to klausyk ir padabok ant balso mano kalbos!

17. Ar kas todėl ne turētu provos daryti, kadangi jis (piktasias) tos nekenčia? ir kadangi tu pasididžiuoji, ar todėl tau *reiktų teisų pražudyti? *Ps. 15, 4.

18. Ar kas karaliui sakytų: „tu ne labas vyre;“ ir kunigaikščiams: „jus piktieji?“

19. Norint tačiau *(Dievas) ne žiuri ant kunigaikščių didžiosios šlovės, ir šlovingąjį ne daugiaus pažįsta, kaip pavargulį, nės jie visi jo rankų darbas. *Darb. 10, 34.

20. Umai tur tie žmonės mirti ir nakties viduryje išsigąsti ir prapulti; sylingieji syla pametę atimami yra.

21. Nės Jo akys veizd ant kiekvieno kelių, ir Jis mato visus jų žingsnius.

22. Niera *nei jokios tamsybės arba nešviesybės, kad čia galėtų pasislėpti piktadėjai.

* Ps. 139, 11. 12.

23. Nės nei vienam ne perleista su Dievu bylinėti.

24. Jis *pasididžiuojančiųjų daugumą nužavina, kurie ne paskaitomi, ir kitus į jų vietą pastato.

* Luk. 1, 51.

25. Todėl, kad jis pažįsta jų darbus ir juos *apverčia nakčia, kad jie sukulami tampa.

* Dan. 5, 30.

26. Jis meta piktuosius į vieną kruvą, kad juos kožnas rods mato;

27. Todėl, kad jie nuo jo yra atsitraukę ir jo kelių nei vieną ne permanė;

28. Kad *šauksmas pavargulių turėjo į jo ausis ateiti, ir jis tą vargdienių šauksmą girdėtų.

* Ps. 9, 13.

29. Jam pakajų sutenkant, *kas nor pražudyti? ir jam veidą paslepiant, kas jį nor regėti tarp pagonų ir žmonių?

* Rym. 8, 34.

30. Ir duosti ant jų ponavoti neviernybę mylintį, žmones apsunkinti.

31. Aš turu už Dievą kalbėti ir ne galiu be to buti.

32. Jei aš ne tropijau, tai tu manę geriaus mokink; jei neteisai dariau, *to daugiaus ne darysu.

* per. 39, 25.

33. Iš tavęs atsakymas yra laukiamas, nės tu vislab niekini, ir tu pradėjai, o ne aš. Taigi jei ką žinai, tai pasakyk!

34. Išmintingi žmonės te kalba man, ir išmintingas vyras klauso manęs.

35. Bet *Jobas kalba be proto, ir jo žodžiai ne išmintingi.

* per. 38, 2.

36. Mano tėvel duok Jobui gundytam buti iki amžio galo, todėl, kad jis netikrųjų žmonių klauso.

37. Jis noris didei jau susigriešijęs, dar yra bluznijęs, todėl testov jis tarp mūsų baudžiamas, ir potam prieš Dievą daug te šnekie.

Perskyrimas 35.

Eliju toliaus kalba apie Dievo teisybę.

Ir Eliju atsakydamas tarė:

2. Ar tai per teisybę laikai, sakydamas: „aš teisesnis esmi už Dievą?“

3. Nės tu sakai: „kas pas tavę ką

kaštuoja? ką mačija, norint savę nuo griekų saugočiau?“

4. Aš tau vieną žodį atsakysu ir tavo gentims su tavimi.

5. Žiurėk į dangų ir matyk, ir žiurėk į debesis, kad tau per aukštai kaba.

6. Jei susigriešiji, ką gali tu su juo mi daryti? ir norint tavo nusidėjimų daug yra, ką tu jam gali daryti?

7. Ir norint tu teisus butumbei, ką tu jam gali duoti? arba ką jis nuo tavo rankų ims.

8. Tokiam žmogui, koks tu esi, galėtu ką daryti tavo piktenybė, ir žmogaus vaikui tavo teisybė.

9. Tie galėtu šaukti didei prispaužiami, ir dusauti, nuo didžiųjų labai varginami,

10. Kurie to ne klausia: „kame Dievas, mano sutvertojis, kurs giedojimą padaro (biedniems) nakčia?“

11. Kursai mus daugiaus išmanančiais padaro už galvijus ant žemės, ir išmintingesniais už paukščius po dangumi.“

12. Bet jie ir čionai šauks ant pasididžiavimo piktųjų; ir jis juos ne išklausys.

13. Nės Dievas *niekystę ne išklausys, ir Visogalysis į jį ne žiurės.

* Jon. 9, 31.

14. Priegtam tu sakai, kad Jo ne matysias. Bet yra sudas po Jo akių, lauk tik tai Jo;

15. Norint Jo kerštas *ne taip greitai atlanko, ir tuoj ne pajėškojo, kad taip daug biau rybių čionai yra.

* Mok. 8, 11. s.

16. Todėl Jobas savo burną noprosnai atvėręs ir pasididžiuodamas be proto kalba.

Perskyrimas 36.

Dar tolesnis išliudymas teisybės, visogalybės ir išminties Dievo.

Eliju toliaus kalbėdamas tarė:

2. Dar ben mažumą man palukėk, aš tai tau parodysu; nės dar turu Dievo dėlei ką kalbėti.

3. Aš savo protą iš tolo gabesu, ir savo Sutvertojį išliudysu, jį teisų esantį.

4. Mano žodžiai be abejojimo ne bus netikri, mano protas bus tikrai viernas po tavo akių.

5. Štai, Dievas ne paniekina galinčiuosius, nės ir jis yra galįs iš širdies macies.

6. Dievo nesibijantij Jis ne išlaiko, bet *pagelbtį vargingąjį ant provos;

* Ps. 45, 5 ir 82, 3.

7. Jis ne nuleidžia savo akis nuo teisiojo; ir karaliams duosti sėdėti ant karalių sosto visadai, kad didžioje garbėje pasilikytų.

8. Ir kur kaliniai gul kalėjimuose ir surišti virvėmis vargingai,

9. Tai Jis jiems apsakė, ką jie darė, ir jų neviežlybystę, kadangi jie pasiaukštino.

10. Ir *atveria jiems ausį ant pamokslo, ir sako jiems, kad nuo neteisybės prisiverstų. * per. 33, 16. 1 Nus. Kar. 18, 25.

11. Jei Jo klauso ir Jam šlužija, tai geromis dienomis pasės ir su linksmybe gyves.

12. Jei jie ne klauso, tai jie kardu prapuls ir pražus, ne suprasdami, kokiū budu.

13. Neviernieji, kad juos (Dievo) kerštas tropija, ne šauk surišti gulėdami.

14. Taip jų dušia su muka mirs, ir jų gyvastis tarp kekšininkų.

15. Bet *vargdienį Jisai iš jo vargo išgelbės, ir vargstančiojo ausį atvers bėdoje.

* Ps. 35, 10.

16. Jis tavę *plėšte plėš iš didžios tužbos, galo neturinčios, ir tavo stalias bus pilnintėlis viso gero. * Ps. 18, 20.

17. Bet tu bylas bedievių pagerini, kad jų ir byla ir teisybė išlaikoma.

18. Dabokis, kad kerštas rasi tavę ne sujudinęs, (biedną) kokiį kankinti, arba bau ne didė kokia dovana tavę ne lenkusi.

19. Ar tu misliji, jį tavo galybės atbojantį, arba aukso, arba bile kokios drutybės, arba turto?

20. Ne privalai nakties norėti, žmones jų vietoje užpulti.

21. Saugokis ir ne daryk neteisybę, kaip tu varge budamastai jau pradėjai.

22. Štai, Dievas yra per aukštas savo stiprybėje; *kame toks mokytosis, kaip Jis?

* Ps. 95, 9 ir 94, 12.

23. Kas gal jį pabarti ir jo kelią? ir *kas jam nor sakyti: „tu neteisiai darai?“

* per. 34, 10.

24. Atsimink, kad tu jo darbą nežinai, kaip žmonės giesti.

25. Nės visi žmonės tai mato, žmonės tai iš tolo žiur.

26. Štai, Dievas yra didis ir nepa-

A. T.

žįstamas; jo metų skaitliaus nei vienas ne gal išjėškoti.

27. Jis padaro *vandenį mažais lašais, ir suvaro savo debesis ant lietaus,

* per. 5, 10.

28. Kad debesis teka ir didei laša ant žmonių.

29. Kad jis pradesti debesis išplatinti, kaip aukštąją savo šėtra,

30. Štai, tai jis išplatina savo žaibą ant jų, ir apdengia visus jurių kraštus.

31. Nės tuomi *jis gandina žmones ir tikt duosti penukšlo apščiai. * Ps. 18, 15.

32. Jis dengia žaibą lyg su rankomis, ir tačiau liepia jį vėl sugrįšti.

33. Apie tą liudija jo draugas, bu-tent perkuno narsas debesyse.

Perskyrimas 37.

Dievo šlovė iš knygų sutvertųjų daiktų yra išpažįstama.

To išsigando mano širdis ir dreba.

2. Mielasis, ben paklausyk, kaip jo *perkunas pyksta, ir kokios kalbos iš jo burnos išeiti. * Ps. 29, 3.

3. Jis žiur po visu dangumi, ir jo žaibas šviesuoja ant visų žemės kraštų;

4. Po to baubia perkunas ir jis griauja su didžiu savo balsu, ir kad jo perkunas girdžiamas, ne gali atlaikyti.

5. Dievas griauja savo perkunu baisesiai ir daro didžius daiktus, ir tačiau ne išpažįstamas yra.

6. Jis sako *sniegui, tai jis tuojau ant žemės randamas, ir didžiamjam lietui, tai tuojau yra didysis lietus su dide mace.

* Ps. 147, 16. s. ir 148, 8.

7. Jis visus žmones tur rankoje nei užrakijtus, kad žmonės mokintųs, ką jis gal daryti.

8. *Žvėris eiti į duobę ir pasiliekti savo vietoje. * Ps. 104, 22.

9. Iš pietų linkai ateiti vėtra, ir iš šiaurės šaltis.

10. Iš Dievo kvapo ateiti šalna, ir didi vandens, kad Jis duosti atdrėkti.

11. Juodi debesis skiriasi, kad šviesa rastųs, ir jo šviesybė pereiti myglą.

12. Jis kreipia debesis, į katrą šalį jis nor, kad jie vislab darytų, ką jis jiems sako ant žemės apskritumo,

13. Ar butų ant kokios giminės, arba ant kokios žemės, jei jį mielaširdingą randa.

14. Ant to dabokis, Jobai, stovėk, ir suprask, permanyk Dievo stebuklus!

15. Ar tu žinai, kuočės Dievas tai jiems užleidžia? ir kada jis šviesybę savo debesų duosti pasirodyti?

16. Ar tu žinai, kaip debesys išsiskir? kokius stebuklus pilnai išmintingieji žino.

17. Kad tavo rubai šilti yra, žemei tykai esant nuo pietų vėjo;

18. Beje, tu su juomi debesys išplatįsi, kurie drutai stov, kaip lietas koksai zerkolas.

19. Rodyk mums, ką jam sakyti turime! nės mes tenai ne priteksime dėl tamsybės.

20. Kas jam pasakos, ką aš turu kalbėti? jei kas kalba, tas prarijamas yra.

21. Dabar šviesybės ne matai, kuri debesyse skaitai šviečia; bet vėjui pučiant šviesi randas.

22. Iš šiaurės auksas ateiti ant liaupsės didei šlovingamjam Dievui.

23. Bet Visogalintį jie ne gal apglobti, kurs taip didės yra macies; nės jis nuo savo teisybės ir geros provos ne duos atsilepimo.

24. Todėl *tur jo bijotisi žmonės; ir jis nei vieno nesibijo, kaip išmintingi jie ir butų.

* Ps. 33, 8 ir 96, 9.

Perskyrimas 38.

Pats Dievas garbina savo visogalybę ir išmintį. Ir Ponas Dievas atsakė Jobui iš vėtros sakydamas:

2. Kas tas, kurs taip ne išmintingai ir taip be *proto kalba? * per. 34, 35.

3. *Apjuosk savo strėnas, kaip vyras; aš tavę klausu, mokyk manę! * per. 40, 2.

4. Kur buvai tu, *man žemę gruntuvojanč? sakyk man, taip išmintingas budamas!

* Ps. 102, 26.

5. Ar žinai, *kas jai mačių davadijo, arba kas per ją tiesyklės šniurą traukęs?

* Pam. 30, 4.

6. Arba antkojoskojos stovparemtos? arba kas jai kampinį akmenį padėjo?

7. Kaip manę aušros žvaigždės iš vieno visos liaupsino, ir visi Dievo vaikai krykštavo?

8. Kas *jures su jų durimis užrakino, kaip išsiveržė nei iš motynos žyvato?

* perkš. 11. Ps. 148, 4.

9. Kaip aš jas debesimis aprėdžiau ir į tamsybę įvyniojau, nei į vystiklus;

10. Kaip *joms kelią draudžiau savo pylimu ir joms stačiau užkaiščius ir vartus,

* Pam. 8, 29.

11. Tarydamas: *iki šen tu eisi ir ne toliaus! čionai tur stabdytis tavo puikios bangos.

* Ps. 33, 7.

12. Ar tu savo česu rytui prisakei ir aušrai jos vietą parodei,

13. Kad žemės kampai suimti ir Dievo nesibijantieji iškratyti butų?

14. Pečvietis persimainys, kaip molis, ir jie stov, kaip rubas.

15. Ir Dievo nesibijantiems *jų šviesybė bus atimta, ir petys pasididžiavimo bus sulaužytas. * per. 18, 18.

16. Ar tu jurių bedugnyjeėjai ir gelmės pėdose vaikščiojai?

17. Ar tau smerties vartai kuočės atsivėrė? arba, ar tu matei vartus tamsybės?

18. Ar tu ištyrei, kaip plati žemė esanti? pasakyk, ar to viso tu žinai?

19. Kursai yra tas kelias, kur šviesybė laikosi; ir kuri butų tamsybės vieta,

20. Kad numanytumbei jos rubežius ir suprastumbei taką į jos namus?

21. Ar tu žinojai, kad tuočesturėsiąs užgimti? ir kaip daug tavo dienų busiant?

22. Ar buvai, kur sniegas ateiti? arba ar tu matei, iš kur ledai atsiranda,

23. Kurius užlaikiau iki *vargų česui ir iki dienai koravojimo ir karo? * Apr. 16, 21.

24. Kokiu keliu dalijasi šviesybė, ir pasikelia rytvėjis ant žemės?

25. Kas *didžiamjam lietui jo bėgimą išdalijo ir kelią žaibui bei perkunui,

* Ps. 135, 7.

26. Kad lija ant žemės, kur nei vieno niera pusčioje, kur nei vieno žmogaus niera?

27. Kad jis pripiltų pusčias ir gires, ir padarytų, kad žolė želia?

28. Kas yra lietaus tėvas? kas rasos lašus pagimdė?

29. Iš kieno žyvato ledas išėjo? ir kas *šarmą po dangumi pagimdė, * Pa. 147, 16.

30. Kad vanduo paslėptas stov, kaip po akmenimis, ir gelmė viršuje sustov?

31. Ar tu gali ryšius Sieta prie dangaus surišti? arba ryšį *† Oriono atrišti?

* per. 9, 9. † t. e. Jokubo lazdos.

32. Ar tu gali aušros žvaigždę išvesti jos česu? arba Grįžo vežimą prie dangaus ant jo vaikų vešti?

33. Bau tu žinai, kaip dangus valdomas? arba ar gali tu jį geriaus valdyti ant žemės?

34. Ar gali savo balsą debesiesp

aukštai pakelti? arba bau tavę vandens daugybė apdengs?

35. Ar gali tu žaibus išleisti, kad nuėję tartų: čia mes esme?

36. Kas duosti išmintį į paslėptą? kas duosti protingas mislis?

37. Kas taip išmintingas, kurs debesis galėtų suskaityti? kas gal dangaus indus užkimšti,

38. Kad dulkės apliejamos į kruvą subėga, ir grumstai sulimpa?

39. Ar gali tu duoti liutienei savo plėšimą sugauti, ir jaunus liutus sotinti,

40. Kad jie *gulasi į savo vietas, ir atsiilsia duobėje, kurioje tyko? *per. 37, 8.

41. Kas taiso *varnui valgi, kada jo vaikais Dievopi šaukia ir klysdami lakioja, nieko valgyti ne turėdami? *Pa. 147, 9.

Perskyrimas 39.

Ant žvėrių išsirodo Dievo nepertiriamoji išmintis; Jobas išpažįta savo nusidėjimus.

Ar tu žinai česą, kad medinės oškos ant uolų pagimdo? arba bau tu numanei, kad elniai naštingi eiti?

2. Ar tu perskaitai jų mėnesius, kad jie pasibėgo; arba bau tu žinai česą, kada jie turės?

3. Jie susiriečia pagimdymai ir draskos, ir išleidžia savo jaunuosius.

4. Jų jaunieji riebus pastoja ir daugsinasi javuose; ir išeiti ir ne sugrįžta prie jų.

5. Kas žvėrei davė taip drąsiai vaikščioti? kas ryšius žvėrei atrišo,

6. Kuriai lauką į namus daviau ir pusčią į gyvenimą?

7. Ji išjuokia tranksmą miesto, tyčiamą varančiojo ji ne gird.

8. Ji dairo kalnų, kur jos ganykla, ir ieško, kur žolė želia.

9. Ar tu misliji, vienragį (medinį jautį) tau šlužysiantį ir pasiliksiantį pas tavo ėdžias?

10. Ar tu jam gali savo jungą prišti, vagas padaryti, kad paskui tavę ekėtų daubose?

11. Ar tu gali ant jo pasitikėti, kad taip drutas? ir tau jį duosi dirbti?

12. Ar gali tu jam vieryti, kad tau tavo sėklą vėl parneštų ir į tavo skunę vėl surinktų?

13. Štruso plunksnos yra gražesnės už sparnus ir plunksnas gandro,

14. Kurs savo kiaušius ant žemės paleikti, kad būtų karštos žemės išperėti.

15. Jis užmiršta, kad jie galėtų būti suminti, ir laukinė kokia žvėris juos sulaužytų.

16. Jis taip kietas pastoja prieš savo jaunuosius, kaip kad jo paties ne būtų; n'atboja neprosnai dirbdamas.

17. Nės Dievas jam išmintį atėmė, ir jam nei jokio proto nedavė.

18. Į česą, kad aukštyn pasikelia, jis pasiaukština ir išjuokia abudu, ir arklį ir vyrą.

19. Ar tu gali žirgui sylos duoti, arba jo kaklą dabinti jo žvengimu?

20. Ar tu jį gali gandinti kaip žogus? Tai šlovė jo nosies, kas baisu yra.

21. Jis kapoja kojomis žemę, linksmas budamas su stiprybe, ir drąsiai išeiti prieš šarvuotuosius.

22. Jis niekina baime ne išsigąsdamas, ir ne bėga dėl kardo;

23. Norint ir priešais seidokas skambėtų ir blizgėtų, kaip ragotinės, taip ir vylčios.

24. Jis dreba ir siaučia ir kasa į žemę, ne atbodamas trimitų balso.

25. *Trimitų skambantįjį girdėdamas sako jisai: uil! ir suuodžia kovą iš tolo, šauksmą kunjgaikščių ir krykštavimą.

* 4 Maiž. 10, 9.

26. Ar vanagas lekia per tavo protą ir savo sparnus išplatina prieš pietus?

27. Ar lekia *erelis per tavo prisakymą taip aukštai, kad savo lizdą aukštybėje krautų?

* Jer. 49, 16.

28. Jis uolose gyvena ir pasiliekti ant uolos viršaus drutose vietose.

29. Iš ten jis apsižiur valgio, ir jo akys toli mato.

30. Jo jaunieji ger kraujo; ir *kur maita, čionai jis yra. *Abak. 1, 8. Mat. 24, 28.

31. Ir Ponas Dievas atsakė Jobui tarydamas:

32. Jei *kursai su Visogalinčiuoju nor bylinėti, ar tam ne pultųsi toktai jam pranešti? ir jei kurs Dievą peikia, ar tas ne turėtų atsikalbėti? *Jéz. 41, 11 ir 45, 9.

33. Bet Jobas atsakė Ponui Dievui tarydamas!

34. Štai, aš niekam ne vertas buvau, ką aš atsakysu? Aš *savo ranką ant savo burnos uždėsu.

* per. 21, 5 ir 29, 9.

35. Aš vieną kartą kalbėjau, todėl daugiau ne atsakysu; antru kartu aš to ne darysu.

Perskyrimas 40.

Zerkolas Dievo visogalybės ant Beėmoto ir Lėviatano.

Ir Ponas Dievas atsakė Jobui iš vėtros tarydamas:

2. *Apjuosk kaip vyras savo strėnas; aš tavęs klausiu, mokijk tu manę! * per.38,3.

3. Ar tu mano sudą paniekintumbei ir *manę kaltintumbei, kad tu teisus butumbei?

* Ps. 51, 6. Rym. 3, 4.

4. Ar tu petį turi, kaip Dievas, ir gali lygiu balsu griauti, kaip jis daro?

5. Išsirėdyk su grožybe ir pasikelk; šlovingai ir garbingai apsirėdyk!

6. Išbarstyk narsą savo keršto; žiurėk į pasididžiuojančiuosius, kur norįs esančius, ir pažemink juos!

7. Beje, *žiurėk į pasididžiuojančiuosius, kur norįs esančius, o pažemink juos, ir retink Dievo nesibijančiuosius, kur norįs užsilaikančius! * Ps. 75, 8.

8. Apkask juos visus iš vieno į žemę, ir nugramzdijk jų puikystę į paslėptą!

9. Tai ir aš tau išsipაžįsu, kad tavo dešinė ranka tavę gal gelbėti.

10. Štai, Beėmotas, kurį aš draug su tavimi padariau, ėda šieną, kaip jautys.

11. Štai, jo stiprybė yra jo rietuose, ir jo galybė bamboje jo pilvo.

12. Jo uodega išsitiesia nei koksai cėdro medis; gyslos jo gėdos stimpa, kaip šaka.

13. Jo kaulai yra kaip drutas varias, jo kaulai kaip geležinės lazdos.

14. Jis yra pradžia Dievo kelių, tas jį leidęs, tas jį savo kardu aprėdęs.

15. Kalnai jam neša žolės, ir visos žvėrys žaidžia tenjau.

16. Jis (mielai) gul pavėsyje, *nendrynėje ir dumbluose paslėptas. * Ps. 68, 31.

17. Krumai jį apdengia savo pavėsiu, ir paupių gluosniai apdengia jį.

18. Štai, jis įrija srovę ir to ne daug atboja; jam ding, kad (upę) Jordaną savo burna išgersias.

19. Tačiau jį sugauna jo paties akimis, ir per žabangus pergrežia jam jo nosį.

20. Ar gali tu traukti *Lėviataną su meškere ir jo liežuvį su virve nutverti?

* Jėz. 27, 1.

21. Ar gali tu jam meškere į nosį įdėti ir su akstinu jo žandus pergrešti?

22. Bes misliji, kad jis tavęs daug mels, arba tau gerų žodžių duos?

23. Ar misliji, kad jis su tavimi de-

rėjimą darysias, kad jį visada per berną turėtumbei?

24. Ar tu gali su juomi žaisti, kaip su paukščiu? arba jį savo mergelėms duoti rišti?

25. Ar misliji, draugus jį supiaustysiant, kad tarp kupčių perdalytas būtų?

26. Ar gali tu tinklą pildyti jo oda, ir venterius jo galva?

27. Bile savo ranką prie jo pridėti, minėk, tokį mušį pradėjus, kuriame jį ne valiosi.

28. Štai, jo nusitikėjimas bus neprosnas; ir kad jį išvys, jisai umai pabėgs.

Perskyrimas 41.

Apie Lėviatano didumą, sylą ir macį.

Nei vienas yra taip drąsus, kurs drįstų jį kibįti; kasgi tas būtų, kurs po mano akių galėtų stovėti?

2. Kas *pirm manęs ką padarė, kad tai jam atlyginčiau? †Mano yra, kas po visais dangumis yra.

* Rym. 11, 35. †2 Maiž. 19, 5.

3. Priegtam turu dabar sakyti, kaip didis, kaip macnus ir gerai sutvertas jis yra.

4. Kas jam gal jo rubą atdengti? ir kas gal drįsti tarp jo dantų siekti?

5. Kas gal žandus jo veido atverti? Baisiai stov jo dantys aplinkui.

6. Jo puikus žvynai yra kaip drutos skydos, druti ir tankus į kits kitą;

7. Viens prie antro pritenka, kad ir nei joks vėjelis pereiti.

8. Viens su kitu sukimba ir susilaikosi neperskirtinai.

9. Jo čiaudimas žiba kaip žvakė, jo akys yra kaip akių vokai aušros.

10. Iš jo burnos išeiti žiburiai, ir ugningi kibirkščiai išlekia.

11. Iš jo nosies išeiti dumai, kaip iš verdančių puodų ir iš katilų.

12. Jo kvapas yra kaip šviesi liepsna, ir iš jo burnos eiti liepsnos.

13. Jis drutą tur kaklą, ir jam džiaugsmas, kokį daiktą pagadinti.

14. Šanariai jo mėsos sukimba ir drutai prie jo susilaiko, kad jis ne gal sukristi.

15. Jo širdis taip druta, kaip akmuo, ir taip tvirta, kaip koks stukis nuo apatiniųjų girnų.

16. Jam pasikeliant, išsigąsta sylin-

gieji, ir kad jis pagauna eiti, tai nei jokios jau ne yra čionai malonės.

17. Kad kas jį nor prieiti su kardu, tai jis nesijudina, arba su ragotine, šuviu ar šarvu.

18. Jis laiko geležį, kaip šiaudus, ir varia, kaip supuvusį medį.

19. Nei jokia striela jį ne pravarys; vilpštyinės akmens yra jam kaip rugienos.

20. Kugį jis laiko kaip rugienas; jis niekina baisingąjį ragotinės pajudinimą.

21. Po juomi gul aštrus akmens; ir jis pereiti per aštrius uolas, kaip per purvą.

22. Jis padaro, kad gilius jūros verda, kaip puodas; ir jis jas visai sumaišo, lygiai kaip mostis maišoma.

23. Paskui jį žiba kelias, ir jis gelmę padaro visai pilką.

24. Ant žemės jam nei vienas ne prilyginamas; jis yra darytas, be baimės buti.

25. Jis niekina vislab, kas aukštai yra, ir karalius yra ant visų puikiųjų.

Perskyrimas 42.

Jobas po tikro Dievopri prisivertimo vėl Dievo laimingas padaromas.

Ir Jobas atsakydamas Ponui Dievui tarė:

2. Aš išpažįstu, kad tu *vislab gali, ir nei jokia mislis tau ne paslėpta. * Luk. 1, 37.

3. Netikęs tas žmogus, kursai savo mislį ieško paslėpti. Todėl išsipažįstu, netikusiai kalbėjęs, kas man per aukštai buvo, ir ką ne permaniau.

4. Taigi paklausyk dabar, duok man kalbėti; aš tavęs paklausu, mokyk mane!

5. Aš tavę ausimis girdėjau, ir mano akys tavę dabar taipojau mato.

6. Todėl savę kaltinu ir prisiverčiu dulkėse ir pelenuose.

7. Tus žodžius Ponas Dievas su Jobu kalbėjęs, tarė *Elipasui iš Tėman: mano kerštas įnirto ant tavęs ir ant

tu dviejų tavo genčių, nės jus apie mane ne kalbėjote teisiai, kaip mano tarnas Jobas.

* per. 4, 1.

8. Taigi imkite septynis jaunos jaučius ir septynis avinus, ir nuėję pas mano tarną Jobą apieravokite deginimo apierą už savę; ir te meldžia už jus mano tarnas Jobas. Nės jį įžvelgsu, kad jums ne išrodyčiau, kaip jus ne išmintingai padarėte, nės jus ne kalbėjote apie mane teisiai, kaip mano tarnas Jobas.

9. Tai nuėję Elipas iš Tėman, Bil-dad iš Sua, ir Zopar iš Naėma, padarė, kaip Ponas Dievas jiems buvo sakes. Ir Ponas Dievas įžvelgė Jobą.

10. Ir Ponas Dievas attolino Jobo kalėjimą, kaip jis meldėsi už savo gentis. Ir Dievas davė Jobui *dvilinkai tiek, kaip jis pirm to turėjo. * per. 8, 7.

11. Ir atėjo pas jį visi jo broliai ir visos jo sesers ir tie visi, kurie jį pirm to pažino, ir valgė su juomi jo namuose, ir jį lankydamai jį palinksmi-
nojo dėl viso to pikto, kurį Ponas Dievas ant jo ateiti buvo davęs. Ir kožnas jam davė gražų pinigą ir aukso raištį.

12. Ir Ponas Dievas potam peržegnojo Jobą daugiau, kaip pirm to, kad jis gavo keturiolika tukstančių avių ir šešis tukstančius verbludų ir tukstantį jungų jaučių ir tukstantį asilų.

13. Ir gavo septynis sunus ir tris dukteris.

14. Ir pirmąją praminė Jėminą, antrąją Kėzią ir trečiąją Kėren-Apuk.

15. Ir ne buvo taip gražios moters randamos visose žemėse, kaip Jobo dukters. Ir jų tėvas davė joms tėviškės dalį tarp jų brolių.

16. Ir Jobas potam dar pateko šimtą ir keturisdešimt metų, kad jis matė vaikus ir vaikų vaikus į ketvirtąją eilę.

17. Ir Jobas mirė pasenęs ir pilnai prisigyvenęs.

Psalmai Dovid.

Psalmas 1.

Mokalas apie palaimą gerųjų ir koravonę piktųjų. Išganytingas *tasai, kursai ne myli draugystę Dievo nesibijančiųjų ir ne žengia ant kelio griešniųjų, neigi sėdžia, į kur apjuoktojai sėdžia;

* Ps. 119, 1 ir 128, 1. † Jer. 15, 17.

2. Bet *mėgsta Pono Dievo zokanu ir †kalba apie jo zokaną dieną ir naktį.

* Ps. 112, 1. † 5 Maiž. 6, 7.

3. Tasai yra *kaip medis, sodintas paupiuose, kursai neša savo vaisių savo čėsu, ir jo lapai ne pavysta, ir ką jisai daro, pasiseka gerai. * Jer. 17, 8.

4. Ale taip niera Dievo nesibijantieji, bet kaip *pelai, kuriuos vėjas išnešioja.

* Ps. 35, 5. Jėz. 29, 5. Zėp. 2, 2.

5. Todėl ne išsilaiko Dievo nesibijantieji sude, nei griešnieji susirinkime teisiųjų.

6. Nėsa Ponas Dievas *pažįsta kelią teisiųjų, bet kelias Dievo nesibijančiųjų sugaišta.

* Job. 23, 10.

Psalmas 2.

Prarakavimas apie Kristų, amžinąjį karalių, jo karalystę ir jo neprietelius.

Kodėl *siaučia pagonai, ir žmonės kalba taip noprošnai? * Ps. 22, 7. Darb. 4, 25.

2. Karaliai ant žemės stengiasi, ir ponai įsusitaria tarp savęs prieš Poną Dievą ir jo Mostytąjį. * Ps. 48, 5. ↑ Ps. 31, 14.

3. „Sutraukikime jų ryšius ir atmeskime nuo savęs jų virves!“

4. Bet *danguje gyvenąs juokiasi jų, ir Ponas Dievas niekina juos.

* Ps. 37, 13 ir 59, 9. Pam. 1, 26.

5. Jis kartunta su jais kalbės savo narse ir savo kerštu išgandis juos.

6. Bet aš savo karalių *įstačiau ant savo šventojo kalno Zion. * Pam. 8, 23.

7. Aš apie tokį budą sakysu, kad Ponas Dievas man kalbėjęs esti: „tu esi mano sunus, šiandien tavę pagimdžiau; * Darb. 13, 33. Ebr. 1, 5 ir 5, 5.

8. Prašyk nuo manęs, tai duosiu tau pagonus į tėviškę ir *svieto kraštus ant paveldėjimo. * Ps. 16, 6 ir 82, 8.

9. Tu juos *geležine rykšte sumuši, kaip puodus juos ↑sukulsi.“

* Jėz. 11, 4. Apr. 2, 27. ↑ Ps. 18, 39.

10. Togidėl išmanykite, jus karaliai, ir priimkite protą, jus sudžios ant žemės!

11. Služykite Ponui Dievui su baime ir džiaugkitės su drebėjimu! * Pil. 2, 12.

12. *Bučiuokite Sūnų, kad ne keršytų, ir jus ne prapultumbite ant kelio; nės jo kerštas tuojaus užsidegs. Bet gerai visiems, kurie ant jo nusitikia!

* 5 Maiž. 18, 15, 19.

Psalmas 3.

Malda ir pasilinksminojimas Dovo prieš savo neprietelius.

1. Psalmas Dovo, *kada jis bėgo dėl savo sunaus Absalomo. * 2 Zom. 15, 14.

2. Ak Pone Dieve, *kaip daug yra mano neprietelių, ir taip daug stengiasi prieš manę!

* Ps. 25, 19.

3. Daug sako apie mano dušią: ji ne tur nei jokios pagalbos pas Dievą. Sėla.

4. Bet tu, Pone Dieve, esi skydas dėl manęs, ir kursai manę ant garbės iškelia ir mano galvą attiesia.

5. Aš šaukiu savo balsu Dievopi, tai jis manę išklauso nuo savo šventojo kalno. Sėla.

6. Aš *guliu ir miegmi ir pabundu: nėra Ponas Dievas išlaiko manę. * 1 Ps. 4, 9.

7. Aš *nesibijausi nei daug šimtų tukstančių, kurie prieš manę aplink guldosi.

* Ps. 27, 3.

8. Kelkis, Pone Dieve, ir gelbėk manę, mano Dieve! Nėsa tu ištinki visus mano neprietelius į jų veidą ir sukuli dantis Dievo nesibijančiųjų.

9. Prie *Pono Dievo randama pagalba, ir tavo žegnonė ant tavo žmonių. Sėla.

* Ps. 74, 12. Jėz. 43, 11.

Psalmas 4.

Pasilinksminojimo malda prieš svieto mylinčiųjų niekystę.

1. Psalmas Dovo, pirmgiedotinas ant striunų.

2. Išklausk manę, kada šaukiu, Dieve mano teisybės, kurs tu manę palinksmi tužboje, buk man malonus ir išklausk mano maldą!

3. Mieli ponai, ikikolei mano garbė *bus gėdinama? Kaip jus taip labai mylite niekus, ir melų taip labai norite! Sėla.

* Jon. 8, 49.

4. Pažinkite, kad Ponas Dievas savo šventuosius dyvnai vadžioja; Ponas Dievas *girdi, kad aš jo meldžiu. * Ps. 6, 10.

5. Kad jus keršijate, *tai ne susigriešykite, kalbėkite su savo širdžia, ant savo patalo be laukdami. Sėla. * Ep. 4, 26.

6. Apieravokite teisybę, ir *nusitikėkite Ponu Dievu.

* Ps. 62, 9.

7. Daug sako: „kaip gal tas mums rodyti, kas ger yra?“ Bet Pone Dieve, *pakelk ant mūsų šviesybę savo veido!

* 4 Maiž. 6, 26.

8. Tu palinksmi mano širdį, kažėig anie apščiai tur vyno ir javų.

9. Aš *guliu ir miegmi visaip su pakajumi; nėra tu vienas, Pone Dieve, gelbi manę, kad pakajingai gyvenu.

* 3 Maiž. 26, 6.

Psalmas 5.

Malda už bažnyčią, prieš netikruosius mokytojus.

1. Psalmas Dovo, pirmgiedotinas ant vamzdžių.

2. Pone Dieve, *išgirsk mano žodžius, dabokis ant mano sakymo!

* Ps. 4, 2 ir 17, 1.

3. Permanyk mano šauksmą, mans *karaliau ir mans Dieve, nėra aš po tavo akių melsiuos? * Ps. 84, 4.

4. Pone Dieve, anksti norėtumbei tu mano balso klausyti, anksti aš tavęsi prisigatavysu ir dabosiuosi.

5. Nėsa tu ne esi Dievas, pamėgstas piktų elgimu; piktasis ne pasiliekti po tavo akių.

6. Gyrypelniai ne išsilaiko po tavo akių; *tu neapkenti visų piktai darančių. * Mat. 7, 23.

7. Tu *prapulдай melagius; Ponas Dievas neapkenčia kraujo trokštančiųjų ir nevienujų. * Ps. 9, 6.

8. Bet aš eisu į tavo namus, ant didžiosios tavo malonės, ir melsiuosi ties tavo šventa bažnyčia tavo baimėje.

9. Pone Dieve, *vadžiok manę savo teisybėje dėl mano neprietelių, taisyk savo kelią pirm manęs! * Ps. 27, 11.

10. Nėsa jų burnoje niera nei jokios tiesos, jų viduriai yra širdies kančia, jų *nasrai yra atvira duobė, jie savo *liežuviais vilioja. * Rym. 3, 13, † Ps. 140, 4.

11. Kaltink juos, Dieve, kad liautųsi nuo savo dumos, *išstremk juos dėl didžių jų peržengimų; nėra jie stengiasi prieš tavę. * Ps. 9, 6, 7.

12. Duok džiaugtisi visiems, kurie tavimi nusitikia, duok jiems amžinai girtis, *nėsa tu juos apgini; duok džiaugtis tavimi tiems, kurie tavo vardą myli. * Ps. 91, 4, Dan. 3, 28.

13. Nėsa tu, Pone Dieve, peržegnoji teisiuosius: tu *vainikuosi juos su malone, kaip su skydu. * Ps. 103, 4.

Psalmas 6.

Prisivertimo malda dėl sveikatos kuno bei dušios.

1. Psalms Dovido, pirmgiedotinas ant aštuonių striunų.

2. Ak *Pone Dieve, ne koravok manę savo narse, neigi koznyk manę savo keršte! * Ps. 38, 2.

3. Pone Dieve, buk man malonus, nėra aš esmi silpnas; gydyk manę, Pone Dieve, nėra mano kaulai nusigando!

4. Ir mano dušia didei nusigando; ak tu, Pone Dieve, kolei?

5. *Grėškis, Pone Dieve, ir išgelbėk mano dušią, gelbėk manę dėl savo mylistos! * Ps. 86, 16, Ps. 119, 132.

6. Nėsa smertyje ne atmenamas esi; kas dėkavos tau pėkloje?

7. Aš taip pailsau *dusaujimu; aš visą naktį †šlapinu savo patalą, ir savo ašaromis drėkinu savo paklodę. * Ps. 38, 10, † Raud. 1, 2.

8. Mano *gymys pagedo dėl tužbos ir paseno; nėra aš visur prispaudžiamas esmi. * Ps. 31, 10 ir 88, 10.

9. *Atstokite nuo manęs, visi piktadėjai; nėra Ponas Dievas girdi mano verksmą. * Ps. 5, 6, Mat. 25, 41.

10. *Ponas Dievas girdi mano prašymą; mano malda Ponas Dievas priima. * Ps. 10, 17.

11. *Visi mano neprieteliai tur būti apgėdinti ir didei išsigąsti ir atsigręžę umai gėdoje būti. * Ps. 35, 4.

Psalmas 7.

Malda dėl išgelbėjimo teisiųjų.

1. Nekaltybė Dovido, apie kurią Poniui Dievui giedoję, dėl žodžių Murino, *Jėminyto. * 2 Zom. 16, 5, 11.

2. Tavimi, Pone Dieve, nusitikiu; mans Dieve, gelbėk manę nuo visų persekinėjančių ir išgelbėk manę.

3. Kad jie mano dušią ne sugautų, *kaip liutai, ir ne suplėšytų, kadangi čia niera išgelbėtojo. * Ps. 10, 8, 9.

4. Viešpatie, mans Dieve, *jei tok-tai dariau, ir jei neteisybė yra mano rankose; * Job. 31, 7.

5. Jei piktai atsesėjau pakajingai su manimi gyvenantiems; arba jei tus, kurie be priežasties manęs neapkentė, pažeidžiau:

6. Tai mano neprietelius te persekinėja mano dušią ir te sugauna ją, ir te pamina mano gyvastį žemėsi, ir te paguldo mano garbę į dulkes! Sėla.

7. *Kelkis, Pone Dieve, savo narse, išsikelk per kerštą mano neprietelių, ir įstatyk manę vėl į urėdą, kurį man pavelijai, * Ps. 9, 20.

8. Kad žmonės vėl *tavęsi susirinktų; ir tų pačių dėl vėlatsikylėk! * Ps. 142, 8.

9. Ponas Dievas yra *sudžia ant žmonių. Sudyk manę, Pone Dieve, pagal mano teisybę ir viernybę! * 1 Maiž. 18, 25.

10. Tesiliauja piktenybė *Dievo nesibijančiųjų, ir gelbėk teisiuosius; nėra tu, teisusis Dieve, †mėgini širdis ir inkstus. * Ps. 104, 35, † Jer. 11, 20, Darb. 1, 24.

1 Zom. 16, 7, 1 Kar. 8, 39, Ps. 139, 1, 2, Jer. 17, 10 ir 20, 12, Luk. 16, 15, Darb. 15, 8, Apr. 2, 23.

11. Mano *apsarga yra prie Dievo, kurs geroms širdims gelbti. * 1's. 3, 4.

12. Dievas yra * teisus sudžia, ir Dievas kas dieną grumzdžia. * Ps. 9, 5.

13. Jei kas ne nor prisiverstis, jis savo kardą pagalandu, ir savo kilpinį įtempė ir mierija,

14. Ir ant to uždėjo smertiškas strielas, savo * vyličas jis pataisė ant nužudymo. * Ps. 45, 6.

15. Štai, tas piktai dumoja, * nelaime jis esti nėsčias, bet pagimdys nieką.

* Job. 15, 35. Jėz. 33, 11 ir 59, 4.

16. Jis * duobę kasė ir iškasė ir įpuolė į duobę, kurią padarė. * Ps. 35, 7. Pam. 26, 27.

17. * Jo nelaimė bus ant jo galvos, ir jo nelabumas ant jo momens ateis.

* Ps. 5, 22.

18. Aš dėkavoju Ponui Dievui jo teisybės dėlei, ir liaupsysu vardą Pono Dievo Aukščiausiojo.

* Ps. 92, 2.

Psalmas 8.

Apie Kristaus karalystę, kentėjimą ir garbę.

1. Psalmas Dovo, pirmgiedotinas ant Gititos.

2. Pone Dieve, ant mūsų viešpataujasis, kaip šlovingas esti tavo vardas visose žemėse, kaip tau dėkvojama * danguje!

* Apr. 5, 12. 13.

3. Iš burnos jaunų kudikėlių ir žindančiųjų * macį pasigatavijai dėl savo neprietelių, kad išgaišintumbei neprietelių ir pasigiežiantį.

* Mat. 21, 16 ir 29, 1.

4. Nėsa aš regėsu * dangus, tavo pirštų darbus, mėnesį ir žvaigždes, kurias tu leidai.

* Ps. 102, 26.

5. * Kasgi žmogus, kad tu jo atsimeni, ir žmogaus sunus, kad tu jį užstoji?

* Job. 7, 17. Ebr. 2, 6. Ps. 144, 3.

6. Tu duosi jį mažą valandą nuo Dievo prastotą buti, bet * garbe ir šlove jį apvainikuosi.

* Ps. 21, 6.

7. Tu * jį ponu padarysi ant darbų savo rankų; ↑ vislab tu padėjai po jo kojomis:

* 1 Kor. 15, 27. Epėz. 1, 22. ↑ Ps. 110, 1.

8. Avis ir jaučius visus, taipojau ir * medines žvėris,

* Ps. 50, 10. 11.

9. Paukščius po dangumi ir žuvis mariose ir vislab, kas mariose laikosi.

10. Pone Dieve, ant mūsų * viešpataujasis, kaip šlovingas yra tavo vardas ↑ visose žemėse!

* Ez. 34, 24. ↑ Jėz. 6, 3.

Psalmas 9.

Dėkavonės giesmė už laimėtą pergalejimą prieš neprietelius.

1. Psalmas Dovo, pirmgiedotinas ant Almot-Labėno.

2. Aš * dėkavoju Ponui Dievui iš

visos širdies ir pasakoju visus tavo stebuklus.

* Ps. 138, 1.

3. * Aš džiaugiuos ir linksminuos tavvyje, ir ↑ liaupsinu tavo vardą, tu visų Aukščiausiasis,

* Ps. 31, 8. ↑ Ps. 92, 2.

4. Kad tu mano neprietelius * atbulus varei; jie ↑ puolė ir prapuolė po tavo akių.

* Ps. 6, 11. ↑ Ps. 20, 9. Pam. 24, 16.

5. Nėsa tu išvedi mano provą ir bylą; tu sėdi ant krasės, * teisus sudžia.

* Ps. 7, 12 ir 50, 6.

6. Tu bari pagonis ir * nužavini Dievo nesibijančiuosius, jų vardą tu išgaišini visados ir amžinai.

* Ps. 5, 7.

7. Kardai neprieteliaus tur galą; miestus tu apvertei; jų * paminklas sugaišo su jais.

* Ps. 34, 17.

8. Bet Ponas Dievas išsilaiko amžinai; jis savo * krasę pataisė ant sudo.

* Ps. 103, 19.

9. Ir * jis žemę sudys teisiai, ir žmones valdys tikrai.

* Ps. 96, 13 ir 98, 9.

10. Ir * Ponas Dievas yra pavargusiojo apgynimas, apgynimas bėdoje.

* Ps. 38, 23.

11. Todėl nusitikia tavimi, kurie tavo vardą pažįsta; nėsa tu ne apleidi tus, kurie tavęs, Pone Dieve, ieško.

12. Liaupsinkite Poną Dievą, * Zione gyvenantįjį, apreiškite tarp žmonių jų darbus!

* Ps. 74, 2.

13. Nėsa jis atsimena ir klausia jų kraujo, ir ne užmiršta šauksmo pavargusiųjų.

* 1 Mai. 4, 9.

14. Pone Dieve, buk man malonus, * dabokis mano vargo tarp neprietelių! tu manę iškeli iš ↑ smerties vartų,

* Ps. 119, 153. ↑ Darb. 2, 24.

15. Kad aš pasakočiau visą tavo šlovę vartuose dukters Zion, kad * aš džiaugčiaus dėl tavo pagalbos.

* Ps. 13, 6.

16. Pagonys nugrimzdo * duobėje, kurią jie buvo pagataviję; jų koja įkliuvo į tinklą, kurį jie buvo spėdę.

* Ps. 7, 16.

17. Šitaip pažįstama yra, kad * Ponas Dievas tiesą daro. Dievo nesibijąs įsipainiojo darbuose savo rankų. Sėla.

* Ps. 26, 1 ir 43, 1.

18. Dievo nesibijantieji tur peklon nuvaryti buti, visi pagonai, kurie Dievo užmiršta.

19. Nėsa jis pavargusiojo ne taip * abelnai užmirš, ir nusitikėjimas pavargusiųjų ne pragaiš amžinai.

* Ps. 74, 49.

20. Pone Dieve, * kelkis, kad žmonės viršų ne apturėtų; duok, kad visi pagonai būtų sudyti po tavo akių!

* Ps. 90, 1.

21. Duok jiems, Pone Dieve, būdą, kad pagonai *suprastų, savo žmones esančius. Sėla. *Ps. 59, 14.

Psalmas 10.

Malda prieš bažnyčios neprietelius.

Pone Dieve, kodėl taip toli atstoji ir *slapaisi čese bėdos? *Raud. 3, 56.

2. Kadangi Dievo nesibijąs išdykumą pilnavoja, tur pavargėlis kentėti; jie ateiti iš vieno ir pramano piktus daiktus.

3. Nėsa Dievo nesibijąs giriasi iš savo piktenybės; ir godingasis žengnojasi bluznydamas Poną Dievą.

4. Dievo nesibijąs taip yra puiškus ir rustus, kad ne atboja nei vieno; visose savo piktenybėse jis Dievą nieku verčia.

5. Jis nesiliauja nuo savo darbų niekados; tavo sudai *toli yra nuo jo; jis tyčiodamas elgiasi su visais savo priešininkais. *Ez. 12, 27. Amos 6, 3.

6. Jis sako savo širdyje: „aš niekada ne busu apgalėtas, man niekada nieko ne kenks.“

7. *Jo burna yra pilna keikimo, klastos ir prigavimo; jo liežuvis padaro rupesties ir procės. *Rym. 3, 14.

8. Jis sėdžia ir tykoja dvaruose, jis nekaltuosius slapta pasmaugia, jo akys žiuri į pavargusįjį.

9. Jis tykoja *slapčiai, kaip liutas uoloje, jis tykoja, kad pavargusįjį sugautų; ir nutveria jį, be traukdamas jį į savo tinklą. *Ps. 37, 32.

10. Jis sumuša ir suspaudžia bei stumdo žemėsi pavargusįjį gvoltu.

11. Jis sako savo širdyje: „Dievas tai užmiršo, jis savo veidą paslėpė, jis tai *niekada ne regės.“ *Job. 22, 13. Ps. 94, 7.

12. Kelkis, Pone Dieve, pakelk savo ranką, ne užmiršk pavargusiojo!

13. Kodėl Dievo nesibijąs Dievą bluznytų ir savo širdyje tartų: „tu to ne atboji?“

14. Tu tačiau regi, nėra tu žvalgai vargą ir bėdą; tavo rankose tai yra; pavarguliai tau tai paduoda, tu esi *siratų gelbėtojis. *Ps. 68, 6.

15. Sulaužyk petį Dievo nesibijančio, ir pajėškok piktenybę; tai jo *piktas elgimas amžinai ne bus rastas. *Ps. 37, 10. 36.

16. *Ponas Dievas yra karalius vi-

sados ir amžinai; pagonai tur iš jo žemės sugaišti. *Ps. 29, 10 ir 146, 10. Jer. 10, 10.

17. Išsiilgimą siratų tu girdi, Pone Dieve; jų širdis tikrai žino, kad tavo ausis to dabojasi,

18. Kad tu teisiai prisudiji siratoms bei pavarguliams, jeib žmogus daugiaus ne tyčiotų ant žemės.

Psalmas 11.

Palinksminojimas prieš neprietelius randasi tikrame pasitikėjime ant Pono Dievo.

1. Psalmas Dovid, pirmgiedotinas. Aš *nusitikiu Ponu Dievu; kaipgi jus sakote mano dušiai, ją turinčią palėkti, kaip paukštis ant kalnų? *Ps. 2, 12.

2. Nėsa štai, Dievo nesibijantieji įtempia kilpinį ir uždesti savo strielas ant temptyvų, jeib slapčiai šaudytų geruosius.

3. Nėsa jie apverčia gruntą, kągi ištaisys teisusis?

4. Ponas Dievas yra savo šventoje bažnyčioje; Pono Dievo įkrasė yra danguje; jo akys ant to dabojasi; jo akių vokai mėgina žmonių vaikus. *Abak. 2, 20. †Jėz. 66, 1. Mat. 5, 34.

5. Ponas Dievas mėgina teisųjį; jo dušia *neapkenčia piktojo ir miel piktai darančiųjų. *Ps. 5, 5.

6. Jis duos *lyti ant Dievo nesibijančiųjų žaibais, ugnimi ir siera, ir vėtrą jiems duos į algą. *5 Maiž. 29, 23.

7. Ponas Dievas yra teisus ir mylis *teisybė, todėl, kad jo veidas veizdi ant to, kas teisu yra. *Ps. 33, 5 ir 45, 8.

Psalmas 12.

Malda už išlaikymą mažojo pulkelio per Dievo žodį.

1. Psalmas Dovid, pirmgiedotinas ant aštuonių striunų.

2. Gelbėk, Pone Dieve! *šventųjų maž pastojų, ir tikinčiųjų maž yra tarp žmonių vaikų. *Jėz. 57, 1.

3. Viens su antru niekus šneka ir klastuoja, ir mokina iš ne susitarančios širdies.

4. Pone Dieve, *išgaišink visą nevierną pasielgimą, ir liežuvį, puikiai kalbantįjį! *Gal. 5, 12.

5. Kurie sako: „musų liežuvis tur viršų apturėti, mums pareitis kalbėti; kas yra musų viešpats?“

6. Kadangi siratos išgaišinamos yra, ir pavarguliai dusauja; tai aš kelsiuosi,

sako Ponas Dievas, aš pagalbą duosiu, *kad drąsiai mokinama būtų.

* Ebr.: tam, kurs to išsiilgsta.

7. Pono Dievo žodis yra skaistus, kaip sidabras, ugnimi perčystytas molio puode, išmėgintas septynis kartus.

8. Tu Pone Dieve, apsaugok juos, ir apgink mus nuo šios giminės amžinai.

9. Nėsa *visur randasi piktųjų, kur tokie pikti žmonės tarp žmonių ponavoja.

* Pam. 28, 12.

Psalmas 13.

Malda smutnybėje bei širdies tužboje.

1. Psalmas Dovidas, pirmgiedotinas.

2. Pone Dieve, *ikikolei nori manęs taip labai užmiršti? ikikolei paslepi savo veidą nuo manęs? *Ps. 44, 25 ir 77, 8 ir 88, 15.

3. *Ikikolei rupjisiuosi savo dušioje ir tužbysiuos savo širdyje kas dieną? ikikolei mano neprietelius ant manęs išsikels?

* Abak. 1, 2.

4. Ben žiurėk šen ir išklausyk manę, Viešpatie, mano Dieve! Peršviesk mano akis, jeib smertyje ne užmigčiau,

5. Kad mano neprietelius nesigirtų, buk manę būtų pergalėjęs; ir mano priešininkai nesidžiaugtųs mano prapuolimo dėlei!

6. Bet aš ant to nusitikiu, kad tu taip malonus esi; mano širdis *džiaugiasi, kad tu taip rods gelbi. Aš giedosiu Ponui Dievui, kad jis man taip gerai daro.

* Ps. 9, 15.

Psalmas 14.

Pamokslas apie žmonių prapuolimą ir jų pagalbą.

1. Psalmas Dovidas, pirmgiedotinas.

*Paikieji kalba savo širdyje: „niera Dievo.“ Jie niekam nedera ir biau-rybe yra savo elgime; čia niera nei vieno, kurs ko gero darytų. *Ps. 53, 2.

2. *Ponas Dievas pažvilgėjo iš dangaus ant žmonių vaikų, jeib regėtų, bau būtų kas išmanęs ir †Dievo klausias.

* 1 Maiž. 18, 21. Ps. 33, 13. † Ps. 22, 27.

3. Bet jie *visi atsikreipę ir iš vieno visi niekam nedera; čia niera nei vieno, kurs gero darytų, ir nei vienintėlio.

* Rym. 3, 10. 12.

4. Argi ne nor piktadėjų nei vienas to daboti, kurie *mano žmones ryja, jeib penėtys, bet Pono Dievo jie nesimeldžia?

* Ps. 79, 7.

5. Čia jau jie bijosi, bet Dievas yra prie giminės teisiųjų.

6. Jus peikiate pavargusiojo rodą, bet Dievas yra jo nusitikėjimu.

7. *Ak, kad pagalba iš Ziono ant Izraelio ateitų, ir Ponas Dievas savo apkaltuosius žmones atvaduo-utų! tai džiaugtųsi Jokubas, ir Izrael būtų linksmas.

* Ps. 53, 7.

Psalmas 15.

Gerųjų darbas ir vengimas.

1. Psalmas Dovidas.

Pone Dieve, kas gyvęs tavo *namuose? kas pasiliks ant tavo šventojo kalno?

* Ps. 84, 5.

2. *Kurs viernai elgiasi, ir gerai daro ir kalba tiesą iš širdies.

* Jėz. 33, 15.

3. Kursai savo *liežuviu ne apkalba ir savo artymui pikto ne daro, ir savo artymą ne niekina;

* Job. 27, 4.

4. *Kurs Dievo nesibijančiųjų ne atboja, bet garbina Dievo bijančiuosius; kurs savo artymui prisiek ir tai attesa;

* 2 Kar. 3, 14. Pam. 18, 5.

5. Kurs savo pinigųs ne duosti ant palukantų, ir ne ima dovanų ant nekalt-ojo. Kurs tai daro, tasai gerai pasiliks.

Psalmas 16.

Prarakavimas apie Kristaus kentėjimą ir prisikėlimą.

1. Auksinoji giesmė Dovidas.

*Apsaugok manę, Dieve, nėra aš tavimi nusitikiu.

* Ps. 25, 20.

2. Aš sakau Ponui Dievui: juk tu esi Ponas Dievas; aš tavęs dėl *turu kentėti,

* Ps. 77, 17.

3. Už šventuosius, kurie ant žemės yra, ir už šlovinguosius; iš tų aš turu visą savo pasimėgimą.

4. Bet anie, kurie kitu nusitik, turės *didę širdies kančią, aš jų †gėrimo apieros su krauju ne apieravosu, nei jų vardą į savo burną ne imsu.

* Ps. 32, 10. † Jėz. 1, 11. 15.

5. Bet Ponas Dievas yra mano lo-bis ir mano *dalis; tu išlaikai mano tėviškės dalykus.

* Raud. 3, 24.

6. Burta man puolė meilingai; man graži tėviškė į dalykus teko.

7. Aš liaupsinu Poną Dievą, kurs man rodijo; ir mano inkstai pamokina manę nakčia.

8. *Aš Poną Dievą visados laikau po savo akių; nėra jis yra man prie dešinės, todėl ir išsilaikysu.

* Darb. 2, 25.

9. Todėl *džiaugiasi mano širdis, ir mano garbė linksmiasi, ir mano kunas gulės pakajuje.

* Ps. 13, 6.

10. Nėsa *tu ne paliksi mano dušią | pekloje ir ne perleisi, kad tavo šven-
tasis sugestų. * Darb. 2, 27. 31 ir 13, 35.

11. Tu man žinomą darai kelią ant
gyvasties; po tavo akių yra džiaugsmo
apstumas ir linksmas gyvenimas po
tavo dešinės amžinai.

Psalmas 17.

Malda dėl sveiko mokslo ir švento elgimo.

1. Malda Dovidu.

Pone Dieve, išklausyk *teisybę, da-
bokis mano šauksmo, išmanyk mano
maldą, kuri ne išeiti iš neviernos
burnos! * Ps. 4, 2 ir 5, 2.

2. Padaryk tu man *provą ir veiz-
dėk tu ant teisybės! * Ps. 43, 1.

3. Tu *mėgini mano širdį ir atlankai
ją nakčia, ir čystiji manę, ir ne randi
nieko. Aš apsiemiau, idant mano
burna ne peržengtų. * Ps. 139, 1.

4. Aš apsisaugoju žodyje tavo lupų
nuog žmogiškų darbų, nuo kelio
* užmušėjo. * Ps. 7, 10.

5. Išlaikyk mano vaikščiojimą ant tavo
takų, kad mano žingsniai ne paslystų!

6. Aš šaukiau tavęs, kad tu, Dieve,
manę išklausytumbei; prilenk savo
ausis manęs, klausyk mano žodžių!

7. Parodyk savo dyvnąją malonę,
tu išganytojai tavimi nusitikinčiųjų,
prieš tus, kurie prieš tavo dešinę
stengiasi.

8. Apsaugok manę kaip *akies vyzdį
akyje; apgink manę į po pavėsiu
savo sparnų, * Sak. 2, 8. † Ps. 57, 2.

9. Nuo Dievo nesibijančiųjų, kurie
manę suardo, nuo mano neprietelių,
kurie iš visų šalių mano dušią gauda!

10. Jų riebieji eiti iš vieno; jie pui-
kiai kalba savo burna.

11. Kur mes vaikščiojame, čia jie
mus apstoja; savo akis ant to nu-
taiso, kad mus žemyn parstumtų;

12. Lygiai kaip *liutas plėšimo užsi-
geidęs, kaip jaunas liutas uoloje tupįs.
* Ps. 10, 9.

13. Pone Dieve, kelkis, apgalėk jį
ir nužemink jį; išgelbėk mano dušią
nuo Dievo nesibijančiųjų savo kardu,

14. Nuo žmonių tavo ranka, Pone
Dieve, nuog žmonių šio svieto, kurie
savo dalį *tur savo amžyje, kuriems tu
pilvą pildai savo skarbu, kurie tur
vaikų apščiai ir paliekti savo atstanką
savo jauniems! * Luk. 16, 25. Pil. 3, 10.

15. Bet aš matysu *tavo veidą tei-
sybėje, aš sotus busu, kada pabusu
pagal tavo veidą. * Mat. 5, 8.

Psalmas 18.

Dėkavonės giesmė už Dievo gėrybes.

1. Psalmas pirmgiedotinas *Dovidu,
Pono Dievo tarno, kursai kalbėjo
Ponui Dievui žodžius šios giesmės
tuočės, kaip Ponas Dievas jį buvo
išgelbėjęs iš rankų jo neprietelių ir
nuo rankos Zaulo, ir tarė: * 2 Zom. 22, 1.

2. Širdingai aš myliu tavę, Pone
Dieve, mano stiprybė,

3. Pone Dieve, mano uola, mano
išgelbėtojis, mano Dievas, mano nusi-
tikėjimas, ant kurio *nusitikiu, mano
skydas ir ragas mano išganymo, ir
mano apgynimas. * Ebr. 2, 13.

4. Aš *Poną Dievą liaupsysiu ir pra-
šysu, tai busu išgelbėtas nuo savo
neprietelių. * Ps. 146, 2.

5. Nėsa manę apėmė *smerties ryšiai,
ir upės Bėliai išgandino manę. * Ps. 55, 5.

6. Peklos ryšiai apėmė manę, ir
smerties virvės apgalėjo manę.

7. Kada *tužboje esmi, tai aš pra-
šausi Pono Dievo ir šaukiu savo Die-
vopi, tai jis išklausys mano balsą iš
savo bažnyčios, ir mano šauksmas
ateitį pas jį į jo ausis. * Jonk. 2, 3.

8. Žemė *drebejo ir pasijudinosi, ir
kalnų tvirtybė krutėjo ir viskėjo, kaip
jis pakiršo. * Ps. 68, 9.

9. *Garas išėjo iš jo nosies, ir pu-
stijanti įgnis iš jo burnos, kad žai-
bavo iš to. * 2 Maiž. 19, 16. † Ps. 97, 3.

10. Jis dangų palenkė ir nužengė,
ir *tamsu buvo po jo kojomis.
* perkš. 12. Ps. 97, 2.

11. Ir jis ėjo ant Kėrubo, ir atlėkė;
jis lakstė ant vėjo sparnų.

12. Jo *šėtra aplink jį buvo tamsi,
ir juodi drumstus debesiai, kuriuose
jisai buvo užslėptas. * Jėz. 50, 3.

13. Nuo žibėjimo pirm jo persiskyrė
debesys *su ledais ir su žaibavimais.
* Joz. 10, 11.

14. Ir Ponas Dievas *griovė danguje,
ir Aukščiausiasis išleido savo per-
kuną su ledais ir su žaibais. * Ps. 29, 3.

15. Jis šovė savo stulpus ir išbar-
stė juos; jis didei davė žaibuoti ir
*išgandino juos. * 1 Zom. 7, 10.

16. Tai regimi buvo didi tvanai, ir
žemės gruntas buvo apdengtas, Pone

Dieve, nuog tavo barimo, nuog kvapo ir putimo tavo nosies.

17. Jis *išsiuntė iš aukšto ir gabeno manę, ir *ištraukė manę iš didžiū vandenų.

* Ps. 144, 7. † Ps. 32, 6 ir 69, 2, 3.

18. Jis išgelbėjo manę nuog stipriųjų mano neprietelių, nuog manęs neapkenčiančiųjų, kurie man per marnus buvo,

* Ps. 69, 15.

19. Kurie manę apgalėjo čėse mano nelaimės; ir Ponas Dievas stojosi man nusitikėjimu,

20. Ir *išvedė manę ant ruimo; jis ištraukė manę, nės jis † pasimėgo manimi.

* Ps. 31, 9. † Jėz. 62, 4.

21. Ponas Dievas man gerai daro pagal mano teisybę ir *užmoka man pagal čystybę mano rankų.

* Job. 22, 30.

22. Nėsa *aš laikau Pono Dievo kelius, ir ne esmi piktas prieš savo Dievą.

* Ps. 119, 168.

23. Nėsa *visus jo sudus aš turu po akių, ir jo prisakymus ne paniekinu.

* 5 Maiž. 17, 19.

24. Bet *aš esmi be nuotarties po jo akių ir saugosiuosi nuo griekų.

* Ps. 15, 2.

25. Todėl Ponas Dievas man užmoka pagal mano teisybę, pagal čystybę mano rankų po savo akių.

26. Pas šventuosius tu esi šventas, ir pas geruosius tu esi geras,

27. Ir pas čystuosius tu esi čystas, ir pas perkreiptuosius tu esi perkreiptas.

28. Nėsa tu gelbi pavargusiuosius žmones, ir pasididžiuojančių akis tu pažemini.

29. Nėsa tu peršvieti mano žibnyčią; Viešpats, mano Dievas, daro mano tamsybę šviesa.

30. Nėsa *su tavimi aš galiu kareivių pulkus parmušti ir su savo Dievu per murus šokti.

* Ps. 60, 14.

31. Dievo keliai yra be nuotarties; Pono Dievo žodžiai yra perskaistinti; jis yra apsarga visiems juomi nusitikintiems.

32. *Nėsa kame yra Dievas be to Dievo? arba apgintojas, net mūsų Dievas?

* Jėz. 43, 11 ir 44, 6, 8.

33. Dievas išrėdo manę su mace, ir daro mano kelius be nuotarties.

34. Jis daro mano kojas lyg elniams, ir pastato manę ant mano aukštybės.

35. Jis *mokina mano ranką kariauti, ir mokina mano petį, varinį kilpinį įtempti.

* Ps. 144, 1.

36. Ir duodi man skydą savo išganyimo, ir tavo dešinė stiprina manę; ir pažemindamas manę, didžiu tu manę darai.

* Ps. 71, 21. Pam. 15, 33 ir 18, 12.

37. Tu *po manimi vietą darai vaikščioti, kad mano kojos ne paslystų.

* Ps. 31, 9.

38. Aš vysu savo neprietelius ir juos sugausu ir ne sugrįšu, iki aš busu juos užmušęs.

39. Aš juos sumušu, ir jie manęs ne atsigis; jie tur pulti po mano kojų.

40. Tu gali manę išrėdyti stiprybe ant kovos, tu gali po manimi mesti stengiančiuosius prieš manę.

41. Tu man duodi mano neprietelius ant pabėgimo, jeib manę neapkenčiančiuosius išpustyčiau.

42. *Jie šaukia, bet čia niera gelbėtojo; Dievopi, ale jisai ne atsiliepia jiems.

* Job. 19, 7.

43. Aš juos sutrišu, kaip dulkes nuo vėjo; aš juos nugrėšu, kaip *purvus nuog ulyčios.

* Ps. 83, 11.

44. Tu gelbi manę nuog žmonių, vaidą keliančiųjų, ir darai manę galva tarp pagonų; žmonės, *kurių ne pažinau, šlužija man.

* Jėz. 65, 1.

45. Jie klauso manęs su paklusnėmis ausimis; ir *švetimieji vaikai manęs ne įveikė.

* Darb. 28, 28.

46. Svetimieji vaikai apalpsta ir spardosi savo pančiuose.

47. *Ponas Dievas gyvas yra, ir pagirtas buk mano apgynimas! ir Dievas mano išganymo turėtų būti paaukštintas.

* 5 Maiž. 32, 40.

48. Dievas, kursai man duosti pagiežimą, ir sylija žmones po manimi;

49. Kurs išgelbti manę nuo mano neprietelių ir *paaukština manę iš tų, kurie prieš manę stengiasi; tu išgelbi manę nuo neteisiųjų.

* Ps. 27, 6.

50. Todėl *dėkavosu tau, Pone Dieve, tarp pagonų, ir tavo vardui liaupę giedosu.

* Rym. 15, 9.

51. Kursai savo karaliui didį išganyką išrodo ir gero daro savo pamostytamui, Dovidui, ir jo *vaikams amžinai.

* Ps. 89, 30

Psalmas 19.

* Pamokslas apie Kristų, jo žodį ir apie tikrąjį prisivertimą.

1. Psalmas Dovidu, pirmgiedotinas.
2. * Dangus pasakoja Dievo garbę, ir tvirtybė apsaugo jo rankų darbus.

* Ps. 97, 6. Rym. 1, 20.

3. Diena dienai pasakoja, ir naktis nakčiai praneša.

4. Niera nei liežuviu, nei kalbos; kur ne girdimas butų jų balsas.

5. Jų *striunos (šnuras) išeina į visas žemes, ir jų žodžiai iki svieto kraštų; jis saulei namus juose padarė. * Rym. 10, 18.

6. Ir ta išeiti, kaip jaunikis iš savo kamaros, ir džiaugiasi kaip karžygys, tekėti keliu.

7. Ji užteka viename dangaus krašte, apeiti iki vėl to krašto; ir nei joks daiktas ne paslepamas nuog jos karščio.

8. Zokanas Pono Dievo yra be nuotarties ir atgaivina dušią. Liudymas Pono Dievo ne vilioja ir neprotinus daro protingais.

9. Prisakymai Pono Dievo yra geri ir palinksmina širdį. * Įsakymai Pono Dievo yra skaisčius ir peršviečia akis.

* Ps. 119, 105. 2 Petr. 1, 19.

10. Baimė Pono Dievo yra čysta ir išsilaiko amžinai. * Sudai Pono Dievo yra tikri, visi teisūs.

* Ps. 33, 4.

11. Jie *yra brangesni už auksą ir už daugumą gražaus aukso; jie saldesni už medų ir už syvą medaus.

* Ps. 119, 72. Pam. 8, 11.

12. O ir tavo tarnas per juos graudenamas; ir kursai *juos laiko, tas tur didę algą.

* Ps. 106, 3.

13. Kas gali numanyti, kiek kartų jis nusidesti? atleisk man ir nežinamus nusidėjimus!

14. Apsaugok taipojau savo tarną nuo pasididžiujančiųjų, kad jie ant manęs ne ponavotų! tai aš busu be nuotarties, ir ne kaltas didžio nusidėjimo.

15. Duok tau *įtikti žodį mano burnos ir kalbėjimą mano širdies po tavo akių, Pone Dieve, mano apgintojau ir mano išganytojau! * Ps. 104, 34.

Psalmas 20.

Padonų malda už savo vyriausybę.

1. Psalmas Dovidu, pirmgiedotinas.

2. Ponas Dievas te išklauso tavę bėdoje; * vardas Dievo Jokubo te apgina tavę!

* Pam. 18, 10.

3. Jis te atsiunčia tau pagalbą nuo šventinyčios, ir te pastiprina tavę iš Zion!

4. Jis te atsimena tavo valgymo apieros, ir tavo deginimo apiera t'esie riebi! Sėla.

5. Jis *tau te duodie, ko tavo širdis geidžia ir te išpildo visas tavo mislis!

* Ps. 21, 3.

6. Giriamės, *kad tu mus gelbi, ir vardan savo Dievo pakeliame savo karuną. Dievas te duodie tau vislab, ko prašai!

* perkš. 10. Ps. 33, 21.

7. Dabar aš suprantu, kad Ponas Dievas savo mostytąjį pagelbti ir jį išklauso savo šventame danguje; jo dešinė ranka gelbti sylingai.

8. Anie nusitik ant savo vežimų bei žirgų, bet mes atsimename vardo Viešpaties, savo Dievo.

9. *Jie yra pardaužti ir parpuolę; bet mes status stovime.

* Ps. 9, 4.

10. *Gelbėk, Pone Dieve! karaliau, išklausk mus šaukiančius.

* Ps. 12, 2.

Psalmas 21.

Kristaus pergalėjimas neprietelių.

1. Psalmas Dovidu, pirmgiedotinas.

2. Pone Dieve, karalius džiaugiasi tavo macyje, ir kaip didei jis linksmas yra iš tavo pagalbos!

3. Tu *jam duodi jo širdies velijimą, ir ne užgini jam, ko jo burna prašo. Sėla.

* Ps. 20, 5 ir 37, 4.

4. Nėsa tu užpili jį su gera žegnone, tu uždedi ant jo galvos *aukso vainiką.

* Ps. 132, 18.

5. Jis prašo tavęs amžio išlaikymo, tai duodi tu jamui ilgą amžių visados ir amžinai.

* Rym. 6, 9.

6. Jis tur didę garbę iš tavo padėjimo, *tu dedi garbę ir gražumą ant jo,

* Ps. 8, 6.

7. Nėsa tu statai jį *žegnojimu amžinai, tu palinksmi jį linksmybe savo veido.

* 1 Maiž. 12, 3.

8. Nėsa karalius nusitikia ant Pono Dievo, ir per Aukščiausiojo mylistą jis *drutai išsilaikys.

* Ps. 102, 28.

9. Tavo ranka *ras visus tavo neprietelius, tavo dešinė ras tavęs nepakenčiančius.

* Amos 2, 14, 15.

10. Tu padarysi juos kaip ugnies pečių, kada tu *į juos žvelgsi. Ponas Dievas prarys juos savo narse; ugnis juos suės.

* 2 Maiž. 14, 24

11. Jų *vaisių tu išgaišysi nuo žemės, ir jų sėklą nuo žmonių vaikų.

* Ps. 109, 13. Mat. 3, 20.

12. Nėsa jie *dumojo tau pikto daryti ir išmislijo mislis, kurias ne galėjo ištesėti.

* 1 Maiž. 50, 20.

13. Nėsa tu padarysi juos pečiais, savo temptyva tu prieš jų veidą mierysi.

14. Pone Dieve, pasikelk savo *syloje! tai mes liaupsysime ir garbysime tavo macį.

* Ps. 80, 3.

Psalmas 22.

Prarakavimas apie Kristaus kentėjimą ir garbę.

1. Psalmas Dovo, pirmgiedotinas apie pagalbą, anksti sulaukiamąją.

2. Mans *Dieve, mans Dieve, kodėl tu manę prastojai? Aš rauduju, ale mano pagalba toli yra.

* Mat. 27, 46. Mark. 15, 34.

3. Mans Dieve, dienomis aš šaukiu, tai tu ne atsiliepi; ir naktimis taipojau aš ne tyliau.

4. Ale tu esi šventas, kursai gyvenį garbėje Izraelio.

5. Musų tėvai tavimi nusitikėjo, ir kaip jie nusitikėjo, tu išgelbėjai juos.

6. Tavęsi jie šaukė ir buvo išgelbėti; jie nusitikėjo tavimi ir *ne buvo apgėdinti.

* Ps. 25, 2. 3.

7. Bet aš esmi kirmėlė ir ne žmogus; žmonių *juokas ir svieta paniekinimas.

* Mat. 27, 41—43.

8. Visi, kurie regia manę, juokiasi iš manęs; išsižiodami jie krato galvas:

9. „Te *skundžiasi Ponui Dievui, *tas te gelbti jamui ir te išgelbti ji, jei jis juomi mėgsta.“

* Mat. 27, 43.

10. Nėsa *tu manę ištraukei iš mano motynos žyvato, tu buvai man nusitikėjimu, man dar be esant prie kručių motynos.

* Ps. 71, 6

11. Ant tavęs esmi mestas iš motynos žyvato, *tu esi mano Dievas nuo žyvato mano augyvės.

* Ps. 140, 7.

12. *Ne atsitolink nuo manęs, nėsa tužba arti yra, nės niera čionai gelbėtojo!

* Ps. 10, 1.

13. Didi veršiai manę apstojo; riebus jaučiai apgulė manę.

14. Savo *nasmus jie atveria prieš manę, kaip rėkiąsis ir draskąsis liutas.

* Mat. 27, 22.

15. Aš *išlietas esmi kaip vanduo, visi mano kaulai iširo, mano širdis kune yra kaip sutirpytas vaškas.

* Luk. 22, 44. Jon. 19, 34.

16. Mano syla išdžiuvo, kaip šukė, ir mano liežuvis prilipo prie gomurio; ir tu paguldei manę į smerties dulkes.

17. Nėsa šunys apstojo manę, ir piktųjų pulkas apgulė manę, jie mano rankas ir kojas perskverbė.

18. Aš galėčiau visus savo kaulus suskaityti, ir jie regi ir mato savo pasimėgimą ant manęs.

19. Jie *išdalią mano rubus tarp savęs, ir meta burtą ant mano gėlumybės.

20. Bet tu, Pone Dieve, ne atsitolink! mano stiprybė, *skubjėkis man ant pagalbos!

* Ps. 38, 23.

21. Išgelbėk mano dušią nuo kardo, *mano vienturtę nuo šunų!

* Ps. 35, 17.

22. Išgelbėk manę iš nasrų liuto, ir išvaduok manę nuo vienragių.

23. *Aš tavo vardą pranešu savo broliams, aš tavę susirinkime pagirsu.

* Ebr. 2, 12.

24. *Girdėkite Poną Dievą, kurie jo bijotės; pagarbinkite jį, visi vaikai Jokubo, ir jo †bijokitės, visi vaikai Izrael!

* Ps. 32, 11. † Ps. 33, 8.

25. Nėsa jis ne paniekino nei *nieku vertė vargus pavargusio, nei savo veidą nuo jo paslėpė; ir kaip jis jopi šaukė, išklaušė jisai.

* Ps. 9, 13.

26. Tavę aš liaupsysiu didime susirinkime; aš savo *priežadas atliksu po akių jo prisibijančiųjų.

* Ps. 116, 14.

27. *Pavarguliai valgs, iki pasotinti bus; †kurie Pono Dievo įeško, garbys jį; jų širdis amžinai pateks.

* Ps. 69, 33. † Ps. 14, 2.

28. Te esie priminta viso svieta kraštams, idant jie Dievopi prisiverstų, ir *melstųsi po jo akių visos giminės pagonų.

* Ps. 72, 11.

29. Nėsa *Ponas Dievas tur karalystę ir jis ponavoja tarp pagonų.

* Obad. perkš. 21. Mik. 5, 1.

30. Visi riebieji ant žemės valgys ir melsis; po jo akių kloniosis visi, kurie dulkėse gulia, ir kurie taip vargingai penasi.

31. Jis turės *sėklos, kuri jam šlužys; apie Poną Dievą sakytą bus iki vaikų vaikams.

* Jėz. 53, 10.

32. Jie ateis ir apsakys jo teisybę *žmonėms, kurie užgims, jog jisai tai daro.

Ps. 110, 3.

Psalmas 23.

Kristus mūsų ganytojis ir aprupintojis.

1. Psalmas Dovidio.

Ponas Dievas yra mano *ganytojis, $\dagger$ aš nieko ne pristoksu.

* Jėz. 40, 11. Jon. 10, 12. 1 Petr. 2, 25. $\dagger$ Ps. 34, 11.

2. Jis *gano manę ant žaliuojančios lankos ir $\dagger$ veda manę prie šviežio vandens.

* Ezr. 34, 14. $\dagger$ Apr. 7, 17.

3. Jis *atgaivina mano dušią; jis veda manę tikru keliu dėl savo vardo.

* Jėr. 31, 25.

4. Ir norint aš vaikščiočiau tamsoje dauboje, *nesibijaus nei jokios iškadės, nėra tu su manimi esi; tavo lazda bei ramtis linksmina manę.

* Ps. 46, 3.

5. Tu pagataviji po mano akių stalą prieš mano neprietelius; tu mostiji mano galvą aliejumi ir pripili man sklidinai.

6. Gerybė ir mielaširdingystė seks manę per visą mano amžių, ir *pasiliks namuose Pono Dievo visados.

* Ps. 15, 1.

Psalmas 24.

Apie Kristų, garbės karalių.

1. Žemė *yra Pono Dievo ir kas toje yra, žemės vietos ir kas ant tų gyvena.

* Ps. 50, 12. 1 Kor. 10, 26.

2. Nėsa jis tą prie jurių nugrunta-vojo ir prie vandenių priprovijo.

3. Kas *eis ant kalno Pono Dievo? ir kas stovės jo šventoje vietoje?

* Ps. 15, 1. 2.

4. Kurs nekaltas rankas tur ir čystos širdies yra, kursai ne mėgsta piktų pamokslu ir nesibažija neteisiai.

5. Tas gaus žegnonės iš Pono Dievo ir *teisybės iš Dievo savo išganymo.

* Jėz. 48, 18.

6. Tai yra ta giminė, *kuri jo klauso, kuri $\dagger$ ieško tavo veido, Jokub. Sėla.

* Ps. 14, 2. $\dagger$ Ps. 27, 8.

7. *Vartus darykite plačius ir duris sviete aukštas, jeib garbės karalius įeity!

* Ps. 118, 19.

8. Kas yra tas *karalius garbės? Jisai yra Ponas Dievas, stiprus bei galis Viešpats, galis kovoje.

* Ps. 8, 6.

9. Darykite plačius vartus, ir duris sviete aukštas, *jeib garbės karalius įeity.

* Sak. 9, 9.

10. Kas yra tas garbės karalius? Jis yra Ponas Dievas Zėbaot, jisai yra karalius garbės. Sėla.

Psalmas 25.

Malda dėl Dievo valdymo, malonės ir apgynimo.

1. Psalmas Dovidio.

Tavęs, Pone Dieve, išsiilgstu.

2. Mans Dieve, tavimi aš nusitikiu. Ne duok man buti gėdoje, kad mano neprieteliai nesidžiaugtų ant manęs!

3. Nėsa *nei vienas ne bus gėdoje, kursai tavęs laukias, bet gėdoje tur buti piktieji papeiktojai.

* Jėz. 49, 23.

4. *Pone Dieve, parodyk man savo kelius, ir pamokink manę savo takus!

* Ps. 27, 11 ir 86, 11.

5. Vadžiok manę savo teisybėje ir mokink manę; nėra tu esi tas Dievas, kurs manę gelbti; kas dieną aš laikiu tavęs.

6. Atsimink, Pone Dieve, savo mielaširdingystės ir savo mylistos, kuri nuo pradžios svieto buvo!

7. Neatsimink griekų mano jaunystės, nei mano peržengimo, *bet atsimink manęs pagal savo mielaširdingystę dėl savo mylistos!

* Job. 13, 26. Jėr. 31, 19.

8. Ponas Dievas *geras yra ir teisus, todėl pamokina griešnuosius ant kelio.

* 5 Maiž. 32, 4.

9. Jis vadžioja pavargulius tikrai, ir *mokina pavargulius savo kelia.

* perkš. 12.

10. Keliai Pono Dievo yra abelnai gerybė ir tiesa, tiems, kurie laiko jo derėjimą ir liudymus.

11. *Dėl savo vardo, Pone Dieve, buk malonus mano nusidėjimui, kursai didis yra!

* 4 Maiž. 14, 17—19.

12. Kas yra tasai, kurs Pono Dievo bijosi? *Jis jį mokys geriausįjį kelią.

* Ps. 32, 8. Jėz. 48, 7.

13. Jų dušia sulauks gerų dienų, ir jo *vaikai gaus žemę.

* Ps. 37, 9. 11. 22.

14. Paslėptinė Pono Dievo yra tarpų, kurie jo bijosi; ir savo derėjimą jis duosti jiems žinoti.

15. Mano akys visados veizdi ant Pono Dievo, nėra jis ištrauks mano koją iš tinklo.

16. Grėškis manęspi ir buk man malonus! nėra aš apleistas ir pavargęs esmi.

17. *Tužba mano širdies yra didelė, išvesk manę iš mano bėdos!

* Raud. 1, 20.

18. Dabokis mano smutkos bei vargų ir atleisk man visus mano griekus!

19. Dabokis, kad taip daug yra *mano neprietelių, ir $\dagger$ neapkenčia manęs iš piktumo.

* Ps. 3, 2. $\dagger$ Jon. 15, 25.

20. *Apsaugok mano dušią ir išgelbėk manę, ne duok manę gėdoje buti, nėra aš tavimi nusitikiu. * Ps. 16, 1.

21. *Prastybė ir teisybė te apsaugoją manę, nėra aš laukiu tavęs. * Job. 1, 1.

22. Dieve, *išgelbėk Izrael iš visos jo bėdos! * Ps. 130, 8.

Psalmas 26.

Malda dėl nekaltybės išgelbėjimo.

1. Psalmas Dovidu.

Pone Dieve, daryk man prova, nėra aš esmi nekaltas! aš nusitikiu Ponu Dievu, todėl ne pulsu.

2. Mėgink manę, Pone Dieve, ir bandyk manę; čystyk mano inkstus ir mano širdį!

3. Nėsa tavo malonė yra po mano akių, ir aš vaikščioju tavo tiesoje.

4. *Aš ne sėdžiu prie nelabųjų žmonių, neigi turu draugystės su nevierniaisiais; * Ps. 1. 1. Jér. 15, 17.

5. Aš *neapkenčiu susirinkimo piktųjų, nei sėdu pas Dievo nesibijančiuosius. * Ps. 119, 28.

6. Aš *mazgoju savo rankas nekaltyste ir laikausi, Pone Dieve, prie tavo altoriaus, * 5 Maiž. 21, 6.

7. Kur girdimas yra balsas dėkavojimo, ir kur *sakomi yra visi tavo stebuklai. * Ps. 9, 2 ir 71, 17.

8. Pone Dieve, aš *myliu vietą tavo namų, ir vietą, kur tavo garbė laikosi. * Ps. 27, 4.

9. *Ne pagrėbk mano dušią su griėnaisiais, nei mano gyvastį su kraujo trokštančiaisiais, * Ps. 28, 3.

10. Kurie klastomis elgiasi ir rods priima dovanų.

11. Bet aš elgiuosi nekaltai. Išgelbėk manę ir buk man malonus!

12. Mano koja eiti tikrai; *aš tavę, Pone Dieve, liaupsysu susirinkimuose. * Ps. 22, 23.

Psalmas 27.

Palinksminojimas ir šviesybė iš Dievo ir jo žodžio.

1. Psalmas Dovidu.

Ponas Dievas yra mano *šviesybė ir mano išganymas, ko aš bijočiaus? Ponas Dievas yra mano gyvasties macis, ko aš baisėčiaus? * Mik. 7, 8.

2. Todėl, jei piktieji, *mano priešininkai ir neprieteliai, manėspi artintų, mano kuną praryti, jie patys tur nusitrenkti ir puliti. * Jér. 20, 11.

3. Kačėig *pulkai prieš manę ke-

liasi, mano širdis tačiau nesibijosi; kačėig karas prieš manę pasikelia, aš tačiau nusitikiu juomi. * Ps. 3, 7.

4. Vieno daikto aš prašau iš Pono Dievo, tą rods turėčiau: kad pasilikčiau Dievo *namuose per visą savo amžių, matyti gražius pašlužijimus Pono Dievo ir atlankyti jo bažnyčią. * Ps. 26, 8.

5. Nėsa jis dengia manę savo namuose piktame čėse, jis paslepia manę savo šėtroje, ir paaukština manę ant uolos;

6. Ir dabar *iškels mano galvą ant mano neprietelių, aplink manę stovinčiųjų, tai jo namuose liaupsę apieravos; aš liaupsysu ir šlovysu Poną Dievą. * Ps. 18, 49.

7. Pone Dieve, *klausk mano balso, man šaukiant; buk man malonus ir išklausk manę! * Ps. 4, 2 ir 5, 2.

8. Mano širdis tau primena tavo žodį: „jus turite mano veido įėškoti;“ todėl aš ir *įėškau, Pone Dieve, tavo veido. * Ps. 24, 6. Jér. 45, 19.

9. *Ne slėpk savo veidą nuo manės, ir ne patremk savo tarną narse, nėra tu esi mano pagalba, ne apleisk manę ir ne attrauk savo ranką nuo manės, Dieve, mano išganymas! * Ps. 13, 2.

10. Nėsa mano tėvas ir mano motyna prastoja manę, ale *Ponas Dievas manę priima. * Ps. 94, 16, 17.

11. Pone Dieve, rodyk man savo kelią, ir vadžiok manę tiesiuoju taku dėl mano neprietelių!

12. *Ne išduok manę į valę mano neprietelių! nėra nevierni liudininkai stovia prieš manę, ir neteisiai man daro be baimės. * Ps. 31, 9.

13. Bet aš tačiau tikiu, jog aš *regėsu gėrybę Pono Devo žemėje gyvuju. * 1ėz. 38, 11.

14. *Lauk Pono Dievo; buk įlinksmas, ne nusimink ir lauk Pono Dievo! * Abak. 2, 3. Ps. 31, 25.

Psalmas 28.

Malda prieš neviernuosius žmones.

1. Psalmas Dovidu.

Kad aš šaukiu tavęspi, Pone Dieve, mano apgynime, tai ne tylėk, *jeib tau tylint aš ne bučiau lygus tiems, kurie peklona nueiti. * Ps. 143, 7.

2. Klausyk balso mano prašymo, kad aš tavęspi šaukiu, kad aš *savo

rankas pakeliu švenčiausiospi tavo vietospi.

* Raud. 3, 41.

3. Ne trauk manę drauge tarp Dievo nesibijančiųjų ir tarp piktadėjų, kurie prieteliškai kalba su savo artymu ir širdyje pikta dumoja.

4. Duok jiems pagal jų pikta elgimą; duok jiems pagal darbus jų rankų; užmokėk jiems, ką jie nupelnė!

5. Nėsa jie ne nor *daboti ant veikalo Pono Dievo, neigi ant darbų jo rankų; todėl jisai juos išardys ir ne atbudavos.

* Jėz. 5, 12.

6. Pašlovintas t'esie Ponas Dievas, nėra jisai išklauso balsą mano prašymo.

7. Ponas Dievas yra mano stiprybė ir mano skydas, ant jo nusitik mano širdis, ir man yra pagelbėta; ir mano širdis yra linksma, ir aš jam dėkovos savo giesme.

8. Ponas Dievas yra jų stiprybė, jis yra ta stiprybė, kuri jo mostytamjam gelbti.

9. Gelbėk savo žmones, ir *peržegnok savo dalį, ir ganyk bei paaugstink juos amžinai!

* Ps. 29, 11.

Psalmas 29.

Prarakavimas apie perkuną Dievo žodžio.

1. Psalmas Dovid.

* Atneškite Ponui Dievui, jus macnieji, atneškite Ponui Dievui garbę ir stiprybę!

* Ps. 96, 7.

2. Atneškite Ponui Dievui garbę jo vardo, melskitės Pono Dievo *šventais rubais aprėdyti!

* Ps. 110, 3.

3. Balsas Pono Dievo eiti ant vandenų; Dievas garbės griauja, Ponas Dievas ant didžiųjų vandenų.

4. Balsas Pono Dievo ateiti su syla, balsas Pono Dievo ateiti šlovingai.

* Jėz. 30, 31.

5. Balsas Pono Dievo sulaužo cėdrus; Ponas Dievas sulaužo cėdrus ant Libanono,

6. Ir daro juos laigančius kaip veršius, Libanon ir *Sirijon kaip jauną vienragį.

* 5 Maiž. 3, 8, 9.

7. Balsas Pono Dievo kerta kaip *ugnies liepsna.

* Jėz. 66, 15, 16.

8. Balsas Pono Dievo sujudina pusčias, balsas Pono Dievo sujudina pusčias Kades.

9. Balsas Pono Dievo sujudina lones ir nunuogina gires; ir jo bažnyčioje kožnas jį garbįs.

A. T.

10. Ponas Dievas sėd, jeib padarytų griektvanį; ir Ponas Dievas pasiliekt karaliumi amžinai.

11. Ponas Dievas *duos savo žmonėms sylos; Ponas Dievas žegnos savo žmones pakajumi.

* Ps. 28, 8, 9.

Psalmas 30.

Dėkavonė už Dievo mylistą vargę ir bėdoję.

1. Psalmas, pirmgiedotinas apie pašventinimą namų Dovid.

2. Aš liaupsinu tavę, Pone Dieve, nėra tu manę paaugština, ir *ne duodi mano neprieteliams džiaugtis iš manęs.

* Ps. 35, 19, 24.

3. Viešpatie, mans Dieve, kaip tavėspi šaukiau, tu išgydei manę.

4. Pone Dieve, *tu mano dušią iš peklos išvedei; tu manę gyvą išlaikėi, anieams peklon nužengiant.

* Ps. 86, 13 ir 116, 3, 4.

5. Jus šventieji, liaupsinkite Poną Dievą, dėkavokite ir *garbinkite jo šventybę!

* Ps. 97, 12.

6. Nėsa jo *kerštas patenka akies mirksnį, ir jis mėgstasi gyvastimi; vakarais yra verksmas ir trytmečiais džiaugsmas.

* Jėz. 54, 7.

7. Bet aš tariau, man gerai esant: aš niekadai ne prapulsu.

8. Nėsa, Pone Dieve, savo pasimėgimu mano kalną pastiprinai; bet kaip veidą savo paslėpei, nusigandau.

9. Aš, Pone Dieve, šauksu tavėspi; Pono Dievo aš melsu.

10. Kam dera mano kraujas, man *numirus? Ar dėkavos tau dulkės, ir tavo viernystę bau praneš?

* Ps. 6, 6.

11. Pone Dieve, klausyk ir *buk man malonus; Pone Dieve, buk man gelbėtojis!

* Ps. 6, 3.

12. *Tu mano dejavimą perverti į šokinėjimą; tu mano žaką išvilka ir džiaugsmu manę apjuosei.

* Jon. 16, 20.

13. Kad tau *liaupsę giedotų mano dušia ir ne nutiltų. Viešpatie, mans Dieve, aš tau dėkovos amžinai.

* Ps. 16, 9.

Psalmas 31.

Nusitikėjimas ne duosti nei jokioje bėdoje ir gėdoje buti.

1. Psalmas Dovid, pirmgiedotinas.

2. Pone Dieve, aš tavimi *nusitikiu, ne duok manę niekadai gėdoje buti; išgėbėk manę per savo teisybę!

* Ps. 25, 2.

3. Prilenk savo ausis manėspi, skub-

riai gelbėk manę! Buk man stipri uola ir pilimi, jeib manę gelbėtumbeil!

4. Nėsa tu esi man uola ir pilimi; dėl *savo vardo norėtumbei manę vadžioti ir vesti. * Ps. 23, 3.

5. Tu norėtumbei manę iš tinklo ištraukti, kurį jie man spendė; nėsa tu esi mano stiprybė.

6. *Į tavo rankas aš paduomi savo dušią; tu manę išgelbėjai, Viešpatie, tu viernasis Dieve. *Luk. 23, 46.

7. Aš neapkenčiu dabojančiųjų ant pikto pamokslo, bet aš nusitikiu Ponu Dievu.

8. Aš *džiaugiuos ir linksmas esmi iš tavo mylistos, kad tu padaboji ant mano vargo ir pažįsti mano dušią bėdoje; * Ps. 9, 3.

9. Ir ne paduodi manę į rankas neprieteliaus; tu pastatai mano kojas ant plačios vietos.

10. Pone Dieve, buk man malonus, nės aš esmi tužboje, mano *gymys pagedo dėl smutkos, priegtam mano dušia ir kunas; * Ps. 6, 3.

11. Nės mano amžias nusimažino dėl smutkos, ir mano čėsas dėl dusaujimo; mano stiprybė pagedo dėl mano nusidėjimo, ir mano kaulai išdžiuvo.

12. Man taip pikt yra, kad aš gėda pastojau mano kaimynams ir baidykle mano gentims; kurie manę regia ant ulyčios, bėga nuo manęs.

13. Užmirštas esmi širdyje, kaip numirėsis; aš pastojau kaip sudaužytas rykas.

14. Nėsa daug kolioja manę biau-riai, kad kožnas manęs baidosi; jie *dumja tarp savęs prieš manę, ir dumoja manę nužavinti. * Ps. 2, 2.

15. Bet aš, Pone Dieve, tavimi nusitikiu, sakydamas: tu esi mano Dievas.

16. Mano *čėsas yra tavo rankose; išgelbėk manę nuo rankų mano neprietelių ir nuo tų, kurie manę persekinėja. * Ps. 139, 16.

17. Duok *žibėti savo veidui ant tavo tarno; gelbėk manę per savo malonę! * 4 Maiž. 6, 25. Ps. 80, 4.

18. Pone Dieve, ne duok man gėdoje buti, nėsa aš tavęs pi šaukiu; Dievo nesibijantieji gėdoje tur buti ir nutildyti pekloje.

19. Nutilti turėtų visų neviernųjų nasrai, kurie prieš teisųjį stačiai puikiai ir papeiktinai kalba.

20. Kaip didė yra tavo malonė, kurią slaptomis išlaikė tiems, kurie tavęs bijosi, ir parodai tiems, kurie po žmonių akių tavimi nusitikia.

21. Tu *juos paslepi slapta prie savęs nuo kožno tyčiavimo, tu uždengi juos namuose nuo liežuvių vaidijančiųjų. * Ps. 27, 5.

22. Pagirtas t'esie Ponas Dievas, kad *indvyną gerybę man parodė stipriame mieste! * Ps. 17, 7.

23. Nės *aš sakiau savo drebėjime: aš esmi patremtas nuo tavo akių; tačiau klausei balso mano prašymo, kad tavęs pi šaukiau. * Ps. 116, 11.

24. Mylėkite Poną Dievą, visi jo šventieji! tikinčiuosius apsaugojo Ponas Dievas, bet bagotingai užmoka puikavojančiamjam.

25. *Bukite linksmi ir ne nusiminkite, visi, kurie jus Pono Dievo laukiate! * Ps. 27, 14.

Psalmas 32.

Apie apteisinių.

1. Pamokinimas Dovido.

Gerai *tam, kuriam peržengimai atleisti, kuriam griekai apdengti yra. * Rym. 4, 7.

2. Gerai tam žmogui, *kuriam Ponas Dievas nusidėjimus ne †prirokuoja, kurio dvasėje niera vyliaus. * Jėz. 38, 17. † 1 Maiž. 15, 6.

3. Nės kad aš norėjau juos *užtylėti, †išdžiuvo mano kaulai dėl mano die- niškojo vaitojimo. * Job. 31, 33. † Ps. 31, 11.

4. Nės tavo ranka sunki buvo ant manęs dieną bei naktį, jog mano *drėgnumas išdžiuvo, kaip antai va- sara džiusta. Sėla. * 1 Zom. 5, 7.

5. *Todėl aš tau išsipazįstu savo griekus ir ne slepiu savo nusidėjimus. Aš tariau: aš išsipazįsu Ponui Dievui savo peržengimus; †tai atleidai man nusidėjimus mano griekų. Sėla. * Ps. 38, 19. Neėm. 1, 6. Pam. 28, 13. † 1 Jon. 1, 9.

6. Dėl to melsis tavęs visi šventieji *tikru čėsu; todėl, kad rasis didi tva- nai vandens, tai anie ne prieis juos. * Jėz. 55, 6.

7. *Tu esi mano apgintojis; apsau- gok manę nuo tužbos, kad aš išgel- bėtas tikrai linksmai galėčiau gar- binti. Sėla. * Ps. 27, 5.

8. Aš tavę *pamokįsu ir tau kelią rodįsu, kuriuomi vaikščiosi; aš savo akimis tave vadžiosiu. * Ps. 25, 12.

9. Ne bukite kaip arkliai ir asilai, kurie ne išmano, *kuriems reikia kamanas ir žaislus į burną dėti, kad jie ne nor tavęs pi. * Pam. 26, 3.

10. *Dievo nesibijąsis tur daug vargų, bet Ponu Dievu nusitikintįjį gerybę apglobs. * Ps. 16, 4 ir 34, 22.

11. *Džiaugkitės Ponu Dievu ir bukite linksmi, jus teisieji, ir garbinkite visi jus gerieji! * Ps. 33, 1.

Psalmas 33.

Mūsų širdies džiaugsmas randasi pagarbiniame Ponu Dievo gerybių.

*Džiaugkitės, jus teisieji, Ponu Dievu; gerieji tur jį gerai liaupsinti.

* Ps. 64, 11 ir 97, 12.

2. Dėkavokite Ponui Dievui su arpomis, ir *giedokite jam liaupsės giesmę ant psaltėriaus dešimtis striunų! * Ps. 92, 4.

3. Giedokite jam *naują giesmę! gerai žaiskite ant žaislų, striunas turinčių, su skambėjimu! * Ps. 40, 4 ir 96, 1 ir 98, 1.

4. Nėsa *Dievo žodis yra teisingas; ir ką jisai žada, tai attesa tikrai. * Ps. 19, 10.

5. Jis myl teisybę ir sudą; *žemė pilna yra gerybės Ponu Dievo. * Ps. 119, 64.

6. Dangus žodžiu Ponu Dievo yra sutvertas ir visi jo pulkai dvase jo burnos.

7. Jis *sulaiko vandenį juriose, kaip ryke, ir desti gilumus į paslėptą. * Ps. 104, 9.

8. Visas svietas *te prisibijosi Ponu Dievo, ir po jo akių te dreba vislab, kas gyva yra! * Ps. 67, 8.

9. Nėsa *jam kalbant stojasi, jam prisakant gatava ant žemės. * 1 Maiž. 1, 3.

10. Ponas Dievas *išniekina pagonų rodą, ir nulenkia žmonių dumas. * Job. 5, 12.

11. Ir Ponu Dievo *roda pasiliekti amžinai, jo širdies dumos visados. * Pam. 21, 30. Jėz. 14, 27.

12. *Ger tiems žmonėms, kurių Viešpats Dievas yra; žmonėms, kuriuos sau ant tėvonystės aprinkęs. * Ps. 144, 15.

13. Ponas Dievas iš dangaus *mato ir regia visų žmonių vaikus. * Ps. 14, 2.

14. Nuo savo stipriojo sosto jis regia ant visų gyvenančių ant žemės.

15. Jis lenkia jų visų širdį, jis daboja ant jų visų darbų.

16. Karaliui ne gelbti didelė jo maccis; milžinas ne išgelbamas per didelę savo sylą.

17. Žirgai taipojau ne padesti, ir jų didelė stiprybė ne išgelbti.

18. Štai, Pono Dievo akis regia ant jo prisibijančiųjų, ant jo malonės nusitikinčiųjų.

19. Kad jų dušią išgelbėtų nuo smerties ir *papenėtų juos brangybėje. * Ps. 34, 10.

20. Musų dušia *laukia Pono Dievo; jis yra musų gelbėtojis ir ginėjas. * Jėz. 8, 17.

21. Nėsa musų širdis džiaugiasi juomi, ir mes nusitikime ant šventojo jo vardo.

22. Tavo *malonė, Pone Dieve, t'esie ant musų, kaip tavimi mes nusitikime. * Ps. 31, 7. 8.

Psalmas 34.

Dėkavonė už Dievo meilę.

1. Psalmas Dovid, kaip *jis dėjosi, be proto esąs po akių Abimelėko, kursai jį šalin varė, ir jis atstojo. * 1 Zom. 21, 13.

2. Aš *Poną Dievą šlovysu visados, jo liaupsė visados bus mano burnoje. * Ps. 63, 3.

3. Mano dušia *girsis Ponu Dievu, jeib pavarguliai tai išgirdę džiaugtųs. * Jėr. 9, 24.

4. Garbinkite su manimi Poną Dievą, ir *paaukštinkime iš vieno jo vardą! * Ps. 145, 1.

5. Kaip aš Pono Dievo įėjojau, jisai man atsiliepė ir išgelbėjo manę iš visos mano baimės.

6. Kurie į jį veizdi ir prie jo glaudžiasi, tų veidas ne bus apgėdintas.

7. Kaip šis pavargęs šaukė, išgirdo Ponas Dievas ir gelbėjo jį iš visos jo bėdos.

8. *Angielas Pono Dievo aplink tus guldosi, kurie jo bijosi ir išgelbti juos. * 1 Maiž. 32, 1. 2. 2 Kar. 6, 17. Ps. 91, 11.

9. Ragaukite ir regėkite, kaip meilingas Ponas Dievas yra; *gerai tam, kursai juomi nusitik. * Ps. 2, 12.

10. Bijokitės Pono Dievo, jus jo šventieji; nės *kurie jo bijosi, nieko ne stokoja. * Ps. 37, 19.

11. Bagotieji tur pristokti ir badėti; ale kurie Pono Dievo įėjo, ne stokoja nei jokio lobio.

12. *Eikštė šen, vaikai, klausykite manęs, aš jus pamokysu Dievo baimės. * Ps. 66, 16.

13. *Kas yra, kursai geidžia gero gyvasčio, ir rods geras dienas turėtų? * 1 Petr. 3, 10.

14. Saugok savo liežuvį nuo pikto, bei savo lūpas, kad neteisybės ne kalbėtų.

15. *Liukis nuo pikto ir daryk, kas ger yra; jėškok pakajaus ir sek jį.

* Ps. 37, 27. 1 Petr. 3, 11.

16. *Akys Pono Dievo reg ant teisiųjų, ir jo ausys ant jų šaukimo. * Job. 36, 7.

17. Bet *veidas Pono Dievo priešias piktai darantiems, kad į jų paminklą išgaišintų nuog žemės.

* Ps. 5, 5. † Job. 18, 17.

18. Kad teisieji šaukia, tai *klauso Ponas Dievas ir išgelbti juos iš visos jų bėdos. * perkš. 5.

19. *Ponas Dievas arti yra tiems, kurie sudaužytos širdies yra; ir gelbti tiems, kurie sumuštą tur umą. * Luk. 18, 13. 14.

20. Teisusis daug tur kentėti, ale Ponas Dievas gelbti jį iš to viso.

21. Jis apsaugoja visus jo kaulus, idant nei vienas jų ne būtų sulauštas.

22. Dievo nesibijantįjį nelaimė nužavįs; ir kurie teisiejo ne apkenčia, bus kalti.

23. Ponas Dievas išgelbti dušias savo tarnų, ir visi, kurie juomi nusitik, išliks nekalti.

Psalmas 35.

Malda dėl išgelbėjimo nuo neprietelių smarkumo.

1. Psalmas Dovo.

Pone Dieve, barkis ant barančiųjų su manimi, kariauk su kariaujančiais prieš manę!

2. Nutverk skydą bei ginklus * ir kelkis man ant pagalbos! * Ps. 12, 6.

3. Pagauk ragotinę ir apgink manę nuo persekinančių manę. Sakyk mano dušiai: „Aš esmi tavo pagalba!“

4. Tur gédėtisi ir apgédinti buti, kurie tykoja mano dušios; atbulai tur eiti ir gėdoje buti, kurie man pikto velija. * Ps. 40, 15.

5. Jie tur buti kaip *pelai prieš vėją, ir angielas Pono Dievo te pastumia juos šalin. * Ps. 1, 4.

6. Jų kelias tur buti tamsus ir slidus, ir angielas Pono Dievo te persekinėja juos.

7. Nėsa jie man be priežasties spendė savo tinklus ant pagadinimo ir be priežasties mano dušiai duobes padarė.

8. Jis tur iš nežinios užpultas buti, ir jo tinklas, kurį paspendęs, tur jį sugauti, ir tame tur sugautas buti.

9. Bet mano dušia turėtų džiaugtis Ponu Dievu ir pasilinksminti jo pagalba.

10. Visi mano kaulai tur sakyti: Pone Dieve, kas tau yra lygus? kursai *tu biednįjį išgelbi nuo sylingesniojo už jį, ir pavargusįjį bei biednįjį nuo jo plėšikų. * Job. 36, 13.

11. Neteisus liudininkai keliasi ir kaltina manę to, ko nekaltas esmi.

12. Jie man *pikto daro už gerą, manę į širdies negandą įversti norėdami. * Ps. 38, 21.

13. Bet aš aniems *sergant apsilvinkau žaku, mučijausi pastnikavimu ir meldžiausi iš širdies be paliovimo. * Rym. 12, 15.

14. Tikėjausi, jį esant mano prieteliui ir broliui; aš vaikščiojau smutinas, kaip kurs gėda savo motynos.

15. Bet jie džiaugias iš mano iškados ir susirenka; raišieji susirenka prieš manę be mano kaltybės; jie plėša nesiliaudami.

16. Su balamutais, kurie dedasi vierni esą, ir apjuoktojai, valgio dėlei jie *griežia savo dantimis ant manės. * Job. 16, 9.

17. Pone Dieve, *ikikolei tai kentėsi? ben išgelbėk mano dušią iš jų tranksmo ir mano įvienturtę nuo jaunų liutų! * Ps. 119, 84. † Ps. 22, 21.

18. Aš tau *dėkavosu didime susirinkime, ir tarp daug žmonių aš girsu tavę. * Ps. 40, 10. 11.

19. Te nesidžiaugia ant manės, kurie man neteisiai keršija; nei akimis manę te ne apšaipu, kurie manės be priežasties ne apkenčia.

20. Nėsa jie *tykoja iškados daryti, ir jėško neviernas provas prieš pakajinguosius žemėje. * Ps. 36, 5.

21. Ir didei išsižioję ant manės sako: „*tai, tai, tai rods norime.“ * Ps. 40, 16.

22. Pone Dieve, tu regi, ne tylėk; Viešpatie, ne buk toli nuo manės!

23. *Budinkis ir pabusk ant mano sudo ir ant mano provos, mans Dieve ir Viešpatie! * Ps. 44, 24.

24. Viešpatie, mans Dieve, sudyk manę pagal savo teisybę, kad jie ant manės nesidžiaugtų.

25. Te ne sako jie savo širdyje: „tai, tai, to norėjome;“ te ne sako jie: „mes jį prarijome.“

26. *Tegėdi ir te stov apgédinti visi, kurie mano vargais džiaugiasi; testov apvilkti gėda ir apgédinimu, kurie giriiasi prieš manę. * perkš. 4.

27. *Te giriasi ir te džiaugiasi, kurie man velija provoje laimėti ir visada sako: Ponas Dievas turėtų būti didei pašlovintas, kursai savam tarnui gero velija.

* Ps. 40, 17.

28. Ir mano liežuvis kalbės apie tavo teisybę ir tavę kas dieną garbys.

Psalmas 36.

Malda ir skunda prieš veidmainius, Dievo nesibijančiuosius.

1. Psalmas Dovid, Pono Dievo tarno, pirmgiedotinas.

2. Iš dugno mano širdies apie piktųjų elgimą yra sakyta, *kad prie jų nei jokios Dievo baimės niera. *1 Maiž. 20, 11.

3. Jie *teisinasi tarp savęs, jeib piktąją savo provą paskubintų ir kitus į gėdą įvestų.

* 2 Kar. 17, 9.

4. Jų *visų pamokslas yra išskadin-gas ir sumeluotas; jie ir ne duostis mokinti, kad gero darytų.

* Ps. 59, 13.

5. Bet ant savo patalo jie *dumoja iš-kadyti, ir stipriai stov ant piktojo kelio, ir nesibaido nei jokio pikto.

* Mik. 2, 1.

6. Pone Dieve, tavo *malonė pa-tenk sulyg dangumi, ir tavo tiesa su-lyg debesimis.

* Ps. 57, 11 ir 108, 5.

7. Tavo teisybė stov, kaip Dievo kalnai, ir tavo tiesa, kaip didžios gilybės; Pone Dieve, tu gelbi, kaip žmones, taip ir bandą.

8. Kaip brangi yra tavo malonė, Die-ve, kad žmonių vaikai po *pavėsiu tavo sparnų nusitik!

* perkš. 11. Ps. 17, 8.

9. Jie *atsiger iš bagotų lobių tavo namų; ir tu juos girdai pasimėgimu, kaip su upe.

* A. Giesm. 5, 1.

10. Nėsa pas tavę yra *gyvoji versmė, ir tavo šviesybėje į regime šviesybę.

* Jėr. 2, 13 ir 17, 13. † Jėz. 9, 2.

11. *Išplatink savo gerybę ant pa-žįstančiųjų tavę, ir savo teisybę ant gerųjų.

* perkš. 8.

12. Ne duok manę pamintu būti nuog puikiųjų; ir ranka Dievo nesibijančiųjų te ne pardužia manę.

13. Bet *piktadėjai te puola čia jau, kad būtų patremti ir ne išsilaikytų.

* Jėr. 50, 32.

Psalmas 37.

Pasipiktinimą dėl palaimos Dievo nesibijančiųjų reik vengti.

1. Psalmas Dovid.

Ne *perpyk ant piktųjų; ne buk pa-vydys ant piktadėjų; *Pam. 24, 19. Mok. 10, 4.

2. Nėsa jie kaip žolė umai bus pa-kirsti, ir kaip žalioji žolė pavys.

3. Nusitikėk *Ponu Dievu ir daryk gero, pasilik žemėje ir penėkisi viež-lybai.

* Oz. 12, 6, 7.

4. Turėk savo pasimėgimą Ponu Dievu, tas tau duos, *ko tavo širdis geidžia.

* Ps. 20, 5.

5. *Paduok Ponui Dievui savo ke-lius ir nusitikėk juomi; jis ištaisys gerai,

* Mat. 6, 23.

6. Ir *išrodys tavo teisybę kaip šviesybę, ir tavo viernybę kaip pietus.

* Jėz. 58, 8

7. Buk kantrus Ponui Dievui ir lauk jo! Ne papyk ant to, kuriam jo vei-kalas laimingai sekasi.

8. *Liaukis nuo keršto ir atmesk rustybę; ne papyk, jeib ir tu pikto ne darytumbei.

* Epėz. 4, 26, 31.

9. Nės piktieji bus išgaišinami; bet kurie laukia Pono Dievo, *žemę ap-turės.

* perkš. 11. Pam. 2, 21.

10. Dar mažo be reik, tai jau ne b'yra Dievo nesibijančiojo; ir kada tu veizdėsi jo vietos, ne be bus jo.

11. Bet pavarguliai *apturės žemę, ir džiaugsis į didžiame pakajuje.

* Mat. 5, 5. † Ps. 119, 165.

12. Dievo nesibijąsįs grumzdžia tei-siamjam ir *sukanda savo dantis ant jo.

* Job. 16, 9.

13. Bet Ponas Dievas juokiasi jo; nėra jis regia, jo dieną ateinant.

14. Dievo nesibijantieji ištraukia kar-dą ir įtempia savo kilpinį, kad ubagą ir pavargulį parstumtų, ir žavintų ge-riuosius.

15. Bet jų kardas eis į jų pačių širdį, ir jų kilpinis paluš.

16. Mažumas, kurį teisusis tur, ge-resnis yra, ne kaip didysis lobis dau-gių Dievo nesibijančiųjų.

17. Nėsa *petys Dievo nesibijan-čiųjų paluš, bet Ponas Dievas išlai-ko teisiosius.

* 1 Zom. 2, 31.

18. Ponas Dievas pažįsta dienas ge-rųjų, ir jų lobis amžinai išsilaikys.

19. Jie ne bus gėdoje piktame čėse ir *brangybėje gana apturės.

* Ps. 112, 3.

20. Nėsa Dievo nesibijantieji pra-puls, ir neprieteliai Pono Dievo, no-rint būtų kaip gražiausia lanka, ta-čiau sugaiš, kaip dumai išnyksta.

21. *Dievo nesibijąsįs žyčija ir ne

užmoka; ale teisusis mielaširdingas ir dosnus yra. * Ps. 112, 5.

22. Nėsa *jo peržegnotieji apturės žemę, bet jo prakeiktieji tur buti išgaišinami. * Ps. 25, 13.

23. Tokio vyro žingsnis Pono Dievo yra paskubinamas, kursai mėgsta jo keliais.

24. *Jei jis puola, ne yra atmėtamas, nėra Ponas Dievas jį išlaiko prie rankos. * Ps. 145, 14.

25. Jaunas buvau ir pasenau, ir niekada ne regėjau, teisųjį prastotą, nei jo sėklą duonos įškinėjančią.

26. Jis visados yra mielaširdingas ir su džiaugsmu žyčija; ir jo sėkla bus peržegnota.

27. *Liaukis nuo pikto ir daryk gero, ir pasilik visados! * Ps. 34, 15.

28. Nėsa Ponas Dievas myl tiesą ir ne prastoja savo šventuosius; amžinai jie bus apsaugojami, bet Dievo nesibijančiųjų sėkla bus sugaišinta.

29. Teisieji gyventinai gauna žemę ir pasiliekti toje amžinai.

30. Teisiojo burna kalba išmintį, ir jo liezuvis mokina tiesą.

31. Zokanas jo Dievo yra jo širdyje, jo žingsniai ne slysta.

32. *Dievo nesibijąs tykoja teisiojo ir dumoja jį nužavinti. * Ps. 10, 9.

33. Ale Ponas Dievas ne duosti jį į jo rankas, nei pražudo jį, kada nusidijamas yra.

34. Lauk Pono Dievo ir laikyk jo kelią, tai jis tavę iškels, kad žemę gyventinai gautumbei; tu išvyši, kad Dievo nesibijantieji bus išgaišinti.

35. Aš mačiau Dievo nesibijantį, tas išsikėlė ir išsiplatino ir žaliavo, kaip bapkų medis.

36. Ir kaip praėjau, štai, *jau ne be buvo; aš jo klausinėjau, bet niekur ne buvo randamas. * Job. 4, 20. Ps. 10, 15. Pam. 29, 16.

37. Pasilik *geras ir buk teisus, nėra tokiems paskiausiai gerai bus. * 1 Maiž. 39, 8. o.

38. O *peržengtojai visi iš vieno bus išpustyti, ir Dievo nesibijantieji galiausiai bus sugaišinti. * Ps. 73, 19.

39. Ale Ponas Dievas gelbti teisiuosius; *tas yra jų stiprybė bėdoje. * Ps. 48, 4.

40. Ir Ponas Dievas juos užstos ir išgelbės juos, jis juos nuo Dievo ne-

sibijančiųjų išgelbės ir jiems padės; nėra jie nusitik juomi.

Psalmas 38.

Prisivertimo malda dėl atvalnijimo nuo sunkaus grieko.

1. Psalmas Dovid ant paminklo.

2. Pone Dieve, ne *koravok manę savo narse, nei koznyk manę savo keršte! Ps. 6, 12

3. Nėsa tavo strielos yra manyje, ir tavo ranka spaudžia manę.

4. Nieko sveiko nėra maname kune dėl tavo grumzdimo; ir nei jokio pakajaus kauluose mano dėl mano griekų.

5. Nėsa mano griekai pereiti mano galvą; kaip sunki kokia našta jie man per sunkus pastojų.

6. Mano žaizdos smird ir puliuoja dėl mano neišminties.

7. Aš vaikščioju pasilenkęs ir labai susirietęs, visą dieną aš vaikščioju smutnas.

8. Nėsa mano *strėnos visai padžiusta, ir nėra nieko sveiko ant mano kuno. * Ps. 22, 15. 16.

9. Su manimi iš viso kitaip yra, aš esmi didei sukultas, aš dejuoju dėl nepakajavimo savo širdies.

10. Pone Dieve, po tavo akių yra visas mano noras, ir mano *dusaujimas tau ne užslėptas. * Ps. 6, 7.

11. Mano širdis dreba, mano syla manę prastojo, ir šviesybė mano akių nėra manipi.

12. Mano *mylimieji ir prieteliai stov prieš manę ir baidosi mano slogos; ir mano artimieji atsitolina. * Job. 19, 14.

13. Ir kurie mano dušios tykoja, spendžia man; ir kurie man pikto velija, kalba, kuo budu nor iškados daryti, ir visokias buklystes dumoja.

14. Bet aš turu buti kaip kurtinys ir ne girdėti; ir kaip *nebily, kur-sai savo burnos ne atver. * Jėz. 53, 7.

15. Ir turu buti kaip negirdys ir neturįs *prieštarimo savo burnoje. * 1 Petr. 2, 23.

16. Ale aš tavę laukiu, Pone Dieve, tu Viešpatie, mano Dieve, išklausi.

17. Nėsa aš dumoju, jeib ant manęs *nesidžiaugtų; kada mano koja paslystų, didei jie prieš manę girtųsi. * Ps. 30, 2.

18. Nėsa aš ant vargo esmi leistas, ir mano sopėjimas visadai esti po mano akių.

19. Nės aš pasakau savo nusidėjimą ir rupinuosi dėl savo griekų.

20. Ale mano priešininkai gyvena ir yra sylingi; kurie manęs neapkenčia, yra didi.

21. Ir kurie man *pikto daro už gerą, statosi prieš manę, todėl, kad aš, kas gera yra, myliu. * Ps. 109, 5.

22. Ne prastok manę, Viešpatie, mano Dieve, ne buk toli nuo manęs!

23. *Pasiskubink man pristoti, Pone Dieve, †mano pagalbai! * Ps. 40, 14. † Ps. 35, 3.

Psalmas 39.

Malda dėl žinios, išganytingai mirti, kaip tikra gydykla prieš pasipiktinimą.

1. Psalmas Dovid, pirmgiedotinas * Jėdutuno. * Ps. 62, 1.

2. Aš apsiėmiau saugotis, kad ne susigrieščiau savo liežuviu. Aš savo burna valdysu, kadangi turu regėti Dievo nesibijantį po savo akių.

3. Aš *nutilau ir tyliu ir ne sakau džiaugsmo, ir savo vargus turu ryti į save. * Ps. 38, 14.

4. *Mano širdis užsidegė mano kune, ir kada to atsimenu, lyg degte degu; aš kalbu savo liežuviu. * Ps. 119, 53.

5. Bet Pone Dieve, ben *pamokink manę, kad galas su manimi tur buti, kad mano amžias savo čėsą tur, ir aš atstoti turu. * Ps. 90, 12.

6. Štai, *mano dienos yra kaip plaštaka pas tavę, ir mano amžias kaip niekas po tavo akių. Kaip visiškai nieku yra visi žmonės, kurie taip be baimės elgiasi! Sėla. * Ps. 90, 5.

7. Jie vaikščioja kaip šešėlis ir noprošnai didei pasirupina; jie *renka ir ne žino, kam tai teks. * Mok. 2, 18. 21. Luk. 12, 18. s.

8. Taigi, Pone Dieve, kuomi aš links-misjuos? Aš *nusitikiu tavimi. * Ps. 25, 2.

9. *Išgelbėk manę nuo visų mano griekų ir ne duok manę paikiemsiems apjuoku buti! * Ps. 79, 9.

10. Aš tylėsu ir savo burną ne atversu; *tu gerai ištaisysi. * Ps. 37, 5.

11. *Attolink nuo manęs savo slogą, nėra aš apalpau dėl koravonės tavo rankos. * Mat. 26, 39.

12. Kada tu žmogų griekų dėl baudi, tai jo gražumas suėdamas yra, kaip nuo kandžių. Ak, *kaip visai nieku yra visi žmonės! Sėla. * Ps. 62, 10.

13. Klausyk mano maldos, Pone

Dieve, ir permanyk mano šauksmą, ir ne tylėk ant mano ašarų! nėra *aš esmi, kaip tavo ateivis, taip ir tavo miesčionis, kaip visi mano tėvai.

* 1 Maiž. 35, 27. 3 Maiž. 25, 23. 1 Nus. 30, 15. Ps. 119, 19. 2 Kor. 5, 6. 7. Pil. 3, 20. 1 Petr. 2, 11. Ebr. 11, 13.

14. *Liaukis nuo manęs, kad atsi-gaivinti, pirmneng nueičiau ir daugiaus čionai ne bučiau. * Job. 10, 20.

Psalmas 40.

Prarakavimas apie Kristų, jo kentėjimą ir prarakystės urėdą.

1. Psalmas Dovid, pirmgiedotinas.

2. Aš *laukiau Pono Dievo, ir jis lenkėsi manėspi ir †klausė mano šauksmo, * Ps. 27, 14. † Ps. 5, 3 ir 18, 7 ir 34, 16.

3. Ir ištraukė manę iš baisiosios duobės ir *iš purvų, ir pastatė mano kojas ant uolos, kad tikrai minti galiu. * Ps. 42, 8.

4. Ir davė man naują giesmę į mano burną, garbinti mūsų Dievą; tokiai daug regės ir bijosis Pono Dievo ir ant jo nusitiks.

5. Ger tam, kurs savo nusitikėjimą guldo ant Pono Dievo, neigi grėžiasi prie puikiųjų ir meluojančiųjų!

6. Viešpatie, mano Dieve, didi yra tavo stebuklai ir tavo mislys, kuriuos tu ant mūsų parodai; tau nei vienas niera lygus; aš juos apsakysu ir apie juos kalbėsu, kačėig jie ne paskaitomi yra.

7. *Apieros ir valgymo apieros tau ne pamėgsta, bet ausis tu man atvėrei; tu ne nori nei deginimo apieros, nei apieros už griekus. * Ps. 51, 18. Ebr. 10, 5.

8. Tai aš sakiau: štai, ateimi, *knygose apie manę yra parašyta. * Jon. 5, 39. 46. Ebr. 10, 7

9. Tavo *valę, mans Dieve, aš rods pildau, ir tavo zokaną turu savo širdyje. * Jez. 50, 5.

10. Aš *apsakysu teisybę didime susirinkime; štai, aš ne duosu sau užkimšti savo burną; Pone Dieve, tu tai žinai. * Ps. 35, 18.

11. Tavo teisybę ne slepiu savo širdyje; apie tavo viernybę ir apie tavo išganymą aš kalbu; aš ne slepiu *tavo malonę ir viernybę po akių didžiojo susirinkimo. * Ps. 57, 4.

12. Bet tu, Pone Dieve, ne atkreipk nuo manęs savo mielaširdingystę; duok savo *malonę ir viernybę visada manę apsaugoti! * Ps. 61, 8.

13. Nės vargai be skaitliaus manę ap-

ėmė, mano griekai manę pagavo, kad negaliu regėti; jų *daugiau yra, ne kaip plaukų ant mano galvos, ir tūmano širdis manę prastojo. * Ps. 69, 5. † Ez. 32, 10.

14. Pasimėgkis, Pone Dieve, manę gelbėti; *skubinkis, Pone Dieve, man ant pagalbos! * Ps. 22, 20 ir 38, 23.

15. *Gėdėtis turėtų ir apgėdinti buti mano dušios tykantieji, kad jų nužavintų; atgalios turėtų grįžti ir gėdoje buti, kurie man ko pikto velija. * Ps. 35, 4 ir 38, 23.

16. Jie savo gėdoje turėtų nusigąsti, kurie ant manęs šaukia: „čėba, čėba!“

17. Turėtų *džiaugtis ir linksmintis visi, kurie tavęs klausinėja; ir kurie tavo išganyką myl, tur sakyti visados: „Pone Dieve, buk didei pagarbintas!“ * Ps. 35, 27.

18. Nėš *aš esmi biednas ir pavargęs, bet Ponas Dievas rupinasi už manę; tu esi man gelbėtojis ir išganytojis; mans Dieve, ne truk! * Ps. 70, 6 ir 109, 22.

Psalmas 41.

Apie geradėjęs ir neviernystę.

1. Psalmas Dovid, pirmgiedotinas.

2. Gerai tam, kurs pasigaili reikalaujančio, tą Ponas Dievas išgelbės piktame čėse.

3. Ponas Dievas jį apsaugos ir *gyvą išlaikys ir duos jam gerai pasisekti ant žemės, neigi jį paduos ant valės jo priešininkų. * Darb. 9, 36. a.

4. Ponas Dievas jį atgaivys ant smerties patalo; tu jį gelbėsi iš visos jo ligos.

5. Aš tariau: *Pone Dieve, buk man malonus, gydyk mano dušią, nėsa tau aš susigriešijau. * Ps. 6, 3.

6. Mano priešininkai piktai kalba prieš manę: „kada jis mirs, ir kada jo vardas išgaiš?“

7. Jie ateiti žvalgyti, ir tačiau ne iš širdies dumoja; bet bile ko ieško, kad galėtų bluznyti, ir nuėję išplatina.

8. Visi, kurie manęs ne apkenčia, *tylomis prieš manę eiti ir dumoja pikto ant manęs. * Mat. 22, 15.

9. Jie didžiausią klastą prieš mane sudumoja: „kada jis gulės, ne turės vėl keltis.“

10. Ir mano prietelius, kuriuomi aš pasitikėjau, kurs mano *duoną valgė, po kojų manę mina. * Ps. 55, 14. Jon. 13, 18. Darb. 1, 16.

11. Bet tu, Pone Dieve, buk man

malonus, ir gelbėk manę, tai aš jiems užmokėsu.

12. Ant to numanau, kad tu manimi mėgsti, kad mano priešininkas ant manęs ne šauks.

13. Bet manę tu išlaikai mano nobažnystės dėlei, ir statai manę po savo akių *amžinai. * 1 Nus. 18, 27.

14. Pašlovintas *buk Viešpats, Dievas Izrael, nuog amžių iki amžių! Amen, Amen. * Luk. 1, 68.

Psalmas 42.

Bėda ir palinksiminėjimas persekinėjamųjų.

1. Pamokinimas vaikų Kora, pirmgiedotinas.

2. Kaip elnis šaukia šviežio vandens, taipo mano dušia, Dieve, šaukia tavęsi.

3. Mano dušia trokšta Dievo, gyvojo Dievo; kada iškaksu tenai, kad Dievo veidą regėčiau? * Ps. 22, 1.

4. Mano ašaros yra mano penukšlas dieną ir naktį, kadangi man kas dieną sakoma yra: „*kame dabar tavo Dievas?“ * Ps. 79, 10.

5. Kadagi tokiai pajuntu, tai *aš savo širdį iškrečiu savyje; nėsa aš rods norėčiau nueiti su pulku ir su jais keliauti į Dievo namus, besidžiaugdamas ir dėkavodamas tarp pulkų švenčiančiųjų. * 1 Zom. 1, 15.

6. Kam *nusismutniji, mano dušia, ir taip nepakajuoji manyje? Lauk Dievo, nės aš jam dar dėkavosu, kad jis manę gelbtį savo veidu. * Ps. 43, 6.

7. Mano Dieve, mano dušia esti smutna manyje; todėl atsimenu tavę žemėje pas Jordaną ir Ermonim, ant mažojo kalno.

8. Tavo *tvanai niukia, jog čia viena gilybė ir ten kita gilybė užia; visos tavo bangos ir vilnys eiti per manę. * Ps. 69, 2. 3.

9. Ponas Dievas dienomis pažadėjo savo malonę, ir naktimis giedmi jam ir meldžiuosi Dievopi savo gyvasčio.

10. Aš sakau Dievui, savo uolai: kam *manęs užmiršai? tū kodėl aš taip smutnas turu vaikščioti, kad mano priešininkas manę spaudžia? * Jėz. 49, 14. † Ps. 43, 2.

11. Yra kaip razbajystė mano kaulose, kad mano priešininkai manę gėdina, kad jie kas dieną man sako: „*kame dabar tavo Dievas?“ * perkš. 4.

12. Kam *smutnijesi, mano dušia, ir taip nepakajuoji manyje? †Lauk Dievo, nės aš jam dar dėkavosu, kad jis mano veido pagalba ir mano Dievas yra.

* Ps. 43, 5. † Abak. 2, 3.

Psalmas 43.

Prisitikėjimas Dievopi, kurs aukščiausiasis sudžia yra.

Sudyk *manę, Dieve, ir bylinėk už manę prieš nešventuosius žmones, ir išgelbėk manę nuo neviernųjų ir pik-tųjų žmonių!

* Ps. 26, 1.

2. Nėsa tu esi Dievas mano stipry-bės, kam patremi manę? *kam duodi manę taip smutną eiti, kad mano priešininkai manę kankina?

* Ps. 42, 10.

3. Siųsk savo šviesybę ir savo tiesą, kad jie manę vadžiotų, ir vestų manę ant *šventojo kalno ir ant tavo gy-venimo,

* Ps. 15, 1.

4. Kad nueičiau prie Dievo alto-riaus, prie to Dievo, kursai yra mano *džiaugsmas ir linksmybė, ir tau, Dieve, dėkavočiau ant arpos, mano Dieve!

* Ps. 63, 6.

5. *Kam smutnijesi, mano dušia, ir taip nepakajuoji manyje? Lauk Dievo, nės aš jam dar dėkavosu, kad jis mano veido pagalba ir mano Dievas yra.

* Ps. 42, 6. 12.

Psalmas 44.

Dejavimas, kad Dievas savo žmones prastumęs.

1. Pamokinimas vaikų Kora, pirm-giedotinas.

2. Dieve, mes savo ausimis girdė-jome, mūsų tėvai mums pasakė, ką tu darei jų čėse iš senų dienų.

3. Tu savo ranka pravarei pago-nus, ale juos tu įsodinai; tu žmones išpustijai, ale juos tu išplatinai.

4. Nėsa jie žemę ne perveikė savo kardu, nei jų petys jiems gelbėjo; bet tavo dešinė, tavo petys ir šviesybė tavo veido; nėsa tu jais pasimėgai.

5. Dieve, tu tas pats esi, mano kara-lius, kursai tu Jokubui pagalbą žadi.

6. Su *tavimi savo priešininkus su-daužysime; tavo vardan pamjsime prieš mus priešsistengiančiuosius;

* Ps. 60, 14.

7. Nės aš *ne nusitikiu savo kilpiniu, ir mano kardas ne gal manę gelbėti.

* Ps. 29, 8.

8. Bet tu gelbi mus nuo mūsų prieš-ininkų ir apgėdini mus neapkenčian-čiuosius.

9. Mes kas dieną garbjsime Dievą, ir tavo *vardui dėkavosime amžinai. Sėla.

* Ps. 54, 8.

10. Kamgi dabar mus patremi ir duodi mus gėdoje buti ir ne *išėini tarp mūsų pulkų?

* Ps. 60, 12.

11. Tu duodi mus bėgti po akių mūsų priešininkų, kad mums viską išplėšia, kurie mūsų n'apkenčia.

12. Tu duodi mus suryti, kaip avis, ir išsklaidai mus tarp pagonų.

13. Tu parduodi savo žmones do-vanai, ir ne imi nieko už juos.

14. Tu *darai mus iškoliojimu mūsų kaimynams, juoku ir apgėdinimu ap-link mus gyvenantiems.

* Ps. 79, 4.

15. Tu darai mus pavyzdžiu tarp pagonų, ir kad žmonės galvą ant mūsų krato.

16. Kas dieną mano *gėda yra po mano akių, ir mano veidas pilnas yra apgėdinimo,

* Ps. 69, 20.

17. Kad aš *peikiančius ir bluzni-jančius girdėti ir neprietelius bei pasi-tiesįjančius regėti turu.

* Ps. 74, 10.

18. Toktai vislab ant mūsų atėjo; ir tačiau tavęs ne užmiršome, neigi neviernai tavo derėjime ne darėme.

19. Mūsų širdis ne atstojo, nei mūsų vaikščiojimas ne atsikreipė nuo tavo kelio,

20. Kad tu mus taipo sudaužai tarp smakų ir apdengi mus su tamsybe.

21. Jei mes vardo savo Dievo bu-tumbime užmiršę, ir savo rankas pa-kėlę svetimopi dievopi,

22. Tai Dievas galėtų rasti, kadangi jis *pažįsta mūsų širdies dugną.

* Ps. 7, 10. a.

23. Nėsa tavęs dėl kas dieną *pa-smaugiami esme, ir kaip piaujamos avys esme laikomi.

* Rym. 8, 36.

24. Pabusk, Pone Dieve, *kam miegi? pabusk, ir mus taip nuodėmai ne patremk!

* Mat. 8, 24.

25. Kam *paslepi savo veidą, užmiršti mūsų vargų ir prispaudimų?

* Ps. 69, 18.

26. Nėsa mūsų dušia *prilenkta yra prie žemės, mūsų kunas prilipo prie žemės.

* Vald. 11, 33.

27. Kelkis, gelbėk mus ir išvaduok mus dėl savo malonės!

Psalmas 45.

Prarakavimas apie jaunikį Kristų ir apie šventųjų susirinkimą, jo marčią.

1. Marčios giesmė ir pamokinimas vaikų Kora ant šešių striunų, pirmgiedotinas.

2. Mano širdis mislija gražią giesmę; aš giedosu apie karalių; mano liežuvis yra plunksna gero raštininko.

3. Tu esi gražiausias tarp žmonių vaikų, *maloningos yra tavo lupos; todėl Dievas tavę † peržegnoja amžinai.

* Luk. 4, 22. † Ev. Jon. 1, 16.

4. Prijuosk savo kardą prie savo šalies, tu karžygy, ir apsiredyk gražiai!

5. Tu turi laimėti savo grožybėje; ateik teisybei ant pagalbos, *pavargusiems ant sudo ištaisymo; tai tavo dešinė dyvus parodys.

* Ps. 72, 4.

6. Aštrios yra tavo strielos, kad žmonių pulkai po tavo akių parpuola viduje tarp priešininkų karaliaus.

7. *Dieve, tavo krasė išsilaiko visados ir amžinai; karalrykštė tavo karalystės yra tiesi karalrykštė.

* Ebr. 1, 8.

8. Tu myli teisybę ir neapkenti pikto, elgimo; todėl tavę Dievas, tavo Dievas, pamostijo linksmybės aleijumi daugiaus, ne kaip tavo draugus.

9. Tavo rubai yra pilni Myrų, Aloės ir Kezijos, kada išeini iš paločių, padarytų iš elefantų kaulų, tavo didėje grožybėje.

10. Tavo gražume vaikščioja karalių dukters; marti stov po tavo dešinės viename brangiausiame aukse.

11. Klausyk, duktė, dabokis ir prilenk savo ausis; užmiršk savo žmonių ir namų savo tėvo!

12. Tai pamėgs karalius tavo grožybe; nėra jis yra tavo ponas, ir tu turi jo melstis.

13. *Duktė Zoro bus su dovanomis čia jau; žmonių bagotieji po tavo akių melsis.

* Ps. 72, 10.

14. Karaliaus duktė *visa šlovna iš vidaus yra, ji auksinu rubu apvilкта yra.

* A. Giesm. 1, 8 ir 4, 1.

15. Ji vedama yra pas karalių išrašytuose rubuose; ir jos draugalkos, mergos, kurios pasekė ją, vedamos yra pas tavę.

16. Jos vedamos yra su džiaugsmu ir su linksmybe; ir eiti į karaliaus paločių.

17. Vietoje savo tėvų tu gausi *vai-

kų, tus padarysi kunigaikščiais po visas žemes.

* Ebr. 2, 12.

18. Aš tavo vardo atsimysu nuo vaikų iki vaikų vaikų; todėl dėkavos tau žmonės visados ir amžinai.

Psalmas 46.

Bažnyčios palinksmuojimas ir pakajus.

1. Giesmė vaikų Kora, ant Alamoto pirmgiedotina.

2. Dievas yra *musų nusitikėjimu ir stiprybe, pagalba didžiose bėdose, kurios mums tikosi.

* Ps. 18, 2. 3. Pam. 18, 10.

3. Todėl *nesibijome, kažėig svietas prapultų, ir kalnai viduje jurių nugrimstų;

* Ps. 3, 2. 3.

4. Kažėig jurės užtų, ir nuo jų susijudinimo kalnai sugriūtų. Sėla.

5. Tačiau Dievo miestas labai gražiai išsilaikys su savo versmelėmis, kur šventieji namai yra Aukščiausiojo.

6. Dievas yra *jame viduje, todėl jisai išsilaikys; Dievas gelbti jį † ankstį.

* Apr. 21, 3. † Ps. 30, 6.

7. Pagonai tur nusimintisi, ir karalystės pulti; žemė tur sugaišti, jam be griaujant.

8. Ponas Dievas Zebaot yra su mumis, Dievas Jokubo yra musų apgintoju. Sėla.

9. Šen *eikite ir žvalgykite Pono Dievo darbus, kursai ant žemės tokius išpustijimus padaro;

* Ps. 66, 5.

10. Kursai nuramdo *karus po visą sviatą, kursai kilpinius sulaužo, rago-tines sudaužo ir vežimus ugnimi sudegina!

* Ps. 76, 4.

11. Tylėkite ir numanykite, kad aš esmi Dievas! Aš sau garbės padarysu tarp pagonų, aš padarysu sau garbės ant žemės.

12. *Ponas Dievas Zebaot yra su mumis, Dievas Jokubo yra mums apgintoju. Sėla.

* 2 Nus. 13, 10. Rym. 8, 31.

Psalmas 47.

Apie Kristaus dangun žengimą.

1. Psalmas, pirmgiedotinas vaikų Kora.

2. Džiaugkitės į rankas plodami, visi žmonės, ir šukaukite Dievui linksmu balsu!

3. Nėsa Ponas Dievas, visų Aukščiausiasis, yra išgąstingas, didis karalius ant visos žemės.

4. Jis sviatą pavers po musų ir žmones po musų kojų.

5. Jis mums išrinko į tėviškęs dalį, garbę Jokubo, kurį jis myli. Sėla.

6. Dievas užžengia šukavimu, ir Viešpats su skambančia truba.

7. Liaupsinkit, *liaupsinkit Dievą; liaupsinkit, liaupsinkit mūsų karalių!
*Jėz. 12, 2.

8. Nėsa Dievas yra karalius ant visos žemės; liaupę giedokite jam išmincingai!

9. Dievas yra karalius ant pagonų; Dievas sėdi ant savo šventosios krasės.

10. Kunigaikščiai tarp žmonių susirinko, jeib būtų žmonės Dievui Abromui; *nėsa Dievas yra didei paaukštintas prie didžiųjų ant žemės. *Ps. 45, 7.

Psalmas 48.

Paveikslas krikščioniškosios bažnyčios.

1. Psalmų giesmė vaikų Kora.

2. Didis yra Ponas Dievas ir didei pagirtas mieste mūsų Dievo ant savo šventojo kalno.

3. Kalnas Zion yra kaip graži šakelė, iš kurios linksmynasi visa žemė; pas šalį prieš šiaurę yra *miestas didžiojo karaliaus.
*Mat. 5, 35.

4. Dievas pažįstamas yra jų palončiuose, kad *jis yra apgintoju. *Ps. 9, 10.

5. Nėsa štai, karaliai susirinko, ir visi pro šalį nusitraukė. *Ps. 2, 2.

6. Jie nusidvyjo tokiai regėdami, jie nusigando ir parpuolė.

7. *Drebėjimas juos tenai apėmė, sopėjimas, kaip moteriškę gimdančią.
*Mik. 7, 17.

8. Tu *sudaužai laivus jūrose per rytų vėją.
*Jėz. 2, 16.

9. Kaip girdėjome, taip ir regime tai ant miesto Pono Dievo Zėbaot, ant miesto mūsų Dievo; Dievas amžinai tą išlaiko. Sėla.

10. Dieve, mes *laukiame tavo mylistos tavo bažnyčioje. *Jėz. 30, 15.

11. Dieve, koks tavo vardas, tokia ir tavo garbė yra iki svieto galo; tavo dešinė yra pilna teisybės.

12. Tesidžiaugia kalnas Zion, ir dukters Judo *testov linksmos tavo provų dėlei!
*Apr. 14, 1.

13. Apstokite Zion ir apsikabinkite ją, skaitykite jos koryčias!

14. Pilnai budavokite jos murus ir paaukštinkite jos palončius, kad apie tai kalbėta būtų vaikų vaikams,

15. Kad *šisai Dievas yra mūsų

Dievas visados ir amžinai! jis vadžioja mus kaip jaunumą. *Jėz. 25, 9.

Psalmas 49.

Pamokymas ir palinksminojimas prieš laimę Dievo nesibijančiųjų.

1. Psalmas vaikų Kora, pirmgiedotinas.

2. Paklauskite, visi žmonės, dabotinės visi, kurie gyvi este šime čese,

3. Kaip prastieji, taip ir ponai, kaip bagotieji, taip ir pavarguliai podraugei!

4. Mano burna kalbės apie išmintį, ir mano širdis apie protą sakys.

5. Mes girdėsime *gerą kalbesį, ir gražų išdumojimą ant arpos žaisime.
*Ps. 78, 2. Mat. 13, 35.

6. Kodėl bijočiaus piktose dienose, kada piktenybė mano pamintojų manę apstoja,

7. Kurie *nusitik savo lobiu ir girusi savo didžiu turtu? *Ps. 52, 9.

8. Juk brolis ne gal nei vieną išvaduoti, neigi nei vieną su Dievu suderinti.

9. Nėsa *per brangu yra, jų dušią išvaduoti, aža tai ne ištaisys amžinai,
*Mat. 16, 26.

10. Ir kačėig jis ilgai patenka, ar duobės ne regės?

11. Nėsa regėsime, *kad tokie išmintingieji tačiau miršta taipojau, kaip ir durnieji ir paikieji pragaišta, ir į tur savo lobį kitiems palikti.
*Mok. 2, 16. Į Mok. 6, 2.

12. Tai jų širdies noras, kad jų namai pasiliktu visados, jų gyvenimai patektų amžinai ir turėtų didę šlovę ant žemės.

13. Tačiau jie ne gal pasilikti tokioje šlovėje, bet tur *išgaišti kaip galvijas.
*Mok. 3, 19. 2 Petr. 2, 12.

14. Šitas jų darbas tiktai paikystė yra, tačiau jų vaikai tai *giria su savo burna. Sėla. *Pam. 28, 4.

15. Jie gul pekloje, kaip avys, smertis *gano juos; ale gerieji beveik ant jų ponavos; ir jų tyčiavimas tur pragaišti, pekloje tur jie pasilikti. *Jėz. 66, 24.

16. Ale Dievas mano dušią *išgelbės iš peklos macies, nėsa jisai manę priėmė. Sėla. *Oz. 13, 14.

17. Nesibijok, jei kas pralobsta, jei garbė jo namų išsiplatina.

18. Nėsa mirdamas *jis nieko ne ims drauge, ir jo garbė ne seks jį.
*Job. 27, 19. Mok. 5, 13, 14.

19. Bet jis linksminasi iš šito gerų gyvenimo, ir tai šlovina, jei kas gerų dienų įeško.

20. Šitaip jie eiti paskui savo tėvus ir šviesybės ne regia amžinai.

21. Trumpai, kada žmogus šlovėje yra ir ne tur proto, tai jis išgaišta, kaip banda.

Psalmas 50.

Apie tikrąjį Dievo slūžmą.

1. Psalmas Asapo.

Dievas, Ponas Dievas, galšis, kalba ir šaukia svietui nuo saulės užtekėjimo iki nusileidimui.

2. Iš *Ziono prasidesti gražusis skaistumas Dievo. *5 Maiž. 33, 2.

3. Musų Dievas *ateiti ir ne tyl. Išpustijanti ugnis eiti pirm jo, ir aplink jį didė vėtra. *Ps. 96, 13.

4. Jis vadina *dangų ir žemę, kad savo žmones sudytų. *5 Maiž. 31, 28.

5. Surinkite man mano šventuosius, kurie daugiaus laiko suderėjimą, ne kaip apierą!

6. Ir dangus apsakys jo teisybę, nėra *Dievas yra sudžia. Sėla. *Ps. 7, 12.

7. Klausykite, mano žmonės, duokite man kalbėti, Izrael, duok man tarp tavęs liudyti: Aš, Dievas, esmi tavo Dievas.

8. Dėl tavo apieros aš ne baru tavę, juk tavo deginimo apieros visados be to po mano akių yra.

9. Aš ne imsu veršių iš tavo namų, nei ožių iš tavo tvartų.

10. Nėsa visos *žvėrys girioje mano yra, ir banda ant kalnų, kur jų po tukstančiais eiti. *Ps. 8, 8. 9.

11. Aš pažįstu visus paukščius ant kalnų, ir visokios žvėrys ant lauko po mano akių yra.

12. Jei alkčiau, tau apie tai ne sakčiau; nėra *žemė yra mano ir vislab, kas toje yra. *2 Maiž. 19, 5.

13. Bes dingai, manę norintį jautienos valgyti, arba ožių kraujo gerti?

14. Apieravok Dievui dėkavojimą, ir ataduok Aukščiausiam savo pažadus!

15. Ir *šauk manępi savo bėdoje; tai aš tavę išgelbėsu, ir tu manę garbysi! *Ps. 77, 3 ir 91, 15.

16. Bet Dievo nesibijančiamjam sako Dievas: kam tu praneši mano prisakymus ir imi mano derėjimą į savo burną?

17. O tačiau n'apkenti paklusnumo, ir n'apsiimi mano žodžių pildyti;

18. Vagį regėdamas bėgi su juomi, ir *draugystę laikai su peržengtojai venčiavonystės. *Epėz. 5, 11.

19. Savo burnai tu duodi pikto kalbėti, ir tavo liežuvis vartoja melus.

20. Tu sėdi ir kalbi prieš savo brolių, tu *apkalbi savo motynos sunų. *3 Maiž. 19, 16.

21. Tai tu darai, o *aš tyliu, ir tu tiki, manę tokiu busiantį, koks tu esi; bet aš tavę koravosu, ir ttau tai po akių statysu. *Jėz. 42, 14. Rym. 2, 4. †1 Maiž. 42, 21.

22. Ben dabokitės to, jus, kurie Dievo *užmirštate, kad aš kartunta (jus) ne praplėščiau, ir ne butų čia daugiaus nei vieno gelbėtojo. *Ps. 78, 11.

23. Kurs dėkavonę apieravoja, tas garbina manę; ir čia yra kelias, kad jam parodyčiau Dievo išganymą.

Psalmas 51.

Dovido prisivertimo pavcikslas.

1. Psalmas Dovid, pirmgiedotinas, 2. Kaip *prarakas Natanas pas jį atėjo, kada jisai buvo prie Bat-Sėbos įėjęs. *2 Zom. 12, 1–7.

3. Dieve, *buk man malonus pagal savo mielaširdingystę, ir išgesyk mano griekus pagal savo didįjį susimilimą! *Ps. 56, 2.

4. Mazgok manę gerai nuo mano nusidėjimų, ir apčystyk manę nuo mano griekų.

5. Nės aš pažįstu savo nusidėjimus, *ir mano griekai visadai yra po mano akių. *Ps. 32, 5.

6. Tau vienam susigriešijau ir piktai po tavo akių dariau; *kad tu teišsus butumbei savo žodžiuose, ir čystas pasiliktumbei, kada sudijamas esi. *Rym. 3, 4. 14.

7. Štai, aš iš griešningos sėklos esmi pagimdytas, ir mano motyna manę griekuose susigavo.

8. Štai, tu mėgsti teisybę, kuri paslėpta yra; tu manę mokini paslėptąją išmintį.

9. Apšlakstyk manę *Yzopu, kad čystas bučiau; mazgok manę, kad tbalts bučiau kaip sniegas! *3 Maiž. 14, 6. 7. †Jėz. 1, 18.

10. Duok man išgirsti džiaugsmą ir linksmybę, kad kaulai džiaugtųs, kurius tu sumuše!

11. Pslėpk savo veidą nuo mano griekų ir išgesyk visą mano piktenybę!

12. Išprovyk manyje, Dieve, čistą širdį, ir duok man naują tikrą Dvasę!

13. Ne atmesk manę nuo savo veido, neigi atimk nuo manęs savo Šventąją Dvasę.

14. Palinksmink manę vėl savo pagalba, ir linksma Dvasė te išlaiko manę!

15. Nės aš peržengtojus tavo kelius mokysu, kad *griekininkai tavęsi prisiverstų.

* Luk. 22, 32.

16. Išgelbėk manę nuo kraujo kaltybių, Dieve, kursai tu mano Dievas ir išgelbėtojis esi, kad mano liežuvis tavo teisybę pagirtų!

17. Pone Dieve, atverk mano lūpas, kad mano *burna tavo garbę apsakytų!

* Ps. 71, 8.

18. Nėsa tu ne mėgsti apieromis, aš tau rods tų duočiau, ir deginimo apieros tau ne patinka.

19. Apieros, kuriomis Dievas mėgstas, yra smutna dvasė; *smutną ir sudaužytą širdį tu, Dieve, ne papeiksi.

* Ps. 34, 19.

20. Gera daryk Zionui pagal savo malonę, budavok murus Jėruزالėje!

21. Tada tau įtikis *apieros teisybės, deginimo ir čielos apieros; tada apieravos tau jaučių ant tavo altoriaus.

* 5 Maiž. 33, 19.

Psalmas 52.

Dovo skundimas apie Doę.

1. Pamokinimas Dovo, pirmgiedotinas,

2. *Kada Doęgas, Edomytas atėjo, ir Saului sakydamas tarė: Dovidas atėjo į namus Ajimelėko. * 1 Zom. 22, 9. s.

3. Kagi tyčiojies, tu smarkininke, kad galis iškados daryti? Juk Dievo malonė dar kas dieną patenka.

4. Tavo *liežuvis mislija iškadą ir piauja melais, kaip aštrus barzdsutys.

* Ps. 57, 5.

5. Tu *mieliaus kalbi piktai, ne kaip gerai, ir melus, ne kaip teisybę. Sėla.

* Jėz. 28, 15.

6. Tu rods kalbi vislab, kas ant išgaišinimo dera, neviernu liežuviau.

7. Todėl Dievas tavę ir visiškai išpustys ir sudaužys ir iš tavo namų ištrauks ir iš žemės gyvųjų išgaišys. Sėla.

8. Ir teisieji regės tai ir bijosis, ir iš jo juoksīs.

9. „Štai, tas yra tas vyras, kurs Dievą už savo palinksmojimą ne laikė, bet *nusitikėjo savo didžiu lobiu, ir buvo galis, iškadą daryti.“

* Ps. 49, 7.

10. *Bet aš išsilaukysiuos, kaip žalias aliejaus medis Dievo namuose; nusitikiu Dievo malone visados ir amžinai.

* Ps. 92, 13–15.

11. Aš dėkavoju tau amžinai, nėra tu gali tai gerai ištaisyti; ir lauksu tavo vardo, nėra tavo šventieji iš to džiaugiasi.

Psalmas 53.

Apie žmonių prapuolimą ir išganymą.

1. Pamokinimas Dovo, šventvietėje pakarčiui pirmgiedotinas.

2. *Paikieji kalba savo širdyje: niera Dievo. Jie niekam ne dera ir biauzybė pastojo piktame savo elgime, čia niera nei vieno, kurs ko gero darytų. * Ps. 14, 1.

3. Dievas pažvilgėjo iš dangaus ant žmonių vaikų, kad regėtų, bau butų, kas išmanas ir Dievo atbojas.

4. Bet jie visi paklydo ir nenaudingais pastojo, čia niera nei vieno, kurs gero darytų, ir nei vienintėlio.

5. Argi ne nor piktadėjai priimti *pamokslą, kurie mano žmones ryja, kad savę papenėtų, o Dievo ne meldžia?

* Ps. 2, 10.

6. Bet čia jie bijosi, kur ne reik bijotis; nėra Dievas išbarsto varytojų kaulus; tu juos apgėdysi, nėra Dievas juos paniekina.

7. *Ak, kad pagalba iš Ziono ant Izraelio ateitų, ir Dievas savo apkaltuosius žmones išgelbėtų! tai džiaugtus Jokubas, ir Izrael linksmas butų.

* Ps. 14, 7.

Psalmas 54.

Malda dėl pagalbos ir pagelbėjimo.

1. Pamokinimas Dovo, pirmgiedotinas ant striunų,

2. Kada *Zipytai atėję Saului tarė: Dovidas pas mus pasislėpė. * 1 Zom. 26, 1. s.

3. Gelbėk *manę, Dieve, dėl savo vardo, ir daryk man provą per savo galybę!

* Ps. 79, 9.

4. Dieve, *išklausk mano maldą; išmanyk žodžius mano burnos! * Ps. 55, 2.

5. Nėsa piktieji statosi prieš manę, ir staigus tyko mano dušios, nei Dievo bijosi. Sėla.

6. Štai, Dievas man pristoja, *Ponas Dievas išlaiko mano dušią. * Ps. 97, 10.

7. Jis piktenybę mano neprieteliams užmokės; išgaišink juos per savo viernystę!

8. Tai aš apieravosu tau linksmybės apiera, ir tavo vardui, Pone Dieve, dėkavosu, kad jis taip labai mus linksmina.

9. Nėsa tu manę išgelbi iš visų mano vargų, kad *mano akys ant savo neprietelių regi savo džiaugsmą. *Ps. 59, 11.

Psalmas 55.

Malda prieš neviernuosius brolius.

1. Pamokinimas Dovid, pirmgi-dotinas ant striunų.

2. Dieve, *klausyk mano maldą ir ne †pasislėpk, man be prašant!

* Ps. 54, 4. † Ps. 69, 18 ir 44, 25.

3. Dabokis ant manės ir išklausyk manę, kaip aš taip smutnai tužijuosi ir rauduju,

4. Kad neprietelius taip šaukia, ir Dievo nesibijąs taip spaudžia; nėra jie nor manę neteisybės kaltinti, ir didei manės nekenčia.

5. Mano širdis nusismutnija manyje, ir *smerties išgąstis manę užpuolė.

* Ps. 18, 5.

6. Baimė ir drebėjimas ant manės atėjo, ir baisybė manę užpuolė.

7. Aš tariau: ak, kad sparnus turėčiau karvelių; kad lėkčiau ir ben kur pasilikčiau!

8. Štai, tai aš labai atsitolinčiau ir pusčiojęs pasilikčiau. Sėla.

9. Aš skubinčiau, kad išbėgčiau nuo didžiojo umaro ir vėtros.

10. Duok, kad jų liežuviai *ne suktų, Pone Dieve, ir duok jiems prapulti; nės aš regiu piktenybę ir vaidą mieste.

* 1 Maiž. 11, 7.

11. Toktai yra dieną bei naktį visados jų muruose; rupestis ir darbas yra viduje.

12. *Iškadjimas ponavoja tuose, melas ir prigavimas nesiliauja ant jų ulyčių.

* Ps. 52, 3.

13. Kad dar ben mano priešininkas manę apgėdintų, aš tai kentėčiau; ir kad manės nekenčiąs manės baidytų, tai aš pasislėpčiau nuo jo.

14. Bet *tu esi mano draugas, mano prietelis ir mano gentis; *Obad. perk. 7.

15. Kuriuodu prieteliškai su viens vienu tarp savęs budavova; mudu

vaikščiodavova podraugei į Dievo namus.

16. Smeritis te užeit umai ant jų, ir jie turėtų *gyvi peklon nukakti; nėra tikt piktenybė yra tarp jų pulko. *4 Maiž. 16, 33.

17. Bet aš Dievopi šauksu, ir Ponas Dievas manę gelbės.

18. *Vakarais, rytmečiais ir pietumis skųsuos ir raudosu, tai jis mano balsą išgirs.

* Dan. 6, 10.

19. Jis išgelbti mano dušią nuo tų, kurie manės tykoja, ir duosti jai pakajų; nėra daug *jų yra prieš manę. * Ps. 3, 2.

20. Dievas išgirs ir juos pažemįs, kursai *visada pasiliekti. Sėla. Nėsa jie ne pastoja kitokie ir nesibijosi Dievo.

* Ps. 102, 27.

21. Nėsa jie užkabinėja jo pakajinguosius, ir nešventu daro jo derėjimą.

22. *Jų burna glitėsne yra, ne kaip sviestas, ir tačiau dumoja apie karą; †jų žodžiai švelnesni yra, ne kaip aliejus, ir tačiau yra nuogi kardai.

* Jér. 9, 8. † Ps. 57, 5.

23. *Guldyk savo reikmenes ant Pono Dievo, tasai tavę aprupįs, ir teisųjų ne duos amžinai nepakajuje buti.

* Mat. 6, 25. 1 Petr. 5, 7.

24. Ale Dieve, *tu juos nustumsi į gilę duobę; †kraujo trokštantieji ir neviernieji savo amžių ne nuvarys per pusę; bet aš nusitikiu tavimi.

* Ps. 94, 23. † 1 Ps. 5, 7.

Psalmas 56.

Malda prieš persekinėtojus.

1. Auksoinoji giesmė Dovid ą apie pamynimą kunjgaikščių tarp svetimųjų, *kaip Pylistėnai jį sugavo Gate.

* 1 Zom. 21, 11.

2. Dieve, *buk man malonus, nėra žmonės nor manę nugramzdinti! kas dieną jie kariauja ir vargina manę.

* Ps. 51, 3.

3. Mano neprieteliai kasdien manę nugramzdina, nėra daug prieš manę kariauja pasididžiuojančiai.

4. Kada bijaus, *tai tavimi nusitikiu.

* Ps. 25, 2.

5. Aš Dievo žodį girsu, aš Dievu nusitikėsu ir *nesibijosu; ką darys man kunas?

* Ebr. 13, 6.

6. Kasdien jie *mano žodžius užkabina, jie iš vieno dumoja, man pikto daryti.

* Mat. 26, 61.

7. Jie eiti iš vieno tykodami ir da-

boja ant mano kulnų, kaip mano dušią sugrėbtų.

8. Ką jie pikto daro, ar tai jau atleista butų? Dieve, nustumk tokius žmones be jokio susimilimo!

9. Skaityk mano bėgimą, surink mano ašaras į savo žaką! be abejojimo tu jas skaitai.

10. Tada mano priešininkai turės atgalion gręstis: kad aš šaukiu, tai pajuntu, kad tu mano Dievas esi.

11. Aš girsu Dievo žodį, aš girsu Viešpaties žodį.

12. Aš Dievu nusitikiu ir nesibijausi; *ką gal man daryti žmonės?

* Jėz. 51, 12. Ebr. 13, 6.

13. Aš tau, Dieve, *žadėjau, kad tau noru dėkavoti.

* Ps. 66, 13.

14. Nėsa *tu mano dušią išgelbėjai iš smerties, mano kojas nuo paslydimo, kad įvaikščioti galiu po Dievo akių šviesybėje gyvųjų.

* Ps. 116, 8. † 1 Maiž. 17, 1.

Psalmas 57.

Malda prieš neprietelių smarkumą.

1. Auksinoji giesmė Dovidu ant balso: „Neprapuldyk!“ pirmgiedotina, *kada jis dėl Zaulo bėgo į duobę. *1 Zom. 22, 1.

2. Buk man malonus, Dieve, buk man malonus! nėra tavimi nusitikia mano dušia, ir po pavėsiu tavo sparnų nusitikiu, ikkolei pereis nelaimė.

3. Aš šaukiu Dievopi aukščiausiojopi, Dievopi, kursai mano vargams galą daro.

4. Jis siunčia iš dangaus ir gelbti manę nuo gėdos manę gramzdinančiojo. Sėla. Dievas *siunčia savo malonę ir viernybę.

* Ps. 40, 11.

5. Aš guli su savo dušia tarp liutų; žmonių vaikai yra liepsnos, jų dantys yra ragotinės ir strielos, ir *jų liežuviai aštrus kardai.

* Ps. 55, 12.

6. Išsikelk, Dieve, aukščiaus už dangų, ir savo garbę aukščiaus už visą svietą!

7. Jie mano žingsniui tinklus spėndžia, ir prispaudžia mano dušią; jie kasa po mano akių duobę, ir patys įpuola. Sėla.

8. Mano širdis gatava yra, Dieve, mano širdis gatava yra, kad giedočiau ir liaupsinčiau.

9. Pabusk mano garbė, pabusk psaltėriau ir arpa! anksti aš pabusu.

10. Pone Dieve, *aš tau dėkavosu tarp žmonių pulkų; aš tavę liaupsysu tarp žmonių.

* Ps. 18, 50.

11. Nės *tavo malonė sulyg dangumi išsiplatina, ir tavo tiesa, kolei debesys iškanka.

* Ps. 30, 6.

12. Išsikelk, Dieve, aukščiaus už dangų, ir tavo garbę aukščiaus už visą svietą!

Psalmas 58.

Skundimas ant apkalbėtojų.

1. Auksinoji giesmė Dovidu, pirmgiedotina ant balso: „Ne prapuldyk!“

2. Argi be žado pastojote, kad kalbėti ne norite, kas teisu yra, ir sudyti, kas verta yra, jus žmonių vaikai.

3. Beje, tyčiomis darote neteisybę žemėje, ir *abelnai gvol tą darote savo rankomis.

* Pam. 21, 29.

4. Dievo nesibijantieji *perkripti yra nuo motynos žyvato; melagiai klajoja nuo motynos žyvato.

* Ep. 4, 18.

5. Jų sudukimas yra kaip sudukimas *žalčio, kaip apkurtusi įangis, kuri savo ausį užkemša,

*1 Maiž. 3, 1. † Ps. 140, 4.

6. Kad ne girdėtų balso žynio, *bur-

tininko, kurs gerai moka burti.

* Mok. 10, 11.

7. Dieve, sutrupik jų dantis jų burnoje, ir sutrink, Viešpatie, kruminius jaunųjų liutų!

8. Jie pragaiš, kaip vanduo, kurs nuteka; jie *mierija savo strielomis, bet tos palušta.

* Ps. 7, 16.

9. Jie sugaišta, kaip straigė užtrokšta, kaip nečėsu gimęs vaisius moteriškės jie nereg saulės.

10. Pirmneng jų erškėčiai išnoks erškėtyneje, juos *kerštas taip šviežius nuskys.

* Ps. 90, 7.

11. Teisusis džiaugsis, regėdamas tokį atkeršymą ir mazgos *savo kojas krauje Dievo nesibijančiojo,

* Ps. 68, 24. Apr. 14, 20.

12. Kad žmonės galės sakyti: teisusis tačiau gaus naudos iš jo, *juk Dievas dar yra sudžia ant žemės.

* Ps. 7, 9.

Psalmas 59.

Malda prieš persekinėtojus.

1. Auksinoji giesmė Dovidu, ant balso: „Ne prapuldyk!“ kada *Zaulas nusiuntęs jo namus apsergėdino, kad jį užmuštų.

* 1 Zom. 19, 11.

2. Išgelbėk manę, mans Dieve, nuo

mano priešininkų ir apgink mane nuo tų, kurie prieš mane statosi!

3. Išgelbėk mane nuo piktadėjų ir išva-duok mane nuo kraujo trokštančiųjų!

4. Nėsa štai, Pone Dieve, jie ty-koja mano dušios; stiprieji susirenka prieš mane be jokios mano kaltybės ir nusidėjimo.

5. Jie bėga be mano kaltybės ir pasigatavija; pabusk ir sutik mane ir įžvelgk!

6. Tu, Viešpatie, Dieve Zebaot, Die-ve Izraelio, pabusk ir atlankyk visus pagonus; ne buk *nei vienam tų malonus, kurie taip drąsus piktadė-jai yra! Sėla.

* Ps. 56, 8.

7. Vakaraus duok jiems taipojau kaukti, kaip *šunims, ir bėginėti aplinkui po miestą.

* Ps. 22, 17.

8. Štai, jie pleška tarp savęs, *kar-dai yra jų lupose: „kas tai girdės?“

* Ps. 55, 22.

9. Bet tu, Pone Dieve, juoksies iš jų, ir visus pagonus apjuoksi.

10. Dėl jų macies laikaisi tavęs, nėsa Dievas yra mano apgintoju.

11. Dievas man apstingai parodo savo malonę, Dievas man duosti mano džiaugsmą regėti ant mano priešininkų.

12. Ne pasmaugk juos, kad mano žmonės tai ne užmirštų; bet išvajok juos savo mace, Pone Dieve, mūsų ap-saugotojau, ir nustumk juos žemyn!

13. Jų *pamokslas vieni griekai yra, ir jie pasiliekti savo puikystėje ir moki-na tiktai keikimus ir prieštaravimus.

* Ps. 36, 4.

14. Išgaišink juos *be visos malonės, išgaišink juos, kad suteškėtų ir pajustų, jog Dievas ponavoja ant Jo-kubo visame sviete! Sėla.

* Ps. 56, 8.

15. *Vakaraus duok jiems taipojau kaukti, kaip šunims, ir aplink teki-nėti po miestą!

* perk. 5. 7.

16. Duok jiems tekėti *šen ir ten penukšlo dėlei, ir murmėti, kad ne privalgo!

* Amos 8, 11. 12.

17. Bet aš giedosu apie tavo galybę ir *rytmečiais girsu tavo malonę; nėsa tu esi mano įapgintoju ir prisitiki-jimas mano bėdoje.

* Ps. 89, 2. ↑ Ps. 62, 3.

18. Aš tavę, mans gelbėtojau, liaup-sįsu; nėsa tu, Dieve, esi mano apgin-tojis ir mano maloningasis Dievas.

Psalmas 60.

Malda, kad gerai sektųsi vaikams Izrael.

1. Auksinoji giesmė Dovid, ant psaltėriaus šešių striunų pamokslui pirmgiedotina;

2. Kaip jis kariavo su Syrionais Me-zopotamijoje ir su Syrionais iš Zo-ba; kaip Joabas sugrįžęs išmušė *Edomytų Druskos dauboje dvylika tukstančių.

* 2 Zom. 8, 1. 13 ir 10, 13. 18.

3. Dieve, tu mus patrėmei ir iš-barstei ir papykęs buvai, tu mus vėl palinksmink!

4. Tu žemę pajudinau ir suplėšei, tu gydyk jos praplyšimus, kuri taip suplėšyta yra!

5. Nėsa tu savo žmonėms didį var-gą parodei, tu mums *malką vyno davei, kad mes svyrinėjome.

* Jėz. 51, 17. 22. Jėr. 8, 14.

6. Bet tačiau tu ženklą davei tavę prisibijantiems, kurį jie attiesė, ir kurs juos drąsiais padarė. Sėla.

7. Jeib *tavo mylimieji išvaduoti būtų; taigi dabar gelbėk savo dešinę ir išklausk mus!

* Ps. 108, 7. a.

8. Dievas *kalba savo šventybėje, tuo džiaugiuosi; aš dalysu Sikem ir matuosu pakalnę Sukot.

* Mik. 1, 2.

9. Gilėad yra mano, mano yra Ma-nasė, Efraim yra macis mano gal-vos, Juda yra mano kunigaikštis.

10. Moab yra mano mazgojimo puo-das, savo kurpę aš ištiesiu ant Edom, Pylistėa šukauja manėsi.

11. Kas gabęs mane į drūtą miestą? kas palydęs mane iki Edom?

12. Ar ne tu tai darysi, Dieve, kur-sai mus patremi, ir ne išeisi, Dieve, ant mūsų pulko?

13. Duok mums *pagalbos bėdoje! nės žmonių pagalba niekam nedera.

* Ps. 103, 13.

14. Su *Dievu mes didžius darbus da-rysim; Jis mūsų priešininkus pamjės.

* Ps. 18, 30 ir 108, 14.

Psalmas 61.

Malda nę vyriausybei, kad Ponas Dievas druta jos piliis būtų.

1. Psalmas Dovid, pirmgiedotinas ant striunų.

2. Dieve, *klausk mano šauksmą ir dabokis mano maldos!

* Ps. 5, 2.

3. Čionai ant žemės *šaukiu tavęs, kad mano širdis tužboje yra, tu vesk mane ant aukštos uolos!

* Ps. 18, 7.

4. Nėsa tu esi mano nusitikėjimas ir *druta pilis prieš mano priešininkus. *Ps. 71, 3.

5. Aš gyvėsu tavo namuose amžinai ir glausiuos *po tavo sparnais. Sėla. *Ps. 36, 8.

6. Nėsa tu, Dieve, *girdi mano pažadėjimus, tu gerai apdovanoji tus, kurie tavo vardo bijosi. *1 Maiž. 28, 20.

7. Tu duodi karaliui ilgą amžių, kad jo metai *butų pailginti visados ir amžinai, *Ps. 102, 25.

8. Kad jis visados išsilaiko po akių Dievo. Išrodyk jam *malonę ir vertybę, kurios jį apsaugos! *Ps. 40, 11. 12.

9. Tai aš tavo vardą liaupsysu amžinai, kad *savo pažadėjimus kasdien užmokėčiau. *Ps. 65, 2.

Psalmas 62.

Tvirtas palinksmuojimas prieš neprietelius.

1. Psalmas Dovid, *Jedutuno pirmgiedotinas. *Ps. 39, 1.

2. Mano dušia *pasiduosti Dievui, kursai manę gelbti. *Jėz. 30, 15.

3. Nėsa jis yra mano uola, mano pagalba, mano apgintojis, kad nei jokia priegada manę ne prapuldys, norint didžiausioji butų.

4. Pakolei jus visi ant vieno tykote, kad jį pasmaugtumbite, kaip kabančią sieną ir iširusį murą?

5. Jie tiktai dumoja, kaip jį pamintų, mokinasi meluoti, duosti gerų žodžių, bet širdyje keikia. Sėla.

6. Bet mano dušia laukia tiktai Dievo, nėra jisai yra mano nusitikėjimu.

7. Jis yra *mano uola, mano pagalba ir mano apgintojis, kad aš ne pulsu. *Ps. 18, 2. 9.

8. Dievop yra mano išganymas, mano garbė, uola mano stiprybės, *mano nusitikėjimas yra ant Dievo. *Ps. 61, 4.

9. Nusitikėkitės juomi visados, mieli žmonės, išliekite savo širdį po jo akių! Dievas yra mūsų nusitikėjimu. Sėla.

10. Bet *žmonės tačiau niekai yra; didi žmonės taipojau nusidėsti; jie mažiaus sveria kaip niekas, kiek jų yra. *Ps. 39, 6. 12.

11. Ne nusitikėkitės ant neteisybės ir piktybės, nesilaikykite tokio, kas nieku yra! *Jei jums lobs pripuola, tai širdį ant to ne guldysite. *Mat. 6, 33 ir 19, 22. Luk. 12, 19. 20. 1 Tim. 6, 9. 17.

12. Dievas vieną žodį kalbėjo, tą

A. T.

aš tulą kartą girdėjau, kad Dievas viens galis yra.

13. Ir tu, Pone Dieve, esi malonus ir *užmoki kožnam, kaip jis užpelno. *Rym. 2, 6.

Psalmas 63.

Širdingas išsilgimas tikrosios Dievo šlužmos.

1. Psalmas Dovid, kada *jis buvo pusčioje Judo. *1 Zom. 23, 14.

2. Dieve, tu esi mans Dievas, anksti nubundu tavęsi; mano dušia *trokšta tavęsi, mano kunas išsilgsta tavęs sausoje ir išdžiuvusioje žemėje, kur niera vandens. *Ps. 42, 3 ir 143, 6.

3. Čiajau veizdu ant tavęs tavo šventybėje, geisdamas regėti tavo galybę ir garbę.

4. Nėsa tavo malonė geresnė yra neng gyvastis; mano lupos liaupsina tavę.

5. Čiajau tavę rods liaupsinčiau, kol gyvas esmi, ir savo rankas pakelčiau tavo vardan.

6. Tai butų mano širdies džiaugsmas ir linksmybė, kad tavę linksma burna garbinti galėčiau.

7. Kad atsigulu, tai. atsimenu tavęs; kad pabundu, *kalbu apie tavę. *Ps. 35, 28.

8. Nėsa tu mano pagalbininkas esi, ir po pavėsiu tavo sparnų aš giriuos.

9. Mano dušia kaba prie tavęs, tavo *dešinė manę išlaiko. *Ps. 89, 22. Jėz. 41, 10.

10. Bet jie tykoja mano dušios, manę užpulti; jie žemyn nueis po žeme.

11. Jie puls į kardą ir teks *lapėms. *Apr. 19, 17.

12. Ale karalius džiaugiasi Dievu. Kursai *per jį bažysis, bus pagirtas; nėra melagių nasrai bus užkimšti. *Jėz. 48, 1.

Psalmas 64.

Malda už apsaugojimą amžio ir gero vardo.

1. Psalmas Dovid, pirmgiedotinas.

2. Klausyk, Dieve, mano balso mano pasiskundime; apsaugok mano amžių nuo baisiojo neprieteliaus!

3. Pasiėpk manę nuo susirinkimo piktųjų, nuo pulko piktadėjų,

4. Kurie savo *liežuvių aštrina kaip kardą, kurie nuodingais savo žodžiais mierija, kaip strielomis, *Ps. 57, 5.

5. Jeib *tylomis šaudytų gerąjį; umai jie šaudo ant jo, nei vieno nesibaidydami. *Ps. 11, 2. 3. P.am. 26, 18.

6. Jie yra drąsus savo piktais sudumojimais ir sako, kaip jie nor žabangus spėsti, tarydami: „kas juos regės?“

7. Jie išdumoja klastas, užlaikydami tas tylomis, yra kytrus, ir umai klastą daro.

8. Bet Dievas juos umai šaus, aža jiems skaudės.

9. Jų *pačių liežuvis juos prapuldys, kad jų juoksis, kas juos mato. • Ps. 7, 16.

10. Ir visi žmonės tai regėdami sakys: „tai *Dievas darė,“ ir supras, kad tai jo darbas yra. • 2 Maiž. 8, 19.

11. *Teisieji džiaugsis Dievu ir juo mi nusitikės, ir visos geros širdys iš to džiaugsis. • Ps. 68, 4.

Psalmas 65.

Dėkavojimas už Dievo gėrybes.

1. Psalmas Dovidu, giesmės vietoje pirmgiedotinas.

2. Dieve, tu garbinamas esi tykame Zione, ir tau *užmokami yra pažadėjimai. • Ps. 50, 14 ir 61, 9.

3. Tu išklausai malda, todėl ateiti tavęsi *visi žmonės. • Ps. 145, 21.

4. Musų nusidėjimas didei mus spaudžia, tu ročyk mums atleisti musų griekus.

5. Gera tam, kurį tu išrenki ir savyęsi leidi, kad *gyventų tavo namuose, tas tur didį palinksmiojimą iš tavo namų, tavo šventosios bažnyčios. • Ps. 15, 1.

6. *Išklausyk mus pagal dyvnąją teisybę, Dieve, musų išganyme! tu esi nusitikėjimu visų ant žemės ir toli pas jures. • Ps. 4, 2.

7. Tu kalnus stipriai statai savo galybėje, ir išrėdytas esi syla.

8. Tu *tildai užimą jurių, užimą jų vilnių ir siautimą žmonių, • Ps. 89, 10.

9. Kad išsigastų, kurie gyvena tuose kraštuose, dėl tavo ženklų; tu palinksmi vislab, kas krutulioja, kaip rytmečiais, taip ir vakarais.

10. Tu atlankai žemę ir padrėkini ją ir darai ją didei bagotą. *Dievo versmė apščiai tur vandens; tu duodi gerai užtikti jų javams, nėra tu taip žemę gerini. • Ps. 46, 5.

11. Tu girdai jos vagas ir pašlapini jos arimą, lytumi tu tą pamankštini ir žegnoji jos želmenį.

12. Tu vainikuoji metą savo lobių, ir tavo pėdos varva riebumu.

13. Gyvenimai pusčioje taipojau yra riebus, aža varva; ir kalneliai aplinkui yra linksmi.

14. Ganyklos yra *pilnos avių, ir lankose tankus stov javai, kad žmonės iš to krykštuoja ir giesti. • Ps. 144, 13.

Psalmas 66.

Liaupsė ir garbė brangiausių Dievo darbų.

1. Psalmo giesmė, pirmgiedotina.

2. *Krykštaukite Dievui, visos žemės, giedokite ant garbės jo vardui, girkite jį šlovingai, • Ps. 98, 4.

3. Tarkite Dievui: kaip dyvini yra tavo darbai! tavo neprieteliai prieš tavę nieko ne ištesės dėl didžiosios tavo galybės.

4. Visos žemės tur melstisi tavęs ir liaupsinti tavę, liaupsinti tavo vardą. Sėla.

5. *Eikštė šen ir žvalgykite Dievo darbus, kursai taip stebuklingas yra savo darbuose tarp žmonių vaikų. • Ps. 46, 9.

6. Jis *perverčia jures į sausumą, kad pėsti per vandenį gal eiti; to džiaugiamės jame. • 2 Maiž. 14, 21.

7. Jis ponavoja savo galybe amžinai, jo akys veizdi ant žmonių; *atsiskyrusieji ne galės išsikelti. Sėla. • Ps. 11, 5.

8. Liaupsinkite, jus žmonės, musų Dievą, didei išplatinkite jo garbę,

9. Kursai musų dušias gyvas išlaiko, ir musų kojoms ne duosti slysti.

10. Nėsa, Dieve, tu mus išmėginai ir *čystijai, kaip sidabras čystijamas yra. • Pam. 17, 3.

11. Tu mus apkaldinai temnyčioje, tu ant musų naštą uždėjai.

12. Tu leidai žmones eiti per musų galvas; mes į *ugnį ir į vandenį nuėjome, ale tu mus išvedei ir atgaivinai. • 5 Maiž. 31, 6. 8.

13. Todėl aš su deginimo apieromis eisu į tavo namus ir *tau savo apsižadėjimą užmokėsu; • Ps. 61, 9.

14. Kaip *aš savo lupas atvėriau, ir mano burna kalbėjo mano bėdoje. • 1 Maiž. 28, 20.

15. Aš tau riebias deginimo apieras apieravosu iš sudegintų avinų; aš apieravosu jaučius su ožiais. Sėla.

16. Eikšte šen, klausykite visi, kurie bijotės Dievo, aš išpasakosiu, ką jis mano dušiai padaręs.

17. Aš jopi šaukiau savo burna ir garbinau jį savo liežuviu.

18. Jei aš *ko pikto mislyčiau savo širdyje, tai Ponas Dievas ne klausytų.

• Pam. 15, 29 ir 28, 9. Jon. 9, 31.

19. Todėl Dievas manę išklauso ir daboja ant mano prašymo.

20. Pagarbintas buk Dievas, kursai mano maldą ne paniekina, nei savo malonę nuo manęs ne kreipia!

Psalmas 67.

Malda ir dėkavonė už maloningąjį Dievo žegnimą.

1. Psalmo giesmė, *pirmgiedotina ant striunų. * Ps. 67, 1.

2. Dieve, *buk mums malonus ir peržegnok mus; †duok mums šviesti savo veidą! Sėla. * Ps. 56, 2. †Pam. 16, 15.

3. Kad mes ant žemės pažintumbime jo kelią, tarp visų pagonų jo išganyimą.

4. Dėkavoja tau, Dieve, žmonės, dėkavoja tau visi žmonės.

5. Žmonės džiaugiasi ir krykštauja, kad tu žmones *tikrai sudiji ir valdai žmones ant žemės. Sėla. * Darb. 17, 31.

6. *Dėkavoja tau, Dieve, žmonės, dėkavoja tau visi žmonės. * Ps. 45, 18.

7. *Žemė duosti savo vaisių; peržegnok mus, Dieve, mūsų Dieve! *Ez. 34, 27.

8. Peržegnok mus, Dieve, ir *visas svietas jo tesibijosi. * Ps. 33, 8.

Psalmas 68.

Prarakavimas apie Kristaus paaukštinimą ir Jo šlovingąją galybę.

1. Psalmo giesmė Dovid, pirmgiedotina.

2. *Tesikelie Dievas, kad jo priešininkai būtų išvajoti, ir kurie jo nekenčia, bėgtų nuo jo akių! *4 Maiž. 10, 35. Ps. 132, 8.

3. Pravaryk juos, kaip dumai pravarmi yra! kaip vaškas sutirpsta nuo ugnies, taip tu sugaišti piktieji po akių Dievo.

4. Bet *teisieji tur džiaugtisi ir linksmintis po akių Dievo ir iš širdies džiaugtisi. * Ps. 97, 12.

5. Giedokite Dievui, liaupsinkite jo vardą, *taisykite kelią lengvai atenčiamjam; †jo vardas yra Viešpats; ir džiaugkitės po jo akių! *Jėz. 57, 14. †Ps. 83, 19.

6. Kursai *tėvas yra siratų ir sudžia našlių; jis yra Dievas savo šventame gyvenime. * Ps. 10, 14.

7. Dievas, kursai *beberniams namus vaikais papildo, kursai apkaltuosius išveda tikru čėsu, ir paliekti (Dievo) neklausančiuosius sausumoje. * Ps. 113, 9.

8. Dieve, *kaip tu pirm savo žmoniųėjai, kaip tu vaikščiojai po pusčią (Sėla),

* 2 Maiž. 13, 20, 21.

9. Tai *padrebėjo žemė, ir dangus varvėjo dėl šio Dievo; Sinai, dėlei to Dievo, kursai Izraelio Dievas yra.

* 2 Maiž. 19, 16, s.

10. Bet dabar, tu Dieve, duodi *maloningą lietų, ir savuosius, kurie išdžiuvę yra, atgaivini, *Jėz. 44, 3. Ez. 34, 26.

11. Kad tavo žvėrys gal tenai pabuti; Dieve, tu atgaivini pavargulius savo gėrybėmis.

12. Ponas Dievas duosti žodį didžiais pulkais *Evangėlistų. *Jėz. 52, 7, s.

13. Karaliai ir jų pulkai bėgte bėgo, ir namų šlovė išdalija plėšimą.

14. Kada jus gulite ant lauko, tai žiba, kaip sparnai karvelių, kaip auksas ir sidabras blizgančių.

15. Kada Visogaljsis šen ir ten tarp jų karalius stato, tai stojasi šviesu, kur tamsu buvo.

16. Dievo kalnas yra vaisingas kalnas, didis ir vaisingas kalnynas.

17. Kam šokinėjate, *jus didieji kalnai? Dievas †mėgsta ant šio kalno gyventi, ir Viešpats čia pasiliekti visados. * Ps. 114, 4 ir 74, 2.

18. Vežimų *Dievo yra daug tukstančių tukstančių; Ponas Dievas yra tarp jų šventame Sinai. * 2 Kar. 6, 17. Ps. 103, 20.

19. Tu *užžengei aukštyn ir apkailei †kalėjimą; tu gavai **dovanas žmonėms irgi atpuoliniam, kad Dievas Viešpats ten išsilaikytų.

* Ep. 4, 8 – 10. † Kol. 2, 15. ** Darb. 2, 33.

20. Pašlovintas *tesie Dievas kasdien! Dievas mums *uždesti našta, ale jis ir †gelbti mus. Sėla.

* Mat. 11, 29. 1 Kor. 10, 13. † Ps. 69, 19. 1 Maiž. 48, 16.

21. Mes turime Dievą gelbantį, ir Viešpatį Poną Dievą iš smerties išgelbantį.

22. Ale Dievas savo priešininkų galvas sutrįs su jų muomenimi, kurie nuo griekų nesiliauja.

23. Tačiau sako Ponas Dievas: aš riebiųjų nekurius atvesu, iš gilumo jurių nekurius atvesu.

24. Todėl *tavo koja krauje tavo priešininkų bus dažyta, ir tavo šu-nys tą laks. * Ps. 58, 11.

25. Regima yra, Dieve, *kaip tu at-eini, kaip tu, mans Dieve ir karaliau, pasirodai šventinyčioje. * 2 Zom. 6, 13, 14.

26. Pirma eiti giedojantieji, potam žaidžiantieji tarp *mergų bubnijančiųjų.

* 2 Maiž. 15, 20

27. Liaupsinkite Poną Dievą susirinkimuose, jus iš versmės Izraël!

28. Čia Benjaminas jauniausias, bet tarp jų karaliaujas, čia kunigaikščiai Judo su savo pulkais, kunigaikščiai Sėbulon, kunigaikščiai Naptali.

29. Tavo Dievas tavo karalystę atitiesė, tą tu mums, Dieve, stiprink! nėsai tai tavo darbas.

30. Dėl tavo bažnyčios Jėruزالėje karaliai *tau atneš dovanų. *Ps. 72, 10. 15.

31. Bark žvėrį nendrynėje, pulką jaučių tarp jų veršių, kurie sumina pinigų dėlei. Jis išvajoja žmones, mėlai karaujančius.

32. *Kunigaikščiai iš Egipto ateis, †Murinų žemė ištis savo rankas Dievopi. *Jėz. 19, 21. †Ps. 87, 4.

33. Jus karalystės ant žemės, giedokite Dievui, liaupsinkite Viešpatį, Sėla,

34. Tą, kursai visur dangų valdo iš pradžios! Štai, jis savam perkunui priduos galybę.

35. Duokite *Dievui galybę! jo šlovė yra Izraelyje, ir jo galybė debesyse. *Ps. 29, 1.

36. Dievas stebuklingas yra savo šventinyčioje; jis yra Dievas Izraelio, jis duos žmonėms *galybę ir sylą. Pašlovintas buk, Dieve! *Ps. 29, 11. Jėz. 40, 29.

Psalmas 69.

Mesiošiaus malda savo kentėjime.

1. Psalmas Dovo, ant šešių striunų pirmgiedotinas.

2. Dieve, gelbėk manę! nėsai vanduo man prieiti iki dušios.

3. Aš *nugrimstu gilume purvyno, kur niera dugno; aš esmi gilume vandens, ir srovė manę nor paskandinti. *Ps. 40, 3.

4. Aš *pailsau be šaukdamas, mano kaklas užkimo; jau ne †be regiu kad taip ilgai turu laukti savo Dievo. *Job. 19, 7. †Ps. 38, 11.

5. *Kurie manęs be priežasties n'apkenčia, tų yra daugiaus, neng plaukų ant mano galvos. Kurie man ne teisiai neprieteliais yra ir manę pradžio, yra galingi; aš turu užmokėti, ką ne vogiau. *Ps. 25, 19.

6. Dieve, tu žinai mano paikystę, ir *mano kaltybės niera tau užslėptos. *2 Kor. 5, 21.

7. *Ne duok gėdos gauti iš manęs, kurie tavęs laukia, Viešpatie Dieve Zė-

baot! Ne duok gėdoje buti iš manęs, kurie tavęs jėško, Dieve Izraël! *Ps. 22, 6.

8. Nėsai tavęs dėl kenčių gėda, mano veidas pilnas yra apgėdinimo.

9. Aš *svetimas pastojau savo broliams ir nepažįstamas savo motynos vaikams. *Ps. 38, 12. Jon. 7, 5.

10. Nės aš be maž smerties ne gavau *iš didžio papykio dėl tavo namų; ir †gėda tavę gėdinančiųjų užpuola manę. *Ev. Jon. 2, 17. †Rym. 15, 3. Ps. 119, 139.

11. Ir aš verkiu ir pastnjkauju karčiai, ir išjuokiamas esmi.

12. Aš apsilvilkausi žaku, bet jie iš to juokiasi.

13. Kurie sėdi *vartuose, pluškioja apie manę. *Job. 30, 9. s.

14. Bet aš šaukiu tavęsi, Viešpatie, malonės čese; Dieve, per didžiąją savo malonę išklausyk manę vienu savo išgelbėjimu!

15. Išgelbėk manę iš purvo, kad ne nugrimščiau, kad *išgelbėtas bučiau nuo n'apkenčiančiųjų manęs ir iš giliojo vandens! *Ps. 18, 18.

16. Kad patvanas manę ne nuskindintų, ir gilybė ne prarytų, ir skylė duobės ant manęs ne susidarytų.

17. Išklausyk manę, Pone Dieve, nės tavo malonė yra pilna palinksmiojimo; grėškis manęsi pagal didį savo susimilimą!

18. Ir ne slėpk savo veidą nuo savo tarno, nės nusismutnijau; umai išklausyk manę!

19. Artinkis mano dušiospi ir išva-duok ją, išgelbėk manę dėl mano priešininkų!

20. Tu žinai *mano apgėdinimą, gėdą ir apjuoką; mano priešininkai visi yra po tavo akių. *Ps. 44, 16.

21. Gėda man lauž mano širdį ir slogina manę; aš laukiu, bau kas gailėtus, ale čia niera nei vieno, ir *palinksmintojų, o nei vieno ne randu. *Raud. 1, 2. 9.

22. Ir jie *duosti man tulžį valgyti ir uksosą gerti didime mano troškume. *Mat. 27, 34. 48.

23. *Jų stalas turėtų buti jiems virvė ant užmokėjimo ir spasto. *Rym. 11, 9.

24. Jų *akys turėtų aptemti, kad ne regėtų; ir jų strėnos visados te subuoja. *Rym. 11, 10.

25. Išliek savo nemalonę ant jų, ir tavo baisingas kerštas sugautų juos!

26. *Jų gyvenimai turėtų pusti pastoti; ir nei vieno ne būtų, kursai jų šėtrose gyventų. * Darb. 1, 20.

27. Nėsa jie persekinėja, kurį *tu ištikai, ir giriassi, kad tu savuosius skaudžiai ištinki. Jėz. 53, 4.

28. Duok jiems iš *vienos kaltybės pulti į kitą, kad ne ateitų tavo teisybėsi. * Rym. 1, 24.

29. Išgesyk juos iš *knygų gyvųjų, kad su teisiaisiais ne būtų prirašyti. * Luk. 10, 20.

30. Bet aš esmi pavargęs ir ne galiu; Dieve, tavopagalbata apsaugojamą!

31. *Aš Dievo vardą liaupsįsu su giesme ir jį didei garbįsu su dėkavojimu. * Ps. 145, 1. 2.

32. Tai Ponui Dievui geriaus įtiks, ne kaip *jautys, turįs ragus ir nagus. * Ps. 50, 9, 13.

33. *Pavarguliai tai reg ir džiaugiasi, ir t kurie Dievo jėško, tų širdis bus gyva. * Pam. 13, 25. † Ps. 22, 27.

34. Nės Dievas klauso pavargusiųjų, ir ne paniekina savo apkaltuosius.

35. Liaupsink *jį, dangus, žemė ir jūros, ir vislab, kas juose kruta! * Ps. 148, 1.

36. Nėsa Dievas gelbės Zioną ir miestus Judo budavos, kad tenai gyventų ir jie tus sau į dalyką butinai turėtų.

37. Ir *sėkla jo tarnų juos į dalykus gaus, ir kurie jo vardą myl, pasilikis juose. * Ps. 102, 29.

Psalmas 70.

Dovido malda dėl pagalbos prieš neprietelius.

1. Psalmas Dovid, pirmgiedotinas ant *paminklo. * Ps. 38, 1.

2. Skubinkis, Dieve, manę pagelbėti, Viešpatie, man padėti.

3. *Turėtų gėdėtis ir apgėdinti buti, kurie mano dušios tykoja. Turėtų atgalion grįšti ir apgėdinti buti, kurie man pikto velija. * Ps. 35, 4 ir 40, 15 ir 83, 18.

4. Kad vėl apgėdinti būtų, *kurie ant manęs šaukia: „čia, čia!“ * Ps. 40, 16.

5. Turėtų *džiaugtis ir pasilinksminti tavimi, kurie tavęs klausinėja, ir kurie myl tavo išganymą, visados sakytų: „didei buk pagarbintas, Pone Dieve!“ * Ps. 35, 21. 27.

6. *Bet aš esmi biednas ir pavargęs, Dieve, skubinkis manęsi! nėsa tu esi mano pagalbininkas ir išgelbėtojis, mans Dieve, ne truk! * Ps. 40, 18.

Psalmas 71.

Malda dėl išgelbėjimo.

1. Pone Dieve, aš tavimi nusitikiu, niekada ne duok manę gėdoje buti!
2. Išgelbėk manę per savo teisybę ir išvaduok manę, prilenk savo ausis manęsi ir gelbėk manę!

3. Buk man stipri uola, kuriospi visada galėčiau tekėti, kursai man žadėjai gelbėti, nėsa tu esi mano uola ir mano pilis.

4. Mans Dieve, gelbėk manę iš rankos Dievo nesibijančiojo, iš rankos neteisiojo ir smarkininko!

5. Nės tu esi *mano nusitikėjimas, Viešpatie Pone Dieve, mano nusitikėjimas iš mano jaunystės. * Ps. 46, 2.

6. Tavimi nusitikėjau nuo augvės žyvato, *tu manę ištraukei iš žyvato mano motynos; iš tavęs aš visadai giriuos. * Ps. 22, 10.

7. Aš *daugiams esmi kaip stebuklu, ale tu esi mano stipriu nusitikėjimu. * Ez. 24, 24. 27.

8. Duok *mano burną tavo garbės ir tavo liaupsės kasdien pilną buti! * Ps. 51, 17.

9. *Ne patremk manę mano senystėje, ne prastok manę, kad pasilpsu! * Ps. 51, 13.

10. Nės mano neprieteliai kalba prieš manę, ir kurie mano dušios tykoja, susirodija tarp savęs.

11. Sakydami: „Dievas jį prastojo; vykite ir sugaukite jį! nėsa čia niera išgelbėtojo.“

12. Dieve, ne buk toli nuo manęs; mans Dieve, *skubinkis manę gelbėti! * Ps. 141, 1.

13. Turėtų *gėdėtis ir prapulti, kurie stov prieš mano dušią; gėda ir apgėdinimu turėtų tie appilti buti, kurie mano nelaimės jėško. * Ps. 70, 3.

14. Bet aš visados lauksiu ir visados *tavo garbę praplatįsu. * Ps. 51, 17.

15. Mano burna apsakys tavo teisybę, kasdien tavo išganymą, kuriuos aš visus ne paskaitau.

16. Aš vaikščioju macyje Viešpaties Pono Dievo, aš tavo teisybę tiktai garbinu.

17. Dieve, tu manę iš jaunystės mokinau, todėl *apsakau tavo stebuklus. * Ps. 9, 2 ir 77, 12.

18. Taipojau ne prastok manę, Dieve, *senystėje, kad prazilsu, †pako-

lei tavo petį apsakysu vaikų vaikams, ir tavo macį visiems dar užgimiantiesiems. * perkš. 9. Jėz. 46, 4. † Ps. 103, 2.

19. Dieve, tavo teisybė aukšta yra, tu didžius daiktus darai; Dieve, *kas tau lygus? * 2 Maiž. 8, 10 ir 15, 11. Jėr. 10, 6.

20. Nėsa tu man duodi jausti daug ir didžių vargų ir manę vėl *atgavini, ir sugrąžini manę iš gilumo žemės. * 1 Zom. 2, 6.

21. Tu manę labai *iškeli ir manę vėl palinksmi. * Ps. 18, 36.

22. Taigi aš tau ir dėkavoju psalterio žaislais už tavo viernybę, mans Dieve; aš tavę liaupsinu ant arpos, tu Šventasis Izraelyje.

23. Mano lupos ir *mano dušia, kurias tu išgelbėjai, linksmas ir liaupsina tavę. * Ps. 103, 2.

24. Ir mano liežuvis kasdien dumoja apie tavo teisybę, nės *gėdėtis tur ir apgėdinti buti, kurie jėško mano nelaimės. * Ps. 83, 18.

Psalmas 72.

Prarakavimas apie Kristų ir jo karalystę.

1. Salomono.

Dieve, *duok savo sudą karaliui, ir savo teisybę karaliaus sunui, * Ev. Jon. 5, 22, 27.

2. Kad jis tavo žmones vestų prie teisybės, ir tavo siratas gelbėtų!

3. Duok, kad kalnai *pakajų neštų tarp žmonių, ir kalneliai teisybę. * Ps. 85, 9, 11, 12. Jėz. 52, 7 ir 55, 12.

4. Jisai *pavargusiųosius žmones sude išlaikys, ir siratas gelbės, ir bluznyjančiuosius sudaužys. * Job. 36, 6. Ps. 45, 5.

5. Tu busi bijomas, kol saulė ir mėnuo tekės, į eilių eilę vaikų.

6. Jis *nužengs, kaip lietus ant lauko, kaip šlakai, kurie žemę pašlapina. * Jėz. 45, 8.

7. Jo čėsuose *žydės teisusis ir didis pakajus, pakolei mėnesio ne be bus. * Ps. 92, 15.

8. Jis *karaliaus nuo vienu jurių iki kitų, ir nuo vandens iki svieto galo. * Zak. 9, 10. Mat. 28, 18.

9. Jam kloniosis, kurie pusčioje yra, ir *jo neprieteliai laižys dulkes. * Jėz. 49, 23.

10. *Karaliai prie jurių ir salų atneš dovanų, karaliai iš karalystės Arabijos ir Sėbos atgabės dovanų. * Ps. 68, 30. Jėz. 60, 9.

11. Visi karaliai jo melsis, *visi pagonai jam šlužys. * Ps. 2, 8.

12. Nėsa *jis pavargusiųjų šaukiantį išgelbės ir siratą, išgelbėtojo ne turintį. * Job. 36, 15. Ps. 35, 10.

13. Jis bus malonus pavargusiems ir ubagams, ir *dušias siratų gelbės. * Ps. 97, 10.

14. Jis jų dušias iš vyliaus ir piktenybės išgelbės, ir jų *kraujas brangiai bus laikomas po jo akių. * Ps. 9, 13.

15. Jis *išliks gyvas, ir jam bus duotas auksas iš bagotosios Arabijos; ir visadai žmonės melsis po jo akių, kasdien jį pagirs. * Apr. 1, 18.

16. Ant žemės, aukštai ant kalnų, javai tankus bus; jų vaisius drebės, kaip Libanonas, ir žaliuos miestuose, kaip žolė ant žemės.

17. Jo vardas išliks amžinai; pakol saulė pateks, jo vardas bus vaikų vaikams sakytas, ir jie bus per tą *žegnoti; visi pagonai jį garbys. * 1 Maiž. 12, 3 ir 22, 13.

18. Pagirtas t'esie Dievas Viešpats, Izraelio Dievas, kursai vienas stebuklų daro!

19. Ir pagirtas t'esie jo pašlovintasis vardas amžinai; ir visos *žemės t'esie pilnos jo garbės! Amen, Amen. * Ps. 8, 10. Jėz. 6, 3.

20. Galas Maldų Dovidu, Sunaus Izai.

Psalmas 73.

Palinksmiojimas ir graudinimas prieš pasipiktinimą dėl laimės Dievo nesibijančiųjų.

1. Psalmas Asapo.

Izraelis tačiaus tur Dievą palinksmiojimu, kursai tikt čystos širdies yra.

2. Bet aš be mažne *klupinėjau savo kojomis, mano žingsniai be mažne paslydo. * Ps. 94, 13.

3. Nės aš papykau ant gyrgelnių, regėdamas, *kad Dievo nesibijantiems taip gerai sekasi. * Jėr. 12, 1. Pam. 11, 25.

4. Nės jie niera smerties baimėje, bet stov drutai, kaip paločius.

5. Jie ne yra nelaimėje, kaip kiti žmonės, neigi varginami, kaip kiti žmonės.

6. Todėl jų tyčiavimas brangus daiktas tur buti, ir jų piktenybė geras darbas tur buti vadinamas.

7. Jie *pasipučia kaip riebus pilvas; jie daro, ką tikrai dumoja. * Job. 15, 27.

8. Jie vislab paniekina ir piktai apie tai kalba, ir kalba bei bluznija pasididžiuojančiai.

9. Ką jie kalba, tai iš dangaus tur

kalbėta buti; ką jie sako, tai tur tikti ant žemės.

10. Todėl pritar jiems jų žmonės ir pulkais pas juos bėga, kaip vanduo,

11. Sakydami: „bes Dievas anų rupintų? bes Aukščiausiasis jų atbotų?“

• Ps. 10, 11.

12. Štai, tokie yra Dievo nesibijantieji, tie tur gerą palaimą ant svieto ir pralobsta.

13. Argi tai bus noprošnai, kad mano širdis nebartinai elgiasi, ir kad aš savo rankas nekaltybėje mazgoju?

14. Ir kasdien varginamas esmi, ir mano koravonė kas rytą gatava?

15. Be maž ir aš taip bučiau sakęs, kaip jie; ale štai, tuomi bučiau prasudijęs visus tavo vaikus, kurie be butų buvę.

16. Aš dumojau apie tai, kad permąčiau; bet tai man per sunku buvo,

17. Iki įėjau į Dievo šventinyčią ir pasidabojau jų galo.

18. *Bet tu juos pastatai ant slidumo ir parmeti juos žemyn.

• Job. 21, 17. s.

19. Kaip umai jie nieku pavirsta! jie suteška, *galą gaudami su išgąščiu!

• Ps. 109, 13.

20. Kaip *sapnas, kam pabudus, taip tu, Dieve, jų abrožą mieste darai pa-
peiktą.

• Ps. 103, 16.

21. Bet skaudu man širdyje ir gel man inkstuose mano,

22. Kad aš paiku turu buti ir nieko ne išmanyti, ir turu buti po tavo akių kaip galvijas.

23. Bet tačiau visados tavęspi laikausi, nės tu laikai manę prie mano dešinės.

24. Tu vedi manę pagal savo rodą ir galiausiai su garbe manę priimi.

25. Kad aš tavę tikrai turu, tai aš n'atboju nei dangaus nei žemės.

26. Kačėig mano kunas ir dušia apalpsta, tai tu, Dieve, tačiau visados esi mano širdies palinksmiojimas ir *mano dalis.

• Raud. 3, 24.

27. Nės štai, kurie nuo tavęs atpuola, prapuls; tu išpustiji visus, kurie prieš tavę kekšauja.

28. Ale tai yra mano džiaugsmas, kad aš laikausi Dievopi, ir savo nusitikėjimą statau ant Viešpaties, Pono Dievo, kad visus tavo darbus apsakychiau.

Psalmas 74.

Malda dėl bažnyčios išlaikymo.

1. Pamokinimas Asapo.

Dieve, kam tu mus taip iš viso patremi? ir kam tokiu kerštu papykai ant avių savo ganyklos?

2. Atsimink savo susirinkimo, kuri tu iš senų dienų nusipelnei ir sau į dalį išvalnijai; (atsimink) kalno Zion, ant kurio gyveni!

3. *Mink ant jų kojomis ir prastumk juos žemyn; neprietelius viską pagadino šventinyčioje.

• Joz. 10, 24.

4. Tavo priešininkai rėkia tavo namuose ir įstato tenai savo dievaičius (balvonus).

5. Kirvis yra regimas blizgas iš aukšto, kaip kada girioje kertama yra.

6. Jie sukapoja visas jo molavones kirviais ir sklutomis.

7. Jie *sudegina tavo šventinyčią, jie visaip įatšvenčia namus tavo vardo.

• 2 Kar. 25, 9. ↑ Ps. 83, 13.

8. Jie sako savo širdyje: „plėškime juos!“ jie sudegina visus Dievo namus žemėje.

9. Savo ženklų ne be regime, ir nei vienas prarakas ne be sako mums daugiau, ir nei vienas mokįtojis ne be mokina mus daugiau.

10. Ak Dieve, kolei priešininkas gėdįs, ir neprietelius tavo vardą taip labai bluznys?

11. Kam savoranką attrauki ir savo dešinėtai visais savo prieglobstyje laikai?

12. Bet Dievas yra mano karalius iš senų dienų, iš kurio *visa pagalba teiti, kuri ant žemės nusiduosti.

• Ps. 68, 21.

13. Tu *suardai jures per savo macį ir sulauži smakų galvas vandenyje.

• 2 Maiž. 14, 21 ir 15, 8.

14. Tu sukuli galvas bangžuvių ir duodi jas penukšlui žmonėms pusčioje.

15. Tu *duodi tekėti šaltinius ir upes, tu duodi išdžiuti dides sroves.

• Ps. 104, 10.

16. Diena ir naktis yra tavo; tu darai, kad taip saulė, kaip ir žvaigždės tikru savo keliu teka.

17. Tu kožnai žemei statai jos ruožius, vasarą ir žiemą tu darai.

18. Taigi atsimink to, kad neprietelius Dievą gėdina, ir durni žmonės bluznija tavo vardą.

19. Ne duok dušią savo kurklelio žvėriui, ir ne užmiršk taip labai savo *biednųjų žmonių!

• Ps. 9, 19.

20. Atsimink derėjimo! nės žemė visur baisiai yra išpustyta, ir triobos yra išardytos.

21. Ne duok biednaji su gėda atstoti! nės pavarguliai ir siratos garbina tavo vardą.

22. Kelkis, Dieve, ir užstok *savo prova; atsimink gėdos, kuri tau kasdien nusiduosti nuo paikųjų! * Jėz. 49, 4.

23. Ne užmiršk šaukimo savo neprieteliui! siautimas tavo priešininkų eiti juo ilgyn juo didyn.

Psalmas 75.

Liaupsė Dievo stebuklų: gaudinimas be (Dievo) baimės ne pasielgtis,

1. Psalmas ir giesmė Asapo ant balso: „Ne prapuldyk!“ pirmgiedotinas.

2. Mes dėkavojame tau, Dieve, mes dėkavojame tau ir apsakome *tavo stebuklus, kad tavo vardas taip arti yra. * Ps. 9, 2.

3. „Nėsa savo čėsu aš teisiai sudysu.

4. *Žemė dreba ir visi, kurie ant jos gyvena; bet aš stipriai laikau jos stulpus.“ Sėla. * Joël 2, 1.

5. Aš tariau gyrypelniams: nesigirkite taip! ir Dievo nesibijantiems: ne nusitikėkite ant savo macies!

6. Ne nusitikėkite taip labai ant savo macies, nekalbėkite tokiu nuopertumu,

7. Ne esant bėdos nei nuo užtekėjimo, nei nuo nusileidimo, nei iš kalnų pusčioje.

8. Nėsa Dievas yra sudžia, kursai *šį pažemina ir aną iškelia. * 1 Zom. 2, 7.

9. Nėsa Ponas Dievas tur *kupką rankoje, pripiltą drutu vynu, ir pila iš tos; bet piktieji visi tur gerti ir mieles išbaigti. * Ps. 60, 5.

10. Bet aš apsakysu amžinai ir liaupsįs Dievą Jokubo.

11. „Ir visą *macį Dievo nesibijančiųjų sulaužysu, kad macis teisiojo iškelta būtų.“ * perkš. 5.

Psalmas 76.

Dievas savo susirinkimo apgynimas.

1. Psalmo giesmė Asapo, ant striunų pirmgiedotina.

2. Dievas Judavoje pažįstamas yra, Izraelyje jo vardas yra pašlovintas.

3. Salėmėje yra jo šėtra, ir *jo namai Zione. * Ps. 9, 12.

4. Čia jau jisai *sulaužo strielas kilpinio, skydą, kardą ir karą. Sėla. * Ps. 40, 10. Jėz. 9, 4. 5.

5. Tu šlovingesnis ir stipresnis esi, neng razbajų kalnai.

6. Puikieji tur buti applėšyti ir užmigti, ir visi karžygiai tur rankas paleisti.

7. Iš tavo barimo, Dieve Jokubo, užmigti taip žirgas, kaip ir vežimas.

8. Tu esi išgąstingas; *kas gal po tavo akių išsilaikyti, tau pykstant? * Ps. 90, 7.

9. Kad duodi girdėti sudą iš dangaus, tai nusigąsti žemė ir nutyla,

10. Kad Dievas pasikel *sudyti, kad gelbėtų visiems pavargusiems ant žemės. Sėla. * Jėz. 34, 8 ir 13, 9.

11. Kad žmonės prieš tavę siaučia, tai tu garbę nusipelnai; ir kad jie dar daugiaus siaučia, tai ir čia esi gatavas.

12. Žadėkit ir atesėkit Viešpačiui, savo Dievui, jus visi, kurie aplink jį este, neškite dovanų išgąstingamjam,

13. Kursai kunigaikščiams atima drąsumą ir išgąstingas yra tarp karalių ant žemės.

Psalmas 77.

Gerųjų bėda ir palinksminojimas.

1. Psalmas Asapo, *Jėdutuno pirmgiedotinas. * Ps. 62, 1.

2. Aš šaukiu Dievopi savo balsu; Dievopi aš šaukiu, ir jis išklauso manę.

3. *Čėse savo bėdos aš jėskau Pono Dievo, mano ranka naktį yra ištiesta ir nesiliauja; nėsa mano dušia ne priima palinksminojimo. * Ps. 86, 7.

4. Kad smutnas esmi, tai atsimenu Dievo; *kad mano širdis tužbose yra, tai kalbu. Sėla. * Ps. 18, 7.

5. Tu laikai mano akis, kad budėtų; aš taip apalpau, kad ir kalbėti negaliu.

6. Aš *atsimenu senųjų gadynių, pirmųjų metų. * Ps. 143, 5. Jėz. 51, 9.

7. Naktimis atsimenu savo striunžaislių ir *kalbu su savo širdžia, mano dvasė tur tardyti. * Ps. 4, 5.

8. Argi *Ponas Dievas amžinai patrems ir nei jokios malonės daugiaus ne išrodys? * Ps. 79, 5 ir 85, 6. Raud. 3, 31.

9. Argi jo malonė visaip galą gavo? ir pažadėjimas liovėsi?

10. Argi Dievas užmiršo malonus buti ir savo mielaširdingystę iš keršto užrakino? Sėla.

11. Bet tačiau tariau: *aš tai turu kęsti, dešinė ranka Aukščiausiojo tai vislab gal kitaip daryti. * Ps. 16, 2.

12. Todėl atsimenu darbų Pono

Dievo; beje, *atsimenu tavo pirmųjų stebuklų,

* Pa. 71, 17.

13. Ir kalbu apie visus tavo darbus ir sakau apie tavo įstatymus.

14. Dieve, tavo kelias yra šventas; kame toks sylingas Dievas, kaip tu, Dieve, esi?

15. Tu esi tasai Dievas, *kurs stebuklų daro; tu savo sylą parodei tarp žmonių.

* Pa. 98, 1.

16. Tu savo žmones atpirkai macniai, vaikus Jokubo ir Jozėpo. Sėla.

17. Vandens regėjo tavę, Dieve, vandens regėjo tavę ir prisibijojo, ir gilybės siautėjo.

18. Drumstus debesis liejo vandens, *debessys griovė ir žaibavo.

* Pa. 29, 3.

19. Perkunas griovė danguje, tavo žaibai tvyskėjo ant žemės; žemė pasijudino ir drebėjo iš to.

20. Tavo kelias buvo jurėse ir tavo takas didžiuose vandenyse; ir tačiaus tavo pėdos ne buvo pažįstamos.

21. Tu *vedei savo žmones, kaip avių pulką, per Maizėšų ir Aaroną.

* 2 Maiž. 12, 37 ir 14, 22.

Psalmas 78.

Pasakojimas Dievo gerybių ir koravonių, jo žmonėms parodytų.

1. Pamokinimas Asapo.

Klausykite, mano žmonės, mano prisakymą; prilenkite savo ausis *žodžiumpi mano burnos!

* Pam. 8, 5. s.

2. Aš *atversu savo burną, kalbėti pamokslo žodžius, ir pasakysu senus nusidavimus,

* Ps. 49, 4. 5. Mat. 13, 35.

3. Kurius girdėjome ir žinome, *ir mūsų tėvai mums pasakojo,

* Joël 1, 3.

4. Idant tų ne slėptumbime jų vaikams, kurie paskui bus, ir apsakytumbime garbę Pono Dievo ir jo macį bei stebuklus, kuriuos jis darė.

5. Jis įstatė liudymą Jokubo vaikams, ir davė zokaną Izraelyje, kurį prisakė mūsų tėvams, kad tą mokinėtų savo vaikus,

6. Idant vaikų vaikai mokintų, ir vaikai, kurie dar tur užgimti, kad užaugę taipojau savo vaikams apsakytų;

7. Idant jie Dievu nusitiktų ir ne užmirštų Dievo darbų ir jo prisakymų klausytų,

8. Ir ne būtų, kaip jų tėvai, prie Dievo *ne pasiliekanči ir ne klausanti

giminė, kurios širdis ne buvo stipri, ir jos dvasė Dievui viernai ne įtikėjo;

* 5 Maiž. 32, 5. 6. 28.

9. Kaip vaikai Epraim, kurie šarvuoti kilpinį nešiodami atpuolė *čėse kovos.

* Ps. 140, 8.

10. Jie ne laikė Dievo derėjimą ir ne norėjo jo prisakymų klausyti,

11. Ir užmiršo jo darbų ir jo stebuklų, kuriuos jis jiems buvo išrodęs.

12. Po akių jų tėvų jisai padarė stebuklus Egipto žemėje ant lauko Zoan.

13. Jis *perdalijo jures, leisdamas juos pereiti, ir taisė vandenį, kaip mūrą,

* 2 Maiž. 14, 21.

14. Jis dienoje juos *vedė debesimi, ir naktį žibančia ugnimi.

* 2 Maiž. 13, 21.

15. Jis *perplėšė uolas pusčioje, ir girdė juos vandenimi apščiai,

* 2 Maiž. 17, 6. s. Ps. 105, 41.

16. Ir davė upeles iš uolų tekėti, kad nutektų, kaip vandens srovės.

17. Tačiau jie dar vėl susigriešijo prieš jį ir įpykino Aukščiausiąjį pusčioje,

18. Ir *pagundė Dievą savo širdyse, †penukšlo prašydami savo dušiai,

* 1 Kor. 10, 9. † 4 Maiž. 11, 4.

19. Ir kalbėjo prieš Dievą sakdami: bes galėtų Dievas stalą taisyti pusčioje?

20. Štai, jis tiesa uolą ištiko, kad vanduo tekėjo ir upės patvino; bet kaip gal jis duonos duoti ir savo žmonėms mėsos padėti?

21. Bet Ponas Dievas, tai girdėdamas, didei supyko; ir ugnis užsidedė Jokube, ir kerštas ant Izraelio,

22. Kad jie ne pasitikėjo Dievu, neigi laukė jo pagalbos.

23. Ir jis prisakė debesims aukštai, ir atvėrė vartus dangaus,

24. Ir *Maną ant jų nulydino, kad valgytų, ir davė jiems dangaus duoną.

* 2 Maiž. 16, 4. 14. s.

25. Jie valgė angelių duoną; jis atsiuntė jiems valgymo apščiai.

26. Jis davė pusti rytų vėjui po dangumi ir pakėlė per savo macį vėją iš pietų,

27. Ir davė ant jų mėsos nulyti, kaip dulkes, ir paukščius kaip žiezdrasjurių,

28. Ir davė *tus nupulti tarp jų visur, kur jie gyvendavo.

* 4 Maiž. 11, 31.

29. Tai jie valgė ir per mierą privalgė; jis davė jiems išpildyti savo užsigėdimą.

30. Bet jiems išpildžius savo užsigėdimą ir dar bevalgant,

31. Tai *atėjo ant jų narsas Dievo ir nužavino vyriausiuosius tarp jų, ir nužavino geriausiuosius Izraelyje.

* 4 Maiž. 11, 33.

32. Bet be to viso jie daugiaus susigriešijo, *ne tikėdami jo stebuklams.

* Ps. 106, 24.

33. Todėl davė jiems numirti, kad jie nieko ne gavo, ir turėjo, kol gyvi, varginami buti.

34. Kad juos nužavindavo, tai jie jėškojo Jo, ir prisivertė anksti Dievopi,

35. Ir atsiminė, kad Dievas yra *jų uola, ir Dievas Aukščiausiasis jų išgelbėtojis esti.

* Ps. 19, 15.

36. Ir klastavo jam savo burna, ir melavo savo liežuviu;

37. *Bet jų širdis ne laikėsi tvirtai prie jo, ir ne pilnavojo viernai jo derėjimą.

* Mat. 15, 8.

38. Bet jis buvo mielaširdingas ir atleido griekus, nei išgaišino juos; ir tankiai nugrėžė savo narsą ir ne išleido visą savo kerštą.

39. Nėsa jis atsiminė, kad jie kunas esą, vėjas, kursai nueiti ir ne sugrišta.

40. Jie tankiai jį įkiršino pusčioje ir didei įpykino jį pustynėje.

41. Jie Dievą visados iš naujo gundė ir mokino Šventąjį Izraelyje.

42. Jie ne atsiminė jo rankos tą dieną, kurią jis juos išgelbėjo nuo neprietelių;

43. Kaip ir jis savo ženklus buvo padaręs Egipto žemėje ir savo *stebuklus žemėje Zoan;

* perkš. 12.

44. Kaip jis jų *vandenį vertė į kraują, kad jie ne galėjo gerti iš savo upių;

* 2 Maiž. 7, 20.

45. Kaip jiems *kirmėles atsiuntė, kurios juos ėdė, ir repėčkas, kurios juos gadino;

* 2 Maiž. 8, 6, 24.

46. Ir davė jų vaisių patrankoms ir jų sėklą žogams;

47. Kaip *jų vynmedžius mušė ledais ir jų morų medžius krušomis;

* 2 Maiž. 9, 25.

48. Kaip jų banda mušė ledais ir jų kaimenę žaibais;

49. Kaip tarp jų siuntė pikty angelių savo didžiame narse, ir davė juos siautėti, keršyti ir pikto daryti;

50. Kaip labiaus užleido ant jų savo kerštą, ir jų dušią iš smerties n'išgelbėjo, ir davė jų *bandai maru išgaišti;

* 2 Maiž. 9, 6, 9.

51. Kaip užmušė *visą pirmgimį

Egiptų žemėje, pirmuosius kudikius šėtrose Amu;

* 2 Maiž. 12, 29. a.

52. Ir *leido savo žmones išeiti kaip avis, ir vedė juos, kaip pulką pusčioje;

* Ps. 77, 21.

53. Ir *vedė juos pakajuje, kad ne prisibijotų; bet jų neprieteliai nuskeno jurėse.

* 2 Maiž. 14, 19, 22, 27.

54. Ir atvedė juos į savo šventuosius rubežius, šiop kalnopi, *kurį jo dešinė nupelnė.

* Ps. 80, 16, 18.

55. Ir *pravarė pirm jų žmones ir davė jiems išdalyti tėviškę, ir davė anų gyvenimuose gyventi gimines Izraelio.

* Ps. 44, 3.

56. Bet jie gundė ir įpykino Dievą, Aukščiausiąjį, ir ne laikė jo liudymus,

57. Ir atpuolė ir paniekino vislab, kaip jų tėvai, ir ne laikė, *kaip atsileidęs kilpinys,

* Oz. 7, 16.

58. Ir įpykino jį savo aukštybėmis, ir įpykino jį savo stabais.

59. Ir Dievas tai girdėjęs įkiršo, ir atmetė Izraelį didelį,

60. Kad jis *savo gyvenimą Siloje prastojo, šėtras, kur tarp žmonių buvo gyvenęs;

* 1 Zom. 4, 11.

61. Ir padavė jų macį į nevalę ir jų gražumą į rankas neprieteliaus;

62. Ir padavė savo žmones kardui, ir didei supyko ant savo tėviškės.

63. Jų *jaunumą suėdė ugnis, ir jų mergos turėjo pasilikti netekėjusios.

* Job. 1, 17.

64. Jų *klebonai kardu prapuolė; ir ne buvo našlių, kurios galėtų raudoti.

* 1 Zom. 22, 17.

65. Ir Ponas Dievas pabudo, kaip miegąs, kaip stiprus krykštauja nuo vyno pareidamas;

66. Ir *ištikio savo neprietelius iš užpakalio ir padarė jiems amžiną gėdą.

* 1 Zom. 6, 6.

67. Jis paniekino šėtras Jozėpo ir ne aprinko giminę Epraim;

68. Bet išrinko giminę Judo, kalną Zion, kurį jis mylėdavo.

69. Ir budavojo savo šventinyčią aukštai, kaip žemę, kuri amžinai turėtų stipriai laikytis.

70. Ir aprinko savo tarną Dovidą ir atėmė jį nuo avių gardo;

* 1 Zom. 16, 11.

71. Nuo žindančių avių atėmė jį, kad *jo žmones, Jokubą, ganytų, ir jo tėviškę Izrael.

* 2 Zom. 5, 2.

72. Irgi jis ganė juos tikra viernybe ir valdė juos visokia išminčia.

Psalmas 79.

Malda prieš neprietelius teisybės.

1. Psalmas Asapo.

Pone Dieve, pagonai įpuolė į tavo tėviškę, tie nečystą darė tavo šventąją bažnyčią, ir iš Jeruzalės akmenų kruvas padarė.

2. Jie lavonus tavo tarnų paukščiams po dangumi davė suėsti, ir mėsą tavo šventųjų žvėrimis žemėje.

3. Jie kraują praliejo aplink Jeruzalę kaip vandenį, ir ne buvo nei vienas, kurs pakastų.

4. Mes *pastojome gėda savo susėdams, apjuokū ir paniekinimui tiems, kurie aplink mus yra. *Ps. 31, 12 ir 44, 14 ir 89, 42.

5. Pone Dieve, *kolei tu nori taip didei pykti ir savo didį papykį kaip ugnį duosi degti? *Ps. 77, 8 ir 85, 6.

6. Išliek *didįjį savo kerštą ant pagonų, kurie tavęs ne pažįsta, ir ant karalysčių, kurios tavo vardo nesimeldžia! *Jėr. 10, 25.

7. Nėsa jie suėdė Jokubą, ir jo namus išpuštijo.

8. *Ne atsimink pirmųjų mūsų griekų, susimilk ant mūsų umai! nėsa jau reti pastojome. *Jėz. 64, 9.

9. Gelbėk tu mus, Dieve, mūsų gelbėtojų, dėl garbės savo vardo; išgelbėk mus ir atleisk mums mūsų griekus dėl savo vardo!

10. Kodėl *duodi pagonams sakyti: „kame dabar jų Dievas?“ duok žinomą buti tarp pagonų po mūsų akių atkeršijimą pralietojo kraujo tavo tarnų! *Ps. 42, 4 ir 115, 2. Joël. 2, 17.

11. Duok iki tavęs iškakti *dusaujimus sugautųjų; pagal didįjį savo petį išlaikyk vaikus smerties, *Ps. 102, 21.

12. Ir ataduok mūsų susėdams septyneropai į jų antį jų gėdą, kuria jie tavę, Pone Dieve, apgėdino!

13. Bet mes, *tavo žmonės ir avys tavo ganyklos, dėkavojame tau amžinai ir apsakome tavo garbę visada. Ps. 109, 3.

Psalmas 80.

Malda už išlaikymą dvasiškosios vynyčios.

1. Psalmas Asapo, ant psaltėrio šešių striunų pirmgiedotinas.

2. Tu ganytojau Izraelio, klausyk, kursai Jozepą ganai, kaip avis; pasirodyk, kursai *sėdi ant Kėrubynų! *1 Zom. 4, 4. Ps. 90, 1.

3. Pabudijk savo macį, kursai tu pirm Epraim, Benjamin ir Manasės esi, ir atiek mums ant pagalbos!

4. Dieve, palinksmink mus ir apšviesk mus *savo veidu, tai tarpšime. *1 Maiž. 32, 30. Ps. 31, 17.

5. Viešpatie, Dieve Zėbaot, kolei tu keršysi ant maldos savo žmonių?

6. Tu peni juos *ašarų duona ir gir-dai juos dide kupka, ašaromis pripilta. 2 Ps. 102, 10.

7. Tu pastatai mus mūsų susėdams ant vaido, ir mūsų neprieteliai juokiasi iš mūsų.

8. Dieve Zėbaot, linksminink mus, duok šviesti savo veidui, tai tarpšime.

9. Tu *atgabenai vynmedį iš Egipto, ir pravarei pagonis, ir tą čėpijai. *Mark. 12, 1.

10. Tu pirm jo kelią pramynei ir davei jam įsišaknyti, kad jis žemę papildo.

11. Kalnai apdengti yra jo pavėsiu, ir jo vynšakelėmis Dievo cėdrai.

12. Tu jo augmenį išplatinai iki jurių ir *jo šakas iki vandenų. *2 Maiž. 23, 31.

13. Kamgi tu jo tvorą išardei, kad jį *sudrasko, kas tiktai praeiti? *Ps. 89, 42. Jėz. 5, 5. 6.

14. Medinios kiaulės jį iškniso, ir žvėrys jį sugadino.

15. Dieve Zėbaot, grėškisi tačiaus, veizdėk iš dangaus ir žvalgik ir at-lankyk šį vynmedį;

16. Ir kavok tą, *kurį tu sau stipriai išsirinkai! *Ps. 78, 54.

17. Paveizdėk ir bark, kad deginimas ir draskymas liautųsi!

18. Tavo ranka te apsaugoja *žmones tavo dešinės ir žmones, kuriuos tu sau stipriai išsirinkai! perkš. 16.

19. Tai ne atstosime nuo tavęs; duok mums gyviems išlikti, tai tavo vardo melsimės.

20. Viešpatie, Dieve Zėbaot, linksminink mus, duok šviesti savo veidui, tai tarpšime.

Psalmas 81.

Graudenimas, koku būdu šventos dienos tur buti švenčiamos.

1. Ant Gititos pirmgiedotinas Asapo.

2. Linksmai giedokite Dievui, *kurs mūsų stiprybė yra, kryžtaukite Dievui Jokubo! *Ps. 46, 2.

3. Imkite psalmus ir duokite šen bub-nus, linksmas arpas su psaltėriais!

4. Trubykite naujame mėnesyje trumbomis ant mūsų *šventės lapbudžių!

*5 Maiž. 6, 13.

5. Nėsa tokiai yra budas Izraelyje, ir prova Dievo Jokubo.

6. Toktai jis ant liudymo įstatė tarp Juozėpo, jiems išeinant iš Egipto žemės ir svetimą liežuvį girdėjęs,

7. Kaip aš jų petį nuo naštos buvau išvalnijęs, ir jų rankos atliko nuo puodų.

8. Kaip tu *manėspi šaukei bėdoje, aš išgelbėjau tavę; ir išklausiau tavę, kaip vėtra tavę užpuolė; ir mėginau tavę pas vaidvandenį. Sėla.

*4 Maiž. 20, 13.

9. *Klausykite, mano žmonės, aš tarp jūsų liudysu; Izrael, tu manęs klausyk,

*Ps. 50, 7.

10. Kad ne būtų *tarp jūsų kito Dievo, ir tu svetimo Dievo ne melstumbei!

*2 Maiž. 20, 3.

11. *Aš esmi Viešpats, tavo Dievas, kursai tavę iš Egipto žemės išvedė; atverk savo burną didei, duok man ją pildyti!

*2 Maiž. 20, 2.

12. Bet mano žmonės ne klauso mano balso, ir Izrael ne nor manęs.

13. Tai *paleidau juos pagal geidulius jų širdies, kad vaikšiotų pagal savo rodą.

*Darb. 14, 16.

14. Jei norėtų *mano žmonės manęs klausyti ir Izrael ant mano kelių vaikščioti,

*5 Maiž. 5, 29 ir 28, 1.

15. Tai aš jų neprietelius tuojau pažeminčiau ir savo ranką ant jų priešininkų grėščiau;

16. Ir kurie Pono Dievo n'apkenčia, turėtų prieš jį nieko ne ištesėti; bet jų čėsas turėtų amžinai būti,

17. Ir aš juos geriausiais kviečiaus penėčiau ir medumi iš uolos pasotinčiau.

Psalmas 82.

Apie valdymą ir urėdą svietiškosios vyriausybės.

1. Psalmas Asapo.

Dievas stov susirinkime Dievo ir yra sudžia tarp *dievų.

*perkš. 6.

2. Pakolei neteisiai sudysite ir *Dievo nesibijančiuosius didžiausioje garbėje laikysite? Sėla.

*5 Maiž. 1, 17.

3. Darykite *provas pavargusiam ir siratai; ir gelbėkite reikalingąjį ir pavargusįjį provoje!

*Jėz. 1, 17.

4. *Išvaduokite prastąjį ir pavargusįjį, ir ištraukite jį iš macies Dievo nesibijančiųjų!

*Pam. 24, 11.

5. Bet jie ne priima pamokslą ir to ne atboja; jie visados vaikščioja tamsumoje; todėl tur visi žemės gruntai pulti.

6. Aš tiesa tariau: *jus este dievai ir visi vaikai Aukščiausiojo;

*perkš. 1. Jon. 10, 34.

7. Bet *jus mirsite kaip žmonės ir kaip smarkininkas prapulsite.

8. Dieve, kelkis ir sudyk žemę! nėsa tu *esi Viešpatimi ant visų pagonų.

*Ps. 2, 8.

Psalmas 83.

Malda dėl pagalbos prieš bažnyčios neprietelius.

1. Psalmo giesmė Asapo.

2. Dieve, ben ne tylėk taip ir ne buk taip tylis; Dieve, ben taip ne sisilėpk!

3. Nėsa štai, tavo neprieteliai siaučia, ir kurie tavęs n'apkenčia, attiesia savo galvą.

4. Jie kytriai mislija prieš tavo žmones ir dumja prieš tavo paslėptuosius.

5. „Šenai“, sako jie, *išpustykime juos, kad jie ne būtų žmonės, kad vardo Izraelio daugiaus ne būtų minėta.“

*Jėr. 11, 19.

6. Nėsa jie susikalbėjo ir susitarę yra prieš tavę,

7. Šėtros Edomytų ir Ismaelytų, Moabytų ir Agarytų,

8. Gėbalytų, Amonytų ir Amalėkytų, Pylistėnai, ir kurie yra Tyruje.

9. Asur taipojau su jais eiti iš vieno ir padesti vaikams Loto. Sėla.

10. Padaryk jiems, kaip *Midianytams, kaip †Sisėrui, kaip Jabinui pas upę Kizon;

*Vald. 7, 22. †Vald. 4, 15. 21.

11. Kurie buvo išpustyti pas Endor ir pastojo, kaip purvas ant žemės.

12. Padaryk jų kunjgaikščius kaip *Orėb ir kaip Seėb, visus jų vyriausiuosius kaip †Sėbą ir Zalmuną,

*Vald. 7, 25. †Vald. 8, 21.

13. Kurie sako: „mes gyventinai gausime Dievo namus.“

14. Dieve, padaryk juos kaip vėsulį, kaip javienas, vėjo varomasias!

15. Kaip ugnis girę sudegina, ir kaip liepsna kalnus uždega,

16. Taip juos persekdinėk savo vėsuliu, ir išgandik juos savo vėtra!

17. Daryk jų veidą gėdos pilną, kad tavo vardo klausinėtų.

18. Jie turėtų *gėdėtis ir nusigąsti juo ilgiaus, juo daugiaus; ir gėdoje būti, ir prapulti.

*Ps. 6, 11 ir 35, 4.

19. Tai jie išpažįs, kad tu savo var-
du vienas vadinamas esi *Ponas Die-
vas, ir Aukščiausiasis po visą svieta.

* Oz. 12, 6.

Psalmas 84.

Apie bažnyčių ir mokytojų šlužmą.

1. Psalmas vaikų Kora, ant Gititos
pirmgiedotinas.

2. Kaip meilingi yra tavo namai,
Dieve Zėbaot!

3. Mano *dušia išsiilgsta ir geidu-
lauja pryangių Pono Dievo, †mano
kunas ir dušia džiaugiasi iš gyvojo
Dievo.

* Ps. 27, 4. † Jėz. 61, 10.

4. Nėsa paukštis rado namus, ir kregž-
dė savo lizdą, kuriame išper vaikus,
butent tavo altorius, Dieve Zėbaot,
*mans karaliau ir mans Dieve. *Ps. 5, 3.

5. Gerai tiems, kurie tavo namuose
laikosi, tie tavę visadai garbina. Sėla.

6. Gerai tiems žmonėms, kurie tavę
už savo *stiprybę laiko ir iš širdies
tavęs klauso,

* Ps. 18, 2, 3.

7. Kurie pereiti vargingąjį svieta,
darydami čiaju šulinius; ir mokyto-
jai dide žegnone bus aprėdyti.

8. Jie gauna vieną apgalėjamą po
antro, kad regima būtų, tikrą Dievą
Zione esantį.

9. Viešpatie, Dieve Zėbaot, išklau-
syk mano maldą, permanky tą, Dieve
Jokubo! Sėla.

10. Dieve, mūsų skyde, ben veizdėk,
dabokis karalystės savo mastytojo!

11. Nėsa viena diena tavo pry-
anguose geresnė yra, neng kitų tukstan-
tis. Aš velyčiau vartininku buti savo
Dievo namuose, ne kaip ilgai gyventi
namuose Dievo nesibijančiųjų.

12. Nėsa Dievas Viešpats yra saulė
ir skydas; Ponas Dievas duosti ma-
lonę ir garbę, jis ne duos stokoti
gero geriems.

13. Viešpatie Zėbaot, ger tam žmo-
gui, kurs tavimi nusitik.

Psalmas 85.

Malda dėl Dievo pagalbos ir išlaikymo visų rėdų.

1. Psalmas vaikų Kora pirmgiedo-
tinas.

2. Pone Dieve, *tu pirm to malo-
nus buvai savo žemei ir apkaldintuo-
sius Jokubo išgelbėjai.

* Ps. 89, 50.

3. Tu pirm to nusidėjimus atleidai
savo žmonėms, ir *visus jų griekus
apdengei. Sėla.

* Ps. 32, 1.

4. Tu pirm to visaip atsileidai ir
nusigrėžei nuo didžiojo savo keršto.

5. Linksminink mus, Dieve, mūsų iš-
ganytojų, ir liaukisi nuo savo ne-
malonės ant mūsų!

6. Argi amžinai ant mūsų pyksi?
ir visados ant mūsų keršysis?

7. Argi ne vėl mus atgaivysi, kad ta-
vo žmonės galėtų tavimi džiaugtisi?

8. Pone Dieve, parodyk mums sa-
vo malonę ir gelbėk mus!

9. Ak, kad girdėčiau Poną Dievą
kalbantį, kad pakajų pažadėtų savo
žmonėms ir savo šventiems, kad jie
ant kokios neišminties ne pasileistų!

10. Ale tačiau jo pagalba arti yra
tiems, kurie jo bijos, jeib mūsų žė-
mėje garbė laikytų;

11. Kad malonė ir viernybė susi-
tikų, teisybė ir pakajus pasibučiuotų;

12. Kad viernybė ant žemės augtų,
ir teisybė iš dangaus žiurėtų;

13. Kad Ponas Dievas ir mums gero
darytų, kad ir *mūsų žemė duotų
savo vaisių;

* 3 Maiž. 26, 4. Ps. 67, 7.

14. Kad teisybė tačiau po jo akių
butų ir išsilaikytų.

Psalmas 86.

Visokios Dovid maldos.

1. Malda Dovid.

Pone Dieve, *prilenk savo ausis
ir išklausk mane, nėra sirata ir pa-
vargęs esmi!

* Ps. 88, 3.

2. Apsaugok mano dušią, nėra aš esmi
šventas; gelbėk tu, mans Dieve, sa-
vam tarnui, kursai tavimi nusitik!

3. *Pone Dieve, buk man malonus,
nėsa aš kasdien tavęs pi šaukiu! *Ps. 6, 3.

4. Palinksminink dušią savo tarno,
nėsa tavęs, Dieve, aš išsiilgstu!

5. Nėsa tu, Dieve, *esi geras ir ma-
lonus, didės malonybės visiems ta-
vės besimeldžiantiems.

* 2 Maiž. 34, 6. s.

6. Permanky, Pone Dieve, mano mal-
dą, ir dabokis balso mano prašymo!

7. *Bėdoje meldžiuosi tavęs; tu no-
rėtum mane išklausyti.

* Ps. 50, 15.

8. Pone Dieve, *niera tau nei vie-
nas lygus tarp dievų, ir nei vienas
taip gal daryti, kaip tu.

* Ps. 71, 19.

9. Visi pagonai, kurius tu sutvėrei,
ateis ir melsis po tavo akių, Pone
Dieve, ir tavo vardą garbys,

10. Kad tu taip didis esi, ir stebuk-
lus darai, ir vienas Dievas esi.

11. *Rodyk man, Pone Dieve, savo kelią, kad vaikščiočiau tavo teisybėje; išlaikyk mano širdį prie to vieno, idant bijočiaus tavo vardo! *Ps. 139, 24.

12. Aš *dėkavoju tau, Viešpatie, mans Dieve, iš visos širdies ir garbinu tavo vardą amžinai. *Ps. 9, 2.

13. Nės tavo malonė didė yra ant manės, ir išgelbėjai *mano dušią iš giliios peklos. *Ps. 30, 4.

14. Dieve, *puikieji stengiasi prieš manę, ir pulkas smarkininkų tykoja mano dušios ir ne tur tavę po akių. *Ps. 54, 5.

15. Bet tu, Pone Dieve, *esi mielaširdingas ir malonus, kantrus ir didės malonės bei viernybės.

*perkš. 5, 2 Maiž. 34, 6. a.

16. Grėškis manėspi, buk man malonus; stiprink savo tarną su savo mace, ir gelbėk *sunui tavo tarnaitės!

*Ps. 116, 16.

17. Daryk ant manės ženklą, kad man ger būtų; kad tai regėtų, kurie manės ne apkenčia, ir gėdėtųs, kad tu manę pristoji, Pone Dieve, ir manę linksmini!

Psalmas 87.

Apie krikščioniškąją bažnyčią per prilyginimą žemiškosios Jeruzalės.

1. Psalmo giesmė vaikų Kora.

Ji tvirtai *nugruntavota yra ant šventųjų kalnų.

*Jez. 14, 32. a.

2. Ponas Dievas myl vartus Zione už visus gyvenimus Jokubo.

3. Šlovingi daiktai tavyje yra apsakomi, tu mieste Dievo. Sėla.

4. Aš apsakydysu *Raab ir Babel, kad manę pažintų; štai, Pylistėnai ir Tyrionai su Murinais čia pagimdomi yra.

*Jez. 19, 19 ir 30, 7.

5. Sakoma bus Zione, kad visokie žmonės čia pagimdomi yra, ir kad pats Aukščiausiasis ją budavojo.

6. Ponas Dievas duos savo žodį apsakyti visokiais liežuviais, kad ir tu nekurie čia pagimdyti būtų. Sėla.

7. Ir giedojantieji, kaip ir šokinėjime, visi tavyje giedos pakarčiui.

Psalmas 88.

Malda sunkiame pagundyme.

1. Psalmo giesmė vaikų Kora, ant Makalato pakarčiui pirmgiedotina. Pamokinimas Emano, Ezrayto.

2. Viešpatie Dieve, mans išganyto-

jau, aš dieną ir naktį šaukiu po tavo akių.

3. Duok iškakti mano maldai po tavo akių, *prilenk savo ausis prie mano šauksmo!

*Ps. 5, 2 ir 86, 1.

4. Nėsa *mano dušia pilna yra vargų, ir †mano gyvastis yra arti peklos.

*Raud. 1, 5, 12. †Job. 17, 1.

5. Aš prilygintas esmi tiems, kurie į peklą nuženg; aš esmi lygus vyrui, ne turinčiam nei jokios pagalbos.

6. Aš guli tarp numirusiųjų prastotų, kaip užmuštieji, kurie duobėje gul, kurių jau daugiaus ne atsimeni, ir kurie nuo tavo rankos atskirti yra.

7. Tu manę žemyn į duobę nustumai, į tamsybę ir gilybę.

8. Tavo kerštas spaudžia manę ir gramzdini manę visomis savo srovėmis. Sėla.

9. Mano prietelius toli nuo manės atstatei; tu manę jiems biaurybe padarei; aš kalėjime esmi ir ne galiu išeiti.

10. Mano gymys pagedo dėl vargų; Pone Dieve, aš kasdien tavęsi šaukiu, aš savo rankas išplatinu tavęsi.

11. Argi tu tarp numirusiųjų darysi stebuklus? arba ar numirusieji kelsis ir *tau dėkavos? Sėla. *1 Kor. 15, 35. c.

12. Ar grabuose apsakys tavo malonę ir tavo viernybę prapuolime?

13. Argi pažįstami bus tavo stebuklai tamsybėje? arba tavo teisybė žemėje, kur nieko ne atsimena?

14. Bet aš šaukiu tavęsi, Pone Dieve, ir mano malda anksti iškanka tavęsi.

15. Kodėl patremi, Pone Dieve, mano dušią, ir *paslepi savo veidą nuo manęs?

*Ps. 13, 2.

16. Aš esmi vargingas ir apalpau, kad taip patremtas esmi; aš kenčiu tavo išgandinimus, kad kuone nusimenu.

17. Tavo kerštas eiti per manę, tavo išgandinimas spaudžia manę.

18. *Jie manę aptvyst kasdien, kaip vanduo ir apstoja manę iš vieno.

*Ps. 22, 13.

19. Tu darai, *kad mano prieteliai ir artimieji ir mano gentys atsitolina nuo manęs dėl tokio vargo. *Job. 30, 10.

Psalmas 89.

Apie Mesiojų ir jo karalystę.

1. Pamokinimas Etano, *Ezrayto.

*Ps. 88, 1.

2. Amžinai giedosu apie malonę

Pono Dievo ir pranešu jo teisybę su savo burna visadai.

3. Aš sakau taip, kad amžina malonė užtekės, ir tu savo teisybę vienai išpildysi danguje:

4. „Aš *derėjimą dariau su savo išrinktuoju; aš Dovidui, savo tarnui, prisiekiau: * 2 Zom. 7, 12. 13. 1 Kar. 8, 20. Ps. 110, 4. Ps. 132, 11. Jėz. 55, 3. Luk. 1, 32. Darb. 2, 30 ir 13, 34.

5. Aš tau *amžinai vaikų suteksu ir tavo krasę budavosiu visadai.“ Sėla.
* perkš. 30. 2 Zom. 7, 14. Ps. 110, 4.

6. Ir dangus, Pone Dieve, šlovės tavo stebuklus, ir tavo teisybę susirinkimas šventųjų.

7. Nės kas gal debesyse Ponui Dievui lygus buti? ir prisilyginti Viešpačiui tarp vaikų dievų?

8. Dievas didei galis yra susirinkime šventųjų ir stebuklingas ant visų, kurie aplink jį yra.

9. Viešpatie, Dieve Zėbaot, *kas yra, kaip tu, macnus Dievas? Ir tavo teisybė yra aplink tavę. * Ps. 115, 3.

10. Tu *ponavoji ant sujudusiųjų jurių, tu nutildai jų vilnis, kad jos pasikelt.

11. Tu užmuši Raabą, tu *išvajoji savo neprietelius stipriu savo petimi.

12. Dangus ir *žemė tavo yra, tu nugruntavojai žemę ir kas toje yra.
* Ps. 24, 1.

13. Šiaurę ir pietus tu sutvėrei; Tabor ir Ermon kryžštauja tavo vardan.

14. Tu sylingą turi petį, stipri yra tavo ranka, ir aukšta yra tavo dešinė.

15. Teisybė *ir sudas yra pastiprinojimas tavo krasės, malonė ir tiesa yra po tavo akių. * Ps. 97, 2 ir 103, 6.

16. Gerai tiems žmonėms, kurie gal kryžtauti; Pone Dieve, jie vaikščios šviesybėje tavo veido.

17. Jie dėl tavo vardo kasdien bus linksmi ir tavo teisybėje bus pašlovinti.

18. Nės tu esi garbė jų stiprybės, ir per savo malonę tu mūsų *ragą paauskštįsi.

19. Nėsa Ponas Dievas yra mūsų skydas, ir Šventasis Izraelyje yra mūsų karalius.

20. Tuočės regėjime tu kalbėjai savo šventiems, tarydamas: „aš karžygi prikėliau, kursai gelbės; aš paauskštinau išrinktąjį iš žmonių.

21. Aš *radau savo tarną Dovidą, aš jį mostijau šventu savo aliejumi.
* 1 Zom. 16, 13. s.

22. Mano *ranka jį išlaikys, ir mano petys jį stiprįs. * Jėz. 41, 10.

23. Neprieteliai jį ne pergalės, ir neteisieji jį ne pamįs.

24. Bet aš jo priešininkus mušiu pirm jo, ir jo nekenčiančiuosius aš mučysu.

25. Bet mano teisybė ir malonė bus prie jo, ir *jo ragas mano vardan bus paauskštintas. * perkš. 18.

26. Aš jo *ranką dėsu į jures ir jo dešinę į vandenį. * Ps. 72, 8.

27. Jis manę taip *vadįs: tu esi mano tėvas, mano Dievas ir stiprybė, kursai manę gelbti. * 2 Zom. 7, 14.

28. Ir aš jį padarysu *pirmgimusiuoju, aukščiausiuoju tarp karalių ant žemės. * Kol. 1, 15.

29. *Aš jam amžinai išlaikysu savo malonę, ir mano derėjimas jam stipriai išsilaikys. * perkš. 5.

30. Aš jam amžinai sėklos suteksu, ir jo krasę, kolei dangus pateks, išlaikysu.

31. Ale jei jo vaikai mano prisakymų ne klausys ir mano suduose ne vaikščios;

32. Jei jie mano įstatymus paniekis ir mano prisakymų ne laikys:

33. Tai aš jų griekus atlankysu rykšte, ir jų piktenybes vargais.

34. Bet *savo malonę nuo jo ne atimsu ir savo teisybę tikrai atteesu.
* Jėz. 54, 10.

35. Aš savo suderėjimą nelaikytą ne liksu ir kitaip ne darysu, kaip aš kalbėjau.

36. Aš vieną kartą prisiekiau prie savo šventybės: „Aš Dovidui ne meluosu;

37. Jo *vaikai bus amžinai, ir jo krasė po mano akių kaip saulė.

* 2 Zom. 7, 16. Ps. 72, 17.

38. Kaip mėnuo jis amžinai bus išlaikytas, ir kaip *liudininkas debesyse tikrai bus.“ Sėla. * 1 Maiž. 9, 13. s.

39. Bet dabar tu patremi ir atmeti, ir keršiji su savo mostytuoju.

40. Tu niekini derėjimą savo tarno ir pamini jo vainiką.

41. Tu išardai visus jo murus, ir duodi sudaužyti jo pilis.

42. Visi jį *plėšo, kurie praeiti; jis savo susėdams apjuoku pastoją.

* Ps. 80, 13.

43. Tu paaukštini dešinę jo priešininę ir palinksmi visus jo neprietelius.

44. Taipojau ir atėmei macį jo kardo, ir ne duodi jam viršų gauti kovoje.

45. Tu išpustiji jo čystybę ir pa-meti jo krasę žemyn.

46. Tu patrumpini čėsą jo jaunystės ir apdengi jį gėda. Sėla.

47. Pone Dieve, kolei tu taip iš viso pasislėpsi, ir savo kerštą kaip ugnį duosi degti?

48. Atsimink, kaip *trumpas mano amžias! Kodėl nori, kad visus žmones noprosnai butumbei leides? * Ps. 90, 9, 10.

49. Kame ben vienas, kurs išliktų ir smerties ne regėtų? kursai savo dušią išgelbėtų iš nagų peklos? Sėla.

50. Pone Dieve, kame *pirmoji tavo malonė, kurią Dovidui prisie-kei savo teisybėje? * Ps. 85, 2.

51. Atsimink, Pone Dieve, gėdos savo tarnų, kurią aš nešu savo prieglobstyje nuo tokio žmonių daugumo,

52. Kuria tavę, Pone Dieve, tavo neprieteliai gėdina, kuria gėdina pėdas tavo mostytojo!

53. *Pagarbintas buk, Pone Dieve, amžinai! Amen, Amen. * Ps. 40, 17.

Psalmas 90.

Apie žmogaus amžio niekystę.

1. Malda Mažeshaus, Dievo tarno.

2. Pone Dieve, tu esi mums nusitikėjimu visados. Pirmneng *kalnai stojos ir žemė bei svietas sutverti buvo, tu, Dieve, esi nuo amžių iki †amžių. * Pam. 8, 25. Jėz. 43, 13. † Ps. 102, 28.

3. Tu duodi žmonėms mirti ir sakai: sugrįškite, žmonių vaikai.

4. Nėsa *tukstantis metų yra po tavo akių kaip vakarykščioji diena, kuri pasibaigė, ir kaip nakties budėjimas. * 2 Petr. 3, 8.

5. Tu duodi jiems nueiti, kaip srovei, ir jie yra kaip miegas; lygiai kaip *žolė, kuri veikia pavysta, * Jėz. 40, 6, 7.

6. Kuri *anksti žyd ir veikia pavysta, ir vakarais nukertama yra ir padžiusta. * 1 Petr. 1, 24.

7. Tai daro *tavo kerštas, kad taip sugaištame, ir tavo didysis papykys, kad taip umai numirštame. * Ps. 76, 8. Naum. 1, 6.

8. Nėsa mūsų nusidėjimus tu statai po savo akių, mūsų ne išpažįstamus grie-kus į šviesybę *savo veido. * Ps. 51, 11.

9. Todėl visos mūsų dienos *nueiti

per tavo kerštą, mes savo metus bai-giame, kaip pasaką. * Ps. 89, 48.

10. Musų amžias patenka septynis-dešimtis metų, ir kad ilgai patenka, tai yra aštuonisdešimtis metų; ir jei kaštaunas buvo, tai buvo vieni rupes-čiai ir darbai; *nėsa umai baigiasi, kaip kada lėkte nulėktumbime. * 1 Maiž. 47, 9.

11. Ale kas tik, tavę taip didei pyk-stant? ir kas bijosi tokio tavo keršto?

12. Mokik *mus apdumoti, kad mirti turime, jeib išmintingi pasto-tumbime. * Ps. 39, 5.

13. Pone Dieve, gręškis ben vėl mu-sump ir buk savo tarnams malonus!

14. Anksti mus linksmink savo ma-lone! tai pasigirsime ir džiaugsimės per visą savo amžią.

15. Palinksmink mus vėl, kadangi mus taip ilgai varginai, kadangi taip ilgai vargus kenčiame!

16. Parodyk savo tarnams savo dar-bus ir savo garbę jų vaikams!

17. Ir Viešpats, mūsų Dievas, butų mums malonus ir *pasiskubintų dar-bą mūsų rankų tarp mūsų; beje, darbą mūsų rankų jis paskubintų. * Ps. 138, 8.

Psalmas 91.

Palinksmiojimas smerties bėdoje.

1. Kas po apgynimu Aukščiausiojo sėd ir po pavėsiu Visgalinčiojo laikosi,

2. Tas sako Ponui Dievui: mano nusitikėjimas ir mano pilis, mans Dieve, kuriuomi nusitikiu.

3. Nės jis manę išgelbti iš spąsto medžiotojo ir nuo iškadijančiosios pavėtros.

4. Jis tavę apdengs savo sparnais, ir tavo nusitikėjimas bus po jo spar-nais; jo teisybė yra apsarga ir skydas.

5. Kad tu ne išsigastumbei dėl iš-gasčio nakties, dėl strielių, kurios dieną lakioja,

6. Dėl pavėtros, kuri tamsybėje slen-ka; dėl ligos, kuri pietumis gadina.

7. Kačėig tukstantis pultų po tavo šalies, ir dešimtis tukstančių po tavo dešinės, tačiau tavęs ne užgaus.

8. Ir tiesa tu savo akimis regėsi savo džiaugsmą, ir išvysi, kaip Dievo nesibijantiems užmokama bus.

9. Nėsa Ponas Dievas yra tavo nu-sitikėjimu, Aukščiausiasis yra tau pilimi.

10. *Niekio pikto tau ne prisitiks, ir nei jokia sloga artysis į tavo namus.

*Job. 5, 19.

11. Nėsa *jis savo angelams prisakė apie tavę, kad jie tavę apsaugotų ant visų tavo kelių, *Mat. 4, 6. Luk. 4, 10 ir 16, 22.

12. Idant jie tavę ant rankų nešiotų, ir tu *savo koją ne įtrenktumbei prie akmens.

*Ps. 121, 3. Mat. 4, 6.

13. Ant liutų ir angių tu vaikščiosi ir mįsi ant jaunų liutų ir smakų.

14. „Jis išsiilgsta manęs, tai aš jį išgelbėsu; jis pažįsta mano vardą, todėl aš jį apgysu.

15. Jis šauk manėsi, tai aš jį išklausysu; aš *esmi pas jį bėdoje, aš jį ištrauksiu ir pagarbysiu.

*Jėz. 41, 10.

16. Aš jį pasotysiu ilgu amžiu ir parodysiu jam savo išganymą.“

Psalmas 92.

Dievą turime liaupsinti, ir kodėl tai?

1. Psalmo giesmė ant dienos sabatos.

2. Brangus *tai daiktas yra, dėkavoti Ponui Dievui ir liaupsinti tavo vardą, tu Aukščiausiasis, *Ps. 147, 1.

3. *Rytmečiais tavo malonę ir naktimis tavo teisybę apsaityti, *Ps. 89, 2.

4. *Ant dešimts striunų ir psaltėrių, žaislų ant arpos.

*Ps. 144, 9.

5. Nėsa, Pone Dieve, tu duodi man linksmai giedoti apie tavo darbus, ir aš giriu sutvėrimus tavo rankų.

6. Pone Dieve, kaip didi *tavo darbai! †tavo mislys yra taip labai gili.

*Ps. 104, 24. †Jėz. 55, 9.

7. Paikasis tai ne tik, ir durnasis to ne atboja.

8. Dievo nesibijantieji žaliuoja *kaip žolė, ir piktadėjai žyd visi, iki išgaishinami yra visados ir amžinai.

*Ps. 37, 2 ir 129, 6.

9. Bet *tu, Pone Dieve, esi Aukščiausiasis ir išsilaikai amžinai. *Ps. 97, 9.

10. Nėsa štai, tavo neprieteliai, Pone Dieve, štai, tavo neprieteliai išgaiš; ir visi piktieji tur iširę buti.

11. Bet mano *ragas bus iškeltas, kaip kokio vienragio, ir busu mostytas šviežiu aliejumi.

*Ps. 132, 17.

12. Ir mano *akys savo džiaugsmą regės ant mano neprietelių, ir mano ausys savo džiaugsmą girdės ant piktųjų, kurie prieš manę stengiasi. *Ps. 91, 8.

13. *Teisusis žaliuos, kaip verba, jis augs kaip cėdras ant Libanono.

*Ps. 52, 10. Pam. 11, 28.

A. T.

14. Kurie *čiepyti yra namuose Pono Dievo, tie pryangyje mūsų Dievo žaliuos.

*Jėz. 61, 3.

15. Ir kačieig pasės, tačiau žaliuos, *vaisingi ir sveiki bus,

*Ps. 1, 3.

16. Kad apsaitytų, Poną Dievą taip *gerą esantį, mano stiprybę, ir ne esant neteisybės jame.

*Ps. 145, 17.

Psalmas 93.

Prarakavimas apie Kristų ir jo karalystę.

1. Ponas Dievas *yra karalius ir brangiai su šlove aprėdytas; Ponas Dievas yra su šlove aprėdytas ir karalystę pradėjo po visą srietą, ir pataisė, kad pasilikytų. *2 Maiž. 15, 18. Ps. 97, 1.

2. Iš to tavo krasė stov tvirtai; *Tu esi amžinas.

*Ps. 102, 13, 25.

3. Pone Dieve, srovės upių pasikelia, srovės upių pakelia savo *užimą, srovės upių pakelia vilnis.

*perkš. 4. Ps. 65, 8. Jėz. 17, 12.

4. Vandens vilns jūrėse yra didžios ir užia baisiai; bet Ponas Dievas dar *didesnis yra aukštybėje.

*Ps. 92, 9.

5. Tavo *žodis yra tikras pamokslas; šventybė yra gražumas tavo namų amžinai.

*Jon. 17, 17.

Psalmas 94.

Malda prieš bažnyčios neprietelius.

1. Pone Dieve, kurio yra *atkeršijimas, Dieve, kurio yra atkeršijimas, pasirodyk!

*Rym. 12, 19.

2. Pasikelk tu, svieto *sudžia, užmokėk puikiems, ką jie nusipelnė!

*Ps. 7, 12.

3. Pone Dieve, kolei piktieji, kolei tavęs nesibijantieji pasididžiuos,

4. Ir taip stačiai kalbės, ir visi piktadėjai taip girsis?

5. Pone Dieve, jie sumuša tavo žmones ir vargina tavuosius.

6. Našles ir svetimuosius jie pasmaugia ir užmuša siratas,

7. Sakydami: „Ponas Dievas to ne regia, ir Dievas Jokubo to ne atboja.“

8. Ben dabokitės, jus durnieji tarp žmonių! ir *jus paikieji, kada išmanysite?

*Ps. 92, 7. Pam. 8, 5.

9. Kurs *daręs ausį, ar tas ne girdėtų? kursai padarė akį, ar tasai ne regėtų?

*Pam. 20, 12.

10. Kursai pagonus baudžia, ar tas ne atbotų? kursai mokina žmones, ką jie žino.

11. Bet *Ponas Dievas žino žmonių mislis, kad niekingos yra.

*1 Kor. 3, 20.

12. *Gera! tam, kurį tu, Pone Dieve, baudi ir jį įmokini savo žodžiu,

* Pam. 3, 12. s. † Ps. 25, 9.

13. Kad kantriai kęstų, jei kokia bėda randasi, iki piktamui duobės bus pagatavyta.

14. Nėsa Ponas Dievas savo žmones ne patremis, nei saviškius ne apleis.

15. Nėsa kas teisų, tur teisų pasiilkti, ir tam visos geros širdys pritars.

16. Kas manę *pristoja prieš piktuosius? kas eiti su manimi iš vieno prieš piktadėjus?

* Ps. 27, 10.

17. Jei Ponas Dievas manę ne gelbėtų, bemaž mano dušia gulėtų pekloje.

18. Aš tariau: „mano koja paslydo;“ bet tavo malonė, Pone Dieve, išlaikė manę.

* Ps. 73, 2, Ebr. 12, 13.

19. Aš turėjau daug rūpesčių savo širdyje, bet tavo *palinksminojimai atgaivino mano dušią.

* 2 Kor. 1, 4. 5.

20. Tu juk niekados ne sutinki su iškadingąja kraste, kuri zokaną *piktai išguldo.

* Jėz. 10, 1.

21. Jie pasigatavoja prieš dušią teisiojo, ir pražudo nekaltą kraują.

22. Bet Ponas Dievas yra mano piliis, mano Dievas yra uola mano nusitikėjimo.

23. Ir jis *jiems užmokės jų neteisybę, ir juos dėl jų piktenybės nužudys; Viešpats, mūsų Dievas, juos nužudys.

* Ps. 55, 24.

Psalmas 95.

Mesiošui reikia dėkavoti ir jo klausyti.

1. Ateikite, garbinkime Poną Dievą, ir kryžtaukime apgynimui savo išganymo!

2. Dėkavodami *ateikime į jo akis, ir psalmais jam kryžtaukime!

* Ps. 100, 2.

3. Nėsa Ponas Dievas yra didis Dievas ir didis karalius ant *visų dievų.

* Ps. 96, 4. 10 ir 145, 3.

4. Nėsa jo *rankoje yra vislab, ką žemė neša; ir kalnų aukštybės jo yra.

* Ps. 50, 10.

5. Nėsa jo yra jurios, ir jisai jas padarė, ir jo rankos sutvėrė sausumą.

6. Eikime, melskimės ir klaupkime ir pulkime po akių Dievo, kurs mus sutvėrė!

7. Nėsa *jisai mūsų Dievas, ir mes žmonės jo ganyklos ir avys jo pulko. †Šiandien, jei jo balsą girdite,

* Ps. 100, 3, † Ebr. 3, 7 ir 4, 7.

8. Tai ne užkietinkite savo širdis, kaip Mėriboje nusidavė, kaip Masoje pusčioje.

9. Kaip *jūsų tėvai manę gundino, išmėgino ir regėjo mano darbus,

* 2 Maiž. 17, 2—7. 4 Maiž. 14, 22. Ebr. 3, 17.

10. Kad per keturisdešimtis metų procės turėjau su šitais žmonėmis ir tariau: tai žmonės yra, kurių širdis visada netikru keliu nor eiti, ir kurie mano kelius ne nor prisimokinti;

11. Kad aš prisiečiau savo keršte: „jie n'įskaks į mano pakąj!“

* 4 Maiž. 14, 23. Ps. 106, 26. Ebr. 3, 18.

Psalmas 96.

Apie naująją giesmę šventosios Evangelijos.

1. Giedokite Ponui Dievui naują giesmę, *giedokite Ponui Dievui, visi žmonės!

* Ps. 98, 1.

2. Giedokite *Ponui Dievui ir liaupsinkite jo vardą; pasakykite į dieną dienos jo išganymą!

* 1 Nus. 17, 23.

3. Pasakokite tarp pagonų jo garbę tarp visų žmonių jo stebuklus!

4. Nėsa *Ponas Dievas yra didis ir labai garbintinas, stebuklingas ant visų dievų.

* Ps. 95, 3. a.

5. Nėsa visi žmonių dievai yra stabai, *ale Ponas Dievas dangų sutvėrė.

* Jėz. 41, 24. 29.

6. Stov šlovingai ir brangiai po jo akių, ir nusiduosti sylingai ir pagirtinai jo šventinyčioje.

7. Jus žmonės, *atneškite Ponui Dievui, atneškite Ponui Dievui garbę ir mačį!

* Ps. 29, 1. a.

8. *Atneškite Ponui Dievui garbę jo vardo, atneškite dovanas ir ateikite į jo pryangius!

* Ps. 138, 5.

9. *Melskite Dievo šventame apsirėdyme; visas svietas jo tesibijo!

* Ps. 29, 8.

10. Sakykite tarp pagonų, kad Ponas Dievas karalius esąs ir turįs savo karalystę, kolei svietas išsitenka, pagatavyta, kad pasiilktų, ir sudija žmones teisiai!

11. *Dangau, džiaugkis, ir žemė, pasilinksminkis; jurios te užia ir kas jose yra!

* Jėz. 49, 13.

12. Laukai, *džiaugkitės! ir vislab, kas juose yra; ir visi medžiai girioje pasigirkite

* Ps. 132, 9.

13. Po Dievo akių! nėsa jis ateiti, jis ateiti sudyti žemę. Jis žemę sudys su teisybe ir savo žmones su viernybe.

Psalmas 97.

Apie Kristų ir jo karalystę.

1. *Ponas Dievas yra karaliumi, to
džiaugkis, žemė, ir linksminkitės sa-
los, kiek jų yra! * 2 Maiž. 15, 18.

2. Debesys ir tamsa yra aplink jį,
* teisybė ir sudas yra jo krasės stiprybė.
* Ps. 89, 15.

3. Ugnis *eiti pirm jo ir uždega
aplinkui jo neprietelius. * Ebr. 12, 29.

4. Jo žaibai žiba ant žemės apskri-
tumo; žemė *regia tai ir išsigąsta.
* Ps. 77, 17. Naum. 1, 15.

5. Kalnai *sutirpsta kaip vaškas po
Dievo akių, po akių ponavojančio
ant viso svieto. * Jėz. 24, 18.

6. *Dangus apsaiko jo teisybę, ir
visi žmonės reg jo garbę. * Ps. 19, 2.

7. Gėdėtis turėtų tie visi, * kurie
paveikslams šlužija ir stabais giriasi.
† Jo melskitės, visi dievai!
* 2 Maiž. 20, 2. † Ebr. 1, 6.

8. Zion girdi toktai ir džiaugiasi; ir
Judo dukters linksmos yra, Pone
Dieve, iš tavo karaliavimo.

9. Nėsa tu, *Pone Dieve, esi Aukš-
čiausias visose žemėse; tu esi didei
iškeltas ant visų dievų. * Ps. 92, 9.

10. Jus, kurie Poną Dievą mylite, pik-
to *ne apkęskite! Ponas Dievas apsau-
goja dušias savo šventųjų; nuo rankos
piktųjų jis išgelbės jas. * Amos 5, 14. 15.

11. Teisiamjam *šviesybė vėl tur už-
tekėti, ir džiaugsmas geroms širdims.
* Ps. 18, 29 ir 112, 4.

12. Jus *teisieji, džiaugkitės Ponu
Dievu, ir dėkavokite jam ir †garbin-
kite jo šventybę. * Ps. 32, 11 ir 33, 1. † Ps. 30, 5.

Psalmas 98.

Graudenimas ant Kristaus liaupsės.

1. Psalmas.

Giedokite *Ponui Dievui naują gies-
mę! nėsa jis daro stebuklų. Jis †vir-
šų gauna savo dešinę ir savo šven-
tu petimi. * Ps. 96, 1. † Jėz. 51, 9.

2. Ponas Dievas duosti apsaakyti
savo išganyką, po žmonių akių jis
duosti savo teisybę pranešti.

3. Jis atsimena savo malonės ir tei-
sybės namams Izraelio. Visi *svieto
kraštai reg išganyką mūsų Dievo.
* Jėz. 52, 10.

4. Kryžtaukite Ponui Dievui, visas
svietas, giedokite, garbinkite ir liaup-
sinkite!

5. Liaupsinkite Poną Dievą arpo-
mis, arpomis ir psalmis,

6. Trimitomis ir trubomis, kryžtau-
kite Dievui, karaliui!

7. *Jurios te užia ir kas jose yra,
žemė, ir kas ant jos gyvena! * Ps. 96, 11

8. Upės te džiaugiasi, ir visi kalnai
t'esie linksmi

9. Po akių Pono Dievo! nėsa *jis
ateiti žemę sudyti. Jis visą žemę su-
dys teisybe, ir žmones viernybe.
* Ps. 9, 9. s. ir 50, 3 ir 96, 13.

Psalmas 99.

Apie budą Kristaus karalystės.

1. *Ponas Dievas yra karalius, to-
dėl dreba žmonės! jisai sėd ant †Kė-
rubinų, todėl kruta žemė.
* Ps. 93, 1. s. † Ps. 80, 2. 1 Zom. 4, 4.

2. *Ponas Dievas yra didis Zione
ir iškeltas ant visų žmonių. * Ps. 48, 2.

3. Dėkavokime tavo didžiam ir ste-
buklingam vardui, kurs šventas yra.

4. Karalystėje šio karaliaus mylima
yra teisybė; tu duodi viernybę, tu *da-
rai provą ir teisybę Jokube. * Jėz. 9, 7.

5. *Iškelkite Viešpatį, mūsų Dievą,
melskitės prie suolelio jo kojų! nėsa
jis yra šventas. * Jėz. 6, 3.

6. *Maižėšius ir Aaronas tarp jo
klebonų, ir Zomėlis tarp tų, kurie jo
vardo meldžia. Jie meldė Pono Die-
vo, ir jis išklausė juos. * 2 Maiž. 14, 15.

7. Jis kalbėjo su jais per debesies
stulpą, jie laikė jo liudymus ir pri-
sakymus, kuriuos jis jiems davė.

8. Pone Dieve, tu esi mūsų Dievas,
tu išklausėi juos; tu Dieve, atleidai
jiems, ir koravojai jų darbus.

9. Paaukštinkite Viešpatį, mūsų Die-
vą, ir *melskitės jo šventop kalnop!
Nėsa Viešpats, mūsų Dievas, yra
šventas. * Ps. 3, 5.

Psalmas 100.

Dėkavojimas už Dievo geradėjystes.

1. Dėkavojimo Psalmas.

Kryžtaukite *Ponui Dievui, visi
žmonės! * Ps. 66, 2 ir 117, 1.

2. *Šlužykite Ponui Dievui su link-
smybe, atėikite į jo akis su didžiu
džiaugsmu! * Ps. 2, 11 ir 95, 2.

3. Pažinkite, kad Ponas Dievas yra
Dievas! *Jis mus sutvėrė, ir ne mes
patys, kad butumbime jo žmonės ir
avys jo ganyklos. * Ps. 95, 7.

4. Įeikite pro jo vartus su dėkavo-

jimu, į jo pryangius su liaupsinimu; dėkavokite jam, liaupsinkite jo vardą!

5. Nėsa Ponas Dievas yra geras, ir *jo malonė patenka amžinai, ir jo teisybė be paliovimo. *Ps. 117, 2.

Psalmas 101.

Dovido valdžios paveikslas.

1. Psalmas Dovidu.

Apie malonę ir teisybę aš giedosu ir tavę, Pone Dieve liaupsįsu.

2. Aš elgiuos išmintingai ir viežlybai tarp manųjų ir viernybę myliu savo namuose.

3. Aš ne myliu nei jokią neteisybę, aš n'apkenčiu piktojo, neigi duomi jam pats manę buti.

4. Nevierna širdis tur nuo manęs *atstoti, piktojo aš ne kenčiu. *Ps. 6, 9.

5. Kurs *savo artymą slapčiai apkalba, tą gaišinu. To aš ne kenčiu, kurs puikavoja ir išsikelia. *Ps. 15, 3.

6. Mano akys veizdi viernųjų tarp žmonių, kad tie su manimi būtų; ir mielai turu gerus šluzauninkus.

7. *Viliojančių žmonių ne laikau savo namuose, melagiai ne tarpsta pas manę. *Pam. 13, 5.

8. Anksti išgaišinu visus Dievo nesibijančius ant žemės, kad visus piktadėjus išgaišinčiau iš miesto Pono Dievo.

Psalmas 102.

Prisivertimo malda biednųjų ir Dievo malonės alkstančiųjų širdžių.

1. Malda biednojo, smutnybėje esančio ir savo rupestį Dievui pasiskundžiančio.

2. *Pone Dieve, išklausyk mano maldą, ir duok mano šauksmui tavęs pi iškakti! *Ps. 5, 2 ir 17, 1.

3. Ne slėpk savo veidą nuo manęs bėdoje, *prilenk savo ausis manėsi; kada tavęs pi šaukiu, išklausyk manę umai. *Ps. 13, 2.

4. Nėsa mano dienos nuėjo kaip dumai, ir mano kaulai sudegė kaip nuodėguly.

5. Mano širdis yra sumušta, ir padžiuvu kaip žolė, kad ir savo duonos užmirštu valgyti.

6. Mano kaulai prilipo prie mano kuno, kaukimo ir dusaujimo dėlei.

7. Aš esmi kaip baublys pusčioje, aš esmi kaip apuokėlis išpustytose vietose.

8. Aš bundu ir esmi kaip paukštis, prastotas ant stogo.

9. Kasdien manę gėdina mano neprieteliai, ir kurie iš manės juokiasi, bazijasi mano vardan.

10. Nėsa aš *valgau pelenus kaip duoną, ir *maišau savo gėrimą su ašaromis, *Job. 3, 24. + Ps. 80, 6.

11. Tavo grumzdimo ir keršto dėlei, kad manę iškėlei ir prie žemės pribloškei.

12. Mano *dienos nuėjo, kaip *tšešėlis, ir aš padžiustu, kaip žolė. *Ps. 90, 5. + Job. 14, 2.

13. Bet tu, Pone Dieve, išsilaikai amžinai, ir tavo atsiminimas visadai.

14. Kelkis ir ant Zion susimilkis! nėsa čėsas yra, kad jos pasigailėtumbei, ir adyna *atėjo. *Jér. 23, 12. Dang. 9, 2.

15. Nėsa tavo tarnai rods norėtų, kad ji *pabudavota būtų; ir rods matytų, kad jos akmens ir kalkės pataisytos būtų; *Ps. 51, 29.

16. Kad pagonai vardo Pono Dievo prisibijotų, ir visi karaliai ant žemės tavo garbės,

17. Kad Ponas Dievas Zioną budavotų ir pasirodytų savo garbėje.

18. Jis rods priima maldą prastųjų ir ne paniekina jų maldą.

19. Tai būtų rašyta vaikams; ir žmonės, kurie dar užgims, liaupsis Poną Dievą.

20. Nėsa jis *veizd iš savo šventosios aukštybės, ir Ponas Dievas dabojasi iš dangaus ant žemės, *Ps. 14, 2.

21. Kad sugautųjų dusaujimą girdėtų ir išgelbėtų smerties vaikus;

22. Kad jie apsakytų Zione vardą Pono Dievo ir jo liaupę Jeruzalėje,

23. Kada susieiti žmonės ir karalystės Ponui Dievui ant šlužmos.

24. Jis ant kelio pamažina mano stiprybę, jis patrumpina mano dienas.

25. Aš tariau: mans Dieve, ne valyk manę ant pusės mano amžio! Tavo *metai patenk amžių amžinai. *Ps. 61, 7.

26. Tu *pirm to žemę nugruntavai, ir dangus yra tavo rankų darbas. *Ps. 89, 12. Ebr. 1, 10.

27. Jie sugaiš, bet tu pasiliksi; jie visi pasės, kaip gelumbė, jie bus kitokie, kaip rubas, kada tu juos kitokius darysi.

28. Bet tu išsilaikai, koks esi, ir tavo metai ne tur galo.

29. *Vaikai tavo tarnų pasilikis, ir jų vaikai po tavo akių viso gero sulauks. * Ps. 67, 39.

Psalmas 103.

Dievo malonę turime pagarbinti.

1. Psalmas Dovid.

*Liaupsink, mano dušia, Poną Dievą, ir kas manyje yra, jo šventąjį vardą. * Ps. 104, 1. 35.

2. Liaupsink, mano dušia, Poną Dievą, ir ne užmiršk, ką jis tau gero padaręs.

3. Jisai tau visus tavo griekus atleidžia *ir gydo visas tavo ligas. * Ps. 6, 3 ir 147, 3.

4. Jisai tavo amžią nuo prapuolimo išgelbti, jisai tavę *vainikuoja malone ir mielaširdingyste. * Ps. 5, 13.

5. Jisai tavo burną palinksmina, ir tu vėl jaunyn eini, kaip *erelis. * Job. 33, 25. Jėz. 40, 31.

6. Ponas Dievas daro teisybę *ir sudą visiems neteisiam kenciantiems. * Ps. 99, 4.

7. Jis padarė žinomus savo kelius Maizėsiui, vaikams Izrael savo darbus.

8. *Malonus ir mielaširdingas yra Ponas Dievas, †kantrus ir didžio susimilimo. * 2 Maiž. 34, 6. † Ps. 86, 5.

9. Jis ne visados barsis, *nei amžinai keršys. * Jėz. 57, 16.

10. Jis ne daro mums pagal mūsų nusidėjimus.

11. Nėsa lyg kaip dangus aukštas yra nuo žemės, taip Jis duosti savo mielaširdingystę buti ant Jo prisibijančiųjų.

12. Kaip toli rytas yra nuo vakaro, taip toli duosti nuo mūsų buti mūsų nusidėjimus.

13. Kaip tėvas ant vaikų susimilsta, taipo ir susimilsta Ponas Dievas ant tų, kurie jo bijosi.

14. Nėsa jis žino, koksai mes sutvėrimas esme, jis atsimena, *kad duklės esme. * Job. 10, 9.

15. Žmogus yra savo amžė *kaip žolė, jis žyd, kaip žolė ant lauko. * 1 Petr. 1, 24. s.

16. Kad vėjas ją pereiti, tai jos jau ne be yra, ir *savo vietos ji daugiaus ne pažįsta. * Ps. 37, 10.

17. Bet *Pono Dievo malonė patenka nuo amžių iki amžių ant tų, kurie jo bijosi; ir jo teisybė ant vaikų vaikų, * Raud. 3, 22. Luk. 1, 50.

18. Prie tų, kurie jo *derėjimą laiko

ir atsimena jo prisakymų, kad pagal tus darytų. * Ps. 25, 10.

19. Ponas Dievas *savo krasę danguje pataisė, ir jo karalystė pona-voja ant viso. * Ps. 9, 8.

20. Liaupsinkit Poną Dievą, jus jo angielai, jus sylingieji stiprybėje, *kurie jo prisakymus išpildote, kad girdėtas būtų balsas jo žodžio! * Dan. 7, 10.

21. Liaupsinkit Poną Dievą, visi jo *pulkai, jo tarnai, kurie jo valę darote! * Joėl 2, 11.

22. Liaupsinkit Poną Dievą, visi jo darbai visose vietose jo ponystės! liaupsink Poną Dievą, mano dušiai!

Psalmas 104.

Dievo liaupsė iš knygų sutvertųjų daiktų.

1. Liaupsink *Poną Dievą, mano dušiai! Viešpatie, mans Dieve, tu labai šlovingas esi, tu esi gražiai ir brangiai išrėdytas. * Ps. 103, 1. 22.

2. *Šviesybė yra tavo rubas, kuriuomi apsilvilkai; tu †ištiesi dangų kaip kaurą. * 1 Jon. 1, 5. † Jėz. 40, 22 ir 44, 24.

3. Tu *aukštai tą sklepiji vandenimi, tu važiuoji ant debesų kaip ant vežimo ir eini ant vėjo sparnų. * 1 Maiž. 1, 7. Ps. 33, 7.

4. Tu *darai savo angelus vėjais, ir savo tarnus ugnies liepsnomis. * Ebr. 1, 7.

5. Tu žemę nugruntavoji ant jos dugno, kad pasiliktų ant amžių amžių.

6. Gilybe tu ją apdengi, kaip kokiū rubu, ir vandens stov viršuje kalnų.

7. Bet nuo tavo barimo bėga jie, nuo tavo *griovimo jie atstoja. * Job. 37, 4. 5. Ps. 18, 14. 15.

8. Kalnai aukštai išsikel, ir laukai nusižemina į tą vietą, kurią tu jiems nugruntavojai.

9. Tu *pastatai rubežių, tą jie ne pereiti, neigi ne tur vėl žemę apdengti. * 1 Maiž. 1, 9.

10. Tu *duodi šaltinių daubose, kad vandens tarp kalnų nuteka, * Ps. 74, 15.

11. Kad visi galvijai ant lauko gertų, ir žvėrys atsigertų.

12. Prie jų sėdžia dangaus paukščiai ir giesti tarp šakų.

13. Tu *drėkini kalnus iš aukšto, tu darai žemę pilną vaisiaus, kurį tu sutveri; * Ps. 65, 11.

14. Tu *želdini žolę bandai ir sėklas ant naudos žmonėms, kad duonos iš žemės duotumbei, * 5 Maiž. 11. 15.

15. Ir kad vynas palinksmintų žmo-

gaus širdį, ir jo veidas gražus būtų iš aliejaus, ir duona žmogaus širdį stiprintų;

16. Kad medžiai Pono Dievo pilni būtų drėgnumo, cedrai Libanono, kuriuos jis sodino.

17. Čia jau lizdus krauja paukščiai, ir vanagai laikosi ant eglių.

18. Aukšti kalnai yra medinėms oškom ant pasislėpimo, ir akmenų uolos kralikams.

19. Tu darei mėnesį ant perskyrimo metų; saulė žino savo nusileidimą.

20. Tu darai tamsybę, kad naktis būtų; toje pasijudina visos žvėrys,

21. Jaunieji liutai, kurie rėkia plėšimo ir savo penukšlą ieško nuo Dievo.

22. Ale kada saulė užteka, *tai jie vėl atstoja ir atsigul į savo uolas.

*Job. 37, 8.

23. Tai išeiti žmogus pas savo darbą ir apgyvena savo lauką iki vakaro.

24. Pone Dieve, *kaip labai didi ir kaip daug yra tavo darbų! Tu juos visus išmintingai davadijai, ir žemė pilna yra tavo gerybių.

*Ps. 92, 6.

25. Jurios, kurios taip didės ir plačios yra, čia kruta be skaitliaus, taip didi, kaip ir maži sutvėrimai.

26. Čia jau eiti laivai, čia yra bangžuvys, kurias tu sutvėrei, kad tose žaistų.

27. *Viskas laukia tavęs, kad jiems duotumbei penukšlą tikru čėsu.

*Ps. 145, 15.

28. Tau duodant jie renka, tau atveriant savo ranką, jie pasotinami yra gerumu.

29. Jei paslepi savo veidą, tai jie išsigąsta; tu atimi jų dvasę, tai jie sugaišta ir vėl atvirsta į dulkes.

30. Tu išleidi savo Dvasę, tai yra sutvėrimai; ir atnaujini žemės veidą.

31. Garbė Pono Dievo yra amžina; Ponas Dievas pasimėgsti savo darbais.

32. Jis žvelgia į žemę, tai ji padreba; jis *pakrutina kalnus, tai jie rūksta.

*Ps. 144, 5.

33. Aš *Ponui Dievui giedosu, kol gyvas busu, ir savo Dievą liaupsysu, kol pateksu.

*Ps. 63, 5.

34. Mano kalbėjimas turėtų jam pamėgti, aš džiaugiuos Ponu Dievu.

35. *Griešnieji turėtų išgaišinti buti ant žemės, ir Dievo nesibijantieji ne patekti. Liaupsink, dušia mano, Pona Dievą! Alleluja!

*Ps. 7, 10.

Psalmas 105.

Trumpas surašymas nusidavimų nuo Abraomo iki Jozuvo.

1. Dėkavokit *Ponui Dievui ir apsakysit jo vardą; žinomus darykite jo darbus tarp žmonių!

*Jez. 12, 4.

2. Giedokit apie jį ir liaupsinkit jį; kalbėkit apie visus jo stebuklus!

3. Šlovinkit šventąjį jo vardą, tesidžiaugias širdis Pono Dievo ieškančiųjų!

4. Klauskite Pono Dievo ir jo macies; *ieškokit jo veido visadai!

*Ps. 27, 8.

5. Atsiminkit jo stebuklą, kuriuos jis padarė, jo stebuklą ir jo žodžio,

6. Jus, sėkla Abraomo, jo tarno, jus vaikai Jokubo, jo išrinktojo!

7. Jis yra Viešpats, musų Dievas, jis sudija po visą sietą.

8. Jis amžinai atsimena savo derėjimo, žodžio, kurį žadėjo daug tukstantiems iki amžių amžių,

9. Kurį *jis darė su Abraomu, ir prysiegos su Izaoku.

*perkš. 42.

10. Ir statė tai Jokubui į sudą, ir Izraeliui į amžiną derėjimą,

11. Tarydamas: tau aš duosiu žemę Kanaan, burtą jūsų tėviškės;

12. Kadangi jų ne daugumas, ir jie paniekinti buvo ir ateiviais toje.

13. Ir *jie keliavo nuo žmonių prie kitų žmonių ir nuo karalystės pas kitus žmones.

*1 Maiž. 12, 1 ir 13, 18.

14. Jis neleido nei vienam žmogui jiems iškados daryti, ir *koravojo karalius jų dėlei.

*1 Maiž. 20, 3. 7.

15. „Ne pakrutinkit mano mostytuosius ir ne pažeiskite mano pranašus!“

16. Ir jis perleido *badą ant žemės ir pamažino visą zopostą duonos.

*1 Maiž. 41, 54.

17. Jis nusiuntė vyrą pirm jų: Jozėpas buvo *per tarną parduotas.

*1 Maiž. 37, 28. s.

18. Jie *jdėjo jo kojas į pančius, jo kunas retėžiuosetūrėjo buti,

*1 Maiž. 39, 20.

19. Iki atėjo jo žodis, ir kalbėjimas Pono Dievo jį permėgino.

20. Tai nusiuntė karalius ir *paleisdino jį; viešpats ant žmonių liepė jį išleisti.

*1 Maiž. 41, 14.

21. Jis *statė jį viešpatimi ant savo namų ir valdonu ant visų savo lobių,

*1 Maiž. 41, 40.

22. Kad pamokintų jo kunigaikščius pagal savo būdą ir jo vyresniuosius išmintingais padarytų.

23. Ir *Izrael nuėjo į Egiptą, ir Jokubas stojos ateivių žemėje Amo.

* 1 Maiž. 46, 1.

24. Ir jis *didei padaugsino savo žmones ir padarė juos stipresniais už jų neprietelius.

* 2 Maiž. 1, 7, 12.

25. Jis perkreipė anų širdį, kad jie jo žmonių *nekenė, ir jie dumojo jo tarnus gudrumu paminti.

* 2 Maiž. 1, 10, s.

26. Jis *siuntė savo tarną Maižėšių, Aaroną, kurį buvo išrinkęs.

* 2 Maiž. 3, 10.

27. Tuodu *darė Jo ženklus tarp jų ir Jo įstebuklus žemėje Amo.

* 2 Maiž. 7, 10. † Ps. 106, 22.

28. Jis atsiuntė tamsybės ir davė aptemti; ir jie buvopaklusnus jo žodžiams.

29. Jis *vertė jų vandenį į kraują ir nužavino jų žuvis.

* 2 Maiž. 7, 20.

30. Jų žemė *išmetė varlių kama-rose jų karalių.

* 2 Maiž. 8, 6.

31. Jis kalbėjo, tai *atėjo gnusai, utėlės visuose jų rubežiuose.

* Ps. 78, 45.

32. Jis davė jiems ledus už lietu, ugnies liepsną jų žemėje.

33. Jis sukulė jų vyno ir pygų medžius ir sulaužė medžius jų rubežiuose.

34. Jis sakė, tai atėjo žogai su valalais be skaitliaus.

35. Ir jie suėdė visą žolę jų žemėje ir suėdė vaisių ant jų lauko.

36. Ir jis *užmušė visus pirmgimius Egipte, jų visus pirmgimius vaikus.

* 2 Maiž. 12, 29.

37. Ir *išvedė juos su sidabru ir su auksu, ir ne buvo nei vieno negalinčio tarp jų giminių.

* 2 Maiž. 12, 35.

38. Egiptas džiaugėsi, jiems išėjus, nėra bijojimas dėl jų buvo ant jų užpuolęs.

39. Jisai *ištiesė debesį ant dengimo, ir ugnį naktį ant šviesavimo.

* 2 Maiž. 13, 21.

40. Jie meldėsi, tai jis atsiuntė *putelų ir įsotino juos dangaus duona.

* 2 Maiž. 16, 13, s. † Jon. 6, 31.

41. Jis *atvėrė uolą, tai ištekėjo vandens, kad upeliai susirado sausoje pusčioje.

* 2 Maiž. 17, 6.

42. Nėsa jis atsiminė savo šventojo žodžio, kurį buvo kalbėjęs *Abraomui, savo tarnui.

* 1 Maiž. 22, 16.

43. Šitaipo jis savo žmones išvedė su džiaugsmu ir savo išrinktuosius su linksmybe.

44. Ir davė jiems pagonų žemes, *kad jie žmonių lobį apturėtų;

* Joz. 1, 1, 3, 4, 6.

45. Idant jie klausytų jo žodžių ir jo prisakymus pildytų. Alleluja.

Psalmas 106.

Geradėjystės Dievo Izraelitėms išrodytos; didžioji koravonė nedėkingystės.

1. Alleluja.

Dėkavokite *Ponui Dievui, nės jis yra geras, ir jo malonė patenk amžinai!

* Ps. 107, 1.

2. Kas gal iškalbėti didžiuosius Dievo stebuklus, *ir visus jo šlovinguosius darbus pagirti?

* 2 Maiž. 15, 1.

3. *Gera tiems, kurie prisakymo klauso ir visados teisiai elgiasi!

* Pam. 19, 16.

4. Pone Dieve, *atsimink manęs pagal malonę, kurią savo žmonėms žadėjai; parodyk mums savo pagalbą,

* Neėm. 5, 19 ir 13, 31.

5. Kad išvystumbime palaimą tavo išrinktųjų ir džiaugtumbimės, kad tavo žmonėms gerai sekasi, ir girtumbimės tavo taviškiais.

6. Mes *susigriešijome su savo tėvais, mes nusidėjome ir pikta padarėme.

* Raud. 3, 42. Dan. 9, 5.

7. Musų tėvai Egipto žemėje ne norėjo permąnyti tavo stebuklus; jie n'atsiminė didžiosios tavo malonės ir buvo nepaklusnus pas jures, butent pas nendrių jures.

8. Bet Jis gelbėjo juos dėl savo vardo, kad savo macį išrodytų.

9. Ir jis *barė nendrių jures, tai jos išdžiuvo; ir vedė juos per gilybes, kaip kokioje pusčioje.

* 2 Maiž. 14, 21.

10. Ir *išgelbėjo juos nuo rankos to, kursai jų n'apkentė; ir išvadavo juos nuo rankos neprieteliaus.

* Luk. 1, 71.

11. Ir *vandens nuskandino jų priešininkus, kad nei vieno n'išliko.

* 2 Maiž. 14, 28. † 4 Maiž. 21, 35. 2 Maiž. 8, 31.

12. Tai jie vierijo jo žodžiams ir giedojo jo liaupę.

13. Ale jie tuojaus užmiršo jo darbų; jie ne laukė jo rodos.

14. Ir *užsigėidė pusčioje, ir gundė Dievą pustynėje.

* 4 Maiž. 11, 4.

15. Bet jis davė jiems, ko jie meldė; ir atsiuntė jiems gana, iki jie nugriso.

16. Ir jie *pasikėlė prieš Maižėšių abažę, prieš Aaroną, šventąjį Pono Dievą.

* 2 Maiž. 16, 2 ir 17, 3.

17. *Žemė atsivėrė ir prarijo Dataną, ir apdengė draugus Abiramo.

* 4 Maiž. 16, 31.

18. Ir *ugnis užsidegė jų draugystėje,

liepsna sudegino Dievo nesibijančius.

* 4 Maiž. 16, 35.

19. Jie *pasidarė veršį Orėbe ir meldėsi lietojo abrozdo; * 2 Maiž. 32, 4.

20. Ir *pervertė savo garbę į paveikslą jaučio, žolės ēdančio. * Rym. 1, 23.

21. Jie užmiršo Dievo, savo išgelbėtojo, kurs tokius didžius daiktus Egipto žemėje buvo daręs,

22. Stebuklus žemėje Am, ir išgastingus darbus pas nendrių jures.

23. Ir jisai *tarė, norįs juos išpustyti, † jei ne Maižėšius, jo išrinktasis, būtų juos malda užstojęs, kerštą nugrėšdamas, kad juos abelnai ne nužavintų.

* 2 Maiž. 32, 10. s. † 4 Maiž. 14, 11—21. Ez. 14, 5.

24. Ir jie *paniekino mieląją žemę, jie jo žodžiui ne tikėjo, * 4 Maiž. 14, 2. s.

25. Ir murmėjo savo šėtrose, jie ne klausė balso Pono Dievo.

26. Ir jis *pakėlė savo ranką prieš juos, kad juos nužudytų pusčioje,

* 4 Maiž. 14, 23. s.

27. Ir pamestų jų vaikus tarp pagonų ir išbarstytų juos po visą svieta.

28. Ir jie *sekė Baal-Peorą ir valgė apierų negyvųjų dievaičių, * 4 Maiž. 25, 3.

29. Ir įpykino jį savo darbais; tai ir radosi sloga tarp jų.

30. Tai *priėjęs Pinėjas užtarė juos; ir liovėsi ta sloga; * 4 Maiž. 25, 7. s.

31. Ir buvo jam *priskaityta į teisybę visados ir amžinai. * 1 Maiž. 15, 6.

32. Ir jie įpykino jį pas *vaidvandenį ir daug bėdos padarė Maižėšiumi.

* 2 Maiž. 17, 3.

33. Nės jie apsmutnijo jo širdį, kad ne pasidumodamas nekurius žodžius iškalbėjo.

34. Neigi jie išgaišino žmones, kaip tačiaus *Ponas Dievas jiems buvo prisakęs; * 5 Maiž. 7, 1. 2. Ps. 12, 2. 3.

35. Bet įsimaišė tarp pagonų ir išmoko jų darbus,

36. Ir šlužijo jų dievaičiams; tie pastojo jiems papiktinimu.

37. Ir jie *apieravojo savo sunus ir savo dukteris velniams, * 3 Maiž. 18, 21.

38. Ir pralėjo nekalną kraują, kraują savo sunų ir savo dukterų, kuriuos apieravojo dievaičiams Kanaan, kad žemė buvo apbiaurinta kraują kaltybėmis;

39. Ir apsibiaurino savo darbais, ir apsieksavo savo pramanymais.

40. Tai degte *užsidege Pono Dievo

kerštas ant savo žmonių, ir n'apkentė savo susirinkimo, * Vald. 2, 14.

41. Ir padavė juos į rankas pagonų, kad ant jų ponavojo, kurie jų nekenė.

42. Ir jų neprieteliai vargino juos, ir jie buvo pažeminti po jų rankų.

43. Jis išgelbėjo juos tankiai, bet jie įpykino Jį savo pramanymais ir menki pastojo dėl savo piktenybės.

44. Ir jis žvelgė ant jų bėdos, girėdamas jų pasiskundimą,

45. Ir atsiminė savo derėjimo, su jais darytojo, ir jisai pasigailėjo pagal savo didelę malonę,

46. Ir davė jiems susimilimą rasti po akių visų, kurie juos buvo apkaldinę.

47. Gelbėk mus, Viešpatie, mūsų Dieve, ir *surink mus iš pagonų, kad dėkavotumbime tavo šventam vardui ir šlovintumbime tavo garbę! * 5 Maiž. 30, 3.

48. *Pagarbintas buk Viešpats, Izraelio Dievas, iki amžių amžių, ir visi žmonės sakykite: Amen, Alleluja! * Ps. 72, 18.

Psalmas 107.

Dėkavonė Dievui už išgelbėjimą iš visokių bėdų.

1. Dėkavokit * Ponui Dievui, nės jis yra geras, ir jo malonė patenka amžinai!

* Ps. 106, 1.

2. Sakykit, jus Pono Dievo išgelbėtieji, kuriuos iš bėdos išvadavo,

3. Ir kuriuos iš žemių surinko, nuo užtekėjimo, nuo nusileidimo, nuo šiaurės ir nuo jurių,

4. Kurie klajojo pusčiojėkeliais nemintais ir ne rado vietos, kur gyventi galėtų,

5. Išalkę ir ištroškę, ir kurių dušia apalpo,

6. Ir *Dievopi šaukė savo bėdoje, ir jis juos išgelbėjo iš jų tužbos, * Ps. 22, 6.

7. Ir vedė juos tikru keliu, kad eitų į miestą, kur gyventi galėtų;

8. Tie tur dėkavoti Ponui Dievui už jo susimilimą ir už jo stebuklus, kuriuos jis daro ant žmonių vaikų,

9. Kad pasotina ištroškusių dušią, ir *papildo išalkusių dušią gerybėmis.

* Luk. 1, 53.

10. Kurie turėjo sėdėti tamsybėje ir tamsoje, apkalti per nevalę ir geležyse;

11. Todėl, kad Dievo prisakymų ne klausė ir zokaną Aukščiausiojo bluznijo;

12. Todėl jų širdis nepalaimoje turėjo mučyta būti, kad čia gulėjo, ir nei vienas jų ne gelbėjo;

13. Ir *jie Dievopi šaukė savo bėdoje, ir jis gelbėjo juos iš jų tužbos,
*perkš. 6, 19, 28.

14. Ir juos iš tamsybės ir tamsos vedė ir jų pančius sudraskė:

15. Tie tur dėkavoti Ponui Dievui už jo malonę ir už jo stebuklus, kuriuos jis daro ant žmonių vaikų,

16. Kad jis sulaužo varinius vartus, ir sudaužo geležinius užkaiščius.

17. Glupieji, kurie varginami buvo dėl savo peržengimo ir dėl savo griekų,

18. Kad jie baidėsi iš viso valgymo ir smertnai apsirgo,

19. Ir *Dievopi šaukė savo bėdoje; ir jis juos gelbėjo iš jų tužbos;

20. Jis siuntė savo žodį ir išgydė juos ir išgelbėjo juos, kad jie ne numirė.
*perkš. 13. Luk. 17, 13.

21. Tie Ponui Dievui tur dėkavoti už jo malonę ir už jo stebuklus, kuriuos jis daro ant žmonių vaikų,

22. Ir apieravoti *dėkavojimą ir paskaityti jo darbus su džiaugsmu.
*Ps. 50, 14 ir 116, 17.

23. Kurie su laivais ant jurių ėjo ir įėjo savo kupčystę didžiuose vandenyse;

24. Kurie išpažino Pono Dievo darbų ir jo stebuklus jurėse,

25. Jam kalbant ir *umara pakeilant, kursai iškėlė vilnis, *Jonoš. 1, 4.

26. Ir jie dangun kilo ir į gilumą puolė, kad jų dušia nusimine dėl bėdos,

27. Kad jie svyrinėjo ir puldinėjo, kaip koksai girtas, ir jau ne žinojo pasigelbėti,

28. Ir jie Dievopi *šaukė savo bėdoje, ir jis juos išgelbėjo iš jų vargų,
*Mat. 8, 25.

29. Ir nuramdė vėtrą, kad vilnis liovėsi,

30. Ir jie džiaugėsi nutilus, ir jis juos išgabeno prie kranto, kaip jie norėjo:

31. Tie tur Ponui Dievui dėkavoti už jo susimilimą ir už jo stebuklus, kuriuos jis daro ant žmonių vaikų,

32. Ir jį susirinkime liaupsinti ir prie senųjų garbinti.

33. Tie, *kurių upės buvo išdžiuvusios, ir vandens versmės nutekėjusios,
*1 Kar. 17, 7.

34. Kad vaisinga žemė nieko nenešė dėl piktenybės toje gyvenančiųjų.

35. Ir jis sausumą vandenimi apšiai papildė, ir sausą žemę vandens versmėmis.

36. Ir ten pastatė išalkusius, kad miestą pabudavotų, kur gyventi galėtų,

37. Ir laukus apsėti ir vynyčias sodinti galėtų, ir kožno meto vaisiaus gautų;

38. Ir jis juos peržegnojo, ir jie labai prasiplatinę, ir jiems daug bandos davė;

39. Tie, kurie prispausti ir pamažinti buvo nuo piktojo, kursai juos syla buvo vertę ir prispaudę.

40. Kaip *paniekinimas ant kunjgaikščių buvo uždėtas, kad vislab paklydo ir pusta buvo, *Job. 12, 21. Jėz. 40, 23.

41. Ir jis pavargusį gelbėjo nuo pavargimo, ir jo giminę kaip avių pulką daugino:

42. *Toktai gerieji regės ir džiaugsis; ir visai piktenybei burna bus užkimšta.
*Job. 22, 19.

43. Kursai yra išmanęs ir daboja si to? Tai jie supras, kiek gero Ponas Dievas išrodo.

Psalmas 108.

Dovo dėkavonė ir malda, kad vėl į karalių būtų įstatomas.

1. Psalmo giesmė Dovo.

2. Dieve, mano širdis tikrai yra gata, aš giedosu ir ant striunų žaisu, taipojau ir *mano garbė.
*Ps. 16, 9.

3. Pabusk, psaltėriau ir arpa! aš anksti nubusu.

4. Aš tau, Pone Dieve, *dėkavosu tarp žmonių; aš tau liaupsės giesmes giedosu tarp žmonių.
*Ps. 57, 10.

5. Nėš *tavo malonė išsitenka, kol lei dangus yra, ir tavo viernybė, kaip toli debesys eiti.
*Ps. 36, 6.

6. Pasikelk, Dieve, aukščiau už dangų, ir savo garbę ant visų žemių,

7. *Kad tavo mielieji prieteliai išgelbėti būtų; gelbėk su savo dešine ir išklausk manę!
*Ps. 60, 7.

8. Dievas kalba savo šventinyčioje, to džiaugiuosi, aš daly su Sikem ir pakalnę Sukot numatuosiu,

9. Gilėad yra mano, Manasė taipojau mano, ir Epraim yra galybė mano galvos, Juda yra mano kunjgaikštis.

10. Moab yra mano mazgojimo puodas; aš savo kurpę ant Edom ištiesu; ant Pylistėnų aš krykštausu.

11. *Kas ves manę į drutą miestą? kas vadžios manę į Edom?
*Ps. 60, 11.

12. Ar tu ne tai darysi, Dieve, kur-

sai tu mus patremi ir drauge ne iš-
eini, Dieve, su mūsų pulku?

13. Duok mums pagalbos bėdoje!
nės *žmonių pagalba niekam ne dera.

* Ps. 146, 3. 4.

14. *Su Dievo pagalba mes laimė-
sime. Jis sumys mūsų neprietelius.

* 2 Zom. 22, 30. Ps. 18, 30.

Psalmas 109.

Prarakavimas apie Judošių ir Žydų neviernybę,
Kristui išrodytą.

1. Psalmas Dovid 109. pirmgiedotinas.
Dieve, mano šlovė, ne tylėk!

2. Nėsa jie savo piktąją ir nevier-
nają burną atvėrė prieš manę ir kalba
prieš manę neviernu liežuviu;

3. Ir jie prigautinai prieš manę kal-
ba visur ir kariauja prieš manę be
priežasties.

4. Už tai, kad aš juos myliu, jie sten-
giasi prieš manę; bet aš meldžiuos.

5. Jie *ataduosti man pikto už gerą
ir neapkentimo už meilę. * Ps. 35, 12.

6. Statyk ant jo nesibijančius Dievo,
ir šėtonas te stov po jo dešinės!

7. Kursai nuo jo pamokslą priima,
to elgimas turėtų būti piktas, ir jo
malda griekas;

8. Kad jo dienų ne daug būtų, ir jo
*urėdas kitam turėtų tekti; * Darb. 1, 20.

9. Kad jo vaikai siratos, ir jo pati
našlė pastotų;

10. Kad jo vaikai per svieta basty-
tus ir ubagautų, ir įškotų, kaip ku-
rie iš viso pavargo.

11. Nuomininkas te išsurbia vislab, ką
jis tur; ir svetimieji te išplėšia jo lobį!

12. Ir nei vienas jam te ne daro ko ge-
ro, ir nei vienas te nesigail ant jo siratų!

13. Jo *vaikų vaikai te išgaišta, jų
vardas antroje eilėje te esie išgai-
šintas. * Ps. 21, 11.

14. Jo *tėvo griekai te esie menami
po akių Dievo, ir jo motynos grie-
kai būtų ne išgesyti! * 2 Maiž. 20, 5.

15. Ponas Dievas juos niekada iš
akių te ne leidžia, ir jų paminklas te
išgaišta ant žemės!

16. Todėl, kad jis nei jokios miela-
širdingystės ne turėjo, bet perseki-
nėjo pavargusį ir ubagą ir smut-
nų, kad jį nužavintų.

17. Ir jis norėjo prakeikimo, tas
ant jo ir ateis; jis žegnonės ne no-
rėjo, tai ta ir atsitolys nuo jo.

18. Ir apsilviko keikimu, kaip marš-
kiniais, ir tas įėjo į jo vidurius kaip
vanduo, ir kaip aliejus į jo kaulus.

19. Taigi te esie jis jam kaip ru-
bas, kuriuomi apsilviktų, ir kaip juo-
sta, kuria visadai apsijuostų.

20. Taipo nusiduočių tiems nuo Pono
Dievo, kurie prieš manę yra, ir *pik-
to kalba prieš mano dušią. * perkš. 3.

21. Bet tu, Viešpatie Pone Dieve,
buk su manimi dėl savo vardo! nės
tavo malonė yra mano palinksmi-
jimas; išgelbėk manę!

22. Nės aš *biednas ir pavargęs es-
mi, mano širdis yra pažeista manyje.

* Ps. 40, 18.

23. Aš *nueimi, kaip šešėlis pra-
varomas yra; ir esmi pravaromas
kaip žogai.

* Job. 14, 2. Ps. 144, 4.

24. Mano *keliai pasilpo iš pastnj-
kavimo, ir mano kunas palysio ir ne
tur riebumo.

* Ps. 31, 11.

25. Ir aš jiems turu būti apjuoku;
jie manę regėdami *krato savo gal-
vas.

* Mat. 27, 39.

26. Pristok man, Viešpatie, mans Die-
ve; gelbėk manę pagal savo malonę!

27. Kad jie suprastų, tai tavo ranką
esančią, kad tu, Pone Dieve, tai darai.

28. Jei jie *keikia, tai tu žegnok;
jei jie prieš manę stengiasi, duok
jiems gėdoje būti; bet savo tarnui
duok pasidžiaugtis!

* 1 Kor. 4, 12.

29. Mano priešininkai *te esie su
gėda apvelkami ir savo gėda aprė-
dyti, kaip kokių rubų!

* Ps. 35, 26.

30. *Aš Ponui Dievui didei dėka-
vosu su savo burna ir jį garbįsu
daugume žmonių;

* Ps. 22, 23.

31. Nėsa jis stov pavargusiam *po
dešinės, kad jį gelbėtų nuo tų, ku-
rie jo amžią patrupina. * Ps. 16, 8.

Psalmas 110.

Prarakavimas apie Kristų, mūsų karalių, praraką
ir vyriausįjį vyskupą.

1. Psalmas Dovid.

Viešpats sakęs mano Viešpačiui:
„sėskis po mano dešinės, iki pa-
dėsu tavo neprietelius tavo pako-
jumpi.“

* Mat. 22, 44. Ebr. 10, 12.

2. Viešpats rykštę tavo karalystės
sius iš Ziono. Ponavok tarp savo
neprietelių!

3. Po tavo pergalėjimo tavo žmonės
tau su džiaugsmu apieravos *šven-

toje grožybėje; tavo vaikai tau užgims kaip $\dagger$ rasa iš aušros. • Ps. 29, 2. + Mik. 5, 6.

4. *Viešpats prisiekė ir nesigailės: „tu esi $\dagger$ vyskupas amžinai pagal budą Melkisedeko.“ • Ps. 89, 4. $\dagger$ Ebr. 5, 6 ir 6, 20 ir 7, 17.

5. Ponas Dievas po tavo dešinės sumuš karalius čėse savo keršto;

6. Jis *sudys tarp pagonų, jis didį išmušimą padarys; jis sukuls galvą ant didžiųjų žemių. • Jėz. 3, 13. 14.

7. Jis *gers iš upės ant kelio, todėl pakels galvą. • Ps. 69, 2, 3. Jon. 18, 11.

Psalmas 111.

Dėkavojimas už Dievo kuniskąją ir dvasiškąją žegnonę.

1. Alleluja.

Aš dėkavoju Ponui Dievui iš visos širdies rodoje gerųjų ir susirinkime (šventųjų).

2. *Didi yra darbai Pono Dievo; kursai jų atboja, tas labai jais mėgsta. • Ps. 104, 24.

3. Ką jis daro, tai šlovinga ir gražu; ir jo teisybė pasiliekti amžinai.

4. Jis *paminklą padarė savo stebuklų, maloningasis ir mielaširdingasis Viešpats. • Luk. 22, 19.

5. Jis duost *penukšlą jo prisibijantiems; jis amžinai atsimena savo derėjimo. • Ps. 34, 10 ir 37, 19.

6. Jis pranešdina didžiuosius savo darbus savo žmonėms, kad jiems duotų tėviškę pagonų.

7. Darbai jo rankų yra vienybė ir sudas; visi jo prisakymai yra tikri.

8. Jie yra išlaikomi iki amžių amžių ir nusiduosti viernai ir tikrai.

9. Jis siuncia išgelbėjimą savo žmonėms; jis žada, savo derėjimą amžinai busiant. *Šventas ir garbingas yra jo vardas. • Luk. 1, 49.

10. *Dievo baimė yra pradžia išminties, tai yra graži išmintis; kursai taip elgiasi, to liaupsė bus iki amžių. • Job. 28, 28. Pam. 1, 7 ir 9, 10.

Psalmas 112.

Dievo prisibijančiųjų budas ir palaima.

1. Alleluja.

Gerai tam, kursai Dievo bijosi, *kursai didei mėgsta jo prisakymais. • Ps. 1, 1. 2.

2. To *vaikai bus macningi ant žemės; giminė gerųjų bus peržegnota. • Pam. 20, 7.

3. *Lobis ir pilnystė bus jų namuose, Ir jų teisybė pasiliekti amžinai. • Ps. 34, 10.

4. Geriems užteka *šviesybė tamsybėje nuo Maloningojo, Mielaširdingojo ir Teisiojo. • Jėz. 58, 8.

5. Gerai tam, *kursai mielaširdingas yra ir rods žyčija, ir ištaiso savo provas, nei vienam neteisybės ne darydamas. • Pam. 14, 21.

6. Nėsa jis pasiliks amžinai; teisu- sis niekada ne bus užmirštas.

7. Kad vargas nor rasti, tai jis nesibijos; jo širdis stipriai nusitik ant Pono Dievo.

8. Jo širdis yra linksma ir nesibijosi, iki *regės džiaugsmo ant savo neprietelių. • Ps. 91, 8.

9. Jis *išberia ir duosti ubagams; jo teisybė pasiliekti amžinai, jo ragas iškeltas bus garbėje. • 2 Kar. 9, 9.

10. Dievo nesibijąsiai tai regės ir nekęs, savo *dantimis grieš ir prazus. Nėsa ko Dievo nesibijantieji rods norėtų, to ne sulauks. • Ps. 35, 16.

Psalmas 113.

Dievas duosti pasižeminantiems malonę.

1. Alleluja.

Liaupsinkit, jus tarnai Pono Dievo, liaupsinkit vardą Pono Dievo!

2. Pagirtas buk vardas Pono Dievo, nuo šio čėso iki amžių amžių!

3. Nuo *užtekėjimo saulės iki jos nusileidimo t'esie pagirtas vardas Pono Dievo! • Mal. 1, 11.

4. Ponas Dievas aukštas yra ant visų pagonų, jo garbė ištenka kolei dangus.

5. *Kas yra lygus Viešpačiui, musų Dievui? kurs taip $\dagger$ aukštai pasisėdo, • 2 Maiž. 15, 11. Ps. 86, 8. $\dagger$ Jėz. 57, 15.

6. Ir ant *ne pasididžiuojančiųjų žiur danguje ir ant žemės. • Luk. 1, 48.

7. Kursai *pasižeminantįjį iškel iš dulkių ir paaukština pavargusįjį iš purvų. • 1 Maiž. 41, 40. 41.

8. Kad jį pasodintų pas kunigaikščius, pas kunigaikščius savo žmonių.

9. Kursai *nevaisingąją daro gyvenant namuose, kad būtų linksma vaikų motyna. Alleluja. • 1 Maiž. 21, 2. 1 Zom. 1, 20. Luk. 1, 57.

Psalmas 114.

Apie išvedimą vaikų Izrael iš Egipto.

1. Kaip *Izrael išėjo iš Egipto, giminė Jokubo iš svetimų žmonių, • 2 Maiž. 12, 41.

2. Tai Juda buvo jo šventinyčia, Izrael jo ponystė.

3. *Jurios išvydo ir bėgo, †Jordanas atgalion sugrįžo; * 2 Maiž. 14, 22. † Joz. 3, 13, 16.

4. *Kalnai šokinėjo, kaip erylčiai, kalneliai, kaip jaunos avelės. * Ps. 68, 17.

5. Kas tikosi jums jurioms, kad bėgote? ir tu Jordane, kad atgalion sugrįžai?

6. Jus kalnai, kad šokinėjote, kaip erylčiai? jus kalneliai, kaip jaunos avys?

7. Po akių Pono Dievo *padrebėjo žemė, po akių Dievo Jokubo,

* 2 Maiž. 19, 18.

8. Kursai *uolą pavertė į vandens ežerus, ir akmenis į šulinius. * 2 Maiž. 17, 6.

Psalmas 115.

Paniekinimas netikrųjų dievų ir dievaičių šlužmos.

1. Ne mums, Pone Dieve, ne mums, bet savo vardui duok garbę, dėl savo malonės ir tiesos!

2. Kodėl sakytų pagonai: „*kame dabar jų Dievas?“

* Ps. 42, 4.

3. Bet mūsų Dievas danguje yra; jis *gal daryti, ką jis nor. * Ps. 135, 6.

4. Bet anų dievaičiai *yra sidabras ir auksas, žmonių rankomis daryti.

* Ps. 135, 15.

5. Jie burną tur ir ne kalba; jie akis tur ir ne reg;

6. Ausis tur ir ne girdi; nosis tur ir ne uodžia;

7. Rankas tur ir ne nutver; kojas tur ir ne vaikščioja; neigi ką *iškalba savo kaklu.

* Abak. 2, 19.

8. Kurie tokius daro, lygus yra jiems, ir visi, kurie ant jų nusitik.

9. Bet Izrael, nusitikėk Ponui Dievu! tas yra jūsų pagalba ir skydas.

10. Namai Aarono, nusitikėkite Ponui Dievu! tas yra jūsų pagalba ir skydas.

11. Kurie Dievo bijosi, te nusitik Ponui Dievu! tas yra jų pagalba ir skydas.

12. Ponas Dievas atsimena mūsų ir peržegnoja mus, jis peržegnoja namus Izraelio, jis peržegnoja namus Aarono,

13. Jis peržegnoja Dievo prisibijančiuosius, taip didžius, kaip ir mažus.

14. Ponas Dievas te peržegnoja juo labiaus, juo daugiaus jus ir jūsų vaikus!

15. Jus *este peržegnotieji Pono Dievo, kursai sutvėrė dangų ir žemę.

* 1 Maiž. 26, 29.

16. Dangus visur yra Pono Dievo, bet žemę padavė žmonių vaikams.

17. *Numirėji tavę, Pone Dieve, ne garbįs, nei kurie žemyn žengia ant pakajaus;

* Ps. 6, 6. Jėz. 38, 18.

18. Bet mes garbiname Poną Dievą nuo dabar iki amžių amžių. Alleluja.

Psalmas 116.

Kaipo reik bėdoje pasilinksminti ir elgtis.

1. Tai man malonu yra, kad Ponas Dievas mano balsą ir mano maldą išklauso,

2. Kad savo ausį manęspi lenkia; todėl ji melsu, kol gyvas busu.

3. Smerties *virvės buvo manę apėmusios, ir peklos mukos manę buvo užpuolusios; aš įpuoliau į vargus ir į bėdą.

* perkš. 8. Ps. 18, 5, 6. 2 Zom. 22, 5.

4. Bet aš meldžiausi vardo Pono Dievo: ak Viešpatie, išgelbėk mano dušią!

5. Ponas Dievas yra malonus ir teisus, ir mūsų Dievas mielaširdingas.

6. Ponas Dievas apsaugoja prastuosius; kada apgalėtas esmi, tai jis manę gelbti.

7. Jau vėl *buk pakajuje, mano dušia! nėsa Dievas tau ger daro.

* Ps. 42, 6, 12.

8. Nėsa tu ištraukei mano dušią iš smerties, mano akis nuo ašarų ir mano koją nuo paslydimo.

9. Aš *vaikščiosu po akių Pono Dievo žemėje gyvųjų.

* 1 Maiž. 17, 1.

10. *Aš tikiu, todėl kalbu; ale aš didei esmi varginamas.

* Rym. 10, 10.

11. Aš tariau savo nusismutnijime: *visi žmonės yra melagiai.

* Rym. 3, 4.

12. Kaipo aš Ponui Dievui užmokėsu visas jo geradėjystes, kurias man daro?

13. Aš išganymo kyliką imsu ir vardą Pono Dievo apsakysu.

14. Aš *savo pažadus Ponui Dievui užmokėsu po akių visų jo žmonių.

* Ps. 22, 26.

15. Smertis jo šventųjų brangus yra po akių Pono Dievo.

16. Ak Pone Dieve, aš esmi tavo tarnas; aš esmi tavo tarnas, tavo tarnaitės sunus; tu sudraskei mano ryšius.

17. Aš tau dėkavojimą *apieravosu ir Pono Dievo vardą pranešu.

* Oz. 14, 3.

18. Aš *savo pažadus Ponui Dievui užmokėsu po akių visų jo žmonių,

* Ps. 50, 14. Jon. 2, 10.

19. Pryanguose pas namus Pono Dievo, tavyje, Jėruzalem. Alleluja.

Psalmas 117.

Apie Mesiošių ir jo malonės karalystę.

1. Liaupsinkite Poną Dievą, visi pagonai, garbinkite jį, visi žmonės!

2. Nės jo *malonė ir teisybė ponavoja ant mūsų amžinai. Alleluja.

* Ps. 100, 5. 2 Maiž. 34, 6.

Psalmas 118.

Dėkavonė už geradėjystes, Kristaus kentėjimų
pelnytasias.

1. Dėkavokite *Ponui Dievui! nės jis yra geras, ir jo malonė patenka amžinai.

* Ps. 107, 1.

2. Taigi sakyk *Izrael: jo malonė patenka amžinai!

* Ps. 115, 12. 13.

3. Taigi sakykite namai Aaron: jo malonė patenka amžinai!

4. Taigi sakykite, kurie Pono Dievo prisibijotės: jo malonė patenka amžinai.

5. *Varguose meldžiausi Pono Dievo, ir Ponas Dievas manę išklusė ir palinksminojo manę.

† Jėz. 26, 16.

6. *Ponas Dievas yra su manimi, todėl nesibijaus; ką gal man žmonės daryti?

* Ps. 56, 6.

7. Ponas Dievas yra su manimi, man ant pagalbos; ir *aš savo džiaugsmą regėsu ant savo neprietelių.

* Ps. 54, 9.

8. Ger yra, Ponu Dievu nusitikėti ir *ne pasitikėti žmonėmis.

* Ps. 108, 12.

9. Ger yra, nusitikėti Ponu Dievu ir ne pasitikėti kunjgaikščiais.

10. Visi pagonai apstoja manę; ale vardan Pono Dievo aš juos sukaposu.

11. Jie *apstoja manę iš visų šalių; ale vardan Pono Dievo aš juos sukaposu.

* Ps. 17, 11.

12. Jie *apstoja manę, kaip bitės, ir gesta, kaip ugnis erškėčiuose; ale vardan Pono Dievo aš juos sukaposu.

* 5 Maiž. 1, 44.

13. Jie manę stumia, kad pulčiau; ale Ponas Dievas gelbti manę.

14. Ponas Dievas yra mano syla, ir mano išganymas.

* 2 Maiž. 15, 2. Jėz. 12, 2.

15. Giedojama yra su linksmybe apie pergalėjimą namuose teisiųjų: dešinė Pono Dievo aptur pergalėjimą;

16. Dešinė Pono Dievo yra paaukštinta; dešinė Pono Dievo aptur pergalėjimą.

17. Aš ne mirsu, bet išliksiu ir Pono Dievo darbus apsakysu.

18. Ponas Dievas tiesa aštriai manę plaka, bet ne paduosti manę smerčiui.

19. *Atverkite man vartus teisybės, kad aš įjėjęs Ponui Dievui dėkavočiau!

* Jėz. 26, 2.

20. Tai yra vartai Pono Dievo; teisieji ten įeis.

21. Aš dėkavoju tau, *kad manę pažemini ir gelbi manę.

* Ps. 119, 71.

22. *Akmuo, kurį budavonininkai išmetė, tas pastojo kampiniu akmenimi!

* Mat. 21, 42.

23. Tai nuo Pono Dievo tikosi, ir yra stebuklas po mūsų akių.

24. Šita yra diena, kurią Ponas Dievas padaręs; *džiaugkimės ir bukime toje linksmi!

* Apr. 19, 7.

25. Ak, Pone Dieve, *gelbėk; ak, Pone Dieve, duok laimėti!

* Jon. 12, 13.

26. Pagirtas te esie, kursai ateiti vardan Pono Dievo! Mes žegnojame jus, kurie este iš namų Pono Dievo.

27. Viešpats yra Dievu, kursai mus peršviečia; dabinkite šventę beržais iki ragų altoriaus!

28. Tu esi mano Dievas, ir aš tau dėkavoju; mans Dieve, aš tavę garbįsu.

29. Dėkavokite *Ponui Dievui! nės jis yra geras, ir jo malonė patenka amžinai.

* Ps. 136, 1. 26.

Psalmas 119.

Krikščionių augsini pamokslai apie liaupę, meilę,
macį ir naudą Dievo žodžio.

1. Išganytingi *tie, kurie ne kaltai elgiasi, kurie zokano Pono Dievo klausu.

* Ps. 1, 1. 2 ir 112, 1.

2. Išganytingi tie, kurie jo liudymus laiko, kurie jo iš visos širdies jėško!

3. Nės kurie ant jo kelių vaikščioja, tie pikto ne daro.

4. Tu prisakel, viernai laikyti tavo prisakymus.

5. Ak, kad mano gyvastis tavo įstatymus iš visos širdies laikytų!

6. Kad aš daboju tiktai ant tavo prisakymų, tai ne esmi gėdoje.

7. Aš dėkavoju tau iš tikros širdies, kad tu manę mokini įstatymus savo teisybės.

8. Tavo įstatymų aš klausysu; ne prastok manę niekadai!

9. Kaip vaikščios jaunikaitis savo kelią nekaltai? Kada laikosi pagal tavo žodžius.

10. Aš tavę jėškau iš visos širdies, ne duok manę paklysti nuo tavo prisakymų!

11. Aš palaikau tavo žodį savo širdyje, kad prieš tavę ne susigrieščiau.

12. Pagirtas buk, Pone Dieve! *pamokink manę savo teisybę!

* perk. 26, 64. 68.

13. Aš savo lupomis pasakosiu visą teisybę tavo burnos.

14. Aš džiaugiuos iš kelio tavo liudymų, kaip iš visokio lobio.

15. Aš kalbu, ką tu prisakei, ir dabojau ant tavo kelių.

16. Aš mėgstu tavo prisakymais ir ne užmirštu tavo žodžių.

17. Ger daryki savam tarnui, kad gyvas išlikčiau ir tavo žodį laikyčiau!

18. Atverk man akis, kad regėčiau stebuklus ant tavo zokano!

19. Aš *esmi svečias ant žemės; ne slėpki savo prisakymus nuo manęs!

* Ps. 39, 13.

20. Mano dušia yra sudaužyta iš išsiilgimo tavo prisakymų visadai.

21. Tu bari puikavojančiuosius; *prakeikti yra, kurie peržengia tavo prisakymus.

* Jér. 11, 3.

22. Atimk nuo manęs gėdą ir paniekimą, nės aš laikau tavo liudymus!

23. Ir kunigaikščiai *susiėdę kalba prieš mane, ale tavo tarnas kalba apie tavo prisakymus.

* Ps. 2, 2.

24. *Aš mėgstu tavo liudymais, tie man proto priduoja.

* perkš. 47.

25. Mano dušia gul dulkėse; atgaivink mane pagal savo žodį!

26. Aš apsakau savo kelius, ir tu išklausi mane; mokink mane savo įstatymus!

27. Mokink mane kelią savo prisakymų! tai aš *kalbėsu apie tavo stebuklus.

* Ps. 105, 2.

28. Aš tužijuosi, kad man ir širdis apalpsta; stiprink mane pagal savo žodį!

29. Atimk nuo manęs netikrąjį kelią ir pavelyk man savo prisakymus.

30. Aš sau išsirinkau kelią teisybės, tavo įstatymus stačiau po savo akių.

31. Aš laikausi prie tavo liudymų; Pone Dieve, ne duok manę gėdoje buti!

32. Kad tu mano širdį palinksimi, tai bėgte bėgu keliu tavo prisakymų.

33. Rodyk man, Pone Dieve, kelią savo sudų, kad juos laikyčiau iki galo!

34. Pamokink mane, idant kavochiau tavo zokaną ir laikyčiau jį iš visos širdies.

35. Vesk mane taku savo prisakymų! nės aš jais mėgstu.

36. Lenk mano širdį ant savo liudymų ir ne ant godo!

37. Atkreipk mano akis, kad ne veizdėtų ant pamokslo niekam ne derančio; bet atgaivink mane ant savo kelio!

38. Duok, kad tavo tarnas stipriai laikytų tavo prisakymus už tavo žodį, idant tavęs bijočiau!

39. Atimk nuo manęs gėdą, kurios aš baidaus! nės tavo prisakymai yra meilingi.

40. Štai, aš geidžiu tavo prisakymų; atgaivink mane su savo teisybe!

41. Pone Dieve, parodyk man savo malonę, savo pagalbą pagal savo žodį.

42. Kad atsakyti galėčiau *savam bluznytojui! nės aš nusitikiu tavo žodžiu.

* Ps. 42, 4. 11.

43. Ir ne *atimk nuo mano burnos žodį teisybės! nės aš nusitikiu tavo sudais.

* Jér. 15, 16.

44. Aš tavo zokaną laikysu nepaliautina, visados ir amžinai.

45. Ir aš vaikščioju linksmas, nės jėškau tavo prisakymų.

46. Aš kalbu apie tavo *liudymus po akių karalių † nesigėdėdamas.

* Mat. 10, 18. † Rym. 1, 10.

47. Aš *mėgstu tavo prisakymais, ir aš juos myliu,

* perkš. 10.

48. Ir pakeliu savo rankas ant tavo prisakymų, kuriuos aš myliu, ir kalbu apie tavo įstatymus.

49. Primink savam tarnui savo žodžio, ant kurio duodi man nusitikėti!

50. Tai yra mano palinksmiojimas mano varguose, nės tavo žodis mane *atgaivina.

* Ps. 19, 8.

51. Puikieji juokiasi iš manęs; aš tačiau *n'atstoju nuo tavo zokano.

* 5 Maiž. 17, 11.

52. Pone Dieve, kad aš atsimenu, kaipo tu nuo pradžios svieta sudijai, tai palinksmiojamas esmi.

53. Aš didei pykstu ant piktųjų, kurie tavo zokaną niekina.

54. Tavo sudai yra mano giesmė namuose mano keliavimo.

55. Pone Dieve, naktimis atsimenu tavo vardo ir laikau tavo prisakymus.

56. Tai yra mano skarbas, kad laikau tavo prisakymus.

57. Aš sakiau, Pone Dieve, tai tur buti mano tėviškė, kad sekčiau tavo kelius.

58. Aš meldžiuos po tavo akių iš visos širdies; *buk man malonų pagal savo žodį!

* Ps. 123, 3

59. Aš misliju apie savo kelius ir gręžu savo kojas prie tavo liudymų.

60. Aš skubinuos ir ne trunku, idant laikyčiau tavo prisakymus.

61. Piktųjų draugystė applėšė manę; bet aš ne užmirštu tavo prisakymų.

62. Čese *pusiaunakties keliuos, kad tau dėkavočiau už sudus tavo teisybės. * Ps. 42, 9.

63. Aš laikausi prie tų, kurie tavęs bijosi ir tavo prisakymų klauso.

64. Pone Dieve, *žemė yra pilna tavo gerybės; mokink manę savo teisybę! * Ps. 33, 5.

65. Tu *gero daraisavam tarnui, Pone Dieve, pagal savo žodį. * perkš. 17.

66. Mokink manę viežlybą elgimą ir pažinimą! nės aš vieriju tavo prisakymams.

67. Pirm ne kaip *pažemintas buvau, klajojau; bet dabar laikau tavo žodį. * perkš. 75.

68. Tu esi geras ir meilingas; *mokink manę savo prisakymus! * perkš. 12.

69. *Puikieji pramano melus ant manės, bet aš iš visos širdies laikau tavo prisakymus. * perkš. 78, 85.

70. Jų širdis stora yra kaip taukai; bet *aš mėgstuosi tavo prisakymais. * perkš. 77.

71. Man malonu yra, kad tu manę pažeminai, kad mokinčiaus tavo prisakymus.

72. Zokanas tavo burnos man yra mielesnis už daug tukstančių stukių *aukso ir sidabro. * Ps. 19, 11.

73. Tavo *ranka manę sutvėrė ir leido; mokink manę, kad išmokčiau tavo prisakymus! * Job. 10, 8.

74. Kurie tavęs bijosi, reg manę ir džiaugias; nės aš nusitikiu tavo žodžiu.

75. Pone Dieve, aš žinau, kad tavo sudai teisus yra; ir tu manę viernai *pažeminai. * perkš. 67.

76. Tavo malonė t'esie mano palinksmuojimas, kaip žadėjai savam tarnui.

77. Išrodyk man savo mielaširdingystę, kad išlikčiau! nės aš *mėgstu tavo prisakymais. * perkš. 35.

78. Ak, kad puikieji turėtų apgėdinti buti, kurie *melais manę nuslogina! bet aš kalbu apie tavo įsakymą. * perkš. 85, 86.

79. Ak, kad manėspi laikytųs, kurie tavęs bijosi ir tavo liudymus pažįsta!

80. *Mano širdis tikrai te pasiliekti

tavo prisakymuose, kad ne bučiau apgėdintas! * Ps. 18, 23.

81. Mano dušia *išsiilgsta tavo išganymo, aš nusitikiu ant tavo žodžio. * 1 Maiž. 49, 18.

82. Mano akys išsiilgsta tavo žodžio ir sako: kada tu linksmini manę?

83. Kačėig aš esmi kaip oda dumuose, tačiau tavo teisybės ne užmirštu.

84. *Ikkikolei lauks tavo tarnas? kada tu sudą laikysi ant mano persekinėtojų? * Apr. 6, 10.

85. *Puikieji man kasaduobes, su tavo prisakymais ne sutinkančias. * perkš. 69.

86. Tavo *prisakymai yra tikra teisybė. Jie persekinėja manę melais; gelbėk manę! * Jon. 17, 17.

87. Jie bemaž manę nužavino ant žemės, bet aš ne prastoju tavo prisakymus.

88. *Atgaivink manę per savo malonę, kad laikyčiau liudymus tavo burnos! * perkš. 149, 159.

89. Pone Dieve, *tavo žodis pasiliekti amžinai, kol dangus patenka. * Jėz. 40, 8.

90. Tavo teisybė patenka visados. Tu *žemę pagatavijai, ir jiji išsilaiko. * Ps. 89, 12.

91. Kasdien pasiliekti pagal tavo žodį; nės visi daiktai tau tur šlužyti.

92. Jei tavo zokanas man ne butų *palinksmuojimu buvęs, tai bučiau prapuoles savo varguose. * perkš. 43, Jėr. 15, 16.

93. Aš tavo įsakymų niekados ne užmiršu, nės tu manę tuomi atgaivini.

94. Aš esmi tavo, gelbėk manę! *nės aš jėškau tavo įsakymų. * perkš. 45.

95. *Dievo nesibijantieji tykoja manęs, kad manę nužavintų; bet aš dabojuos tavo liudymų. * Ps. 37, 32.

96. Aš visų daiktų galą regėjau; bet tavo įsakymas patenka.

97. Kaip aš tavo zokaną taip myliu! *kasdien aš kalbu apie tą. * Ps. 1, 2.

98. Tu savo prisakymu manę *darai išmintingesniu, ne kaip mano neprieteliai yra; nėra tas amžinai yra mano skarbas. * 5 Maiž. 4, 8.

99. Aš daugiaus išmokau, kaip visi mano mokįtojai; nės tavo liudymai yra mano kalbėjimas.

100. Aš kytresnis esmi, ne kaip senieji; nės aš laikau tavo prisakymus.

101. Aš uždraudžiu savo kojai visus piktus kelius, kad tavo žodžio klausyčiau.

102. Aš ne atstoju nuo tavo sudų, nės tu manę mokini.

103. Tavo *žodis mano burnai saldesnis yra, ne kaip medus. * Ps. 19, 11.

104. Tavo žodis daro manę išmanantį, todėl nekenčiu visų netikrų kelių.

105. Tavo žodis yra žibnyčia *mano kojos ir žvakė ant mano kelio. * Pam. 6, 23.

106. Aš prisiekiu ir laikysu, kad aš sudų tavo teisybės noru klausyti.

107. *Aš didei esmi pažemintas; Pone Dieve, atgaivink manę pagal savo žodį! * perkš. 67, 75.

108. *Tau, Pone Dieve, te patinka valnoji apiera mano burnos ir mokink manę savo teisybę! * Ps. 19, 15.

109. Aš *savo dušią visados nešioju savo rankose ir ne užmirštu tavo zokano. * Vald. 12, 3.

110. *Piktieji man spendžia žabangų, ale aš ne paklystu nuo tavo prisakymų. * Ps. 140, 6 ir 142, 4.

111. Tavo liudymai yra mano amžina tėviškė, nės jie yra mano širdies džiaugsmas.

112. Aš lenkiu savo širdį, idant daryčiau pagal tavo teisybę amžinai.

113. *Aš neapkenčiu nepakajingiasias dvases ir myliu tavo prisakymus. * Ps. 31, 7.

114. Tu esi mano apgynimas ir skydas, aš nusitikiu ant tavo žodžio.

115. Atstokite nuo manęs, jūs pikta-dėjai! aš noru laikyti prisakymus savo Dievo.

116. Išlaikyk manę savo žodžiu, kad išlikčiau; ir *ne duok manę išgėdintu buti mano nusitikėjime! * Ps. 25, 2, 3.

117. Stiprink manę, kad išgyčiau! tai visados *mėgsu tavo prisakymais. * perkš. 70, 143. Rym. 7, 22.

118. Tu sumini visus, kurie nuo tavo prisakymų atstoja; nės jų vylius tikt melai yra.

119. Tu visus piktuosius ant žemės atmeti kaip nečystumą; todėl aš myliu tavo liudymus.

120. Aš bijausi tavęs, kad ir mano oda pašiurpo, ir bijausi tavo provų.

121. Aš *laikas ant sudo ir teisybės; ne paduok manę tiems, kurie manę nor sugaišinti! * 2 Zom. 8, 15.

122. Užstok tu savo tarną ir linksmink jį, kad puikieji man gvolta ne darytų!

123. Mano akys išsiilgsta tavo išganymo ir žodžio tavo teisybės.

124. Daryk su savo tarnu pagal savo malonę ir mokink manę savo provas!

125. Aš esmi tavo tarnas; pamokyk manę, kad pažinčiau tavo liudymus!

126. Čėsas yra, kad ką darytų Ponas Dievas; jie iš viso paniekino tavo zokaną.

127. Todėl aš *myliu tavo prisakymą daugiaus, ne kaip auksą ir čystą auksą. * perkš. 72.

128. Todėl tuojaus klausau visų tavo įsakymų, aš *neapkenčiu viso neteisių kelio. * Ps. 26, 5.

129. Tavo liudymai yra stebuklingi; todėl pildo juos mano dušia.

130. Kada tavo žodis išsireiškia, tai linksmina ir *daro prastuosius išmintingais. * Ps. 19, 3.

131. Aš atveriu savo burną ir geidžiu tavo prisakymų; nės išsiilgstų jų.

132. Grėškis manėspi ir buk man malonus, kaip darydavai tiems, kurie myl tavo vardą.

133. Valdyk mano žingsnį pagal savo žodį, ir ne duok ant manęs ponavoti nei jokia neteisybę!

134. Išgelbėk manę nuo žmonių piktėybės! tai aš pildysu tavo įsakymus.

135. *Duok šviesti savo veidą ant tavo tarno ir mokink manę savo teisybę! * 4 Maiž. 6, 25.

136. Mano akys teka vandenimi, kad ne laikomi yra tavo prisakymai.

137. Pone Dieve, *tu esi teisus, ir tavo žodis yra tikras. * 2 Maiž. 9, 27.

138. Tu drutai prisakei, liudymų tavo teisybės ir viernybės klausyti.

139. Aš *bemaž smerties ne gavau iš didžio papykio, kad mano priešininkai tavo žodžio užmiršta. * Ps. 69, 10.

140. Tavo žodis *gerai yra iščystytas, ir tavo tarnas tą myli. * perkš. 105.

141. Aš esmi menkas ir paniekintas, ale aš ne užmirštu tavo prisakymo.

142. Tavo teisybė yra amžina teisybė, ir tavo zokanas yra viernybė.

143. Vargai ir bėda manę užpuolė, bet aš mėgsu tavo prisakymais.

144. Teisybė tavo liudymų yra amžina; pamokink manę, tai išliksu.

145. Aš iš visos širdies šaukiu; išklausyk manę, Pone Dieve, kad klausyčiau tavo teisybės!

146. Aš šaukiu tavėspi; gelbėk manę, kad pildyčiau tavo liudymus!

147. Aš anksti atėjęs šaukiu, * ant tavo žodžio aš nusitikiu. * perkš. 114.

148. Aš anksti pabundu, kad kalbėčiau apie tavo žodį.

149. Klausyk mano balso pagal savo malonę; Pone Dieve, * atgaivink manę pagal savo sudą! * perkš. 88, 154, 159.

150. Mano piktieji persekinėtojai manę nor užpulti ir toli yra nuo tavo prisakymo.

151. Pone Dieve, tu arti esi, ir tavo prisakymai * yra pati teisybė. perkš. 86.

152. Bet jau seniai žinau, kad tu savo liudymus amžinai pastiprinojai.

153. Dabok mano vargų ir išgelbėk manę; išvaduok manę! nės aš ne * užmirštu tavo zokano. * perkš. 6, 141.

154. Vesk mano provą ir išgelbėk manę; atgaivink manę savo žodžiu!

155. Išganymas toli yra nuo piktųjų; nės jie ne atboja tavo prisakymų.

156. Pone Dieve, * tavo susimilimas yra didis; atgaivink manę pagal savo sudą. * Raud. 3, 22, 23.

157. Mano * persekinėtojų ir priešininkų daug yra, bet aš ne atstoju nuo tavo liudymų. * Ps. 3, 2.

158. Aš regiu papeiktojus, ir skaudu man yra, kad jie ne laiko tavo žodį.

159. Štai, aš myliu tavo įsakymus; Pone Dieve, atgaivink manę pagal savo malonę!

160. Tavo * žodis kits nieks yra, kaip teisybė; visi sudai tavo teisybės patenka amžinai. * Jon. 17, 17.

161. Kunigaikščiai persekinėja manę be priežasties, ir mano * širdis prisibijo tavo žodžių. * Jėz. 66, 2.

162. Aš džiaugiuos iš tavo žodžio, kaip koksai didę naudą gaunąs.

163. Melų nekenčiu ir n'apykantoje turu juos; ale tavo zokaną aš myliu.

164. Aš liaupsinu tavę septynis kartus per dieną dėlei sudo tavo teisybės.

165. Didį tur pakajų, kurie myl tavo zokaną, neigi klajos.

166. * Pone Dieve, aš laukiu tavo išganymo ir darau pagal tavo prisakymus. * 1 Maiž. 49, 18.

167. Mano dušia klauso tavo liudymų ir juos didei myl.

168. * Aš laikau tavo prisakymus ir tavo liudymus; nės visi mano keliai yra po tavo akių. * Ps. 18, 22.

169. Pone Dieve, duok, kad mano

prašymas ateitų po tavo akių; pamokink manę pagal savo žodį!

170. Duok, kad mano malda ateitų po tavo akių; išgelbėk manę pagal savo žodį!

171. Mano lupos turės liaupsinti, kada tu manę savo teisybę mokini.

172. Mano liežuvis * kalbės apie tavo žodį; nės visi tavo prisakymai yra tikri. * Pam. 6, 22.

173. Pristok man su savo ranka! nės aš išrinkau tavo prisakymus.

174. Pone Dieve, aš išsiilgstu tavo išganymo ir mėgtu tavo zokanu.

175. Laikyk gyvą mano dušią, kad tavę liaupsintų, ir tavo teisybė manę gelbėtų.

176. Aš esmi kaip * paklydusi ir prapuolusi avis: jėškok savo tarną! nės aš ne užmirštu tavo prisakymų. * Jėz. 53, 6. s.

Psalmas 120.

Malda prieš netikrus mokytojus, apkaltėtojus ir smarkininkus.

1. Giesmė aukštesniame kore (balse). Aš šaukiu Dievopi savo bėdoje, ir jis išklauso manę.

2. Pone Dieve, išgelbėk mano dušią nuo melagių ir nuo neviernų liežuvių!

3. Ką gal tau neteisusis liežuvis daryti? ir ką gal jis ištaisyti?

4. Jis yra kaip aštrios strielos stipriojo, kaip ugnis kadagyne.

5. Bėda man, kad ateivis esmi tarp Mesėko; aš turu gyventi tarp * šėtrų Kėdar. * A. Giesm. 1, 5.

6. Ilgu yra mano dušiai gyventi su tais, kurie * pakajaus n'apkenč. * Jėz. 48, 22 ir 57, 21.

7. Aš pakajų laikau; ale kad aš kalbu, tai jie pakel vaidą.

Psalmas 121.

Dievas žmonių apgynėjas.

1. Giesmė aukštesniame kore.

Aš * pakeliu savo akis kalnump, nuo kurių pagalba man randasi. * Ps. 123, 1

2. Mano pagalba randasi nuo Pono Dievo, kurs dangų ir žemę padaręs.

3. Jis ne duos tavo kojai slysti, ir tavo apgynėjas ne miegti.

4. Štai, * sargas Izraelio nei miegti, nei snaudžia. * Job. 7, 20.

5. Ponas Dievas apgina tavę. Ponas Dievas yra tavo pavėsis ant tavo dešinės rankos,

6. Kad tavę dienoje saulė ne kaitintų, neigį mėnuo naktyje.

7. Ponas Dievas te apsaugoja tavę nuo viso pikto! jis te apsaugoja tavo dušią!

8. Ponas Dievas te apsaugoja tavo išėjimą ir įėjimą nuo dabar iki amžių amžių!

Psalmas 122.

Šlovė miesto Jėruzalės.

1. Giesmė Dovidu aukštesniame kore.

Aš džiaugiuos to, kad man sakytą, jog eisime į Dievo namus,

2. Ir kad mūsų kojos stovės tavo vartuose, Jėruzale.

3. *Jėruzalė budavota yra, kad būtų miestai, kur reik susieitis, * 2 Nus. Kar. 6, 6.

4. Kur giminės tur užėiti, butent giminės Pono Dievo, Dievo žodį sakyti žmonėms Izrael ir dėkavoti vardui Pono Dievo.

5. Nėsa čia stov kėslai ant sudo, kėslai namų Dovidu.

6. Velykite *Jėruzalei visą gerą: „ak, kad tiems gerai pasisektų, kurie tavę myli!“ * Sak. 4, 7.

7. Pakajus turėtų būti viduje tavo murų, ir palaima tavo palochiuose.

8. Dėl savo brolių ir genčių velysu aš tau pakajų;

9. Dėl namų Viešpaties, mūsų Dievo, įėjkosu aš tavo naudos.

Psalmas 123.

Gerųjų paniekinimas ir palinkšminojimas.

1. Giesmė aukštesniame kore.

Aš savo akis pakeliu tavęsi, kur-sai tu danguje sėdi.

2. Štai, kaip akys tarnų ant rankų savo ponų veizd, kaip akys tarnaitės ant rankų savo žiuponės veizd, šitaip veizd ir mūsų akys ant Viešpaties, mūsų Dievo, iki jis mums malonus pastoja.

3. Buk mums malonus, Pone Dieve, buk mums malonus! nėra mes iš viso esme paniekinami.

4. Dušia mūsų pilna yra apjuokimo puikiųjų ir paniekinimo pasididžiuojančiųjų.

Psalmas 124.

Dėkavonė už Dievo pristojimą bėdoje.

1. Giesmė Dovidu aukštesniame kore.

Jei Dievas ne būtų su mumis, taip sakyt Izrael,

2. Jei Dievas ne būtų su mumis, kada žmonės prieš mus keliai:

3. Tai jie mus gyvus prarytų. Kada jų narsas ant mūsų įnirštų,

4. Tai vandens mus praskandintų, srovės eitų per mūsų dušią.

5. Vandens eitų peraukštai per mūsų dušią.

6. Pagirtas te esie Ponas Dievas, kad mus ne duost ant plėšimo jų dantis!

7. Mūsų dušia išsprudo, * kaip paukštis iš žabangų paukštininko; spąstas patruko, ir mes valni pastojome. * Pm. 6, 5.

8. Mūsų *pagalba yra vardan Pono Dievo, kursai sutvėrė dangų ir žemę. * Ps. 121, 2.

Psalmas 125.

Nusitikejimas ne duosti gėdoje būti.

1. Giesmė aukštesniame kore.

Kurie *nusitike Ponu Dievu, tie ne prapuls, bet amžinai išsilaikys, kaip kalnas Ziono. * Ps. 21, 8.

2. Aplink Jėruzalę yra kalnai, ir Ponas Dievas yra *aplink savo žmones nuo šio česo iki amžių. * Pa. 34, 8.

3. Nėsa ponystė piktųjų ne pasiliks ant pulkelio teisiųjų, kad teisieji savo ranką ne ištiestų ant neteisybės.

4. Pone Dieve, gerai daryk geriems, ir kurie yra *geros širdies! Ps. 112, 4.

5. Bet kurie pasiduosti ant kelių savo neteisybės, tus Ponas Dievas pravarys su piktadėjais; o *pakajus te esie ant Izrael! * Gal. 6, 16.

Psalmas 126.

Krikščionių smutnybė bus perversa į linksmybę.

1. Giesmė aukštesniame kore.

Kada Ponas Dievas *apkaltuosius Ziono išgelbės, tai busime kaip sapnuojantieji. * Ps. 14, 7.

2. Tai mūsų burna pilna bus juoko, ir mūsų liežuvis pilnas garbės. Tai bussakoma tarp pagonų: „Ponas Dievas didžius daiktus ant jų padarė.“

3. *Ponas Dievas didžius daiktus ant mūsų padarė, iš to esme linksmi. * Luk. 1, 49.

4. Pone Dieve nugrėšk mūsų apkalimą, kaip tu vandenį prieš pietus išdžiovini!

5. Kurie *sėja su verksmu, dagos su džiaugsmu. * Mat. 5, 4.

6. Jie eit verkdami ir neša brangią sėklą; ir ateit su džiaugsmu, atnešdami savo pėdus.

Psalmas 127.

Peržegnotas ukio priveidėjimas ir valdymas.

1. Giesmė Salomono aukštesniame kore.

Jei Ponas Dievas nebudavoja namus, tai noprosnai dirba, kurie juos budavoja. Jei Ponas Dievas miestą ne apsergti, tai noprosnai būnda sargas.

2. Noprosnai yra, kad anksti keliatės ir potam ilgai sėditi ir * valgoti savo duoną su rupuščiais; nės savo prieteliams jistą duosti bemiegant. * Ez. 12, 19.

3. Štai, vaikai yra Dievo * dovana, ir žyvato vaisius yra jo davimas.

* 1 Maiž. 33, 5.

4. Kaip strielos rankoje stipriojo, šitaip sekasi jaunieji vaikai.

5. Gerai tam, kursai tokių savo seidoką tur pilną; tie ne bus gėdoje, kada su savo neprieteliais bylinės vartuose.

Psalmas 128.

Suvenčiavotųjų rėdas ir žėgnonė.

1. Giesmė aukštesniame kore.

Gerai tam, kursai Dievo bijos ir ant jo kelių vaikščioja.

2. Tu pasipenėsi darbais savo rankų; gerai tau, tau gerai pasiseka.

3. Tavo pati bus kaip vaisingas vynmedis aplink tavo namus; tavo vaikai kaip aliejaus čiepeliai aplink tavo stalą.

4. Štai, šitaip yra peržegnojamas vyras, kursai Dievo bijos.

5. Ponas Dievas tavę peržegnos iš Ziono, kad matytumbei palaimą Jėruzalės per visą savo amžių.

6. Ir matytumbei savo vaikų vaikus. * Pakajus ant Izraelio! * Ps. 125, 5.

Psalmas 129.

Bažnyčios pergalėjimas ant savo neprietelių.

1. Giesmė aukštesniame kore.

Jie manę tankiai spaudė nuo mano jaunystės, taip sakyk Izrael!

2. Jie manę tankiai spaudė nuo mano jaunystės, bet tačiau manę neapgalejo.

3. * Artojai arė ant mano pakalos ir ilgas varė savo vagas. * Jėz. 50, 6 ir 51, 23.

4. Dievas, teisusis, nukirto virvę piktųjų.

5. Ak, * kad būtų gėdoje ir atgalion sugrįštų visi, kurie ne apkenčia Ziono!

* Ps. 6, 11.

6. Ak, kad jie būtų kaip žolė ant stogų, kuri padžiusta, pirmneng išraujama!

7. Iš kurios piovėjas ne pildo savo ranką, nei rišėjas savo glėbį,

8. Nei tie, kurie praeiti, ne sako: „Dievo peržegnojimas te esie ant jūsų, mes jus žegnojame vardan Pono Dievo!“

Psalmas 130.

Malda griekų atleidimo dėlei.

1. Giesmė aukštesniame kore.

Išgilybės, Pone Dieve, šaukiu tavęsi.

2. Pone Dieve, * klausyk mano balso, dabokis savo ausimis ant balso mano maldos.

* Ps. 5, 2 ir 102, 2.

3. Jei tu, Pone Dieve, griekus nori prirokuoti, Pone Dieve, kas išsilaikys?

4. Nėsa pas tavę yra * atleidimas, kad tavę prisibijotum.

* Jėz. 55, 7.

5. Aš * laukiu Pono Dievo, mano dušia laukia, ir aš nusitikiu ant jo žodžio.

* Ps. 27, 14.

6. Mano dušia laukia Pono Dievo nuo vienos aušros iki kitos.

7. Izrael, nusitikėk Ponu Dievu! nės prie Dievo yra malonė ir daug išgelbėjimo pas jį.

8. Ir Jisai išgelbės * Izraelį iš visų jo griekų.

* Jėr. 31, 11.

Psalmas 131.

Paveikslas žemystės; biauzybė pasididžiavimo.

1. Giesmė Dovidu aukštesniame kore.

Pone Dieve, mano širdis nesididžiuoja, ir mano akys ne puikavoja, neigi jėškau didžių daiktų, kurie man peraukšti yra.

2. Kada savo dušią ne nuramdėdavau ir ne nutildėdavau, tai mano dušia buvo nutraukiama, kaip kada kas nutraukiamas yra nuo savo augyvės.

3. Izrael, nusitikėk Ponu Dievu nuo šio česo iki amžių amžių!

Psalmas 132.

Malda už išlaikymą Dievo slūžmos ir avietiškojo valdymo.

1. Giesmė aukštesniame kore.

Atsimink, Pone Dieve, Dovidu ir visų jo persekinėjimų!

2. Kursai prisiekė Ponui Dievui ir žadėjo Visogalinčiamjam Jokubo:

3. „Aš ne eisu į šėtrą savo namų, nei ant savo patalo atsiguļsuos, * 2 Zom. 5, 9.

4. Ne * duosu savo akims miegoti, nei akių vokams snausti, * Pam. 6, 4.

5. Iki rasu vietą Ponui Dievui, * namams Visogalinčiamjam Jokubo.“

* Darb. 7, 46.

6. Štai, mes girdime apie ją Epratoje, mes radome ją ant lauko Jaar.

* 1 Zom. 6, 21.

7. *Eisime į jo namus ir melsimės ties suoleliu jo kojų.

* Ps. 95, 6 ir 99, 5.

8. *Kelkis, Pone Dieve, ant savo atsiilsėjimo, tu, ir skrynė tavo macies!

* 4 Maiž. 10, 35. s.

9. Tavo klebonai te esie aprėdyti teisybe, ir tavo *šventieji tesidžiaugias.

* Ps. 32, 11.

10. Ne atimk ponavojimą savo mastytojo, dėl savo tarno Dovidio!

11. Ponas Dievas *Dovidui tikrą prysiegą davė, nuo tos jis nesikreipis: „aš tau ant tavo sosto pasodysu vaisių tavo kuno.

* Ps. 89, 4.

12. Jei tavo vaikai laikys mano derėjimą ir mano liudymą, kurį aš juos mokysiu, tai ir jų vaikai ant tavo sosto sėdės amžinai.“

13. Nėsa Ponas Dievas Zioną išrinko, ir padingsta jam tenai gyventi.

14. „Tai yra mano atilsis amžinai, čionai aš gyvėsu, nėra čia man padingsta.

15. Aš jų penukšlą peržegnosi ir jų pavarguliams duonos apščiai duosu.

16. Jų klebonus aš apvilksu išganymu, ir jų šventieji bus linksmi.

17. Čiajau aš duosu *užaugti ragą Dovidui; aš savo mostytamui žibnyčią pagatavijau.

* Luk. 1, 69. Ps. 112, 9.

18. Jo neprietelius apvilksu *gėda; ale ant jo žydės jo vainikas.“

* Ps. 35, 26.

Psalmas 133.

Apie brangiausią žemčiugą pakajaus ir sandorystę.

1. Giesmė Dovidio aukštesniame kore.

Štai, kaip gražus ir meilingas daiktas yra, kad *broliai sandoroje pas viens vieną gyvena!

* Rym. 15, 5.

2. Kaip *mostis brangiausiai kvepiantį, kuri nuo galvos Aaronso teka į jo barzdą, kuri nutek į jo rubą,

* 2 Maiž. 29, 7.

3. Kaip rasa, kuri nuo Ermono krint ant kalnų Ziono; nėra čia žada Ponas Dievas žegnonę ir išsilaikymą visados ir amžinai.

Psalmas 134.

Apie rėdą bažnyčios tarnų.

1. Giesmė aukštesniame kore.

Štai, liaupsinkite Poną Dievą, visi tarnai Pono Dievo, kurie naktimis stovite namuose Pono Dievo!

2. Pakelkite savo rankas ties šventinyčia ir liaupsinkite Poną Dievą!

3. Ponas Dievas te peržegnoja tavę iš Ziono, kurs dangų ir žemę sutvėrė!

Psalmas 135.

Dėkavojimas už Dievo geradėjystes.

1. Alleluja.

Liaupsinkit vardą Pono Dievo, liaupsinkit, jus tarnai, Poną Dievą,

2. Jus, kurie stovite namuose Pono Dievo, dvaruose namų mūsų Dievo!

3. Liaupsinkite Poną Dievą! nėra Ponas Dievas yra geras; giedokite jo vardui! nėra jis meilingas.

4. Nės Dievas sau išsirinko Joku-bą, Izraėlį per savąjį.

5. Nės žinau, kad Ponas Dievas didis yra, ir mūsų *Dievas už visus dievus didesnis.

* 2 Maiž. 15, 11. 1 Pa. 86, 8 ir 89, 7.

6. Vislab, *ką jis nor, tai jis daro, danguje ir ant žemės, juriese ir visose gilybėse.

* Luk. 1, 37.

7. Kursai duosti pasikelti *debesims nuo galo žemės, kursai žaibus ir lietu daro, kursai vėją duosti ateiti iš paslėptų vietų.

* Jer. 10, 13.

8. Kursai *pirmgimusiuosius nužavino Egipto žemėje, taip žmonių, kaip ir bandos,

* 2 Maiž. 12, 29.

9. Ir atsiuntė savo ženklus ir stebuklus ant tavęs, Egipto žemė, ant Paraono ir ant visų jo tarnų;

10. Kursai daug žmonių pamušė ir *nužavino macnius karalius;

* Ps. 136, 18.

11. *Sioną, karalių Amorytų, ir Ogą, karalių iš Bazano, ir visas karalystes Kanaan;

* 4 Maiž. 21, 21. 24. s. Ps. 136, 19. 20.

12. Ir *davė jų žemę į tėviškę, į tėviškę savo žmonėms Izraėl.

* Joz. 11, 23 ir 12, 6.

13. Pone Dieve, tavo vardas patenka amžinai; tavo *atsiminimas, Pone Dieve, patenka iki amžių amžio.

* Ps. 102, 13.

14. Nėsa Ponas Dievas savo žmonės sudys, ir savo tarnams bus malonus.

15. Pagonų *dievaičiai yra sidabras ir auksas, darbas žmonių rankų.

* Ps. 115, 4.

16. Jie burnas tur ir ne kalb; akis tur ir ne regi;

17. Ausis tur ir ne girdi; neigi yra kvapo jų burnoje.

18. Kurie *juos daro, yra jiems lygus, ir visi, kurie ant jų nusitik.

* Jėz. 42, 17

19. Giminė Izraėlio, liaupsinkite Poną Dievą; liaupsinkite Poną Dievą, jus iš giminės Aaronu!

20. Jus iš giminės Lėvy, liaupsinkite Poną Dievą; kurie bijotėsi Pono Dievo, liaupsinkite Poną Dievą!

21. Pagarbintas te esie Ponas Dievas iš Ziono, kursai Jėruzalėje gyvena! Alleluja.

Psalmas 136.

Dėkavojimas už Dievo malonę ir stebuklus.

1. Dėkavokite *Ponui Dievui! nės jis yra geras; nės jo malonė patenka amžinai. * Ps. 100, 3.

2. Dėkavokite Dievui visų dievų! nės jo malonė patenka amžinai.

3. Dėkavokite Viešpačiui visų viešpačių! nės jo malonė patenka amžinai.

4. *Kursai vienas didžius stebuklus daro; nės jo malonė patenka amžinai. * Ps. 72, 18.

5. Kursai *dangus darė išmintingai; nės jo malonė patenka amžinai. * 1 Maiž. 1, 6. s.

6. Kursai *žemę ant vandenų išplatinu; nės jo malonė patenka amžinai. * 1 Maiž. 1, 1. 7.

7. Kursai *dides padarė žvakes; nės jo malonė patenka amžinai; * 1 Maiž. 1, 14.

8. *Saulė, kad šviestų dienoje; nės jo malonė patenka amžinai; * Ps. 74, 16. 17.

9. Mėnesį ir žvaigždes, kad šviestų naktį; nės jo malonė patenka amžinai.

10. Kursai ištiko Egypcionų pirm gimusiųosius; nės jo malonė patenka amžinai;

11. Ir *išvedė Izraėlį; nės jo malonė patenka amžinai; * 2 Maiž. 12, 41.

12. Su sylinga ranka ir ištiestu petimi; nės jo malonė patenka amžinai.

13. Kursai perdalijo *nendrių jures į dvi dali; nės jo malonė patenka amžinai. * 2 Maiž. 14, 21. Neėm. 9, 11.

14. Ir pervedė Izraėlį per jų vidų; nės jo malonė patenka amžinai.

15. Kursai *Paraoną ir jo pulką į nendrių jures įstumė; nės jo malonė patenka amžinai. * 2 Maiž. 14, 26. s.

16. Kursai savo žmones vedė per pusčią; nės jo malonė patenka amžinai.

17. Kursai didžius karalius išmušė; nės jo malonė patenka amžinai;

18. Ir *pasmaugė macnius karalius; nės jo malonė patenka amžinai; * Ps. 135, 10.

19. *Sioną, Amorytų karalių; nės jo malonė patenka amžinai; * 4 Maiž. 21, 34. 35.

20. Ir Ogą, karalių Bazane; nės jo malonė patenka amžinai;

21. Ir davė jų žemę į tėviškę; nės jo malonė patenka amžinai;

22. Į tėviškę savam tarnui Izraėl; nės jo malonė patenka amžinai.

23. Nės jis atsiminė mūsų, kada buvome prispausti; nės jo malonė patenka amžinai.

24. Ir išgelbėjo mus nuo mūsų neprietelių; nės jo malonė patenka amžinai.

25. *Kursai duosti penukšlą visam sutvėrimui; nės jo malonė patenka amžinai. * Ps. 145, 15.

26. Dėkavokite Dievui dangaus! nės jo malonė patenka amžinai.

Psalmas 137.

Sugautųjų Žydų verkimo giesmė.

1. Pas vandenį Babelės sėdėjome verkdami, kada Ziono atsiminėme.

2. Savo arpas pakabinome ant gluosnių, tenai esančiųjų.

3. Nėsa tenai liepė mums giedoti, kurie mus sugautus laikė, ir savo raudojime linksmais buti, sakydami: „pagiedokite mums giesmę apie Zioną!“

4. Kaip giedotumbime giesmę Pono Dievo svetimoje žemėje?

5. Jei užmirštu tavęs, *Jėruzale, tai te esie užmiršta mano dešinės. * Jėr. 51, 50.

6. Mano *liežuvis turėtų prilipti prie mano gomurio, jei tavęs ne atsiminsu, jei ne laikysu Jėruzalę už savo didžiausią linksmybę. * Ez. 3, 26.

7. Pone Dieve, atsimink vaikų Edom dienoje Jėruzalės, kurie sako: „pusta! pusta iki jos dugno!“

8. Tu *išpustytoji duktė Babelės, gerai tam, kursai tau atlygis, kaip tu mums darei. * Jėz. 13, 19.

9. Gerai tam, kursai ima tavo *jaukus vaikus ir visai juos sudaužia į akmenį. * Jėz. 13, 16. Apr. 2, 23.

Psalmas 138.

Dėkavojimas už Dievo susimilimą.

1. Psalmas Dovidu.

Aš *dėkavuju tau iš visos širdies; po akių dievų tau garbę duosu. * Ps. 9, 2.

2. Aš melsiuos ties tavo šventąja bažnyčia ir tavam vardui dėkavosiu tavo malonės ir viernybės dėlei, nėsa

tu savo vardą pašlovinai ant viso per savo žodį.

3. Kada tavęs pi šaukiu, tai išklausk manę ir duok mano dušiai didelę syla!

4. Tau *dėkavoja, Pone Dieve, visi karaliai ant žemės, kad girdėtų žodį tavo burnos,

* Ps. 68, 32, 33.

5. Ir giesti ant kelių Pono Dievo, kad garbė Pono Dievo didelė yra.

6. Nėsa *Ponas Dievas yra aukštas ir veizdi ant pasižeminančio, ir pažįsta pasididžiuojantį iš tolo.* Ps. 113, 5.

7. Kada *didžiausiame varge esmi, tai tu manę atgaivini, ir ištiesi savo ranką ant keršto mano neprietelių ir gelbi manę su savo dešine. *Luk. 7, 11. a.

8. Dievas padarys galą manęs dėlei. Pone Dieve, *tavo malonė yra amžina; †darbą savo rankų tu ne prastok!

* Ps. 52, 3. Luk. 1, 50. † Ps. 90, 17.

Psalmas 139.

Apie Dievo aprūpinimą, visgalingąją macį ir pribuvimą.

1. Psalmas Dovidu, pirmgiedotinas. Pone Dieve, *tu išmėgini manę ir pažįsti manę.

* perkš. 23. Ps. 7, 10.

2. Ar sėdžiu arba keliuos, tai tu žinai; tu *permanai mano mislis iš tolo.

* Jėr. 17, 10.

3. Ar eimi, ar guliu, tai tu aplink manę esi ir regi visus mano kelius.

4. Nėsa štai, niera nei jokio žodžio ant mano liežuvio, kurio tu, Pone Dieve, iš viso ne žinotumbei.

5. Tu tai darai, ką aš pirm arba paskui dirbu, ir *laikai savo ranką ant manęs.

* 2 Maiž. 33, 22.

6. Toksai žinojimas man yra per dyvinas ir per aukštas, aš to ne galiu permąstyti.

7. Kur eisu aš nuo tavo dvasės? ir kur bėgsu nuo tavo veido?

8. Jei žengčiau į dangų, tai tu čia esi. Jei patalą kločiau pekloje, *štai, tu taipojau ir čia esi.

* Amos 9, 2.

9. Jei imčiau sparnus aušros ir *pasilikčiau galiausiose juriose, *Jon. 1, 3.

10. Tai tačiau tavo ranka manę tenai vadžiotų, ir tavo dešinė manę nutvertų.

11. Jei sakau: tamsybės gal manę apdengti, tai ir *naktis aplink manę tur šviesi būti.

* Job. 34, 22.

12. Nės ir *tamsybės po tavo akių ne tamsios yra, ir naktis žiba kaip diena, tamsybė yra kaip šviesybė. *Jok. 1, 17.

13. Nėsa tu mano inkstus turi savo valėje, tu buvai ant manęs žyvate motynos.

14. Dėkavoju tau todėl, kad *dyvinai darytas esmi; stebuklingi yra tavo darbai, ir tai išpažįsta mano dušia gerai.

* Job. 10, 8. s. Ps. 119, 73.

15. Mano kaulai tau ne buvo paslėpti, kaip aš paslėptoje vietoje daromas buvau, kada sutveriamas buvau viduje žemės.

16. Tavo akys manę regėjo, kaip dar ne buvau pagatavytas; ir *visos mano dienos buvo rašytos ant tavo knygų, kurios dar turėjo ateiti, ir kurių nei viena dar ne buvo.

* Job. 14, 5.

17. Bet kaip brangios yra, Dieve, po mano akių *tavo dumos! kaip yra jų toks didis skaitlius!

* Jėz. 53, 9.

18. Kad jas skaityčiau, *jų būtų daugiau, neng žiezdrų. Kad pabundu, dar su tavimi esmi.

* 1 Kar. 4, 29.

19. Ak Dieve, kad užmuštumbei piktuosius, ir kraujo trokštantieji nuo manęs atstoti turėtų!

20. Nėsa dariai apie tavę kalba, ir tavo neprieteliai išsikelia be reikalo.

21. Beje *n'apkenčiu, Pone Dieve, tavęs n'apkenčiančiųjų ir didei pykstu ant jų, kad jie prieš tavę statosi. *Ps. 101, 3.

22. Aš jų tikrai n'apkenčiu, todėl jie man neprieteliais pastoja.

23. *Pertirk manę, Dieve, ir išpažink mano širdį; mėgink manę ir ištirk, kaip aš dumoju,

* perkš. 1.

24. Ir veizdėk, bau n'esmi ant pikto kelio, ir *vesk manę ant amžinojo kelio!

* Ps. 23, 4.

Psalmas 140.

Malda dėl išgelbėjimo taip nuo nežinomų, kaip ir nuo žinomų neprietelių.

1. Psalmas Dovidu, pirmgiedotinas.

2. *Išgelbėk manę, Pone Dieve, nuo piktų žmonių; apsaugok manę nuo žmonių, ne vertai darančių, *Ps. 43, 1 ir 142, 7.

3. Kurie piktai dumoja savo širdyje ir kasdien vaidą kelia.

4. Jie savo liežuvį *aštrina, kaip žaltys; angies nuodai yra po jų lūpomis. Sėla.

* Ps. 5, 14.

5. Apgink manę, Pone Dieve, nuo rankos Dievo nesibijančiųjų; apsaugok manę nuo žmonių, blogai darančiųjų, kurie mano ėjimą dumoja parstumti!

6. Puikieji *žabangų man spendžia,

ir ištisia virves man ant tinklo ir spendžia man spąstus ant kelio. Sėla.

* Ps. 119, 110 ir 141, 9.

7. Bet aš tariu Ponui Dievui: *tu esi mano Dievas; Viešpatie, permanyk balsą mano šauksmo!

* Ps. 22, 11.

8. Viešpatie, Pone Dieve, mano stiprioji pagalba, tu apsaugoji mano galvą *čėse kovos.

* Ps. 78, 9.

9. Pone Dieve, ne duok piktamjam valės; ne stiprink jo piktenybę, kad todėl n'išsikeltų! Sėla.

10. *Nepalaima, apie kurią mano neprieteliai dumia, te puol ant jų galvos.

* Ps. 7, 17.

11. Jis žarijomis juos appils; Jis ugnimi giliai juos į žemę muš, kad niekada nesikeltų.

12. Pikta burna ne turės nei jokios laimės ant žemės; žmogus, savo liežuvį ne valdąs, bus pravartytas ir prapuldytas.

13. Nės žinau, kad Dievas biednojo bylą ir pavargusiojo provą išves.

14. Ir teisieji dėkavos tavo vardui, ir gerieji po tavo akių pasiliks.

Psalmas 141.

Malda dėl pagalbos ir dėl išgelbėjimo.

1. Psalmas Dovidu.

Pone Dieve, aš šaukiu tavęsi, *skubinkis manęsi; permanyk mano balsą, kada meldžiuosi tavęsi!

* Ps. 40, 14.

2. Mano malda te įtinka po tavo akių, kaip ruginimo apiera, mano *rankų pakėlimas, kaip vakaro apiera.

* 2 Maiž. 9, 29.

3. Pone Dieve, apsaugok mano burną ir apgink mano lūpas!

4. *Ne lenk mano širdį ant ko pikto, kad piktai ne elgčiaus su piktadėjais, kad ne valgyčiau nuo to, ko jie mėgsta.

* Ps. 119, 36, 112.

5. Teisusis te pamokina manę prieteliškai ir te pabara manę; tai man taip įtiks, kaip kvepiąs aliejus ant mano galvos; nėra aš visadai meldžiuosi, kad jie man iškados ne darytų.

6. Jų mokytojai turėtų nustumti buti nuo uolos, tada girdės, mano pamokslą meilingą esantį.

7. Musų kaulai išbarstyti yra iki peklos, kaip kada kas išardo bei išknisa žemę.

8. Nės *ant tavęs, Viešpatie Pone Dieve, veizd mano akys, tavimi nusi-tikiu; ne atmesk mano dušią! *Ps. 123, 2

9. Apsaugok manę *nuo žabango, kurį jie man spendė, ir nuo spąsto piktadėjų!

* Ps. 140, 6.

10. *Dievo nesibijančius duok įkliuti į jų pačių tinklus podraugiai, ale manę visada išvengti!

* Ps. 7, 40.

Psalmas 142.

Dovido malda pagalbos ir išgelbėjimo dėlei.

1. Pamokinimas Dovidu melstis, kada jis buvo *uoloje.

* 1 Zom. 24, 4.

2. Aš šaukiu Dievopi savo balsu; aš meldžiuosi Pono Dievo savo balsu.

3. Aš pranešu po jo akių savo kalbėjimą ir pasakau po jo akių savo bėdą.

4. Kad mano dvasė *tužboje yra, tai tu manę užstoji; jie man spendžia †žabangų ant kelio, kuriuomi eimi.

* Ps. 138, 7. † Ps. 140, 6.

5. Žiurėk ant dešinės ir dabok, nei vienas ne nor manęs pažinti; ne galiu išbėgti; nei vienas ne užstoja mano dušią.

6. Pone Dieve, tavęsi šaukiu ir tariu: *tu esi mano nusitikėjimas, mano dalis žemėje gyvųjų.

* Ps. 91, 2.

7. Dabokis mano skundimo, nėra didei esmi varginamas; *išgelbėk manę nuo mano persekinėtojų; nėra jie man per macnus yra.

* Ps. 7, 2.

8. *Išvesk mano dušią iš temnyčios, kad dėkavočiau tavam vardui! Teisieji susirink manęsi, kad tu man gerai darai.

* Ps. 25, 17.

Psalmas 143.

Prisivertimo malda dėl išgelbėjimo iš pikto ir įgijimo gero.

1. Psalmas Dovidu.

Pone Dieve, *išklausk mano malda, permanyk mano prašymą dėl savo viernybės, išklausk manę dėl savo teisybės;

* Ps. 5, 2.

2. Ir *ne eik provon su savo tarnu! nėra †po tavo akių niera teisus nei vienas gyvųjų.

* Ps. 119, 124. † Pam. 20, 9.

3. Nėsa neprietelius persekinėja mano dušią ir manę smertnai spaudžia; jis *paguldo manę į tamsybę, kaip numirusiuosius sviete.

* Raud. 3, 6.

4. Ir mano dvasė nusitužija manyje, mano širdis mano kune yra suėsta.

5. Aš *atsimenu pirmųjų gadynių; aš kalbu apie visus tavo stebuklus ir sakau apie darbus tavo rankų.

* Ps. 77, 6.

6. Aš išskleidžiu savo rankas tavęsi; mano *dušia trokšta tavęs, kaip išdžiuvusi žemė. Sėla.

* Ps. 63, 2.

7. Pone Dieve, *išklausk manę veikiai, mano dvasė pasileidžia; ne slėpk savo veidą nuo manęs, kad ne bučiau lygus tiems, kurie nueit į duobę. •Ps. 28, 1.

8. Duok man anksti girdėti tavo malonę, nės tavimi nusitikiu. Daryk man žinomą kelią, ant kurio turu vaikščioti! nės aš išsiilgau tavęs.

9. Išgelbėk manę, mans Dieve, nuo mano neprietelių! aš prie tavęs glaudžiuosi.

10. Mokyk manę daryti tavo valę, nesa tu esi mano Dievas; tavo geroji Dvasė te vadžioja mane tikru keliu!

11. Pone Dieve, atgaivink manę dėl savo vardo; *vesk mano dušią iš bėdos dėl savo teisybės; •Ps. 142, 8.

12. Ir išpustyk mano neprietelius dėl savo malonės, ir nužavink visus, kurie mano dušią vargina! nės aš esmi tavo tarnas.

Psalmas 144.

Dėkavonė ir malda už įgautą ir dar laukiamą pergalėjimą.

1. Psalmas Dovidui.

Pagarbintas te esio Ponas Dievas, mano stiprybė, *kursai mano rankas mokina gintis, ir mano pirštus kariauti!

• 2 Zom. 22, 35.

2. Mano susimilimas ir *mano pilis, mano gynėjas ir mano išgelbėtojas, mano skydas, ant kurio aš nusitikiu, kursai mano žmones pomanimiverčia.

• Ps. 18, 3.

3. Pone Dieve, *kasgi žmogus, kad taip didei jį užstoji? ir žmogaus sunus, kad jo taip labai atboji? •Ps. 8, 5.

4. Juk žmogus kaip ir niekas yra, jo amžias nueiti kaip *šešėlis. •Job. 14, 2.

5. Pone Dieve, palenk savo dangus ir nuženg; *pakrutyk kalnus, kad ruktų;

• Ps. 104, 32.

6. Duok žaibuoti ir išbarstyk juos; šauk savo stulpus ir išgandik juos;

7. Siųsk savo ranką iš aukšto ir išgelbėk manę; ir išvaduok manę iš didžių vandenių, nuo rankos svetimųjų vaikų,

8. Kurių *pamokslas niekam ne deria, ir jų darbai nevierni! •Ps. 36, 4.

9. Dieve, aš tau *nauja giesmę giedosu, aš tau žaisu ant psaltėriaus dešimtis striunų.

• Ps. 33, 2. 3.

10. Kursai *karaliams išgalėjimą duodi ir išgelbi savo tarną Dovidą nuo razbajiškojo kardo piktojo. •Pam. 21, 31.

11. Išgelbėk manę taipojau ir išvaduoki manę nuo rankų svetimųjų vaikų, kurių pamokslas niekam ne deria, ir kurių darbai negeri yra!

12. Kad mūsų sunus užaugtų savo jaunystėje, kaip čiepeliai, ir mūsų dukteris, kaip mandagiai darytieji namų kampai, lygiai kaip paločius;

13. Ir kad mūsų kamaros pilnos būtų, ir išduoti galėtų zopostą po zoposto; kad mūsų avys privistų tukstančiais ir šimtais tukstančių mūsų kiemuose;

14. Kad mūsų jaučiai daug padirbtų; kad nei vienos iškados, nei jokio patrotijimo, nei skundimo ne būtų ant mūsų ulyčių.

15. Palaimingi yra tie žmonės, kuriems taip sekasi; bet geriaus tiems *kurių Viešpats yra jų Dievas! •Ps. 33, 12.

Psalmas 145.

Pagarbinimas karalystės Kristaus ir jo geradėjų.

1. Garbinimas Dovidui.

Didei *pagarbįsu tavę, mans Dieve, tu karaliau, ir į tavo vardą garbįsu visados ir amžinai. •Ps. 34, 4. ↑Ps. 69, 31.

2. Aš tavę kasdien garbįsu, ir tavo vardą visados ir amžinai.

3. Ponas Dievas yra *didis ir labai girtinas, ir jo didybė yra n'įskalbama.

• Ps. 95, 3. s.

4. Vaikų vaikai garbįs tavo darbus ir sakys apie tavo macnybę.

5. *Aš kalbėsu apie tavo didei gražiąją šlovę ir apie tavo stebuklus;

• Ps. 71, 17 ir 143, 5.

6. Kad žmonės kalbėtų apie didžiuosius tavo darbus ir pasakytų tavo šlovę;

7. Kad girtų tavo didžiąją gėrybę ir tavo teisybę garbintų.

8. *Malonus ir susimilštąs yra Ponas Dievas, lengvas ir didžio susimilimo.

• 2 Maiž. 34, 6.

9. *Dievas visiems yra geras ir susimilsta ant visų savo darbų. •Rym. 11, 32.

10. Tau tur dėkavoti, Pone Dieve, visi tavo darbai, ir tavo šventieji tavę liaupsinti,

11. Ir garbę tavo karalystės girti, ir apie tavo macį sakyti,

12. Kad žinoma būtų žmonių vaikams tavo macis ir *garbingoji šlovė tavo karalystės.

• perkš. 5.

13. Tavo karalystė yra *amžina karalystė, ir tavo ponystė pasiliekti visados ir amžinai.

• Ps. 10, 16.

14. Ponas Dievas išlaiko visus puolančius, ir *attiesia visus didžiausiam varge esančius. *Ps. 146, 8. Luk. 1, 52.

15. Visų *akys tavęs laukia, ir tu †duodi jiems jų penukšlą tikru česu.

*Ps. 104, 27. †Ps. 136, 25.

16. Tu atveri savo ranką ir pasotini visus gyvus su pasimėgimu.

17. Ponas Dievas yra *teisus visuose savo keliuose ir šventas visuose savo darbuose.

*5 Maiž. 32, 4.

18. Ponas Dievas yra arti visiems jo meldžiantiems, visiems, kurie jo viernai meldžiasi.

19. Jis *daro, ko Dievo prisibijantieji nor, ir išklauso jų šauksmą ir gelbti jiems.

*Pam. 10, 24.

20. Ponas Dievas apsaugti visus jų mylinčius ir išpustys visus piktuosius.

21. Mano burna tur garbinti Poną Dievą, ir visas kunas liaupsinti jo šventąjį vardą visados ir amžinai.

Psalmas 146.

Apie tikrąjį nusitikėjimą ant Dievo.

1. Alleluja.

Liaupsink Poną Dievą, mano dušia!

2. Aš Dievą *liaupsysu, kolei gyvas busu ir savam Dievui giedosiu, kolei čia esmi.

*Ps. 18, 4.

3. Ne nusitikėkite ant kunigaikščių! jie yra žmonės, *kurie ne gal gelbėti.

*Ps. 118, 8. 9. Jėr. 17, 5.

4. Nėsa *žmogaus dvasė tur atstoti, ir jis tur vėl į žemę pavirsti; tada prapuola visos jo mislys.

*1 Maiž. 3, 19. Mok. 12, 7.

5. Gera tam, *kurio pagalba yra Dievas Jokubo, kurio nusitikėjimas ant Viešpaties, jo Dievo, stov.

*Pam. 16, 20.

6. Kursai *dangų, žemę, jures, ir vislab, kas jose yra, padarė; kursai †žadėjimą attesa amžinai.

*Darb. 14, 15. †Ps. 33, 4.

7. Kursai provą daro prispaudimą kenčiantiems; kursai pena išalkusiuosius. Ponas Dievas išvaduoja apkaltuosius.

8. Ponas Dievas akluosius daro reginčiais. Ponas Dievas attiesia priblokštuosius žemėsپی; Ponas Dievas myl teisiuosius.

9. Ponas Dievas apsaugti ateivius ir *siratas, ir išlaiko našles; ir sugaišina kelią piktuųjų.

*2 Maiž. 22, 21. a.

10. *Ponas Dievas yra karaliumi amžinai, tavo Dievas, Zion, ant amžių amžio. Alleluja.

*Ps. 93, 1.

Psalmas 147.

Graudenimas ant dėkavojimo už Dievo aprupinimą ir geradėjystes.

1. Liaupsinkite Poną Dievą! nės *musų Dievą liaupsinti brangus daiktas yra; tokia liaupsė yra miela ir graži;

*Ps. 92, 2.

2. Ponas Dievas budavoja Jėruzalę ir surenka pravarytuosius Izraėlyje.

3. Jis *gydo pažeistos širdies esančius ir aptveria jų kančias.

*2 Maiž. 15, 26. Ps. 6, 3. Jėz. 61, 1.

4. Jis *paskaito žvaigždes ir jas visas vardais vadina.

*Jėz. 40, 26.

5. Musų *Dievas didis yra ir didės macies, ir niera išmislyjama, kaip jis karaliauja.

*Ps. 135, 5 ir 145, 3.

6. Ponas Dievas *attiesia pavargusius ir žemyn nustumia piktuosius.

*Ps. 146, 8.

7. Giedokite *pakarčiui Ponui Dievui su dėkavojimu ir liaupsinkite musų Dievą arpomis!

*Ps. 34, 3. a.

8. Kursai dangų apdengia debesimis ir duosti lietaus ant žemės; kursai duosti augti žolei ant kalnų;

9. Kursai duosti bandai jos pašarą, varnų vaikams, kurie jo meldžiasi.

10. Jisai ne mėgsta stiprumų *žirgo, nei mėgsta nei jokio (vyro) staibiais.

*Pam. 21, 31.

11. Ponas Dievas mėgsta tais, kurie jo bijos ir jo malone nusitik.

12. Jėruzale, garbink Poną Dievą, liaupsink. *Zion, savo Dievą!

*Ps. 146, 10.

13. Nėsa jisai stiprius daroužkaiščiustavovartų ir peržegnoja tavovaikus juose.

14. Jis daro pakajų tavo rubežiams ir pasotina tavę geriausiais kviečiais.

15. Jis siunčia savo kalbėjimą ant žemės; greitai teka jo žodis.

16. Jis *duosti sniegą, kaip vilną, jis barsto šalnas, kaip pelenus.

*Ps. 148, 8.

17. Jis meta ledus, kaip kšnius; kas gal išlikti dėl jo šalčio?

18. Jis sako, tai sutirpsta; jis duosti pusti savam vėjui, tai ištirpsta.

19. Jis praneša Jokubui savo žodį, Izraėliui savo teisybes ir provas.

20. Taip jis *ne daro nei jokiems pagonams, nei duosti jiems žinoti savo provas. Alleluja.

*5 Maiž. 4, 7. Rym. 3, 2.

Psalmas 148.

Visotinas graudenimas, kad visi sutvėrimai Dievą garbintų.

1. Alleluja.

Liaupsinkit, *jus dangus, Poną Dievą, liaupsinkit jį aukštybėje!

*Ps. 69, 35.

2. Liaupsinkit jį, *visi jo angelai; liaupsinkit jį, visi jo pulkai! *Luk. 2, 13.

3. Liaupsinkite jį, saulė ir mėnuo; liaupsinkite jį, visos žibančiosios žvaigždės!

4. Liaupsinkit jį, jus *dangus visur, ir vandens, kurie aukštai pas dangų yra!

* Ps. 19, 2.

5. Tie tur liaupsinti vardą Pono Dievo; nėsa *jam prisakant, jie yra sutveriami.

* Ps. 33, 9 ir 115, 3.

6. Jis išlaiko juos iki amžių amžio; jis davadija juos, kad jie kitaip ne tur eiti.

7. Liaupsinkit Poną Dievą ant žemės, jus bangžuvys ir visos gilybės,

8. Ugnis, kruša, sniegas ir garas, umarai, kurie jo žodį pilnavoja,

9. Kalnai ir visi kalneliai, vaisingi medžiai ir visi cėdrai,

10. Žvėrys ir *visokia banda, kirmėlės ir paukščiai;

* Ps. 150, 6.

11. Jus karaliai ant žemės ir visi žmonės, kunigaikščiai ir visi sudžios ant žemės!

12. Vaikai *ir mergos, senieji su jaunaisiais,

* Jer. 31, 13.

13. Tur liaupsinti vardą Pono Dievo; nėsa jo vardas vienas yra aukštas; jo šlovė pereiti dangų bei žemę.

14. Ir jis paaukština ragą savo žmonių. *Visi jo šventieji tur liaupsinti, vaikai Izraelio, žmonės, kurie jam tarnauja. Alleluja.

* Ps. 149, 4. 5.

Psalmas 149.

Dėkavojimo giesmė už praplatinimą šventosios Evangelijos apie Kristų.

1. Alleluja.

Giedokite *Ponui Dievui naują giesmę, susirinkimas šventųjų tur jį liaupsinti.

* Ps. 96, 1 ir 98, 1.

2. Izrael tesidžiaugia to, *kursai jį sutvėrė; vaikai Ziono te esie linksmi dėl savo karaliaus!

* Ps. 100, 3.

3. Jie tur liaupsinti jo vardą šokinėjime, bubnais ir arpomis tur žaisti.

4. Nėsa *Ponas Dievas mėgsta savo žmonėmis; jis gelbti pavargusiųosius šlovingai.

* Ps. 147, 11.

5. Šventieji tur linksmintis ir garbinti ir girti ant savo patalų.

6. Jų burna Dievą tur paaukštinti; ir tur aštrius kardus turėti savo rankose,

7. Kad pagiežimą ataduotų tarp paگونų, koravonę tarp žmonių,

8. Jų karalius surišti retėžiais ir jų vyresniusius geležies pančiais,

9. Kad jiems darytų provą, apie kurią rašyta yra. Tokią garbę turės visi jo šventieji. Alleluja.

Psalmas 150.

Graudenimas, Poną Dievą garbinti.

1. Alleluja.

Liaupsinkite Poną Dievą jo šventinyčioje; liaupsinkite jį stiprybėje jo macies!

2. Liaupsinkite jį jo darbuose; liaupsinkite jį didėje jo šlovėje!

3. Liaupsinkite jį trubomis; liaupsinkite jį psalteriais ir ant arpų!

4. Liaupsinkite jį bubnais ir šokinėjimu; liaupsinkite jį striunomis ir vamzdžiais!

5. Liaupsinkite jį skambančiais cimbalais; liaupsinkite jį gerai skambančiais cimbalais!

6. Vislab, *kas dvasią tur, liaupsink Poną Dievą! Alleluja!

* Apr. 5, 13.

Salomono pamokslo žodžiai.

Perskyrimas 1.

Kokiu budu išmintis gaunama arba gaisinama yra. Šitie yra pamokslo žodžiai *Salomono, Izraelio karaliaus, Dovo sunaus,

* 1 Kar. 2, 12.

2. Išmokti išminties ir viežlybumo ir išmanymo,

3. Proto, teisybės, *viernybės ir prastybės;

* Ps. 25, 21.

4. Kad paikieji išmintingais, ir jaunikaichiai protingais ir akylais pastotų.

5. Išmintingas esąsis, tas klauso ir gerinasi, ir protingas esąsis priima rodą,

6. Kad jisai išmanyty pamokslo žodžius ir jų išguldymą, išmintingųjų pamokslą ir jų prilyginimus.

7. *Pono Dievo baimė yra pradžia išsimokinimo; n'išmintingieji paniekina išmintį ir pamokinimą.

* perkš. 9, 10. Ps. 111, 10.

8. Mano *sunau, klausyk savo tėvo

pamokslo, neigį paniekink savo motynos prisakymą! * per. 6, 20.

9. Nės tokiai yra gražus vainikas tavo galvai, ir raištis aplink tavo kaklą.

10. Mano sunau, jei tavę nelabieji kusina, tai jų ne klausyk!

11. Kad jie sako: „eik su mumis, mes *kraujo tykosime ir nekaltamjam be reikalo žabangus spėsime; * Mik. 7, 2.

12. Mes juos *gyvus prarysime, kaip pekla, ir geruosius, kaip į duobę nužengiančiuosius; * Ps. 124, 3.

13. Mes norime didį turtą rasti; mes norime savo namus plėšimu papildyti;

14. Bandyk su mumis! mūsų visų tur būti viena mašna!“

15. Mano sunau, ne eik tuo keliu su jais; drausk savo koją nuo jų tako!

16. Nės *jų kojos bėga ant pikto ir skubinasi kraujo pralieti.

* Jėz. 59, 7. Rym. 3, 15.

17. Nės noprosnai žabangai spendžiami po akių paukščių.

18. Priegtam ir jie patys tarp savęs tykoja savo kraujo ir kits kitą įeško nužavinti.

19. Taip daro visi godingi, kad kits kitam galą daro.

20. Išmintis dejuoja lauke ir girdima yra ant ulyčių.

21. Ji *šaukia angoje pas vartus, pryšakyje tarp žmonių; ji kalba savo žodžius mieste; * per. 8, 1.

22. Kaip ilgai, jus durnieji, norite durnuoti? ir jus apjuoktojai apjuoku pamėginti? ir jus n'išmintingieji pamokinimo n'apkęsti?

23. Gręškitės prie mano pabarimo! Štai, aš jums iškalbėsu savo dvasią ir jums savo žodžius pranešiu.

24. (Bet) kadangi *aš šaukiu, ir jus n'apsiimate, aš ištiesiu savo ranką, ir nei vienas to n'atboja, * Jėz. 65, 2, 12.

25. Ir paniekinate visą mano pamokinimą ir ne norite mano pabarimo:

26. Tai ir aš juoksiaus jūsų prapuolime ir jus panieksiu, kada ateis tai, ko jus bijotės,

27. Kada tai ant jūsų ateis, kaip vėšulas, ko jus bijotės, ir jūsų prapuolimas, kaip vėtra; kad ant jūsų ateis vargai ir tužba.

28. Tai jie manėspi šauks, *bet aš ne atsakysu; jie manės anksti įeškos ir ne ras. * Jėz. 59, 2.

29. Todėl, kad jie nekenė pamokinimo, ir ne norėjo Pono Dievo baimės priimti;

30. Ne norėjo mano pamokslo ir bluznijo visą mano pabarimą:

31. Tai jie turės *valgyti vaisius savo pasielgimo ir priėsti savo (pikto) pasidumojimo. * Jėz. 3, 10, 11.

32. Ko paikieji *užsigeidžia, tokiai juos nužavina, ir durnųjų palaima jiems galą daro. * per. 8, 36. 1 Petr. 2, 11.

33. Bet manės *klausąsis pasiliks be baimės, ir pilnai turės, ir nepalaimos nesibijosis. * Jėz. 1, 19 ir 32, 18.

Perskyrimas 2.

Apie žmonių procę ir Dievo pagalbą pasimokinime išminties.

Mano sunau, jei nori mano žodį priimti ir mano prisakymus pas savę palaikyti,

2. Tai tavo ausys te daboja ant išminties, ir prilenk tikrai savo širdį prie tos!

3. Nės jei tu *tikrai Dievo (jeib jų igratumbei), prašysi ir dėl to melsies, * Jok. 1, 5.

4. Jei tu jos įeškosi, kaip sidabro, ir ją ištardysi, kaip skarbus:

5. Tai tu Pono Dievo baimę suprasi ir Dievo išpažinimą rasi.

6. Nės Ponas Dievas duosti išmintį, ir iš jo burnosateiti išpažinimas ir protas.

7. Jis duosti vierniems palaimos ir apsergti geruosius,

8. Ir apsaugoja teisybę darančius ir kavoja kelią savo šventųjų.

9. Tai tu išmanysi teisybę ir provą, nuobažnystę ir visą gerą kelią.

10. Jei išmintis tau į dušią įeiti, kad tu rods mokytumbeis,

11. Tai tavę geras pamokinimas apsaugos, ir protas tavę apsergės,

12. Kad tu ne nuklystumbei į kelią piktųjų, neigį tarp žmonių, nieko gero šnekančiųjų,

13. Kurie pameta tikrąjį kelią ir eiti tamsiais keliais,

14. Kurie džiaugiasi pikto daryti ir linksmi yra piktaime perkreiptame pasielgime,

15. Kurie savo kelią perkreipia ir savo klystkelių seka;

16. Kad *tu ne priklystumbei prie svetimojo moters, ir kuri ne tavo yra, †kuri švelnių žodžių duoda, * per. 6, 24. † per. 5, 3.

17. Ir prastoja poną savo jaunystės ir užmiršta derėjimo savo Dievo.

18. Nėsa jos namai prisilenkia prie smerties, ir jos keliavimai pas prapuolusiuosius.

19. Visi pas ją įeinantieji ne sugrižta, neigi ne įsigauna į kelią išganymo.

20. Kad tu vaikšiotumbei geru keliu ir pasiliktumbei ant tikrojo tako.

21. Nės *teisieji paveldės žemę, ir gerieji toje pasiliks; * Mat. 5, 5.

22. Bet *Dievo nesibijantieji iš žemės bus išrauti, ir papeiktojai iš tos išgaišinti. * Job. 18, 17.

Perskyrimas 3.

Pagraudėnimas ant gero pasielgimo; pagarbinimas išminties.

Mano sunau, *ne užmiršk mano pamokslo, ir tavo širdis te palaiko mano prisakymus! * Ps. 119, 11.

2. Nės tie tau *ilgą amžių ir gerų metų ir pakajaus atneš.

* per. 4, 10. 5 Maiž. 8, 1. per. 30, 20.

3. Malonė ir vienybė tavę ne prastos. Kabink juos aplink savo kaklą ir *įrašyk juos į tobyčią savo širdies!

* per. 7, 3. Jėr. 31, 33.

4. Tai tu meilę ir išmintį rasi, *Dievui ir žmonėms patinkančią. * Luk. 2, 52.

5. Nusitikėkis Pono Dievu iš visos širdies ir ne nusitikėkis savo išminčia;

6. Bet atsiminkis jo visuose savo keliuose! tai jisai tavę gerai vadžios.

7. *Nesilaikykis per išmintingą, bet bijokis Pono Dievo ir atsitraukis nuo pikto!

* Jėz. 5, 21. s.

8. Toktai tavo bambai bus sveika, ir tavo kaulus atgaivys.

9. Garbink Poną Dievą iš savo lobiai ir iš pirmonių viso savo prievaisiaus!

10. Tai tavo skunės bus pilnos, ir tavo spaustuvos vynu bus sklidinos.

11. Mano sunau, ne pamesk pamokinimą Pono Dievo ir ne bukanančius jo koravonių dėlei.

12. Nės *kurį Ponas Dievas myl, tą jisai baudžia, ir juomi pasimėgsta, kaip tėvas sunumi. * Ebr. 12, 6. Apr. 3, 19. s.

13. Gerai žmogui, *išminties randančiam, ir žmogui, proto gaunančiam.

* Job. 28, 28.

14. Nės geriaus yra, *ją prekoti, neng sidabrą, ir jos turtas yra geresnis už auksą.

* per. 8, 10. 19.

15. Ji yra brangesnė *už perlas;

ir vislab, ką tu sau velytumbei, su ja ne sulyginama. * per. 8, 11.

16. *Ilgas amžius yra prie jos dešinės rankos, prie jos kairios yra bagotystė ir garbė. * perkš. 2. per. 8, 35.

17. Jos keliai yra meilingi keliai, ir visi jos takai yra pakajaus.

18. Ji yra *medis gyvasties visiems ją nutverantiems, ir išganytingi yra tie, kurie ją laiko. * per. 11, 30.

19. Nės *Ponas Dievas per išmintį žemę yra pagruntavojęs ir per savo rodą dangus sutaisęs. * Ps. 33, 6.

20. Per jo išmintį yra gilybės perdalytos, ir debesys, rasa varvančios, darytos.

21. Mano sunau, ne duok ją nuo tavo akių atstoti! tai tu laimingas ir protingas pastosi.

22. Toktai tavo dušios gyvastis bus, ir tavo burna bus meilinga.

23. Tai tu pakajuje vaikščiosi savo keliu, kad *tavo koja ne pasitrenks.

* Ps. 37, 24.

24. *Atsigulęs tu nesibijosi, bet skaniai miegosi, * 3 Maiž. 26, 6. Ps. 3, 6 ir 4, 9.

25. Kad ne *privalytumbei bijotis nuoglaus išsigandimo, nei transmo Dievo nesibijančiųjų, kad jis ateiti.

* Ps. 112, 7.

26. Nės Ponas Dievas yra tavo *nusitikėjimas, jis apsaugoja tavo koją, kad ne būtų sugauta. * per. 10, 29 ir 14, 26.

27. Nesiginkis pavargėliui gero daryti, jei tavo ranka nuo Dievo tur, tai daryti.

28. Ne sakyk savo prieteliui: „eik šalin ir sugrišk rytoj, aš tau duosiu;“ o tačiaus turi.

29. *Ne sudumok pikto prieš savo prietelių, kurs tavimi pasitiekdamas pas tavę gyvena! * 1 Zom. 23, 9.

30. Nesibarkis su kuomi be reikalo, jei jisai tau nieko pikto ne padaręs!

31. Ne *procekokis prilygti gvolatą darančiam, ir nei vieną jo kelių ne išsiskirkis!

* Ps. 37, 1.

32. Nėsa Ponas Dievas didei ne apkenčia atsiskyrusiųjų, ir *jo paslėptinė yra pas geruosius. * Ps. 25, 14.

33. Namuose Dievo nesibijančiojo *yra prakeikimas Pono Dievo, bet namai teisiųjų peržegnojami yra. * Ps. 15, 6.

34. Jis apjuokiančiųjų juoksis, bet biedniems jisai malonės duos.

35. Išmintingieji garbės gaus, bet kad paikieji ir didei yra pagarbinami, tačiau jie bus apgėdinti.

Perskyrimas 4.

Susigriešijimo priežastį reik vengti.

Klausykite, mano vaikai, savo tėvo pamokinimą; padabokite, kad išmoktumbite ir protingi pastotumbite!

2. Nės aš jus mokinu gerą pamokslą; ne prastokite mano prisakymus!

3. Nės aš buvau savo tėvo sunus, labai mylimas ir vienintėlis po savo motynos akių.

4. Ir įsiai mokino mane tarydamas: te priima tavo širdis mano žodžius, *laikyk mano prisakymus! tai tu gyvas busi.

* 3 Maiž. 18, 5.

5. Priimk išmintį, priimk protą; ne *užmiršk, neigi atstok nuo kalbos mano burnos!

* per. 3, 1.

6. Ne prastok ją, tai ji tavę išlaiskys; mylėk ją, tai ji tavę apsaugos.

7. Nėsa pradžia išminties yra, jos rods klausyti, ir protą daugiau mylėti už visus lobius.

8. Laikyk ją garbėje, tai ji tavę pakaukštys ir tavę į garbę įdės, jei tu ją globosi.

9. Ji tavo galvą didei gražią padarys ir tavę išrėdys gražiu vainiku.

10. Taigi klausyk, mano sunau, ir priimk mano kalbą! tai tavo amžias *pasiilgsis.

* per. 3, 2. 2 Maiž. 20, 12.

11. *Aš tavę keliu išminties vesu, aš tavę į tikrą taką vadžiosu,

* Ps. 32, 8. † Ps. 27, 11.

12. Kad tau be einant, tavo žygis tau ne persunkus būtų, ir tu be bėgdamas ne pasitrenktumbei.

13. Priimk pamokinimą, ne paleisk jį; kavok jį! nėra jis yra tavo gyvastis.

14. *Ne ateik ant tako Dievo nesibijančiųjų ir ne mink ant kelio piktųjų!

* Ps. 1, 1.

15. Atmesk jį ir ne eik ant to; atstok nuo to ir eik pro šalį!

16. Nės jie ne miegti, pikto ne padarę, neigi atsiilsia, iškados ne padarę.

17. Nės jie penasi duona Dievo nesibijančiųjų ir geria vyno didės neteisybės.

18. Bet teisiųjų takas žiba, kaip žvakė vis žibanti ir šviečianti, iki dienai tikrai prabrėkstant.

19. Bet Dievo nesibijančiųjų kelias yra kaip tamsa, ir jie nežino, kur jie pulsia.

20. Mano sunau, *dabok ant mano žodžio ir prilenk savo ausis prie mano kalbos;

* per. 5, 1.

21. Ne leisk juos iš tavo akių atstoti; palaikyk juos savo širdyje!

22. Nėsa jie yra gyvastis juos randantiems ir sveiki visam jų kunui.

23. Apsaugok savo širdį tikrai! nėra iš tos išeiti gyvastis.

24. Atmesk nuo savęs negerai kalbančią burną, ir bluznijančiąją burną duok toli buti nuo tavęs!

25. Duok savo akis tiesiog žiūrėti ir savo akių vokus tiesiog pirm tavęs žiūrėti!

26. Leisk savo koją tiesiog keliauti, tai tu eini tikrai.

27. Ne virsnok *nei ant dešinės, nei ant kairės linkai; atkreipk savo koją nuo pikto!

* 5 Maiž. 5, 32. Joz. 1, 7.

Perskyrimas 5.

Uždraudimas kekčystės; pagraudenimas ant viežlybumo.

Mano sunau, *dabok ant mano išminties; †prilenk savo ausį prie mano pamokslo,

* per. 4, 20. † Ps. 45, 11.

2. Kad palaikytumbei gerą rodą, ir tavo burna žinotų gerai perskirti.

3. Nės lupos kekšės yra saldžios, kaip medaus syvas, ir jos gerklė yra *glitesnė už aliejų;

* Ps. 55, 23.

4. Bet potam *karčios, kaip metėlės, ir aštrios, kaip kardas su dviem ašmenim piaujaus.

* Job. 20, 12. s.

5. Jos kojos bėga žemyn į *smertį, ir jos žingsniai gauna peklą.

* per. 2, 18.

6. Ji ne eiti tiesiog keliu išgany-mop; jos žingsniai vartos, kad pati ne žino, kur einanti.

7. Taigi klausykite manęs, mano vaikai, ir ne atstokite nuo kalbos mano burnos!

8. Testov tavo keliai toli nuo jos ir ne artinkis prie vartų jos namų!

9. Kad tu svetimiems ne duotumbei savo garbę, ir savo metus baisiamjam;

10. Kad ne svetimi tavo turtu sotintų, ir tavo darbas ne būtų svetimojo namuose,

11. Ir turėtumbei potam dusauti, kuną ir lobį sugaišinęs,

12. Ir tarti: „ak, kaip aš pamoki-

nimo nekenčiau, ir mano širdis pamokinius paniekino,

13. Ir ne klausiau balso savo mokytojų ir savo ausį ne prilenkiau tiems, kurie manę mokino!

14. Aš bemaž į visą bėdą įėjau po akių viso sviesto ir visų žmonių.*

15. Gerk vandens iš savo duobės, ir srovės iš savo šulinio!

16. Leisk savo šulinius ištekėti ir srovės ant ulyčių!

17. Bet turėk tu juos vienas, ir ne koksai svetimas su tavimi.

18. Tavo šulinsys te esie peržegnotas; ir džiaugkisi moteriške savo jaunystės.

19. Ji yra meilinga, kaip lonė, ir mylima, kaip stirna. Sotinkis visados jos meile ir pasidžiauk visadai jos meile!

20. Mano sunau, kam tu nori svetima pasidžiaugtis ir apsikabini su kita?

21. Nės kožno keliai tuojaus yra po akių Pono Dievo, ir jįsai tuojaus matuoja visus jų žingsnius.

22. *Nusidėjimas Dievo nesibijanciojo jį sugaus, ir jįsai su virve savo griekų bus laikytas. *Est. 7, 9. 10. Ps. 140, 10.

23. Jįsai numirs, todėl, kad ne norėjo pamokinimą priimti; ir dėl jo didžiosios paikystės jam ne gerai pasiseks.

Perskyrimas 6.

Pagraudėnimas neteisybę vengti, kaip kupčystėje, taip ir pasieigime.

Mano sunau, * jei tu laidu stojies už savo artymą ir savo ranką pas svetimą užstatęs esi,

* per. 11, 15 ir 17, 18.

2. Tai tu įsipainiojai žodžiais savo burnos, sugautas esi žodžiais savo burnos.

3. Taigi, mano sunau, taip daryk ir išsivalnįkis; nėra tu į rankas savo artymo įkliuvai; skubink, syljk ir strošjk savo artymą!

4. Ne leisk savo akis užmigti, nei savo akių vokus snausti!

5. Išsivalnįkis nei stirna iš rankos, ir kaip *paukštis iš rankos paukštintinko.

* Ps 124, 7.

6. Eik prie skruzdėlės, tu tinginy, padabok jos budo ir mokinkis!

7. Kačėig ji nei kunjgaikščio, nei ulkauninko, nei valdono ne tur,

8. Tačiau ji savo duoną sau vasaroje pasitaíso, ir surenka savo valgičėse piutes.

9. Kaip ilgai guli, tu tinginy? kada tu kelsies iš savo miego?

10. Beje, *miegotk darmažumą, snausk dar mažumą, sudėk rankas dar mažumą, kad miegotumbei, *per. 20, 13 ir 24, 33.

11. Tai tavę ubagystė greitai užeis, kaip pėstininkas, ir pristokumas, kaip vyras, ginklais išrėdytas.

12. Nelabas žmogus, iškadingas vyras, elgiasi su klastuojančia burna,

13. Moja *akimis, ženklina kojomis, rodo pirštais,

* per. 10, 10.

14. Mislįja visados pikto ir perkreipto savo širdyje, ir pakelia vaidą.

15. Todėl umai jo prapuolimas jam ateis, ir jįsai bus greitai sulaužytas, kad nei jokios pagalbos ne bus.

16. Šitus šešis dalykus ne myl Ponas Dievas, ir septintojo jįsai nekenčia:

17. Pasididžiuojančias akis, nevierus liežuvius, rankas, nekaltą kraują praliejančias,

18. *Širdį klastuojančią, kojas pasiskubinančias iškados padaryti,

* per. 11, 20.

19. Nevierną liudininką, drąsiai melus kalbantį ir vaidą tarp brolių keliantį.

20. *Mano sunau, saugok prisakymus savo tėvo, ir ne pamesk įsakymą savo motynos!

* per. 1, 8.

21. Surišk juos į kruvą ant savo širdies visadai, ir prikabink juos prie savo kaklo;

22. Jei tu vaikščioji, kad tavę palydėtų; jei atsiguli, kad tavę apsaugotų; jei pabundi, *kad būtų tavo kalbesiai.

* Ps. 119, 172.

23. Nės *prisakymas yra žibnyčia, ir zokanas yra žvakė, ir pamokinimo graudėnimas yra kelias išganymo;

* per. 30, 5.

24. Kad *apsaugotas butumbei nuo piktosios moteriškės, nuo glitojo liežuvio svetimosios.

* per. 7, 5.

25. Ne užsigeisk jos gražumo savo širdyje, ir ne pamėgk jos akių vokais!

26. Nės kekšė kožną iš duonos varo, bet priveंचीavota moteriškė (venčianovystės peržengtoja) gauda brangiausį gyvastį (ant prapuolimo).

27. Bau gal kas ugnį savo antyje nešioti, kad jo rubai ne užsidegtų?

28. Kaip kas ant žarijų vaikščiotų, kad jo kojos ne būtų sudėgintos?

29. Taipso destis, jei kas prie savo artymo moters eiti; nei vienas ne koravotas išlikti, ją pakrutinęs.

30. Niera vagiui taip didelė gėda,

kad jisai vagia, savo dušią sotinti, kadangi išalkęs;

31. Ir norint jisai sugautas būtų, *septyneropai jis atduosti; ir visa savo lobį savo namuose paguldo.

* 2 Maiž. 22, 1. 4.

32. Bet kas su moterimi venčiavonystę peržengia, tas durnas yra, tas savo gyvastį į prapuolimą įveda.

33. Priegtam jį užtinka sloga ir gėda, ir jo gėda ne bus išgesoma.

34. Nės narsas vyro keršija ir ne čėdija čėse pagiežimo,

35. Ir n'atboja nei šokio, nei tokio žmogaus, kursai jį numaldytų, ir ne priima, kad tu ir daug norėtumbei dovanoti.

Perskyrimas 7.

Gydykla prieš venčiavonystės peržengimą ir jo išguldymas.

Mano sunau, palaikyk mano kalbą ir paslėpk mano prisakymus pas savę;

2. Palaikyk mano prisakymus, tai tu gyvas busi, ir mano zokaną, kaip savo akies vyzdį!

3. *Priiršk juos prie savo pirštų, rašyk juos į tobyčią savo širdies!

* 2 Maiž. 13, 9.

4. Tark išminčiai: „tu esi mano sesuo!“ ir vadink protą savo prietelką,

5. Kad tu *apsaugotas butumbei nuo svetimosios moteriškės, nuo kitos, viliojančius žodžius duodančios.* per. 22, 14.

6. Nės pro langą savo namų žiūrėjau aš per narinyčias ir veizdėjau tarp durnųjų,

7. Ir išvydau tarp vaikų neprotingą jaunikaitį,

8. Bevaikščiojantį ant ulyčios prie vieno kampo ir be einantį keliu pas jos namus,

9. Apytamsoje ant vakaro dienos, kaip naktis buvo ir aptemo;

10. Ir štai, tai sutiko jį moteriškė, kekšės rubais apsirėdžiusi, kytri,

11. Nerimstanti ir savvalninkė, kad jos kojos savo namuose pasilikti ne gal.

12. Veik ji yra lauke, veik ant ulyčios ir tykoja ant visų kampų.

13. Ir sugavo jį, ir pabučiavo jį nesigėdėdama ir sakė jam:

14. Aš šiandien *dėkavonės apieras už savę užmokėjau, už savo pažadus;

* 3 Maiž. 3, 3. a.

15. Todėl aš išėjau tavę sutikti, tavo veido anksti jėškoti ir suradau tavę.

16. Aš savo lovą gražiai išrėdžiau margais kaurais iš Egipto.

17. Aš savo patalą myromis, aloe ir cinamėtu apšlaksčiau.

18. Eikiva, gana kekšaukiva iki rytui, ir kits kitą prisimylėkiva!

19. Nės vyro niera namieje, jisai tolimu keliu nukeliavo.

20. Jis pinigų mašną draug su savimi ėmė, jis pirm švenčių ne pargrįš.

21. Ir perkalbėjo jį daug žodžiais ir prigavo jį savo viliojančiais žodžiais.

22. Jis sekė ją veikiai, kaip jautys nuvedamas, kad pamuštas būtų, ir kaip prie pančių, kuriais paikieji baudžiami,

23. Pakol ji jam su striela jo kepenis perskėlė, kaip paukštis prie žabango skubinasį, ne žinodamas, čia galą gausias.

24. Togidėl klausykite manęs, mano vaikai, ir dabokite ant kalbos mano burnos!

25. Te ne pasileidžia tavo širdis ant jos kelio, neigi duokis išvadžiotisi ant jos tako.

26. Nės ji daug įžeidė ir nužavino, ir visokie silingųjų jos yra pasmaugti.

27. Jos namai yra keliai į prapuolimą, kur nukeliamama žemyn į smerties kamara.

Perskyrimas 8.

Apie tikrąją išmintį, Dievo Sunų.

Ar ne *šaukia išmintis, ir išmany-mas išleidžia savo balsą? * per. 1, 21.

2. Ant aukštybių pakelėje ir ant ulyčių ji stov.

3. Pas vartus prie miesto, kur per duris įeinama yra, ji šaukia:

4. Ak jus *vyrai, aš jus įšaukiu, ir vadinu žmones.

* Pa. 49, 3.

5. Supraskit, jus paikieji, išmanymą, ir jus durnieji, priimkit toktai į širdį!

6. Klausykite, nėra aš noru kalbėti, kas kunigaikščiams pritinka, ir mokinti, kas teisu yra.

7. Nės mano burna tur teisybę kalbėti, ir mano lupos ne tur *apkęsti, kas pikta yra.

* Pa. 45, 8.

8. Visi *žodžiai mano burnos yra tikri; niera juose ↑nieko perkreipto ir nevierno.

* Pa. 78, 1. 2. ↑ Jėz. 53, 9.

9. Jie visi yra tiesus išmanantiems ir tikri juos priimantiems.

10. Priimkite *mano pamokinimą

meilčiau už sidabrą, ir pamokinimą laikykite brangesnį už brangų auksą!

* per. 3, 14.

11. Nėsa išmintis yra geresnė už perlas; ir vislab, ko tik sau velytumbeis, su ja ne suliginama.

12. Aš, išmintis, gyvenu pas kytrystę, ir aš žinau gerą rodą duoti.

13. Pono Dievo *baimė nekenč piktą, puikystės, pasididžiavimo ir pikto kelio; ir aš nekenčiu perkreiptosios burnos.

* per. 16, 6.

14. *Mano yra tiek pamokinimas, tiek ištaisyimas, aš turu išminties ir sylos.

* Jėr. 32, 19.

15. Per manę karaliauja karaliai, ir rotponiai daro provą.

16. Per manę ponavoja kunjgaikščiai ir visi valdonai ant žemės.

17. Aš *myliu manę mylinčius, ir anksti manęs jėškantieji manę su-randa.

* Jon. 14, 21.

18. Bagotystė ir garbė yra prie manės, tikras lobis ir teisybė.

19. Mano vaisius *yra geresnis už auksą ir už čystą auksą, ir mano turtas geresnis už išskirtą sidabrą.

* per. 3, 14.

20. Aš keliauju tikru keliu, teisybės keliu.

21. Kad gerai aprupinčiau manę mylinčius ir jų skarbus pilnus padaryčiau.

22. Ponas Dievas manę turėjo pradžioje savo kelių; pirmneng jisai ką padarė, aš čionai buvau.

23. Aš esmi įdėta iš amžių, nuo pradžios pirm žemės.

24. Gilybės dar gatavoms ne esant, aš jau buvau gatava, kada šuliniai dar vandenu ne tekejo.

25. Pirmneng kalnai buvo įstatyti, pirm kaukarų aš jau buvau gatava.

26. *Jis dar žemę ne buvo padaręs, ir kas aplink ją yra, neigė kalnus apskritumo žemės.

* Kol. 1, 17.

27. Jam dangus betaisant aš čia jau buvau; jam *gilybes savo mieru suglaudžiant;

* Job. 26, 10.

28. Jam debesis aukštai be patvirtinant, jam bepatvirtinant šulinius gilybės;

29. Jam *jurėms mierį bestatant ir vandenims, kad ne peržengtų jo prikrymą; gruntą žemės jam bededant:

* Job. 38, 10, 11. Ps. 104, 9.

30. Tai aš buvau vyriausiuoju mistru

pas jį ir turėjau savo pasimėgimą kasdien, ir žaidžiau po jo akių visados;

31. Ir aš žaidžiau ant jo žemės apskritumo; ir *mano pasimėgimas yra pas žmonių vaikus.

* 5 Maiž. 33, 3.

32. Taigi klausykite manęs, mano vaikai; gerai tiems, kurie mano kelius laiko!

33. Klausykite pamokinimo ir pastokit išmintingi, ir ne paleiskite ją!

34. Gerai tam žmogui, kurs manęs klauso, kad kasdien pas mano duris budėtų, kad lauktų pas stulpus mano vartų.

35. Manę randasis randa *gyvastį, ir pasimėgimą nuo Pono Dievo sulauks.

* per. 3, 16.

36. Bet kursai prieš manę susigriešija, *tas įžeidžia savo dušią. Visi manęs nekenčiantieji myl smertį.

* per. 1, 32.

Perskyrimas 9.

Apie Kristaus meiltingystę, išganymą duodančiąją, ir apie Kristaus priešininko praktiktąjį durnystę. Išmintis budavojo savo namus ir kirto septynis stulpus,

2. Pamušė *savo galvijus ir užnešė savo vyną, ir pritaistė savo stalą.

* Mat. 22, 4. Luk. 14, 16.

3. Ir išsiuntė savo tarnaites, pakviesti aukštai ant paločių miesto:

4. Kursai n'išmano, tas te ateiti čionai! Ir durniui sakė ji:

5. Eikit, valgykite mano duonos ir gerkite vyno, kurį aš jums duosiu;

6. Pameskite neprotingąjį pasieltimą, tai jus gyvi išliksite; ir eikite keliu išminties!

7. Kurs apjuoktoji pamokina, tas tur gėdą ant savęs užimti; ir kurs Dievo nesibijantįjį pabara, tas tur būti paniekintas.

8. Ne pabark *apjuoktoji; jisai nekenčia tavęs; pabark išmintingąjį, tas tavę mylės.

* per. 23, 9.

9. Duok išmintingam, tai jisai dar išmintingesnis pastos; pamokyk teisingąjį, tai jisai pamokinyje augs.

10. *Išminties pradžia yra Pono Dievo baimė, ir išmanymas mokina, kas šventu yra.

* Ps. 111, 10. a.

11. Nėsa per manę bus tavo dienų daugybė, ir tau metai tavo amžio prisidės.

12. Jei išmintingas esi, tai sau išmintingas esi; jei apjuoktojas esi, tai tu vienas tai turėsi nešioti.

13. Bet durna, netikusi moteriškė yra tikra pliuškė, ir nieko ne žinanti;

14. Toji sėd duryse savo namų ant krėslo aukštai mieste,

15. Kad pakviestų visus pro šalį einančius ir gerai savo keliu vaikščiojančius:

16. Jei kas neišmanęs, tas tesiartina čionai! ir durniui sako ji:

17. „Vogtieji vandens yra saldus, ir paslėpta duona yra skani.“ * per. 20, 17.

18. Bet jisai ne žino, čionai numirusius esančius, ir jos svečius peklos gilybėje.

Perskyrimas 10.

Apie teisybę.

1. Šitie yra pamokslo žodžiai Salomono:

* Išmintingas sunus yra savo tėvui džiaugsmas, bet sunus † neišmintingas yra savo motynos apmaudas.

* per. 15, 20. † per. 17, 21, 25.

2. Neteisus lobis nieko ne gelbti, bet teisybė išgelbti iš smerties.

3. Ponas Dievas dušią teismojo ne duosti badėti, bet jisai nugramzdina Dievo nesibijančių lupimą.

4. Patingusi *ranka pavargina, bet stropiai dirbančiųjų ranka pralobina.

* per. 12, 24, 27.

5. Per *vasarą renkasis išmintingas yra, bet per darbimetį miegasis su-teska.

* per. 6, 8.

6. Žegnonę tur teismojo galva, bet burną Dievo nesibijančiųjų netikumas užpuls.

7. Atsiminimas teisiųjų pasiliekti žegnonėje, bet vardas *Dievo nesibijančiųjų patarš.

* Ps. 9, 6.

8. Iš širdies išmintingas esąsis priima prisakymus, bet netikusią burną turįsis bus ištiktas.

9. Kursai *viernai pasielgia, tas gyvena pakajuje; bet kursai neviernas yra savo pasielgimuose, tas visados tur bijotis.

* Ps. 24, 3, 4.

10. Kursai *savo akimis moja, tas proces padarys; ir neprotingą burną turįsis bus ištiktas.

* per. 6, 13.

11. *Teismojo burna yra gyvas šulinys, bet nelabųjų burną jų netikumas užpuls.

* Ps. 37, 30.

12. Nenukentimas pakelia barnį, bet *meilė uždengia visus peržengimus.

* 1 Petr. 4, 8.

13. Lupose išmintingojo randama yra išmintis, bet nugarai durnojo reik rykštės.

14. Išmintingieji apsaugoja pamokslą, bet durnųjų burna yra ne toli nuo išgąščio.

15. *Lobis bagotojo yra jo drutas miestas, bet ubagystė pavargulius daro lėtus.

* per. 18, 11. Ps. 49, 7.

16. Teisusis vartoja savo lobį ant išlaikymo, bet *Dievo nesibijąsis savo pelną praranda griekais.

* Luk. 16, 19.

17. Pamokslą pildyti yra kelias *ant išganymo, bet pabarimą paniekinąsis pasiliekti paklydęs.

* per. 14, 27.

18. Nevierna burna slepia kerštą; ir kursai apžodžiuoja, tas yra netikęs.

19. Kur žodžių daugumas, tie be griekų ne bus pranešti; bet kursai savo lupos ramdo, tasai protingas yra.

20. Teismojo liežuvis yra brangus sidabras, bet Dievo nesibijančių širdis yra niekai.

21. Teismojo lupos gano daugumą (žmonių), bet durnieji savo durnystėje numirs.

22. Pono Dievo žegnonė bagotais daro *be proces.

* Ps. 127, 2.

23. Durnasis dalkos ir dar iš to juokiasi; bet tas žmogus išmintingas yra, kurs ant to daboja.

24. Ko Dievo nesibijąsis *bijosi, tai jam nusitiks; ir ko teisieji užsigeidžia, tai jiems duodama.

* per. 1, 27.

25. *Dievo nesibijąsis yra kaip vėtra praeinanti ir ne beesanti; bet teisusis pasiliekti amžinai.

* per. 14, 32.

26. Kaip rugpyvė dantimis, ir dumai akimis daro, taip daro tinginys tiems, kurie jį siunčia.

27. Pono Dievo baimė pailgina dienas, bet metai Dievo nesibijančiųjų bus patrupinti.

28. Laukimas teisiųjų bus džiaugsmas, bet nusitikėjimas Dievo nesibijančiųjų prapuls.

29. Kelias Pono Dievo yra Dievo bijančio tyčiamas, bet piktadėjai yra nuliudę.

30. Teisusis *niekados ne bus parstumtas, bet negerieji ne pasiliks žemėje.

* Ps. 112, 6.

31. Teismojo *burna atneš išmintį, bet burna perkreiptųjų bus išgaišinta.

* perk. 11. per. 13, 14.

32. Lupos teisiųjų mokina Dievui įtinkančius daiktus, bet Dievo nesibijančių burna yra perkreipta.

Perskyrimas 11.

Aptesnis pamokinimas apie teisybę, jos naudą bei paines.

Netikras *svartis Pono Dievo n'apkenčiamas daiktas, bet pilnas svartis yra jo pasimėgimas. *per. 16, 11 ir 20, 10.

2. Kur puikystė yra, čionai ir gėda; bet išmintis yra pas žemuosius.

3. Nekaltybė geruosius vadžios, bet *piktenybė paniekintojus išpustys. *Ps. 52, 7.

4. Lobis *ne gelbti dienoje keršto, bet teisybė išgelbti iš mirties. *per. 10, 2.

5. Teisybė Dievo prisibijančiojo jo kelią lygų padaro, bet Dievo nesibijąs puls dėl savo pikto pasielgimo.

6. Teisybė gerųjų juos išgelbės, bet paniekintojai bus sugauti savo piktenybėje.

7. Kad Dievo nesibijąs žmogus numiršta, nusitikėjimas yra prapuolęs; ir neteisiųjų *laukimas sugaišta. *per. 10, 28.

8. Teisusis yra iš bėdos išgelbamas, ir Dievo nesibijąs ateiti į jo vietą.

9. Per burną klastoriaus jo artymas yra pagadinamas, bet teisieji tokiai supranta ir išgelbami yra.

10. Miestas džiaugiasi, kad teisiesiems gerai pasiseka; ir Dievo nesibijančiams prapuolant visi džiaugiasi.

11. Per žegnonę *teisiųjų miestas yra pagarbinamas, bet per burną Dievo nesibijančiųjų išgaišinamas. *per. 28, 12.

12. Kassavoartymaišpeikia, tas durnas yra; bet išmintingas vyras tokiai nutildo.

13. Apkalbėtojis išduosti, ką jisai slapčiai žino; bet viernos širdies esąsis tokiai paslepia.

14. Kur niera pamokinimo, čia žmonės sugaišta; bet kur daug rotininkų yra, čia gerai destis.

15. Kurs už kitą laidu pastojų, tas iškados turės; bet kursai laiduoti vengia, tas yra pakajuje.

16. Viežlyba moteriškė išlaiko garbę; bet smarkininkai išlaiko bagotystę.

17. Mielaširdingas vyras savo kuną šelpia, bet nemelaširdingas apsmutnija ir savo kuną bei kraują.

18. Dievo nesibijančiųjų *darbas ne laimės; bet kurs teisybę sėja, tai (yra) tikrai gerai. *Ps. 37, 20.

19. Nėsa teisybė *paskubina išganyką, bet piktenybę vyti, skubina smertį. *per. 19, 23.

20. *Ponas Dievas n'apkenčia perkreiptųjų širdžių ir pasimėgsta geraisiais. *per. 12, 22.

21. Piktiems nieko ne gelbti, kad ir iš vieno visas rankas sudėtų; bet teisiųjų sėkla bus išgelbėta.

22. Graži moteriškė be patogumo yra kaip kiaulė su aukso kaspinu.

23. *Teisiųjų velijimas tačiau tur išsipildyti, ir †Dievo nesibijančiųjų nusitikėjimas yra nelaimė. *per. 10, 24, †Joh. 8, 13, 14.

24. *Kitas išdalią, ir palaiko vis daugiau; kitas šykštuoja, kur jam ne reikėtų, ir tačiau vis daugiau pavargsta. *Ps. 112, 9.

25. Dušia, *pilnai žegnojanti, tunka; ir kursai apgirdo, tas taip jau bus apgirdytas. *per. 19, 17.

26. Rugius užlaikantį keikia žmonės, bet žegnonė ateiti ant tus parduodančiojo.

27. Gero įeškančiamjam gerai nusiduosti, bet iškados įeškančiam, tam ta nusiduos.

28. Kas ant savo bagotystės nusitikt, tas sugaiš; bet *teisieji žaliuos, kaip lapas. *Ps. 52, 10.

29. Kurs savo paties namus apsmutnija, tas vėją į dalyką gaus; ir durnasis tur išmintingojo tarnas buti.

30. Vaisius teisiojo yra *medis gyvasties, ir išmintingasis žmonių iš širdies pasigail. *per. 3, 18 ir 15, 4.

31. Jei *teisusis ant žemės tur kentėti, juo daugiau Dievo nesibijąs ir griešnas. *1 Petr. 4, 18.

Perskyrimas 12.

Apie gerą pamokinimą ir drausmę.

Kursai rods *duodasi pasigraudenti, tas pastos išmintingas; bet kursai be pamokinimo nor buti, tas pasiliekti durnas. *per. 13, 18. Ps. 141, 5.

2. Gerasis gauna palinksminojimo iš Pono Dievo, bet piktasis pats savę prazudo.

3. Piktas pasielgimas ne tarpdina žmogų, bet šaknis teisiųjų pasiliks.

4. Moteriškė darbininkė yra vainikas savo vyro, bet tinginė yra pulis jo kauluose.

5. *Gerųjų mislys yra viernos; bet

Dievo nesibijančiųjų mislys yra viena klasta.

* 1 Kar. 12, 6.

6. *Dievo nesibijančiųjų kozonis kelia kraujo praliejimą, bet †Dievo prisibijančiųjų burna išgelbti. *p. 15, 1. †1 Maiž. 37, 22.

7. Dievo nesibijantieji bus apversti ir daugiau ne bus; bet namai teisiųjų pasiliekti.

8. Išmintingojo vyro pamokinimas yra pagarbinimas, bet prigavimai bus gėdoje.

9. Kurs pasižemina ir savo ukį ap-rupina, tas geresnis yra už tą, kurs didžiu nor buti, duonos pristokdamas.

10. *Teisusis pasigail savo galvijų, bet Dievo nesibijančiųjų širdis ne susimilsta.

* 2 Maiž. 23, 5.

11. Savo *dirvą įgyvenąsis duonos pilnai turės, bet nereikalingus daiktus sekąsis durnas yra.

* per. 28, 19.

12. Dievo nesibijančiųjų *džiaugsmas yra, iškados padaryti, bet šaknis teisiųjų vaisiaus neša.

* per. 2, 14.

13. Piktasis yra sugaunamas savo paties neviernuose žodžiuose, bet teisusis išvengia tužbą.

14. Daug naudos randasi žmogui iš vaisiaus jo burnos; ir *žmogui užmokama yra, kaip jis savo rankomis pelnęs.

* Ps. 62, 13. Mat. 16, 27.

15. *Neišmintingam gerai patinka jo budas; bet kas pamokinimo klauso, tas išmintingas yra.

* per. 18, 2.

16. Durnas savo papykj veikiai iš-rodo; bet kas apgėdinimą slepia, tas protingas yra.

17. Teisus esąsis drąsiai teisybę iš-kalba, bet *neviernas liudininkas prigauna.

* per. 6, 19 ir 24, 28.

18. Kas *ne apsidumodamas ką ištar, tas duria, kaip kardas; bet liežuvį išmintingųjų yra naudingas.

* per. 13, 3.

19. Tiesą kalbanti burna pasiliekti amžinai, bet neviernas liežuvį ne ilgai pasiliekti.

20. Tie, kurie piktai rodija, pri-gauna, bet kurie ant pakajaus ro-dija, padaro džiaugsmą.

21. Teisiamui nei jokia iškada ne nu-siduos, bet *Dievo nesibijantieji ap-sčiai turės nelaimės.

* Ps. 32, 10 ir 34, 22.

22. *Neviernos burnos Pono Dievo yra ne apkenčiamos; bet kurie vier-nai daro, tie jam gerai patinka.

* per. 6, 17 ir 11, 20. Ps. 5, 7.

23. Protingas vyras nesigiria savo išminčia, bet širdis durnųjų iššaukia savo durnystę.

24. Dirbanti ranka ponavos, bet tingianti turės čyžės duoti.

25. Širdies tužba kremta, *bet mei-lingas žodis palinksmina.

* per. 15, 13.

26. Teisiamjam geriaus sekasi už savo artymą, bet Dievo nesibijančiųjų kelias išvadžioja juos.

27. Tinginiui nesisek jo veikalas, bet žmogus darbininkas pralobsta.

28. Ant tikrojo kelio yra gyvastis, ir ant sumintojo tako niera smerties

Perskyrimas 13.

Tolesnis pamokinimas apie pamokslo priėmimą.

Išmintingas sunus priima pamokslą savo tėvo, bet apjuoktojis ne klauso pabarimo.

2. Vaisiaus burnos (išmintingojo) pa-sinaudojame, bet papeiktojai mislija tikt iškados daryti.

3. Kas *savo burną apsergti, tas ap-sergti savo gyvastį; bet kursai savo burna bile ką zaunija, tą užpuoli išgastis.

* per. 18, 21.

4. *Tinginys rods meilija, ir ta-čiaus to ne gauna; bet darbininkai gauna gana.

* per. 10, 4 ir 12, 24, 27.

5. *Teisusis melų ne apkenčia, bet Dievo nesibijąsis peikia ir gėdina pats savę.

* Ps. 119, 163.

6. *Teisybė apsaugoja nekaltąjį, bet piktasis pasielgimas įbradina kožną į griekus.

* Ps. 112, 6.

7. Kits yra pavargęs, didį turtą tu-rėdamas, ir kits yra bagotas savo pavargime.

8. Su bagotyste gal kas savo gy-vastį išgelbėti, bet pavargęs ne gird pabarimo.

9. Teisiųjų žvakė palinksmina, bet *žibnyčia Dievo nesibijančiųjų išges.

* per. 24, 20.

10. Tarp *puikiųjų yra visados vai-das, bet †išmintis daro protingus žmones.

* per. 28, 25. † per. 13, 16.

11. Bagotystė pasimažina, nopro-snai išleidžiama; bet ką prikavojame, tai pasidaugsina.

12. Nusitikėjimas, kursai užsitrukina, slogina širdį, bet *kad ateiti, ko mei-lijame, tai yra medis gyvasčio.

* Ps. 14, 7.

13. Kas žodį paniekina, tas savę

patį sugaišina; bet kas prisakymo bijosi, tam bus atlyginta.

14. Išmintingojo pamokslas yra gyva versmė, vengti žabangus mirties.

15. Geras pamokslas įtinka, bet paneikinančiųjų kelias atneša bėdą.

16. Išmintingas žmogus viską daro su protu, bet *durnas durnystę išplatina.

* per. 15, 2. Jėz. 32, 6.

17. Piktas paslas atneša nelaimę; bet viernas pasiuntinys yra naudingas.

18. Kas pamokinimo ne atboja, tas tur pavargimą ir gėdą; kas *rods priima pabarimą, tas gaus garbės.

* per. 10, 8 ir 12, 1.

19. Kad ateiti, ko laukiame, tai širdžiai patinka; bet kas piktą vengia, to bepročiai nekenčia.

20. Kursai laikosi prie išmintingųjų, tas išmintingas pastoja; bet kursai durnųjų draugas yra, tas gaus nelaimę.

21. Nelaimė persekinėja griešnuosius, bet teisiems gerybė bus atpildyta.

22. Gerasis tėviškę gaus ant vaikų vaikų, bet griekininko lobis teisiamjam yra išlaikomas.

23. Daug yra penukšlo vagose pavargulių, bet neteisybę darantieji sugaišta.

24. Kas savo rykštės čėdija, tas nekenčia savo sunaus; bet kas jį myli, tas jį tuojaus plaka.

25. *Teisusis valgo, kiek jo dušiai reikia, bet Dievo nesibijančiųjų pilvas niekad os ne tur gana.

* Ps. 22, 27.

Perskyrimas 14.

Išminties liaupsė ukio priveizdėjime, visokiame pasiėlgime ir svietiškame valdyme.

Per išmintingas moteris pabudavojami yra namai, bet neišmananti su-laužia tus savo darbais.

2. Pono Dievo prisibijąsis eiti tikru keliu, bet jį paniekinąsis paklysta iš jo kelio.

3. Durnieji kalba smarkiai, bet išmintingieji saugoja savo burną.

4. Kur jaučių niera, žmonai ēdžios yra cýstos; bet kur jautys gerai dirba, čia daug yra lobio.

5. Viernas liudininkas ne meluoja, bet neviernas liudininkas kalba drąsiai melus.

6. Apjuoktojis jėško išminties ir jos ne randa; bet išmintingam išpažini-mas yra lengvas.

7. Traukis nuo *durnojo! nės tu iš jo nieką ne primoksi.

* per. 1, 22.

8. Tai yra kytriojo išmintis, *kad jis ant savo kelio daboja; bet tai yra durnojo paikystė, kad su jais tikt viena klasta yra.

* Epėz. 5, 15

9. Durnieji apjuoką tur iš grieko, bet gerieji tur savo pasimėgimą iš gerųjų.

10. Kad širdis smutna yra, tai ne gelbti nei jokia regima linksmybė.

11. Namai Dievo nesibijančiųjų bus išpustyti, bet *šėtra gerųjų žaliuos.

* per. 12, 7.

12. Kitam patinka koksai kelias, bet galiausiai jį smertiesp gabena.

13. *Po juoko užėiti raudojimas, ir po džiaugsmo randasi tužba.

* Luk. 6, 25.

14. Nelabam žmogui nusiduos, kaip jisai elgiasi; bet Dievo prisibijąsis bus už jį aukštesnis.

15. Paikasis vislab vierija, bet ky-trasis daboja ant savo žingsnio.

16. Išmintingas bijosi ir vengia pik-tenybę, bet durnasis elgiasi drąsiai, nieko nesibijodamas.

17. Nekantrus (žmogus) elgiasi durnai, bet prisidabojąsis to nekenčia.

18. Paikieji pavelda paikystę; bet tai išmintingųjų vainikas yra, kad *prisidabodami elgiasi.

* Epėz. 5, 15.

19. Piktieji tur pasikloniotis po aki-mis gerųjų, ir Dievo nesibijantieji vartuose teisiųjų.

20. *Pavargusio ir jo artimieji ne kenčia, bet bagotieji tur daug prietelių.

* per. 19, 7.

21. Griekininkas paniekina savo ar-tymą; bet *gerai tam, kursai bied-nųjų pasigail.

* Ps. 41, 2.

22. Kurie su klastomis elgiasi, ne tropys; bet kurie ger dumoja, tiems viernybė ir gerybė nusiduos.

23. Kur *dirbama, čia gana yra; bet kur tikt žodžiais pasiėlgama, žmonai yra stokojimas.

* per. 10, 4 ir 12, 24.

24. Išmintingiems jų bagotystė yra vainikas, bet durnystė netikusųjų pa-siliekti durnystė.

25. Viernas liudininkas išgelbti gy-vastį, bet neviernas liudininkas pri-vilioja.

26. Pono Dievo prisibijąsis *tur tvirtą pilį, ir jo vaikai taipojau yra apsaugojami.

* per. 10, 29 ir 18, 10.

27. Pono Dievo baimė yra *gyva-

sties versmė, kad vengtumbime smerties žabangus. *per. 10, 17. 27.

28. Kur karalius daug žmonių tur, tai jo garbė; bet kur mažumas žmonių yra, tai viešpatį padaro lėtą.

29. Kurs *kantrus yra, tas išmintingas yra; bet kursai nekantrus yra, tas parodo savo durnystę. *per. 19, 11.

30. Gero daranti širdis yra kuno gyvastis, bet pavydėjimas yra pulis kauluose.

31. Kurs spaudžia *prastą žmogų, tas bluznija jo †sutvertojį; bet **kursai pavargusiojo pasigail, tas garbina Dievą. *Ps. 17, 5. †2 Maiž. 4, 11. 5. **Jéz. 58, 7.

32. Dievo nesibijąs ne išsilaiko savo bėdoje, bet teisusis ir savo smertyje yra linksmas.

33. Širdyje išmintingojo ilsis išmintis, ir pasirodo tarp durnųjų.

34. Teisybė iškelia žmones, bet griekas yra žmonių prapultis.

35. *Protingas tarnas gerai patinka karaliui; bet tarno, smirdo esančio, jisai nekenčia. *1 Maiž. 41, 38. s.

Perskyrimas 15.

Išmintingojo pasielgimo nauda; daradas apsisau-gojimo nuo griekų.

Lengvas atsakymas nutildo papyki, bet rustus žodis pakel didį kerštą.

2. Išmintingųjų liežuvis padaro mokslą meilingą, ir *durnųjų burna vemja vienus niekus. *per. 13, 16.

3. Pono Dievo akys veizd visose vietose taip piktuosius, kaip geruosius.

4. Padorus liežuvis yra *medis gyvasties, bet meluojas padaro širdies bėdą. *per. 12, 13.

5. Durnasis bluznija pamokinimą savo tėvo; *bet pamokinimą priima-sis protingu pastos. *Ps. 141, 5.

6. *Teisiojo namuose yra gana lo-bio, bet turte Dievo nesibijančiojo yra prapuolimas. *per. 3, 33.

7. Išmintingųjų burna barsto gerą parodą, bet durnųjų širdis niera taipo.

8. Dievo nesibijančiųjų apiera yra Ponui Dievui biaurybė, bet malda gerųjų jam patinka.

9. *Dievo nesibijančio kelio Ponas Dievas nekenč; bet kas teisybę veja, tas bus mylėtas. *per. 11, 20.

10. Tai piktas yra pamokslas, kelią pamesti; ir *kas pabarimo nekenčia, tas tur mirti. *per. 29, 1.

11. Pekla *ir prapultis yra po akių Pono Dievo; juo daugiaus žmonių širdys. *Job. 26, 6.

12. *Apjuoktojis nekenčia to, kurs jį pamokina, ir ne eiti pas išmintin-guosius. *Amos 5, 10.

13. *Linksma širdis padaro linksma veidą; bet kad dušia rupinasi, tai ir (širdies) drąsumas pasileidžia. *perkš. 15.

14. Protinga širdis elgiasi protingai, bet drąsieji netikėliai karaliauja durnai.

15. Smutnas (žmogus) niekad os ne tur gerą dieną; bet *linksmos dušios buti, yra dieniška česnis. *per. 17, 22. 1 Tim. 6, 16.

16. *Geresnis daiktas yra mažu-mas su Pono Dievo baime, ne kaip didis skarbas, kuriame nepakajus yra. *per. 16, 8.

17. *Geresnis yra viralas lapienės su meile, ne kaip penėtas jautys su pavydėjimu. *per. 17, 1.

18. Rustus vyras pakelia vaidą, bet kantrus nutildo barnį.

19. Kelias tinginio yra *pilnas erš-kėčių, bet kelias gerųjų yra gerai pramintas. *per. 24, 30. 31.

20. *Išmintingas sunus palinksmina tėvą, ir netikęs žmogus yra savo mo-tynos gėda. *per. 10, 1.

21. Durnamui yra jo durnystė džiaug-smu, bet išmintingas vyras pasiliekti tikru keliu.

22. Tie padumojimai sugaišta, kur parodos niera; bet kur *daug rodi-ninkų yra, jie išsilaikos. *per. 11, 14.

23. Tai kožnam yra džiaugsmas, kad jam patogiai atsakoma; ir žodis savo česu (kalbėtas) yra labai meilus.

24. *Kelias išganymo eiti aukštyn linkai, išmintingą padaryti, kad veng-tumbime peklą žemyn linkai. *Kol. 3, 1. 2.

25. Ponas Dievas *namus puikiųjų sulaužys, ir rubežius našlių patvirtis. *per. 12, 7. 1 Petr. 5, 5.

26. *Susirodijimai nelabojo Ponui Dievui yra neapkenčiami, bet palink-smingai kalba čystieji. *1 Maiž. 37, 19. 20.

27. Šykštasis suardo *savo paties namus, bet †dovanų n'apkenčiąs gyvas bus. *per. 11, 39. †Ps. 15, 5.

28. *Širdis teisiųjų sudumuoja, ką at-sakyti reikia; bet burna Dievo nesi-bijančiųjų putoja piktenybė. *perkš. 14.

29. Ponas Dievas *toli yra nuo Dievo nesibijančiųjų, bet teisiųjų malda jisai išklauso. *Jon. 9, 31.

30. Meilingas įžvelgimas palinksimina širdį, *geras pagyrimas tunkančius daro kaulus. *per. 22, 1.

31. Ausis, klausanti pabarimo gyvasties, tarp išmintingųjų gyvės.

32. Kas nesiduoda mokintis, tas savę patį nieku verčia; bet *pabarimo klausąsis išmintingas pastoja. *Ps. 141, 5.

33. Baimė Pono Dievo yra pamokinimas išminties; ir *pirmneng kas į garbę įeina, tur tasai daug kęsti.

*per. 18, 12, Ps. 18, 36.

Perskyrimas 16.

Apie Dievo širdingąjį aprūpinimą ir valdymą, ir kas žmonėms daryti puolasi.

Žmogus tiesa padumoja ką savo širdyje, bet nuo Pono Dievo ateiti, ką liežuvį tur kalbėti.

2. Kožnam jo keliai rodos čysti esą, bet vienas Ponas Dievas širdį patvirtina.

3. Paduok *Ponui Dievui savo darbus! tai tavo sudumojimai gerai seksis. *Ps. 37, 5.

4. Ponas Dievas vislab savo miečio dėlei daro, ir Dievo nesibijantį ant piktosios dienos.

5. Puiki širdis Pono Dievo nekenčiama yra; ir ne išliks nekoravota, kad ir visi susikabintų.

6. Per *gėrybę ir viernybę nusi-dėjimas yra numaldomas, ir per baimę Pono Dievo piktenybė vengiama. *per. 10, 12.

7. Kad žmogaus elgimai Ponui Dievui gerai patinka, tai *jisai ir jo neprietelius sujuomi suderina. *1 Maiž. 31, 24.

8. *Geresnis daiktas yra mažumas su teisybe, kaip didis turtas su neteisybe. *per. 15, 16.

9. Žmogaus širdis sudumoja savo kelią, bet Ponas Dievas vienas duosti tą gerai pasekti.

10. Prarakavimas yra karaliaus burnoje, jo burna ne klajoja sude.

11. Tikra *svarstyklė ir svartis yra nuo Pono Dievo, ir kožnas svaras žake yra jo darbai. *per. 11, 1.

12. Po akių karalių neteisybę daryti, yra biauzybė, nėra per *teisybę (karalių) sostas yra patvirtinamas. *per. 20, 28 ir 25, 5.

13. Viernai rodyti patinka karaliams, ir tikrai rodijąsis yra mylimas.

14. *Karaliaus narsas yra smerties

paslas, bet išmintingas vyras jį numaldys. *Jér. 20, 2.

15. Kada karaliaus veidas yra meilingas, tai yra gyvastis; ir jo malonė yra kaip vakarinis lietus.

16. Priimk išmintį; nėra ji yra *geresnė už auksą, ir protingai elgtis yra šlovingesnis daiktas už sidabrą. *per. 3, 14.

17. Gerųjų elgimas vengia piktenybę; ir kurs savo kelią apsaugoja, tas palaiko savo gyvastį.

18. Kas *sugaišti tur, tas pirma pasi-pučia; ir puiki mislis randasi pirm sugaišimo. *per. 18, 12.

19. Geriaus yra, pažemintos dumos buti su biednaisiais, kaip plėšimą išdalyti su puikiaisiais.

20. Kas kokį reikalą išmintingai atliekti, tas randa palaimos; ir *gerai tam, kursai Ponu Dievu nusitik. *Ps. 2, 12 ir 146, 5. Jér. 17, 7.

21. Protingas žmogus garbinamas yra per išmintingą vyrą, ir meilingi kalbesiai gerai mokina.

22. Išmintis yra gyvas šulinys tam, kursai ją tur; bet pamokinimas dur-nųjų yra paikystė.

23. Išmintinga širdis kalba kytriai ir gerai mokina.

24. *Žodžiai meilingojo yra medaus syvas, palinksmina širdį ir gaivina kaulus. *per. 12, 25.

25. Kitam *patinka koksai kelias, bet jo pabaiga ateiti ant smerties. *per. 14, 12.

26. Kits *ateiti į didelę bėdą per savo paties burną. *2 Zom. 1, 16.

27. Piktas žmogus kasa negandą, ir jo burnoje dega ugnis.

28. Nelabas žmogus kelia vaidą, ir apkalbėtojis kunjgaikščius daro nesandoringus.

29. Nelabas (žmogus) pagundo savo artymą ir veda jį negeru keliu.

30. *Akimis savo mojąsis nieko gero ne mislija, ir lupomis ženklinašis išpildo piktą. *per. 6, 13 ir 10, 10.

31. *Žili plaukai yra garbės vainikas tiems, kurie teisybės keliu randami. *per. 20, 29.

32. Kantrusis yra geresnis už drutąjį, ir savo širdį valdyti galįsis (yra geresnis,) ne kaip tas, kurs miestus pergal.

33. Burta metama yra į prieglobstį; bet puola, kaip Ponas Dievas nor.

Perskyrimas 17.

Apie nereikalingą barnį bei suivaizdijimą.

*Sausas kšnis, kuriuomi pasikakdini, geresnis yra, ne kaip namai pilni pamuštųjų galvijų su barniu.

* per. 15, 16, 17.

2. *Išmintingas tarnas ponavos ant tinginių kudikių (savo Pono) ir tarp brolių išdalys tėviškę.

3. Kaip *ugnis sidabrą, ir pečius auksą, taipo mėgina Ponas Dievas širdis.

* Zak. 13, 9.

4. Piktasis klauso piktų burnų, ir nevienerasis rods klauso iškadingų liežuvių.

5. *Vargdienį apjuokiąs išpeikia jo sutvertojį; ir jo iškada pasidžiaugiąs ne išliks nekoravotas.

* per. 14, 31.

6. *Senujų vainikas yra vaikų vaikai, ir vaikų garbė yra jų tėvai.

* Ps. 128, 6.

7. Ne pritinka durnamjam apie didžius daiktus kalbėti; juo mažiaus kunigaikščiui, kad mielai meluoja.

8. Kas ką gal dovanoti, tam tai yra kaip brangus žibąs akmenaitis; kur jisai tikt nusikreipia, čia jis per išmintingą yra laikomas.

9. Kas griekus dengia, tas daro prietelystę; bet kurs (nedengdamas) atkartoją, tas *ardo kunigaikščių sadorą.

* per. 16, 28.

10. Pabarimas daugiaus gandina išmintingąjį, kaip šimtas mušių durnąjį.

11. Gailus žmogus jėško iškados daryti, bet smarkus angielas jį užklups.

12. Geriaus yra mešką sutikti, kuriai vaikai yra išplėsti, kaip durnąjį jo durnystėje.

13. Kursai už *gerą piktą atduosti, nuo to namų piktumas ne liausis.

* 1 Tes. 5, 15.

14. Kas vaidą kelia, lygus yra tam, kurs vandenims pylimą praplėšia. Liaukis nuo vaido, pirmeng tu į tą butumbę įmaišytas!

15. Kas piktąjį tešina ir teisųjį pražudo, tuodu abudu Ponui Dievui neneknamu.

16. Kam dar durnamjam pinigai rankoje, išminties pirkti, ir tačiau durnu esančiam.

17. Prietelius myl visados, ir brolis bėdoje pažįstamas.

18. Tas netikęs, kurs *ranką duodamas ką pažada ir laiduoja už savo artymą.

* per. 6, 1 ir 11, 15.

19. Kurs barnį myl, tas myl griekus; ir savo vartus aukštai pakeliasis jėško nelaimės.

20. Perkreipta širdis nieko gero ne randa, ir perkreiptos burnos esąs į bėdą įpuls.

21. Kas *durną pagimdo, tas tur raudojimą; ir durnojo tėvas ne tur džiaugsmo.

* per. 15, 20 ir 17, 25.

22. *Linksmą širdis padaro gyvastį linksmą; bet smutnas umas išdiovina kaulus.

* per. 15, 13, 15.

23. Dievo nesibijąs mielai ima dovanų *slapčiai, kad į perkreiptų provos teisybę.

* per. 28, 16. † per. 21, 14. Jėz. 10, 2.

24. *Protingas elgiasi išmintingai, ir durnas savo akis šen ir ten kreipia.

* Mok. 2, 14. per. 8, 1.

25. Neišmintingas sunus yra savo tėvo gedėjimas, ir raudojimas savo motynos, kuri jį pagimdė.

26. Ne ger yra teisųjį luoti, (nei) kunigaikštį mušti, teisiai valdantįjį.

27. *Išmintingasis valdo savo burną, ir protingas vyras yra brangi dušia.

* Jok. 1, 19.

28. Kad durnasis tylėtų, jis taipojau per *išmintingą butų laikomas, ir per protingą, kad burną laikytų.

* Job. 13, 15.

Perskyrimas 18.

Apie atsiskyrimą gerų prietelių.

Kursai atsiskiria, tas jėško, ko jis užsigeidžia ir stengiasi prieš tą visą, kas ger yra.

2. Durnasis ne pasimėgsta išminčia, bet tuomi, kas jo širdyje yra.

3. Kur Dievo nesibijąs nueiti, čia randasi paniekinimas bei gėda su apjuoku.

4. Žodžiai žmogaus širdyje yra kaip gilus vanduo, ir versmė išminties yra pilna sriovė.

5. Ne ger yra, *žmogaus Dievo nesibijančiojo atboti, kad prova teisiųjų butų perkreipta.

* 5 Maiž. 1, 17.

6. Lupos durnojo atneša vaidą, ir jo burna jėško mušių.

7. Burna durnojo sau pačiam *iškados daro, ir jo lupos gauda jo paties dušią.

* 2 Zom. 1, 16.

8. *Žodžiai apkalbėtojo yra mušiai ir pereiti žmogaus širdį.

* per. 26, 22. Ps. 55, 22. Jėz. 9, 8.

9. Kas savo darbuose *tingia, tas yra brolis to, kurs savo turtą išgašina.

* per. 10, 4.

10. Pono Dievo *vardas yra druta pilis; teisusis bėga prie to ir yra apsaugojamas. * Ps. 20, 2 ir 61, 4.

11. *Lobis bagotojo yra jam kaip tvirtas miestas ir kaip aukštas muros aplink jį. * per. 10, 15.

12. Kad *kas tur sugaišti, tai jo širdis pirm pasipučia, ir pirmneng kas į garbę iškeliamas, tai jis tur ką kentėti. * per. 15, 33 ir 16, 19.

13. Kad kas atsako, pirm jis dar ne girdėjęs, tam tai yra durnystė ir gėda.

14. Linksmos širdies esąsis, savę žino savo bėdoje ramdyti; bet kad *širdis nusimena, kas tai gal iškęsti? * per. 15, 13.

15. Išmintinga širdis žino protingai elgtis, ir išmintingieji mielai klauso, kitiems protingai pasielgiant.

16. Žmogaus dovanos jam vietą daro ir veda po akių didžiųjų ponų.

17. Teisusis yra pirmasis provoje; bet kad jo artymas ateiti, tai tirdinėk, kas teisu!

18. Burta *nutildo barnį ir perskiria sylinguosius. * per. 16, 33.

19. Brolis įpykintasдруčiaus laiko, ne kaip drutas miestas; ir barnisдруčiaus laiko, ne kaip užkaištis palochiaus.

20. Vyru bus užmokėta, kaip jo burna kalbėjusi; ir bus *pasotintas iš vaisiaus savo lupų. * per. 13, 2.

21. *Mirtis ir gyvastis yra liežuvio valėje; kurs jį myl, tas jo vaisiaus valgys. * per. 13, 3.

22. Kas sau *venčiavonės moterį randa, tas randa ko gero ir pasimėgimo iš Pono Dievo. * per. 19, 14 ir 31, 10.

23. Vargdienys kalba bemelsdamas, bagotasis atsako stačiai.

24. Viernas *prietelius daugiaus myli ir družiaus pristoja, ne kaip brolis. * per. 27, 10.

Perskyrimas 19.

Apie paniekinimų pavargėlių ir nuvaldymą keršto.

*Vargdienys, nuobažnai pasielgiasis, yra geresnis, ne kaip piktasis savo lupomis, kurs tačiaus paikas yra. * per. 28, 6.

2. Kur ne protingai pasielgiama, čia ne gerai destis, ir greitas esąsis savo kojomis padaro iškados.

3. Durnystė žmogaus perkreipia jo kelią, kad jo širdis prieš Poną Dievą siaučia.

4. *Lobis padaro daug prietelių, bet pavargėlis nuo savo prietelių prastojamas. * per. 14, 30.

5. *Neteisus liudininkas n'išliekti nekoravotas, ir drąsiai melus kalbąsis ne išbėgs. * per. 24, 28. 5 Maiž. 19, 18.

6. Daug laukia kunjgaikščio, ir visi yra prieteliai dovanų duodančiojo.

7. *Vargdienio nekenčia visi jo broliai, irgi jo prieteliai atsitolina nuo jo; ir kas ant žodžių nusitikės, tam niekas bus iš tų. * per. 14, 20.

8. Išmintingas esąsis myl savo gyvastį, ir protingasis randa gero.

9. *Neteisus liudininkas n'išliks nekoravotas, ir drąsiai melus kalbąsis prapuls. * per. 21, 28.

10. Durnamui ne tinka gerų dienų turėti; juo mažiaus bernui ant kunjgaikščių ponavoti.

11. Kantrus esąsis išmintingas žmogus yra, ir tai jam yra garbė, kad jis mok dėtisi, buk neviežlibystę ne girdys.

12. Karaliaus *nemalonė yra kaip rėkimas jauno liuto, bet jo malonė yra kaip rasa ant žolės. * per. 20, 2 ir 16, 14.

13. *Neprotingas sunus yra savo tėvo širdies bėda, ir vaidininkė moteriškė yra nesiliaujas varvėjimas. * per. 15, 20.

14. Namus ir lobį iš gimdytojų į dalyką gauname, bet *išmintinga moteriškė ateiti nuo Pono Dievo. * per. 18, 22.

15. Tingėjimas atneš miegą, ir *paiteikianti dušia badą kentės. * per. 10, 4.

16. Kas (Dievo) *prisakymą pildo, tas apsaugoja savo gyvastį; bet kas jo kelią paniekina, tas numirs. * Luk. 10, 28.

17. Kas *pavargusiojo pasigail, tas pažyčija Ponui Dievui, ir tas jam vėl gerą atpildys. * Ps. 112, 5, 9. Mat. 10, 42. Luk. 6, 38.

18. Bausk savo sunų, kol nusitikėjimo dar yra; bet te ne apsiima tavo dušia jį nužavinti!

19. Nėsa didis įkeršijimas daro iškadą; todėl paleisk jį, tai gali jį daugiaus bausti.

20. Klausyk parodos ir priimk pamokslą, kad tu potam išmintingas pastotumbei!

21. Daug *yra padumojimų vyro širdyje, bet rodo Pono Dievo pasiliekti. * per. 16, 1. Jer. 10, 23.

22. Žmogus mėgstasi, geradėjystę padaręs; ir pavargėlis yra geresnis, ne kaip melagis.

23. *Pono Dievo baimė paskubina išganymą ir pasiliks pasotinta, kad nei jokia bėda ją n'užeis. * per. 11, 19.

24. *Tinginy paslepia savo ranką puode, ir ją ne vėl prilenk prie burnos. * per. 26, 15.

25. Jei *ištinki apjuokiantįjį, tai paskis protingas pastoja; jei mokinamas išmintingas, tai jis protingu pastoja. * per. 21, 11.

26. Kas tėvą supustija, ir motyną pravaro, tas yra gėdingas ir prakeiktas sunus.

27. Liaukis sunau, to mokinio klausyti, kursai atkreipia nuo protingojo pamokslo.

28. Piktas liudininkas juokiasi provos; ir Dievo nesibijančiųjų burna prarija neteisybę.

29. Apjuoktojamams yra koravonės pagatavytos, ir mušiai ant durnojo nugaros.

Perskyrimas 20.

Pagraudėnimas, apsirijimė ir girtavimė vengti.

Vynas *daro nelabus žmones, ir drutas gėrimas daro pasiutusius; kurs tuomi pasimėgsta, tas niekados ne pastos išmintingas. * per. 31, 5.

2. *Gandinamas karaliaus yra kaip rėkimas jauno liuto; kurs jį įpykina, tas susigriešija prieš savo gyvastį. * per. 16, 14.

3. Tai yra vyrui garbė, nuo vaido atsitolintis; bet kurie rods vaidijas, tie visi netikė.

4. Dėl šalčio tinginy ne nor arti, todėl jis per darbimetį tur ubagauti ir nieko ne gauti.

5. Padumojimas širdyje vyro yra kaip *gilus vandens; bet išmintingas gal suprasti, ką jisai dumoja. * per. 18, 4.

6. Daug žmonių yra giriami kaip geri; bet kas gal rasti vieną tikrai gerą esantį?

7. Teisusis, nuobažnystėje savo pasielgiąs, *to vaikams gerai pasiseksis po jo. * Ps. 112, 2.

8. Karalius, ant krasės sėdįs sudyti, išgaišina visą piktenybę savo akimis.

9. Kas gal sakyti: *aš esmi čystas savo širdyje, ir valnas nuo savo griekų? * 1 Kar. 8, 46. Mok. 7, 21. Job. 14, 1. 1 Jon. 1, 8.

10. Dvejopas *svartis ir saikas, abejaip Ponui Dievui yra n'apkenčiamas. * 3 Maiž. 19, 36.

11. Taipjau *jaunikaitis yra pažista-

mas savo elgimuose, bau jisai geru ir vienu pastosias. * per. 22, 6.

12. Ausj girdinčią ir akį matančią, abi padaro Ponas Dievas.

13. Ne mylėk *miegą, kad tu ne pavargtumbei; duok savo akims budrioms buti, tai tu pilnai duonos turėsi. * per. 6, 10.

14. „Pikta, pikta,* sakoma, kada tai be turime; bet kad jau niera, tada tai giriama.

15. Yra (brangus daiktas) auksas ir daugumas brangių akmenaičių, bet išmintinga burna yra toli brangesnė už akmenaičius.

16. Imk *tojo rubą, kurs už kitą laiduoja; ir pantyk jį nepažįstamo dėlei! * per. 27, 13.

17. *Pavogta duona kožnam skani, bet potam jam burna pilna bus akmenaičių. * per. 9, 17.

18. *Susirodijimai pasiliekti, kad protingai yra sudumoti; ir †karą reik su protu kelti. * per. 15, 22. † per. 24, 6.

19. *Ne turėk nieko darbo su tuomi, kurs paslėptines daro žinomas, ir su †apkalbėtoju bei su nevierna burna! * per. 11, 13. † per. 17, 4.

20. Kurs *savo tėvui bei motynai keikia, to žvakė išges viduje tamsybės. * 2 Maiž. 17, 21. s.

21. Tėviškė, kurią kas pirma per greitai nor įgyti, paskui ne bus peržegnota.

22. Ne tark: „*aš pikto atduosu;“ lukurk Pono Dievo, tas tavę gelbės. * per. 17, 13 ir 24, 29. Rym. 12, 17, 21. 1 Petr. 3, 9.

23. Dvejopas *svaras Ponui Dievui nekenčiamas, ir netikras svartis ne ger yra. * perkš. 10. 3 Maiž. 19, 35. Ez. 45, 10.

24. Kожno keliavimai ateiti nuo Pono Dievo; koksai žmogus išmano savo kelią?

25. Tai žmogui yra žabangas, pašventintąjį daiktą bluznyti ir pažadėjus apsidumoti.

26. Išmintingas karalius pravaro Dievo nesibijančiuosius ir prisudija jiems ratą.

27. Žibnyčia Pono Dievo yra žmogaus dvasė, ta pereiti visą širdį.

28. Geru ir teisiu buti, apsaugoja karalių, ir *jo sostas išsilaikosi per nuobažnystę. * per. 16, 12.

29. Jaunųjų syla yra jų garbė, ir *žili plaukai yra senųjų grožybė. * per. 16, 31.

30. Piktuosius reik drausti su druta
*koravone ir su tikrais mušiais, kurių
jie jaučia. * per. 10, 13.

Perskyrimas 21.

Apie Dievo maloningąjį aprūpinimą, ir kas krikščionims daryti puolasi.

Karaliaus *širdis yra Pono Dievo rankoje, kaip upės; ir jisai tą nulenkia, kur jisai nor. * Ps. 33, 15.

2. *Kožnam regiasi jo kelias tikras esąs, bet vienas Ponas Dievas tiktai patvirtina širdis. * Ps. 16, 2. Ebr. 13, 9.

3. Gerai ir teisiai elgtis Ponui Dievui geriaus patinka, ne kaip apiera.

4. *Pasididžiuojančios akys ir puiki duma, žibnyčia piktųjų, yra griekas. * Ps. 18, 28.

5. Sudumojimai stropiojo atneš pilnybę, bet perskubrus esąsis pristoks.

6. Kas *skarbę renka su melais, tas ne tropys, bei puls į rankas (jo) smerties jėškančiųjų. * per. 10, 2.

7. Dievo nesibijančiųjų plėšimas juos gands; nėra jie ne norėjo daryti, kas teisu buvo.

8. Kurs kitu keliu eina, tas yra perkreiptas; bet kurs daro, kas jam paliepta, to darbas yra tikras.

9. *Geriaus yra gyventi kampe ant stogo, kaip su moteriške vaidininke viename bute kruvoje. * perkš. 19.

10. Dušia Dievo nesibijančio pikto velija, ir savo artymui nieko ne velija.

11. Kad *apjuoktojas koravojamas yra, tai paikieji išmintingais pastoja; ir kad išmintingas yra pamokinamas, tai jisai protingu pastoja. * per. 19, 25.

12. Teisusis elgiasi išmintingai prieš Dievo nesibijančiojo namus, bet *bedieviai mislija tikt iškados padaryti. * Ps. 35, 20.

13. Kurs savo ausis užkemš, pavargėliui šaukiant, tas taipjau šauks ir ne bus išklausytas.

14. *Paslėpta dovana nutildo papykj, ir dovana prieglobstyje baisy narsą. * 1 Zom. 25, 18.

15. Teisiamjam yra džiaugsmas daryti, kas teisu yra, bet baimė pikta-dėjams.

16. Žmogus, nuo kelio teisybės paklydęs, pasiliks susirinkime numirusiųjų.

17. Kurs *rods paleistuvauja, tas pristoks; ir kurs vyną bei aliejų myl, tas ne pralobs. * Luk. 15, 13. s.

18. *Dievo nesibijąsis tur už teisųjį

duodamas buti, ir apjuoktojas už geruosius. * per. 11, 8.

19. *Geriaus yra gyventi pustoje žemėje, ne kaip su vaidininke ir rusčia moteriške. * perkš. 9. per. 23, 24.

20. Namuose išmintingojo yra meilingas skarbas ir aliejaus, bet palkasis tai prapluškena.

21. Sekąsis *mielaširdingystę ir malonę randa gyvastį, mielaširdingystę ir garbę. * Jok. 2, 13.

22. Išmintingas laimia miestą macniųjų, ir pergal jų macį per jų nesi-saugojimą.

23. Kas savo burną ir liežuvį apsaugoja, tas *apsergti savo dvasią nuo tužbos. * per. 13, 3.

24. Kas puikus ir perdrąsus yra, tas nelabas žmogus vadinamas, kurs keršte puikystę išrodo.

25. *Tinginys numiršta besivelydamas, nėra jo rankos nieko ne nor dirbti. * per. 13, 4.

26. Jis velijasi kasdien, bet teisusis duosti ir ne užgina.

27. *Dievo nesibijančiųjų apiera yra n'apykanta, nėra griekuose apieravojama. * per. 15, 29. Jėz. 1, 11. Amos 5, 21.

28. *Meluojąsis liudininkas prapuls; bet kursai klauso, tam ir visados pavelija vėl kalbėti. * per. 19, 5. 9.

29. Dievo nesibijąsis drąsiai elgiasi; bet kurs geras yra, to kelias išsilai-kysis.

30. Ne gelbti nei išmintis, nei protas, nei *roda prieš Poną Dievą. * Ps. 33, 10. 11.

31. Žirgai ant kariavimo dienos yra pagatavijami, bet *laimėjimas ateiti nuo Pono Dievo. * Ps. 144, 10 ir 147, 10.

Perskyrimas 22.

Apie gerą pagyrimą ir vardą, koku budu tą įgyti ir gaisinti gali.

Viežlybas vardas yra brangesnis už didį bagotumą, ir malonė geresnė už sidabrą ir auksą.

2. *Bagoti ir pavargėliai tur po-draug buti, Ponas Dievas juos visus yra leidęs. * per. 29, 13.

3. Kytrusis išvysta nepalaimą ir pasislepia; bepročiai perdėm eiti ir iškados gauna.

4. Kur kenčiama yra Pono Dievo baimėje, čionai yra bagotystė, garbė ir gyvastis.

5. Akstinai ir žabangai yra ant ke-

lio perkreiptųjų; bet kurs nuo to atsitolina, tas apsergti savo gyvastį.

6. Kaip koksai vaikas *prijaukinamas, toks jisai pasiliekti ir pasenęs.

* per. 20, 11.

7. Bagotasis ponavoja ant pavargėlių, ir kas įlyko, tas yra bernas to, kurs jam žyčiojo.

8. Kas neteisybę sėja, tas pročę pias ir per rykštę savo piktenybės prapuls.

9. Gera akis bus peržegnota, nėra jisai *duosti savo duonos vargdieniams.

* Jėz. 68, 7.

10. Išvaryk apjuoktoji! taip vaidas atstos, taip liaujas barnis ir gėda.

11. Kas vierną širdį ir meilingą kalbą tur, to prietelis yra karalius.

12. Akys Pono Dievo apsergti gerą parodą, bet žodžius apjuoktojo jisai perkreipia.

13. *Tinginys sako: yra liutas lauke, rasi aš bučiau pasmaugtas ant ulyčios.

* per. 26, 13.

14. Kekšės burna yra *gili duobė; kuriam Ponas Dievas nemalonus, tas į tą įpuola.

* per. 2, 16 ir 5, 3 ir 7, 5 ir 53, 27.

15. Netikumas yra vaiko širdyje, bet pabaudimo rykštė tą toli iš jo pravarys.

16. *Kurs pavargusiamjam neteisybę daro, kad savo lobį platintų, tas ir bagotam duos, ir pristoks.

* per. 14, 31.

17. *Prilenk savo ausis ir klausyk žodžių išmintingųjų, ir priimk į širdį mano pamokslą!

* per. 5, 1.

18. Nėsa tai tau miela bus, jei tu tus (žodžius) pas savę palaikysi; ir visi (kiti su tavimi) per tavo burną naudos turės;

19. Kad idant tavo *nusitikėjimas būtų ant Pono Dievo; aš tau to kasdien turu priminti, tau ant gero.

* Ps. 71, 5.

20. Ar aš tau tai ne tulą kartą nei rašyte parašiau, tau pamokslą duodamas ir tavę pamokindamas?

21. Kad aš tau parodyčiau tikrą davadą tiesos, kad tu tikrai atsakyti galėtumbei tiems, kurie tavę siunčia?

22. Ne *apiplėšk vargdienį, kažėig jisai pavargęs yra; ir ne pamink biednųjį vartuose!

perkš. 16.

23. Nėsa Ponas Dievas jų bylą išjėškos ir pamįs juos paminančiuosius.

24. Ne buk draugas *rustojo vyro, ir ne turėk draugystę su dukusiu vyru!

* per. 29, 22.

25. Tu jo kelią išmoktumbei ir savo dušiai papiktinimo gautumbei.

26. Ne buk prie tų draugas, kurie *savo ranką užstato ir už skolą laiduoja!

* per. 11, 15, 17, 18.

27. Nės jei tu ne turi, kuomi užmokėti, tai tau ir tavo patalus po tavimi atims.

28. Ne *perkreipk pirmuosius rubežius, kurių tavo tėvai padarę yra!

* per. 21, 10. 5 Maiž. 27, 17. Job. 24, 2. Oz. 5, 10.

29. Jei tu regi *kokį vyrą nepateikiantį savo darbuose, tas po akimis karalių stovės, ir ne po akimis prastųjų stovės.

* 1 Maiž. 39, 3.

Perskyrimas 23.

Apie miernąjį priėmimą valgio bei gėrimo.

Kad tu sėdi ir valgai su koku viešpatimi, tai dabokis, kokį tu po savo akių turi,

2. Ir pridėk peilį prie savo gerklės, jei nori gyvas išlikti.

3. Ne velykis jo valgio, nės tai ne vierna duona yra.

4. Nesiprocevok pralobti ir liaukis nuo savo klastų!

5. Ne duok savo akį ten linkai žiūrėti, kas tau ne gal tekti; nėra tok-tai sau padaro sparnus, kaip erelis, ir lekia dangun.

6. Ne valgyk duonos pas pavydintį ir ne velykis sau jo valgio!

7. Nėsa jisai viduje yra, kaip (kokia) deivė, jis sako: „valgyk ir gerk!“ ir jo širdis tačiaus niera su tavimi.

8. Savo kąsnius, kurių tu valgei, turi išvemtį, ir savo meilingus žodžius turi prarasti.

9. *Ne kalbėk durnam beklausant! nėra jisai paniekina išmintį tavo kalbos.

* per. 9, 8.

10. Ne *pamažyk pirmuosius rubežius, ir ne eik ant siratų dirvos!

* per. 22, 28. s.

11. Nės jų išgelbėtojis yra macnus, tas jų bylą prieš tavę išbylinės.

12. Prilenk savo širdį ant pamokinimo, ir savo ausis ant išmintingos kalbos!

13. Ne *paliauk vaiką bausti; nėra jei tu jį su rykšte plaksi, tai ne reiks jį žavinti.

* per. 13, 24.

14. Tu plaki jį su *rykšte, ale tu išvalniji jo dušią iš peklos.

15. Mano sunau, *jei tu išmintingas esi, tai džiaugiasi mano širdis, * per. 27, 11.

16. Ir mano inkstai yra linksmi, kad tavo lupos kalba, kas tiesa yra.

17. Tavo *širdis te ne klauso griėnų; bet kasdien buk Pono Dievo baimėje. * per. 24, 1. a.

18. Nėsa tai potam tau gerai bus, ir tavo *laukimas ne vilios. * per. 24, 14.

19. Klausyk, mano sunau, ir buk išmintingas ir laikyk savo širdį į kelią!

20. *Ne buk tarp girtuoklių ir palaidunų! * Luk. 21, 34.

21. Nėsa girtuokliai ir *palaidunai pavargsta, ir miegalius tur sudriskusiais rubais vilkėti. * Luk. 15, 13, 14.

22. Klausyk *savo tėvo, kuriam tu gimei; ir ne paniekšk savo motynos, jai pasenus! * per. 1, 8.

23. *Pirk teisybę ir ne parduok ją, išmintį, pamokslą ir protą. * per. 4, 7.

24. *Tėvas teisioto džiaugiasi, ir kuriam išmintingas gimęs, linksmas yra iš to. * per. 9, 1.

25. Tavo tėvas ir tavo motyna te džiaugiasi, ir testov linksma, kuri tavę pagimdė.

26. Duok man, mano sunau, *savo širdį, ir te pamėgsta tavo akys mano keliais. * Joz. 24, 23.

27. Nėsa *kekšė yra gili duobė, ir venčiavonystės peržengtoja yra ankšta duobė. * per. 22, 14.

28. Priegtam ji ir *tykoja, kaip razbaininkas, ir drąsiuosius tarp žmonių ji prie savęs suvadina. * per. 7, 12.

29. Kur yra bėda? kur apmaudas? kur vaidas? kur raudojimas? kur yra ronos be priežasties? kur yra raudonos akys?

30. Butent, *kur pas vyną sėdžiama, kur ateinama išgerti, kas įpilta yra. * Jėz. 5, 11, 22.

31. Ne žiurėk į vyną, kad tas taip raudonas yra ir stikle taip gražus pasirodo; jis lengvai nuslenk,

32. Bet paskui jis įkanda, kaip žalutys, ir įžeidžia kaip angis;

33. Tai tavo akys dabosis ant kitų moterų, ir tavo širdis perkreiptus daiktus kalbės,

34. Ir busi, kaip viduje jurių miegasis, ir kaip miegasis viršuje ant masto.

35. „Jie muša mane, bet man ne skausi; jie bubija mane, bet aš tai ne

jaučiu. *Kadagi aš pabusu, kad tai daugiaus daryčiau?“ * Jėz. 50, 12.

Perskyrimas 24.

Apie kantrumą ir apie sėdorą.

Ne klausyk *piktų žmonių ir ne velykis pas juos buti. * per. 1, 10 ir 23, 17. Ps. 1, 1, 2.

2. Nėsa jų širdis trokšta iškados, ir jų *lupos rodija į nepalaimą. * Ps. 10, 7.

3. Per išmintį namai yra budavojami ir su protu išlaikomi.

4. Per išmintingą ukio valdymą *kammaros prisipildo visokia brangiausia ir meilingiausia bagotyste. * per. 3, 10 ir 8, 21 ir 21, 20. Ps. 144, 13.

5. Išmintingas vyras yra macnus, ir *protingas vyras yra galis syloje. * per. 21, 22.

6. Nės su *roda reik kariauti; ir kur †daug rodininkų yra, čionai yra laimės. * per. 20, 18. † per. 11, 14 ir 15, 22.

7. Išmintis yra durnam peraukšta, jis ne drįsta savo burną atverti vartuose.

8. Kas sau pačiam iškados daro, tas vertai yra vadinamas pikčiausias smirdas.

9. Durnojo sudumojimai yra griekas, ir apjuoktojas žmonėms yra nekenčiamas.

10. Tas ne drutas yra, kurs bėdoje ne stiprinasi.

11. Išgelbėk *tus, kuriuos nor (nekal-tai) žavinti, ir ne atsitraukis nuo tų, kuriuos nor smaugti. * Job. 29, 12. Ps. 82, 4.

12. Jei tu sakai: „Štai, mes tai ne išmanome;“ ar ne misliji, kad tas, *kurs širdis pažįsta, tai suprantas? ir kurs ant dušių daboja, tai pažįstas, ir †atduodas žmogui pagal jo pelną? * 1 Zom. 16, 7. † Ps. 62, 13.

13. Valgyk, mano sunau, medaus, nės tai ger yra; ir medaus syvas saldus yra tavo kakle.

14. Tai po mokinkis išminties savo dušiai. Tau ją radus, potam gerai seksis, ir tavo *tikėjimas ne bus no-prosnas. * per. 23, 18.

15. Ne tykok, *kaip Dievo nesibijasis, namų teisioto, neigi ne ardyk jo pakajų! * Ps. 10, 9.

16. Nėsa teisusis *puola septynis kartus ir vėl atsikelia; bet †Dievo nesibijantieji nugrimsta bėdoje. * per. 11, 28. Job. 5, 19. Ps. 34, 20 ir 37, 24. Mik. 7, 8. † Ps. 9, 4.

17. Nesidžiaugkis iš puolimo tavo neprieteliaus, ir tavo širdis te nesi-linksminas iš jo bėdos;

18. Ponas Dievas tai regėtų, ir jam negerai patiktų, ir savo kerštą nuo jo atimtų.

19. Ne *supyk ant piktųjų ir ne pavydėk Dievo nesibijantiems! *Ps. 37, 1 ir 73, 3.

20. Nėsa piktasis nieko ne tursulaukti, ir *žibnyčia nelabųjų išges. *per. 13, 9.

21. Mano sunau, *bijokis Pono Dievo ir karaliaus, ir ne maišykis tarp maištą darančiųjų! *1 Petr. 2, 17.

22. Nėsa jų nelaimė umai rasis, ir kas žino, kada abiejų bėda ateiti?

23. Ir tai ateiti nuo išmintingųjų: ar *šiokio, ar tokio žmogaus daboti sude, ne ger yra. *3 Maiž. 19, 15.

24. Kas Dievo nesibijančiam sako: „tu esi geras,“ tą keikia žmonės, ir žmonės jo nekenčia.

25. Bet kurie pabar, tie gerai patinka, ir ateiti bagota žegnonė ant jų.

26. Tikras atsakymas yra kaip meilingas bučiavimas.

27. Atlik lauke savo darbus ir įgyvenk savo dirvą; potam budavok savo namus!

28. Ne buk *liudininku be priežasties prieš savo artymą, ir ne priviliok su savo burna. *per. 19, 5.

29. Ne tark: „kaip man daro, taip aš vėl darysu, ir kožnam jo darbą atlygsiu.“

30. Aš praėjau dirvą tinginio ir vynyčią durnojo;

31. Ir štai, čia buvo vienos dilgynės ant jos, ir vienos usnys, ir muras buvo pargriuvęs.

32. Aš tai pamatęs sau į širdį dėjau, ir padabojau, ir pasimokinausi iš to.

33. Tu *nori mažumą miegoti ir mažumą rankas suglausti, kad ilsėtumbeis; *per. 6, 9—11.

34. Bet tau *ateis tavo pavargimas, kaip keleivis, ir tavo †pristokimas, kaip šarvuotas vyras. *per. 28, 19, †per. 6, 11.

Perskyrimas 25.

Garbė ir šlovė, tikra išminties alga.

Šitie yra taip jau priežodžiai Salomono, kuriuos pridėjo vyrai Iškijo, karaliaus Juda.

2. Tai garbė Ponui Dievui yra, kokį daiktą paslėpti; bet karalių garbė yra, kokį daiktą ištardyti.

3. Dangus yra aukštas, ir žemė gili; bet karalių širdis ne ištardoma yra.

4. Atskirk putą nuo sidabro, tai iš to bus čystas rykas.

5. Atskirk piktenybę nuo karaliaus, tai *jo sostas per teisybę bus patvirtintas. *per. 16, 12 ir 29, 14.

6. Ne puikavok po akių karaliaus ir ne stovėk ant vietos didžiųjų.

7. Nės geriaus tau yra, kad tau saktoma: „stovėk čia aukštai,“ kaip kad tu po akių kunigaikščio butumbei pažėmintas, kad tavo akys tur toktai regėti. *Luk. 14, 8.

8. Ne pradėk tuojaus susivaidyti; nės ką tu potam veiksi, savo artymą išdarkęs?

9. Persižinok savo bylą su savo artymu, ir ne daryk žinomą svetimo paslėptinę,

10. Kad tau tai ne padvyvėtų kits, tai girdėdamas, ir tavo pikta paskalba niekad nesiliautųs.

11. *Žodis, tikru čėsu kalbėtas, yra kaip aukso obuolai sidabriniuose bliuduose. *per. 15, 23.

12. Kas išmintingąjį *pamokina, jam paklausantį, tai yra kaip augsina priekaktė ir augsina apikaklė. *Ps. 141, 5.

13. Kaip sniego šaltis čėse darbymečio, taip yra viernas *paslas tam, kurs jį siuntė, ir gaivina savo pono dušią. *per. 13, 17.

14. Kas daug žadėjęs ir tai ne išpildo, tas yra kaip *debesys ir vėjas be lietaus. *2 Petr. 2, 17.

15. Per kantrumą kunigaikštis suderinamas yra, ir *lengvas liežuvis pamankština kietumą. *per. 15, 1.

16. Medaus radęs valgyk to iki pakankant, kad ne perdaug valgytumbei ir išvemtumbei.

17. Attrauk savo koją nuo namų savo artymo; jis tavimi nusibostų ir tavęs ne apkęstų.

18. Kalbąsis *prieš savo artymą ne teisus liudymo, tas yra ragotinė, kardas ir aštri striela. *per. 19, 5 ir 24, 28.

19. Nusitikėjimas ant nevierno čėse bėdos yra kaip išpuvusi dantis ir slystanti koja.

20. Kurs nelabai širdžiai giesmes giesta, tai yra kaip suplyšęs rubas žiemoje, ir rugpyvė ant kreidos.

21. Jei *alksta tavo neprietelius, tai valgydįk jį duona; jei jis trokšta, girdįk jį vandenimi.

*2 Maiž. 23, 4. 5. 2 Kar. 6, 22. Mat. 5, 44. Rym. 12, 20.

22. Tai tu žarijas ant jo galvos užkrausi, ir Ponas Dievas tau atpildys.
23. Šiaurvėjis atgabena vėtrą, ir slapčiai kalbąsis liežuvis susiraukusį veidą daro.

24. *Geriau yra, kampe ant stogo sėdėti, kaip su moteriške vaidininke viename bute kruvoje. *per. 27, 15.

25. Geras pagyrimas iš tolimų žemių yra kaip šaltas vanduo ištroškusiai dušiai.

26. Teisusis, po akių Dievo nesibijančiojo puoląs, yra kaip drumstus šuliny s ir pagadinta versmė.

27. Kurs per daug medaus valgo, tai ne ger yra, ir kurs sunkius daiktus išjėsko, tam tai persunku.

28. Vyras, savo dvasę nuvaldyti ne galįs, yra kaip atviras miestas be murų.

Perskyrimas 26.

Kokie žmonės nei jokios garbės ne verti.

Kaip sniegas vasaros čėse ir lietus per darbymetį, taip ne pritinka garbė *ne išmanančiam, *perkš. 8.

2. Kaip paukštis nueiti, ir kregždė lekia, taip ne užpelnytas keikimas ne tropija.

3. Žirgui (reik) botago, ir asilui *brizgilo, ir durnam rykštės ant nugaros. *Pa. 32, 9.

4. Ne atsakyk durnam pagal jo durnystę, kad ir tu jam lygus ne pastotumbei.

5. Bet atsakyk durnam pagal jo durnystę, kad jisai savę *ne per išmintingą laikytų. *perkš. 12, 16.

6. Kas kokį reikalą per durną paslą ištaiso, tas yra kaip raišas kojomis ir gauna iškados.

7. Kaip luošamjam šokinėjimas, taip pritinka durnam apie išmintį kalbėti.

8. Kas durnam *garbės padaro, tiek yra, kaip kada kas brangų akmenėlį ant kartuvių meta. *perkš. 1.

9. Kalbėsies durnojo burnoje yra kaip erškėčių šaka, į girtojo ranką durianti.

10. Geras mistras darbą gerai padaro; bet kas darbo tikrai nemokanti samdo, tam bus tas pagadintas.

11. Kaip *šuo, ką išvėmęs, vėl prarija, taip yra durnas, savo durnystę vėl varąsis. *2 Petr. 2, 22.

12. Jei tu regi kokį, *savę per iš-

mintingą laikantį, tai iš netikėlio veikiausko gerosulauksi, ne kaip iš tokio.

*Rym. 12, 17.

13. Tinginys sako: *yra jaunas liutas ant kelio ir liutas ant ulyčios. *per. 22, 13.

14. Tinginys voliojas lovoje, kaip durys zoviekuose.

15. *Tinginys paslepia savo ranką puode, ir sunku jam yra, kad tą prie burnos vėl prilenktų. *per. 19, 24.

16. Tinginys mislija išmintingesnis esąs už septynis, gerą pamokslą mokinančius.

17. Pirm pradėdąs kištis į svetimą barnį, tas yra, kaip kurs šunį prie ausių nutvėręs kibina.

18. Kaip kursai *slapčiai strielomis ir vylyčiomis šaudo ir žavina. *Pa. 11, 2.

19. Taip daro neviernas žmogus su savo artymu, ir sako potam: „aš tikt šutijau.“

20. Malkų ne b'esant, išgesta ugnis, ir apkalbėtojo ne b'esant, vaidas paliauja.

21. Kaip *anglys liepsną, ir malka ugnį, taip vyras vaidininkas vaidą varo. *per. 15, 18.

22. *Žodžiai apkalbėtojo yra kaip mušiai ir pereiti širdį. *per. 18, 8. Pa. 55, 22.

23. Nuodinga burna ir pikta širdis yra kaip šukė, sidabro puta apraukta.

24. Neprietelius pažįstamas yra iš savo kalbos, kačėig jis širdyje neviernas yra.

25. Kad jis savo balsą meilingą daro, tai ne vieryk jam; nėra yra septynios biaurybės jo širdyje.

26. Kurs kerštą slepia, jeib iškados padarytų, to piktenybė po akimis susirinkimo bus žinoma daryta.

27. Kursai *duobę kasa, tas į tą ipuls, ir kursai akmenį rita, ant to tasai užsirisis. *Pa. 7, 16 ir 9, 16. Mok. 10, 3.

28. Neviernas liežuvis nekenčia to, kurs jį pabar, ir klastuojanti burna kelia prapuolimą.

Perskyrimas 27.

Apie noprosną pasididžiavimą ir pasidršsinimą, kaip apie pirmąją painę, išminties ne prisimokintia, ir apie išminties tuleropą naudą.

Nesigirkis *rytiškosios dienos; nėra tu ne žinai, kas šiandien gal nusiduotis.

*Jok. 4, 13, 14.

2. Te girie tavę kitsai, ir *ne tavo paties burna, svetimasis, ir ne tavo paties lupos.

*2 Kor. 10, 1.

3. Akmuo yra sunkus, ir žiezdra yra našta; bet durnojo kerštas yra sunkesnis už tuodu abudu.

4. Kerštas yra smarkus daiktas, ir narsas yra siutimas, ir kas gal prieš pavydą išstovėti?

5. Regimas pabarimas yra geresnis už slaptą meilę.

6. *Mušiai mylinčiojo tikrai gerai dumoja, bet bučiavimas nekenčiančiojo yra pluškiavimas. *Ps. 141, 5.

7. Dušia pasotinta sumina ir medaus korį, bet išalkusiai dušiai ir, kas kartu, yra saldu.

8. Kaip paukštis nuo savo lizdo atstojęs, taip yra tas, kurs iš savo (šlužmos) vietos atstoja.

9. Širdis džiaugiasi iš mosties ir rukymų, bet prietelius yra meilingas dėl dušios pamokinio.

10. Savo prietelių ir savo tėvo prietelių ne prastok ir ne *eik į savo brolio namus, kad tau piktai destisi; nės viernas †kaimynas, arti esąs, geresnis yra už broį, toli esantį.

* per. 14, 20. † Psm. 18, 24.

11. Buk *išmintingas, mano sunau, tai džiaugiasi mano širdis, tai aš atsakysu manę išdarkančiam. *per. 23, 15.

12. *Kytrasis išvysta nelaimę ir pasislepia; bet paikieji perdėm eiti ir kenčia iškadą. * per. 21, 29 ir 22, 3.

13. Atimk *tam jo rubą, kurs už kitą laiduoja, ir išpantyk jį dėl svetimųjų. *per. 20, 16.

14. Kurs savo artymą pilnu balsu žegnoja anksti keldamas, tai jam į keikimą bus prirokuojama.

15. Moteriškė *vaidininkė ir varvėjimas nepaliaujas, kada didei lija, mandagiai su kits kitu sulyginami.

* per. 19, 13 ir 25, 24.

16. Kurs ją apstabdo, tas stabdo vėją ir nor aliejų ranka nutverti.

17. Peilis peilį pagalanda, ir vienas vyras kitą.

18. Kas savo pygų medį apsaugoja, tas valgo vaisiaus nuo to; ir kurs savo poną apsergti, tas pagarbinamas yra.

19. Kaip šešėlis vandenyje prieš veidą, taipo vieno žmogaus širdis prieš kitą yra.

20. Pekla ir prapultis niekados ne pilna pastoja, taip ir *žmonių akys ne yra pasotinos. * Mok. 1, 8.

21. Vyras per burną giriančiojo yra mėginamas, *kaip sidabras tirpimo puode ir auksas pečiuje. *Ps. 12, 7.

22. Kad tu durnąjį piestoje sugriustumbei, kaip kruopas su griustuve, tačiau jo durnumas nuo jo ne atstotų.

23. Ant savo avių dabok ir prisi-rupink savo kaimenės.

24. *Nės lobis ne amžinai patenka, nei (karalių) vainikas ne pasiliekti vi-sados. *1 Tim. 6, 7, 17.

25. Šienas (kaip tikrai) išdygo, ir po akių žolė yra, tai ir žolė ant kalnų renkama yra.

26. Eryčiai tavę dengia, ir ožiai duosti tau dirvos pinigų.

27. Tu oškų pieno gana turi val-giui savo namiškiams ir penukšliui savo tarnaitėms.

Perskyrimas 28.

Apie antrąją painę išminties, apie negerą sąžinę, jos būdą, pradžią ir gydymą prieš tą.

Dievo nesibijąs *bėga, ir nieks jį ne veja; bet †teisusis yra drąsus, kaip jaunas liutas. *3 Maiž. 26, 36. †per. 10. 32 ir 30, 30.

2. Dėl žemės griekų randasi daug persimainymų kunjgaikštysčių, bet dėl žmonių išmintingųjų ir išmanančiųjų jos ilgai pasiliekti.

3. Vyras ubagas, pavargėlius spaudžias, yra lygus amarams, jaunąjį vaisių pagadinantiems.

4. Kurie Dievo prisakymus pra-stoja, tie giria Dievo nesibijantį; bet kurie tus pildo, pyksta ant jų.

5. Nelabi žmonės ne daboja ant teisybės; bet kurie Pono Dievo bi-josi, ant visko daboja.

6. *Geresnis yra vargdienys, nuo-bažnai elgiąs, už bagotąjį, nešven-tais keliais einantį. * per. 19, 1.

7. Kursai prisakymus pilnavoja, tas yra išmintingas kudikis; bet kursai lėbauninkus pena, tas apgėdina savo tėvą.

8. Kursai savo naudą daugsina pa-lukanomis ir branginimu, tasai tai renka pavarguliams ant naudos.

9. Kursai savo ausį nukreipia, kad ne klausytų Dievo prisakymų, *to malda yra biauzybė. * per. 21, 27.

10. Kursai geruosius išvadžioja ant pikto kelio, tas į savo duobę įpuls; bet gerieji gero gaus.

11. Bagotas dingosi išmintingas

esąs; bet protingas pavargęs išmano, koks jisai esąs.

12. Kad *teisieji viršų tur, tai labai gerai destis; bet kad Dievo nesibijantieji pasigauna, kitaip verčiasi tarp žmonių. * per. 11, 10. 11 ir 29, 2.

13. Kurs *savo nusidėjimų užsigina, tas ne laimės; bet kurs tus išsipajįsta, ir nuo jų liaujasi, tas mielaširdingystę įgys. * Ps. 32, 3. 1 Jon. 1, 8. 9.

14. Gerai tam, kurs visados prisibijosi; bet kietsprandis į bėdą įpuls.

15. Dievo nesibijąsis, ant pavargusių žmonių ponavoja, yra liutas rėkijąsis ir peralkusi meška.

16. Kad kunigaikštis be proto yra, tai daug neteisybės nusiduosti; bet kurs *godo nekenčia, tas ilgai gyvas pasiliks. * Jėz. 33, 15.

17. Žmogus, dušiai per kraują neteisybę darąs, ne bus išlaikytas, norint jisai ir į peklą nužengtų.

18. Kurs nuobažnai elgiasi, tas bus išgelbėtas; bet kurs iš tikrojo kelio iškrypsta, tas vienu kartu prapuls.

19. Savo *dirvą įgyvenąsis duonos pilnai turės; bet kurs įtinginys yra, tas gana pavargs. * per. 12, 11. † per. 24, 34.

20. Viernas vyras bus labai peržegnotas; bet kurs *skubinasi pralobti, tas ne išliks nekaltas. * perkš. 22. per. 20, 21.

21. Ne ger yra, žmogų kokį be teisybės pasudyti; nės jisai pikto darytų ir už duonos kąsnį.

22. Kurs *skubinasi pralobti bei pavydžia, tas ne žino, kad jam iškada nusiduos. * perkš. 20. per. 23, 4. 1 Tim. 6, 9.

23. Kursai *žmogų pabar, tas potam meilės ras daugiaus, ne kaip tas, kurs neviernai švelnius žodžius kalba. * per. 25, 12.

24. Kursai *savo tėvui arba motynai neteisai ko ima, ir sako, kad tai ne griekas esąs, tasai yra draugas žudytojo. * Mat. 15, 5.

25. Puikūsis pakelia barnį; bet kursai ant Pono Dievo nusitik, tas tunka.

26. Kursai ant savo širdies nusitik, tas yra durnas; bet kurs išmintingai elgiasi, tas ištruks.

27. Kursai *pavarguliams duosti, tas nieko ne stokos; bet kursai savo akis atkreipia, tas didei sugaiš. * 2 Kor. 9, 6. 9.

28. Kada *Dievo nesibijantieji pasigauna, tai žmonės pasislepia; bet

jieims išgaištant, teisiųjų daugybė randasi. * Pa. 29, 2.

Perskyrimas 29.

Trečioji paine išminties yra nuopertumas.

Kurs *prieš pabarimą kietsprandis yra, tas umai prapuls be jokios pagalbos. * per. 13, 18.

2. Kad teisiųjų daug yra, džiaugiasi žmonės; bet kad Dievo nesibijąsis ponavoja, dusauja žmonės.

3. Kursai išmintį myl, tas palinksmina savo tėvą; bet kursai su *kekšėmis penasi, tas išgaišina savo lobį. * Luk. 15, 13.

4. Karalius žemę iškel per teisybę, bet *godingas išpustija tą. * Jėz. 32, 7.

5. *Kurs su artymu savo neviernai elgiasi, tas jo pėdoms tinklą spendžia. * per. 28, 23.

6. Kad piktasis susigriešija, jisai pats įsipainioja; bet teisusis džiaugiasi ir tur linksmybę.

7. Teisusis išmano pavargusių provą; Dievo nesibijąsis ne atboja proto.

8. Apjuoktojai drąsiai miestą į bėdą įveda, bet *išmintingieji nutildo narsą. * 2 Zom. 20, 16.

9. Kad išmintingas su netikėliu darbo gauna, ar *jisai pyktų, ar jisai juoktų, tikt ne tur pakajaus. * Mat. 11, 17.

10. Kraujo trokštantieji nekenčia gerojo, bet teisieji įeško jo dušios.

11. Netikėlis *visai išleidžia savo dvasią, bet įišmintingas pasisaugodamas kalba. * per. 25, 28. † per. 12, 16.

12. Viešpaties, melus mylinčio, tarnai yra visi pikti.

13. *Pavargėliai ir bagotieji susitinka, bet abiejų akis peršviečia Ponas Dievas. * per. 22, 2.

14. Karalius, kursai pavargusių viernai sudija, to sostas bus amžinai patvirtas.

15. Rykštė *ir pabarimas duoda išminties, bet vaikassavvalninkasgėdina savo motyną. * perkš. 17. per. 13, 24 ir 22, 15.

16. Kur daug yra Dievo nesibijąčiųjų, čia yra daug griekų; bet *teisieji jų prapultį sulauks. * Pa. 37, 36.

17. *Bausk savo vaiką, tai jisai tavę palinksmys ir tavo dušią patiešys. * per. 19, 18 ir 23, 13.

18. Kad prarakavimas liaujasi, tai žmonės išdyksta ir paduksta; bet gerai tam, kursai *prisakymus pilnavoja! * Neēm. 8, 2.

19. Bernas ne duodasi žodžiais pamokintis; nes kačėig jisai ir tai išmano, tačiau to ne atboja.

20. Jei tu matai žmogų, *greitą kalbėti, tai iš durnojo veikiaus ko gero sulauksi, kaip iš jo. *Mok. 5, 1. 2.

21. Kad bernas iš jaunų dienų lepinamas yra, tai jisai potam ponaitis nor buti.

22. Rustus vyras pakelia vaidą, ir smarkus daug griekų daro.

23. *Puikystė žmogaus jį parklupdys, bet pasižeminąsis garbės apturės.

*Pa. 31, 24. Mat. 23, 12. s. 1 Petr. 5, 5.

24. Kurs su vagimis bendrauja, *girdžia keikiant, ir tai ne apsakos: tas nekenčia savo gyvasties. *3 Maiž. 5, 1.

25. Žmonių baidytis atneš prapuilimą; bet kurs Ponu Dievu nusitik, bus apsaugojamas.

26. Daug jėško veidokunigaikščio, bet kožno prova ateiti nuo Pono Dievo.

27. *Neteisus vyras teisiamjam yra neapykanta; bet *kursai tikru keliu laikosi, to neapkenč Dievo nesibijantieji.

*Gal. 6, 14. †Jon. 15, 19 ir 17, 14.

Perskyrimas 30.

Salomono išsipažinimas ir malda.

Šitie yra žodžiai Aguro, Sunaus Jakės, pamokslai ir žodžiai vyro Leitiel, Leitiel ir Ukal.

2. Nės aš esmi visų paikiausiasis, ir niera prie manęs žmogiško proto.

3. Aš išminties ne mokinaus; ir kas šventu yra, to aš ne žinau.

4. Kas užžengia aukštyn dangun ir nužengia? *Kas nutver vėją savo rankomis? Kas suriša vandenį savo rubais? Kas visus svieto kraštus pastatė? Kuo vardu jisai, ir kuo vardu jo sunus? Ar tu tai žinai? *Job. 38, 5. s.

5. Visi Dievo *žodžiai yra peršviesti ir yra skydas ant jo nusitikintiems.

*Pa. 12, 7 ir 19, 9.

6. Ne pridėk *nieko prie jo žodžių, kad jis tavę ne koravotų, ir butumbei prie melų nutvertas! *5 Maiž. 4, 2 ir 12, 32.

7. Dviejų daiktų aš iš tavęs prašau, tų ne norėtumbei tu man užginti, pirmneng aš mirčiau:

8. Dievaičių garbinimą ir melus duok toli nuo manęs buti, ubagystę ir bagotystę man ne duok; bet duok man priskirtąjį valgio *dalyką atsimti!

*1 Maiž. 47, 22.

9. Aš kitaip, per daug pasotintas, užsiginčiau ir sakyčiau: *kas yra Ponas Dievas? Arba jei perlabai bučiau pavargęs, vogčiau ir prieš vardą savo Dievo susigrieščiau.

*2 Maiž. 5, 2.

10. Ne išduok berną savo ponui; jisai tau keiktų, ir tu turėtumbei kaltas buti.

11. Yra veislė, savo tėvui keikianti ir savo motyną nežegnojanti;

12. Veislė, kuri čysta dingosi ir tačiau nuo savo biaurybės nemazgota yra;

13. *Veislė, savo akis aukštai kelianti ir savo akių vokus aukštai laikanti;

*per. 21, 4.

14. Veislė, kuri dantų vietoje kardus tur, kuri savo kruminėmis rija ir suėda biednuosius žemėje ir pavargusius žmonėse.

15. Dielė tur dvi dukteri: „nešk šen, nešk šen!“ Trys daiktai ne yra pasotinami, ir ketvirtasis ne sako: „jau gana.“

16. Pekla, moteriškės užrakintasis žyvas, žemė ne gana priger vandens, ir ugnis ne sako: „jau gana.“

17. *Akį tėvą išjuokiančią ir augyvės klausyti nenorinčią, tą tur varnai prie upės iškapoti, ir jauni ereliai suėsti.

*per. 20, 20.

18. Trys daiktai man yra per dyvni, ir ketvirtąjį aš ne žinau:

19. Erelį kelią po dangumi, žalčio kelią po uolos, laivo kelią viduje jurių, ir vyro kelią prie mergos.

20. Taip yra ir kelias venčiavonystę peržengiančiosios; ta prarija ir šluosto savo burną sakydama: „aš nieko pikto ne dariau.“

21. Žemė trejopais daiktais sujudinama, ir ketvirtąjį ne gal ji nešioti:

22. Berną, kad jisai karaliumi pastoja; durną, kad jisai persivalgęs yra;

23. Neprietelką, kad ji vyrą gauna; ir tarnaitę, kad ji savo žiuponės lobį laimiau.

24. Keturi yra maži ant žemės, ir išmintingesni už išmintinguosius:

25. *Skruzdėlės, silpnas pulkelis, ir tačiau *vasaroje pasizopostija sau valgi;

*per. 6, 7. 8. †per. 10, 5.

26. *Kralikai, silpnas pulkelis, ir tačiau jie budavoja savo namus uolose;

*Pa. 104, 18.

27. Žogai ne tur karaliaus, ir tačiau jie išlek pulkais;

28. Voras audžia savo rankomis ir yra karalių pilys.

29. Trys daiktai tur gražų vaikštinėjimą, ir ketvirtasis gražiai vaikščioja:

30. Liutas, galįs tarp žvėrių, ir ne sugrįšta nei dėl jokio,

31. Kurtas gerų strėnų, ir avinas, ir karalius, prieš kurį nei vienas ne gal drįsti stengtis.

32. Jei esi durnavęs ir pasididžiavęs ir pikto ko sudumojęs, tai *uždėk ranką ant burnos. *Mik. 7, 16.

33. Pieną mušant, pasidaro iš to sviestas, ir kursai nosį skaudžiai šnypščia, tas kraują išvaro, ir kurs papykj kusina, tas pakelia vaidą.

Perskyrimas 31.

Viežlybos moteriškės garbė.

Šitie yra žodžiai karaliaus Lamuėlio, pamokslas, kurį jį jo motyna mokino.

2. Ak mano išrinktasis, ak tu sunau mano žyvato, ak mano brangusis sunau!

3. Ne duok moterims savo nujėgimą, ir ne eik tais keliais, kuriais karaliai prasipuldo!

4. Ak ne duok karaliams, Lamuėl, ne duok karaliams vyno gerti, nei kunigaikščiams druto gėrimo!

5. Jie gertų ir teisybės užmirštų ir perkreiptų provas pavargusių žmonių.

6. Duokite druto gėrimo tiems, kurie tur būti gadinami, ir vyno smutnoms dūšioms,

7. Kad jie gertų ir savo vargų užmirštų, ir savo bėdos daugiau ne atsimintų.

8. Atverk *savo burną už nebylius ir už provą visų prastotųjų! *Joh. 29, 12, 13.

9. Atverk savo burną ir sudyk teisiai, ir pajėškok bėdnąjį ir vargdienį!

10. Kuriam *viežlyba moteriškė yra priskirta, ta yra toli brangesnė, ne kaip brangiausios perlos. *per. 18, 22.

11. Jos vyro širdis gal ant jos nusitikėti, ir penukšlo jisai ne pristoks.

12. Ji daro jam gero, ir nieko pikto per visą jo amžių.

13. Ji darbą tur su vilnomis ir su linais, ir rods dirba savo rankomis.

14. Ji yra kaip pirklio laivas, kursai savo penukšlą iš tolo atgabena.

15. Ji nakščia keliasi ir duosti valgio savo namiškiams ir darbo savo tarnaitėms.

16. Ji dumoja apie dirvą ir tą nuperka; ji sodina vynyčią iš vaisių savo rankų.

17. Ir apjuosia drutai savo strėnas ir patvirtina savo pečius.

18. Ji supranta, kaip jos prekystė naudos pelnys; jos žvakė ne užgesa nei nakčia.

19. Ji ištiesia savo ranką prie vin-do, ir jos pirštai nutveria varpstę.

20. Ji išplatina savo rankas vargdieniams, ir kyšter savo ranką pristokstantiems.

21. Ji nesibijosi savo namų be sniegant, nės visi jos namiškiai tur dvigubus rubus.

22. Ji sau pačiai taiso apdangalus; balti šilkai ir purpuras yra jos rubas.

23. Jos *vyras yra pagirtas vartuose, kad jisai sėdi pas žemės vyresniuosius.

*per. 11, 16.

24. Ji siuva sermėgą ir parduosti tą; diržą ji duosti kromininkui.

25. Jos grožybė yra, kad ji čysta ir netinginė yra, ir potam juoksis.

26. Ji atveria savo burną su išminčia, ir ant jos liežuviu yra meilingas pamokslas.

27. Ji daboja, kaip jos namuose destis, ir ne valgo savo duoną tingėdama.

28. Jos sunus pasigauna ir ją garbina per išganytingą, jos vyras ją šlovina.

29. Daug dukterų atneš bagotystę; bet tu pereini jas visas.

30. Meilingu ir gražiu būti nieks yra; moteriškė Pono Dievo prisibijanti, pagarbinama tur būti.

31. Ji bus giriama iš vaisių savo rankų, ir jos darbai ją pagarbijs vartuose.

Salomonas Mokįtojas.

Perskyrimas 1.

Žmogus savo svietiškoje išmintyje ne laimingas, bet niekingas.

Šitie yra žodžiai mokįtojo (Salomono), sunaus Dovid, karaliaus Jėruزالėje.

2. Visi daiktai vieni niekai yra, tarė mokįtojas, visi daiktai vieni niekai yra.

3. Ką tur žmogus daugiau iš visos savo procės, *kurią jis tur po saule?

*per. 2, 22.

4. Viena giminė pragaišta, ir antroji randasi; bet *žemė amžinai pasiliekti.

* Pa. 104, 5.

5. Saulė užteka ir nusileidžia, ir nuteka į savo vietą, kad tenai vėl užtekėtų.

6. Vėjas šok į pietus ir eiti aplink į šiaurę, ir vėl aplink į tą vietą, kur prasidėjo.

7. Visi vandens bėga į jures, ir tačiaus jurės ne pastoja pilnesnios; į tą vietą, iš kur jie atteka, ir vėl nuteka.

8. Visi daiktai taip pilni yra procės, kad ir nei vienas ne gal iškalbėti. Akis niekada ne atsižiur, ir ausis niekada ne atsigird.

9. Kas yra, kas nusidavė? Ar ne, kas paskui nusiduos? Kas yra, ką padarėme? Tai yra, ką paskui darysime; ir nieko naujo ne nusiduoti po saule.

10. Bau ir nusiduoti kas, apie ką galėtum sakyti: „štai, tai kas naujo?“ nėra tai ir pirm to nusidavė pirmose gadyniose, kurios pirm musų buvo.

11. Nemenama yra, kaip pirm to nusidavė; taip ir to, kas potam rasis, ne atsimis tie, kurie paskui bus.

12. Aš, mokytojas, buvau karalius ant Izraelio Jėruzalėje,

13. Ir guldžiau savo širdį, veizdėti ir tardyti išmintingai viską, kas po dangumi yra veikiamą. Tokią nelabą procę Dievas žmonių vaikams davęs, kad toje prisivargtų.

14. Aš padabojau ant visų darbų, kurie po saule daromi; ir štai, vislab buvo vieni niekai ir vargai.

15. *Kas kreiva yra, ne gal pastoti lygu, nei nusidėjimai ne paskaitomi yra.

* per. 7, 14.

16. Aš *tariau savo širdyje: štai, aš šlovingu pastojau ir daugiaus išminties turu, ne kaip visi, kurie pirm manęs buvo Jėruzalėje; ir mano širdis daug išmoko ir ištyrė.

* per. 2, 1.

17. Ir padaviau savo širdį ant to, kad pasimokinčiau išminties ir paikystės ir *protingystės. Ale aš pajutau, ir tai procę esant.

* per. 2, 12 ir 7, 16.

18. Nėsa, kur daug išminties yra, čia ir daug tužbos yra; ir kas daug nor mokinti, tas daug tur kentėti.

Perskyrimas 2.

Svletiškas pasilinksminimas vieni niekai.

Aš *tariau savo širdyje: tegul, aš noru linksmiai gyventi ir gerų dienų turėti; ale štai, ir tai buvo niekai.

* per. 1, 16 ir 3, 18.

2. Aš tariau juokui: „tu durnas esi, ir linksmybei: „ką tu darai?“

3. Tai dumojau savo širdyje, savo kuną nuo vyno nujaukinti, ir savo širdį prie išminties prijaukinti, kad permanyčiau, kas paikystė yra, ikikol išmokčiau, kas žmonėms ger butų daryti, kol jie po dangumi gyvi.

4. Aš didžius daiktus išstasiau; aš pakurdinau butus, apsodinau vynkalnius;

5. Aš taisiau sau daržų ir sodų ant pasilinksminimo ir įsodinau juose visokių vaisingų medžių;

6. Aš pasidariau sau ežerų, iš tų apdrėkinti girią žaliuojančių medžių;

7. Aš turėjau tarnų ir tarnaičių bei šeimos; aš didesnį turėjau turtą jaučių ir avių už visus, kurie pirm manęs Jėruzalėje buvę;

8. Aš ir surinkau sau sidabro ir aukso, ir nuo karalių ir žemių skarbą; aš pasizopostijau giedančius ir giedančias ir žmonių pasilinksminimą, visokį ant striunų žaislą;

9. Ir didesniu pastojau *už visus, pirm manęs buvusius Jėruzalėje; ir pasilikau išmintingas.

* I Kar. 10, 23.

10. Ir vislab, ko tiktai mano akys užsigeidė, tai velijau joms; neigi gniau savo širdžiai nei jokios linksmybės, kad linksma buvo iš visų mano darbų; ir tai už savo dalį laikiau nuo visų savo darbų.

11. Bet *apžvalgydamas visus savo darbus, savo ranka padarytus, ir procę, kurią buvau turėjęs, štai, †tai viskas buvo niekai ir vargai, ir nieko kito po saule.

* Mat. 6, 29. † Mok. 1, 14.

12. Tai *pasidabojau veizdėti išminties ir kytrystės ir durnystės. Nėsa kas žino, koksai tai žmogus po karaliaus bus, kurį anie jau sau skyrė?

* per. 1, 17.

13. Tai išvydau, kad išmintis durnystę perėjo, kaip šviesybė tamsybę,

14. Kad *išmintingam jo akys galvoje stov, bet paikieji tamsybėje vaikščioja; ir tačiau supratau, kad vienam taip destis, kaip kitam.

* per. 8, 1. Pam. 17, 24.

15. Tai aš dumojau savo širdyje: kadangi durnam taip sekasi, kaip man, kamgi aš troškau išminties? Tai aš dumojau savo širdyje, kad ir tai niekai yra.

16. Nėsa ne atmenama išmintingojo visados, lygiai kaip ir durnojo; ir

sekančiosios dienos vislab užmiršta; ir kaip išmintingasis numiršta, taip ir durnasis.

17. Todėl aš nugrisau gyvasčio; nėra man ne patiko, kas po saule destis, kadangi visiškai vieni niekai bei procėyra.

18. Ir nekenčiau visų savo darbų, kuriuos po saule turėjau, kad *tūs žmogui turėjau palikti, po mano galvos busiančiam. *perkš. 21. Ps. 39, 7. a.

19. Nėsa kas žino, jį ar išmintingą, arba durną busiantį? Ir tačiau turėsiąs viešpatauti visuose mano darbuose, kuriuos išmintingai padariau po saule. Ir tai yra vieni niekai.

20. Todėl kitaip pasidumojau, kad mano širdis liautųs nuo visų darbų, kuriuos dariau po saule.

21. Nėsa žmogus tur savo darbą, kurį išmintingai, protingai ir dailiai nudurbę, kitam į dalyką palikti, kurs nei ranką prie to darbo ne prikišęs; ir tai yra vieni niekai bei didė nepalaima.

22. Nėsa, ką gauna žmogus iš viso savo darbo ir iš savo širdies procės, kurią tur po saule,

23. Kaip tiktai per visą savo amžią sopulius su tužba ir vargais, kad jo širdis ir naktį nepakajuoja? Ir tai taipojau yra vieni niekai.

24. Taigi ar ne *geriaus yra žmogui, valgyti ir gerti ir savo dušią linksminti savo darbe? Bet ir tai aš regėjau, nuo Dievo rankos ateinant. *per. 3, 12 ir 5, 17.

25. Nėsa kas su didesne linksmybe valges ir pasilinksminojęs, ne kaip aš?

26. Nėsa tam žmogui, kursai jam patinka, jis duosti išminties, proto ir linksmybės; bet griešnam duosti jis nepalaimos, kad *surinktų ir sukrautų, ir tačiau tam tektų, kurs Dievui įtinka; todėl ir tai tikt vargai yra.

* Pam. 13, 22 ir 28, 8.

Perskyrimas 3.

Dievo aprupinimas išrodo, kad pagoniškasis rupestis dėl išlaikymo vieni niekai yra.

Kožnas (daiktas) tur savo česą, ir visi darbai po dangumi tur savo adyną.

2. Užgimti,

sodinti,

išrauti, kas sodinta yra,

3. Smaugti,

gydyti,

tur savo
česą.

ardyti,
budavoti,

4. Verkti,

juoktisi,

dejuoti,

šokinėti,

5. Akmenis išmėtyti,

akmenis rankioti,

apsikabinti,

atsitolinti nuo apsikabi-

nimo,

6. Jėskoti,

pamesti,

palaikyti,

atmesti,

7. Suplėšyti,

susiūti,

tylėti,

kalbėti,

8. Mylėti,

nekęsti,

karas,

pakajus,

9. Kačėig ir kasžin kaip dirbame, tačiau daugiaus ištaisyti ne galime.

10. Iš to regėjau proce, kurią Dievas žmonėms uždėjęs, kad toje varginti būtų.

11. (Bet jis vislab gražiai daro tikru čėsu,) ir duosti jų širdžiai tužytis, kaip tur nusiduotis ant svieto; nėra žmogus tikt ne gal numanyti tą darbą, kurį Dievas daro, nei pradžia, nei pabaigą.

12. Todėl supratau, *kad nieko geresnio tame (sviete) niera, kaip linksmam buti ir sau ger daryti per savo amžią. *per. 8, 15.

13. Nėsa kožnas žmogus, kursai valgo ir geria ir linksmą širdį tur visuose savo darbuose, tai yra Dievo dovana.

14. Aš supratau, kad vislab, ką Dievas daro, tai pasiliekti visadai; ne gali tam nei ko pridėti, nei nutraukti; ir toktai Dievas daro, idant jo bijotumbimės.

15. Kas dabar *nusiduoda, tai jau pirmo buvo, o kas kartunt nusiduos, tai ir pirmo to jau buvo; nėra Dievas senuosius daiktus atnaujina. *per. 1, 9.

16. Toliaus aš regėjau po saule provos vietas, čia buvo piktas pasielgimas; ir teisybės vietas, čia buvo Dievo nesibijančiųjų.

17. Tai aš *dumojau savo širdyje: Dievas tur sudyti teisųjį ir piktąjį;

tur savo
česą.

nėsa visi dūmojimai tur savo česa, ir visi dar bai. *per. 1, 16.

18. Aš savo širdyje tariau apie nusidavimą žmonių, kuriuos Dievas mėgina ir regėti duosti, kad jie tarp savęs yra lyg gyvuoliai.

19. Nėsa žmogui taipo *nusiduosdas, kaip galvijams; kaip šie numiršta, taipo ir ansai, ir visi lygią tur dvasę; ir žmogus nieko daugiau ne tur, kaip banda; nėsa visi daiktai vieni niekai. *Ps. 49, 13, 21.

20. Vislab iškanka į vieną vietą; vislab *iš dulkių yra daryta ir į dulkes vėl pavirsta. *1 Maiž. 3, 19.

21. Kas apdumoja, ar žmogaus dvasę aukštyn užžengianti, ir bandos dvasę žemyn po žeme nužengianti?

22. Todėl aš numaniau, kad nieko geresnio žmogui niera, kaip linksmam buti savo darbuose, nėsa tai yra jo dalis; nėsa kas jam tai po akių statys, kad regėtų, kas po jo bus?

Perskyrimas 4.

Tolesnis pamokinimas apie laimę.

Aš atsigrežęs veizdėjau ant visų neteisiai kenčiančiųjų po saule, ir štai, čia buvo ašaros neteisiai kenčiančiųjų ir ne turėjo palinksmintojo; ir tie, kurie jiems neteisybę darė, buvo per macnus, kad negalėjo nei vieno palinksmintojo turėti.

2. Tai aš pagyriau negyvuosius, kurie jau buvo numirę, daugiau ne kaip gyvuosius, kurie dar gyvi be buvo;

3. Ir kursai dar ne yra, tas geresnis už abudu, ir pikto ne pajunta, kas po saule destis.

4. Aš dabojaui ant darbo ir gadnumo visuose daiktuose; čia kits kitam pavydi; juk ir tai yra niekai ir procė.

5. Nėsa durnas sudesti pirštus ir kremta savo kuną.

6. *Geriaus yra sauja su pakajumi, neng abi ranki pilni su proce ir su vargu. *Pam. 15, 16.

7. Aš *atsigrežęs regėjau niekystę po saule. *per. 2, 12.

8. *Vienintėlis yra, ir ne su antru, ir ne turis nei vaiko, nei brolių; tačiau jo darbų niera galo, ir jo akims lobio ne pakanka. Kamgi aš dirbu nu-traukdamas savo dušiai? Ir tai juk yra vieni niekai ir pikta procė. *1 Maiž. 2, 18.

9. Taigi geriaus yra du, ne kaip vienas; nėsa juodu tur naudos iš savo darbo.

10. Jei tų dviejų vienas puola, tai draugas antrąjį atties. Bėda tam, kurs vienas yra! jam parpuolus niera kito, kursai jį attiestų.

11. Ir du sugulėdamu sušyla; kaip gal vienas sušilti?

12. Vienas apgalimas yra, bet du gal atsiginti; nėsa trilinka virvė ne veik truksta.

13. Vaikelis pavargęs, o išmintingas geresnis yra už seną karalių, neišmintingą esantį ir ne žinantį saugotisi.

14. Kits *iš temnyčios išėjęs į karalystę įstovja, o kits savo karalystėje užgimęs pavargsta. *1 Maiž. 41, 14.

15. Ir regėjau, kad visi gyvieji po saule vaikščioja pas kitą, vaiką, kurs į ano vietą bus paaukštintas.

16. Ir žmonių, pirm jo vaikščiojančių, ne buvo galo, nei tų jį sekančiųjų; ir tačiau ne gavo jo pasidžiaugtisi. Tai taipojau yra niekai bei vargai.

17. Apsaugok savo koją, eidamas į Dievo namus, ir ateik, kad klausytumbei! Tai *geriaus yra už apierą paikųjų; nėsa jie nesizino, ką jie pikto daro. *1 Zom. 15, 22. a.

Perskyrimas 5.

Pamokinimas, tikrai laimingas dienas sulaukti.

Ne buk *greitas su savo burna, ir te nesiskubina tavo širdis, ką kalbėti po Dievo akių! Nėsa Dievas yra danguje, ir tu ant žemės; todėl maž t'esie tavo žodžių. *Jok. 1, 19.

2. Nėsa, kur daug yra rupesčių, čia randasi sapnų; ir kur daug yra žodžių, čia pažistamas yra durnasis.

3. Dievui pažadą pažadėjęs, ne užtruk tą attesėti; nėsa jis ne mėgsta durnaisiais. Ką tu žadi, tai attesėk!

4. Geriaus yra tau, nieko ne žadėti, ne kaip, ką žadėjęs esi, ne attesėti.

5. Ne duok valę savo burnai, kad tavo kuną suviliotų; neigi sakyk po akių *angielo: „aš esmi nekaltas!“ Dievas papyktų dėlei tavo balso ir pražudytų visus tavo rankų darbus. *Apreišk. 2, 1.

6. Kur daug sapnų yra, čia yra niekystė ir daug žodžių; bet tu Dievo bijokis!

7. Jei regi pavargusiam neteisybę daromą ir provą bei teisybę attraukiamą, nesidivvykis todėli; nėsa dar

aukštesnis yra sargas už aukštąjį, ir dar kiti aukštesni yra už šiuodu.

8. Priegtam yra karalius visoje žemėje, kad žemė gyvenama būtų.

9. Pinigų mylinčiam pinigų niekados ne pakanka; ir bagotumą mylįsis nei jokios naudos iš to ne turės; ir tai yra vieni niekai.

10. Nėsa, kur daug yra lobio, čia ir daug yra to valgančių; ir kam kitkam dera turinčiam, kaip tiktai akimis apžvalgyti?

11. Dirbančiam miegas saldus yra, ar daug, ar maž būtų valgęs; bet apstumas bagotojo ne duosti jam miegoti.

12. Pikta yra sloga, kurią regėjau po saule, bagotumą užlaikyti ant iškados tam, kurs jį tur.

13. Nėsa bagotasis prapuola su didžiu vargu; ir jei jam sunus užgimė, tam nieko nesiliiekti jo rankoje.

14. Kaip *nuogas užgimęs iš savo augyvės žyvato, taip ir vėl nueiti, kaip atėjęs yra; ir nieko ne ima su savimi iš savo darbų savo rankoje numirdamas.

* Job. 1, 21. Ps. 49, 18. 1 Tim. 6, 7.

15. Tai yra didė kančia, kad nueiti, kaip atėjęs. Kągi tai gelbti jam, kad noprošnai ir lyg į vėją dirbęs?

16. Per savo amžių jis tamsumoje valgęs ir didžiame rupestyje, ir ligoje ir smutkoje.

17. Taigi man *regisi, ger ir gražu esant, valgyti, gerti ir linksmos širdies buti visuose darbuose, kuriuos kas daro po saule per visą savo amžių, kurį jam Dievas duosti; nės tai yra jo dalykas.

* perkš. 18. per. 8, 17 ir 9, 7.

18. Nėsa kuriam žmogui Dievas duosti bagotumo ir lobio ir macės, kad *iš to valgytų ir gertų už savo dalį, ir linksmas yra savo darbuose, tai yra Dievo dovana.

* per. 2, 24 ir 3, 13.

19. Nėsa jis ne daug atsimeina savo vargingųjų dienų, kadangi Dievas jo širdį palinksmina.

Perskyrimas 6.

Godas ir svietiška garbė vieni niekai.

Tai nepalaima, kurią regėjau po saule, ir toji yra paprasta žmonėse.

2. Žmogus, kuriam Dievas bagotumo, lobio ir garbės davęs, ir jis nieko ne stokoja, ko jo širdis užsigeidžia; ir Dievas tačiau jam valę ne duoda, iš

to penėtis, bet svetimas tai suvartoja; tai yra vieni niekai ir pikta sloga.

3. Kačėig jis šimto vaikų tėvas būtų ir taip ilgai patektų, kad didį metų pulką sulauktų, ir jo dušia iš jo lobio ne pasisotintų, ir pasilikėtų be grabo, apie tą sakau, kad ne čėsu gimęs kudikis geresnis yra, ne kaip jis.

4. Nėsa niekystėje jis užgema, ir tamsumoje jisai prapuola, ir jo vardas tamsybėje apdengtas pasiliiekti;

5. Iš saulės jis ne gal džiaugtisi ir ne žino atilsies nei čia, nei ten.

6. Ir kačėig du tukstančių metų patektų, tačiau niekada linksma širdį ne tur; ar ne vislab į vieną ateiti vietą?

7. Kožnam žmogui priskirtas yra darbas pagal jo miera, ale jo širdis prie to nerimsta.

8. Nėsa ką išmintingas daugiaus ištaiso už durnąjį? kam procevojas pavargęsis, kad būtų tarp gyvųjų?

9. Geriaus yra vartoti lobį, po akių esantį, ne kaip kitų trokšti; ir tai taipojau niekystė yra ir vargai.

10. Kam dera didei pagirtu buti, ir tačiau žinoma yra, jį žmogų esantį; nei gal su tuomi bartisi, kurs jam per macnus yra.

11. Nėsa niekingų daiktų per daug yra; kągi be tur žmogus daugiaus iš tų?

Perskyrimas 7.

Kokiu budu mes galime laimingais pastoti.

Nėsa kas žino, kas žmogui ger yra jo amže, kol jis gyvas savo niekystėje, kuri nueiti, kaip *šešėlis? arba, kas nor žmogui sakyti, kas po jo rasis po saule?

* 1 Nus. 30, 15.

2. *Viežlybas vardas yra geresnis, ne kaip mostis, ir smerties diena, ne kaip diena užgimimo. * Pam. 22, 1.

3. Geriaus yra eiti į dejavimo namus, ne kaip į girtavimo namus; anuose yra galas visų žmonių, ir gyvasis tai į širdį savo deda.

4. Tužba geresnė yra už juoką; nėra iš tužbos gerinasi širdis.

5. Širdis išmintingųjų yra namuose vaitojimo, ir širdis durnųjų namuose linksmybės.

6. Geriaus yra girdėti pabarimą išmintingojo, kaip girdėti giesmę durnųjų.

7. Nėsa juokas durnojo yra kaip braškėjimas erškėčių tarp puodų; bet ir tai yra niekai.

8. Priešingasis išmintingą padaro durnu, ir dovana pagadina širdį.

9. Pabaiga kokio daikto geresnė yra, kaip jo pradžia. Dvasė pakenčianti geresnė yra, ne kaip pasididžiuojanti dvasė.

10. Ne *buk greitas ant papykio! nėra *papykys laikosi širdyje durnojo.

* Jok. 1, 19. † Pam. 12, 16.

11. Ne tark: „kodėlei pirmosios dienos geresnios buvo, kaip šios?“ nėra tu tai klausai netikusiai.

12. Išmintis gera yra su tėviške ir gelbti, kad kas saulės gal džiaugtisi.

13. Nėsa lyg kaip išmintis apsergti, taip ir pinigai apsaugoja; bet išmintis duosti gyvastį tam, *kurs tą tur. *Apr. 2, 7.

14. Dabok ant Dievo darbų! nėra kas gal tai *išlyginti, ką jis kreivą daro?

* per. 1, 15.

15. Geroje dienoje buk linksmas, o ir piktąją dieną priimk už ger; nėra šių Dievas daro draug su ana, kad žmogus ne turėtų žinoti, kas potam nusiduos.

16. Aš visokių daiktų regėjau čese savo niekystės. *Čia yra teusis ir sugaišta savo teisybėje; ir yra Dievo nesibijąs, kurs ilgai patenka savo piktenybėje.

* per. 8, 14.

17. Ne buk per mierą teusis, nei per mierą išmintingas, kad ne prapultumbei!

18. Ne buk nerėdu piktas ir durnas, kad ne numirtumbei nečesu!

19. Ger yra, kad šito atboji, nei ano iš savo rankos ne išleidi; nėra Dievo prisibijąs to viso išvengia.

20. Išmintis išmanantį daugiaus stiprina, neng dešimt macnių, mieste esančiųjų.

21. Nėsa *niera nei vieno žmogaus ant žemės, kurs ger darytų ir ne susigriešytų.

* 1 Kar. 8, 46.

22. Neigi klausyk visų kalbų, kad tau ne reiktų girdėti savo berną, tavę keikiantį!

23. Nėsa tavo širdis žino, kad ir tu kitus tankiai keikei.

24. Tai vislab aš išmintingai esmi išbandęs. Aš tariau: aš busu išmintingu; bet jie toli nuo manęs atsitraukė.

25. Toli yra; kas bus? ir labai gilu yra; kas tai gal rasti?

26. Aš *grėžiau savo širdį, kad žinočiau ir ištirčiau ir pajėškočiau iš-

mintį ir pamislijimą, kad suprasčiau durnystę Dievo nesibijančiųjų ir palkystę durnųjų;

* per. 1, 17 ir 2, 12.

27. Ir radau, kad tokia (neviežlyba) moteriškė, kurios širdis tinklai ir žabangai yra, ir jos rankos ryšiai, kartesnė yra, ne kaip smertis. Dievui įtinkąs jai išbėgs, bet griekininkas per ją bus sugautas.

28. Žiurėk, tai aš jėškojau, sako mokytojas, vieną po antro, kad aš mokslus išrasčiau.

29. Ir mano dušia dar be jėško ir ne surado. Tarp tukstančių vieną žmogų radau, bet nei vienos moteriškės tarp jų visų ne radau.

30. Bet to veizdėk: radau, kad Dievas žmogų teisų leidęs; bet jie išjėško daug pramonių.

31. Kas yra taip išmintingas? ir kas gal tai išguldyti?

Perskyrimas 8.

Kitokie pamokslai, permąstyti šio svieto niekystė.

Žmogaus *išmintis apšviečia jo veidą; bet kas per mierą drąsus, tas peikiamas yra.

* Pam. 17, 24.

2. Aš pilnavoju karaliaus žodį ir Dievo prysiegą.

3. Ne skubinkis atstoti nuo jo veido, nei pasilik piktoje byloje! nėra jis daro, kas jam patinka.

4. Karaliaus žodyje yra stiprybė, ir kas gal jam sakyti: *ką tu darai? *Dan. 4, 32.

5. Pilnavojąs prisakymą nieko pikto ne pajus, bet išmintingojo širdis žino česą ir budą.

6. Nėsa *kožnas darbas tur savo česą ir budą; nėra žmogaus nelaimės daug yra prie jo.

* per. 3, 1.

7. Nėsa *jis ne žino, kas buvo: ir †kas jam sakys, kas paskui bus?

* per. 10, 14. † per. 7, 1.

8. Žmogus ne tur valės ant dvasės, kad draustų dvasę; ir ne tur valės čese mirties, neigi valnai paleidžiamas kovoje; ir piktas pasieligimas ne išgelbti Dievo nesibijantįjį.

9. Tai aš vislab regėjau ir *dabojau savo širdyje ant visų darbų, po saule nusiduodančių. Žmogus kartais ponavoja ant žmogaus, sau ant nelaimės.

* per. 1, 13.

10. Ir regėjau Dievo nesibijančius, kurie buvo palaidoti, kurie buvo

ėję ir vaikščioję šventoje vietoje, ir buvo užmiršti mieste, kad taip buvo darę; bet ir tai niekai yra.

11. Kadangi *ne tuoju sudyjami yra piktieji darbai, iš to žmogaus širdis pilna pastoja, pikto daryti. *Job. 35, 15.

12. Kažėig griešnas šimtą kartų pikto daro, ir tačiau ilgai patenka, tai tačiau žinau, kad gerai seksis Dievo bijantiems, kurie jo veido bijosi.

13. Nėsa Dievo nesibijantiems ne bus gerai, ir *kaip šešėlis ne ilgai pateks, kurie Dievo nesibijo. *Job. 8, 9.

14. Niekystė yra, kuri ant žemės destisi; *yra teisių, tiems sekasi, kaip darbus Dievo nesibijančiųjų turintiems; ir yra Dievo nesibijančiųjų, tiems sekasi, kaip darbus teisiųjų turintiems. Aš tariau: ir tai yra niekai. *per. 7, 16.

15. Todėl aš pagyriau linksmybę, *žmogų ne turintį ko geresnio po saule, kaip valgyti ir gerti ir linksmu buti; ir toktai jam tenka iš darbo, pakolei gyvas yra, koktai jam Dievas duosti po saule. *per. 2, 24 ir 3, 12. 22.

16. Aš *savo širdį guldžiau, žinoti išminties ir veizdėti procės, kuri ant žemės destisi, kad ir kits nei dieną, nei naktį miego ne matęs savo akimis. *per. 1, 17 ir 7, 26.

17. Ir aš regėjau visus Dievo darbus; nėra žmogus ne gal rasti to darbo, kurs po saule destisi; ir juo daugiaus žmogus procevojasi įeškoti, juo mažiaus jis randa; kažėig jis sako: „aš esmi išmintingas ir žinau tai“, tačiau to ne gal rasti.

Perskyrimas 9.

Niekystę reik paniektinti ir išminties prisimokintis.

Nėsa aš tai vislab sau į širdį dėjau, kad tardyčiau to viso, kad teisus ir išmintingi ir jų darbai yra Dievo rankoje. Bet tačiau nei vienas žmogus ne pažįsta nei meilės, nei neapken-timo nekurio, kurs po jo akių yra.

2. *Vienam taip nusiduosti, kaip kitam, teisiamaui kaip piktamui, geramui ir čystamui, kaip nečystamui, apieravojančiam, kaip ne apieravojančiam. Kaip geramui nusiduosti, taip nusiduosti ir griešnamui. Kaip nusiduosti prysiegą laužančiam, taip ir nusiduosti prysiegą laikančiam. *Ps. 73, 2—16.

3. Tai yra piktas daiktas, tarp viso, kas destis po saule, kad vienam taip destis,

kaip kitam; ir iš to žmogaus širdis pilna pastoja viso pikto, ir paikystė yra jų širdyse, kol gyvi; potam tur numirti.

4. Nėsa tai tarp visų gyvųjų yra velijama, butent pasitikėjimas; nėra šuo gyvas geresnis yra, ne kaip liutas negyvas;

5. Nėsa gyvieji žino, kad mirsią, bet numirusieji nieko ne žino, neigį nieko daugiaus ne nusipelno, nėra *jų paminklas yra užmirštas, *Ps. 31, 13.

6. Kad juos daugiaus ne be mylime, nei ne apkenčiame, nei pavydime; ir nei jokios dalies ne be tur ant svieto iš viso, kas po saule destisi.

7. Taigi nuėjęs valgyk linksmas savo duoną ir gerk savo vyną su linksma širdžia; nėra tavo darbas Dievui patinka.

8. T'esie tavo drabužiai visados balti, ir savo galvai ne duok mosties stokoti.

9. Pasigėrėkis amžiu *su savo mylima moteriške, kolei šį niekingąjį amžią turi, kurį tau Dievas po saule davęs, kolei tavo niekingasis amžias patenka! nėra tai yra tavo dalis tavo amže ir tavo darbe, kurį po saule dirbi. *Pam. 5, 18.

10. Visą darbą, kurs į tavo *rankas įkliuvo, tą mudriai nudirbk! nėra grabe, į kurį nueini, niera nei darbo, nei mokslo, nei proto, nei išminties. *1 Zom. 10, 17.

11. Aš atsigrėžęs veizdėjau, kaip destisi po saule, kad ant bėgimo ne gelbti greitam buti, ant kariavimo ne gelbti stipriam buti, ant išsimaitinimo ne gelbti kytriui buti, ant bagotystės ne gelbti išmintingam buti. Kad kas mylimas būtų, ne gelbti jam, kad įsiai kokį daiktą gerai mokas; bet vislab nusiduosti pagal česą ir palaimą.

12. Irgi žmogus ne žino savo česą, bet lygiai kaip žuvys yra sugaunamos su iškadinga meškere, ir kaip paukščiai yra sugaunami žabangu, taip ir žmonės yra sugaunami piktu česu, kada tas umai juos užklumpa.

13. Aš ir tą išmintį regėjau po saule, kurią tikėjau didę esančią,

14. Kad mažas buvo miestas, ir maž žmonių tame, ir atėjo didis karalius ir apguldė tą, ir padarė didžius pylimus aplink tą;

15. Ir rastas buvo tame vargstas išmintingas vyras, kursai tą miestą

savo išminčia galėjo išgelbėti; ir nei vienas žmogus to pavargusiojo vyro ne atsiminė.

16. Tai aš sakiau: išmintis rodo geresnę yra kaip stiprybė, tačiau *pavargusiojo išmintis paniekinta buvo, nei jo žodžių klausoma. * Ps. 14, 6.

17. Tai todėl: išmintingųjų žodžiai daugiaus ištaiso prie tykųjų, kaip ponų šauksmas prie durnųjų.

18. Nėsa išmintis geresnė yra kaip šarvas; bet vienintėlis nelemtas žmogus daug gero sugadina.

Perskyrimas 10.

Apie vyriausybę ir valstionis.

Kaip nuodingos musės gerą mostį supustija, taip ir *mažumas paikystės išmintingą ir garbingą žmogų prapuldo. * 1 Kar. 3, 18.

2. Nėsa išmintingojo širdis yra po jo dešinės, bet durnojo širdis yra po jo kairės.

3. Ir kažėig durnasis patsai durnai elgiasi savo darbe, tačiau jis kožną per durną laiko.

4. Todėl, kada macniojo tyčiavimas viršų gauna prieš tavę, *tai ne papykl nėsa atsileidimas nutildo daug pikto. * Ps. 37, 1. Pam. 24, 19.

5. Nepalaima yra, kurią regėjau po saule, butent neišmintį, kuri tarp macniųjų nereta yra,

6. Kad durnasis sėd didžioje garbėje, ir bagotieji žemai sėd.

7. Aš regėjau tarnus ant žirgų, ir kunigaikščius pėsčius einančius, kaip tarnus.

8. Ale *kas duobę kasa, pats įpuls į tą; ir kas tvorą ardo, tą žaltys įgels. * Pam. 26, 27. a.

9. Kas akmenis šalin rita, tas proce tais turės; ir kas medį skaldo, iš jo bus pažeistas.

10. Kad geležis atšimpa, ir ašmuo negalastas pasiliekti, tai jį su syla reik paaštrinti; šitaipo ir išmintis paskę proce.

11. Pliuškis niera geresnis už žaltį, kursai, ne užkalbėtas, įgel.

12. Žodžiai iš burnos išmintingojo yra meilingi, bet lupos durnojo jį prarija.

13. Pradžia jo žodžių yra durnystė, ir pabaiga iškadinga paikystė.

14. Durnasis daug šneka; ale *žmo-

gus ne žino, kas buvo; ir †kas pasakys jam, kas po jo bus? *per. 8, 7. †per. 7, 1.

15. Durniemsiems darbas sunkus yra, kadangi ne žino, katru keliu į miestą keliauti.

16. Bėda tau, žeme, kurios karalius *kudikis yra, ir kurios kunigaikščiai anksti valgo! * Jėz. 3, 4.

17. Gerau tau, žeme, kurios karalius šlovingas yra, ir kurios kunigaikščiai tikru čėsu valgo, ant pasistiprinimo ir ne ant išdykumo!

18. (Nėsa tingėjimo dėlei linksta balčiai, ir dėl rankų tinginčiųjų įlaš į trobas.)

19. Tatai todėl: jie duoną daro ant juoko, ir *vynas gyvuosius tur palinksminti, ir pinigai jiems vislab tur ištaisyti. * Vald. 9, 13.

20. Ne keik *karaliui savo širdyje, ir ne keik bagotam savo miegamoje kamaroje! nėsa paukščiai dangaus neša balsą, ir kurie tur sparnų, pasakoja tai. * 2 Maiž. 22, 18. Darb. 23, 5.

Perskyrimas 11.

Geradėjystę reik daryti, ir rūpesčius, širdį kremtančius, reik vengti.

Išdalyk savo duoną per vandenį (siųsdamas), tai tu ją rasi po ilgo čėso.

2. Išdalyk septyniems ir aštuoniems; nėsa tu ne žinai, kokie vargai bus ant žemės.

3. Kad debesiai pilni yra vandens, tai duosti lietaus ant žemės, ir kad medis puola, norint pultų arba į pietus, arba į šiaurę, katrul jis puola, ten ir gulės.

4. Kursai ant vėjo daboja, tas ne sėja; ir kurs ant debesų veizdi, tas ne piauja.

5. Lygiai *kaip tu ne žinai vėjo kelią, nei kaipo kaulai motynos žyvate daromi yra, taip ir Dievo darbų ne gali žinoti, ką jis visur daro. * Ps. 135, 7. Jon. 3, 8.

6. Anksti sėk savo sėklą, ir tavo ranka vakare te ne liaujasi; nėsa tu ne žinai, ar šis arba ansai užtiks; ir kad abudu užtiktų, tai juo geriaus būtų.

7. *Šviesybė yra saldi, ir akimis malonu yra, saulę regėti. * Mat. 20, 33.

8. Kad žmogus ilgai patenka ir linksmas yra visuose daiktuose, tai jis tačiau tikt atsimena piktųjų dienų, kad jų taip daug yra; nėsa vislab, kas jam tikosi, niekai yra.

9. Taigi džiaugkisi, jaunikait, savo jaunystėje, ir testov širdis linksma

savo jaunystėje. Daryk, ko tavo širdis geidžia ir kas *tavo akimis patinka; ir žinok, kad Dievas tavę dėlei šio viso į sudą vesiąs. * per. 2, 10.

10. Išvaryk smutnybę iš savo širdies ir atstatyk, kas pikta, nuo savo kuno! nėra kudikystė ir jaunystė yra pragaištant.

Perskyrimas 12.

Apie senystės sunkenybę ir Dievo sudus.

Atsimink savo sutvertojo jaunas be budamas, pirmneng piktos randasi dienos, ir ne prispyrus dar piktiems siems metams, kuriuose tu sakysi: „man jie ne patinka;“

2. *Pirmneng saulė ir šviesybė, mėnuo ir žvaigždės aptems, ir iki ne atėjus debesimis po lietaus; *1 Maiž. 27, 1. per. 48, 10.

3. Tuo česu, kada sargai namų dreba, ir susiriečia stiprieji, ir pateikia malunininkai, kad jų taip maž pastojų, ir aptemsta regėjimai pro langus,

4. Ir vartai ant ulyčių užrakinti yra, kad balsas malunininkės pasimažina ir pabunda paukščiui giestant, ir klo-niojasi visos dukters giesmės,

5. Kad ir aukštybių bijosi ir baidosi ant kelio; kada migdalas žydi, ir žogas apkraujamas yra, ir visas džiaugsmas sugaišti; (nėsa žmogus

nueiti, kur amžinai pasiliekti, ir raudotojai vaikščioja ant ulyčios.)

6. Iki ne pragaištant sidabrinei virvei, ir auksinajai versmei nutekant, ir kibirui perdžiustant prie versmės, ir ratui suluštant prie šulinio.

7. Nėsa *dulkės tur vėl į žemę pavirsti, kaip pirma buvo, ir dvasia Dievopi vėl sugrįšti, kursai ją davęs. * per. 3, 20. 1 Maiž. 3, 19. Job. 34, 15.

8. Visi daiktai *yra vieni niekai, tarė mokytojas, čystai niekai. * per. 1, 2.

9. Tas mokytojas ne tiktai buvo išmintingas, bet ir žmones mokino gerą pamokslą, ir dabojo ir tardė, ir *sutaisė daug išmintingų pamokslų. * 1 Kar. 4, 32.

10. Jis pasirupino, kad rastų meilių žodžių; ir tikrai rašė tiesos žodžius.

11. Šie žodžiai išmintingųjų yra *ragotinės ir viny, rašyti mistrų susirinkimo, ir vieno ganytojo duoti. *Ebr. 4, 12.

12. Saugokis, manosunau, toliaus nuo kitų! nėra knygų surašymas be galo yra, ir daug pamokinti pailsina kuna.

13. Klausykime trumpais žodžiais viso zokano *pamokslą: bijokis Dievo ir pilnavok jo prisakymus! nėra tai pareitis visiems žmonėms. *1 Tim. 1, 5.

14. Nėsa Dievas visus darbus *persudys, kurie yra paslėpti, ar būtų geri, ar būtų pikti. * Rym. 2, 10.

Aukštoji giesmė Salomono.

Perskyrimas 1.

Šventųjų išsilgimas savo jaunikio Kristaus, su kuriuomi meilėje susizadėję.

Aukštoji giesmė Salomono.

2. Jis te bučiuoja manę bučiavimu savo burnos; nėra tavo meilė meilingesnė yra, ne kaip vynas;

3. Kad tavo gerąją mostį suostumbime; tavo vardas yra išlieta mostis, todėl myl tavę mergos.

4. Trauk *manę paskui savę, tai bėgsime. Karalius veda manę į savo kamara; mes džiaugiamės ir linksmi esame dėl tavęs; mes daugiau atsi-menime tavo meilės, ne kaip vyno. Gerieji myl tavę. * Jėr. 31, 3. Jon. 6, 44.

5. Aš esmi juoda, bet didei meilinga, jus dukters Jėruزالės, kaip *šėtros Kėdar, kaip kaurai Salomono, *Ps. 120, 5.

6. Ne žiurėkite į manę, kad taip juoda esmi, nėra saulė manę taip

apdegė; mano motynos vaikai rustauja su manimi; manę idėjo per sargą vynyčių; bet savo vynyčių, kurią turėjau, aš ne sergėjau.

7. Apsakyk tu man, tu, kurį mano dušia myl, kur tu ganaisi, kur tu pietumis atsiilsi, kad ne privalyčiau šen ir ten valkiotis pas kaimenes tavo draugų.

8. Jei tokiai ne žinai, *tu gražiausioji tarp moterų, tai išeik laukan ant pėdų avių ir ganyk savo avinus pas avininkų namus. * per. 5, 9, 17.

9. Aš tavę prilyginu, mano prietelka, gražiam žirgų rėdai prie vežimo Paraono.

10. Tavo skrostai gražiai stovia tverėse, ir tavo kaklas lencugėliuose.

11. Mes tau auksinas saktis darysime su sidabriniais guzikais.

12. Kaip karalius šen kreipė, davė mano *mostis savo kvapą. * Mark. 14, 3.

13. Mano prietelius yra man kvietka myros, tarp mano kručių kabanti.

14. Mano prietelius man yra (vynuogių) kekė iš Koper vynyčiose Engėdi.

15. Štai, mano prietelka, *tu esi graži; graži esi tu, tavo akys lygios yra akims karvelių. * per. 2, 14 ir 4, 7.

16. Štai, mans prieteliau, tu esi gražus ir meilingas; mūsų patalas žaliuoja.

17. Mūsų namai yra iš cėdro, mūsų pašiurė yra iš cypresų.

Perskyrimas 2.

Meilė ir bėda prie Kristaus ir jo marčios vis randasi.

Aš esmi kvietka Sarone ir rožė dauboje.

2. Kaip rožė tarp erškėčių, taip yra mano prietelka tarp dukterų.

3. Kaip obelis tarp girės medžių, taip yra mano prietelius tarp sunų. *Aš sėdžiu po pavėsiu to, kurio aš noru, ir jo vaisius yra mano gerklei saldus. * Ps. 61, 5 ir 91, 1.

4. Jis veda manę į vyno kelnorę, ir meilė yra jo karuna ant manės.

5. Jis atgaivina manę žolėmis ir pamyl manę obuolais; nės *aš sergu iš meilės. * per. 5, 8.

6. Jo *kairė gul po mano galvos, ir jo dešinė apsikabina manę. * per. 8, 3.

7. Aš per prysiegą *prisiekiu jums, jus dukters Jėruزالės, prie stirnų, arba prie lionių ant lauko, idant jus mano prietelką ne pabudintumbite, nei krutintumbite, iki jai pačiai patiks. * per. 3, 5.

8. Tai yra balsas mano prieteliaus; štai, jis ateiti ir šokinėja ant kalnų ir šoka ant kalnelių.

9. Mano prietelius lygus yra *stirnai, arba jaunam elniui. Štai jis stov už mūsų sienos, ir veizdi pro langą, ir žiuri pro kratus. * per. 17, per. 8, 14.

10. Mano prietelius atsiliepia ir sako man: kelkis, mano prietelka, *mano gražioji, ir ateik šen! * per. 1, 8 ir 4, 1.

11. Nėsa, štai, žiema nubėgo, lietūs perėjo ir jau neb'yra.

12. Žolės pasirodė žemėje, pavaris atėjo, ir kurklelis girdimas mūsų žemėje;

13. *Pygų medis išsprogo, vynmedžiai gavo spurgus ir išduosti savo kvapą; kelkis, mano prietelka, ir ateik, mano gražioji, ateik! * Mat. 24, 23.

14. Mano balandis uolos skylėse, akmenų plyšiuose, rodyk man savo veidą, duok man girdėti savo balsą! nės tavo balsas yra saldus, ir *tavo veidas yra meilingas. * per. 4, 7.

15. Sugaukite mums lapės, mažasias laputes, išpustijančias vynyčias! nės mūsų vynyčios gavo spurgus.

16. Mano *prietelius yra manas, ir aš esmi jo, kursai tarp rožių gano, * per. 6, 2.

17. Iki diena atsivėsina, ir šešėlis atstoja. *Sugrįšk, buk kaip stirna, mans prieteliau, arba kaip jaunas elnis ant kalnų persiskyrimo! * per. 8, 14.

Perskyrimas 3.

Kristus savo tikinčiųjų labai macnus sargas.

Aš jėškojau naktje savo patale, kurį mano dušia myl; aš *jėškojau, bet jo ne radau. * per. 5, 6.

2. Aš kelsiuos ir vaikščiosiu per miestą ant ulyčių ir ant kelių ir jėškosu, kurį mano dušia myl. Aš jėškojau ir ne radau jo.

3. Sargai manę rado, kurie mieste aplink eiti: „ar ne regėjote, kurį mano dušia myl?“

4. Kaip aš mažumą anus praėjau, tai radau tą, kurį mano dušia myl. Aš laikau jį ir ne paleisu, iki *jį nuvesu į savo motynos namus, į savo motynos kamara. * per. 8, 2.

5. Aš *prisiektinai jums prisakau, jus dukters Jėruزالės, prie stirnų arba lionių ant lauko, kad jus mano prietelką ne pabudintumbite, nei krutintumbite, iki jai pačiai patiks. * per. 2, 7 ir 5, 8. † per. 8, 4.

6. Kas yra toji, kuri ateiti iš pusčios, kaip ištisi dumai, kaip rukymas iš myrų, kodylų ir visokių žolių, sutrintų aptiekoriaus.

7. Štai, aplink patalą Salomono šešisdešimtis stipriųjų stovia, iš stipriųjų Izraelio.

8. Jie visi tur kardus ir gatavi yra ant kariavimo. Kožnas tur savo *kardą prie savo strėnų (prijuostą) dėl †baimės naktje. * Ps. 45, 5. † Ps. 91, 5.

9. Karalius Salomonas pasidarydino sau lovą, nešamą iš medžio Libanono.

10. Tos stulpai buvo sidabrini, dangtis auksinis, sostas iš purpuro, dugnas viduryje gražiai buvo išklotas, dėlei dukterų Jėruزالės.

11. Išeikite ir žvalgykite, jus dukters

Ziono, karalių Salomoną su vainiku, kuriuomi jo motyna jį apvainikavo dienoje jo svotbos ir dienoje linksmybės jo širdies!

Perskyrimas 4.

Bažnyčios grožybė Dievo malonės dovana.

Štai, mano prietelka, tu esi graži, štai, graži esi tu. *Tavo akys yra kaip karvelių akys tarp tavo kasų. †Tavo plaukai yra kaip oškų kaimenės, kurios nukirptos yra ant kalno Gilėad.

* per. 5, 12. † per. 6, 4.

2. Tavo *dantys yra kaip kaimenė su nukirptomis vilnomis, kuri iš trinkimo ateiti, kurios visos dvynus tur, ir niera tarp jų nei vienos nevaisingos.

* per. 6, 5.

3. Tavo lupos yra kaip raudonas ryšys, ir tavo kalba meilinga. *Tavo skrostai yra kaip plyšys granotobuolių tarp tavo kasų.

* per. 6, 6.

4. Tavo kaklas *yra kaip Dovidio koryčia, su atsargomis pabudavota, ant kurios tukstantis skydų kaba ir visokie ginklai stipriųjų.

* per. 7, 4.

5. Tavo *dvi kruti yra kaip du jaunų stirnų dvynų, kuriuodu tarp rožių ganosi,

* per. 7, 3.

6. Iki *diena atsivėsina ir šešėlis atstoja. Aš noru pas myrų kalną eiti ir prie kodylo kalnelio.

* per. 2, 17.

7. Tu visiškai graži esi, mano prietelka, ir niera nei jokios *biaurybės ant tavęs.

* Ps. 45, 14. Ep. 5, 27.

8. Eikš, mano marti, iš Libanono, eikš iš Libanono! Eikš į vidų, žengk šen iš aukštumo Amana, iš aukštybės Seniro bei Ermono, iš namų liutų, iš kalnų leopardų!

9. Tu mano širdį man atėmei, mano sesuo, mieloji marti, su savo akių viena, ir su savo kaklo lencugelių vienu.

10. Kaip graži yra tavo meilė, mano sesuo, mieloji marti! Tavo *krutys meilingesnės yra kaip vynos, ir tavo mosties kvapas pereiti visas brangias žoles.

11. Tavo lupos, mano marti, yra kaip varvės medaus syvas; medaus ir pieno yra po tavo liežuvio, ir tavo drabužių kvapas yra kaip kvapas Libanono.

12. Mano sesuo, mieloji marti, tu esi užrakintas daržas, užrakinta versmė, užpečvietytas šulinys.

13. Tavo želmens yra kaip linksmybės sodas iš granotobuolių, su brangiais vaisiumis cipro su nardu.

14. Nardo su čepronų, kalmėmis ir cinamomu, su visokiais medžiais kodylo, myros bei aloės, su visomis brangiausiomis žolėmis.

15. Kaip daržo šaltinis, kaip šulinys gyvųjų vandenų, iš Libanono tekančių.

16. Kelkis, šiaury, ir ateik, pietų vėje, ir perpusk mano daržą, kad jo brangiosios žolės varvėtų!

17. Mano prietelius te ateit į savo sodą ir te valgo jo brangiųjų vaisių!

Perskyrimas 5.

Kristus nuo savo mirties iš meilės į česnį pakviečiamas ir jo gražumas pagiriamas.

Aš ateimi, mano sesuo, mieloji marti, į savo daržą; *aš savo myrą ir savo brangiausias žoles nuskynau; aš syvo ir savo medaus valgiau; aš savo vyno ir savo pieno gėriau. Valgykite, mano mielieji, ir gerkite, mano prieteliai, ir atsigerkite.

* per. 6, 1.

2. Aš miegmi, ale mano širdis bunda. Čia yra balsas mano prieteliaus, *tuzgenančio: „atverk man, mieloji prietelka, mano sesuo, mano balandėlė, mano geroji! nėsa mano galva yra pilna rasos, ir mano plaukai pilni nakties šlakų.“

* Apr. 3, 20.

3. Aš savo sėrmėgą išvilkau, kaipgi aš ją vėl apsivilksu? Aš savo kojas mazgojau, kaipgi aš jas vėl apbaurysu?

4. Bet mano prietelius kišo savo ranką pro skylę, ir mano kunas padrebėjo iš to.

5. Tai aš atsikėliau, kad savo prieteliui atverčiau; mano rankos varvėjo myromis, ir myros lašėjo per mano pirštus ant užkaiščio spynos.

6. Ir kaip aš savo prieteliui buvau atvėrusi, jo jau ne buvo ir buvo atstojęs. Tai išėjo mano dušia pagal jo žodį; aš *jėškojau jo, ale aš jo ne radau; aš šaukiau jo, ale jis ne atsiliepė man.

* per. 3, 1.

7. Sargai, per miestą vaikščiojantieji rado manę, tie mušė ir sužeidė manę; sargai ant muro atėmė man mano galvos ryšį.

8. Aš *prisiekčiau jums prisakau, jus dukters Jėruzalės, jei jus rasite mano prietelių, tai pasakykite jam, †manę iš meilės sergant.

* per. 2, 7 ir 3, 5. † per. 2, 8

9. „Kuo tavo prietelius yra (geresnis) už kitus prietelius, ak tu moterų gražiausioji? Kuo tavo prietelius yra (geresnis) už kitus prietelius, kad tu mums taip drutai su prysiega prisakei?“

10. Mano prietelius yra baltas bei raudonas, išrinktas tarp daug tukstančių.

11. Jo galva yra kaip brangiausias auksas; plaukai yra garbanuoti, juodi kaip varnas.

12. Jo *akys yra kaip karvelių akys pas vandens upelius, pienu mazgotos, ir stov pilnume. *per. 4, 1.

13. Jo skrostai yra kaip žaliuojąs brangių žolelių darželis aptiekorių. *Jo lupos yra kaip rožės, tekančia myra varvančios. *Pa. 45, 3.

14. Jo rankos yra kaip auksini žiedai, pilni (brangiausių akmenėlių) Turkisų. Jo kunas yra kaip čystas elefantų kaulas, Sapyrais išgrožintas.

15. Jo blauzdkauliai yra kaip stulpai marmoro, (kurie) stov ant auksinų kojų. Jo veidas yra kaip Libanonas, išrinktas kaip cėdras.

16. Jo kaklas yra saldus ir labai gražus. Toksai yra mano prietelius, mano prietelius yra toksai, jus dukters Jėruzalės.

17. „Katrulgi nuėjo tavo prietelius, ak tu gražiausioji tarp moterų? Katrulgi nususuko tavo prietelius? Tai mes jo su tavimi įškosime.“

Perskyrimas 6.

Marti savo išsipazinimo dėlei nuo Kristaus pagiriama ir atlankoma.

Mano prietelius nuėjęs į daržą, į brangių žolelių darželį, kad pasiganytų daržuose ir rožių skintų.

2. *Mano prietelius yra manas, ir aš esmi jo, kursai tarp rožių ganosi. *per. 2, 16.

3. Tu esi *graži, mano prietelka, kaip (gražusis miestas) Tirza, meilinga kaip Jėruzalė, baisinga kaip vaiko pryšakys. *per. 2, 10.

4. Atkreipk savo akis nuo manęs! nėsa jos manę nei degte uždega. Tavo *plaukai yra kaip kaimenė oškų, kurios ant kalno Gilėad nukirptos yra. *per. 4, 1.

5. Tavo *dantys yra kaip kaimenė avių, kurios iš trinkimo ateiti, kurios visos dvynus neša, ir niera nei vienos nevaisingos tarp jų. *per. 4, 2.

6. Tavo *skrostai yra kaip įpovimas ant granotobuolių tarp tavo kasų. *per. 4, 3.

7. Šešisdešimts yra karalienių, ir aštuonisdešimts yra neprivenčiatų moterų, ir *mergų niera skaitliaus. *Pa. 45, 15.

8. Ale viena *yra mano balandis, mano geroji, viena yra savo motynos mieliausioji ir išrinktoji augvės. Kaip ją dukters regėjo, palaimingą ją pagyrė; karalienės ir neprivenčiatotosios moters liaupsino ją. *per. 5, 2.

9. Kokia ta, kuri užtek kaip aušra, graži kaip mėnuo, išrinkta kaip saulė, baisi kaip vaiko pryšakys?

10. Aš nuėjau į rieušutų daržą, apžvalgyti krumelius pas upelį, kad veizdėčiau, bau ne žyd vynmedis, bau ne žaliuoja granotobuoliai.

11. Mano dušia tai ne žinojo, kad jis manę vežimu Ami-Nadabo pastatęs.

12. Sugrįšk, sugrįšk, ak Sulamit! sugrįšk, kad tavę apžvalgytumbime! Ką regite jus Sulamitę? šokinėjimą Maanaimuose.

Perskyrimas 7.

Tolesnė liaupsė ir malda Kristaus marčios.

Kaip gražus yra tavo vaikštinėjimas korpėse, tu kunigaikščio duktė! Tavo strėnos lygiai sutaisytos stov, kaip dvi sakti, kurias mistro ranka padariusi.

2. Tavo bamba yra kaip apvali kupka, kuri gėrimo niekad ne pristoksta. Tavo pilvas yra kaip kviečių kruva, rožėmis apkaišyta.

3. Tavo *dvi kruti yra kaip dvynų jaunų stirnų. *per. 4, 5.

4. Tavo *kaklas yra kaip koryčia iš elefantų kaulų. Tavo akys yra kaip ežerai Esbone pas vartus Batrabim. Tavo nosis yra kaip koryčia ant Libanon, kuri prieš Damašką stov. *per. 4, 4.

5. Tavo galva ant tavęs stov kaip Karmelis. Plaukai ant tavo galvos yra kaip purpuras karaliaus, stulpuotai surištas.

6. Kaip *graži ir kaip meilinga esi, tu mylimoji (mano) palinksminime. *per. 1, 15 ir 2, 14.

7. Tavo stomuo lyginasi palmo medžiui, ir tavo krutys vynuogioms.

8. Aš tariau: aš užkopsu ant palmo medžio ir į šakas nutversu. T'esie

tavo krutys, kaip kekės ant vynmedžio, ir tavo nosies kvapas kaip obuolai,

9. Ir tavo gerklė, kaip geras vynas, kursai mano prieteliui lengvai nuslenk ir nuteka per lupas ir dantis.

10. Mano *prietelius yra manas irgi laikosi prie manęs. *per. 2, 16.

11. Eikš mano prieteliau, išeikima į lauką ir pasilikiva kiemuose,

12. Kad anksti mudu keltumbiva vynyčiump, kad mudu regētumbiva, bau žyd vynmedis ir akis jau gavo, bau išsprogo granotobuolių medžiai; tenai aš tau duosu savo krutis.

13. Lelijos duosti kvapą, ir ties mūsų vartais yra visokio brangaus vaisiaus. Mans prieteliau, aš tau tiek *šio meto, tiek pernykščiųjų išlaikiau. *Mat. 13, 52.

Perskyrimas 8.

Paskučiausioji meilės kalba Kristaus ir Jo mairčios.

Ak, kad aš tavę, mans brolau, mano motynos krutis žindantį lauke rasčiau, ir tavę bučiuočiau, kad nei vienas manęs nesijuoktų!

2. Aš tavę vadžiočiau ir į namus *savo augyves vesčiau, kur tu manę mokįti turėtumbei; tenai aš tavę girdyčiau vynu priprovytu ir jaunu vynu savo granotobuolių. *per. 3, 4.

3. *Jo kairė gul po mano galvos ir jo dešinė globoja manę. *per. 2, 6.

4. Ak *prisiektinai prisakau jums dukterims Jėruزالės, kad mano mylimąją ne pabudįtumbite, neigi krutintumbite, iki jai pačiai patinka. *per. 2, 7 ir 3, 5.

5. Kokia yra ta, kuri keliasi iš pusčios, ir atsiremia ant savo prieteliaus?

Po obelimi aš pabudinau tavę, kur tavo augyvė tavę buvo pagimdžiusi, kur su tavimi gulėjo toji, kuri tavę pagimdė.

6. Statyk manę kaip pečvietį ant savo širdies ir kaip pečvietį ant savo peties! Nėsa meilė stipri yra kaip smertis, ir žėlavojimas yra drutas kaip pekla. Jos liepsna yra ugninga ir Pono Dievo liepsna,

7. Kad ir daug vandenų ne gal meilę išgesyti, nei srovės ją nuskindinti. Kačėig kas ir visą savo turtą už meilę duoti norėtų, tai tačiau nieko ne mačytų.

8. Musų sesuo mažą yra ir kručių ne tur. Kągi mes darysime savo serelei dienoje, kad peršama.

9. Jeigu ji muras yra, tai mes ant jos sidabrinį pylimą darysime. Jeigu ji vartai yra, tai mes ją patvirtysime cėdrų lentomis.

10. Aš esmi muras, ir mano krutys yra kaip koryčia; čionai pastojau aš po jo akių, kaip kuri pakajaus randa.

11. Salomonas tur vynyčią Baal-Amone. Jis davė vynyčią sargams, kad kožnas už jos vaisius atneštų tukstantį sidabrininkų.

12. Mano vynyčia yra po mano akių. Tau, Salomonui, pareitis tukstantis, bet sargams du šimtu su jos vaisiumis.

13. Tu, kuri gyvenai daržuose, duok man išgirsti savo balsą! *draugalkos daboja ant to. *Pa. 45, 15.

14. Tekinas bėgk, mans prieteliau, ir buk *lygus stirnai, arba jaunam elniui ant brangiųjų žolių kalnų! *per. 2, 9, 17.

Prarakas Jėzaiošius.

Perskyrimas 1.

Prisivertimo kozonis nedėkingiems žydams sakoma.

Tai regėjimas Jėzaiošiaus, sunaus Amozo, kurį jis regėjo apie Judą bei Jėruزالę čese Usijo, Jotamo, Ajo bei lskijo, karalių Judavos.

2. *Girdėkit, jus dangus, ir žemė dėk į ausis! nės Ponas Dievas kalba: „Aš vaikus užauginau ir paaukštinau, ir jie nuo manęs atpuolė. *5 Maiž. 32, 1. Jer. 6, 19.

3. Jautis pažįsta savo poną, ir asilas rindą savo pono; ale Izraelis tai nepažįsta, ir mano žmonės to ne permano.

4. Ak bėda su tais griešnaisiais žmonėmis, su tais žmonėmis didei nusižengiančiais, su ta nuopertąja gimine, su *vaikais iškadingais, kurie Poną Dievą prastoja, Šventąjį Izraelyje bluznydami eina atbulai! *5 Maiž. 32, 20.

5. Ką mačija dar *daugiaus jus mušti, jums tikt vis toliaus atsiskiriant? Visa galva negalinga, visa širdis bloga. *Ez. 21, 13.

6. Nuo *pado iki galvos nieko jame niera sveiko, bet ronos bei randai ir skauduliai, ne išspausti, nei aprišti, nei aliejumi mankštįti. *5 Maiž. 28, 35. Job. 2, 7.

7. Jūsų žemė yra pusta, jūsų miestai ugnimi sudeginti; svetimieji suėda jūsų laukus po jūsų akių, ir pusta yra, kaip kad svetimųjų išgaišinta. * per. 8, 5.

8. Bet kas dar išliko iš dukters Ziono, tai yra lyg butelis vynkalnyje, lyg naktbudė molugdarzuose, lyg miestas koks išgaišintas.

9. Jei Ponas Dievas Zebaot * mums ne paliktų mažumą, tai mes butimbime kaip † Sodoma ir lyg kaip Gomora.

* Rym. 9, 29. † 1 Maiž. 19, 24.

10. Klausykite * Pono Dievo žodžio, jus kunjgaikščiai iš Sodomo, dėkite į ausis musų Dievo prisakymus, jus žmonės iš Gomoros! * Oz. 5, 1. Mik. 3, 1. 9.

11. „Kas * man iš daugybės jūsų apierų?“ sako Ponas Dievas. „Aš nusibodęs esmi deginimo apierų avinų bei taukų penamųjų galvijų, ir nesimėgstu kraujais veršių, erylų bei ožių.“

* Patm. 26, 17. Jėr. 6, 20. per. 14, 12. Amos 5, 22. Mik. 6, 6. 7.

12. Kad ateinate į vidų pasirodyti po mano akių, kas tai prašo iš jūsų rankų, kad į mano prybažnytį stojatės?

13. Ne be neškite daugiau valgio apierų taip noprosnai! Rukinimo žolės man biauzybė, jauno mėnesio švenčių bei Sabatų, kad susiję procevojatės ir trusuojate, tų ne noru.

14. Mano duša nekenčia jūsų jauno mėnesio švenčių bei kasmetinių švenčių, aš tų nusibodau, aš pailsau jų kėsti.

15. Ir norint jus * savo rankas išsplėčiate, tai aš tačiau savo akis nuo jūsų paslepiu; o norint ir daug meldžiatės, tai aš tačiau ne klausau jūsų; nės jūsų rankos pilnos yra kraujo.

* 2 Maiž. 9, 29. 1 Kar. 8, 33. Jon. 9, 31. † Jėz. 59, 2. 3.

16. Mazgokitės, čystykitės, * pameskite savo nelabą pasielgimą nuo mano akių, † liaukitės nuo to, kas pikta,

* Ez. 18, 23. 31. Joël. 2, 12. 13. 1 Petr. 3, 11. † Ps. 34, 13. Ps. 37, 27.

17. * Mokinkitės gero daryti, apsiimkite teisybės, pagelbėkite pamintamajam, darykite † siratoms teisybę ir išgelbėkite našlių provą!

* Jėr. 7, 3. † Ps. 82, 3. Amos 5, 15.

18. Taigi tada ateikite su manimi * bylinėti, sako Ponas Dievas. Norint jūsų griekas būtų raudonas kaip kraujas, tai tačiau tur baltas pastoti, lyg sniegas; ir norint jis yra kaip purpuros krosas, tai tačiau tur pastoti lyg vilna.

* per. 41, 3 ir 43. 26. Jėr. 2, 35. † per. 43, 25 ir 44, 22. Ps. 51, 9.

19. Jei manęs * norite klausyti, tai tos žemės gerybės valgsite. * 3 Maiž. 25, 18. 19.

20. Ale jei ne apsiimate ir nepaklusnus este, tai kardo busite suėsti; nės burna Pono Dievo tai sako.

21. Kaip tai nusidavė, kad tas viernasis miestas kekšė pastojų? Jis buvo pilnas tiesos, teisybė jame gyveno, o dabar * razbaininkai.

* Mat. 23, 37.

22. Tavo sidabras į putas pavirto, ir tavo gėrimas vandeniu praskiestas.

23. Tavo * kunjgaikščiai yra nuo Dievo atsiskyrę ir vagių draugai, jie visi rods ima dovanų ir padorkų jėško; jie † siratoms teisybės ne daro, ir našlių prova ne iškanka pas juos.*

* Oz. 9, 15. † 2 Maiž. 22, 22. Jėr. 5, 28. Sak. 7, 10.

24. Todėl sako Viešpats, Ponas Dievas Zebaot, ans Macnysis Izraelyje: „ak bėda, aš pasitiešysu ant savo neprietelių, ir atsikeršysu ant savo neprietelių;

25. Ir turu savo ranką prieš tavę grėšti ir tavo putas čysčiausiai * nušveisti ir visus tavo cinus išmesti;

* Mal. 3, 2.

26. Ir vėl tau duosu valdonus kaip pirma, bei rotponius, kaip pradžioje.

* Tada tu vadinamas busi teisybės miestas, bei viernas miestas. * Jėr. 3, 17.

27. * Zion tur per provą išvalnytas buti, ir jo apkaltieji per teisybę,

* per. 59, 17. 20.

28. Kad peržengtojai bei griekininkai podraugei suluštų, ir kurie Poną Dievą prastoja, prapultų.

29. Nėsa jie tur į gėdą įeiti dėl aužuolų, kuriais jus mėgstate, ir gėdėtis dėl sodų, kuriuos (dievaičiams ant garbės) išsirenkate;

30. Kad jus busite nei aužuolas su sausais lapais, ir kaip sodas be vandens;

31. Kad apgynimas bus nei pakuolos, ir jo darbas nei kibirkštis, ir abeji su viens vienu uždegti bus, kad nieks ne užgesis.

Perskyrimas 2.

Pagonų pavadinimas Žydų vietoje.

Tai yra, ką Jėzaiošius, Amozo sunus, regėjo apie Judavą bei Jėruzalę.

2. * Paskiausiam čėse tas kalnas, kur Pono Dievo namai stov, tikrai žinomas bus, aukštesnis už visus kalnus, ir pakilus bus ant visų kaukų; ir visi pagonai čionai susibėgs,

* Jėr. 3, 17. Mik. 4, 1.

3. Ir daugumas svieto prieis sakydami: ateikite, užėikime ant Pono Dievo kalno, į namus Dievo Jokubo, kad mus pamokytų savo keliu, ir mes keliautumbime jo takais! Nės iš Ziono zokanas išeis, ir *žodis Pono Dievo iš Jėruzalės.

* Luk. 24, 47.

4. Ir jis sudys tarp pagonų, ir koravos daug žmonių. Tada jie *savo kardus pavers į noragus, ir savo ragotines į piautuvus. Nės nei jokie žmonės ne pakels kardą prieš kitus, neigi ne mokysis daugiaus kariauti. *Mik. 4, 3.

5. Eikiti šenai, jus iš namų Jokubo, *vaikščiokime šviesoje Pono Dievo.

* Jon. 8, 12.

6. Ale tu savo žmones, namus Jokubo, prastojai; nėra jie daugiaus siaučia ne kaip tie, kurie į rytus gyvena, ir dienskirėjais yra kaip Pylistėnai, ir daugsina vaikus svetimųjų.

7. Jų žemė yra pilna sidabro bei aukso, ir jų turtų niera galo; jų žemė yra pilna *žirgų, ir jų vežimų niera galo.

* Ps. 20, 8. Mik. 5, 9.

8. Ir dievaičių pilna jų žemė, ir jie *pasimeldžia savo rankų darbų, kurių jų pirštai padarė.

* Mik. 5, 12, 13.

9. Ten kloniojasi prastieji žmonės, ten pasižemina vyresnieji; tai tu jiems ne atleisi.

10. *Eik į uolą ir pasislėpk žemėje iš Pono Dievo baimės, ir po akių jo šlovingosios garbės!

* per. 26, 20.

11. Nės *visos aukštos akys bus pažemintos, ir aukšti žmonės turės pasilenkti; ale Ponas Dievas vienas tuočės bus aukštas.

* per. 5, 15.

12. Nės diena Pono Dievo Zebaot eis per viską, kas didžiuojas ir aukšta yra, ir ant viso, kas pakelta, kad nužeminta būtų;

13. Ir ant visų aukštųjų ir išaugusiųjų cėdrų ant Libanono ir ant visų aužuolų Bazane;

14. Ant visų aukštųjų kalnų ir ant visų pakilųjų kaukarų;

15. Ant visų aukštųjų koryčių ir ant visų drutųjų murų;

16. Ant *visų laivų jurėse ir ant visų brangiųjų darbų;

* Ps. 48, 8.

17. Kad tur pasilenkti visa žmonių aukštybė, ir žemintis, kurie aukšti žmonės yra; ir vienas Ponas Dievas aukštas būtų tame čėse.

18. Ir dievaičių abelai gloda bus.

19. Tada *bus einama į uolų daubas ir į žemės prasivėrimus iš Pono Dievo baimės, ir po akių šlovingosios jo garbės, kad jis kelsis išganditi žemę.

* Luk. 23, 30. a.

20. *Tuočės kiekvienas šalin mes savo sidabro bei aukso dievaičius (kuriuos sau pasidarydino, jų melstis), į urvus kurmių bei šikšnosparnių.

* per. 27, 9 ir 30, 22 ir 31, 7.

21. Kad galėtų įlįsti į akmenų plyšius bei į uolų prasivėrimus iš Pono Dievo baimės, ir *po akių šlovingosios jo garbės, jam kelsiantis išganditi žemę.

* 2 Tes. 1, 9.

22. Taigi liaukitės nuo žmogaus, kursai kvapo tur nosyje! nėra kam jis taip aukštai laikomas būtų?

Perskyrimas 3.

Koravonė nemielasirdingytės ir puikytės.

Nės štai, Viešpats Ponas Dievas Zebaot atims nuo Jėruzalės bei Judavos visokį *zopostą, visą duonos zopostą ir visą vandens zopostą,

* 3 Maiž. 26, 26. Ez. 4, 16. per. 5, 16, 17.

2. Macniuosius ir karžygius, valdonus, prarakus, numanančiuosius bei vyresniuosius,

3. Vyresniuosius ant penkisdešimt ir garbingus žmones, rodininkus ir išmintingus remestninkus, ir protin-gai kalbančius.

4. Ir *jaunuosius duosiu jiems per kunigaikščius, ir kudikiški tur ant jų karaliauti.

* Mok. 10, 16.

5. Ir žmonės lupte lups kits kitą, ir kožnas savo artymą; ir jaunas didžiulis prieš senąjį, bei ledekas žmogus prieš garbingąjį.

6. Tada vienas savo brolių iš savo tėvo namų nutvers (sakydamas): „tu turi drabužių, buk vyriausiasis ant mūsų, perveik tu šitą negandą!“

7. Ale ans tuočės pasibažydamas tars: „aš ne esmi gydytojas, niera nei duonos, nei sėmėgos mano namuose; ne statykite manę per vyriausįjį ant žmonių!“

8. Nėsa Jėruzalė bepuola, ir Judava begul, kadangi jų liežuviai bei jų darbai prieš Poną Dievą stov, kad jo šlovės akims prieštarauja.

9. Kietumas jų gymio apskundžia juos, ir jie giriasi savo griekais, kaip

Sodomytai, ir ne slepia tus. Bėda jų dušiai! nėra tuomi jie savę patys į visą nelaimę įveda.

10. Sakykite apie teisiuosius, jiems gerai busint; nėra jie valgys vaisių savo darbų.

11. Ale bėda Dievo nesibijantiems, nėra jie pikti yra, ir atduota bus *jiems, kaip jie užsipelno. *Pam. 1, 31.

12. Kudikei yra varytojai mano žmonių, ir moteriškės karaliauja ant jų. Mano žmonės, tavo linksminotojai prigauna tavę ir pagadina tą kelią, kur tau reiktų eiti.

13. Ale Ponas Dievas čionai stov po dešinės ir pasikėlęs yra, *žmonės sudyti. *Ps. 96, 10, 13.

14. Ir Ponas Dievas *ateiti ant sudijimo su vyresniaisiais savo žmonių ir su jų kunigaikščiais. Nės jus vynkalnį pagadinote, ir kas vargdieniams išplėsta, yra jūsų namuose. *Dan. 7, 13.

15. Kam jus sumindžiojate mano žmonės, ir sumušate biednųjų veidą? sako Viešpats Ponas Dievas Zebaot.

16. Ir Ponas Dievas sako: todėl, kad *dukters Ziono puikios, ir iškėlusios kaklą vaikščioja, veidais išgrožytai, eina mažais žingsneliais ir įbrangiomis korpėmis aunasi: *1 Tim. 2, 9. †5 Maiž. 28, 56.

17. Tai Ponas Dievas pliką padarys viršugalvį dukterų Ziono, ir Ponas Dievas jų žemčugus atims.

18. Tuočės Ponas Dievas atims, kas gražu yra ant brangiųjų kurpių, ir kabės, kaklaryšius,

19. Lencugėlius, rankaryšius, tvankas,

20. Blizgus, aprankes, šniurelius, obuolėlius uostomus, auskaras,

21. Žiedus, kaspinus,

22. Švenčių rubus, skreistes, sek-tines, mašnas,

23. Zerkolus, kulnerus, burtikas, kedelius (margines).

24. Ir smarvė bus už gerą kvapą, bei ryšpalaikis į diržo vietą, bei plikė už garbanotą plauką, ir už plačią skreistę ankštas žakas. Tai vislab į tavo grožybės vietą.

25. Tavo prastieji kardu puls, ir tavo karžygiai mušyje.

26. Ir jos vartai gedės ir raudos, ir ji vargingai sedės ant žemės.

A. T.

Perskyrimas 4.

Kristus karalius ir jo padonai.

Kad septynios moters tame čėse viena vyrą nusitvėrusios tars: mes pačios duoną bei apdangalą sau pelnysime; tikt tavo vardu duok mums vadintis, kad mūsų gėda nuo mūsų butų atimta.

2. Tame čėse bus Pono Dievo *atžala miela ir garbinga, ir tos žemės vaisius šlovingas ir gražus tiems, kurie išlaikomi Izraelyje. *per. 11, 1. Sak. 3, 8.

3. Ir kas išlikęs bus Zione, ir užsiliks Jėruزالėje, tas bus šventu vadinamas, kožnas rašytasis tarp gyvųjų Jėruزالėje.

4. Tada Ponas Dievas dukterų Ziono biauromą nuplaus, ir Jėruزالės kraujo kaltybes pravarys nuo jos per *Dvasę, kuri sudys ir ugnį uždegs. *Jon. 16, 8.

5. Ir Ponas Dievas padarys ant visų namų kalno Ziono ir, kur jis susirinkęs, debesų bei dumų dienoje, ir ugnies žibėjimo, kad degtų naktyje. Nės bus *apsarga ant viso, kas šlovinga yra. *Pa. 32, 7.

6. Ir *šėtra bus pavėsiui dienoje prieš karštį, ir pribėga bei pasislėpimas nuo pikto oro ir lietaus. *Pa. 25, 4, 5.

Perskyrimas 5.

Žydiškos vynynios nevaisingystė.

Gera, aš pagiedosu savo mylimamam giesmę savo dėdžiaus apie jo *vynkalnį. Mano mielas turėjo vynkalnį riebioje vietoje. *Mark. 12, 1. s.

2. Ir jis buvo tą užtvėręs ir akmenų kruvomis aptaisęs, ir brangių želmenų įsodinęs. Jis ir sargbutį jame pakūrė ir spaustuvą tenai iškasė, laukdamas, kad vynuogių neštų; ale jis nešė smirdinčių (nenunokusių) vynuogių.

3. Taigi provą darykite, jus miesčio-nys Jėruزالėje ir jus vyrai Judavoje, tarp manęs bei mano vynkalnio!

4. Kągi daugiaus daryčiau prie mano vynkalnio, ką aš ne esmi daręs prie jo? Kamgi jis smirdinčių nešė, man laukiant, kad jis vynuogių neštų?

5. Gera, aš jums parodysiu, ką savo vynkalniui darysu. Jo siena tur atimama buti, kad jis išpustytas būtų; ir jo tvora tur suardyta buti, kad jis būtų sumindžiotas.

6. Aš jį *pustą paliksiu, kad jis nei apgenėtas būtų, nei apkapotas, bet

40

usnys bei erškėčiai ant jo želtų; ir debesims paliepsu, kad ant jo ne lytų.

* Ps. 80, 13.

7. Bet Pono Dievo Zebaot vynyčia yra namai Izraelio, ir vyrai Judavos jo meilingi čiepeliai. Jis laukia provos darymo, štai, tikt lupimai; teisybės, štai, tikt skundos.

8. Bėda tiems, kurie *butą prie buto pritraukia, ir dirvą prie dirvos priplessia, iki jau ne telpant, kad jie vieni žemę apsėstų!

* Mik. 2, 2.

9. Tai yra po ausių Pono Dievo Zebaot: matysime, bau ne pustas bus tas butų *daugumas, ir didieji bei gražieji ne apgyvenami?

* per. 6, 11. Jér. 19, 8.

10. Nėsa *dešimtis dirvų vynkalnio tikt vieno kibiro mierą duos, ir saikas sėklos tikt vieną ketvirtį duos.

* Agg. 1, 11 ir 2, 17.

11. Bėda tiems, kurie rytmetyje anksti kelias, kad girtuotų, ir sėd į naktį, kad vynas juos perkaitintų,

12. Ir tur *kankles, psaltėrius, bubnus, vamzdžius bei vyno savo česnyse, ir ne įžiur ant Pono Dievo darbo, ir ne veizdi ant veikalo jų rankų!

* Amos 6, 5. 6. † Ps. 28, 5.

13. Dėl to turės mano žmonės šalin vesti buti iš nežinių; ir jų garbingieji turės badą kęsti, ir jo prastieji troškulį.

14. Todėl pekla žiomenis didei atvėrė, ir jos nasrai išsižiojo be jokios mieros, kad nugrimstų abeji, ir jų garbingieji ir prastieji žmonės, abeji, jų bagotieji ir linksmieji;

15. Kad kožnas *turėtų pasilenkti, ir kiekvienas nužemintas butų, ir didžiųjų ančiųjų akys nužemintos butų;

* per. 2, 11.

16. Bet Ponas Dievas Zebaot aukštįtas butų provoje; ir Dievas, Šventasis, šventįtas butų teisybėje.

17. Taigi tada erylčiai ganysis anų vietoje, ir svetimieji penės pusčioje riebiųjų.

18. Bėda tiems, kurie susinarina virvėmis klastos, neteisybės daryti, ir vežimų strangais, griekų daryti,

19. Ir taria: „te *ateiti umai ir greitai jo darbas, kad tą matytumbime; te ateiti ir te artinasi ta rōda Šventojo Izraelyje, kad mes ją jaustumbime!“

* Jér. 17, 15. 2 Petr. 3, 4.

20. Bėda tiems, kurie, kas *pikta, per gerą, ir kas gera, per pikta šaukia; kurie iš tamsos šviesą, ir iš šviesos

tamsybę padaro; kurie iš rukštaus saldų, ir iš saldaus rukštų padaro!

* Amos 5, 7. per. 6, 12.

21. Bėda tiems, kurie *sau patys išmintingi yra, ir savę patys per protingus laiko!

* Pam. 3, 7. Rym. 12, 17.

22. Bėda tiems, kurie karžygiais yra, vyno maukti, ir macnus vyrai girtavime;

23. Kurie provą darydami *piktuosius teisina dėl dovanų, ir provą teisiųjų nuo jų šalin kreipia!

* Ps. 82, 2. Ez. 13, 19.

24. Todėl, kaip ugnies liepsna šiaudus suėda, ir degimas rugienas atima, šitaip jų šaknis supus, ir jų želmuo kelsis, lyg dulkės. Nėsa jie peikia įstatymą Pono Dievo Zebaot, ir *bluznija kalbą Šventojo Izraelyje.

* per. 1, 4.

25. Todėl kerštas Pono Dievo įniršo ant savo žmonių, ir ištiesęs savo ranką ant jų muša juos, kad kalnai dreba; ir jų lavonai yra lyg purvas ant ulyčių. Ir tame *visame jo kerštas ne atsileidžia, bet jo ranka dar ištiesta.

* per. 9, 12. 17. 21 ir 10, 4.

26. Nėsa jis pakels karunženklį toli tarp pagonų ir juos suvadys iš žemės krašto. Ir štai, umai ir skubriai jie ateiti;

27. Ir jų nei vienas ne pailsės, nei silpnas yra, nei vienas ne snaudžia, nei miegti, nei vienam ne atsileidžia diržas ant jo strėnų, ir nei vienam ne patruksta dirželis koksai kurpių.

28. Jų strielos yra aštrios, ir visi jų kilpiniai įtempti. Jų žirgų nagus tarytumbei esant akmenimis, ir jų vežimų ratus lyg vėtrą.

29. Jie rėkia kaip liutai, ir rėkia kaip jauni liutai. Jie už ir plėšimą sugaus ir nuneš, kad nei vienas ne išgelbės.

30. Ir ant jų už tuočės kaip jurės. Tada į žemę žiurint, štai ji tamsi iš nerimimo, ir šviesa ne žiba daugiaus aukštai ant jų.

Perskyrimas 6.

Dievo šlovė; Žydų kietsprandystė.

Tą metą, kada karalius Usijas mirė, aš *regėjau Poną Dievą sėdintį ant aukšto ir pakelto krėslo; ir jo (rubo) siulė išpildė bažnyčią.

* Jon. 12, 41.

2. Sėrapimai stovėjo iš aukšto ties juomi, kožnas turėjo šešis sparnus; dviem užsidengė savo gymį, dviem apdengė savo kojas, ir dviem lėkė.

3. Ir kits kitam *šaukdamas tarė: Šventas, Šventas, Šventas Ponas Dievas Zebaot, † visos žemės pilnos yra jo garbės!

* Apr. 4, 8. † Abak. 3, 3.

4. Kad lubos padrebėjo iš balso jų šaukimo; ir namai * pilni buvo dumų.

* Ez. 10, 4.

5. Tai aš tariau: bėda man, aš prapuolu, nės aš esmi žmogus su nečystomis lupomis, ir gyvenu tarp tokių žmonių, kurių lupos nečystos; nės aš Karalių, Poną Dievą Zėbaot, regėjau savo akimis.

6. Tai Sėrapimų vienas atlėkė pas mane, turėdamas žerinčią anglį rankoje, kurią replėmis nuo altoriaus ėmęs,

7. Ir pakrutindamas mano burną tarė: „štai, tuomi tavo lupos pakrutintos yra, *kad tavo nusižengimas nuo tavęs būtų atimtas ir tavo griekas atleistas.“

* Sak. 3, 4.

8. Ir aš girdėjau Pono Dievo balsą, jį sakantį: „kurį aš siųsu? kas nor mūsų paslas būti?“ Ir aš sakiau: štai, aš čia esmi, siųsk manę!

9. Ir jis tarė: „eik ir sakyk šitiems žmonėms: *girdėkite ir ne išmanykite to, matykite ir to ne supraskite!

* Luk. 8, 10. Jon. 12, 40. Darb. Ap. 28, 26.

10. Užkietjk *širdį šių žmonių, ir t'esie storos jų ausys, ir apjekdj jų akis, kad ne regėtų savo akimis, nei girdėtų savo ausimis, nei išmanytų savo širdžia, jeib prisivertę išgytų.“

* 5 Maiž. 28, 28 ir 29, 4.

11. Ale aš tariau: Pone Dieve, ikkolei? Jis tarė: „iki miestai pusti bus be gyvatininkų, ir *namai be žmonių, ir laukas abelnai negyvenamas gulėtų.

* per. 5, 9.

12. Nėsa Ponas Dievas žmones toli išmes, kad žemė labai prastota bus.

13. Tačiau dar dešimtas dalykas toje pasiliks, nės ji bus išvesta ir išgaišinta, lyg aužuolas bei liepa, kurie kamieną tur, norint jų lapai nubraukiami. Šventa sėkla bus šitas kamienas.“

Perskyrimas 7.

Mesiošius tur iš čyatos mergos užgimti.

Nusidavė čese Ajo, sunaus Jotamo, sunaus Usijo, karaliaus Judavos, užsitraukė *Rėzinas, karalius Syrioje, bei Peka, sunus Rėmaljo, karalius Izraėlio, ant Jėruzalės prieš ją kariauti; ale jie ne galėjo ją įveikti. * 2 Kar. 16, 5.

2. Tai Dovidō namams buvo apsa-

kyta: Syrionai pasitikia ant Epraimo. Tai drebėjo jam širdis, ir širdis jo žmonių, kaip medžiai girioje dreba iš vėjo.

3. Ale Ponas Dievas tarė Jėzaiošiui: išeik priešais Ajui, tu bei tavo sunus Sėar-Jasub, pas galą vandens rūų aukštesniojo prudo, prie kelio arti dirvos dažytojo,

4. Ir tark jam: saugokis ir tylėk; nesibijok, ir tavo širdis te ne nusi-mena dėl tų dviejų tukstančių nuodėgulių, butent dėl keršto Rėzino su Syrijonais bei sunaus Rėmaljo,

5. Kad Syrionai prieš tavę piktai susikalbėję yra draugę su Epraimu bei su sunumi Rėmaljo sakydami:

6. „Užeikime pas Judą, ir juos pabudykime, ir dalykimės juos ir per karalių tenai įdėkime sunų Tabealio.“

7. Nėsa taip taria Viešpats Ponas Dievas: tai ne tur tvirta buti, nei taip nusiduoti.

8. Bet kaip Damaškas galva yra Syrioje, taip Rėzinas galva tur buti Damaške. Ir po šešisdešimts bei penkių metų tur su Epraimu galas buti žmonėse.

9. Ir kaip Samaria galva yra Epraimu, taip sunus Rėmaljo tur galva buti Samarioje. * Jei ne tikite, tai ne išlikste.

* 2 Nus. 20, 20.

10. Ir Ponas Dievas vėl su Aju kalbėdamas tarė:

11. Prašyk sau ženklą nuo Viešpaties, savo Dievo, ar žemai būtų pekloje, arba aukštai iš aukštybės!

12. Bet Ajas tarė: aš to ne prašysu, kad ne gundyčiau Poną Dievą.

13. Tai jis tarė: taigi klausykite, jus iš namų Dovidō: ar jums per maž yra, žmones įartinti, argi taipojau ir mano Dievą įartįsite?

14. Todėl Ponas Dievas pats jums ženklą duos: *štai, merga nėščia yra, ir pagimdys sunų, tą ji vadys †Imanuėl.

* Mat. 1, 22. 23. Luk. 1, 31. Mik. 5, 2. † Jėz. 8, 8. 10.

15. Sviesto bei medaus jis valgys, iki *žinos, kas pikta, atmesti ir kas gera, išskirti.

* Ebr. 5, 14.

16. Nės pirmneng *vaikelis išmoks, kas pikta, atmesti ir kas gera, išskirti, ta žemė, kurios tu baidaisi, prastota bus nuo savo dviejų karalių. * per. 8, 4.

17. Ale Ponas Dievas duos ateiti ant tavęs, ant tavo žmonių ir ant tavo tėvo

giminės dienas, kokios dar ne buvo atėjusios iš to česo, kaip Epraimas nuo Judo atsiskyrė, per Asyrios karalių.

18. Nėsa tame čese Ponas Dievas švilpterės anai musei gale vandenų Egipto bei bitei žemėje Asur.

19. Kad jie atėję visi gultųs prie išdžiuvusių upelių, ir į uolų plyšius, ir į visus usnynus, ir į visus pakrūmius.

20. Tame čese Ponas Dievas nuskus galvą ir kojų plaukus, ir barzdą nuims samdytų *barzdskučių, butent per tus, kurie anašal vandens yra, per Asyrios karalių. * per. 10, 5.

21. Tame čese vienas vyras pulką karvių ir dvi kaimeni turės,

22. Ir turės tiek milštį, kad sviesto valgys; nės sviesto bei medaus valgys, kas išliks šioje žemėje.

23. Nėsa tame čese nusiduos, kad, kur dabar tukstantis vynmedžių stov, tukstantį sidabrininkų vertų, čia bus erškėčiai bei usnys,

24. Kad tenai reikės eiti su strielomis bei su strielnyčia. Nėsa visoje žemėje bus erškėčiai bei usnys,

25. Aža ir prie tų kalnų, kurie kirviais apkapojami, ne bus prieinama iš baimės dėl erškėčių ir usnių, bet bus jaučiais apleidžiami ir avių minami.

Perskyrimas 8.

Koravonė visų žmonių Izraelio ir palinksmuojimas Dievo prisibijančiųjų.

Ir Ponas Dievas tarė man: imkis sau didelę gromatą, ir rašyk ant jos žmogaus rašykle: Greitai-plėšk, plėšimu-skubjėkis!

2. Ir aš ėmęs su savimi du viernu liudininku, kunigą Uriją bei Sakarją, sunų Jėberekjo,

3. Nuėjau pas (nekuria) prarakienę, ta nėsčia buvo ir pagimdė sunų, ir Ponas Dievas tarė man: vadįk jį: Greitai-plėšk, plėšimu-skubjėkis.

4. Nėsa pirm ne kaip tas vaikelis šaukti gal: „tėtat, mamat“, drutybė Damaško bei plėšimas Samarios tur atimti buti per Asyrios karalių.

5. Ir Ponas Dievas daugiaus su manimi kalbėdamas tarė:

6. Todėl, kad šitie žmonės niekina tą vandenį Siloą, tykai tekantįjį, ir linksminasi iš Rėzino bei iš sunaus Rėmaljo,

7. Štai, todėl Ponas Dievas ant jų

užleis drutus ir didžius upės vandenį, butent, karalių Asyrios ir visą jo garbę, kad visus jų upelius pereitų ir per visus jų pakraščius;

8. Ir užtvys į Judavą ir papluks ir per viršų eis, iki eis iki kaklo; ir savo sparnus išsplės, kad tavo žemę, ak *Imanuėl, pripildytų, kaip plati ji yra. * per. 7, 14.

9. Pykite, jus svieto žmonės, ir tačiau *bėgkite! Ar girdite tai, jus visi, kurie tolimose žemėse este? †apsijuoskite, ir tačiau bėgkite; apsijuoskite, ir tačiau bėgkite! * 2 Kar. 19, 21. † Jėz. 19, 3.

10. Sudumkite rodą, ir iš to *nieko te ne esie. Susikalbėkite, ir tai te ne tinka, nėsa čia yra Imanuėl. * Ps. 33, 10.

11. Nės taipo taria Ponas Dievas man, lyg prie rankos manę nutverdamas, ir pamokina manę, kad aš ne eičiau keliu šių žmonių, sakydamas:

12. Jūs ne turite sakyti: suderėjimas. Šitie žmonės apie nieką daugiaus ne kalba, kaip apie suderėjimą. Jūs *nesibijokite šitaip, kaip jie daro, ir ne nusigąskite; * Luk. 12, 4, 9.

13. Bet *šventjėkite Poną Dievą Zebaot; †tas t'esie jūsų baimė ir nuogąstis! * per. 29, 23. † Luk. 12, 4, 5.

14. Tai jis bus pašventimu; ale *akmuo užsigavimo bei uola pasipiktinimo tiem dviem namam Izraelio, žaban-gu ir spąstu miesčionims Jėruزالėje, * Luk. 2, 34. Rym. 9, 33. Oz. 14, 10.

15. Kad daug jų juomi tur *užsigauti, pulti, sulušti, įkliuti ir sugauti buti. * per. 29, 13.

16. Užrišk liudijimą, užpečvėtyk prisakymus mano mokytiniams!

17. Nės aš Ponu Dievu *nusitikiu, kursai savo akis paslėpė nuo namų Jokubo; ale aš jo laukiu. * Ps. 33, 20.

18. Štai, *čia esmi ir tie †vaikai, kuriuos man Ponas Dievas davęs, ženklui ir stebuklui Izraelyje, nuo Pono Dievo Zebaot, gyvenančiojo antkalno Ziono. * Ebr. 2, 13. † Ps. 45, 17.

19. Ale kad jie jums sako: „jus turite klausti *žynių bei ženklų išguldytojų, kurie zaunija ir šneka iš didžio,“ (tai sakykite) ar ne žmonės savo Dievo tur klausti? arba ar negyvuosius už gyvuosius reik klausti? * 1 Zom. 28, 7.

20. Ir mielai, pagal prisakymus bei liudijimą. Jei to ne sakys, tai *aušros ne turės, * 2 Petr. 1, 19.

21. Bet žemėje suksis, baisiai sumušti *ir išalkę. Ale badą bekęsdami jie pyks ir keiks savo karaliui ir savo Dievui, *Ps. 59, 16.

22. Ir aukštyn per savę žioplinės, ir po savimi į žemę žiurės, o nieko ne ras, kaip tužbą bei *tamsybę; nės jie pailsę nerimime ir klaidinėja tamsoje. *per. 5, 30.

Perskyrimas 9.

Mesiošiaus užgimimas, vardas ir karalystė.

Bet ne bus rupestis visados, jiems baimę daras. Nės kaip pirmoje galdynėje žemė Zėbulono bei žemė Nap-tali paniekinta buvo, taip ji potam šlovnesnė pastos prie jurių kelio, šiašal Jordano, pagonų Galilėjoje.

2. Žmonės, kurie tamsoje vaikščioja, mato didelę šviesą, ir ant tų, kurie tam-sioje žemėje gyvena, žiba šviesiai. *per. 42, 7. Mat. 4, 16. Luk. 1, 79.

3. Didį tu padarai tų žmonių pulką, tuomi jiems daug linksmybės pade-rai; po tavo akių džiaugsis, kaip džiaug-lias piutyje, kaip linksminasi, *plė-šimus išdalijant. *Ps. 119, 162.

4. Nės tu jungą jų naštos, ir jų pe-čių rykštę, ir lazda juos varančiojo su-laužei, *kaip čėse Midiano. *Vald. 7, 22.

5. Nės visas šarvas kariaujančių bei rubas kruvinas bus sudegintas ir ugnies suėstas.

6. Nėsa *Kudikis mums yra užgi-mės, †Sunus mums yra duotas, ku-rio valdžia ant jo peties; ir jis vardu **Dyvnas, Rota, Syla, Karžygys, Am-žinas Tėvas, Pakajaus Kunjgaikštis; *Luk. 1, 31. s. per. 2, 7. 11. † Ev. Jon. 3, 16. Rym. 8, 3. Gal. 4, 4. ** Vald. 13, 18.

7. Kad *jo valdžia didelė būtų, bei †pakajaus be galo, ant krėslo Dovidio ir jo karalystėje, kad ją įtaisytų ir pa-drutįtų sudu ir teisybe nuo dabar iki į amžių amžius. Tai **padarys atker-šijimas Pono Dievo Zebaot. *Luk. 1, 32. † Ps. 72, 3. 7. Jėz. 26, 3. ** Jėz. 37, 32. 2 Kar. 19, 31.

8. Ponas Dievas žodį siuntė į Jo-kubą, ir jis puolė lyraėlyje,

9. Kad tai tur pajusti visi žmonės Ep-raimo ir miesčionys Samarijoje, kurie sako pasiputę ir pasididžiuodami:

10. Plytos sugriuvo, bet mes akme-nimis sutašytais tai atbudavosime. Morų medžius jie nukirto, taigi mes cėdrus į tą vietą sodįsime.

11. Nėsa Ponas Dievas Rėzino vai-

skus pakels prieš juos ir jų neprie-telius į kruvą surinks,

12. Syrionus į pryšakį ir Pylistėnus iš užpakalio, kad Izraelį būtų pilna burna. *Tame visame jo kerštas dar ne atsileidžia, jo ranka dar ištiesta. *per. 5, 25 ir 10, 4.

13. Ogi ir žmonės nesiverčia prie to, *kursai juos muša, ir nieko ne atboja Pono Dievo Zebaot. *per. 42, 5.

14. Todėl Ponas Dievas *atkirs nuo Izraelio abu, ir †galvą ir uodegą, abu, ir šaką ir kelmą, į vieną dieną. *per. 10, 33. † per. 19, 15.

15. Senieji viežlybieji žmonės yra galva, ale prarakai, neteisiai moki-nantieji, yra uodega.

16. Nės *vadai šių žmonių yra išva-dziotojai, ir kurie vesdinasi, prapuolė. *per. 3, 12. Luk. 6, 39.

17. Todėl Ponas Dievas jų jaunikai-čiais ne gal džiaugtisi, nei jų siratų bei našlų susimilti; nės jie visi yra veid-mainiai ir pikti, ir visų burna kalba netikumą. *Tame visame jo kerštas dar ne atsileidžia, jo ranka dar ištiesta. *per. 5, 25 ir 10, 4.

18. Nės nelabumas užsidedęs nei ugnis, ir suėda erškėčius ir usnis, ir dega, kaip tankioje girioje, ir varo aukštą dumą.

19. Nėsa papykyje Pono Dievo Ze-baot žemė aptemo, kad žmonės yra nei ugnies valgis; nei vienas ne čėdija kito.

20. Jei jie plėša po dešinės, tai ken-čia badą; jei jie valgo po kairės, tai ne privalgo. Kožnas ėda mėsą sa-vo rankos:

21. Manasė (ėda) Epraimą, Epraimas (ėda) Manasę, ir juodu abudu prieš Judą. *Tame visame dar jo kerštas ne atsileidžia, jo ranka dar ištiesta. *per. 12, 17. per. 5, 25 ir 10, 4.

Perskyrimas 10.

Neteisybės koravonė: Asyrionų prapuolimas.

Bėda *rašte mokšties, neteisius įsta-tymus darantiems, ir neteisius sudo iš-provijimus rašantiems, *Mat. 23, 4. 14.

2. Kad vargstančiųjų provas krai-pytų, ir gvolta darytų apsudijimuose biednųjų mano žmonėse; kad našlės jų išplėšimas, ir siratos jų apgalėtas dalykas tur buti!

3. Ką beveiksite dienoje atlankymo ir nepalaimos, iš tolo ateinančios?

pas ką bėgsite pagalbos (iėškoti)? ir kur dėsitate savo garbę,

4. Kad ne butų palenkta po suriėštaisiais, nei ne pultų tarp užmuėtųjų? *Tame visame dar jo kerėštas ne atsileidžia, į jo ranka dar iėstiesta.

* per. 9, 12, 17, 21. † per. 5, 25.

5. Ak bėda Asur, kursai mano *kerėšto rykėtė, ir jų ranka yra lazda mano didžiojo papykio!

* per. 7, 20. Ez. 30, 24.

6. Aė jį siųsų prieš žmones (manėsp) neviernai prisiverčiančius, ir jam paliėpsu prieš žmones mano kerėšto, kad juos išplėėtų ir išdalytų, ir sumindžiotų juos kaip purvus ant ulyčios;

7. Norint jis ne taip mislija, ir jo širdis ne taip dumoja; bet jo širdis nor išpustyti ir išgaiėėti ne maž svieto žmonių.

8. Nėė jis sako: „ar mano valdonaai ne visi karaliai?

9. Ar *Kalno ne kaip Karkėmis? ar ne Amat kaip Arpad? ar ne Samaria kaip Damaėkas? *

10. Kaip mano ranka surado dievaičių karalystes, kaėeig jų dievaičiai drutesni buvo, ne kaip tie, kurie Jėruzalėje bei Samarioje yra;

11. Ar aė ne padaryčiau Jėruzalei bei jos dievaičiams, kaip padariau Samariai bei jos dievaičiams?“

12. Ale Ponui Dievui atlikus visus savo darbus ant kalno Ziono bei Jėruzalėje, tai *aė atlankysu vaisių pasididžiuojančiojo karaliaus Asyrioje ir puikystę jo didžiuojančiųjų akių;

* per. 37, 36. 2 Kar. 19, 35.

13. Todėl, kad jis tarė: „aė tai savo rankų syla padariau ir savo išminčia, nėė aė esmi išmintingas; aė žemes kitaip perdalijau ir jų gerybę išplėėšiau, ir kaip nujėgėėsis gyvatininkus parbloėėšiau;

14. Ir mano ranka rado svieto žmones kaip paukėėių lizdą, kad aė visas žemes sugrėėbiau, kaip kiauėiai prastotieji pagrėėbiami, kad nieks nei plunksnos ne krutina, nei kas snapą ne atveria, arba šnypėčia.“

15. Begu kirvis gal girtis prieš tą, kursai juomi kerta? arba piuklas stengtis prieš tą, kursai jį traukia? kaip tas gal girtis, kursai lazdą neėa ir pakelia, ir taip lengviai neėiojo, kaip kad medis ne butų?

16. Todėl Vieėpats, Ponas Dievas Zebaot, užsiųė ant jo nutukusiųjų džiovą, ir jo garbę jis uždegs, kad ta degs kaip ugnis.

17. Ir šviesa Izraelio bus ugnis, ir jo Šventasis bus liepsna, ir uždegs jo erėkėčius bei usnis ir suėė su viena diena.

18. Ir šlovė jo girėė bei jo lauko tur nieku pavirsti, nuo duėių iki kunui, ir sugaiėė bei pražus,

19. Kad likusieji medžiai jo girėė gal paskaityti buti, ir vaikas juos gal paraėyti.

20. Tuoėės užsilikusieji Izraelėje ir išgelbėtieji namuose Jokubo jau ne tikėėsis daugiaus tuomi, kurs juos iėtinka, bet tikėėsis Ponu Dievu, Šventuoju Izraelėje iš tiesos.

21. Likusieji prisivers, likusieji Jokubo, mielai *Dievop, kurs macnus.

* per. 9, a.

22. Nėėa *norint tavo žmonių, ak Izrael, yra kaip žiezdrų prie jurių, tačiau tur jų likusieji priversti buti. Nėėa kad gaiėšinimas bus apdraustas, teisybė ateina pilnai. *

23. Nėėa *Vieėpats Ponas Dievas Zebaot gaiėšinimą užeidjs, ir tačiau tą apdraus visoje žemėje. *

24. Todėl sako Ponas Dievas, Vieėpats Zebaot: nesibijokitėė Asuro, mano žmonėėė, Zione gyvenantieji! jis tavę lazda iėstiks ir savo lazdelę prieš tavę pakels, kaip Egipte tikosi.

25. Nėėa dar tikt mažumėlio reikia, tai mano nemalonė bei papykimas ant jų neviežlybystėė galą turėė.

26. Tada Ponas Dievas Zebaot ant jo užleis botagą, kaip *susimuėėime Midiano ant uolos Oreb; ir savo lazdą, į kurią prie jurių vartojo, pakels kaip Egipte. *

27. Tuoėės jo *naėta nuo tavo pečių turėė atstoti ir jo jungas nuo tavo kaklo; nėė jungas patrėėš dėl riebumo. *

28. Jis ateiti į Ajatus, traukiasi per Migron, jis perveizdi savo abažą Mikmase;

29. Jie traukiasi pro šalį musų abažo Gėba; Rama išsigąėta, Gibėa Saulo bėga;

30. Tu duktė Galimo, rėk didžiu balsu; numanyk, Laisa, tu biednasis Anatot!

31. Madmėna atsitrauk; miesčionys Gėbimuose pasidrutina.

32. Mažu vieną dieną pasilieinama Nobe, tai jis savo ranką pajudėjęs prieš kalną dukters Ziono ir prieš kalnelį Jėruzalės.

33. Ale štai, Ponas Dievas, Viešpats Zebaot, šakas su syła nugenės ir, kas aukštai stačias stov, nutrumpėjęs, kad aukštieji būtų pažeminti. * per. 9, 14 ir 37, 36.

34. Ir tankioji girė geležimi bus pakirsta, ir Libanonas puls per macnujį.

Perskyrimas 11.

Kristus bei Jo Evangelijos macia.

Ir *rykštė išsprogs iš kelmo Izai, ir †šaka iš jo šaknies vaisiaus neš;

* Ps. 4, 2. † Mat. 2, 23.

2. Ant kurios ilsėsis *Dvasė Pono Dievo, Dvasė išminties bei proto, Dvasė rodos bei sylos, Dvasė išpažinimo ir baimės Pono Dievo. * Mat. 17, 18.

3. Ir skanus kvapas bus jam baimė Pono Dievo. *Jis ne sudys, kaip jo akys mato, nei koravos, kaip jo ausys girdi; * Rym. 3, 6.

4. Bet po teisybe sudys pavargėlius, ir kaip verta, bars biednuosius žemėje. Ir su lazda *savo burnos ištiks žemę, ir su kvapu savo lupų nužudys Dievo nesibijantįjį. * per. 49, 2. 2 Tesal. 2, 8.

5. Teisybė bus juosta jo strėnų, ir tikėjimas juosta jo inkstų.

6. *Vilkai gyvės prie erylčių, ir pardėliai prie ožių gulės. Mažas vaikelis veršiukus ir jaunos liutus bei penamus galvijus podraugei išgys. * per. 65, 25. Job. 5, 23, 24.

7. Karvės bei meškos ganykloje vaikščios, kad jų vaikai vienoje vietoje gulės; ir liutai šiaudus ės, kaip jaučiai.

8. Ir žindamas kudikis žais prie anglių urvos; ir (nuo kruties) nutrauktas savo ranką įkiš į uolą basiliškio.

9. Niekur ne bus pažeidžiama nei pagadinama ant mano šventojo kalno; nės toji *žemė yra pilna išpažinimo Pono Dievo, kaip jurių vandenimi aptvįta. * Ab. 2, 14.

10. Ir nusiduos tuočės, kad ta *šaknis Izai, kuri stovi per karunženklį svieto žmonėms, tos †pagonai klausinės; ir jo atilsis bus garbė.

* Rym. 15, 12. † Luk. 2, 31, 32.

11. Ir Ponas Dievas tuočės savo ranką antru kartu išties, kad atstanką savo žmonių atgautų, kas užsilikę nuo Asyrionų, Egypcionų, Patros, Murinų žemės, Elamytų, Sinėar, Amato, ir nuo jurių salų.

12. Ir pastatys karunženklį tarp pagonų, ir surinks išvarinėtuosius Izraelio ir išsklaidinėtuosius iš Judo parvedinės iš keturių žemės pasaulių.

13. Ir pavydas prieš Epraimą pasiliaus, ir neprieteliai Judo bus išgaišinti, kad Epraimas ne pavydėtų Judui, nei Judo ne eitų prieš Epraimą.

14. Ale Pylistėnams jie ant kaklo bus į vakarus ir išplės visus tus, kurie į rytus gyvena. Edomas bei Moab savo rankas suims po jo akių. Vaikai Amon klausys.

15. Ir Ponas Dievas prakeiks srovę jurių Egipte, ir savo ranką užeidys ant vandens su sunkiuoju savo vėju, ir ištiks anas septynes upes, kad kurbėtas galės pereiti.

16. Ir bus kelias atstankui jo žmonių, likusiųjų nuo Asyrionų, kaip *Izraeliui nusidavė, jiems iš Egipto traukiantis. * Maiž. 14, 29.

Perskyrimas 12.

Dėkavonės giesmė už Mesiošiaus geradėjystes.

Tuočės tu sakysi: dėkavoju tau, Pone Dieve, kad papykęs buvai ant manęs, ir tavo kerštas nusikreipė, ir palinksmeni manę.

2. Štai, *Dievas yra mano išganymas, aš nusitikiu ir nesibijaus; nėsa Ponas Dievas yra mano syła ir mano giesmė ir mano išganymas.

* 2 Maiž. 15, 2. Ps. 27, 1.

3. Jus su džiaugsmu *vandens semsite iš išganymo šulinio.

* per. 44, 3. Joël 3, 1, 23. Jon. 7, 38.

4. Ir sakysite tuočės: *dėkavokite Ponui Dievui, apsakysite jo vardą, apreikškite tarp svieto žmonių jo darbą; priminkite, kaip jo vardas taip diei aukštas yra. * 1 Nus. 17, 8. Ps. 105, 1.

5. *Giedokite Ponui Dievui, nės jis šlovingai apsireiškė; tai t'esie žinoma visose žemėse! * Ps. 47, 7.

6. Šukauk ir garbink, tu gyvatninke Zione! nės Šventasis Izraelio didis yra pas tavę.

Perskyrimas 13.

Išpustijimas Babyloniškojo valdymo.

Šita yra sunkybė ant *Babėlės, kurią Jėzaiošius, sunus Amozo, regėjo.

* per. 14, 4. Jėr. 50, 1 ir 51, 1.

2. Iškelkite karunženklį ant aukštų kalnų, šaukite drąsiai prieš juos, pakelkite ranką, įsitraukdijite pro var-tus kunigaikščių!

3. Aš paliečiau savo šventiems ir pavadinau savo macniuosius ant savo keršto, kurie linksmi manogarbėjeyra.

4. Yra rėkavimas daugybės ant kalnų, kaip daug svieto, rėkavimas nei jokio maisto susiejusių pagonų karalysčių. Ponas Dievas Zėbaot rėdo vaiską ant kovos,

5. Kurie iš tolimų žemių ateina nuo dangaus krašto; berods, Ponas Dievas pats drauge su priprovomis savo keršto, pagadinti visą žemę.

6. Kaukite, nės Pono Dievo diena arti yra; ji ateina, kaip išpustijimas nuo Visogalinčiojo.

* Joël 1, 15.

7. Todėl visos rankos bus nutirpusios, ir visų žmonių *širdys prisibijosis.

* Na. 2, 11.

8. Išgąstis, tužba ir peršulai juos užpuls, jie nerims nei kokia *gimdysianti, kits kito išsigąs, jų veidai ap-siraudonos nei ugnis.

* per. 21, 3.

9. Nės štai, Pono Dievo diena ateiti baisiai, kerštingai, rusčiai, žemę išpu-styti ir griekininkus iš jos išgaišinti.

10. Nėsa žvaigždės prie dangaus, ir jo *Orijonas nešviesiai žiba; †saulė tam-siai užteka, ir mėnuo nešviesiai šviečia.

* Ez. 32, 7. Joël 2, 10 ir 3, 4, 20. Amos 5, 8. Mat. 24, 29. Mark. 13, 24, 25. Luk. 21, 25. † Job. 9, 9.

11. Aš svietą aplankysu dėl jo pik-tumo, ir Dievo nesibijančiuosius dėl jų neviežlybumo, ir padarysų galą di-džiavimo puikiųjų, ir puikystę mac-nijų pažemįs,

12. Kad vyras brangesnis bus už čystą auksą, ir žmogus miesnis, ne kaip aukso šmotai iš Opiro.

13. Todėl aš dangų pajudysu, kad žemė padrebėti turės iš savo vietos, iš didžiojo keršto Pono Dievo Zė-baot ir per dieną jo keršto.

14. O ji (Babėlė) bus lyg pabaidy-ta stirna, ir kaip kaimenė be ker-džiaus, kad kožnas savo žmoniump pargrįš, ir kožnas į savo žemę bėgs;

15. Todėl, kad tas čia rastasis bus

nuduriamas, ir kurs čia pribus, kardu puls.

16. Ir jų *kudikiai po jų akių bus sutruškėti, jų namai išplėsti ir jų mo-teriškės apgėdintos.

* Ps. 137, 9.

17. Nės štai, aš Mėdus ant jų pabu-dysu, kurie nei sidabro jėsko, nei aukso atboja,

18. Bet jaunuosius strielyčiomis nu-šauja, nei žyvatos *vaisiaus ne susi-milsta, nei kudikių ne čėdija.

* perk. 16. Na. 3, 10.

19. Šitai Babėlė, gražiausioji kara-lysčių, gražioji Kaldėonų puikystė, Dievo bus apversta, *kaip Sodoma bei Gomora,

* 1 Maiž. 19, 24, 25. a.

20. Kad jau daugiau čia ne būtų gyvenama, nei kas tenai laikytų į eilių eiles; kad nei Arabijonai tenai ne darytų budelių, nei kerdžiai tro-belių tenai ne pastatytų;

21. *Bet Zijim tenai susitups, ir jų namai krebždės Oimais; ir štrusai tenai gyvės, ir medini ožiai tenai šokinės;

* per. 34, 11.

22. Ir apuokai jų paločiuose šauks, ir smakai linksmose pilyse. Ir jos čėsas veik prieis, ir jos dienos ne užgaiš.

Perskyrimas 14.

Babylonų, Asyrionų ir Pylistėnų prapuolimas.

Nės Ponas Dievas Jokubo susimils, ir *Izraėlį dar toliaus išrinks, ir juos į jų žemę įsodys. Ir svetimi prie jų prisi-glaudę namams Jokubo prilips. *Sak. 1, 17.

2. Ir svieto žmonės juos priėmė nugabęs į jų vietą, kad juos namai Izraėlio laikys žemėje Pono Dievo per bernus bei tarnaites; ir sugautus lai-kys tus, kurie juos sugautus laike, ir ponavos ant juos spaudusiųjų.

3. Ir tuočės, kad tau Ponas Dievas pakajaus duos nuo tavo apmaudų bei dejavimų ir nuo sunkiosios tar-nystės, kurioje tu buvęs esi,

4. Tai tu tokią pasaką sakysi prieš karalių Babėlės ir tarsi: kaip abelnai sugaišo tas *spaudikas, ir čyžė pasi-liovė!

* per. 9, 4.

5. Ponas Dievas sulaužė rykštę pik-tųjų, rykštę ponavojančiųjų,

6. Kuri svieto žmonės plakė didžiu kerštu be paliovimo, ir smarkiai po-navojo ant pagonu, ir persekinėjo nesigailėdama.

7. Dabar ben *atsiilsia visas sviatas ir tykas yra ir šukauja linksmas.

* Ab. 2, 20.

8. Ir eglės džiaugiasi dėl tavęs, ir cédrai ant Libanono (tarydami): kadangi tu guli, nieks ne užėti, kurs mus pakirstų.

9. Pekla žemai padrebėjo dėl tavęs, kada tu jai priešaisėjai. Ji prikel tau numirusius, visus sviato macniuosius, ir liepia visiems pagonų karaliams nuo savo krėslių atsikelti,

10. Kad jie visi po kits kito kalbėdami tau sako: tu taip jau esi ištiktas, lyg kaip mes, ir tau taip destis, kaip mums.

11. Tavo puikystė *žemyn į peklą nužengė drauge su skambėjimu tavo kanklių. Kandės bus tavo patalos, ir kirmėlės tavo užklodė.

* Ez. 32, 18. a.

12. Kaip tu *iš dangaus išpuolei, tu gražioji aušros žvaigždė! Kaip tu į žemę parblokštas esi, pagonis iš sylos išvarąsis!

* Mat. 11, 23. Luk. 10, 15.

13. Juk tu dingojai savo širdyje: *aš į dangų įkopsu ir savo krėslių per Dievo žvaigždės aukščiaus pakelsu;

* 2 Tes. 2, 4.

14. Aš sėsiuos ant kalno susiejimo (Ziono) *prie šalies į šiaurę; aš užeisiu per aukštąsias debesis ir prilysu Aukščiausiamjam.

* Ps. 48, 3.

15. Bemielai, į peklą tu nužengi, *pašalyje duobės.

* per. 30, 33.

16. Kas tavę mato, veizdės į tavę ir žiūrės (sakydamas): ar tai tas vyras, kursai sviatą drebantį ir karalystes virpančias padarė?

17. Kurs gyvenamąją žemę į pusčią pavertė, ir jos miestus pargriovė, ir jo sugautuosius ne išleido?

18. Tiesa visi pagonų karaliai poudraugei gul, tačiau garbingai, kožnas savo namuose;

19. Ale tu pamestas esi nuo savo kapo, nei paniekinta šakelė, nei užmuštųjų drabužis, kardu nudurtųjų, kurie nužengė į peklos akmenų kruvas, nei sumindžiotas lavonas.

20. Tu ne kaip jie palaidotas busi, nės tu savo žemę supustijai ir savo žmones užmušai; nės tų *nuopertųjų sėklos niekada ne bus minėta.

* per. 1, 4.

21. Priprovykite, kad jo vaikai būtų papiauti dėl nusizengimo savo tėvų,

kad jie ne patarptų, nei tą žemę palaikytų, nei sviatą miestais prikurtų.

22. Ir aš ant jų ateisu, sako Ponas Dievas Zebaot, ir Babelėje išgaišysiu jų paminklą, jų užsilikusius, vaikų vaikus ir giminę, sako Ponas Dievas;

23. Ir juos padarysu dalyku ežių ir vandens ežerų, ir iššluosiu juos su išpustijimo šluota, sako Ponas Dievas Zebaot.

24. Ponas Dievas Zebaot pasibaždamas sakė: matysi, taip bus, kaip aš misliju, ir tur pasilikti taip, kaip aš dumojiu:

25. Kad Asur sumuštas būtų mano žemėje, ir aš jį sumindžiočiau ant savo kalnų; *jeib jo jungas nuo jų būtų atimtas, ir jo našta nuo jų kaklo atstotų.

* per. 10, 27.

26. Tai tas susimislijimas, kurį jis tur ant visų žemių, ir tai yra ištiestoji ranka ant visų pagonų.

27. Nės Ponas Dievas Zebaot tai nulėmė, kas tai apdraus? ir jo ranka ištiesta, kas ją atkreips?

28. Tame mete, kada *karalius Ajas pamirė, tai ta buvo sunkybė:

* 2 Nus. 28, 27.

29. Nesidžiaugk, tu visa Pylistėnų žemė, *kad rykštė tavę ištikusioji sulaužyta; nės tį iš žalčio šaknies išeis basiliškis, ir vaisius jo bus žariojās lekiąsis smakas.

* Jer. 47, 1. + Jer. 48, 17.

30. Nės pirmgimusiėji stokojančiųjų ganytis, ir vargantieji be baimės ilsėsis; ale tavo šaknį aš badu numarįsu, ir tavo likusiuosius jis pasmaugs.

31. Kaukite, miesto vartai! klyk, mieste! Visa Pylistėnų žemė baimės pilna; nės iš šiaurės užėti dumai, ir nei vienintėlis niera jų šėtrose.

32. Ir ką pagonų paslai čia ir ten atsakys? Butent: Zioną Ponas Dievas *nugruntavojo, ir tenai biednieji jo žmonių nusitikėjimą turės.

* per. 26, 1. Ps. 87, 1 ir 102, 17.

Perskyrimas 15.

Sunkybė ant Moabo.

Šita yra sunkybė *ant Moabo: naktyje ateiti išgaišinimas ant Ar (vyriausiojo miesto) Moabe; jis prapuolė. Naktyje ateiti išgaišinimas ant (miesto) Kir Moabe; jis prapuolė. *Jer. 48, 1. s. Zep. 1, 8. s.

2. Jie užėti į Baitą ir Diboną pas altorius, kad verkėtų ir kauptų dėl Nėbo

bei Medbo Moabe. Visų *galvos yra nukirptos, visų barzdos yra nuskustos.

* Jėr. 48, 37. Ez. 7, 18.

3. Ant savo ulyčių jie vaikščioja, žakais apsisiautę, *ant savo stogų bei viešelių jie visi kaukia, be verkdami nukopia žemyn.

* per. 22, 1.

4. Esbon *bei Elealė klykia, kad tai Jazoje išgirsta. Todėl raudoja ginklais aprėdytieji Moabe; nės su jo dušia negerai stov.

* 4 Maiž. 21, 23. 26.

5. Mano *širdis šauk Moabop; jo išbėgantieji bėga (nuo treigės karvės) iki Zoarui; nės be eidami iki Lujito verkia; ir ant kelio tenlinkai ant Oronajimo pasikelia dejuojančių klykimas.

* Jėr. 48, 34. 36.

6. Nės vandens Nimrimo nusenka, aža šienas padžiusta ir žolė pavysta, neigi želia žolė žaliuojanti.

7. Nės tą lobį, kurį jie surinko, ir tus žmones, kuriuos jie ginklais aprėdė, veda per karklų upelį.

8. Rėksmas sukas apyrubežiuose Moabo, jie kaukia iki Eglaimo, ir kaukia prie šaltinio Elimo.

9. Nės vandens Dimono yra pilni kraujo. Priegtam aš ant Dimono dar daugiaus užvesu, butent liutą, ant abiejų, kurie išlaikyti yra Moabe ir ant likusiųjų žemėje.

Perskyrimas 16.

Slogos ir prapuolimas Moabytų.

Aigi! siųskit, jus žemės ponai, erylčių nuo *Sėla iš pusčios, pas kalną dukters Ziono!

* 2 Kar. 14, 7.

2. Ale kaip paukštis palek, iš lizdo išvaromas, taip bus dukters Moabo, prie šalies Arnono šalin traukiančios.

3. Sumislykite gerą mislį, taisykite prova, pasidaryk sau pavėšį per pietus kaip kokią naktį, paslėpk išvartuosius ir ne apsakyk apie bėgančiuosius!

4. Te randa gspadą mano išvartietį, mielasis Moab, buk jiems atsarga prieš išgaišintojį! tai spaudikas galą gaus, pustelninkas pasiliaus, ir pamindziotojis pasiliaus žemėje.

5. Ale krėslas bus įtaisytas iš malonės, kad *vienas ant jo sėdės tiesoje, šėtroje Dovid, ir sudys ir jėškos provos ir įtaisy teisybę.

* per. 9, 6. 7. Dan. 7, 14. 27. Mik. 4, 7. Luk. 1, 32. 33.

6. Ale mes *girdime apie Moabo didžiavimą, jį nerėdu didį esant, jog ir

jo didžiavimą, puikystę ir papykimą pereinantį jo syla.

* Jėr. 48, 29. Zep. 2, 8.

7. Todėl Moabytas ant Moabyto kauks; jie visi iš vieno kauks. Apdusaus tvirtumus Kir-Aresėto, visai išpustytus.

8. Nės Esbonas pustu lauku pastojo, vynmedis Sibmoje pagedo, pagonų ponai brangiausias jo šakeles sudaužė, ir atėjo iki Jaėzer, ir traukiasi aplinkui pusčioje; jų sodinėliai išmėtyti ir anašal jurių nugabenti.

9. Todėl aš apverkiu Jaėzerį ir vynmedį Sibmoje, ir daug ašarų pralieju dėl Esbono bei Elealės. Nės (neprietelių) šauksmas į tavo vasarą ir į tavo piutį įpuolė,

10. Kad *džiaugsmas ir linksmybė ant lauko paliauja, ir vynkalnuose ne šukauja, nei šaukia. Ne išspaudžiama vyno spaustuvėse; aš dainoms galą padariau.

* per. 9, 3. Jėr. 48, 5. 33.

11. Todėl mano širdis *gaudžia ant Moabo, kaip kankalas, ir mano viduriai ant Kir-Arės.

* per. 15, 6. Jėr. 48, 36.

12. Tada bus žinoma, kaip Moab apilsės prie altorių, ir kaip jis į savo bažnyčią ejęs melstis, ir tačiau nieko ne ištaisęs.

13. Tai yra, ką Ponas Dievas tuo čėsu prieš Moabą yra kalbėjęs.

14. Ale dabar kalba Ponas Dievas ir sako: su trimis metais, kaip *samdininko metai yra, gerybė Moabo menka pastos didėję daugybėje, kad abelnai maž pasiliks, ir ne daug.

* per. 21, 16.

Perskyrimas 17.

Sunkybė ant Damaško, Izraelitėnų ir Asyrionų.

Šita yra sunkybė ant *Damaško: štai, Damaškas jau ne bus miestas, bet sugriuvusių akmenų kruva.

* per. 7, 8. Jėr. 49, 23. Amos 1, 3.

2. Miestai Aroer bus prastoti, kad kaimenės ten ganysis, kurias nieks ne baidys.

3. Ir gloda bus su pilaite Epraimo; ir karalyste Damaško, ir kas išliko Syrijoje, bus kaip šlovė vaikų Izraelio, sako Ponas Dievas Zebaot.

4. Tuočės šlovė Jokubo reta bus, ir jo riebus kunas bus palysęs.

5. Nės jį bus, kaip kad kas javų suvalytų, ir kaip kad kas piutyje varpas glėbiu suvalytų, ir kaip kad kas varpas rinktų pakalnėje Repaim,

6. Ir piuties palaikas ten pasilikty, nei aliejaus medį krečiant, kad dvi arba trys uogos pasiliekti aukštai viršunėje, arba kad keturi arba penki vaisius (aliejaus uogos) prie šakelių kaba, taria Ponas Dievas, Izraėlio Dievas.

7. Tuočės žmogus laikysis prie to, kursai jį sutvėrė, ir jo akys veizdės ant Šventojo Izraėlyje,

8. Ir ne laikysis prie altorių, savo rankomis darytųjų, ir ne veizdės ant to, ką jo pirštai padarė, nei ant šventųjų girių, nei ant paveikslų.

9. Tuočės jų drutybės miestai bus, kaip pamesta kokia šaka ir šakelė, kuri pamesta buvo vaikų Izraėlio; ir jie bus pusti.

10. Nės tu užmiršai Dievo, savo išganymo ir ne minėjai uolos savo drutybės. Todėl tu linksmus čiepus čiepsi, ale tuomi svetimiems sodinamasias šakeles busi įdėjęs.

11. Sodinimo čėse tu tiesa to lauksi, kad tavo sėkla ankstybai želtų; ale piutyje, kad mandelius tau reikia valyti, į tą vietą turėsi sopėjimą smutnojo.

12. Ak bėda *su daugybe tieko žmonių! ji kaip jurės ūš, ir žmonių niukimas siautės, †kaip didi vandens ūžia.

*perkš. 14. †Jėr. 46, 7.

13. Ir mielai, kaip didi vandens umaru plėša, šitaip žmonės siautės. Ale Jis (Ponas Dievas) pabars juos, tai jie toli pabėgs; ir persekinės juos, kaip pelams ant kalnų nuo vėjo tropijas, ir kaip dulkėms nuo vėtros nusiduosti.

14. *Aplink vakarą, štai, yra išgaustis, ir rytui dar ne atėjus, jau jų nebiera. Tai alga mūsų plėšikų ir dalykas tų, kurie mūsų turtelį atima.

*per. 37, 36. 2 Kar. 19, 35.

Perskyrimas 18.

Murinų atlinkymas ir prisivertimas.

Bėda tai žemei braškančių sparnų anašal vandenų Murinų žemės,

2. Kuri paslus jurėmis pasiunčia, ir iš nendrių padarytais laivais per vandenį persiiria! Nueikite, jus greitieji paslai, į žmones sudraskytus ir išplėštus, į žmones, kurie biauressni yra, ne kaip jokie kiti, į žmones, kurie šen ir ten išmatuoti ir sumindžioti yra, kurių žemę vandenų upės užima.

3. Jus visi, kurie ant žemės gyvenate, ir kurie žemėje sėdite, matysite,

kaip karunženklis ant kalnų bus pastatytas, ir girdėsite, kaip *trimituota bus.

*Jėr. 4, 5 ir 6, 1.

4. Nės taip taria man Ponas Dievas: aš tykas busu ir žiurėsu savo soste, kaip karštis lytų išdžiovinąsis, lyg amaras tvanke piuties.

5. Nėsa pirm piuties pagęs uoglis, ir ne išnokęs vaisius be žydint padžius, kad stagarus reiks piautuvais nupiauti ir vynšakėles išmesti ir nukirsti;

6. Kad vislab podraugei turės palikta buti paukščiams ant kalnų ir žvėrimis žemėje; kad vasarą paukščiai tenai lizdus krautų, ir žiemą visokios žvėrys žemės tenai gulėtų.

7. Tuočės žmonės sudraskytieji ir išplėštieji, kurie biauressni yra, nekaip jokie kiti, išmatuoti šen ir ten ir sumindžioti, kurių žemę vandenų upės užima, dovanų atneša Ponui Dievui Zebaot *į tą vietą, kur vardas Pono Dievo Zebaotyra, pas kalną Ziono.* 5Maiž. 12, 5. s.

Perskyrimas 19.

Išpuistijimas ir prisivertimas Egypcionų.

Šita yra sunkybė ant *Egypso: štai, Ponas Dievas greitai debesiu važiuodamas ateis į Egipto žemę. Tai Egipto †dievaičiai po jo akių drebs, ir Egypcionams širdis pabugs jų kune.

*Jėr. 46, 2. Ez. 29, 2. per. 30, 4. †2 Maiž. 12, 12.

2. Ir aš Egypcionus ant kits kito pakusysu, kad brolis prieš broį, artymas prieš artymą, miestas prieš miestą, karalystė prieš karalystę stengsis.

3. Ir Egypcionų drąsumas tur juose prapulti, ir jų susirodijimus *išniekysu. Tada gi jie klaus savo dievaičių ir klebonpalaikių ir žynių ir ženklų išguldytojų.

*per. 8, 10.

4. Ale aš paduosu Egypcionus į ranką baisių ponų; ir kietas karalius ant jų ponavos, sako Viešpats, Ponas Dievas Zebaot.

5. Ir vanduo ežeruose išdžius, priegtam ir upė nuseks ir prapuls.

6. Ir vandens išbėgs, kad ežerai prie pylimų bus negilus ir sausi, ir nendrės bei vikšriai podraugei padžius,

7. Ir žolė prie vandenų išdulkės, ir visa sėkla prie vandens padžius ir į nieką pavirs.

8. Ir žvejai apmauduosis, ir visi meškeres į vandenį metantieji dejuos, ir

tie, kurie tinklus ant vandens meta, bus nuliudę.

9. Apgėditi bus, kurie geras gijas audžia ir tinklus mezga.

10. Ir kurie takišus tur, drauge su visais, kurie prudus už mokestį daro, bus apmaudingi.

11. Kunigaikščiai Zoano yra glupi, išmintingieji rodininkai Paraono rotoje durnais pastojų. Kągi jus sakote Paraonui: aš esmi išmintingųjų kudikis ir vaikas senų karalių?

12. Kamegi dabar tavo išmintingieji? Te apsako jie tau ir te parodo, ką Ponas Dievas Zebaot ant Egipto nulėmęs.

13. Ale kunigaikščiai Zoane glupais pastojų, kunigaikščiai Nope prigauti; jie suvilioja drauge su Egiptionais kampinijį akmenį giminių.

14. Nės Ponas Dievas durną dvasę į jų tarpą išliejo, kad jie Egiptą suvilioja visuose jo darbuose, lyg kaip girtuoklis svyrinėja be vemdamas.

15. Ir Egiptas nieko ne turės, ką *galva arba uodega, šaka arba lėmuo išveikti gal. * per. 9, 14.

16. Tuočės Egiptas bus nei moteriškės, ir bijosis ir nusigąs, kad Ponas Dievas Zebaot ranką ant jų kilnos.

17. Ir Egiptas bijosis žemės Judavos, kad, kas tiktai tos minės, jos išsigąs, dėl rodos Pono Dievo Zebaot, kurią jis ant jų sudumojo.

18. Tuočės penki miestai Egipto žemės kalbės liežuviu Kanaan ir prisieks prie Pono Dievo Zebaot; vienas vardu bus Ir-Eres.

19. Tuočės Pono Dievo altorius bus viduryje Egipto, ir paminklo akmuo Ponui Dievui parubežiuose,

20. Kursai bus ženklų ir liudijimu Ponui Dievui Zebaot Egipto žemėje. Nės jie Ponop Dievop šauks dėl (juos) spaudančiųjų; tai jis jiems siųs išgelbėtoji ir mokįtoji, kursai juos išgelbės.

21. Nės Ponas Dievas Egiptionams pažįstamas bus, ir Egiptionai Poną Dievą išpažįs tuočės ir jam šlužys apie romis ir valgio apieromis, ir *Ponui Dievui prisizadės ir attesės. * Mok. 5, 3.

22. Ir Ponas Dievas Egiptionus *slogįs ir išgydys; nėra jie prisivers Ponop Dievop; ir jis nusimaldydįs ir juos išgydys. * 1 Zom. 2, 6.

23. Tuočės bus vieškelis iš Egipto į

Asyrią, kad Asyrionai į Egiptą, ir Egiptionai į Asyrią ateis ir Egiptionai su Asyrionais Dievui šlužys.

24. Tuočės Izraelis trečiasis bus su Egiptionais bei Asyrionais peržegnojimu ant žemės busiančiu.

25. Nės Ponas Dievas Zebaot juos peržegnos ir tars: buk peržegnotas, Egipte, mano žmonės, ir tu Asur, mano rankų darbas, ir tu, Izrael, mano dalykas!

Perskyrimas 20.

Egiptionų bei Murinų kalėjimas.

Tame mete, kada *Tartanas į Asdodą atėjo, kaip jį pasiuntęs buvo Sargonas, karalius Asyrioje, ir kovojo prieš *Asdodą, ir jį laimėjo, * 2 Kar. 18, 17. † 1 Zom. 5, 1.

2. Tame patime čese kalbėjo Ponas Dievas per Jėzaiošį, sunų Amozo, tarydamas: nuėjęs nusivilk žaką nuo savo strėnų ir nusiau kurpes nuo savo kojų! Ir jis padarė taip,ėjo nuogas ir basas.

3. Tai tarė Ponas Dievas; lyg kaip mano tarnas Jėzaiošius nuogas ir basas vaikščioja, ženklui ir stebuklui trijų metų ant Egipto bei Murinų žemės;

4. Šitaip Asyrios karalius nuvarys sugrėbtąjį Egiptą ir išvartąją Murinų žemę, jaunos ir senus, nuogus ir basus, su atdengta gėda ant apgėdinimo Egipto.

5. Ir jie išsigąs ir apgėditi stovės dėl Murinų žemės, ant kurios pasitikėjo, o vėl Murinų žemė dėl Egiptionų, kuriais jie gyrėsi.

6. Ir gyventojai šių salų sakys tame čese: ar tai mūsų nusitikėjimas, kur mes nubėgdavome dėl pagalbos, kad išvalnyti butumbime nuo Asyrionų karaliaus? Kaip švankiai mes išstrukomel

Perskyrimas 21.

Sunkybė ant Babelės, Dumos ir Arabios.

Šita yra sunkybė ant pusčios pajurėse. Kaip vėtra iš pietų užėti, vislab apverčianti, šitaip užėti iš pusčios, iš baisios žemės.

2. Nėsa man sunkus regėjimas yra apreikštas. Paniekintojis ateiti prieš paniekintoji, pustelninkas prieš pustelninką. Užsitrauk šenai, Elam; gulkis aplink ją, Madai! aš visam jo dusavimui galą padarysu.

3. Dėl to mano strėnos pilnos yra

sopėjimo, ir nerimimas nutvėrė manę, kaip kokią *gimdysiančią; aš tai girdėdamas susiriečiu, ir nusigąstu tai matydamas.

* per. 13, 8.

4. Mano širdis dreba, baisėjimas manę nugandino; aš mieloje naktyje nerimstu dėl to.

5. Beje, pritaisyk stalą, te sergti ant sargbučio, valgykite, gerkite; pasikelkite, jus kunigaikščiai, tepkite skydą!

6. Nės Ponas Dievas šitaip man sako: eik, pavadink sargą, kur-sai apsidairytų ir apsakytų.

7. Ale jis mato raitelius joiant ir važiuojant ant žirgų, asilų ir verbludų, ir didei besirupindamas ant to daboja.

8. Ir jis kaip liutas šaukia: viešpatie, *aš stoviu sargbutyje visados dienoje ir ant savo sargybės eimi kas naktį.

* Ab. 2, 1.

9. Ir štai, ten ateiti vienas bevažiuodamas ant vežimo, *tas atsakydamas taria: Babelė puolė, ji puolė, ir visi jos dievaičių abrozai yra parblokšti į žemę.

* Apr. 18, 2.

10. Mano miels klojime, (tu mieste Babel), ant kurio kuliama! ką aš girdėjęs esmi iš Pono Dievo Zebaot, Izraelio Dievo, tai jums apsakau.

11. Šita yra sunkybė ant Dumos: man šaukia iš Sėir: „sarge, naktis ar jau baigės? sarge, naktis ar jau baigės?“

12. Ale sargas tarė: norint rytmetis ateiti, tačiau naktis bus. Norint jus klausiate, tačiau vėl sugrįšite ir vėl klausite.

13. Šita yra sunkybė ant Arabios: jus girioje gyvėsite Arabioje, ant kelio ties Dėdanim.

14. Neškite ištroškusiems vandens priešais, jus, kurie gyvenate žemėje Tėma; pasiulykite duonos bėgantiems!

15. Nėsa jie bėga dėl kardo, beje dėl nuogijo kardo, dėl įtemptosios strielyčios, dėl didžio karo.

16. Nės taip Ponas Dievas man taria: dar viename mete, kaip *samininko metai yra, tur visa šlovė Kėdaro pasibaigti.

* per. 16, 14.

17. Ir likusiųjų strielčių karžygių Kėdare tur mažiaus buti; nėsa *Ponas Dievas, Izraelio Dievas, tai kalbėjęs.

* per. 22, 25.

Perskyrimas 22.

Jėruzalė apguliama, Sėbnas parbloškiamas, Eljakyms pavadinamas.

Šita yra sunkybė ant regėjimo pakalnės: *kasgi jums nusitiko, kad visi taip ant stogų užbėgate?

* per. 15, 3. Jėr. 48, 38.

2. Tu buvai pilna skambėjimo, miestas žmonių pilnas, linksmas miestas. Tavo užmuštieji ne kardu užmušti ir ne mušyje numirė;

3. Bet visi tavo kareivių vyresnieji strielnyčios dėl pabėgo ir sugauti yra; visi tavyje rastieji sugauti yra ir toli pabėgo.

4. Todėl aš sakau: atstokite nuo manęs, duokite man gaudžiai verkti; nesiprocekovkite manę palinksminti dėl išpuštijimo dukters mano žmonių!

5. Nės yra diena maišto ir sumindžiojimo ir sumišimo nuo Viešpaties, Pono Dievo Zebaot, regėjimo pakalnėje, dėl pakasimo murų ir rėkavimo prie kalno.

6. Nės Elamas šen traukiasi su seidokais, vežimais, žmonėmis ir raiteliais; ir Kir atblizga su skydais.

7. Ir nusiduos, kad tavo išrinktosios pakalnės bus pilnos vežimų, ir raiteliai apstos vartus.

8. Tai uždanga Judavos bus atdengta, kad matytas bus tuočės šarvas girios trioboje.

9. Ir jus matysite daug išgriuvimų miesto Dovido ir turėsite vandens žemesniame prude įeškoti.

10. Jus ir butus Jėruzalėje suskaičysite, berods jus *butus išardysite, murus padrutįti;

* Jėz. 33, 4.

11. Ir padarysite perkasą tarp abiejų murų nuo vandens senojo prudo. Tačiau dar ne žiurite ant to, kursai tai daro, ir ne veždite ant to, kursai tai dirba iš tolo.

12. Todėl Viešpats, Ponas Dievas Zebaot, tuočės užšaukdys, kad verktų ir raudotų ir apsiskųstų ir žakais apsisilktų.

13. Kačėig dabar, štai, vienas tikt džiaugsmas ir linksmybė, jaučius pamušti, avis papiauti, mėsos valgyti, vyno gerti, (ir tariate): *bevalgykime ir begėrkime, juk rytoj mirsime.

* per. 56, 12. 1 Kor 15, 32.

14. Tai po ausių Pono Dievo Zebaot apreikšta. Matysite, bau jums bus at-

leistas šitas peržengimas iki mirštant, sako Viešpats, Ponas Dievas Zebaot.

15. Šitaip sako Viešpats, Ponas Dievas Zebaot: eik į vidų pas skarbininką Sėbną, kurs ant dvaro statytas, ir kalbėk jam:

16. Ką tu čia veiki? kieno tu esi, kad čionai sau kapą iškapodini, kaip kursai savo kapą aukštai iškapodina, ir kaip kurs savo namus uoloje padarydina?

17. Štai, Ponas Dievas tavę išmes, kaip antai drutas koki parbloškia, ir tavę apžers;

18. Riste raičios tavę, lyg kaip kuką ant plačios žemės; tenai tu mirsi, tenai brangieji tavo vežimai pasiliks, apgėdinimui namų tavo pono;

19. Ir aš stumsu tavę nuo tavo garbės vietos, ir iš tavo šlužmos aš tavę atstatysu.

20. Ir tuočės aš šauksu savo tarnui Eljakymui, Ilkio sunui;

21. Ir jį aprėdysu tavo sėmėga ir jį apjuosu tavo juosta, ir tavo macį į jo ranką duosu, kad jis tėvu būtų tų, kurie Jeruzalėje gyvena, ir namų Judavos.

22. Ir raktus namų Dovidą uždėsu ant jo pečių, kad jam *atrakinant nieks ne užrakintų, jam užrakinant nieks ne atrakintų. * Job. 12, 14. Apr. 3, 7.

23. Ir jį per *vinį įkalsu į drutų vietą, ir jis tur gauti garbės krėslą savo tėvo namuose. * Ezr. 9, 8.

24. Kad ant jo kabinta būtų visa šlovė jo tėvo namų, vaikų ir vaikų vaikų, visi maži rykeliai, podraugei ir gėrimų saikeliai ir visokių striunų žaislai.

25. Tuočės, sako Ponas Dievas Zebaot, tur vinis atimta buti, kuri drutoje vietoje kyšo, kad suluštų ir pultų, ir jos našta prapultų. Nės *Ponas Dievas tai sako. * per. 21, 17.

Perskyrimas 23.

Tyrus išpustijamas ir iš naujo pabudavojamas.

Šita yra sunkybė ant *Tyraus: kaukite, jus laivai ant jurių, nės jis išpustytas, kad nei jokios triobos tenai niera, ir nei vienas ten ne traukias; iš žemės Kitim jie tai numanys. * Jėr. 47, 4. Ez. 26, 3 ir 27, 2. 16. s. Sak. 9, 2.

2. Gyvatinkai salų nutilo; kupčiai Zidono, kurie jures perkeldavo, pripildydavo tavę.

3. Ir kas vaisių prie Sijoro bei javų pavandenyje augdavo, atgabenta bu-

vo jopi didžiu vandenimi; ir tu buvai pastojęs pagonų kupčystės vieta.

4. Tu beje gali išsigąsti, Zidon; nės jurės, ir pati tvirtybė prie jurių sako: aš jau ne be esmi nėščia, aš jau ne be gimdau daugiaus; taip aš ne auginu jaunikaičių ir ne užauginu mergaičių.

5. Lyg kaip išsigando apie Egiptą girdėdami, šitaip ir išsigąs, kada apie Tyrų išgirs.

6. Persiirkite jurėmis, kaukite, jus salose gyvenantieji!

7. Begu tai tas jūsų linksmasis miestas, kursai savo senystės dėl girdavos? Jo kojos jį toli nuves, sviete bastyties.

8. Kas tai būtų tikėjęs, Tyrui, anam karališkam vainikui, taip nusiduosiant! kadangi jo *kupčiai kunjgaikščiai yra, ir jo kromininkai šlovingiausieji žemėje. *Apr. 18, 23.

9. Ponas Dievas Zebaot šitaip mislijo, kad pasilpnitų visą puikumą to linksmojo miesto, ir niekinamus padarytų visus šlovinguosius žemėje.

10. Bėgk per savo žemę, kaip tvanas, tu jurių duktė! čia neb'iera jau nei jokios juostos.

11. Jis ištisia savo ranką per jures ir išgandina karalystes. Ponas Dievas paliepia ant Kanaan, kad išgaisinti būtų jos macnieji, * Job. 12, 24.

12. Sakydamas: tu jau daugiaus ne busi linksma, tu gėdiškai prispaustoji merga, tu duktė *Zidono. Kelkis ir traukis į Kitim! Bet ir tenai ne rasi atilsies. * Ez. 28, 21.

13. Vei žemė Kaldėonų, kurie (pirm to) ne buvo žmonių pulkas, Asuras iš jų pustyne padaręs, drutas savo koryčias tenai pastatė ir jų paločius pargriovė, kad vislab su žeme būtų sulygita.

14. Kaukite, jus jurių laivai! nės jūsų macis išpustyta.

15. Tuočės bus užmiršta Tyraus septynisdešimts metų, pakol vienas karalius gyvas gal buti. Ale po septynisdešimts metų bus Tyrus kekšių giesme apgiedotas:

16. Imkis kankles, vaikščiook aplinkui mieste, tu užmirštoji kekšė, pažaisk gerai ant striunų ir dainuok drąsiai, kad tavęs vėl būtų minėta!

17. Nės po septynisdešimts metų

Ponas Dievas Tyrų vėl aplankys, kad jai vėl atgrįštų jos kekšės alga, ir ji kekšautų su visomis karalystėmis ant žemės.

18. Ale jo kupčystė ir kekšystės alga bus Ponui Dievui pašvesta; ne bus tai į skarbą rinkta, nei pakavota; bet tie, kurie po akių Pono Dievo gyvena, jo tavorą turės, kad valgys ir privalgys ir gerai aprėdyti bus.

Perskyrimas 24.

Išpustijimas žydiškosios žemės.

Štai, Ponas Dievas padaro žemę tuščią ir pustą ir parverčia, kas toje yra, ir išsklaidina toje gyvenančius.

2. Ir *klebonui taip nusiduosti, kaip žmonėms, ponui kaip bernui, žiuponei kaip tarnaitėi, parduodančiam kaip perkančiam, pažyčijančiam kaip žyčijančiam, skolinėjančiam kaip skelinčiam.

* Oz. 4, 9.

3. Nėsa žemė bus tuščia ir išplėšta, nėsa Ponas Dievas tai kalbėjęs yra.

4. Žemė *yra varginga ir pagadinta; sviestas pakusta ir pagenda; vyriausieji žmonių tos žemės eiti mažyn.

* Jėr. 14, 2.

5. Žemė nešventa nuo savo gyventojų pastojų, nėsa jie peržengia įstatymą ir perkreipia prisakymus ir pameta amžinąjį suderėjimą.

6. Todėl prakeikimas ēda žemę; nės jie tai užpelno, kurie toje gyvena. Todėl padžiusta žemėje gyvenantieji, kad maž žmonių išlikti.

7. *Šviežasis vynas prapuola, vynmedis nutrokšta, ir visi, kurie iš širdies linksmi buvo, dusauja.

* Joėl 1, 12, 18.

8. Bubnų *linksmybė švenčia, šukavimas pasidžiaugiančiųjų pasibaigė, ir kanklių linksmybė tur galo.

* Jėr. 7, 34 ir 16, 9.

9. Ne dainuoja vyno gerdami, ir geras gėrimas yra kartus tą geriantiems.

10. Tuščiasis miestas yra sugriautas, visi butai yra užrakėti, kad nei vienas į juos ne įeiti.

11. Skundžiasi dėl vyno (stokojimo) ant ulyčių, kad visa linksmybė prapuolusi, visas palinksminimas ne b'esas.

12. Vienas išpustijimas mieste pasiliko, ir miesto vartai stov nelankomi.

13. Nėsa šitaip destis toje žemėje, bei tuose žmonėse, kaip kad aliejaus medis nuskintas, kaip kad kas paskuo renka, vyną jau suvalius.

14. Jie savo balsą pakėlę garbina ir šukauja nuo jurių šenlink, ant šlovės Pono Dievo.

15. Taigi šlovinkite Poną Dievą daubose, jurių salose, vardą Viešpaties, Pono Dievo Izraelio.

16. Mes girdime liaupsės giesmes nuo svieto krašto ant garbės teisiame. Ir aš turu sakyti: ale kaip aš taip liesas! ale kaip aš taip liesas esmi! bėda man! nės paniekintojai paniekina, beje paniekintojai paniekina.

17. Todėl užėiti ant jūsų, toje žemėje gyvenančiųjų, nuogastis, duobė ir virvė.

18. Ir *norint vienas išbėgtų, išganinimo rėksmą girdėdamas, tai tačiau į duobę įpuls; jei jis iš duobės išeina, tačiau žabange bus sugautas. Nės langai iš aukšto atverti, ir žemės grun-tavonės dreba.

* Jėr. 48, 44. Amos 5, 19.

19. Negerai bus tai žemei, *nei vienas daiktas jai ant gero ne seksis ir sugrius.

* 4 Maiž. 14, 41. Jėr. 2, 37,

20. Žemė *svyrinės lyg girtas, ir bus pagrėbta lyg šėtra; nėsa jos nusidėjimas ją spaudžia, kad tur puliti ir ne gal stacia išlikti.

* per. 19, 14.

21. Tuočės Ponas Dievas atlankys aukštuosius pulkus, aukštai esančiuosius, ir karalius žemės, ant žemės esančiuosius.

22. Kad jie surinkti bus į vieną ryšį duoben, ir užrakėti bus apkalime, ir po ilgam čėsui vėl atlankyti bus.

23. Ir mėnuo apsiraudonuos, ir saulė gėdėsis, kad Ponas Dievas Zebaot karaliumi bus ant kalno Ziono ir Jėruza-lėje ir po akių savo senųjų šlovėje.

Perskyrimas 25.

Dėkavonė už praplatinimą Kristaus karalystės.

Pone Dieve, tu esi mano Dievas, aš tavę šlovinu. Aš liaupsinu tavo vardą, nės tu darai dyvus. Tavo apsiėmimai iš senovės yra vierni ir teisus.

2. Nės tu paverti miestą į akmenų kruvą, tą drutąjį miestą, kad vienoje kruvoje gul, svetimųjų paločių, kad jau daugiaus ne būtų miestu ir niekados ne būtų pakurtas.

3. Todėl garbina tavę macnus žmonių pulkas, miestai macningų pagonų bijosi tavęs.

4. Nės tu esi prastųjų syla, *varg-

dienų syla priespaudoje, pzybėga nuo vėtros, pavėsis prieš tvanką, smarkininkams smarkaujant, kaip vėtra prieš sieną. * Jėz. 4, 6.

5. Tu pažemini svetimųjų siautėjimą, kaip karštį sausoje vietoje, kad tvankas smarkininkų vynšakes pagadintų, ir debesiai tačiau pavėsj duotų.

6. Ir Ponas Dievas Zebaot visiems žmonėms padarys ant šio kalno * riebią česnį, česnį čysto vyno, riebumo, smagenių, vyno, kuriame niera mielių. * Mat. 22, 2. Luk. 14, 16, 17.

7. Ir jisai atstatys nuo šio kalno apdengimą akių, kuriuomi visi žmonės apdengti yra, ir tą užklodę, kuria visi pagonai užkloti;

8. Nėsa jis * smertį prarys amžinai. Ir Viešpats Ponas Dievas įrašaras nuo visų veidų nušluostys ir nukels šalin darkumą savo žmonių visose žemėse; nėsa Ponas Dievas tai yra sakęs. * 1 Kor. 15, 55. 2 Tim. 1, 10. † Apr. 7, 17.

9. Tuočės (taip) sakys: * Štai tas yra mūsų Dievas, kurio įlaukiame, ir jis mums gelbės; tai tas Ponas Dievas, kurio lauikiame, kad džiaugtumbimės ir linksmi butumbime jo išganyme. * Ps. 48, 15. † Ps. 42, 6, 12.

10. Nėsa Pono Dievo ranka stov ant šito kalno. Ale Moab po juomi bus sukultas, kaip šiaudai sukulami ir kaip mėšlas.

11. Ir jis savo rankas išskės į patį jų tarpą, kaip plaukiąsis išsiskėčia plaukti; ir jų puikystę nužemys drutye savo rankų,

12. Ir aukštuosius pylimus jųsų murų nulenks, pažemįs ir į dulkes parblokš.

Perskyrimas 26.

Paragininimas šventojo susirinkimo, Dievu bėdoje nusitikėti,

Tuočės tokią giesmę giedos žemėje. Jū davos: mes turime * drutą miestą; murai ir pylimai yra neapgalimi. * Ps. 87, 1.

2. * Atverkite vartus, kad įeitų teisieji žmonės, kurie vierą apsaugoja! * Ps. 27, 4, 5.

3. Tu vis * išlaikai pakajų pagal tikrą pažadėjimą, nės tavimi nusitikime. * Ps. 44, 23 ir 52, 7.

4. Todėl * nusitikėkite Ponu Dievu amžinai, nėsa Ponas Dievas yra uola amžinai! * Ps. 118, 8, 9, 3.

5. Ir jis palenkia aukštai gyvenan-

čiuosius, aukštąjį miestą; jis pažemina ir mielai jį parstumia į žemę, kad dulkėse gul,

6. Kad jis kojomis sumindžiojamas, beje kojomis vargdienų, kulnimis prastųjų.

7. Ale teisiojo kelias yra tikras, teisiųjų taką tu tikrą padarai.

8. Nėsa mes lauikiame tavęs, Pone Dieve, ant kelio tavo teisybių, * širdies išsiilgimas stov ant tavo vardo ir ant tavo atsiminimo. * Ps. 37, 4.

9. Iš širdies aš tavęs geidžiu nakčia, priegtam su savo dvase manyje aš anksti tavėspi bundu. Nėsa kad tavo teisybės žemėje žinomos, tai sviato gyvatininkai išmoksta teisybės.

10. Ale norint Dievo nesibijantiems malonė pasiulijama, tačiau jie nesimokina teisybės, bet tiktai pikto daro žemėje teisiųjų; nėsa jie nemato Pono Dievo šlovės.

11. Pone Dieve, tavo ranka yra paaukštinta, to jie nereg; ale kad tai neregės, tai jie apgėditi bus keršte ant žmonių; priegtam tu juos ugnimi, kuria tu savo priešininkus sudegini, sudegįsi.

12. Ale mums, Pone Dieve, įtaisysi pakajų; nės * vislab, ką mes atliekame, tai tu mums esi davęs. * Jon. 15, 5.

13. Viešpatie, mūsų Dieve, kiti tiesa ponai viešpatauja ant mūsų be tavęs; ale mes tačiau tik tavęs me name ir tavo vardo.

14. Smertelnieji ne išliko gyvi, numirieji * ne vėl prisikels; nės tu juos atlanki ir išgaišinai, ir nieku pavertei visą jų paminklą. * Apr. 20, 5.

15. Ale tu, Pone Dieve, tolyn eini (savo žodžiu) tarp pagonų, tu vis tolyn eini tarp pagonų, išrodai savo šlovę, ir iškanki toli iki sviato kraštų.

16. Pone Dieve, kad * bėda randasi, tai jėško tavęs; kada tu juos baudi, tai jie nerimdami šaukia. * Ps. 18, 7 ir 77, 4. Oz. 5, 15.

17. Lygiai kaip * neščia, tuojau gimdysianti, nerimsta, rėkia savo peršuluose, taip ir mums nusiduosti, Pone Dieve, po tavo akių. * Jon. 16, 21. Apr. 12, 2.

18. Čia ir mes * lauikiamės ir nerimestame, kad vos atsikvėpteriame; ir tačiau žemei ne galime gelbėti, ir gyvatininkai žemės ne nor atgimtį. * Mik. 4, 10.

19. Ale tavo * negyvieji bus gyvi, ir

su (savo) lavonu kelsis. Pabuskite ir girkite jus, kurie po žeme gulite! nės tavo rasa yra rasa žaliuojančio lauko, ale žemę negyvųjų tu parversi.

* Ez. 37, 3—6. Apr. 20, 12. a.

20. *Nueikite, mano žmonės, į savo kameras, ir užrakinkite duris po sėvės; † pasislėpkitės mažą akies mirksnį, iki kerštui pereinant!

* per. 2, 10. † Ps. 57, 2.

21. Nės štai, Ponas Dievas *išeis iš savo vietos, atlankyti nelabumą gyvatininkų tos žemės ant jų, kad ta žemė parodys jų kraują ir ne toliaus paslėps toje pasmaugtuosius. * Mik. 1, 3.

Perskyrimas 27.

Dievo sudas ant visų pustytojų dvasiškosios vynyčios.

Tuočės Ponas Dievas *atlankys su savo kietuoju, didžiuoju ir drutuoju kardu taip tą Leviataną, kurs išilgas žaltys, taip ir tą † Leviataną, kurs susisukęs žaltys yra, ir pasmaugs smakus jurėse.

* per. 24, 21. Apr. 12, 9 ir 19, 20 ir 20, 2, 10. † Job. 40, 20.

2. Tuočės bus giedota apie vynkalnį geriausiojo vyno:

3. Aš, Ponas Dievas, sergmi jį ir veik atdrėkinu jį, kad ne būtų pasigesta jo lapų; aš jį apsergėsu dieną ir naktį.

4. Dievas *ne pyksta ant manęs. Ak, kad su usnimis ir erškėčiais man būtų kariauti, tai į juos įjėjęs, ant vienos kruvos juos uždegčiau. * Ps. 118, 18.

5. Jis manę išlaikys mano syloje ir pakajų man padarys, pakajų jis man tačiau padarys.

6. Tačiau tai ateis, kad Jokubas *įsiskaknys, ir Izraelis žydės bei žaliuos, kad svieta vaisiumis pripildys. * per. 37, 31.

7. Juk jis nemušamas, kaip jį jo neprieteliai muša, neigi nepasmaugiamas, kaip jį jo neprieteliai pasmaugia;

8. Bet su miera tu juos sudiji, ir paleidi juos apsmutnijęs savo aštriu vėju, *butent ryto vėju. * Jer. 18, 17. Ez. 17, 10.

9. Todėl per tą *griekas Jokubo pasiliaus, ir tai ta nauda iš to, kad jo griekai atimami yra tame, kad jis visus altoriaus akmenis padaro, kaip akmenis, į pelenus sutrintus, kad nei jokie šventi ti medžiai, nei abrozai daugiaus ne pasiliekti. * per. 2, 20 ir 30, 22 ir 31, 7.

10. Nės apmurytas miestas tur negyvenamas būti, gražieji butai apleisti ir palikti, kaip kokia pustynė, kad veršiukai tenai ganysis ir ilsės, ir tenai atžalės nukas.

A. T.

11. Jų šakelės iš sausumo luš, kad moters atėjusios jomis ugnį pakurs. Nės jie yra žmonės neišmaną; todėl jų ir ne susimils tas, kursai juos leidęs; ir kursai juos sutvėręs, ne bus jiems malonus.

12. Tuočės Ponas Dievas vėtys nuo vandens kranto iki Egipto upelio; ir jus vaikai Izraelio busite suvalyti po kits kito.

13. Tuočės bus trubyta didelė truba, tai ateis prapuolusieji žemėje Asur, apleistieji žemėje Egipto ir melsis Pono Dievo ant šventojo kalno Jėruzalėje.

Perskyrimas 28.

Sunkybė karalystės Judavos bei Izraelio.

Bėda puikiamjam karališkam vainikui girtųjų iš Epraimo, pavytusiam žiedui jo gražiosios šlovės, kursai stov aukštai ant riebios daubos tų, kurie iš vyno svyrinėja!

2. Štai, drutas ir macnus nuo Pono Dievo, kaip ledų vėtra, kaip iškadijas oras, kaip vandenų užtvėnimimas, nerėdu įsiveržiančių, įleidžiamas į žemę per nevalę,

3. Kad puikusis vainikas girtųjų iš Epraimo kojomis būtų sumindžiotas.

4. Ir pavytęsis žiedas jo gražiosios šlovės, kursai stov aukštai ant riebios daubos, bus lygiai, kaip kas išnoksta pirm vasaros, kokiai pagenda, kad tą dar matai prie savo šakelių kabant.

5. Tuočės Ponas Dievas Zebaot bus gražiu vainiku ir brangiu vainiku likusiems savo žmonių,

6. Ir provos dvasė tam, kursai sėdi provoje, ir syla tiems, kurie iš kovos pareina prie (miestų) vartų.

7. Priegtam ir šitie iš vyno paduko ir svyrinėja iš druto gėrimo. Nės abeji, ir klebonai ir prarakai, padukę iš druto gėrimo, vyne nuskendę, svyrinėja iš druto gėrimo, jie yra durni prarakavime ir išvemiam provos padarymus.

8. Nės visi stalai pilni yra vėmalų ir dalkumo visuose kampuose.

9. Kurįgi jis pamokys išmanymą? Kurį jis duos permąnti kozonį? Attrauktiems nuo pieno, tiems, kurie nuo kručių nutraukti.

10. Nės (jie sako:) liepk šen, liepk ten; liepk šen, liepk ten; lauk čionai, lauk tenai; lauk čionai, lauk tenai; šičia kieką, tenai kieką!

11. Gerai, jis kalbės kartą lupomis pamėgščiojančiomis ir *kitu liežuviu šiems žmonėms, kuriems dabar šitaip sakoma:

* 1 Kor. 14, 21.

12. „Šitaip turime *atilsies, šitaip pailsieji atgaivinami, šitaip nutilstame“; ir tačiau jie ne nor tokios kozonies.

* Mat. 11, 28, 29.

13. Todėl jiems ir Pono Dievo žodis toks bus: liepk šen, liepk ten; liepk šen, liepk ten; lauk čionai, lauk tenai; lauk čionai, lauk tenai; šičia kieką, tenai kieką! kad nuidami *atbulai puls, suluš, į virves įpainioti ir sugauti bus.

* per. 8, 15.

14. Togidėl girdėkite Pono Dievo žodžio, jus išjuoktojai, kurie ponavoja, ant šių žmonių, Jėruzalėje esančiųjų!

15. Nėsa jus sakote: mes su smertimi suderėjimą, ir su pekla žinę padarėme; kad koksai tvanas užėiti, tai mus ne tropjs; nės *mes melą sau per prybėgą ir neviernystę sau per atsargą pasidarėme.

* per. 59, 13, Jėr. 7, 10.

16. Todėl taip sako Viešpats Ponas Dievas: štai, *aš Zione guldau gruntinį akmenį, bandytą akmenį, brangų kampinį akmenį, drutai padrutintą. Kas tik, tas ne pabėga.

* Ps. 118, 22, Jėz. 8, 14, Mat. 21, 42, Mark. 12, 10, Luk. 20, 17, Darb. 4, 11, 1 Petr. 2, 6, Rym. 9, 33 ir 10, 11.

17. Ir aš provą padarysu mačiaus virvute ir teisybės svarčiu, tai ledai netikrąją prybėgą pavarys, ir vandens tur atsargą panešti,

18. Kad jūsų suderėjimas su smertimi iširtų, ir jūsų žinė su pekla ne išliktų. Ir tvanas užtvindamas jus sumindžios; kaip veik jis užeis, jus paneš.

19. Jei ateiti rytmetyje, tai [te] bus rytmetyje; taipojau, ar ateitų dieną arba naktį. Nėsa pagundymas tiktai pamokina ant žodžio dabotis.

20. Nės lova taip ankšta, kad joje ne gali gulėti, ir užklodas taip trumapas, kad jame reikia susiriesti.

21. Nėsa Ponas Dievas pasikels, *kaip ant kalno Prazim, ir keršys, *kaip dauboje Gibėono, kad savo darbą darytų svetimu budu, ir kad savo procevojimą darytų kitu budu.

* 2 Zom. 5, 20, 1 Nus. 15, 11, † Joz. 10, 12.

22. Togidėl pameskite savo apjuokimą, kad jūsų pančiai ne pastotų kietesni; nės aš girdėjau *pagadinimą ir pabaigimą, kurs nuo Vieš-

paties, Pono Dievo Zebaot, bus per visą svieta.

* per. 10, 23.

23. Dėkite į ausis ir girdėkite mano balso, dabokitės ir klausykite mano kalbos:

24. Begu laukininkas savo dirvą nepaliaudamas aria, kartoja, arba dirba sėjimui?

25. Ar ne taip yra? kad jisai, kaip reikia, tą įdirbęs, tai tasai barsto vikius, ir įmeta kimelius, ir sėja kviečius bei miežius, viskagi, katrul jis nor, ir rugius į jų vietą?

26. Šitaip koznija juos ir jų Dievas per teisybę, ir pamokina juos.

27. Nėsa vikiai ne ekėčiomis kulami, neigi ne leidžiamas vežimo tekiny ant kimelių; bet vikiai yra išbloškiami su lazda, ir kimeliai su lazdele.

28. Javai tiktai kuliarni, kad iš jų duona būtų; ir ne abelnai į nieką sukulia, kad juos vežimų tekinais bei arkliais iškulia.

29. Toktai taipojau daroma Pono Dievo Zebaot; nės Jo susimislijimas yra dyvinas, ir Jis tą šlovingai ištesa.

Perskyrimas 29.

Jėruzalė tur išpustijama, Žydai apjėkinami, ir pagonai Dievopi priverčiami buti.

Bėda Ariël, Ariël, tu mieste abažo Dovo! Jus metų dienas laikote ir šventes švenčiate.

2. Ale aš tą Ariëlį įbausiu, kad nu-liudės ir nuvargės būtų; ir turės jis man buti tikras Ariël.

3. Nės *aš abažą statysu aplink tavę ir išgandysu tavę apstatymais kareiviškais, ir pylimus aplink tavę pildysu.

* Jėr. 6, 3, Ez. 17, 17, Luk. 19, 43.

4. Tada turi tu nužeminta buti ir iš žemės kalbėti, ir iš dulkių savo kalbą murmėsi, kad tavo balsas bus nei kokio žynio iš žemės, ir tavo kalba iš dulkių šnibždės.

5. Ir daugybė tavę išbarstančiųjų tieka bus, kiek mažintėlės dulkės, ir daugybė smarkininkų, kaip pelai lakstą; ir tai umai veik tur buti.

6. Nės tu busi atlankytas nuo Pono Dievo Zebaot su vėtra ir žemės padrebėjimu ir didžių perkunų griovimu, su vėsulu ir su baisiais orais, ir liepsnomis *suedančios ugnies.

* per. 30, 30.

7. Ale kaip nakties regėjimas sapne, taip tur buti daugybė visų pagonų, prieš-

Ariėlį besipriešįjančiųjų, draugesu visu jų vaiku ir pylimu ir kurie jį gandiną.

8. Nėsa lyg kaip išalkęsis sapnuoja, buk valgas; ale pabudus, jo dušia dar tuščia; ir kaip ištroškęsis sapnuoja, buk gerias; ir pabudęs apalpęs ir ištroškęs yra: šitaip tur buti daugybė visų pagonų, prieš kalną Ziono kariaujančiųjų.

9. Apsistokite pastyrę ir persigaskite, apmarkusiomis akimis bukite girti, tačiau ne iš druto gėrimo!

10. Nėsa Ponas Dievas jums dvasę sunkauso miego įpylę ir jūsų akis užvėrė; jūsų prarakus ir vyresniuosius, podraug ir *regėtojus jis apjėkdino,

* 1 Zom. 9, 9. Jon. 9, 40. 41.

11. Kad jums visų (prarakų) regėjimai bus lyg žodžiai užpečvietytų kokių knygų, kurias kas duotų vienam skaityti mokančiam ir sakytų: „prašau, skaityk tai“, ir jis tartų: „aš ne galiu, nės yra užpečvietytos“;

12. Arba, lyg kaip kad jas duotumbei skaityti ne mokančiam, ir sakytumbei: „ben paskaityk tai“; ir ans tartų: „aš ne moku skaityti.“

13. Ir Ponas Dievas sako: *todėl, kad šie žmonės manespi artinasi savo burna, ir savo lupomis manę garbina, ale jų įširdis toli nuo manęs yra, ir manęs bijos pagal žmonių prisakymus, jų mokinamus:

* per. 1, 11—13. 15 ir 58, 2. 3. Jėr. 2, 21. Amos 5, 23. Mat. 15, 8. Jon. 9, 31. ↑ Ps. 19, 15. Luk. 18, 11.

14. Todėl ir aš su šiais žmonėmis dyvnai darysu, dyvny dyvniausiai ir rečiausiai, kad *išmintis jų išmintingųjų prapultų, ir išmanymas jų protingųjų apjėktas būtų. * Ob. 8. 1 Kor. 1, 19.

15. Bėda tiems, kurie paslėpti nor buti Ponui Dievui, savo apsiėmimą slapdami ir savo veikalus tamsoje laiko, *tarydami: „kas mato mus? ir kas pažįsta mus?“

* Job. 24, 15.

16. Kaip jus taip perversti este? lygiai kaip kad puodžiaus molis mišlytų, ir koks rykas sakytų apie savo mistrą: „jis manę ne padarė“; ir rykas darytas tartų apie savo podžių: „jis manęs ne pažįsta.“

17. Gerai, dar tikt mažumėlio reikia, tai Libanonas *dirva pastos, ir dirva per girę bus skaitoma.

* per. 32, 15.

18. Nės į tą česą kurtinieji išgirs

žodžius tų knygų, ir aklųjų *akys iš nešviesos ir tamsybės regės.

* per. 35, 5.

19. Ir biednieji vėl džiaugsmo turės iš Pono Dievo, ir žmonių vargdieniai linksmi bus iš Šventojo Izraelyje;

20. Kad smarkininkams galas bus, ir apjuoktojų gloda, ir išgaišinti bus visi tie, kurie bunda, jeib bėdos padarytų,

21. Kurie žmones į grieką įveda kozonimis, ir to tyko, kursai juos pabara (miesto) vartuose, ir melais prapuldirina teisųjį.

22. Todėl sako Ponas Dievas, Abraomą išgelbėjęsis, Jokubo giminei šitaip: Jokubas ne tur daugiaus į gėdą ieiti, ir jo veidas ne tur daugiaus gėdėtis.

23. Nėsa kad jie matys savo vaikus, mano rankų darbus tarp jų, tai mano vardą šventįs, ir Šventąjį Jokube šventįs, ir Dievo Izraelio bijosis.

24. Nėsa kurie klajojančią dvasę tur, protą priims, ir zauniai pasimokįds.

Perskyrimas 30.

Ant Dievo, o ne ant sutvertų daiktų reik pasitikičia.

Bėda vaikams *atsiskyrusiems, sako Ponas Dievas, kurie be manęs susirodija, ir be mano Dvasės užstojimo jėško, kad grieką griekui pridėtų; * per. 1, 2.

2. Kurie nusitrauk į Egiptą ir mano burnos ne klausio, kad pasidrutintų su mace Paraono, ir užsidengtų po pavėsiu Egipto!

3. Nėsa Paraono macis tur jums ant gėdos buti, ir užstojimas po pavėsiu Egipto ant apjuoko.

4. Jų kunigaikščiai tiesa buvo Zowane, ir jų paslai iškako į Anesą;

5. Ale tačiau jie visi tur į gėdą ieiti dėl žmonių, kurie jiems niekam ne tinka, nei pagalbai, nei kitkam ant naujos, bet tiktai gėdai bei apjuokui.

6. Šita yra sunkybė ant žvėrių, į pietus traukiančiųjų, kur liutų bei liutienų yra, beje angijų ir žerplojančių, lekiančių smakų, žemėje smutkos ir nerimimo. Jie neša savo lobį ant asilaičių nugaros, ir savo skarbus ant verbludų kuprų pas svieto žmones, kurie jiems nieko ne mačija.

7. Nės Egiptas yra niekai, ir jo pagelbėjimas yra noprosnas. Todėl aš apie tai šitaip sakau: *Raaba prie to tyka sėdės.

* Pa. 87, 4 ir 89, 11.

8. Taigi nuėjęs parašyk jiems tai

ant toblyčios, ir įženklį į knygas, kad tai pasilikėtų neperstojančiai į amžių amžius!

9. Nėsa yra jie žmonės nepaklusnūs, ir vaikai melagiai, kurie ne nor klausyti Pono Dievo įstatymo,

10. Bet sako regėtojams: „jus ne turite regėti“, ir regėjimų turintiems: „jus ne turite regėjimuose regėti tikrąjį pamokslą; bet sakykite mums (kozonį) švelniai, regėkite mums pramonės;

11. Atstokite iš kelio, sukities nuo tako, te liaujasi mūsų Šventasis Izraelyje!“

12. Todėl Šventasis Izraelyje šitaip sako: kadangi jus žodį atmetate, ir tikitės *nuopertumu ir savvalnyste ir tuomi stengiatės,

* Ps. 47, 10.

13. Tai bus jums šitas netikumas lyg plyšys aukšto muro, kad pradeda braškėti, kurs umai iš nežinių įgriuva ir sutruška;

14. Kaip antai, kad puodas sudaužiamas, kursai sukuliamas, ir jo ne čėdyjama, šitaip, kad iš jo stukių nei šukelę ne randa, kurioje ugnies parneštumbei nuo pečiaus, arba vandens pasemtumbei iš šulinio.

15. Nės taip sako Ponas Dievas, Šventasis Izraelyje: kad *jus tylėtumbite, tai jums gelbėta būtų; tylėdami ir laukdami jus druti butumbite. Ale jus ne norite,

* Ps. 37, 7 ir 62, 2.

16. Ir tariate: „ne, bet ant žirgų pabėgsime“; (todėl bėginėsite); „ir ant zovadninkų įsime“; (todėl jus tie, kurie jus veja, pavys).

17. Nėsa *jūsų tukstantis bėgs vienam vieninteliui barant, mielai penkių dėl jus visi bėgsite, iki pasiliksate, kaip stiebas aukštai ant kalno, ir kaip karunženklis ant kalnelio.* 3 Maiž. 26, 36. a.

18. Todėl laukia Ponas Dievas, kad jums malonus būtų, ir keliasi, kad jums susimiltų; nės Ponas Dievas yra sudo Dievas; *gerai visiems jo laukiantiems.

* Ps. 2, 12 ir 34, 9.

19. Nėsa žmonės Ziono Jėruzalėje gyvės; tu ne verksi. Jis tau malonus bus, tau *šaukiant atsilieps tau, kaip veik išgirs.

* per. 65, 24.

20. Ir Ponas Dievas duos jums smutnybėje *duonos ir priespaudime vandens. Nės jis tavo mokytoji jau ne duos daugiau šalin bėgti, bet tavo akys matys tavo mokytoji, *per. 33, 16.

21. Ir tavo ausys girdės žodį, už tavęs užpakalyje be sakant: štai (tikras) kelias, tuomi eikite, *kitur nei po dešinės, nei po kairės! *5 Maiž. 5, 32. per. 28, 14.

22. Ir jus *nešventais padarysite savo apsidabrijus dievačius ir aukso drabužius savo abrozų, ir juos šalin mesite, kaip biauresčius, ir sakysite jiems: laukan! *per. 2, 20 ir 27, 9. 1 Maiž. 35, 2. 4.

23. Tai jis tavo sėklai, kurią į dirvą sėjęs esi, lietaus duos, ir duonos iš dirvos prievaisiaus, ir to abelnai pilnai. Ir tavo banda tada ganysis plačioje lankoje.

24. Jaučiai ir kumeliai, kurie dirvą įgyvena, čystai maišyto abrako es, išvėtyto su vėtykle bei su gelda.

25. Ir ant visų aukštų kalnų, ir ant visų aukštų kaukarų tekės perdalytos vandenų srovės čėse didžio susimišimo, kad koryčios parvirs.

26. Ir mėnesiena bus kaip saulės šviesumas, ir saulės spindulys teptyniskart šviesesnis bus, ne kaip dabar, tuočės, kada Ponas Dievas savo žmonių žaizdą apriš ir *jų ronas išgydys.* per. 53, 5 ir 61, 1.

27. Štai, Pono Dievo vardas ateiti iš tolo, jo kerštas dega ir labai sunkus; jo lupos yra didžio keršto pilnos, ir jo liežuvis nei suėdanti ugnis.

28. Ir jo kvapas nei vandens patvinimas, iki kaklo siekiančio, jeib išvajotų pagonus, iki jiems sugaištant, ir kad svieto žmonės kamanomis jų burnoje šen ir ten varytų.

29. Tai jus giedosite, kaip naktį šventos kokios dienos, ir iš širdies džiaugsitės, kaip su vamzdžiu einant Pono Dievo kalnų, uolospį Izraelio.

30. Ir Ponas Dievas savo šlovingąjį balsą duos išgirsti, kad matyta būtų jo ištiestoji ranka su keršijančiu grumzdimu ir su *liepsnomis ugnies suėdančios, su stulpais, su sunkiu lietumi ir su ledais.

*per. 29, 6.

31. Nės Asur nusigąs iš Pono Dievo *balso, jį su rykšte plakančio. *Pa. 29, 4. 7.

32. Nės rykštė perdėm pereis ir gerai trops, kada Ponas Dievas ją ant jo užves su bubnais ir su kanklėmis, ir visur prieš juos kariaus.

33. Nės duobė iš vakarykščios dienos pritaisyta, beje, toji ir karaliui gatava, gana gili ir plati; ir šitoje (peklos) duobėje ugnies bei malkos

pilnai yra. Poño Dievo putimas ją uždegs, kaip sieros srovę.

Perskyrimas 31.

Niekinga Egiptiečių pagalba; Dievo duotas laimėjimas prieš Asyrionus.

Bėda tiems, kurie nueit į Egiptą dėl pagalbos ir tikisi žirgais, ir nusitik karo vežimais, kad jų daug yra, ir raiteliais, todėl, kad jie labai druti, ir ne laikosi prie Šventojo Izraelyje ir nieko ne atboja Pono Dievo.

2. Ale jis yra išmintingas, ir *nelaimę atveda, ir savo žodžius ne krepia; bet kelsis prieš nelabųjų namus ir prieš pagalbą piktadėjų.

* per. 45, 7. 2 Kar. 6, 33. Amos 3, 6.

3. Nės Egiptas yra žmogus, o ne Dievas, ir jų žirgai yra kunas, o ne dvasė. Ir Ponas Dievas savo ranką išties, kad pagalbinkas klupinėtų, o pagelbėtasis pulų, ir visi iš vieno prapultų.

4. Nės šitaip tarė man Ponas Dievas: lyg kaip liutas ir jaunas liutas rėkia ant savo plėšimo; kad kerdžių daugumas prieš jį šaukia, tai jis jų šaukimo ne išsigąsta ir ne atboja jų daugumo: šitaip Ponas Dievas Zebaot nužengs kariauti ant kalno Ziono ir ant jo kaukaros.

5. Ir Ponas Dievas Zebaot Jėruzalę apdengs, (kaip paukščiai daro sparnais,) užstos, išgelbės, čiajau (savuosius) apgys ir išganys.

6. Atgrįskite, jus vaikai Izraelio, kurie (nuo Dievo) labai atsiskyrėte!

7. Nės tuotės *kožnas savo auksinius bei sidabrinus dievačius atmes, kuriuos jums jūsų rankos buvo padariusios griekui. * per. 2, 20 ir 27, 9 ir 30, 22.

8. Ir Asuras tur pulti, ne *vyro kardu, ir tur suėstas buti, ne žmogaus kardu; o tačiau kardo dėl bėgs, ir jo jaunuomenė vyriškoji turės mokėti;

* per. 37, 36. 2 Kar. 19, 35.

9. Ir jų uola iš baimės šalin trauksis, ir jo vyresnieji karunženkliai dėl bėgs, sako Ponas Dievas, kurs Zione ugnį ir Jėruzalėje pečių tur.

Perskyrimas 32.

Pasiliekanti laimė Kristaus karalystės.

Štai, karalius karaliaus, teisybę įtaisyti, ir kunigaikščiai viešpataus, provas vartoti,

2. Kad kiekvienas bus nei nuo vėjo apsaugotasis, ir nei nuo skaudaus lie-

taus paslėptasis, nei tekantieji vandenėliai išdžiuvusioje vietoje, nei *pavėsiai didės uolos sausoje žemėje. * per. 25, 4.

3. Ir reginčiųjų akys ne apjekdžis, ir klausytojų ausys dabosis,

4. Ir nesisaugojantieji išmoks proto, ir meknorandžių liežuvis greitai ir čystai kalbės.

5. Jau ne bus glupasis daugiaus vadinamas kunigaikščiu, nei godusis ne šaukiamas viešpatimi.

6. Nės *glupas apie netikumą kalba, ir jo širdis dumoja ant nelaimės, kad klastą įprovytų ir sakytų apie Poną Dievą nevierną pamokslą, jeib dušes išalkusiasias išbadėdintų, ir trokštančiams gėrimą draustų. * Pam. 13, 16 ir 15, 2.

7. Nėsa *godingojo valdymas yra viena iškada; nės jis išranda klastas, pagadinti biednuosius neviernais žodžiais, kad jam reik vargdienio provą kalbėti.

* Pam. 29, 4.

8. Ale kunigaikščiai kunigaikščiams tinkančias mislis turės, ir pagal tas elgsis.

9. Kelkitės, jus puikiosios žiuponės, girdėkite mano balsą, jus dukters, taip be baimės esančios, dėkite į ausis mano kalbą!

10. Pereis metas ir kelios dienos, tai drebėsite jus be baimės esančiosios; nės ne bus vyno suvalymas, neigi rinkimo bus.

11. Nusigąskite, jus puikiosios žiuponės, drebėkite, jus be baimės esančiosios! artinasi išrėdymas, nuoginimas ir strėnų apjuosimas.

12. Apraudotos bus dirvos, berods mielosios dirvos, vaisingieji vynmedžiai.

13. Nės ant dirvos mano žmonių erkėčiai bei dagiai žels, priegtam ant visų linksmybės butų linksname mieste.

14. Nės paločiai bus prastoti, ir žmonių pulkas mieste tykame prastojime kad koryčios bei pylimai amžinomis uolomis pastos ir žvėrimis ant džiaugsmo, kaimenėms ant ganyklos,

15. Iki tamen čėsui, kad ant mūsų bus išlieta *Dvasė iš aukštybės. Taigi tada pusčia pastos dirva, ir dirva per girę bus skaitoma. * per. 44, 3. Ez. 39, 29. Joël 3, 1.

16. Ir prova pusčioje gyvės, bei teisybė ant dirvos laikysis.

17. Ir *teisybės vaisius bus paka-

jus, ir teisybės nauda bus amžina tyka ir bebaimė; * Rym. 5, 1.

18. Kad mano žmonės pakajaus namuose gyvės, gyvatose, be baimės esančiose, ir puikiame atilsyje.

19. Ale ledai bus žemyn pagal girę, ir miestas ansai pakalnėje bus pažemintas.

20. Gera jums, kurie visur pavenydenyse sėjate; nėra tenai jus galite užleisti kojas jaučių ir asilų.

Perskyrimas 33.

Asyrloniai tur pravarami, ir Jeruzalė bei šventasis susirinkimas apsaugomas buti.

Ale bėda tau, tu pustelninke! ar *dingai, kad tu ne busi išpustytas? ir tu niekintojai! ar dingai, kad tu ne busi niekintas? Kad tu išpustijimą busi pabaigęs, tai ir *tu busi išpustytas; kad tu niekinimą busi pabaigęs, tai ir tavę niekys. * Apr. 13, 10. s. * per. 37, 36, 38.

2. Pone Dieve, buk mums malonus, nės tavęs mes laukiame; buk jiems petimi kas rytą, priegtam ir mums išganymu čėse priespaudos!

3. Te bėga svieta *žmonės dėl didžio maišto, ir te išklysta pagonai, tau pasiaukštinant. * Ps. 68, 2.

4. Tai jus užgrėbs, kaip kokį plėšimą, kaip žogai užgrėbiami, ir kaip vabalai pabaidomi yra, kada ant jų užėina.

5. Ponas Dievas yra iškeltas, nės aukštybėje jis gyvena; jis Zioną pripildė sudu ir teisybe.

6. Ir tavo čėse bus vieros ir valdžios, išganymas, išmintis, protingystė; Pono Dievo baimė bus jo skarbas.

7. Štai, jų paslai rėkia lauke, pakajaus angielai graudžiai verkia (tarydami):

8. Takai yra pusti, nei vienas jau daugiaus ne vaikščioja vieškeliau. Jis ne laiko nei derėjimą, nei žodį; jis atmeta miestus, ir ne atboja žmonių.

9. Žemė apmaudingai raudoja, Libanonas stov biauriai sukaptas, ir Saronas lygus yra laukui, ir Bazan bei Karmelis ne gyvenamas.

10. Dabar aš kelsuos, taria Ponas Dievas, dabar aš pasistiebsu, dabar pašiaukštįsu.

11. *Šiaudais nėšči budami vaikščiojate, rugienas jus auginate; ugnis jus suės su jūsų drąsumu. * Ps. 7, 15.

12. Nėsa svieta žmonės lyg kaip

kalkės bus sudeginti, kaip antai erškėčius nukirstus ugnimi uždega.

13. Taigi jus dabar girdėkite, jus tolimieji, ką aš esmi daręs; ir jus arti esantieji, numanykite mano sylą!

14. Griekininkai Zione nusigando, drebėjimas neviernuosius ištiko (ir jie taria): „kas yra tarp mūsų, kurs galėtų prie suėdančios ugnies gyventi? kasgi iš mūsų prie amžinos liepsnos gyventų?“

15. Kas *teisybėje vaikščioja ir kalba, kas teisu; kas neteisybės nekenčia bei godumo, ir savo rankas attraukia, kad dovanų ne imtų; kas savo ausis užkemša, kad kraujo kaltybių ne girdėtų; ir savo akis užmerkia, kad ko pikto ne matytų: *Ps. 15, 2 ir 24, 3. 4. Mat. 5, 5. 8.

16. Tas aukštybėje gyvės, ir uolos jo pilys ir apgynimas bus. Jo duona jam duodama, savo vandens tur jis iš tiesos.

17. Tavo akys karalių matys jo grozybėje; žemę tu matysi praplatintą.

18. Kad tavo širdis labai pasidivydama sakys: *kame dabar raštemokytieji? kame rodininkai? kame raštininkai? * 1 Kor. 1, 20.

19. Priegtam tu žmonių drutųjų ne matysi, žmonių su tamsia kalba, kuri ne permanoma, ir su liežuviu neaiškiai kalbančiu, kursai ne išmanomas.

20. Žiurėk, Zion, į *miestą mūsų paminklo! tavo akys matys Jeruzalę, be baimės šėtra šalin ne keliama, kurios viny niekad ne tur ištrauktos buti, ir nei viena jos virvių ne tur sutraukta buti. * Ps. 122, 3. 4.

21. Nėsa Ponas Dievas macnus tenai prie mūsų bus, ir platus vandens perkasai bus, kad per juos ne eis nei joks varomas laivas, nei laiveliai, su irklais varomi, ten ne iškaks.

22. Nėsa Ponas Dievas yra mūsų sudžia, Ponas Dievas mūsų mokytojis, Ponas Dievas mūsų karalius, tasai mus gelbti.

23. Te įtemp jle savo virves, tačiau jos ne laikys, taipojau nei karunėlę ant masto ne užkiš. Tada daug brangių išplėstų daiktų išdalyta bus, kad ir šlubieji išplės.

24. Ir nei vienas gyventojis ne sakys: „aš ne galiu;“ nėsa žmonės, tenai gyvenantieji, turės griekų atleidimą.

Perskryimas 34.

Dievo kerštas bei sudas prieš visus neprietelius
šventojo susirinkimo.

Eikite šen, jus pagonai, ir *girdėkite, jus svieto žmonės, klausykite; žemė te gird ir kastoje yra; žemės apskritumas podraugei su savo želmaniu! *per. 28, 23.

2. Nėsa Ponas Dievas supykęs ant visų pagonų ir labai keršija ant viso jų pulko; jis juos prakeiks ir ant pamušimo paduos.

3. Ir jų užmuštieji bus pamesti, kad jų lavonų smarvė pasikels, ir kalnai jų krauju sravės.

4. Ir visas dangaus pulkas supus, ir *dangus bus suriestas, kaip gromata, ir visas jo pulkas pavys, kaip antai lapas pavysta prie vynmedžio, ir kaip sudžiuvęs lapas prie pygmedžio. *Apr. 6, 14.

5. Nės mano kardas danguje girtas; ir štai, jis nužengs ant Edomo ir ant žmonių prakeiktųjų, koravonei.

6. Pono Dievo kardas yra kraujo pilnas ir dužas iš riebumo, iš kraujo ėryčių bei ožių, iš instų taukų avinų; nės Ponas Dievas pamušimą laiko Bozroje ir didį pasmaugimą žemėje Edomo.

7. Tai vienragiai drauge su jais turės žemyn eiti, ir vėršiai drauge su penėtaisiais jaučiais. Nės jų žemė prigers kraujo, ir jų žemė nutuks iš riebumo.

8. Nės ta *diena yra Pono Dievo atkeršijimo diena ir užmokėjimo metas, pasitiejiant dėl Ziono. *per. 63, 4.

9. Tai jų upeliai pavirs į pikį, ir jų žemė į sierą, beje jų žemė pavirs į degantį pikį,

10. Kursai nei dieną, nei naktį ne išges, bet *amžinai jos dumai kelsis, ir į eilių eiles bus pusta, kad nieks ne eis per ją amžinai; *Apr. 19, 3.

11. Bet baulbiai bei ežiai ją laikys, apuokai bei varnai tenai gyvės. Nės jis trauks per ją virvę matininkų, kad ji pusta pastotų, ir šviną mieravimo, kad negyvenama būtų,

12. Kad jos viešpačiai vadinami būtų viešpačiai be žemės, ir visi jų kunjgaikščiai galą turėtų;

13. Ir erškėčiai užaugs jos paločiuose, dilgelės bei usnys jos pilyse; ir bus smakų *butas bei štrusų ganykla. *per. 13, 21.

14. *Tai podraugei bėginės kiaunės bei baisios žvėrys, ir medini ožiai kits

kitą sutiks; aitvaras taipojau tenai nakvinai bus ir savo atilsį tenai ras. *Apr. 18, 2.

15. Baublys taipojau tenai lizdą kraustysis ir padės bei perės ir išperės po jų pavėsiu; taipojau ir lingės tenai susiras.

16. Jėškokitęgi knygoose Pono Dievo ir skaitykite; nei jokio tų ne bus rasta, neigi ne pasigendama nei šio, nei to; nės jis yra per mano burną įsakąsis, ir jo Dvasė yra tai sutaikanti.

17. Jis meta burką ant jų, ir jo ranka išdalija mierą tarp jų, kad jie toje gauna dalykus amžinai, ir toje pasiliekti į eilių eiles.

Perskryimas 35.

Laimingas pasilaikymas krikščioniško susirinkimo
čėse naujojo Testamento.

Ale pusčia ir negyvenamoji žemė bus linksma, ir laukai džiaugsme stovės ir žydės, kaip lelijos.

2. Žydės ir džiaugsme stovės, viso kiame šukavime ir pasilinksminime. Nės Libanono šlovė jai duota, aprėdymas Karmelio bei Saron. Jie *mato šlovę Viešpaties, aprėdymą mūsų Dievo. *Ev. Jon. 1, 14.

3. Padrutikite *pailsusias rankas, ir atgaivinkite kelius svyrinėjančius.

*Zep. 3, 16. Sak. 8, 9. 13. Ebr. 12, 12.

4. Sakykite širdims nusiminusioms: pasidrasjite, nesibijokite! Štai, *jūsų Dievas ateiti ant atsikeršijimo, Dievas įatduodąsis ateiti ir jums gelbės.

*per. 45, 17. Oz. 1, 7. †Pa. 94, 1.

5. Tada *aklųjų akys bus atvertos, ir kurtiniųjų ausys bus atdarytos.

*per. 29, 18. Mat. 11, 5 ir 15, 30.

6. Tada *šlubieji šokinės, kaip elnis, ir nebilkų liežuvis garbys. Nėsa vandens pusčioje šen ir ten tekės, ir upės laukuose. *Darb. 3, 2, 7.

7. Ir kur pirma sausa buvo, prudai stovės; ir kur išdžiuve buvo, tur šaltiniai buti. Kur pirma žalčiai gulėjo, tur šienas ir nendrės bei vikšriai stovėti.

8. Ir tenai *vieškelis bus, ir kelias, kurs vadinamas bus šventkelis, kad nei vienas nečystas juomi ne vaikščios; ir tas pats jiems bus, kad ant to vaikščiotų, kad ir paikieji ne klaidinėtų. *Jon. 12, 44. per. 14, 6.

9. Tenai ne bus nei jokio liuto, ir nei joks draskąsis žvėris savo koją ant jo

ne uždės, nei tenai ne bus rastas; bet drąsiai be baimės tenai bus einama.

10. *Išgelbėtieji Pono Dievo atgrįš ir į Zioną pareis su šukavimu; amžina [†]linksmybė ir džiaugsmas bus ant jų galvos; linksmybė ir džiaugsmas juos nutvers, ir sopėjimas bei **dusavimas turės atstoti.

* per. 51, 11 ir 62, 12.
† per. 61, 7 ir 66, 14. Jon. 16, 22. ** Apr. 21, 4.

Perskyrimas 36.

Saneribas apgul Jėruzalę.

Ir nusidavė keturioliktame mete karaliaus Iskijo, *traukėsi aukštyn karalius Asyrijoje, Saneribas, prieš visus padrūtjuosius miestus Judavos ir įveikė juos.

* 2 Kar. 18, 13. s.

2. Ir karalius Asyrios atsiuntė Rabsakę iš Lakis į Jėruzalę pas karalių Iskiją su didžiu kareivių pulku. Ir jis stojos arti vandens ruros aukštesniojo prudo, prikelio arti dirvos krosininko.

3. Ir išejo pas jį *Eljakymas, Ilkijo sunus, dvaro užveizdas, ir Sebėnas kancleris, ir Joa, Asapo sunus, raštininkas.

* per. 22, 20.

4. Ir vyriausiasis šinkorius (Rabsakė) tarė jiems: ben sakykite Iskijui: šitaip taria *didysis karalius, Asyrios karalius: „kas tai per pasistengimas, kuriuomi tu pasitiki?“

* perkš. 13.

5. Manding, tu duodi persikalbėti, buk dar rodos ir sylos turi kariauti; kuomigi pasitiki, kad nuo manęs atpuolei?

6. Begu tikies ana *sulužusiąją nendrine Egipto, kuri, jei kas ją pasiremia, jam į ranką įlenda ir ją perskverbia? Taip padaro Paraonas, Egipto karalius, visiems juomi pasitiktiniams.

* 2 Kar. 18, 21.

7. Ir jei man vėl nori sakyti: „mes pasitikime Viešpačiu, savo Dievu,“ argi tai ne tas, kurio aukštybes bei altorius Iskijas atmetė šalin ir sakė Judavai bei Jėruzalei: „ties šiuom altoriumi turite melstis?“

8. Eikšgi, susižinok su mano viešpatim, Asyrios karaliumi: aš tau duosiu tu tukstančių žirgų; parodyk, bau surasi tarp jų ant jų joti galinčių!

9. Kaipgi tu išliksi po akių vieno kareivių vyresnio, mažiausiųjų šlužaininkų vieno mano viešpaties? Ir tu pasitiki Egiptu dėl karo vežimų bei raitelių?

10. Priegtam begu dingai, manę be Pono Dievo šen užsitraukusį į šią žemę, ją išpustyti? Ir mielai, Ponas Dievas tarė man: „traukis aukštyn į šią žemę ir išpustyk ją!“

11. Ale Eljakymas ir Sebėnas bei Joa tarė vyriausiam šinkoriui: ben kalbėk su savo tarnais syroniškai, nės mes tai gerai permanome; ir ne kalbėk žydiškai su mumis, tiems žmonėms be girdint, kurie ant muro yra!

12. Tai tarė vyriausiasis šinkorius: begu dingai, mano viešpatį manę atsiuntusį pas tavo viešpatį arba pas tavę, tokių žodžių kalbėti, o ne daugiaus pas tuos vyrus, ant muro sėdinčius, kad jie drauge su jumis savo pačių mėšlą estų ir savo myžalus gertų?

13. Ir vyriausiasis šinkorius stovėdamas labai šaukė žydiškai ir tarė: *girdėkite žodžius didžiojo karaliaus, karaliaus Asyrios!

* perkš. 4.

14. Taip sako karalius: nesiduokietės per Iskiją suklastuoti, nės jis ne gal jus išgelbėti.

15. Ir te ne perkalba jus Iskijas Ponu Dievu, sakydamas: „Ponas Dievas mus išgelbės, ir šis miestas ne bus duotas į ranką karaliaus Asyrios.“

16. Ne klausykite Iskijui! nės taip sako karalius Asyrios: priimkite mano malonę ir išeikite laukan manėspi, tai jus *kožnas savo vynmedžio ir pygmedžio valgysite ir iš savo šulinio gersite,

* 1 Kar. 4, 25. 2 Kar. 18, 31. Mik. 4, 4.

17. Iki aš atėjęs jus nugabėsu į žemę, kuri kaip jūsų žemė yra, į žemę, kurioje rugių ir saldaus vyno yra, į žemę, kur duonos ir vynkalnių yra.

18. Te ne perkalba jus Iskijas, sakydamas: „Ponas Dievas mus išgelbės.“ Begu ir išplėšė *pagonų dievai, kožnas savo žemę iš rankos karaliaus Asyrios?

* per. 10, 10. s. ir 37, 12.

19. Kame dievai (žemių) Amat bei Arpad? kame dievai Separvaim? begu jie Samariją išgelbėjo iš mano rankos?

20. Koksai visų dievų šių žemių savo žemę išgelbėjo iš mano rankos? kad Ponas Dievas turėtų Jėruzalę išgelbėti iš mano rankos?

21. Ale jie tylėdami jam nieko ne atsakė, nės karalius buvo liepęs ir sakęs: ne atsakykite jam nieko!

22. Tai atėjo (pas Iskiją) Eljakymas, Ilkijo sunus, dvaro užveizdas, ir Sebėnas, kanclėris, bei Joa, Asapo sunus, raštininkas, rubais įplėštais, ir apsakė jam žodžius vyriausiojo šinkoriaus.

Perskyrimas 37.

Karaliaus Seneribo vaikas per Iskijo maldą pamušamas.

Ale karalius Iskijas tai išgirdęs įplėšė savo rubus ir žaku apsisiautęs įėjo į Pono Dievo namus;

2. Ir pasiuntė Eljakymą, vyresnįjį ant dvaro, ir Sebėną, kanclerį, su vyresniaisiais kunigais, žakais apsisiautusius, * pas praraką Jėzaiošį, sunų Amozo,

* 2 Kar. 19, 2.

3. Kad jie jam sakytų: taip sako Iskijas: „tai yra diena priespaudos, barimo ir bluznijimo; ir lygiai taip yra, kaip kad kudikiai artinasi gimdymui, ir niera sylos pagimdyti.

4. Kad ben Viešpats, tavo Dievas, girdėtų žodžius vyriausiojo šinkoriaus, kurį jo viešpats, Asyrios karalius, siuntęs, bluznyti gyvąjį Dievą, ir kolioti šitokiais žodžiais, kaip Viešpats, tavo Dievas, girdėjo. Irgi tu Dievopi šauktumbei už atstanką dar b'esančiųjų!“

5. Ir * tarnai karaliaus Iskijo atėjo pas Jėzaiošį.

* 2 Kar. 19, 5.

6. Ale Jėzaiošius tarė jiems: taip sakykite savo viešpačiui: Ponas Dievas taip kalba: „tu nesibijokis tų žodžių, kuriuos girdėjai, kuriais mane vaikai karaliaus Asyrios išdarkė;

7. Štai, aš jam kitą dumą padarysiu, ir jis tur ko išgirsti, kad vėl atgalios trauksis į savo žemę, ir prapuldytu jį kardu jo žemėje.

8. O vyriausiasis šinkorius atgrįžęs, rado Asyrios karalių be kariaujančių prieš Libną; nės jis buvo girdėjęs, jį nuo Lakis šalin atsitraukusį.

9. Nės atėjo kalba apie Tiraką, Murinų karalių, sakant: jis išėjo kariauti su tavimi.

10. Ir jis * tai išgirdęs siuntė paslus pas Iskiją ir sakydino jam: sakykite Iskijui, karaliui Judavos, šitaip: te ne suvilioja tavę tavo Dievas, kuriuomi nusitiki, tarydamas: „Jėruzalė ne bus duota į ranką Asyrios karaliaus.“

* 2 Kar. 19, 9.

11. Štai, tu girdėjai, ką Asyrios karaliai padarė visoms svietai žemėms,

ir jas prapultei priskyrė; ir tu turėtumbei buti išgelbėtas?

12. Begu ir pagonų dievai tas žemes išgelbėjo, kurias mano tėvai sugaišino, butent Gozan, Aran, Rezep, ir vaikus Eden Telasaryje?

13. Kame karalius iš Amato bei karalius iš Arpado ir karalius miesto Separvaim, Ena bei Iva?

14. Ir Iskijas, šitą gromatą nuo paslų budamas gavęs ir skaitęs, užėjo į namus Pono Dievo ir išplėtė ją po akių Pono Dievo.

15. Ir Iskijas pasimelsdamas Pono Dievo tarė:

16. Pone Dieve Zebaot, tu Izraelio Dieve, kurs tu sėdi aukštai ant Kėrubim! tu vienas esi Dievas ant visų svietai karalysčių, * tu dangų bei žemę padaręs esi.

* per. 40, 28. Ps. 24, 2.

17. Pone Dieve, prikreipk savo ausis ir ben girdėk, Pone Dieve, atverk savo akis ir ben žiūrėk; ben girdėk visus žodžius Saneribo, kurius atsiuntė išdaryti gyvąjį Dievą!

18. Tai tiesa, Pone Dieve, Asyrios karaliai pustas padarė visas karalystes su jų žemėmis,

19. Ir jų dievus į ugnį įmetė, nės jie ne buvo dievai, bet žmonių rankų darbas, medis bei akmuo; tie prapuolė.

20. Dabargi, Viešpatie, mūsų Dieve, gelbėk mus nuo jo rankos, * kad visos svietai karalystės iširtų, tavę vieną esantį Poną Dievą!

* per. 40, 5.

21. Tai Jėzaiošius, Amozo sunus, nusiuntęs pas Iskiją, sakydino jam: taip kalba Viešpats, Izraelio Dievas: „ką tu manęs meldei dėl Saneribo, Asyrios karaliaus,

22. Tai yra tai, ką Ponas Dievas apie jį kalba: merga, duktė Ziono, paniekina tavę ir juokiasi tavęs, ir duktė Jėruzalės krato galvą paskui tavę.

23. Kokį tu išdarkei ir bluznijai? ant ko tu balsą pakėlei? ir pakeli savo akis prieš Šventąjį Izraelyje?

24. Per savo tarnus tu išdarkei Poną Dievą, ir tari: aš aukštyn traukiaus su daugybe savo karo vežimų ant viršaus kalnų prie šalies Libanono; ir jo aukštuosius cėdrus pakirtau, podraugei su jais išrinktomis eglėmis, ir viršumi iki galo iškakau pas šią girę ant žemės.

25. Aš kasiau ir gėriau vandenį,

ir savo pėdais išdžiovinau visus ka-
vojamus vandenįs.

26. Ale ar ne girdėjai, kad aš se-
nose gadynėse šitaip padariau ir iš
senovės šitaip išprovijau irgi dabar
dar šitaip darau, kad druti miestai
sugriaujami į akmenų kruvas,

27. Ir juose gyvenantieji silpni pa-
stotų ir nuliudę, ir sau gėdos rastų,
ir nei lauko žolė pastotų ir nei dar-
žovė, *kaip šienas ant stogų, kursai
padžiusta, pirmneng išnoksta? * Ps. 37, 2.

28. Ale aš pažįstų tavo gyvenimą,
tavo išėjimą ir įėjimą, ir tavo du-
kimą prieš mane.

29. Kadangi tu prieš mane duksti,
ir tavo didžiavimas aukštyr užėjo į
mano ausis, aš tau rinkę ant tavo
nosies užmausu, ir brizgilą į tavo
snukį, ir tavę tuom keliu vėl sugra-
žysu, kuriuomi tu atėjęs esi.

30. Ir *tai tau t'esie ženklų: valgyk
šį metą, kas sumindžiota; antrąjį
metą, kas iš savęs auga; trečiąjį metą
sėkite ir piaukite, apsodikite vynkal-
nius ir valgykite jų vaisių. * 2 Kar. 19, 29.

31. Nės išgelbėtieji namų Judavos, ir
kurie pasiliekti, dar vėl po savimi įsi-
šaknys ir viršuje savęs vaisiaus neš.

32. Nės iš Jeruzalės dar išeis, ku-
rie išlikę, ir išgelbėtieji nuo kalno
Ziono. Tai padarys atkeršijimas
Pono Dievo Zebaot.*

33. Todėl taip sako Ponas Dievas
apie karalių Asyrios: „jis ne tur įeiti
į šį miestą, ir nei vienos strielos ne
tur į tą įšauti, ir nei vienas skydas
ne tur prie to iškakti, ir nei joki
pylimą ne tur aplink tą pilti.

34. Bet tuo keliu, kuriuomi jis at-
ėjo, tur pargrįšti, kad į šį miestą ne
įeitų, sako Ponas Dievas.

35. Nės *aš šį miestą užstosiu, kad
tą išgelbėčiau dėl savęs ir dėl savo
tarno Dovid.*

* 2 Kar. 20, 6.

36. Tai išėjęs angelas Pono Dievo
* užmušė Asyrių abazę šimtą tuk-
stančių ir aštuonisdešimtis bei penkis
tukstančius vyrų. Ir rytmetyje jiems
keliantis anksti, štai visur pilna gu-
lėjo vienu negyvų lavonų.

* 2 Kar. 19, 35. Jėz. 17, 14 ir 31, 8.

37. Ir Asyrios karalius, Saneribas,
kėlėsi, šalin traukė ir vėl pargrįžo
namon ir pasiliko Ninivėje.

38. Ir nusidavė, jam meldžiantis na-
muose Nisroko, jo dievo, užmušė jį
jo sunudu, Adramelėkas bei Sar-
Ezėras, kardu, ir juodu pabėgo į
žemę Ararat. Ir jo sunus Asar-Ado-
nas karaliumi pastojo į jo vietą.

Perskyrimas 38.

Iskijo smertiškoji liga, pagilimas ir Dievo
liaupsinimas.

Tuočės *Iskijas smertnai apsirgo; ir
atėjo pas jį prarakas Jėzaiošius, Amo-
zo sunus, ir tarė jam: taip sako Ponas
Dievas: „aprupik savo namus! nės
tu numirsi, ir gyvas ne išliksi.*

* 2 Kar. 20, 1. 2 Nus. 32, 24.

2. Tai Iskijas savo veidą į sieną nu-
kreipęs meldėsi Pono Dievo,

3. Tarydamas: ben atsimink, Pone
Dieve, kaip aš po tavo akių pasiel-
giau be klastos ir *tikrai vierna šir-
džia, ir dariau, kas tau patiko. Ir
Iskijas labai verkė.

* 2 Kar. 18, 4—6.

4. Tai atėjo Pono Dievo žodis Jė-
zaiošiui ir tarė:

5. Nuėjęs sakyk Iskijui: taip sako
Viešpats, Dievas tavo tėvo Dovid:
„aš girdėjau tavo maldą ir regėjau
tavo ašaras; štai, pridėsiu dar tavo
dienoms penkiolika metų,

6. Ir išgelbėsiu tavę bei šį miestą
nuo rankos karaliaus Asyrios; nės
aš šį miestą gerai užstosiu.

7. Ir tai sau turėk per ženklą nuo
Pono Dievo, kad Ponas Dievas tai
darysias, ką jis kalbėjęs:

8. Štai, aš šešėlį ant saulės rodyklės
Ajo atgalios vesu dešimt žingsnių,
per kuriuos jis perbėgo, kad saulė de-
šimt žingsnių tur atgalios bėgti ant
rodyklės, per kuriuos ji perbėgusi.*

9. Tai yra raštas Iskijo, karaliaus Juda-
vos, jam sirgus ir vėl iš ligos pasveikus.

10. Aš tariau: dabar turu nueiti prie
peklos durų, čėsui mano pasibaigus,
kaip aš mislijau, dar ilgiaus gyvu buti.

11. Aš tariau: jau dabar ne turu dau-
giaus regėti Poną Dievą, *beje Poną
Dievą žemėje šių gyvųjų; jau dabar
ne turu matyti žmonių prie tų, ku-
rie savo česą gyvi.

* Ps. 27, 13.

12. Mano česas atstojo ir nuo manęs
suliobtas, lyg kerdžiaus budelė; ir pa-
traukiau savo gyvastį, kaip audiejus.
Jis manę sausiai išsurbia; tu su ma-
nimi galą darai dienoje pirm vakaro.

13. Aš tariau: kad ben iki rytmečiui gyvas bučiau! Ale jis sulaužė visus mano kaulus, *kaip liutas; nės tu manę pabaigį dienoje pirm vakaro. * Job. 10, 16.

14. Aš *vaitojau, kaip geršė bei kregždė, ir uldavau kaip karvelis; mano akys norėjo apgesti; Pone Dieve, aš bėdą kenčiu, palengvįk man tą! *per. 59, 11.

15. Ak, kaip dar kalbėsu, kad man pažadėjo ir tai daro! Kol gyvas bus, baidysuos tokio apsmutnijimo savo dušios.

16. Pone Dieve, iš to gyvi esme, ir gyvastis mano dvasės abelnai tame stov; nės tu manę užmigdei ir duodi man gyvam buti.

17. Štai, aš labai troškau palinksminojimo; ale tau už mano dušelę širdingai rupėjo, kad ji ne prapultų; nės *tu visus mano griekus numeti į savo užpakalį. * Ps. 32, 1, 2. Mik. 7, 18, 19.

18. Nės pekla tavę ne pagir, taip jau smertis tavę ne garbina; ir kurie į duobę nueiti, ne lukur tavo tiesos;

19. Bet vieni gyvieji pagir tavę, kaip aš dabar darau; tėvas vaikams tavo tiesą apsakys.

20. Pone Dieve, gelbėk manę! tai mano giesmes giedosime, kol gyvi busime, namuose Pono Dievo.

21. Ir Jėzaiošius liepė imti pygų plostę ir ant jo skaudulio dėti, kad išgytų.

22. O Iskijas tarė: koks tai stebuklas, kad aš aukštyn eiti turu į namus Pono Dievo!

Perskyrimas 39.

Iskijo pasididžiavimas koravojamas.

Tuočės Mėrodak-Bal-Adanas, Bal-Adano sunus, karalius Babelėje, *siuntė gromatų ir dovanų Iskijui; nės jis buvo girdėjęs, jį sirgusį ir vėl pagilbusį. * 2 Kar. 20, 12.

2. Iš to džiaugės Iskijas ir parodė jiems turtbutį, sidabrą bei auksą ir brangiasias žoles, kaštaunas mostis ir visus savo ginklų butus bei visą turtą, kurį turėjo. Nieko ne buvo, ką jiems Iskijas ne parodė savo namuose ir savo karalystėje.

3. Tai prarakas Jėzaiošius atėjęs pas karalių Iskiją tarė jam: ką sako tie vyrai? ir iš kur jie ateina tavęs? Iskijas tarė: jie iš tolo ateiti manęs, butent iš Babelės.

4. Ale jis tarė: ką jie tavo namuose matė? Iskijas tarė: viskagi, kas mano namuose yra, jie matė, ir nieko niera mano turtuose, ką jiems ne bučiau parodęs.

5. Ir Jėzaiošius tarė Iskijui: girdėk žodį Pono Dievo Zebaot!

6. Štai, ateiti čėsas, kad vislab, kas tavo namuose yra, ir ką tavo tėvai sudėjo iki šiai dienai, į Babelę bus nugabenta, kad nieko ne pasilik, sako Ponas Dievas.

7. Priegtam jie tavo vaikus, kurie iš tavęs ateis ir tau užgims, ims, ir jie tur kamarninkais buti dvare karaliaus Babelėje.

8. Bet Iskijas tarė Jėzaiošiui: tas žodis Pono Dievo geras yra, kurį tu sakai; ir tarė: tikt t'ėsie pakajus ir viernybė, kol aš gyvas busu.

Perskyrimas 40.

Kristaus atėjimas; jo pirmakuno kozonis.

Palinksminkite, palinksminkite mano žmones, sako jūsų Dievas.

2. Kalbėkite meilingai *su Jėruzale ir apsakykite jai, jos sunkiąją šlužmą galą turinčią! nės jos piktenybė atleista, kadangi dvejopą gavo iš rankos Pono Dievo už visus savo griekus. * Oz. 2, 14. Zep. 3, 9.

3. Balsas *yra Dievo žodį sakančio pusčioje: taisykite kelią Ponui Dievui, padarykite lygu taką ant lauko mūsų Dievui!

* Mat. 3, 3. Mark. 1, 3. Luk. 3, 4. Ev. Jon. 1, 23.

4. Visos daubos tur buti paaukštijos, ir visi kalnai bei kaukaros bus pažeminti; ir kas nelygu yra, tur sulyginta buti, ir kas kupstuota, tur lygu pastoti;

5. Nės Pono Dievo šlovė tur apreiškta buti; ir visas kunas drauge regės, Pono Dievo burną kalbančią.

6. Tarė balsas: šauk! Ir jis tarė: ką šauksu? Visas *kunas šienas, ir visa jo gerybė, kaip žolėlė ant lauko. * per. 51, 12. 1 Petr. 1, 24.

7. Šienas padžiusta, žolėlė pavysta; nės Pono Dievo Dvasė į ją pučia. Beje, žmonės yra tas šienas.

8. Šienas padžiusta, žolėlė pavysta; ale mūsų Dievo žodis *pasiliekti amžinai. * Ps. 119, 89. Luk. 21, 33. 1 Petr. 1, 25.

9. Zion, tu koznadėjenė, užkopk ant aukšto kalno! Jėruzalė, tu koznadėjenė, iškelk savo balsą su syla,

iškelk ir nesibijok; sakyk miestams Judavos: štai, jūsų Dievas!

10. Nės štai, Viešpats Ponas Dievas ateiti sylingai, ir jo ranka karaliaus. Štai, jo alga yra prie jo, ir jo užmokėjimas *yra po jo akių. * Rym. 2, 6. s.

11. Jis savo kaimenę ganys, kaip *kerdžius; jis erylčius į savo glėbį suvalys ir savo antyje nešios, ir žindamasias avis vadžios. * Jon. 10, 11. 12. s.

12. Kas *matuoja vandenį su plaštaka ir dangų mieruoja su sprindžiu, ir trimis pirštais apčiopia žemę, ir pasver kalnus svarčiu ir kaukaras su svarčio bliudais? * Pam. 30, 4.

13. Kas *pamokina Pono Dievo Dvasę, ir kursai rodininkas pamokina jį? * Jėr. 23, 18. Rym. 11, 34.

14. Kur jis klausia parodos, kurs jam išmanymo duotų ir pamokytų jį provos kelią, ir pamokytų jį išpažinimą ir parodytų jam išmanymo kelią?

15. Štai, pagonai yra skaitomi nei lašelis, kibire užsiliekąsis, ir nei dulkių grudelis, kurs svarčio bliude pasilikti. Štai, salos yra nei dulkelė.

16. Libanonas per menkas butų praturtimui, ir jo galvijai per maž deginimo apierai.

17. Visi pagonai prieš jį *nieks, ir per nieką ir ničnieką laikomi. * Ps. 39, 6. 12.

18. Su kuomgi jus sulygysite Dievą? *ir kokį abrozą jam pritaitysiti? * per. 40, 5.

19. Mistras tiesa nulieja paveikslą, ir aukskalis jį aptraukia auksu, ir sidabro lencugėlius prie jo padaro.

20. Taipojau kas ne daugiu išsitenka, tas išsirenka medį ne tręštantį; ir protingo mistro tam ieško, kurs abrozą padarytų išliekantį.

21. Ar ne žinote? ar ne girdite? ar tai jums ne pirma apsakytą? ar tai ne išmanėte nuo žemės prasidėjimo?

22. Jis sėd viršuje žemės apskritumo, ir ant jos gyvenantieji yra nei žogai. Kursai *dangų ištisia kaip kokią ploną odele ir išsplečia tą lyg budą gyvenamą; * per. 44, 24. Ps. 104, 2.

23. Kurs kunigaikščius nieku pavėrčia, ir žemės sudžias pragaišina,

24. Kaip kad jų kamienas ne turėtų nei čiepų, nei sėklos, nei šaknių žemėje, kad jie, vėjui į jų tarpą pučiant, padžiusta, ir vėsulis juos lyg rugienas paneša.

25. Su kuomgi jus manę sulygysite, kam aš lygus bučiau? sako Šventasis.

26. Pakelkite savo akis aukštyn ir žiūrėkite! Kas tokius daiktus sutvėręs ir jų pulką išveda su skaitliu, kurs juos visus *vardu šaukia? Jo galybė ir drutoji syła yra taip didelė, kad nei vieno niera užsilikusio. * Ps. 147, 4.

27. Kamgi tu tari, Jokube, ir tu, Izrael, sakai: „mano kelias Ponui Dievui yra paslėptas, ir mano prova pro šalį eiti mano Dievui?“

28. Ar tu tai ne žinai? ar ne girdėjai? Viešpats, amžinasis Dievas, kurs žemės *kraštus sutvėrė, ne pailsta nei nusilpsta, jo protas yra ne pertyrimas. * per. 42, 5 ir 45, 12.

29. Jis pailsusiam duosti sylos ir gana drutomai negalinčiam.

30. Vaikaičiai pailsta ir sylos pristoksta, ir jaunikaičiai puolinėja;

31. Ale Pono Dievo laukiantieji gauna naujos sylos, kad sparnais pasikelia, kaip *ereliai, kad tekinėdami sylos ne pristoksta, kad vaikščiodami ne pailsta. * Ps. 103, 5.

Perskyrimas 41.

Balvonystės niekystė.

Te nutyl man salos, ir svieto žmonės te pasistiprina! Te prieiti artyn ir dabar te kalbie: *eikime podraug į provą! * per. 1, 18 ir 43, 26. Jėr. 2, 35.

2. Kas *teisųjį prikėlė nuo užtekėjimo? kam vadinant jis ėjo? kas padavė pagonus ir karalius po jo akių, kad juos įveikdamas savo kardui padavė, kaip dulkes, ir savo strielnyčiai lyg išblakštytas rugienas, 1 Mai. 12, 1 ir 17, 1. Darb. 7, 3.

3. Kad juos vydamas perdėm perėjo su pakajumi ir to kelio ne nuilso niekadai?

4. Kas tai daro ir atlikti ir pavadina visus žmones paeiliui iš pradžios? Aš tai esmi, Ponas Dievas, taip *pirmasis, kaip paskiausiasis. * per. 44, 6 ir 48, 12. Apr. 1, 17.

5. Tai matydamos salos bijojos, ir žemės kraštai nusigando; jie prisitartino ir priėjo.

6. Vienas antram pasigelbėjo ir tarė savo artymui: buk drąsus!

7. Cimerninkas priėmė sau aukskalį, ir jie su kugiu blekj glitino ant priekalo tarydami: „tai gražu bus,“ ir prikėlė tai vinimis, kad ne judėtų.

8. Ale tu, *Izrael, mano tarne, jo-

kube, kurį aš išrinkau, tu sėkla Abraomo, mano mylėtojo, * per. 43, 10.

9. Kursai tavę pastiprinau nuo svieto krašto ir pavadinau tavę nuo jų macniųjų, ir tariau tau: tu busi mano tarnas; nės tavę išrenku ir ne patremiu;

10. *Nesibijok, aš esmi su tavimi, ne atstok! nės aš esmi tavo Dievas. Aš tavę pastiprinu, aš ir pagelbmi tau, aš tavę išlaikau su dešine ranka savo teisybės. * per. 43, 1.

11. Štai, jie tur į apjuoką ir į gėdą pareiti, visi, kurie tavęs nekenčia: jie tur buti, kaip niekas. Ir tie žmonės, kurie su tavimi barasi, tur prapulti,

12. Kad tu jų *klausinėdamas juos ne rasi. Žmonės, kurie su tavimi barasi, tur buti, kaip niekas, ir žmonės, kurie prieš tavę kariauja, tur pasibaigti. * Ps. 37, 36.

13. Nės aš esmi Viešpats, tavo Dievas, pastiprinąsis tavo dešinę ranką ir tau sakąsis: nesibijok, aš tau gelbmi!

14. Taigi nesibijok, tu kirmėlaite Jokubo, tu vargstąsis pulke Izrael! Aš tau gelbmi, saką Ponas Dievas ir tavo *Išganytojis, Šventasis Izraelyje. * per. 42, 3 ir 59, 26.

15. Štai, aš tavę padariau aštriu nauju kuliamu vežimu, dantų turinčiu, kad kalnus sukultumbui ir sutruškįtumbui, ir kaukaras kaip pelus padarytumbui.

16. Tu juos išbarstysi, kad vėjas juos paneš, ir vėsulis išvijos. Ale tu linksmas busi Ponu Dievu ir pasigirsi Šventuoju Izraelyje.

17. Biednieji ir vargdieniai jėško vandens, ir nieko niera; jų liežuvis sudžiusta troškuliu. Ale aš, Ponas Dievas, juos išklausysu, Aš, Izraelio Dievas, juos ne prastosu;

18. Bet aš vandenų upes ant aukštųjų kalnų atversu ir šaltinius viduryje laukuose; aš *pusčias padarysu vandenų ežerais, ir sausą žemę vandenų paversmėmis; * per. 43, 20.

19. Aš pusčiose duosu cėdrų, brangiausių cėdro medžių, myrtos medžių ir alyvmedžių; aš lauko dirvose duosu eglių, jovarų ir bukso medžių podraugei,

20. Kad būtų matyta ir išpažinta ir numanyta, ir drauge išmanyta, Pono Dievo ranką tai padariusią, ir Šventąjį Izraelyje tai sutvėrusį.

21. Taigi jūsų prova te ateiti, sako Ponas Dievas; atneškite savo atsikalbėjimo sylą, taria Jokubo karalius.

22. Te *atženg jie šen artyn ir te apsaką mums, kas busia! Apsakykite mums ką pirma ir prarakaukite, tai dabosime savo širdžia ant to ir numanysime, kaip potam bus; arba ben duokite mums išgirsti, kas potam bus! * per. 43, 8, 9 ir 44, 7.

23. Apsakykite mums, kas potam ateis, tai numanysime, kad jus dievai este. Šukštu, darykite ar gero, arba iškados; tai apie tai mes kalbėsime ir podraugei žiūrėsime.

24. Štai, jus este iš nieko, ir jūsų darbas taipojau niekai; ir jus išrinkti, tai yra biauzybė.

25. Ale aš vieną pabudinu iš šiaurės, ir jis ateiti iš saulės užtekejimo; jisai jiems mano vardą apsakys, ir per macniuosius pereis, kaip per molį, ir purvą mindžios, kaip puodžius.

26. Kas gal ką apsakyti iš pradžios? tai mes tai klausysime; arba pirma prarakauti? tai mes sakysime: tu tiesą kalbi. Ale čia niera nei vieno apsakytojo, nei vieno, kurs ką duotų išgirsti, nei vieno, kurs iš jūsų vieną žodį išgirstų.

27. Aš esmi pirmasis, kurs sako Zionui: štai, čia jie; ir *duomi Jėruzalei koznadėjų. * Mat. 23, 34.

28. Ir aš tenai žiuru, ale čia niera nei vieno, ir veizdmi tarp jų, ale niera ten nei vieno rodininko; aš jų klausu, ale jie ne atsiliepia.

29. Štai, tikt viena procė ir niekai su jų darbais; jų *dievaičiai tikt vėjas ir niekingi. * Ps. 96, 5.

Perskyrimas 42.

Kristaus malonybė, Žydų nedėkingystė.

Štai, *tas yra mano tarnas, aš jį išlaikau, ir mano išrinktasis, *kuriuomi mano dušia mėgsta. Aš jam daviau savo **Dvasę; jis teisybę pagonams pasakys. * Mat. 12, 18. † Mat. 3, 17 ir 17, 5. 2 Petr. 1, 17. ** Jėz. 11, 2.

2. Jis ne rėks, nei klykaus, neigi girdėtas bus jo balsas ant ulyčių.

3. Įlūžusią *nendrę jis ne sulaužys, ir gruzdantį knatą jis ne išgesys; jis tikrai mokys teisybę laikyti. * Mat. 12, 20. Ps. 34, 19.

4. Jis ne bus nei rustus, nei bailsus, kad ant žemės teisybę įtaisyty; ir salos jo įstatymų lauks.

5. Šitaip kalba Dievas, Ponas Dievas, kursai dangus sutvėrė ir plačiai išskėčia, kursai žemę padaręs ir jos uglius, kurs duoda kvapą žmonėms, ant jos esantiems, ir dvasę ant jos vaikščiojantiems:

6. Aš, Ponas Dievas, tavę vadinau su teisybe ir tavę nutvėriau prie tavo rankos ir tavę apsaugoju, ir daviau tavę suderėjimui tarp žmonių, šviesybei *pagonams, *per. 9, 2 ir 49, 6 ir 60, 1.

7. Kad atvertumbei akis aklųjų, ir apkaltuosius iš temnyčios išvestumbei ir *sėdinčius tamsoje iš kalėjimo. *Mat. 4, 16.

8. *Aš, Ponas Dievas, tai mano vardas, ir savo garbę ne duosiu nei vienam kitam, nei savo šlovę dievaiciams. *2 Maiž. 3, 15. † Jėz. 48, 11.

9. Štai, kas tur ateiti, aš pirma apsakau ir naujų daiktų apreiškiu; jiems dar ne keliantis, duomi jums išgirsti.

10. Giedokite Ponui Dievui naują giesmę! jo gyrių svieta gale, kurie jurėse keliauja, ir kas jose yra, salos, ir kurie jose gyvena.

11. Šaukite labai, jūs puscios ir miestai jose, drauge su kiemais, *kur Kėdar gyvena! Te šukauja uolose gyvenantieji ir te šaukie nuo viršų kalnų! *Jėz. 60, 7.

12. Te duodie jie garbę *Ponui Dievui, ir jo gyrių te apsakos salose! *Apr. 14, 7.

13. Ponas Dievas išeis, kaip milžinas; jis užkeršijimą savo pabudįs, kaip karžygys; jis šukaus ir skambės, jis ant savo neprietelių viršų gaus.

14. Aš tiesa *tyliu valandą ir tykas esmi ir nusiramdau; ale dabar rėksu, kaip kokia gimdanti. Aš juos išpuštysiu ir visus prarysu. *per. 57, 11 ir 50, 21.

15. Aš kalnus ir kaukaras išpuštysiu ir visą jų žolę sudžiuodysiu; ir vandenių upes paversiu į salas ir ežerus išdžiuodysiu.

16. Ale akluosius aš vadžiosiu keliu, jiems ne žinomu, aš juos vesu takais, jiems ne pažįstamais; aš tamsybę jų pryšakyje į šviesą paversiu, ir kas kupstuota į lygumą. Tai aš jiems darysu, *ir juos ne alepsiu. *per. 40, 4.

17. Ale kurie ant dievaicių nusitik ir nulietai paveikslui sako: „jūs este mūsų dievai,“ tie tur įatbulai eiti ir gėdoje buti. *per. 44, 10. 17. Ps. 115, 4. s. † Ps. 6, 11. Jėz. 1, 29.

18. Klausykite, *jūs kurtiniai, ir žiūrėkite šen, jūs aklieji, kad regėtumbite. *per. 43, 8.

19. Kas taip aklas, kaip mano tarnas? ir kas taip užkurtes, kaip mano paslas, kurį aš siunčiu? kas taip aklas, kaip tobulasis, ir taip apjekęs, kaip tarnas Pono Dievo?

20. Daug tiesa *sakoma, ale jie to ne laiko; gana jiems sakoma, ale jie to ne nor klausyti. *Jėz. 53, 1.

21. Vienok jiems Ponas Dievas gero velija dėl savo teisybės, kad zokaną šlovimą į aukštą padarytų.

22. Jie yra žmonės išplėsti ir išdraskyti; jie visi supančiuoti uolose ir paslėpti kalėjimuose; jie plėsimu pastojo, ir niera čia išgelbėtojo; išdraskyti, ir niera nei vieno, kursai sakytų: atduok juos vėl!

23. Kas tarp jūsų yra, kas tai į ausis dėty, kurs įsitemytų ir klausytų, kas potam ateis?

24. Kas Jokubą *padavė išdraskyti, ir Izraelį plėšikams? Ar tai ne Ponas Dievas padarė, prieš kurį esme susigriešiję? Ir jie ne norėjo jo keliu vaikščioti ir ne klausė jo prisakymams. *Jer. 2, 19.

25. Todėl jis ant jų išliejo savo papykio kerštą ir sunkiausius karus; ir aplinkui juos uždegė, ale jie tai ne supranta; *ir ugnį jiems prakūrė, ale jie tai į širdį ne deda. *per. 57, 1.

Perskyrimas 43.

Krikščionių susirinkimas tur palinksminojimą pas Kristų ir iš Jo kentėjimo.

Ir dabar, sako Ponas Dievas, kurs tavę sutvėrė, Jokub, ir tavę padarė, Izrael: *Nesibijok, nės aš tavę išganiau, aš tavę tavo vardu šaukiau, tu manasis esi. *per. 44, 2.

2. Nės jei tu per *vandenį eisi, aš pas tavę busu, kad tavę srovės ne nuskandintų; ir jei į ugnį eini, ne turi sudegti, ir liepsna ne tur tavę uždegti. *Ps. 66, 12. † Dan. 3, 17. 27.

3. Nės aš esmi Viešpats, tavo Dievas, Šventasis Izraelyje, tavo išganytojis. Aš Egiptą, Murinus ir Sėbą už tavę daviau ant suderinimo.

4. Kadangi tu esi taip vertas laikytas po mano akių, turi ir šlovėje buti, ir aš tavę myliu; todėl žmones už tavę duomi ir svieta žmones už tavo dušią.

5. Todėlgi *nesibijok, nės aš esmi prie tavęs; aš tavo vaikus iš rytų atvesu, ir surankiosu tavę iš vakarų; *per. 44, 2.

6. Ir sakysu prieš šiaurę: duok šen! ir į pietus: ne užgik! Atgabenk mano sunus iš tolo ir mano dukteris nuo svieto krašto,

7. Visus mano *vardu pramintuosius, butent, kuriuos sutvėręs esmi ant savo šlovės ir juos sudabines ir padaręs.

* Jėr. 14, 7. 9. per. 15, 16.

8. Te ateina į akis tie aklieji žmonės, kurie tačiau akių tur, ir užkurtusieji, kurie tačiau ausių tur!

9. Te susieiti į kruvą visi pagonai, ir svieto žmonės te susirenka! Kas jų yra tai galys pasakyti, (kurs) mums pirm duotų išgirsti, kas nusiduoti tur? Te stato jie savo liudininkus ir te išrodo; tai girdėsime ir *sakysime: tai tiesa.

* per. 41, 22. 26.

10. Ale jus este mano liudininkais, sako Ponas Dievas, bei mano *tarnas, kurį esmi išsirinkęs, kad žinotumbite ir man vierytumbite ir išmantumbite, kad Aš pats esmi. Pirm manęs nei vienas Dievas ne buvo padarytas, taipojau ir po manęs nei vieno ne bus.

* per. 41, 8.

11. Aš, *Aš esmi Ponas Dievas, ir be manęs niera išganytojo.

* per. 44, 6. 8. Ps. 18, 32. Oz. 13, 4. 9. 14.

12. Aš tai apsakiau, ogi ir gelbėjau; ir jums sakydiniau, ir niera kito *svetimo (Dievo) tarp jūsų; jus este mano liudininkais, sako Ponas Dievas, taigi aš esmi Dievas.

* perkš. 10.

13. Irgi aš esmi, pirmneng nei jokia diena ne buvo, ir niera nei vieno, kursai galėtų išgelbėti iš mano rankos; aš darau, kas tai nukreips?

14. Taip sako Ponas Dievas, jūsų išgelbėtojis, Šventasis Izraelyje: aš jūsų dėl į Babėlę siunčiau ir užkaiščius visus atstumiau, ir Kaldėonus dejuojančiuosius į laivus įvariau.

15. Aš esmi Ponas Dievas, jūsų Šventasis, kurs Izraelį sutvėriau, jūsų karalius.

16. Taip sako Ponas Dievas, kurs *kelius jurėse, ir didžiuose vandenyse takus daro,

* 2 Maiž. 14, 22.

17. Kurs išveda karo vežimus ir žirgus, vaiską ir macį, kad jie ant vienos kruvos čionai gul ir ne atsiukelia, kad išgesta, kaip knatas išgesta.

18. Ne minėkite to, kas sena, ir ne atbokite to, kas pirm to buvo!

19. Nės štai, aš padarysu *ko naujo; dabar tai išdygs, kad ištirsite, manę kelius pusčioje padarantį ir vandenių upes negyvenamoje žemėje;

* 2 Kor. 5, 17. Apr. 21, 5.

20. Kad žvėrys ant lauko manę pagirtų, smakai ir štrusai. Nės duosiu *vandens pusčioje ir sroves negyvenamoje žemėje, pagirdyti mano žmones, mano išrinktuosius.

* per. 41, 18.

21. Šius žmones aš sau pritaisiau, jie mano garbę tur pasakyti.

22. Ne, kad tu manę vadinęs butumbei, Jokub, arba, kad tu manęs dėl butumbei pasiprocevojęs, Izrael.

23. Man tiesa tu ne atnešei avių savo deginimo apieros, neigi manę garbinai savo apieromis; aš ne užsigeidžiau tavo šlužmos valgio apierose, neigi mėgstu tavo pasiprocevojimu kodyle.

24. Tu man už pinigų ne pirkai kalmų, tu manę taukais savo apierų ne pripildei. Beje, tu man darbo padarei savo griekais ir procės padarei man savo nusižengimais.

25. *Aš, Aš išgaišinu tavo peržengimus dėl manęs ir ne menu tavo griekų.

* per. 44, 22. Jėr. 31, 34.

26. Primk man, *bylinėkiva su viens antru; pasakyk, kaip tu nori teisus buti!

* per. 58, 2. Jėr. 2, 35.

27. *Tavo tėvų tėvai susigriešijo, ir tavo mokytojai prieš manę nusidėjo.

* Dan. 9, 6. 8.

28. Todėl aš nešventus padariau šventinčios vyresniuosius, ir padariau Jokubą prakeikimu ir Izraelį apjuoku.

Perskyrimas 44.

Dievo šlovė garbinama, ir dievaičių šlužma panickinama.

Taigi dabar girdėk, mano tarne Jokub, ir tu Izrael, kurį išsirinkau!

2. Taipo sako Ponas Dievas, *kursai tavę padaręs ir įtaišęs, ir tavę pristoja nuo motynos žyvato: †nesibijokis, mano tarne Jokub, ir tu teisusis, kurį išsirinkau!

* per. 43, 1. 5. Ps. 139, 14. † Jėr. 30, 10.

3. Nės aš *vandenų liesu ant trokštančiųjų ir upes ant išdžiuvusiųjų, aš savo Dvasę liesu ant tavo vaikų ir savo žegnone ant tavo vaikų vaikų.

* Ezėk. 36, 25. Joël 3, 1. Jon. 7, 38.

4. Kad jie žels nei žolė, nei *glosniai paupiuose.

* Pa. 1, 3.

5. Šis sakys: „aš esmi Pono Dievo“; ir ansai bus vadintas vardu Jo-

kubo; ir šis savo ranka Ponui Dievui prisirašys ir vardu Izraelio bus vadintas.

6. Taip sako Ponas Dievas, Karalius Izraelio ir jo Išgelbėtojis, Ponas Dievas Zebaot: *aš pirmučiausias, aš ir paskučiausias, ir †be manęs niera nei jokio Dievo.

* per. 41, 4 ir 48, 12. † per. 45, 5, 14.

7. Ir kas man *lygus, kursai vadinėtų ir apsakytų ir man tai prigatavėtų, man nuo svieto amžio žmonės statant? †Te apsakomi jiems ženklus ir kas tur nusiduoti. * per. 45, 25. † per. 41, 22.

8. Nesibijokite ir ne nusigąskite? Ar ne anuočės tai tau daugiau girdėti ir apsakodinau? Nės jus este mano liudininkais. Begu yra joks Dievas be manęs vieno? Niera aukštos uolos, juk aš ne žinau nei jokios.

9. Dievaičių darytojai yra visi iš vieno niekingi, ir brangieji jų daiktai niekam neverti. Jie yra jų liudininkai ir nieko ne mato, neigi nieko ne numano, todėl jie tur būti išgėdinti.

10. Kas tie, kurie dievą padaro ir *dievaičius nulieja, iš kurių nieko niera naudos? * per. 45, 16. Jėr. 51, 17, 47.

11. Štai, *visi jų draugai išgėdinami, nėra jie mistrai iš žmonių. Norint jie visi į kruvą susieina, tai tačiau tur bijotis ir išgėdinti būti. * Jėr. 10, 14.

12. Vienas *kala geležį replėse, dirba žarijose ir nutaisto jį kugiais; ir dirba tą iš visos sylos savo pečių ir badą kenčia, pakol jau daugiaus ne gal, neigi neger vandens iki apalpstant. * per. 40, 19.

13. *Kits tašo medį ir matuoja jį virvute ir nuženklina jį su raudonąja kreida, ir aptašo, ir nuskrieja ir padaro tą nei vyriškį, nei kokį gražų žmogų, namuose gyvenantį. * per. 40, 20 ir 41, 7. Jėr. 10, 3.

14. Jis drąsiai eiti į girę po medžiais, kad cėdrų pakirstų ir imtų jo varų bei aužuolų, beje, cėdrą sodytą ir iš lietaus užaugusį,

15. Ir kurs žmonėms ugnies duoda, kurio imama, kad prie jo šildytų, ir kurį uždega ir duonos prie jo kepa. Iš to jis padaro dievą ir meldžiasi jo, jis padaro iš jo dievaitį ir atsiklaupia ties juomi.

16. Pusę jis sukurena ugnyje, ir ant antrosios pusės valgo jis mėsos; jis kepa kepsnį ir pasisotina irgi pasi-

šildęs taria: gerai, aš sušilau, aš pasigėrauju ugnimi.

17. Ale iš atstanko padaro jis dievą, kad jo dievaičių butų, ties kuriomis jis klupoja, į kelius puola ir meldžiasi tarydama: išgelbėk mane! nėra tu esi mano dievas.

18. Jie nieko ne žino ir nieko ne išmano, nėra jie apjėkiti, kad jų akys ne gal regėti, nei jų širdys ne gal numanyti,

19. Neigi į savo širdį ne įeiti; niera tenai nei jokio proto, nei išminties, kad ben dumotų: aš pusę ugnimi sukurena, ir ant anglių duonos pakepiu, ir mėsos iškepus valgiau; ir iš atstanko turėčiau biauarestį padaryti ir turėčiau atsiklaupyti ties medžio strampu?

20. Jis duosti pelenų ir brėdija širdį, kuri jopi kreipiasi, ir ne gal jo dušią išgelbėti. Ir tačiau jis ne dumoja: begu tai ne vylius, ką dešinė mano vartoja?

21. To minėk, Jokube bei Izrael! nėra tu esi mano tarnas. *Aš tavę įtaisiau, kad mano tarnas butumbei; Izrael, ne užmiršk manęs! * perki. 2.

22. Aš tavo nusidėjimus *išgaišinu, kaip debesį, ir tavo griekus kaip myglą. Kreipkis manėspi, nėra aš tavę išgelbmi! * per. 1, 18 ir 43, 25.

23. Šaukite, *jus dangus, nėra Ponas Dievas tai padaręs; šauk, tu žemė, žemai; †jus kalnai, klykaudami linksmikitės, girė ir visi jos medžiai, nėra Ponas Dievas Jokubą išgelbėjo, ir Izraelyje jis šlovingas!

* per. 49, 13. Ps. 96, 11. † Jėz. 55, 12.

24. Šitaip sako Ponas Dievas, tavo išgelbėtojis, įtaisęs tavę nuo augvės žyvato: Aš esmi Ponas Dievas, vislab darąsis, aš *dangų išsplėčiu vienas ir žemę išplatinu be pagalbininko; * per. 40, 22.

25. Kursai žynių ženklus išniekinu ir (klastuojančius) prarakus dukstančius darau; aš išmintinguosius atgrąžinu ir jų remestą į durnystę paverčiu,

26. Ale esmi padrutinasis žodį savo tarno, ir sumislįjimą savo paslų pabaigijasis, aš tariau Jeruzalei: buk gyvenama; o miestams Judavos: bukite apbudavoti! ir aš jų pustynės attaisiau.

27. Aš sakau *gelmei: nusėk! ir upių tvanams: išdžiukite! * 2 Malž. 14, 21. Joz. 3, 16.

28. Aš tariau Korėsui: tas yra mano ganytojis, ir visą mano valę pabaigs, kad Jėruzalei sakytą bus: buk budavota! o bažnyčiai: buk pagruntavota!

Perskryrimas 45.

Išgelbėjimas iš Babyloniškojo kalėjimo.

Taip sako Ponas Dievas savo pamostytamjam, *Korėsui, kurį aš prie jo dešinės nutveriu, kad pagonus jam paduočiau ir karaliams kardą nujuosčiau, kad po jo akių durys būtų atdaromos, ir vartai ne pasilikytų užrakinti:

* per. 44, 28. 2 Nus. Kar. 36, 22.

2. Aš esu pirm tavęs ir kupstus išlygysu; aš varinias duris sudaužysu ir geležinius užkaiščius sulaužysu;

3. Ir duosiu tau nežinomuosius turtus ir paslėptuosius brangumynus, kad išpažintumbei, kad aš, Viešpats, Izraelio Dievas, tavę *vardu esmi šaukęs,

* per. 43, 1.

4. Dėl Jokubo, mano tarno, ir dėl Izraelio, mano išrinktojo. Beje, aš tavę šaukiau tavo vardu ir praminiau tavę, tau manęs dar ne pažįstant.

5. Aš *esmi Ponas Dievas, ir nei joks kitas, niera nei vieno Dievo, kaip tikt Aš. Aš tavę ginklais aprėdžiau, tau manęs dar ne pažįstant;

* 5 Maiž. 4, 35. per. 32, 39.

6. Kad ištirta būtų, taip nuo saulės užtekėjimo, kaip nuo saulės nusileidimo, be manęs nieko n'esant. Aš esmi Ponas Dievas, ir nei joks kitsai.

7. Aš esmi darąsis *šviesą ir užleidžiasis aptemimą, aš duodąsis pakajų ir *užleidžiasis, kas pikta. Aš esmi Ponas Dievas, tai vislab darąsis.

* 1 Maiž. 1, 4. † Am. 3, 6. Mik. 1, 12.

8. Lašnokite, jus dangus, iš aukšto, ir debesiai *lykite teisybę; žemė te atsiveria ir te atnešie išganymą, ir teisybė te želie drauge! Aš, Ponas Dievas, tai darau.

* Oz. 10, 12.

9. Bėda tam, kursai *su savo Sutvertoju baras, išmanyk: šukė su molio puodžiumi. Begu ir taria *molis savo puodžiui: ką tu darai? Tu ne išrodai savo rankas prie savo darbo.

* 1 Zom. 2, 10. † Jėr. 18, 6. Rym. 9, 20, 21.

10. Bėda tam, kursai tėvui sako: kam tu manę pagimdįdinai? ir moteriškai: kam tu gimdai?

11. Taip kalba Ponas Dievas, Šventasis Izraelyje ir jo Sutvertojis: pra-

šykite iš manęs ženklų; prirodykite man vaikus ir mano rankų darbus! 12. *Aš žemę padariau ir žmogų ant jos sutvėriau; aš esmi tas, kurio rankos †dangų išsplėtė ir visam jo pulkui paliečiau.

* per. 40, 28 ir 42, 5. † Ps. 33, 6 ir 104, 2.

13. Aš jį prikėliau teisybėje, ir visus jo kelius lygius padarys. Jis tur mano miestą pabudavoti ir mano apkaltuosius paleisti ne už pinigų, nei už dovanas, sako Ponas Dievas Zebaot.

14. Taip sako Ponas Dievas: Egypcionų kupčiavimas ir Muringų tavorystė ir aukštieji žmonės Seboje tau pasiduos ir taviškai bus; jie tavę seks, pančiuose jie eis ir ties tavimi atsiklaupę maldys tavę; nės prie tavęs yra Dievas, ir niera nei vieno *Dievo kito.

* per. 44, 6.

15. Iš tiesos, tu esi paslėptas Dievas, tu Izraelio Dieve, Išganytojau!

16. Ale *dievaičių darytojai visi tur į gėdą ir apjuoką įeiti ir podraug apsiraudonavę šalin eiti.

* Ps. 44, 9, 11.

17. Ale Izraelis yra išgelbamas per Poną Dievą, per amžiną išgelbėjimą, ir ne įeiti į gėdą, nei į apjuoką į amžių amžius.

18. Nės taip sako Ponas Dievas, kurs dangų sutvėrė, tas Dievas, kursai žemę dabino ir ją padarė ir įtaisė, ir ją ne padarė, kad tuščia būtų, bet ją pritaisė, kad gyvenama būtų ant jos: Aš esmi Ponas Dievas, ir niera nei jokio kito.

19. Aš ne kalbėjau į paslaptą, tamsioje vietoje žemės. Aš ne noprošnai sakiau sėklai Jokubo: *įškokite manęs! Nės aš esmi Ponas Dievas, kalbąsis apie teisybę ir apsakąsis, kas tiesa yra.

* Ps. 27, 8.

20. Te *susirenka ir te susieina podraug šenai pagonų karžygiai, kurie nieko ne žino ir nešiojasi su strampais savo dievaičių ir meldžiasi dievo, nieko negalinčiojo gelbėti.

* per. 43, 9.

21. Apsakykite ir susieikite šenai, sudumkite podraugei! Kas tai pasakydino iš senovės ir anuočės apreiškė? Ar ne aš tai padariau, Ponas Dievas? ir niera kito Dievo *už manę, teišus Dievas ir Išganytojis, ir niera nei vieno, kaip tikt Aš.

* perk. 5.

22. *Kreipkitės manėspil! tai išganyti busite, viso svieto kraštai; nės aš esmi Dievas, ir nei joks kitsai.

* per. 55, 7.

23. Aš pasibažiju per savę patį, ir

teisybės žodis iš mano burnos išeiti, taip tur pasilikti, butent: *visi keliai tur man pasilenkti, ir visi liežuviai bažitis,

* Rym. 14, 11. Pil. 2, 10.

24. Ir sakyti: Viešpatyje aš turu *teisybę ir stiprybę. Tokie ir iškaks pas jį; ale visi, kurie jam pasipriešija, tur išgėditi buti.

* per. 63, 11.

25. Nės dėl Pono Dievo teisus pastoja visi vaikai Izraelio ir juomi *pasigirs.

* Jėr. 4, 2.

Perskyrimas 46.

Dievas yra savo šventojo ausirinkimo sargybė.

Bėlas yra palėnkintas, Nėbo yra prapuoles, jų dievaičiai tėko žvėrimis ir galvijams, kad ir pailsta nešiodami jų sū sunkybę.

2. Beje, jie puola, ir visi pasilenkia ir sunkiąją našta ne gal šalin nešti, bet jų dušios tur į apkalimą nueiti.

3. Klausykite manęs, jus iš namų Jokubo ir visi likusieji iš namų Izraelio, jus, kurie mano žyvate esti nešiojami ir man žyvate gulite!

4. Aš mielai jus nešiosu iki *pasėstant ir iki pražilsite. Aš tai darysu, aš kilnos ir nešiosu ir išgelbėsu. * Ps. 71, 18.

5. Įgi *ką jus mano abrozo darysite ir kam manę prilygysite? su kuomi manę matuojate, kuriam aš lygus buti turėčiau?

* per. 40, 18 ir 41, 7 ir 44, 9.

6. Jie išpila *aukso iš mašnos ir priveria sidabro svarčiu, ir algą duosti aukskaliui, kad iš to dievą padarytų, ties kuriuomi jie klaupiasi ir meldžiasi.

* per. 44, 10. 12. Vald. 17, 4.

7. Jie *pakelia jį ant pečių ir neša jį, pastato jį į jo vietą. Ten jis be stovia ir iš savo vietos ne eiti. Jei kas jopį šaukia, tai jis ne atsiliepia ir ne išgelbtį jį iš jo bėdos.

* per. 45, 20.

8. Šito ben minėkite ir bukite stiprus; jus peržengtojai, ben savo širdyje tai apdumokite.

9. Minėkite *pirmųjų dienų iš senovės; nėra aš esmi Dievas, ir nei įjoks kitsai Dievas, kuriam lygaus niekur niera.

* 5 Maiž. 32, 7. † per. 45, 5. 21.

10. Aš pirma *apsakau, kas potam ateis, ir dar tam ne nusidavus, ir sakau; manopadumojimas drutai stovia, ir aš darau vislab, kas man patinka.

* per. 42, 9.

11. Aš pašaukiu paukščiui iš rytų, ir vyrui, padumojimą mano darysian-

čiam, iš tolimos žemės. Ką aš sakau, tai ateidinu; ką aš misliju, tai ir darau.

12. Klausykite manęs, jus *puikios širdys, kurios toli este nuo teisybės!

* Pa. 131, 1.

13. Aš savo teisybę artyn privedžiau, ji ne toli yra, ir mano *išganymas ne užgaišta; nėra aš Zione išganymą duosiu ir Izraelyje savo šlovę. * Luk. 2, 30.

Perskyrimas 47.

Išpustijimas smarkininkės Babelės.

Žemyn eik, merga, tu dukte Babelės, sėskis į dulkes, sėskis ant žemės! Nės dukte Kaldėonų ne tur daugiaus kreslo; tu jau ne busi daugiaus vadinama: tu lepunėlė ir gražinė.

2. Imk girnas ir malk miltų; išpik savo kasas, nusiauok koją, atdengk blauzdkaulį, brisk per vandenį,

3. Kad tavo *gėda atdengta, ir tavo biauzybė matoma būtų! Aš atsikeršysu, ir nei vienas žmogus ne numaldys manę.

Na. 3, 5.

4. (Toktai daro) *musų išgelbėtojis, kursai vardu Ponas Dievas Zėbaot, Šventasis Izraelyje.

* per. 41, 14. a.

5. Atsisėsk, kur tyka, eik į tamsą, tu dukte Kaldėonų! Nės tu ne turi daugiaus vadinta buti: žiuponė ant karalysčių.

6. Nės kaip aš ant savo žmonių buvau papykęs ir išpustydinau saviškius, padaviau aš juos į tavo ranką; ale tu ne parodei jiems nei jokio susimilimo, ir ant senųjų tu padarei per sunkų savo jungą,

7. Mislydama: aš karalienė esmi amžinai. Tu tai ikšiolei dar į širdį ne įdėjai, nei to ne mislyjai, kaip su jais potam turėtų buti.

8. Taigi dabar tai girdėk, tu geiduliuose gyvenantį ir taip be baimės sėdintį ir savo širdyje *tarantį: „aš tokia esmi, ir nei jokia tokia, kaip aš. Aš ne pastosu našlė, neigi ne busu nevaisinga.“

* Apr. 18, 7.

9. Ale *abeju tuodu daiktu tau ateis umai ant vienos dienos, kad našlė ir bevaikė busi; beje, pilnai tuodu daiktu ant tavęs užeis dėl daugybės tavo žynių ir dėl tavo apmonytojų, kurių didis pulkas pas tavę yra. * per. 51, 19.

10. Nės tu savo *nelabumu pasitikėjai, dingodama: „ne mato manęs.“ Tavo išmintis ir mokslas tavę parklupdė,

ir tari savo širdyje: „aš tokia esmi, ir nei jokia kita tokia, kaip aš.“ * per. 30, 12.

11. Todėl ant tavęs užeis nepalaima, kurią tu ne žinosi, kada ta atbraškės; ir bėda tavę užpuls, kurios tu ne galėsi atsimelsti. Nės umai išpustijimas atbeldės ant tavęs, tau to ne mislijant.

12. Taigi stokis su savo apmonytojais ir su daugybe savo *žynių, po kuriais tu iš jaunų savo dienų procevojais, bau sau pamačytumbei, bau pasistiprijtumbei!

* Dan. 2, 2.

13. Nės tu pailsai iš daugybės savo sumislėjimų. Te ateiti šen ir te pagelbti tavę dangaus kelių mokytieji ir žvaigždininkai, kurie mėnesiais rokuoja, kas ant tavęs ateis!

14. Štai, jie yra nei javienos, ugnies išdegtos; jie ne gal gyvi išsilaikyti nuo liepsnos, nėra tai ne bus žarijos, jomis pasišildyti, arba ugnis, prie jos susėsti.

15. Tokie jie yra, po kuriais tu procevojais, tavo kupčelninkai iš jaunų tavo dienų; kožnas viens savo keliu eis šenai ir tenai, ir ne turi nei vieno pagalbininko.

Perskyrimas 48.

Žmonių griekai koravojami, ir Dievo šlovė pagarbinama.

Girdėkite, jus iš namų Jokubo, vadinamieji vardu Izraelio ir iš vandens Judavos išėjusieji, jus, kurie bažijatės per vardą Pono Dievo ir atsime-nate Dievo Izraelyje, ale ne *viernybėje, nei teisybėje! * Jėr. 4, 2. Mik. 3, 11.

2. Nės jie šaukiasi iš šventojo miesto, ir stengiasi Izraelio Dievu, kur-sai vardu Ponas Dievas Zebaot.

3. Aš pirma apsakiau, kas busią; iš mano burnos tai išėjo, ir aš tai sakydinau; aš tai ir umai padarau, kad nusiduoda.

4. Nėsa aš žinau, tavę *kietą esantį; ir tavo sprandas yra geležinė gysla, ir tavo kakta yra varinė. * Jėr. 5, 3. Ez. 2, 4.

5. Aš tau pirma apsakiau ir tau sakydinau, dar ne nusidavus, kad ne sakytumbei: tai mano dievaitis daro, ir mano abrozais ir stabas tai paliepė.

6. Tai vislab tu girdi ir tai matai, ir tačiau to ne apsaiki. Nės aš tau pirmą naujieną sakydinau ir paslėptą, ką tu ne žinojai.

7. Dabargi tai daryta ir ne anuočės, ir nei vieną dieną pirm to ne girdė-

jai, kad ne sakytumbei: štai, tai aš gerai žinojau.

8. Nės tu to ne buvai girdėjęs, neigi ne žinojai, ir tavo ausis tuočės ne buvo atverta; ale aš gerai žinojau, tavę niekįsiantį, ir nuo augyvės žyvato peržengtoju vadinamą esantį.

9. Taigi aš dėl savo vardo esmi kantrus, ir dėl savo šlovės tau ant gero (nuo savo keršto) paliausu, kad ne butumbei išgaišintas.

10. Štai, *aš tavę perbandysiu, ale ne kaip sidabrą; bet tavę išrinktą padarysu pečiuje vargų. * 1 Petr. 4, 11.

11. Dėl savės, beje dėl savės aš tai darysu, kad ne bučiau bluznijamas; nėra aš savo garbę ne duosu nei vienam kitam.

12. Klausyk manęs, Jokube, ir tu, Izrael, mano pavadįtasis: aš pats esmi, *aš esmi pirmučiausias ir taipiau ir paskučiausias! * per. 41, 4 ir 44, 6. Apr. 1, 17.

13. Mano *ranka žemę gruntavojo, ir mano dešinė dangų apsprendė; tąką aš šaukiu, tai vislab stov gatava.

* per. 40, 28. † Ps. 33, 9.

14. Susieikite visi ir girdėkite: kas yra tarp šių, galys tokius daiktus ap-reikšti? Ponas Dievas jį myl; todėl savo valę ant Babelės ir savo petį ant Kaldėonų parodys.

15. Aš, beje aš tai sakiau, aš jį pašaukiau; aš jį ir ateidysiu, ir jo ke-lias tur jam sektis.

16. Žengkite šen manėspi ir to klausykite! aš ne *slapčiai tai pirma pranešiau. Iš to čėso, kaip tai kalbama, esmi čionai; ir dabar manę siunčia Viešpats, Ponas Dievas, ir jo dvasė.

* per. 45, 19. Jon. 18, 20.

17. Taip sako Ponas Dievas, tavo išgelbėtojis, Šventasis Izraelyje: aš esmi Viešpats, tavo Dievas, tavę mo-kinąsis, kas naudinga; aš tavę va-džioju ant kelio, tau einamojo.

18. Ak, kad tu ant mano prisaky-mų dabotumbei, tai tavo pakajus bu-tų, kaip vandens srovė, ir tavo *tei-sybė, kaip jurių vilnys, * Ps. 24, 5.

19. Ir tavo sėkla būtų, kaip žiezdros, ir tavo kuno uoglis, kaip tų žiezdry akmenaičiai; kurio vardas ne būtų išgaišinamas, nei išgesomas po ma-no akių!

20. *Išėikite iš Babelės, bėgkite nuo

Kaldėonų su linksmu balsu; praneškite ir išgirsdjkite tai, išskelbkite tai iki svieto krašto, tarkite: Ponas Dievas išgelbėjo savo tarną Jokubą!

* Jer. 51, 6. 45. 2 Kor. 6, 17. Apr. 18, 4.

21. Jie ne ištroško, kaip jis juos vadžiojo pusčioje; jis davė jiems vandens tekėti *iš uolos; jis uolą praplėšė, kad vandens iš jos tekėjo. * 2 Maiž. 17, 6. a.

22. Ale *Dievo nesibijantieji, sako Ponas Dievas, ne tur pakajaus. * per. 57, 21.

Perskyrimas 49.

Kristus savo šventojo susirinkimo niekados ne užmiršta.

Klausykite manęs, jussalos, ir jussvieto žmonės tolimieji, įsidabokite! *Ponas Dievas manę pašaukė nuo motynos žyvato; jis mano vardo minėjo, man dar motynos žyvate esant. *Jer. 1, 5.

2. Ir *mano burną padarė lyg aštrų kardą; pavėsiu savo rankos jis manę apdengė. †Jis padarė manę šveista striela ir manę į savo seidoką įkišo,

* Apr. 1, 16. Jėz. 51, 16.

3. Ir tarė man: *tu esi mano tarnas Izrael, per kurį aš noru pagarbintas būti.

* per. 51, 16.

4. Ale aš dingojau, *noprošnai be dirbės ir savo sylą noprošnai ir be naudos gaišinąs; kažėigi †mano reikalas Pono Dievo, ir mano šlužma mano Dievo yra. * 1 Kor. 15, 58. † Ps. 74, 22.

5. Dabargi sako Ponas Dievas, iš motynos žyvato manę per savo tarną priprovijęs, kad aš Jokubą jopį priversčiau, kad Izraelis ne būtų pagrėbtas. (Todėl aš akyse Pono Dievo šlovingas esmi, ir mano *Dievas yra mano drutybė.) * Ps. 18, 2.

6. Ir sako: tai menk, kad tu mano tarnas esi, Jokubo gimines pakelti ir, kas ne apsergėta Izraelyje, atgrąžyti; bet *aš ir pagonams per šviesybę tavę padariau, kad butumbei mano išganymu iki svieto krašto.

* per. 9, 1 ir 42, 6 ir 60, 3. Ps. 2, 8. Ps. 72, 11. Ag. 2, 8. Luk. 2, 32. Darb. 13, 47.

7. Šitaip kalba Ponas Dievas, išgelbėtojis Izraelio, jo Šventas, paniekintajai dušiai, tiems žmonėms, kurie per biaurybę laikomi, tam tarnui, po smarkininkais esančiam: karaliai tur matyti ir atsikelti, ir kunigaikščiai tur melstis dėl Pono Dievo, kursai tur viernas, dėl Šventojo Izraelyje, kursai tavę yra išrinkęs.

8. Taip sako Ponas Dievas: *Aš išklasiau tavę malonės čėse ir tavę gelbėjau dienoje išganymo; ir apsavgojau tavę ir per suderinimą tarp žmonių stačiau, kad žemę attaisytumbei ir išgaišintasis tėviškes užimtumbei,

* 2 Kor. 9, 2 ir 6, 2. Ps. 69, 14.

9. *Sakyti apkaltiems: „išėikit!“ ir tamsybėje esantiems: „pasirodykit!“ kad jie šalyje kelio ganytų ir ant visų kalnėlių savo ganyklą turėtų.

* per. 42, 6. 7. 22 ir 52, 2.

10. Jie nei *alks, nei trokš; juos nei joks karštis, nei saulė ne kaitis; nės jų †Susimiltojis juos vadžios ir prie šaltinių vandenų prives.

* Apr. 7, 16. † Jėz. 54, 10. Ps. 116, 5.

11. Aš visus savo kalnus į kelią paversu, ir mano takai tur būti praminti.

12. Štai, šie ateis iš tolo, ir štai, anie *iš šiaurės, ir šitie nuo jurių, ir anie nuo žemės Sinim. * Mat. 8, 11.

13. Šukaukite, jus *dangus, džiaugkis, žemė, garbinkite, jus kalnai, su šukavimu! nės Ponas Dievas savo žmones palinksminojo ir susimilsta savo biednujų.

* per. 44, 23.

14. Ale Zionas sako: Ponas Dievas manę prastojo, Ponas Dievas *manęs užmiršo.

* Ps. 13, 2 ir 42, 10.

15. Begu ir gal *moteriškė savo kudikėlio užmiršti, kad ne susimiltų sunaus savo kuno? Ir norint jiji jo užmirštų, tai aš tačiau tavęs ne †užmirštų.

* 1 Kar. 3, 26. † Ps. 9, 19.

16. Štai, į rankas aš tavę įženklinau; tavo murai visados yra po mano akių.

17. Tavo budavotojai skubjėsis, ale tavo sulaužytojai ir sugaišytojai atstos.

18. *Pakelk savo akis aplinkui ir veizdėk! visi šitie susirinkę ateina pas tavę. Kaip tikrai aš gyvas, sako Ponas Dievas, tu šiais visais kaip išgrožinimu aprėdyta busi ir apsirėši jais lyg marti.

* per. 60, 4.

19. Nės tavo pustoji, sugaišintoji ir sugriautoji žemė tau tada per ankšta bus, toje gyventi, kad tavo pagadinotojai toli nuo tavės atstos;

20. Kad vaikai tavo nevaisingystės dar sakys po tavo ausių: ta vieta man per ankšta, traukis ten, kad prie tavės gyventi galėčiau.

21. Ir tu tarsi savo širdyje: kas man

šitus pagimdė? Aš esmi nevaisinga, viena, pavaryta ir pamesta; kas man šitus užaugino? Štai, aš vienystėje buvau palikta; ogi šitie kur buvo?

22. Šitaip sako Viešpats, Ponas Dievas: štai, aš savo ranką pakelsu pagonump ir svieto žmoniump savo karunženklį statysu; tai jie *tavo sunus atgabės ant rankų ir tavo dukteris ant pečių atneš. * Luk. 18, 15.

23. Ir *karaliai tur buti tavo prikavotojai, ir jų viešpatienės tavo žindinyčios. Jie ties tavimi ant žemės įkniupšti parpuolę dulkes tavo kojų laižys. Tai tu ištirsi, manę esantį **Poną Dievą, kuriuomi ne išgėdinti yra manės laukiantieji. * per. 60, 16.

† Ps. 72, 9. Mik. 7, 17. ** Ps. 25, 3. Rym. 9, 33.

24. Begu galima atimti milžinui plėšimą? arba begu galima teisiamjam jo sugautuosius išvalnyti?

25. Nės taip sako Ponas Dievas: *dabar sugautieji milžinui bus atimti, ir plėšimas macniojo bus valnas; ir aš su tavo įbylinėjanciais bylinėsu ir tavo vaikams gelbėsu. * Luk. 11, 22. † Ps. 35, 1.

26. Ir *tavo lupikus valgydysu jų pačių mėsa; ir jie tur savo pačių krauju, kaip saldžiu vynu, prisigerti; ir įkožnas kunas ištirs, manę esantį Poną Dievą, tavo išganytoji ir tavo išgelbėtoji, Macnuji Jokube.

* per. 51, 23. † per. 37, 20. Ez. 21, 5.

Perskyrimas 50.

Žydų patėrimas, Kristaus paklusnumas.

Taip kalba Ponas Dievas: kame atsisiskyrimo gromata jūsų motynos, kuria aš ją paleidau? Arba kas yra mano nuomininkas, kuriam jus par davęs esmi? Štai, jus savo griekų dėl parduoti este, ir jūsų motyna jūsų peržengimo dėl paleista yra.

2. Kodėl aš atėjau, ir nei vieno čia ne buvo? Aš šaukiau, ir nei vienas ne atsiliepė? Ar dabar *mano ranka taip trumpa pastojų, kad ne gal išgelbėti? arba ar manyje niera sylos išvalnyti? Štai, aš savo barimu įjures išdžiovinu ir vandenų sroves paverčiu į pusčią, kad jų žuvys vandens pristokusios smird, ir iš troškulio miršta.

* 4 Maiž. 11, 23. s. † 2 Maiž. 14, 22.

3. Aš *dangų apvelku tamsa ir jo apdangalą padariau, kaip žaką.

* per. 13, 10. s. 2 Maiž. 10, 21.

4. Viešpats, Ponas Dievas, davė man *išmokytą liežuvį, kad žinočiau su pailsusiaisiais kalbėti tikru čėsu. Jis manę budina kas rytą; jis budina man ausį, kad klausau, kaip mokytinis.

* Mat. 7, 29.

5. Viešpats, Ponas Dievas, man *ausį atvėrė, ir aš ne esmi nepaklusnus ir ne grįštu atgalios.

* 2 Zom. 7, 27. s.

6. *Aš savo pakalą laikiau manę mušantiems, ir savo skruostus manę pešantiems; aš savo veidą ne paslėpiau nuo apgėdinimo bei spiaudulų.

* Mat. 26, 67. Jon. 19, 1.

7. Nėsa Viešpats, Ponas Dievas, gelbti manę, todėl ne įėjimi į gėdą. Todėl aš savo veidą pasiuliau kaip titnągą; nės žinausi, gėdoje ne pasiliksiąs.

8. Jis arti yra, *kurs manę apteisina; kas nor su manimi bylinėti? Susieikime į kruvą! kas yra, kurs teisią provą prieš manę tur? tas te ateiti manėsi!

* Rym. 8, 33.

9. Štai, Viešpats, Ponas Dievas, man gelbti; kas yra, *kursai manę nor pražudyti? Štai, jie įvisi kaip rubas pasės, kandės juos suės.

* Job. 34, 29. Rym. 8, 34. † Ps. 102, 27. Jėz. 51, 6. 8.

10. Kas yra tarp jūsų, Pono Dievo prisibijąs, jo tarno balso klausąs? kurs tamsoje vaikščioja, ir jam ne šviečia? Tas *te pasitik vardu Pono Dievo ir te nusitik savo Dievu!

* Raud. 3, 26.

11. Štai, jus visi, kurie ugnį uždegate, liepsnomis aprėdyti, bevaikščiokite šviesybėje savo ugnies ir liepsnose, kurias jus uždegėte. Tai jums nusiduosti nuo mano rankos, sopėjimuose jus turite gulėti.

Perskyrimas 51.

Palinksminojimas visų Dievu nusitikinčiųjų Dievo žadėjimuose gruntavotas.

Klausykite manęs, jus, kurie teisybę vejate, kurie Pono Dievo jėškote; žiurėkite į tą uolą, iš kurios jus iškirsti este, ir į to šulinio duobę, iš kurio jus iškasti este!

2. Žiurėkite į Abraomą, savo tėvą, ir į Zorę, iš kurios jus gimę este! Nės aš jam *šaukiau, dar įvienam esančiam, ir peržegnojau jį ir išplatinau jį.

* 1 Maiž. 12, 1. Joz. 24, 3. † Ez. 33, 24.

3. Nės Ponas Dievas *linksmina Zioną, jis palinksmina visas jo pusčias ir jo pustyines padaro lyg kaip pasi-linksminio sodą, ir jo laukus lyg

Pono Dievo daržą, kad linksmybės ir džiaugsmo ten randama; dėkavojimo ir garbės giesmių. * per. 61, 3.

4. Dabokite ant manęs, mano žmonės, klausykite manęs, jus manieji! nės nuo manęs išeis įstatymas, ir savo prrovą aš veik pastatysu per šviesybę svieto žmonėms.

5. Nės mano teisybė yra arti, mano išganymas išeiti, ir mano rankos sudys svieto žmones. Salos laukia manęs ir lukur mano peties.

6. Pakelkite savo akis danguna, ir žiurėkite žemyn į žemę! nės *dangus kaip dumai pragaiš, ir žemė kaip rubas pašes; ant jos gyvenantieji pamirs, kaip musės. Ale †mano išganymas išlikti amžinai, ir mano teisybė ne prapuls.

* Ps. 102, 27. Luk. 21, 33. † Jėz. 45, 17. Ebr. 9, 12.

7. Klausykite manęs, jus, kurie pažįstate teisybę, tu, žmonių pulke, *kurio širdyje mano prisakymai yra! Nesibijokite, †žmonėms jus išdarakant, ir ne persigąskite, jiems jus į nusiiminimą vedant!

* Ps. 37, 31. † Mat. 5, 11.

8. * Nės kandės juos suės, kaip rubą, ir kirmėlės juos es, kaip vilnonį milą; ale mano teisybė išlikti amžinai, ir mano išganymas į eilių eiles. * per. 50, 9.

9. Pabusk, pabusk, apsirėdyk mace, tu Pono Dievo ranka! Pabusk, *kaip pirmose gadynėse iš senovės! Ar ne tu tas esi, kursai puikiuosius iškirto ir smaką sužeidė? * 2 Maiž. 14, 14, 15. per. 15, 7.

10. Ar ne tu tas, kursai *jures didžiųjų giliųjų vandenų išdžiovinai? kursai jurių dugną į kelią pavertė, išgelbėtiems tuomi perdėm pereiti?

* 2 Maiž. 14, 21. Joz. 3, 16.

11. Šitaip Pono Dievo *išgelbėtieji sugrįš ir į Zioną pareis bešlovįdami; ir †amžinas džiaugsmas bus ant jų galvos. Linksmybė bei džiaugsmas juos nutvers, ale smutka bei dusavimas nuo jų pabėgs. * per. 35, 10. † per. 66, 14. Jon. 16, 22.

12. Aš, Aš esmi jūsų linksmintojis. Kasgi tu esi, kad *žmonių bijaisi, kurie tačiau miršta? ir žmonių vaikų, lyg †šienui suėdamųjų?

* Mat. 10, 28. † 1 Petr. 1, 24. s.

13. Ir užmiršti Pono Dievo, kursai tavę sutvėręs, kursai *dangų išsplečia ir žemę gruntavoja? ir tu bijaisi kasdien per visą dieną smarkininko rustybės, jam taisantis sugaišinti? Kur pasilikio smarkininko rustybė, * per. 44, 14.

14. Kaip jis turėjo skubintis ir aplink bėginėti, kad išleistų, ir jis ne mirtų išgaišiniame, nei pristoktų duonos?

15. Nės aš esmi Viešpats, tavo Dievas, sujudinąs jures, kad jų vilnys baisiai užia; jo *vardas vadinamas Ponas Dievas Zebaot.

* per. 54, 5.

16. Aš savo *žodžius į tavo burną įdėmi ir apdengiu tavę po pavėsiu savo rankų; kad dangų sodįčiau ir žemę gruntavočiau ir †Zionui tarčiau: tu esi mano žmonių pulkas.

* per. 59, 21. † per. 49, 2, 3.

17. Pabusk, pabusk, atsikelk, Jėruزالė, kuri tu gėrei iš Pono Dievo rankos jo narso kyliką; mieles *puolinėjimo kyliko tu išgėrei ir lašelius laižei.

* Ps. 60, 5 ir 75, 9. Jer. 25, 15. Ez. 23, 33, 34.

18. Ne buvo nei vieno iš visų vaikų, jos augintųjų, kursai ją vadžiotų; nei vienas iš visų vaikų jos gimdytųjų, kurs ją prie rankos nutvertų.

19. *Tuodu tau nusitiko; kas tavęs pasigailėjo? Čia buvo išpuštijimas, iškada, badas ir kardas, kas tavę palinksminotų?

* per. 47, 9.

20. Tavo vaikai buvo *apalpę jie gulėjo ant visų ulyčių, kaip koks supančiuotas stumbras, pilni papykimo Pono Dievo ir barimo tavo Dievo.

* Raud. 2, 11, 19.

21. Todėl girdėk tai, tu biednoji, ir girtoji be vyno!

22. Šitaip sako tavo Viešpats, Ponas Dievas, ir tavo Dievas, atkeršijąs savo žmonės: *štai, aš atimu puolinėjimo kyliką iš tavo rankos, drauge su mielėmis kyliko savo didžiojo keršto; tu ne turi to daugiaus gerti; *Apr. 14, 10.

23. Bet aš jį tavo *lupikams įduosiu į rankas, kurie tavo dušiai buvo sakę: „†pasilenk, kad mes viršumi pereinumbime; ir dėk savo nugarą ant žemės ir kaip ulyčią, kad per viršų perbėgiotumbime!“

* per. 49, 26. † Ps. 129, 3.

Perskyrimas 52.

Apie išgelbėjimą šventojo susirinkimo ir Evangelijos saldybę.

Nusibudijk, nusibudijk, Zione, apsilvikis savo mace, šlovingai išsirėdyk, tu šventasis mieste Jėruزالė! Nės iš to česo nei joks neappiaustytas arba nečystas tavyje ne karaliaus.

2. Išeik iš dulkių, *kelkis, tu apkaltoji Jėruزالė; atsirišk iš ryšių savo kaklo, tu apkaltoji duktė Ziono! * per. 49, 9.

3. Nės taip sako Ponas Dievas: jus dovanai este parduoti, ir be pinigų busite išvaduoti.

4. Nės taip sako Ponas Dievas: mano žmonės pirma *nusitraukė į Egiptą, kad tenai svečiais būtų; ir †Asuras jiems be reikalo nevalę padarė.

*1 Maiž. 46, 1. 6. s. †2 Kar. 17, 3 ir 18, 19. s.

5. Ale kaip man dabar čionai daro! sako Ponas Dievas. Mano žmonės dovanai yra suklastuojami; jų viešpataujantieji padaro vienus kaukimus, sako Ponas Dievas, ir *mano vardas visados kasdien bluznijamas.

*Ez. 36, 20. Rym. 2, 24. 1 Tim. 6, 1.

6. Todėl mano žmonės tur mano vardą pažinti tame patime čėse. Nės štai, aš pats kalbėsu.

7. Kaip *mielos yra ant kalnų paslų kojos, pakajų apsakančiųjų, gero pranešančių, išganymą apsakančiųjų, sakančių Zionui: †tavo Dievas yra karalius!

*Naum. 2, 1. Rym. 10, 15. 2 Kar. 5, 20. †Jėz. 40, 9 ir 54, 5. Zak. 9, 9.

8. Tavo sargai šaukia iš didžio savo balso ir pagir podraugei; nės akimis bus matoma, kad Ponas Dievas Zioną privers.

9. Tesilinksminie ir podraugei tepagirie pustynes Jėruزالės! nės Ponas Dievas savo žmones palinksminojo ir išgelbėjo Jėružalę.

10. Ponas Dievas *apreiškė šventąją savo ranką po akių visų pagonų, kad †viso svieta kraštas mato išganymą mūsų Dievo. *per. 53, 1. †Pa. 98, 3. 4.

11. Atstokite, *atstokite, išsitraukite šalin iš čia ir ne krutjkitie nieko nečysto; išeikite nuo jos, čystykitės jus, kurie nešate Pono Dievo rykus! *2 Kor. 6, 17.

12. Nės jus nesiskubindami turite šalin trauktis, nei bėgdami keliauti; nės Ponas Dievas trauksis pirm įsų, ir Dievas Izraelio jus suvalys.

13. Štai, mano tarnas išmintingai elgsis, ir bus *iškeltas ir labai aukštai paaukštintas; *per. 57, 15.

14. Kad daug tavimi pasipiktis, kadangi jo gymys biauressnis už kitų žmonių, ir jo veidas ne kaip žmonių vaikų.

15. Ale šitai jis daug pagonų *apšlakstys, kad ir karaliai prieš jį savo burną ne atvers. Nės †kuriems nieko apie tai ne sakyta, šitie tai matys besigėrėdami; ir kurie nieko apie tai ne girdėję, tie įsidabos to.

*Ebr. 12, 24. †Jėz. 65, 1. Rym. 15, 21.

Perskyrimas 53.

Kristaus muka ir prisikėlimas.

Ale *kas tik mūsų kozonei ir kuriam apreiškiamas †petyš Pono Dievo?

*Jon. 12, 38. Rym. 10, 16. †Jėz. 52, 10

2. Nės jis želia po jo akių kaip čiepyrkštė ir kaip *šaknis iš sausos žemės. Jis ne turėjo nei jokio mandagumo, nei grožybės; mes matėme jį, ale ne buvo čia nei jokios grožybės, kokia mums būtų patikusi. *per. 11, 1.

3. Jis buvo *visų papeikčiausias ir neverčiausias, pilnas peršulų ir ligų. Jis taip papeiktas buvo, kad akis nuo jo šalin nukreipė; todėl jį per nieką laikėme.

*Pa. 22, 7. 8. Mark. 9, 12

4. Iš tiesos, *jis nešiojo mūsų ligą ir ant savęs uždėjo mūsų peršulus. Bet mes jį laikėme per slogintą ir Dievo ištiktą bei mučytą. *Mat. 8, 17. Jon. 1, 29.

5. Ale jis dėl mūsų nusižengimo sužeistas ir dėl mūsų griekų sumuštas. Koravonė ant jo gul, kad mes pakajaus turėtumbime, *ir per jo ronas esmi išgydyti.

*1 Petr. 2, 24.

6. Mes *visi paklydę vaikščiojome lyg avys, kožnas žiurėjo į savo kelią; ale Ponas Dievas visų mūsų griekus ant jo †užmetė. *Pa. 119, 176. †2 Kor. 5, 21.

7. Kaip *jis buvo koravojamas ir mučijamas, †tai jis ne atvėrė savo burnos, nei erylis **ant papiovimo vedamas, ir nei avis nutylanti prieš savo kirpiką ir savo burną neatverianti.

*Darb. Ap. 8, 2. Mat. 26, 63 ir 27, 14. Mark. 14, 61 ir 15, 5.

†Darb. 8, 32. Jon. 1, 29. **Jėr. 11, 19.

8. Ale jis iš tužbos ir iš sudo išimtas yra, kas jo amžio ilgumą iškalbės! Nės jis iš gyvųjų žemės išplėštas yra, kaip dėl nusižengimo mano žmonių slogintas buvo.

9. Ir jis numirė, kaip Dievo nesibijantieji, ir palaidotas yra, kaip bago-tas; kažėig *jis nei vienam neteisybės ne padaręs, nei †vyliaus jo burnoje ne buvo. *1 Petr. 2, 22. 1 Jon. 3, 5. †4 Maiž. 23, 19.

10. Ale Ponas Dievas norėjo jį liga taip sudaužyti. Kad jis savo dušią į kaltapiere bus davęs, tai *sėklos turės ir ilgai pateks, ir ką Ponas Dievas (daryti) apsiėmęs, per jo ranką bus atlikta.

*Pa. 22, 31.

11. Dėl to, kad jo dušia darbo turėjo, jis savo džiaugsma regės ir viso pilnai turės; ir savo pažinimu jis,

mano tarnas, teisusis, daugumą ap-
teisjs, nės *jis jų griekus neša.

* Jon. 1, 29.

12. Todėl aš jam *didį daugumą į
plėšimą duosu, ir drutiejį jam tur tekti
į pagrėbimą, todėl, kad jis savo dūšią
į smertį davęs, ir į piktadėjams pri-
skaitytas yra, ir daugumo griekus ne-
šiojęs, ir **už piktadėjus meldęs.

* Ps. 2, 8 ir 16, 6. † Mark. 15, 28. Luk. 22, 37. ** Luk. 23, 34.

Perskyrimas 54.

Šventojo susirinkimo malonės dovana iš Kristaus,
jo jaunikio.

Garbink, *tu nevaisingoji, ne augi-
nantįjį, †džiaugkis su pagarbinimu ir
šukauk, tu ne esantįjį nėščia! Nės
bevaikė daugiaus tur vaikų, ne kaip
vyrą turintįjį, sako Ponas Dievas.

* Gal. 4, 27. † Zak. 9, 9.

2. Užleisk platyn ruimą savo bude-
lės ir išplatink kaurus savo namų, ne
skupčiuok; ištiesk savo virves ilgyn
ir savo vinis įkalk drutai!

3. Nės išsiverši po dešinės ir po kai-
rės; ir tavo vaikai pagonus į dalykus
gaus ir išpustytuose miestuose gyvės.

4. Nesibijok, nės tu ne busi išgėdita;
ne buk lėta, nės tu ne busi apjuokta; bet
užmirši gėdos savo mergystės ir apjuo-
ko savo našlystės daugiaus ne minėsi.

5. Nės tavo sutvertojis yra *tavo
vyras, Ponas Dievas Zebaot yra jo
vardas, ir tavo išgelbėtojis, Šventasis
Izraėlyje, vadinamasis Dievas viso
svieto.

* Oz. 2, 19.

6. Nės Ponas Dievas tavę davė pa-
skalbėje buti, kad butumbei lyg pa-
mesta ir iš širdies smutna moteriškė,
ir lyg jauna moteriškė, pravaryta bu-
dama, sako tavo Dievas.

7. Aš tavę *mažą akies mirksnį pra-
stojau, ale su dide mielaširdingyste
aš tavę surinksu.

* Ps. 30, 6.

8. Aš *savo veidą akies mirksnyje
keršto mažumėlių nuo tavęs paslė-
piau, ale su amžina malone tavęs
susimilsu, sako Ponas Dievas, tavo
išgelbėtojis.

* per. 60, 10. Ps. 30, 6. Jer. 33, 5.

9. Nės tai man tur buti, kaip čėse van-
dens Noako, kad *aš prisiekiau, vande-
nis Noako ne užeisiančius daugiaus ant
žemės; taipo aš prisiekiau, kad aš ant
tavęs ne pyksias, nei tavę barsias.

* 1 Maiž. 9, 15.

10. Nėsa ir kalnai atstos, ir kalneliai
sugrius, ale mano malonė nuo tavęs

ne atstos, ir mano *pakajaus sude-
rėjimas nieku ne pavirs, sako Ponas
Dievas, †tavo Susimiltojis.

* Ez. 34, 25 ir 37, 26. † Jėz. 49, 10. Ps. 116, 5.

11. Tu biednoji, kurią visos vėtros
tropija, irgi be palinksminojimo esan-
tįjį! Štai, aš tavo akimis kaip išsirė-
dijimą sudabįsu, ir tavo gruntą dėsu
sapyrais;

12. Ir tavo langus padarysu iš kri-
stolo, ir tavo vartus iš rubynų, ir visus
tavo rubežius iš išrinktųjų akmenėlių;

13. Ir *visus tavo vaikus Pono Die-
vo išmokintus, ir didį †pakajų tavo
vaikams.

* Jon. 6, 45. † Rym. 5, 1.

14. Tu turi įtaisyta buti teisybė, Tu
busi toli nuo nevalės ir nuo neteisybės,
kad to tau ne reiks bijotis, ir nuo iš-
gascio, nės jis tau ne tur prisarti.

15. Štai, kas *prieš tavę maištą da-
rys ir tavę užpuls, jei jie be manęs
pasistengia?

* Rym. 8, 31.

16. Štai, aš tai darau, kad kalvis
anglis ugnyje įpučia, jeib iš to ryką
padarytų savo darbui; nės aš tai da-
rau, kad išgaišintojas prapuola.

17. Nės visi rykai, prieš tavę įtaisomi,
ne laimės. Ir kožną liežuvi, kurs prieš
tavę stengiasi, *tu provoje prasadysi.
Tai yra dalis tarnų Pono Dievo ir jų
teisybė iš manęs, sako Ponas Dievas.

* 1 Kor. 6, 2.

Perskyrimas 55.

Apie tikrą prisivertimą Dievopi, ir apie Dievo žodį.

Klausykite visi, *kurie ištroškę este,
eikite šen pas vandenį; ir jus, kurie
pinigų ne turite, eikite šen, pirkite ir
valgykite; eikite šen ir pirkite be pinį-
gų ir dovanai, abejų, ir vyno ir pieno!

* Jon. 7, 37. Apr. 22, 17.

2. Kam pinigų mokate, kur duonos
niera, ir savo darbą, iš ko ne galite
pasisotėti? Ben klausykite manęs ir
valgykite gero, tai jūsų dūšia su pa-
simėgimu *nutuks.

* Ps. 36, 9. Mal. 4, 2.

3. Palenkite šen savo ausis ir at-
eikite šen pas manę; klausykite, tai
jūsų dūšia gyva bus. Nės aš su ju-
mis *amžiną suderėjimą darysu, bu-
tent duodamas tikrai †žadėtasias Do-
vido malones.

* per. 9, 6. 7. † Ps. 89, 4 a.

4. Štai, aš jį žmonėms stačiau per
liudininką, per kunigaikštį ir val-
doną svieto žmonėms.

5. Štai, tu pagonus pavadysi, kurių
tu ne pažįsti; ir pagonai, kurie tavęs

ne pažįsta, tavęs pi bėgs, dėl Viešpaties, tavo Dievo, ir dėl Šventojo Izraelyje, tavę garbinančio.

6. Jėškokite Pono Dievo, kolei jis randamas yra, šaukite jopi, kolei jis arti yra!

7. *Dievo nesibijąsis te pametie savo kelią, ir piktadėjas savo mislis, ir te prisiverčia Dievopi, tai Jis jo susimils, ir mūsų Dievopi, nės †prie Jo yra daug atleidimo. * Ez. 18, 30. 31 ir 33, 11. † Ps. 130, 4.

8. Nės mano mislys ne jūsų mislys, ir jūsų keliai ne mano keliai, sako Ponas Dievas;

9. Bet kiek dangus yra aukštesnis už žemę, tieku ir mano keliai aukštesni už jūsų kelius, ir *mano mislys už jūsų mislis. * Ps. 92, 6.

10. Nėsa lyg kaip lietus bei sniegas iš dangaus puola ir ten ne vėl sugrįžta, bet žemę padrėkina ir ją daro vaisingą bei žaliuojančią, kad duoda sėklos sėti, bei duonos valgyti:

11. Taip tur buti ir *žodis, iš mano burnos išeinąsis; ne tur jis manęs pi sugrįžti tuščias, bet darys, kas man įtinka, ir tur jam sektis, ant ko jį siunčiu. * Darb. 12, 24.

12. Nės jus pasidžiaugdami išeisite, ir pakajuje busite palydėti. *Kalnai ir kaukaros pirm jūsų linksmai šaukas pagarbindamos, ir visi medžiai ant lauko į rankas plos. * per. 44, 23.

13. Eglės augs dagių vietoje bei myrtos medžiai vietoje erškėčių; ir Ponui Dievui bus vardas ir amžinas ženklas, ne išgaišinamas.

Perskylimas 56.

Graudenimas Dievo prisibijotis: pabarimas šunų nelojančiųjų (neviernų klebonų).

Taip sako Ponas Dievas: laikykite provą ir darykite teisybę! nės mano išganymas yra arti, kad ateitų, ir mano teisybė, kad būtų žinoma daryta.

2. Gerai tam žmogui, kurs tai daro, ir tam žmogaus vaikui, kurs tai drutai laiko, kad Sabatą švęstų ir tą ne darytų nešventą, ir savo ranką nuramdytų, kad nieko pikto ne darytų!

3. Ir *svetimas, prie Pono Dievo prisiglaudęs, ne tur sakyti: „Ponas Dievas manę atskirs nuo savo žmonių;“ ir išromytasis ne tur sakyti: „štai, aš esmi padžiuvęs medis.“ *per. 14, 1. Darb. 10, 35.

4. Nės taip sako Ponas Dievas išro-

mytiems, kurie *mano Sabatas švenčia ir apsiima to, kas man patinka, ir mano suderėjimą drutai laiko:

5. Aš jiems savo namuose ir savo tarpumuryje vietos duosiu ir geresnį vardą, ne kaip sunums bei dukterims; amžiną vardą aš jiems duosiu, ne pragaištantį. * per. 58, 13.

6. Ir svetimuosius vaikus, kurie prie Pono Dievo prisiglaudė, kad jam šlužytų ir jo vardą mylėtų, kad jo tarnais būtų; kožną, Sabatą laikantį, kad ją ne darytų nešventą, ir mano suderėjimą drutai laikytų, —

7. Šitus privesu prie *savo šventojo kalno ir palinksmysiu juos savo maldų namuose, ir jų apieros ir deginimo apieros man mielos bus ant mano altoriaus; nės †mano namai maldų namai vadinami visiems svieto žmonėms. * Ps. 2, 61. † Mat. 21, 13. Mark. 11, 17. Luk. 19, 46.

8. Viešpats, Ponas Dievas, patremtuosius iš Izraelio surenkąsis, sako: Aš dar daugiaus surinksu prie to pulko, kurie surinkti yra.

9. Visos žvėrys ant lauko, ateikite ir ęskite, beje visos žvėrys girioje.

10. Visi jų sargai yra akli, jie visi nieko ne žino; jie yra šunys neloją, kurie ne gal barti: tinginiai, gul ir rods miegti.

11. Ale jie druti šunys ant kuno, jie niekados ne pasotinami. Jie, ganytojai, ne žino nei jokio proto; kožnas *žiuri į savo kelią, †kožnas sau godžiai naudojasi, sau tikrai. † per. 53, 6. † Jer. 6, 13 ir 8, 10.

12. *„Eikite šen, atsineškime vyno ir apsigerkime; ir rytoj bus, kaip šendien, ir dar toli daugiaus.“ * per. 22, 13.

Perskylimas 57.

Dievas nor kietisprandžius koravoti ir Dievopi prisiverčiantiems pakajų sutekti.

Ale teisusis prapuola, ir niera nei vieno, *tai į širdį dedančio; ir šventi žmonės suvalomi, ir nei vienas to ne atboja. † Nės teisieji suvalomi pirm negandos; * Jer. 12, 11. † Ps. 12, 2.

2. Ir kurie be klastos elgėsi, pareina į pakajų ir ilsis savo kamarose.

3. Ir jus, prieikite artyn, jus vaikai apmonytojos, jus vaikai *venčiavonystės peržengtojo ir kekšės! * Mat. 12, 39.

4. Kuriuomi dabar jus pasidžiaugsite? ant kurio dabar nasrus atversite ir liežuvį iškišite? Ar ne jus este vaikai peržengimo ir netikroji sėkla?

5. Jus, kurie lyg zyliodami dievai-
čiumpi bėgate po visais žaliuojan-
čiais medžiais, ir papiaujate kudikius
prie upelių po uolų rievomis?

6. Tavo darbas yra prie glitųjų upe-
lių akmenų, šitie yra tavo dalykas;
šitiems tu palieji savo gėrimo apierą,
valgio apierą apieravodamas. Begu
aš tuomi pasilinksminčiau?

7. Tu savo lovą dedi ant aukšto
iškelto kalno, o ten ir užieni aukštin
apieravoti.

8. Ir už durų bei atverijų statai tu
savo paminklą. Nės tu nuo manęs
kuliais šalin verties, ir užieni aukš-
tyn ir savo lovą padarai plačią, ir
su jais iš vieno eini; tu myli jų
guolį, kur juos tikt pamatai.

9. Tu su aliejumi eini pas karalių
ir turi visokių skaniai kvepiančių žo-
lių, ir savo paslus tu toli nusiunti,
ir pažeminta esi iki peklos.

10. Tu prisidirbai daugybėje savo
kelių ir ne tarei: „aš liaujuos,“ bet
kadangi randi gyvastį savo rankoje,
tai ne pailsti.

11. Dėl ko tu taip rupestringa esi ir
taip bijaisi, ir tačiau su melais apsi-
eidama ir manęs ne minėdama tai
prie širdies ne prileidi? Begu dingai,
*manę amžinai tylėsiantį, kad tu ma-
nės taip abelnai nesibijai? *Ps. 50, 21.

12. Ale aš tau parodysiu tavo tei-
sybę ir tavo darbus, kad jie tau nie-
kam ne derės.

13. Kad šauksi, tai tau tavo pulkai te
pagelbti. Ale vėjas juos visus paneš ša-
lin, ir niekystė juos atims. Ale *kas
manimi nusitik, tas žemę palaikytinai
gaus ir tmano šventąjį kalną per tē-
viškę aplūrės, *per. 60, 21. Ps. 2, 12 † Ps. 15, 1.

14. Ir sakys: *klokite, klokite, tai-
sykite kelią, atimkite iš mano žmo-
nių kelių nuotrankas! *per. 62, 10.

15. Nėsa *šitaip sako Aukštasis ir
aukštai iškeltasis, amžinai Gyvenąsis,
kurio vardas šventas yra: aš, Gyve-
nąsis aukštybėje ir šventoje vietoje,
ir †prie tų, kurie sudaužytą ir žē-
mą dvasę tur, kad atgaivinčiau dvasę
**nužemintųjų ir širdį sudaužytųjų;
*Ps. 113, 5. s. † Jėz. 66, 2. **Mat. 5, 3.

16. Aš ne visados *bylinėsu, neigi
amžinai keršysu; bet nuo mano veido
dvasė pus, ir aš kvėpimo padarysu.
*Ps. 103, 9.

17. Aš papykęs buvau ant neviežly-
bumo jų godo ir mušiau juos, *pasi-
slėpiau ir pykau; tai jie šen ir ten
vaikščiojo keliu savo širdies. *per. 59, 2.

18. Ale žiurėdamas į jų kelius, iš-
gydžiau juos ir vadžiojau juos, ir
daviau jiems vėl palinksmuojimo, ir
tiems, kurie anus apgedėjo.

19. Aš leisu lupų vaisių, taip sakan-
čių: pakajus, pakajus abejiems, ir
toli ir arti esantiems, sako Ponas
Dievas, ir juos išgydysu.

20. Ale Dievo nesibijantieji yra lyg
jurės nepakajingos, kurios ne gal
buti tykos, ir jų vilnys purvus ir
mėšlą išmeta.

21. *Dievo nesibijantieji ne tur pa-
kajaus, sako mano Dievas. *per. 48, 22.

Perskyrimas 58.

Apie pastnjakimą ir šventos dienos pašventinimą.

Šauk drąsiai, ne čėdyk, pakelk savo
balsą, kaip trubą, ir pasakyk *mano
žmonėms jų peržengimą ir giminei
Jokubo jų griekus! *Mik. 3, 8.

2. Jie kasdien manęs jėško ir nor
žinoti mano kelius, kaip žmonės,
kurie teisybę jau butų darę ir provą
savo Dievo ne butų prastoje. Jie
manę vadina *į provą ir nor su savo
Dievu bylinėti. *per. 1, 18 ir 43, 26.

3. „Kam mes pastnjkaujame, ir tu ant
to ne žiuri? kam savo kuną vargina-
me, ir tu to ne nori žinoti?“ Štai, jus
pastnjkaudami darote savo valę, ir
visus savo skolininkus spaudžiate.

4. Štai, jus pastnjkaujate besibarda-
mi ir susivaidįdami, ir mušate su
kumščia bedieviškai. Ne taip pastnj-
kaukite, kaip dabar darote, kad gar-
sas apie jus aukštybėje girdimas yra!

5. Ar tai butų *pastnjkavimas, man
patinkas, kad žmogus savo kunui tą
dieną pikto daro, arba savo galvą nu-
leidžia, kaip plušę, arba ant žako ir pe-
lenuose gul? Ar tai norite pastnjką va-
dinti ir dieną, Ponui Dievui įtikančią?
*Zak. 7, 5 ir 8, 19. Mat. 6, 16. a.

6. Ale tai yra pastnjkavimas, ku-
riuomi aš mėgstu: paleisk, kuriuos su
neteisybe surišai, *palengvįk, kuriuos
apsunkini, paleisk, kuriuos spaudi,
plėšk šalin visą sunkybę! *Ez. 18, 16.

7. *Laušk išalkusiam savo duoną,
ir bėdoje esančius įvesk į namus!

Jei tu kokį nuogą matai, tai aprėdyk jį, ir ne atsitrauk nuo savo kuno!

* Ez. 18, 7. Mat. 25, 35.

8. Tada *tavo šviesa prabrėš lyg aušra, ir tavo pasigerinimas umai augs, ir tavo teisybė eis pirm tavęs, ir Pono Dievo šlovė tavę priims prie savęs.

* perkš. 10. Ps. 37, 6.

9. Tada tau prašant Ponas Dievas tau atsilieps, tau be šaukiant jis sakys: štai, čia esmi! Jei tu nei vieno pas savę ne apsunkįsi, nei pirštais ne rodysi, nei pikto ne kalbėsi,

10. Ir išalkusiam duosi rasti tavo širdį, ir biednąją dušią pasotįsi: tai *tavo šviesybė tamsumoje užtekės, ir tavo tamsa bus kaip pietus;

* Ps. 112, 4.

11. Ir Ponas Dievas tavę nepalaidamas ves ir tavo dušią pasotįsi; ir busi kaip *daržas, vandenimi pašlapintas, ir kaip šaltinis, vandens niekados ne pristoktas.

* Ps. 51, 3. Jėr. 31, 12.

12. Ir per tavę *bus budavota, kas ilgai pusta gulėjo; ir gruntą dėsi, į eilių eiles išliekantį, ir vadinamas busi: spragas užtveriašis ir kelius taisiašis čion gyventinai.

* per. 61, 4.

13. Jei tu savo koją nuo *Sabatos nukreipsi, ne darydamas, kas tau patinka mano šventoje dienoje, tai linksmą Sabatą bus vadinama, Poną Dievą šventinti ir garbinti. Nėsa taip tu jį garbinsi, ne darydamas savo kelius, nei ne randamas tame, kas tau įtinka, arba ką tu kalbi.

* per. 56, 4.

14. Tada tu pasimėgsi Ponu Dievu, ir aš paaukštįsu tavę į žemės aukštybes ir valgydįsu tavę tėviške tavo tėvo Jokubo; nės *Pono Dievo burna tai sako.

* per. 1, 20.

Perskyrimas 59.

Žydų griekai suskaitomi, ir Kristus pažadamas.

Štai, *Pono Dievo ranka ne per trumpa, kad ne galėtų gelbėti; ir jo ausis ne apkurto, kad ne išgirstų;

* per. 50, 2. 4 Maiž. 11, 23. Luk. 1, 37.

2. Bet jūsų neviežlybumai atskiria jus bei jūsų Dievą, ir jūsų griekai *paslepia veidą nuo jūsų, kad ne išklausomi este.

* Pam. 1, 28. Mik. 3, 4.

3. Nės *jūsų rankos krauju ištepotos ir jūsų pirštai neviežlybumu; jūsų lupos kalba melagiškai, jūsų liežuvis neteisybę sumislija.

* per. 1, 15.

4. Niera nei vieno, teisybę mokinan-

čio, arba viernai sudijančio. Kiekvienas niekingais daiktais nusitik, ir kožnas kalba niekam ne vertus daiktus; jie *nelaime yra nėsči ir augina apmaudą.

* Job. 15, 35.

5. Jie peria Basiliskio kiaušus ir audžia vortinklius. Jei kas jų kiaušių valgo, tas tur mirti; bet jei juos sumindžioji, tai angis iššok.

6. Jų *vortinkliai ne deri drabužiams, ir jų audimas ne deri užklodei; nės jų darbai yra apmaudas, ir jų rankose yra prispaudimas per nevalę.

* Job. 8, 14.

7. Jų *kojos yra tekinos ant nelabumo ir greitos, nekalto kraujo pralietai; jų mislys yra apmaudas, jų kelias yra vienas pagadinimas ir iškada.

* Rym. 3, 15.

8. Jie ne pažįsta pakajaus kelio, ir niera teisybės jų žingsniuose; jie yra perkreipti savo keliuose; kas ant jų vaikščioja, tas niekada netur pakajaus.

9. Todėl yra sudas toli nuo mūsų, ir mes teisybės ne įgauname. Mes laukiame šviesybės, ir štai, aptemsta; (mes laukiame) spindulio, ir štai, tamsoje *be vaikščiojame.

* per. 9, 2.

10. *Mes čiupinėjame sienas lyg akilieji, ir krapinėjame lyg akių ne turintieji. Mes užsigauname vidurdienyje, kaip apytamsoje; mes esame tamsybėje, kaip negyvieji.

* 5 Maiž. 28, 29.

11. Mes visi murmime kaip meškos, ir *ulduojame kaip karveliai; nės mes laukiame sudo, tai jo niera; išganymo, ir jis toli nuo mūsų.

* Ez. 7, 16.

12. Nės mūsų peržengimų po tavo akių yra perdaug, ir mūsų griekai atsako prieš mus. Nės mūsų peržengimai yra musip, ir mes jaučiame savo griekus,

13. Ką mes nusidedame ir *meluojame prieš Poną Dievą, ir ką atsikreipiame nuo savo Dievo, ir ką mes kalbame, (kitus) prispausti ir ne klausyti, sudumodami ir išmislydami neviernius žodžius iš širdies.

* Ps. 55, 12.

14. Todėl ir sudo padarymas atgalios atstojo, ir teisybė tolyn nužengė; nės tiesa puolinėja ant uylčios, ir sudas ne gal pavaikščioti;

15. Ir tiesos yra gloda, ir kas nuo piktumo atsitrauk, tas kožno plėšimas tur buti. Toktai mato Ponas Dievas, ir jam ne įtinka, kad provos niera.

16. Ir jis mato, nei vieno čia ne esant,

ir dyvijas, kad nei vienas juos ne užstoja. Todėl jis pats sau *gelbti savo ranka, ir jo teisybė jį išlaiko. *per. 63, 5.

17. Nėsa *jis teisybe apsirėdo, kaip pancėrium, ir šalmą išganymo ant savo galvos uždeda; ir apsielk ant atkeršijimo, ir kerštu apsirėdo, kaip sermėga,

*Ep. 6, 14. 17. 1 Tes. 5, 8.

18. Kaip savo priešininkams atlygsias ir savo neprieteliams didžiu kerštu užmokėsiąs; ir mielai saloms nor mokėte užmokėti,

19. Kad Pono Dievo vardo būtų prisibijota nuo nusileidimo, ir jo šlovės nuo saulės užtekėjimo; kad jis ateis lyg užlaikyta upės srovė, kurią vėjas Pono Dievo varo.

20. Nėsa *tiems iš Ziono ateis išgelbėtojis, ir tiems, kurie prisiverčia nuo griekų Jokubo, sako Ponas Dievas.

*per. 1, 27. Rym. 11, 26.

21. Ir aš darau tokį susiderėjimą su jais, sako Ponas Dievas: mano Dvasė, pas tavę esanti, ir *mano žodžiai, kuriuos aš į tavo burną įdėjau, nuo tavo burnos ne tur atstoti, nei nuo burnos tavo vaikų bei vaikų vaikų, sako Ponas Dievas, iš šio česo iki amžių amžių. *per. 51, 16. Jėr. 1, 9.

Perskyrimas 60.

Krikščionių naujojo Testamento susirinkimas, turtai ir lobis.

*Kelkis, prašvisk! nėsa tavo *šviesybė ateiti, ir Pono Dievo šlovė užteka ant tavęs.

*per. 52, 1. †per. 9, 2.

2. Nėsa štai, *tamsybė apdengia žemę, ir nežviesybė žmones. Ale ant tavęs užteka Ponas Dievas, ir jo šlovė pasirodė ant tavęs.

*Maiž. 10, 23.

3. Ir pagonai vaikščios tavo *šviesybėje, ir karaliai skaitume, kursai ant tavęs užteka.

*Mat. 4, 16.

4. *Pakelk savo akis ir žiurėk aplinkui! šie visi susirinkę ateina tavėsi. Tavo sunus iš tolo ateis, ir tavo dukters prie *šalies bus užaugintos.

*per. 49, 18. †per. 66, 12.

5. Tada tu išvysi savo pasimėgimą ir didei pasidžiaugsi, ir tavo širdis dyvysis ir išsiplatys, kad *daugybė pajuriuose tavėsi prisivers, ir pagonų pulkai tavėsi ateis.

*Mat. 8, 11.

6. Nėsa verbludų daugybė tavę apdengs, tekunai iš Midiano ir iš Epa. Iš *Sabos jie visi ateis; aukso bei

kodylo atneš ir Pono Dievo garbę apsakys.

*Mat. 2, 11.

7. Visos kaimenės Kėdaro tavėsi bus sugintos, ir avinai Nėbajoto tau šlužys. Jie bus ant mano mielojo altoriaus apieravojami; nėsa aš namus savo šlovės išgrožysu.

8. Kas tai per vieni, kurie lekia, kaip debesys, ir kaip karveliai savo langumpi?

9. Salos manęs laukia, ir jurių laivai iš senų dienų, kad tavo vaikus iš tolo atgabentų *su jų sidabru ir auksu, vardui Viešpaties, tavo Dievo, ir Šventamjam Izraelyje, kurs tavę šlovingą padarė.

*Pa. 45, 13.

10. Svetimi tavo murus budavos, ir jų karaliai tau šlužys. Nės aš savo *papykime tavę ištikau, ir savo malonėje susimilstu ant tavęs.

11. Ir tavo *vartai visados bus atviri, neidieną, nei naktį ne bus užrakinti, kad pagonų pulkai tavėsi būtų atvesti, ir jų karaliai artyn privadžioti.

*Apr. 21, 25.

12. Nės kurie pagonai arba karalystės tau ne norės šlužyti, tie turės prapultį, ir pagonai išpustyti būti.

13. *Šlovė Libanono tau teks, eg-lės, jovarai ir buks medžiai podraugel, išdabinti vietą mano šventinyčios; nėsa aš vietą savo kojų šlovingą padarysu.

*per. 35, 2.

14. Taipiau ir tie pasikloniodami prie tavęs ateis, kurie tavę pamynė; ir visi, kurie tavę papeikė, tau prie kojų puls ir vadys tavę miestu Pono Dievo, Zionu Šventojo Izraelyje.

15. Nės todėl, kad tu buvai prastota ir nekenčiama, kur nieks ne ėjo, padarysu aš tavę puikybe amžinai ir džiaugsmu į eilių eiles,

16. Kad tu pieno iš pagonų žysi, ir karalių krutys tavę žindys; *kad tu iš-tirtumbei, manę esantį Poną Dievą, tavo išganytoji, ir manę esantį mac-nųjį Jokubo, tavo Atpirktoji.

*per. 49, 23.

17. Aš auksą į vario vietą ir sidabrą į geležies vietą atgabėsu, ir varia į medžio vietą ir geležį į akmenų vietą; ir darysu, kad tavo užveizdai *pakajų mokytų, ir tavo dušios rupjotajai teisybę apsakytų.

*per. 52, 7.

18. Ne bus daugiaus girdėti prispau-dimų tavo žemėje, nei iškados arba

pagadinimo tavo rubežiuose; bet tavo *murai bus vadinami išganymas, ir tavo vartai liaupsė.

* per. 26, 1.

19. *Saulė tau daugiaus ne švies dienoje, nei mėnesio skaistumas tau ne žibės; bet Ponas Dievas bus tau amžina šviesybė, ir tavo Dievas bus tavo garbė.

* Apr. 21, 23.

20. Tavo saulė jau ne nusileis daugiaus, neigi tavo mėnuo šviesybę ne pames; nės Ponas Dievas tau bus amžina šviesybė, ir dienos tavo vargų pasibaigsis.

21. Ir tavo žmonės bus vieni teisus ir žemę amžinai apturės, kaip kurie čiepas mano čiepijimo ir darbas mano rankų yra ant šlovės.

22. Iš mažiausiojo bus tukstančiai, ir iš prasčiausiojo didė daugybė žmonių. Aš, Ponas Dievas, tai tikru čėsu umai ištaisysu.

Perskyrimas 61.

Kristaus pamokinančiojo urėdystė ir krikščioniškojo susirinkimo džiaugsmas.

Pono Dievo *Dvasė yra ant manęs, todėl manę Ponas Dievas pamostijo. Jis manę siuntė biedniems (malonės žodį) apsaityti, sulaužytasias širdis ir palinksminti, pasakyti apkaltiems išvalnijimą, surištiems atrišimą,

* Luk. 4, 18. † Jėz. 30, 26.

2. Apsakyti maloningą Pono Dievo metą, ir atkeršijimo dieną mūsų Dievo, *palinksminti visus smutnuosius,

* Mat. 5, 4.

3. Padaryti smutniems *Zione, kad jiems išsigrožinimas už pelenus, linksmybės aliejus už smutką, ir gražus rubai už smutną dvasę duoti būtų; kad jie vadinami būtų teisybės medžiai, Pono Dievo ir čiepai ant šlovės.

* per. 51, 3. † per. 60, 21.

4. Jie senasias pustynes budavos, ir kas senose gadynėse buvo išgaišinta, pakurs; jie išpustytuosius miestus, į eilių eiles gulėjusius, atnaujys.

5. Svetimi stovės, jūsų kaimenę be ga. ydami, ir kitų žemių žmonės bus jūsų ukininkai ir vyno daržininkai.

6. Ale jus turite *kunigai Pono Dievo vadinami buti, ir šauks jus tarnais mūsų Dievo; ir valgysite pagonų gerybę ir jų šlovę pasigirsite.* per. 66, 21.

7. Už jūsų apjuoką dvigubai ateis, ir už gėdą jie tur *linksmi buti ant savo

dirvų. Nės jie dukart tiek apturės savo žemėje, jie amžiną džiaugsmą apturės.

* per. 35, 10.

8. Nės aš esmi Ponas Dievas, teisybę mylįs, ir nekenčiu plėšimo apierų; ir padarysu, kad jų darbas būtų tikrai naudingas; ir *amžiną derėjimą su jais padarysu.

* per. 54, 10 ir 55, 3.

9. Ir jų sėkla tur pažįstama būti tarp pagonų, ir jų vaikų vaikai tarp svieto žmonių; kad, kas juos matys, juos pažįs, kad jie esą sėkla, Pono Dievo peržegnota.

10. Aš *džiaugiuos Ponu Dievu, ir mano dušia linksminasi savo Dievu; nėra jis manę apvilko ir rubais išganyimo ir sermėga teisybės aprėdė, kaip jaunikių kunigišku aprėdymu, ir kaip marti savo graikštume puikavoja.

* Abak. 3, 18. † Sak. 3, 5.

11. Nėsa lyg kaip ugliis iš žemės auga, ir sėkla darže išdygsta, šitaip teisybė ir *gyrus po akimis visų pagonų pažels iš Viešpaties Pono Dievo.* Zep. 3, 20.

Perskyrimas 62.

Šlovė krikščioniškojo susirinkimo naujame įstatyme.

Dėl Ziono aš ne tylėsu, ir dėl Jeruzalės aš ne apsistosu, pakolei jos teisybė išeis kaip žibėjimas, ir jos išganymas užsidegs kaip žiburys;

2. Kad pagonai matytų tavo teisybę, ir visi karaliai tavo šlovę; ir tu busi *nauju vardu vadinama, kurį Pono Dievo burna pramjė.

* per. 65, 15. Apr. 2, 17.

3. Ir tu busi gražus vainikas rankoje Pono Dievo ir karališka kepurė rankoje tavo Dievo.

4. Ne busi toliaus vadinama *apleistoji, nei tavo žemė pustynė, bet tu vardu busi: „aš ja ir pasigėriu“, ir tavo žemė: „mielulė.“ Nės Ponas Dievas tavimi pasigėrėjo, ir tavo žemė tur mielulį.

* per. 60, 15. † Pa. 16, 3.

5. Nėsa kaip susižadėjęs savo mylimąją myl, šitaip tavo vaikai tavę mylės; ir kaip jaunikis džiaugias iš marčios, šitaip tavo Dievas *tavimi džiaugsis.

* Zep. 3, 17.

6. Ak Jeruzalė, aš *sargus pastatysu ant tavo murų, kurie ne tur tylėti niekadai, per visą dieną ir per visą naktį, ir kurie Pono Dievo turės minėti, idant pas jus ne būtų nei jokio tylėjimo,

* per. 52, 8.

7. Ir jus apie Jį ne tylėtumbite, iki

Jėruzalė gatava ir statyta butų *per garbę ant žemės. * per. 61, 11.

8. Ponas Dievas pasibažijo per savo dešinę ir per ranką savo macies: aš tavo javus ne duosu daugiaus valgyti *tavo neprieteliams, nei tavo šviežų vyną, kuriuomi prisidirbai, ne duosu svetimiems gerti; * per. 65, 21. 22. Vald. 6, 3.

9. Bet tie, kurie juos suvalo, ir valgys jų, Poną Dievą pagarbindami; ir kurie jį sunėša, jo gers prybažnyčiose mano šventinyčios.

10. Nueikite, nueikite pro vartus, pritaisykite žmonėms kelią, *išklomite, išklomite kelią, išrankiokite akmenis, pakelkite karunženklį ant svieto žmonių! * per. 57, 14. Ps. 68, 5.

11. Štai, Ponas Dievas duodasi išgirsti iki svieto kraštų. *Sakykit dukterei Ziono: štai, tavo išganymas ateiti; štai, jo ūgala yra su juomi, ir jo atlyginimas po jo akių yra!

* Sak. 9, 9. † Jėz. 40, 10. Apr. 22, 12.

12. Jie bus vadinti šventieji žmonės, *išgelbėtieji Pono Dievo; ir tavę šauks miestu atlankytu ir ne pamestu miestu. * per. 35, 10.

Perskyrimas 63.

Kristaus kova ir pergaliimas; šlovė Dievo dyvny darbų.

Kas tai per vienas, kurs iš Edomo ateiti, su raudonokais rubais iš Bozros? taip išrėdytas savo rubais ir atžengias didėje savo syloje? „Aš esmi *teisybę mokinasis ir didei mokasis pagelbėti.“ * per. 43, 19.

2. Kodėlgi *tavo drabužis taip raudonokas, ir tavo rubas lyg mindžiojancio vynspaustuvėje? * Apr. 19, 13.

3. „Aš vienas mindžioju spaustu-vėje, ir nei vienas svieto žmonių niera su manimi. Aš juos mindžiojau savo papykime ir sumindžiojau savo didime narse. Iš to jų pergaliimas ant mano rubų užteškėjo, ir visus savo drabužius ištepiau.“

4. Nės aš užsiėmiau *atkeršijimo dieną; metas, savuosius išvaduoti, priejo. * per. 13, 9 ir 34, 8. Jėr. 51, 6.

5. Nės aš apsižvalgiau, ir ne buvo nei vieno pagelbėtojo; ir aš persigandau, ir nei vienas manęs ne prilaikė; bet mano petyš turėjo manę pagelbėti, ir mano narsas manę prilaikė.

6. Todėl aš svieto žmones *sumin-

džiojau savo papykime ir apgirdžiau juos savo didime narse, ir jų išgalėjimą į žemę parstumiau.“ * Ps. 18, 39. Apr. 14, 20.

7. Aš Pono Dievo geradėjystės minėsu, ir Pono Dievo pagarbinimo visuose dalykuose, kuriuos mums Ponas Dievas padaręs yra, ir didžiosios gerybės ant namų Izraelio, kurią jis jiems padaręs yra per savo mielaširdingystę ir didį susimilimą.

8. Nės jis tarė: juk jie yra mano žmonės, vaikai tikrai vierni. Todėl jis buvo jiems išganytoju.

9. Kas juos vargino, tas ir jį vargino, ir *angielas, po jo akių esąs, pagelbėjo jiems. Jis išgelbėjo juos todėl, kad juos mylėjo ir jų čėdijo. Jis priėmė juos ir **nešiojo juos visada iš senovės. * 2 Maiž. 32, 34. s. † Ep. 5, 25. ** Jėz. 46, 4.

10. Ale jie *papykino ir įraudino Jo šventąją Dvasę, todėl Jis jiems pastojų jų neprieteliu ir kariavo prieš juos. * Ep. 4, 30.

11. Ir jis vėl atsiminė pirmosios gadyinės, Maižėsiaus, tarp jo žmonių buvusiojo. Kamegi dabar tas juos *iš jurių išvedėsis podraugei su ganytojais jo kaimenės? kame tas, kursai savo šventąją Dvasę į juos davė? * 2 Maiž. 14, 30.

12. Kursai Maižėsių prie dešinės vedė savo šlovingą ranka, kursai vandenį perskyrė jų pryšakyje, kad sau amžiną paminklą pasidarytų?

13. Kursai juos vedė per gilybę, kaip žirgus pusčioje neslystančius?

14. Kaip galvijus į lauką nueinančius, kvapu Pono Dievo varomus, šitaipjau tu savo žmones vedei, kad sau šlovingą paminėjimą pasidarytumbei.

15. Taigi *dabar žiurėk iš dangaus ir veizdėk žemyn iš savo šventųjų, šlovingųjų namų! Kame dabar tavo keršijimas, tavo macis? Tavo didysis širdingasis susimilimas apsikietina prieš mane. * 5 Maiž. 26, 15. s.

16. Juk tu esi mūsų tėvas. Nės Abraomas apie mus ne žino, ir Izraelis mūsų ne pažįsta. Ale tu, Pone Dieve, *esi mūsų tėvas ir mūsų išgelbėtojis, iš senovės tai tavo vardas. * 5 Maiž. 32, 6.

17. Kodėl tu duodi, Pone Dieve, mus klajoti nuo tavo kelių, ir mūsų širdį užsikietinti, kad tavęs nesibijomės? Atgrįšk dėl savo tarnų, dėl giminių, sau išrinktųjų!

18. Jie tavo šventuosius žmones kone visus pergal, tavo priešininkai *sumindžioja tavo šventybę. • Pa. 79, 1.

19. Mes esme lygiai kaip pirma, tau ant mūsų ne karaliaujant, ir kaip mes tavo vardu ne buvome vadinami.

Perskyrimas 64.

Malda dėl išgelbėjimo.

Ak, kad tu dangų sudraskytumbei ir nueitumbei žemyn, kad kalnai ties tavimi sutirptų,

2. Kaip karštas vanduo iš didės ugnies verda per viršų, kad tavo vardas pažįstamas būtų tarp tavo neprietelių, ir pagonai prieš tavę drebėti turėtų

3. Per dyvus, tavęs daromuosius, kurių nelaukiama, kaip tu nužengei žemyn, ir kalnai po tavo akių sutirpo!

4. Kaipgi *nuo svieto pradžios ne patirta, nei ausimis girdėta, neigi nei viena akis ne regėjo, be tavęs, Dieve, kas nusiduosti tavęs laukiantiems.

• 1 Kor. 2, 9.

5. Tu sutikai linksmuosius bei teisybę išpildančiuosius ir ant tavo kelių tavęs menančiuosius. Štai, tu tiesa supykai, mums susigriešijant ir tame ilgai pasilikant; ale tačiau mums buvo pagelbėta.

6. Ale dabar mes visi *kaip nečystieji esme, ir visa mūsų teisybė yra lyg išteptas drabužis. Mes visi pavytome, kaip lapai, ir mūsų griekai mus nuneša kaip vėjas. • Job. 14, 4. Ez. 36, 17.

7. Nei vienas ne šaukia tavo vardo, arba *keliasi, prie tavęs laikytis. Nės tu savo veidą į paslepi nuo mūsų ir mus mūsų griekuose užtrokšdini.

• Pa. 106, 23. Ez. 13, 5. † Jėz. 54, 8.

8. Ale dabar, Pone Dieve, tu esi *mūsų tėvas; mes į esme molis, tu mūsų puodžius, ir mes visi esme tavo rankų darbas. • Mal. 2, 16. † Rym. 9, 20, 21.

9. Pone Dieve, ne pyk taip labai ir *ne minėk amžinai grieko! Ben veizdėk ant to, kad mes visi tavo žmonės esme!

• Pa. 25, 7 ir 79, 8.

10. *Miestai tavo šventinyčios puštinė pastojo, Zionas puštinė pastojo, Jėruzalė gul išpustyta. • Pa. 74, 7 ir 79, 1.

11. *Namai mūsų šventybės ir šlovės, kuriuose tavę mūsų tėvai garbino, ugnimi yra sudegiti, ir vislab, ką gražių daiktų turėjome, sudarkyta. • 2 Kar. 25, 9.

12. Pone Dieve, *argi ne pasigailėsi

mūsų tokioje (bėdoje esančių), ir į tylėsi ir mus taip didei vargysi?

• 4 Mal. 17, 13. † Jėz. 65, 6

Perskyrimas 65.

Žydų patėrimas; pagonų pavadinimas.

Aš *jėškomas esmi tų, kurie manęs ne klausinėjo; aš atrandamas esmi tų, kurie manęs ne jėškojo; ir pagonams, kurie mano vardo ne šaukia, aš sakau: †Štai esmi! štai esmi!

• per. 55, 5. Rym. 20, 20. † Jėz. 58, 9.

2. Nės aš *savo rankas ištiesiu per čielą dieną žmonium nepaklusnių, kurie į savo dumas seka keliu ne geru.

• Pam. 1, 24. † Jėr. 3, 17.

3. Žmonės, kurie manę įpykina, visados yra po mano akių, apieravoja daržuose ir rukina ant plytų,

4. Gyvena tarp kapinių ir laikosi duobėse, ēda *kiaulieną ir nekenčiamų valgių tur savo puoduose, • per. 66, 17.

5. Ir sako: „pasilik namieje ir ne lytėk manęs, nės aš turu tavę šventinti.“ Tokie tur dumais pastoti mano keršte, ugnimi, per visą dieną degančia.

6. Štai, po mano akių yra parašyta: *aš ne tylėsu, bet užmokėsu, beje, aš jiems į jų antį užmokėsu, • per. 64, 6, 12.

7. Abiejus, ir jų nusižengimus ir jų tėvų nusižengimus podraugei, sako Ponas Dievas, kurie ant kalnų rukino ir manę ant kalnelių darkė; aš jiems *priseikėsu jų pirmuosius darbus į jų antį.

• Luk. 6, 38.

8. Taip sako Ponas Dievas: lyg kaip šviežų vyną vynkekėje randant sako: „ne pagadjk tai, nės *žegnonė viduje yra“; šitaip aš dėl savo tarnų tai darysu, į kad ne vislab pagadjsu.

• Joėl 2, 14. † Jėz. 6, 13

9. Bet iš Jokubo duosu sėklos užaugti, ir iš Judo, kursai manąjį kalną apturėtų; nės mano išrinktieji tur jį apturėti, ir mano tarnai tur tenai gyventi.

10. Ir Saron bus namai kaimenei, ir *dauba Akor bus prydaržė galvijinė mano žmonėms, manęs jėškantiems.

• Joz. 7, 26.

11. Ale jus, kurie Poną Dievą praostojate ir mano šventojo kalno užmirštate ir stalą Gadui įtaisote, ir pilnai pripilate gėrimo apierą *Menui, —

• Jėr. 7, 18.

12. Gerai, aš jus priskaitysu kardui, kad jus visi pasilenkti turėsi'e papiovimui, todėl, kad *aš šaukiau, ir

jus man ne atsiliepėte; kad aš kalbėjau, ir jus ne klausėte, bet darėte, kas man ne patiko, ir apsiėmėte sau, kas man ne miela buvo. *Rym.10, 21.

13. Dėl to taip sako Viešpats, Ponas Dievas: štai, mano tarnai *valgys, ale jus alksite; štai, mano tarnai gers, ale jus trokšite; štai, mano tarnai linksmi bus, ale jus išgėditi busite;

* per. 55, 1. Pa. 22, 27. Mat. 5, 6.

14. Štai, mano tarnai iš linksmos širdies šukaus, ale jus iš širdies skaudėjimo rėksite ir dejuodami kauksite,

15. Ir savo vardą paliksime mano išrinktiems pasibažijimui; ir Viešpats Ponas Dievas tavę nužavys, ir savo tarnus *kitu vardu pramys, *per. 62, 2.

16. Kad, kurs persižegnosis ant žemės, tas tikru Dievu persižegnosis; ir kas prisieks ant žemės, tas *per tikrąjį Dievą prisieks; nės pirmosios tužbos yra užmirštos ir nuo mano akių jos yra paslėptos. *Jér. 4, 2 ir 12, 16.

17. Nės štai, aš *naują dangų ir naują žemę sutversu, kad pirmųjų ne bus daugiaus minėta, neigi širdyje atsimis;

* per. 66, 22. 2 Petr. 3, 13. Apr. 21, 1.

18. Bet jie *amžinai džiaugsis ir linksmi bus iš to, ką aš sutveriu. Nės štai, aš Jėruzalę sutversu pasilinksminiui ir jos žmones džiaugsmui. *per. 35, 10.

19. Ir aš linksmsiuos dėl Jėruzalės ir džiaugsiuos savo žmonėmis; ir ne bus joje daugiaus girdėtas balsas verksmo, nei balsas raudojimo.

20. Ne bus tenai daugiaus kudikių, keletą dienų tepatenkančių, arba senųjų, savo metų ne išpildančiųjų; bet vaikaičiai šimto metų numirs, ir griekininkai šimto metų bus prakeikti.

21. Jie butus pakurę gyvės juose; jie *vynkalnius apsodys ir jų vaisių valgys. *per. 62, 8.

22. Jie *ne budavos, ką kiti apgyvės, ir ne sodys, ką kitsai valgys. Nės dienos mano žmonių bus, kaip įdienos kokio medžio, ir jų rankų darbas pasės prie mano išrinktųjų. *5 Maiž. 28, 30. †Pa. 1, 3.

23. Jie ne dirbs noprosnai, ir ne gimdys nečėsu; nės jie yra sėkla peržegnotųjų Pono Dievo, ir jų vaikai su jais. *per. 61, 8.

24. Ir nusiduos, jiems dar ne *šaukiant, aš atsiliepsu, jiems dar bekalbant aš išgirsu. *per. 30, 19.

25. *Vilkas bei ėrytis ganysis po draugei, liutas šiaudų ės, kaip jautys, ir žaltys žemę valgys. Jie ne iškadys, nei išpustys ant mano šventojo kalno, sako Ponas Dievas. *per. 11, 6—9.

Perskryrimas 66.

Praplatinimas tikrosios Dievo šinžmos.

Taip sako Ponas Dievas: *dangus mano krėslas, ir žemė mano pakojis; kokieji tie namai, kuriuos man norite budavoti? arba kuri yra ta įvieta, kur aš laikytis turėčiau? *1 Kar. 8, 27. 2 Nua. 5, 13, Mat. 5, 34, 35. Darb. 7, 49 ir 17, 24. †Pa. 132, 14.

2. Mano ranka vislab padarė, kas čionai yra, sako Ponas Dievas. Ale aš *veizdmi ant biednojo ir dvasę sulaužytą turinčiojo ir mano žodžio įprisi-biančiojo. *Pa. 34, 19 ir 51, 19. †Pa. 119, 101.

3. Nės kas jautį pamuša, yra lygus vyrą užmušančiam. Kas avį apieravoja, yra lygus šuniui sprandą nu-traukiančiam. Kas valgio apierą atneša, yra lygus kiaulės kraują apieravojančiam. Kas kodylo mena, yra lygus neteisybę pagiriančiam. Tok-tai jie velija savo keliuose, ir jų du-šia pasimėgsta jų biauzybėmis.

4. Todėl ir aš sau išrinksu, ką jie apjuokia; ir ko jie baidosi, aš ant jų užeidysu; todėl, kad *man šaukiant nieks ne atsiliepė, man kalbant jie ne klausė, ir darė, kas man ne patiko, ir sau velijo, kas man ne miela buvo.

*per. 65, 12. Pam. 1, 24.

5. Girdėkite Pono Dievo žodį, jus, kurie bijotės jo žodžio; jūsų broliai, kurie jūsų nekenčia ir *jus atskiria dėl mano vardo, sakydami: „parodykite, kaip šlovingas esąs Ponas Dievas, te pasirodo jis jums ant džiaugsmo!“ šitie tur išgėdyti buti. *Luk. 6, 22.

6. Nės girdėtas bus maišto balsas mieste, balsas nuo bažnyčios, bal-sas Pono Dievo, savo neprieteliams užmokančiojo.

7. Ji gimdo, skaudėjimams ją ne sugavys; ji augina vaikėlį, ant gim-dymo dar ne stovint.

8. Kas tai kuočės girdėjo? kas tai kuo-čės regėjo? Begu gal, pirm ne kaip žemė sopėjimą tur, pulkas žmonių po-draugei užgimti? Ir juk tačiau Zionas savo vaikus be skaudėjimų gimdė.

9. Argi aš kitiems duočiau pagim-dyti, ir aš pats ne gimdyčiau? sako

Ponas Dievas. Ar kitus duočiau gimdyti, ir patsai bučiau užrakintas? sako tavo Dievas.

10. Džiaugkitės su Jėruzale ir linksmikitės su ja, visi ją mylintieji! Džiaugkitės su ja visi, kurie dėl jos smutni buvotė!

11. Nės už tai žįsite ir prižįsite iš kručių jos palinksminojimo; už tai jus žįsite ir pasidžiaugsite jos šlovės apstumu.

12. Nėsa šitaip sako Ponas Dievas: štai, aš pakajų prie jos išplatinau, kaip upę, ir pagonų šlovę, kaip patvinusį upelį; tai žįsite. Jus prie pažasties busite nešiojami ir ant kelių meiliai jus laikys.

13. *Aš jus palinksminosu, kaip kurį jo motyna palinksminoja; berods, jus Jėruzale linksmai pasigėrėsite. *p. 40, 11.

14. Jus tai matysite, ir jūsų *širdis džiaugsis, ir jūsų kaulai žaliuos, kaip žolė. Tai bus pažinta Pono Dievo ranka prie jo tarnų, ir jo pykimas ant jo neprietelių. *per. 35, 10 ir 51, 11.

15. Nės štai, Ponas Dievas ateis su ugnimi, ir jo vežimai lyg vėtra, kad *užmokėtų didime papykyje savo keršto, ir jo barimas ūgnies liepsnose. *2 Tes. 1, 8. 2 Petr. 3, 7. † Ps. 29, 7.

16. Nėsa Ponas Dievas su ugnimi sudys ir *savo kardu visą kuną; ir Pono Dievo nužudytųjų daugumas bus. *Apr. 19, 21.

17. Kurie šventinasi ir čystijas daržuose, vienas čionai, kitas tenai, ir *valgo kiaulieną, biaurybes ir peles, tur pagrėbti buti podraugei, sako Ponas Dievas. *per. 65, 4. 5.

18. Nės aš atėjęs surinksu jų darbus ir mislis drauge su visais pagonais ir liežuviais, kad jie atėję *regėtų mano šlovę. *Jon. 17, 24.

19. Ir aš ženklą į jų tarpą duosiu, ir kelis išgelbėtųjų siųsu pas pagonus pajuriuose, į Pul bei į Lud, pas strielčius, į Tubal ir į Javan, ir toli į salas, kur nieko apie manę ne gir-dėta, ir kurie mano šlovės ne regėję; ir mano šlovę tarp pagonų apsakys.

20. Ir visus jūsų brolius iš visų pagonų šen atves Ponui Dievui ant valgio apieros, ant arklių ir ant vežimų, ant nešamų krasių, ant asil-arklių ir ant zovadninkų, į Jėruzalę pas mano šventąjį kalną, sako Ponas Dievas, lyg kaip vaikai Izraelio valgio apierą į čystą ryką atneša į Pono Dievo namus.

21. Ir iš tų aš imsu *kunigus ir Lėvytus, sako Ponas Dievas. *per. 61. 6. 1 Petr. 2. 5.

22. Nės lyg kaip *naujasis dangus ir naujoji žemė, kuriuodu aš padariau, po mano akių stov, sako Ponas Dievas, šitaip tur ir jūsų vaikai bei vardas stovėti. *per. 65, 17. a.

23. Ir kožnas kunas mėnesį į mėnesį ir Sabatą į Sabatą ateis *melstis po mano akių, sako Ponas Dievas. *Apr. 15, 4.

24. Ir jie išeis ir matys lavonus žmonių, prieš manę nusidėjusių; nėra *jų kirmėlė ne mirs, ir jų ugnis ne užges, ir jie bus ūbiaurybė visiems žmonėms. *Mark. 9, 44. † Dan. 12, 2.

Prarakas Jėremiošius.

Perskyrimas 1.

Jėremiošius pavadinamas, išpuštijimą miesto Jėruzalės apsakyt.

Šitie yra nusidavimai Jėremiošiaus, Ilkijo sunaus, iš klebonų Anatote, žemėje Benjamino,

2. Kuriam Pono Dievo žodis tikosi čėse *Josijo, Amono sunaus, Judavos karaliaus, tryliktame mete jo karalystės, *2 Kar. 21, 24.

3. Ir paskui čėse Judavos karaliaus, *Jojakymo, Josijo sunaus, iki pasibaigiant vienuoliktam metui Zedekijo, sunaus Josijo, Judavos karaliaus, iki kailėjimo Jėruzalės penktame mėnesyje. *2 Kar. 23, 34.

4. Ir Pono Dievo žodis man tikos ir tarė:

5. Aš tavę *pažinau, pirm ne kaip aš tavę motynos žyvatė sutaisiau; ir išskyriau tavę, pirm ne kaip motyna tavę pagimdė; ir įdėjau tavę į prarakus tarp žmonių. *Jėz. 45, 4. 5. per. 49, 1. 5.

6. Bet aš tariau: ak Viešpatie, Pone Dieve, *aš ne tinku tavo žodį sakyti; nėra per jaunas esmi. *2 Maiž. 3, 11.

7. Ale Ponas Dievas tarė man: ne sakyk: „aš per jaunas;“ bet tu turi eiti, kur aš tavę siunčiu, ir *apsakyt, ką aš tau liepiu. *Ez. 3, 17.

8. Tu nesibijokis jų! nėra aš esmi

pas tavę ir išgelbėsu tavę, sako Ponas Dievas.

9. Ir Ponas Dievas savo ranką ištiesęs pakrutino mano burną ir tarė man: štai, *aš savo žodžius dėmi į tavo burną. * per. 5, 14.

10. Štai, aš tavę šiandien iš šios dienos statau ant žmonių pulkų ir karalysčių, *kad tu išrautumbei, sulaužytumbei, išpustytumbei ir sugadintumbei, ir budavotumbei bei sodintumbei. * per. 18, 7. s.

11. Ir Dievo žodis man tikos ir tarė: Jėremiošiau, *ką tu regi? Aš tariau: aš regiu mygdalo šaką, anksti išsprogstančią. * Amos 8, 2.

12. Ir Ponas Dievas tarė man: tu tikrai matei; nės aš budrus busu ant savo žodžio, kad tą anksti daryčiau.

13. Ir Dievo žodis antru kartu man tikos ir tarė: ką tu matai? Aš tariau: matau karštai verdantį puodą iš šiaurės linkai.

14. Ir Ponas Dievas tarė man: *iš šiaurės linkai bėda rasis ant visų, toje žemėje gyvenančių. * per. 4, 6.

15. Nės štai, aš vadysu visus kunigaikščius per karalystes iš šiaurės linkai, sako Ponas Dievas, kad jie atėję savo krėslus pastatytų ties vartais Jeruzalės ir aplink murus, bei ties visais miestais Judavos.

16. Ir aš duosu (teisybės) suda ant jų užėti dėl visos jų piktenybės, kad jie manę prastoja, ir rukina kitiems dievams ir meldžiasi savo rankų darbų.

17. Taigi *apjuosk savo strėnas ir pasikėlęs jiems apsakys vislab, ką aš tau liepiu; nesibijokis jų, kaip kad aš tavę išgandysiąs! * Luk. 12, 35, 1 Petr. 1, 13.

18. Nės *aš tavę šiandien padarysu drutu miestu, geležiniu stulpu ir variniu muru per visą žemę, prieš Judavos karalius, prieš jos kunigaikščius, prieš jų klebonus, prieš žmones žemėje, * per. 6, 27 ir 15, 20. Ez. 3, 8, 9.

19. Kad, norint jie ir kariautų prieš tavę, tačiau tavę ne turėtų pergalėti; nės *aš esmi pas tavę, sako Ponas Dievas, kad tavę išgelbėčiau. * per. 15, 20. Jėz. 41, 10.

Perskyrimas 2.

Dievo geradėjystės. Žydų griekiai ir nedėkingystė.

Ir Pono Dievo žodis man tikos ir tarė:

2. Eik ir sakyk mano žodį visiems be girdint Jeruzalėje, tarydamas: taip

sako Ponas Dievas: aš atsimenu, kaip tu meilinga jauna mergaitė ir miela marti buvai, kaip tu manę sekei pusčioje, žemėje, kur nieko ne sėjama;

3. Kaip Izraelis Pono Dievo žmonės buvo ir jo pirmasis vaisius. Kas juos suėsti norėjo, tas turėjo kaltas buti, ir nelaimė ant jo užėti, sako Ponas Dievas.

4. Klausykite Pono Dievo žodžio, jus iš namų Jokubo ir visos giminės iš namų Izraelio.

5. Taip sako Ponas Dievas: kokiosgi kaltybės jūsų tėvai ant manęs rado, kad jie nuo manęs kreipėsi ir kabinosi prie niekam ne vertų dievų, iš kurių jie nieko ne gaudavo?

6. Ir niekadus nei vieną kartą ne dumojo: kame yra Ponas Dievas, *kurs mus išvedė iš Egipto žemės ir vadžiojo mus pusčioje, žemėje negyvenamoje ir nekeliaujamoje, žemėje išdžiuvusioje ir tamsioje, žemėje, kur nieks ne keliaudavo, ir nei viens žmogus ne gyvendavo? * 2 Maiž. 12, 33. 51. per. 20, 2.

7. Ir aš nugabenau jus į gerą žemę, kad valgytumbite jos vaisių ir gėrybių. Ir jus į tą jėję subiaurinate mano žemę ir padarėte man iš mano tėviškos biaurybę.

8. Klebonai ne dumojo: „kame Ponas Dievas?“ ir išmokytieji *ne atbojo manęs, ir ganytojai žmones šalin vedė nuo manęs, ir prakai prarakavo apie Baalą ir kabinosi prie niekam ne vertų dievų. * per. 3, 20.

9. Aš vis turu su jumis ir su jūsų vaikų vaikais bartis, sako Ponas Dievas.

10. Nueikite į salas Kitim ir matykite, ir siųskite į Kedar ir tikrai dabokite bei matykite, bau taip tenai daroma?

11. Bau pagonai savo dievus permaino, *kurie tačiau dievais niera? Ir mano žmonės tačiau permainė savo šlovę dėl nenaudingo dievaičio. * per. 5, 7. 5 Maiž. 32, 21.

12. Juk ir daugiaus galėtų to stebėtis, nusigąsti ir labai drebėti, sako Ponas Dievas.

13. Nės mano žmonės dvigubai susigriešija: manę, *gyvąją versmę jie prastoja, ir kasa sau šen ir ten iškaltus šulinius, kiaurus ir vandens ne duodančius. * per. 17, 13.

14. Argi Izraelis tarnas arba *vergi-

nis yra, kad jis kožnam plėšimu tur buti?

* 3 Maiž. 25, 39 ir 42, 55.

15. Nės liutai ant jo baubia ir rėkia ir išpustija jo žemę ir sudegina jo miestus, kad nieks tuose ne gyvena.

16. Priegtam tie iš Nopo bei iš Takpanes tau galvą sumuša.

17. *Toktai tu sau pats darai, kad Viešpatį, savo Dievą, prastoji, kiek kart jis tavę nor tikru keliu vesti.

* Jėz. 42, 24. Oz. 13, 9.

18. Ką gelbti tau, kad tu į Egiptą nusitrauki ir nori vandens Sioro gerti? Ir ką gelbti tau, kad tu į Asyrią nusitrauki ir nori vandens Prato gerti?

19. Tavo *piktenybė kalta, kad taip plakamas, ir tavo nepaklusnumas, kad taip koravojamas esi. Taip tu turi įsuprasti ir ištirti, kokią tužbą ir širdies bėdą tai daro, Viešpatį, savo Dievą, prastoti ir jo ne bijotis, sako Viešpats, Ponas Dievas Zebaot. * per. 4, 18, † 4 Maiž. 14, 34. 2 Nus. 12, 6, 8.

20. Nės tu visados savo jungą sulaužei ir savo virves sutraukei ir sakei: „aš ne noru taip paduotas būti“; bet *ant visų aukštų kaukarų ir po visais žaliuojančiais medžiais tu sekiojai kekšystę. * per. 3, 6. Jėz. 57, 5. Ez. 6, 13.

21. Bet aš buvau tavę *įsodinęs per saldų vynmedį iš tikrai geros sėklos. Kaipogi tačiau tu man pavirtai į kartų laukinį vynmedį?

* Mark. 12, 1. s.

22. Ir *norint tu ir šarmu nusipraustumbei ir imtumbei tam daug mūilo, tai tačiau tavo piktenybė juo daugiaus matoma po mano akių, sako Viešpats, Ponas Dievas.

* Job. 9, 30.

23. Kaipogi tu dar drįsti sakyti: „aš ne esmi nečystas, aš nesekioju Baalim?“ Veizdėk, kaip tu tai darai dauboje, ir apmislyk, kaip tu tai esi ištaisęs!

24. Tu *aplink bėginėji, kaip verbludė, kad sekiodinasi, ir kaip žvėris pusčioje be daro, kad iš didžio gašlumo lakioja ir bėginėja, kad nieks ne gal stabdyti. Kas to nor žinoti, neprivalo toli bėgti; šventoje dienoje tai pilnai gali matyti.

* per. 5, 7. 8.

25. Meldžiu, stovėk ir ne bėgk, kad patrokštumbei! Ale tu sakai: „aš to ne apsiimu, aš su svetimais turu kekšauti ir jiems paskui bėgti.“

26. Kaip vagis gėdoje prapuola, kad ji nutver, taip Izraelio namai pra-

puls gėdoje draug su savo karaliais, kunigaikščiais, klebonais ir prarakais,

27. Kurie medžiui sako: „tu esi mano tėvas“, ir akmeniui: „tu manę pagimdei.“ Nės jie man nugarą prikriepia, o ne veidą. Ale kad bėda randasi, tai jie sako: „kelkis ir gelbėk mus!“

28. Ale *kame tada yra tavo dievai, kuriuos sau pasidarei? Sakyk jiems, kad keltųsi! matysime, ar jie tavę galės gelbėti tavo bėdoje. Nės į kiek tu miestų, tiek ir dievų turi, Judava.

* Vald. 10, 14. † Jėr. 11, 13.

29. Ką jus dar norite teisintis prieš manę? Jus *visi nuo manęs atpuolėte, sako Ponas Dievas.

* Pa. 53, 4.

30. Iškada tikt, mušus jūsų vaikus; jie tačiau *ne priima pamokinimą. Nės jūsų kardas juk prarija jūsų prarakus, kaip draskąsis liutas.

* Pa. 36, 4.

31. Tu nelaboji veislė, dabokis ant Pono Dievo žodžio! Argi aš Izraeliui esmi pusčia, arba pusta žemė? Kodėlgi sako mano žmonės: „mes esme ponai ir ne privalome paskui tavę bėgti?“

32. Juk merga ne pamiršta savo išgrožinimo, nei marti savo raiščio; ale *mano žmonės užmiršta manęs amžinai.

* per. 18, 14.

33. Ką tu daug *dabini savo pasielgimą, kad aš tau malonus bučiau? Taip besišvaistydama tu juo daugiaus vis piktenybę darai.

* 2 Kar. 17, 9.

34. Ir be to kraujas pavargėlių ir nekaltųjų dušių pas tavę randamas visuose kampuose ir niera paslėptas, bet atvirai tuose kampuose.

35. Tačiau tu sakai: „aš esmi nekaltas; jis te nugrėžia savo narsą nuo manęs!“ Štai, *aš su tavimi noru provavoti, kad tu sakai: „aš ne susigriešijau.“

* Jėz. 43, 26.

36. Kaipgi tu taip rods šalin kreipiesi ir puolinėji veik šen, veik ten! Ale tu dėl Egipto gėdą gausi, kaip tu dėl Asyrių gėdą gavai.

37. Nės tu ir iš čia turi šalin trauktis ir savo rankas viršuje galvos suploti; nės Ponas Dievas tavo nusitikėjimą nieku vers, ir prie jų nieko gero tau ne seksis.

Perskyrimas 3.

Graudėnimas Dievopi verstis; pažadėjimas Dievo malonės.

Ir jis sako: kad koksai *vyras atskirdina nuo savo pačios, ir ji šalin

43*

traukias nuo jo ir kitą vyrą ima, argi įsiai ir privalo ją vėl priimti? Ar ne taip, kad žemė iš to subiaurinta būtų? Ir tu su daug kekšininkais kekšavai; ale tačiau įgrįšk vėl pas manę, sako Ponas Dievas. * 5 Maiž. 24, 4. † Sak. 1, 3.

2. Pakelk savo akis į aukštybes ir žiūrėk, kaip tu visur kekšauji; ant * vieškelių tu sėdi ir lauki jų, kaip Arabijonas pusčioje, ir subiaurini tą žemę su savo kekšavimu ir piktenybe. * 1 Maiž. 38, 14.

3. Todėl ir ankstybais lietus tur užtrukti, ir nei joks vėlybas lietus ne užteiti. Tu turi kekšės kaktą, tu ne nori daugiaus gėdėtis;

4. Ir tačiau dar šauki manęsi: „*mielas tėve, tu vade mano jaunystės,“
* Oz. 8, 2.

5. Argi tu amžinai nori pykti ir ne atsileisti nuo savo didžiojo keršto? „Štai, tu mokini ir darai, kas pikta, ir ne duodi sau drausti.

6. Ir Ponas Dievas tarė man čėse karaliaus Josijo: bau tu ir regėjai, ką Izraelis, ana atpuolinė, darė? Ji nuėjus * ant visų aukštų kalnų ir po visais žaliuojančiais medžiais kekšavo čionai.
* per. 2, 20. 2 Kar. 16, 4. Jėz. 57, 5.

7. Ir aš tariau, jai tai vislab padarius: prisiverskis manęsi! Ale ji ne prisivertė. Ir norint jos sesuo, Judava, ana užsikietinusioji, matė,

8. Kaip aš * atpuolusiosios Izrael venčionės peržengimą koravojau, ją prastojau ir jai atsiskyrimo gromatą daviau, tai tačiau jos sesuo, užsikietinusioji Judava, nesibijosi, bet nuėjusi taipjau kekšauja. * 2 Kar. 17, 18, 19.

9. Ir iš garso jos kekšavimo žemė yra apbiaurinta, nės ji venčionę peržengia su akmenimis ir su medžiais.

10. Ir prie to viso užsikietinusioji Judava, jos sesuo, ne prisiverčia manęsi iš visos širdies, bet klastuoja taip, sako Ponas Dievas.

11. Ir Ponas Dievas tarė man: atpuolusioji Izrael dar gera yra prieš užsikietinusiąją Judavą.

12. Nuėjęs sakyk mano žodį į šiaurę linkai taip: *sugrįšk, tu atpuolusioji Izrael, sako Ponas Dievas! tai aš savo veidą prieš jus ne statysu; nės aš esmi įmielaširdingas, sako Ponas Dievas, ir ne noru amžinai keršyti.
* Jėz. 31, 6. 2 Nus. 30, 9. † Ps. 103, 8, 9.

13. Ale išpažink savo nusidėjimą,

kad tu prieš Viešpatį, savo Dievą, susigriešijai, ir šen ir ten *bėginėjai pas svetimus dievus po visais žaliuojančiais medžiais, ir ne klausėte mano balso, sako Ponas Dievas. * Jėz. 57, 6.

14. *Prisiverskite, jus manę prastojantieji vaikai, sako Ponas Dievas; nės aš jus sau vestinai sužadėsu ir jus parvesu, kad jūsų vienas visą miestą, ir dvejetas visą žemę gaus, ir nugabėsu jus į Zioną. * per. 18, 11.

15. Ir duosu jums ganytojų pagal savo širdį, kurie jus ganyt su pamokslu ir su išminčia.

16. Ir nusiduos, kad jus busite augę, ir jūsų daug bus pastoję toje žemėje, tai tuočės, sako Ponas Dievas, ne bus daugiaus sakoma apie derėjimo skrynę Pono Dievo, nei tos daugiaus ne bus minėta, nei apie tą kalbėta, nei ji lan-kyta, nei čionai daugiaus apieravota;

17. Bet tuočės Jėruzalė *bus vadinama Pono Dievo garbės sostas; ir susirinks tenjau visi pagonai dėl vardo Pono Dievo Jėruzalėje; ir ne elgsis daugiaus į pagali mislis nelabos savo širdies.
* Jėz. 2, 2. a. † Jėz. 65, 2. Jer. 7, 24.

18. Tuočės giminė Judo eis pas giminę Izraelio; ir podraug ateis iš šiaurės linkai į tą žemę, kurią aš jūsų tėvams daviau į tėviškės dalį.

19. Ir aš tau pažadu, kad aš tau noru taip daug vaikų duoti, ir tą mieliją žemę, aną gražiąją tėviškės dalį, butent vaiską pagonų. Ir aš tau žadu: tu manę tada vadysi mieliu tėvu, ir ne atstosi nuo manęs.

20. Ale giminė Izraelio manęs nieko *ne atboja, lygiai kaip moteriškė to, kurs ją mylėjęs, daugiaus ne atboja, sako Ponas Dievas. * per. 2, 6.

21. Todėl graudingas kaukimas ir verksmas vaikų Izraelio bus girdėtas ant aukštybių, už tai, ką jie pikto darė ir Viešpaties, savo Dievo, užmiršo.

22. Taigi vėl *sugrįškite, jus atpuolusieji vaikai! tai aš jus gydysu nuo jūsų nepaklusnumo.
* per. 25, 5.

23. Štai, mes ateiname pas tavę, nesa tu esi Viešpats, mūsų Dievas. Iš tiesos, viena tikt klasta su kaukaromis ir su visais kalnais. Iš tiesos, Izraelis ne tur *kitos pagalbos, kaip tikt pas Viešpatį, mūsų Dievą. * Ps. 3, 9 ir 68, 20, 21.

24. Ir mūsų tėvų darbai, kuriuos mes

iš mažų dienų pilnavojame, tur su gėda prapulti, drauge su jų avimis, jaučiais, vaikais ir dukterimis.

25. Nės kuomi mes buvome nusi-tikėję, tai mums dabar tikt viena gėda; ir kuomi mes buvome pasilinksmino-ję, to mes dabar turime gėdėtis; nėra mes tuomi susigriešijome prieš Vieš-patį, savo Dievą, tiek mes, tiek ir mūsų tėvai, iš mažų savo dienų ir iki šiai dabar esančiai dienai, ir ne klausėme balso Viešpaties, savo Dievo.

Perskyrimas 4.

Atkartotas prisivertimo apsakymas; prarakavimas apie išpustijimą Žydų žemės.

Jei tu, Izraeli, nori prisiversti, sako Ponas Dievas, tai prisiverskis manęs-pi; ir jei tu savo biaurybes šalin dedi nuo mano akių, tai ne busi pravarytas.

2. Tada tu be jokios klastos tikrai ir šventai *bažysies: kaip tikrai Pon-as Dievas gyvas yra. Ir pagonai jame bus žegnoti ir jo tēgirsis.

* Ps. 63, 12. Jėz. 48, 1. t Jėz. 45, 25.

3. Nės taip sako Ponas Dievas tiems iš Judavos ir iš Jėruzalės: *arkite plėš-inį ir ne sėkite į erškėčius! * Oz. 10, 12.

4. Apsipiaustykite Ponui Dievui ir ša-lin meskite pryodę savo širdies, jus vy-rai iš Judavos ir jus žmonės iš Jėru-zalės, kad mano didysis kerštas ne iš-šoktų, kaip ugnis, ir degtų, kad nieks tą gesyti ne galėtų, dėl jūsų nelabumo.

* 5 Maiž. 10, 16.

5. Beje, tada apsakysite: Judavoje ir drąsiai šaukite Jėruzalėje, tarydami: „*trimituokite trimitomis toje žemė-jel“ Šaukite didžiu balsu ir tarkite: „susirinkite ir įsitraukime į miestus, neįveiktinai padrutintus!“

* 4 Maiž. 10, 9 ir 31, 6. Jėz. 18, 3.

6. Pakelkite Zione karuną, kruvon susieikite ir ne trukite! *Nės aš par-siunčiu nelaimę iš šiaurės linkai ir didę bėdą.

* per. 1, 14.

7. Liutas išeiti iš savo uolos, ir pagonų išpustytojis iš savo vietos, kad jis tavo žemę išpustytų ir tavo miestus iš-degintų, kad nieks tuose ne gyventų.

8. Todėl žakais apsisiauskite, de-juokite ir kaukite! nėra keršto pil-nasis narsas Pono Dievo ne nor liautis nuo mūsų.

9. Tuočės, sako Ponas Dievas, ka-raliui ir kunjgaikščiams širdis lyg

tirpte nutirps, klebonai pilni baimės bus, ir prarakai nusigąs. * 1 Maiž. 42, 28.

10. O aš tariau: ak Viešpatie, Pone Dieve, tu šiems žmonėms ir Jėruzalei ne davei pasisukti, kaip jie norėjo, kad jie sakė: „bus pakajaus pas jus;“ ir tačiaus kardas iki dušiai pritenka.

11. Tuočės šitiems žmonėms ir Jėru-zalei bus sakoma: „sausas vėjas atpuč per kalnus, kaip iš pusčios, keliu linkai ant dukters mano žmo-nių, nei vėtyti, nei niekuoti.“

12. Beje, vėjas ateiti, kurs jiems per macnus bus; tai ir aš su jais bylinėsu.

13. „Štai, jis traukias aukštyn nei debesys, ir jo vėžimai yra nei vėjo nei sulis, jo žirgai greitesni yra už erelį. Bėda mums! mes turime išpustyti buti.“

14. Taigi *mazgok, Jėruzalė, savo širdį nuo savo piktenybės, kad tau gelbėta būtų! Kolei tavyje pasiliks niekam ne verti pamokslai? * Jėz. 1, 16.

15. Nės šauksmas ateiti iš Dano, ir pikta naujiena nuo kalnų Epraimo.

16. Kaip pagonai giriasi. Ir toktai nukako iki į Jėruzalę, kad sargai at-eiti iš tolimos žemės ir rėkaus prieš miestus Judavos.

17. Jie *apstos juos aplinkui, kaip sargai ant lauko; nėra jie manę įpy-kino, sako Ponas Dievas. * per. 6, 3.

18. Šita yra tavo *alga už tavo darbą bei už tavo proce. Tada tavo širdis numanys, kad tavo piktenybė taip didelė.

* per. 2, 19.

19. Kaip baisiai pikt mano širdžiai! mano širdis man dreba mano kune, ir ne turu nei jokio pakajaus. Nės mano dušia girdi trubos balsą ir mušį,

20. Ir razbajaus rėksmą ant rėksmo; nėra visa žemė išpustijama; umai mano šėtros ir mano šėtrėlės apverčiamos.

21. Kaip ilgaigi aš tą karuną re-gėsu ir trubos balsą girdėsu?

22. Ale mano žmonės duksta ir man ne vierija, jie durni yra ir to ne atboja. Jie gana išmintingi, ko pikto daryti, ale ko gero daryti jie ne nor mokintis.

23. Aš apžvalgiau tą žemę, štai, ji buvo pusta ir negyvenama; ir dangų, ir jis buvo tamsus.

24. Aš apžvalgiau kalnus, ir štai, tie drebėjo; ir visi kalneliai virpėjo.

25. Aš žvalgiausi, ir štai, čia ne bu-

vo nei vieno žmogaus; ir visi paukščiai po dangumi buvo palėkę.

26. Aš žvalgiausi, ir štai, dirva gyvenamoji buvo pusčia, ir visi miestai toje buvo išpustyti po akių Pono Dievo ir dėl baisaus jo keršto.

27. Nės taip sako Ponas Dievas: visa žemė tur pusta pastoti ir tačiaus jai galą nedarysu.

28. Todėl žemė bus nuliudusi, ir dangus viršuje smutnas; nėra aš tai kalbėjau, aš tai apsiėmiau, ir man to ne gailės, neigi nuo to liausuos.

29. Visi miestai bėgs dėl šauksmo raitelių bei strielčių, ir bėgs į tankias gires, ir lįs į uolas; visi miestai pastos pusti, kad nei vienas tuose ne gyvės.

30. Ką tu tada veiksi, tu išpustytoji? Kad ir norėtumbei su purpura apsirėdyti ir su aukso brangumynais išsidabinti ir *savo veidą gražiausiuoju krosu apteptumbei, tai tu tačiaus noprosnai išsidabini; nėra kurie tau dabar pasiklonioja, tie tavę paniekįs, jie tykos tau galą daryti. * 2 Kar. 9, 30.

31. Nės aš girdžiu klykimą, kaip *gimdančios, tužbą, kaip tos, kuri pirmąjį vaiką pagimdo, šauksmą dukters Ziono, raudojančios ir rankas sumetančios: „ak bėda man, aš kone turu prapulti dėl to smaugimo!“ * per. 6, 24.

Perskyrimas 5.

Visokie griekai Žydų ir koravonės, jiems grumztos.

Eikite per ulyčias Jėruzalės ir matykite bei tardykite ir įškokite ant jos kelių, bau ben vieną rasite teisybę darantį ir viernumo atbojantį! tai aš jai malonus busu.

2. Ir norint jie sako: „prie gyvojo Dievo;“ tai jie tačiaus neteisiai pasi-
bažija.

3. Pone Dieve, tavo akys žiur ant viernumo. Tu *muši juos, ale jie to ne jaučia; tu slogini juos, ale jie ne eiti geryn. Jie įkietesnį veidą tur už akmenį ir ne nor prisiversti.

* per. 2, 30. Jėz. 9, 13. † Jėz. 48, 4. Ez. 2, 4.

4. Ale aš mislijau: gerai, vargingasis pulkelis ne išmano, jie nieko ne žino apie Pono Dievo kelią, nei apie savo Dievo teisybę.

5. Aš eisu pas macniuosius ir su jais kalbėsu; tie žinos kelią Pono Dievo ir savo Dievo teisybę. Bet tie visi *jungą buvo sulaužę ir virves sutraukę. * per. 2, 20.

6. Todėl juos ir liutas suplėš, kurs ateiti iš girės, ir *vilkas iš pusčios juos sudraskys, ir pardėlis tykos jų miestų; visus čia išeinančius jis prarys. Nės jų griekų per daug yra, ir pasilikti užsikietinę savo nepaklusnume.

* 3 Maiž. 26, 22. Zep. 3, 3.

7. Kaipgi aš galiu tau malonus buti, kadangi tavo vaikai manę prastoja ir bažijas *prie to, kas Dievu ne yra? Ir dabar, man juos pasotinus, jie peržengia venčiavonystę ir bėga į kekšės namus.

* per. 2, 11.

8. *Kožnas žvengia savo artymo moteriškės, kaip nušerti išlepę erzilai.

* Ez. 22, 11 ir 23, 20 ir 33, 26.

9. Ir *aš juos dėl to ne koravonėčiau, sako Ponas Dievas, ir mano dušia ne atsikeršytų ant tokių žmonių, kokie šie yra?

* per. 9, 9.

10. Užkopkite ant jų murų ir pargriaukite juos, ale jų gloda ne darykite; šalin veškite jų vynšakes! nėra jos ne Pono Dievo yra;

11. Bet jie paniekina manę, tiek giminė Izraelio, tiek giminė Judo, sako Ponas Dievas.

12. Jie užsigina Pono Dievo sakydami: „tai ne jisai, ir taip *piktai mums ne nusiduos, kardo ir bado mes ne matysime;

* 1 Maiž. 19, 14.

13. Beje, prarakai yra *šnekučiai, o ir ne tur Dievo žodį; jiems patims taip te nusiduodie!“

* Mik. 2, 11.

14. Todėl sako Viešpats, Dievas Zebaot: kadangi jus tokius žodžius šnekate, štai, todėl aš savo žodžius tavo burnoje noru ugnimi daryti, ir šius žmones malka, ir ta tur juos *suesti.

* Jėz. 5, 24.

15. Štai, aš ant jūsų, kurie iš giminės Izraelio esate, sako Ponas Dievas, *žmonių pulkus iš tolo atvesu, macnius žmones, kurie pirmučiausi žmonės buvo, žmonės, kurių kalbą tu ne permanai ir ne gali išmanyti, ką jie sako.

* per. 6, 22.

16. Jų seidokai yra atviri grabai, jie visi vieni milžinai.

17. Jie tavo javus suvalgys ir tavo duoną, jie suės tavo sunus ir tavo dukteris, jie prarys tavo avis ir tavo jaučius, jie išgaišys tavo vynmedžius ir pygmedžius, tavo apmurytus miestus, *ant kurių tu nusitiki, jie kardu išpustys.

* Amos 6, 1.

18. Ir aš tuočės, sako Ponas Dievas, jų abelnai gloda ne darysu.

19. Ir norint ir jie sakytų: „kodėl Viešpats, mūsų Dievas, mums tai vis lab daro?“ tai tu turi jiems atsakyti: kaip jūs mane prastojate ir svetimiejiems dievams šlužijate savo paties žemėje, taip jūs ir svetimiejiems turėsite šlužyti žemėje, kuri ne jūsų yra.

* per. 16, 10.

20. Toktai turite apsakyti giminėje Jokubo ir pranešti Judavoje, tarydami:

21. *Klausykite, jūs durnieji žmonės, proto ne turintieji, kurie akių tur ir ne mato, ausių tur ir ne girdi! *Jėz. 6, 9, 10.

22. Ar jūs manęs ne norite *bijotis, sako Ponas Dievas, ir manęs ne nusi-gąsti? †manęs, jurėms žiezdras per pakraščius statančio, kuriuose jos visados tur pasilaikyti, kurius ne tur pereiti; ir kačėig jos sujunda, tai tačiau ne pergal, ir kačėig jų vilnys siaučia, tai tačiau ne tur juos pereiti?

* per. 10, 7. † Job. 38, 8. a.

23. Ale šie žmonės tur atpuolusią nepaklusnią širdį, pasiliekti atpuolę ir vis tolyn atstoja,

24. Ir ne sako nei vieną kartą savo širdyje: „bengi bijokimės Viešpaties, savo Dievo, kursai mums ir *anksty-bą ir vėlybą lietu tikru čėsu duosti, ir mums piutį viernai ir kas metą apsaugoja.“ *3 Maiž. 26, 4. Jėz. 30, 23. Darb. 14, 17.

25. Ale jūsų nusidėjimai tai užlaiko, ir *jūsų griekai šitą gerą nuo jūsų nukreipia.

* Jėz. 59, 2.

26. Nės tarp mano žmonių randami yra bedieviai, kurie ant žmonių tyko ir jiems žabangus pritaisto, jeib juos sugautų, kaip tie daro, kurie paukš-čius gauda savo žabangais.

27. Ir jų namai yra klastos pilni, kaip paukščių klėtkelė pilna yra paukščių įviliojančiųjų. Iš to jie didyn eiti ir pralobsta, nutunka ir glitus yra.

28. Jie negerus daiktus išmislija, jie teisybės ne daro, *siratų provą jie ne skubina, ir tačiau jiems sekasi; ir ne gelbti pavarguliams provoje.

* 2 Maiž. 22, 22. Jėz. 1, 23. Sak. 7, 10.

29. Argi *aš tai ne pajėškočiau, sako Ponas Dievas, ir mano dušia ar ne turėtų atsikeršyti ant tokių žmonių, kokie šitie yra? * per. 9, 9.

30. Biauariai ir baisiai destis žemėje.

31. Prarakai mokina melus, ir kle-

bonai ponavoja savo urėde, ir mano žmonės rods nor taipo. Kaipgi galiausei jums nusiduos dėl to?

Perskyrimas 6.

Babiloniškasis kalėjimas ir jo priežastis.

Susirinkite, *jūs vaikai Benjamino, iš Jėruzalės, ir trimituokite ant trimitų ant koryčios Tekoa, ir attieskite karuną ant koryčios Bėt-Kerem! nės nelaima randasi iš šiaurės linkai ir didis apmaudojimas. * per. 4, 5. 4 Maiž. 10, 9. Jėz. 18, 3.

2. Duktė Ziono yra lyg kaip graži ir linksma lanka.

3. Ale ganytojai ant jos užeis su savo kaimenėmis, *tie šėtras susta-tys aplink ją, ir kožnas jų gany sa-vo vietoje (tarydami):

* per. 4, 17.

4. Taisykitės ant karo prieš ją! ge-rai, užsitraukime aukšty, kadangi dienos dar gana yra! vei, vakaras ne toli, ir šešėliai didyn eina;

5. Taigi kelkimės, kad ir nakčia už-sitrauktumbime ir jų paločius išpu-stykime!

6. Nės taip sako Ponas Dievas Ze-baot: nukirskite medžius ir pilkite py-limus prieš Jėruzalę! nės ji yra mie-stas, kurs tur pajėskotas buti. *Juk viena tikt neteisybė jame yra. * per. 5, 1.

7. Nės lygiai kaip šulinys savo van-denį duosti tekėti, taip ir jų nelabu-mas teka. Jų patyčia ir gvoltas šau-kia prieš juos, ir kasdien jie po ma-no akių razbajų daro ir mušasi.

8. *Pasigerink, Jėruzalė, pirm ne kaip mano širdis nuo tavęs šalin kreiptų, ir aš tavę pustą žemę dary-čiau, kurioje nieks ne gyventų. *Ps. 2, 20.

9. Taip sako Ponas Dievas Zebaot: kas liko Izraelitėnų, ir tie paskui tu-rės nurinkti buti, kaip koks vynme-dis. Kurs vynuoges skina, tas vieną po kits kitos mes į kubilus.

10. Ak, su kuruomigi aš tačiaus kal-bėsu ir liudysu? kad ben kas klau-syti norėtų! Ale jų *ausys ne ap-piaustytos, jie ne nor to įrįdėti. Štai, jie Pono Dievo žodį per juoką lai-ko ir ne nor jo.

* per. 5, 21 ir 7, 26.

11. Todėl aš Pono Dievo grumzdimo taip pilnas esmi, kad ne galiu iškesti. Išpilk, taip ant kudių ant ulyčios, kaip ant vyrų, kurie rotponiais yra podraugei! nės tur abeji, taip vyrai,

kaip ir moters, abeji, taip senieji, kaip ir iškaršusieji, sugaunami buti.

12. Jų butai teks svetimiems draug su laukais ir moterimis, nės aš savo ranką ištiesu, sako Ponas Dievas, ant tos žemės gyventojų.

13. Nės *jie visi yra godingi, mažieji ir didieji; ir abeji, prarakai ir klebonai, visi mokina netikrąją Dievo šlužmą,

* per. 8, 10. a.

14. Ir palinksmina mano žmones jų nelaimėje, kad tą per menką laikytų, ir sako: „*pakajus! pakajus!“ ir tačiau niera pakajaus. * per. 8, 11. Ez. 13, 10, 16.

15. Todėl jie bus apgėdinti, kad tokias biauzybės ištaiso, kažėig jie ne nor apgėdinti buti ir ne nor gėdėtis. Todėl jie tur prapulti į vieną kruvą; ir kada aš juos pajėskosu, tur jie prapulti, sako Ponas Dievas, * per. 8, 12.

16. Taip sako Ponas Dievas: stokitės ant kelių ir žvalgykite, ir klausinėkite pirmųjų kelių, kursai kelias geras butų, ir ant to vaikščiokite, *tai jus rasite atilsies savo dušiai! Ale jie sako: „tai mes ne norime daryti.“

* Mat. 11, 29. † Jėr. 44, 16.

17. Aš sargus ant jūsų staciū, dabokite ant skambėjimo trimitų! Ale jie sako: „mes tai ne norime daryti.“

18. Todėl klausykite, jus pagonai, ir numanykite draugesusavo žmonėmis!

19. Tu *žemė, klausyki! štai, aš nepalaimą užvesu ant šių žmonių, butent jų užpelnytą algą, kad jie mano žodžių ne atboja ir mano zokaną paniekina!

* 5 Maiž. 32, 1. Jėz. 1, 2.

20. Ką aš *atboju kodylo iš Arabijonų žemės ir cimeto žievių, iš tolimos žemės atgabenamųjų? Jūsų deginimo apieros man ne patinka.

* Jėz. 1, 11. a.

21. Todėl Ponas Dievas taip sako: štai, aš šitiems žmonėms papiktinimą statysu, kuriuomi pasipiktįs abeji, ir tėvai ir vaikai podraug, ir kaimynas su kaimynu prapuls.

22. Taip sako Ponas Dievas; štai, žmonių pulkas *ateis iš šiaurės linkai, ir didis žmonių pulkas pasikels arti mūsų žemės,

* per. 5, 15. 5 Maiž. 28, 49.

23. Kurie kilpinius ir skydus tur; jie smarkus yra ir be jokio susimilimo; *jie užia, kaip sujudytos jurės, ir joja ant arklių, karui išrėdyti, kaip kareiviai prieš tavę, tu duktė Ziono. * Luk. 21, 25.

24. Kad mes apie juos girdėsime, tai mūsų kumsčios žemyn leisis, *tužba ir skaudėjimai mus užpuls, kaip kokią gimdančią. * per. 4, 31 ir 22, 23 ir 30, 6 ir 48, 41.

25. Idant nei vienas te ne išeiti į dirvą, nei vienas te ne eiti į lauką! nės visur bus nepakajus dėl kardo neprieteliaus.

26. Ak duktė mano žmonių, apsiausk žakais ir gulkis į pelenus, gedėk, kaip dėl vienturčio sunaus ir raudok, kaip tie, kurie labai smutni yra; nės pustelninkas staigiai ateiti ant mūsų.

* Amos 8, 10. Zak. 12, 10. Luk. 7, 12.

27. Aš tavę įdėjau tirpėju tarp savo žmonių, kurie taip kieti yra, kad jų veikalus išstardytumbei ir perbandytumbei.

28. Jie visi yra didei kietsprandžiai ir elgjasi, kaip išdavėjai; *jie tikt vienas pagadįtas varias bei geležis. * Ez. 22, 18.

29. Duples sugedusios, švinas prapuola, tirpymas tikis noprosnas, nės, kas pikt, ne atskirta nuo jų.

30. Todėl jie ir vadinami *pamestas sidabras; nės Ponas Dievas juos pametė.

* Ps. 7, 15. Jėz. 1, 22.

Perskyrimas 7.

Regimoji Dievo šlužma be tikro prisivertimo yra po Dievo akių didei koravotina biauzybė.

Šitas yra tas žodis, kursai atėjo Jėremiošiu nuo Pono Dievo ir tarė:

2. Stokis į vartus Pono Dievo namuose, ir sakyk tenai šitą žodį ir tark: girdėkite Pono Dievo žodį, jus visi iš Judavos, jus, kurie šiais vartais įeinate, Pono Dievo melstis!

3. Taip sako Ponas Dievas Zebaot, Izraelio Dievas: *pagerinkite savo pasielgimą ir budą! tai aš pas jus gyvesu šioje vietoje. * per. 26, 13. Jėz. 1, 16.

4. *Nesitikėkite tais melavimo žodžiais, kad sakoma: „čia yra Pono Dievo bažnyčia, čia yra Pono Dievo bažnyčia, čia yra Pono Dievo bažnyčia!“

* Zep. 3, 11.

5. Bet pagerinkite savo pasielgimą ir budą, kad *teisiai elgtumbitės prieš kits kitą,

* per. 5, 28.

6. Ir *svetimiems, siratoms bei našlėms ne darytumbite nevalės, neigi nekalną kraują ne pralietumbite šioje vietoje, neigi ne sektumbite kitus dievus ant savo pačių iškados! * 2 Maiž. 22, 22. a.

7. Tai aš visados ir amžinai su ju-

mis gyvėsu šioje vietoje, toje žemėje, kurią aš jūsų tėvams daviau.
8. Ale dabar tikėtės melais, nieko ne vertais.

9. Priegtam este vagys, razbaininkai, venčiamonystės peržengtojai ir neteisei prisieklą, ir rukinate Baalui, ir sekate svetimus dievus, jums ne pažįstamus.

10. Taigi potam atėję stojatės po mano akių šiuose namuose, pagal mano vardą pramintuose, ir tariate: „*ne bus mums bėdos, norint mes tokias biauzybės darome.“ * per. 4, 10.

11. Argi jūs šius namus, pagal mano vardą pramintuosius, laikote *per razbaininkų uolą? Štai, aš tai gerai matau, sako Ponas Dievas.

* Ez. 56, 7. Mat. 21, 13. Mark. 11, 17. Luk. 19, 46.

12. Nuėję į manąją vietą į *Silo, kur senose gėdynėse mano vardas gyveno, žiurėkite, ką aš tenai padariau dėl nelabumo mano žmonių Izrael!

* Joz. 18. 1. 1 Zom. 4, 3. 11.

13. Kadangi dabar jūs visi tokius daiktus darote, sako Ponas Dievas, ir aš jums * visados sakydinu, ir jūs ne norite klausyti, aš jus šaukiu, ir jūs ne norite atsiliepti: * Pam. 1, 24. Jėz. 65, 12.

14. Tai *aš namams, pagal mano vardą pramintiems, kuriais jūs tikėtės, ir tai vietai, kurią aš jūsų tėvams davęs esmi, taipiau padarysu, kaip aš Siloai esmi padaręs; * per. 26, 6.

15. *Ir jūs iš savo akių mesu šalin, kaip šalin numečiau visus jūsų brolius, visą sėklą Epraimo; * 2 Kar. 24, 20.

16. Ir tu, *idant ne melsk už šitus žmones ir už juos nei jokį paskundimą, nei maldą ne atsinešk, neigi ne užtark juos po mano akių! nės tavę ne išklausysu. * per. 11, 14 ir 14, 11.

17. Nės tu ar ne matai, ką jie daro miestuose Judavos ir ant ulyčių Jeruzalėje.

18. *Vaikaičiai renka malkos, tai tėvai kurena ugnį, ir moters minko tašlą, kad Melekėtei (karalienei) dangaus prapločių pakeptų ir gėrimo apierų svetimiems dievams duotų, jeib man padarytų patyčias. * per. 44, 19.

19. Ale tuomi jie ne man, taria Ponas Dievas, bet sau patiems patyčias padarys ir išgėditi bus.

20. Todėl taria Viešpats, Ponas Dievas: štai, mano kerštas ir ma-

no narsas yra išlietas ant šios vietos, tiek ant žmonių, tiek ant galvijų, ant lauko medžių ir ant žemės valsių, ir užsidegs, *aža ir nei vienas tą ne galės išgesyti. * per. 4, 4 ir 21, 12.

21. Taip taria Ponas Dievas Zebaot, Dievas Izraelio: *sudekite savo deginimo apieras su kitomis apieromis į kruvą ir valgykite mėsos. * Pa. 50, 8. a.

22. Nės aš jūsų tėvams tą dieną, kaip juos iš Egipto žemės išvedžiau, nei sakęs, nei paliepęs esmi apie deginimo apieras, nei apie kitas apieras;

23. Bet tai jiems paliepiu ir tariau: *klausykite mano žodžių, tai aš busu jūsų Dievu, ir jūs busite mano žmonėmis; ir vaikščiokite ant visų kelių, kurįs jums įsakiau, kad jums gerai būtų. * per. 11, 4.

24. Ale jie ne norėjo klausyti, nei savo ausis prilenkti; *bet savo rėštu ėjo ir nelabosios savo širdies užsimanymu, ir ėjo atbulai, ir ne tiesiog.

* per. 3, 17 ir 11, 8. Jėz. 65, 2.

25. Ir mielai, iš tos dienos, kaip aš jūsų tėvus iš Egipto žemės išvedęs esmi, iki šiai dienai aš vis siunčiau pas jus visus savo tarnus, prarakus.

26. Ale *jie ne nor manęs klausyti, nei savo ausis prilenkti, bet kietsprandžiai yra, ir ↑pikčiaus daro už savo tėvus.

* per. 6, 20. 2 Maiž. 32, 9. ↑ per. 16, 12.

27. Ir norįs tu jiems ir sakai tai vislab, tai jie tačiau tavęs ne klausys: tau jų šaukiant, jie tau ne atsilies.

28. Todėl tark jiems: tai tie žmonės, kurie ne nor Pono Dievo, savo Dievo, klausyti nei gerintis. Viera prapuolė ir išgaišinta yra iš jų burnos.

29. Nusikirpk savo plaukus ir mesk juos šalin nuo savęs, ir kauk raudingai ant kalnelių! nės Ponas Dievas šitą giminę, ant kurios jis pyksta, *pametė ir patrėmė. * per. 6, 30.

30. Nės vaikai Judavos pikto daro po mano akių, taria Ponas Dievas. Jie biauressčius savo įstato į tus namus, kurie mano vardu yra praminti, kad juos apbiaurintų;

31. Ir pakur altorius Topėto, dauboje Ben-Inom, sudeginti *savo sunus ir dukteris, kokiai aš niekados ne liepiu, nei man į dumą ne ėjo. * 3 Maiž. 18, 21. a.

32. Todėl štai, ateiti čėsas, taria Ponas Dievas, kad jau ne bus šauk-

ta Topėt bei dauba Ben-Inom, bet smaugdubė; ir Topėtoje reiks palaidoti, kas kitur jau ne tilps.

33. Ir *lavonai šitų žmonių teks suėdimui padangių paukščiams ir žemės žvėrims, nieks juos nuo anų ne baidys.

* per. 9, 22 ir 19, 7 ir 34, 20.

34. Ir miestuose Judavos bei ant ulyčių Jėruzalės atimsu *šukavimą džiaugsmo ir linksmybės, ir balsą jaunikio bei marčios, nės žemė tur buti pusta.

* Apr. 18, 23.

Perskyrimas 8.

Dievopi prisiversti ne norintiemsia Žydams Dievas grumdzia Kaldėonų į jų žemę įpuoliną.

Tame čėse, sako Ponas Dievas, kaulus karalių Judavos, kaulus jų kunjgaikščių, kaulus kunigų, kaulus prarakų, kaulus miesčionių Jėruzalės iš kapinių išmėtys,

2. Ir išbarstys juos po saule, mėnesiu ir visu dangaus pulku, kurį jie *mylėjo ir jam šlužio ir jį sekė ir jėškojo ir jį meldėsi. Jie ne bus vėl surinkti ir palaidoti, bet mėšlu bus ant žemės.

* 5 Malž. 4, 19 ir 17, 3.

3. Ir visi užsilikusieji iš šitų nelabų žmonių, bile kur jie bus, katrul aš juos busu išstumęs, velysis (geriaus) mirė, ne kaip gyvi esą, taria Ponas Dievas Zebaot.

4. Todėl tark jiems: taip kalba Ponas Dievas: kur yra žmogus, kur-sai puolęs ne rods vėl keltųs? Kame yra kas, jei paklysta, ir ne rods vėl į tikrąjį kelią grįštų?

5. Ir tačiau beje šie žmonės Jėruzalėje nor klydinėti nepaliautina. Jie taip drutai laikosi prie netikrosios Dievo šlužmos, kad visaip ne atsi-traukdinasi.

6. Aš matau ir girdžiu, juos nieko tikro ne mokinančius. Nei vieno niera, kuriam gaila butų dėl savo nelabumo ir tartų: „kągi tačiau aš darau?“ Jie visi bėga savo bėgimą, lyg įniršęs eržilas kovoje.

7. *Gandras po dangumi žino savo čėsą, kurklelis, geršė bei kregždė nūmano savo čėsą, kad jiems grįština; ale mano žmonės ne nor žinoti teisybės Pono Dievo.

* Jėz. 1, 3.

8. Kaipgi jus galite sakyti: „mes žinome, kas teisu, ir turime Šventą Raštą po savo akių?“ Juk vieni *melai, ką rašte mokintieji parašo.

* per. 7, 8.

9. Todėl tokie mokytojai tur išgėdžti, išgandžti ir sugauti buti; nės ko gal jie gero mokinti, kadangi Pono Dievo žodį paniekina?

10. Togidėl aš jų pačias svetimiems duosu, ir jų dirvas tiems, kurie juos išvarys. Nės jie yra *imčiai, iš vieno visi, abeji, ir mažieji ir didieji, ir abeji, ir kunjgai ir prarakai, mokina netikrą Dievo šlužmą,

* per. 6, 13. Jėz. 50, 11.

11. Ir palinksmina mano žmones jų nelaimėje, kad tą per menką laikytų, ir sako: „pakajus! pakajus!“ ir tačiau niera pakajaus.

* per. 6, 14.

12. Todėl *jie apgėdinti stovės, kad tokias biaurybes daro; ir, kas tiesa, jie ne nor gėdėtis, todėl jie tur į vieną kruvą pulti, ir man juos atlangant, tur jie pulti, taria Ponas Dievas.

* per. 6, 15.

13. Aš juos visus taip nurankiosu, taria Ponas Dievas, kad nei vynkekių prie vynmedžio, nei pygų prie pygmedžio ne liktų, aža ir lapai šalin nukristų; ir ką aš jiems davęs esmi, tur jiems buti atimta.

14. Kurgi mes tada gyvėsime? Beje, susieikite tada, ir traukimės į neįveiktinai budavotus miestus ir tenai belaukime pagalbos! nės Ponas Dievas, mūsų Dievas, mums gelbės *karčiu (gėrimo) malku, kad taip susigriešime prieš Poną Dievą.

* Ps. 60, 5 ir 75, 9.

15. Berods, tikėkitės tik tuomi, *ne busią bėdos, bemielai nieko gero ne esant, ir jus išgysiant, norįs vienoms iškadoms po akių esant.

* per. 7, 10.

16. Girdite jau jų žirguskrankiant Dāne, ir jų arklius žvangiant, aža visa žemė iš to padreba. Ir jie traukias šen ir suės žemę su visu, kas joje yra, miestą drauge su visais jame gyvenančiais.

17. Nės štai, aš žalčius bei baziliškius tarp jųsi atsiųsu ne apmonytus, tie jus tur įkasti, taria Ponas Dievas.

18. Tai aš pasitėšysu po savo smutkos ir širdies tužijimo.

19. Štai, duktė mano žmonių šauks šen iš tolimos žemės: „argi Ponas Dievas jau ne nor Dievu buti Zione? Argu ji ne turės jau savo karaliaus?“ Beje, kodėl jie manę taip įpykino savo paveikslais ir svetimomis, niekam nederinčiomis Dievo šlužmomis?

20. Piutis perėjo, vasaros jau niera; ir mums pagalbos ne atėjo.

21. Man širdingai gaila, kad mano žmonės taip patėrioti; aš tužijuos ir dejuoju.

22. Argi niera *mosties Giléade? arba ar niera tenai gydytojo? Kodėlgi duk-tė mano žmonių ne išgydyta? *per. 46, 11.

Perskyrimas 9.

Jėremiošiaus pasiskundimas dėl savo žmonių griekų ir jų koravonės.

Ak, *kad aš vandens gana turėčiau savo galvoje, ir mano akys ašarų paversmės būtų, kad aš dieną ir naktį apverkti galėčiau užmuštuosius savo žmonių! *per. 13, 17 ir 14, 17. Raud. 1, 16 ir 2, 11.

2. Ak, kad gaspadą turėčiau pusčioje! tai savo žmones palikęs traukčiau šalin nuo jų. Nės jie vieni venčiamonystės peržengtojai ir neviernybės pulkas.

3. Jie savo *liežuviais šaute šauja vienus melus ir nieko tiesos, ir nevalę daro žemėje, ir eina iš nelabumo į nelabumą, ir manęs ne atboja, taria Ponas Dievas. *Ps. 52, 4.

4. Kožnas saugokitės nuo savo prieteliaus ir nei savo broliui ne vierykite! nės *brolis brolių pamina, ir prietelius prietelių išduosti. *Mik. 7, 6. Luk. 12, 53.

5. Prietelius prietelių klastuoja ir *nei vieno teisaus žodžio ne kalba; jie mokinasi ant to, kaip kits kitą prigautų, ir gaila jiems, kad pikčiaus ne gal padaryti. *Ps. 52, 5.

6. Visur juose tikt vienos klastos, ir dėl klastavimų manęs jie ne nor pažinti, taria Ponas Dievas.

7. Todėl taip taria Ponas Dievas Zebaot: štai, aš juos tirpysiu ir bandysiu; nės ką galiu aš kito daryti, mano žmonėms taip švaistinantį?

8. Jų neviernieji liežuviai yra razbajiškos strielos, jie *savo burna meilingai šneka su savo artymu, ale širdyje jie tyko jo. *2 Zom. 20, 9. Ps. 28, 3 ir 55, 22 ir 62, 5. Mat. 26, 49.

9. Argi *aš tai ant jų ne pajėškočiau, taria Ponas Dievas, ir mano dušia ar ne atsikeršytų ant tokių žmonių, kaip tie yra. *per. 5, 9, 29.

10. Aš turu verkti ir kaukti ant kalnų ir raudoti prie gardų pusčioje; nės jie taip nuodėm išgaišinti yra, kad nieks tenai ne keliauja, irgi nei *galvijo ne girdi bliaujant. Abejų visai gloda, tiek paukščių padangių, tiek galvijų. *per. 4, 25 ir 12, 4.

11. Ir aš *Jėruzalę paversiu į akmenų kruvą bei smakų namus, ir miestus Judavos pustus padarysu, kad nieks juose ne gyvės. *per. 26, 18. Ps. 79, 1. Mik. 3, 12.

12. Jei kas dabar *išmintingas būtų ir tai į savo širdį dėtų ir apsakytų, ką Pono Dievo burna jam sako, dėl ko ta žemė išpustijama ir sugaišinama lyg kokia pusčia, kurioje nei vienas ne keliauja! *5 Maiž. 32, 29. Ps. 107, 43.

13. Ir Ponas Dievas tarė: todėl, kad jie mano prisakymus pameta, kuriuos aš jiems uždaviau, ir ne klauso mano kalbos, neigi ne elgiaisi pagal tą,

14. Bet *seka savo širdies pramonę bei Baalimus, kaip juos jų tėvai mokinę: *per. 3, 17 ir 7, 24. Jėz. 65, 2.

15. Todėl šitaip taria Ponas Dievas Zebaot, Dievas Izraelio: štai, aš šitų žmones *metėlėmis valgydysiu ir tulžimi girdysiu; *per. 23, 15.

16. Aš išsklaidysiu juos į pagonis, kurių nei jie, nei jų tėvai ne pažįsta; ir kardą jų užpakalyje siysu, iki jų gloda bus.

17. Taip taria Ponas Dievas Zebaot: dabokitės ir pavadinkite raudotojas moteriškes, kad ateitų; ir siyskite tų, kurios tikrai moka;

18. Ir greitai mus apraudotų, kad mūsų akys ašaromis aptekėtų, ir mūsų *vokai vandenimi varvėtų; *perkš. 1, s.

19. Kad raudingas šauksmas girdėtas būtų Zione, butent šitaip: „ak, kaip mes taip nuodėmai sugaišinti esme ir išgėdinti! Mes iš žemės turime išeiti; nės jie mūsų butus sugriovė.“

20. Taigi girdėkite Pono Dievo žodį, jus moteriškes, ir dėkite į ausis jo burnos kalbą; išmokykite savo dukteris verkti, ir pamokykite kits kitą raudoti, butent šitaip:

21. „Smertis *įkopė pro mūsų langus ir atėjo į mūsų paločius, kudi-kėlius pasmaugti ant gatvių ir jau-nuomenę ant ulyčių.“ *Joel 2, 9.

22. Taip taria Ponas Dievas: sakyk: žmonių *lavonai gulės kaip mės-las ant lauko, ir lyg pėdai už piovi-ky, kuriuos nieks ne suvalo. *per. 7, 33 ir 19, 7.

23. Taip taria Ponas Dievas: iš-mirtingas te nesigirie savo išminčia, drutasis te nesigirie savo drutumu, bagotasis te nesigirie savo bagotumu; 24. Bet kurs nor pasigirti, tas *te

pasigirie tuomi, kad manę žinąs ir pažįstąs, kad aš Ponas Dievas esmi, padarąsis susimilimą, provą ir teisybę ant žemės, nės tai man įtinka, taria Ponas Dievas.

* Ps. 34, 3. 1 Kor. 1, 31.

25. Štai, ateiti čėsas, taria Ponas Dievas, kad aš atlankysu visus apipliaustytuosius su neapipliaustytaisiais; 26. Butent Egiptą, Judavą, Edom, vaikus Amono, Moab ir visus atstu kampuose puscios gyvenančiuosius. Nės visi pagonai tur neapipliaustytą pryodę; ale visi namai Izraelio tur *neapipliaustytą širdį.

* 5 Maiž. 30, 6. Darb. 7, 51.

Perskyrimas 10.

Ne dievaičių, bet vieno Pono Dievo reik prisibijotis ir melstis.

Girdėkite, ką Ponas Dievas jums iš namų Izraelio kalba!

2. Taip kalba Ponas Dievas: nesimokjkite jus pagonų budą ir nesibijokite dangaus ženklų, kaip pagonai bijosi!

3. Nės pagonų dievai vieni niekai. *Jie pakerta girioje medį, ir cimerninkas (dievaičius) iš to medžio kirviu padaro,

* Jėz. 44, 13.

4. Ir dabina juos sidabru bei auksu ir padrutina juos vinimis bei kugeliais, kad ne prapultų.

5. Juk jie nieko daugiau niera, kaip stulpai aptraukti; jie *ne gal kalbėti, ir taipojau reik juos ir nešioti, nės jie ne gal vaikščioti. Todėl nesibijokitės jų, nės jie ne gal nei pagelbėti, nei iškados padaryti.

* Ps. 115, 5–7.

6. Ale tau, *Pone Dieve, nieks ne lygus, tu esi didei didis, ir tavo vardas yra didis, ir tai gali pačiu darbu parodyti.

* Ps. 71, 19.

7. Kas tavęs *nesibijotų, tu Karaliau pagonų? juk tavęs beje reiktų klausyti; nės tarp visų išmintingųjų pagonuose ir visose karalystėse niera tau lygaus.

* Ps. 33, 8. Apr. 15, 4.

8. Jie visi glupi ir paiki; nės medis juk niekinga tur buti Dievo šlužma.

9. Sidabrą plonai iškaltą atgabena jurėmis, auksą iš Upas, mistro bei aukskalio pritaistytą; geltonais šilkais bei purpura jį aprėdo, ir vislab tai išmintingųjų darbas.

10. Ale Ponas Dievas yra tikras Dievas, gyvas Dievas, amžinas Karalius. Nuo jo keršto padreba žemė, ir pagonai jo keršijimo *ne gal iškęsti.

* Ez. 23, 32.

11. Taigi jiems taip kalbėkite: tie *dievai, kurie dangų bei žemę ne darė, tur išgaišinti buti nuo žemės ir po dangumi.

* Darb. 19, 26.

12. Ale jis *žemę savo syla padaręs yra, ir žemės apskritumą įtaisęs savo išminčia, ir dangų išplatinęs savo išmanymu.

* 1 Maiž. 1, 6, 9, 2.

13. Jam *griaujant, vandens yra pilnai padangėse, ir mygla užsitraukia nuo žemės krašto; jis į padaro žaibus lietuje ir atveda vėją iš nežinomų vietų.

* Ps. 135, 7. ↑ Job. 38, 23.

14. Visi *žmonės yra netikėliai su savo išmintingais mokslais, ir visi aukskaliai apgėdinti stov su savo paveikslais; nės jų dievaičiai yra vylius ir ne tur dvasės.

* per. 51, 17.

15. Jie tik vieni niekai ir darbas apgaunąs, jie tur prapulti, kad jie atlankomi.

16. Ale ne toks yra tas, kursai Jokubo turtas, bet jis yra vislab sutvėriąsis, ir Izraelis jo tėviškės dalykas; *jis vardu Ponas Dievas Zebaot.

* Jėz. 51, 15.

17. Dėk šalin savo kupčiavimą iš žemės, tu gyvenančioji (mieste) apdrutįtame.

18. Nėsa taip taria Ponas Dievas: štai, aš tos žemės gyvatinkus šį kart mėtykle išmėtysu ir juos prispausu, kad pajaus.

19. Ak mano bėdos ir širdies kančios! Ale aš dumoju: tai mano sloga, aš *turu ją kęsti.

* Ps. 77, 11.

20. Mano šėtra išpustyta, ir visos mano virvės patrauktos. Mano vaikeliai atstojo, ir jau jų nebiera; nieks mano šėtrą ne attiesia daugiau, ir mano sienas nieks vėl ne pastato.

21. Nės ganytojai pastojo glupais, ir Pono Dievo ne atboja; todėl jie ir ne gal ko tikro mokjti, bet visos kaimenės išsisklaidė.

22. Štai, ateiti garsas, ir didis drėbėjimas iš šiaurės žemės, kad miestai Judavos tur buti išpustyti ir smakų namais pastoti.

23. Aš žinau, Pone Dieve, *žmogaus darbą ne jo valėje stovintį, ir nei vieno syloje ne randama, kaip jis vaikščiotų, arba savo žingsnius taisytų.

* Joh. 34, 21. Pam. 5, 21.

24. Bausk manę, *Pone Dieve, ta-

čiau su miera, ir ne didžiame savo narse, kad manę ne sugaišintumbei!

* per. 46, 28. Ps. 6, 2 ir 38, 2. Abak. 1, 22.

25. Ir *išliek savo pykimą ant pagonų, tavęs ne pažįstančiųjų, ir ant giminių, tavo vardo ne šaukiančiųjų! Nės jie Jokubą suėdė ir prarijo, ir ji subaigė ir jo namus išpustijo. * Ps. 79, 6.

Perskryrimas 11.

Dievo suderėjimas; Žydų nusidėjimas; Jėremiošiaus prapuolimo bėda.

Tai tas žodis, kursai Jėremiošiui atėjo nuo Pono Dievo ir tarė:

2. Girdėkite žodžius šio derėjimo, kad juossakytumbite žemėje Judavos esantiems ir miesčionims Jėruzalėje,

3. Ir tark jiems: taip kalba Ponas Dievas, Izraelio Dievas: *prakeiktas, kurs ne klauso žodžiams šio derėjimo, * 5 Maiž. 27, 26. Ps. 119, 21. Gal. 3, 10.

4. Kurį aš jūsų tėvams įsakiau tą dieną, kada juos iš Egipto žemės išvedžiau, iš geležiniojo pečiaus, ir tariau: *klausykite mano balso ir darykite, kaip aš jums įsakęs esmi, tai jus busite mano žmonės, ir aš busu jūsų Dievas, * per. 7, 23.

5. Kad prysiegą laikyčiau, kurią aš jūsų tėvams prisiekiau, jiems duoti *žemę, kurioje pienas bei medus teka, kaipojau šią dieną stov! Aš atsakydamas tariau: mielai, Pone Dieve, t'esie šitaip. * 1 Maiž. 12, 7. s.

6. Ir Ponas Dievas tarė man: sakyk šius visus žodžius miestuose Judavos ir ant ulyčių Jėruzalėje, tarydamas: girdėkite žodžius šio derėjimo ir šitaip darykite!

7. Nėsa aš apliudijau jūsų tėvams iš tos dienos, kada juos iš Egipto žemės išvedžiau, iki šiai dienai, ir liudijau iš anksto tarydamas: klausykite mano balso!

8. Ale jie *ne klausė, nei savo ausis ne prilenkė, bet kožnas ėjo rėštu nelabosios savo širdies. Todėl ir užeidįs ant jų visus žodžius šio derėjimo, kurį aš paliepęs esmi daryti, ir jie tačiau šitaip ne darė. * per. 7, 24. 26.

9. Ir Ponas Dievas tarė man: aš mielai žinau, kaip Judavoje ir Jėruzalėje maištą daro.

10. Jie kreipias ant tų pačių griekų savo tėvų pirmųjų, kurie taipojau ne norėjo klausyti mano žodžių ir taip-

jau kitus dievus sekė ir jiems šlužijo. Šitaip namai Izraelio bei namai Judo mano derėjimą peržengė, kurį su jų tėvais padaręs esmi.

11. Todėl štai, taria Ponas Dievas, aš užleisu ant jų nelaimę, iš kurios jie ne galės išeiti, ir *kad jie manėspi šauks, aš ne klausysu jų.

* Pam. 1, 28. Jėz. 1, 15.

12. Taigi te einie miestai Judavos bei miesčionys Jėruzalės ir te šaukie dievų, kuriems jie rukinę; ale *jie jiems ne pagalbės jų bėdoje. * per. 2, 28. 5 Maiž. 32, 37, 38.

13. Nėsa *kiek tu miestų, tiek dievų turi, Juda; ir kiek yra ulyčių Jėruzalėje, tiek gėdiškų altorių jus pakurėte, Baalui rukyti. * Oz. 10, 1. per. 12, 12.

14. Taigi *tu nesimelsk už šitus žmones, neigi ne atnešk už juos užmeldimų, nei maldų, nė aš jų ne klausysu, jiems manėsp šaukiant savo bėdoje.

* per. 7, 16 ir 14, 11.

15. Ką tur darbo mano mielieji mano namuose? Jie daro visas klastas ir dumoja, kad šventįtoji mėsa tai nuo jų atims, ir pikto darydami tuomi jie yra linksmi.

16. Ponas Dievas tavę vadino žalia, gražų, vaisingą alyvmedį. Ale dabar įsai su didžiu žudymo šauksmu ugnį aplink jį pakurė, *kad jo šakos tur pagęsti. * Rym. 11, 17.

17. Nėsa Ponas Dievas Zebaot, tavę sodinęsis, nelaime tau grumzdė dėl nelabumo namų Izraelio ir namų Judo, kurį jie daro, manę supykįdami savo rukiniu, kurį Baalui duoda.

18. Ponas Dievas tai man apreiškė, kad aš tai žinau, ir parodė man jų sudumimą,

19. Butent, kad jie manę kaip biedną *avį nor ant papiovimo vesti. Nės aš ne žinojau, kad jie prieš manę buvo susirodiję ir sake: „įpagadjkime medį su jo vaisiumis ir išraukime jį iš žemės gyvųjų, kad jo vardo niekados ne būtų minėta! * Jėz. 53, 7. † Ps. 83, 5.

20. Ale tu, Pone Dieve Zebaot, tu teisusis sudžia, tu perbandąsis *inkstus ir širdis, duok man tavo atkeršijimą matyti ant jų! nė aš tau paduodu savo provą. * Ps. 7, 10. s.

21. Todėl šitaip taria Ponas Dievas prieš vyrus Anatoto, kurie tavo dušios jėško, ir taria: „ne prarakauk

mums vardan Pono Dievo, jeigu ne nori nuo mūsų rankų mirti!“

22. Todėl šitaip taria Ponas Dievas Zebaot: štai, aš atlankysiu juos, jų jaunuomenė bus kardu žudyta, ir jų sunus bei dukters badu mirs, kad nieko iš jų ne liks;

23. Nės aš užeidįsu nelaime ant vyrų Anatoto tą metą, kada jie bus atlankytini.

Perskyrimas 12.

Dievo nesibijančiųjų laimė veikiai galą gauna.

Pone Dieve, norint aš su tavimi norėčiau bylinėti, tai tačiau tavo yra teisybė; o tačiau aš turu su tavimi apie teisybę kalbėti. Kodėlgi *taip gerai pasiseka bedieviams, ir neviernieji tur viso pilnai?

* Job. 21, 7. Ps. 73, 3. a.

2. Tu juos sodini, kad jie įsišaknija ir auga ir atneša vaisiaus; tu duodi jiems daug girtis tavimi, ir ne baudi juos.

3. Ale manę, Pone Dieve, tu pažįsti ir matai manę, ir perbandai mano širdį po savo akių. Ale tu juos jų valėje paleidi *lyg avis, kad būtų papijami, ir pačėdiji juos, kad būtų pasmaugiami.

* 2 Petr. 2, 12.

4. Iki koleigi žemė taip raudinga bus, ir žolė ant lauko visur padžius dėl nelabumo gyvatninkų, kad jau nei *galvijų nei paukščių ne bus? Nės jie taria: „beje jis daug žino, kaip mums bus.“

* per. 9, 10.

5. Kad tie tavę paalsina, kurie pėsti eina, kaip tav bus, kad su raiteliais bėgti turėsi? Ir jei tu žemėje, kurioje pakajus yra, jėškai pakajaus, ką tu veiksi su pasididžiuojančiu Jordanu?

6. Nės peik tavę ir tavo broliai ir tavo tėvo namiškiai, ir tie šukauja ant tavęs: „atliko!“ Todėl tu jiems ne paviekyk, norint jie meilingai kalba su tavimi!

7. Todėl aš savo namus turėjau palikti ir savo tėviškę prastoti, ir savo mieląją dušelę į ranką neprietelių paduoti.

8. Mano tėviškė man pavirto į girus liutą ir rėkia prieš manę; todėl jo aš nekenčiu.

9. Mano tėviškė yra lyg ans šlaukuotasis paukštis, aplink kurį paukščiai susilek. „Eikite, susieikite, visos laukų žvėrys, eikite šen ir ėskite!“

10. Ganytojai, ir tų daugumas, mano vyničią pagadino ir mano dirvą su-

mindžiojo; jie gražiąją mano dirvą išpustijo, negyventinai tą sugaišino.

11. Jau aš regiu, kaip ji raudingai išpustyta yra, ir mielai visa ta žemė yra pusta: ale nei vienas *ne nor tai dėti į širdį.

* Jėz. 57, 1.

12. Nėsa pustelninkai atbilda per visas pusčios kaukaras, ir suėdąsis Pono Dievo kardas nuo vieno žemės galo iki kito; ir nei vienas kunas ne turės pakajaus.

13. Jie *kviečių sėja, ale usnių pjaus; ir ką jie suvalo, tai jiems ne ateiti ant naudos, jie savo prievaisiu ne pasidžiaugs dėl labai didžio pykimo Pono Dievo.

* 5 Maiž. 28, 38. Oz. 8, 7 ir 10, 13. Agk. 1, 6.

14. Taip kalba Ponas Dievas prieš visus mano nelabuosių kaimynus, kurie tėviškąjį dalyką pakrutina, kurį aš savo žmonėms Izrael išdalijęs esmi: štai, aš juos iš jų žemės išrausu, ir namus Judo iš jų vidurio išgelbėsu.

15. Ir juos šitaip išplėšęs aš vėl ketinu jų susimilti ir vėl kožną parvesti į jo tėviškę ir į jo žemę.

16. Ir tai bus, jei jie iš mano žmonių išmoks prie mano vardo *prisiekti: „kaip tikrai Ponas Dievas gyvas“, kaip jie pirma mano žmones mokino prisiekti prie Baalą, taip jiems tarp mano žmonių namai bus.

* per. 4, 2. 5 Maiž. 6, 13 ir 10, 20.

17. Ir jei jie ne norės klausyti, tai aš tokius žmonės išrausu ir žudysu, taria Ponas Dievas.

Perskyrimas 13.

Žydų sugaišinimas prilyginimuose (pagėdusiojo) marškono diržo bei vynlegerės parodomos.

Taiptaria man Ponas Dievas: eik ir nusipirk sav marškoną juostą ir taja apsijuosk savo strėnas, ir nepašlapik ją!

2. Ir aš pirkau juostą iš Pono Dievo paliepimo ir apsijuosiau ją savo strėnas.

3. Tai Pono Dievo žodis antru kartą man atėjo ir tarė:

4. Imk tą juostą, kurią pirkai ir aplink savo strėnas apsijuosei, ir pasikėlęs nueik prie (upės) Prato ir paslėpk ją tenai akmens plyšyje!

5. Aš nuėjęs paslėpiau ją pas Pratą, kaip man Ponas Dievas buvo paliepęs.

6. Ir po ilgo čėso Ponas Dievas man tarė: kelsis ir nueik prie Prato, ir parsiešk vėl aną juostą, kurią aš tav paliepiau tenai paslėpti!

7. Aš prie Prato nuėjęs atkasiau, ir atėmiau juostą nuo tos vietos, kur ją buvau paslėpęs; ir štai, juosta buvo pagedusi, kad jau niekam ne derėjo.

8. Tai atėjo man Pono Dievo žodis ir tarė:

9. Taip taria Ponas Dievas: lyg šitaip ir aš pagedįsu didžiąją pui-kystę Judavos bei Jėruزالės.

10. Tie nelabieji žmonės, ne norį klausyti mano žodžio, bet einą savo *širdies rėštu ir seką kitus dievus, kad jiems šlužytų ir jų melstųs, tie bus kaip ta juosta niekam nederinčioji.

* per. 11, 8 ir 16, 12. 5 Maiž. 29, 19.

11. Nėsa lygiai kaip vyras savo strėnas juosta apsiuosia, šitaip aš, taria Ponas Dievas, visus namus Izraėlio ir visus namus Judo sav apsiuosiau, kad jie mano žmonės būtų, man ant vardo, gyriaus ir garbės, ale jie nenor klausyti.

12. Taigi sakyk jiems šį žodį: taip kalba Ponas Dievas, Dievas Izraėlio: visos legėrės vynu bus pripiltos. Tai jie tau sakys: „kas tai ne žino, kad visas legėrės reik vynu pripilti?“

13. Tai tark jiems: taip taria Ponas Dievas: štai, aš visus šioje žemėje gyvenančius, karalius ant Dovidio krėslo sėdinčius, kunigus ir prarakus, ir visus Jėruزالėje gyvenančius pripildysu, kad prigėrę būtų.

14. Ir su viens kitu, tėvus su vaikais, išsklaidysu, taria Ponas Dievas; ir nei čėdysu, nei perleisu, nei gailėsuos jų sugaišimo.

15. Taigi girdėkite ir klausykite ir ne tyčiokite! nės Ponas Dievas tai yra kalbėjęs.

16. Duokite garbę Ponui Dievui, savo Dievui, kolei dar ne aptemsta, ir kolei dar jūsų kojos ne užsigauna į tamsiuosius kalnus, jums šviesos be laukiant, ir jam tačiau abelnai nešviesą ir tamsą padarysiant.

17. Ir jei jus to ne norite klausyti, tai mano dušėlė tur paslapčiai nusi-verkti dėl tokio pasididžiavimo; mano *akys tur ašaromis aptekėti, kad Pono Dievo kaimenė bus pagrėbta.

* per. 9, 1 ir 14, 17.

18. Sakykite karaliui bei karalienei: sėskitės žemyn! nės šlovės *karuna nupuolė nuo jūsų galvos. * Raud. 5, 16.

19. Miestai į pietus linkai yra užrakinti, ir niera nei vieno, kurs juos atdarytų; visa Judava čystai šalin išvesta.

20. Pakelkite savo akis ir žiurėkite, kaip jie iš šiaurės šenlink ateina! Kame dabar kaimenė tavo pavierytoji, tavo gražioji kaimenė?

21. Ką sakysi, kad jis tavę taip atlankys? nės tu juos taip paprastinai sau priešais, kad jie vyresniaisiais ir galvomis nor buti. Kaip bus? bau ne *užeis tau nerimimas, lyg moteriškai dabar gimdysiančiai.

* per. 22, 23. 2 Kar. 19, 3.

22. Ir jei tu savo širdyje sakysi: „kodėlgi man tai nusitiko?“ Dėl daugybės tavo nusižengimų tavo siulės tau yra atdengtos, ir tavo blauzdos (per nevalią) nuogintos.

23. Begu gal Murinas savo odą kitokią daryti, arba pardėlis savo šlakus? *taip ir jus ar galite gero daryti, kad pikto este papratę? * Pa. 55, 20.

24. Todėl aš juos *išdraikysu, kaip šiaudgalius, kurie vėjo iš pusčios papučiami.

* Job. 21, 18. Pa. 1, 4. Dan. 2, 35

25. Tai bus tavo alga ir tavo dalykas, kurį aš tau prisiėkėjau, taria Ponas Dievas. Todėl, kad manęs užmiršusi melais tikies,

26. Tai ir aš tavo siules aukštai atdengsu į tavo akis, kad tavo gėda tikrai būtų matyta.

27. Nės aš mačiau tavo venčiavonės peržengimus, tavo gašlumą, tavo begėdiškąjį kekšavimą irgi tavo biau-rybes, abejas, ir ant kalnelių ir ant dirvų. Bėda tau, Jėruزالė! kadagi, meldžiu, tu čystyta busi?

Perskyrimas 14.

Sausas čėsas ir badas; Jėremiošiaus užmeldimas.

Tai tas žodis, kurį Ponas Dievas Jėremiošiui sakė apie brangiąją gadynę:

2. Judava *raudoja biedningai, jos vartai stov vargingai, dejavimo visur pilna žemė; ir Jėruزالėje yra nerėdu sausas čėsas.

* Raud. 1, 3. 4.

3. Didieji mažuosius siunčia vandens, ale prie šulinio priėję jie ne randa vandens ir savo rykus parsineša tuščius. Jie apmaudingi ir smutni vaikščioja ir savo galvas apdengia,

4. Todėl, kad žemė pleišti, kadangi *nelija ant žemės. Laukininkai vaikš-

čioja apmaudingi ir savo galvas apdengia.

* 1 Kar. 17, 1. 7.

5. Nės ir Ionės, kurios lauke jaunų tur, prastoja jaunus, kadangi žolė ne želia.

6. Girių asilai stovėdami ant kalnelių išsižioję orą gauda, kaip smakai, ir apalpsta, kad pašaro ne žėlė.

7. Ak Pone Dieve, mūsų *nusižengimai beje tai nupelnė, ale ben išgelbėk mus tačiau dėlei savo vardo! nėra mūsų nepaklusnumas yra didis, kuriuomi *mes prieš tavę susigriešijome.

* per. 2, 19.

8. Tu esi Izraelio palinksmiojimas ir jų išgelbėtojis iš bėdos; kam tu dediesi svečiu esąs šioje žemėje ir lyg svetimas, tiktnaktvinai toje pasiliekaš?

9. Kam tu rodaisi nei koks karžygys, kurs nusiminęs, ir nei milžinas, ne galįs gelbėti? Juk tačiau tu tarp mūsų esi, Pone Dieve, ir mes *tavo vardu praminti; ne apleisk mus!

* per. 15, 16. Jėz. 43, 7.

10. Taip taria Ponas Dievas apie šitus žmones: jie rods šen ir ten bėginėja ir ne rods namieje pasiliekti, todėl jų Ponas Dievas ne nor, bet dabar atsimeina jų nusižengimo ir jų griekus nor atlankyti.

11. Ir Ponas Dievas tarė man: *tu nesimelsk malonės už šitus žmones!

* per. 7, 16 ir 11, 14.

12. Nės norint ir jie *pastnikauja, tai aš tačiau ne klausysu jų pasimeldimų, ir norint jie įdeginimo apieras ir valgio apieras atneša, tai tačiau jos man ne patinka; bet aš juos kardu, badu ir maru pabaigsu.

* Jėz. 58, 3. † Jėr. 6, 20.

13. Tai aš tariau: ak Viešpatie, Pone Dieve, štai, prarakai jiems sako: „jus kardo ne regėsite, nei brangybės jusip ne turėsite, bet aš gerą pakajų jums duosiu čionai.“

14. Ir Ponas Dievas tarė man: tie *prarakai neteisybę prarakauja mano vardan, aš jų ne siunčiau ir nieko jiems ne liepiau, ir nieko su jais ne kalbėjau; jie jums praneša pramanytus regėjimus, monus, įbalvonystes ir savo širdies klastas.

* per. 6, 14 ir 23, 21 ir 27, 14. 15 ir 29, 9. † 5 Maiž. 13, 2. 3. 6. 8.

15. Todėl taip kalba Ponas Dievas apie tus prarakus, *mano vardan prarakaujančius, kačėig aš jų ne siunčiau, ir jie tačiau mišioje sako, ne ateisiant į šią žemę nei kardo,

nei brangios gadynės: tokie prarakai prapulsi kardu ir badu.

* 5 Maiž. 18, 20.

16. Ir tie žmonės, kuriems jie prarakauja, iš kardo bei bado ant Jeruzalės ulyčių išmėtyti gulės, kad nei vienas jų ne palaidos, ir taipojau jų moters, sunus ir dukters, ir užpilsu jų nelabumą ant jų.

17. Ir tu jiems sakyk šitą žodį: mano *akys ašaromis sraivia dieną ir naktį ir ne paliauja; nėra merga, duktė mano žmonių, bauriai mučyta ir baisiai mušta.

* per. 9, 1. Raud. 1, 16 ir 2, 18.

18. Jei aš išeinu į lauką, štai, tenai gul kardu parblokštieji; jei aš ateimi į miestą, tai čionai gul badu parsileidusieji. Nės ir prarakai, priegtam ir kunigai, tur į žemę keliauti, jiems ne pažįstama.

19. Argi tu meste pametei Judą? Argu ar tavo dušia visaip jau nekenčia Ziono? Kodėlgi tu mus taip ištikai, aza nieks ne gal mus išgydyti? Mes *tikėjomės pakajaus busiant, ir štai, nieko gero ne ateiti; mes tikėjomės išgysią, ale štai, dar daugiau yra iškados.

* per. 8, 15. Job. 30, 26.

20. Pone Dieve, *mes išpažįstame savo nelabumą ir savo tėvų nusižengimą, nėra prieš tavę susigriešijome.

* Ps. 130, 6.

21. Ale dėl savo vardo ne duok apgėdintus mus buti! Ne duok išjuoktą butų karalkrėslių savo šlovės; ben minėk ir ne duok paliauti savo derėjimą su mumis!

22. Juk tačiau nei vieno ne yra tarp pagonų dievačių, kurs galėtų lietaus duoti; ir dangus taipjau ne gal lyti. Beje, tu juk esi Viešpats, mūsų Ponas Dievas, kuriuomi mes nusitikime, nėra tu gali *tai vislab padaryti.

* Job. 5, 10. per. 38, 25. 26.

Perskyrimas 15.

Neišvengiama koravonė ant Dievopi neprisi-
verčiančiųjų žmonių.

Ir Ponas Dievas tarė man: ir norint *Maizėšius bei Zomėlis po mano akių stovėtų, tai aš tačiau ne busu malonus tiems žmonėms. Varyk juos šalin nuo manęs, ir tesisuka šalin!

* Ps. 99, 6. Ez. 14, 14.

2. Ir jeigu jie tau sako: „katrul mes eisime?“ tai tark jiems: taip kalba Ponas Dievas: kurį *smertis užgauna, tą te užgauna; kurį kardas užgauna.

tą te užgauna; kurį badas užgauna, tą te užgauna; kurį kalėjimas užgauna, tą te užgauna! *per. 43, 11. Sak. 11, 9.

3. Nės aš atlanksys juos *keturopomis slogomis, taria Ponas Dievas: kardu, kad jie būtų nužudomi; šunimis, kurie juos šen ir ten valkios; paukščiais dangaus ir žvėrimis žemės, kad jie būtų suėdami ir supustijami.

* Ez. 14, 21.

4. Ir aš juos visose žemės karalystėse duosu bastytis, *dėl Manasės, sunaus Iskijo, karaliaus Judavos, dėl to, ką jis Jeruzalėje nusidėjo.

* 2 Kar. 21, 11. a. per. 23, 26. 2 Nuo. 33, 9.

5. Ir kasgi tavęs susimils, Jeruzalė? kasgi tavęs gailės? kasgi nuėjęs tau pakajų gamįs?

6. Tu *manę prastojai, taria Ponas Dievas, ir nuo manęs atsiskyrei; todėl aš savo ranką ištiesiau prieš tavę, kad tavę sugaiščiau; aš jau pailstu pasigailėtis.

* Jėz. 1, 2. 4.

7. Aš juos su *šiupele laukan iš žemės išvėtsys, ir savo žmones, nuo savo pikto pasielgimo prisiversti ne norinčius, visus siratomis padarysu ir nužudysu.

* Mat. 3, 12. Luk. 3, 17.

8. Daugiau man juose bus našlių, ne kaip žiezdrų yra prie jurių. Aš ateidysu ant jaunųjų motynos pustelninką, individuje ateisiantį, ir miestą tuomi akimoju ir iš nežinių užpuldysu.

9. Kad ta, kuri septynis vaikus auginusi, visaip biedna bus ir širdingai dusaus. *Nės jų saulė, dar daug dienų esant, nusileis, kad jų ir garbė ir linksmybė galą gaus. Ir atstanką paduosu aš kardui po akių jų neprietelių, taria Ponas Dievas.

* Amos 8, 9.

10. Ak mano *motyna, kad tu manę auginai, prieš kurį kiekvienas vaidijas ir baras visoje žemėje! Juk aš nei ant palukanų ką išžyčijau, nei ėmiau, ir tačiau kožnas ant manęs keikia.

*per. 20, 14.

11. Ponas Dievas tarė: gerai, aš jūsų kelis išlikdysu, kuriems vėl gerai pasiseks, ir ateisu jums ant pagalbos bėdoje ir tužboje tarp neprietelių.

12. Bau ne misliji, geležį kokia esančią, kuri galėtų geležį ir varią iš šiaurės sukulti?

13. Ale aš pirma jūsų lobį ir skarbus *duosu išplėsti, kad nieko už tuos ne gautumbite; ir tai dėl visų jūsų grie-

kų, kurių visuose savo rubežiuose este padarę.

* per. 17, 3. Ez. 23, 46.

14. Ir nuvesu jus pas jūsų neprietelius į žemę, jums ne pažįstamą; nėra *ugnis mano narse ant jūsų užsidegė.

* per. 17, 4. 5 Maiž. 32, 22.

15. Ak Pone Dieve, tu tai žinai; minėk mūsų ir pristok mus, ir atkeršyk už mus mūsų persekinėtojams! Priimk mus ir ne trukšk savo narsą ant jų! nėra tu žinai, kad mes dėl tavęs išdarkomi.

16. Tame tarpe išlaikyk mums *savo žodį, kada jo gauname; ir šitas tavo žodis yra mūsų širdies džiaugsmas ir palinksmuojimas; nėra mes juk tavo vardu esme praminti, Pone Dieve, Dieve Zebaot.

* Ps. 119, 43. Jėz. 43, 7.

17. Mes ne sėdžiame su *apjuoktojai, neigi nesilinksmindami su jais, bet tikt prie tavo rankos pasiliecame; nėra tu labai pyksti ant mūsų.

* Ps. 1, 1 ir 26, 4. 5.

18. Kodėlgi mūsų skaudėjimas taip ilgai patenka, ir *mūsų ronos taip labai skaudžios, kad jas nei vienas ne gal išgydyti? Tu mums pastojai šaltinių, jau vandenimi ne plustančių.

* per. 30, 12. 15.

19. Todėl Ponas Dievas šitaip sako: *jei tu prie manęs laikaisi, tai ir aš prie tavęs laikysiuos, ir pasiliksi mano žodžio sakytoju. Ir jei tu geruosius mokini skirtis nuo piktųjų žmonių, tai busi mano mokytoju. Ir pirm ne kaip tu prie jų pargrįstumbei, tai jie pirmiaus prie tavęs turės pargrįsti.

* Jok. 4, 8.

20. Nės aš tavę prieš šitus žmones padariau drutu variniu muru; kačėig jie prieš tavę kariauja, tačiau jie niekaip tavę *ne įveiks; nėra *aš esmi pas tavę, kad tavę gelbėčiau ir tavę išvalnyčiau, sako Ponas Dievas.

* per. 1, 18. † Jėz. 41, 10. Jėr. 1, 19.

21. Ir išgelbėsu tavę iš rankos nelabųjų ir išvalnysu iš rankos smarkininkų.

Perskyrimas 16.

Žydai tur į Babėlę nuvedami, ir iš ten vėl išgelbami būti.

Ir Pono Dievo žodis man atėjo ir tarė:

2. Tu ne turi vesti pačios, ir nei sunų, nei dukterų auginti šioje žemėje.

3. Nės taip sako Ponas Dievas apie sunus ir dukteris, kurie čionai užgema, priegtam apie jų augyves, kurios juos gimdo, ir apie jų tėvus, kurie juos augina šioje žemėje:

4. Jie ligomis pamirs ir ne bus nei apraudoti, nei *palaidoti, bet mėšlu pastos ant žemės; priegtam kardu bei badu prapuls, ir jų lavonai bus dangaus paukščiams ir žemės žvėrimis ėdesis.

* per. 14, 16.

5. Nės taip sako Ponas Dievas: tu ne eik į namus raudojančiųjų, neigi niekur ne eik apraudoti, neigi jų gailėtis! Nės aš savo pakajų atėmiau nuo šitų žmonių, taria Ponas Dievas, drauge su savo malonė ir susimilimu;

6. Kad abeji, ir didi ir maži, šioje žemėje tur mirti, ir nei *palaidoti, nei apraudoti ne bus, ir nei vienas dėl jų nei rėžysis, nei pliką savę darysis.

* per. 22, 18. s.

7. Irgi ne bus jiems išdalyta duonos jų raudojime, juos palinksminti prie lavono; ir ne bus duota jiems nieko gerti iš palinksminojimo kupkos, dėlei (jų) tėvo ir motynos.

8. Todėl tu ne eik į nei jokį girtavimo butą, prie jų atsisėsti, nei valgyti nei gerti.

9. Nės taip sako Ponas Dievas Zebaot, Izraelio Dievas: štai, aš *čionai duosiu paliauti po jūsų akių ir jums gyviems be esant, balsą džiaugsmo ir linksmybės, balsą jaunikio bei marčios.

* per. 7, 34.

10. Ir kada tu tai vislab šitiems žmonėms busi sakęs, ir jie tau tars: „*kodėl kalba Ponas Dievas ant mūsų visą tą didžiąją slogą? koksai tas nusižengimas ir griekas, kuriuomi mes prieš Viešpatį, savo Dieva, susigriešijome?“

* per. 5, 19.

11. (Tai) tu jiems sakyk: todėl, kad jūsų tėvai manę prastoję (sako Ponas Dievas) kitus dievus sekė, jiems šlužiojo ir jų meldėsi; ale manę prastojo ir mano įstatymą ne laikė;

12. Ir *jus dar pikčiaus darote, ne kaip jūsų tėvai. Nėsa štai, kožnas elgias pagal savo įnelabosios širdies mislį, manęs ne klausydamas.

* per. 7, 26. † Pa. 7, 24.

13. Todėl aš jus išstumsu iš šitos žemės į žemę, kurios nei jus, nei jūsų tėvai ne žinote; ten jus kitiems dievams šlužysite dieną ir naktį, tenai aš jums nei jokios malonės ne išrodysu.

14. Todėl štai, ateiti čėsas, sako Ponas Dievas, kad ne bus daugiaus sakyta: kaip tikrai Ponas Dievas gy-

vas, kursai vaikus Izraelio iš Egipto žemės išvedęs;

15. Bet: kaip tikrai Ponas Dievas gyvas, kursai vaikus Izraelio išvedęs iš šiaurės žemės ir iš visų žemių, į kurias įisai juos buvo prastumęs. Nės aš juos parvesu į tą žemę, kurią jų tėvams davęs esmi.

16. Štai, aš daug žvejų išsiųsu, taria Ponas Dievas, tie juos sužvejos; ir potam daug medžiotojų išsiųsu, tie juos sumedžios ant visų kalnų, ant visų kaukarų ir visuose akmenų tarpplėšiuose.

17. Nės *mano akys veizd ant visų jų kelių, kad jie nuo manęs ne gal pasislėpti; ir jų nusižengimas ne paslėptas yra nuo mano akių.

* per. 23, 24.

18. Ale pirmiausei aš jų nusižengimą ir griekus dvigubai užmokėsu, todėl, kad jie mano žemę lavonais savo balvonystės išbiurino ir mano tėviškę savo biauresčiais pripildė.

19. Pone Dieve, tu esi mano drutybė ir syla, ir mano pribėga bėdoje. Pagonai ateis tavęs pi nuo svieto krašto ir sakys: mūsų tėvai turėjo dievus netikrus ir niekingus, niekam ne derančius.

20. Kaip gal žmogus dievų daryti, kurie ne yra dievais?

21. Todėl štai, dabar aš juos išmoksiu ir savo ranką bei macį jiems žinomą darysu, kad jie ištirtų, mano vardą esantį Poną Dievą.

Perskyrimas 17.

Balvonystė, nusitikėjimas ant sutvėrtų daiktų, nešventimas šventos dienos ir t. t. yra visų nelaimių priežastis.

Griekas Judo parašytas yra geležinėmis rašyklėmis ir smailiais dėmantais rašytas, ir ant tobyčios jų širdies įrėštas ir ant ragų jų altorių;

2. Kad jų vaikai minėtų šitų altorių ir šventųjų girių prie žaliųjų medžių ant aukštųjų kalnų.

3. Ale aš tavo *aukštybes, kaip ant kalnų, taip ant laukų, drauge su tavo turtu ir visais tavo skarbais ant įšplėšimo paduosu, dėl griekų, visuose tavo rubežiuose padarytųjų.

* Oz. 10, 8. † per. 15, 13 ir 20, 5. Ez. 23, 46.

4. Ir tu iš savo tėviškės busi patremtas, kurią aš tau daviau, ir tavę *bernaus padarysu tavo neprietelių žemėje, kurios tu ne pažįsti; nės jus mano papykio į ugnį uždegėte, amžinai degsiančią.

* per. 5, 19. † per. 15, 14. 5. Maiž. 32, 22.

5. Taip taria Ponas Dievas: pra-
keiktas tas vyras, ant *žmonių pasi-
tiksis ir kuną per savo ranką lai-
kasis, ir savo širdžia nuo Pono
Dievo atstojašis. * Pa. 118, 8 ir 146, 3.

6. Tas bus *kaip vienas paliktas
(medis) pusčioje, ir ne įregės busian-
čiojo palinksmuojimo, bet pasiliks
džiustančiose vietose pusčioje, žemėje
nevaisingoje, kur nieks ne gyvena.

* per. 48, 6. Pa. 102, 7. † Pa. 68, 7.

7. Ale peržegnotas *tas vyras, kurs
Ponu Dievu tikis, ir Ponas Dievas jo
nusitikėjimu yra. * Pa. 2, 12 ir 146, 5. Jėz. 30, 18.

8. Tas yra kaip *medis prie van-
denų sodjtas ir prie upelio įsišaknijęs.
Nėsa, norint ir tvankas užėti, tačiau
jis nesibijo, bet jo lapai išlikti žali,
ir nesirupina sausam metui randan-
tis, bet vaisiaus nešti nesiliauja.

* Pa. 1, 3 ir 52, 10. Ez. 47, 12.

9. Širdis yra staigus ir nusimenas
daiktas, kas ją gal iš dugno išpažinti?

10. Aš, *Ponas Dievas, galiu širdį
iš dugno išpažinti ir inkstus perban-
dyti; ir †duomi kožnam pagal jo
darbus, pagal vaisių jo darbų.

* Pa. 7, 10. s. † Rym. 2, 6. s.

11. Nėsa lygiai kaip paukštėlis už-
tupėjęsis ant kiaušių ir juos ne iš-
perjis, šitoks yra neteisų lobį *suren-
kasis; nės jis tur atstoti, kada to ma-
žiausiai atboja, ir tur tačiau paskučiau-
siai iš to išjuokimą gauti. * Pa. 39, 6. 7.

12. Ale mūsų šventinyčios vieta,
butent karalkrėslis dieviškosios šlo-
vės, visadai drutas išliko.

13. Nėsa, Pone Dieve, tu esi pasiti-
kėjimas Izraelio. Visi, kurie tavę pra-
stoja, tur išgėdinti buti, ir atpuolusieji
į žemę bus rašyti; nės jie *prastoja
Poną Dievą, gyvųjų vandenų versmę.

* per. 2, 13.

14. Išgydyk tu manę, Pone Dieve,
tai išgyšu; gelbėk tu manę, tai man
bus gelbėta; nės tu esi mano gyrius.

15. Štai, jie man *sako: „kamegi Po-
no Dievo žodis? te ateiniet!“ * Jėz. 5, 19.

16. Ale aš dėl to nuo tavęs ne bė-
gau, mano ganytojai! taipjau žmo-
gaus dienų aš ne geidžiau, tai tu ži-
nai; kas iš mano burnos išėjo, tai
yra tiesa po tavo akių.

17. Tikt tu ne buk man baisus, tu
mano nusitikėjime bėdoje!

18. T'esie tie išgėditi, kurie manę

persekinėja, o ne aš; te išsigastie jie,
o ne aš; te užėti ant jų nelaimės
diena, ir sudaužyk juos dvigubai!

19. Tai kalba man Ponas Dievas:
eik tenai ir stokis po žmonių vartais,
kuriais karaliai Judavos išeiti ir įeiti,
ir po visais vartais Jėruzalės,

20. Ir tark jiems: girdėkite Pono
Dievo žodį, jūs karaliai Judavos ir
visa Judava ir visi gyvenantieji Jė-
ruzalėje, kurie šiais vartais įeinatė!

21. Taip sako Ponas Dievas: sau-
gokitės ir ne įneškite nei jokios naš-
tos dienoje Sabatos pro vartus į
vidų Jėruzalės,

22. Ir ne išveskite nei jokios naštos
iš savo namų dienoje Sabatos, ir ne
dirbkite nei jokio darbo; bet švėskite
Sabatos dieną, *kaip aš jūsų tėvams
paliepiu!

* 2 Maiž. 20, 8. s. 5 Maiž. 5, 13. 14.

23. Ale jie ne *klauso, nei savo ausis
ne prilenkia, bet pasiliekti kietspran-
džiai, kad manęs abelnai ne klausytų,
nei pasimokįdįt.

* per. 7, 24. 26 ir 11, 8.

24. Jei manęs klausysite, taria Ponas
Dievas, kad nei jokios naštos ne ne-
šiotumbite *Sabatos dienoje pro šio
miesto vartus, bet tą švėsite, nei jokio
darbo tą dieną ne dirbdami, * Jėz. 58, 13.

25. Tai šio miesto vartais ir išeis ir
įeis karaliai ir kunigaikščiai, kurie sėd
ant karalkrėslo Dovidio ir joja ir va-
žiuoja vežimais bei žirgais, jie ir jų
vyriausieji drauge su visais, Judavoje
bei Jėruzalėje gyvenančiais, ir tas
miestas bus amžinai apgyvenamas.

26. Ir ateis iš miestų Judavos ir
aplink Jėruzalę esantieji, ir iš žemės
Benjamino, iš pakalnių ir nuo kalnų
ir iš pietų, kurie atneša deginimo
apierų, apierų, valgio apierų ir ko-
dylo, į namus Pono Dievo.

27. Bet jei manęs ne klausysite, kad
Sabatos dieną švėstumbite, ir nei jo-
kios naštos ne įneštumbite pro var-
tus Jėruzalės dienoje Sabatos, tai aš
ugnj uždegsu *po jų vartais, kuri bu-
tus Jėruzalėje supleškis ir išgesyta
ne bus.

* Jėz. 1, 31. Ez. 23, 47. Ainos 5, 6.

Perskyrimas 18.

Tikras prisivertimas Dievop išlaiko, ir neprisiver-
timas išpuštija.

Tai yra tas žodis, kursai nuo Pono
Dievo atėjęs Jėremiošius tarė:

2. Kelkis ir nueik į puodžiaus na-

mus, tenai aš tavę duosiu išgirsti mano žodžius.

3. Ir aš nuėjau į puodžiaus namus, ir štai, jis be dirbęs ant savo lentelės.

4. Ir tas puodas, kurį jis iš molio darė, ne nusišovė jam į rankose. Tai jis vėl padarė kitą puodą, kaip jam padingo.

5. Tai atėjo man Pono Dievo žodis tariaus:

6. Begu *ne galiu ir aš taip daryti su jumis, jus išgiminės Izraelio, kaip šis puodžius? taria Ponas Dievas. Štai, kaip molis yra puodžiaus rankoje, taip ir jus iš namų Izraelio este mano rankoje.

* Jėz. 45, 9. Rym. 9, 21.

7. Aš umai *kalbu prieš žmones ir karalystę, kad ją išpustysiąs, sulaužysiąs ir sugaišysiąs.

* per. 1, 10.

8. Ale *jei jie prisiverčia nuo savo nelabumo, prieš kurį aš kalbu, tai ir gailėsiuos tos nepalaimos, kurią jiems ketinau padaryti.

* per. 26, 3, 19. Jon. 3, 10.

9. Ir aš umai kalbu apie žmones ir karalystę, kad ją pakursiąs ir apsočysiąs.

10. Ale jei ji pikto daro po mano akių, mano balso ne klausydama, tai ir gailėsiuos to gero, ką jai pažadėjau padaryti.

11. Taigi tark tiems iš Judavos ir miesčionims Jeruzalėje: taip taria Ponas Dievas: štai, aš jums bėdą įtaisau ir sumisliju mislį prieš jus. Todėl kožnas te *atsikreipia nuo savo negero kelio, ir įpasigerįkite savo keliuose ir darbuose!

* per. 25, 5, s. † per. 7, 3.

12. Ale jie taria: „iš to *ne bus nieko; mes seksime savo mislį ir kožnas darysime pagal savo piktos širdies mislį.“

* per. 6, 16. Jėz. 65, 2.

13. Todėl taria Ponas Dievas: ben klausinėkite tarp pagonų, kas tokiai kokių česu girdėjo, kad merga Izraelio taip baisiai biau rūpų daiktą daro?

14. Juk sniegas ilgiaus išliekti ant akmenų lauke, nuo Libanono šen sniegant, ir lietaus vanduo ne taip veik nusenka, kaip mano žmonės manęs užmiršta.

15. Jie rukina dievams ir pastato papiktinimus ant savo kelių visados ir vaikščioja nemintais keliais,

16. Kad jų žemė pusčia pastotų, jiems ant amžinos gėdos, kad pro šalį einąs pasidvyvėtų ir galvą pakratytų.

17. Nės aš juos rytų vėju išsklaidysu po jų neprietelių akimis; aš jiems *pakalą, ir ne akis parodysu, kad jie prapuls.

* per. 2, 27.

18. Ale jie sako: „eikime, susikalbėkime prieš Jėremiošį! nėra kunigai ne gal klajoti nuo (Dievo) prisakymų, ir išmintingi ne gal pikta pamokinimą duoti, ir prarakai ne gal netikrai mokėti. Eikite šen, užmuškime jį liežuviu ir nieko ne atbokime visų jo žodžių!“

19. Pone Dieve, pridabok ant manęs, ir girdėk balsą mano priešininkų!

20. Begu tai teisybė, *gerą piktu užmokėti? nėra mano įdušiai duobė iškasė. Ben minėk, kaip aš po tavo akių stovėjau, kad gero už juos kalbėčiau ir tavo didį kerštą nuo jų nukreipčiau!

* 1 Maiž. 44, 4. † Ps. 35, 7.

21. Taigi koravok jų vaikus badu, ir duok juos kardu prapulti, kad jų moters be vaikų ir našlės būtų, ir jų vyrai į smertį užmušti būtų, ir jų jaunuomenė kovoje kardu nužavinta būtų;

22. Kad rėksmas iš jų būtų išgirstas būtų, kaip tu umai kareivių pulkus ant jų užėti davęs. Nės jie duobę iškasė, manę sugauti, ir mano kojoms žabangus padėjo.

23. Ir kadangi tu, Pone Dieve, žinai visus jų sumislijimus prieš mane, kad jie manę nužudyti nori, tai *jiems jų nusižengimą ne atleisk, ir jų griekai te n'esie išgesyti po tavo akių; te esie jie parblokšti po tavo akių; ir daryk su jais pagal savo keršijimą! • Ps. 109, 14, 15.

Perskyrimas 19.

Jeruzalės išpustijimas sulaužymu plėčkos, iš molio darytosios, pirmąženklinaimas.

Taip taria Ponas Dievas: nuėjęs pirkis sau molio plėčką nuo puodžiaus su (savimi ėmęs) kelis vyresniusius ant žmonių ir vyresniusius kunigus;

2. Ir išėjęs į daubą Ben-Inom, esančiąją ties plytvorčiais, sakyk tenai tus žodžius, kuriuos aš tau sakau,

3. Ir tark: girdėkite Pono Dievo žodį, jus karaliai Judavos ir miesčionys Jeruzalės! taip taria Ponas Dievas Zebaot, Dievas Izraelio: „štai, *aš tokią nepalaimą ant šios vietos užeidysiu, aža tai išgirdusiam ausys skambės;

* 1 Zom. 3, 11. 2 Kar. 21, 12.

4. Todėl, kad jie manę prastoję ir šią vietą svetimam dievui davę yra,

ir kitiems dievams joje rukinę, kurių nei jie, nei jų tėvai, nei karaliai Judavos pažino, ir šią vietą nekalto kraujo pilna padarė.

5. Nėsa jie Baalui aukštybes pakurė, jeib savo *vaikus sudegintų Baalui ant deginimo apieros, kokiai aš jiems nei paliepiu, nei apie tai kalbėjau, priegtam nei į mano širdį ne atėjo. * per. 7, 31.

6. Todėl štai, ateis čėsas, taria Ponas Dievas, kad šią vietą jau daugiaus ne vadys Topėt, nei dauba Beninom, bet dauba pasmaugimo.

7. Nėsa aš išgaišysiu šioje vietoje (netikrąją) Dievo šlužmą Judavos bei Jeruzalės, ir prapuldysu juos kardu po akių jų neprietelių, po rankos jų, kurie jų dušios tyko, ir *jų lavonus padangių paukščiams ir žemės žvėrimis duosu suėsti; * per. 7, 33.

8. Ir *ši miestą pustą padarysu ir apjuoku, kad visi, pro šalį einantieji, dyvysis visų jo slogų ir jį išjuoks.

* per. 18, 16 ir 49, 13 ir 50, 13. 3 Maiž. 26, 32.

9. Aš juos duosu būti mėsa *savo sunų bei dukterų, ir viens antro mėsaės tijoje bėdoje ir tužboje, kuriomis juos jų neprieteliai ir tie, kurie jų dušią žudyti įėjo, prispaus. * 5 Maiž. 28, 53. † Luk. 19, 43.

10. Ir tu turi tą plėčką sukulti po akių jų vyrų, su tavimi nuėjusiųjų,

11. Ir tark jiems: taip taria Ponas Dievas Zebaot: lyg kaip koksai puodžiaus rykas sukuliamas, kurs ne gal jau daugiaus čielas buti, taip ir aš šitus žmones bei šitą miestą sukulsu; ir priegtam tur *Topėtoje pakasti buti, kadangi kitur pakasti vietos ne bus. * per. 7, 32.

12. Taip aš padarysu šitai vietai, taria Ponas Dievas, ir joje gyvenantiems, kad šis miestas lygus pastos kaip Topėt.

13. Priegtam namai Jeruzalėje ir namai karalių Judavos taip jau bus biau-rus, kaip vieta Topėt, irgi visi namai, ant kurių stogų jie rukino vi-sam dangaus pulkui ir kitiems die-vams gėrimo apieras apieravojo.

14. Ir Jėremiošiui vėl parėjus iš Topėtos, katrul jį Ponas Dievas buvo siuntęs prarakauti, stojos jis prybaž-nytyje prie Pono Dievo namų, tary-damas visiems žmonėms:

15. Taip taria Ponas Dievas Zebaot, Dievas Izraelio: štai, aš ant šito miesto

ir ant visų jų miestų užeidysiu visą tą nelaimę, kurią aš prieš juos kalbė-jęs esmi, todėl, kad jie kietsprandžiai yra ir ne nor klausyti mano žodžių.

Perskyrimas 20.

Muštasias ir į sklepą įmestasias Jėremiošius praneša kalėjimą Babėlėje. Dejuoja savo urėdystės ir užgimimo dėlci.

Ale Pasuras, sunus Imero, kunigo, kursai per vyresnį namuose Pono Dievo buvo statytas, girdėdamas Jėremiošių tokius žodžius prarakaujant,

2. Mušė jis praraką Jėremiošių ir įmetė jį į sklepą po aukštesniųjų var-tų Benjamino, kurie prie Pono Dievo namų yra.

3. Ir rytmetryje Pasuras Jėremiošių iš-traukė iš skleo. Tai jam Jėremiošius tarė: Ponas Dievas tavę ne vadina Pa-suro vardu, bet Magur iš visų šalių.

4. Nės taip taria Ponas Dievas: štai, aš tavę drauge su visais tavo prieteliais ant baimės paduosu, ir jie puls kardu savo neprietelių, tai tu matysi savo akimis. Ir aš visą Judą į ranką karaliaus Babėlės paduosu, tas juos išves į Babėlę ir kardu nužudys.

5. Ir aš visą gerybę šio miesto su visu jų darbu, ir visus brangiausius daiktus ir *visus turtus karalių Judavos į jų neprietelių ranką duosu, kad juos pagrėbtų, imtų ir į Babėlę nugabentų.

* Jėz. 39, 9.

6. Ir tu, Pasure, su visais savo namiškiais pagrėbtas eisi ir į Babėlę iš-kaksi, tenai tu mirsi ir pakastas busi drauge su visais tavo prieteliais, kuriems tu melus prarakauji.

7. Pone Dieve, tu manę perkalbė-jai, ir aš persikalbėdinau; tu manę įveikei ir pergalejai, ale aš tuomi ap-juoku pastojau kasdien, ir kožnas vienas manę išjuokia.

8. Nės nuo to čėso, kad aš kalbėjau, šaukiau ir sakiau apie slogą ir išgaiš-nimą, man Pono Dievo žodis per ap-juoką ir išgėdinimą pastojau kasdien.

9. Čia aš mislijau: gerai, aš jau daugiaus ne minėsu to, neigi ne sakysu kozonį jo vardan; ale (tas Dievo žodis) buvo mano širdyje lyg deganti ug-nis, mano kauluose užrakinta, kad ne galėjau iškėsti ir kone prapuoliau.

10. Nėsa aš girdžiu, kaip manę daug bara ir visur gandina: „eikime, ap-skųskite jį! mes apskųsime jį.“ (sa-

ko mano visi prieteliai ir draugai.) „bau ne jį prigautumbime ir įveiktumbime ir juomi pasigiežtumbime.“

11. Ale Ponas Dievas yra *pas manę, kaip drutas karžygys; †todėl mano persekinėtojai suklups ir viršų ne gaus, bet išgėdėti bus labai, todėl, kad taip durnai elgias; amžina bus (jų) gėda, kurios ne bus užmiršta.

* per. 1, 8, 9 ir 15, 20. Jėz. 41, 10. † Ps. 27, 2.

12. Jaugi, Pone Dieve Zebaot, tu perbandąsis teisiuosius, *inkstus ir širdis matąsis, duok man tavo ant jų atkeršijimą regėti! nės tau savo provą padaviau.

* Ps. 7, 10. s.

13. Giedokite Ponui Dievui, pagirkite Poną Dievą, kursai nabago dušią iš nelabųjų rankų išplėšia!

14. Prakeikta *t'esie ta diena, kurioje aš gimiau; ta diena tur būti nežegnota, kurioje mano motyna manę pagimdė!

* per. 15, 10. Job. 3, 1. s. per. 10, 18.

15. Prakeiktas tas, kursai mano tėvui mielą žodį pranešė tardamas: „tu jauną sunų gavai,“ norėdamas jį palinksminti!

16. Šitas vyras t'esie, kaip *anie miestai, kuriuos Ponas Dievas sugaišino ir to nesigailėjo; ir jis te girdi ryt-metyje rėkimą ir pietumis kaukimą!

* 1 Maiž. 9, 24. 25.

17. Kad tu tačiau manę ne nužavinai augyvės žyvote, kad mano motyna mano grabas būtų buvusi, ir jos žyvatas amžinai nėsčias pasilikės!

18. Kamgi aš iš augyvės žyvato išėjau, kad tokią tužbą ir širdies skaudėjimą turu regėti ir savo dienas gėdoje pabaigti?

Perskyrimas 21.

Apie bergalėjimą miesto Jeruzalės ir Zedėkijo apkaldinimą.

Šitas yra žodis, kursai nuo Pono Dievo atėjo Jėremiošiui, kada karalius Zedėkijas pas jį siuntęs Pasurą, sunų Malkijo, bei Zėpanją, sunų Maėšėjo, kunigo, jam sakydino:

2. Ben paklausk Pono Dievo už mus! Nės Nebukad-Nėzaras, karalius Babelės, į kovą eiti prieš mus; kad ben Ponas Dievas su mumis darytų pagal visus savo dyvus, jeib an-sai nuo mūsų šalin trauktųs.

3. Jėremiošius tarė jiemsdvim: taip tarkita Zedėkijui:

4. Tai kalba Ponas Dievas, Izraelio

Dievas: „štai, aš ginklus atgalios kreipsu, kuriuos jus savo rankose turite, kuriais kovojate prieš karalių Babelės ir prieš Kaldėonus, kurie jus iš lauko prie murų apstojo; ir juos surinksu į kruvą viduryje miesto.

5. Ir aš prieš jus kovosu su ranka ištiesta, su drutu petimi, su didžiu pykimu, didžiu kerštu ir nesu-similimu.

6. Ir miesčionis šio miesto ištiks, abejus, ir žmones ir galvijus, kad numirtų didžiu maru.

7. Ir potam, taria Ponas Dievas, aš Zedėkiją, karalių Judavos, drauge su jo šlužauininkais ir žmonėmis, kurie šime mieste nuo maro, kardo bei bado išliks, paduosiu į rankas Nebukad-Nėzaro, karaliaus Babelės, ir į rankas jų neprietelių, ir į rankas tų, *kurie jų dušios ieško, kad juos kardo ašmenimi taip užgautų, aža nei čėdijimo, nei malonės, nei mielaširdystės čionai ne būtų. * 2 Maiž. 4, 19. 2 Zom. 4, 8.

8. Ir sakyk šiems žmonėms: taip taria Ponas Dievas: štai, *aš jums po akių dedu kelią išlikimo ir kelią prapuolimo.

* 5 Maiž. 11, 26.

9. Kas *šime mieste pasiliekti, tas turės mirti kardu, badu ir maru; ale kas išėjęs Kaldėonams pasiduos, kurie jus apstoję, tas išliks gyvas ir savo dušią lyg plėšimą išlaikys.

* per. 38, 2.

10. Nės aš savo akis ant šio miesto stačiau ant nepalaimos, o ne ant kogerio, taria Ponas Dievas. Jis bus paduotas karaliui Babelės, kad jisai jį ugnimi sudegintų.

11. Ir girdėkite Pono Dievo žodį, jus iš namų karaliaus Judavos:

12. Jus namai Dovid, taip taria Ponas Dievas: provas darykite *rytmetyje, ir išgelbėkite išplėstąjį iš rankos neteisiai spaudžiančiojo, kad mano †didis kerštas ne išeitų kaip ugnis ir taip degtų, kad nei vienas ne galėtų išgesyti, dėl jūsų nelabo pasielgimo.

* per. 22, 3. † per. 7, 20.

13. Štai, taria Ponas Dievas, aš tau sakau, tau gyvenančiai lankose, uolose ir lygumoje, ir sakančiai: „kas mus užpuls ir į mūsų neįveikiamus namus iškaks?“

14. Aš jus atlankysu, taria Ponas Dievas, pagal vaisių jūsų darbų; aš

ugrį uždegsu jų girioje, ta vislab aplinkui suplėšys.

Perskyrimas 22.

Apie valdonų urėdystę, koravonę trijų karalių, Joajo, Jojakymo ir Jakanjo.

Taip taria Ponas Dievas: Nueik į namus karaliaus Judavos ir kalbėk tenai tą žodį,

2. Tardamas: „girdėk Pono Dievo žodį, tu karaliau Judavos, sėdįsis ant Dovido krėslo, abeji, ir tu ir tavo šlužainikai, tavo žmonės, šiais vartais įeinantieji!

* per. 17, 20.

3. Taip taria Ponas Dievas: pilnavokite *provą ir teisybę, ir išplėštą ištraukite iš rankos suspaudžiančiojo, ir ne paminkite tsvetimuosius, siratas ir našles, ir ne darykite nei vienam nevalės, ir ne praliekite nekalto kraujo šioje vietoje.

* per. 21, 12. † 2 Maiž. 22, 21.

4. Jei tai darysite, tai *vartais šių namų įeis karaliai, kurie sėdi ant Dovido krėslo, ir važiuojantieji ir įojantieji žirgais, drauge su savo tarnais ir žmonėmis.

* per. 17, 25.

5. Ale jei jus tam ne klausysite, tai aš prie savęs paties prisiekiu, taria Ponas Dievas: šie namai bus sugaišinti.

6. Nės taip taria Ponas Dievas apie namus karaliaus Judavos: Gilėad, tu man esi galva Libanono; matysi, bau tavę ne padarysu pusčia, ir miestus ne gyvenamais;

7. Nės aš išpustytojus ant tavęs pavadinau, kožną su jo ginklais, tie išrinktuosius tavo cėdrus pakirs ir į ugnį įmes.

8. Tai daug pagonų, pro šalį šio miesto eidami, tarp savęs sakys: *kodėl Ponas Dievas taip padarė šiam didžiamjam miestui?

* 1 Kar. 9, 2.

9. Ir atsakys: todėl, kad jie derėjimą Pono Dievo savo prastojo, ir kitų dievų meldėsi ir tiems šlužiui.

10. *Ne apverkite numirusuosius ir dėl to nusiūžykite; bet apverkite tą, kursai ten traukias! nėn niekados jis ne pargrįš, kad žemę savo tėvų matytų.

* 2 Nus. 35, 25.

11. Nės taip taria Ponas Dievas apie Salumą, sunų Josijo, karaliaus Judavos, kursai karaliumi yra vietoje savo tėvo Josijo, kursai iš šios vietos išsitraukė: jis ne pargrįš vėl šen;

12. Bet mirs toje vietoje, katrul jis

sugautas nuvestas yra, ir šios žemės daugiaus ne regės.

13. Bėda tam, kursai savo namus su griekais budavoja ir savo svetlyčią su neteisybe; kursai savo artymą dykai duosti dirbti ir *jam jo alga ne atlikti,

* 3 Maiž. 19, 13.

14. Mislydamas: „gerai, ben pasibudavosu sau didžius namus ir plačius paločius,“ ir duoda į juos sau langų iškapoti ir cėdrais iškloti ir raudonai išmoliavoti.

15. Ar dingai, tu busias karaliumi be puikavodamas cėdrais? Ar ne ir tavo tėvas valgė ir gėrė, ir tačiau už provą bei teisybę ėjo, ir gerai jam sekė,

16. Ir teisybę padarė biedniems bei pavarguliams, ir gerai jam sekė? Begu tai ne taip, kad tai išsimano, manę tikrai pažinti? taria Ponas Dievas.

17. Ale tavo akys bei tavo širdis ne ant to stov, bet ant tavo godumo, ant nekalto kraujo praliejimo, ant prispaudimo bei sumindžiojimo.

18. Todėl Ponas Dievas taria apie Jojakymą, sunų Josijo, karalių Judavos: ne apverks jį: „*ak brolau, ak sesuo!“ ne apraudos jį: „ak viešpatie, ak garbės vertasis!“

* 1 Kar. 13, 30.

19. *Jis bus kaip asilas pakastas, išvilktas ir laukan išmestas už vartų Jėruزالės.

* Jėz. 34, 3.

20. Eiman, tai eik aukštyn ant Libanono ir klyk, ir duokis išgirsti Bazane, ir rėk iš Abarim! nėn visi tavo mieliuliai raudingai yra nužudyti.

21. Aš tau tai pirm pasakiau, dar tau gerai sekantis; ale tu tarei: „aš ne klausysu.“ Šitaip tu, kol gyvas, darei, kad mano balsui ne klausei.

22. Vėjas gano visus tavo ganytojus, ir tavo mieliuliai sugauti ten (Babėlę) traukias; čia tu tačiau *apjuoku ir gėda turi pastoti dėl viso savo nelabumo.

* per. 25, 9, 18.

23. Tu dabar gyvenanti Libanone, ir cėdruose sau lizdą daranti, kaip gražiai tu matysi, kad tau *sopuliai ir peršėjimai ateis, kaip kokiai gimdančiai!

* per. 4, 31. Oz. 13, 13. Mik. 4, 10.

24. Kaip tikrai aš gyvas, taria Ponas Dievas, jei *Kanjās, sunus Jojakymo, karalius Judavos, pečvietžiedis butų prie mano dešinės rankos, tai tačiau tavę nuplėšiu,

* 2 Nus. 36, 9.

25. Ir į *rankas paduosu tavo dušios įeškančiųjų ir kurių tu bijais, butent į rankas Nebukad-Nėzaro, karaliaus Babelės bei Kaldėonų. * per. 21, 7.

26. Ir tavę bei tavo motyną, kuri tavę augino, į kitą žemę varysu, kuri ne jųs tėvų žemė yra, *ir tenai mirsite. * 2 Kar. 24, 12, 15.

27. Ir į tą žemę, katrul iš širdies rods vėl norėtų iškakti, jie ne vėl pargrįš.

28. Koks biednas, paniekintas, patremtas vyras yra Kanjas! niekam nevertas rykas! Ak, kaip jis su savo sėkla taip pavarytas ir į *nepažįstamą žemę numestas! * per. 5, 19.

29. Ak žemė, žemė, žemė, klausyk žodžio Pono Dievo!

30. Taip sako Ponas Dievas: parašykite šį vyrą per atmetą, per vyrą, kuriam, kol jis gyvas, nesiseks. Nės jam ne bus ta palaima, kad kas jo sėklos ant krėslo Dovidio sėdėtų ir toliaus Žydų žemėje karaliautų.

Perskyrimas 23.

Piktieji ganytojai ir neviernieji prarakai paženklinami ir koravojami; o Kristus, gerasis ganytojis ir didysis prarakas pažadamas.

Bėda *jums ganytojams, kurie mano ganyklos kaimenę žudote ir išsklaidote, sako Ponas Dievas. *Ez. 13, 2 s. per. 31, 2 s.

2. Todėl sako Ponas Dievas, Dievas Izraelio, apie ganytojus, mano žmones ganančiuosius: *jus mano kaimenę išsklaidinote ir pavarėte, ir ne lankėte. Štai, aš jus atlankysu jūsų nelabųjų darbų dėlei, sako Ponas Dievas. *Jon. 10, 8.

3. Ir aš atstanką savo kaimenės surinksu iš visų žemių, į kurias juos patrėmiau, ir pargabėsu juos vėl į jų gardus, kad jie didyn ir daugyn eitų.

4. Ir aš ganytojus ant jų statysu, kurie juos turės ganyti, kad jie daugiaus nesibijotų, nei išsigastų, nei atlankyti būtų, sako Ponas Dievas.

5. Štai, *ateiti čėsas, sako Ponas Dievas, kad aš Dovidui † teisų želmenį pakelsu; ir bus **karalius gerai karaliaująs, ir provą bei teisybę ant žemės įtaisys. * per. 30, 3. † Jėz. 4, 2 s. ** Jėz. 32, 1.

6. Jo čėsu bus *pagelbėta Judava, ir Izraelis be baimės gyvės. Ir tai bus jo vardas, kad jį vadys: Pone Dieve, † mūsų teisybė. * per. 33, 16. Jėz. 45, 17. † 1 Kor. 1, 30.

7. Todėl štai, *ateis čėsas, sako Ponas Dievas, kad ne sakys daugiaus:

kaip tikrai Ponas Dievas gyvas, kursai vaikus Izraelio iš Egipto žemės išvedęs; * per. 16, 14, 15.

8. Bet: kaip tikrai Ponas Dievas gyvas, kursai sėklą namų Izraelio išvedęs ir pargabenęs iš šiaurės žemės ir iš visų žemių, į kurias aš juos buvau pastumęs, kad savo žemėje gyventų.

9. Prieš Prarakus. Mano širdis man nor mano kune plyšti, visi mano kaulai dreba, man lyg nei girtam žmogui ir nei dėl vyno svyrinėjančiam, dėl Pono Dievo ir dėl šventųjų jo žodžių;

10. Kad ta žemė taip pilna esti venčionystę peržengiančiųjų, kad žemė taip raudingai stov, kad ji taip prakeikta yra, ir lankos pusčioje pavysta, ir jų gyvenimas negeras, ir jų valdymas niekam ne vertas.

11. Nės abeji, ir prarakai ir kunigai, yra balamutai, o aš ir savo namuose randu jų nelabumą, sako Ponas Dievas.

12. Todėl jų *kelias yra lyg nei sli dus koksai kelias tamsoje, ant kurio jie paslysta ir parpuola. Nės aš nelaimę ant jų duosu užėti, metą jų atlankymo, sako Ponas Dievas. * Ps. 35, 6.

13. Aš tiesa tarp prarakų Samarioje mačiau netikumą, jiems prarakaujant per Baalą ir išvadžiojant mano žmones Izraelį.

14. Ale tarp prarakų Jėruzalėje aš matau biaurybę, kaip jie venčionystę peržengia, ir melagiškai elgiasi, ir *stiprina nelabuosis, kad juo labiaus nei vienas ne prisiverstų nuo savo nelabumo. Jie visi po mano akių yra lyg kaip Sodoma, ir jų miesčionys kaip Gomora. * Ez. 13, 22.

15. Todėl sako Ponas Dievas Zebaot apie tus prarakus taip: *štai, aš valgydysu juos metėlėmis ir girdysu tulžimi; nės nuo prarakų Jėruzalės išeiti balamutystė į visą žemę. * per. 9, 15.

16. Taip taria Ponas Dievas Zebaot: *ne klausykite žodžiams prarakų, jums prarakaujančių! jie jus prigauna, nės jie sako jums savo širdies regėjimus, ir ne iš Pono Dievo burnos.

* per. 6, 14 ir 14, 14 ir 27, 14, 15.

17. Jie sako manę bluznijantiems: „Ponas Dievas tai sakė, gerai jums bus.“ Ir visiems *pagal savo širdies (piktą) mislį einantiems jie sako:

„ne ateis ant jūsų nei jokia nelaimė.“

* per. 7, 24. Jėz. 65, 2. Mat. 7, 13, 15.

18. Nėsa *kas pribuvo rotoje, Ponui Dievui padumojant, kurs jo žodį būtų regėjęs ir girdėjęs? kas jo žodį ištyrė ir išgirdo?

* Rym. 11, 34.

19. Štai, Pono Dievo *vėtra ateis su didžiu kerštu, ir bausis griovimas ant Dievo nesibijančiųjų galvos užpuls.

* per. 30, 23. Ps. 11, 6.

20. Ir Pono Dievo *pykimas nesiliaus, iki jam darius ir atlikus, ką Jis savo širdyje mislijęs; paskui jus tai gerai ištirsite.

* per. 30, 24.

21. Aš prarakus ne *siunčiau, ir jie tačiau bėgo; aš jiems ne kalbėjau, ir jie tačiau prarakavo.

* per. 14, 14. a.

22. Nėsa jei jie prie mano sudumimo būtų pasilikę ir būtų *mano žodžius mano žmonėms apsakę, tai tas juos nuo jų negero kelio ir nuo jų pikto pasielgimo būtų privertęs.

* 1 Petr. 4, 11.

23. Ar aš ne esmi Dievas, arti esąs? taria Ponas Dievas; ir ne Dievas, toli esąs?

24. Argi misliji, kad kas kokiame kampe *taip galys pasislėpti, kad aš jo ne matyčiau? sako Ponas Dievas; ar ne aš tasai, kurs dangų ir žemę pildo? sako Ponas Dievas.

* per. 16, 17. Ps. 139, 7. a. Ep. 4, 10.

25. Aš berods girdžiu, prarakus kozonyje kalbančius ir neteisiai prarakaujančius mano vardan ir tariančius: „sapnavau, aš sapne regėjau.“

26. Kada tačiau tie prarakai paliaus, kurie neteisiai prarakauja, ir savo širdies prigavimą prarakauja,

27. Ir nor, kad mano žmonės mano vardo užmirštų jų sapnavimų (beklausydami), kuriuos kits kitam kozonyje sako, lyg kaip jų tėvai mano vardo užmiršo, savo Baalą (be garbindami)?

28. Prarakas, sapnų turįs, te pasakoja sapnus; ale kas mano žodį tur, tas te apsakos mano žodį tikrai. Kaip sutinka šiaudai su kviečiais? taria Ponas Dievas.

29. Ar ne *mano žodis, kaip ugnis, taria Ponas Dievas, ir kaip kugis, akmenį sudaužąs.

* Ebr. 4, 12.

30. Todėl štai, aš eisu prieš prarakus, taria Ponas Dievas, kurie mano žodį pavagia kits kitam.

31. Štai, aš eisu prieš tus prarakus,

sako Ponas Dievas, kurie savo pačių žodį sakydami kalba: „Jis sakė.“

32. Štai, aš prieš tus eisu, kurie pramanytus sapnus prarakauja, sako Ponas Dievas, ir tus kozonyje sako, ir mano žmonės išvadžioja savo melais ir niekingais pramanymais, *norint tačiau aš juos nesiunčiau, neigi jiems ką liepia, o jie ir nieko nedera šiems žmonėms, taria Ponas Dievas.

* per. 27, 10, 15.

33. Jei tavęs šie žmonės, arba koks prarakas, arba koks kunigas klaus ir sakys: „kokia tai sunkenybė Pono Dievo?“ tai tu turi jiems sakyti, šitą esančią: aš jus šalin mesu, sako Ponas Dievas.

34. Ir jei koks prarakas, arba kunigas, arba žmonės sakys: „tai sunkenybė Pono Dievo;“ šitą aš atlančysiu ir jo namus drauge.

35. Ir šitaip kits su kitu tur kalbėti ir tarp savęs sakyti: „ką atsako Ponas Dievas, ir ką sako Ponas Dievas?“

36. Ir tai ne vadinkite daugiaus sunkenybė Pono Dievo, nės kožnam jo paties žodis sunkenybė bus, kadangi šitaip žodžius gyvojo Dievo, Pono Dievo Zebaot, mūsų Dievo, perverčiate.

37. Todėl jus šitaip turite sakyti prarakui: „ką atsako tau Ponas Dievas, ir ką sako Ponas Dievas?“

38. Ale kadangi jus kalbate: „sunkenybė Pono Dievo;“ todėl šitaip sako Ponas Dievas: kadangi šį žodį sunkenybė Pono Dievo vadinatė, ir aš pas jus siuntęs ir sakydinęs: jus ne turite tai vadinti sunkenybė Pono Dievo;

39. Štai, dėl to aš jus imte atimsu, ir jus drauge su tėvom miestu, kurį aš jums ir jūsų tuom daviau, atmesu iš savo akių;

40. Ir *uždėsu jums amžiną gėdą ir amžiną apjuoką, kurio niekadės ne bus užmiršta.

* per. 20, 11.

Perskyrimas 24.

Regėjimas apie geras ir apie piktas pygas, ir ką tos ženklina.

Štai, Ponas Dievas man parodė du pintiniu su pygomis, pastatytu ties bažnyčia Pono Dievo, kada *karalius Babelės, Nebukad-Nėzaras, išvedęs buvo Jekanją, sunų Jojakymo, karalių Judavos, drauge su vyresniaisiais Judavos, cimerininkais ir kal-

viais, iš Jėruزالės, ir į Babelę nugabenės.

* per. 29, 2. 2 Kar. 24, 14. 15.

2. Viename pintinyje buvo labai geros pygos, kaip pirmosios išnokusios pygos yra; antrame pintinyje buvo labai ledekos pygos, aža ne galėjai jų valgyti, taip ledekos jos buvo.

3. Ir Ponas Dievas tarė man: Jėremiošiau, *ką tu regi? Aš tariau: pygų. Gerosios pygos yra labai geros, ir ledekosios labai ledekos, aža ne gali jų valgyti, taip ledekos jos yra. *per. 1, 11. 13.

4. Tai Pono Dievo žodis man atėjo ir tarė:

5. Taip taria Ponas Dievas, Izraelio Dievas: lyg kaip šios pygos geros, šitaip maloningai aš užstosiu pagrėbtuosius išvestuosius iš Judavos, kuriuos iš miesto šito daviau nusitraukti į Kaldėonų žemę;

6. Ir maloningai įžvelgsu į juos ir vėl juos įvesu į šią žemę, *ir juos budavosiu ir ne sugaišysiu; aš juos įsodysiu ir ne išrausiu;

* per. 31, 28 ir 45, 4.

7. Ir *duosiu jiems širdį, kad manę pažintų, manę esantį Poną Dievą. Ir jie bus mano žmonėmis, tai aš busiu jų Dievu, nės jie iš visos širdies manęs priversis.

* per. 31, 33. 34.

8. Ale *lyg kaip ledekosios pygos taip ledekos, aža jų ne gali valgyti, taria Ponas Dievas, šitaip aš paduosiu Zedekiją, karalių Judavos, drauge su jo kunigaikščiais, ir kas užsilikusiųjų yra Jėruزالėje ir užsilikusiųjų šioje žemėje, ir kurie Egipto žemėje gyvena.

* per. 29, 17.

9. Aš jiems nelaimę užleisiu, ir juos nei jokioje karalystėje ant žemės ne palikdysiu, kad jie turėtų *išgėdėti buti, pakalba, pasaka ir prakeikimu visose vietose, katrul aš juos prastusiu.

* per. 29, 18 ir 42, 18 ir 44, 12.

10. Ir įsiųsu į juos *kardą, badą ir marą, iki jiems prapuolant iš tos žemės, kurią aš jiems ir jų tėvams davęs esmi.

* Ez. 6, 12. per. 14. 21.

Perskyrimas 25.

Septynisdešimts metų patenkąsis kalėjimas žemėje Babel per keršto kupką pirmąpaženklintais.

Šitas yra tas žodis, kursai Jėremiošiui atėjo apie visus žmones Judavos ketvirtame mete Jojakymo, sunaus Josijo, karaliaus Judavos, (tai yra pirmasis metas Nebukad-Nėzaro, karaliaus Babelės,)

2. Kurį taipgi prarakas Jėremiošius kalbėdamas visiems žmonėms Judavos ir visiems miesčionims Jėruزالėje tarė:

3. Iš tryliktojo meto Josijo, sunaus Amono, karaliaus Judavos, Pono Dievo žodis man atėjo iki šiai dienai, ir jums dabar jau dvidešimt ir tris metus nepaliautinau sakiau, *ale jus niekad ne norėjote klausyti.

* per. 34, 14.

4. Taipiau Ponas Dievas ir siuntė pas jus visus savo tarnus, prarakus, nepaliautinau, ale jus niekad ne norėjote klausyti, nei savo ausis prilenkti, kad paklusnus butumbite buvę,

5. Jam kalbant: *prisiverskite kožas nuo savo pikto pasielgimo ir nuo nelabųjų savo darbų! tai toje žemėje, kurią Ponas Dievas jums ir įrųsų tėvams davęs, pasiliksive visados ir amžinai.

* per. 3, 14 ir 18, 11 ir 35, 15.

6. Ne *sekiokite kitus dievus, jiems šluždami ir jų pasimelsdami, idant manę ne įpyktumbite darbais savo rankų, ir aš jums nelaimę uždėti turėčiau!

* per. 7, 6.

7. Ale jus ne norėjote manęs klausyti, taria Ponas Dievas, kad manę tikrai įpyktumbite savo rankų darbais, sau patiems ant bėdos.

8. Todėl taip taria Ponas Dievas Zebaot: kadangi jus mano žodžių ne norite klausyti,

9. Štai, tai aš išsiuntinėsu ir atėdysiu visus pulkus žmonių iš šiaurės, sako Ponas Dievas, ir savo tarną Nekukad-Nėzarą, karalių Babelės, ir užvesu juos ant šios žemės ir ant gyvenančių toje, ir ant visų šių žmonių, aplinkui esančių; ir sugaišysiu juos visiškai ir išpustysiu ir apjuoku padarysu, bei amžina pustyne.

10. Ir *išimsu visą linksną dainavimą, balsą jaunikio bei marčios, balsą malančiųjų ir liktnešų žiburį,

* Jėz. 24, 8. Apr. 18, 23. s.

11. Kad visa ši žemė *pusta ir sugaišta turės gulėti. Ir šie žmonės karaliui Babelės turės šlužyti į septynisdešimtis metų.

* 3 Maiž. 26, 32.

† per. 27, 22 ir 29, 10. 2 Nus. 36, 21. 22. Ezr. 1, 1. Dan. 9, 2.

12. Ale tiems septynisdešimts metams perėjus, aš karalių *Babelės atlankysiu ir visus tus žmones, sako Ponas Dievas, dėl jų nusizengimo, priegtam ir Kaldėonų žemę, ir iš jos amžiną pustynę padarysu.

* per. 27, 7.

13. Šitaip aš ant šios žemės užėjysiu visus savo žodžius, kuriuos kalbėjęs esmi prieš ją, butent vislab, kas šiose knygoje parašyta stov, ką Jėremiošius prarakavęs apie visus žmonių pulkus.

14. Ogi ir jie turės šlužyti, norint jie didi žmonės ir didi karaliai yra. Šitaip aš jiems užmokėsiu, kaip jie pelnę, ir pagal jų rankų darbus.

15. Nėsa šitaip man sako Ponas Dievas, Izraelio Dievas: imk šią vyno kupką pilną keršto iš mano rankos ir iš jos *girdyk visus svieto žmones, pas kuriuos aš tavę siunčiu, * Apr. 14, 10. s.

16. Kad jie gertų, svyrinėtų ir dukų dėl kardo, kurį aš į juos siųsiu.

17. Ir aš tą kupką ėmęs iš Pono Dievo rankos daviau gerti visiems žmonių pulkams, į kuriuos manę Ponas Dievas siuntė,

18. Butent Jėruzalei, miestams Judavos, jų karaliams ir kunjgaikščiams, kad jie pusti ir sugaišiti gulėtų, ir *išjuokti bei prakeikti būtų, kaip tai šią dieną yra; * Ez. 23, 32.

19. Ir Paraonui, Egipto karaliui, drauge su jo tarnais, su jo kunjgaikščiais ir su visais jo žmonėmis,

20. Visoms žemėms į vakarus, visiems karaliams žemėje Uz, visiems karaliams Pylistėnų žemėje drauge su Askalon, Gaza, Akaron ir likusiems Asdode,

21. Tiems iš Edomo, tiems iš Moabo, vaikams Amono,

22. Visiems karaliams iš Tyraus, visiems karaliams iš Zidono, karaliams salose anašal jurių,

23. Tiems iš Dedano, tiems iš Tėma, tiems iš Bus ir visiems tų kamų kunjgaikščiams,

24. Visiems karaliams Arabijoje, visiems karaliams į vakarus, pusčiose gyvenantiems,

25. Visiems karaliams Simryje, visiems karaliams Elame, visiems karaliams Mėdų žemėje,

26. Visiems karaliams į šiaurę, taip artesniams, kaip tolimiesiems, vienam su antru, ir visiems karaliams ant žemės, kurie ant svieto yra; ir karalius Sesake po jų gers.

27. Ir tark jiems: taip sako Ponas Dievas Zebaot, Dievas Izraelio: *ger-

kite, kad apsigertumbite, vemtumbite ir prapultumbite ir keltis ne galėtumbite dėl kardo, kurį tarp jųsiųsiu.

* per. 51, 7. Ps. 75, 9.

28. Ir jei jie tą kupką iš tavo rankos ne nor imti ir gerti, tai tark jiems: šitaip taria Ponas Dievas Zebaot: dabar jus turite gerti.

29. Nėsa štai, *mieste, mano vardu pramintame, aš pradėdus slogiti; o jus turėtumbite buti nekoravoti? Jus ne busite nekoravoti; nės aš šaukiu kardą ant visų, ant žemės gyvenančių, taria Ponas Dievas Zebaot. * 1 Petr. 4, 17. s.

30. Ir tu turi visus šitus žodžius jiems pranešti, ir tark jiems: Ponas Dievas *baubs iš aukšto ir savo griovimą duos girdėti iš savo šventojo gyvenimo. Jis baubs ant savo ganytojų gyvenimo; jis dainuos dainą, kaip antai vyno medžiotojai, ant visų žemės gyvatninkų. Jo balsas atsilieps iki žemės krašto.

* Amos 1, 2. s.

31. Ponas Dievas tur bylinėti su pagonais, ir nor provą padaryti visam kunui; Dievo nesibijančiuosius Jis kardui paduos, sako Ponas Dievas.

32. Taip sako Ponas Dievas Zebaot: štai, sloga ateis nuo vieno žmonių iki kitų, ir didė vėtra bus pakelta nuo žemės šalies.

33. Tai Pono Dievo *užmuštieji tuočės gulės nuo vieno žemės krašto iki kito; tie ne bus apraudoti, nei pakelti, nei palaidoti, bet ant lauko gulės ir mėšlu pataps. * per. 7, 33 ir 9, 22 ir 19, 7. Jėz. 14, 2.

34. Kaukitgi, jus ganytojai, ir klykite, voliokitės pelenuose, jus kaimenės valdonai! nės čėsas atėjo, kad jus butumbite papiauti ir išsklaidyti, ir suluštumbite, nei koks brangus rykas.

35. Ir ganytojai ne galės pabėgti, ir kaimenės valdonai ne galės iškliuti.

36. Tai ganytojai rėks, ir kaimenės valdonai kauks, kad Ponas Dievas jų ganyklą taip išpustijęs,

37. Ir jų lankos, taip gražios, sudarkytos iš labai didžio pykimo Pono Dievo.

38. Jis savo šėtrą paliko, kaip jaunas liutas; ir šitaip jų žemė yra sugaišinta iš papykio smarkininko ir iš jo labai didžiojo supykimo.

Perskryimas 26.

Jėremiošiaus prisivertimo kozonis, apskundimas, atsikalbėjimas ir apgynimas.

Pradžioje karalystės Jojakymo, su-
naus Josijo, karaliaus Judavos, atėjo
šis žodis nuo Pono Dievo ir tarė:

2. Taipo taria Ponas Dievas: stokis į
prybažnytį prie Pono Dievo namų ir
pranešk visiems miestams Judavos,
kurie įeina melstis namuose Pono Die-
vo, visus žodžius, kuriuos aš tau palie-
piau jiems sakyti, ir nieko ne užtylėk!

3. Ar *jie mažų klausys ir prisivers,
kožnas nuo negero savo pasielgimo,
kad ir man gaila butų dėl to pikto,
ką aš misliju jiems daryti dėl pikto
jų darbų.

* per. 36, 3. Ez. 12, 3.

4. Ir tark jiems: taip kalba Ponas
Dievas: Jei jus manęs ne klausysite,
pagal mano prisakymus pasielgdami,
kuriuos jums po akių padėjau,

5. Kad klausytumbite žodžių mano
tarnų, prarakų, *kuriuos visados pas
jus siunčiau, ir jus tačiau klausyti ne
norėjote:

* per. 35, 14. 17.

6. Tai aš su šitais namais darysu,
kaip *su Silo, ir šį miestą padarysu
prakeikimu visiems pagonams ant
žemės.

* per. 7, 14. 1 Zom. 4, 4, 11.

7. Taigi kunigams, prarakams ir vi-
siems žmonėms girdėjus, šitus žo-
džius Jėremiošių kalbantį namuose
Pono Dievo,

8. Ir Jėremiošiui iškalbėjus vislab,
ką jam Ponas Dievas paliepęs buvo
visiems žmonėms sakyti, nutvėrė jį
kunigai, prarakai ir visi žmonės tarė:
tu turi žudytas buti.

9. Kam tu drįsti prarakauti vardan
Pono Dievo ir sakyti: „šitiems na-
mams bus kaip Silo, ir šitas miestas
bus taip pustas, kad nieks daugiau
jame ne gyvės?“ Ir visi žmonės susiėjo
namuose Pono Dievo prieš Jėremiošių.

10. Kaip tai išgirdo kunigaikščiai
Judavos iš karaliaus namų, jie išėję
užėjo į Pono Dievo namus ir pasisėdo
ties naujaisiais vartais Pono Dievo.

11. Ir kunigai bei prarakai tarė po
akių kunigaikščių ir visų žmonių: šitas
sau *smertį pelnęs; nės jie prarakavo
prieš šį miestą, kaip jus savo ausimis
girdėjote.

* Mat. 26, 66. Mark. 14, 64. Darb. 6, 13.

12. Ale Jėremiošius tarė visiems ku-
nigaikščiams ir visiems žmonėms:

Ponas Dievas manę siuntė, kad tai vi-
slab, ką jus girdėjote, prarakaučiau
prieš šitus namus ir prieš šitą miestą.

13. Taigi *pagerinkite savo darbus
ir savo pasielgimą, ir klausykite bal-
so Viešpaties, savo Dievo, tai ir Po-
nas Dievas įgailėsis to pikto, ką
prieš jus kalbėjęs.

* per. 7, 3. † per. 18, 8.

14. Štai, aš jūsų rankose esmi, be-
darykite su manimi, kaip jus ger ir
teisinga esant dingotės.

15. Ale tačiau žinokite, jei manę nu-
žudysite, tai jus nekaltą kraują užkrau-
site ant savęs, ant šito miesto ir jame
gyvenančiųjų. Nės iš tiesos, Ponas
Dievas manę pas jus siuntęs, kad tai
vislab į jūsų ausis kalbėčiau.

16. Tai kunigaikščiai ir visi žmonės
tarė kunigams bei prarakams: tas ne
pelnė smerties, nės jis mums kal-
bėjo vardan mūsų Pono Dievo.

17. Ir kėlėsi keli vyresniųjų žemės
tarė visam žmonių pulkui:

18. Čese Iškijo, karaliaus Judavos, bu-
vo prarakas, *Mikas iš Marėsa, ir tarė
visiems žmonėms Judavos: „taip taria
Ponas Dievas Zebaot: †Zion bus arta
kaip dirva, ir iš Jeruzalės bus akmenų
kruva, ir iš kalno Pono Dievo namų
aukšta girė.“

* Mik. 1, 1. † Jer. 9, 11. s. Luk. 19, 44.

19. Ir tačiau Iškijas, karalius Juda-
vos, ir visa Judava jį dėl to ne davė
nužudyti, bet jie, juo daugiaus Pono
Dievo bijodamiesi, meldėsi Pono
Dievo. *Tai ir gailėjosi Ponas Dievas
to pikto, ką prieš juos buvo kalbėjęs.
Todėl mes labai negerai darome prieš
savo dušias.

* per. 18, 8.

20. Taipojau ir vienas dar buvo, var-
dan Pono Dievo prarakavęs, Urias,
sunus Sėmajo, iš Kirjat-Jėarim; tas
pranašavo prieš šį miestą ir prieš šią
žemę, lyg kaip Jėremiošius.

21. Ale karaliui Jojakymui ir visiems
jo macniamsiems ir kunigaikščiams
jo žodžius išgirdus, karalius norėjo
jį nužudydinti. Ir Urias tai ištyręs
pasibijojo ir pabėgęs nuėjo į Egiptą.

22. Ale karalius Jojakymas nusiuntė
vyrus į Egiptą, Elnataną, Akboro
sunų, ir kitus su juomi;

23. Tie jį iš Egipto išvedę parvedė
pas karalių Jojakymą; tas jį kardu
nužudydino ir jo lavoną pakasdino
į prastųjų žmonių kapines.

24. Šitaip ranka *Ajikamo, Sapano sunaus, buvo už Jėremiošių, kad jis ne buvo duotas į rankas žmonių ant jo nužudymo.

* 2 Kar. 22, 12, 14.

Perskyrimas 27.

Žydai ir jų kaimynai tur pasiduoti po jungu karaliaus Babelės.

Pradžioje karalystės Jojakymo, sunaus Josijo, karaliaus Judavos, atėjo šis žodis nuo Pono Dievo Jėremiošiui ir tarė:

2. Taip man taria Ponas Dievas: pasidaryk jungą ir tą prikabik prie savo kaklo;

3. Ir nusiųsk tą *karaliui iš Edomo, karaliui iš Moabo, karaliui vaikų Amono, karaliui iš Tyraus ir karaliui iš Zidono, per tus paslus, kurie pas Zedekiją, karalių Judavos, į Jėruzalę atėjo;

* per. 25, 21, 22.

4. Ir paliepk jiems, idant jie savo viešpačiams sakytų: taip taria Ponas Dievas Zebaot, Izraelio Dievas: taip sakykite savo viešpatiams:

5. Aš *žemę padariau ir žmones ir galvijus, ant žemės esančius, dide savo macimi ir ištiesta ranka; ir duomi ją, kam aš noru.

* per. 32, 17.

6. Ale dabar aš *visas šitas žemes daviau į ranką savo tarno Nebukad-Nėzaro, karaliaus Babelės; o jam ir lauko žvėris daviau, kad jam šlužytų.

* per. 25, 9 ir 28, 14. † Dan. 2, 37. s. per. 4, 19.

7. Ir visi žmonės tur šlužyti jam ir jo sunui ir jo sunaus sunui, *iki ir jo žemės čėsas ateis; nės jam daug svieto žmonių ir didi karaliai tur šlužyti.

* per. 25, 12.

8. Ale kurie žmonės bei kuri karalystė karaliui Babelės, Nebukad-Nėzarui, šlužyti ne norės, ir kas savo kaklą ne norės paduoti po karaliaus Babelės jungu, tokius žmones aš atlankysu *kardu, badu bei maru, taria Ponas Dievas, iki juos per jo ranką nužudysu.

* per. 14, 12.

9. Todėlgi *ne klausykite savo prarakams, pranašams, sapnų išguldtojams, dienskyrėjams, ir žiniams, kurie sako jums: „ne reiks jums šlužyti karaliui Babelėje!“

* per. 14, 14. s.

10. Nės *jie mums melus prarakauja, jeib jus toli iš jūsų žemės išvestų, ir aš jus išvaryčiau, ir prapultumbite.

* per. 14, 16.

11. Nėsa kurie žmonės savo kaklą

paduoti po jungu karaliaus Babelės ir jam šlužija, tus aš jų žemėje paliksu, kad tą įgyventų ir joje gyventų, taria Ponas Dievas.

12. Ir aš tai vislab kalbėjau Zedekijui, karaliui Judavos, tardamas: paduokite savo kaklą po jungu Babelės karaliaus ir šlužykite jam bei jo žmonėms, tai gyvi išliksite.

13. Kam jus norite prapulti, tu ir tavo žmonės, kardu, badu, bei maru? *kaip tai Ponas Dievas kalbėjęs ant tų žmonių, kurie karaliui Babelėje ne nor šlužyti.

* per. 14, 8.

14. Todėl *ne klausykite žodžių prarakų, jums sakančiųjų: „ne reiks jums šlužyti karaliui Babelėje“; nėsa jie jums melus prarakauja.

* per. 14, 14. s. 1 Jon. 4, 1.

15. Ir aš jų ne siunčiau, taria Ponas Dievas, bet jie neteisčiai prarakauja mano vardan, kad aš jus išstumčiau, ir jus prapultumbite drauge su prarakais, jums prarakaujančiais.

16. Ir kunigams bei visiems šiems žmonėms aš kalbėdamas tariau: taip taria Ponas Dievas: ne klausykite žodžių savo prarakų, jums prarakaujančių: „štai, *rykai iš Pono Dievo namų dabar jau veik iš Babelės vėl šen atgrįš.“ Nėsa jie jums melus prarakauja.

* per. 28, 3.

17. Ne klausykite jų, bet šlužykite Babelės karaliui, tai gyvi išliksite. Kamgi šis miestas turėtų pustynė pastoti?

18. Ale jei jie prarakai, ir Pono Dievo žodį tur, tai te permaldo jie Poną Dievą Zebaot, kad rykai, užsilikusieji Pono Dievo namuose ir namuose karaliaus Judavos ir Jėruzalėje, ne būtų taipojau į Babelę nugabenami.

19. Nės taip taria Ponas Dievas Zebaot apie *stulpus, ir apie mares, ir apie krėslus, ir apie rykus, dar likusiuosius šime mieste,

* 2 Kar. 25, 13.

20. Kurius Nebukad-Nėzaras, karalius Babelės, ne atėmė šalin, iš Jėruzalės išvesdamas *Jekanją, sunų Jojakymo, karalių Judavos, į Babelę, drauge su visais vyresniaisiais Judavoje ir Jėruzalėje;

* 2 Kar. 24, 14, 15.

21. Nės taip taria Ponas Dievas Zebaot, Dievas Izraelio, apie rykus, dar likusiuosius namuose karaliaus Judavos bei Jėruzalėje:

22. Jie į Babelę bus nugabenami ir

tenai pasilikis iki tai dienai, kada aš jus
*atrankysu, taria Ponas Dievas, ir aš
jus vėl šen į šią vietą atgabėdysu.

* 2 Nua. 36, 22.

Perskyrimas 28.

Jėremiošius tur geležinį jungą, apsakė Ananjiui,
neviernam prarakui, kad tikrai mirsiąs.

Ir tame patime mete pradžioje kara-
lystės Zedekijo, karaliaus Judavos,
penktame mėnesyje ketvirtojo meto
tarė Ananjas, sunus Azuro, prarakas
iš Gibėono, man namuose Pono
Dievo po akimis kunigų ir visų žmo-
nių, sakydamas:

2. Taip taria Ponas Dievas Zebaot,
Izraelio Dievas: aš jungą karaliaus
Babėlės sulaužiau;

3. Ir dviem metam dar ne perėjus,
*aš visus rykus namų Pono Dievo,
kurius Nebukad-Nėzaras, karalius
Babėlės, iš šios vietos atėmęs ir į
Babėlę nugabenęs, vėl į šią vietą
pargabėsu;

* per. 27, 16.

4. Priegtam ir *Jekanją, sunų Joja-
kymo, karalių Judavos, drauge su vi-
sais išvestaisiais iš Judavos, kurie į
Babėlę nuvesti, aš taipojau vėl į šią
vietą parvesu, taria Ponas Dievas;
nės aš jungą karaliaus Babėlės su-
laužysu.

* 2 Kar. 24, 14. s.

5. Tai tarė Jėremiošius prarakas
prarakui Ananjiui po akimis kunigų
ir visų žmonių, namuose Pono Die-
vo stovinčiųjų,

6. Sakydamas: Amen, Pone Dieve,
padaryk šitaip! Ponas Dievas te at-
tesie tavo žodį, kurį tu prarakavai,
kad rykus namų Pono Dievo iš Ba-
bėlės vėl pargabentų į šią vietą, drauge
ir visus pagrėbtinai išvestuosius.

7. Ale tačiau girdėk ir šį žodį, kurį
aš po tavo ausių kalbu ir po ausių
visų žmonių:

8. Prarakai, kurie pirm manęs ir pirm
tavęs buvę iš senų gadynių, tie prara-
kavo prieš daug žemių ir prieš dides
karalystes apie karą, slogą ir marą.

9. Ale kad prarakas koksai apie
pakajų prarakauja, tą pažįsi, ar jį
Ponas Dievas iš tiesos siuntęs, kad
jo žodis išsipildo.

10. Tai prarakas Ananjas ėmęs *jun-
gą nuo kaklo Jėremiošiaus jį sulaužė.

* per. 27, 2.

11. Ir tarė Ananjas po akių visų
žmonių: taip taria Ponas Dievas: ly-

giai šitaip aš sulaužysu ir jungą Nebu-
kad-Nėzaro, karaliaus Babėlės, *dar
dviem metam ne perėjus, nuo kaklo
svieto žmonių. Ir prarakas Jėremi-
ošius nuėjo savo keliu.

* perkš. 1.

12. Ale Pono Dievo žodis atėjo Jė-
remiošiui, kada jau prarakas Anan-
jas jungą buvo sulaužęs nuo kaklo
prarako Jėremiošiaus, ir tarė:

13. Nuėjęs sakyk Ananjiui: taip ta-
ria Ponas Dievas: tu medžio jungą
sulaužei; taigi pasidaryk geležinį jun-
gą į ano vietą!

14. Nės taip taria Ponas Dievas Ze-
baot, Dievas Izraelio: geležinį jungą
aš prie kaklo *visų šitų žmonių pri-
kabinau, kad šlužytų Nebukad-Nėza-
rui, karaliui Babėlės, ir tur jam šlu-
žyti; nėra aš jam ir žvėris padaviau.

* per. 27, 6.

15. Ir prarakas Jėremiošius tarė pra-
rakui Ananjiui: girdėk ben, Ananjai!
Ponas Dievas tavę ne siuntė, ir tu pa-
darei, kad šie žmonės melais nusitik.

16. Todėl Ponas Dievas šitaip kalba:
Štai, aš tavę nuo svieto suvalysu, tu šį
metą mirsi. Nės *tu juos savo kalbėji-
mu nuo Pono Dievo nukreipei.*

* per. 29, 31.

17. Šitaip numirė prarakas Anan-
jas tą patį metą sėkmame mėnesyje.

Perskyrimas 29.

Jėremiošiaus gromata Žydams, kalėjime Babėlės
esantiems, nusiunčiama, kaip jie turėtų
pasielgti.

Šitie yra žodžiai gromatos, kurią
prarakas Jėremiošius siuntė iš Jėru-
zalės likusiems vyresniems, kurie išvesti buvo, ir kunigams bei
prarakams, ir visiems žmonėms, ku-
rius Nebukad-Nėzaras iš Jėruzalės
buvo išvedęs į Babėlę,

2. (Jau *karaliui Jekanjui ir kara-
lienei ne be esant su kamarponiais
ir kunigaikščiais Judavoje bei Jėru-
zalėje, drauge su cimerninkais bei
kalviais Jėruzalės.)

* Ps. 24, 1. 2 Kar. 24, 15.

3. Per Elėazą, sunų Sapano, bei Ge-
marją, sunų Ilkijo, kurių Zedekijas, ka-
ralius Judavos, siuntė į Babėlę pas Ne-
bukad-Nėzarą, karalių Babėlės, ir tarė:

4. Taip taria Ponas Dievas Zebaot,
Dievas Izraelio, *visiems išvestiem-
siems, kuriuos aš išvesdinau iš Jėru-
zalės į Babėlę:

* perkš. 20.

5. Pasibudavokite butų, kuriuose

galėtumbite gyventi; sodjkite sodų, iš kurių vaisiaus valgyti galėtumbite;

6. Veskite pačias, auginkite sunų bei dukterų; imkite savo sunums pačias ir ant savo dukterų vyrus, kad jie sunų bei dukterų pagimdytų; pasiplatinkite tenai, kad ne maž jūsų butų!

7. Pasirupinkite, kad tam miestui gerai sektųs, į kurį aš jus išvesdinau, ir melskitės už jį Pono Dievo! nėra kad jam gerai, tai ir jums gerai.

8. Nės taip kalba Ponas Dievas Zebaot, Izraelio Dievas: *te ne prigauna jus prarakai, jusip esantieji, ir burtininkai, ir ne klausykite savo sapnams, kuriuos sapnuojate! *per. 14, 14. s.

9. Nės jie melus jums praneša mano vardan; aš jų nesiuočiau, taria Ponas Dievas.

10. Nės taip kalba Ponas Dievas: kad jus Babėlėje *septynisdešimtis metų busite perleide, tai aš jus atlankysu ir savo maloningąjį žodį apie jus patvirtysu, kad jus vėl į šią vietą parvesčiau. *per. 25, 11. s.

11. Nėsa aš gerai žinau, kokias *mislis ant jūsų turįs, taria Ponas Dievas, butent mislis ant pakajaus, ir ne ant pikto, kad paskučiausiai jums duočiau, ko jus laukiate. *Ps. 92, 6.

12. Ir jūs manęspi *šauksite, ir nu eidami manęs prašysite; ir aš jus išklausysu. *Ps. 50, 15.

13. Jus manęs jėškosite ir rasite. Nėsa *jei manęs iš visos širdies jėškosite, *5 Maiž. 4, 29. 1 Nus. 29, 9. Jėz. 55, 6.

14. Tai aš jums atsiradsjau, taria Ponas Dievas, ir atgrąžysu jūsų *išvedimą į nevalę, ir surankiosu jus iš visų svieto žmonių ir iš visų šalių, katrul aš jus pavariu, taria Ponas Dievas, ir jus vėl parvesu į šią vietą, iš kurios aš jus išvesdinau. *Ps. 126, 4.

15. Berods jus dingotės, Ponią Dievą jums Babėlėje prarakų priėlusį.

16. Ale šitaip kalba Ponas Dievas apie karalių, ant Dovidio karalkrėslio sėdintį, ir apie visus žmones, šime mieste gyvenančius, butent, apie jūsų brolius, kurie su jumis ne išėjo į nevalę;

17. Beje, šitaip taria Ponas Dievas Zebaot: štai, aš *kardą, badą ir marą į juos siųsu ir su jais darysu nei su ledekėmis†pygomis, kurių bodu valgyti;

*per. 44, 13. 2 Zom. 24, 13. †Jėr. 24, 8.

18. Ir persekinėsu juos kardų, badų ir maru, ir *ne išlikdysu juos nei jokioje karalystėje ant žemės, kad jie turėtų pastoti †prakeikimu, dyvu, apjuoku ir išgėdinimu visuose žmonėse svieto, į kuriuos juos pavarysu;

*per. 14, 12 ir 24, 9. †per. 42, 18. Ez. 5, 15.

19. Todėl, kad jie mano žodžių ne klauso, taria Ponas Dievas, siuntėsis savo tarnus, prarakus, jusip nepaliautiniai; ale jus ne norėjote klausyti, taria Ponas Dievas.

20. Ale jus *visi, į nevalę išvestieji, kuriuos iš Jeruzalės į Babėlę išeidinau, girdėkite žodį Pono Dievo! *perk. 4.

21. Taip kalba Ponas Dievas Zebaot, Izraelio Dievas, prieš Akabą, sunų Kolajo, bei prieš Zedekiją, sunų Masėjo, *kurie melus jums pranašauja mano vardan: štai, aš juos dėsu į rankas karaliaus Nebukad-Nėzaro, karaliaus Babėlės, tas juodu mušdys po jūsų akimis; *per. 27, 10. 15.

22. Kad iš jų keikimas padarytas bus po visus, iš Judavos išvestuosius, kurie Babėlėje yra, ir sakys: Ponas Dievas te daro tau, kaip Zedekijui bei Akabui, kuriuos Babėlės karalius ant ugnies kepdino;

23. Todėl, kad jie durnumą Izraelyje padarė ir venčiavonę peržengė su svetimomis moterimis, ir melus pranešė mano vardan kozonyse, ką jiems ne buvau paliepęs. Tai aš žinau ir išliudiju, taria Ponas Dievas.

24. Ir prieš Semają iš Nealamo tu turi sakyti:

25. Taip taria Ponas Dievas Zebaot, Izraelio Dievas: todėl, kad tu savo vardan gromatas siuntei visiems žmonėms, Jeruzalėje esantiems, ir kunjui Zepanjui, sunui Masėjo, ir visiems kunjams, ir sakei:

26. Ponas Dievas tavę per kuniją įstatė į vietą kunjo Jeojado, kad užveizdais butumbite namuose Pono Dievo ant visų padukusių ir pranašaujančiųjų, kad juos į temnyčią ir į pančius įdėtumbei;

27. Taigi, kodėl tu ne koravoji Jėremiošį iš Anatoto, jums pranašaujantį?

28. Dėl to, kad jis musip į Babėlę siuntęs sakydino: „dar ilgai taip bus; pasibudavokite namus juose gyventi,

ir sodjkite sodus, kad jų vaisiaus valgytumbite?"

29. Nėsa Žėpanjas, kunigas, šitą gromatą buvo paskaitęs ir prarakui Jėremiošui girdėti davęs.

30. Todėl Pono Dievo žodis atėjo Jėremiošui tardamas:

31. Nusiuntęs pas visus apkaltuosius sakydjk jiems: taip taria Ponas Dievas prieš Sėmają iš Nėalamo: todėl, kad jums Sėmajas prarakauja, ir aš jį tačiau nesiunčiau, ir daro, kad jus melais pasitikite,

32. Todėl šitaip kalba Ponas Dievas: štai, aš atlankysu Sėmają iš Nėalamo ir drauge jo sėklą, kad nei vienas jo saviškių ne pasiliks šiuose žmonėse ir to gero ne regės, ką aš savo žmonėms darysu, taria Ponas Dievas. Nė *jis savo kalba juos nuo Pono Dievo šalin nukreipė. * per. 28, 16.

Perskyrimas 30.

Išgelbėjimas iš kalėjimo Babelės ir Kristaus atėjimas apsakomas.

Tai yra tas žodis, kursai nuo Pono Dievo Jėremiošui atėjo:

2. Taip kalba Ponas Dievas, Izraelio Dievas: pasirašyk sau visus žodžius į knygas, kuriuos tau kalbu.

3. Nė *štai, ateiti čėsas, taria Ponas Dievas, kad aš į kalėjimui savo žmonių, ir Judo ir Izraelio, galą darysu, taria Ponas Dievas, ir juos vėl parvesu į tą žemę, kurią jų tėvams davęs esmi, kad jie sau turėtų.

* per. 23, 5 ir 31, 27. † Zep. 3, 20.

4. Ir šitie yra tie žodžiai, kuriuos Ponas Dievas kalbėjo apie Izraelį bei Judą.

5. Nė taip taria Ponas Dievas: mes girdime rėksmą išgąščio; čia tikt viena baimė ir nei jokio pakajaus.

6. Ale tardinėkite ben ir veizdėkite, bau vyriškis gal vaikų vesti? Kaipgi tai destis, kad aš visus vyrus matau savo rankas ant savo kulšų laikant, *kaip moteriškės gimdymo čėse, ir visų gymius pabalusius?

* per. 4, 31. Jėz. 13, 8. per. 37, 3.

7. Beje, *tai didė diena, ir taijai lygios niekada ne buvo, ir čėsas nerimimo yra Jokube; ir tačiau jam iš to bus gelbėta. * Joėl 2, 11. Amos. 5, 18. Zep. 1, 15.

8. Ir tai tur būti tame čėse, taria Ponas Dievas Zebaot, kad aš jo jungą nuo tavo kaklo sulaužysu ir tavo pan-

čius sutraukysu, kad jam daugiaus ne reiktų tuose svetimiams šlužyti,

9. Bet Ponui Dievui, savo Dievui, bei savo karaliui Dovidui, kurį aš jiems prikelsu.

10. Todėl tu *nesibijok, mano tame Jukube, taria Ponas Dievas, neigi ne persigąšk, Izrael! nės štai, aš tavę gelbėsu iš toli esančių žemių ir tavo sėklą iš jų kalėjimo žemės, kad Jokubas vėl pareis, pakajuje gyvęs, ir viso pilnai turės, ir nieks jį ne gands.

* per. 46, 27. Jėz. 44, 2.

11. Nes *aš esmi pas tavę, taria Ponas Dievas, kad tavę gelbėčiau. Nėsa aš pabaigsu visus į pagonus, į kuriuos tavę išsklaidinau, ale tavę aš ne išgaišysu; ale tavę bausu su miėra, kad nesilaikytumbei per nekaltą.

* Ps. 91, 15. † Jėz. 46, 28.

12. Nė taip taria Ponas Dievas: *tu sulaužytas esi nusimjtinai, ir tavo roms niera kaip išgyti. * per. 15, 18.

13. Apie tavo provą nei vienas nesirupina, kad išgytumbei; ne gal tavę nieks išgydyti.

14. Visi tavę mylintieji užmiršta tavę, ir nieko dėl to ne atboja. Aš tavę *ištikau, kaip kad neprietelį kokį bučiau ištikęs, be susimilimo plakdamas dėl tavo didžiojo nusidėjimo ir dėl tavo griekų daugumo. * per. 2, 19 ir 15, 18.

15. Ką tu rėki dėl savo iškados ir dėl savo neišgytinai baisaus skaudėjimo? juk tai tau padariau dėl *didžiojo tavo nusidėjimo ir dėl tavo griekų daugumo. * per. 13, 22.

16. Todėl visi, *kurie tavę suėdė, bus suėsti; ir visi, kurie tavę spaudė, visi tie bus į nevalę išvesti; ir kurie tavę išplėšė, bus išplėšti; ir visi, kurie tavę visai nuogą darė, bus taipojau visai nuogi daryti. * Jėz. 33, 1.

17. Ale *tavę aš vėl išgydysu, ir tavo ronas gydysu, taria Ponas Dievas, dėl to, kad tavę šaukia pamestąją, ir Zioną tą esant, kurios nieks ne atboja. * per. 32, 6.

18. Taip taria Ponas Dievas: *štai, aš atgrąžysu išvedimą šėtrų Jokubo ir jo namų susimilsu; ir miestas vėl bus ant savo kalnelių budavotas, ir bažnyčia stovės, kaip budavo. * per. 29, 14 ir 31, 23.

19. Ir iš jų išeis giesmės garbės ir džiaugsmo; nės aš juos daugysiu, ir

ne mažysu; aš juos šlovingus padarysu, ir ne niekysu.

20. Jų sunus bus lygiai kaip pirma, ir jų susirinkimas po mano akių bus tvirtas; nėra aš pajėškosu visus juos spaudžiančius.

21. Ir jų kunigaikštis iš jų bus, ir jų valdonas iš jų ateis, ir jis manęs prisiartys; nėra kas tas yra, širdžia greita man artinąsis? taria Ponas Dievas.

22. Ir *jus busite mano žmonėmis, ir Aš busu jūsų Dievu. * per. 31, 33.

23. Štai, ateis *vėtra Pono Dievo su didžiu kerštu, baisus vėsulis ant bedievių galvos užpuls. * per. 23, 19.

24. Nėsa Pono Dievo labai didysis kerštas ne perstos, iki padaręs ir atlikęs savo mislį; paskiausiamė čėse jus tai ištirsite.

Perskyrimas 31.

Galas Babyioniškojo kalėjimo; malonės karalystė Naujojo Testamento.

Šitame čėse, taria Ponas Dievas, busu aš *Dievu visų giminių Izraelio, ir jie bus mano žmonėmis. * 2 Kor. 6, 18. a.

2. Taip taria Ponas Dievas: tie žmonės, kurie išliko nuo kardo, malonę gavo pusčioje; Izraelis traukias šalin į savo atilsį.

3. Ponas Dievas man pasirodė iš tolo: Aš tavę meile ne perstojančia mylėjau, todėl aš tavę savęsį *pritraukiau iš čysto gerumo. * Aukš. G. 1, 4.

4. Eikš, aš vėl tavę apbudavosiu, kad busi vadinta apbudavotoji; tu merga Izraelio, dar linksma bubnysi ir išeisi į šokį.

5. Tu vėl vynyčias sodysi ant kalnų Samarios; bus sodinama ir švilpinama.

6. Nėsa dar ateis čėsas, kad sargai prie kalnų Epraimo šukaus: „*kelkitės ir užėikime aukštyn į Zioną prie Pono Dievo, savo Dievo.“ * Jėz. 2, 3. Mik. 4, 2.

7. Nės taip taria Ponas Dievas: šaukite ant Jokubo su linksmybe, ir šaukite ant pagonų galvos; ir šaukite iš didžio, pagirkite ir tarkite: „Pone Dieve, pagelbėk savo žmones, likusiuosius Izraelyje!“

8. Štai, aš juos iš šiaurės žemės pargabėsu, ir surankiosu juos nuo žemės kraštų, ir akluosius, šlubuosius, nėščias ir šešianinkes, kad didžiais pulkais šen vėl turės atgrįšti.

A. T.

9. Ir ateis *be verkdami ir (Dievo) besimeldami, tai aš juos vesu; aš juos vadžiosu prie vandenų upelių lygium keliu, jeib ne įsitrenktų; nėra *aš Izraelio tėvas, taigi Epraimas mano pirmgimėsis sunus. * per. 50, 4. † 2 Kor. 6, 18. a.

10. Girdėkite, jus pagonai, Pono Dievo žodį ir tą toli apsakysite į salas ir tarkite: kurs Izraelį išbarstė, tas jį ir vėl surankios ir ganys juos, kaip kerdžius savo kaimenę.

11. Nėsa *Ponas Dievas Jokubą atpirks ir išvalnys iš rankos macniojo. * Ps. 130, 8. Luk. 1, 68.

12. Ir jie atėję ant aukštybės Ziono šukaus, ir susibėgs prie Pono Dievo dovanų, butent prie javų, šviežiojo vyno, aliejaus bei jaunų avių ir jaučių, kad jų dušia bus lyg daržas *drėgniai stovys, ir daugiaus ne bus apmaudingi. * Jėz. 58, 11.

13. Tada linksmisįs *mergos be šokinėdamos, priegtam vaikų jaunimas ir senieji podraugei. Nės aš jų gedėjamą pakreipsu į džiaugsmą †ir juos palinksminosu, ir palinksmisju juos po jų smutnybės. * Ps. 148, 12. 13. † Ps. 30, 12. Jon. 16, 12.

14. Ir aš kunigų širdį džiaugsmu pripildysiu, ir mano žmonės *mano dovanų apščiai turės, taria Ponas Dievas. * perkš. 12.

15. Taip taria Ponas Dievas: *raudojančiųjų balsas yra girdimas, ir gaudžiai verkiųjų verksmas ant aukštybės; †Raėlė apverkia savo vaikų ir ne nusiramdina savo vaikų dėl, kadangi nei vienas jų ne išliko. * Mat. 2, 18. † 1 Maiž. 35, 19.

16. Ale Ponas Dievas šitaip kalba: *liaukis rėkusi ir verkusi ir ašaromis savo akis šlapinusi; nėra tavo darbas gerai bus užmokėtas, taria Ponas Dievas. Jie vėl pareis iš neprieliaus žemės; * Luk. 7, 13 ir 8, 52.

17. Ir tavo vaikų vaikai daug gero gaus sulaukti, taria Ponas Dievas, nėra tavo vaikai vėl pareis į savo rubežius.

18. Aš mielai girdėjau, kaip Epraim dejuoja: „tu pribaudėi manę, ogi ir aš esmi pabaustas, lyg išdykęs veršis. Priversk tu manę, tai aš busu priverstas; nėra tu, Pone Dieve, esi mano Dievas.“

19. Kada aš prisiverčiau, tai gailėjau savo nusidėjimų; nėra protą priėmęs, savo kulįj pliekiau. Nės aš iš-

gėdįtas esmi ir apsiraudonavęs sto-
vių; nėra aš turu kėsti gėdą savo
jaunystės.“

20. Ar ne Epraimas mano brangusis
sūnus ir mieliausias mano kudikis?
nėsa aš dar gerai *atsimenu, ką jam
kalbėjęs esmi; todėl mano širdis už
jį lyg tplyšte plyšta, kad jo turu
susimilti, taria Ponas Dievas.

* Ps. 25, 7 ir 106, 4. † Jėz. 49, 15. Oz. 11, 8.

21. Pastatyk sau kapinių ženklus,
statyk sau stulpus (kaip) raudojimo
ženklus, ir kreipk savo širdį ant eina-
mojo vieškelio, kuriuomi ašėjau;
atgrįšk, merga Izraelio, atsigręšk vėl
šen į šius savo miestus!

22. Iki koki klaidinėsi, tu duktė nu-
klydusioji? nėra Ponas Dievas nau-
jieną žemėje padarys: moteriškė ap-
globs vyrą.

23. Taip kalba Ponas Dievas Zebaot,
Izraelio Dievas: dar vėl šis žodis bus
kalbėtas žemėje Judavos ir jos mie-
stuose, *kad aš jų nevalnybę atgrą-
žysu: Ponas Dievas te peržegnoja
tave, tu teisybės gyvenime, tu šven-
tasis kalnei!

* per. 29, 14 ir 30, 3. 18 ir 32, 44.

24. Ir Juda su visais savo miestais
tenai gyvės; priegtam laukininkai ir
kurie su kaimenėmis aplinkui eidinėja.

25. Nėsa *aš dušias paalsjtasias
atgaivysu, ir dušias apmaudingasias
pasotįsu.

* Mat. 11, 28.

26. Todėl aš pabudau ir aukštyn
žvalgiaus, ir taip saldžiai miegojau.

27. Štai, *ateiti čėsas, taria Ponas
Dievas, kad aš namus Izraelio ir na-
mus Judo papildysu, ir žmonėmis ir
galvijais.

* per. 23, 5.

28. Ir lyg kaip aš ant jų budrus
buvau išrauti, suplėšyti, *suardyti,
sugaišyti ir vargįti; šitaip aš ant jų
budrus busu pabudavoti ir sodyti,
taria Ponas Dievas.

* per. 45, 4.

29. Tame čėse *jau ne sakys dau-
giaus: tėvai valgė rukščias vynuoges,
ir vaikų dantys atšipo; *Raud. 5, 7. Ez. 18, 2.

30. Bet *kožnas dėl savo nusižen-
gimo nužus; ir kursai žmogus rukščių
vynuogių valgys, to dantys atšips.

* 2 Kar. 14, 6.

31. Štai, *ateiti čėsas, taria Ponas
Dievas, tai aš su namais Izraelio bei
su namais Judo naują derėjimą da-
rysu;

* Ebr. 8, 8.

32. Ne kaip derėjimas buvo, kurį
aš su jų tėvais dariau, kaip aš juos
prie rankos nutvėriau, kad juos iš
Egipto žemės išvesčiau; kurį derė-
jimą jie ne attesėjo, ir aš juos sulyti
turėjau, taria Ponas Dievas;

33. Bet tas bus šitas derėjimas, kurį
aš su namais Izraelio darysu po šio
čėso, taria Ponas Dievas: *aš savo
prisakymus į jų širdį duosu ir į jų
mislį įrašysu; ir tį jie bus mano žmo-
nėmis, tai aš busu jų Dievu.

* Jėz. 54, 13. Ebr. 8, 10. † Jėr. 24, 7 ir 30, 22.

34. Ir ne mokys kits kitą, nei brolis
brolį, sakydamas: „išpažink Poną Die-
vą!“ bet *jie visi manę pažįs, abeji,
ir maži ir didi, taria Ponas Dievas,
nėsa tį aš jiems jų nusidėjimus atleisų,
ir jų griekų daugiau **ne minėsu.

* Jėz. 54, 13. † Jėr. 33, 8. Darb. 10, 43. ** Jėz. 43, 25.
per. 44, 22. Ez. 33, 16. Ebr. 10, 16. 17.

35. Taip taria Ponas Dievas, kursai
*saulę dienai duosti ant šviesybės ir
mėnesį bei žvaigždes, kaip jos teka,
nakčiai ant šviesybės; kursai jures su-
judina, kad jų vilnys užia, Ponas Die-
vas Zebaot, tai jo vardas: *Ps. 136, 8. 9.

36. Kad tokie *davadijimai liausis
po mano akių, taria Ponas Dievas, tai
ir tį liausis sėkla Izraelio, kad jis dau-
giaus žmonėmis ne be būtų po mano
akių amžinai.

* per. 33, 25. † Rym. 11, 1. a.

37. Taip taria Ponas Dievas: kad
*dangų aukštai išmatuos ir žemės
gruntą ištardys, tai ir aš abelnai pa-
mesu visą sėklą Izraelio dėl viso, ką
jie daro, taria Ponas Dievas. *per. 33, 22.

38. Štai, *ateiti čėsas, taria Ponas
Dievas, kad Pono Dievo miestas bus
budavotas nuo koryčios Ananeelio
iki kraštinių miesto vartų; *per. 49, 2.

39. Ir mieruojamoji virvė pagal juos
toliaus išsiteks iki kalnelio Gareb,
ir nugrįš Gaato linkai;

40. Ir visa dauba lavonų bei pelenų,
drauge su visa dirva iki upelės Ki-
drono, iki kampo prie žirgų vartų į
rytus, Ponui Dievui švesta bus, kad
niekados ne bus išplėšyta, nei su-
laužyta.

Perskyrimas 32.

Jėremiošius perka dirvą, norėdamas paženklti, ap-
kaltuosius tikrai iš kalėjimo Babelės į savo žemę
pargrįšiančius.

Tai yra tas žodis, kursai nuo Pono
Dievo atėjo Jėremiošiui dešimtame

mete Zedekijo, karaliaus Judavos, *kurs yra aštuonioliktasis metas Nebukad-Nėzaro.

* per. 25, 1.

2. Tuočės *apstojo Jėruzalę abazas karaliaus Babėlės. Ale prarakas Jėremiošius gulėjo sugautas prybutyje temnyčios prie namų karaliaus Judavos,

* 2 Kar. 15, 1, 2.

3. Kur Zedekijas, karalius Judavos, jį užrakijinęs ir sakęs buvo: kam tu prarakauji ir tarsi: „taip taria Ponas Dievas: štai, *aš duomi šį miestą į rankas karaliaus Babėlės, ir jis tą įveiks,

* per. 21, 7 ir 27, 6 ir 34, 2 ir 38, 3 ir 39, 1. a.

4. Ir Zedekijas, *karalius Judavos, iš Kaldėonų ne ištruks, bet aš jį Babėlės karaliui į rankas paduosiu, kad jo burna su ano burna kalbės, ir savo akimis jį matys.

* per. 34, 3.

5. Ir jis išves Zedekiją į Babėlę, tenai jis ir pasiliks, iki man jį atlinkant, taria Ponas Dievas; nėra norint jus prieš Kaldėonus pasistengiate, tačiau *jus nieko ne laimėsite.“

* per. 2, 37. 4 Maiž. 14, 41. Jėz. 24, 19.

6. Ir Jėremiošius tarė: Pono Dievo žodis man atėjo ir tarė:

7. Štai, Anameėlas, Salumo sunus, tavo dėdžio, atėjęs pas tavę sakys: „prašau, pirkis mano dirvą Anatotuose! nėra tu tam arčiausias gentis esi, kad ją pirtumbei.“

8. Šitaip atėjo Anameėlas, mano dėdžio sunus, kaip Ponas Dievas buvo sakęs, pas manę ties prybučiu temnyčios ir tarė man: „prašau, pirkis mano dirvą Anatotuose, žemėje Benjamino esančiąją! nėra tai tau *iš tėviškės parėitis, ir tu tam artimiausias esi; prašau, pirk ją sau!“ Tai aš supratau, tai Pono Dievo žodį esantį: *Rut. 4, 3, 4.

9. Ir pirkau tą dirvą iš Anameėlo, mano dėdžio sunaus, Anatotuose, ir pasvėriau jam pinigų, septynis syklus ir dešimt sidabrininkų;

10. Ir parašęs gromatą tą užpečvietijau, ir liudininkų tam ėmęs pinigų pasvėriau svarčiu;

11. Ir ėmiau pas savę užpečvietytąją pirkimo gromatą pagal teisybę paprastą ir atvirą išrašą;

12. Ir daviau tą pirkimo gromatą Barukui, Nerio sunui, sunaus Maasėjo, po akių Anameėlo, mano dėdžio, ir liudininkų pirkimo gromatoje parašy-

tųjų, ir visų Žydų, arti prybučio temnyčios gyvenančių;

13. Ir paliepiu Barukui po jų akių tarydamas:

14. Taip sako Ponas Dievas Zebaot, Izraelio Dievas: imk šiedvi gromati, ir užpečvietytąją pirkimo gromatą ir šį atvirą išrašą, ir įdėk jas į molio ryką, kad ilgai išsilaikytų!

15. Nėš taip sako Ponas Dievas Zebaot, Izraelio Dievas: dar bus pirkta šioje žemėje butų, dirvų ir vynkalnių.

16. Ir kaip aš buvau davęs tą pirkimo gromatą Barukui, Nerio sunui, tai aš meldžiausi Pono Dievo tarydamas:

17. Ak Viešpatie, Pone Dieve, štai, tu *dangų ir žemę padarei su dideja savo syla ir savo ištiesta ranka, ir ↑nei vieno daikto nėra tau negalimo;

* per. 27, 5. ↑Luk. 1, 37.

18. Tu *gero darąsis daug tukstantiems, ir užmokąsis tėvų nusižengimą į antį jų vaikų po jų; tu didysis ir drutasis Dieve, Ponas Dievas Zebaot yra tavo vardas!

* 2 Maiž. 34, 7. a.

19. Didis *sudumojime ir ↑macnus darbe; ir tavo **akys stov atviros ant visų kelių žmogaus vaikų, ↑↑kad kožnam duotumbei pagal jo pasieligimą ir pagal vaisių jo darbų!

* per. 10, 6. ↑Luk. 1, 37. ** Jėr. 16, 17. ↑↑Ps. 62, 13.

20. Tu darąsis Egipto žemėje ženklus ir stebuklus iki šiai dienai, taip Izraelyje, taip žmonėse; ir vardą sau padarai, koks šią dieną yra;

21. Ir išvedei savo žmones Izrael iš Egipto žemės su ženklais ir stebuklais, su macnia ranka, su ištiestu petimi ir su didžiais išgandinimais;

22. Ir davei jiems šią žemę, kurią jų tėvams prisiekdamas pažadėjęs buvai, jiems ją duosiąs, žemę, kurioje pienas ir medus teka.

23. Ir kaip jie į tą įję jį apturėjo, ne klausė jie tavo balso, neigi ne pasiėlgė pagal tavo įstatymus; ir vislab, ką tu jiems liepei daryti, to jie ne darė; todėl tu ir jiems viso to pikto davei nusitikti.

24. Štai, šis miestas abazų yra apstotas, kad įsiveiktas ir iš kardo, bado bei maro į Kaldėonų rankas, prieš jį kovojančių, paduotas tur buti; ir kaip kalbėjęs esi, taip nusiduosti; tai tu matai.

25. Ir tu, Viešpatie, Pone Dieve, man tarsi: „nusipirk sau dirvą už pinigų ir imk tam liudininkų;“ ir tačiau miestas į Kaldėonų rankas yra paduodamas.

26. Ir Pono Dievo žodis atėjo Jėremiošiui ir tarė:

27. Štai, aš, Ponas Dievas, esmi Dievu viso kuno; *begu man koks daiktas būtų negalimas? *perkš. 17. Luk. 1, 37. a.

28. Todėlgi šitaip sako Ponas Dievas: štai, aš šį miestą *paduomi į Kaldėonų rankas ir į ranką Nebukad-Nėzaro, karaliaus Babelės, ir jis tą laimės.

29. Ir Kaldėonai, kurie prieš šį miestą kovoja, į tą iškaks ir jį ugnimi uždegs ir sudegys, drauge ir tus butus, ant kurių *stogų jie Baalui rukino ir kitiems dievams gėrimo apieras apieravojo, kad manę įpykėtų. *per. 10, 13.

30. Nėsa vaikai Izraelio bei vaikai Judo *iš savo jaunų dienų darė, kas man ne patiko; ir vaikai Izraelio įpykino manę savo rankų darbais, taria Ponas Dievas. *1 Maiž. 8, 21.

31. Nės iš tos dienos, kaip šis miestas yra pakurtas, iki šiai dienai jis manę įkiršino ir didei įpykino, kad aš jį iš savo akių turu atmesti,

32. Dėl viso nelabumo vaikų Izraelio bei vaikų Judo, kurį jie darė, kad manę įpykintų. Jie, jų karaliai, kunigaikščiai, kunigai ir prarakai, ir gyvenantieji Judavoje ir Jeruzalėje,

33. *Pakalą ir ne veidą man prikreipė, kačėig aš juos nepalieldamas mokydinau; ale jie ne norėjo klausyti, nei gėryn eiti. *per. 2, 27. Ez. 23, 35. Zak. 7, 11.

34. Priegtam jie savo *biauresčius į tus namus pastatė, kurie mano vardų yra praminti, kad tus apbiaurintų; *per. 7, 30. 2 Kar. 21, 4. 5.

35. Ir *Baalo aukštybes pakūrė dauboje Ben-Inom, kad savo sunus bei dukteris †Molokui sudegintų, apie kurį daiktą aš jiems nieko ne paliečiau, nei niekados man į mislį ne atėjo, kad jie tokius biaurus daiktus darysią, kad Judą šitaip į griekus įvestų. *per. 7, 31 ir 19, 5. †3 Maiž. 18, 21. a.

36. Ir dabar todėl taria Ponas Dievas, Izraelio Dievas, taipo apie šį miestą, apie kurį jus sakote, kad per kardą, badą ir marą bus paduodamas į rankas karaliaus Babelės:

37. Štai, *aš juos surankiosu iš visų žemių, į kurias aš juos nustumu savo kerštu, didžiu papyklu ir nesusi-milimu, ir juos vėl į šią vietą parvesu, kad be baimės gyventų. *5 Maiž. 30, 3.

38. Ir jie *bus mano žmonėmis, tai aš busu jų Dievu, *per. 24, 7.

39. Ir duosu jiems vieną širdį ir vieną budą, *kad manęs bijotųs, kol jie gyvi, kad jiems ir jų vaikams po jų gerai būtų. *per. 24, 7.

40. Ir amžiną derėjimą su jais darysu, kad aš ne paliausu jiems gero daryti, ir savo baimę jiems į širdį duosu, kad nuo manęs nesiskirs.

41. Ir besidžiaugdamas aš jiems gero darysu; ir aš šioje žemėje juos įsodysu viernai, iš visos širdies ir iš visos dušios.

42. Nės taip kalba Ponas Dievas: lyg kaip aš ant šių žmonių atvedžiau visą tą didžiąją bėdą, šitaip aš ir atvesu ant jų viso gero, ką jiems kalbėjęs esmi.

43. Ir dar dirvos pirkto bus šioje žemėje, apie kurią sakote, ją pustą gulėsiančią, juk nei žmonių, nei galvijų joje liksią, ir busiančią duotą į Kaldėonų rankas.

44. Tačiau dirvų bus pirkta už pinigų ir surašyta, užpečvietyta, bei užliudyta žemėje Benjamino, ir aplink Jeruzalę, ir miestuose Judavos, miestuose ant kalnų, miestuose pakalnėje, ir miestuose pietų linkai. Nės *aš jų išvedimą į kalėjimą atgrąžysu, taria Ponas Dievas. *per. 29, 14 ir 30, 3.

Perskyrimas 33.

Išvalnijimas iš kalėjimo Babelės; Kristus ir jo karalystė pažadama.

Ir Pono Dievo žodis atėjo Jėremiošiui antru kartu, kaip jis dar prybutyje temnyčios užrakintas buvo, ir tarė: *per. 32, 2.

2. Taip taria Ponas Dievas, tai darąsis, padarąsis ir ištaisąsis; *Ponas Dievas yra jo vardas: *2 Maiž. 3, 15 ir 15, 3.

3. Šauk manęs! tai tau atsakysu ir apsakysu tau didžių ir tvirtų daiktų, kurių tu ne žinai.

4. Nės taip kalba Ponas Dievas, Dievas Izraelio, *apie butus šio miesto ir apie butus karalių Judavos, kurie par-griauti, pylimu padaryti antatsigynimo; *Jez. 22, 10.

5. Ir apie šen įėjusiuosius kovoti prieš Kaldėonus, kad jie tus tur pildyti ne-

gyvųjų lavonais, kurius aš savo keršte ir savo didžiame papykime užmušu; nės aš savo veidą nuo šio miesto paslėpiau dėl viso jo nelabumo.

6. Štai, aš juos gydysiu ir išgydysiu; ir jų maldą dėl pakajaus bei vienybės išklausysu.

7. Nėsa aš *išvedimą į nevalę Judo bei Jeruzalės gražįsu ir pabudavosiu juos, kaip iš pradžios; *per. 29, 14 ir 30, 3. 8.

8. Ir čystysiu juos nuo viso jų nusižengimo, kuriuomi jie prieš manę susigriešio; ir *atleisui jiems visą nusižengimą, kuriuomi jie prieš manę susigriešio ir nusižengė. *per. 31, 34. Darb. 10, 43.

9. Ir tai man bus linksmas vardas, garbė ir pagyrimas tarp visų pagonų ant žemės, kad jie išgirs visą tą gerą, ką aš jiems darau. Ir jie dyvysis ir nusistebės iš viso to gero ir visu tuomi pakajumi, kurį aš jiems duosiu.

10. Taip taria Ponas Dievas: šioje vietoje, kurią jus sakote pustą esant, kadangi nei žmonių, nei galvijų miestuose Judavos bei ulyčioje Jeruzalėje liekti, (kurios taip pustos, kad nei žmonių, nei miesčionių bei galvijų jose nėra,)

11. *Tačiau vėl girdėtas bus šaukšmas džiaugsmo ir pasilinksminimo, balsas jaunikio bei marčios, ir balsas sakančiųjų: „dėkavokite Ponui Dievui Zebaot, kad jis taip malonus, ir nepaliaudamas gero daro,“ ir tųjų, kurie dėkavonės apieras atneša į namus Pono Dievo. Nės aš išvedimą tos žemės į nevalę gražįsu, kaip pirma, taria Ponas Dievas. *per. 7, 34.

12. Taip taria Ponas Dievas Zebaot: šioje vietoje, taip pustoje, kad *nei žmonių, nei galvijų čia nėra, ir visuose jos miestuose tikt vėl dar bus kerdžių butelukai, kaimenėgančiųjų. *per. 32, 43.

13. Tiek *miestuose ant kalnų ir miestuose pakalnėje ir miestuose pietun linkai, žemėje Benjamino ir aplink Jeruzalę ir miestuose Judavos; tačiau vėl kaimenės skaitytos išeis ir įeis, taria Ponas Dievas. *per. 32, 44.

14. Štai, ateiti čėsas, taria Ponas Dievas, kad aš malonės žodį patvirtįsu, kurį namams Izraelio ir namams Judo esmi kalbėjęs.

15. *Tose dienose ir tame patime čėse aš Dovidui želte želdįsu teisybės

želmenį, ir bus karalius gerai karaliaujas, ir įprovą bei teisybę įtaisys ant žemės. *per. 23, 5. Jėz. 4, 2. † Jėz. 32, 1.

16. Tame čėse bus išgelbėta Judava, ir *Jeruzalė be baimės gyvės; ir jis vadintas bus: Ponas Dievas, esąs mūsų teisybė. *per. 23, 6. 5 Maiž. 33, 28.

17. Nės taip taria Ponas Dievas: *niekad os ne stokos Dovid as vieno † sėdinčio ant karalkrėslio namų Izraelio. *per. 35, 19. † 1 Kar. 9, 5.

18. Šitaip jau niekad os ne bus pristoka kunigų ir Lėvytų po mano akių, apieravojančių deginimo apieras bei uždegančių valgio apieras bei apieras papiaujančių amžinai.

19. Ir Pono Dievo žodis atėjo Jėremiošiui ir tarė:

20. Taip taria Ponas Dievas: kad pasiliaus mano derėjimas su diena bei nakčia, kad ne būtų diena bei naktis savo čėsu:

21. Tai ir mano derėjimas pasiliaus su mano tarnu Dovidu, kad ne turėtų sunaus karaliumi ant savo karalkrėslio, bei su Lėvytais ir kunigais, mano šlužauininkais.

22. Lygiai kaip *dangaus pulkus suskaityti negalima, nei smiltis pajurėse išseikėti negalima, šitaip aš daugįsju sėklą Dovid o, savo tarn o, bei Lėvytus, man šlužijančiusius. *1 Maiž. 15, 5 ir 22, 17.

23. Ir Pono Dievo žodis atėjo Jėremiošiui ir tarė:

24. Ar tu ne matei, ką šie žmonės kalba šnekėdami: „juk Ponas Dievas ir tiedvi gimini patrėmė, kuridvi jis sau buvo išsirinkęs;“ ir niekina mano žmones, lyg jie jau ne būtų mano žmonėmis?

25. Taip taria Ponas Dievas: jei aš *ne atesėsu savo derėjima su diena bei nakčia, nei davadą dangaus bei žemės, *per. 31, 36.

26. Tai aš ir pamesu Jokubo sėklą bei Dovid o, savo tarn o, kad ne imčiau iš jų sėklos karaliaujančių ant sėklos Abraomo, Izaoko bei Jokubo; nės *aš jų išvedimą į nevalę gražįsu ir jų pasigailėsu. *per. 32, 44. Ez. 39, 25. Oz. 6, 11.

Perskyrimas 34.

Zedekijo ir jo valstionų apkalimas ir koravonė todėl, kad jie valnybės meto dėlei nusidėjo.

Šitas yra tas žodis, kursai nuo Pono Dievo atėjo Jėremiošiui, *kaip Ne-

bukad-Nėzaras, karalius Babelės, su visais savo pulkais ir su visomis karalystėmis ant žemės, po jo valdžios esančiomis, ir su visokiais svieto žmonėmis kovojo prieš Jėruzalę ir visus jos miestus, ir tarė: *2 Kar. 24, 10. s.

2. Taip kalba Ponas Dievas, Izraelio Dievas; eik tenai ir sakyk Zedekijui, karaliui Judavos, jam tarydamas: taip kalba Ponas Dievas: štai, aš šį miestą į rankas karaliaus Babelės paduosu, ir jis jį ugnimi sudegis.

3. Ir tu iš jo rankos ne iškliusi, bet busi sugautas ir į jo rankas paduotas, kad *jį akimis matysi ir savo burna su juo mi kalbėsi, ir į Babelę iškaksi. *per. 32, 4.

4. Taigi ben girdėk, Zedekijai, karaliau Judavos, Pono Dievo žodį: taip Ponas Dievas kalba apie tavę: tu ne mirsi kardu,

5. Bet pakajuje mirsi. Ir lygiai kaip dėl tavo tėvų, pirmbuvusiųjų karalių, kurie buvo pirm tavęs, *buvo (visokių ruginimo žolių) deginama, taip ir dėl tavęs (kad busi palaidotas,) bus deginama ir *traudojama: ak Viešpatie! Nės aš tai kalbėjau, taria Ponas Dievas.

*2 Nus. 16, 14. † Jėr. 22, 18.

6. Ir prarakas Jėremiošius kalbėjo visus šius žodžius Zedekijui, karaliui Judavos, Jėruzalėje,

7. Vaiskui karaliaus Babelės jau be kariaujant *prieš Jėruzalę ir prieš visus likusiuosius *miestus Judavos, butent prieš Lakis bei Aseką; nės šiuodu, kaip ne veik įveikiamu miestudu, dar buvo išlikę miestuose Judavos.

*2 Kar. 25, 1. † Jėz. 36, 1. 2.

8. Tai yra tas žodis, kursai nuo Pono Dievo atėjo Jėremiošiui, kada karalius Zedekijas jau buvo derėjimą padaręs su visais žmonėmis Jėruzalėje, jeib valnybės metą užšaukdįtų,

9. Kad kožnas savo *berną ir kožnas savo tarnaitę, kurie Ebrėonai bei kurios Ebrėonkos butų, valnus paleistų; kad nei vienas Žydas tarp jų kitą Žydą vergiškai ne laikytų.

*perkš. 14. 5 Maiž. 17, 12. 3 Maiž. 25, 39.

10. Tai pakluso visi kunigaikščiai ir visi žmonės, kurie šitaip derėjimą buvo padarę, kad kožnas savo berną bei savo tarnaitę paleistų ir juos toliaus vergiškai ne laikytų, ir paleido juos valnus.

11. Ale paskui jie (nuo savo derėjimo) at-

simetė, ir tus bernus bei tarnaites vėl savėspi šaukė, kuriuos valnus buvo paleidę, ir per nevalę vertė juos, kad bernais bei tarnaitėmis buti turėjo.

12. Tai Pono Dievo žodis atėjo Jėremiošiui nuo Pono Dievo ir tarė:

13. Taip kalba Ponas Dievas, Dievas Izraelio: aš *derėjimą dariau su jūsų tėvais, išvesdamas juos iš Egipto žemės, iš šlužmos namų, ir tariau:

*2 Maiž. 21, 2. 5 Maiž. 15, 12.

14. Perėjus septyniems metams kožnas tur savo brolių, kursai Ebrėonas, ir jam parsidavęs šešis metus šlužijo, valną paleisti. *Ale jūsų tėvai manęs †ne klausė, nei savo ausis prilenkė.

*2 Maiž. 21, 2. s. † Jėr. 7, 24, 26 ir 25, 4 ir 35, 15.

15. Tai jus šiandien prisivertę padarėte, kas man patiko, valnybės metą užšaukdami kožnas savo artymui, ir dėl to derėjimą padarėte po mano akių tuose namuose, mano vardu pramintuose.

16. Ale jus atsimetėte ir mano vardą darkėte, ir kožnas atjėško atgalios savo berną bei savo tarnaitę, kuriuos buvote valnus išleidę, kad jie sau per savę butų; ir dabar jus per nevalę juos verčiate, jums buti per bernus bei tarnaites.

17. Todėl Ponas Dievas šitaip kalba: jus manęs ne klausote, užšaukti valnybės metą, kožnas savo broliui bei savo artymui. Štai, tai aš, taria Ponas Dievas, jums užšaukiu valnybės metą ant *kardo, ant maro, ant bado, ir ne duosu jums išlikusiems nei vienoje karalystėje žemės rimti.

*per. 21, 9.

18. Ir tus žmones, kurie mano derėjimą peržengia ir žodžius derėjimo, kurį jie po mano akių darė, ne attesa, tokius padarysu, kaip aną veršiuką, kurį jie į dvi dali perdalijo, ir *tarpu jo šmotų perėjo; *1 Maiž. 15, 17.

19. Butent kunigaikščiai Judavos, kunigaikščiai Jėruzalės, kamarponiai, kunigai ir visi žmonės žemėje, kurie veršiuko šmotų tarpu perėjo.

20. Ir *duosu juos į ranką jų neprietelių ir tų, kurie jų dušios jėško, †kad jų lavonai ėdesiu pastotų padangių paukščiams bei žvėrimis ant žemės;

*per. 21, 7 ir 22, 25. † per. 7, 33. Apr. 19, 21.

21. Ir Zedekiją, karalių Judavos, ir jo vyresniuosius įduosu į jų neprietelių rankas ir *tų, kurie jų dušias jėško,

bei abažui karaliaus Babelės, kurie dabar nuo jūsų šalin traukėsi. * per. 21, 7.

22. Nės štai, aš jiems paliepsu, taria Ponas Dievas, ir juos *vėl parvesu pas šį miestą, ir jie kovos prieš jį ir pergalės jį ir į ugnimi sudegįs; ir miestus Judavos išpustysu, kad nei vienas toliaus juose ne gyvės. * per. 37, 8, + 2 Kar. 25, 9.

Perskyrimas 35.

Apie Rebakytų paklusnumą, ir apie Žydų nepaklusnumą.

Šitas yra tas žodis, kursai nuo Pono Dievo atėjo Jėremiošiui čese Jojakymo, sunaus Josijo, karaliaus Judavos, ir tarė:

2. Nuėjęs į namus Rebakytų kalbėk su jais, ir įvesk juos į Pono Dievo namus, į vieną jų bažnyčkamarę, ir duok jiems vyno gerti!

3. Tai aš ėmęs Jasanją, sunų Jėremiošiaus, sunaus Abazinjo, drauge su jo broliais ir su visais jo sunumis, ir visą Rebakytų giminę,

4. Įvedžiau juos į Pono Dievo namus, į bažnyčkamarę vaikų Anano, sunaus Jegdaljo, Dievo vyro, kuri arti kunigaikščių bažnyčkamarės yra, viršuje bažnyčkamarės Masėjo, Salumo sunaus, vartininko.

5. Ir aš pastatęs vaikams iš Rebakytų giminės kupkas, vynu pripiltas, ir kaušelius, tariau jiems: gerkite vyno!

6. Ale jie atsakė: mes vyno ne geriame. Nėsa mūsų tėvas *Jonadabas, sunus Rekabo, paliepęs mums ir sakęs: „jūs ir jūsų vaikai idant niekadų ne turite vyno gerti,“ * 2 Kar. 10, 15.

7. Ir nei jokio buto pasikurti, nei jokios sėklos sėti, nei vynkalnio apšodinti, nei turėti; bet turite šėtrose gyventi, kol gyvi este, kad ilgai patektumbite žemėje, kurioje svetaujate.“

8. Šitaip mes klausome balso savo tėvo Jonadabo, sunaus Rekabo, visame, ką jis mums yra paliepęs, ne gerdami vyno, kol gyvi esme, nei mes, nei mūsų patios, nei sunus, nei dukters;

9. Neigi butų ne kuriame, kad tuose gyventumbime, neigi ne turime vynkalnių, nei dirvų, nei sėklos;

10. Bet gyvename šėtrose, ir klausome ir darome vislab, kaip mūsų tėvas Jonadabas paliepęs.

11. Ale *Nebukad-Nėzarui, Babelės karaliui, užsitraukiant į šią žemę, tarėme

mes: eikime, traukimės į Jeruzalę, prisibijodami vaisko Kaldėonų bei Syrionų! ir šitaip Jeruzalėje pasilikome. * per. 34, 1.

12. Tai atėjo Pono Dievo žodis Jėremiošiui ir tarė:

13. Taip kalba Ponas Dievas Zebaot, Izraelio Dievas: nuėjęs tark vyrams Judavos ir miesčioniems Jeruzalės: argi nenorite geryn eiti, kad mano žodžiams klausytumbite? taria Ponas Dievas.

14. Žodžiai Jonadabo, Rekabo sunaus, kurius jis savo vaikams paliepė, kad jie ne gertų vyno, yra pilnavojami; ir jie ne geria vyno iki šiai dienai, todėl, kad jie savo tėvo prisakymo klausio; ale aš *jums nepaliaudamas kozonis sakydinau, ir tačiau jus manęs ne klausote. * per. 25, 3, 4.

15. Taipojau aš nepaliaudamas pas jus siunčiau visus savo tarnus, prarukus, ir sakydinau: * prisiverskitės koznas nuo negero savo pasielgimo, ir pasigerkite savo darbuose, ir ne sekite kitus dievus, jiems šlužydami! tai pasiliksime žemėje, kurią aš jums ir jūsų tėvams davęs esmi. Ale į jus ne norėjote savo ausis prilenkti, nei manęs klausyti, * per. 18, 11 ir 25, 5. a. + per. 7, 24, 26.

16. Norint tačiau vaikai Jonadabo, Rekabo sunaus, savo tėvo prisakymo, kurį jis jiems paliepė, klausė. Ale šie žmonės ne klauso manęs.

17. Todėl, taip kalba Ponas Dievas, Dievas Zebaot ir Izraelio Dievas: štai, aš atėdysiu ant Judavos ir ant visų miesčionių Jeruzalės visą tą bėdą, kurią aš prieš juos kalbėjęs esmi, todėl, * kad aš jiems kalbėjau, ir jie ne nor klausyti; aš šaukiaui, ir jie man ne nor atsiliepti. * per. 7, 13 ir 26, 5. Jėz. 65, 12. per. 66, 4.

18. Ir namams Rebakytų tarė Jėremiošius: taip sako Ponas Dievas Zebaot, Izraelio Dievas; todėl, kad jus savo tėvo Jonadabo prisakymui klausėte ir visus jo prisakymus pilnavojote, ir vislab darėte, ką jis jums paliepęs,

19. Todėl šitaip kalba Ponas Dievas Zebaot, Izraelio Dievas: *Jonadabas, Rekabosunus, niekada ne pristoks, visados vienas jo giminės po mano akių stovės. * per. 33, 17, 18.

Perskyrimas 36.

Jėremiošiaus kozonys suplėšytos, sudegintos ir iš naujo surašytos.

Ketvirtame mete Jojakymo, * sunaus Josijo, karaliaus Judavos, šis žodis

atėjo Jėremiošiui nuo Pono Dievo ir tarė:

* per. 25, 1.

2. Imk sau knygas ir įrašyk į jas visas kalbas, kurias aš tau kalbėjęs esmi apie Izraelį, apie Judą ir visus svieto žmones iš to česo, kaip tau kalbėjęs esmi, butent nuo česo Josijo iki šiai dienai;

3. Bau *rasi namai Judo girdėdami visą tą bėdą, kurią aš jiems ketinu padaryti, ne apsiimtų prisiversti, kožnas nuo savo piktojo pasielgimo, kad jiems jų nusižengimą ir griekus atleisti galėčiau.

* per. 26, 3. Ez. 12, 3. † Jėr. 35, 17.

4. Tai *Jėremiošius pavadino Baruką, Nerio sūnų; tas Barukas įrašė į knygas iš burnos Jėremiošiaus visus kalbėjimus Pono Dievo, kuriuos jis jam buvo kalbėjęs.

* per. 32, 12.

5. Ir Jėremiošius paliepė Barukui tardamas: aš apkaltas esmi, kad ne galiu eiti į Pono Dievo namus.

6. Ale tu įėjęs į juos, paskaityk tas knygas, į kurias tu Pono Dievo kalbėjimus iš mano burnos parašei, po žmonių akimis namuose Pono Dievo pastnįko dienoje, ir turi jas ir skaityti po ausių viso Judo, kurie iš savo miestų šen ateina;

7. Bau *rasi jie besimelsdami po akių Pono Dievo ne norėtų pasižeminti ir prisiverstų, kožnas nuo savo piktojo pasielgimo; nės kerštas ir narsas didis yra, kurį Ponas Dievas prieš šiuos žmones kalbėjęs yra.

* per. 26, 3.

8. Ir Barukas, Nerio sunus, vislab darė, ką jam prarakas Jėremiošius buvo paliepęs, kad Pono Dievo kalbėjimus iš tų knygų skaitytų Pono Dievo namuose.

9. Ale nusidavė penktame mete Jojakymo, sunaus Josijo, karaliaus Judavos, devintame mėnesyje, kad pastnįką apsakė po akių Pono Dievo visiems žmonėms Jėruzalėje ir visiems žmonėms iš miestų Judavos į Jėruzalę ateinantiems.

10. Ir Barukas skaitė iš knygų Jėremiošiaus kalbėjimą namuose Pono Dievo, bažnyčkamarėje Gėmarjo, sunaus Sapano, kanclerio, viršutiniame prybutyje ties naujaisiais vartais prie Pono Dievo namų, visiems žmonėms be girdint.

11. Taigi kaip Mikajas, Gėmarjo su-

nus, Sapano sunaus, visą kalbėjimą Pono Dievo buvo girdėjęs iš tų knygų.

12. Nuėjo jis žemyn į karaliaus namus, į kanclerio kamara, ir štai, tenai be sėdi visi vyresnieji: Elisamas, kancleris, Delajas, sunus Sėmajo, Elnatanas, sunus Akboro, Gėmarjas, sunus Sapano, ir Zedekijas, sunus Ananjo, su visais vyresniaisiais.

13. Ir Mikajas pranešė jiems visą tą kalbėjimą, kurį jis buvo girdėjęs, Barukui skaitant iš knygų po ausimis žmonių.

14. Tai visi vyresnieji siuntė Judį, sunų Natanjo, sunaus Sėlemjo, sunaus Kusi, pas Baruką sakydino jam: imk su savimi tas knygas, iš kurių tu po ausimis žmonių skaitei, ir eik šen! Ir Barukas, sunus Nerio, ėmęs su savimi tas knygas atėjo pas juos.

15. Ir jie tarė jam: sėskis ir skaityk, kad mes girdėtumbime! Ir Barukas skaitė jiems po jų ausimis.

16. Ir jie, visus tus kalbėjimus girdėję, nusistebėjo prieš viens antrą ir tarė Barukui: mes visus tus kalbėjimus karaliui pranešime.

17. Ir klausė Baruko: sakyk mums, kaip tu visus tus kalbėjimus iš jo burnos parašei?

18. Barukas jiems tarė: jis pasakė man visą šitą kalbėjimą iš savo burnos, ir aš juos su tinta įrašiau į knygas.

19. Tai vyresnieji tarė Barukui: ejęs tenai pasislėpk su Jėremiošiumi, kad nieks ne žinotų, kur judu esta!

20. Ale jie įėjo pas karalių į prybutį, ir tas knygas palaikydino kamaroje Elisamo, kanclerio, ir apsakė karaliui visus tus kalbėjimus.

21. Tai siuntė karalius Judį, tų knygų atnešti; tas jas ėmė iš kamaros Elisamo, kanclerio. Ir Judi paskaitė karaliui ir visiems vyresniems, prie karaliaus stovintiems.

22. Ir karalius sėdėjo žiemos namuose devintame mėnesyje prie pečiaus.

23. Ale Judi, tris arba keturis laiškus perskaitęs, supiaustė tas (knygas) peileliu raštininkišku ir įmetė į ugnį, pečiuje esančiąją, iki knygos abelnei ugnyje sudegė.

24. Ir nei vienas ne nusigando, nei savo rubus ne įplėšė, nei karalius,

nei jo tarnai, kurie tačiau visus tus kalbėjimus buvo girdėję.

25. Tačiau Elnatanas, Delajas bei Gemarjas prašė karaliaus, kad tas knygas ne sudegintų; ale jis ne klausė jų.

26. Priegtam dar karalius paliepė Jėrameėliui, sunui Amelėko, ir Sėrajui, sunui Asrijėlio, bei Sėlėmjui, sunui Abdeėlio, kad Baruką, rašytojį, bei Jėremiošių, praraką, nutvertų. Ale Ponas Dievas juodu buvo paslėpęs.

27. Tai atėjo Pono Dievo žodis Jėremiošiui, karaliui sudeginus tas knygas bei *tą kalbėjimą, kurį Barukas buvo rašęs iš Jėremiošiaus burnos, ir tarė:

* perk. 4.

28. Imkis vėl sau kitas knygas ir įrašyk visus pirmutinius kalbėjimus, kurie pirmose knygose buvo, kurias Jojakymas, karalius Judavos, sudegino.

29. Ir sakyk apie Jojakymą, karalių Judavos: taip taria Ponas Dievas: tu šias knygas sudeginai ir sakei: „kam tu į jas rašei, karalių iš Babėlės ateisiantį ir šią žemę sugaišsiantį, ir padarysiantį, *kad nei žmonių, nei galvių toje daugiaus ne bus?“

* per. 32, 43 ir 33, 10, 12.

30. Todėl kalba Ponas Dievas apie Jojakymą, karalių Judavos: nei vienas jo vaikų ne sėdės ant karalkrėslio Dovidio, ir jo *lavonas gulės pamestas die-nojekarštyje ir naktyje šaltyje. * per. 22, 19.

31. Ir aš jį ir jo vaikus ir jo šlužau-ninkus atlankysu dėl jų nusižengimo, ir aš ant jų ir ant miesčionių Jėruza-lės ir ant Judavoje esančiųjų užvesu visą *tą bėdą, kurią aš jiems kalbėjęs esmi, ir jie tačiau ne klauso. * per. 35, 17.

32. Tai ėmęs Jėremiošius kitas kny-gas davė jas Barukui, sunui Nerio, raštininkui; tas į jas įrašė iš burnos Jėremiošiaus visus tus kalbėjimus, anose knygoose stovinčius, kurias Joja-kymas, karalius Judavos ugnimi buvo sudegindinęs; ir prie tų dar toli daugiaus pridėta buvo kalbėjimų, ne kaip anų buvo.

Perskrymas 37.

Jėremiošius sumuštą ir apkaldintą.

Ir *Zedekijas, sunus Josijo, karaliu-mi pastojo į vietą Jekanjo, sunaus Jojakymo; nės Nebukad-Nėzaras, ka-ralius Babėlės, jį per karalių įstatė žemėje Judavos.

* per. 52, 1.

2. Ale jis bei jo šlužau-ninkai ir žmo-

nės toje žemėje ne klausė Pono Die-vo žodžių, kuriuos per praraką Jėre-miošių kalbėjo.

3. Tačiau siuntė karalius Zedekijas Jukalą, sunų Sėlėmjo, bei Zėpanją, sunų Masėjo, kunigą pas praraką Jėremiošių ir sakydino jam: *melskis Viešpaties, mūsų Pono Dievo, už mus!

* per. 42, 2. Jer. 37, 4.

4. Nės Jėremiošius šiuo čėsu tarp žmonių šen ir ten vaikščiojo, ir nieks jį į temnyčią ne įdėjo.

5. Priegtam Paraono abažas iš Egyp-to buvo išėjęs, ir Kaldėonai, kurie bu-vo apstoję Jėruzalę, tą garsą išgirdę, buvo šalin atsitraukę nuo Jėruzalės.

6. Ir Pono Dievo žodis atėjęs pra-rakui Jėremiošiui tarė:

7. Taip kalba Ponas Dievas, Izra-ėlio Dievas: taip sakykite karaliui Ju-davos, kursai jus manėspi siuntė ma-nės klausti: štai, Paraono abažas, kursai jums ant pagalbos išsitraukė, vėl trauksis namon į Egiptą;

8. Ir Kaldėonai *atgrįš ir prieš šį miesta kovos, ir jį įveikę ugnimi su-degys.

* per. 34, 22.

9. Todėl Ponas Dievas šitaip kalba: ne prigaukite savo dušias, mislydami: „Kaldėonai trauksis šalin nuo mūsų“; jie ne trauksis šalin.

10. Ir norint jus pamuštumbite visą Kaldėonų abažą, prieš jus karaujan-čių, ir keli jų užsiliktų įžeisti, tai jie tačiau kožnas savo šėtroje keltųs ir šį miestą ugnimi sudegintų.

11. Taigi abažui Kaldėonų nuo Jė-ruzalės atstojus dėl abažo Paraono,

12. Išėjo Jėremiošius iš Jėruzalės ir norejo eiti į žemę Benjamino, savo lauką pasisavinti tarp žmonių.

13. Ir jam atėjus po vartais Ben-jamino, ten buvo viens statytas per vartininką, vardu Jėrijas, sunus Se-lėmjo, sunaus Ananjo; šitas nutvė-ręs praraką Jėremiošių tarė: tu bėgsi pas Kaldėonus.

14. Jėremiošius tarė: tai ne tiesa, aš ne bėgsu pas Kaldėonus. Ale Jė-rijas jo ne norėjo klausyti, bet su-gavęs Jėremiošių nuvedė jį prie vy-resniųjų.

15. Ir vyresnieji papyko ant Jėre-miošiaus, ir *mušdinę jį įmetė į tem-nyčią namuose Jonatano, raštininko;

tą patį jie statė per temnyčios užveizdą. * per. 20, 2.

16. Šitaip Jėremiošius įėjo į duobę ir temnyčią, ir ten daug dienų pasiliko.

17. Ir Zedekijas, karalius, nusiuntęs jį pargabendino, ir klausė jo paslaptomis savo namuose, tarydamas: bau ne yra koks žodis nuo Pono Dievo? Jėremiošius tarė: yra, * nės tu paduotas busi į rankas karaliaus Babelės. * per. 34, 21.

18. Ir Jėremiošius tarė karaliui Zedekijui: kuomi aš susigriešijau prieš tavę, prieš tau šlužijančiuosius, bei prieš šitas žmones, kad jie manę į temnyčią įmetė?

19. Kame dabar jūsų prarakai, kurie jums prarakaudavo, tarydami: „Babelės karalius ne ateis ant jūsų, nei ant šios žemės“?

20. Ir dabar, mano viešpatie karaliau, išklausyk manę, ir te geliuoja mano malda po tavo akių, ir ne nugabendyk manę vėl į namus Jonatano, raštininko, kad ne mirčiau tenai!

21. Tai paliepė karalius Zedekijas, kad *Jėremiošius palaikytas būtų prybutyje temnyčios, ir duodino jam ant dienos kepalėlį duonos iš kepėjų ulyčios, iki visai duonai mieste pasibaigus. Šitaip Jėremiošius pasiliko prybutyje temnyčios. * per. 32, 2.

Perskyrimas 38.

Jėremiošius į duobę įmestas, iš tos ištrauktas ir pas karalių pavadintas skyriu su juomi vienu pasikalba.

Ale girdėjo Sapatjas, sunus Matano, bei Gedaljas, sunus Pasuro, ir Jukalas, sunus Selėmjo, ir *Pasuras, sunus Malkijo, tą kalbą, kurią Jėremiošius visiems žmonėms kalbėjo tarydamas: * per. 20, 1.

2. Taip kalba Ponas Dievas: *kas šime mieste pasiliekti, tas turės kardu, badu ir maru numirti; ale kas išeis laukan pas Kaldėonus, tas gyvas išliks ir savo ūdušią nei plėšte išplėštą palaikys. * per. 21, 9. † per. 39, 18 ir 46, 5.

3. Nėsa šitaip kalba Ponas Dievas: šitas miestas paduotas bus abažui karaliaus Babelės, ir jis įveiks jį.

4. Tai tarė vyresnieji karaliui: duok ben nužudyti šitą vyrą! nės tokiu budu jis *daro visai drebančius kareivius, dar likusiuosius šime mieste, šitaip ir visus žmones, kadangi jiems tokius žodžius sako. Nės ūtas vyras ne

jėško to, kas pakajui šių žmonių, bet kas bėdai dera. * Luk. 23, 2. 14. † Amos 7, 10.

5. Karalius Zedekijas tarė: štai, jis jūsų rankose; nės karalius nieko negal prieš jus.

6. Tai jie ėmę Jėremiošių įmetė jį į *duobę Malkijo, Amelėko sunaus, kuri arti prybučio temnyčios buvo, ir nuleido jį žemyn virvėmis į tą duobę, kurioje ne buvo vandens, bet purvai. Ir Jėremiošius nugrimzdo į tą purvyną. * per. 37, 16. † Maiž. 37, 24.

7. Ale kaip *Ebed-Melėkas, Murinas, kamarponis karaliaus namuose, išgirdo, Jėremiošių į duobę įmestą, ir pačiam karaliui sėdint vartuose Benjamino, * per. 39, 16.

8. Tai Ebed-Melėkas išėjęs iš karaliaus namų kalbėjo su karaliumi tarydamas:

9. Mano viešpatie karaliau, tie vyrai negeraidaro su praraku Jėremiošiumi, jį į duobę įmesdami, kur badu mirtitur; nės jau *niera duonos mieste. * per. 37, 21.

10. Tai paliepė karalius Ebed-Melėkui, Murinui, ir tarė: ėmęs drauge su savimi trisdešimt vyrų iš šitų ištrauk praraką Jėremiošių iš duobės, pirm ne kaip jis numirtų!

11. Ir Ebed-Melėkas, ėmęs tus vyrus su savimi, įėjo į karaliaus namus po skarbų kamara, ir iš čia ėmęs suplėšytų ir nudėvėtų senų skarų, ir virve tus nuleisdino žemyn pas Jėremiošių į duobę.

12. Ir Ebed-Melėkas, Murinas, tarė Jėremiošiui: pasidėk šitas suplėšytasias ir nudėvėtasias senasias skaras po savo pažasčiais aplink virvę. Ir Jėremiošius padarė taip.

13. Ir jie ištraukė Jėremiošių iš tos duobės su virvėmis. Ir šitaip Jėremiošius pasiliko prybutyje temnyčios.

14. Ir karalius Zedekijas nusiuntęs pargabendino pas savę praraką Jėremiošių po trečiaisiais įeinamaisiais vartais prie Pono Dievo namų. Ir karalius tarė Jėremiošiui: aš tavę ko klausiu, ben ne slėpk man nieko!

15. Jėremiošius tarė Zedekijui: jei aš tau ką sakau, tai tu tačiau manę nužudai; ir jei aš tau kokią rodą duomi, tai tu manęs ne klausai.

16. Tai prisiekė karalius Zedekijas Jėremiošiui paslaptomis ir tarė: kaip tik-

rai Ponas Dievas gyvas, kursai mums šią dušėlę padaręs, aš tavę ne žudydysiu, nei *tiems vyrams į jų rankas duosiu, kurie tavo dušios jėško! *perkš. 4, 5.

17. Ir Jėremiošius tarė Zedekijui: taip kalba Ponas Dievas, Dievas Zebaot, Izraelio Dievas: jei tu išėisi pas vyresniuosius karaliaus Babėlės, tai tu gyvas išliksi, ir šis miestas ne bus sudegintas, bet tu ir tavo giminė gyvi išliksi.

18. Ale jei tu ne išėisi pas vyresniuosius karaliaus Babėlės, tai *šis miestas Kaldėonams į jų rankas paduotas bus, ir jie jį ugnimi sudegis, ir nei tu iš jų rankų ne ištruksi. *per. 34, 2.

19. Karalius Zedekijas tarė Jėremiošiui: ale bijaus, kad tiems Žydams, kurie Kaldėonams pristojo, bučiau paduotas, kad manę išjuoktų.

20. Jėremiošius tarė: ne paduos tavę. Ben klausyk balso Pono Dievo, kurį aš tau sakau; tai tau gerai bus, ir tu gyvas išliksi!

21. Ale jei *tu ne išėisi, tai šitas yra tas žodis, kurį man Ponas Dievas parodęs: *2 Nua. 36, 12.

22. Štai, visos moters, kurios dar tebiera namuose karaliaus Judavos, turės laukan išeiti pas vyresniuosius karaliaus Babėlės; šitos tada sakys: „ak! *tavo palinksmintojai tavę perkalbėjo ir išvadžiojo ir į purvyną įvedė ir dabar tavę prastojo.“ *Jėz. 3, 12.

23. Šitaip tada visos tavo pačios ir kudikiai turės išeiti pas Kaldėonus, ir *tu pats iš jų rankų ne ištruksi; bet tu busi Babėlės karaliaus sugautas, ir šis miestas ugnimi bus sudegintas. *per. 32, 4 ir 34, 3.

24. Ir Zedekijas tarė Jėremiošiui: dabokis, kad nieks ne ištirtų šitus žodžius, tai tu gyvas išliksi.

25. Ir norint vyresnieji ištirtų, manę su tavimi kalbėjusį, ir tavęsp atėję sakytų: „sakyk, ką tu su karaliumi kalbėjai, ne užtylėk tai mums, tai tau galą ne darysime; ir ką karalius su tavimi kalbėjo?“

26. Tai sakyk: „aš karaliaus prašiau, kad ne nuvesdijtų manę vėl į namus Jonatano; aš tenai turėčiau mirti.“

27. Tai atėję visi vyresnieji pas Jėremiošių klausė jo; ir jis jiems sakė, kaip jam karalius buvo paliepęs.

Tai jie jį pakajuje paliko, nieko ne galėdami iš jo ištirti.

28. Ir Jėremiošius pasiliko *prybutyje temnyčios iki tai dienai, kada Jėruzalė buvo įveikta. *per. 37, 21.

Perskyrimas 39.

Jėruzalė įveikiama; Zedekijas sugaunamas; Jėremiošius bei Ebed-Melėkas išlaikomi.

Ir nusidavė, kad Jėruzalė tapė įveikta. Nėsa devintame mete *Zedekijo, karaliaus Judavos, dešimtame mėnesyje, atėjo Nebukad-Nėzaras, Babėlės karalius, ir visas jo abažas prie Jėruzalės ir apgulė ją. *per. 52, 4. 2 Kar. 25, 1.

2. Ir vienuoliktame mete Zedekijo devintojo dienoje ketvirtojo mėnesio įsigavo į miestą.

3. Ir įėję visi vyresnieji Babėlės karaliaus sustojo po vidutiniaisiais vartais, butent: Nergal-Sarezėras, Samgar-Nebo, Sarsekimas, vyriausiasis kamarponis, Nergal-Sarezėras, vyriausiasis užveizdas ant dvaro, ir visi kiti vyresnieji karaliaus Babėlės.

4. Ir *Zedekijas, karalius Judavos, su savo kareiviais juos pamatę, išbėgo nakčia iš miesto arti karaliaus sodo vartais tarp dviejų murų, ir lauku traukėsi šalin. *Ez. 12, 12.

5. Ale Kaldėonų abažas juos vijo ir sugavo Zedekiją ant lauko arti Jėriko, ir jį sugavę, atvedė jį pas Nebukad-Nėzarą, karalių Babėlės, į Riblatus, kurie žemėje Emat gul; tas provos galą jam padarė.

6. Ir karalius Babėlės davė Zedekijo vaikus nužudydinti po jo akių Riblatuose; ir nužavino visus kunigaikščius Judavos.

7. Ale Zedekijui jis išbadydino *akis, ir jį retėžiais surišdino, kad jį į Babėlę nusivestų. *2 Kar. 25, 7. 1 Zom. 11, 2.

8. Ir Kaldėonai *sudegino ir karaliaus namus ir miesčionių butus, ir pargriovė murus Jėruzalės. *per. 52, 13.

9. Ale kas dar žmonių mieste buvo, ir kas daugiaus prie jų buvo nuėję, šitus Nebusar-Adanas, vyresnysis ant dvaro, visus podraugei į kalėjimą Babėlės išvedė.

10. Ale prastųjų žmonių, nieko ne turinčiųjų, tuočės Nebusar-Adanas, vyresnysis, paliko kelis žemėje Judavos, ir padavė jiems vynkalnių bei kiemelių.

11. Ale Nebukad-Nėzaras, Babėlės

karalius, buvo paliepęs Nebusar-Adanui, vyresniajam, apie Jėremiošių ir sakęs:

12. Ėmęs jį pridabok, ir ne *daryk jam nieko pikto; bet kaip jis iš tavęs nor, taip su juomi daryk! * Ps. 105, 14. 15.

13. Tai nusiuntę Nebusar-Adanas, vyresnysis, bei Nebu-Sasbanas, kamarponių vyriausiasis, Nergal-Sarezėris, vyresnysis ant dvaro, ir visi vyresnieji karaliaus Babėlės,

14. Atvesdino Jėremiošių iš temnyčios prybučio, ir padavė jį Gedalėjui, sunui Ajikamo, sunaus Sapano, kad jį išvestų į savo namus, ir pas žmones pasiliktų.

15. Buvo ir atėjęs Pono Dievo žodis Jėremiošiui, jam dar prybutyje temnyčios b'esant, ir taręs:

16. Nuėjęs sakyk Ebed-Melėkui, Murinui: taip kalba Ponas Dievas Zebaot, Izraėlio Dievas: štai, aš išpildysu savo žodžius ant šito miesto ant bėdos, ir ne ant gero, ir tu tai regėsi šitame čese.

17. Bet tavę aš išgelbėsu šitame čese, taria Ponas Dievas, ir tu ne teksi tiems žmonėms, kurių bijaisi.

18. Nės aš tavę lyg traukte ištrauksu, kad *ne prapultumbei kardu, bet savo dušią lyg išplėštą kokį daiktą išlaisykysi, todėl, kad tu manimi nusitikėjai, taria Ponas Dievas. * Job. 5, 20.

Perskyrimas 40.

Jėremiošius pasilikti pas Gedalją žemėje.

Tai yra tas žodis, kursai nuo Pono Dievo atėjo Jėremiošiui, kada jį Nebusar-Adanas, vyresnysis, atvalnijo Ramoje; nėra ir jis buvo retėžiais surištas su visais tais, kurie Jeruzalėje bei Judavoje nutverti buvo, kad į Babėlę išvesti būtų.

2. Taigi vyresnysis, Jėremiošių pas savę atvesdinęs, tarė jam: Ponas Dievas, tavo Dievas, šitą bėdą ant šitos vietos kalbėjęs yra,

3. Irgi tai ateidino ir padarė, kaip jis kalbėjęs; nėra jus *susigriešijote prieš Poną Dievą ir jo balsu ne klausėte; todėl tai jums nusitiko. * per. 50, 7.

4. Ir štai, dabar aš tavę šiandien išvalnijau iš tų retėžių, kuriais tavo rankos buvo surištos. Jei tau patinka su manimi į Babėlę nueiti, tai eikš, aš tavę aprupjįsu; ale jei tau ne patinka su manimi į Babėlę eiti, tai testov.

Štai, visa žemė tau po akių; kur tau gerai rodos ir tau patinka, tenai nueik.

5. Nės tolyn iškakus ne bus, kaip atgrįšti. Todėl vale tau atgrįšti pas *Gedalją, sunų Ajikamo, sunaus Sapano, kurį karalius Babėlės statęs ant miestų Judavos, ir prie jo tarp žmonių pasilikti; arba eik, kur tau patinka. Ir tas vyresnysis davęs jam čėringės ir dovanų paleido jį. * per. 39, 14.

6. Šitaip Jėremiošius, atėjęs pas Gedalją, sunų Ajikamo, į Mizpą, pasiliko pas jį tarp žmonių, kurie dar žemėje buvo užsilikę.

7. Ir aiems kareivių vyresniems, kurie ant lauko laikėsi, su savo žmonėmis ištyrus, karalių Babėlės Gedalją, sunų Ajikamo, per vyresnijį ant žemės įstačiusį, ir ant vyrų bei moterų, vaikaičių ir prastųjų žemėje, kurie ne buvo į Babėlę išvesti,

8. Atėjo jie pas Gedalją į Mizpą, butent: *Ismaėlis, sunus Netanjo, Joananas bei Jonatanas, sunus Karėo, ir Serajas, sunus Tanumėto, ir sunus Epai iš Netopato, ir Jėsanjas, sunus Maakati, su savo vyrais. * per. 41, 1.

9. Ir *Gedaljas, Ajikamo sunus, sunaus Sapano, prisiekė jiems ir jų vyrams tardamas: nesibijokite, kad Kaldėonams paduoti turite buti; pasilikite toje žemėje ir šlužykite karaliui Babėlės! tai jums gerai bus. *2 Kar. 25, 24.

10. Štai, aš šičia gyvenu Mizpoje, Kaldėonams šlužydamas, musump ateinantiesiems; todėlgi suvalykite vyną bei pygas bei aliejų ir supilkite į savo rykus, ir gyvenkite savo miestuose, kurius jus gavote!

11. Ir visi Žydai, kurie žemėje Moab bei vaikų Amono bei Edome ir visose žemėse buvo, išgirde, kad karalius Babėlės palikdinęs kelis Žydų žemėje, ir ant jų statęs Gedalją, sunų Ajikamo, sunaus Sapano,

12. Visi atgrįžo iš visų kampų, katrul jie buvo išvaryti, į žemę Judavą pas Gedalją į Mizpą; ir suvalė labai daug vyno ir vasaros vaisių.

13. Ale Joananas, sunus Karėo, su visais kareivių vyresniaisiais, kurie ant lauko buvo laikęsi, atėję pas Gedalją į Mizpą,

14. Tarė jam: bau ir žinai, kad Baalis, karalius vaikų Amono, siuntęs

Ismaėlj, sunų Netanjo, kad jis tavę nužavintų? Ale tai jiems Gedaljas, sunus Ajikamo, ne norėjo vieryti.

15. Tai Joananas, sunus Karėo, Gedaljui tylomis tarė Mizpoje: *eisu ben ir Ismaėlj, sunų Netanjo, užmušiu, kad nieks ne ištirs. Kam jis tavę nužavįs, kad visi Žydai, pas tavę susirinkę, išsisklaidytų, ir iš Judavos dar išlikusieji prapultų? * 1 Zom. 26, 8. 2 Zom. 16, 9.

16. Ale Gedaljas, sunus Ajikamo, tarė Joanalui, sunui Karėo: idant ne daryk to! tai ne tiesa, ką apie Ismaėlj sakai.

Perskyrimas 41.

Ismaėlis užmuša Gedalją, ir todėl nuo Joanano persekinėjamas.

Ale sėkmame mėnesyje atėjo *Ismaėlis, Netanjo sunus, Elísamo sunaus, iš karališkos giminės, drauge su karaliaus vyriausiaisiais, ir dešimtis vyrų su juomi, pas Gedalją, sunų Ajikamo, į Mizpą, ir valgė tenai Mizpoje po draugei.

* per. 40, 8.

2. Ir Ismaėlis, Netanjo sunus, kėlėsi drauge su tais dešimt vyrais, prie jo esančiaisiais, ir kardu nužavino *Gedalją, sunų Ajikamo, sunaus Sapano, todėl, kad jį karalius Babelės per žemės valdoną buvo statęs; * per. 40, 5.

3. Priegtam ir visus Žydus, kurie pas Gedalją buvo Mizpoje, ir Kaldėonus, kuriuos jie tenai rado, ir visus kareivius užmušė Ismaėlis.

4. Antrąją dieną, Gedaljui esant nužavintam, ir dar niekam ne žinant,

5. Atėjo aštuonisdešimts vyrų iš Sikemo, iš Silo ir iš Samarios, ir barzdas buvo nusiskutę, ir savo rubus sudraskę, ir susirėžę, ir atsinešę valgio apierių bei kodylo, jeib tai nu gabentų į Pono Dievo namus.

6. Ir Ismaėlis, sunus Netanjo, išėjo laukan iš Mizpos jiems priešais, ir be eidamas verkė. Ir jau prie jų priėjęs tarė jiems: eikite šen pas Gedalją, sunų Ajikamo!

7. Ale į miesto vidurį įėjusius nužavino juos Ismaėlis, sunus Netanjo, bei vyrai, su juomi esantieji, arti šulinio.

8. Ale buvo dešimtis vyrų juose, kurie Ismaėliui tarė: ben ne nužavink mus! mes turime turtų dirvoje paslėptų, kviečių, miežių, aliejaus bei medaus. Šitaip jis paliovė ir juos ne žavino su kitais.

9. Ir tas šuliny, į kurį Ismaėlis ne gyvuosius lavonus įmetė, kuriuos buvo užmušęs su Gedalju, tai tas, kurį karalius Asas įtaisydino prieš Baėsą, karalių Izraelio; šią pripildė Ismaėlis, sunus Netanjo, tais užmuštaisiais.

10. Ir kas likusių žmonių buvo Mizpoje, ir karaliaus dukteris, išvedė sugautas Ismaėlis, sunus Netanjo, šalin, drauge su visais likusiais žmonėmis Mizpoje, ant kurių Nebusar-Adanas, vyresnysis, buvo statęs Gedalją, Ajikamo sunų, ir traukės, norėdamas pereiti pas vaikus Amono.

11. Ale Joananas, Karėo sunus, ir visi ant abazų vyresnieji, prie jo esantieji, ištyrę visą tą nelabumą, ką Ismaėlis, Netanjo sunus, buvo padaręs,

12. Ėmė jie su savimi visus vyrus ir nusitraukė prieš Ismaėlj, Netanjo sunų, kariauti; ir užtropijo jį prie didžiųjų vandenų arti Gibėono.

13. Ir visi žmonės, prie Ismaėlio esantieji, pamatę Joananą, sunų Karėo, ir visus abazų vyresniuosius, prie jo esančius, prasidžiugo.

14. Ir visi žmonės, kuriuos Ismaėlis iš Mizpos buvo išvedęs, sugrįždami atgrįžo pas Joananą, Karėo sunų.

15. Ale Ismaėlis, sunus Netanjo, ištruko Joanalui su aštuoniais vyrais, ir nuėjo pas vaikus Amono.

16. Ir Joananas, Karėo sunus, drauge su visais abazų vyresniaisiais, prie jo esančiais, ėmė visus likusius žmones (kuriuos jie atgrąžinę buvo nuo Ismaėlio, Netanjo sunaus,) iš Mizpos su savi mi, kadangi Gedaljas, Ajikamo sunus, užmuštas buvo, butent, kareivius, moteris ir vaikaičius ir kamarponius, kuriuos jie iš Gibėono buvo parsivedę,

* 2 Kar. 25, 26.

17. Ir traukėsi šalin, ir įėjo gspadą imti pas Kimam, kursai arti Bėtlėem gyveno, ir *norėjo į Egiptą trauktis nuo Kaldėonų.

* 2 Kar. 25, 26.

18. Nės jie bijojos jų, kadangi Ismaėlis, Netanjo sunus, Gedalją, Ajikamo sunų, buvo užmušęs, kurį karalius Babelės ant tos žemės buvo statęs.

Perskyrimas 42.

Jėremiošius nor perkalbėti Žydus, kad ne trauktųs į Egiptą.

Tai susiėjo visi abazų vyresnieji, Joananas, Karėo sunus, Jesanjas, su-

nus Osajo, drauge su visais žmonėmis, abeji, ir mažieji ir didieji,

2. Ir tarė prarakui Jėremiošiui: ben duok mūsų maldą po tavo akių geliuoti, ir melskis už mus Pono Dievo, savo Dievo, už visus šius likusiuosius, (nėsa, žėlėk Dieve! maž mūsų išliko iš daugybės, kaip tu pats mus matai savo akimis),

3. Kad mums Ponas Dievas, tavo Dievas, praneštų, katrul mums eiti ir ko mums veikti!

4. Ir prarakas Jėremiošius tarė jiems: gerai, aš paklausysiu, ir štai, Poną Dievą, jūsų Dievą, prašysiu, kaip jus sakėte; ir vislab, ką jums Ponas Dievas atsakys, tai aš jums pranešiu ir nieko jums ne užtylėsu.

5. Ir jie tarė Jėremiošiui: Ponas Dievas t'esia tikras ir teisus liudininkas tarp mūsų, jei mes ne darysime *vislab, ką per tavę Ponas Dievas, tavo Dievas, mums palieps. * 2 Maiž. 19, 8.

6. Ar tai būtų gero ar pikto, tai mes klausysime balso Pono Dievo, savo Dievo, pas kurį mes tavę siunčiame, kad mums gerai būtų, klausant mums balso Pono Dievo, savo Dievo.

7. Ir po dešimt dienų atėjo Jėremiošiui Pono Dievo žodis.

8. Tai jis pavadinęs Joananą, Karėo sunų, ir visus abažo vyresniuosius, prie jo esančius, ir visus žmones, taip mažuosius, kaip ir didžiuosius,

9. Tarė jiems: taip kalba Ponas Dievas, Izraelio Dievas, pas kurį jus manę siuntėte, kad aš jūsų maldą jam praneščiau:

10. Jei jus šioje žemėje pasiliksime, tai aš jus budavosiu ir ne suardysiu; aš jus sodysiu, ir ne išrausiu; nės aš jau gailėjaisi to pikto, ką jums daręs esmi.

11. Nesibijokite jus Babelės karaliaus, *kurio jus bijotės, taria Ponas Dievas, nesibijokite jus tį jo! nės aš jusip busu, jums pagelbėti ir iš jo rankos išvalnyti. * per. 41, 18. t Jėz. 41, 10.

12. Aš jums mielaširdystę darysiu ir susimilsiu ant jūsų, ir į jūsų žemę jus parvesu.

13. Ale jei sakysite: „mes ne norime toje žemėje pasilikti,“ visiškai ne klausydami balso Pono Dievo, savo Dievo,

14. Bet sakysite: „ne, mes trauksimės į Egipto žemę, kad ne regė-

tumbime karo, nei trubos skambėjimo ne girdėtumbime, nei ne turėtumbime bado kęsti, duonos pristokdami; tenai mes pasiliksime;“

15. Taigi girdėkite Pono Dievo žodį, jus likusieji iš Judavos: taip kalba Ponas Dievas Zebaot, Dievas Izraelio: jei jus savo akis kreipsite į Egipto žemę trauktis, norėdami tenjau pasilikti,

16. Tai jus kardas, kurio jus bijotės, Egipto žemėje tropys, ir badas, kurio baidotės, nepalieldamas jus sekinės Egipte, ir tenai mirsite.

17. Nėsa, ar jie šie ar tie būtų, kurie savo akis kreipia, į Egiptą trauktis, jeib tenai pasilikti, tie prapuls *kardu, badu bei maru; ir nei vienas ne išliks, nei išklus iš to pikto, ką aš ant jų užvesu. * 2 Zom. 24, 13.

18. Nės taip kalba Ponas Dievas Zebaot, Izraelio Dievas: lyg kaip mano kerštas ir didis pykimas ėjo ant Jeruzalėje gyvenančiųjų, taip ir ant jūsų eis, jei į Egiptą trauksitės, kad *prakeikimu, dyvu, pasibažijimu ir apjuoku pastosite, ir šios vietos daugiau ne regėsite. * per. 24, 9.

19. Jums kalba tas Pono Dievo žodis, jus likusieji iš Judavos, idant ne trauktumbitės į Egiptą. Togidėl žinokite, manę šiandien jus pagraudenantį!

20. Kitaip jus savo dušias ne aprupsite. Nėsa jus manę siuntėte pas Poną Dievą, savo Dievą, ir sakėte: „melskis Pono Dievo, mūsų Dievo, už mus! ir *viskągi, ką Ponas Dievas, mūsų Dievas, sakys, tai mums pranešk, tai mes taip darysime.“ * perkš. 5.

21. Tai aš jums šiandien pranešiau, ale jus ne norite klausyti balsui Pono Dievo, savo Dievo, nei visam tam, ką jis jums per manę paliepė.

22. Taigi dabar žinokite, kad kardu, badu bei maru prapulti turėsite toje vietoje, katrul trauktisi ketinate, ten gyventinai.

Perskyrimas 43.

Žydai traukiasi į Egiptą.

Jėremiošiui iškalbėjus visus žodžius Pono Dievo, jų Dievo, visiems žmonėms, kaip tai Viešpats, jų Ponas Dievas, jiems visus šitus žodžius per jį apsakyti buvo liepęs,

2. Tarė Asarjas, sunus Osajo, bei Joananas, Karėo sunus, ir visi vyrai

savvalninkai Jėremiošiui: tu meluoji; Viešpats, mūsų Dievas, tavę pas mus ne siuntė, nei sakė: „jus ne turite į Egiptą trauktis gyventinai.“

3. Bet Barukas, Nerio sunus, tai tau įkalba prieš mus, kad mes Kaldėonams paduoti butumbime, kad jie mus nužavintų ir į Babėlę išvestų.

4. Šitaip Joananas, Karėo sunus, ne klausė balso Pono Dievo, ir visi abažo vyresnieji su visais žmonėmis, kad būtų žemėje Judavos pasilikę;

5. Bet Joananas, Karėo sunus, ir visi abažo vyresnieji, ėmę su savi mi visus likusiuosius iš Judavos, kurie iš visų svieto žmonių, katrul pabėgę buvo ir atgrįžę, kad žemėje Judavos gyventų,

6. Butent vyrus, moteris ir kūdikius, priegtam karaliaus dukteris ir visas dušias, kurias Nebusar-Adanas, abažo vyresnysis, prie Gedaljo, sunaus Ajikamo, sunaus Sapano, buvo palikęs, ir praraką Jėremiošių bei Baruką, Nerjo sunų,

7. Traukėsi į Egipto žemę, nėsa ne norėjo klausyti balso Pono Dievo; ir atėjo į Takpanes.

8. Ir Pono Dievo žodis atėjo Jėremiošiui Takpanėsyje ir tarė:

9. Imk didžiųjų akmenų ir apžarstyk juos plytų pečiuje, kursai yra ties durimis prie namų Paraono Takpanėsyje, žiurint vyrams iš Judavos,

10. Ir tark jiems: taip kalba Ponas Dievas Zebaot, Izraėlio Dievas: štai, aš nusiųsu ir pavadįsu savo tarną Nebukad-Nėzarą, Babėlės karalių, ir jo krėslą pastatysu aukštai ant viršaus šių akmenų, kuriuos apžarsčiau, ir jis savo šėtrą ant jų pastatys.

11. Ir jis ateis ir Egipto žemę išstiks, ir žudys, kuriam tai tenka, išves į kalėjimą, *kuriam tai tenka, kardu muš, kuriam tai tenka. * per. 15, 12.

12. Ir aš dievų *namus Egipte ugnimi uždegstu, kad jis juos sudegintų ir išgabentų. Ir jis Egipto žemę apsirėdys, kaip koksai ganąsis savo rubu apsivelka, ir iš čia su pakajumi išeis.

* 2 Maiž. 12, 12. 4 Maiž. 33, 4.

13. Jis sulaužys abrozo stulpus Bet-Semėje, Egipto žemėje, ir dievaičių bažnyčias Egipte sudegys.

Perskyrimas 44.

Žydai, ne apsiimantieji klausyti, bet dievaičius garbinantieji, Jėremiošiaus pabarami.

Tai yra tas žodis, kursai Jėremiošiui atėjo dėl visų Žydų, Egipto žemėje gyvenančiųjų, butent Migdale, Takpanėsyje, Nopėje iki žemėje Patros gyvenančiųjų, ir tarė:

2. Taip kalba Ponas Dievas Zebaot, Izraėlio Dievas: jus matėte visą tą piklą, ką aš užvedžiau ant Jėruzalės ir ant visų miestų žemėje Judavos; ir štai, šią dieną jie yra pusti, ir nieks tuose ne gyvena;

3. Ir tai dėl jų nelabumo, kurį jie darė, kad manę įpykino ir nuėję rukino ir šlužijo kitiems *dievams, kurių nei jie, nei jus, nei jūsų tėvai ne pažino.

* 2 Maiž. 23, 24. 4 Maiž. 25, 2, 3.

4. Ir aš ne užtrukdamas siunčiau pas jus visus savo tarnus, prarukus, ir jums sakydinau: ben ne darykite tokias biau rybes, kurių aš nekenčiu!

5. Ale jie *ne klausė, neigi ne nukreipė savo ausis nuo savo nelabumo, kad prisiverstų ir kitiems dievams ne būtų rukiņę. * per. 7, 24, 26 ir 11, 8.

6. Todėl ir pasikėlė mano kerštas bei mano didis perpykimas, ir užsi degė ant miestų Judavos ir ant ulyčių Jėruzalės, kad pusčia ir pustynė pastojų, kaip šią dieną yra.

7. Taigi šitaip kalba Ponas Dievas, Dievas Zebaot, Dievas Izraėlio: dėl kogi jus taip labai negerai darėte prieš savo pačių dušias, kad iš jūsų išgaišinta būtų, ir vyras ir moteriškė, ir kūdikis ir žindomasis iš Judavos, ir nieko jūsų ne išliktų,

8. Kad manę taip supykinote savo rankų darbu, ir rukinate kitiems dievams Egipto žemėje, į kurią jus nuėjote, gaspados tenai sau imti, jeib išgaišinti ir prakeikimu bei apjuoku butumbite tarp visų pagonų ant žemės?

9. Ar jus užmiršote bėdos savo tėvų, bėdos karalių Judavos, bėdos jų pačių, priegtam ir savosios bėdos, bei savo moterų bėdos, kuri jums nusitiko žemėje Judavos bei ant ulyčių Jėruzalėje?

10. Ir tačiau jie iki šiai dienai dar nesilenkę yra, nei nesibijo, nei ne vaikščioja mano įstatymuose bei provose, kuriuos aš jums ir jūsų tėvams daviau.

11. Todėl šitaip kalba Ponas Dievas Zebaot, Izraėlio Dievas: štai, aš

savo akis prieš jus statysu ant pikto, ir visas Juda bus išgaišintas.

12. Ir aš imsu likusiuosius iš Judo, kurie savo akis statė, į Egipto žemę keliauti, tenai lyg gaspadoje viešėti; galas bus su jais visais Egipto žemėje. *Kardu jie prapuls, ir badu jie išgaiš, taip maži, taip didi; kardu jie badu jie tur prapulti ir pastoti į pasibažijimu, dyvu, prakeikiu bei apjuoku.

* per. 42, 17. † per. 24, 9.

13. Aš ir Egipto žemėje gyvenančius atlankysu *kardu, badu bei maru, lyg kaip aš Jėruzalėje padariau,

* per. 24, 10 ir 29, 17 ir 42, 17.

14. Kad ir iš likusiųjų iš Judo nei viens ne ištruks, nei išliks, kurie tačiau dėl to šen atėjo į Egipto žemę, lyg keliauninkai į gaspadą, kad jie vėl į žemę Judavos atgrįštų, katrul jie rods vėl parėję gyventų; ale nei vienas ne pareis vėl ten, kaip tikt pabėgantieji iš čia.

15. Tai atsakė Jėremiošiui visi vyrai, kurie gerai žinojo, savo moteris *kitiems dievams rukinančias, ir visos moteriškės, didžiu pulku čionai stovinčios, drauge su visais žmonėmis, Egipto žemėje gyvenančiais bei į Patrose, ir tarė:

* per. 7, 17. 18. † Jėz. 11, 11.

16. Pagal tą žodį, kurį tu vardan Pono Dievo mums sakai, mes tau ne klausysime;

17. Bet *mes darysime pagal visą tą žodį, kursai iš mūsų burnos išeiti, ir rukjime dangaus Melekėtai ir jai gėrimo apieros apieravosime, kaip mes ir mūsų tėvai, karaliai ir mūsų kunigaikščiai darė miestuose Judavos bei ant ulyčių Jėruzalėje. *Tuočės ir duonos mes apščiai turėjome, ir gerai mums pasisekė ir pikto ne matėme.

* per. 13, 10. Oz. 2, 5.

18. Ale iš to čėso, kaip paliovėme dangaus Melekėtai rukinti, bei gėrimo apierų apieravoti, mes viso pristokome ir prapuolėme kardu bei badu.

19. O ir dangaus Melekėtai rukjamos bei gėrimo apierų apieravodamos juk tai ne darome be pavelijimo savo vyrų, kad jai prapločių keptumbime, bei gėrimo apieras apieravotumbime, jeib mūsų pasigailėtų.

20. Tai Jėremiošius tarė visiems žmonėms, ir vyrams, ir moterims, ir visiems žmonėms, kurie jam taip buvo atsakė:

21. Bemielai Ponas Dievas minėjo to ruginimo, kurį jus darote miestuose Judavos bei ant ulyčių Jėruzalėje, drauge su savo tėvais, karaliais, kunigaikščiais ir visais žmonėmis žemėje, ir į širdį sau dėjo,

22. Kad jau daugiau ne galėjo kėsti jūsų darbų nelabumo ir biauzybų, ką jus padarėte. Dėl to ir jūsų žemė *pusčia, dyvu ir prakeikimu pastojo, kad nieks toje ne gyvena, kaip šią dieną yra.

* perk. 2, 6.

23. Todėl, kad jus ruginote ir prieš Poną Dievą susigriešijote ir Pono Dievo balso ne klausėte, ir jo įstatymuose, provose bei liudijime ne vaikščiojote, todėl ir tokia bėda jums nusitiko, kaip šią dieną yra.

24. Ir Jėremiošius tarė visiems žmonėms ir visoms moterims: girdėkite Pono Dievo žodį, jus visi iš Judavos, kurie Egipto žemėje este!

25. Taip kalba Ponas Dievas Zebaot, Izraelio Dievas: „jūs ir jūsų moters savo burna kalbėjote ir savo rankomis padarėte, ką jus sakote: „mes norimesavo priežadus atlikti, kuriuos pažadėjome Melekėtai dangaus, kad jai rukjumbime bei gėrimo apieras apieravotumbime.“ Gerai jus savo priežadus išpildėte ir savo priežadus atesėjote.

26. Taigi dabar girdėkite Pono Dievo žodį, jus visi iš Judavos, gyvenantieji Egipto žemėje: štai, aš prisiekiu prie savo aukštojo vardo, taria Ponas Dievas, kad mano vardas jau daugiau ne tur būti šaukiamas nei jokio žmogaus burna iš Judavos visoje Egipto žemėje, kursai sakytų: kaip tikrai Viešpats Ponas Dievas gyvas yra!

27. Štai, aš ant jų *budėsu ant jų bėdos, ir ne ant jų gero, kad, kurs iš Judavos Egipto žemėje yra, kardu bei badu prapuls, iki jų gloda bus;

* per. 31, 28.

28. Ale kurie iš kardo ištruks, tie tačiau iš Egipto žemės turės *atgrįšti į žemę Judavą mažais pulkeliais. Ir taip tada visi iš Judavos likusieji, kurie į Egipto žemę buvo nuėję, tenai gaspados sau įškodami, ištirs, katro žodis bus tiesa buvęs, ar mano, ar jų.

* Jėz. 11, 11.

29. Ir ženklui, taria Ponas Dievas, kad aš jus šioje vietoje atlankysu,

jeib žinotumbite, mano žodį įvyksiantį jums ant bėdos,

30. Tai Ponas Dievas šitaip kalba: štai, aš Paraoną Aprą, karalių Egipte, paduosu į rankas jo neprietelių ir tų, kurie jo dušios jėško; lyg kaip aš Zedekiją, karalių Judavos, padaviau į ranką *Nebukad-Nėzaro, karaliaus Babelės, jo neprieteliaus, ir kursai jo dušios jėškojo. * 2 Nus. 36, 13, 20.

Perskyrimas 45.

Barukas gauna palinkėsimą iš Jėremiošiaus.

Šitas yra tas žodis, kurį prarakas Jėremiošius kalbėjo Barukui, Nėrio sunui, *šius žodžius į knygas rašančiam iš Jėremiošiaus burnos, ketvirtame mete Jojakymo, sunaus Josijo, karaliaus Judavos, ir tarė: * per. 36, 4.

2. Taip kalba Ponas Dievas Zebaot, Izraelio Dievas, apie tavę, Barukai:

3. Tu tari: „bėda man! kaip man Ponas Dievas dejavimą prie mano skaudėjimo pridėjęs yra! *aš pailstu iš dusavimo, ir atilsies ne randu.“ * Ps. 6, 7.

4. Šitaip jam sakyk: taip taria Ponas Dievas: ve! ką aš pabudavojau, tai suardau; ir ką sodinau, tai išrauju, drauge su šiaja visa savaja žeme.

5. Ir tu sau didžių daiktų užsigėidi; ne geisk jų! nės štai, aš bėdą užvesu ant viso kuno, taria Ponas Dievas, ale tavąją dušią aš tau nei plėšte išplėštą (iš tos bėdos) duosu, bilekur tu nueisi.

Perskyrimas 46.

Egiptas tur įveikiamas ir išpustijamas, ir Žydai iš kalėjimo išvalinjami buti.

Šitas yra tas Pono Dievo žodis, kursai prarakui Jėremiošiui atėjo prieš visus pagonus.

2. Prieš Egiptą. Prieš abazą Paraono Nėko, Egipto karaliaus, kursai buvo prie vandens Prat Karke-mise, kurį karalius iš Babelės, Nebukad-Nėzaro, išmušė ketvirtame mete Jojakymo, sunaus Josijo, karaliaus Judo:

3. Įsitaisykite atsargų bei skydų ir eikite ant mušio!

4. Pakinkykite žirgus, ir te užsisėd raiteliai, užsidėkite geležinias ke-pures ir aštrjkite ragotines, ir apsi-vilkite pancėriais!

5. Ale dėl ko tai, kad aš matau jus taip nusiminusius ir pabėgančius, ir

jų karžygius nužudytus? Jie bėga, aža nei nei atsižvelgia; nuogastis yra iš visų kampų, taria Ponas Dievas.

6. Greitasis ne gal išbėgti, nei drutasis ištrukti. Į pietus prie vandenu Prat jie puolė ir paguldėti.

7. Kame dabar tasai, kurs aukšty-n traukėsi kaip *upė, ir jo vilnys pasikėlė kaip vandens? * Ps. 93, 3.

8. Egiptas traukėsi aukšty-n nei upė, ir jo vilnys pasikėlė nei vandenu užtvėnimasis; ir tarė: „aš užėisu, žemę apdengsu ir miestą išpustysu, drauge ir jame gyvenančiuosius.“

9. Nugį, užsisėskite ant žirgų, bildėkite vežimais, karžygiai te traukias laukan, Murinai, ir iš Put, kurie skydą nusitvėrė, ir strielčiai iš Lydijos!

10. Nėsa tai yra diena Pono Dievo, Viešpaties Zebaot, diena atkeršijimo, kad jis atsikeršytų ant savo neprietelių, kuomet kardas ės, ir jų krauju sotjėsi ir apsigers. Nės jie Ponui Dievui, Viešpačiui Zebaot, apiera papiaujama pastos žemėje šiaurės linkai prie vandenu Prat.

11. Užėik į *Gilėadą ir parsinėsk mosties, jumprova, duktė iš Egipto! ale noprosna, kad tiek gydaisi; tu tačiau ne išgiji. * per. 8, 22.

12. Tavo gėda tarp pagonų išgirsta, tavo kaukimo visa žemė pilna; nės viens karžygys puola ant kito, ir abu drauge ant žemės gul.

13. Šitas yra tas Pono Dievo žodis, kurį jis prarakui Jėremiošiui kalbėjo, šenlink traukiantis Nebukad-Nėzarui, Babelės karaliui, Egipto žemę ištikti.

14. Praneškite tai Egipte ir apsak-ykite tai Migdale, apsak-ykite tai Nopėje bei Takpanėsyje, ir tarkite: stokis gintis! nėskardas suės, kas aplink tavę yra.

15. Kaip tai dedasi, kad tavo mac-nieji ant žemės parpuola ir ne gal pastovėti? Ponas Dievas juos taip parbloškė.

16. Jis daug padaro puolančių, kad su viens kitu parpuolės. Tai jie tarė: gerai, grįškime prie savo žmonių į savo tėvų žemę nuo smarkininko kardo!

17. Tenai jiems paskui bešaukta: Paraonas, Egipto karalius, gul; jis savo šėtrą palikęs.

18. Kaip tikrai aš gyvas esmi, taria

*Karalius, kursai vardu Ponas Dievas Zebaot, jis trauksis šen taip aukštai, kaip kalnas Tabor yra tarp kalnų, ir kaip Karmelis yra prie jurių. * Ps. 24, 10.

19. Imkis sau keliauninko pryprovas, tu gyvatininke, duktė Egipto! nėsa Nop pusta ir sudeginta bus, kad nieks joje ne gyvės.

20. Egiptas labai graži telyčia, ale iš šiaurės ateiti mėsininkas.

21. Ir samdininkai, jame gyvenantieji, taip jau yra lyg kaip penėti veršiukai; ale jie tačiau tur atsikreipti, bėgimui pasiduoti podraugei, ir ne išliks; nėsa *diena jų negandos ant jų užeis, butent jų atlankymo $\dagger$ diena. * per. 50, 31. $\dagger$ Oz. 9, 7.

22. Jiems traukiantis, šarvai girgžda ir ateina drutu abazu, ir atsineša ant jų kirvius, lyg medžius kertantieji.

23. Tie šitaip kirs jų girioje, taria Ponas Dievas, kad ne bus skaitliaus; nėsa jų daugiau yra, ne kaip *žogų, kuriuos nieks ne gal suskaiityti.

* Vald. 6, 5 ir 7, 12.

24. Duktė Egipto apgėdita stov, nėsa ji žmonėms iš šiaurės į ranką paduota.

25. Ponas Dievas Zebaot, Izraelio Dievas, taria: štai, aš atlankysu valdoną (miesto) No bei Paraoną, ir Egiptą drauge su jo *dievais ir karaliais, beje Paraoną ir visus, juomi nusitikinčiuosius;

* per. 43, 12. Jėz. 19, 1.

26. Jeib juos duočiau į rankas *jų dušios tykojančiųjų, ir į rankas Nebukad-Nėzaro, karaliaus iš Babėlės, bei jam šlužijančiųjų; ir potam tu busi gyvenama, kaip iš senų gadynių, taria Ponas Dievas.

* per. 21, 7 ir 34, 20.

27. Ir *tu, mano tarne Jokube, nesibijok, ir tu, Izraeli, ne nusimink! Nės štai, aš tavę išgelbėsu iš tolimų žemių, ir tavo sėklą iš jos nevalnybės žemės, kad Jokubas atgrįs ir pakajuje bus ir viso apščiai turės, ir nieks jį ne gands.

* per. 30, 10. Jėz. 44, 2.

28. Todėl *nesibijok, tu mano tarne Jokube, taria Ponas Dievas, nės aš esmi su tavimi. Visus pagonus, į kuriuos tavę nustumiau, aš pabaigsiu, ale tavę ne pabaigsiu, bet su miera aš tavę pabausiu, kad tavę ne palikčiau nekoravotą nei nekaltą.

* per. 41, 10 ir 30, 11.

Perskyrimas 47.

Prarakavimas prieš Pylistėnus, Tyrų ir Zidoną.

Šitas yra tas žodis Pono Dievo, kur-

sai atėjo prarakui Jėremiošiui prieš *Pylistėnus, Paraonui dar Gazą ne ištikus.

* Jėz. 14, 29. Ez. 25, 15. 16.

2. Taip taria Ponas Dievas: štai, vandens užtvysta iš šiaurės, kurie tvaną padarys, ir taip žemę, ir kas joje yra, taip miestus, ir kurie juose gyvena, paplukinę paneš, kad žmonės klyks, ir visi žemės gyvatininkai kauks

3. Dėl bildėjimo jų drutųjų žirgų, riščia bėgančiųjų, ir dėl braškėjimo jų vežimų ir bildėjimo jų tekinių, aza tėvai ne atsižvilgės vaikų; taip jie bus nusiminę

4. Dėl dienos ateinančios išgaišinti visus Pylistėnus ir išpustyti Tyrų bei Zidoną drauge su jų kitais pagalbininkais. Nėsa Ponas Dievas Pylistėnus, kurie likusioji dalis yra iš *salos Kaptor, išgaišs.

* Amos 9, 7.

5. Giza bus plika, ir Askalon drauge su likusiaisiais jų pakalnėse bus išpustyta. Pakolei tu *susirėzysi?

* 3 Maiž. 19, 28.

6. Ak tu Pono Dievo karde, kadagi tu liausies? ben įsikišk į savo makštį ir išlėkis ir nutilk!

7. Ale kaip tu gali liautis, kadangi tau Ponas Dievas paliepęs prieš Askaloną, ir tavę prieš jurių pakrušį pavadinęs?

Perskyrimas 48.

Prarakavimas prieš Moabą.

Prieš *Moabą. Taip kalba Ponas Dievas Zebaot, Izraelio Dievas: bėda miestui Nėbo! nėsa jis sugaištas ir biaurus; Kirjataim yra įveiktas; pilies miestas yra biaurus ir suplėšytas. * Jėz. 15, 1.

2. Moabo tyčiavimas pasibaigė, kurį jie prieš Esboną turėjo. Nės pikto prieš jį dumojava, butent: „eikime, *išgaiškime jį, kad jie daugiau ne būtų svieto žmonėmis.“ Irgi tu, Madmen, taip jau busi pagadintas; kargas eis paskui tavę.

* Ps. 83, 4. 5. per. 11, 19.

3. Rėksmas yra girdimas Oronaimuose apie išpustijimą ir didį dejavimą.

4. Moabas yra sulaužytas; girdime jo jauniuosius klykiant.

5. Nėsa jie beverkdami užėti keliu Lujit linkai, ir priešininkai išgirsti dejuojančių rėksmą žemyn linkai nuo Oronaim,

6. Butent: „sukitės šalin, ir savo dušią išvalnykite!“ Ale tu busi nei lyčnas medis pusčioje;

7. Dėl to, kad savo budavonėmis tikies bei savo turtais, tu taipjau busi įveiktas; ir *Kamos tur pagrėbtas šalin išeiti, drauge su savo klebonais ir kunigaikščiais.

* 1 Kar. 11, 7.

8. Nėsa pustelninkas (Babelės karalius) užeis ant visų miestų, kad nei vienas miestas ne išpustytas išliks; abejoj, taip pakalnės bus sugadintos, taip lygumos bus išgaišintos, nėra Ponas Dievas tai sakęs.

9. Duokite Moabui plunksnų! jis išeis nei lėkdamas; ir jų miestai pusti gulės, kad nieks juose ne gyvės.

10. Prakeiktas t'esie, kurs Pono Dievo darbą neviernai daro; prakeiktas, kursai savo kardą užtrukina (Moabytų) kraujo pralieti!

11. Moabas iš savo mažųjų dienų be baimės buvo, ir ant savo mielių tykai gulėjo, ir niekados iš vieno boso į kitą nepiltas, ir niekados ne ėjo į nevalę; todėl jo gardumas jam pasiliko, ir jo kvapas ne pastojų kitoks.

12. Todėl štai, taria Ponas Dievas, ateiti čėsas, kad aš jiems siųsu leidikus (vyno iš boso leidžiančius), kurie juos praleidę išleis, ir jų bosus ištuštįs, ir jų legeres sudaužys.

13. Ir Moabas su Kamosu (dievaičiu) bus išgėdžitas, lyg kaip namai Izraelio *su Bėtėl (arba su nedieviškąja veršių šlužba) yra išgėdžiti, kuriuomi tačiau tikėjosi.

* 1 Kar. 12, 29, 30.

14. Kaip *jus drįstate sakyti: „mes esme karžygiai ir tikri kareiviai?“

* Jėz. 16, 6.

15. Ir tačiau Moabas tur išgaišjtas, ir jo miestai pergalėti buti, ir jo geriausioji jaunuomenė ant papiovimo tur žemyn nueiti, *taria Karalius, kursai vadinamas Ponas Dievas Zebaot. *per. 46, 18.

16. Nės arti yra Moabo prapuolimas, ir jo bėda labai atsiskubina.

17. Ben pasigailėkite jų, jus aplink gyvenantieji ir jo vardą pažįstantieji, ir tarkite: „kaipgi *drutoji rykštė ir garbingoji lazda taip sulužo!“ *per. 46, 15.

18. (Kopk) žemyn iš šlovės, tu dukte, Dibone gyvenantieji, ir sėdėk sausumoje! nėra išgaišintojis Moabo užeis tavęsp ir tavo pylimus išplėšys.

19. Stokis ant vieškelio ir dairykis, tu gyvenantįjį Aroeryje! klausk bėgančiųjų ir užtrukusiųjų, tarydama: kaip destis?

20. Ak, Moabas yra išpustytas ir sugaišjtas; kaukite ir klykite, apsakykite tai Arnone, Moabą esantį sugaišintą!

21. Koravonė ištiko žemės lygumas, butent Oloną, *Jazą, Mepatą, *4 Mz. 21, 23.

22. Diboną, Nebo, Bėt-Diblataim,

23. Kirjataimą, Bėt-Gamulą, Bėt-Meoną,

24. Kirijotą, Bazrą ir visus miestus žemėje Moabo, taip tolimuosius, kaip artimuosius.

25. Ragas Moabo nukirstas, ir jo peitys sulauštas, taria Ponas Dievas.

26. Apgirdykite jį, (nės jis prieš Poną Dievą pasididžiavęs,) kad vemtų ir rankas grąžytų, kad ir jis apjuoku pastotų!

27. Nės Izraelis turėjo tau apjuoku buti, kaip kad butų tarp vagių rastas; ir kadangi tu tai prieš juos kalbi, tai turėsi ir tu šalin nuvestas buti.

28. Ak jus gyvatininkai Moabo, palikite miestus, ir gyvenkite uolose, darydami kaip balandžiai, kurie lizdus krauja išdubusiose skylėse!

29. Vis buvo kalbama apie pasididžiuojantįjį Moabą, jį labai saurėdų esant, puikų, pasididžiuojantį, stangų ir išdykėlį.

30. Ale Ponas Dievas taria: aš gerai pažįstu jo kerštą, jį tiek ne išgalintį ir daugiaus ne apsiimantį, ne kaip gal ištesėti.

31. Todėl aš turu kaukti ant Moabo ir ant viso Moabo klykti, ir ant žmonių Kir-Eres raudoti.

32. Aš tavę, Jaėzer, tu vynmedi Sibmoje, turu apverkti, nės tavo vynkekės per jures nugabentos, ir iki marių Jaėzerio iškako; išgaišintojis puolė į tavo piutį ir vyno suvalymą.

33. Džiaugsmas bei linksmybė atstojo iš lauko ir iš žemės Moabo, ir *ne bus daugiaus vyno išspausta, vyno mindžiotojis jau ne dainuos daugiaus savo dainą,

* Jėz. 16, 10.

34. Dėl šauksmo Esbone iki Elealės, kursai girdimas iki Jazos, nuo Zoaro pradėjus, treigiosios karvės, iki j Oronaim; nės ir vandens Nimrimo sausai išdžius.

35. Ir aš noru, taria Ponas Dievas, tuomi Moabe galą padaryti, kad jie daugiaus ne turės apieravoti ant aukštybių, nei jų dievams ne rukyti.

46*

36. Todėl *mano širdis murmia ant Moabo, kaip trimita, ir ant žmonių Kir-Eres mano širdis užia, kaip trimita. Nės jie per mierą nusidėjo, dėl to jie tur į plentą prapulti. * Jėz. 16, 11.

37. Visos *galvos bus plikos, ir visos barzdos nuskustos, visų rankos surėšytos, ir kožnas žaku apsisiaus.

* Jėz. 3, 17 a. per. 15, 2. 3.

38. Ant visų stogų ir ulyčių, visur Moabe bus raudojama, nėra aš Moabą sukuliau, nei kokį nevertą ryką, taria Ponas Dievas.

39. Ak kaip jis pagadintas, kaip jie (žemės Moabo žmonės) kaukia! kaip biauriai jie galvas nulenkia! ir Moabas išjuoku ir gandinimu pastojosi visiems, aplink jį gyvenantiems.

40. Nės taip kalba Ponas Dievas: štai, jis *atleikia, kaip erelis, ir savo sparnus išplėčia ant Moabo. * per. 49, 22.

41. Kirjat yra laimėtas, ir neįveikti nieji miestai yra įgauti; ir širdis karžygių Moabe tame čese bus lyg *moteriškos širdis, kudikį gimdančios.

* per. 30, 6 ir 49, 22. 24.

42. Nėsa Moabas tur išgaišintas buti, kad jis ne daugiau būtų svieto žmonėmis, todėl, kad jis prieš Poną Dievą pasikėlė.

43. Baimė, duobė ir virvė užėti ant tavęs, tu gyvatninke Moabe, taria Ponas Dievas.

44. Kas *baimėi išbėga, tas į duobę įpuls, ir kas iš duobės išeis, tas virvėje bus sugautas; nėra aš užvesu ant Moabo metą jų atlankymo, taria Ponas Dievas.

* Jėz. 24, 18. Amos 5, 19.

45. Kurie iš mušio ištruks, sau pribėgos įšėskosis Esbone; ale išeis ugnis iš Esbono bei liepsna iš Sijono, kuri kampus Moabo bei karu prišpaustuosius žmones suės.

46. Bėda tau, Moab! prapuolė žmonės Kamos; nėra tavo sunus ir dukteris atėmė ir į nevalę išvedė.

47. Ale čese, potam ateisiančiame, aš Moabo pagrėbimą į kalėjimą vėl grąžįsu, taria Ponas Dievas. Tai t'esie kalbėta apie koravonę ant Moabo.

Perskyrimas 49.

Prarakavimas prieš keletus kitus žmonių pulkus, Žydų kaimynus.

Prieš *vaikus Amono šitaip kalba Ponas Dievas: argi Izraelis ne tur vaikų, arba ar ne tur jis nei vieno, kuriam tė-

viškė puolas? Kodėlgi Milkomas palaikytinai pasilaiko žemę Gado, ir jo žmonės gyvena anų miestuose? * Ez. 25, 2.

2. Todėl *štai, ateiti česas, taria Ponas Dievas, kad aš duosiu paskambėti karo balsą ant (miesto) † Rabato vaikų Amono, kad jis ant vienos kruvos išpustytas gulės, ir jo dukters ugnimi bus uždegtos. Ale Izraelis gaus tų, kurie juos buvo valdę, taria Ponas Dievas.

* Jėz. 39, 6. † 5 Maiš. 3, 11. 2 Zom. 12, 26.

3. Kauk, ak Esbone! nėra Ai yra išpustytas; rėkite, jus dukters Raba, ir apsisiauskite žakais, raudokite ir bėginėkite aplink ant murų! nėra Milkomas *pagrėbtas, išgabnamas drauge su jo klebonais ir kunigaiškščiais. * per. 48, 7.

4. Ko tu didžiujiesi savo lankomis? tavo lankos yra paskandytos, tu nepaklusnioji duktė, tu savo turtais pasitikinčioji, ir tarsi savo širdyje: „kas drįsta manę užkabiti?“

5. Štai, taria Ponas Dievas, Viešpats Zebaot: aš duosiu užėti ant tavęs baimę nuo visų aplink tavę gyvenančiųjų, kad kožnas savo keliu ties savimi bus laukan išvartytas, ir nei vieno ne būtų, tų bėginėjančius suvadinančio.

6. Ale potam aš vėl *grąžįsu nevalnybę vaikų Amono, taria Ponas Dievas.

* per. 33, 7. 26 ir 48, 47.

7. *Prieš Edomą. Taip taria Ponas Dievas Zebaot: argi jau niera išminties Temanėje? argi jau niera rodos pas išmanančiuosius? ar jų išmintis jau taip menka? * Jėz. 21, 11. Ez. 25, 12. 13.

8. *Bėgkite, eikite į šalį, palyskite, kur giliai, jus miesčionys iš Dedano! nėra aš duomi užėti bėdą ant Esavo, česą jo atlankymo.

* perkš. 30.

9. Užeis ant tavęs vynuogių renkantieji, kurie tau ne paliks ko paskui parinkti; ir nakties vagys užeis ant tavęs, tie jiems ganolei iškados darys.

10. Nės aš Esavą nuoginau ir slėpjamasis jo vietas atdengiau, kad jis ne gal pasislėpti; jo sėkla, jo broliai ir jo kaimynai yra sugaišinti, kad jų jau nei vieno nebiera.

11. Tačiau kas išliekti iš tavo si ratų, tiems aš duosiu gyviems būti, ir tavo našlės manimi tikėsės.

12. Nės taip taria Ponas Dievas: štai *tie, kurie to ne buvo užpelnę, tą ky-

liką gerti, tur tą gerti; ir tu turėtumbei buti nekoravotas? Tu ne busi nekoravotas, bet ir tu turi gerti. * per. 25, 29.

13. Nės aš prie savęs paties prisiekiau, taria Ponas Dievas, kad Bazra tur * nusidvyjimu pastoti, išjuoku, pusčia ir prakeikimu, ir visi jo miestai amžina pustynė. * per. 42, 18.

14. Aš iš Pono Dievo girdėjau, * paslus į pagonus pasiūstus esant: „susieikite į kruvą ir eikite šen prieš juos, pasikelkite ant mušio!“ * Obad. perkš. 1.

15. Nės štai, aš mažą tavę padariau tarp pagonų, ir paniekįtą žmonėse.

16. Tavo tyčiojimas bei tavo širdies pasididžiavimas tavę prigavo, kad uolų plyšiuose gyveni ir aukštus kalnus turi. * Taigi norįs tu savo lizdą taip aukštai krautumbei, kaip erelis, tačiau aš iš ten tavę žemyn nublokšu, taria Ponas Dievas. * Obad. perkš. 4.

17. Šitaip Edomas pustas bus, * kad visi pro šalį einantieji nusidvydami švilpis dėl visų jo slogų; * per. 50, 14 ir 51, 37.

18. Lyg kaip * Sodomas bei Gomora drauge su jų kaimynkėmis buvo išpustytos, taria Ponas Dievas, kad nieks tenai ne gyventų, nei neįjoks žmogus čia nesilaikytų. * 1 Maiž. 19, 25.

19. Nės, štai, jis ateiti aukštyr nei koks liutas nuo pasididžiuojančiojo Jordano prieš drusias šėtras; nėra aš jį iš tenai šenlik skubiai atbėgdįs. Ir * kas žino, koks tai jaunas vyras esąs, kurį prieš jį ginklais išrėdysu? Nėsa kas yra man lygus? kas manę mokįs? ir kursai tai toks ganytojis, kurs man galėtų pasipriešyti? * per. 50, 44.

20. Taigi girdėkite sudumojimą Pono Dievo, kurį jis ant Edomo tur, ir jo mislis, kurias jis tur ant gyvatinkų Temo! Begu * ne sulygis juos piemens bei jų namus išpustys, * per. 50, 45.

21. Aža žemė padrebės, jiems sugriuvant, ir jų rėksmas bus išgirstas prie švendrų jurių?

22. Štai, jis * atleikia nei koks erelis, ir išsplės savo sparnus ant Bazra. † Tame čėse širdis karžygių Edome bus kaip širdis moteriškės, kudikį be gimdančios. * per. 48, 40. † per. 48, 41.

23. * Prieš Damašką. (Miestai) Emat bei Arpat biedningai stov; juodu yra nusiminusi, nėra juodu gird ne-

gerą garsą; ant jurių gyvenantieji taip yra nusigandę, kad ne gal rimti.

* Jėz. 17, 1.

24. Damaškas yra nusiminęs ir pabėga, jis kapanojas ir nerimsta * skaudėjimuose, nei kokia moteriškė, jau gimdanti. * per. 50, 43.

25. Kaipgi? bau dabar ne prastotas, tas miestas pagirtasis ir linksmasis?

26. Todėl jaunieji jo vyriškiai ant jo ulyčių parklupę gulės, ir visi jo kareiviai prapuls tame čėse, taria Ponas Dievas Zebaot.

27. Ir aš murus * Damaško ugnimi uždegstu, kad ji paločius Ben-Adado suės. * Amos 1, 4.

28. Prieš Kedar bei karalystes Azor, kurias Nebukad - Nėzaras, karalius Babelės, mušė. Taip taria Ponas Dievas: kelkitės, užeikite aukštyr į Kedar, ir sugaiškite vaikus rytų (žemės)!

29. Atims jiems jų budeles ir kaimeines; jų šėtras, visus rykus ir verbludus jie išves šalin; ir baisiai bus rėkta ant jų iš visų kampų.

30. * Pabėgkite, sukitės greitai šalin, sulįskite giliai, jus gyvatinkai Azoro, taria Ponas Dievas; nėra Nebukad - Nėzaras, karalius Babelės, dumoja ką prieš jus ir mislija ant jūsų. * perkš. 8.

31. Kelkitės, traukitės aukštyr prieš žmones, viso pilnai turinčius ir be baimės gyvenančius, taria Ponas Dievas; jie ne tur nei miesto vartų, nei užkaiščių, ir vieni sau gyvena.

32. Jų verbludai bus pagrėbti, ir jų galvijų daugybė atimta; ir aš juos išsklaidysu į visus vėjus, kampuose esančius, ir iš visų kraštų aš jų bėdą ant jų užvesu, taria Ponas Dievas;

33. Kad Azor * smaku būtų ir amžina pustynė pastos, kad nei vienas ne gyventų tenai, ir nei vienas žmogus tenai nesilaikytų. * per. 9, 11.

34. Šitas yra Pono Dievo žodis, kursai atėjo Jėremiošiui, prarakui, prieš Elamą, pradžioje karalystės Zedekijo, karaliaus Judavos, ir tarė:

35. Taip kalba Ponas Dievas Zebaot: štai, aš kilpinį Elamo sulaužysu, vyriausiąją jų šalį;

36. Ir atvesu ant jų keturis vėjus iš keturių dangaus kampų, ir išsklaidysu juos į visus šitus vėjus, kad nei

jokių žmonių ne bus, į kuriuos ne nueis išvartieji iš Elamo.

37. Ir aš Elamą nusimjdsiu po akimis jų neprietelių ir tų, kurie jų dušios įeško, ir bėda ant jų užvesu savo sunkiausioju kerštu, taria Ponas Dievas, ir *kardą siųsu paskui juos, iki juos pabaigsu. *per. 9, 16. 3 Maiž. 26, 33.

38. Aš savo karalkrėslių pastatysu Elame, ir nužavysiu tenai kaip karalių, taip kunjgaikščius, taria Ponas Dievas.

39. Ale busiančiame čėse *aš nevalnybę Elamo vėl grąžysiu, taria Ponas Dievas. *per. 48, 47.

Perskyrimas 50.

Babėlės išpastijimas, Žydų išvalnijimas.

Šitaip yra tas žodis, kurį Ponas Dievas per praraką Jėremiošių kalbėjęs yra *prieš Babėlę ir Kaldėonų žemę:

*Jėz. 13, 1 ir 14, 4. per. 51, 1.

2. Praneškite tarp pagonų ir duokite išgirsti, pakelkite karuną, duokite išgirsti ir ne slėpkite to ir tarkite: Babėlė yra įveikta, Bel stov apgėditas, Merodakas sutruškintas, jų dievaičiai stov apgėditi ir jų dievai sutruškiti!

3. Nėsa traukiasi šen iš šiaurės prieš ją žmonės, kurie jos žemę pustyne padarys, kad nieks tenai ne gyvės, bet abeji, ir žmonės ir galvijai, iš ten pabėgs.

4. Tose dienose bei tame čėse, taria Ponas Dievas, ateis vaikai Izraelio drauge su vaikais Judo, ir *beverkdami eite eis ir Pono Dievo, savo Dievo, įeškos. *per. 31, 9.

5. Jie klausinės kelio į Zioną, ten link jie pargrįš (sakydami): *eikime, prisiglausime prie Pono Dievo amžinu derėjimu, kurio niekados ne bus miršėta. *Jėz. 2, 3.

6. Nėsa mano žmonės yra nei prapuolusi kaimenė; jų ganytojai juos išvadžiojo ir ant kalnų davė paklusti, kad nuo kalnų ant kaukarų eidindami savo gardų užmiršo.

7. Bile kurie tikt juos užtropijo, tie juos suėdė, ir jų neprieteliai tarė: „mes ne darome, kas ne verta, todėl, kad jie susigriešiję prieš Poną Dievą jo teisybės namuose, ir prieš Poną Dievą, kursai jų tėvų nusitikėjimas yra.“

8. *Išbėgkite iš Babėlės ir išeikite iš Kaldėonų žemės, ir stokitės kaip avinai pryšakyje kaimenės! *per. 51, 6. 45.

9. Nės štai, aš prikelsu daugumą didžiųjų svieto žmonių iš šiaurės žemės, ir prieš Babėlę užvesu, kurie prieš ją vaiską įtaisys, kurie ją ir įveiks; jų strielos yra kaip išmanančio karžygio, kursai visados tropija.

10. Ir Kaldėonų žemė pastos plėsimu, kad visi ją išplėšantieji gana iš jos gaus, taria Ponas Dievas;

11. Todėl, kad jus tuomi džiaugiatės ir giriatės, kad mano tėviškės dalyką išdraskėte, ir spiriate, kaip išdykėjė veršiai, ir *žvangiate, kaip drutiejė eržilai. *per. 5, 8.

12. Jūsų motyna didžioje gėdoje stov, ir jūsų augvė apjuoku pastojų; štai, ji tarp pagonų menkiausioji, pusta, sudžiuvelė ir negyvenama.

13. Nės iš supykimo Pono Dievo ji tur pasilikti *negyvenama ir abelnai pusta, kad visi, pro Babėlės šalį praeinantieji, įnusidyvys ir švilpis ant visų jos slogų. *per. 9, 11 ir 51, 37. †per. 49, 17.

14. Įmkitės ginklų prieš Babėlę aplinkui, visi strielčiai, šaukite į ją, ne čėdykite strielų! nės ji prieš Poną Dievą susigriešijo.

15. Šukaukite ant jos iš visų šalių! ji tur pasiduoti; jos gruntavonės prapuolė, jos murai suardyti. Nėsa tai Pono Dievo pagiežimas; *atsikerškite ant jos, padarykite jai, kaip jį padariusi! *Apr. 18, 6.

16. Išraukite iš Babėlėstaipsėjęją, kaip pioveją piutyje, kad kožnas nuo smarkininko *kardo grįštų savo žmoniump, ir kožnas bėgtų į savo žemę! *per. 46, 16.

17. Izraelis turėjo būti išsklaidyta kaimenė, kurią liutai pabaidė. Pirmą edė juos karalius Asyrios, potam įveikė juos Nebukad-Nėzaras, karalius iš Babėlės.

18. Todėl šitaip kalba Ponas Dievas Zebaot, Izraelio Dievas: štai, aš karalių Babėlės atlankysiu ir jo žemę, lyg kaip aš atlankiau karalių Asyrioje.

19. Ale (vaikus) Izrael aš vėl namon parvesu į jų namus, kad jie ant Karmelio bei Bazane ganysis, ir jų dušia ant kalnų Epraimo bei Gilėado pasotinta bus.

20. Tame čėse ir tose dienose nusi-dėjimas Izraelio bus įeškotas, taria Ponas Dievas, ale nei jokio čia ne bus; ir griekai Judo, ale jų ne bus rasta:

nės aš juos *atleisu tiems, kuriems duosiu išlikti.

* per. 31, 34 ir 33, 8.

21. Traukis aukštyn prieš tą žemę, kuri visus įpykino; traukis aukštyn prieš atlankymo gyvatninkus; išpu-
styk ir visiškai išgaišyk jų vaikų vai-
kus, taria Ponas Dievas, ir tai vislab
daryk, ką aš tau esmi paliepęs!

22. Karo šukavimas žemėje yra, ir
didė priespauda.

23. Kaip tai, kad viso svieto *kugis
sulauštas ir sudaužytas? kaip tai, kad
† Babelė pusčia pastojo tarp visų pa-
gonų?

* per. 51, 20. † Jėz. 13, 19. a.

24. Aš tau spendžiau, Babelė, todėl
tu ir sugauta esi to nesitikėdama; tu
tropyta ir nutverta esi, nės Ponui
Dievui tyčiavausi.

25. Ponas Dievas savo skarbnyčią at-
vėręs ginklus *savo keršto išsinešė;
nėsa tokiai Ponas Dievas, Dievas Ze-
baot, Kaldėonų žemėje padarė. • Rym. 2, 5.

26. Eikite šen, prieš ją, jus galinieji,
atverkite jų javų triobas, sugriaukite
jas į vieną kruvą ir išpustykite ją,
kad jai nieko ne liktų zoposto!

27. Pasmaugkite visus jos jaučius,
parsiveskite juos ant papiovimo! Bė-
da jiems! nėsa diena atėjo, *čėsas
jų atlankymo.

* Oz. 9, 7.

28. Girdimas yra balsas išbėgan-
čiųjų ir išstrukusiųjų iš žemės Babė-
lės, kad apsakytų Zione atkeršijimą
Pono Dievo, musų Dievo, ir atker-
šijimą jo bažnyčios (išspustijimo).

29. Prišaukite daugybę prieš Babė-
lę, apstokite ją abažu iš visų šalių,
visi strielčiai, ir ne duokite išstrukti
nei vieną; *atpildykite jai, kaip ji už-
pelnė; kaip jį darė, taip vėl jai da-
rykite! nės ji pasididžiavo prieš Poną
Dievą, Šventąjį Izraelyje. • perkš. 15. Ps. 137, 8.

30. Todėl jos vyriškoji jaunuomenė
parklups ant uilyčių, ir visi jos kareiviai
prapulstame čėse, taria Ponas Dievas.

31. Štai, tu pasididžiuojąsis, aš eisu
ant tavęs, taria Ponas Dievas, Vieš-
pats Zebaot; nėsa tavo diena atėjo,
čėsas tavo atlankymo.

32. Tada pasididžiuojąsis parklups
ir parpuls, kad jį nieks ne pakels; aš
jo miestus ugnimi uždegau, toji vis-
kagi, kas aplink jį yra, suės.

33. Taip kalba Ponas Dievas Ze-
baot: štai vaikai Izraelio, drauge ir

vaikai Judo, tur nevalę ir neteisypę
kėsti; visi, kurie juos į kalėjimą išvedė,
aptvėrė juos, ir ne nor juos paleisti.

34. Ale jų išgelbėtojis drutas, tas
vardu Ponas Dievas Zebaot, tas jų
provą taip pasudys, kad žemę dre-
bančią ir Babeles gyvatninkus virpin-
čius padarys.

35. Kardas ateis, taria Ponas Die-
vas, ant Kaldėonų ir ant gyvatninkų
Babelės, ir ant jos kunigaikščių ir
ant jos išmintingųjų.

36. Kardas ateis ant jos burtininkų,
kad durnais pastotų. Kardas ateis
ant jos drutųjų, kad nusimintų.

37. Kardas ateis ant jos *žirgų ir
vežimų, ir ant viso prastųjų žmonių
pulko, toje esančiųjų, kad jie moteriš-
kėms lygus pastos. Kardas ateis ant
jos skarbu, kad jie bus išplėšyti. • per. 51, 30.

38. Išdžiuvimas ateis ant jos van-
denų, kad sausai išdžiūtų; nės tai
dievaičių žemė, ir jie stengias savo
baisiais dievaičiais.

39. Todėl *baisus žvėrys ir vilkai toje
laikysis ir jaunieji štrusai, ir niekad
ne bus gyvenama, ir nieks toje ne
pabus niekad ir niekad; Apr. 18, 2. a.

40. Lyg kaip Dievas *Sodomą bei
Gomorą su jų kaimynais išgaišino,
taria Ponas Dievas, kad nieks tuose
ne gyventų, ir nei joks žmogus te-
nai ne pabūtų.

* 1 Maiž. 19, 24. 25. a.

41. Štai, ateiti *žmonės iš šiaurės,
daug pagonų ir daug karalių iš žė-
mės draugų pasikels.

* perkš. 9.

42. Tie tur strielnyčių ir atsargų, jie
baisus ir ne susimilstą, jų šauksmas
nei *užimas jurių, jie joja ant žirgų,
šarvuoti, kaip karui tikri vyrai, prieš
tavę, tu duktė Babelė.

* per. 6, 23.

43. Kada karalius Babelės jų garsą iš-
girs, tai jis savo kumsčius paleis; toks
jam nerimimas ir užsibijojimas tik-
sis, kaip moteriškai prieš gimdysiant.

* per. 48, 41.

44. Štai, jis ateiti aukštyn nei liutas
nuo pasididžiuojančiojo Jordanio prieš
drutasias šėtras; nės aš iš ten jį šen-
link greitai atbėgdysu. Ir *kas žino,
kas tai per vienas, tas jaunasis, kurį
aš prieš ją šarvysu? Nėsa † kas man
lygus? kas manę mokįs? ir kas tai
per ganytojis, kurs man galėtų pasi-
priešyti?

* per. 49, 19. † Job. 38, 2—4.

45. Taigi dabar girdėkite Pono Dievo sudumojimą, kurį ant Babėlės sudumojo, ir jo mislis, kurias jis tur ant gyvenančiųjų žemėje Kaldėonų! Veizdėk, bau *ne piemens ją žemei sulygis ir jos namus suardys! • per. 49, 20.

46. Ir žemė padrebės iš to šauksmo, ir tarp pagonų paskambės, kad Babėlė bus įveikta.

Perskyrimas 51.

Prarakavimas apie Babėlės išpuštijimą atkartojamas ir patvirtinamas.

Taip taria Ponas Dievas: štai aš aštrų vėją pakelsu prieš Babėlę ir prieš jos gyvatininkus, kurie prieš mane pasikėlė.

2. Aš ir vėtančius siysu į Babėlę, kurie ją išvėtys ir jos žemę išklės, kurie visur aplink ją bus dienoje jos bėdos.

3. Nės jos strielčiai ne galės šauti, ir jos šarvuotieji ne galės gintis. Taigi ne čėdinkite jos vyriškosios jaunuo-
menės sugaišinkite visą jos abažą,

4. Kad užmuštieji tenai gulėtų žemėje Kaldėonų, ir nudurtieji ant jos ulyčių!

5. Nės Izraelis bei Juda ne bus paliktos našlėmis nuo savo Dievo, Pono Dievo Zebaot. Nės anų žemė didei nusidėjo Šventamjam Izraėlyje.

6. *Pabėgkite iš Babėlės, kad kožnas savo dušią nei plėšte išplėštų, kad ne prapultumbite jos nusižengime! Nėsa šis yra įčėsas atkeršijimo Pono Dievo, kursai jai užmokėte užmokės. • per. 50, 8. Apriešk. Jon. 18, 4. † Jėz. 34, 3.

7. Aukso kupka Babėlėje, kuri visą srietą *apgirdė, yra Pono Dievo rankeje; visi pagonai gėrė jos vyno, todėl pagonai taip paduko. • per. 35, 27.

8. Kaip umai *Babėlė puolė ir lyg sutrupėjo! apkaukite ją, imkitės ir mosties jos ronoms, begu ji išgytų.

• Apr. 18, 2. s.

9. Mes gydome Babėlę, ale ji ne nor išgyti. Taigi palikite ją, ir kožnas eikime į savo žemę! Nėsa jos *koravonė pritenka iki dangaus ir išsitiesė iki debesų.

• Apr. 18, 8.

10. Ponas Dievas mūsų teisybę atjėškojo. *Eikime, pasakokime Zione Pono Dievo darbus, savo Dievo! • Ps. 66, 16.

11. Eiman, gerai pagalaskite strielas, ir skydus sutaisykite! Ponas Dievas drąsumą karalių Mėdų žemės pabu-

dino; nės jo dumas stov prieš Babėlę, kad ją sugaišintų; nėsa tai tas yra *atsikeršijimas Pono Dievo, atkeršijimas jo bažnyčios.

• per. 50, 24.

12. Eiman, dabar pakelkite karūnes ant murų Babėlės, pilnavokite sargybes, pastatykite sargus, pavadinkite sargybę! nės Ponas Dievas ko dumoja, o ir darys, ką ant gyvatinkų Babėlės kalbėjęs.

13. Tu gyvenantiji *prie didžių vandenų, ir didžių turtų turintiji, tavo galas atėjo, tavo godumas pasibaigė.

• Apr. 17, 1.

14. Ponas Dievas Zebaot pasibažijo *prie savo dušios: aš tavę pilną padarysu žmonių, kaip vabalų, tie tau dainą padainuos.

• Amos 6, 8.

15. Aš *žemę savo syla padarasis, ir svieto apskritumą savo išminčia pritaisasis, ir dangų davadniai priprovijasis;

• 1 Maiž. 1, 6. s. Jėr. 10, 12.

16. Jam *griaunant, tai čia gana vandenų po dangumi; jis myglas užtraukia nuo žemės krašto; jis padaro žaibus lietuje ir atveda vėją iš nežinomų vietų.

• per. 10, 13.

17. *Visi žmonės yra netikę su savo išmanymu, ir visi aukskaliai stov apgėditi su savo abrozais; nėsa jų dievaičiai tikt klasta irgi negyvi. • Jer. 10, 14.

18. Vieni niekai jie ir klasta; jie tur prapulti, kada atlankomi.

19. Ale ne toks yra *Jokubo turtu esąsis; bet visus daiktus sutvėręs tai yra tasai, ir Izraelis jam primatuotas dalykas; jo vardas yra Ponas Dievas Zebaot.

• per. 10, 16.

20. Tu *mano kugis, mano karo ginklas esi; tavimi aš pagonus sudaužiau ir karalystes sugaišinau. • per. 50, 23.

21. *Aš tavo arklius ir raitelius išguiniosu; aš tavo vežimus ir važnyčias išvaikysu.

• per. 50, 37.

22. Aš tavo vyrus ir moteriškes išsklaidysu; aš tavo senuosius ir jaunuosius išbarstysu; aš tavo jaunuo-
menę vyrišką ir mergišką išbyrinėsu; 23. Aš tavo ganantiji ir jo kaimenę išguiniosu; aš tavo laukininkus ir jų (jaučių) jungus išvaikysu; aš tavo valdonus ir viešpataujančius išsklaidysu.

24. Nėsa aš Babėlei ir visiems Kaldėonų gyvatininkams *užmokėsu vi-

są jų piktumą, kurį jie Zionui padarė po jūsų akių, taria Ponas Dievas.

• per. 50, 29. 2 Tes. 2, 8.

25. Štai, aš esu prieš tavę, tu iškadingasis kalne, tu pateriojasis visą svieta, taria Ponas Dievas; aš savo ranką prieš tavę ištiesu ir tavę nurisu nuo rievos (uolos), ir padarysu iš tavęs kalną išdegintą,

26. Kad ne galės iš tavęs imti nei kaminį, nei pagruntinį akmenį, bet amžina pustynė tu busi, taria Ponas Dievas.

27. Pakelkite karūnėles žemėje, traukite trubomis tarp pagonų, skirstykite pagonus prieš ją, pavadikite prieš ją karalystes * Ararat, Meni ir Askenas, pasteliuokite kareivių vyresniuosius prieš ją, veskite žirgus aukštyn, nei lakstančiuosius valbus!

• 1 Maiž. 8, 4. Jėz. 37, 38.

28. Skirstykite pagonus prieš ją, butent karalius iš Mėdų, drauge su visais jų vyresniaisiais ir valdonais, ir visą jų valdonystės žemę,

29. Kad žemė padrebėtų ir nusigastų; nėra Pono Dievo dumos nor išsipildyti prieš Babėlę, kad žemę Babėlę pustynė padarytų, kurioje nieks ne gyvės.

30. Karžygiai Babėlės ne drįs ant mušio eiti, bet tur pylime pasilikti; jų macis pasibaigė, ir jie moteriškėmis pastojo; jos namai yra uždegti, ir jos užkaiščiai yra sulaušti.

31. Bėga vienas čia, kitas ten, vienas kitam priešais, ir paslas paslą sutinka čia ir ten, karaliui Babėlės apsaakyti, jo miestą atimtą esantį pabaigtinai,

32. Ir prieigas užimtas, ir ežerus išdegintus, ir kareivius persigandusius.

33. Nėsa šitaip kalba Ponas Dievas Zebaot, Izraelio Dievas: duktė Babėlės yra nei koks klojimas, dabar kulamas; abelnai veik jau ateis jos suvalymas.

34. Nebukad-Nėzaras, karalius Babėlės, manę suėdė ir nužudė; jis iš manęs padarė tuščią ryką, jis manę prarijo, kaip smakas, jis savo pilvą prikimšo mano skaniausiais (daiktais); jis manę išvaikė.

35. Ale dabar atsiranda ant Babėlės nevalė, man padarytoji ir mano kunui, taria Ziono gyvatininkė, ir mano kraujas ant gyvatininkų Kaldėos, taria Jėruzalė.

36. Todėl šitaip kalba Ponas Dievas: štai, aš tau tavo provą išbylinėsu ir tavę atkeršysu; aš jos mares išdžiuoju ir jos paversmius nusekdžiu.

37. Ir Babėlė pastos akmenų kruva ir smakų namais, nusidvyjimui ir išsvilpimui, kad nei vienas joje ne gyvenąs.

38. Jie visi iš vieno rėks, kaip liutai, ir rėks, kaip jaunieji liutyčiai.

39. Aš juos su jų gėrimu į karštį pasodįsu, ir juos apgirdysu, kad pasilinksminę amžiną miegą miegotų, iš kurio niekada ne pabustų, taria Ponas Dievas.

40. Aš juos nuvesu, kaip *avinėlius ant papiovimo, kaip avinus su ožiais.

• Jėz. 53, 7.

41. Kaip Sėsak taip laimėta, ir visame sviete giriamoji taip įveikta! kaip taip Babėlė nusidvyjimu pastojo tarp pagonų!

42. Jūrės užtvino Babėlę, ir jiji yra tų vilnių bažmų apsemta.

43. Jos miestai pustynė ir sausa negyvenama žemė pastojo, žemė, kurioje nieks ne gyvena, ir kur nei joks žmogus ne vaikščioja.

44. Nėsa aš atlankiau Belą Babėlėje, ir iš jo nasrų ištraukiau, ką jis buvo prarijęs, ir pagonai jau daugiau ne be bėgs pas jį; nėra ir murai Babėlės pargriuvo.

45. Išeikite iš jos, mano žmonės, ir kožnas traukte ištraukite savo dušią nuo didžiausiojo papykimo Pono Dievo!

46. Jūsų širdis šėip pasileistų ir nusiimtų iš to garso, kurušai žemėje bus girdėtas. Nėsa su metu garsas užeis, ir po to antrame mete vėl garsas dėl nevalės žemėje, ir ponavojęsis prieš ponavojantįjį eis.

47. Todėl štai, ateiti čėsas, kad aš dievaičius Babėlėje atlankysu, ir visa jos žemė bus išgėdįta, ir jos užmuštieji joje gulės.

48. *Dangus ir žemė ir vislab, kasgi juose yra, šukaus ant Babėlės, kad jos išgaišintojai iš šiaurės atėjo, taria Ponas Dievas.

• Apr. 18, 20.

49. Ir lygiai kaip Babėlė Izraelyje nužavintuosius parbloškė, šitaip Babėlėje nužavintieji parblošti bus visoje žemėje.

50. Taigi eikite jus, kurie kardui ištrukote, ir ne užtrukite. Minėkite Po-

no Dievo svetimoje žemėje ir t'esie Jėruzalė jūsų širdyje.

51. Mes buvome į gėdą įję, turėdami išgirsti išdarkymą, ir gėda mūsų veidą apdengė, svetimiems uženant ant šventybės namų Pono Dievo.

52. Todėl štai, čėsas ateiti, taria Ponas Dievas, kad aš jos dievaičius atlankysu, ir visoje žemėje mirtinai įžeistieji dusaus.

53. Ir jei Babelė *į dangų užžengtų ir savo macį aukštybėje patvirtitų, tai tačiau pustelninkai nuo manęs ant jos užeis, taria Ponas Dievas. * per. 49, 16.

54. Rėksmas yra girdimas Babelėje ir didis vaitojimas Kaldėonų žemėje;

55. Nėsa Ponas Dievas išgaišina Babelę, jis išpustija ją su šitokiu didžiu rėksmu ir bildėjimu, kad jos vilnys užte užia, nei nerėdnas tvanas.

56. Nėsa užėjo ant Babelės pustelninkas, jos karžygiai sugaunami, jos strielnyčios sulaužomos; nės atkeršijimo Dievas, Ponas Dievas, jai *užmoka. * per. 16, 18. Luk. 23, 41.

57. Aš jos kunigaikščius, išmintinguosius, valdonus ir kareivių vyresniusius ir kareivius *apgirdysu, kad jie amžiną miegą turės miegoti, iš kurio jie niekada ne pabus, taria tas Karalius, kurio vardas Ponas Dievas Zebaot. * perkš. 39. † Pa. 24, 10.

58. Taip taria Ponas Dievas Zebaot: murai didžiosios Babelės kaste bus pakasti, ir jos aukštieji vartai ugnimi uždegti, kad pagonų darbas noprošnas bus, ir sudegita bus, ką svieto žmonės su proce pakurė.

59. Tai yra tas žodis, kurį prarakas Jėremiošius paliepė Serajui, sunui Nerio, sunaus Masėo, jam nueinant su Zedekiju, karaliumi Judavos, į Babelę, ketvirtame mete jo karalystės; ir Serajas buvo pakajingas kunigaikštis.

60. Ir Jėremiošius surašė visą tą nelaimę, ant Babelės ateisiančią, į knygas, butent visus šiuos žodžius, prieš Babelę surašytus.

61. Ir Jėremiošius tarė Serajui: kad tu į Babelę iškaksi, tai dabokis, ir paskaitės visus šius žodžius,

62. Tark: „Pone Dieve, tu kalbėjęs esi prieš šią vietą, kad tu ją išgaišysias, kad nieks joje ne gyvės, nei žmogus, nei galvijai, bet amžinai pusta butų.“

63. Ir kad tu tas knygas busi iki galo išskaitęs, tai pririšęs *prie jų akmeni įmesk jas į (upę) Prat. * Apr. 18, 21.

64. Ir tark: „Šitaip Babelė bus nugramzdita ir ne pasikels vėl iš tos bėdos, kurią aš jai užvesu, bet pražus. Iki tolei Jėremiošius yra kalbėjęs.

Perskyrimas 52.

Miesto Jėruzalės išpustijimas; Jojakymo iškėlimas į garbę.

Zedekijas *buvo dvidešimt ir vieno meto, karaliumi pastodamas, ir karaliavo vienuoliką metų Jėruzalėje. Jo augvė vardu buvo Amutal, duktė Jėremiošiaus Libnoje;

* per. 37, 1. 2 Kar. 24, 17. 18. 2 Nus. 36, 10. 11.

2. Ir darė, kas Ponui Dievui ne įtiko, lyg kaip Jojakymas buvo daręs.

3. Nės Pono Dievo kerštas užėjo Jėruzalę bei Judavą, iki jis juos nuo savo akių pametė. Ir Zedekijas pasistengė *prieš karalių Babelės.

* 2 Kar. 24, 20. Ez. 17, 15.

4. Ale devintame mete jo karalystės *dešimtoje dienoje dešimtojo mėnesio atėjęs Nebukad-Nėzaras, karalius Babelės, su visu savo abažu prieš Jėruzalę, abažą ją apstojo ir pylimu aptraukė ją aplinkui. * 2 Kar. 23, 1. a.

5. Ir pasiliko šitaip miestas abažu apstotas iki į vienuoliktąjį metą karaliaus Zedekijo.

6. Ale devintąją dieną ketvirtojo mėnesio badas perėmė miestą, ir žmonės iš kiemų susijęjie jau ne turėjo nieko valgyti.

7. Tai įsiveržimas nusidavė į miestą, ir visi kareiviai išbėginėjo, ir išėjo iš miesto nakčia keliu vartump linkai tarp abiejų murų pagal karaliaus daržą. Ale Kaldėonai stovėjo aplink miestą.

8. Ir šiems traukiantis keliu per laukus, Kaldėonų abažas karalių vijo ir sugavo Zedekiją lauke arti Jėriko; tai visas jo abažas nuo jo išsisklaidė.

9. Ir anie, *karalių sugavę, nugabeno jį karaliui Babelės Riblatėn, kuri žemėje Emat gul; tas provą jam padarė. * 5 Maiž. 28, 36.

10. Čionai *karalius iš Babelės vaikus Zedekijo po jo akių nužudino, ir visus kunigaikščius Judavos nužavino jis Riblatėje. * per. 39, 6. 7.

11. Ale Zedekijui *akis jis išdurdino ir surišdino jį dviem lencugam; ir šitaip jį karalius Babelės nusivedė į

Babėlę ir apkaldino jį temnyčioje iki jam mirštant.

* 2 Kar. 25, 7.

12. Dešimtąją dieną penktojo mėnesio, tai esti devynioliktasis metas Nebukad-Nėzaro, karaliaus Babėlės, atėjo Nebusar-Adanas, tas vyresnysis, kursai vis prie šalies karaliaus Babėlės budavo, į Jėruzalę,

13. Ir sudegino Pono Dievo namus ir karaliaus namus ir visus butus Jėruzalėje; visus didžiuosius butus jis ugnimi sudegino.

14. Ir visas Kaldėonų abazas, kursai su tuom vyresniuoku buvo, pargriovė visus murus Jėruzalės aplinkui.

15. Ale prastuosius žmones ir kitus, dar užsilikusiuosius mieste bei karaliui Babėlės pasiduodančiuosius, ir likusiuosius remestininkiškus žmones Nebusar-Adanas, vyresnysis, į nevalnybę išvedė.

16. Ir iš prastųjų (Žydų-) žemės žmonių Nebusar-Adanas, vyresnysis, paliko vynui bei laukui nudirbti.

17. Ale *variniu stulpodu prie Pono Dievo namų ir jų pamatus bei variniasias mares prie Pono Dievo namų sulaužė Kaldėonai, ir visą nuo tųjų varią nugabeno į Babėlę.

* per. 27, 19.

18. Ir katilus, šiupeles, peilius, kupkas, bliudus ir visus varinius rykus, kurie prie Dievo šlužmos vartojami budavo, atėmė jie šalin.

19. Priegtam atėmė vyresnysis ir kas aukso bei sidabro buvo, kupkas, rušinimo puodus, taures, katilus, liktorius, šaukštus ir bliudus;

20. Anuodu stulpu, tas mares, dvylika variniuosius jaučius, vietoje pakrėslių stovinčius, kuriuos *karalius Salomonas buvo padarydinęs prie Pono Dievo namų. Šitų visų vario rykų buvo nepasvertinai daug.

* 1 Kar. 7, 25. s.

21. Ir *tų dviejų stulpų kožnas buvo aštuoniolika mastų aukštas, ir virvutė, dvylika mastų ilga, apteko juos aplinkui, ir buvo keturių pirštų storas ir viduryje dubus.

* 1 Kar. 7, 15. 2 Kar. 25, 17.

22. Ir ant kožno stovėjo *varinė kulka, penkis mastus aukšta, ir pjūtinėliai bei granotobuoliai buvo prie kožnos kulkos apskui, vislab iš vario; ir viensstulpastoks buvo, kaip ir antrasis, ir granotobuoliai taip jau.

* 1 Kar. 7, 16. s.

23. Buvo granotobuolių prie jų devynisdešimts ir šeši, ir visų granotobuolių buvo šimtas prie lankelio kožno vieno apskui aplinkui.

24. Ir vyresnysis ėmė kunigą Serają iš pirmosios eilės ir kunigą Zepanją iš antrosios eilės ir tris vartininkus,

25. Ir *vieną kamarponį iš miesto, kursai ant kareivių statytas buvo, ir septynis vyrus, kurie pas karalių turėjo būti, kurie mieste buvo rasti, priegtam Soporį, abažovyresnįjį, kursai žmones, kiemuose esančius, į vaiską išrinkdavo, priegtam šešisdešimtis žmonių iš kiemų, kurie mieste radosi:

* 2 Kar. 25, 19.

26. Šitus *Nebusar-Adanas, vyresnysis, ėmęs nugabeno juos karaliui Babėlės į Riblatę.

* 2 Kar. 25, 20. s.

27. Ir *karalius Babėlės nužudė juos Riblatėje, kuri gul žemėje Emat. Šitaip buvo Juda iš savo žemės išvestas.

* 2 Kar. 25, 21.

28. Šitie yra tie žmonės, kuriuos Nebukad-Nėzaras šalin išgabendino, butent sekname mete, trys tukstančiai ir dvidešimt ir trys Žydai;

29. Ale aštuonioliktame mete Nebukad-Nėzaro aštuoni šimtai ir trisdešimt ir dvi duši iš Jėruzalės.

30. Ir dvidešimt trečiame mete Nebukad-Nėzaro išvedė Nebusar-Adanas, vyresnysis, septynis šimtus bei keturisdešimtis ir penkes dušias iš Judavos. Visų dušių yra keturi tukstančiai ir šeši šimtai.

31. *Ale trisdešimt septintame mete, kaip jau Jojakynas, karalius Judavos, buvo išvestas, dvidešimt penktoje dienoje dvyliktojo mėnesio, Evil-Merodakas, karalius Babėlės, tame mete, kaip jis karaliumi pastoj, iškėlė Jojakyno galvą, karaliaus Judavos, ir išleido jį iš kalėjimo,

* 2 Kar. 25, 27.

32. Ir meilingai su juomi kalbėjo, ir jo krėslą dėjo aukščiaus už karalių krėslius, prie jo Babėlėje esančių;

33. Ir permainė jam jo kalėjimo rubus, kad *po jo akių valgė nepaliautinai, kolei jis gyvas buvo.

* 2 Zom. 9, 7.

34. Ir jam vis buvo kasdieniškasis išsilaikymas duodamas nuo karaliaus Babėlės, kaip jam privelyta buvo, *kolei jis tikt gyvas buvo, iki jam numirštant.

* 2 Kar. 25, 30.

Jėremiošiaus Raudojimo Giesmės.

Perskyrimas 1.

Žydų biedningoji tužba.

Kaip pustas gul tas miestas, kursai žmonių pilnas buvo! Jis lyg našlėstov; kuri vyriausioji tarp pagonų ir karalienė tarp žemių buvo, dabar tur šlužyti.

2. Ji verkė verkia naktį, ašaroms per skrostus ritantis; nėra * nei vieno iš visų jos prietelių, ją palinksminančio; visi jos artimieji niekina ją ir jai priešininkais pastoję. * Pr. 69, 21.

3. Juda yra apkalta bėdoje ir sunkioje šlužmoje, ji gyvena tarp pagonų ir ne randa atsilio; visi jos persekinėtojai sunkiai ją laiko.

4. Keliai į Zioną gul pusti, niekam ne einant ant nei jokios šventės; visi jos vartai stov sugaišinti, jos kunigai dusauja, jos mergos apmaudingos, ir ji smutna.

5. Jos priešininkai galvą pakėlė, jos neprieteliams gerai sekasi; nėra Ponas Dievas ją tužba užpylė dėl didžiųjų jos griekų; ir jos kudikiai į kalėjimą išvesti yra po akių neprieteliaus.

6. Visas graikštumas dukters Ziono prapuolė; jos kunigaikščiai yra lygus avinams, ganyklos ne randantiems, ir pirm varančiojo einant pailsusiems.

7. Jėruzalė šioje gadynėje dumoja, kaip varginga ir apleista ji esanti, ir kiek gero ji iš senųjų gadynių turėjusi, kaip visi jos žmonės įpuolė į jos neprietelių rankas, ir nieks jai ne gelbti; jos neprieteliai į ją žiūrėdami džiaugias, ir juokias iš jos Sabatų.

8. Jėruzalė susigriešijo, todėl ji tur būti lyg nečysta moteriškė; visi tie, kurie ją garbėję laikė, dabar nieku ją verčia, jos gėdą matydami; ale jį atsikreipusi dusauja.

9. Jos baurumynai prie jos siulės limpa; ji ne dingoj, jai galiausiai taip busiant; per baisiai ji žemyn nustumta, ir dar ant to ne tur nei vieno, ją palinksminojančio. Ak Pone Dieve, žiūrėk į mano vargą! nėra neprietelius didei puikavojasi.

10. Neprietelius savo ranką pridėjo prie visų jos brangiųjų daiktų! nės ji turėjo matyti, pagonus į jos šventinycią einančius, * kuriuos tu paliepei, ne turint įeiti į tavo susirinkimą. * 5 Maiž. 23, 3.

11. Visi jos žmonės dusauja ir duonos jėško; jie brangiuosius savo daiktus duosti už valgi, kad dušią patiešytų. Ak Pone Dieve, ben žiūrėk ir matyk, kaip paniekinta aš pastojau!

12. Aš sakau jums visiems, pro šalį einantiems: ben žiūrėkite ir matykite, bau joks skaudėjimas toks esąs, koks mano skaudėjimas, kurs manę ištiko! Nėsa Ponas Dievas manę užpylė * tužba dienoje savo sunkiausiojo pykimo.

* perkš. 5. Ps. 83, 4.

13. Jis ugnį iš aukšto atsiuntė į mano kaulus ir jai valės davė. Jis mano kojoms tinklą paspendė ir apstabdė manę; jis padarė iš manęs pustynę, kad kasdien smutnytis turu.

14. Mano sunkieji griekai iš jo koravonių pabudo ir pulkais ant mano kaklo atėjo, aza visas mano nujėgimas man prapuola. Ponas Dievas manę šitaip sudaužė, kad keltis negaliu.

15. Ponas Dievas sumindžiojo visus mano drutuosius, kuriuos aš turėjau; jis ant manęs šventę užšaukdino, mano vyriškąją jaunuomenę sugaišinti. Ponas Dievas davė mindžioti mergai, dukterei Judo, (vyno) * spaustuvėje. * Apr. 14, 20.

16. Todėl aš taip * verkiau, ir abi mano aki teka vandeniliu, kad palinksminotojis, kursai mano dušėlę turėtų atgaivinti, toli yra nuo manęs. Mano vaikai sugaišo, nėra neprietelius viršų gavo.

* Jer. 14, 17.

17. Zion išsplėčia savo rankas, ir tačiau nėra nei vieno, ją palinksminoti; nėra Ponas Dievas apsakai aplink Jokubą jo neprieteliams paliepė, kad Jėruzalė jų tarpe tur būti lyg moteriškė nečysta.

18. Ponas Dievas teišus, nės aš jo burnai ne paklusnus buvau. Girdėkite, visi svietai žmonės, ir žiūrėkite į mano skaudėjimą! mano mergos ir jaunikaičiai išvesti nuėjo į kalėjimą.

19. Aš šaukiau savo prietelių, ale jie manę prigavo; mano kunigai ir miesto vyresnieji apalpo, butent * duonos jėškodami, dušią savo patiešyti.

* Ps. 37, 25.

20. Ak Pone Dieve, ben veizdėk, kaip * aš nerimstu, aza man iš to kune skaudu! Mano širdis man kune apsi-

verčia, nėsa aš didei smutna esmi. Lauke kardas ir namieje smertis man padarė našlystę. * Ps. 25, 17. Luk. 1, 25, a.

21. Bile kas gerai gird manę dusaujant, ir tačiau ne turu *palinksminojančio; mano visi priešininkai, mano nelaimę girdėdami, džiaugiasi; tai tu padarei. Taigi te ateiti ta diena, kurią tu iššauki, kad jiems taip būtų, kaip man! * Ps. 69, 21.

22. Te ateiti visas jų piktnusis po tavo akių, ir sudaužyk juos, kaip tu manę dėl visų mano nusižengimų sudaužei! nės mano dusavimo daugel yra, ir mano širdis smutna.

Perskyrimas 2.

Dejavimo giesmė dukters Ziono dėl jos visiškojo sugaišinimo.

Kaipo Ponas Dievas dukterį Ziono savo papykiu užpylė! Jis šlovę Izraelio iš dangaus ant žemės numetė; jis ne minėjo savo *pakojo dienoje savo papykio. * Ps. 99, 5. Darb. 7, 49.

2. Ponas Dievas visus Jokubo gyvenimus ne susimildamas išgaišino; jisai miestus, neįveiktinai apdrutintuosius, dukters Judo suardė savo didžiausiame papykime ir su žeme sulygino; jis nešventus padarydino, taip jos karalystę, kaip ir jos kunigaikščius;

3. Jis visus ragus Izraelio didžiausiame savo keršte sulaužė; jis savo dešinę į užpakalį attraukė, priešininkui ateinant, ir Jokubo (žemėje) *ugnį užkūrė, aplinkui supleskinančią. * Jer. 17, 27.

4. Jis savo *strielyčią įtempė, kaip koks neprietelius, savo dešinę jis pakėlė, kaip koks priešininkas, ir nužudė viską, kas gražų žiurėti buvo, ir savo sunkiausį kerštą kaip ugnį išliejo šėtroje dukters Ziono. * Ps. 7, 13.

5. Ponas Dievas pastojų lyg neprieteliu; jis išgaišino Izraelį, jis išgaišino visus jo paločius, ir jo pilis pagadino; jis dukterei Judo padarė daug raudojimų ir tužbų;

6. Jis jos šėtras išknisdino lyg kokį daržą, ir jos namus pagadino. Ponas Dievas Zione taip švenčių, kaip Sabatų užmiršdino, ir savo sunkiausiame keršijime taip ir karalius, kaip ir kunigus išgėdindino.

7. Ponas Dievas savo altorių pametė ir savo šventybę prakeikė, jis murus jos paločių padavė į neprieteliaus ran-

kas, kad jie Pono Dievo namuose šaukė, lyg šventoje kokioje dienoje.

8. Ponas Dievas pamislijo pagadinti murus dukters Ziono; jis virvę ant jų ištempė, ir savo ranką ne attraukė, iki ją išgaišinant; pamuriai stov raudingai, ir muras gul pasileidęs.

9. Jos vartai giliai į žemę įgrimzdė, jis jos užkaiščius sulaužė ir pagadino; jos karaliai ir kunigaikščiai yra tarp pagonų, kur jie pagal (Dievo) įstatymus ne gal elgtis, ir jos prarakai regėjimus nuo Pono Dievo ne gauna regėti.

10. Vyresnieji dukters Ziono gul ant žemės, ir be tyl; jie dulkėmis savo galvas apbarsto ir žakais apsisiautė; mergos Jeruzalės savo galvas nuleidžia į žemę.

11. Aš *savo akis kone išsiverkiau, aža mano kunui iš to sunku yra; mano kepenos (lyg) ant žemės yra iškritusios dėl vargimo mano žmonių dukters, kudiškiams dar žindomiems ir ne iškalbantiems ant miesto ulyčių (badu) apalpstant. * Jer. 9, 1. Raud. 1, 16.

12. Kaip jie savo augyvėms tarė: „kame duonos bei vyno?“ kaip jie ant miesto ulyčių apalpo, kaip kokie smertnai įzeistieji, ir ant savo augyvių rankų dušią atdavė.

13. Ak tu duktė Jeruzalės, kam aš tavę prilygisu ir kam tavę priskaitysu, tu merga, duktė Zion? su kuomi aš tavę sulygįčiau, kad tavę galėčiau palinksminti? nės tavo žaizda yra didumu lyg jurės; kas gal tavę išgydyti?

14. Tavo prarakai pasakė tau niekam ne vertus regėjimus ir ne apreiškė tavo nusižengimus tau, kuomi jie tavo kalėjimą būtų nukreipę; bet sakė tau niekingas prarakystės, kuriomis jie tavę iš žemės iškoznijo.

15. Visi pro šalį einantieji rankas suploję švilpina į tavę, ir galvas krato ant dukters Jeruzalės: „begu tai tas miestas, apie kurį sakydavo, jį visų gražiausįjį esantį, kuriuomi visa žemė džiaugias?“

16. Visi tavo neprieteliai prieš tavę išsižioję iššvilpina tavę, *išsišiepę dantis rodo, tarydami: „čeba! mes ją sugaišiname; tai yra ta diena, kurios mes gaidėme; tai gavome, tai sulaukėme.“

* Job. 16, 9. Ps. 35, 16.

17. Ponas Dievas padarė, ką buvo

apsiėmęs; jis savo žodį išpildė, kurį seniai pirm to buvo įsakęs; jis ne susimildamas sugaišino, jis neprietelių ant tavęs pradžiugdino ir tavo priešinkų ragą paaukštino.

18. Jų širdis rėkė Ponop Dievop: ak tu mure dukters Ziono, te ritasi ašaros žemyn dieną ir naktį, kaip upelis, neigi ne paliauk, ir tavo akies obuolys te nesiliauja!

19. Naktį atsikėlusį rėk, išliek savo širdį pirmoje gaidgystėje po akių Pono Dievo lyg vandenį; pakelk savo rankas jopi dėl jaunųjų dušelių tavo kudikių, badu gaištančiųjų pryšakyje visų ulyčių!

20. Pone Dieve, ben žiurėk ir veizdėk, ką tu taipo pagadinęs! Argi moteriškės *savo kuno vaisių valgys, jaunintėlius kudikėlius, sprindį ilgus? Argi prarakai ir kunįgai Pono Dievo šventinyčioje taipo bus žudyti? *5 Maiž. 28, 53. s.

21. Gulėjo ulyčiose ant žemės vaikščiai ir senieji; jaunuomenė mano mergiškoji ir vyriškoji kardu puolė. Tu pasmaugei dienoje savo keršijimo, tu ne pasigailėdamas papiovei.

22. Tu pašaukei mano neprietelius iš visų kraštų, lyg ant kokios šventės, aža nei vienas ne ištruko, nei ne išliko dienoje keršijimo Pono Dievo; mano prikavotuosius ir užaugintuosius neprietelius nužudė.

Perskyrimas 3.

Dejavimo, palinkšminojimo ir pagraudinimo raštas, Žydams parašytas.

Aš biednas vyras, turu regėti jo didžiojo keršto rykštę.

2. Jis manę vedė ir įvedė į tamsybę ir ne į šviesą.

3. Jis savo ranką pakreipė prieš manę, ir abelnai kitaip daro su manimi į dieną dienos.

4. Jis mano mėsą ir odą seną padarė, ir mano kaulus sudaužė.

5. Jis manę kurte apkūrė ir manę tulžimi bei tužba apdėjo.

6. Jis *manę į tamsą įdėjo, kaip negyvuosius sviete. *Ps. 143, 3.

7. Jis manę apmurijo ne išeitinai, ir į sunkius pančius įpančiavo manę.

8. Ir *norint aš šaukiu ir rėkiu, tai jis ausis užsikemša mano maldoms. *Ps. 22, 3 ir 69, 4.

9. Jis mano kelią apmurijo su ap-

kaltais akmenimis, ir mano takus apkasė.

10. Jis manę *tykojo nei lokys, nei koksai liutas uolose. *Ps. 19, 9.

11. Jis iš kelio manę paklaidino, jis manę supiaustė ir išpustijo.

12. Jis savo strielnyčią įtempęs ir manę strielai per mierį pastatė.

13. Jis iš seidoko į mano inkstus strielas įšovė.

14. Aš išjuoku esmi visiems savo žmonėms, ir dieniška jų dainelė.

15. Jis manę kartumynais privalgudino ir metėlėmis prigirdė.

16. *Jis mano dantis į šmotelius sukulė, įjis manę pelenuose voliojo. *Darb. 7, 54. ↑ Ez. 27, 30.

17. Mano dušėlė yra pavaryta iš pakajaus, man gero reik užmiršti.

18. Aš tariau: mano išgalėjimo yra gloda, ir mano pasitikėjimo ant Pono Dievo.

19. Ben minėk, kaip aš taip biedna ir prastota, metėlėmis bei *tulžimi girdoma esmi! *Mat. 27, 34.

20. Tu juk minėsi to, nėra mano dušia man tai sako.

21. Tai aš į širdį dėmi, todėl aš dar tikiuosi.

22. Pono Dievo *susimilimas yra, kad mes visiškai ne prapuolėme; jo mielaširdingystė dar ne pasiliovė; *Neėm. 9, 31. ↑ Nus. 22, 13.

23. Bet ji kas rytą nauja, ir tavo (Pone Dieve) viernumas didis yra.

24. Ponas Dievas yra *mano dalykas, taria mano dušėlė; todėl aš tuomi tikėsuos. *Ps. 16, 5 ir 73, 26.

25. Nėsa *Ponas Dievas yra meilingas tam, kursai jo laukia, ir dušei jo įėškančiai. *Ps. 40, 2.

26. Grečnas tai daiktas, kantriai keisti ir *Pono Dievo pagalba tikėtis. *Joz. 50, 10.

27. Grečnas tai daiktas, vyrui junga savo jaunystėje nešioti;

28. Kad prastotasis kantrus yra, jei kas jį užpuola,

29. Ir savo burną į dulkes įkišęs, kas lauktina, laukia;

30. Ir besiduodas (nevertai) į veidą siekti ir didei apsigėdįti.

31. Nėsa Ponas Dievas ne amžinai atmeta;

32. Bet *apsmutnijęs vėl susimilsta pagal savo didį susimilimą; *Jez. 54, 8.

33. Nėsa jis ne iš širdies žmones vargina ir apsmutnija,

34. Nei visus apkaltuosius ant žemės abelnai posavo kojomis pamįsias,

35. Ir vyro kokio provą po akių Aukščiausiojo duosias kraipyti,

36. Arba kokio žmogaus provą perverst, nei Ponui Dievui to ne matant.

37. Taigi kas drįs sakyti: *tai nusiduosti, Ponui Dievui ne paliepus,

* Jėz. 45, 7. Amos 3, 6. Mik. 1, 12.

38. Ir kad nei kas pikta, nei kas gera ateina iš Aukščiausiojo burnos?

39. Kamgi šitaip *murmia gyvieji žmonės? Kožnas te murmia ant savo griekų!

* Jon. 6, 43.

40. Ir pertardykime bei išklausinėkime savo pasielgimą, ir Ponop Dievop prisiverskime!

41. *Pakelkime savo širdį bei rankas Dievop į dangų!

* Ps. 28, 2.

42. Mes, *mes susigriešijome ir nepaklusnus buvome; todėl tu (Dieve) vertai mūsų ne čėdijai;

* Ps. 106, 6. Dan. 9, 5.

43. Bet mus papykiu nei pilte apylei ir persekinėjai, ir ne pasigailėdamas pasmaugei.

44. Tu lyg debesius užsidengei, kad mūsų maldos ne galėjo persigauti.

45. Tu mus iššlava ir mėšlu davei pastoti svieto žmonėse.

46. Visi mūsų neprieteliai savo burna išsižioja prieš mus.

47. Mes spaudžiami ir varginami esme išgąščiais ir nerimimu.

48. Iš mano *akių teka vandens upeliai dėl bėdos dukters mano žmonių.

* Jėr. 9, 1 ir 13, 17.

49. Mano akys lyg tekėte teka ir ne gal liautis; nėsa niera nei jokio paliovimo,

50. Iki Ponas Dievas iš dangaus šen žemyn žiurės ir tai pamatys.

51. Mano akis (matydamą tą bėdą) mano gyvastį sukremta *dėl dukters mano miesto.

* per. 1, 16.

52. Mano neprieteliai manę medžioje medžiojo nei paukštytį, be jokios priežasties.

53. Jie mano dušią duobėje žudė ir akmenimis manę užmetė;

54. Jie ir mano galvą vandenimi užpylė; tai aš tariau: „dabar jau abelnai prapuoliau.“

55. Ale aš tavo vardo šaukiau, Pone Dieve, žemai iš duobės,

56. Ir tu išklausei mano balsą. Ne paslėpk savo ausis nuo mano dusavimo ir rėkimo.

57. Priartijk man tavęsi šaukiant ir tark: nesibijok!

58. Tu, Pone Dieve, bylinėk mano dušios provą, ir išgelbėk mano gyvastį.

59. Pone Dieve, žiurėk, kaip man neteisybė daroma, ir įtaisyk mano provą!

60. Tu matai visą jų pagiežimą ir visas jų mislis ant manęs.

61. Pone Dieve, tu girdi jų išdarykumą ir visas jų mislis ant manęs.

62. (Tu girdi išdarkančiasias) lupas mano priešininkų, ir jų dieniškąjį išdumojimą ant manęs.

63. Ben žiurėk! jie ar atsisėda, ar atsikelia, tai *dainą ant manęs dainuoja.

* Job. 30, 9.

64. Užmokėk *jiems, Pone Dieve, kaip jie pelnę!

* Ps. 37, 8.

65. Te išgandina juos jų širdis, ir te jaučia jie tavo keikimą!

66. Persekinėk juos su didžiausioju kerštu, išgaišyk juos po Pono Dievo dangumi!

Perskyrimas 4.

Biedninga giesmė Žydų tužbos dėlci: prarakavimas apie Edomytų prapuolimą.

Kaipgi *auksas taip abelnai tamsus pastoj, ir skaistūs auksas taip biau-rus, ir šventinyčios akmens pryšakyje ant visų ulyčių išmėtyti!

* Jėz. 1, 22.

2. Brangieji Ziono suneliai, auksui lygus laikomieji, kaipgi tie dabar molio puodams prilygiti, puodžiaus daromiems!

3. Vilkai paduoda papus savo vaikams ir juos pažindo; ale mano žmonių dukė tur nepasigailėti, kaip koks štrušas pusčioje.

4. Žindomamjam kudikiui jo liežuvis prie jo gomurio prilimpa iš troškulio; jaunieji kudikiai prašo duonos, ir niera nei vieno, jiems tos pridudančio.

5. Kurie pirm to skaniausius valgius valgė, tie dabar apalpsta ant ulyčių; kurie pirma buvo šilkuose užauginti, tie dabar tur mėšlynuose gulėti.

6. Nusižengimas dukters mano žmonių yra didesnis už *grieką Sodomos, kuri nuoglai sugaišinta buvo, nei jokios (žmonių) rankos ne pridėjus.

* 1 Maiž. 18, 20 ir 19, 4. s.

7. Jos Nazarėai buvo čystesni už

sniegą ir baltesni už pieną; jie raudonesni buvo už kareikas, jie išsiredę rodėsi nei Sapyras.

8. Ale dabar jų veidas taip tamsiai pajudavo, kad jų ant ulyčių ne pažįsti; jų oda prie kaulų kaba, ir jie taip sudžiuvo, kaip malkos plauskelė.

9. Kardu nužudytiems buvo geriausia, ne kaip tiems, kurie badu numirė, kurie susmuko ir nudurti buvo dėl pristokimo lauko vaisiaus.

10. *Mielaširdingiausiosios moteriškės turėjo pačios savo kudikius išvirti, kad ko valgyti turėtų toje bėdoje dukters mano žmonių. *per. 2, 20. 5 Maiž. 28, 53.

11. Ponas Dievas savo didį supykimą pabaigė, jis savo labai didį pykimą išliejo; jis Zione *ugnį pakūrė, kuri ir jos gruntavones suėdė. *Jėr. 17, 27.

12. Tai karaliai ant žemės ne būtų tikėję, neigi visi svieto žmonės, kad priešininkas bei neprietelius vartais į Jėruzalę įeisias.

13. Ale tai nusitiko dėl griekų jų prarakų ir dėl nusižengimo jų kunijų, kurie toje teisiųjų kraują praliejo.

14. Jie šen ir ten vaikščiojo ant ulyčių nei akieji, ir kraujais buvo išsitepę, kad nei anų drabužių negalėjai palytėti;

15. Bet jiems buvo prišaukiama: „atstokit, jus nečystieji, atstokit, atstokit, nieko ne krutikit!“ Nėsa jie jų baisėjosi ir bėgo nuo jų, ir tarp pagonų buvo sakoma: „jie ne ilgai tenai bus.“

16. Todėl juos Pono Dievo papykys išsklaidino ir ne nor daugiaus į juos žiurėti, kadangi jie kunjgus ne laikė garbėje, nei vyresniųjų ne susimilo.

17. Ir tačiau mūsų akys dairėsi niekingosios pagalbos, iki joms pailstant, mums be laukiant žmonių, kurie tačiau mus išgelbėti ne galėjo.

18. Jie vijo mus, aža ant mūsų ulyčių nepigu buvo vaikščioti. Taigi ir galas mums atėjo, mūsų dienos pasibaigė, mums likimas atėjo.

19. Mūsų persekinėtojai buvo greitesni už padangių erelius; jie ant kalnų mus vajojo, ir pusčioje ant mūsų tykojo.

20. *Pono Dievo apmostytasis, kuriuomi pasitikėjome, apkaltinai yra sugautas, kada jie mus išgaišino; kuriuomi pasilinksminomės, po jo pavėsiu gyvėsią tarp pagonų. *Jėr. 62, 8, 11. s.

21. Nukait, džiaugkis tikt ir buk

linksma, tu duktė Edomo, tu gyvenantiji žemėje Uz! nėsa ir iki tavęs nueis kylikas, ir tu turi girta ir nuoginta buti.

22. Ale *tavo nusižengimas pasibaigė, tu duktė Ziono; jis tavę daugiaus ne išvesdys; ale tavo nusižengimą, tu duktė Edomo, jis atlankys ir tavo griekus atdangis. *Jėz. 40, 2.

Perskyrimas 5.

Jėremiošiaus malda dėl vadavimo didei vargintųjų Žydų.

Minėk, Pone Dieve, kas mums nusi-duosti; žiurėk ir atsiveizdėk į mūsų išgėdinimą!

2. Mūsų tėviškasis dalykas pagonams teko, ir mūsų namai ateiviams.

3. Mes esme siratos ir ne turime tėvo, mūsų motynos yra nei našlės.

4. Mes savo pačių vandenį turime pinigais pirktą gerti, savo pačių malką turime užmokėdami parsigabenti.

5. Mes per mierą varomi esme, ir jau pailsusiems jie ne duosti mums atsiilsėti.

6. Mes turėjome pasiduoti (karaliui) Egipto ir Asuro, kad ben duonos turėtumbime prisivalgyti.

7. Mūsų *tėvai susigriešijo, ir jų jau ne yra; ir mes jų nusidėjimų dėlei turime tokią bėdą kęsti.

* 2 Maiž. 20, 5, Jėr. 31, 19. Ez. 18, 2.

8. Bernai ponavoja ant mūsų, ir niera nei vieno, mus nuo jų rankos išgelbančio.

9. Mes turime savo duoną parsinešti su prisibijojimu, gyvi ne išliksią dėl kardo pusčioje.

10. Mūsų odos sudegusios kaip pečiuje iš baisaus bado.

11. Jie moteris Zione apgėdino, ir mergas miestuose Judavos.

12. Kunigaikščiai nuo jų yra pakarti, ir *senieji ne buvo garbėje laikomi.

* 5 Maiž. 28, 50.

13. Vyriškoji jaunuomenė turėjo maluno akmenis nešioti, ir vaikaičiai medžius nešiodami klupinėti.

14. Senieji ne sėd po vartais, ir vyriškoji jaunuomenė jau ne žaidžia ant striunų.

15. Mūsų širdies džiaugsmas pasibaigė, mūsų šokinėjimas pavirto į vaitojimą.

16. Mūsų galvos *vainikas nupuolė; ak bėda, kad taip susigriešijome.

Jėr. 13, 18.

17. Iš to ir mūsų širdis smutna, ir mūsų akys tamsios,

18. Dėl kalno Ziono, kad jis taip pustas gul, kad lapės per jį bėginėja.

19. Ale, Pone Dieve, *tu amžinai pasilieki, ir tavo karališkasis krėslas nesiliauja niekados. *Pa. 10, 16. Jėr. 10, 10.

20. Kodėl *tu mūsų taip abelnai

nori užmiršti ir mus taip ilgai nuodėm apieisti? *Pa. 13, 2

21. Privesk mus, Pone Dieve, vėl prie savęs, kad mes vėl į savo namus išskatumbime; atnaujink mūsų dienas, kaip iš senovės!

22. Nėsa tu mus meste pametei ir per mierą ant mūsų supykai.

Prarakas Ezeikielis.

Perskyrimas 1.

Regėjimas apie Kristaus karalystės praplatinimą per Dievo tarnų urėdą.

Trisdešimtaine mete penktąją dieną ketvirtojo mėnesio, man b'esant tarp sugautųjų prie vandens *Kėbar, atsi-vėrė dangus, ir Dievas parodė man regėjimų. *per. 10, 15. 20, 22.

2. Ta pati penktoji diena to mėnesio buvo tame patime penktame mete po to, kaip *Jojakynas, karalius Judavos, sugautas tapė išvestas. *2 Kar. 24, 19.

3. Tai Pono Dievo žodis atėjo Ezeikieliui, sunui Busi, kunigo, Kaldėonų žemėje prie vandens Kėbar; tenai Pono Dievo ranka ant jo užėjo.

4. Ir aš regėjau, ir štai: atėjo didis vėsulis iš šiaurės su didžiu debesiu, ugnies pilnu, tasai visur aplinkui švietė; ir patime viduryje tos ugnies buvo lyg šviesiausia šviesybė ugnyje;

5. Ir *viduje jos rodėsi lyg keturi gyvuoliai, ir tarp jų vienas buvo regėti veidu, lyg koksai žmogus; *per. 10, 9.

6. Ir *kožnas turėjo keturis gymius bei keturis sparnus; *per. 10, 14.

7. Ir jų blauzdkauliai buvo ištisi, ale jų kojos buvo lyg apskritos kojos, ir žibėjo kaip šviesus glitus varias;

8. Ir turėjo žmogaus rankas po savo sparnais keturiose jų vietose, nės jie visi keturi turėjo savo gymius ir savo sparnus;

9. Ir tų pačių sparnų kožnas susiėjo su kits kitu. Ir jiems einant ne reikėjo jiems kraipytis, bet katrul jie ėjo, jie tuojaus tiesiog sau ėjo.

10. Jų veidai po dešinės šalies tų keturių buvo *lygus žmogui kokiam bei liutui, ale po kairės šalies tų keturių buvo jų veidai lyg jaučio bei erelio. *Apr. 4, 7.

11. Ir jų veidai bei sparnai buvo viršuje atskirti, kad vis du sparnu

susisieko, ir dviem sparnam jie savo kuną apdengė.

12. Katrul jie ėjo, tai tuojaus tiesiog sau ėjo, ir jie ėjo, *katrul vėjas putė, ir ne reikėjo jiems kraipytis einant. *perkš. 20.

13. Ir tie gyvuoliai žiurint buvo nei anglys žėrinčios ir nei žiburiai, tarp gyvųjų daiktų einantieji. Ir ugnis spindulį iš savęs išleido, ir iš ugnies išėjo žaibas.

14. Ir tie gyvuoliai šen ir ten tekinėjo, lyg kaip žaibas.

15. Man tus gyvuolius taip regint, štai, ratas (tekinyas) be stovys ant žemės prie tų keturių gyvuolių, ir žiurint buvo nei keturi ratai.

16. Ir tie *ratai buvo lyg darbas iš Turkyso, ir visi keturi viens kaip kits, ir žiurint buvo jie lygiai kaip (kad) butų viens antrame ratas. *per. 10, 9.

17. Kad jiems eiti reikėjo, tai galėjo jie į visas savo ketures šalis eiti, neigi reikėjo jiems kraipytis einant.

18. Jų skrytys bei aukštumas buvo baisus, ir jų skrytys buvo pilnos akių apskritui visuose keturiuose ratuose.

19. Ir tiems gyvuoliams einant, ėjo ir ratai pagal juos; ir tiems gyvuoliams nuo žemės aukštyrų pasikeliant, ir ratai pasikėlė aukštyrų.

20. Katrul *vėjas putė, tenai ir jie ėjo; ir ratai pasikėlė prie jų aukštyrų; nėra gyvas vėjas buvo tuose ratuose. *perkš. 12.

21. Aniems einant, ėjo ir šie, aniems stovint, stovėjo ir šie, ir aniems pasikeliant nuo žemės, tai ir ratai pagal juos pasikėlė; nėra buvo gyva dvasė tuose ratuose.

22. Ale viršuje tų gyvuolių buvo lyg dangus, kaip kristolas baisu žiurėti, iš aukšto ties jais išsiplėtęs,

23. Kad po dangumi jų sparnai

tiesiog prieš kitą stovėjo, ir kožno kuną uždengė du sparnu.

24. Ir aš girdėjau sparnus užiant, nei didžius vandenį ir nei dundėjimą Visogalinčiojo, jiems einant, ir kaip bildėjimą abaže. Ale apsistodami sparnus paleido.

25. Ir jiems apsistojus ir sparnus paleidus, griovė danguje aukštai ties jais.

26. Ir viršuje dangaus, aukštai ties jais esančiojo, buvo matyti, kaip sapyras, lyg koks sostas, ir ant to paties sosto sėdėjo vienas, žiurint lygiai kaip žmogus.

27. Ir aš regėjau, ir buvo kaip skaisti šviesybė, ir viduryje buvo matyti, kaip ugnis iš visų kraštų; nuo jo strėnų aukštynai ir žemynai regėjau aš, kaip ugnį žibančią iš visų šalių.

28. Lygiai kaip antai dangaus juosta debesyse stov nulijs, taip žibėjo iš visų šalių. Šitaipo aš regėjime regėjau Pono Dievo šlovę. Ir aš tą regėjęs puoliau ant savo veido, ir aš išgirdau kalbančio balsą.

Perskyrimas 2.

Prarako Ezeikielio pavadinimas į prarakų urėdą.

Ir jis tarė man: tu žmogaus vaike, *stokis ant savo kojų, tai aš su tavimi kalbėsu. * Dan. 10, 11.

2. Ir jam taip su manimi be kalbant, aš vėl atsigavau ir ant savo kojų stojęs klausiau to su manimi kalbančiojo.

3. Ir jis tarė man: tu žmogaus vaike, aš tavę siunčiu pas vaikus Izraelio, pas žmones, nuo manęs atsiškyrusius, kurie manę prastoje yra. Jie ir jų tėvai taip jau iki šiai pačiai dienai prieš manę nusižengė.

4. Ale tie vaikai, pas kuriuos aš tavę siunčiu, tur kietas galvas ir užkietintas širdis; tiems tu turi sakyti: taipo kalba Viešpats, Ponas Dievas:

5. Ar jie *klausytų, ar ne klausytų, jie tiesa yra nepaklusnus namai; ale tačiau jietur žinoti, praraką tarp jų esantį. * per. 3, 11. 27.

6. Ir tu, žmogaus vaike, ne turi jų pabugti, nei jų žodžių bijotis. Yra tiesa prie tavęs kietsprandžiai ir dygus erškėčiai, ir tu gyveni tarp skorpiono; ale tu ne turi bijotis jų žodžių, nei nuo jų akių ne išsigąsti, norint jie namai nepaklusnus yra;

7. Bet tu turi jiems mano žodį sakyti,

jie apsiimtų jų ar klausyti, ar ne klausyti; nės jie yra nepaklusnus žmonės.

8. Ale tu, žmogaus vaike, tu girdėk, ką aš tau sakau, ir ne buk nepaklusnus, kaip tie neklusantieji namai yra! Atverk savo burną ir valgyk, ką aš tau duosu.

9. Ir aš regėjau, ir štai, čia buvo ranka ties manimi ištiesta, toji turėjo sudėtą gromatą.

10. Tą ji išplėtė po mano akių, ir toji buvo aprašyta iš viršaus ir viduje, ir buvo toje parašyti *skundimai, dusavimas ir bėda. * Pam. 23, 29.

Perskyrimas 3.

Prarakas į Babelę gabenamas ir sargu Izraelio pramenamas.

Ir jis tarė man: tu žmogaus vaike, *valgyk, kas po tavo akių yra, bu-tent šią gromatą, ir nuėjęs kalbėk namams Izraelio. * Apr. 10, 19.

2. Tai aš savo burną atvėriau, ir jis man davė tą gromatą suvalgyti.

3. Ir tarė man: tu žmogaus vaike, tu turi šią gromatą, kurią aš tau duomi, į savo kuną valgyti, ir savo pilvą su ta pildyti. Tai aš ją valgiau, ir ji buvo mano burnoje taip saldi, kaip medus.

4. Ir jis tarė man: tu žmogaus vaike, eik pas namus Izraelio ir sakyk jiems mano žodį!

5. Nėsa aš tavę juk ne siunčiu pas žmones, svetimą kokią kalbą arba nepažįstamą liežuvį turinčius, bet į namus Izraelio!

6. Beje ne į daugybę žmonių, turinčių svetimą kalbą bei nepažįstamą liežuvį, kurių žodžius tu ne galėtum bei permątyti. Ir norint aš tavę į tokius siųsčiau, tai jie tačiau tavęs rods klausytų.

7. Ale namai Izraelio ne nor tavęs klausyti, nės nei manęs paties jie ne nor klausyti; nės visi namai Izraelio tur *kietas kaktas ir užkietintas širdis. * per. 2, 4. Sak. 7, 12.

8. Ale aš tačiau tavo *veidą kietą padariau prieš jų veidus, bei tavo kaktą prieš jų kaktas. * Jer. 1, 18.

9. Beje aš mielai tavo kaktą padariau taip kietą, kaip deimantą, kurs kietesnis už akmenį. Todėl nesibijok, neigi ne išsigąsk jų, kad jie taip nepaklusnus namai yra!

10. Ir jis tarė man: tu žmogaus vaike, visus mano žodžius, kuriuos aš tau sakau, tus dėk sau į širdį ir priimk į ausis!

11. Ir nuėjęs pas apkaltinai pagrėbtuosius savo žmonių, sakyk jiems ir tark jiems: šitaip taria Viešpats, Ponas Dievas; *jie ar apsiimtų klausyti, ar ne. *per. 2, 5, 7.

12. Ir vėjas pakėlė manę, ir aš išgirdau už savęs užimą lyg didžio žemės padrebėjimo: pagirta t'esie Pono Dievo šlovė savo vietoje.

13. Ir buvo bruzgėjimas sparnų anų gyvuolių, kurie lyg su kits kitu susibučiavo, podraugei bildėjimas ratų, abelnai arti prie jų esančiųjų, irgi užimas didžio žemės padrebėjimo.

14. Tai *vėjas manę pakėlęs nugabeno manę šalin. Ir aš einant didei išsigandau, ale Pono Dievo ranka laikė manę drutai. *Darb. 8, 39.

15. Ir aš iškakau pas apkaltinai pagrėbtuosius, prie vandens Kėbar gyvenančius, mandelėms (ant lauko) stovint, mėnesyje Abib, ir atsisėdau pas juos sėdinčius, ir pasilikau tenai su jais septynes dienas visiškai nuliudęs.

16. Ir toms septynioms dienoms perėjus, Pono Dievo žodis man atėjo ir tarė:

17. Tu žmogaus vaike, *aš tavę įstaciau sargu ant namų Izraelio; tu turi iš mano burnos žodį girdėti ir juos manęs dėl pagraudenti. *per. 33, 7. Ebr. 13, 17.

18. Kad aš nelabamjam sakau: „tu turi pražuti“, ir tu jį ne graudeni ir tai jam ne sakai, kad tas nelabasis nuo savo pikto pasielgimo saugotųs, jeib gyvas išliktų: tai nelabasis savo griekų dėl pražus, *ale jo kraują aš nuo tavo rankos jėškosu. *perkš. 20.

19. Ale jei tu nelabąjį graudeni, ir jis ne prisiverčia nuo savo nelabumo bei pikto pasielgimo, tai jis savo griekų dėl pražus; ale tu savo dušią išgelbėjai.

20. Ir jei *teisusis nuo savo teisybės atstoja ir pikto daro, tai aš jį perleisu nusitrenkti, kad jis pražutų; nėra kadangi tu jį ne pagraudenai, jis savo griekų dėl prapulti turės, ir ant jo teisybės, kurią jis darė, ne bus veizdėta; ale jo kraują aš nuo tavo rankos jėškosu. *per. 18, 24, 26.

21. Ale jei tu teisųjį graudeni, idant

ne susigriešytų, o jis ir ne susigriešija, tai jis išliks, nės jis priėmė pagraudenimą; ir tu savo dušią išgelbėjai.

22. Ir *tenjau Pono Dievo ranka atėjo ant manęs ir tarė man: kelkis ir ieseik į lauką! tenai aš su tavimi kalbėsu. *Ezr. 7, 6.

23. Ir aš kėlėsi išėjau į lauką; ir štai, čia (regėjau) be stovinčią Pono Dievo šlovę, lyg kaip aš ją *prie vandens Kėbar buvau regėjęs; ir aš parpuoliau kniupščias ant savo veido. *per. 10, 15.

24. Ir aš buvau *atgaivintas ir stojau ant savo kojų; ir jis su manimi kalbėdamas tarė man: nueik ir užsirakink savo namuose! *per. 2, 2.

25. Ir tu žmogaus vaike, štai, uždės tau virves ir tavę tomis riš, kad tu jiems ne išstruktumbei.

26. Ir aš *tau perleisu liežuvį prie gomurio prilipti, kad tu be žado busi ir jų daugiaus ne barsi; nės jie yra nepaklusnus namai. *Pa. 137, 6.

27. Ale kad aš su tavimi kalbėsu, tai aš burną tau atversu, kad jiems sakyti turėsi: šitaip taria Viešpats, Ponas Dievas: kas *klauso, tas te klauso; kas ne klauso, tas te ne klauso; nės tai yra nepaklusnus namai. *per. 2, 5, 7.

Perskyrimas 4.

Miesto Jėruzalės apgulimas pirma paženklinamas. Ir tu žmogaus vaike, ėmęs plytą padėk tą po savo akių ir nuženklįk ant jos miestą Jėruzalę!

2. Ir padaryk abažo *apgulimą aplink jį, ir padaryk pylimą aplinkui, ir padaryk vaiską aplinkui ir statyk karo ožius aplink jį! *2 Kar. 25, 1.

3. Ir prieš savę imk geležinę skauradą, ta t'esie geležinis muras tarp tavęs bei miesto; ir statyk savo akis prieš jį ir apstatyk jį! Tai t'esi ženklas namams Izraelio.

4. Tu turi ir ant savo kairio šono gultis ir nusižengimą vaikų Izraelio ant to uždėti; keles dienas tu ant to guli, taip ilgai ir jų nusižengimą turi nešioti.

5. Ir aš tau metus jų nusižengimų į tieką dienų paversu, butent tris šimtus ir devynisdešimtis dienų; taip ilgai tu turi nusižengimą vaikų Izraelio nešioti.

6. Ir tai atlikęs, tu potam ant savo dešinio šono turi gultis ir *turi nešioti

nusižengimą namų Judo keturisdešimts dienų; nėra ir čia aš tau už tiek metų tiek dienų duomi.*p.18,19.4 Maiž.14,33.

7. Ir statyk savo akis ir savo nuogąją ranką prieš apstatytąją Jėruzalę ir prarakauk prieš ją!

8. Ir štai, aš ant tavęs virvių uždėsu, kad ne galėtumbei kreiptis iš vienos šalies į kitą, iki tu dienas savo apgulimo busi pabaigęs.

9. Taigi imk sau kviečių, miežių, pupų, lešukų, naminių sorų ir speltų, ir tai vislab įdėjęs į vieną kubilą pritaisyk sau tiek duonos iš to, kiek dienų tu ant savo šono guli, kad *tris šimtus ir devynisdešimts dienų valgyti ištektumbei, *perkš.5.

10. Šitaip, kad tavo valgis, kasdien valgomasis, dvidešimt syklų svertų. Toktai tu čėsą po česo valgysi.

11. Ir vandens tu taipojau pagal miera gersi, butent šeštą dalį ln; ir tai taipojau čėsą po česo gersi.

12. Miežių ragaišių tu turi valgyti, kuriuos po jų akimis ant žmogaus mėšlų turi kepti.

13. Ir Ponas Dievas tarė: šitaip tur vaikai Izraelio savo nečystą duoną valgyti tarp pagonų, į kuriuos aš juos išstumiau.

14. O aš tariau: ak Viešpatie, Pone Dieve, štai mano dušia dar *niekada ne pastojo nečysta; nėra aš iš savo jaunų dienų iki šiam čėsui nei jokios maitos, nei kokio suplėšyto ne valgiau, ir niekados nei jokios nečystos mėsos į mano burną ne yra dėta.*Darb.10,14.

15. Ale jis tarė man: štai, aš tau pavelsiu karvių mėšlą už žmogaus mėšlą, kuriuomi tu savo duoną pritaisyti turi.

16. Ir tarė man: tu žmogaus vaike, štai, *aš duonos zopostą Jėruzalėje atimsu, kad jie duoną turės valgyti svarčiu svertą bei su apmauda, ir vandenį saikeliu įpiltą gerti su smutka, *per.5,16,s.

17. Todėl, kad duonos bei vandens pristokimas bus, ir viens su antru smutnytis ir nusižengime apalpti tur.

Perskyrimas 5.

Paveikslas sunkiausiųjų slogų, žydams pasakytųjų, ir tų pačių priežasčių.

Ir tu, žmogaus vaike, imk savo kardą, aštrų kaip britvą, ir leisk tą per savo

galvą bei barzdą, ir ėmęs svarčius tais plaukus perdalyk!

2. Vieną trečią dalį tu turi ugnimi sudeginti patime miesto viduryje, praejus dienoms apgulimo; antrąją ėmęs kardu mušk į visas šalis aplinkui; paskutiniją išbarstyk į vėją, ir aš kardą jų užpakalyje ištrauksiu.

3. Ale mažumėlių jų ėmęs, įrišk į savo skreistės kampą!

4. Ir vėl ėmęs kelis jų įmesk į ugnį, juos ugnimi sudegindamas; iš tų ugnis tur keltis ant visų namų Izraelio.

5. Taip taria Viešpats, Ponas Dievas: tai yra Jėruzalė, kurią aš į tarpą pagonų stačiau, ir aplink ją apsukui žemes.

6. Ale jįi mano įstatymą pervertė į nelabus pamokslus, daugiaus ne kaip pagonai, ir mano provas labiaus ne kaip tos žemės, kurios aplink juos yra. Nės jie atmeta mano įstatymą ir ne nor pagal mano provas pasielti.

7. Todėl taria Viešpats, Ponas Dievas, taip: kadangi jus daugiaus padarote ne kaip pagonai, kurie aplink jus yra, ir ne elgiatės pagal mano prisakymus, nei *pagal mano provas ne darote, bet darote pagal būdą pagonų, aplink jus esančiųjų, *per.11,12.

8. Tai Viešpats, Ponas Dievas, šitaip sako: štai, aš prieš tavę eisiu ir provą ant tavęs užleisiu, kad pagonai turės matyti;

9. Ir taip su tavimi padarysu, kaip aš niekados ne dariau, nei potam ne darysu, dėl visų tavo biaurybių;

10. Kad tavyje tėvai *savo vaikus, ir vaikai savo tėvus turės ėsti; ir tokią provą ant tavęs užleisiu, kad visi tavo likusieji į visus vėjus tur buti išsklaidyti. *5 Maiž.28,53.

11. Todėl, kaip tikrai aš gyvas esmi, taria Viešpats, Ponas Dievas, kadangi tu mano šventinyčią visokiais savo biauresčiais bei dievaičiais apbiaurinau, ir aš tavę sudaužysiu, ir *mano akys tavęs ne tur čėdyti, nei ne busu malonus. *per.7,4.

12. Trečioji dalis iš tavęs tur maru numirti bei badu pasibaigti, ir antroji iš tų trijų dalių kardu pulti aplink tavę, ir trečiąją tų trijų dalių aš į visus vėjus išsklaistysiu ir *kardą jų užpakalyje ištrauksiu. *perkš.2.

13. Taip mano kerštas tur pabaigtas, ir mano didysis kerštas ant jų buti išpildytas, kad aš *atsikeršyčiau; ir jie tur ištirti, manę, Poną Dievą, savo keršte kalbėjusį, kada savo didįjį kerštą juose busu ištaisęs. * per. 16, 42.

14. Aš tavę statysu pustyne ir gėda po akimis pagonų, aplink tavę esančiųjų, po akimis visų pro šalį einančiųjų.

15. Ir turėsi buti *gėda, apjuoku, paveikslu ir dyvu visiems pagonams, aplink tavę esantiems, kad aš provą ant tavęs užleisu su papykiu, didžiu kerštu ir keršijančiu barimu, (tai aš sakau, Ponas Dievas.)

* per. 14, 8. Jėr. 24, 9 ir 29, 18.

16. Bei kad aš bado *piktas strielas tarp jų šausu, iškadysiančias, ir aš jas iššausu, jus pagadinti; ir tū bādą pas jus vis didesnį duosu buti ir duonos zopostą atimsu.

* 5 Maiž. 32, 32. † Jėz. 3, 1. Ez. 4, 16 ir 14, 13.

17. Mielai *badą ir piktas girių žvėris aš tarp jūsų nusiųsu, tos turės bevaikiais jus padaryti; ir tur maras bei kraujas pas tavę ateiti, ir kardą ant tavęs užvesu. †Aš, Ponas Dievas, tai sakiau.

* per. 14, 21. Apr. 6, 8. † per. 21, 17.

Perskyrimas 6.

Apie išpuistijimą Žydų žemės.

Ir Pono Dievo žodis atėjo man ir tarė:

2. Tu žmogaus vaike, gręšk savo akis *prieš kalnus Izraelio ir prarakau prieš juos,

* per. 36, 1.

3. Tarydamas: jus kalnai Izraelio, girdėkite žodį Viešpaties, Pono Dievo! Šitaip kalba Viešpats, Ponas Dievas, abejiems, kalnams bei kalneliams, abejiems, ir upeliams ir dauboms: štai, aš kardą jums užvesu ir jūsų aukštybes išgaišysiu,

4. Kad jūsų altoriai išpustyti, ir jūsų dievaičiai sulaužyti bus; ir jūsų kunus po akių paveikslų užmušdįsu.

5. Beje, aš kunus vaikų Izraelio po akių jūsų paveikslų duosu pulti ir jūsų kaulus aplink jūsų altorius pabarstysu.

6. Kur jus tikt gyvėsite, čia miestai tur išpustyti, ir aukštybės pustyinės bus. Nėsa jūsų altoriai bus išpustyti ir į pustynes paversti, ir jūsų dievaičiai sulaužyti ir nieku paversti, ir jūsų paveikslai sudaužyti, ir jūsų budavonės išgaišintos.

7. Ir užmuštųjų tarp jūsų begulės,

kad *ištirtumbite, manę esantį Poną Dievą.

* Jėz. 37, 20.

8. Ale *kelis iš jūsų aš duosu išlikti, kardui ištrukstančius tarp pagonų, kad aš jus į žemes busu išbarstęs. * Jėz. 1, 8. 9.

9. Šitie jūsų išlikusieji tada manęs minės tarp pagonų, kur sugauti tur buti, kad aš jų kekšaujančią širdį, nuo manęs pabėgusiąją, ir jų kekšaujančias akis, kurios į savo dievaičius žiurėjo, busu sukulęs; ir jie gailėsis dėl nelabumo, visokioms jų biauzybėmis darytojo;

10. Ir tur jie ištirti, manę esantį Poną Dievą, ir ne noprošnai kalbėjusį, jeib tokią bėdą jiems padaryčiau.

11. Šitaip sako Viešpats, Ponas Dievas: suplok savo rankas ir savo kojomis trypdamas tark: bėda ant visų griekų biauzybų namuose Izraelio, kurių dėl jie *kardu, badu bei maru tur pulti!

* per. 5, 17.

12. Kas *toli yra, tas maru mirs; ir kas arti yra, tas kardu puls; ale kas išlikti ir nuo anų apsaugotas yra, tas badu mirs. Šitaip aš savo didį kerštą tarp jų pabaigsiu,

* per. 14, 21. Jėr. 24, 10 ir 42, 17.

13. Kad ištirtumbite, manę Poną Dievą esantį, kad jų užmuštieji gulės tarp savo dievaičių aplinkui jų altorius, aukštai ant visų kaukarėlių, ir aukštai *ant visų kalnų ir po visais žaliaisiais medžiais ir po visais tankiaisiais aužuolais, kuriose vietose jie visokiems dievaičiams saldžias rukinimo apieras duodavo. * 1 Kar. 14, 23.

14. Aš savo ranką prieš juos ištiesiu, ir tą žemę pustą ir negyvenamą padarysiu, nuo pusčios iki Diblato, kur jie gyvena; ir tur *ištirti, manę esantį Poną Dievą.

* 2 Maiž. 7, 5. a.

Perskyrimas 7.

Prarakavimas apie sugaišimą karalystės Judo.

Ir Pono Dievo žodis man atėjęs tarė:

2. Tu žmogaus vaike, šitaip taria Viešpats, Ponas Dievas, apie žemę Izraelio: galas ateina, galas ant visų keturių žemės kampų.

3. Dabar galas ateina ant tavęs; nėra aš savo didį kerštą tau užsiųsu ir tavę sudysu, kaip tu užpelnei, ir tau duosu, kas visoms tavo biauzybėms pareitis.

4. Mano *akis ne tur tavęs čėdyti, nei

aplenkti, bet aš tau duosu, kaip tu užsipelnei, ir tavo biaurybės tur į tavo paties vidurį ateiti, kad ištirtumbite, manę esantį Poną Dievą. * per. 5, 11 ir 8, 18.

5. Taip kalba Viešpats, Ponas Dievas: štai, ateiti bėda ant bėdos.

6. Galas ateiti, ateiti galas, pabudo jau ant tavęs; štai, ateina.

7. Jau užėiti ir anksti ateiti ant tavęs, tu gyvatinkė tos žemės; čėsas ateiti, raudojimo diena yra arti, kurioje ne bus dainų ant kalnų.

8. Jau dabar aš veik *savo narsą ant tavęs išliesu ir savo papykį ant tavęs pabaigsiu; ir tavę sudysu, kaip tu užpelnei, ir tau duosu vislab, kas tavo visoms biaurybėms pareitis. * per. 36, 18.

9. Mano *akys ne tur tavęs čėdyti, nei gi susimilsu; bet aš tau duosu, kaip tu užpelnei, ir tavo biaurybės tur tau į vidurį ateiti, kad ištirtumbite, manę esantį Poną Dievą, jus ištinkantį.

* per. 5, 11 ir 20, 17.

10. Štai, *ta diena, štai, ateiti, išaušta; rykštė žydi, ir pasididžiuojasis (Nebukad-Nézaras) žaliuoja. * perkš. 7.

11. Smarkininkas pasikėlė per rykštę ant nelabųjų, kad nieks iš jų, nei iš jų žmonių, nei iš jų pulko palinksminojimo ne turės.

12. Todėl ateiti čėsas, diena prisiartina. Perkasis te nesidžiaugie, ir parduodąsis te nesitužijie, nėra papykys ateiti ant viso jų pulko.

13. Todėl parduodąsis te ne jėško savo parduotojo turto! nėra kurs išliks, tas tą turės. Nės prarakavimas ant viso jų pulko ne sugrįš; nei vienas ne išliks gyvas dėl savo nusidėjimo.

14. Te patrubija tiktai trubą ir te pritaiso tikt vislab; tačiau nei vienas ne eis kariauti. Nės mano didis kerštas eina ant visų jų pulkų.

15. Ulyčiose vaikščioja kardas, butuose vaikščioja maras bei badas. Kas ant lauko yra, tas kardu mirs; ale kurs mieste yra, tą maras ir badas suės.

16. Ir kurie iš jų išbėgs, tie tur kalnuose buti, ir *lyg karveliai daubose, visi podraugei dejuodami, kožnas savo nusizengimo dėlei. * Jéz. 38, 14 ir 59, 11.

17. Visų rankos pasileis, ir visų keliai taip nestipriai stovės, kaip vanduo;

18. Ir žakais apsijuos, ir baime piltė bus užpilti; ir visų *gymiai rau-

dingi išveizdės, ir visų galvos bus nuskuostos.

* Jéz. 15, 2. Jér. 48, 37.

19. Jie savo *sidabrą laukan ant ulyčių išmes ir savo auksą per baurų koki daiktą. Nėsa jų sidabras bei auksas ne išgelbės juos dienoje papykio Pono Dievo. Ir tačiau savo dušias tuomi ne sotįs, nei savo pilvą tuomi pripils; nės tai jiems buvo pasipiktinimu ant jų nusidėjimų.

* Pam. 14, 4. Zép. 1, 18.

20. Jie iš savo brangiųjų akmenaičių, kuriais jie puikavojo, paveikslus padarė savo biaurybių ir savo baidyklių. Todėl aš tai jiems bauriu daiktu padarysiu,

21. Ir į svetimų rankas paduosu, kad tai išplėstų, ir nelabiems ant žemės per plėsimą, kad jie tai padarytų nešventu.

22. Aš savo akis nukreipsu šalin, kad jie mano lobį ben tikrai nešventu darytų, ir mielai plėšikai tur ant jo užėiti ir tą darkyti.

23. Padaryk retežių! nės ta žemė yra pilna kraujo kaltybių, ir tas miestas pilnas nevalijimo.

24. Tai aš pikčiausius iš pagonų ateidsu, kad jie jų namus tur atimti; ir macniųjų didžiavimui galą padarysiu ir jų bažnyčias suderksu.

25. Išgaišintojis ateiti; tai jie pakajaus jėškos, ir jo ne bus.

26. *Bėda ant bėdos ateis, garsas ant garso; tada jie regėjimo prie prarakų jėškos, ale jau ne bus nei pamokslo prie ėkunigų, nei pamokinimo prie senųjų. * Job. 1, 14. a. † Mal. 2, 7.

27. Karalius bus smutnas, ir kunigaikščiai gedulingai bus apsilvilę, ir rankos tos žemės žmonių bus lyg nusiminusios. Aš su jais darysiu, kaip jie pasielgę, ir juos sudysu, kaip jie užpelnę; kad *ištirtų, manę esantį Poną Dievą.

* per. 13, 23 ir 23, 49.

Perskyrimas 8.

Stabmeldystė priežastis ateisiančiosios koravonės.

Ir nusidavė šeštame mete penktoje dienoje šeštojo mėnesio, man be sėdint savo namuose, ir seniems iš Judavos sėdint po mano akių, čia jau Viešpaties Pono Dievo ranka puolė ant manęs.

2. Ir štai, aš regėjau, kad nuo jo strėnų žemyn linkai buvo nei ugnis, ale aukštai ties jo strėnomis buvo skaisčiai šviesu;

3. Ir lyg ranką ištiesęs čiupterėjo manę mano galvos plaukais. Tai vėjas manę nešė tarp dangaus bei žemės ir nugabeno manę į Jeruzalę dieviškame regėjime pas vidutiniuosius vartus, kurie į šiaurę stov; ten jau bestovįs abrozai, nepatinkąs šeiminkui.

4. Ir štai, tenai buvo šlovė Dievo Izraelio, kaip aš ją pirma buvau regėjęs ant lauko.

5. Ir jis tarė man: tu žmogaus vaikel, pakylėk savo akis į šiaurę! Ir man savo akis pakylėjus į šiaurę, štai, čia sėdėjo į šiaurę ans nekenčiamasis abrozai prie altoriaus vartų, tenpat, kur įeinama.

6. Ir jis tarė man: tu žmogaus vaikel, begu tu regi, ką šie daro, butent dides biaurybes, kurias namai Izraelio čionai daro, kad jie manę juo tolyn nuo mano šventinčios pavarytų? Ale tu dar daugiau didesnių biaurybių regėsi.

7. Ir jis vedė manę pas duris prybažnyčio, tai aš regėjau, ir štai, tenai be esanti skylė sienoje.

8. Ir jis tarė man: tu žmogaus vaikel, kask į sieną! Ir man į sieną kasant, štai, be esanti anga.

9. Ir jis tarė man: jeik ir matyk ne labiasias biaurybes, kurias jie čia daro!

10. Ir man įėjus ir be žiurint, štai, čia buvo *visokie abrozai kirminų bei galvijų, vienų baisių ir visokių dievaičių namų Izraelio, visur aplinkui prie sienos padarytų; * Rym. 1, 23.

11. Ties kuriais stovėjo septynisdešimt vyrų iš vyresniųjų namų Izraelio; ir Jasanjas, Sapano sunus, taip jau tarp jų be stovįs, ir kožnas savo rukinimo žoles turėjo rankoje, ir tamsi mygla kėlės aukštytyn nuo ruikinimų.

12. Ir jis tarė man: žmogaus vaikel, ar rėgi, ką vyresnieji namų Izraelio daro tamsoje, kožnas savo gražiausioje kamaroje? Nėš *jiesako: „Ponas Dievas mūsų ne mato, bet Ponas Dievas nuo tos žemės atstojo.“ *per. 9, 9. Ps. 94, 7. Jėz. 29, 15.

13. Ir jis tarė man: tu dar toli didesnių biaurybių regėsi, jų daromųjų.

14. Ir jis įvedė manę pas vartus, prie Pono Dievo namų į šiaurę stovinčius; ir štai, tenai besėdinčios moteriškės, apverkiančios Tamusą.

15. Ir jis tarė man: žmogaus vaikel,

ar tu tai regi? Ale tu dar didesnių biaurybių regėsi, ne kaip šios yra.

16. Ir jis manę įvedė į vidutinįjį prybažnytį prie Pono Dievo namų; ir štai, ties durimis prie Pono Dievo bažnyčios, tarp prybažnyčio bei altoriaus, tenai buvo apie dvidešimt ir penki vyrai, kurie savo *pakalą prieš Pono Dievo bažnyčią ir savo veidą į rytus buvo nukreipę ir meldėsi prieš saulės užtekėjimą. * 2 Nus. 29, 6.

17. Ir jis tarė man: žmogaus vaikel, ar tu regi? ar tai permaž namams Judo, kad jie visas tokias biaurybes čia daro? norint jie tačiau be to visoje žemėje vienus tik gvoltavojimus bei neteisybes daro, ir nuo to nesiliauja, irgi manę dar kibina; ir štai, jie dar vynšakes prie nosies laiko.

18. Togidėl ir aš prieš juos didei nemaloningai elgsuos, ir *mano akys ne tur jų čėdyti, neigi noru jų susimilti. Ir †norint jie didžiū balsu į mano ausis rėktų, tačiau aš jų ne klausysu.

* per. 7, 4. 9 ir 10. Jėz. 1, 15.

Perskyrimas 9.

Koravonė dievaičius garbinančių.

Ir jis šaukė didžiū balsu man girdint ir tarė: jau prisiartinio šito miesto atlankymas, ir kožnas jų te tur savo rankoje smertną grieką.

2. Ir štai, be ateiną šeši vyrai keiliu nuo aukštųjų vartų, kurie į šiaurę stov, ir kožnas turėjo iškadjantį ginklą savo rankoje. Ale vienas buvo tarp jų, tas marškoniu buvo apsilvilkęs, ir turėjo ryką parašymui prie savo šalies. Ir jie įėję stojosi prie šalies variniojo altoriaus.

3. Ir šlovė Dievo Izraelio pasikėlė nuo Kėrubo, ant kurio ji buvo, tenlink pas slenkstį namų, ir šaukė tam marškoniu vilkančiam bei rašymui pryprovas turinčiam prie savo šalies.

4. Ir Ponas Dievas tarė jam: eik per dēm per miestą Jeruzalę ir *paženklink ženklų į kaktą tus žmones, kurie †dusauja ir raudoja dėl visų biaurybių, tenai daromųjų. * Apr. 7, 3. † 2 Petr. 2, 8.

5. Ale aniems tarė jis, man girdint: eikite paskui šį per miestą ir muškite! jūsų *akys ne tur čėdyti, nei aplenkti.

* per. 8, 18.

6. Nužudykite podraugei senuosius, jaunuosius vaikus, mergas, kudikius

ir moteriškes, vislab į mirtį; ale tų, kurie aną ženklą ant savęs tur, tų neigi vieno ne krutjkite; *ir pradėkite nuo šventinčios! Ir jie pradėjo nuo senųjų žmonių, kurie prie namų buvo.

* 1 Petr. 4, 17.

7. Ir jis tarė jiems: padarykite nečystus tus namus, ir prybažnyčius pripildykite lavonais; išeikite! Ir jie išėjo išmušė mieste.

8. Ir jiems išmušus, aš dar buvau išlikęs. Ir aš *ant savo veido puolęs rėkdamas sakiau: ak Viešpatie, Pone Dieve, argi tu visus likusius Izraelyje išgaišysi, kad savo papykj taip išlieji ant Jėruزالės? *per. 11, 13.

9. Ir jis tarė man: nusidėjimas namų Izraelio bei Judo yra perlabai didis; tikt viens gvoltavojimas yra žemėje bei neteisybė mieste. Nės jie *sako: „Ponas Dievas tą žemę prastojo, ir Ponas Dievas ne mato musų.“ *per. 8, 12.

10. Todėl tur *mano akys ir ne čėdyti, neigi ne susimilstu, bet aš jų darbus ant jų galvos užmesu. *per. 7, 4. 9 ir 8, 18.

11. Ir štai, tas vyras marškonių apvilktasis, bei su rašymo pryprova prie savo šalies, atsakydamas tarė: aš padariau, kaip tu man paliepei.

Perskyrimas 10.

Regėjimas apie žeriančias anglis ir apie Pono Dievo šlovę.

Ir aš regėjau, ir štai, padangėje ties galva Kėrubinų rodės nei sapyras, ir viršuje rodėsi nei karalkrėslis.

2. Ir jis sakė tam vyrui, marškonių vilkinčiamjam: eik į tarpą anų ratų prie Kėrubų, ir ėmęs žeriančių anglių pilnas rankas, kurios tarp Kėrubinų yra, išberk jas ant miesto! Ir jis įėjo, man tai regint, jį įeinantį.

3. Ale Kėrubinai stovėjo po dešinės prie namų; ir prybažnytis viduje pilnas buvo myglos.

4. Ir Pono Dievo šlovė *pasikėlė nuo Kėrubo tenlink pas slenkstį prie namų, ir įnamai pilni radosi myglos, ir prybažnytis pilnas žibėjimo iš šlovės Pono Dievo. *per. 9, 3. † Jėz. 6, 4.

5. Ir buvo girdėti Kėrubinų sparnus užiant iki iš prybažnyčio, kaip kok-sai balsas Visogalinčiojo Dievo, jam kalbant.

6. Ir kaip jis tam vyrui marškonyje naliepęs buvo, sakydamas: „Imk ug-

nies tarp ratų po Kėrubiniais“, įėjo tas į vidų ir stojosi pas tą ratą.

7. Ir Kėrubas savo ranką ištiesęs tarp Kėrubinų ugnies linkui, kuri tarp Kėrubinų buvo, ėmė tos ir įdavė tam vyrui marškonyje į rankas; tas ją gavęs išėjo laukan.

8. Ir buvo matyti prie Kėrubinų nei žmogaus ranka po jų sparnais.

9. Ir aš regėjau, ir štai, keturi raitai be stovį prie Kėrubinų, prie kožno Kėrubo po ratą; ir žiurint buvo *raitai lyg nei turkysas. *per. 1, 16.

10. Ir visi keturi buvo viens kaip kits, kaip kada būtų kits kitame ratas.

11. Jiems eiti reikiant, galėjo jie į visus savo keturis kampus eiti, ir ne privalė atsigręšti eidami; bet katrul pirmasis ėjo, jie visi paskui ėjo, ir ne privalė apsisgręšti,

12. Podraugei su savo visu kunu, pakala, rankomis bei sparnais. Ir *ratai buvo pilni akių iš visų šalių, visuose keturiuose ratuose. *per. 1, 15. s.

13. Ir buvo šaukta ratams: „Galgai!“ man girdint.

14. Kožnas turėjo *keturis gymius; pirmasis gymys buvo Kėrubas, antrasis žmogus, trečiasis liutas, ketvirtasis erelis. *per. 1, 6.

15. Ir Kėrubinai pasikėlė aukštyn. Tai tas pats buvo gyvuolis, *kurį aš mačiau prie vandens Kėbar. *per. 1, 3. s.

16. Kėrubinams einant, ėjo taipiau ir ratai pagal juos; ir Kėrubinams savo sparnus išsplečiant, jeib nuo žemės pasikeltų, tai nei ratai nesikreipė nuo jų.

17. Aniems stovint, taipiau ir šie stovėjo; ir aniems pasikeliant, ir šie taipiau pasikėlė; nės buvo gyvas vėjas juose.

18. Ir Pono Dievo šlovė vėl išėjo nuo slenkscio namų ir stojosi viršuje Kėrubinų.

19. Tai Kėrubinai savo sparnus išsplečę pasikėlė nuo žemės po mano akių, ir jiems išeinant ėjo ratai pagal juos; ir jie stojosi vartuose namų Pono Dievo tenlink į rytus; ir šlovė Dievo Izraelio buvo *aukštai viršuje jų. *perk. 1.

20. Tai yra tas gyvuolis, kurį aš po Dievu Izraelio mačiau *prie vandens Kėbar, ir numaniau, tai esant Kėrubinus, *per. 1, 3. s.

21. Kad kožnas ketverius gymius tu-

rėjo bei ketverius sparnus, ir po tais sparnais lyg nei žmogaus rankas.

22. Jų gymiai buvo lyg tokie, kokius aš prie vandens Kėbar mačiau; ir tiesiog sau ėjo.

Perskyrimas 11.

Apie nepribijojimą Pono Dievo ir koravonę vyriausiųjų žmonių.

Ir vėjas manę pakėlęs nunešė manę pas vartus prie namų Pono Dievo, kurie į rytus yra; ir štai, vartuose buvo dvidešimt ir penki vyrai. Ir aš tarp jų mačiau Jasanją, sunų Asuro, bei Platją, sunų Benajo, žmonių vyriausiuosius.

2. Ir jis tarė man: žmogaus vaike, šie žmonės tur nelabas mislis ir išskaidijancius sudumojimus šime mieste;

3. Nės jie sako: „dar tai ne taip arti, pasikurkime tikt butų! ji (Jėruzalė) yra puodas, ir mes mėsa esame.“

4. Todėl tu, žmogaus vaike, turi prieš juos prarakauti.

5. Ir Pono Dievo Dvasė, ant manęs puolusi, tarė: tark! taip sako Ponas Dievas: jus šitaip kalbėjote, jus iš namų Izraelio; ir jūsų dvasės *mislis aš gerai pažįstu. * Pa. 139, 2.

6. Jus daugumą užmušėte šime mieste, ir jo ulyčios pilnos gul lavonų.

7. Todėl taip taria Viešpats, Ponas Dievas: kurius jus jame nužudėte, tie yra mėsa, ir jis yra puodas; ale jus iš to miesto turite išvaryti buti.

8. Kada, kurio jus bijotės, tą aš duosu užėiti ant jūsų, taria Viešpats, Ponas Dievas.

9. Aš jus iš ten išstumsu ir švėtiems į rankas paduosu, ir jums jūsų provą darysu.

10. Jus turite kardu pulti, rubežiuose Izraelio aš jus sudysu; ir turite *iš-tirti, manę esantį Poną Dievą. * per. 6, 7. 10.

11. Ale miestas ne tur buti jūsų puodas, nei jus mėsa jame, bet rubežiuose Izraelio aš jus sudysu.

12. Ir jus turite ištirti, manę esantį Poną Dievą; kadangi jus pagal mano prisakymus ne pasielgėte, nei mano provas ne laikėte, bet padarėte pagal budą pagonų, aplink jus esančiųjų.

13. Ir man taip prarakaujant, mirė Platjas, sunus Benajo. Tai *aš ant savo veido puolęs rėkiau didžiu balsu ir tariau: ak Viešpatie, Pone

Dieve, tu atstanką Izraelio abelnai išgaišysi. * per. 9, 8.

14. Tai Pono Dievo žodis man atėjęs tarė:

15. Žmogaus vaike, tavo broliai bei artimieji gentys ir visi namai Izraelio, dar Jėruzalėje gyvenantieji, tiesa tarp savęs kalba: „anie nuo Pono Dievo toli pabėgo, ale mes žemę apturime.“

16. Todėl tark tu: šitaip taria Viešpats, Ponas Dievas: eiman, *aš juos toli išvardyinau į pagonus ir į žemes išbarsčiau; †vienok aš tuoju jiems busu išgelbėtoju tose žemėse, į kurias jie iškako. * per. 12, 15. † Jėr. 24, 5.

17. Todėl sakyk: taip sako Viešpats, Ponas Dievas: aš jus *suvalysu iš žmonių ir jus surinksu iš žemių, į kurias jus išsklaidyti este, ir duosu jums žemę Izraelio. * Jėr. 23, 3.

18. Ten jie turės ateiti ir visas baisybes bei biauressčius išmesti.

19. Ir aš jums sandoringą širdį duosu, ir naują dvasę į jus duosu; ir *akmens širdį iš jūsų kuno atimsu, ir minkštą širdį duosu, * 5 Maiž. 30, 6. a.

20. Kad jie pagal mano budą pasielgtų, ir mano provas laikytų ir tas tikrai pildytų. *Ir jie tur mano žmonės buti, tai aš jų Dievas busu. * Jėr. 31, 33. Ezek. 36, 28. Sak. 8, 8.

21. Ale tiems, kurie savo širdies baisybėje ir biauzybėje vaikščioja, aš *jų darbus ant jų galvos užmesu, sako Viešpats, Ponas Dievas. * per. 9, 10 ir 16, 43.

22. Tai Kėrubinai savo sparnus išsplėtė, ir ratai ėjo pagal juos, ir *šlovė Dievo Izraelio buvo viršuje jų. * per. 9, 3 ir 10, 1.

23. Ir Pono Dievo šlovė pasikėlusi iš miesto statėsi ant kalno, kursai į rytus ties miestu stov.

24. Ir vėjas manę pakėlęs nugabeno manę regėjime ir Dievo Dvasėje į Kaldėą pas išvestuosius į kalėjimą, ir regėjimas, kurį aš buvau regėjęs, prapuolė po mano akių.

25. Ir aš pasakiau išvėstiems ir kalėjimą visus Pono Dievo žodžius, jo man sakytuosius.

Perskyrimas 12.

Paveikslas tos bėdos, kuri užcisiauti karalių Zedekiją ir visus jo artimuosius.

Ir Pono Dievo žodis man atėjęs tarė:

2. Tu žmogaus vaike, tu gyveni viduryje nepaklusniųjų namų, kurie

*tur tiesa akių, kad matyti galėtų, ir ne nor matyti; ausių, kad galėtų girdėti, ir ne nor girdėti; bet yra nepaklusnus namai. * Jėz. 6, 9. 10.

3. Todėl tu žmogaus vaike, imk savo keliaujamąsias pryprovas ir šviesioje dienoje iškeliauk po jų akių! Tu iš savo vietos turi išsitraukti į kitą vietą, jiems matant; *begu jie rasi susiprastus, esą neklausančiais namais. * Jėr. 36, 3.

4. Ir savo rykus turi išnešti nei kelionės rykus šviesioje dienoje, jiems matant; ir tu turi išeiti ant vakaro, jiems matant, kaip antai išeinama keliausiant;

5. Ir tu turi sieną išlaužęs jiems matant per tą iškeliauti;

6. Ir tu anus (rykus) turi ant savo pečių uždėti, jiems be matant, ir sutemus išnešti. Tu savo akis turi uždengti, kad tą žemę ne matytumbei; nės aš tavę Izraelio namams *dyvnu ženklų pastačiau. * per. 24, 24. 27.

7. Ir aš padariau, kaip man paliepta buvo, ir išnešiau savo rykus, kaip keliaujančio rykus šviesioje dienoje; ir ant vakaro aš sieną (savo) ranka išlaužiau, ir sutemus aš anus ant pečių užsidėjęs išnešiau, jiems matant.

8. Ir rytmetryje anksti Pono Dievo žodis man atėjęs tarė:

9. Žmogaus vaike, namai Izraelio, tie nepaklusnieji namai, ar ne sakė tau: „ką tu darai?“

10. Tai tu sakyk jiems: taip kalba Viešpats, Ponas Dievas: šita sunkenybė ženkliną kunigaikštį Jeruzalėje ir visus namus Izraelio, joje esančius.

11. Sakyk: *aš jums esmi dyvnu ženklų; kaip aš dariau, taip tur jums būti, kad jus keliauti turite ir apkaltinai pagrėbti ir išvesti būti. * Ps. 71, 7.

12. Jų *kunigaikštis neš ant pečių tamsoje ir tur išsitraukti per sieną, kurią jie išlauš, kad per tą išsitrauktų; jo veidas bus apdengtas, kad jis nei viena akia ne regėtų tos žemės. * Jėr. 39, 4.

13. *Ir aš savo tinklą ant jo užmesu, kad jis mano medžioklėje būtų sugautas; ir jį nugabėsu į Babėlę, į Kaldeonų žemę, kuriostačiau jis ne regės, ir tenai tur mirti. * per. 17, 20 ir 32, 3. s.

14. Ir visus aplink jį esančius, jo pagalbininkus bei visus po juomi esančius kareivius aš į visus vėjus

išsklaidysu ir *kardą jų užpakalyje ištrauksu. * per. 5, 2.

15. Šitaip *jie turės ištirti, manę esantį Poną Dievą, kad aš juos į pagonus nustumu ir į žemes išsklaidysu. * per. 7, 27 ir 13, 23.

16. Ale aš jų *ne daug išlikdysu nuo kardo, bado bei maro; tie turės anų biauрыbes pasakoti tarp pagonų, į kuriuos jie iškaks; ir turės ištirti, manę esantį Poną Dievą. * Jėz. 1, 9.

17. Ir Pono Dievo žodis atėjęs man tarė:

18. Tu žmogaus vaike, tu turi savo duoną valgyti drebėdamas bei savo vandenį gerti drebėdamas ir apmauduodamas.

19. Ir tark žmonėms toje žemėje: taip kalba Viešpats, Ponas Dievas, apie gyvatininkus Jeruzalės žemėje Izraelio: jie tur *savo duoną valgyti apmaudoje bei savo vandenį gerti varge; nėra ta žemė tur pusta būti viso to, joje esančio, dėl nuopertumo visų joje gyvenančiųjų. * Pa. 127, 2.

20. Ir miestai, pilnai apgyvenami, tur išpustijami, ir žemė tuščia būti; taipo jus turite ištirti, manę esantį Poną Dievą.

21. Ir Pono Dievo žodis atėjęs man tarė:

22. Tu žmogaus vaike, kokią jus šnektą turite žemėje Izraelio sakdami: „kadangi taip ilgai užtrunka, tai jau nieko daugiau ne bus iš to prarakavimo?“ * Abak. 2, 3. 2 Petr. 3, 4.

23. Todėl tark jiems: taip kalba Viešpats, Ponas Dievas: aš tą šnektą atimsu, kad ji daugiau ne bus kalbėta Izraelyje. Ir kalbėk jiems: tas čėsas yra arti, ir vislab tai, kas prarakauta yra.

24. Nės jus dabar tuojau pajusite, nei vieną regėjimą ne užtruksiantį, ir nei vieną prarakavimą ne meluosiantį prieš namus Izraelio.

25. Nės aš esmi Ponas Dievas; ką aš kalbu, tai tur būti ir ne ilgiaus užtrukti; bet jūsų čėse, jus neklausantieji namai, aš padarysu, ką aš kalbu, sako Viešpats, Ponas Dievas.

26. Ir Pono Dievo žodis atėjęs man tarė:

27. Tu žmogaus vaike, štai, namai Izraelio tarė: tas regėjimas, kurį šitas reg, dar toli braška, ir jis prarakauja ant to čėso, kurio dar ne veik bus.

28. Todėl sakyk jiems: Šitaip kalba Viešpats, Ponas Dievas: ką aš kalbu, tai *ne ilgiaus užtruks, bet tur būti, taria Viešpats, Ponas Dievas. *Abak. 2, 3.

Perskyrimas 13.

Aprašymas ir koravonė netikrųjų prarakų.

Ir Pono Dievo žodis man atėjęs tarė:

2. Tu žmogaus vaike, prarakauk *prieš prarakus Izraelio ir tark tiems, kurie iš savo pačių širdies prarakauja: girdėkite Pono Dievo žodį! *per. 34, 2. s.

3. Taip kalba Viešpats, Ponas Dievas: *bėda tiems durniemsiems prarakams, kurie savo pačių dvasę seka, ir tačiau ne tur regėjimų. *Jér. 23, 1. 21.

4. Ak Izrael, tavo prarakai lyg nei lapės pustuose laukuose!

5. Jie ne stov *už spragas, neigi nesidaro tvartais aplink namus Izraelio, nei ne stov kare dienoje Pono Dievo. *per. 22, 30.

6. Jų regėjimai yra vieni niekai, ir jų *prarakavimai vieni melai. Jie sako: „Ponas Dievas tai kalbėjo;“ kačėig ponas Dievas juos ne siuntęs, ir Procevojasi, savo (žadėtų) daiktų gauti. *per. 22, 28. Jér. 23, 32.

7. Ar ne taip yra, (kad) jūsų regėjimai yra vieni niekai, ir jūsų prarakavimai yra vieni melavimai? Ir tačiau tariate: „Ponas Dievas tai kalbėjęs,“ kačėig aš to ne esmi kalbėjęs?

8. Dėl to Ponas Dievas taip kalba: kadangi jus tai sakote, iš ko nieko ne bus, bei melus prarakaujate, tai aš prieš jus eisu, taria Viešpats, Ponas Dievas.

9. Ir mano ranka užeis ant prarakų, kurie tai sako, iš ko nieko ne bus, bei melus prarakauja. Jie *ne tur būti susirinkime žmonių manųjų, neigi ne tur būti rašyti į skaitlių namų Izraelio, nei į žemę Izraelio ne iškakti; ir jus turite ištirti, manę esantį Poną Dievą; *per. 14, 9.

10. Todėl, kad jie mano žmones išvadžioja *sakydami: „pakajus,“ ir tačiau pakajaus n'esant. Žmonės budavoja sieną, tai anie tą laisto ledekėmis kalkėmis. *Mik. 3, 5. 11.

11. Kalbėk tiems laistikams, kurie ledekėmis kalkėmis laisto, kad atšoks; nės ateis didis lietus, ir puls didi ledai, kurie tai pargriaus, ir vėsulis tai išplėšys.

12. Štai, taip siena pargrius. Matysite, bau ne sakys tada jums: kame dabar anie laistymai, jūsų laistyti?

13. Šitaip taria Viešpats, Ponas Dievas: aš vėsulį duosu draskyti savo didžiame narse, ir *skaudų lietu savo papykyje, ir didžius ledus didžiame keršte, šitie tai vislab tur pardaužyti. *Mat. 7, 27.

14. Šitaip aš tą sieną paversu, kurią jus ledekėmis kalkėmis laistėte, ir žemyn ją pardaušu, kad jos pamatas bus matytas, kad ji čionai gulėtų; ir čiajau ir jus turite prapulti, ir *ištirti, manę esantį Poną Dievą. *per. 11, 10. 12.

15. Taip aš savo didį kerštą atliksiu ant tos sienos ir ant tų, kurie ją ledekėmis kalkėmis laisto, ir jums sakysu: gloda čia ir sienos ir laistančiojo.

16. Tai yra tie prarakai Izraelio, kurie Jėruzalėje prarakaudami apsaką pakajų, ir tačiau n'esant pakajaus, sako Viešpats, Ponas Dievas.

17. Ir tu žmogaus vaike, kreipk savo akis prieš dukteris savo žmonėse, kurios prarakauja iš savo širdies, ir prarakauk prieš jas!

18. Ir tark: taip taria Viešpats, Ponas Dievas: bėda jums, kurios paklodėlius darote žmonėms po jų rankomis, bei priegalvius po galvomis, lygiai jauniems, kaip ir seniems, jų dušioms sugauti. Ogi dušias sugavusios mano žmonėse, tai pažadate jiems, gyviems išliksiant;

19. Ir nešventu manę padarote mano žmonėse dėl miežių saujos bei duonos kashio tuomi, kad jus *dušioms smertį prisudijate, kurioms tačiau ne reiktų prapulti, ir toms išlikimą apsakote, kurioms tačiau ne reiktų išlikti, per savo melavimą mano žmonėse, kurie rods melų klauso. *Jez. 5, 23. Psm. 17, 15.

20. Todėl taria Viešpats, Ponas Dievas: štai, aš eisu prieš jūsų paklodėlius, kuriais jus dušias gaudote ir linksminate, ir juos nuo jūsų rankų išversu, ir dušias, kurias jus gaudote ir linksminate, atvalnysu,

21. *Ir jūsų priegalvius suplėšysu, ir savo žmones iš jūsų rankų išgelbėsu, kad jų daugiau ne gaudytumbite, ir ištirsite, manę esantį Poną Dievą. *perkš. 18. Rym. 16, 18.

22. Todėl, kad jus teisiųjų širdį me-

lagiškai apsmutnijote, kuriuos aš ne apsmutnijau, ir *pastiprinote rankas nelabųjų, kad jie nuo savo nelabumo ne prisiverčia, jeib gyvi išliktų: • Jėr. 23, 14.

23. Todėl jus ne apsakysite daugiaus niekam ne verto pamokslo, nei ne prarakausite; bet aš savo žmones iš jūsų rankų išgelbėsu, ir *jus turite ištirti, manę esantį Poną Dievą. • per. 7, 4. 27 ir 12, 15.

Perskyrimas 14.

Paniekinimas Dievo žodį paniekinančiųjų.

Ir *atėję pas manę keli vyresniųjų Izraelio atsisėdo ties manimi. • per. 20, 1.

2. Tai Pono Dievo žodis man atėjęs tarė:

3. Žmogaus vaike, šitie žmonės savo širdyje labai myl savo dievačius ir savo nusižengimo pasipiktinimą; argi aš turėčiau jiems atsakyti, kad jie manęs ko klausia?

4. Todėl kalbėdamas su jais sakyk jiems: taip kalba Viešpats, Ponas Dievas: kurs žmogus iš namų Izraelio savo širdyje savo dievaitį mylės ir nepaliautina garbina savo nusižengimo pasipiktinimą, ir ateiti pas praraką, tai aš, Ponas Dievas, jam atsakysu, kaip jis užpelnęs yra su dide savo stabmeldyste;

5. Kad namai Izraelio prigauti būtų savo širdyje, todėl, kad jie visi nuo manęs atstojo per savo stabmeldystę.

6. Todėl tu turi namams Izraelio sakyti: taip kalba Viešpats, Ponas Dievas: *grįškite ir atsigręškite nuo savo stabmeldystės, ir kreipkite savo akis šalin nuo visų savo biaurybių! • Jėz. 31, 6.

7. Nėsa kurs žmogus iš namų Izraelio, arba svetimas, Izraelyje gyvenąs, nuo manęs atstoja, ir savo širdyje savo dievaitį myl, ir pasipiktinimą savo stabmeldystės myl, ir pas praraką ateiti, kad per jį manęs ko klaustų: tam aš, Ponas Dievas, pats atsakysu;

8. Ir *statysu prieš tą savo veidą, kad jie tur išpustyti ir ženklų bei pasaka buti, ir jūs iš savo žmonių išgaišysu, kad jus ištirtumbite, manę esantį Poną Dievą. • per. 15, 7. † per. 5, 15.

9. Ale jei koks prigautas prarakas ką kalba, tą aš, Ponas Dievas, vėl pri-gaudysu, ir savo ranką prieš jį ištiesęs jį iš *savo žmonių Izraelio išgaišysu. • per. 13, 9.

10. Taip juodu abudu savo nusižengi-

mą neš; kaip klausiančiojo nusižengimas, taip ir bus prarako nusižengimas;

11. Kad jie daugiaus namus Izraelio ne paklaidytų nuo manęs, neigi daugiaus ne apsibiaurintų visokiuose savo nusižengimuose; bet jie turės *mano žmonės buti, ir aš noru jų Dievas buti, sako Viešpats, Ponas Dievas.

• per. 11, 20 ir 36, 28.

12. Ir atėjo man Pono Dievo žodis ir tarė:

13. Tu žmogaus vaike, kad kokia žemė prieš manę susigriešija ir priegtam tai man ant patyčių daro, tai aš savo ranką prieš tą ištiesiu ir duonos *zopostą atimsu ir brangią gadinę įsišysu, kad abėjus, ir žmones ir galvijus, išgaiščiau. • per. 5, 16.

14. Ir *kažig tie trys vyrai, Noakas, Dangielas bei Jobas, joje būtų, tai jie tikt vieni savo pačių dušias išlaikytų savo teisybe, taria Viešpats, Ponas Dievas. • Jėr. 15, 1.

15. Ir jei aš *piktas žvėris į žemę įvesčiau, kurios žmones pateriotų, bei tą žemę taip pustą padarytų, kad nieks pertą negalėtų perkelti žvėrių dėl,

• 3 Maiž. 26, 22. 2 Kar. 2, 24 ir 17, 25.

16. Ir šie trys vyrai taipojau toje būtų: kaip tikrai aš gyvas esmi, taria Viešpats, Ponas Dievas, tai jie nei sunų, nei dukterų ne galėtų išgelbėti, tiktai savę vienus pačius, ir ta žemė turėtų buti visaip pustą.

17. Arba jei aš kardą duočiau ateiti ant žemės ir sakyčiau: „karde, pereik žemę!“ ir šitaip abėjus, ir žmones ir galvijus išgaišinčiau,

18. Ir tie trys vyrai būtų toje: kaip tikrai aš gyvas esmi, taria Viešpats, Ponas Dievas, jie nei sunų nei dukterų ne išgelbėtų, bet jie vieni būtų išgelbami.

19. Arba jei aš marą į tą žemę siųsčiau ir savo didį kerštą ant jos išliečiau su kraujo praliejimu, taip, aža aš žmones ir galvijus podraugei išgaišinčiau,

20. Ir Noakas, Dangielas bei Jobas toje būtų: kaip tikrai aš gyvas esmi, taria Viešpats, Ponas Dievas, jie nei sunų, nei dukterų, bet tiktai savo pačių dušias savo teisybe išlaikytų.

21. Nės taip kalba Viešpats, Ponas Dievas: jei *aš savo ketures pikta-

σίας koravones, butent: kardą, badą, piktas žvėris bei marą ant Jeruzalės užsiųsčiau, kad aš toje išgaishčiau podraugei žmones ir galvijus,

* 3 Maiž. 26, 16. a. 2 Zom. 24, 13.

22. Štai, tada keli toje užlikusieji ištruks, kurie sunų bei dukterų išsives, ir pas jus šen ateis, kad matysite, kaip jiems yra, ir linksmisitės iš tos bėdos, kurią aš ant Jeruzalės užeidinau su visu kitu, ką aš ant jos užsiunčiau.

23. Jie jums bus palinksmiojimu, jums matant, kaip jiems yra; ir ištirsite, manę ne be priežasties dariusį, ką aš dariau, taria Viešpats, Ponas Dievas.

Perskyrimas 15.

Išgaishimas žmonių Jeruzalėje nevaisingu vynmedžiu pirmąženklimas.

Ir Pono Dievo žodis atėjęs man tarė:

2. Tu žmogaus vaike, kokiame dalyke vynmedžio medis pereiti visą kitą medį? arba vynšakė kitą girios medį?

3. Begu ima (žmonės) jį, jeib ką iš jo padarytų? arba begu daro iš jo vinį, jeib ant jo kokį daiktą užkabytų?

4. Štai, *į ugnį jį meta, kad sudega, kad abu jo galu ugnis suėda, ir vidurys jo sudega; kamgi tai tiktu? Begu vienam kokiam daiktui tinka? * Jon. 15, 6.

5. Štai, jam dar čielam esant, nieko iš jo ne galėjo padaryti; kieku mažiaus dabar jau kas iš jo gal padaryta būti, ugnei jį jau suėdus ir sudeginus?

6. Todėl taria Viešpats, Ponas Dievas: lyg kaip aš vynmedžio medį už kitus medžius girioje ugnei sukurentiną paduomi, taip jau ir su Jeruzalėje gyvenančiais darysu;

7. Ir savo veidą prieš juos statysu, kad jie ugnei ne išbėgtų; bet ugnis tur juos suėsti. Ir jus turite ištirti, manę esantį Poną Dievą, kad aš savo veidą prieš juos statau,

8. Ir tą žemę išpustiju, todėl, kad jie manęs ne klauso, sako Viešpats, Ponas Dievas.

Perskyrimas 16.

Nedėkingystės koravonė; darymas naujojo derėjimo.

Ir Pono Dievo žodis atėjęs man tarė:

2. Tu žmogaus vaike, žinomas padaryk miestui Jeruzalei jų biauрыbes ir sakyk:

3. Taip sako Viešpats, Ponas Dievas, Jeruzalei: tavo giminė ir tavo gimtinė

yra iš Kananytų žemės, tavo tėvas iš Amorytų ir tavo augyvė iš Etytų.

4. Tavo užgimimas toks buvo: tavo bamba, tau užgemant, ne buvo apiaustyta; neigi vandens tavę ne pėrė, kad tu čysta butumbei; nei druska ne apbarstyta esi, nei vystyklais ne vystyta.

5. Nėsa *nieks nesigailėjo tavęs, kad būtų tavęs susimilęs ir tų daiktų ben vieną tau padaręs; bet tu į lauką buvai pamesta. Taip o per nieką laikyta buvo tavo dušia, kada užgimei.

* Luk. 10, 31, 32.

6. Ale Aš, pro šalį eidamas, mačiau tavę tavo krauje gulinčią, ir tariau tau taip gulinčiai tavo krauje: tu gyva busi. Ir mielai Aš, tau, tavo krauje gulint, tariau: buk gyva!

7. Ir užauginau tavę ir praplatinau, kaip kokį želmenį ant lauko; ir buvai jau užaugusi, ir aukšta ir graži pastojusi. Tavo krutys buvo augusios, ir buvai gavusi gražius ilgus plaukus; ale tu dar nuoga buvai ir gėdiška.

8. Ir aš pro tavę praeidamas žiurėjau į tavę, ir štai, čėsas buvo tavęs meilytis. Tai *aš, savo skverną išsplėtęs ant tavęs, apdengiau tavo gėdą. Ir aš tau pasižadėjau ir derybas padariau su tavimi, sako Viešpats, Ponas Dievas, kad tu manoji butumbei. * Rut. 3, 9.

9. Ir aš pėriau tavę vandenimi ir nučystijau tavę nuo tavo kraujo, ir mostijau tavę balsumu,

10. Ir aprėdžiau tavę rubais *išrašytais, ir apaviau tavę brangiausiomis korpėmis; aš daviau tau plonos drobės drapanų bei šilkų tvanką;

* perkš. 14. Ps. 45, 15.

11. Ir išrėdžiau tavę brangiais daiktais, ir tavo rankoms uždėjau žiedus ir lencugelius tavo kaklui.

12. Ir daviau tau plaukų raiščius prie tavo kaktos bei auskarus į tavo ausis ir gražų vainiką ant tavo galvos.

13. Žodžiu kalbant, tu buvai apdabta vienu auksu bei sidabru, ir apvilktą viena drobe, šilkais bei raštais siutais. Ogi tu ir valgei vienus pyragų, medaus bei aliejaus, ir buvai gražių gražiausioji, ir gavai karalystę.

14. Ir tavo gyrius buvo išgirstas tarp pagonų, tavo gražumo dėl, kur-sai abelnai tobulas buvo tuomi aprė-

dymu, kuriuomi aš tavę apkabinėjęs buvau, sako Viešpats, Ponas Dievas.

15. Ale tu pasitikėjai savo grožybe; ir šitaipogi giriami tu į kekšavimą pasileidai taip, kad tu bilekam, pro šalį einančiam, pasidavei, jo valę daryti.

16. Ir ėmusi savo rubų, sav margus altorius iš tų pasidarei, ir savo kekšavimą ant jų varei, kaip niekad ne buvo, nei ne bus.

17. Tu ėmei ir savo gražiųjų daiktų, kuriuos aš nuo savo aukso bei sidabro tau buvau davęs, ir iš tų sau vyriškų abrožų padarei, savo kekšystę su jais pildydama.

18. Ir ėmusi savo išrašytuosius rubus, juos tais aprėdei, ir mano aliejų bei ruginimo žoles tu jiems padėjai.

19. Mano valgius, kuriuos aš tau valgyti daviau, pyragus, aliejų, medų, tu jiems padėjai saldžiam kvapui. Beje, dar taip nusidavė, taria Viešpats, Ponas Dievas,

20. Kad tu ėmusi savo sunus bei dukteris, kuriuos man buvai auginusi, tus jiems apieravojai, jiems ant ėdesio. Begu tu misliji, šitą savo kekšystę menką kokį daiktą esant?

21. Kad tu mano vaikus man papiaui ir duodi juos jiems sudeginti?

22. Tačiau tu visose savo biaurybėse bei kekšavime niekad ne minėjai česo savo jaunystės, *kokia nuoga ir neapdengta tu buvusi ir savo krauje tu gulėjusi. * peršk. 6, 7.

23. Ir be viso šito tavo nelabumo, (ak bėda, bėda tau!) taria Viešpats, Ponas Dievas,

24. Pasikurei dar sau miesto bažnyčias ir padarei sau kalno altorius visose ulyčiose;

25. Ir į pryšakį visų kelių pakurei tu savo kalno altorius, ir savo grožybę į vieną biaurybę pavertei; tu išsižergei savo kojomis prieš visus praeinančius ir didę kekšystę varei.

26. Pirma kekšavai su vaikais Egipto, tavo kaimynais, didę mėsą turinčiais, ir didę kekšystę varei, manę kusindama.

27. Ale aš, ištiesęs savo ranką prieš tavę, draudžiau šitą tavo būdą ir padaviau tavę į valę tavo neprietelkų, Pylistėnų dukterų, kurios gėdėjos tavo nuodėmį pikto pasielgimo. * Vald. 13, 1.

28. Potam tu *kekšavai su vaikais Asuro, ir ne galėjo tau to pakakti; irgi su jais kekšavusi, kaip to pakakti ne galėjo, * per. 23, 5.

29. Tu kekšavimą dar padauginai žemėje Kanaan iki į Kaldėą; tačiau ir to dar ne galėjai sotintis.

30. Kaipogi aš tačiau tau tavo širdį appiaustychiau, taria Viešpats, Ponas Dievas, kadangi tu darai tokius darbus didžiausiosios kekšių kekšės,

31. Tuomi, kad tu savo *kalno bažnyčias pakurei pryšakyje ant visų kelių ir savo altorius padarei ant visų ulyčių? Priegtam tu ne buvai kaip kita kekšė, pinigais perkama, * peršk. 25.

32. Neigi kaip venčionės peržengtoja, kuri į savo vyro vietą kitų prisileidžia.

33. Nės visoms kitoms kekšėms mokama pinigų; ale tu visiems savo mylimiesiems pinigų pridedi ir dovanoji jiems, kad jie iš visų šalių tavęsi atėję su tavimi kekšautų.

34. Irgi iš viso kitokiu būdu su tavimi destis, ne kaip su kitomis moterimis, su tavo kekšavimu, kadangi nei vienas paskui tavę ne bėga, bet tu pinigų pridedi, ir ne tau pinigų pridedama; šitaipogi tu iš viso kitu būdu elgeisi.

35. Todėl, tu kekšė, klausyk Pono Dievo žodžio!

36. Šitaip sako Viešpats, Ponas Dievas: kadangi tu taip dosniai pinigų pridedi, ir savo gėdą per savo kekšystę prieš savo mylimuosius atdengi ir prieš visus savo biaurybės dievaičius, ir pralieji kraują savo vaikų, kuriuos tu jiems apieravoji:

37. Todėl štai, aš surinksiu visus tavo mylimuosius, su kuriais tu pasidžiaugdama prisimylėjai, drauge su visais, kuriuos per prietelius laikei, pas tavo neprietelius; ir juos abejus prieš tavę suvadysiu iš visų šalių, ir atdengsiu jiems tavo gėdą, kad *jie tavo gėdą visai pamatytų. * per. 23, 10, 29.

38. Ir *provą venčionės peržengtojos ir kraujo pralietojos tau padarydysiu, ir tavo kraują praliedysiu su didžiausiuoju papykiu ir keršijimu. * per. 23, 24.

39. Ir tavę paduosu į jų rankas, kad jie tavo kalno bažnyčias sugriautų ir tavo kalno altorius parplėštų, ir tau

tavo rubus nuvilktų, ir gražiuosius tavo rykus tau atimtų, ir tavę nuogą ir atdengtą paliktų.

40. Ir tur žmonių pulkus ant tavęs užvesti, kurie tavę akmenimis mėtys ir savo kardais sukapos,

41. Ir *tavo butus ugnimi sudegis, ir tau tavo provą padarys po akimis daug moterų. Šitaip aš tavo kekšavimui galą padarysu, kad tu jau daugiaus pinigų ne pridėsi. *2 Kar. 25, 9.

42. Ir šitaip aš ant tavęs *pasitaisyu ir savo didžiame keršijime taip tavę koravosu, kad aš liaučiaus, ir ne reiktų man daugiaus pykti. *per. 5, 13.

43. Dėl to, kad tu ne minėjai česo savo jaunystės, bet manę tuomi visu kusiai, todėl aš ir uždėsu *visą tavo darbą tau ant tavo galvos, sako Viešpats, Ponas Dievas, kažėig tuomi ne padariau pagal biauariausj nemandagumą tavo biauurybių. *per. 9, 10, 11, 21.

44. Štai, visi tie, kurie papratę pakalbomis šnekėti, apie tavę tokią pakalbą kalbės: kokia motina, tokia duktė.

45. Tu savo augyvės duktė esi, kuri savo vyrą ir vaikus patremia, ir esi sesuo savo seserų, kurios savo vyrus ir vaikus patremia. *Jūsų motyna yra viena iš Etytų, ir jūsų tėvas Amorytas. *perk. 3.

46. Samaria *yra tavo didėji sesuo su savo dukterimis, kuri tau po kairės gyvena, ir Sodoma yra tavo mažoji sesuo su savo dukterimis, tau po dešinės gyvenanti; *per. 23, 4. a.

47. Norint tu tačiau ne lygiai kaip tos pasielgei, nei ne darei pagal jų biauurybes. Bemaž tu kone pikčiaus padarei už jas visuose savo pasielgimuose.

48. Kaip tikrai aš gyvas esmi, sako Viešpats, Ponas Dievas, Sodoma, tavo sesuo, su savo dukterimis ne taip darė, kaip tu bei tavo dukters.

49. Štai, tie te buvo tavo sesers *Sodomos nusižengimai: puikavimas, duonos apstumas ir geras pakajus, kurį ji bei jos dukters turėjo; ale vargstančiojo bei pristokstančiojo jos ne pasigailėjo; *1 Maiž. 13, 13, per. 18, 20.

50. Bet buvo puikios, ir biauurybes darė po mano akių; todėl aš ir jas atstačiau, *pradėdamas (biaurybes) įžiūrėti. *1 Maiž. 18, 20, a.

51. Taipiau ir *Samaria nei per pusę

tavo griekų ne padarė, bet tu savo biauurybių tieką daugiaus už ją padarei, aža savo seseris lyg teisesnias padarei prieš visas savo biauurybes, kurias tu padarei. *2 Kar. 17, 7. a. † Ez. 23, 11. a.

52. Taigi dabar ir savo gėdą nešiok, tu savo seserį teisią padarantį savo griekais, kuriuose tu didesnias biauurybes ne kaip jį padarei, ir ją teisesnę padarei už savę. Taigi dabar ir tu buk apgėdįta ir nešiok savo gėdą, kad seserį savo teisią padarei!

53. Ale aš jų *kalėjimą nukreipsu, butent kalėjimą šios Sodomos bei jos dukterų, ir kalėjimą šios Samarios bei jos dukterų, ir apkaltuosius šito tavo kalėjimo (Babėlės) drauge su jomis, *per. 39, 25. Jer. 29, 14.

54. Kad tu nešiotumbei savo gėdą ir apjuoką už vislab tai, ką tu padarei; ir tačiau jos palinksmintos butų.

55. Ir tavo sesuo, ši Sodoma, bei jos dukters tur buti priverstos, kaipo jos pirma buvo; ir Samaria bei jos dukters tur priverstos buti, kaipo jos pirma buvo; priegtam ir tu bei tavo dukters turite priverstos buti, kaip pirm to buvotė.

56. Ir ne daugiaus pagarbįsi tą Sodomą, savo seserį, kaip čėse savo pasididžiavimo,

57. Kada tavo nelabumas dar ne buvo atdengtas, kaip tame čėse, kad tavę Syrios dukters bei Pylistėnų dukters visur apgėdįdavo ir tavę paniekindavo iš visų šalių;

58. Kada jums reikėjo nešioti savo koravonę bei biauurybes, taria Viešpats, Ponas Dievas.

59. Nės taip kalba Viešpats, Ponas Dievas: aš tau padarysu, kaip tu darei, prysiegą niekindama bei suderėjimą ardydama.

60. Ale aš minėsu savo suderėjimo, kaip su tavimi suderėjau tavo jaunystės *čėse, ir su tavimi amžiną suderėjimą padarysu. *Oz. 2, 15.

61. Tai *tu savo kelių atsimindama gėdėsies, kada tu savo mažasias ir didesias seseris pas savę priimsi, kurias aš tau per dukters duosu, ale ne iš tavo suderėjimo. *per. 20, 44.

62. Bet aš savo suderėjimą su tavimi padarysu, kad iširtumbei, manę esantį Poną Dievą;

63. Kad to *minėdama tu †gėdėtumbeis, ir del gėdos daugiaus savo burną atverti ne drįstumbei, man vislab atleidžiant, ką tu padariusi esi, sako Viešpats, Ponas Dievas.

* per. 36, 31, 32. † Jėr. 3, 25. Rym. 6, 21.

Perskyrimas 17.

Apie karaliaus Zedekijo kalėjimą ir apie Kristaus karalystę.

Ir Pono Dievo žodis man atėjęs tarė:

2. Tu žmogaus vaike, užmijk namams Izraelio mįslę bei prilyginimą.

3. Ir sakyk: šitaip kalba Viešpats, Ponas Dievas: didis erelis su dideis sparnais ir ilgais pasparniais ir pilnais margųjų plunksnų atėjęs ant Libanono ėmė cėdro viršune;

4. Ir nulaužęs viršgalį nunešė tą į kromininkų žemę, ir sodino ją į pirklių miestą.

5. Jis ėmęs ir sėklos iš tos pačios žemės pasėjo tą į gerą žemę, kur daug vandenų yra, ir įsodino ją negiliai.

6. Ir ji augdama pastoję *plačiai stovinčiu vynmedžiu, žemu kelmu, nės jo kekės prie jo lenkėsi, ir jo šaknys buvo po juomi; ir buvo taip vynmedis, gaunąs kekių ir šakelių. • Ps. 80, 9, a.

7. O čia buvo ir kitas didis erelis su dideis sparnais ir daug plunksnomis; ir štai, vynmedis savo šaknis tiesė šitop ereliop linkai, ir savo vynkekes skėtė ties juomi, kad jis drėkjtas būtų iš vietos, kur sodintas buvo.

8. Ir buvo tačiau geroje žemėje prie daug vandenų sodjtas, kad gerai būtų galėjęs šakelių įgyti, vaisiaus nešti ir brangiumi vynmedžiu pastoti.

9. Taigi tark: šitaip taria Viešpats, Ponas Dievas: bau tas turėtų tarpti? Ar ne jo šaknys bus išgaišintos, ir jo vaisius nuplėšti, ir jis padžius, aža visi jo želmens lapai padžius? ir tai ne bus per didę ranką, nei žmonių daugumą, kad jį nuo jo šaknių nuplėštų.

10. Štai, jis tiesa yra sodjtas, ale bau turėtų jis tarpti? Ar ne, kaip veik jį rytų vėjas užgaus, jis padžius ant vietos savo želmens.

11. Ir Pono Dievo žodis atėjęs man tarė:

12. Mano mielas, ben tark neklaustantiems namams: ar jus ne žinote, kas tai esą? Ir tark: štai *atėjo Babėlės karalius į Jėruzalę, ir ėmęs jos

karalių ir jos kunjgaikščius išvedė juos pas savę į Babėlę. • 2 Kar. 24, 10, 15.

13. Ir ėmęs nuo karališkosios sėklos vieną susiderėjo su juomi ir jį sau prisiekdino; ale žemės macniuosis jis atėmė,

14. Jeib karalystė pakarni pasiliktų ir ne pasikeltų, kad jo suderėjimas būtų atesėtas ir išliktų.

15. Ale šita (sėkla) pasipriešijo jam ir siuntė savo paslus į Egiptą, kad jai žirgų ir daug žmonių parsiaunčiama būtų. Ar tam turėtų gerai sek-ties? ar tas turėtų išlikti, taipo darąsis? ir ar turėtų tas išlikti, suderėjimą ardašis?

16. Kaip tikrai aš gyvas esmi, taria Viešpats, Ponas Dievas, šitoje vietoje to karaliaus, jį per karalių įstačiusiojo, kurio prysiegą jis niekino ir kurio derėjimą jis ardė, čia jis tur mirti, butent Babėlėje.

17. Ir nei Paraonas jam ne pristos kare su didžiu kareivių pulku ir žmonių daugumu, kad pylimai bus pilami ir *apkasimai padaromi, kad daug žmonių būtų nužudomi. • Jėz. 29, 3.

18. Nėsa kadangi jis prysiegą nieku vertė ir derėjimą ardė, ant kurio jis savo ranką davęs yra, ir tai vislab padaro, jis ne išliks.

19. Todėl taria Viešpats, Ponas Dievas, šitaip: kaip tikrai aš gyvas esmi, taip aš savo prysiegą, kurią jis nieku vertė, ir mano suderėjimą, kurį jis ardė, ant jo galvos užvesu.

20. Nės aš *savo tinklą ant jo užmesu, ir mano medžioklėje jis tur buti sugautas; ir nugabenęs jį į Babėlę, tenai su juomi bylinėsu dėl to, kad jis šitaip prieš manę nusidėjo. • per. 12, 13.

21. Ir visi jo bėgantieji, kurie su juomi iš vieno ėjo, tur *kardu pulti, ir jų užlikusieji į visus vėjus tur buti išsklaidyti; ir jus ištirsite, tai manę, Poną Dievą, kalbėjusį. • per. 12, 14.

22. Taip taria Viešpats, Ponas Dievas: aš ir nuo paties viršaus aukštojo cėdro medžio ėmęs aukštai nuo jo šakelių *smulkintėlę rykštelę nulašu ir ant aukšto pulto kalno įsodjau. • Jėz. 53, 2.

23. Butent ant aukštojo kalno Izraelio aš ją įsodjau, kad šakelių gautų ir vaisių neštų, ir brangus cėdro medis pastotų, šitaip, †kad visokie paukš-

čiai po juomi gyventų, ir visoks le-
kiaš po pavėsiu jo šakelių laikytųs.

* per. 20, 40. † Dan. 4, 9.

24. Ir ištirs visi lauko medžiai, kad
aš, Ponas Dievas, tą aukštąjį medį
nužeminau, ir žemąjį medį paaukštin-
nau, ir žaliąjį medį padžiudinau, ir pa-
džiuvusįjį medį atželdinau. Aš, Ponas
Dievas, tai kalbu, ogi tai ir padariau.

* per. 21, 26. Mat. 23, 13.

Perskyrimas 18.

Dievas yra teisus ir susimilštąs; todėl reik Dievop
prisiverstis.

Ir Pono Dievo žodis man atėjęs tarė:

2. Kam jus žemėje Izraelio tarp savęs
tą pakalbą kalbinėjate sakydami: „*tė-
vai rukščias uogas valgė, ale vaikams
dantys iš jų atšipo?“

* Jėr. 31, 29. Raud. 5, 7.

3. Kaip tikrai aš gyvas esmi, taria
Viešpats, Ponas Dievas, tokia pa-
kalba ne tur daugiaus kalbėta buti
tarp jūsų Izraelyje.

4. Nės štai, visos dušios mano yra;
tėvo dušia taipjau mano yra, kaip
sunaus dušia. Kuri dušia susigrie-
šija, toji tur prapulti.

5. Taigi jei kursai yra teisus, tikrai
ir gerai daręs,

6. Kurs ant kalnų ne valgo, kurs
savo akis ne pakel, pagarbinti dievai-
čius namų Izraelio, ir savo artymo
moterį ne apgėdina, ir *ne gul prie pa-
čios, jei ant drapanų turint,*

* 3 Maiž. 18, 19.

7. Kurs *nei vienam iškados ne da-
ro, kurs †skolininkui jo užstatą at-
duoda, kurs nei vienam nieko ne
ima su nevale, kurs **išalkusiam sa-
vo duonos padalija ir nuogą aprėdo,

* Ps. 15, 1. s. † 5 Maiž. 24, 10. s. ** Mat. 25, 35. s.

8. Kurs ne išduosti ant palukanų,
kurs nuomų ne išveržia, kurs savo
ranką nuo neteisumo šalin kreipia,
kurs žmonėms tikrą provą padaro,

9. Kurs pagal mano tiesas elgiasi
ir mano prisakymus laiko, kad tik-
rai juos darytų: tai yra teisus vyras,
tas gyvas bus butinai, taria Viešpats,
Ponas Dievas.

10. Ale jei jam sunus gema, ir tas
stojasi užmušėju, kraują praliejan-
čiu, arba daro tų daiktų vieną,

11. Ir kitų daiktų nei vieno ne da-
ro, bet valgo ant kalnų ir apgėdina
savo artymo pačią,

12. Nevertai spaudžia vargdienius ir
biednuosius, su nevale ką ima, už-

statą ne atduosti, savo akis dievai-
čiump pakelia, baurų daiktą tuomi
padarydamas,

13. *Išduosti ant palukanų, nuomus
išveržia: bau tas gyvas bus? Jis ne
bus gyvas; bet, kadangi jis visus to-
kius baurius daiktus daręs, jis mirti-
mi tur prapulti; jo kraujas bus ant jo.

* perkš. 8. per. 22, 12.

14. Ir jei vėl toks sunus jam gema,
kurs visus tokius griekus mato, ku-
rius jo tėvas daro, ir (Dievo) prisi-
bijodamas šitaip ne daro,

15. Ne valgo ant kalnų, savo akis
ne pakel dievaičiump namų Izraelio,
ne apgėdina savo artymo pačią,

16. Nei vieną nevertai spaudžia, už-
statą ne užlaiko, su nevale ko ne
ima, pridalią savo duoną išalkusiam
ir aprėdo nuogąjį,

17. Kurs savo ranką nuo neteisybės
šalin kreipia, nei jokių nuomų, nei už-
viržių ne išveržia, bet mano prisaky-
mus laiko ir pagal mano tiesas elgiasi:
tas ne tur prapulti dėl savo tėvo nu-
sižengimo, bet tur gyvas išlikti.

18. Ale jo tėvas, kursai nevalę ir
neteisybę daręs ir savo žmonėse vei-
kęs, kas ne ger buvo, štai, tas tur
prapulti dėl savo nusizengimo.

19. Tai jus tariate: „kodėlgi sunus
ne tur nešioti savo tėvo nusizengi-
mą?“ Todėl, kad jis tikrai ir gerai
daręs yra, ir visas mano tiesas lai-
kęs ir daręs yra, tur jis gyvas buti.

20. Nės *kuri dušia susigriešija, ta tur
prapulti. †Sunus ne tur nešioti tėvo
nusizengimą, ir tėvas ne tur nešioti su-
naus nusizengimą; bet teisojo teisybė
tur ant jo buti, ir neteisojo neteisybė
tur ant jo buti.

* 5 Maiž. 24, 16. s. † 4 Maiž. 26, 11.

21. Ir jei Dievo nesibijąsis prisiverčia
nuo visų savo griekų, kuriuos jis daręs,
ir laiko visas mano provas ir daro tik-
rai ir gerai, tai jis išliks ir ne prapuls.

22. Visų jo peržengimų, kuriais per-
žengęs yra, *ne bus minėta; bet jis
gyvas bus dėl teisybės, jo daromosios.

* Jėz. 43, 25. per. 44, 22.

23. Begu tu misliji, kad *aš mėgstu
prapuolimu Dievo nesibijančiojo, ta-
ria Viešpats, Ponas Dievas, ir ne toli
labiaus, kad jis prisiverstų nuo savo
nelabo pasielgimo ir išliktų?

* perkš. 32. per. 33, 11. 2 Zom. 14, 14. 2 Petr. 3, 9.

24. Ir jei *teisusis šalin kreipias nuo

savo teisybės ir pikto daro, ir elgiasi pagal visas biauurybes, Dievo nesibijanciojo daromasias, ar tas turėtų išlikti? Beje, visos jo teisybės, jo darytosios, ne bus minėta, bet savo nusidėjimuose ir griekuose, kuriuos jis padaręs, jis prapuls. *per. 3, 20.

25. Tačiau tariate: „*Ponas Dievas neteisiai daro.“ Taigi girdėkite, jus iš namų Izraelio: ar ne taip yra, kad aš teisiasudijū, ir jus neteisiai? *per. 33, 11, 20.

26. Nės jei teisisis šalin kreipiasi nuo savo teisybės ir pikto daro, tai jis tur prapulti; ale dėl savo nelabumo, kurį jis padaręs, jis tur prapulti.

27. Ir vėl, jei nelabasis Dievopi priverčia nuo savo neteisybės padarytosios, ir dabar teisiai ir gerai elgiasi, tas savo dušėlę gyvą išlaikys.

28. Nės kadangi jis mato ir priverčia nuo viso savo padarytojo nelabumo, tai jis išliks ir ne prapuls.

29. Tačiau taria (žmonės) iš namų Izraelio: „Ponas Dievas neteisiai daro.“ Begu aš neteisiai daryčiau? Jus iš namų Izraelio neteisiai darote.

30. Todėl aš jus sudysu, jus iš namų Izraelio, kožną vieną pagal jo pasielgimą, taria Viešpats, Ponas Dievas. *Todėl prisiverskite nuo visų savo nusidėjimų, kad ne reiktų jums parklupti dėl savo nusizengimo! *per. 33, 11, Jėz. 55, 7.

31. Meskite šalin nuo savęs visus savo peržengimus, kuriais peržengėte, ir įtaisykite sau naują širdį ir naują dvasę! Nės kodėl jus taip norite prapulti, jus namai Izraelio?

32. Nės *aš nesimėgstu prapuolimu prapuolančiojo, taria Viešpats, Ponas Dievas. Todėl prisiverskite, tai išliksite. *perkš. 23.

Perskyrimas 19.

Raudojimo giesmė apie išpustijimą karalystės Judavos ir jų kunjgaikščių.

Ir tu pradėk apraudoti vyriausiuosius Izraelyje,

2. Ir tark: kam gul tavo motyna, liutienė, tarp liutienų, ir užaugina savo liutyčius tarp jaunųjų liutų?

3. Tų pačių vieną ji užaugino, ir iš to jaunas liutas pastojų; tas priprato žmones suplėsyti ir suėsti.

4. Tai pagonai, apie jį išgirdę, *sugavo jį savo duobėse ir nuvedė jį prie Jetezių į Egipto žemę. *2 Kar. 23, 33.

5. Taigi motyna matydama, ne esant, kuomi jai pasitikėti, kada jau ilgai buvo laukusi, ėmusi ji kitą iš savo liutyčių užaugino tą per jauną liutą.

6. Kaip tas tarp liutienų vaikščiojo, pastojų jis jauną liutą; tas taipojau priprato žmones suplėsyti ir suėsti.

7. Jis pasižino su jų našlėmis, ir išpustijo jų miestus, aža žemė ir, kas joje yra, iš balso jo baubimo persigando.

8. Tai pagonai iš visų žemių apyrubežių jo tykojo, ir tinklą užmetė ant jo sugavo jį savo duobėse,

9. Ir įstumė jį supančiuotą į užrakintą skrynę, *ir nugabeno jį pas Babelės karalių; ir jis buvo uždarytas, kad jo balso daugiau ne būtų girdėta ant kalnų Izraelio. *2 Nus. 36, 6.

10. Tavo motyna buvo *nei vynmedis, lyg kaip tu, prie vandens sodintas; ir jo vaisius ir šakelės žėlė iš daugumo vandens, *Ps. 80, 9, a.

11. Iki jo šakelės tokelės užaugo, kad karaliaujančių lazdelėms tinkančios buvo, ir jis aukštas pastojų tarp vynšakelių. Ir žiurint, jį taip aukštu esantį, ir daug vynšakelių turintį,

12. Jis rusčiai buvo išplėšamas ir šalin pametamas; rytų vėjas sudžiovino jo vaisių, ir jo drutos šakelės buvo sulaužytos, kad jos *sudžiuvu ir sudegitos tapė. *per. 15, 4.

13. Ale dabar jis yra sodintas pusčioje, sausoje ir trokštančioje žemėje.

14. Ir ugnis išėjo iš jo drutų vynšakelių, ta suėda jo vaisių, kad jame jau nei jokios drutos vynšakelės niera lazdelei karaliaujančio. Tai yra raudingas ir apdejuotinas daiktas.

Perskyrimas 20.

Balamutystės ir nedėkingystės koravonė.

Ir nusidavė sėkmame mete dešimtoje dienoje penktojo mėnesio, atėjo *keli vyresniųjų Izraelio, Pono Dievo pasiklausti, ir ties manimi atsisėdo. *per. 14, 1.

2. Tai atėjęs man Pono Dievo žodis tarė:

3. Tu žmogaus vaike, sakyk vyresniams Izraelio ir tark jiems: taip taria Viešpats, Ponas Dievas: ar jus atėjote manęs klausti? Kaip tikrai aš gyvas esmi, aš noru būti jūsų neklausiamas, taria Viešpats, Ponas Dievas.

4. Ale jei tu juos nori pabarti, tu žmo-

gaus vaike, tai taip juos be pabark! pasakyk jiems jų tėvų biaurybes,

5. Ir tark jiems: šitaip taria Viešpats, Ponas Dievas: tuočės, kada aš Izraėlį sau išrinkau, aš savo ranką išskėliau ant sėklos namų Jokubo ir daviau jiems pasižinti Egipto žemėje. Ir mielai, *aš ištisęs jiems savo ranką tariau: Aš esmi Viešpats, jūsų Dievas.

* 2 Maiž. 6, 8.

6. Bet aš tuočės savo ranką pakėliau, kad juos išvesčiau iš Egipto žemės į žemę, kurią aš jiems buvau išsižiūrėjęs, kurioje *pienas ir medus teka, brangią žemę, ne kaip visos kitos žemės.

* 2 Maiž. 3, 8, 17.

7. Ir tariau jiems: *kožnas meskite šalin biaurybes, po jūsų akių esančias, ir ne apsibiaurkite Egipto dievaičiais! nės aš esmi Viešpats, jūsų Dievas.

* 2 Maiž. 23, 24, per. 34, 13.

8. Ale jie man nepaklusnus buvo ir ne norėjo manęs klausyti, ir nei vienas ne metė šalin biaurybes iš savo akių ir ne pametė Egipto dievaičius. Tai aš mislijau savo didį narsą ant jų išlieti ir visą savo kerštą ant jų užeiditi dar Egipto žemėje.

9. Ale *aš tai dariau dėl savo vardo, kad tas ne būtų dalkomas po akimis pagonų, tarp kurių jie buvo, ir po kurių akių aš jiems buvau pasižįdinęs, kad juos iš Egipto žemės išvesčiau.

* per. 36, 21, 22, 4 Maiž. 14, 16.

10. Ir *aš juos iš Egipto žemės išvedęs ir į pusčią įvedęs budamas,

* 2 Maiž. 20, 1, a.

11. Daviau jiems savo prisakymus ir išmokinau juos savo provas, *per kurias žmogus gyvas yra, jas darąsis.

* 3 Maiž. 18, 5. Gal. 3, 12.

12. Aš daviau jiems ir *mano Sabatas ant ženklo tarp manęs bei jų, kad jie išmokyti, manę esantį Poną Dievą, juos šventinantį.

* 2 Maiž. 20, 8, a.

13. Ale namai Izraelio man buvo nepaklusnus ir pusčioje, ir *ne elgėsi pagal mano prisakymus, ir paniekino mano provas, per kurias žmogus gyvas išliekti, jas laikąsis, ir nešventas darė mano Sabatas labai. Tai aš mislijau savo didį kerštą ant jų išlieti pusčioje ir juos abelnai nužudyti.

* 2 Maiž. 16, 27—29.

14. Ale *aš tai dariau dėl savo vardo, kad tas ne būtų dalkomas po

akimis pagonų, po kurių akimis aš juos buvau išvedęs.

* 4 Maiž. 14, 15, a.

15. Ir taipojau *savo ranką pakėliau prieš juos pusčioje, juos ne norėdamas įvesti į žemę, jiems duotąją, kurioje pienas ir medus teka, brangią žemę, ne kaip visos kitos žemės.

* 4 Maiž. 14, 12.

16. Todėl, kad jie mano provas per menkas laikė ir pagal mano prisakymus neįsielgė, ir mano Sabatas buvo darę; nės jie sekė dievaičius savo širdies.

17. Ale *mano akis jų čėdijo, kad aš juos ne sugaišinėčiau, nei abelnai nužudyčiau pusčioje.

* per. 5, 11.

18. Ir aš sakiau jų vaikams pusčioje: jus ne turite elgtis pagal savo tėvų prisakymus, ir jų provas ne laikyti, ir jų dievaičiais ne apsibiaurinti.

19. Nėsa aš esmi Ponas Dievas, jūsų Dievas; pagal mano prisakymus turite jus elgtis, ir mano provas turite jus laikyti ir pagal jas elgtis.

20. Ir mano *Sabatas jus turite švesti, kad jos būtų ženklų tarp manęs bei tarp jūsų, kad žinotumbite, manę esantį Poną Dievą, jūsų Dievą.

* 2 Maiž. 20, 8, a.

21. Ale vaikai man taipjau nepaklusnus buvo, pagal mano prisakymus neįsielgė irgi mano provas ne laike, kad pagal jas būtų pasielgę, *per kurias žmogus išliekti, jas laikąsis, ir dalkė mano Sabatas. Tai aš dumojau savo didį narsą ant jų išlieti, ir visą savo kerštą ant jų užeiditi pusčioje.

* perkš. 11.

22. Ale aš nukreipiau savo ranką, tai ne darydamas dėl savo vardo, kad jis ne būtų dalkomas po akių pagonų, po kurių akimis aš juos buvau išvedęs.

23. Aš ir pakėliau savo ranką prieš juos pusčioje, *kad aš juos išsklaidyčiau į pagonus ir išdulkinčiau juos į žemes;

* per. 36, 19.

24. Todėl, kad jie mano prisakymų ne laike ir mano provas papeikė, ir mano Sabatas buvo darę, ant savo tėvų dievaičių veizdėdami;

25. Todėl aš juos padaviau į pamokslą negerąjį ir į provas, kurio mis jie ne galėjo išliekti,

26. Ir atmečiau juos šalin su jų apie romis, *jiems visus savo pirmgimius ugnimi sudeginant, kad aš juos išgaišinėčiau, ir jie išmokti turėtų, manę esantį Poną Dievą.

* 2 Nus. 33, 6.

27. Todėl kalbėk, tu žmogaus vaike, su namais Izraelio ir tark jiems: taip taria Viešpats, Ponas Dievas: jūsų tėvai dar daugiaus manę bluznijo ir patyčias darė.

28. Nėsa kaip aš juos į tą žemę buvau įvedęs, ant kurios aš savo ranką buvau pakėlęs, jeib jiems tą duočiau: kur jie kokį aukštą kalnelį arba storą medį pamatė, tenai jie aukadavo savo apieras, ir ten nugabendavo savo dovanas neprieteliškas, ir rukjdino tenai savo saldų kvapą ir liedavo tenai savo gėrimo apieras.

29. Ale aš tariau jiems: kamgi ta aukštvietė, kur jus einate? Ir šitaip ji vardu iki šiai dienai aukštvietė.

30. Todėl tark namams Izraelio: taip taria Viešpats, Ponas Dievas: jus apsiibiaurinate keliuose savo tėvų ir apsikekšaujate su jų biauresčiais,

31. Ir apsiibiaurinate savo dievaičiais, kuriems jus savo dovanas aukaujate ir *savo sunus bei dukteris ug-nimi sudeginate, iki šiai dienai; o aš duočiaus klausitis jums iš namų Izraelio? Kaip tikrai aš gyvas esmi, taria Viešpats, Ponas Dievas, aš noru jūsų neklausiamas būti. * 2 Kar. 16, 3. per. 17, 17.

32. Priegtam, jeigu jus mislijate: „darysime kaip pagonai, ir kaip kiti žmonės žemėse medžių bei akmenų melsimės,“ iš to ne bus nieko.

33. Kaip tikrai aš gyvas esmi, taria Viešpats, Ponas Dievas, aš ant jūsų ponavosu druta ranka ir ištiestu petimi ir išlietu didžiu papykiu;

34. Ir išvesu jus iš sviato žmonių, ir iš tu žemių, į kurias išsklaidyti este, suvalysu druta ranka, ištiestu petimi ir išlietu didžiu papykiu;

35. Ir įvesu jus į pusčią sviato žmonių, ir tenai su jumis bylinėsu po akių į akis.

36. Kaip aš su jūsų *tėvais pusčioje prie Egipto bylinėjau, lyg taip aš ir su jumis bylinėsu, taria Viešpats, Ponas Dievas. * 4 Maiž. 14, 22, 23.

37. Ir aš gerai jus po rykšte pavesu ir į derėjimo ryšius jus įtrauksu.

38. Ir manę prastojusiuosius ir prieš manę nusižengiančiuosius iš jūsų iššluosu; ir tikrai iš tos žemės, kurioje jus dabar gyvenate, aš juos išvesu, ir į žemę Izraelio juos ne

duosu jeiti, kad žinotumbite, manę esantį Poną Dievą.

39. Todėl, jus iš namų Izraelio, taip taria Viešpats, Ponas Dievas: kadangi jus man klausyti visaip ne apsiimate, tai žinokitės ir šlužykite kožnas savo dievaičiui, ale mano šventąjį vardą palikite ne darkytą iš to česo savo aukomis ir dievaičiais!

40. Nės taip taria Viešpats, Ponas Dievas: ant mano šventojo kalno, ant *aukštojo kalno Izraelio, tenai man visi namai Izraelio ir visi žemėje esantieji šlužys; tenai jie man bus mieli, ir tenai aš prašysu jūsų duoklės apierų ir pirmones jūsų apierų su viskuomgi, ką jus man šventinate. * Ps. 15, 1.

41. Jus man mieli busite su saldžiuoju kvapu, kad aš jus iš sviato žmonių parvesu ir iš žemių suvalysu, katrul jus išsklaidyti este; ir šventįtas busu jusip po akių pagonų.

42. Ir jus ištirsite, manę esantį Poną Dievą, man jus į žemę Izraelio įvedus, į tą žemę, ant kurios aš savo ranką pakėliau, ją jūsų tėvams duosiąs.

43. Tenai jus *minėsite savo pasieligimų ir visų savo darbų, kuriuose jus apbiaurinti este, ir ne patiks jums visas jūsų nelabumas, kurį darėte.

* per. 16, 61 ir 36, 31, 32.

44. Ir ištirsite, manę esantį Poną Dievą, kad su jumis darau dėl savo vardo, ir ne pagal jūsų netikusį elgimą ir iškadingus darbus, jus namai Izraelio, taria Viešpats, Ponas Dievas.

45. Ir Pono Dievo žodis atėjęs man tarė:

46. Tu žmogaus vaike, pakreipk savo akis tenlink į pietų vėją ir šlakik į pietus, ir pranašauk prieš girę, lauke į pietus!

47. Ir tark girei į pietus: klausyk Pono Dievo žodį! taip taria Viešpats, Ponas Dievas: štai, aš tavyje ugnį uždegstu, ta abejus, žaliuojančius ir sausus medžius suės, kad ne galima bus jos liepsną išgesyti, bet tur sudeginta būti vislab, kas nuo pietų į šiaurę stov. * Jėr. 17, 27. Amos 8, 6.

48. Ir *kožnas kunas matys, manę, Poną Dievą, tai uždegusį, ir nei vieną ne išgesysiantį. * Jėz. 40, 5.

49. Ir aš tariau: ak Viešpatie, Pone Dieve, jie apie manę kalba: „Šitas tikt vienus nepermanomus žodžius kalba.“

Perskyrimas 21.

Kaldėonų kardas prieš Žydus ir Amonytus.

Ir Pono Dievo žodis man atėjęs tarė:

2. Tu žmogaus vaike, *statyk savo akis prieš Jėruzalę ir lašnok prieš šventinyčią, ir prarakauk prieš žemę Izraėlio, * per. 20, 46.

3. Ir tark žemei Izraėlio: taip taria Viešpats, Ponas Dievas: štai, aš eisu ant tavęs, aš savo kardą ištraukšu iš makšties ir tavyje išgaišysu abejus, ir teisiuosius ir neteisiuosius.

4. Kadangi aš tavyje abejus išgaišinu, ir teisiuosius ir neteisiuosius, tai mano kardas iš makšties išeis ant kožno kuno, nuo pietų šenlink iki į šiaurę.

5. Ir ištirs kožnas kunas, manę, Poną Dievą, savo kardą iš makšties ištraukusį; ir ne tur vėl buti įkištas.

6. Ir tu, žmogaus vaike, turi dusauti, iki strėnoms tau praskaustant; beje, tu karčiai turi dusauti, kad jie tai regėtų.

7. Ir kad jie tau sakys: „kam tu dusauji?“ turi tu sakyti: dėl garso ateinančio, dėl kurio visos širdys nusimš, ir visos rankos pasileis, ir visos dvasės nuliūs, ir visi keliai kaip vanduo nusės. Štai, tai ateiti ir bus, taria Viešpats, Ponas Dievas.

8. Ir Pono Dievo žodis man atėjęs tarė:

9. Tu žmogaus vaike, pranašauk ir tark: taip taria Ponas Dievas: tark: *kardas, jaugi kardas paaštrintas ir nušveistas. * per. 32, 10, 20.

10. Jis yra paaštrintas, kad piaute piautų; yra nušveistas, kad blizgėtų. Ak, kaip džiaugtumbimės, norint jis iš visų medžių rykštes padarytų ant vaikų nelabųjų!

11. Ale jis kardą davė nušveisti, kad būtų į ranką imamas; jis yra paaštrintas ir nušveistas, kad į rankas žudytojo būtų įduotas.

12. Šauk ir kauk, tu žmogaus vaikelnės jis eiti ant mano žmonių ir ant visų valdonų Izraėlyje, kurie priekardo drauge su mano žmonėmis surinkti. Todėl įplak savo strėnas!

13. Nės jis tankiai juos pabaudė; *ką mąčiojo? Rykštė nelabųjų vaikų ne nor mačyti, taria Viešpats, Ponas Dievas. * Jėz. 9, 13.

14. Ir tu, žmogaus vaike, prarakauk

ir savo rankas suplok! Nėsa kardas dvigubai irgi trigubai ateis, pasmaugimo kardas, kardas didžio papiovimo, tropijasis juos ir kamarose, į kurias jie bėga.

15. Aš duosiu kardą skambėti, kad širdys nusimš, ir daug jų puls prie visų jų vartų. Ak, kaip jis blizga ir kerta ant papiovimo!

16. Ir tarsu: kirk abejus, ir po dešinės ir po kairės, kas ties tavimi yra!

17. Tadagi aš ant to savo rankomis suplodamas šukausu, ir savo kerštą išleisu. *Aš, Ponas Dievas, tai sakiau. * per. 5, 17 ir 30, 12.

18. Ir Pono Dievo žodis man atėjęs tarė:

19. Tu žmogaus vaike, padaryk du keliu, kuriemdviem tur ateiti kardas karaliaus iš Babėlės ir abu juodu tur iš vienos žemės išeiti.

20. Ir statyk ženklą pryšakyje pagal kelią į miestą, katrul jis tur rodyti; ir padaryk kelią, kad kardas ateitų į Rabatą vaikų Amono ir į Judavą, ant drutojo miesto Jėruzalės!

21. Nėsa karalius Babėlės stosis pagal pradžią dviejų kelių, į pryšakį (tų) dviejų kelių, kad sau duotų nusiburti, strielas burtinai šautų, savo dievačio klaustų ir (galvijų) kepenis apžvalgytų.

22. Ir burtininkavimas rodys į dešinę šalį Jėruzalės linkai, kad jis turėtų karo ožius privežditi ir skyles išdurstyti, ir su didžiu rėkimu ją užpultų ir žudytų, ir kad jis karo ožius veždėtų prieš miesto vartus ir tenai pylimus piltų ir volus budavotų.

23. Ale tas burtininkavimas jiems rodysis neteiskus, te pasibažija jisai, kaip didei jis nor. Ale jis minės nusidėjimo, kad ją įgautų.

24. Todėl šitaip taria Viešpats, Ponas Dievas: todėl, kad jūsų yra menama dėl jūsų nusidėjimo, ir jūsų nepaklusnumas visiems yra žinomas darytas, kad jūsų griekai matomi visuose jūsų darbuose, beje dėl to, kad jūsų menama, per nevalę jus busite sugauti.

25. Ir tu, vyriausiasis Izraėlyje, tu prazudytasis ir prasudytasis, kurio diena ateis, kad nusidėjimas bus pabaigtas,

26. Taip taria Viešpats, Ponas Dievas: padėk į šalį kepurę ir nuimk vainiką! Nėsa nei kepurė, nei vainikas ne iš-

liks; bet *tas, kurs pasiaukštino, bus nužemintas, ir kurs nusižemino, bus paaukštintas. * per. 17, 24.

27. Aš vainiką nieku, nieku, nieku paversu, iki tas ateis, kuriam jis tur tekti; tam aš jį duosu.

28. Ir tu, žmogaus vaike, prarakauk ir tark: taip taria Viešpats, Ponas Dievas, apie vaikus Amono ir apie jų apgėdinimą; ir tark: kardas, kardas yra ištrauktas ant papiovimo; ir nušveistas ant pasmaugimo, ir blizgės;

29. Todėl, kad tu sau meluojančius regėjimus sakydini ir melus prarakaudini; kad ir tu paduotas butumbei tarp užmuštųjų Dievo nesibijančiųjų, kuriems jų diena atėjo, nusidėjimui pasibaigus.

30. Ir norint jis vėl į makštį įkištas butų, tai aš tačiau tavę sudysu toje vietoje, kurioje tu esi sutvertas, ir žemėje, kurioje tu užgimei.

31. Ir aš savo kerštą išliesu ant tavęs, aš ugnį savo didžio keršto ant tavęs įpusu; ir aš tavę žmonėms, deginti ir pagadinti mokantiems, paduosu.

32. Tu turi ugnei valgiu pastoti, ir tavo kraujas tur žemėje pralietas būti; ir tavęs daugiaus ne bus minėta; nės aš, Ponas Dievas, tai kalbėjau.

Perskyrimas 22.

Žydų griekai priežastis jų kalėjimo ir kitų koravonių.

Ir Pono Dievo žodis atėjęs man tarė:

2. Tu žmogaus vaike, ar ne barsi tą razbaininkiškąjį miestą ir ne apsakysi jam visas jo biau rybes?

3. Tark: šitaip taria Viešpats, Ponas Dievas: ak mieste, tu savųjų kraują praliejęsis, kad tavo čėsas ateitų, ir dievaičius sau darąsis, kad apsibiaurintumbei!

4. Tu kaltu pasidarai to kraujo, kurį tu pralieji, ir apsibiaurini dievaičiais, kurius tu darai; tuomi tu savo dienas prisitrauki ir padarai, kad tavo metai tur ateiti. Todėl aš tavę padarysu apjuoku tarp pagonų ir gėda visose žemėse.

5. Taip artimieji, kaip tolimieji iš tavęs juoksis, kad tu biau rią paskalbą turėsi ir didį vargą kėsi.

6. Štai, vyriausieji Izraelyje, kožnas tur įgalėjimą tavyje kraujo pralieti.

7. Tėvą bei motiną jie paniekina, *sve-

tiems daro jie nevalę ir neteisybę, našles bei siratas jie lupa. * Pa. 94, 5, 6.

8. Tu paniekinai mano šventybes ir nešventas darai mano Sabatas.

9. Išduotojai yra tavyje ant kraujo praliejimo. Jie valgo ant kalnų ir savo valę daro tavyje;

10. Jie atdengia tėvų gėdą, ir sylija * moteriškes, joms ant drapanų turint; * 3 Maiž. 18, 7.

11. Ir tarp savęs * prietelius su prieteliaus pačia biau rybes daro, jie savo įsunų pačias apkekšauja, abelnai išdykė, jie apgvoltavoja savasias seseris, savo tėvo dukteris. * per. 33, 26. Jer. 5, 8. † 3 Maiž. 18, 15.

12. Jie ima dovanų, kad kraujo pralietų; jie * ima nuomus ir kits kitą nugauja, ir savo godumą pildo prieš savo artymą, ir kits kitam nevalę daro, ir manęs šitaip užmiršta, taria Viešpats, Ponas Dievas. * perk. 25. Neém. 5, 7.

13. Štai, aš savo rankas suploju ant godumo, kurį tu seki, ir ant kraujo, tavyje pralietojo.

14. Ale begu dingai, tavo širdį tai iškėsiančią, arba tavo rankas tai pakelsiančias tame čėse, kada aš tai su tavi mi padarysu? * Aš, Ponas Dievas, tai kalbėjau, aš taipo ir padarysu. * per. 17, 21.

15. Ir aš tavę išsklaidysu į pagonus ir tavę išstumsu į žemes, ir tavo nečystybei galą padarysu,

16. Kad tu prie pagonų per prakeiktą busi laikomas, ir ištirsi, manę esantį Poną Dievą.

17. Ir Pono Dievo žodis man atėjęs tarė:

18. Tu žmogaus vaike, namai Izraelio man į putą pavirto; visas jų varias, cinas, geležis ir švinas pečiuje pavirto į sidabro putą.

19. Todėl šitaip taria Viešpats, Ponas Dievas: kadangi jus visi į putą pavirtote, štai, todėl aš visus jus į Jeruzalę suvesu.

20. Lygiai kaip sidabrą, varią, geležį, šviną bei ciną sudeda į pečių, kad ugnį po jais įpusių ir sutirpėtų: šitaip ir aš jus savo keršte ir didžiame papkykyje sudėsu, įdėsu ir sutirpysu.

21. Beje aš jus surinksu, ir savo keršto ugnį po jumis įpusu, kad tame sutirpti turėsite.

22. Kaip * sidabras sutirpsta pečiuje,

taip ir jus turite sutirpti, ir ištirti, manę, Poną Dievą, savo didžiausjį kerštą ant jūsų išliejusį. *Mal. 3, 3.

23. Ir Pono Dievo žodis man atėjęs tarė:

24. Tu žmogus vaike, tark jiems: tu esi žemė, kuri ne apčystijama, kaip kokia, kuri ne aplijama čėse pykimo.

25. Prarakai, toje esantieji, pulkais susiėjo *dušias suėsti, lyg koks rėkiasis liutas plėšimą sugrėbdamas; jie pinigų bei lobio savėsi plėšia, ir padaro daug našlių toje. *per. 34, 8. a.

26. Jos *kunigai perverčia savvalninkiškai mano įstatymą, ir nešventą daro mano šventinyčią; jie ne atskiria tai, kas šventa yra, nuo to, kas nešventa yra, ir ne pamokina, kas čysta bei kas nečysta būtų; ir ne pridaboja mano Sabatų, irgi aš nešventai tarp jų esmi laikomas. *Mik. 3, 11.

27. Jos *vyriausieji toje yra lyg draskantieji vilkai, kraujo pralieti ir dušių nužudyti savo godumo dėl.

*Mik. 3, 11. Zep. 3, 3.

28. Ir jos *prarakai ją išlaisto ledekomis kalkėmis, kozonyse sako niekam ne vertas pramonės, ir prarakauja jiems melussakydami: „taiptaria Viešpats, Ponas Dievas!“ o tačiau to ne sakius Ponui Dievui. *per. 13, 6. †Jėz. 23, 32.

29. Žmonės tos žemės daro nevalę ir plėšia drąsiai, ir lupa vargdienius ir bėdnuosius, ir *daro nevalę sveltimiems ir neteisybę. *perkš. 7.

30. Aš ieškojau tarp jų, begu kas pasitaisyty muru, ir prieš *plyšimą stovėtų ties manimi už tą žemę, kad aš ją ne sugaiščiau; ale aš ne radau nei vieno. *per. 13, 5. Jėz. 64, 7.

31. Todėl *aš išliejau savo kerštą ant jos, ir ugnimi savo didžio papykio aš jai galą padariau, irgi šitaip daviau jiems jų pelną †ant jų galvos, taria Viešpats, Ponas Dievas.

*per. 21, 31. †per. 16, 43.

Perskyrimas 23.

Sulyginimas tų dviejų karalysčių Judavos bei Izraelio su dviem kekšėm.

Ir Pono Dievo žodis atėjęs man tarė:

2. Tu žmogaus vaike, buvo dvi moteriški, vienos augyvės dukteris;

3. Tiedvi *kekšavimui pasidavė Egipte savo jaunystėje; tenai jiedvi savo krutis apgraibjdino ir savo mergystės papus apčiupinėdino. *perkš. 8, 21.

4. Didėji vardu yra Ajala, ir jos sesuo Ajaliba. Ir aš jiedvi vedžiau per pačias, ir jiedvi man *gimdė sūnų ir dukterų. Ir Ajala †vardu yra Samaria, o Ajaliba Jeruzalė. *per. 16, 20. †per. 16, 46.

5. Ajala pasidavė į kekšavimą, man ją vedus, ir degte degė prieš savo mylimuosius, butent prieš *Asyrionus, pas ją ateinančius; *per. 16, 28.

6. Prieš kunigaikščius ir ponus, kurie šilkais vilkėjo, ir visus jaunus mandagiuosius jaunikačius, butent prieš raitelius, ant žirgų jojančius.

7. Ir kekšavo su visais gražiaisiais jaunikačiais Asyrioje ir apsibiaurino su visais dievačiais, kad ant kurio užsidegė.

8. Priegtam ji taip jau ne pametė savo kekšavimą su Egipto (žemės žmonėmis), kurie ją buvo prigulę iš jos jaunų dienų, ir jos mergystės krutis apčiupinėję ir didę kekšystę su ja buvo varę.

9. Taigi aš padaviau ją į rankas jos mylimųjų, vaikams Asur, su kuriais kekšauti ji lyg degte degė gašlume.

10. Tie atdengė jos gėdą ir atėmė jos sūnus ir dukteris, bet ją nužudė jie kardų. Ir išsireiškė tarp moteriškių ją koravotą esant.

11. Ale jos sesuo, Ajaliba, tai matydama, dar *juo pikčiaus užsidegė, ne kaip ana, ir kekšavimo daugiaus padarė, ne kaip jos sesuo. *per. 16, 51.

12. Ir užsidegė ant vaikų Asur, butent ant kunigaikščių ir ponų, kurie pas ją atėjo gražiai aprėdyti, raitelių bei vežimų, ir visų jaunų mandagiųjų jaunikačių.

13. Tai aš mačiau, jiedvi abidvi vienu budu apbiaurinti esant.

14. Ale ši savo kekšavimo daugiaus padarė; nės ji matydama moliavotų vyrų prie sienos raudonuojant, Kaldėonų abrozų,

15. Ir jų strėnas juostomis apjuostas ir margus apraiščius ant jų galvų, ir žiurint visus lygius, kaip didžius karžygius, kaip antai vaikai Babėlės ir Kaldėonai nešioja savo tėviškoje žemėje;

16. Užsidegė ji ant jų, juos pajutusi, ir nusiuntė paslus pas juos į Kaldėą.

17. Ir vaikams iš Babėlės pas ją atėjus, jai meilėje prigulti, apbiaurino jie ją savo kekšavimu, ir ji apsibiaurino su jais, *aža ji jų nusibodo. *perkš. 22.

18. Ir taip jos kekšavimui, kaip ir gėdai visiškai žinomai pastojus, ir aš jos nusibodau, kaip aš ir jos sesers buvau nusibodęs.

19. Ale ji savo kekšavimą vis už vis daugiaus padidino, minėdama česo savo jaunystės, kada ji Egipto žemėje kekšavimą buvo sekusi;

20. Ir užsidegė ant savo mylimųjų, kurių *kekšystės užsidegimas buvo kaip asilų paėjimas, arba kaip eržilų eržilavimas. * Jėr. 5, 8.

21. Ir įtaisei savo neviežlybumą kaip savo jaunystėje, kad tau Egipte *tavo krutys apgraibomos, ir tavo papai apčiupinėjami buvo. * perkš. 3.

22. Todėl, Ajaliba, taip taria Viešpats, Ponas Dievas: štai, aš *tavo mylimuosius, kurių tu nusibodai, prieš tavę prikelsu, ir atvesu juos prieš tavę iš visų kampų aplinkui; * per. 16, 37.

23. Butent vaikus Babelės ir visus Kaldėonus su vyresniaisiais, kunigaikščiais ir ponais, ir visus Asyrionus su jais; gražiąją vyrišką jaunuomenę, visus kunigaikščius ir ponus, karžygius ir dumčius, ir visokius raitelius.

24. Ir *užeis ant tavęs, ginklais apsirėdę, su vežimais ir ratais ir su didžiu žmonių pulku, ir tavę apstos su atsargomis, skydais ir šalmis iš visų šalių; tiems aš provą paduosu, kad tavę atsudytų pagal savo provas. * per. 21, 22. Luk. 19, 43.

25. Aš savo atkeršijimą ant tavęs užeidžiu, kad jie be pasigailėjimo su tavimi darytų; jie tau nosį ir ausis nupiaus, ir kas liekti, tur kardų pulti. Jie tavo sunus ir dukteris atims, ir kas liko, ugnimi sudegys.

26. Jie tavo rubus tau nuvilks, ir tavo graikštumą atims.

27. Šitaip aš tavo neviežlybumui ir tavo kekšavimui su Egipto žeme galą padarysu, kad tu savo akis daugiaus ant jų ne pakelsi ir Egipto daugiaus ne minėsi.

28. Nės taipo taria Viešpats, Ponas Dievas: štai, aš tavę paduosu tiems, kurių tu nekenti ir kurių tu nusibodai.

29. Tie kaip neprieteliai tavę vartos ir vislab atims, ką tu užsipelnei, ir tavę *nuogą ir ne apdengtą paliks, kad tavo gėda būtų atdengta drauge su tavo neviežlybumu ir kekšavimu. * per. 16, 37.

30. Toktai tau nusiduos dėl tavo kekšavimo, kurį tu su pagonais varei, kurių dievaičiais su apsibiaurinau.

31. Tu keliu *savo sesersėjai; todėl aš ir jos kyliką tau į tavo ranką duomi. * perkš. 5, 11.

32. Taip taria Viešpats, Ponas Dievas: tu turi gerti savo sesers kyliką, kaip gilus ir platus jis yra; tu turi į didį *apjuoką ir paniekinimą įeiti, kad negalima bus iškėsti. * per. 22, 4.

33. Tu turi *prisigerti druto gėrimo ir vargimo; nės kylikas tavo sesers Samariosyrykylikas vargimo ir smutkos. * Ps. 60, 5 ir 79, 5. Jėz. 51, 17. Jėr. 25, 15.

34. Šitą tu čystai turi išgerti, potam šukes sukulti ir savo krutis suplėsyti; nės aš tai kalbėjęs esmi, taria Viešpats, Ponas Dievas.

35. Todėl taip taria Viešpats, Ponas Dievas: todėl, kad tu mane užmiršai ir manę į *savo užpakalį numetei, taigi ir nešiok dabar savo neviežlybumą ir savo kekšavimą! * Jėr. 2, 27. per. 32, 33.

36. Ir Ponas Dievas tarė man: tu žmogaus vaike, ar tu ne barsi Ajalą bei Ajalibą? Tai jomdviečių jų biau-rybes parodyk,

37. Kaip jiedvi su svetimais vyrais sugulė, ir kraujo praliejo, ir su dievaičiais kekšavo; priegtam *savo kudičius, kurie man iš jų buvo gimę, jiedvi sudegino jiems aukai. * per. 16, 20. Jėr. 7, 31.

38. Be to jiedvi man tai padarė: jiedvi mano šventvietę apbiaurino tuočės, ir mano *Sabatas nešventas darė. * 2 Maiž. 20, 8. s.

39. Nėsa jiedvi, savo kudičius dievaičiams papiovus, tą pačią dieną jėjo į mano šventinę, šitą apdankyti. Štai, toktai jiedvi padaro mano namuose.

40. Jiedvi ir paslų siuntė į žmones, kurie iš tolimų žemių šen ateiti turėtų; ir štai, jiems atėjus, tu maudeisi ir savo veidą apmoliavojai ir graikštumu puikiai išsirėdei, jiems ant garbės;

41. Ir sėdėjai ant brangaus patalo, ties kuriuomi stovėjo stalias pritaisytas; ant to tu rukinai ir aukavai ant to mano aliejų.

42. Ten jau pasikėlė didei linksmųjų šauksmas; ir jiedvi davė žmonėms, iš visų kampų, iš daugumo svietai žmonių ir iš pusčios atėjusiems, rankaryšius ant jų rankų ir gražius vainikus ant jų galvų.

43. O aš mislijau: ji jau yra pajunkusi, su svetimais laikytis iš senovės, ji nuo kekšystės ne gal liautis.

44. Nėsa pas ją įeinama, kaip antai pas kekšę įeinama; lyg šitaip einama prie Ajalos bei Ajalibos, tų dviejų neviežlybųjų moterų.

45. Todėl jas tie vyrai koravos, kurie *teisybę daro, kaip venčiamonystės peržengtojos ir kraują praliejančios koravotinos. Nės jiedvi su svetimais laikosi, ir tų judviejų rankos yra pilnos kraujo. *per. 16, 38. † Jėz. 1, 15. per. 59, 3.

46. Šitaip taria Viešpats, Ponas Dievas: užvesk ant judviejų didį pulką ir paduok jas *išdraskyti ir išplėšyti, *Jėr. 15, 13. per. 17, 3.

47. Kad jiedvi akmenimis žudytų ir savo kardais nudurtų, ir judviejų sunus bei dukteris pasmaugtų, ir judviejų namus ugnimi sudegintų.

48. Šitaip *aš tam neviežlybumui toje žemėje galą padarysu, kad visos moters tai numanytų, ir ne darytų tokio neviežlybumo. *perkš. 27.

49. Ir jūsų dviejų neviežlybumas bus ant jūsų uždėtas, ir turėsite dvi savųjų dievaikių griekus nešioti, kad *iširtumbita, manę esantį Poną Dievą. *per. 7, 27 ir 26, 6.

Perskyrimas 24.

Jėrusalės išpuatijimas pirmąpaženklinaimas.

Ir Pono Dievo žodis man atėjęs devintame mete dešimtoje dienoje dešimtojo mėnesio tarė:

2. Tu žmogaus vaike, parašyk šią dieną, beje šią pačią dieną! nėsa karalius Babelėje šioje pačioje dienoje prieš Jėrusalę prisigatavojo.

3. Ir duok neklausantiems žmonėms prilyginimą, jiems tarydamas: šitaip taria Viešpats, Ponas Dievas: prikaisk puodą, prikaisk ir įpilk į tą vandens;

4. Sudėk į jį dalykus įdėtinus, ir geriausiuosius dalykus, rietus ir pečius, ir pridėk į pilną geriausiais smaginių šmotais;

5. Imk, kas geriausia, iš kaimenės, ir prakurk po tuomi ugnį, smaginių šmotus virti, ir duok gerai virti ir smaginių šmotus tame gerai išvirti!

6. Todėl taria Viešpats, Ponas Dievas: *bėda tam razbainikiškam miestui, kurs tokiu puodu yra, kuriame kas prisvilo, limpa ir ne atgaunama!

Išimk šmotą po šmoto! ir ne reik dėl to burtą mesti, katrą šmotą pirmučiaus reik išimti. *perkš. 9.

7. Nėsa jos (Jėrusalės) kraujas viduje yra, kurį ji ant plikos uolos ir ne ant žemės praliejo, kur tačiaus galima buvo, žeme jį apžarstyti.

8. Irgi aš locnai dėl to tą patį kraują ant plikos uolos praliedinau, kad jis ne būtų apžarstytas, kad didysis papykys ant jos užeitų ir atkeršyta būtų.

9. Todėl taria Viešpats, Ponas Dievas taip: *bėda tam razbainikiškam miestui, kurį aš į didę ugnį paversu! *Na. 3, 1. Abak. 2, 12.

10. Atnešk tikrai daug malkų, prakurk ugnį, kad mėsa išvirtų, ir pridėk pilnai kvapylų, kad smaginių šmotai prisviltų!

11. Uždėk ir puodą tuščią ant žarijų, kad karštas pastotų, ir jo varias žerėtų, bau jo nečystumas ištirpytas, bei jo prisvilimas atimtas būtų.

12. Ale prisvilimas, taip labai degant, ne nor atšusti, nės perlabai prisvilo; jis tur ugnyje sutirpti.

13. Tavo nečystybė yra taip užkietėta, kad, norint aš tavę rods čystyti norėčiau, tu tačiau ne nori duoti čystytis nuo savo nečystybės. Todėl tu jau daugiau ne gali čysta pastoti, iki mano *didžiam papykiui ant tavęs ataušus. *per. 5, 13.

14. Aš, *Ponas Dievas, tai kalbėjau, ateis tai, aš taip darysu ir ne užtruksu, aš ne čėdysu, nei ne gailėsuos to; bet jie sudys tavę, kaip tu elgeisi ir darei, taria Viešpats, Ponas Dievas. *per. 23, 34.

15. Ir Pono Dievo žodis atėjęs tarė:

16. Tu žmogaus vaike, štai, aš tau atimsu tavo akių džiaugsmą per slogą; ale tu ne turi nei raudoti, nei verkti, neigi nei vienos ašaros išleisti.

17. Tylomis tu gali dusauti, ale raudote ne turi raudoti; bet tu savo gražiąją kepurę užsidėk ir apsiauk savo kurpėmis; tu savo burnos ne apsiiršk, nei gedėjimo duonos ne valgyk!

18. Ir man rytmetyje anksti žmonėms kalbėjus, numirė man ant vakaro mano pati. Ir aš antrą rytą padariau, kaip man paliepta buvo.

19. Ir žmonės man tarė: „argi tu ne nori mums pasakyti, ką tai mums ženklina, ką tu darai?“

20. Ir aš tariau jiems: Ponas Dievas su manimi kalbėjo ir sakė:

21. Sakyk namams Izraelio, Viešpatį, Poną Dievą, šitaip kalbantį: Štai, aš savo šventinyčią, jūsų didžiausiąjį palinksminojimą, jūsų akių pasigėrėjimą ir jūsų širdies geidimą nešventą padarysu; ir jūsų sunus bei dukters, kuriuos palikti turite, kardu puls;

22. Ir turite daryti, kaip aš dariau; *jūs savo burnas ne turite apsirišti, neigedėjimo duonos ne valgyti, *perkš. 17.

23. Bet savo galvą turite gražiai kepure apdėti, ir savo kurbėmis apsiauti. Jūs nei raudosite, nei verk-site, bet savo griekų dėl ne žinosite, kur dėtis, ir su kits kitu dusausite.

24. Ir taipo Ezekielis jums bus *dyvu, kad jūs turite daryti, kaip jis daręs, taip nusiduodant, kad ištirtumbite, manę esantį Viešpatį, Poną Dievą.

*perkš. 27, per. 12, 11.

25. Ir tu, žmogaus vaike, tame čese, kada aš jiems atimsu jų macį ir palinksminojimą, jų akių pasigėrėjimą ir jų širdies geidimą, jų sunus ir dukteris,

26. Beje, tame čese *nekursai, kurs išbėgęs, pas tavę ateis ir tau tai pasakys.

*per. 33, 21.

27. Tame čese bus tavo burna atverta su išbėgusiojo (burna), kad kalbėtum ir jau daugiau ne tylėtum. Nės tu turi jiems dyvu būti, kad jie ištirtų, manę esantį Poną Dievą.

Perskyrimas 25.

Aštriai pirmasakytos koravonės Amonyų, Moabyų, Edomyų ir Pylistėnų.

Ir Pono Dievo žodis atėjęs man tarė:

2. Tu žmogaus vaike, statyk savo akis prieš vaikus *Amono ir prarakauk prieš juos,

*Jér. 49, 1.

3. Ir tark vaikams Amono: girdėkite Viešpaties, Pono Dievo, žodį! Šitaip kalba Viešpats, Ponas Dievas: todėl, kad jūs ant mano šventinyčios tarėte: „čeba, ji yra sudarkyta!“ ir ant žemės Izraelio: „ji yra išpustyta!“ ir ant namų Judo: „jie nevalen yra išvesti!“

4. Dėl to štai, aš tavę paduosu vaikams į rytus, kad jie savo pilis čionai pakurtų ir savo namus čionai pasidarytų; jie valgys tavo vaisius ir gers tavo pieną.

5. Ir iš Rabato verbludų staldą padarysu, ir vaikus Amono avių gardu

padarysu; ir *ištirsite, manę esantį Poną Dievą.

*per. 24, 27.

6. Nėsa taip taria Viešpats, Ponas Dievas: todėl, kad tu savo rankas suplodama ir kojomis treplėdama ir iš žemės Izraelio visa širdžia taip besijuokdama džiaugiais,

7. Todėl štai, aš savo ranką ant tavęs ištiesiu ir tavę pagonams į plėšimą duosu, ir iš svieto žmonių tavę išgaišysiu ir iš žemių pražudysiu, ir tavę visiškai sugaišysiu, ir *ištirsi, manę esantį Poną Dievą.

*per. 7, 27.

8. Taip kalba Viešpats, Ponas Dievas: todėl, kad *Moab bei Sėir šneka: „štai, namai Judo lygus visiems kitiems pagonams,“

*Jéz. 15, 1.

9. Štai, tai aš Moabą atversu iš šalies jo miestuose ir jo parubežiuose, brangiausias žemes, butent Bėt-Jesimot, Baal-Meon bei Kirjataim,

10. Vaikams į rytus podraugei su vaikais Amono, ir jas jiems per tėvišką dalyką įteiksu, aža vaikų Amono jau daugiau ne būtų minėta tarp pagonų.

11. Ir sudų provas užvesu ant Moabo; ir jie ištirs, manę esantį Poną Dievą.

12. Taip sako Viešpats, Ponas Dievas: todėl, kad Edomas ant namų Judo atsikeršijo ir nusikalto savo atsikeršijimu,

13. Todėl šitaip kalba Viešpats, Ponas Dievas: aš savo ranką ištiesiu ant Edomo ir išgaišysiu iš jo taip žmones, kaip galvijus, ir ją pustą padarysu nuo Temano iki Dedano, ir kardu nužudysiu;

14. Ir vėl atsikeršysiu ant Edomo per savo žmones Izrael, ir jie Edomui darys pagal mano kerštą ir didį narsą, kad jie mano atkeršijimą turės iš-tirti, taria Viešpats, Ponas Dievas.

15. Taip kalba Viešpats, Ponas Dievas: todėl, kad *Pylistėnai pasitėšijo ir savo senąjį kerštą taip iškeršijo, kaip tikt įmanė atkeršyti iškadydami,

*Jér. 47, 1.

16. Todėl šitaip kalba Viešpats, Ponas Dievas: štai, aš savo ranką ištiesiu ant *Pylistėnų, ir Krėtėnus išgaišysiu; ir likusiuosius pakrušiuose jurių nužudysiu; *Jéz. 14, 29. Jér. 47, 1. Zep. 2, 5. Zak. 9, 5.

17. Ir didžiu atsikeršijimu ant jų atsikeršysiu, ir didei supykęs juos plak-su, *kad ištirtų, manę esantį Poną

Dievą, kad aš ant jų atsikeršijęs busu.

* per. 24, 27.

Perskyrimas 26.

Prarakavimas prieš Tyrų.

Ir nusidavė vienuoliktame mete pirmoje dienoje pirmojo mėnesio, tai Pono Dievo žodis man atėjęs tarė:

2. Tu žmogaus vaike, todėl, kad *Ty-rus ant Jeruzalės tarė: „Čeba, vartai svieto žmonių yra sulaužyti, jie manėspi atverti; aš dabar pilnas busu, kadangi ji pusta stov!“

* Jėz. 23, 1. a.

3. Todėl šitaip kalba Viešpats Ponas Dievas: štai, aš esu ant tavęs, Tyrau, ir daug pagonų ant tavęs užvesu, lyg kaip antai jurės savo vilnimis pasikelia.

4. Šitie Tyraus murus pagadys ir jo korus ardys; beje aš ir jo dulkes šalin pašluodysiu ir sausą akmenį iš jo padarysu;

5. Ir iš jo bus takišas jurėse, ant kurio žvejų tinklai ištiesiami; nės aš tai kalbėjau, taria Viešpats, Ponas Dievas, ir jis bus pagonams perplėsimą;

6. Ir jo dukters, laukuose esančios, kardu bus žudytos; ir *ištirs, manę esantį Poną Dievą.

* per. 25, 7, 11, 17 ir 33, 29.

7. Nės taip kalba Viešpats, Ponas Dievas: štai, aš ant Tyraus užvesu Nebukad-Nėzarą, karalių Babelės, iš šiaurės, kursai *karalius visų karalių yra, su žirgais, vežimais, raiteliais ir su didžiu žmonių pulku.

* Dan. 2, 37.

8. Tas tavo dukteris, laukuose esančias, kardu nužudys; *ale prieš tavę jis volus taisys, ir pylimus užpils, ir atsargą prieš tavę pakels.

* perk. 3, 6.

9. Jis karo ožiais tavo murus subadys ir tavo bokštus savo ginklais pargriau.

10. Dulkes jo arklių daugumo tavę apdengs; irgi tavo murai padrebės iš bildėjimo jo žirgų, ratų ir raitelių, jam tavo vartais įsitraukiant, kaip įsitraukiama į išardytą miestą.

11. Jis savo žirgų kojomis visas tavo ulyčias sumindžios. Jis tavo žmones kardu žudys, ir tavo drutuosius stulpus į žemę parplėš.

12. Jie tavo gėrybę išplėš ir tavo prekes išplėšys. Tavo murus jie

pargriau, ir tavo gražiuosius butus parplėš, ir tavo akmenis, medžius ir dulkes į vandenį jmes.

13. Šitaip: aš tavo *dainų skambėjimui galą padarysu, kad balso tavo kanklių jau daugiaus ne bus girdėta.

* Jėr. 7, 34. per. 16, 9.

14. Ir aš nuogą uolą iš tavęs padarysu ir takišą, kur žvejų tinklai išsplečiami, kad tu jau daugiaus ne butumbei budavotas; nės aš esmi Ponas Dievas, tai kalbąsis, taria Viešpats, Ponas Dievas.

15. Taip kalba Viešpats, Ponas Dievas, prieš Tyrų: matysi, bau ne padrebės salos, tau taip baisiai suteškant ir tavo įžeistiems du-saujant, kurie tavyje tur buti žu-domi.

16. Visi kunigaikščiai pajurėse nuo savo krėslų atsikels, ir savo sermėgas pames, ir savo rubus, adatomis išrašytus, išsivilks, ir gedulin-gais rubais vilkėdami ant žemės sė-dės ir nusigąs ir persigąs iš nuoglo tavo puolimo.

17. Jie tavę apraudodami apie tavę kalbės: ak! iš ko tu taip abelnai pustas pastojai, tu giriamasis mieste, tu prie jurių stovėdamas taip macnus buvęs ant jurių su savo gyvatininkais, aža visa žemė tavęs bijotis turėjo!

18. Ak! kaip persigąsta salos tavo puolimu! beje jurių salos nusigąsta tavo sugaišimu.

19. Taip kalba Viešpats, Ponas Dievas: aš iš tavęs padarysu pustmiestį, kaip kitus miestus, kuriuose nei vienas ne gyvena; ir didį tvaną ant tavęs patvįdysiu, kad didi vandens tavę apdengs.

20. Ir tavę *nustumsu žemyn pas nužengiančius į duobę, butent pas negyvuosius. Aš tavę pastumsu žemyn po žeme ir padarysu lygu amžinai pustynei su tais, kurie į duobę nužengia, kad niekas tavyje ne gyventų. Ir tavę, tu puikioji gyvųjų žemėje, darysu,

* per. 28, 8 ir 31, 14, ir 32, 18.

21. Beje, išgandinimu aš tavę padarysu, kad tu nieku toliaus ne butumbei; ir tavęs klausinėjant, kad tavęs amžinai ne būtų surasta, taria Viešpats, Ponas Dievas.

Perskryrimas 27.

Raudojimo giesmė dėl išpustijimo Tyraus.

Ir Pono Dievo žodis atėjęs man tarė:

2. Tu žmogaus vaike, *pakelk raudojimus ant Tyraus,

* Jėz. 23, 1. s.

3. Ir tark Tyrui, kursai gul pryšakyje prie jurių ir su daugumu salų svieto žmonių prekioja: taip kalba Viešpats, Ponas Dievas: ak Tyrau, tu sakai: „aš *gražių gražiausiasis.“

* Oz. 9, 13.

4. Tavo apyruba yra viduryje jurių, ir kurie tavę budavojo, tavę gražių gražiausiai įtaisė.

5. Jie visus tavo išklojimus iš eglių medžio iš Saniro padarė; ir cedrų nuo Libanono atveždinę tau laivų stiebus iš jų padarė,

6. Ir tavo irklus iš aužuolų Bazano, ir tavo suolus iš elepanto kaulų, ir brangiuosius pakrėslus iš salų Kitim.

7. Tavo žėgliai buvo šilkais išrašyti iš Egipto, kad tau per karuną būtų; ir tavo užklodai mėlynų šilkų bei purpuros iš salų Elisa.

8. Žmonės iš Zidono bei Arvado buvo tavo laivų varininkais, ir Tyruje sau turėjai žmonių, išmanančių laivais eiti.

9. Vyresnieji bei išmintingieji iš *Gebalo turėjo tavo laivus sutašyti. Visų jurių laivai ir laivininkai buvo tavyje randami, tie savo prekystę varė tavyje.

* 1 Kar. 5, 18.

10. Žmonės iš Persios, Lydios bei Lybios buvo tavo kareiviai, kurie savo skydus bei šalmus tavyje pakabinę ir tavę taip išdabino.

11. Žmonės Arvadėnai, tavo abaže esantieji, buvo lyg apskritai aplink tavo murus ir sargais ant tavo koryčių; tie savo šalmus visur prie tavo murų prikabinę ir tavę taip išdabino.

12. Tu savo prekystę varei ant jurių, ir visokias prekes, sidabrą, geležį, ciną ir šviną į savo turgus pasivežei.

13. Javan, Tubal ir Mėsek su tavimi prekiovo ir padoniškus vergus bei varią tau į savo turgus sugabeno.

14. Togarmiškiai tau arklių bei vežimų ir pusasilių į tavo turgus sugabeno.

15. Dedanėnai tavo pirkliai buvo, ir visur salose tu prekiavai; tos tau elefantų kaulų bei eglių medį pardavė.

16. Syrionai iš tavęs parsigabeno tavo darbus, kuriuos tu padarydavai;

ir rubynų, šarlotų, išsiutų šilkų ir karėlių ir kristolų į tavo turgus suvežė.

17. Juda bei visa žemė Izraelio taipojau su tavimi prekiovo ir tau kviečių iš Minito ir balsamų ir medaus ir aliejaus ir mastikės į tavo turgus suvežė.

18. Priegtam ir Damaškas iš tavęs parsigabeno tavo darbų ir visokių prekių už drutus vynus bei brangias vilnas.

19. Dan bei Javan ir Mėusal taipjau į tavo turgus suvežė geležinių rykų, kasijos bei kalmusų, kad su tais prekiautumbei.

20. Dedan su tavimi prekiovo kaurais, ant kurių sėdima.

21. Arabia ir visi kunjgaikščiai *Kedaro su tavimi prekiovo avimis, aviniais bei ožiais.

* 1 Maiž. 25, 18.

22. Pirkliai iš Saba bei Raėma su tavimi prekiovo ir visokias brangiausias aptiekžoles ir brangiausių akmenelių ir aukso į tavo turgus suvežė.

23. Aran bei Kanė bei Eden, podraug ir pirkliai iš Sėba, iš Asuro bei Kil-mado, taipojau tavo pirkliai buvo.

24. Tie visi su tavimi prekiovo brangiausiais audimais, su tavorais šilkiniais ir adatomis išrašytais, kuriuos jie brangiose skrynėse, iš cedrų darytose ir gerai pakavotose, į tavo turgus suvežė.

25. Ale laivai, ant jurių ateinantieji, daugiausiai ant tavo turgų vertėjo. Šitaip tu labai pralobai ir puikus pastojai viduryje jurių.

26. Ir tavo laivininkai tau ant didžiųjų vandenių privežė. Ale rytų vėjas tavę viduryje jurių sulaužys;

27. Šitaip, aža tavo prekės, pirkliai, tavorninkai, pervazninkai, laivininkai ir laivus darantieji, ir kurie tavyje vertės, ir visi tavo kareiviai, ir visas tavo žmonių pulkas ant paties jurių vidurio prapuls tavo prapuolimo čėse;

28. Aža ir pakrušiai padrebės iš klykimo tavo laivininkų.

29. Ir visi vairininkai, laivininkai ir jų mistrai iš laivų ant žemės stosis,

30. Ir *didžiu balsu ant tavęs rėks, karčiai raudos ir dulkes ant savo galvų mėtydami pelenuose voliosis.

* Apr. 18, 9. 19.

31. Jie *plikai nusiskus tavęs dėl, ir

žakais apsisiaus ir iš širdies karčiai tavę apverkdami raudos. * Jer. 48, 37.

32. Ir jų vaikai tavę apraudos: ak! kas kada ant jurių taip nutilo, kaip tu, Tyrauj?

33. Tu ant jurių prekiaudama, daugumą žemių pralobdinai; tikrai, su daugybe savo prekių ir savo kupčiumu tu pralobdinai žemės karalius.

34. Ale dabar tu iš jurių į tikras vandenų gelmes įstumtas esi, kad tavo prekyvimas ir visi tavo žmonės tavyje prapuolė.

35. Visi salose gyvenantieji tavimi išsigąsta, ir jų karaliai persigandę ir išblyškę stov.

36. Žemių pirkliai apšvilpina tavę, kad tu *taip umai nugrimzdai ir ne gali jau atsigauti amžinai.

* per. 28, 19. Apr. 18, 17, 19.

Perskyrimas 28.

Apie prapuolimą karaliaus Tyraus bei Zidonų; išvalnijimas Dievo žmonių.

Ir Pono Dievo žodis atėjęs man tarė:

2. Tu žmogaus vaike, sakyk kunjgaikščiui iš Tyraus: taip kalba Viešpats, Ponas Dievas: todėl, *kad tavo širdis didžiuojasi tarydama: „aš esmi Dievu, aš sėdmi Dievo karal-krėslyje ant jurių vidurio,“ ir tačiau žmogumi, o ne Dievu budamas, ir vienok tavo širdis didžiuojasi nei Dievo širdis; * Dan. 5, 20. Darb. 12, 23.

3. Štai, tu dingais protingesnis esąs už Dangiėlą, kad tau nei jokia paslėptinė ne paslėpta esanti,

4. Ir buk savo išminčia ir protu tokį turtą sau nusigaminęs, ir aukso bei sidabro turtus sukrovęs,

5. Ir buk savo dide išminčia bei prekyvimu šitokelį turtą padaugsi-nęs; iš to tu taip pasididžiavai iš didės savo gerybės:

6. Dėl to Viešpats, Ponas Dievas, šitaip kalba: kadangi tavo širdis di-džiuojasi nei Dievo širdis,

7. Todėl štai, aš svetimus ant tavęs užsišiu, butent pagonų smar-kiuosius; tie savo kardą ištrauks ant tavo gražios išminties ir tavo dideją garbę į gėdą pavers.

8. Jie tavę žemyn į duobę įstums, kad tu ant vidurio jurių mirtumbei lyg (mirtimi) užmuštųjų.

9. Matysi, bau tu tada sakysi po

akių savo žudytojo: *aš esmi Dievu,“ tikrai tu ne Dievu, bet žmogumi, ir savo žudytojų rankose esi. *perkš. 2.

10. Tu turėsi mirti, kaip neapipiausty-tieji, rankoje svetimųjų; nės aš tai kal-bėjau, taria Viešpats, Ponas Dievas.

11. Ir Pono Dievo žodis atėjęs man tarė:

12. Tu žmogaus vaike, *pakelk rau-dojimą ant karaliaus iš Tyraus ir tark apie jį: taip taria Viešpats, Ponas Die-vas: tu esi čystas pečvietis, pilnas iš-minties ir tikrai tobulai gražus.* per. 27, 2.

13. Tu esi linksmame Dievo sode ir visokiais brangiausiais akmenėliais iš-rėdytas, butent *sardėriais, topasais, deimantais, turkysais, onikais, jaspis-sais, sapyrais, ametystais, smaragdais ir auksu. Toje dienoje, kada tavę (karaliumi) padarė, tai tenai prie tavęs gatavi turėjo buti darbai ant bubnų ir ant vamzdžių. * 2 Maiž. 28, 17, s.

14. Tu esi kaip Kėrubas, plačiai iš-sisplečias ir apdengias; ir aš tavę ant šventojo Dievo kalno stačiau, kad žėrinčiuose akmenyse vaikščioji.

15. Ir tu buvai didei palaimingas visuose savo veikaluose toje dienoje, kada tavę padarė, patolei, iki tavo nusižengimas radosi.

16. Nėsa tu viduje pilnu pastojai ne-labumo iš didžios savo prekystės ir susigriešijai. Todėl aš tavę kaip ne-šventą išmesu nuo Dievo kalno, ir tavę, išsisplėtusįjį Kėrubą, iš žėrin-čiųjų akmenų išstumsu.

17. Ir kadangi tavo širdis didžiuojasi, tau taip gražiam esant, ir nuo savo iš-minties susiklastuodinau savo puiky-bėje, todėl aš tavę į žemę parbloksiu ir paveikslą iš tavęs padarysu po aki-mis karalių.

18. Nėsa tu pagadinai savo šventybę didžiu savo nusižengimu ir neteisias prekyste. Todėl aš ugnį iš tavęs už-degdysu, kurį tavę suės, ir į pelenus tavę paversu ant žemės, visam svie-tui tai matant.

19. Visi tavę pažįstantieji tarp pa-gonų persigąs tavimi, kad tu *taip nuoglai pragaišai ir niekadai atsi-gauti ne gali. * per. 27, 36.

20. Ir Pono Dievo žodis man atėjęs tarė:

21. Tu žmogaus vaike, statyk savo

akis prieš *Zidoną ir pranašauk prieš jį.

* Jėz. 23, 2. 12.

22. Ir tark: taip taria Viešpats, Ponas Dievas: štai, aš eimi ant tavęs, Zidone, ir *garbę sau ant tavęs pasidarysu, kada ištirta bus, manę esantį Poną Dievą, kad aš ant jo provą darydįsu ir ant jo išrodysu, manę šventą esantį.

* 2 Maiž. 14, 18.

23. Ir aš įsiųsu marą bei kraujo praliejimą į juos, į jų ulyčias, ir mirtinai sužeisti tarp jų prapuls kardu, visur ant jų eisiančiu, ir jie ištirs, manę esantį Poną Dievą.

24. Ir iš to česo iš visų šalių aplink namus Izraelio, kur jų neprieteliai yra, ne liks nei jokių jų erškėčių, juos durančiųjų, nei dagių skaudžių, kad jie ištirtų, manę esantį Viešpatį, Poną Dievą.

25. Taip taria Viešpats, Ponas Dievas: kad aš namus Izraelio vėl surankiosu iš svieto žmonių, į kuriuos jie išbarstyti yra, tai aš po akimis pagonų ant anų parodysu, manę šventą esantį. Ir jie gyvės savo žemėje, kurią aš savo tarnui Jokubui davęs esmi;

26. Ir be baimės toje gyvės ir butų sau pasikurs ir vynkalnių sodį; beje, be baimės jie gyvės, kad aš provą užeidįsu ant visų jų neprietelių visose apyrbuose; ir jie ištirs, manę Viešpatį esantį, jų Dievą.

Perskyrimas 29.

Pranašavimas prieš karalystę Egipto.

Dešimtame mete dešimtoje dienoje dvyliktojo mėnesio atėjęs man Pono Dievo žodis tarė:

2. Tu žmogaus vaike, statyk savo akis prieš Paraoną, Egipto karalių, ir pranašauk prieš jį ir prieš visą Egipto žemę!

3. Kozonį sakyk ir tark: taip taria Viešpats, Ponas Dievas: štai, aš ant tavęs eisu, Paraone, tu Egipto karaliau, tu *didysis smake, tu guljisis savo tarpupiuose ir tariąsis: „tai mano upė, ir aš ją sau pasidariau.“

* per. 32, 2.

4. Ale aš tau *brizgilą į tavo tarp-smakrį įdėsu, ir tavo vandenų žuvis prie tavo žvynų prikabinėsu, ir tavę iš tavo upės ištrauksu drauge su visomis tavo vandenų žuvimis, prie tavo žvynų kabančiomis.

* per. 38, 4. 2 Kar. 19, 28.

5. Aš tavę su tomis žuvimis iš tavo vandenų į pusčią išmesu; tu ant žemės pulsi, ir jau ne busi daugiaus vėl nei surinktas, nei suvalytas; bet tu žemės *žvėrimis bei padangių paukščiams ėdesiu pastosi.

* per. 32, 4.

6. Ir visi Egipte gyvenantieji ištirs, manę esantį Poną Dievą; todėl, kad jie namams Izraelio *nendrinę lazda buvo,

* 2 Kar. 18, 21. Jėz. 36, 6.

7. Kuri, kada jų rankoje buvo laikoma, sulužo ir jų šoną perdurė; ale jiems ja remiantis, sulužo ir jų strėnas perskverbė.

8. Todėl Viešpats, Ponas Dievas, šitaip kalba: štai, aš kardą ant tavęs užvesu ir podraugei taip žmonės, taip galvijus tavyje išgaišįsu.

9. Ir Egipto žemė bus pusčia ir negyvenama, ir jie *ištirs, manę esantį Poną Dievą, todėl, kad jis sako: „ta upė mano yra, ir aš esmi tas, kur-sai tą padaręs.“

* per. 28, 22.

10. Todėl štai, aš eisu ant tavęs ir ant tavo upių vandenų, ir Egipto žemę paversu į pustinę, ir negyvenamą darysu, nuo bokšto Siėnės iki Murinų žemės rubežių,

11. Kad nei galvijų, nei žmonių tenai ne vaikščios, arba tenai ne gyvės per keturisdešimt metų.

12. Nėsa aš išpustysu Egipto žemę, ir jo pustą rubežių ir jo miestus pustus duosu gulėti, kaip kitus pustomiesčius per keturisdešimt metų; ir išsklaidysu Egiptiečius tarp pagonų, ir į svieto žemes aš juos išvarinėsu.

13. Ale tačiau, taip kalba Viešpats, Ponas Dievas, tiems keturisdešimt metams perėjus, aš Egiptiečius vėl surinksu iš svieto žmonių, į kuriuos jie tur išsklaidyti būti;

14. Ir graįsįs išvedimą Egipto žemės, ir juos vėl parvesu į žemę Patros, kuri jų tėviška gimtinė yra; ir tenai jie bus mažintėlė karalystė.

15. Nėsa jie maži bus prieš kitas karalystes, ir daugiaus ne be ponavos ant pagonų; ir aš juos numaižysiu, kad jie daugiaus ne be ponavos ant pagonų;

16. Kad namai Izraelio daugiaus jais nesitikėtų ir tuomi ne susigriešytų, prie jų toliaus prisiglausdami; ir *ištirs, manę esantį Viešpatį, Poną Dievą.

* per. 26, 6.

17. Ir nusidavė dvidešimt sekrame mete pirmoje dienoje pirmojo mėnesio, atėjo man Pono Dievo žodis irtarė:

18. Tu žmogaus vaike, Nebukad-Nėzaras, karalius Babelėje, savo abažą su didžiu procevojimu ant Tyraus atvedė, aža visos galvos plikos, ir visos šalys apšeštos buvo, ir tačiau nei jam, nei jo abažui jo darbas su Tyrumi ne buvo užmokėtas.

19. Todėl Viešpats, Ponas Dievas, šitaip kalba: štai, aš Nebukad-Nėzarui, karaliui Babelės, duosiu Egipto žemę, kad jis visą tos lobį atimtų, ir ją applėsytų ir išdraskytų, kad savo abažui algą duotų.

20. Ale Egipto žemę aš jam duosiu už jo darbą, kurį jis su juomi turėjo; nėra jie man šlužijo, taria Viešpats, Ponas Dievas.

21. Tame čese aš duosiu užaugti ragą namų Izraelio, ir tavo burną atversu tarp jų, kad jie ištirtų, manę esantį Poną Dievą.

Perskyrimas 30.

Pranašavimas prieš Egipto žemę ir karalių Paraoną.

Ir atėjęs man Pono Dievo žodis tarė:

2. Tu žmogaus vaike, pranašauk ir tark: taip kalba Viešpats, Ponas Dievas: kaukite (ir tarkite): „ak bėda, kokia tai diena!“

3. Nėsa ta *diena yra arti, beje Pono Dievo diena arti yra, tamsi diena; čėsas atėjo, kad pagonai tur ateiti.

* Joël. 2, 1. s.

4. Ir kardas *Egiptą užeis, ir Murinų žemė išsigas, kad Egipto užmuštieji puls, ir jų žmonės bus išvesti, ir jų pamatai bus pargriauti.

* per. 29, 2. Jėz. 19, 1. Jėr. 46, 2.

5. Murinų žemė ir Lybia ir Lydia su visokiais prastais žmonėmis, ir Kub, ir kurie iš derėjimo žemės tenai yra, drauge su jais kardu puls.

6. Taip taria Ponas Dievas: ponai, Egipto (žemę) savo stiprybe pagelbantieji, puls, ir jų drutybės didžiavimas žemyn eis; nuo bokšto Siėnės pradėjus jie kardu prapuls, taria Viešpats, Ponas Dievas.

7. Ir jie tur, lyg kaip jų kaimynų pusti rubežiai, pusti pastoti, ir jų miestai pusti gulės tarp kitų pustumiesčių.

8. Kad *ištirtų, manę esantį Poną Dievą, man ugnį pakuriant Egipte,

jeib visi jiems pagelbantieji sugaišinti būtų.

* per. 29, 16.

9. Tame čese paslai nuo manęs išeis ant laivų, išgandyti *Murinų žemę, dabar be baimės esančiąją; tarp jų bus nuogastis, lyg kaip Egiptui tikosi, jo čėsiui atėjus; nėra štai, iš tiesos tai ateiti.

* Jėz. 20, 3. s.

10. Taip taria Viešpats, Ponas Dievas: aš daugumą Egipte numąžysiu per Nebukad-Nėzarą, karalių Babelės;

11. Nėsa jis ir jo žmonės su juomi, drauge ir pagonų smarkieji yra atvesti, tą žemę sugaišinti; ir savo *kardus ištrauks ant Egipto, kad ta žemė visur užmuštųjų pilna gulės.

* Jėr. 44, 13.

12. Ir aš vandenų upes išdžiodysiu, ir tą žemę piktiems žmonėms parduosiu, ir tą žemę, ir kas toje yra, duosiu per svetimus išpustyti. Aš, *Ponas Dievas, tai kalbėjau.

* per. 5, 17 ir 21, 27.

13. Taip kalba Viešpats, Ponas Dievas: aš *balvonus Nopėje išpustysiu ir dievaičius išgaišysiu, ir Egiptui ne bus daugiaus kunigaikštis; ir įsiųsiu išgastį į Egipto žemę.

* Sak. 13, 2.

14. Aš Patrosą pustą padarysiu, ir Zoane ugnį prakursu, ir ant No provos galą padarysiu.

15. Ir savo didį papykį išliesu ant Sin, kuri yra apkasta pylis Egipte, ir daugybę No išgaišysiu.

16. Aš Egipte ugnį prakursu, ir Sin didei nerims, ir No bus suplėšytas, ir Nop kasdien išgandjtas.

17. Vyriškoji jaunuomenė One bei Bubaste kardu puls, ir moteriškės apkaltinai bus išvestos.

18. Takpanės tamsią dieną turės, kada aš Egipto jungą sulaužysiu, kada didžiavimas jo macies toje baigsis; ji debesiaus bus apdengta, ir jos dukters apkaltinai bus išvedamos.

19. Ir aš provos galą Egiptui padarysiu, kad ištirtų, manę esantį Poną Dievą.

20. Ir nusidavė vienuoliktame mete sekmoje dienoje pirmojo mėnesio atėjo man Pono Dievo žodis ir tarė:

21. Tu žmogaus vaike, aš ranką Paraono, Egipto karaliaus, perlaūsu; ir štai, jis ne bus apraišiotas išgytinai, nei ryšiais aprištas, kad sylos gautų, kardą laikyti.

22. Dėl to šitaip kalba Viešpats, Po-

nas Dievas: štai, aš esu ant Paraono, Egipto karaliaus, iki jo rankas perlaušu, taip drutąją, kaip ir nedrutąją, kad jam kardas iš rankos tur išpulti.

23. Ir išsklaidysu Egypcionus į pagonus ir išvaikysu juos į žemes,

24. Ale rankas karaliaus iš Babėlės aš pastiprįsu, ir įduosiu į jo rankas savo kardą; ir Paraono rankas sulaužysiu, kad jis po jo akių vaitos, kaip koks mirtinai sužeistas.

25. Beje, aš pastiprįsu rankas karaliaus Babėlės, aza Paraono rankos pasileis, kad jie ištirtų, manę esantį Poną Dievą, kad aš savo kardą į ranką karaliaus Babėlės įduosiu, kad tą ant Egipto žemės ištrauktų,

26. Ir aš *Egypcionus tarp pagonų išbarstyčiau ir į žemes išguiniočiau, kad jie ištirtų, †manę esantį Poną Dievą.

* perkš. 23. † per. 29, 6.

Perskyrimas 31.

Ans (pirmasis) pranašavimas patvirtinamas.

Ir nusidavė vienuoliktame mete pirmąją dieną trečiojo mėnesio atėjęs Pono Dievo žodis tarė:

2. Tu žmogaus vaike, sakyk Parاونui, Egipto karaliui, ir visiems jo žmonėms: kokiamgi tu dingai lygus esąs savo šlovėje?

3. Štai, Asur buvo nei koks cėdro medis ant Libanono su gražiomis šakomis ir tankiais lapais, ir labai aukštas, kad jo viršunė aukštai buvo išaugusi tarp tankių storų šakų.

4. Vandens jam tokį ugį padarė, ir gilumas tokį užaugimą. Jo upės tekėjo aplink jo kelmą, ir jo upeliai teko visiems lauko medžiams.

5. Todėl jis didesnis užaugo už visus lauko medžius, ir daug šakų įgijo ir ilgų šakelių; nėra jis vandens ganolei turėjo išsiskėsti.

6. Visi padangių paukščiai lizdus krovė ant jo šakų, ir visos lauko žvėrys vaikus augino po jo šakelėmis; ir po jo pavėsiu gyveno visa svieto žmonių didybė.

7. Jis turėjo gražias, dides ir ilgas šakas, nėra jo šaknys labai drėgniai stovėjo;

8. Ir ne prilygo jam nei vienas cėdro medis Dievo sode, ir eglių medžiai ne sulyginami buvo jo šakoms, ir kašto-

nų medžiai per nieką buvo prieš jo šakeles. Beje, jis buvo taip gražus, kaip nei vienas medis Dievo sode.

9. Aš jį taip gražų padariau, kad tiek šakų įgijo, aza jam visi linksmieji medžiai Dievo sode tai pavydėjo.

10. Dėl to šitaip kalba Viešpats, Ponas Dievas: kadangi jis tokelis užaugo, kad jo viršunė stovėjo didžiose aukštose tankiose šakose, ir jo širdis pasididžiavo tokiu savo aukštumu,

11. Todėl aš jį padaviau į rankas stipriausiojo tarp pagonų, kursai jam (pagal savo valę) darytų, ir jį išvartų, kaip jis savo bedievišku elgimu buvo pelnęs;

12. Kad svetimi jį išgaišintų, butent pagonų smarkininkai, ir jį išdraikytų, ir jo šakos ant kalnų ir visose daubose gulėti turėjo, ir jo šakelės sulaužytos prie visų žemės upelių, kad visi svieto žmonės nuo jo pavėsio atstoti turėjo ir jį pamesti;

13. Ir visi padangių paukščiai ant jo parpuolusiojo kelmo tupėjo, ir visi laukų žvėrys gulėjo ant jo šakų;

14. Idant iš to čėso nei joks medis pavandenyje dėl savo aukštumo nesididžiutų, kad jo viršunė didžiose tankiose šakose stov; ir nei vienas pavandenų medis ne pasipustų ant kitų; nėra jie visi po žeme myriui tur tekti, kaip kiti žmonės, į duobę lendantieji.

15. Taip taria Viešpats, Ponas Dievas: tame čėse, kada ansai į duobę nuėjo, aš raudojimą padariau, kad jį gelmė apdengė, ir jo upių tvanai apsisotiti turėjo, ir didieji vandens ne galėjo tekėti; ir padariau, kad Libanonas jį apgedėjo, ir visi lauko medžiai padžiuvo dėl jo.

16. Aš nugandinau pagonus, girdinčius jį puolant, kaip aš jį žemyn nustumiau į peklą su nueinančiaisiais į duobę. Ir visi linksmieji medžiai po žeme, brangiausiai ir geriausiai ant Libanono, ir visi, kurie pavandenyse buvo stovėję, rods jam tai velijo.

17. Nėr ir jie su juomi turėjo žemyn nueiti į duobę, pas užmuštuosius kardų; kadangi jie po jo rankos pavėsiu buvo gyvenę tarp pagonų.

18. Kaipgi didelis tu dingais esąs, Paraone, savo puikystėje ir savo šlovėje tarp linksmųjų medžių? *Nėsa tu

su linksmaisiais medžiais turi žemyn nulysti po žeme ir gulėti tarp nę apipliaustyjų, kardu užmuštųjų. Šitaip bus Paraonui ir visam jo pulkui, taria Viešpats, Ponas Dievas. * Ps. 82, 7.

Perskyrimas 32.

Raudojimas dėl Egipto žemės.

Ir nusidavė dvyliktame mete pirmoje dienoje dvyliktojo mėnesio, atėjęs man Pono Dievo žodis tarė:

2. Tu žmogaus vaike, *pakelk raudojimus ant Paraono, karaliaus Egipto, ir sakyk jam: tu esi lyg kaip koksai liutas tarp pagonų, ir lyg marinis smakas, ir šokinėji savo upių srovėse ir sudrumsti vandenį savo kojomis ir padarai jų upes tirštas. * per. 27, 2.

3. Taip taria Viešpats, Ponas Dievas: aš savo tinklą ant tavęs *paspėsu, (suvaadinęs) didį žmonių pulką, kurie tavę įvarys į mano tinklą, * per. 12, 13 ir 17, 20.

4. Ir aš tavę laukan ištrauksiu ir ant žemės pamesu, kad visi *padangių paukščiai tavę užtups, ir visos žemės žvėrys tavimi pasisotįs. * per. 29, 5.

5. Ir tavo stervą išmesu ant kalnų, ir su tavo aukštybe daubas pripildysu.

6. Tą žemę, kurioje tu plauki, aš tavo krauju raudoną padarysiu iki kalnų, aza upeliai patvys tavimi.

7. Ir tau abelnai atlikus, tai aš *dangų apdengsiu ir jo žvaigždes aptemdysiu, ir saulę debesiais aptrauksiu, ir mėnuo ne švies. * Jėz. 13, 10.

8. Visus dangaus žiburius aš aptemdysiu ant tavęs ir tamsybę padarysiu tavo žemėje, taria Viešpats, Ponas Dievas.

9. Priegtam aš daug svieto žmonių širdį nugandysiu, kad aš pagonams tavo slogą duosiu iširti, ir daug žemių, kurių tu ne pažįsti.

10. Daug svieto žmonių tavimi nusišėbės, ir jų karaliai tavęs baidytė baidysis, kad aš savo kardą prieš juos blizgėdysiu, ir jie nuoglai išsigąs, aza jų *širdis pasileis tavo puolimu. * 1 Maiž. 42, 28.

11. Nėsa taip kalba Viešpats, Ponas Dievas: kardas karaliaus Babelės tavę tropys.

12. Ir aš tavo žmones parmušiu karžygių kardu ir visokiais pagonų smarkininkais; šitie Egipto šlovę išpustys, kad visi jos žmonės išgaišinti būtų.

13. Ir aš visus jos galvijus nužu-

dysu prie didžiųjų vandenų, kad nei jokio žmogaus koja, neigi nei jokio galvijų nagas juos ne sudrumstys.

14. Tada aš jos vandenį cýstus padarysiu, kad jos upės tekės, lyg aliejus, taria Viešpats, Ponas Dievas,

15. Kad aš Egipto žemę busu išpustijęs, ir viskągi, kas toje žemėje yra, busu ištuštinęs, ir visus toje gyvenančius busu užmušęs, kad *jie iširtų, manę esantį Poną Dievą. * per. 30, 8 ir 33, 29.

16. Tai bus tas raudojimas mieliai raudotinas; beje, daug pagonų dukterų tokį raudojimą raudos ant Egipto, ir visi jo žmonės bus apraudojami, taria Viešpats, Ponas Dievas.

17. Ir dvyliktame mete penkioliktoje dienoje to paties mėnesio atėjo man Pono Dievo žodis, tardamas:

18. Tu žmogaus vaike, apverk žmones Egipto, ir nustumk juos su maciniųjų pagonų dukterimis žemyn po žeme pas *tus, kurie į duobę nužengia! * per. 26, 20 ir 31, 16.

19. *Kame dabar tavo paleistuvavimas? Lysk žemyn ir atsigulk prie neapipliaustyjų! * Jėz. 14, 11. a.

20. Jie puls tarp *kardu žudytųjų. †Kardas jau yra imtas ir jau ištrauktas ant viso pulko. * Apreiš. 19, 21. † Ez. 21, 9.

21. Apie tai kalbės pekloje stiprieji karžygiai su savo pagalbninkais, kurie visi žemyn nužengė, tenai gul tarp neapipliaustytųjų ir kardu žudytųjų.

22. Tenai gul Asuras su visu savo pulku aplinkui pakastas, kurie visi užmušti ir kardu puolė.

23. Jų kapinės yra giliai duobėje, ir jo žmonių pulkas iš visų šalių aplink jį gul pakastas, kurie visi užmušti ir kardu puolė, kurių visas svietas pirma prisibijojosi.

24. Tenai gul ir Elamas su visu savo pulku aplink jį pakastas, kurie visi užmušti ir kardu puolė, ir žemyn nužengė kaip neapipliaustytieji po žeme, kurių taipjau visas svietas bijojosi; ir tur savo gėdą nešioti su nužengiančiais į duobę.

25. Padėjo juos tarp užmuštųjų drauge su visu jų pulku, ir gul aplinkui pakasti; ir yra visi kaip neapipliaustytieji ir kardu žudytieji, kurių taipjau visas svietas pirma turėjo bijotis, ir tur savo gėdą nešioti su nužengian-

čiaisiais į duobę ir tarp užmuštųjų pasilikti.

26. Tenai gul Mesek bei Tubal su visu savo pulku aplinkui pakasti, kurie visi neapipiaustyti ir kardu žudyti yra, kurių taipjau ir visas svietas bijotisi turėjo;

27. Ir visi kiti karžygiai, kurie su neapipiaustytaisiais puolė, ir su savo karo ginklais į peklą nužengė, ir savo kardus po savo galvomis padėti turėjo, ir jų nusižengimas ant jų kaulų atėjo, kurių karžygių tačiau taipjau pasibaisėdavo visas svietas; šitaip jie tur gulėti.

28. Taipjau beje ir tu (Paraone) viduryje neapipiaustyųjų busi sutruškintas, ir viduryje jų, kurie kardu nužudyti, gulėsi.

29. Tenai gul Edomas su savo karaliais ir su visais savo kunigaikščiais tarp kardu nužudytųjų ir tarp neapipiaustytųjų, su kitais į duobę nužengiančiais, kurie tačiau galingi buvo.

30. Ir mielai visų šiaurės kunigaikščių gloda bus, ir visų Zidonytų, kurie su užmuštaisiais žemyn nužengė, ir jų baisytoji galybė yra išgėdita; ir jie tur gulėti tarp neapipiaustytųjų ir kardu nužudytųjų, ir savo gėdą nešioti su tais, kurie į duobę nužengia.

31. Šitus Paraonas matys ir *tiesysis su visu savo pulku, kurie su juomi kardu yra žudyti, ir su visu savo abažu, taria Viešpats, Ponas Dievas. * Jėz. 14, 10.

32. Nės ir visas svietas tur kartunta manęs bijotis, kad Paraonas ir visa jo daugybė gulės tarp neapipiaustytųjų ir kardu nužudytųjų, taria Viešpats, Ponas Dievas.

Perskyrimas 33.

Apie urėdą dvasiškų sargų.

Ir Pono Dievo žodis man atėjęs tarė:

2. Tu žmogaus vaike, kalbėk prieš savo žmones ir tark jiems: jei aš kokią kardą ant žemės užvesčiau, ir tos žemės žmonės, ėmęsi iš jų kokią vyrą, jį sau *per sargą statytų. * Jėz. 62, 6. Ebr. 13, 17.

3. Ir jis matytų kardą užeinantį ant tos žemės ir trimituodamas pagraudentų žmones;

4. Kursai tada trimitos balsą girdėdamas ne norėtų graudenimo priimti, ir kardas užeitų ir jį atimtum, šito kraujas t'esie ant jo galvos.

5. Nėsa jis trimitos balsą išgirdęs, ir tačiau pagraudenimą ne priėmė,

todėl jo kraujas t'esie ant jo. Ale jei kas graudenimą priima, tas savo dušią išlaikys.

6. Ale jei sargas matydamas kardą atent, į trimitą ne trimituotų, nei savo žmones ne graudentų, ir kardas užeidamas kai-kurius atimtų: šitie tiesa dėl savo grieko butų atimami, ale jų kraują aš iš sargo rankos jėskosu.

7. Taigi, tu žmogaus vaike, aš *tavę per sargą staciau ant namų Izraelio, kad tu, girdėdamas ką iš mano burnos, juos dėl manęs pagraudentumbei. * per. 3, 17.

8. Taigi jei aš sakau Dievo nesibijančiamam: „tu Dievo nesibijąsis mirtinai turi prapulti;“ ir tu jam to ne sakai, kad Dievo nesibijąsis graudenimą priimtų, nuo savo griekų liautis: tai tiesa Dievo nesibijąsis dėl savo nelabo pasielgimo prapuls, ale jo kraują aš iš tavo rankos jėskosu.

9. Ale jei tu pagraudeni Dievo nesibijantįjį dėl jo pasielgimo, kad jis nuo to prisiverstų, ir jis ne nor nuo savo pasielgimo liautis, tai jis savo griekų dėl prapuls, ir tu savo dušią išvalnijai.

10. Todėl, tu žmogaus vaike, sakyk namams Izraelio: jus šitaip kalbate: „musų griekai ir nusidėjimai gul ant musų, kad po jais sugaištame, kaipgi mes galime išlikti?“

11. Tai tark jiems: kaip tikrai aš gyvas esmi, taria Viešpats, Ponas Dievas, *aš nesimėgstu prapuolimu Dievo nesibijančiojo, bet kad Dievo nesibijąsis prisiverstų nuo savo nelabumo ir išliktų. †Taigi ben prisiverskite nuo nelabo savo pasielgimo! Kam jus norite prapulti, jus iš namų Izraelio? * per. 18, 23, 32. 2 Zom. 14, 14. † Jėz. 55, 7. Joėl. 2, 12, 13.

12. Ir tu žmogaus vaike, tark savo žmonėms: *jei teisusis pikto daro, tai jam nieko ne mačys, kad jis geras buvęs; ir jei Dievo nesibijąsis Dievopi verčias, tai jam nieko ne kenks, kad jis buvęs Dievo nesibijąs. Neigi teisusis ne gal tuomi išlikti, jei susigriešija. * per. 3, 20 ir 18, 24.

13. Nėsa jei aš teisiamjam tariu, jis išliksiąs; ir jis savo teisybe tikis ir pikto daro, tai viso jo gerumo ne bus minėta, bet jis prapuls visame savo nelabume, kurį jis daro.

14. Ir kad aš Dievo nesibijančiam-

jam tariau, (kad) jis pražus, ir jis nuo savo griekų prisiverčia ir daro, kas teisu ir ger yra,

15. Šitaip, kad Dievo nesibijąsis, užstatą atduosti, ir *užmoka, ką jis išplėšęs, ir pagal gyvasties žodį elgia-si, nieko pikto ne darydamas: tai jis išliks ir ne prapuls, *Luk. 19, 8.

16. Ir visų griekų, kuriuos jis daręs, ne bus minėta; nėra jis dabar daro, kas teisu ir ger yra; todėl jis tur išlikti.

17. Tačiau sako tavo žmonės: „Ponas Dievas neteisiai sudija;“ ale jie patys sudija neteisiai.

18. Nėsa jei teisusis nusikreipia nuo savo teisybės ir pikto daro, tai jis vertai dėl to prapuola.

19. Ir jei Dievo nesibijąsis prisiverčia nuo savo nelabo pasielgimo ir daro, kas teisu ir ger yra, tai juk vertai jis tur išlikti.

20. Ir tačiau dar jus tariate: „*Ponas Dievas neteisią provą padaro“; norint aš jums iš namų Izraelio kožnam pagal jo darbus provą darau. *per. 18, 28.

21. Ir nusidavė dvyliktame mete po musų apkalimo, penktoje dienoje dešimtojo mėnesio, atėjo pas manę viens *ištrukęsis iš Jėruزالės ir tarė: miestas yra perveiktas. *per. 24, 26.

22. Ir Pono Dievo ranka buvo ant manęs tą vakarą, tam ištrukusiamjam dar ne atėjus, ir atvėrė man mano burną, iki jam pas manę ateinant ryt-metyje; ir man atvėrė mano burną taip, kad aš jau ne galėjau daugiaus tylėti.

23. Ir Pono Dievo žodis atėjęs man tarė:

24. Tu žmogaus vaike, gyvatininkai šitų pustynių žemėje Izraelio šitaip šneka: „Abraomas buvo *vienintėlis vyras, ir į tėvišką dalyką šią žemę gavo; ale musų daug yra, taigi mums verčiaus ta žemė tenka. *Mal. 2, 15.

25. Todėl tark jiems: taip kalba Viešpats, Ponas Dievas: jus kraujo ėdėte ir savo akis į dievaičius pakė-lėte ir kraujo praliejęte, ir jus din-gotės, tą žemę gausią?

26. Beje, jus dar nesiliaujate užmu-šystę kelti, ir biaurius daiktus darote, ir viens kito pačią apkeikšaujate, ir dingotės, tą žemę gausią?

27. Taip o tark jiems: taip sako Vieš-pats, Ponas Dievas: kaip tikrai aš

gyvas esmi, taip turės visi tose pu-stynėse gyvenantieji kardu pulti, ir kas ant laukų yra, aš žvėrimis duosu suėsti; ir kurie pilyse bei uolose yra, maru mirs.

28. Nėsa aš tą žemę abelnai išpu-stysu ir jos puikystei bei galybei galą padarysu, kad kalnai Izraelio šitaip pusti pastotų, kad ir nieks jais ne vaikščiotų.

29. Ir *ištirs, manę esantį Poną Dievą, kad aš tą žemę abelnai busu išpustijęs dėl visų jų biaurybių, ku-rias jie daro. *per. 35, 4.

30. Ir tu žmogaus vaike, tavo žmo-nės pakalba tavę pasieniuose ir pry-angiuose, ir sako kožnas viens ki-tam: „mielai eikime ir girdėkime, ką Ponas Dievas sakąs!“

31. Ir jie pas tavę ateis į susirin-kimą ir po tavo akių sėdės, kaip mano žmonės, ir girdės tavo žodžius, ale pagal tus *nieko ne darys, bet švilpys į tavę, ir tačiau nuo savo go-dumo nesiliaus. *Jėz. 42, 20 ir 53, 1.

32. Ir štai, *tu jiems per dainą turi buti, kurią jie rods dainuos ir žais. Šitaip jie tavo žodžius girdės, ale jų niekaip ne klausys. *Jėz. 28, 10, a.

33. Ale ateinant, kas ateiti tur, štai, tada jie istirs, *praraką tarp jų bu-vusį. *per. 2, 5.

Perskyrimas 34.

Apie neviernus ganytojus ir Kristų, viernąjį vyriausįjį ganytojų.

Ir Pono Dievo žodis atėjęs man tarė:

2. Tu žmogaus vaike, prarakauk prieš ganytojus Izraelyje, prarakauk ir tark jiems: taip sako Viešpats, Po-nas Dievas: bėda *ganytojams Izra-ėlio, kurie savę pačius gano! Begu ne turėtų ganytojai kaimenę ganyti? *Jėr. 23, 1. s. Ez. 13, 13.

3. Ale jus suėdate taukus ir apsirė-dote vilnomis ir papiaujate penėtą; ale avių paganyti ne norite apsiimti.

4. *Silpnasias jus ne pridabojate ir sergančias jus ne išgydote, kas jžeista, jus ne aprišate, kas išklydo, jus ne par-vedate, ir kas prapuolė, jus ne sujėsko-te; bet jusaštriai ir smarkiai jas valdote. *Zak. 11, 16.

5. *Ir mano avys yra išklydusios, lyg nei jokio ganytojo ne turinčios, ir vi-siems žvėrimis ėdesiu pavirto, ir abelnai išsisklaidė, *Jėz. 53, 6. Mat. 9, 36. 1 Petr. 2, 25.

6. Ir klaidinėja šen ir ten ant kalnų, ant pakilųjų kaukarų, ir išvaikytos yra per visą žemę, ir nei vieno niera, jų klausinėjančio arba jų pridabojančio.

7. Todėl girdėkite, jus ganytojai, Pono Dievo žodį!

8. Kaip tikrai aš gyvas esmi, taria Viešpats, Ponas Dievas, kadangi jus mano avis duodate plėšimu pastoti, ir mano kaimenę ėdesiu visiems žvėrimis, kadangi jos nei jokio ganančio ne tur, ir mano ganytojai mano kaimenės ne pridabojo, bet tokie ganytojai yra, kurie savę pačius gano, ale mano avis ne nor ganyti:

9. Todėl, jus ganytojai, girdėkite Pono Dievo žodį!

10. Taip kalba Viešpats, Ponas Dievas: štai, aš prieš ganytojus eisu, ir savo kaimenę iš jų rankų atjėskosiu ir galą jiems padarysu, kad jie ne bus toliaus ganytojais irgi savę pačius daugiau ne gansys. Aš savo avis ištrauksiu iš jų nasrų, kad iš to jas jau ne suestų daugiau.

11. Nės taip kalba Viešpats, Ponas Dievas: štai, aš pats pridabosiu savo kaimenę ir ją sujėskosiu.

12. Kaip antai *avininkas savo avis sujėško, nuo jo kaimenės išklydusias, šitaip aš savo avis sujėskosiu ir išgelbėsu jas iš visų kampų, katrul jos išsklaidytos buvo tame čese, kada ukana ir tamsu buvo.

* Mat. 18, 12. 14. Luk. 15, 4. Jon. 10, 12–19.

13. Aš jas iš visų žmonių išvesiu ir iš visų žemių surankiosiu, ir jas į jų žemę įvedęs jas ganytu ant kalnų Izraelio ir visose lankose ir visose žemės tarpupiuose.

14. Aš jas išvesiu *ant geriausiųjų ganyklų, ir jų gardai ant aukštųjų kalnų Izraelyje stovės; tenai jos minkštame garde gulės ir riebią ganyklą turės ant kalnų Izraelio.

* Ps. 23, 2.

15. *Aš pats savo aveles ganytu, ir aš joms guolį įtaisysiu, taria Viešpats, Ponas Dievas.

* perkš. 11, 23.

16. Aš prapuolusiąją sujėskosiu, ir paklydusiąją parvesu, ir įžeistąją apraišiosiu, ir negalinčiąją pridabosiu; ir kuri riebi ir druta yra, aš apsergėsiu, ir jos priveizdėsiu, kaip pareitis.

17. Ale jums, mano kaimenei, šitaip kalba Viešpats, Ponas Dievas: štai, *aš

provą padarysu tarp avies bei avies, ir tarp avinų bei ozių.

* Mat. 25, 32.

18. Ar tai ne gana, kad jus taip gerą ganyklą turite ir taip apščiai, aza kojomis ją sumindžiojate, ir taip gražias upeles gurti, taip apščiai, aza į jas įjėję jas sudrumstate,

19. Kad mano akys tur valgyti, ką jus savo kojomis sudrumstėte?

20. Todėl, taip taria jiems Viešpats, Ponas Dievas: štai, aš provą padarysu tarp riebiųjų bei liesųjų avių,

21. Todėl, kad jus kojomis spiriate ir silpnasias šalin stumiate savo ragais, iki jas visas nuo savęs šalin išvajojus.

22. Ir aš savo kaimenę išgelbėsiu, kad ji jau daugiau ne pastos plėšimu; ir provą padarysu tarp avies bei avies.

23. Ir aš jiems įstatysiu *vieną vienintėlį ganytoją, jas ganysiantį, būtent savo tarną Dovidą; tas jas gans ir joms bus ganytoju.

* Jon. 10, 12. 1 Petr. 5, 4.

24. Ir aš, Ponas Dievas, busių jų Dievu, ale mano tarnas *Dovidas bus kunigaikštis tarp jų; tai aš sakau, Ponas Dievas.

* Oz. 3, 5.

25. Ir aš su jais *pakajaus derėjimą padarysiu ir visas iškadingas žvėris iš žemės išgaišysiu, kad jie be baimės gyventų pusčioje, ir giriose miegotų.

* per. 37, 26. Jéz. 44, 10.

26. Aš juos ir visus savo kalnelius aplink peržegnosiu, ir ant jų duosiu užlyti tikrų česų; tai bus *malonės lietus,

* Ps. 68, 10. Jéz. 44, 3. 4.

27. Kad *medžiai ant lauko savo vaisius neš, ir žemė savo ūgi duos, ir jie be baimės ant tos žemės gyvės ir ištirs, manę esantį Poną Dievą, man sulaužius jų jungą ir juos išgelbėjus iš tų rankos, kuriems jie šlužyti turėjo.

* per. 30, 30.

28. Ir jie ne bus daugiau pas gonomams plėšimui, ir nei jokia žvėris ant žemės jų daugiau ne es; bet drąsiai gyvės be jokios baimės.

29. Ir aš jiems prikelsiu pagarinamą čiepą, kad jau ne reiks jiems bado kėsti toje žemėje, ir jau daugiau ne nešios savo išdarkymą tarp pagonų.

30. Ir ištirs, manę Poną Dievą, *jų Dievą, pas juos esantį, ir juos iš namų Izraelio mano žmonės esant, taria Viešpats, Ponas Dievas.

* per. 11, 20 ir 37, 23. Jéz. 31, 33.

31. Ir mielai, jus žmonės busite *kaimenė mano ganyklos, ir aš jūsų Dievu busu, taria Viešpats, Ponas Dievas.

• Ps. 100, 3. Jon. 10, 11. s.

Perskyrimas 35.

Prarakavimas prieš Edomytus.

Ir Pono Dievo žodis atėjęs man tarė:

2. Tu žmogaus vaike, statyk savo akis *prieš kalnus Seir ir pranašauk prieš juos,

• per. 25, 8.

3. Ir tark jiems: taip kalba Viešpats, Ponas Dievas: štai, aš eisū prieš tavę, tu kalne Seir, ir savo ranką prieš tavę ištiesęs tavę abelai pustą padarysū.

4. Aš tavo miestus padarysū negyvenamus, kad tu į pustynę pavirsi, ir *ištirsi, manę esantį Poną Dievą;

• per. 7, 27 ir 28, 22.

5. Todėl, kad jus amžinai neprieteliais este vaikams Izraelio, ir juos į karda įvarote, kada jiems negerai tikos, ir jų griekas buvo pabaigtas.

6. Todėl, kaip tikrai aš gyvas esmi, taria Viešpats, Ponas Dievas, aš ir tavę kruviną padarysū, ir kraujo (praliejimui) ne išbėgsi; *kadangi tu krauju pasigėrėjai, tai tu kraujui ne išbėgsi.

• Apr. 13, 10.

7. Ir aš kalną Seir pustą ir negyvenamą padarysū, kad nieks ant jo ne keliaus, nei vaikščios.

8. Ir visus jo kalnus ir kaukaras, daubas ir visus tarpkalnius pripildysū negyvais, kurie kardu žudyti tenai gulės.

9. Ir mielai, amžiną pusčią aš tavę padarysū, kad nieks tavo miestuose ne gyventų; ir jus *ištirsite, manę esantį Poną Dievą.

• per. 36, 11.

10. Ir dėl to, kad tu tari: „Šitie dveji žmonės su abejomis žemėmis tur man tekti, ir mes jas įveiksime, norint Ponas Dievas tenai gyvena.“

11. Dėl to, kaip tikrai aš gyvas esmi, taria Viešpats, Ponas Dievas, *aš pagal tavo pykimą ir neapykantą su tavimi darysū, kaip tu su jais darei iš didžios neapykantos, ir pažįstamas busu tarp jų, man tavę pakoravojus.

• Jer. 33, 1.

12. Ir ištirsi, manę, Poną Dievą, išgirdusį *visą tavo bluznijimą, kurį tu kalbėjai prieš kalnus Izraelio, ir sakei: „jie yra išpustyti ir mums ant sugaišinimo duoti.“

• Jez. 37, 28, 29.

13. Ir prieš manę pasigyrėte, ir daug zaunijote prieš manę; tai aš girdėjau.

14. Taigi taip kalba Viešpats, Ponas Dievas: aš tavę pusčią padarysū, kad visos žemės džiaugtųs.

15. Ir kaip tu pasidžiaugei iš tėviškų dalykų namų Izraelio todėl, kad jie pusti buvo pastoję, lyg šitaip aš tau padarysū, kad kalnas Seir pustas tur buti drauge su visu Edomu; ir jie ištirs, manę esantį Poną Dievą.

Perskyrimas 36.

Pažadėjimas kuniškojo ir dvasiškojo išgelbėjimo.

Ir tu žmogaus vaike, pranašauk *kalnams Izraelio ir tark: klausykite Pono Dievo žodžio, jus kalnai Izraelio!

• per. 6, 2.

2. Šitaip kalba Viešpats, Ponas Dievas: todėl, kad neprietelius iš jūsų pasigyrė: „čėba, amžinosios aukštybės dabar mums į tėviškę teko!“

• per. 25, 3.

3. Todėl pranašauk ir tark: taip kalba Viešpats, Ponas Dievas: kadangi jus iš visų šalių išpustija ir išgaišina, ir likusiems pagonams tekote, ir žmonių liežuviais skelbiami este ir bauriai aptariami,

4. Todėl girdėkite, jus kalnai Izraelio, Viešpaties, Pono Dievo žodį! Taip sako Viešpats, Ponas Dievas, taip kalnams, kaip ir kalneliams, upeiliams ir dauboms, negyvenamoms pustynėms ir apleistiems miestams, kurie likusiems pagonams aplink plėšimu ir apjuoku pastoję;

5. Ir mielai, šitaip kalba Viešpats, Ponas Dievas: aš savo *degančiame papykyje kalbėjau prieš užsilikusiuosius pagonus ir prieš visą Edomą, kurie mano žemę užėmė, iš visos širdies pasidžiaugdami ir juokte išjuokdami, ją supustysią ir išplėšysią.

• Ps. 79, 5.

6. Todėl pranašauk apie žemę Izraelio, ir tark kalnams ir kalneliams, upeiliams ir dauboms: taip sako Viešpats, Ponas Dievas: štai, aš keršydamas ir didei pykdamas kalbėjau, kadangi jus tokį pagonų apjuoką turite nešioti.

7. Todėl šitaip kalba Viešpats, Ponas Dievas: aš savo ranką *pakeliu, kad jūsų kaimynai, pagonai aplink, vėl savo gėdą nešios.

• 2 Maiž. 6, 8.

8. Ale jus, kalnai Izraelio, vėl žaliuosite ir savo vaisių nešite mano žmonėms Izraelio; ir po neilgų metų taip bus.

9. Nėsa štai, aš vėl pas jus atsi-
grėšu ir į jus žiūrėsu, kad jus ap-
budavoti ir apsėti busite;

10. Ir aš žmonių daugybę pas jus
pagamįsu, visą Izraelį visai; ir mie-
stai vėl bus apgyvenami, ir pusty-
nės vėl apbudavotos.

11. Beje, aš pas jus žmonių ir gal-
vijų daugybę privaisįsu, kad jus daug-
sįsitės ir augsite. Ir aš jus vėl įsta-
tysu, kur pirma gyvenote, ir dau-
giaus jums gero padarysu, ne kaip
pirma kuo čėsu; ir *ištirsite, manę
esantį Poną Dievą. *per. 35, 4 ir 37, 6.

12. Aš jums žmonių atvesu, kurie
bus mano žmonės Izrael, tie tavę
sau laikys, ir jiems tėvišku dalyku
busite, ir ne busite daugiaus be tė-
viško dalyko palikti.

13. Taip taria Viešpats, Ponas Die-
vas: kadangi taip apie jus kalba:
„tu žmones suėdei ir savo žmones
be tėviškų dalykų palikai,“

14. Todėl tu jau ne daugiaus žmo-
nių esi, nei savo žmones be tėviškų
dalykų ne paliksi, taria Viešpats,
Ponas Dievas.

15. Ir aš jau ne duosu tau išgirsti
daugiaus išdarymo pagonų, neigi
ne nešiosi daugiaus išjuokimą pa-
gonų, neigi ne paliksi daugiaus savo
žmones be tėviškų dalykų, taria Vieš-
pats, Ponas Dievas.

16. Ir Pono Dievo žodis vėl man atėjo:

17. Tu žmogaus vaike, kada namai
Izraelio savoje žemėje gyveno ir tą
apbiaurino savo pasielgimais ir dar-
bais, kad jų pasielgimas po mano
akių buvo *lyg nečystumas kokios
moteriškės savo ligoje, *Jez. 64, 6.

18. Tai aš savo didį papykį ant jų
*išpyliau dėl kraujo, kurį jie žemėje
buvo pralieję, ir tą buvo apbiaurinę
savo dievaichiais. *per. 7, 8.

19. Ir *išsklaidinau juos į pagonus,
ir išdulkinau juos į žemes, ir apsudi-
jau juos pagal jų pasielgimą ir darbus.
*per. 20, 23 ir 22, 15.

20. Ir jie pagonų budą priėmė, į ku-
rius jie iškako, ir *darkė mano šven-
tajį vardą, kad apie juos buvo kalbama:
„begu tai Pono Dievo žmonės yra, tie,
kurie turėjo iš savo žemės išeiti?“
*Jez. 52, 5, s.

21. Ale aš čėdijau *savo šventojo

vardo, kurį namai Izraelio buvo darke
tarp pagonų, į kuriuos jie iškako.

*per. 20, 9, 4 Maiž. 14, 14, s.

22. Todėl tu namams Izraelio turi
sakyti: taip taria Viešpats, Ponas
Dievas: aš tai ne dėl jūsų darau, jus
iš namų Izraelio, bet dėl savo šven-
tojo vardo, kurį jus darkėte tarp pa-
gonų, į kuriuos jus iškakote.

23. Nės aš savo didįjį vardą, per jus
po pagonų akimis darkytą, kurį jus
tarp jų darkėte, šventu padarysu. Ir
pagonai *ištirs, manę esantį Poną
Dievą, taria Viešpats, Ponas Dievas,
kad aš po jų akimis ant jūsų pasi-
rodysu, šventu esąs. *per. 30, 8 ir 32, 15 ir 37, 28.

24. Nės aš parvesu jus iš pagonų
ir jus suvadinsiu iš visų žemių ir
vėl į jūsų žemę įvesu.

25. Ir *apšlakstysu jus čystu van-
denimi, kad čystyti busite nuo visų savo
nečystybių, ir nuo visų jūsų dievaichių
aš jus čystysu. *Jez. 41, 3. Zak. 13, 1. Ep. 5, 26.

26. *Ir aš jums naują širdį ir naują
dvasę į jus duosiu; ir atimsiu akmens
širdį iš jūsų kuno ir duosiu jums ku-
nišką širdį; *per. 11, 19. Jer. 32, 39. per. 24, 7.

27. *Aš savo dvasę į jus duosiu, ir
jus tokius žmones padarysu, kurie
†pagal mano prisakymus pasielgsis
ir mano provas laikys ir jas tikrai
pildys. *per. 39, 29. †per. 37, 24.

28. Ir jus gyvensite žemėje, kurią aš
jūsų tėvams davęs esmi, ir *busite ma-
no žmonėmis, ir aš busu jūsų Dievu.
*per. 34, 30. Jer. 31, 33.

29. Ir aš jus atvalnysu nuo visų
jūsų nečystybių; ir rugiams pašauksu
ir juos daugsįsu, ir ne duosiu jums
brangią gadinę ateiti.

30. Aš *vaisius ant medžių ir ugį
ant lauko daugsįsu, kad jus pagonai
daugiaus ne apjuoks dėl brangybės.
*Zak. 8, 12.

31. Tada *jus minėsite savo neti-
kumo ir savo darbų, kurie ne geri
buvo, ir gailėsitės dėl savo griekų
ir bedievyستės. *per. 16, 61. 63 ir 20, 43.

32. Toktai aš darysu, ne dėl jūsų,
taria Viešpats, Ponas Dievas, kad tai
žinotumbite; bet jus turėsite gėdėtis
ir apsiraudonuoti, jus iš namų Izra-
elio, dėl savo pasielgimo.

33. Taip kalba Viešpats, Ponas Die-
vas: tame čėse, kada aš jus čystysu
nuo jūsų griekų, tai aš miestus vėl

apsodįsu, ir pustynės vėl bus apbudavotos.

34. Žemė išpustytoji vėl bus ariama už tai, kad ji pustynė buvo, kad tai matytų visi per tą pereinantieji,

35. Ir sakytų: „Šita žemė buvo išpustyta, ir dabar ji yra lygi linksmam daržui; ir šie miestai buvo sugaišinti, negyvenami ir suplėšyti, ir dabar stov neįveiktinai pabudavoti.“

36. Ir atstankos pagonų aplink jus tur ištirti, manę esantį Poną Dievą, budavojantį, kas sudraskyta, ir apso-dinantį, kas pusta buvo; *aš, Ponas Dievas, tai sakau ir taipojau darau.

* per. 17, 24.

37. Taip taria Viešpats, Ponas Dievas: aš vėl duosiu pasiklausti nuo namų Izraelio, kad aš jiems pasi-rodyčiau; ir aš juos privysdįsu žmonė-mis, lyg kokią žmonių kaimenę.

38. Lyg kaip šventųjų kaimenė, kaip kaimenė Jeruzalėje jų šventėse, taip sugaišintieji miestai pilni bus žmo-nių pulkų, ir jie ištirs, manę esantį Poną Dievą.

Perskyrimas 37.

Išgelbėjimas ir susivienijimas Izraelitėnų paveiksiais padrutinamas.

Ir Pono Dievo ranka, atėjusi ant manęs, išvedė manę Pono Dievo Dva-sėje ir pastatė manę į platų lauką, pilną kaulų.

2. Ir jis tenai manę visur pervadžio-jo, ir štai, daug tų kaulų gulėjo ant lauko; ir štai, jie buvo labai sudžiuvę.

3. Ir jis tarė man: tu žmogaus vaike, begu dingais, šitus kaulus vėl atgy-siančius? Ir aš tariau: Viešpatie, Pone Dieve, tai tu tikrai žinai.

4. Ir jis tarė man: pranašauk apie šitus kaulus ir tark jiems: jus su-džiuvusieji kaulai, girdėkite Pono Dievo žodį!

5. Taip taria Viešpats, Ponas Dievas, apie šitus kaulus: štai, aš dvasę jums įdėsu, kad gyvi busite.

6. Aš jums *duosiu gyslas, ir mėsa jums duosiu užaugti, ir oda apvilksu ir jums kvapą duosiu, kad vėl gyvi bu-site ir ištirsite, manę esantį Poną Dievą.

* Job. 10, 11.

7. Ir aš *pranašavau, kaip man buvo paliepta; ir štai, užimas rados, man be pranašaujant, ir štai, susijudino;

ir anie kaulai vėl susiėjo, kožnas kaulas prie savo kaulo. * perk. 10.

8. Ir aš regėjau, ir štai, užaugo ant jų gyslos ir mėsa, ir jis aptraukė juos oda; ale kvapo dar juose ne buvo.

9. Ir jis tarė man: pranašauk vėjui! pranašauk, tu žmogaus vaike, ir tark vėjui: taip taria Viešpats, Ponas Dievas: vėje, atiek šen iš keturių vėjų, ir pusk į šitus numarjtuosius, kad vėl gyvi būtų!

10. Ir aš *pranašavau, kaip jis man buvo paliepęs. Tai jėjo kvapas į juos, ir jie vėl gyvi buvo ir stojosi ant savo kojų. Ir jų buvo labai didis abažas.

* perk. 7.

11. Ir jis tarė man: tu žmogaus vaike, šitie kaulai yra visi namai Izraelio. Štai, dabar jie sako: „musų kaulai yra sudžiuvę, ir musų lukestis prapuolęs, ir mes atlikome.“

12. Todėl prarakauk ir tark jiems: taip kalba Viešpats, Ponas Dievas: štai, aš jūsų kapus atversu, ir jus, savo žmones, iš tų iškelsu ir jus į žemę Izraelio įvesu;

13. Ir *ištirsite, manę esantį Poną Dievą, kad aš jūsų kapus busu at-vėręs ir jus, savo žmones, iš jų iš-kėlęs.

* per. 36, 38.

14. Ir aš savo Dvasę į jus duosiu, kad jus vėl gyvi busite, ir įstatysu jus į jūsų žemę; ir ištirsite, manę esantį Poną Dievą. Aš tai kalbu, o tai ir darau, taria Ponas Dievas.

15. Ir Pono Dievo žodis atėjęs man tarė:

16. Tu žmogaus vaike, ėmęs sau medį parašyk ant to: tai Judo ir vaikų Izraelio bei draugų jų. Ir vėl kitą medį ėmęs parašyk ant to: tai Juozėpo, butent medis Epraimo ir visų namų Izraelio bei jų draugų.

17. Ir sudėk vieną su kitu, kad būtų vienas medis tavo rankoje.

18. Taigi, jei tavo žmonės tau saky-dami tars: „ar tu mums ne nori pa-rodyti, ką tu tuomi misliji?“

19. Tai tark jiems: taip kalba Vieš-pats, Ponas Dievas: štai, aš imsu Juo-zėpo medį, kursai rankoje Epraimo, ir jų draugus, gimines Izraelio, ir su-dėsu juos su medžiu Judo ir vieną medį iš jų padarysu, ir jie bus vie-nas daiktas mano rankoje.

20. Ir turi šitaip tuodu medžiu, ant kurių rašei, savo rankoje laikyti po jų akimis.

21. Ir turi jiems sakyti: taip sako Viešpats, Ponas Dievas: štai, *aš paragabėsu vaikus Izraelio iš pagonų, į kuriuos jie nusitraukė, ir surinksu juos iš visų kampų ir juos vėl į jų žemę parvesu. * per. 36, 24.

22. Ir padarysu iš jų *vienus tus pačius žmones toje žemėje ant kalnų Izraelio, ir jie visi turės vieną tą patį karalių, ir ne bus daugiau dveji žmonės, nei į dvi karalysti skirti; * Oz. 1, 11. Jon. 10, 16.

23. Ir ne apsiebiaurys daugiau su savo dievaičiais ir biauresčiais bei visokiais griekais. Aš juos išgelbėsu iš visų vietų, kur jie susigriešijo, ir čystysu juos, ir jie *bus mano žmonėmis, ir aš busu jų Dievu. * per. 36, 28. Jėr. 24, 7.

24. Ir *mano tarnas Dovidas bus jiems karalius ir jų visų vienintelis ganytojis. Ir jie vaikščios mano pro-vose ir mano prisakymus pildys ir pagal tus pasielgsis. * per. 34, 23.

25. Ir jie vėl gyvės žemėje, kurią aš savo tarnui Jokubui davęs esmi, kurioje jūsų tėvai gyveno; jie ir jų vaikai ir vaikų vaikai tenai gyvės amžinai; ir mano tarnas Dovidas bus jiems amžinai per kunigaikštį.

26. Ir aš su jais *pakajaus derėjimą derėsu, tas bus amžinu derėjimu su jais; ir juos išlaikysu ir daugysiu, ir mano šventinyčia tarp jų bus amžinai. * per. 34, 25. Jėz. 54, 19 ir 31, 31. s.

27. Ir aš *tarp jų gyvėsu ir busu jų Dievu, ir jie bus mano žmonėmis; * 2 Kor. 6, 16. Apreiš. 21, 3.

28. Kad ir *pagonai ištirtų, manę esantį Poną Dievą, Izraelį šventinantį, kad mano šventinyčia tarp jų bus amžinai. * per. 36, 36.

Perskyrimas 38.

Apie išsitraukimą Gog'o ir Magog'o prieš Dievo žmones. Ir Pono Dievo žodis atėjęs man tarė:

2. Tu žmogaus vaike, kreipkis savo akimis ties *Gogu, esančiuoju žemėje †Magog, vyriausiuoju kunigaikščiu Mėseke bei Tubale, ir pranašauk apie jį, * per. 39, 1. † Apr. 20, 8.

3. Ir tark: taip taria Viešpats, Ponas Dievas: štai, aš ant tavęs esiu, Goge, tu vyriausiasis iš viešpačių Mėseke bei Tubale.

4. Štai, aš tavę aplink kraipysu ir tau *brizgilą įdėsu į tavo burną ir išvesu tavę su visu tavo abažu, žirgais ir vyrais, visais pilnai išrėdytais, kurių didis yra pulkas, kurie visi tur skydų ir atsargų ir kardų. *per. 29, 4. 2 Kar. 19, 28. Ps. 32, 9.

5. Tu vediesi su savimi Persionų, Murinų ir Libyonų, kurie visi atsargas bei šalmus nešioja;

6. Priegtam Gomerį ir visą jo abažą su namais Togarma, kurie į šiaurę stov, su visu jo abažu; ir mielai tu daugybę svieto žmonių su savimi vedi.

7. Nugi, prisitaisyk tikrai, tu ir visi tavo pulkai, kurie prie tavęs yra ir buk tu ant jų vyresnysis!

8. Po ilgo česo tu busi atlankomas. Paskiausiam čese tu ateisi į tą žemę, iš kardo atgrąžitąją, ir iš daug svieto žmonių susiejusiąją, butent ant kalnų Izraelio, kurie ilgą česą pusti buvo, ir dabar išvesti iš daug svieto žmonių, ir visi be baimės gyvena.

9. Tu aukštytyn trauksies ir užėsi nei didėkokia vėtra; ir busi nei kokia debesis, žemę apdengianti, tu ir visas tavo abažas, ir žmonių daugybė su tavimi.

10. Taip taria Viešpats, Ponas Dievas: tame čese tu tai daryti apsiimsi ir savo mislyje pikto mislysi,

11. Ir dumosi: „aš tą žemę be muro užklupsu ir ant tų užėisu, kurie tykai ir be baimės gyvena, kurie visi be muro ten sau sėdį, ir ne tur nei užkaiščių, nei vartų;“

12. Kad tu plėšyte plėšytumbei ir draskyte draskytumbei, ir savo ranką paleistumbei ant sugaištųjų ir vėl gyvenamųjų, ir ant tų žmonių, kurie iš pagonų yra sugraibstyti ir prie galvijų bei gyvenimo dirbinėja ir vi-duryje žemės gyvena.

13. Karalystė Šaba, Dėdan, ir pirkliai ant jurių, ir visi macnieji, tenai esantieji, tau sakys: „bemielai, tu atėjai tikrai išplėšyti, ir savo pulkus suvadinau išdraskyti, kad atimtumbei aukso bei sidabro ir surinktumbei galvijų bei lobio, iki plėsimą su-plėštumbei.“

14. Todėl prarakauk, tu žmogaus vaike, ir tark į Gogą: taip sako Viešpats, Ponas Dievas: bau ne taip yra? kad tu numanysi mano žmones Izrael be baimės gyvenant,

15. Tai tu ateisi iš savo kampo, bu-
tent nuo (žemės) kraštų šiaurės linkai, tu
ir daugybė žmonių su tavimi, visi raiti,
didis pulkas ir abažas, daug galis;

16. Ir *trauksies aukštyn ant mano
žmonių Izrael lyg debesis, žemę ap-
dengti. Toktai nusiduos paskiausiame
čėse. Ale aš dėl to tavę į savo žemę
atvesu, kad pagonai manę pažintų,
kaip aš ant tavęs, Goge, šventitas
busu po jų akių.

* perkš. 9.

17. Taip sako Viešpats, Ponas Die-
vas: tu tas esi, apie kurį aš senose
gadynėse sakęs esmi per savo tarnus,
prarakus Izraelyje, tuočės pranašau-
jančius, kad aš tavę ant jų užvesiąs.

18. Ir tai nusiduos tame čėse, kad
Gogas ateis ant žemės Izraelio, taria
Viešpats, Ponas Dievas, tai aukštyn
trauksis mano papykys mano didžiau-
siojo narso.

19. Ir aš toktai kalbu savo keršte
ir karštyje savo papykimo; nės tame
čėse didis padrebėjimas bus žemėje
Izraelio,

20. Aža drebės po mano akių jurių
žuvys, padangių paukščiai, lauko gal-
vijai, ir viskasgi, kas kruta ir krebžda
ant žemės, ir visi žmonės, esantieji ant
žemės; ir kalnai bus parversti, ir sien-
nos ir visi murai pargrius ant žemės.

21. Ale ant jo aš atvadysu kardą
nuo visų mano kalnų, taria Viešpats,
Ponas Dievas, kad kožno kardas eis
prieš kits kitą.

22. Ir aš provą jam padarysu maru
ir krauju, ir duosu *lyti skaudų lietu
su didžiais ledais, ugnimi ir siera ant jo
ir ant jo abažo ir ant tos žmonių dau-
gybės, kuri su juomi yra. *Ps. 11, 6. Apr. 20, 9.

23. Šitaipgi aš šlovingas, šventas
ir pažįstamas busu po akimis daug
pagonų, kad *jie ištirtų, manę esantį
Poną Dievą.

* per. 29, 6.

Perskyrimas 39.

Apie pamušimą Gogo ir Magogo ir pasielgimą
Dievo žmonių.

Ir tu žmogaus vaike, prarakauk prieš
*Gogą ir tark: šitaip kalba Viešpats,
Ponas Dievas: štai, aš ant tavęs esiu,
Goge, tu vyresnysis iš viešpačių Mė-
seke bei Tubale. *per. 38, 2. Apreiš. 20, 8.

2. Štai, aš tavę aplinkui kraipysu ir jau-
kysu, ir ateidsiu tavę šen iš pakraščių
šiaurės ir užvesu ant kalnų Izraelio.

3. Ir tau strielnyčią iš tavo kairės
rankos išdaužysu, ir tavo strielas iš
tavo dešinės rankos išmesu.

4. Ant kalnų Izraelio tu busi pagul-
dytas, tu su visu savo abažu ir su
pulku, prie tavęs esančiu. Aš tavę
*paukščiams, iš kur jie ir atlekia, ir
lauko žvėrimis paduosu suėsti.

* per. 29, 5 ir 32, 4. 5. Apr. 19, 17. 18.

5. Tu ant žemės lauko gulėsi; nės
aš, Ponas Dievas, tai sakiau.

6. Ir aš ugnį mesu ant Magogo ir
ant salose be baimės gyvenančių, ir
ištirs, manę esantį Poną Dievą.

7. Nėsa aš savo šventąjį vardą žino-
mą darysu tarp savo žmonių Izrael,
ir ne duosu savo šventąjį vardą dau-
giaus išgėditi; bet pagonai ištirs, manę
esantį Poną Dievą, Šventąjį Izraelyje.

8. Štai, tai jau atėjo ir nusidavė, ta-
ria Viešpats, Ponas Dievas, tai yra
ta diena, apie kurią aš kalbėjau.

9. Ir miesčionys miestuose Izraelio
išėję ugnį pakurs ir sudegys ginklus,
atsargas, skydus, strielnyčias, strie-
las, kucius, vėzdus ir ilgasias rago-
tines; ir septynis metus iš šitų ginklų
ugnį sau kures,

10. Kad jiems ne reiks malkų iš lauko
parsinešti, nei girioje pasikirsti, bet iš
tų ginklų jie ugnies turės; ir išplėšys
tus, kurių jie išplėšyti yra, ir apdras-
kys tus, kurių jie buvo apdraskomi,
taria Viešpats, Ponas Dievas.

11. Ir nusiduos tame čėse, aš duosu
Gogui vietą kapinėms tenai Izraelyje,
butent tą daubą, kur einama ant ma-
rių į rytus, taipo, aža pro šalį einan-
tieji to pasibiaurės, kad tenai Gogas
su jo pulku pakastas, ir vardu bus
Gogo pulkų duobė.

12. Ir juos pakas namai Izraelio sep-
tynis mėnesius, kad žemė būtų čystyta.

13. Beje visiems žemės žmonėms
teks juos pakasti, ir garbės iš to tu-
rės, kad aš tą dieną savo šlovę pa-
rodęs, taria Viešpats, Ponas Dievas.

14. Ir jie išskirs žmonių, kurie nepa-
liaudami žemėje aplink vaikštinėja, ir
su tais duobkasiai, jeib palaidotų at-
stanką ant žemės, kad ji apčystyta
butų; po septynių mėnesių tai tar-
dinės.

15. Ir tie, kurie žemėje aplink vaikš-
tinėja ir kokį žmogaus kaulą išvys,

tie ženklą prie jo pastatys, iki duobkasiai ir tą į Gogo pulkų duobę pakas.

16. Taipjau ir miestui bus vardas Amona (kruva). Šitaip jie žemę iščystys.

17. Taigi, tu žmogaus vaike, taip kalba Viešpats, Ponas Dievas: sakyk visiems paukščiams, iš bile kur jie lekia, ir visoms laukų žvėrimis: *susirinkite ir eikite šen, susiraskite iš visų kampų į pulką ant mano papiovimo apieros, kurią aš jums papiauju, didelę papiovimo apierą ant kalnų Izraelio, ir ėskite mėsos ir gerkite kraujo! *Jér. 12, 9, Apr. 19, 17, 18. †Jok. 5, 5.

18. Macniųjų mėsa jus ėsite, ir kraują vyresniųjų ant žemės jus gersite, avinų, avinaičių, ožių, jaučių, kurie visi riebus ir tikrai yra papenėti.

19. Ir riebiojo ėskite, iki priėdant, ir kraujo gerkite, iki apsigeriant, iš papiovimo aukos, kurią aš jums papiauju!

20. Dabar jau sotikitis prie mano stalo iš (pamuštųjų) žirgų ir raitelių, iš macniųjų ir visokių kariauninkų! taria Viešpats, Ponas Dievas.

21. Ir aš savo šlovę išnešiosiu į pagonus, kad visi pagonai matytų mano provą, kurią aš padariau, ir mano ranką, kurią aš prie jų pridėjau;

22. Ir šitaip namai Izraelio ištirtų, manę esantį Poną Dievą, jų Dievą, iš tos dienos ir potam;

23. Ir pagonai ištirtų, kaip namai Izraelio dėl savo nusižengimo šalin išvesti esą, ir kad jie prieš manę buvo susigriešiję. Todėl aš savo akis nuo jų *paslėpiau ir juos padaviau į rankas jų priešininkų, kad jie visi kardu pulti turėjo. *Jéz. 54, 8.

24. Aš jiems padariau, kaip jų griekai ir peržengimai užpelnė, ir šitaip savo akis nuo jų paslėpiau.

25. Todėl taip kalba Viešpats, Ponas Dievas: dabar aš kalėjimą Jokubo nukreipsu ir visų Izraelio namų susimilsu, ir gailiai eisu už šventąjį savo vardą.

26. Ale jie savo gėdą ir visus savo griekus, kuriais jie prieš manę susigriešijo, nešios, kad jau be baimės savo žemėje gyvės, niekam jų ne gandinant,

27. Ir aš juos vėl iš svieto žmonių parvedęs ir iš jų neprietelių žemių surankiojęs, ir aš juose šventitas busu po akimis daugumo pagonų.

28. Šitaip jie ištirs, *manę esantį Poną Dievą, jų Dievą, kursai daviau juos į pagonus išvesti ir vėl į jų žemę suvesti, ir nei vieno jų tenai ne palikau. *perkš. 22.

29. Ir savo akis daugiaus nuo jų ne paslėpsu; nėra *aš savo Dvasę ant namų Izraelio išliejau, taria Viešpats, Ponas Dievas. *per. 36, 25. Jéz. 44, 3.

Perskyrimas 40.

Apie naujosios bažnyčios prybūtį.

Dvidešimt penktame mete mūsų kalėjimo, meto pradžioje, dešimtoje dienoje mėnesio, tai yra keturioliktasis metas, miestui jau įveiktam, toje pačioje dienoje Pono Dievo ranka ant manęs atėjo ir manę tenjau nuvedė

2. Dievo regėjimuose, butent į žemę Izraelio, ir pastatė manę ant labai aukšto kalno; ant to buvo lyg koks budavotas miestas iš pietų šenlinkai.

3. Ir jam manę ten nuboginus, štai, b'esas tenai vyras, kursai žiurint buvo nei varias; tas turėjo savo rankoje lininį šniurą ir *matuojamą rykštę, ir stovėjo po (bažnyčios) vartais.

*Apr. 21, 15.

4. Ir jis tarė man: tu žmogaus vaike, *matyk ir girdėk ir pridėk širdį prie to viso, ką aš tau parodysiu! Nėsa dėl to tu šen esi atbogitas, kad aš tai tau parodyčiau, kad tu tai vislab, ką regi, praneštumbei namams Izraelio. *per. 44, 5.

5. Ir štai, muras b'esas iš lauko apsuikai aplink tus namus; ir tas vyras turėjo tą matuojamą rykštę rankoje, ta buvo šešių mastų ilgio; kožnas mastas per plaštaką ilgesnis buvo už kitą (prastą) mastą. Ir jis matavo tos budavonės pločio vieną rykštę ir aukščio taipojau vieną rykštę.

6. Ir jis atėjo pas vartus, į rytus stovinčius, ir užėjo aukštyrą jų pakopomis ir matavo vartų slenksčius, kožno vieno slenksčio plotį vieną rykštę.

7. Ir tas kamaras, kurios iš abiejų šalių vartų buvo, jis taipjau matavo, ilgio vieną rykštę ir pločio vieną rykštę; ir tarpas tarp tų kamaryų buvo penkių mastų. Ir jis taipojau matavo ir vartų slenksčius prie prybažnyčio iš vidaus vieną rykštę.

8. Ir jis matavo prybažnytį prie vartų iš vidaus vieną rykštę.

9. Ir matavo vartų prybažnytį aštuonių mastų, ir jo stulpus dviejų mastų, ir pryangį iš vidaus vartų.

10. Ir tų kamarų buvo iš kožnos šalies po tris prie vartų į rytus, kožna viena taip plati kaip kita; ir iš abiejų šalių stovėjo stulpai vieno didumo.

11. Potam jis matavo platumą durų vartuose, butent dešimt mastų, ir vartų ilgį trylika mastų.

12. Ir pryšakyje ties anoms kamaroms buvo tarpas iš abiejų šalių po vieną mastą; ale kamarų kožna buvo šešių mastų iš abiejų šalių.

13. Priegtam jis matavo vartus nuo kamaros stogo iki vartų stogui, dvidešimt ir penkis mastus pločio; ir stovėjo anga prieš angą.

14. Jis ir stulpų padarė šešisdešimt mastų, ir ties kožnu stulpu pryangį apsukai aplink vartus.

15. Ir iki prybučio prie vidutiniųjų vartų, kur einama, buvo penkisdešimtis mastų.

16. Ir buvo ankšti langeliai prie kamarų ir palėpių į vidų prie vartų apsukai aplinkui. Taipjau buvo ir langai viduje prie kamarų aplinkui, ir prie stulpų aplinkui buvo palmų šakelės išpiaustytos.

17. Ir jis nuvedė manę tolyn pas kraštinįjį prybažnytį, ir štai, tenai be esą kamarėlių ir asla padaryta, prybažnytje aplinkui; ir trisdešimtis kamarėlių ant tos aslos.

18. Ir aukštesnioji asla prie vartų buvo, kaip ilgį vartai buvo, prie žemesniosios aslos.

19. Ir jis matavo plotį žemesniųjų vartų ties vidutiniu juo prybučiu iš lauko šimtą mastų, taip į rytus, kaip į šiaurę.

20. Šitai matavo ir tus vartus, kurie į šiaurę stovėjo ties kraštinio juo prybučiu, pagal ilgį ir plotį.

21. Ogi ir tie iš abiejų šalių turėjo trejas kamaras. Ir taipojau ir turėjo savo stulpus ir prybučius, lyg taip dideles, kaip prie pirmųjų vartų, penkisdešimt mastų ilgio ir dvidešimt bei penkių mastų pločio.

22. Ir taipjau turėjo savo langus bei savo prybučius, bei savo palmų šakeles išpiaustytas, lyg kaip vartai į rytus; ir turėjo septynes pakopas

(laipanius), kuriomis aukštyn buvo einama, ir už tų turėjo savo prybutį.

23. Ir buvo tie vartai prie vidutiniojo prybažnyčio ties vartais, į šiaurę bei į rytus stovinčiais; ir matavo šimtą mastų nuo vieno vartų iki antrųjų.

24. Potam jis nuvedė manę pietunlinkai, o štai, ir tenai buvo vieni vartai į pietus; ir jis matavo jų stulpus ir pryanges, lyg kaip anų.

25. Ir tie turėjo langų bei prybučių aplinkui, lyg kaip anie langai, penkisdešimt mastų ilgio ir dvidešimt bei penkių mastų pločio.

26. Ir buvo taipjau septynios pakopos aukštyn, ir prybutis pryšakyje, ir palmų šakelės išpiaustytos abišaliai jo stulpų.

27. O jis matavo ir vartus vidutiniojo prybažnyčio į pietus, butent šimtą mastų nuo vieno vartų pietunlinkai iki antrųjų.

28. Ir jis įvedė manę tolyn pietu vartais į vidutinįjį prybažnytį, ir matavo tus vartus pietunlink, lygiai didžius kaip kitus,

29. Su jų kamaromis, stulpais ir prybučiais, ir su langais bei tų pryangiais, lyg dideis, kaip anie aplinkui, penkisdešimt mastų ilgio ir dvidešimt ir penkių mastų pločio.

30. Ir buvo aplinkui viens prybutis, ilgas dvidešimt ir penkių mastų ir platus penkių mastų.

31. Šitas stovėjo pryšakyje ties kraštinio juo prybažnyčiu, ir taipjau turėjo palmų šakeles išpiaustytas prie stulpų; ale buvo aštuonios pakopos aukštyn eiti.

32. Potam nusivedė jis manę prie vidutiniųjų vartų į rytus; ir matavo tus, didumu lygius kitiems aniems,

33. Su jų kamaromis, stulpais ir prybučiais, ir jų langais ir pryangėmis aplinkui, lyg taip didės, kaip anos kitos, penkisdešimt mastų ilgio ir dvidešimt ir penkių mastų pločio.

34. Ir turėjo taipjau prybutį ties kraštinio juo prybažnyčiu, ir palmų šakeles išpiaustytas prie stulpų iš abiejų šalių, ir aštuones pakopas aukštynai.

35. Potam jis manę nusivedė pas vartus į šiaurę; tus matavo jis lyg taip didžius, kaip anus kitus,

36. Su jų kamaromis, stulpais ir pry-

bučiais, ir jų langais ir pryangėmis aplinkui, penkisdešimt mastų ilgio ir dvidešimt ir penkių mastų pločio.

37. Ir taip jau turėjo vieną prybutį ties prybažnyčiu kraštiniu oju, ir palmų šakeles išpiaustytas prie stulpų abišaliai, ir aštuones pakopas aukštynai.

38. Ir žemai prie stulpų prie kožnų vartų buvo kamara su anga, katrul deginimo apieros ^(mėsa) buvo čystijama.

39. Ale prybutyje už vartų stovėjo iš abiejų šalių dveji stalai, ant kurių deginimo apieros, griekų apieros ir kaltybės apieros buvo piautinos.

40. Ir laukan į šalį, kur aukštyn einama pas vartus į šiaurę, stovėjo taip jau du stalu; ir antroje šalyje po vartų prybučių taip jau du stalu.

41. Šitaip į abi šali ties vartais stovėjo po keturis stalus, tai yra aštuoni stalai iš viso, ant kurių apieros papiaujamos buvo.

42. Ir tie keturi stalai, deginimo apierai darytieji, buvo kaltų akmenų, kožnas pusantro masto ilgio ir pločio, ir vieno masto aukščio, ant kurių dedami buvo visokie rykai papiovimui deginimo apierų ir kitų apierų.

43. Ir buvo aplinkui lystelės, į vidų lenktos, plaštakos mierą aukščio. Ir ant tų stalų dėtina buvo mėsa apierų.

44. Ir laukan už vidutiniųjų vartų buvo kameros giedotojams vidutiniame prybažnytyje, viena ant šalies arti vartų į šiaurę, ta stovėjo prieš pietus; antroji ant šalies į rytus, ta stovėjo prieš šiaurę.

45. Ir jis tarė man: kamara į pietus pareitis kunjams, kurie tuose namuose tur šlužyti;

46. Ale kamara į šiaurę pareitis tiems kunjams, kurie ant altoriaus šlužmą atliekti. Tai yra vaikai Zadoko, kurie vieni iš vaikų Lėvy po akių Pono Dievo tur stotis, jam šluždami.

47. Ir jis matavo ruimą tų namų, butent šimtą mastų ilgio ir šimtą mastų pločio, keturiais lygiais kampais; ir altorius stovėjo lyg ties bažnyčios pryšakiu.

48. Ir jis manę išsivedė į bažnyčios pryangį ir matavo tą prybažnytį, penkis mastus į kožną šalį, ir vartus tris mastus pločio į kožną šalį.

49. Ale prybažnysis buvo ilgas dvi-

dešimt mastų ir platus vienuolika mastų, ir turėjo pakopas, ant kurių aukštyn buvo kopijama; ir ramčiai stovėjo žemai prie stulpų, ant kožnos šalies po vieną.

Perskyrimas 41.

Aprašymas vidutiniosios Bažnyčios.

Ir jis įvedė manę į bažnyčią ir matavo stulpus prie sienų; tos buvo iš visų šalių šešių mastų pločio; tai plotis namų.

2. Ir durys buvo dešimts mastų pločio, ale sienos už durų iš abiejų šalių buvo kožna penkių mastų pločio. Ir jis matavo bažnyčios ^(vidutinij) ruimą; tas buvo ilgio keturisdešimt mastų, ir dvidešimt mastų pločio.

3. Ir jis įėjo į vidutinę vietą, ir matavo durų ^(užviršius) du mastus; ir durų ^(plotis) buvo šeši mastai, ir visas plotis tų durų septyni mastai.

4. Ir jis matavo dvidešimt mastų išilgai ir dvidešimt mastų į plotį prie bažnyčios. Ir jis tarė man: *tai švenčių švenčiausioji! * per. 43. 12.

5. Ir jis matavo tų namų sieną, šeši mastus aukščio; prie tos buvo lipynės visur aplinkui, į kamaras dalytos; tos buvo visur keturių mastų pločio.

6. Ir tų pačių kamarų buvo iš abiejų šalių po trisdešimt ir trys, kožna prie viena vienos, ir stovėjo stulpai apačioje prie sienų tų namų visur aplinkui, kurie juos parėmė.

7. Ir aukščiausias tų buvo dar daugiau lipynių aplink, ir viršutiniosios erdvesnios buvo lipynės, kad iš žemutinios į vidutinę, ir nuo vidutinios ant viršutinios einama buvo.

8. Ir stovėjo kožna viena šešiais mastais aukščiaus už kits kitą.

9. Ir plotis viršutiniųjų lipynių buvo penkių mastų, ir stulpai šitas lipynės parėmė prie tų namų.

10. Ir visur nuo kožnos vienos namų sienos iki kitai buvo dvidešimt mastų.

11. Ir buvo dvejios durys prie suktiniųjų lipynių, aukštyn einamųjų, vienos į šiaurę, antrosios į pietus; ir tos suktinėsios lipynės buvo penkių mastų pločio.

12. Ir muras į vakarus buvo septynisdešimt ir penkių mastų platus ir devynisdešimt mastų ilgas.

13. Ir jis matavo ilgį tų namų; tas iš viso buvo šimto mastų, muras su visukuogi, kas prie jo buvo.

14. Ir plotis pryšakyje namų į rytus su tuomi, kas pribudavota buvo, taipjau buvo šimtas mastų.

15. Ir jis matavo tos budavonės ilgį su visu, kas pribudavota buvo, nuo vieno kampo iki antrojo; tai buvo iš abiejų šalių po šimtą mastų su bažnyčios viduriu ir prybučiais prybažnytyje,

16. Drauge su durimis, langais, stulpais ir trimis lipynėmis, ir medžio apbudavojimais visur aplinkui.

17. Taipjau jis matavo, kaip aukšta nuo žemės iki langų buvo, ir kaip platus turėtų būti langai; ir matavo nuo vartų iki švenčių švenčiausiosios išlauko ir iš vidaus aplinkui.

18. Ir prie visų namų aplinkui iš apačios iki viršaus prie durų ir prie sienų buvo Kėrubinai ir palmų šakelės išpiaustytos po Kėrubiniais.

19. Ir kožnas Kėrubas turėjo dvi galvi, ant vienos pusės nei žmogaus galvą, ant antrosios pusės nei liuto galvą.

20. Nuo aslos aukštyn iki per viršų vartų buvo Kėrubinai bei verbos išpiaustyti, taipjau prie bažnyčios sienos.

21. Ir bažnyčios durys buvo keturkampės, ir vislab buvo dailiai su kits kitu sudabinta.

22. Ir medžio altorius buvo trijų mastų aukštas, o du mastu ir ilgas ir platus, ir jo kraštai ir visos jo šalys buvo iš medžio. Ir jis tarė man: tai tas stalas, kursai ties Ponu Dievu tur stovėti.

23. O durys ir prie bažnyčios ir prie švenčių švenčiausiosios

24. Turėjo du sparnu, atveriamu ir užveriamu.

25. O buvo ir Kėrubinų bei palmų šakelių išpiaustytų ant jų, kaip ant sienų; ir už jų buvo druti užkaiščiai prieš prybažnytį.

26. Ir buvo aukšti langai ir daug verbų šakelių išpiaustytų aplinkui prie prybažnyčio ir prie sienų.

Perskyrimas 42.

Apie bažnyčios budavonę pribudavotąją.

Ir jis išvedė manę laukan į kraštinių apymurį prieš šiaurę į kamaras, kurios buvo ties budavone, bažny-

čiai pribudavotąja, ir prieš bažnyčią į šiaurę stovėjo;

2. Kursai ruimas buvo šimtą mastų ilgas nuo vartų į šiaurę ir penkisdešimt mastų platus.

3. Dvidešimt mastų buvo ties vidutiniu apymuriu ir ties brukių kraštinio apymurio, ir trisdešimt mastų nuo vieno kampo į antrąjį.

4. Ir viduje ties kamaromis buvo ruimas, dvidešimt mastų pločio, ties kamary durimis; tai vislab buvo į šiaurę.

5. Ir ant šitų kamary buvo kitos aukštesnios kamaros, nėra ruimas ant apatinių bei vidutinių kamary ne buvo didis.

6. Nės ta budavonė buvo trijų rentinių aukščio, ir tačiau ne turėjo stulpų, kaip prybučiai stulpų turėjo; bet buvo prastai viena ant kitos pastatyta.

7. Ir kraštynysis apybažnytis buvo muru aptvertas, prie kurio kamaros buvo; tas buvo penkisdešimt mastų ilgas.

8. Ir kamaros stovėjo į eilę, viena prie kitos, taipjau į penkisdešimt mastų ilgį prie kraštinio apybažnyčio; ale ruimas ties bažnyčia buvo šimtą mastų ilgio.

9. Ir žemai ties kamaromis buvo ruimas į rytus, kur iš kraštinio apymurio einama buvo.

10. Ir prie to muro į rytus taipjau buvo kamaros.

11. Ir buvo taipjau ruimas už tų, kaip už anų kamary į šiaurę, ir vislab lygiu buvo ilgiu, pločiu ir visu, kas prie jų buvo, kaip prie anų pirmųjų.

12. Ir į pietus taipjau buvo kamaros su savo durimis, ir ties ruimu buvo durys į pietus, katrul einama nuo muro, į rytus stovinčiojo.

13. Ir jis tarė man: kamaros į šiaurę bei kamaros į pietus ties bažnyčia, tos prie šventinychios yra, kurioje kunigai valgo Ponui Dievui apieravodami apierą visų švenčiausiąją. Ir tur visų švenčiausiasias apieras, butent valgio apieras, griekų apieras bei kaltės apieras čionai įdėti, nėra tai yra šventa vieta.

14. Ir kada kunigai bus įję, ne tur jie vėl išeiti iš šventinychios į kraštinių apybažnytį, bet pirma tur savo rubus, kuriuose jie šlužmą atliko, padėti tose kamarose, nėra jie yra šventi;

ir tur kitais savo drabužiais apsilvilti ir tada išeiti laukan tarp žmonių.

15. Ir jam tus namus viduje abelnai išmatavus, išsivedė jis manę prie vartų į rytus, ir nuo tų matavo visur aplinkui.

16. Į rytus matavo jis penkis šimtus rykščių ilgio;

17. Ir į šiaurę taipjau matavo penkis šimtus rykščių ilgio;

18. Taipjau ir į pietus penkis šimtus rykščių.

19. Ir jam atėjus į vakarus, taipjau jis matavo penkis šimtus rykščių.

20. Šitaip turėjo muras, kurį jis buvo išmatavęs, į visas ketures šalis po penkis šimtus rykščių; kad šventoji nuo nešventosios atskirta būtų.

Perskyrimas 43.

Apie naujosios bažnyčios šlovę, Dievo šlužmą ir pašventinimą.

Ir jis manę vėl nusivedė prie vartų į rytus.

2. Ir štai, šlovė Dievo Izraelio atėjo iš rytų ir užė, kaip didis koks vanduo užia; ir labai prašvito ant žemės nuo jo šlovės.

3. Ir buvo lygu anam regėjimui, kurį aš buvau regėjęs prie *vandens Kėbar, kaip aš atėjau prieš miesto išpustijimą. Tai aš ant savo veido parpuoliau.

* per. 1, 3.

4. Ir Pono Dievo šlovė įėjo į namus, *vartais į rytus.

* per. 10, 19 ir 11, 22. 23.

5. Tai manę vėjas pakėlęs įnešė manę į vidutinįjį prybažnytį; ir štai, Pono Dievo *šlovė pripildė namus.

* 2 Maiž. 40, 34. 1 Kar. 8, 10. 11.

6. Ir aš išgirdau vieną su manimi kalbantį iš namų laukan; ir kažkoks vyras stojosi prie manęs.

7. Tas tarė man: tu žmogaus vaike, tai *yra vieta mano karališkojo krėslo ir vieta mano padų; toje aš amžinai gyvėsu tarp vaikų Izraelio. Ir namai Izraelio jau daugiaus ne apbiaurys šventąjį mano vardą, nei jie, nei jų karaliai, savo kekšavimu, nei lavonais savo karalių jų aukštybėse;

* Ps. 9, 12 ir 68, 17 ir 132, 13. 14.

8. Kurie savo slenkščius prie mano slenkščių, ir savo stulpus prie mano stulpų dėjo, kad tikt viena siena tarp manęs ir tarp jų buvo; ir šitaip mano šventąjį vardą apbiaurino savo biau-rybėmis, kurias jie padarė; todėl aš ir juos savo papykime suėdžiau.

9. Ale dabar jie savo kekšavimą bei lavonus savo karalių attolys nuo manęs; ir aš amžinai tarp jų gyvėsu.

10. Ir tu žmogaus vaike, apsakyk namams Izraelio tą bažnyčią, kad *jie gėdėtus savo nusižengimų; ir te imie jie čystą paveikslą iš to.

* per. 16, 61. 63 ir 36, 32.

11. Ir jiems jau gėdintis visų savo darbų, tai *parodyk jiems budą ir paveikslą tų namų, ir jų išėjimus ir įėjimus ir visą jų budą ir visus jų įstatymus; ir visus jų aprašymus ir visus jų įsakymus pamokyk juos; ir parašyk tai po jų akių, kad jie visą jų budą ir visus jų įstatymus palai-kytų ir taip darytų!

* per. 44, 5.

12. Ir tai tur buti prisakymas tų namų: ant kalno viršaus, kiek jie ruimo užimą, bus švenčių švenčiausioji; tai yra prisakymas tų namų.

13. O tai yra miera to altoriaus, mastu, kurs plaštaką yra ilgesnis už prastą mastą; jo koja yra mastą aukščio ir mastą pločio; ir altorius pritenka aukštynei iki krašto, kursai sprindžio plotį tur apsakai; ir tai yra jo aukštis.

14. Ir nuo kojos žemyn iki apatiniosios atsodos du mastu yra aukščio, ir vienas prastas pločio; ale nuo šitos mažesniosios atsodos iki didesniosios atsodos yra keturi mastai aukščio ir vienas mastas pločio.

15. Ir Ariël (altorius) keturių mastų aukščio, ir nuo Ariëlio aukštynei keturi ragai.

16. Ale Ariël buvo dvylika mastų ilgas ir dvylika mastų platus, keturkampis.

17. Ir viršutinioji atsoda buvo keturiolika mastų ilga ir keturiolika mastų plati keturkampiai; ir kraštas iš visur aplinkui buvo pusės masto pločio, ir jo koja buvo masto aukščio, ir jo laipsniai stovėjo į rytus.

18. Ir jis tarė man: tu žmogaus vaike, taip kalba Viešpats, Ponas Dievas: tai bus budai to altoriaus toje dienoje, kurioje jis yra padarytas, kad deginimo apierą ant jo uždėtų ir kraują ant jo šlakstyti.

19. Ir kunigams Lėvy iš sėklos *Zadoko, kurie po mano akių stoja, man šlužyti, taria Viešpats, Ponas Dievas, turi tu duoti jauną jautuką griekų apierai.

* per. 40, 46.

20. Ir šitojo kraujo tu imsi ir keturis jo ragus apšlakstysi ir keturis kraštus viršutiniosios atsodos ir aplink briaunas; tuomi tu jį nuo griekų apčystysi ir Dievui suvienysi.

21. Ir *apieros už griekus jaunąjį jautuką imsi ir jį sudegisi vienoje vietoje namuose, tam pridavadyuose, lauke šventinyčios. * 3 Maž. 16, 27. a.

22. Ale antrą dieną turi tu apieravoti ožį nekliaudingą griekų apierai, ir altorių tuomi apčystyti, kaip jis jaunu jautuku apčystytas yra.

23. Ir tą apčystijimą atlikus, tai turi tu apieravoti jauną jautuką nekliaudingą ir aviną iš kaimenės nekliaudingą.

24. Ir juodu abu apieravosi po akių Pono Dievo; ir kunigai tur druskos ant jų barstyti ir šitaip juodu apieravoti Ponui Dievui deginimo apierai.

25. Šitaip turi tu septynes dienas kasdien apieravoti ožį griekų apierai; ir jie jauną jautuką bei aviną iš kaimenės, abu nekliaudingu, apieravos.

26. Ir tur šitaip per septynes dienas altorių įtikiną padaryti ir jį apčystyti ir jų rankas papildyti.

27. Ir po tų dienų tur kunigai ašmoje dienoje ir potam visados ant to altoriaus apieravoti jūsų deginimo apieras ir jūsų dėkavonės apieras; tai aš jums malonus busu, taria Viešpats, Ponas Dievas.

Perskyrimas 44.

Apie naujosios bažnyčios kunigus ir jų davadijimą. Ir jis manę vėl nuvedė prie vartų kraštiniosios šventvietės į rytus; ale tie buvo užrakiti.

2. Ir Ponas Dievas tarė man: šitie vartai tur pasilikti užrakiti ir ne atverti buti; ir nieks ne tur jais įeiti, kaip tiktai vienas Viešpats, Dievas Izraelio, tais jais; ir užrakiti pasiliks.

3. Bet tiktai kunigaikštis, nės kunigaikštis po jais sėdės, duonos valgyti po akių Pono Dievo; keliu prybučio vartų jis jais ir tuo pačiu vėl ir išeis.

4. Potam jis manę išvedė pas vartus į šiaurę ties namais; ir aš regėjau, ir štai, *Pono Dievo namai pilni buvo šlovės Pono Dievo; ir aš kniupšcias parklupau ant savo veido. * 2 Maiž. 40, 34.

5. Ir Ponas Dievas tarė man: tu žmogaus vaike, *dėk tai į savo širdį ir žiūrėk ir girdėk tikrai vislab, ką aš tau

sakysu apie visus įstatymus ir prisakymus namuose Pono Dievo, ir dėk į savo širdį, kaip į vidų įeiti, ir visus išėjimus tos šventinyčios! * per. 40, 4.

6. Ir sakyk neklausantiems namams Izraelio: taip taria Viešpats, Ponas Dievas: *jūs perdaug padarote, jūs iš namų Izraelio, su visomis savo biauzybėmis, * 4 Maiž. 16, 7.

7. Nėsa jūs įvedate svetimus žmones neapipiaustytos širdies ir neapipiaustyto kuno į mano šventinyčią; tuomi jūs mano namus apdarkote, apieravodami mano duoną, taukus bei kraują, ir šitaip išniekinate mano derėjimą su visomis savo biauzybėmis.

8. Ir mano šventinyčios įstatymus ne laikote, bet patys sau darote naujus įstatymus mano šventinyčioje.

9. Todėl šitaip kalba Viešpats, Ponas Dievas: ne tur nei joks svetimas neapipiaustytos širdies ir kunu neapipiaustytas į mano šventvietę įeiti iš visų ateivių, kurie tarp vaikų Izraelio yra;

10. Neigi nei Lėvytai, kurie nuo manęs atstojo ir drauge su Izraeliu nuo manęs paklydo, savo dievačius sekdami; todėl jie nešios savo griekų (koravonę).

11. Ale jie (Lėvytai) tur mano šventinyčioje šlužyti prie šlužmų tų namų durų, ir prie namų šlužyti; ir tiktai deginimo apierą ir kitas apieras, kurias žmonės atgabena, papiauti, ir po kunigų akimis stovėti, kad jiems šlužytų.

12. Todėl, kad jie aniems šlužijo po akimis jų dievačių ir namams Izraelio papiktinimą davė ant grieko; todėl aš savo ranką ant jų ištiesiau, taria Viešpats, Ponas Dievas, kad jie tur savo grieko (koravonę) nešioti.

13. Ir ne tur artįtis prie manęs, kunigų šlužmą atliktų, nei ne prieiti prie jokios mano šventinyčios, prie švenčių švenčiausiosios; bet tur savo gėdą nešioti ir savo biauzybes, kurias jie padarė.

14. Todėl aš juos užveizdais padariau prie visos namų šlužmos ir prie viso, kas juose darytina.

15. Ale kunigai iš Lėvytų, vaikai *Zadoko, kurie mano šventybės įstatymus yra laikę, vaikams Izraelio nuo manęs atstojant, tie tur po mano akių stotisi ir man šlužyti, ir po mano

akių stovėti, kad jie man riebumą bei kraujus apieravotu, taria Viešpats, Ponas Dievas.

• per. 48, 11.

16. Ir jie įeis į mano šventinỹčią ir ties mano stalu stosis, man šlužyti ir mano įstatymus laikyti.

17. Ir kad jie norės vartais vidutiniojo prybažnyčio įeiti, tur jie marškonais drabužiais apsivilkti ir nei jokių vilnonių vilkėti, pakolei vartuose vidutiniojo prybažnyčio šlužija.

18. Ir tur marškoną graikštumą ant savo galvų turėti ir marškonas kelines aplink savo strėnas; ir ne tur prakaitu apsijuosti.

19. Ir jei kuočės kraštiniu prybažnyčiu prie žmonių išeitu, *tur jie tus rubus, kuriuose jie šlužmą atliko, išsivilkti ir juos į kamaras šventinỹčios įdėti ir kitais rubais apsivilkti, ir žmones ne šventinti savo pačių rubuose.

• per. 42, 14.

20. Savo *galvą jie ne tur nuskusti, neigi nei plaukus ne tur duoti augti, kaip jie auga, bet tur plaukus aplinkui apkarpyti.

• 3 Maiž. 19, 27.

21. Ir *nei vienas kunigas ne tur nei jokio vyno gerti, prieš įeisiant į vidutinį prybažnytį.

• 3 Maiž. 10, 9. 1 Tim. 3, 3. Tit. 1, 7.

22. Neigi ne tur vesti nei jokią *našlę, nei vyro apleistą, bet mergų iš sėklos namų Izraelio, arba kunigo paliktą našlę.

• 3 Maiž. 21, 7. 13.

23. Ir jie tur mokėti mano žmones, kad žinotu *atskirti, kas šventa nuo nešvento, bei kas čysta nuo nečysto.

• 3 Maiž. 10, 10.

24. Ir jei kokia prova jiems būtų pranešama, tai jie tur stovėti ir atsudyti ir pagal mano įsakymus provą daryti, ir mano prisakymus bei įstatymus ir visas mano šventes laikyti ir mano Sabatas švęsti.

25. Ir ne tur prie kokio negyvo eiti ir apsibiaurinti, kaip tiktai prie tėvo bei motynos, sunaš arba dukters, brolio arba sesers, dar ne tekėjusios, prie tų gal jie nečystais pastoti.

26. Ir po jo apčystijimo reik jam rokuoti septynes dienas.

27. Ir vėl įeidamas į vidų šventinỹčios į vidutinį prybažnytį, šventinỹčioje šlužmą atliktų, tai tur jis savo griekų apierą apieravoti, taria Viešpats, Ponas Dievas.

28. Ale tas tėviškasis dalykas, kurs jiems pareina, Aš pats busu. Todėl jus ne duosite jiems nei jokios žemės saviškai laikyti Izraelyje; nės *aš esmi jų tėviškasis dalykas.

• 4 Maiž. 18, 20.

29. Jie maitysis iš valgio apierų, griekų apierų ir kaltės apierų, ir vislab, kas užkeiktinai Dievui žadėta yra Izraelyje, jų bus.

30. Ir visas pirmasis vaisius bei pirmasis pirmdėlys iš visų duoklės apierų bus kunigų. Ogi ir pirmones visų valgomų daiktų jus turite kunigams duoti, kad žegnonė tavo namuose pasiliktų.

31. Ale kas *maita arba suplėšyta yra, ar būtų paukščių arba žvėrių, to kunigai ne tur valgyti.

2 Maiž. 22, 31. 3 Maiž. 22, 8.

Perskyrimas 45.

Žemės išdalijimas: kunigaikščių prova; apierų prisakymas.

Taigi, kad jus žemę pagal burtą išdalijate, tai jus turite duoklės apierą nuo tos žemės atskirti, Ponui Dievui šventai prižadėtą, dvidešimt ir penkis tukstančius (rykščių) ilgio ir trijų tukstančių pločio; tas ruimas bus šventas, kolei jis užtenka.

2. Ir nuo šito teks šventinỹčiai penki šimtai (rykščių) keturkampiai, ir priegtam aplinkui ruimas penkis dešimt mastų.

3. Ir ant to paties ruimo, kursai ilgas dvidešimt ir penkių tukstančių rykščių ir dešimt tukstančių platus yra, tur šventinỹčia stovėti ir švenčių švenčiausioji.

4. Ale atstankas tos pašvęstos žemės bus kunigų, šventinỹčioje šlužijančiųjų ir po akių Pono Dievo stovinčiųjų, jam šlužyti, kad jie savo butams vietos turėtų, ir taipiau šventas bus.

5. Ale Lėvytai, kurie namuose šlužmą atlikti, taipiau turės dvidešimt ir penkių tukstančių ilgį ir dešimt tukstančių plotį į savo dalį, dviem dešimties kamary.

6. Ir miestui jus taipiau ruimą paliksite, visiems namams Izraelio penkis tukstančius rykščių platų ir dvidešimt ir penkis tukstančius rykščių ilgą, greta pagal atskirtąjį ruimą šventinỹčios.

7. Ale ir kunigaikščiui taipiau tu-

rite ruimą duoti į abi šalis tarp kunigų ruimo bei tarp miesto ruimo, į vakarus bei į rytus; ir abeji, ir į rytus ir į vakarus, bus vieno ilgumo.

8. Tai bus jam saviškas dalykas Izraelyje, kad mano kunigaikščiai mano žmonėms ne atimtų daugiaus, kas jų yra, bet tą žemę namams Izraelio paliktų jų giminėms.

9. Nėsa šitaip kalba Viešpats, Ponas Dievas: *jus gana ilgai taip darėte, jus kunigaikščiai Izraelio, liaukitės nuo nelabumo ir prisilyjimo, ir darykite, kas teisybė ir gera; ir paliaukite išvartyti mano žmones! taria Viešpats, Ponas Dievas.

* per. 44, 6.

10. Turėkit *tikrus svarčius ir tikrus ketvirčius ir tikrus saikus!

* 3 Maiž. 19, 36. 5 Maiž. 25, 13.

11. Epa *bei Bat tur lygus buti, kad Bat turėtų dešimtąją dalį Omerio, ir Epa taipjau dešimtąją dalį Omerio, nėsa Omeriu reik juodu abu išmatuoti.

* Pam. 20, 13.

12. Ale vienas Syklas tur tvirti dvidešimt Gerų, ir Mina turi dvidešimt Syklų, pustrėčios dešimties Syklų ir penkiolika Syklų.

13. Taigi ta bus duoklės apiera, kurią jus turite duoti, butent: šešta dalis Epos iš Omerio kviečių, ir šešta dalis Epos iš Omerio miežių.

14. Ir aliejaus jus duosite Bato miera, butent kožną dešimtąją Batą nuo Koro, ir dešimtąją nuo Omerio; nėsa dešimts Batų padaro vieną Omerį.

15. Ir po erylį nuo dviejų šimtų avių iš kaimenės nuo ganyklos Izraelio valgio apierai bei deginimo apierai ir dėkavonės apierai suderinimui už juos, taria Viešpats, Ponas Dievas.

16. Visi tos žemės žmonės šitą duoklės apierą tur atnešti pas kunigaikštį Izraelyje.

17. Ir kunigaikštis tur savo deginimo apierą, valgio apierą ir gėrimo apierą apieravoti ant švenčių, jaunų mėnesių švenčių ir Sabatų, ir ant visų didžiųjų švenčių namų Izraelio; priegtam griekų apieras bei valgio apieras, deginimo apieras bei dėkavonės apieras duos suderinimui už namus Izraelio.

18. Taip kalba Viešpats, Ponas Dievas: pirmoje dienoje pirmojo mėne-

sio turi tu imti jauną jautuką, neklaudingą, ir šventinyčią šventyti.

19. Ir kunigas tur imti kraujo griekų apieros ir tuomi namų stulpus apšlakstyti ir tus keturis kampus atsodo prie altoriaus, drauge ir stulpus vartų vidutiniojo prybažnyčio.

20. Šitaip turi tu ir daryti sekmoje dienoje to mėnesio, jei kas išklydo arba išvadžiotas yra, kad jus tus namus pašventintumbite.

21. *Keturioliktoje dienoje pirmojo mėnesio turite jus Pasą švęsti, ir septynes dienas švęsite bei neraugitos duonos valgysite.

* 3 Maiž. 23, 5.

22. Ir tą pačią dieną tur kunigaikštis už savę ir už visus žemės žmones vieną jauną jautuką griekų apierai apieravoti.

23. Ale per tas septynes dienas šventės tur jis kasdien Ponui Dievui duoti deginimo apieras, po septynis jaunus jautukus ir po septynis avinus, neklaudingus, ir po ožį prie griekų apieros.

24. Ale valgio apierai tur jis prie kožnojauno jautuko po Epą, ir po Epą prie avino apieravoti, ir po *Iną aliejaus prie kožnos Epos.

* per. 46, 5.

25. Penkioliktoje dienoje sekmojo mėnesio tur jis septynes dienas pagrečiam švęsti, lyg kaip anas septynes dienas, ir taipjau daryti su griekų apieromis, deginimo apieromis, valgio apieromis bei su aliejumi.

Perskyrimas 46.

Apie apierų vietą ir čėsą.

Taip taria Viešpats, Ponas Dievas: vartai prie vidutinio prybažnyčio į rytus linkai tur per tas šešes dirbamias dienas užrakėti buti, ale Sabatos dienoje bei jauno mėnesio (šventėje) reik tus atdaryti.

2. Ir kunigaikštis tur lauke į vartų prybutį stotis ir lauke prie stulpų pas vartus apsisototi. Ir kunigai tur jo deginimo apierą ir dėkavonės apierą apieravoti; ale jis tur ant vartų slengščio melstis ir potam vėl išeiti laukan; ale vartai tur atviri pasilikti iki vakarui.

3. Taipjau žmonės žemėje tur duryse tų pačių vartų melstis po Pono Dievo akių Sabatomis bei jaunais mėnesiais.

4. Ir ta deginimo apiera, kurią kunjgaikštis tur apieravoti Sabatos dienoje, tur buti šeši erylčiai nekliaudingi bei viens avinas nekliaudingas,

5. Ir po Epą valgio apieros prie kožno avino valgio apierai; ale prie erylčių, kiek jo ranka gal, valgio apierai, ir po Iną aliejaus prie kožnos Epos.

6. Ale jauname mėnesyje tur jis apieravoti jauną jautuką, nekliaudingą esantį, bei šeši erylčius ir vieną aviną, taipiau nekliaudingus,

7. Ir po *Epą prie kožno jauno jautuko, bei Epą prie avino valgio apierai; ale prie erylčių, kiek jis gal, ir po Iną aliejaus prie kožnos Epos. *per. 45, 24.

8. Ir kunjgaikščiui įeinant, tur jis įeiti pro prybučio vartus ir tuo pačiu keliu vėl ir išeiti.

9. Ale žemės žmonės, kurie po akių Pono Dievo ateina ant didžiųjų švenčių, ir pro vartus į šiaurę įeina melstis, tie tur pro vartus į pietus vėl išeiti; ir kurie vartais į pietus įeina, tie pro vartus į šiaurę tur vėl išeiti; ir ne tur vėl išeiti pro tus vartus, kuriais jie įėjo, bet tiesiog ties savimi išeiti.

10. Ale kunjgaikštis tur drauge su jais ir įeiti ir išeiti.

11. Ale šventose dienose ir ant didžiųjų švenčių reik prie valgio apieros, prie *kožno jauno jautuko po Epą, ir prie kožno avino po Epą apieravoti, ir prie erylčių, kiek jo ranka duosti, ir po Iną aliejaus prie kožnos Epos. *per. 45, 24.

12. Ale jei kunjgaikštis iš geros valės deginimo apierą arba dėkavonės apierą Ponui Dievui norėtų duoti, tai reik jam atverti vartus į rytus, kad jis savo deginimo apierą bei dėkavonės apierą apieravotų, kaip jis ją kitados Sabatoje be apieravodavo; ir jam vėl išėjus, tai reik vartus už jo užrakinti.

13. Ir jis tur Ponui Dievui *kasdien duoti deginimo apierą, butent avį mitulę nekliaudingą; šitą jis kas rytą tur apieravoti.

* 2 Maiz. 29, 38, 39.

14. Ir tur kasryt pridėti šeštąjį dalyką Epos valgio apierai ir trečiąjį dalyką Ino aliejaus, kviečių miltus apšlakstyti, Ponui Dievui valgio apierai; tai bus amžinas išprovijimas kasdieniškai apierai.

15. Ir šitaip jie tur avį drauge su

valgio apiera ir aliejumi kasryt apieravoti dieniškai deginimo apierai.

16. Taip taria Viešpats, Ponas Dievas: kad kunjgaikštis vienam savo sunų dovaną duosti iš savo tėviško dalyko, ta tur jo sunums pasilikti, ir tai jieturpersavo tėvišką dalyką palaikyti.

17. Ale jei jis vienam savo šlužau-ninkų ką iš tėviško savo dalyko dovanoja, tai jie tur laikyti iki atlaidos meto, ir tada vėl kunjgaikščiui tur tekti; nėra jo dalykas jo vieniems sunums tur palaikytinai tekti.

18. Neigi tur kunjgaikštis žmonėms nieko ne atimti jų tėviško dalyko, nei juos iš jų tėviškės išstumti, bet savo paties gerybę savo vaikams duoti, kad mano žmonių nei vienas nuo savo tėviškės ne būtų pravarytas.

19. Ir jis įvedė manę pro prybučių prie šalies vartų į šiaurę pas kamaras šventinyčios, kunjgams prigulintias, ir štai, tenai buvo vieta viename kampe į vakarus.

20. Ir jis tarė man: tai ta vieta, kur kunjgai tur virti kaltės apierą bei griekų apierą, ir valgio apierą kepti, kad ne reiktų jiems tai išnešti į kraštinįjį prybažnytį, žmonių pašventinimui.

21. Potam išvedė jis manę į kraštinįjį apybažnytį ir paliepė man eiti į tus keturis kampus apybažnyčio;

22. Ir štai, tenai buvo kožname tų keturių kampų po kitą prybutelį ru-kinimui, keturisdešimt mastų ilgio ir trisdešimt mastų pločio; visi keturi vienos mieros.

23. Ir murelis buvo aplink kožną tų keturių; čia buvo ugnavietės padarytos žemai prie murų.

24. Ir jis tarė man: tai yra virenė, kurioje namuose šlužijantieji tur virti, ką žmonės apieravoja.

Perskyrimas 47.

Vaisingystė ir apyrbos šventosios žemės.

Ir jis manę vėl nuvedė pas bažnyčios duris. Ir štai, iš ten *vanduo tekėjo po bažnyčios slengsčiu į rytus; nėra bažnyčios durys taipiau buvo į rytus. Ir tas vanduo tekėjo po dešinės šalies bažnyčios šale altoriaus į pietus.

*Apr. 22, 1. a.

2. Ir jis manę nuvedė anašal pas vartus į šiaurę, nuo kraštiniųjų vartų

į rytus; ir štai, vanduo be plustas iš dešinės šalies.

3. Ir tas vyras išėjo rytų linkai ir turėjo matuojamą šniurą rankoje, ir jis matavo tukstantį mastų, ir vedė manę per vandenį iki kulkšnų.

4. Ir jis vėl matavo tukstantį mastų ir vedė manę per vandenį iki kelių. Ir vėl matavo tukstantį mastų ir davė pereiti per tą manę, iki priteko mano strėnas.

5. Tai jis vėl matavo tukstantį mastų, ir taip gilu tai buvo, aža aš jau ne galėjau kakėti; nėra vanduo taip gilus buvo, kad per jį plaukti reikėjo, ir ne galėjau kakėti.

6. Ir jis tarė man: tu žmogaus vaikė, juk tu tai regėjai. Ir jis manę vėl vedė atgalios prie krašto to upelio.

7. Ir štai, čia bestovį daug medžių prie pakrušio iš abiejų šalių.

8. Ir jis tarė man: šitas vanduo, į rytus tekąsis, laukų lygumomis nubėgs į jures, ir nuo vieny jurių į kitas jures; ir jam ten iškakus į jures, tai tie vandens sveiki bus.

9. Ir mielai vislab, kas juose laikosi ir kruta, katrul šitų vandenų upės iškanka, bus gyva, ir labai daug žuvių turės; ir vislab sveika bus ir gyva, katrul šitos upės vanduo iškanka.

10. Ir žvejai prie jo stovės; nuo Engedi iki En-Eglaimo žvejų tinklai bus spendžiami; nėra tenai daug žuvių bus, lyg kaip didėse jurėse.

11. Ale prudai bei rudynos prie jų ne bus sveikos, bet suros pasiliks.

12. Ir prie tos pačios upės pakrušio abyšaliai visokie vaisingi medžiai augs, ir jų lapai ne pavys, nei jų vaisius ne patreš; ir kas mėnesį šviežių vaisių neša, nėra jų vanduo iš šventintųjų teka. Jų vaisius tiks valgiui, ir jų lapai gydyklai.

13. Taip taria Viešpats, Ponas Dievas: tai yra rubežiai, pagal kuriuos jus žemę turite padalyti toms dvylika giminėms Izraelio; nės *dvi dali puolasi giminei Juozėpo. *1 Maiž. 48, 5. Joz. 17, 17.

14. Ir jus turite ją lygiai išdalyti, kaip vienam, taip kitam; nės aš *savo ranką pakėliau, tą žemę jūsų tėvams bei jums į dalykus duosiąs.

*1 Maiž. 15, 18. 2 Maiž. 6, 8.

15. Taigi tas yra rubežius tos žemės

į šiaurę, nuo didžiųjų jurių nuo Etlono iki Zėdado:

16. Butent Emat, Berota, Sibraim, kurių rubežiai susieina su Damašku bei Ematu, ir Azar-Tikon prie rubežiaus Avėrano.

17. Tai tur buti rubežius nuo jurių iki Azar-Enono; ir Damaškas bei Emat bus kraštas į šiaurę.

18. Ale rubežių į rytus jus matuosite tarp Avėrano bei Damaško, ir tarp Gilėado bei tarp žemės Izraelio, prie Jordano žemynui iki marių į rytus. Tai tur buti rubežius rytun linkai.

19. Ir rubežius į pietus yra nuo Tamaro iki *Vaidvandens Kadesyje, ir ties vandenimi didžiųjų jurių. Tai tur buti rubežius pietun linkai. *4 Maiž. 20, 3, 13.

20. Ir rubežius į vakarus yra nuo didžiųjų jurių tiesiog iki Emato. Tai t'esie rubežius vakarun linkai.

21. Šitaip jus turite žemę išdalyti tarp giminių Izraelio.

22. Ir kad jus burtą metate, tą žemę tarp savęs išdalyti, tai turite jus *svečiuosius, tarp jūsų gyvenančiuosius ir tarp jūsų vaikų gimusiųosius lyg laikyti, kaip čia gimusiųosius tarp vaikų Izraelio; *2 Maiž. 22, 21. a.

23. Ir jie taipjau savo dalyką toje žemėje turės, kožnas toje giminėje, pas kurią jis gyvena, taria Viešpats, Ponas Dievas.

Perskyrimas 48.

Išdalijimas šventosios žemės; aprašymas šventojo miesto.

Tai yra vardai giminių: iš šiaurės nuo *Etlogo ties Ematu ir Azar-Enonu bei nuo Damaško ties Ematu, tai Danas sau per dalyką turės iš rytų iki į vakarus. *per. 47, 15, 17.

2. Šale Dano turės Asėris savo dalį nuo rytų iki į vakarus.

3. Šale Asėrio turės Naptali savo dalį nuo rytų iki į vakarus.

4. Šale Naptali turės Manasė savo dalį nuo rytų iki į vakarus.

5. Šale Manasės turės Epraimas savo dalį nuo rytų iki į vakarus.

6. Šale Epraimo turės Rubėnas savo dalį nuo rytų iki į vakarus.

7. Šale Rubėno turės Judas savo dalį nuo rytų iki į vakarus.

8. Ale Šale Judo jus vieną dalį turite atskirti nuo rytų iki į vakarus,

*kuri turėtų taip pločio, kaip ilgio dvidešimt ir penkis tukstančius rykščių, dalyką tų dalių, kurios nuo rytų iki į vakarus nutenka; toje (vietoje) stovės šventinyčia. * per. 45, 1.

9. Ir nuo to turite jus vieną dalyką atskirti Ponui Dievui, dvidešimt ir penkis tukstančius rykščių ilgą ir dešimts tukstančių rykščių platų.

10. Ir šita šventoji dalis bus kunigų, butent dvidešimt ir penkis tukstančius rykščių ilgą į šiaurę bei į pietus, ir dešimt tukstančių plati į rytus bei į vakarus. Ir Pono Dievo šventinyčia patim viduryje stovės.

11. Ta bus šventįta kunigams, vaikams Zadoko, *kurie mano įstatymus laikė ir ne atpuolė su vaikais Izraelio, kaip Lėvytai atpuolė. * per. 44, 15.

12. Ir tur šitaip tas atskirtasis žemės dalykas jų saviškai būti, kuriame visų švenčiausioji yra, parubežyje Lėvytų.

13. Ale Lėvytai taipjau prie kunigų rubežiaus tur turėti dvidešimt ir penkis tukstančius rykščių išilgai ir dešimt tukstančius plačiai; nėra viso ilgumo tur būti dvidešimt ir penki tukstančiai ir pločio dešimt tukstančių rykščių.

14. Ir nuo to nieko ne tur parduoti, nei permainingi, idant tos žemės pirmėnės ne prapultų; nėra tai Ponui Dievui šventai pažadėta.

15. Ale liekančiųjų penkių tukstančių rykščių į platumą, ties ilgumu tų dvidešimt ir penkių tukstančių rykščių, tie nešventi bus miestui, tenai gyventi, bei prymiesčiams; ir miestas patim viduryje tur stovėti.

16. Ir tai jo bus miera: keturi tukstančiai ir penki šimtai rykščių į šiaurę bei į pietus, taipjau ir į rytus bei į vakarus keturi tukstančiai ir penki šimtai.

17. Ale prymiestis tur turėti du šimtu ir penkisdešimt rykščių į šiaurę bei į pietus, o taipjau ir į rytus bei į vakarus du šimtu ir penkisdešimt rykščių.

18. Ale kas ilgumo jo liekti, šale atskirtojo ir pašventitojo, butent dešimt tukstančių rykščių į rytus bei į vakarus, tai puolasi išsilaikymui (tų), kurie mieste dirba.

19. Ir darbininkai tur iš visų giminių Izraelio miestui dirbti.

20. Kad visas atskyrimas tų dvidešimt ir penkių tukstančių rykščių kurturkampiai šventai priskirtas dalykas būtų miestui saviškai.

21. Ale kas dar užsiliekti abyšaliai, šale to šventai atskirtojo dalyko bei šale miesto dalyko, butent dvidešimt ir penki tukstančiai rykščių į rytus bei į vakarus, tai vislab t'esie kunigaikščio. Ale atskirtasis šventasis dalykas bei namai šventinyčios tur patime viduryje būti.

22. Ale kas tame tarpe yra tarp Lėvytų dalyko bei tarp miesto dalyko, ir tarp rubežiaus Judo bei rubežiaus Benjamino, tai t'esie kunigaikščio.

23. Potam tur būti kitų giminių; Benjaminas turės savo dalyką nuo rytų iki vakarų.

24. Ale parubežyje Benjamino tuės savo dalyką Simėonas nuo rytų iki vakarų.

25. Parubežyje Simėono turės savo dalyką Izašaras nuo rytų iki vakarų.

26. Parubežyje Izašaro turės savo dalyką Sebulonas nuo rytų iki vakarų.

27. Parubežyje Sebulono turės savo dalyką Gadas nuo rytų iki vakarų.

28. Ale šalyje Gado yra rubežius pietunlinkai nuo Tamaro iki Vaidvandenio Kadėsyje, bei ties vandeniui arti didžiųjų jurių.

29. Šitaip tur išdalyta būti žemė per tėviškės dalyką į gimines Izraelio, ir tai tur jų tėviškasis dalykas būti, taria Viešpats, Ponas Dievas.

30. Ir taip platus tur būti miestas, keturis tukstančius ir penkis šimtus rykščių šiaurės linkai.

31. Ir miesto vartai tur praminti būti vardais giminių Izraelio, trys vartai į šiaurę: pirmieji vartai Rubėno, antrieji Judo, trečieji Lėvy.

32. Šitaip ir į rytus keturis tukstančius ir penkis šimtus rykščių, ir taipjau trys vartai; butent pirmieji vartai Juozėpo, antrieji Benjamino, trečieji Dano.

33. Į pietus taipjau taip keturis tukstančius ir penkis šimtus rykščių, ir taipjau trys vartai: pirmieji vartai Simėono, antrieji Izašaro, trečieji Sebulono.

34. Šitaip ir į vakarus keturis tukstančius ir penkis šimtus rykščių, ir

trys vartai: vieni vartai Gado, antrieji Asėro, trechieji Naptali.

35. Šitaip apskričiai aplinkui aštuon-

niolika tukstančių rykščių bus, ir tada tas miestas tur buti vadinamas: „*čio-nai yra Ponas Dievas.“ *per. 43, 7. Ps. 68, 17.

Prarakas Dangiėlas.

Perskyrimas 1.

Dangiėlo ir jo draugų užauginimas ir pas karalių Nebukad-Nėzar atvedimas.

Trečiame mete karaliavimo Jojakymo, Žydų karaliaus, *atėjo Nebukad-Nėzaras, karalius iš Babelės, ant Jėruzalės ir ją abažu apstojo. *2 Kar. 24, 10.

2. Ir Ponas Dievas padavė jam Jojakymą, karalių Judavos, ir kelis rykus iš Pono Dievo namų; tus jis nuveždino į žemę *Sinėar, į savo dievo namus, ir įdėjo tus rykus į savo dievo skarbnyčią. *1 Maiž. 10, 10.

3. Ir karalius tarė Aspėnui, vyriausiam savo kamarponiui, kad jis turėtų iš vaikų Izraelio išrinkti iš *karališkosios giminės ir iš vyriausiųjų valdonų sunų, *2 Kar. 20, 18.

4. Vaikelius neklaudingus, bet gražius, išmanančius, išmintingus, sumanymo ir proto turinčius, kurie tinką būtų šlužyti karaliaus dvare ir išmokti Kaldėoniško rašto bei liezuvių.

5. Šitiems karalius privelijo, kad jiems kasdien reiktų duoti jo valgių ir vyno, jo paties gėriamo, kad jie šitaip tris metus užaugiti, potam po akių karaliaus šlužytų.

6. Tarp tų buvo Dangiėlas, Ananjas, Misaėlis bei Asarjas, iš vaikų Judo.

7. Ir vyriausiasis kamarponis davė jiems vardus, ir praminė Dangiėlą Beltsazaru, ir Ananją Sadraku, ir Misaėlį Mesaku, ir Asarją Abed-Nėgo.

8. Ale Dangiėlas savo širdyje apsiėmė ne apsibiaurinti karaliaus valgiu, nei vynu, jo paties gėriamu, ir meldė vyriausiojo kamarponio, kad ne reiktų jam apsibiaurėti.

8. Ir Dievas davė Dangiėlui, kad *jam vyriausiasis kamarponis malonus ir geras buvo. *1 Maiž. 39, 21.

10. Šitas tarė jam: aš bijaus savo viešpaties karaliaus, kursai jums jūsų valgi bei gėrimą privelijo; jei jis matytų, jūsų gymius kudesnius esant, ne kaip kitų vaikų, vienmečių su jumis, tai jus manę smerties kaltą padarytumbite prie karaliaus.

11. Tai tarė Dangiėlas Melzarui, kuriam vyriausiasis kamarponis Dangiėlą, Ananją, Misaėlį bei Asarją priveždėti buvo paliepęs:

12. Ben pabandyk su savo tarnais dešimt dienų, ir te duodie mums viralo valgyti bei vandens gerti,

13. Ir tada apžvalgydijk po tavo akių mūsų gymį ir tų vaikų, karaliaus valgi valgančiųjų; ir kaip tu regėsi, taip daryk su savo tarnais!

14. Ir jis tame dalyke jų pakluso ir pabandė su jais dešimt dienų.

15. Ir po tų dešimt dienų buvo jie gražesni ir kuningesni už visus anus jaunuosius, karaliaus valgi valgančiuosius.

16. Tai Melzaras atėmė jiems pavelytą valgi bei gėrimą ir davė jiems viralo.

17. Ale šitų keturių Dievas davė jiems žinoti ir išmanyti visokių raštus ir išmanymus; bet Dangiėlui davė išmanymą visokių regėjimų ir sapnų.

18. Ir tam čėsui perėjus, kurį karalius buvo įsakęs, kad jie turėtų įvesti buti, įvedė juos vyriausiasis kamarponis pas Nebukad-Nėzarą.

19. Ir karalius kalbėjo su jais, ir iš kitų visų nei vienas ne atsirado, kursai prilygtų Dangiėlui, Ananjui, Misaėliui bei Asarjui; ir jie karaliaus tarnais pastojo.

20. Ir karalius rado juos visuose daiktuose, kad juos ko klausė, dešimt kartų protingesnius ir išmintingesnius už visus žvaigždininkus bei išmintinguosius visoje savo karalystėje.

21. Ir *Dangiėlas toks pasiliko iki į pirmąjį metą karaliaus Kores. *per. 6, 28.

Perskyrimas 2.

Dangiėlas išguldė Nebukad-Nėzaro sapne regėtąjį abrozą apie vyriausiasias karalystes, ir ant didės garbės iškeliamas.

Antrame mete karalystės Nebukad-Nėzaro sapnavo Nebukad-Nėzaras sapną, kuriuomi nusigandęs pabudo.

2. Ir jis suvadįdino visus ženklų išguldytojus ir išmintinguosius ir žy-

nius ir Kaldėonus, kad karaliui jo sapną pasakytų. Ir jie atėję stojos po akių karaliaus.

3. Ir karalius tarė jiems: aš sapną mačiau, tas manę nugandino, ir aš rods žinočiau, kastaipersapnas buvęs.

4. Tai Kaldėonai tarė karaliui kaldėoniškai: viešpatie karaliau, *Dieve duok tau ilgą amžių! pasakyk savo tarnams tą sapną, tai mes jį išguldydysime. * per. 3, 9.

5. Karalius atsakydamas tarė Kaldėonams: aš užmiršau jį. Jei jus man tą sapną ne atmįsite ir išguldydysite, tai jus abelnai prapulsite, ir jūsų namai bus bauriai išgaišinami.

6. Ale jei jus man tą sapną atmįsite ir išguldydysite, tai jus gausite nuo manęs *dovanų, turtų ir didės garbės. Todėl pasakykite man tą sapną ir jo išguldydymą! * per. 4, 8.

7. Jie vėl atsakydami tarė: karaliui savo tarnams tą sapną sakius, mes jį išguldydysime.

8. Karalius atsakydamas tarė: ištiesos, aš numanau, jus čėsą traukiančius, kadangi jus regite, tai manę užmiršusį.

9. Ale jei jus man tą sapną ne pasakysite, tai prova jus tropija, kadangi jus ketinate melų ir pramonių man kalbėti, iki čėsui kitaip virstant. Togidėl pasakykite man tą sapną, tai aš galiu numanyti, kad jus ir išguldydymą tropysite.

10. Tai Kaldėonai po akių karaliaus atsakydami tarė jam: niera nei vieno žmogaus ant žemės, kursai galėtų sakyti, ką karalius liepia; ir taipojau nei jokio karaliaus niera, norint kasžin kaip didis ir macnus jis būtų, kursai tokio daikto iš kokio ženklų išguldytojo, išmintingo arba Kaldėono įeškotų.

11. Nės tai, ko karalius įeško, per aukštas daiktas, ir niera nei jokio kito, kursai tai karaliui galėtų sakyti, kaip tikt vieni dievai, kurie ne gyvena su žmonėmis.

12. Tai karalius labai papykęs paliepė nužavinti visus išmintinguosius Babėlėje.

13. Ir tas apsudijimas išprovytas buvo, kad išmintinguosius turėtų nužavinti. Ir Dangiėlo bei jo draugų taipjau įeškojo, kad jie būtų nužudomi.

14. Tai Dangiėlas ištyrė šitą apsudi-

jimą ir paliepimą iš *Arjoko, vyriausiojo sudžios karaliaus, kursai išėjo nužavinti išmintinguosius Babėlėje. * per. 24.

15. Ir jis pradėjęs tarė karaliaus ant provų vyresniamjam, Arjokui: dėl ko šitokia aštri prova nuo karaliaus palieppta? Ir Arjokas žinę dėl to davė Dangiėlui.

16. Tai Dangiėlas nuėjęs prašė karaliaus, kad jam česo duotų, išguldydymą karaliui jau sakysias.

17. Ir Dangiėlas nuėjęs namon tai apsakė *savo draugams, Ananjui, Misaėliui bei Asarjui, * per. 13.

18. Kad jie dangiškąjį Dievą susimilimo melstųs dėl to paslėptojo daikto, kad Dangiėlas bei jo draugai ne prapultų drauge su kitais išmintingaisiais Babėlėje.

19. *Tai tas paslėptasis daiktas Dangiėlui naktį regėjimu buvo pareikštas. * per. 30.

20. Dėl to Dangiėlas garbino dangiškąjį Dievą, ir pradėjęs tarė: pašlovin-tas te esie Dievo vardas į amžių amžius! Nės Jo yra ir išmintis ir macis;

21. Jis kitaip verčia česus ir gadynes; Jis karalius *atstato ir karalius įstato; Jis duosti išmintį išmintingiems, ir protingiems jų išmanymą; * per. 4, 14, 22, 29 ir 5, 21.

22. Jis apreiškia, kas *gilu ir paslėpta; Jis žino, kas tamsoje, nėra Jame viena šviesa. * 1 Kor. 2, 10.

23. Aš tau dėkavoju ir garbinu tavę, tu Dieve mano tėvų, kad tu man išminties ir drąsos duodi ir dabar apreiš-kei tai, ko mes tavęs prašome, butent tu apreiškei mums karaliaus daiktą.

24. Tai Dangiėlas užėjęs pas Arjoką, kuriam karalius buvo paliepęs, išmintinguosius Babėlėje nužudyti, šitaipjam kalbėjo: tu ne nužudyk išmintinguosius Babėlėje, bet užvesk manę pas karalių! aš karaliui išguldydymą apsakysu.

25. Arjokas Dangiėlą pasiskubindamas užvedė pas karalių ir tarė jam šitaipo: atsirado vienas išvestųjų iš Judavos, kursai išguldydymą karaliui gal sakyti.

26. Karalius atsakydamas tarė Dangiėlui, kurį jie Beltsazaru vadino: ar tu esi tas, kursai man gal sakyti sapną, manęs regėtąjį, bei jo išguldydymą?

27. Dangiėlas po akių karaliaus pra-

dėjęs kalbėjo: tas paslėptasis daiktas, kurį karalius įšėko iš išmintingųjų, mokytųjų, ženklų išguldytojų bei pranašų, ne stovi jų syloje, karaliui apsaityti;

28. Bet dangujėsis Dievas, tas gal paslėptuosius daiktus apreikšti, tas karaliui Nebukao-Nėzarui parodė, kas busiančiose gadynėse nusiduosią.

29. Tavo sapnas ir tavo regėjimas, tau be miegant, iš to radosi: tu, karaliau, ant savo patalo dumojai, kaip tikt potam busią, ir Šitas, *kursai paslėptuosius daiktus apreikšia, parodė tau, kaip busią. * perkš. 22.

30. Taigi tas paslėptasis daiktas man yra apreikštas, *ne per mano išmintį, buk ji butų didesnė už visų gyvųjų, bet dėl to, kad karaliui išguldymas butų parodytas, ir tu savo širdies mislis ištirtumbei. * 1 Maiž. 41, 16.

31. Tu, karaliau, regėjai, ir štai, nerėdu didis ir aukštas abrozės bestovjės ties tavimi, tas baisus buvo žiurėti.

32. Šito abrozo galva buvo iš čysto aukso, jo krutinė bei jo rankos buvo iš sidabro, jo pilvas bei strėnos buvo varinės,

33. Ir blauzdkauliai buvo geležini, ir kojos buvo iš dalies geležinės ir iš dalies molio.

34. Tai tu regėjai, iki viens akmuo buvo išplėštas be rankų; tas tą abrozą ištiko į jo kojas, kurios iš geležies bei molio buvo, ir sutrynė jas.

35. Tada podraugei sutrupėjo geležis, molis, varias, sidabras ir auksas, ir pastojo lyg kaip pelai ant vasarinio klijimo; ir vėjas juos išnešiojo, aža jų niekur ne galėjai surasti. Ale ans akmuo, kursai tą abrozą ištiko, pavirto į aukštą kalną, aža visą srietą pripildė.

36. Tai yra sapnas. Dabar mes jo išguldyimą karaliui pasakysime.

37. Tu, karaliau, esi *karalius visų karalių, kuriam dangujėsis Dievas karalystę, macį, sylą ir šlovę yra davęs. * Ez. 26, 7.

38. Ir viskagi, kur žmonių gyvenama, priegtam *galvijus ant lauko ir padangių paukščius į tavo rankas davęs, ir tau valę ant viso sutekęs; tu esi ta aukso galvą. * Jėr. 27, 6. per. 28, 14.

39. Po tavęs kita karalystė pasikels, žemesnė už tavąją. Potam trečioji karalystė, varinė, kuri ant visų žemių ponavos.

40. Ketvirtoji bus kieta, nei geležis. Nėsa lyg kaip geležis vislab sudaužia ir sukulą, beje kaip geležis vislab sulaužia, šitaip ir ji viskagi sutrys ir sutruškjės.

41. Ale kad tu regėjai kojų bei pirštų dalyką molio ir dalyką geležies, šita bus karalystė perdalyta, tačiau geležies drutybė joje išliks; kaipgi tu ir regėjai geležį su moliu maišytą.

42. Ir kad jo kojų pirštų dalis geležies, ir dalis molio yra, bus ta karalystė iš dalies druta ir iš dalies silpna.

43. Ir kad tu regėjai geležį moliui įmaišytą (tick ženklina): jie tiesa susimaišys žmogaus krauju, ale jie tačiau nesilaikys prie kits kito, lyg kaip geležis su moliu ne sulimpa maišant.

44. Ale čėse šitų karalysčių Dievas iš dangaus pakels karalystę, *niekadai ne sugaištiną; ir Jo karalystė ne teks nei jokiems kitiems žmonėms. Ta + visas šias karalystes sutrupjės ir sugaišjės; ale ji amžinai išliks.

* Ebr. 12, 28. + 1 Kor. 15, 24.

45. Kaipgi tu ir regėjai *akmenį nuo kalno be rankų atplėštą, kursai geležį, varia, molį, sidabrą bei auksą sutrupino; šitaip aukštasis Dievas karaliui parodė, kaip potam busią; ir tai tikras tas sapnas, ir jo išguldymas yra tikras. * perkš. 34.

46. Tai karalius Nebukad-Nėzaras kniupščias ant savo veido puolęs kloniojosi po akių Dangiėlo ir paliepė, kad jam apieravotos butų valgio apieros ir ruginimo apieros.

47. Ir karalius atsakydamas Dangiėlui tarė: tai tikrai tiesa, jūsų Dievas yra *Dievas ant visų dievų ir Viešpats ant visų karalių; jis gal paslėptus daiktus apreikšti, kadangi tu šitą paslėptąjį daiktą galėjai apreikšti. * 2 Maiž. 15, 11. Ps. 86, 8. Jėz. 42, 8.

48. Ir karalius paaukštino Dangiėlą ir *davė jam didžių ir daug dovanų, ir statė jį per vyriausijį ant visos žemės Babėlės, ir įdėjo jį per vyresnįjį ant visų išmintingųjų Babėlėje.

* perkš. 6.

49. Ir Dangiėlas prašė karaliaus, kad ant valdymo žemių Babėlės įstatytų Sadraką, Mėsaką bei Abed-Nėgo; ir jis, Dangiėlas, pasiliko pas karalių prie dvaro.

Perskyrimas 3.

Dangiėlo draugų tvirtybė ir Dievo prisibijojimas.

Karalius Nebukad-Nėzaras padarydino aukso abrozą, šešisdešimt mastų aukštą ir šešių mastų platų; ir pastatydino jį žemėje Babelė, dauboje Dura.

2. Ir karalius Nebukad-Nėzaras siuntė suvadįti kunigaikščius, viešpačius, žemių valdonus, sudžias, užveizdus, rotponius, urėdininkus ir visus valdžią turinčius žemėje, kad jie susieitų, tą abrozą įšventitų, kurį karalius Nebukad-Nėzaras buvo pastatydinęs.

3. Tai susiejo kunigaikščiai, viešpačiai, žemių valdonai, sudžios, užveizdai, rotponiai, urėdininkai ir visi valdžią turintieji žemėje, tą abrozą įšventitų, kurį karalius Nebukad-Nėzaras buvo pastatydinęs. Ir jie turėjo stotis ties tuo paveikslu, kurį Nebukad-Nėzaras buvo pastatydinęs.

4. Ir apsakytis šaukė didžiu balsu: tai jums sakoma, jus svieto žmonės, giminės ir liežuviai:

5. Kad jus išgirsite skambėjimą trubų, trimitų, arpų, smuikų, psaltėrių, kanklių ir visokių striuninių žaislų, tai jus turite ant kelių pulti ir prieš tą aukso abrozą kloniotis, kurį Nebukad-Nėzaras pastatydino.

6. Ale jei kas tada ant kelių ne puola, nei nesimels, tas iš tos adynos bus įmestas į pečių, ugnimi žerintų.

7. Taigi, jiems išgirdus skambėjimą trubų, trimitų, arpų, smuikų, psaltėrių ir visokių striuninių žaislų, puolė ant kelių visokio svieto giminės ir liežuvio žmonės, kloniojos ir meldėsi prieš tą aukso paveikslą, kurį karalius Nebukad-Nėzaras buvo pastatydinęs.

8. Tam patime čėse nekurie kaldėoniški vyrai atėję artyn apskundė Žydus;

9. Pradėjo ir tarė karaliui Nebukad-Nėzarui: viešpatie karaliau, Dieve duok tau ilgą amžių!

10. Tu apsakydinai *paliepimą, kad visi žmonės, išgirdę skambėjimą trubų, trimitų, arpų, smuikų, psaltėrių, kanklių ir visokių striuninių žaislų, turėtų pulti ant kelių ir prieš tą aukso paveikslą kloniotis; * per. 6, 12.

11. Ir jei kas ne norėtų pulti ant kelių, neigi kloniotų, kad tas turėtų būti įmestas į pečių, ugnimi žerintų.

12. Ir vei, čia yra žydiški vyrai, ku-

rius tu statai ant valdymo žemių Babelės, Sadrak, Mėsak bei Abed-Nėgo; šitie niekina tavo paliepimą ir ne garbina tavo dievus, neigi nesiklonioja prieš tą aukso paveikslą, kurį tu pastatydinai.

13. Tai Nebukad-Nėzaras įniršęs ir papykęs paliepė, kad po jo akių būtų atvesti Sadrak, Mėsak bei Abed-Nėgo. Ir tie vyrai buvo atvesti po akių karaliaus.

14. Tai Nebukad-Nėzaras pradėjęs kalbėjo jiems: kaip tai? ar jus, Sadrak, Mėsak bei Abed-Nėgo, ne norite mano dievą garbinti, nei tam aukso paveikslui kloniotis, kurį aš pastatydinau?

15. Dabargi, bukite gatavi, kaip tikt išgirsite skambėjimą trubų, trimitų, arpų, smuikų, psaltėrių, kanklių ir visokių striuninių žaislų, tai pulkite ant kelių ir kloniokitės tam paveikslui, kurį aš padarydinau! Jei jus jam nesi-kloniosite, tai akimoju busite įmetami į pečių, ugnimi žerintų. Matysime, kas tas Dievas, jus iš mano rankos išgelbėsias!

16. Tai pradėję Sadrak, Mėsak bei Abed-Nėgo kalbėjo karaliui Nebukad-Nėzarui: ne privalome tau ant to nei žodžio atsakyti.

17. Štai, mūsų Dievas, kurį mes garbiname, gal mus išgelbėti iš *to pečiaus, ugnimi žerintiojo, priegtam ir iš tavo rankų išgelbėti. * Ps. 66, 12. Jėz. 43, 2.

18. Ir jei jis to ne nor daryti, tai tu tačiau žinok, kad mes tavo dievus ne garbysime, nei tam *aukso paveikslui, kurį tu pastatydinai, nesi-kloniosime. * 2 Maiž. 23, 24.

19. Tai Nebukad-Nėzaras abelnai įniršęs baisiomis akimis žiūrėjo į Sadraką, Mėsaką bei Abed-Nėgo, ir paliepė, kad pečių septynis kartus tiek karštesnį padarytų, ne kaip kitais kartais įkurdavo.

20. Ir paliepė dručiausiems kareiviams savo abaže, kad jie Sadraką, Mėsaką bei Abed-Nėgo surišę į pečių, ugnimi žerintįjį, įmetų.

21. Šitaip buvo tie vyrai savo sermėgose, korpėse, kepurėse ir kituose drabužiuose surišami ir į pečių, ugnimi žerintįjį, įmetami.

22. Nėsa karaliaus paliepimas umai turėjo būti atliekamas. Ir ugnį pečiuje

taip labai prižarstė, aža tie vyrai, kurie Sadraką, Mėsaką bei Abed-Nėgo sudegiti turėjo, nuo ugnies liepsnos pragaišo.

23. Ale tie trys vyrai, Sadrak, Mėsak bei Abed-Nėgo, puolė į vidurį pečiaus, ugnimi žėrinčiojo, kaip jie buvo surišti.

24. Tai karalius Nebukad-Nėzaras nusigando, ir greitai kėlėsi tarė savo valdonams: ar mes ne tris vyrus surištus į ugnį įmesdinome? Jie atsakydami tarė karaliui: tris, viešpatie karaliau!

25. Jis atsakydamas tarė: juk aš matau keturis vyrus valnus *ugnyje vaikščiojančius, ir jiems nieko ne kenkia; ir ketvirtasis, lyg nei jis būtų koks dievų sunus. * Jėz. 43, 2.

26. Ir Nebukad-Nėzaras stojosi ties angą pečiaus, ugnimi žėrinčiojo, ir tarė: Sadrak, Mėsak, Abed-Nėgo, jus aukščiausiojo Dievo tarnai, išeikite laukan ir eikite šen! Tai Sadrak, Mėsak bei Abed-Nėgo išėjo iš ugnies.

27. Ir kunigaikščiai, viešpačiai, užveizdai ir rotponiai karaliaus susiėję matė, ugnį nieko kunams šitų vyrų ne galėjusią padaryti, nei jų galvų plaukus ne apsisvilusius, nei jų sermėgas ne žestas; neigi ne galėjai nei jokių užgnies kvapą ant jų suuosti.

28. Tai Nebukad-Nėzaras pradėjęs tarė: pašlovintas buk Dieve Sadrako, Mėsako bei Abed-Nėgo, *kurs savo angielą siuntė ir savo tarnus išgelbėjo, kurie juomi nusitikėdami karaliaus paliepimo ne atbojo, bet savo kuną padavė, ne norėdami nei jokio dievo garbinti, nei melstis, kaip tikt savojo vieno Dievo! * per. 6, 22.

29. Taigi dabar tas t'esie mano paliepinas: kursai iš visų svieto žmonių, giminių ir liežuvių bluznija Dievą Sadrako, Mėsako bei Abed-Nėgo, tas tur prapulti, ir jo namai biauriai bus sugaišinami. Nėsa niera nei jokio kito Dievo, kurs galėtų šitaip išgelbėti, kaip šitas.

30. Ir *karalius davė Sadrakui, Mėsakui bei Abed-Nėgo daug garbės žemėje Babelės. * per. 2, 48, 49.

31. Karalius Nebukad-Nėzaras viems savo žemių žmonėms ir liežuviams: *Dieve duok jums daug pakajaus! * per. 10, 19.

32. Aš per gerą daiktą laikau, kad

aš apsakyčiau tus ženklus ir stebuklus, kuriuos aukščiausiasis Dievas ant manęs padarė.

33. Nėsa Jo ženklai yra didi, ir Jo stebuklai labai macnus; ir Jo *karalystė yra amžina karalystė, ir Jo valdymas patenka į amžių amžius.

* per. 6, 26 ir 7, 14.

Perskyrimas 4.

Nebukad-Nėzaro sapnas ir to išguldymas per Dangiėlą.

Aš Nebukad-Nėzaras gerame pakajuje budamas savo namuose ir gerai gyvendamas savo paločiuje

2. Regėjau kokį sapną ir nusigandau, ir tos mislys, kurias aš ant savo lovos dėl to sapno turėjau, kurį aš buvau regėjęs, manę apsmutnijo.

3. Ir aš paliepiu, kad visi išmintingieji Babelėje būtų atgabenami manėspi, jeib man sakytų, ką tas sapnas rodąs.

4. Tai man atgabeno ženklų išguldytojus, išmintinguosius, Kaldėonus bei žynius; ir aš sapną jiems pasakojau, ale jie man ne galėjo sakyti, ką jis rodąs;

5. Iki paskučiaus Dangiėlas pas manę atėjo, (kursai Beltsazar vardu į vardą mano dievo), turįsis *dvasę šventųjų dievų. Ir aš jam pasakojau tą sapną: * per. 5, 11, 14.

6. Beltsazar, tu vyresnysis žvaigždininkų, kurį aš žinau turintį dvasę šventųjų dievų, ir *tau nieko n'esant paslėpto, pasakyk tą regėjimą mano sapno, kurį aš regėjau, ir ką jis rodąs! * Ez. 28, 3.

7. Ale tai yra tas regėjimas, kurį aš regėjau ant savo lovos: štai, be stovįs medis patime viduryje žemės, tas buvo labai aukštas,

8. Didis ir storas; jis buvo užaugęs iki dangaus ir buvo išsiskėtęs iki visos žemės krašto;

9. Jo šakos buvo gražios ir daug vaisių atnešė, iš kurių kožnam buvo pilnai prisivalgyti; visi lauko galvijai rado pavėsio po juomi, ir padangių *paukščiai tupėjo ant jo šakų; ir visas kunas iš jo išsilaikė. * perkš. 18. Ez. 17, 23.

10. Ir aš regėjau regėjimą ant savo lovos, ir štai, šventas koksai sargas nuo dangaus atėjo žemyn;

11. Tas iš didžio šaukdamas taipo tarė: *pakirskite šitą medį ir apkapokite jo šakas, ir nubraukite jo lapus, ir

išbarstykite jo vaisius, kad galvijai, po juomi gulintieji, pabėgtų, ir paukščiai nuo jo šakelių palėktų! * perkš. 20.

12. Tačiau palikite kamieną su jo šaknimis žemėje; ale jis tur geležiniuose ir variniuose retežiuose ant lauko žolės vaikščioti; jis po dangaus rasa gulės ir pašlaps, ir jo dalykas bus su žvėrimis žemės žolė.

13. Ir žmogiškoji širdis bus jam atimta, ir galvijiška širdis jam bus duota, iki septyni čėsai jam pereis.

14. Toktai yra sargų rotoje sudumta ir susikalbėjime šventųjų sukalbėta, idant gyvieji žinotų, kad *Aukščiausiasis valę turis ant žmonių karalysčių ir duodas jas, kam jis nor, ir †pakelias į jas pasižeminančiuosius.

* per. 2, 21. † 1 Zom. 16, 1. 11.

15. Šitokį sapną aš, karalius Nebukad-Nėzaras, regėjau. Ale tu, Beltsazar, sakyk, ką jis rodo! nėra visi išmintingieji mano karalystėje ne gal man apsaakyti, ką jis apženklinas; ale tu mielai tai gali, nėra šventųjų dievų dvasė yra tavyje.

16. Tai persigando Dangiėlas, kitaip Beltsazar vadinamasis, per čielą adyną, ir jo mislys apsmutnijo jį. Ale karalius tarė: Beltsazar, te ne apsmutnija tavę tas sapnas bei jo išguldymas! Beltsazar pradėjęs tarė: ak mano viešpatie, kad tas sapnas tavo neprietelius, ir jo išguldymas tavo priešininkus tropytų!

17. Tas medis, kurį tu regėjai, kad jis didis ir storas buvo, ir jo aukštumas dangų priteko, ir jis ant visos žemės išsiskėtė,

18. Ir jo šakos gražios, ir jo vaisių daug, iš kurių kožnam buvo pilnai prisivalgyti, ir lauko galvijai po juomi laikėsi, ir padangių paukščiai ant jo šakų tupėjo:

19. Tasai tu esi, *karaliau, taip užaugęs ir macnus esąsis; nėra tavo macis didė ir pritenka iki svieto krašto.

* per. 2, 37 ir 5, 18.

20. Ale kad karalius regėjo šventą kokį sargą iš dangaus žemyn žengiantį ir sakantį: „pakirskite tą medį ir pagadjkite jį, tačiau kamieną su šaknimis žemėje palikite! ale jis geležiniuose bei variniuose retežiuose lauko žolėse vaikščios ir po dangaus rasa gulės ir pašlaps, ir jo dalykas

bus su žemės žvėrimis žolėje, iki septyni čėsai jam pereis.“

21. Tai yra tas išguldymas, viešpatie karaliau, ir šitas Aukščiausiojo sudumojimastropija mano viešpatį karalių:

22. Tu busi nuo žmonių varytas ir turėsi pasilikti pas galvius lauke; ir valgydys tavę žolė kaip jaučius, ir gulėsi po dangaus rasa ir pašlapsi, iki tau septyni čėsai pereis, kad žinotumbei, Aukščiausiąjį valę turintį ant žmonių karalysčių ir jas duodantį, kuriam jis nor.

23. Bet kad sakyta yra, kad tačiau kamienas su jo šaknimis turėtų to medžio paliktas būti, (tai tavę mokina:) tavo karalystė tur tau išlikti, iki tau pažinus (Dievo) macį danguje.

24. Todėl, viešpatie karaliau, te patinka tau tas mano pamokinimas, ir atsisvalnyk nuo savo griekų, teisybę darydamas, ir nuo savo nusižengimų, *gerą darydamas pavarguliams! tai Ponas Dievas tavo griekų nukęs. *Pam. 16, 6.

25. Tai vislab nusitiko karaliui Nebukad-Nėzarui.

26. Nėsa po dvylika mėnesių, karaliui karališkoje pilyje Babėlėje vaikščiojant,

27. Pradėjęs jis tarė: tai ta didėji Babėlė, kurią aš pakuriau karališkiems namams, šlovės savo macyje, ant garbės savo šlovės.

28. Dar karaliui šitus žodžius ne iškalbėjęs, balsas iš dangaus buvo girdimas: tau, karaliau Nebukad-Nėzar, sakoma: tavo karalystė tau bus atimta;

29. Ir tu patremtas busi nuo žmonių, ir pasiliksi prie galvių, ant lauko vaikščiojančiųjų; žolė tau duos esti kaip jaučiams, iki tau perėjus septyniems čėsams; kad *žinotumbei, Aukščiausiąjį valę turintį ant žmonių karalysčių ir jas duodantį, kuriam jis nor. * per. 5, 21.

30. Tą pačią adyną tas žodis išsipildė ant Nebukad-Nėzaro, ir jis buvo patremtas nuo žmonių, ir jis edė žolę kaip jaučiai, ir jo kunas gulėjo po dangaus rasa ir pašlapo, iki jo plaukai pažėlė tokėli, kaip erelio plunksnos, ir jo nagai lyg kaip paukščių nagai pastojė.

31. Po to čėso aš, Nebukad-Nėzaras, savo akis pakėliau dangun, ir protas man vėl atgrįžo, ir pagyriau Aukščiausiąjį; aš šlovinau ir garbi-

nau tą, kursai amžinai gyvas, kurio *macis amžina, ir jo karalystė patenka į amžių amžius; *per. 7, 14.

32. Prieš kurį visi, ant žemės gyvenantieji, per nieką skaitytini. Jis daro, kaip jis nor, ir su dangaus abažu ir su gyvenančiais ant žemės; ir nei vienas ne gal jo ranką drausti, nei jam sakyti: ką tu darai?

33. Šitame čėse man protas vėl atgrįžo, ir karališkoji mano garbė, mano šlovė ir mano veidas. Ir mano rotponiai bei valdonai jėškojo manęs; ir vėl įstatytas buvau į savo karalystę, ir aš dar didesnę šlovę gavau.

34. Todėl aš, Nebukad-Nėzaras, giriu ir garbinu ir šlovinu Karalių dangiškąjį; nėra vislab, ką jis daro, tai tiesa, ir jo keliai yra teisybė; ir *kas didžiuojasi, tą jis gal pažeminti.

*per. 5, 20. Luk. 1, 51.

Perskyrimas 5.

Nelabojo karaliaus Belsazėro čėsnis ir prapuolimas.

Karalius Belsazėras *kėlė šlovą čėsnį tukstant savo valdomams bei karėvių vyriausiems, ir su jais apsigėrė.

*Ester. 1, 3. 5.

2. Ir girtas budamas paliepė jis atnešti anus auksiniusius bei sidabrinuosius rykus, kuriuos jo tėvas Nebukad-Nėzaras iš bažnyčios Jėruزالėje buvo išėmęs, kad karalius su savo valdomais, su savo pačiomis ir su savo priemotėrimis iš jų gertų.

3. Šitaip buvo atnešti auksinieji rykai, kurie iš bažnyčios, iš Dievo namų Jėruزالėje, imti buvo; ir karalius, jo valdonai, jo pačios ir priemotėrės gėrė iš jų.

4. Ir taip girtuodami garbino jie anus aukso, sidabro, vario, geležies, medžio ir akmens dievus.

5. Tą pačią adyną išėjo pirštai, nei žmogaus kokio rankos; tie rašė ties liktoriumi į moliavotąją sieną, karaliaus svetlyčioje. Ir karalius išvydo tą ranką rašančią.

6. Tai išblyško karalius, ir jo mislys nugandino jį, aža jam strėnos virpėjo ir kojos drebėjo.

7. Ir karalius kiek įgalėdamas šaukė, *kad išmintingieji, Kaldėonai ir burtininkai būtų atvesti. Ir išmintingiesiems Babėlėje sakydino: kursai žmogus tą raštą paskaito ir gal sakyti, ką

jis ženklina, tas bus purpura aprėdytas ir aukso raiščius apie savo kaklą nešios, ir trečiasis viešpats bus mano karalystėje.

*per. 2, 2 ir 4, 3.

8. Tai buvo atvesti visi karaliaus išmintingieji, ale jie nei tą raštą paskaityti ne galėjo, nei išguldymą karaliui apsakyti.

9. Dėl to karalius Belsazėras dar sunkiaus nusigando, ir jo veidas visiškai išblyško; ir jo valdonai labai nusigando.

10. Tai karalienė dėl to nusidavimo su karaliumi bei jo valdomais užėjusi į svetlyčią tarė: viešpatie karaliau, Dieve sutek tau ilgą amžių! te ne išgandina tavę šitaip tavo mislys, ir ne pabalk taip!

11. Yra vyras tavo karalystėje, turįs *dvasę šventųjų dievų. Nėsa tavo tėvo čėse jame buvo apšvietimas randamas, protingystė ir išmintis, kokia dievų išmintis yra; ir tavo tėvas, karalius Nebukad-Nėzaras, statė jį ant žvaigždininkų, išmintingųjų, Kaldėonų bei burtininkų,

*per. 4, 5. 6. 15.

12. Todėl, kad jame rasta buvo didės išminties dvasė, priegtam išmanymas ir protingystė, sapnus išguldėti, žodžius tamsiai kalbėtus atmėti ir paslėptus daiktus apreikšti; butent Dangiėlas, kurį karalius davė Beltsazaru praminti. Taigi te atvadina Dangiėlą! tas sakys, kaip tai reik išmanyti.

13. Tai buvo Dangiėlas atvedamas pas karalių. Ir karalius tarė Dangiėlui: ar tu esi tas Dangiėlas, vienas anų sugautųjų iš Judavos, kuriuos karalius, mano tėvas, iš Judavos šen atvedęs?

14. Aš girdėjau apie tavę kalbant, tavę turint dvasę šventųjų dievų, ir apšvietimą, išmanymą ir aukštą išmintį tavyje randamą.

15. Taigi aš pavadįdinau pas savę protinguosius ir išmintinguosius, kad man šį raštą paskaitytų ir pasakytų, kaip jį reik išmanyti; ir jie man ne gal pasakyti, ką jis rodas.

16. Ale tavę girdžiu mokantį išguldymą duoti, ir kas nežinoma, apreikšti. Jeigu tu dabar gali tą raštą paskaityti ir man apsakyti, ką jis rodo, tai tu busi aprėdytas purpura, ir aukso raiščiai bus prie tavo kaklo, ir trečiasis Viešpats busi mano karalystėje.

17. Tai pradėjęs Dangiėlas kalbėjo prie karaliaus: pasilaikyk sau pats savo gerybes, ir duok savo dovanas kitam! aš tačiau tą raštą karaliui paskaitysu ir parodysu, ką jis ženklina.

18. Viešpatie karaliau, Aukščiausiasis Dievas tavo tėvui Nebukad-Nėzarui buvo davęs *karalystę, macį, garbę ir šlovę.

* per. 2, 37 ir 4, 19.

19. Ir dėl šitokios macies, jam duotosios, prisibijojo ir lenkės jo viso svieto žmonės ir liežuviai. Jis nužudė, kurį jis norėjo; jis ištiko, kurį jis norėjo; jis paaukštino, kurį jis norėjo; jis nužemino, kurį jis norėjo.

20. Ale kaip jo širdis pasididžiavo, ir jis puikus ir saurėdus pastojų, buvo jis išmetamas iš karališkojo krėslų, ir savo garbės ne teko,

21. Ir buvo *patremtas nuo žmonių, ir jo širdis galvijams lygi pastojų, ir jis turėjo bėgioti su girių paukščiais ir ėdė žolę kaip jaučiai, ir jo kunas gulėjo po dangaus rasa ir pašlapo, iki jis išmoko, Aukščiausiąjį Dievą valę turintį ant žmonių karalysčių ir jas duodantį, kuriam jis nor.

* per. 4, 29.

22. Ir tu, Belsazėr, jo sunau, ne pažeminau savo širdį, norįs tu tai vislab žinai,

23. Bet pasikėlei prieš dangaus Viešpatį, ir jo namų *rykai turėjo būti tau atgabenami; ir tu, tavo valdonai, tavo pačios ir tavo priemoterės iš jų gėrėte; ir prie to dar sidabrinčius, auksinius, varinius, geležinius, ir iš medžio bei akmens darytuosius dievus pagarbinote, † kurie nei reg, nei gird, nei jaučia; ale tą Dievą, kursai tavo dušią ir visus tavo kelius savo rankoje tur, tu ne garbinai.

* perkš. 2. † Ps. 115, 4.

24. Todėl nuo jo atsiūsta yra šita ranka ir šitas raštas, šičionai paženklintas.

25. Ir šitas parašytasis raštas taip išsimano: mene, mene, tekėl, uparsin.

26. Ir tai yra taip išmanoma: mene, tai yra: Dievas tavo karalystę suskaitė ir pabaigė.

27. Tekėl, tai yra: svėrė tavę svarčiais ir per lengvą išrado.

28. Peres tai yra: tavo karalystė yra dalyta ir Mėdams bei Persionams duota.

29. Tai paliepė Belsazėras, kad Dangiėla purpura aprėdytų ir aukso raiš-

čius prie jo kaklo prikabytų; ir *davė apie jį iššaukti, jį karalystėje esantį trečiąjį viešpatį.

* 1 Maiž. 41, 43.

30. Ale toje naktyje buvo Kaldėonų karalius Belsazėras nužavjtas.

31. Ir Darius iš Mėdų užėmė karalystę, šešisdešimt ir dviejų metų budamas.

Perskyrimas 6.

Dangiėlo išgelbėjimas iš liutų duobės po Dariumi.

Ir Darius per ger laikę, ant visos karalystės statyti šimtą ir dvidešimt žemių valdonų.

2. Ant tų statė jis tris vyresniusius, (vienas tų buvo Dangiėlas,) kuriems anie valdonai turėtų rokundą duoti, ir karaliui tos procės ne reiktų.

3. Ale Dangiėlas perėjo tus vyresniusius ir žemių valdonus visus, nėsą jame buvo didės išminties dvasė; todėl karalius ketino jam visą karalystę pavelyti.

4. Todėl *priežasties jėškojo vyresnieji bei žemių valdonai, kaip ką galėtų prieš Dangiėlą išrasti, buk karalystei iškadinga esą. Ale jie ne galėjo nei jokio daikto, nei nukaltimo išrasti, nėsą jis buvo viernas, kad nei jokios kaltybės, nei nusizengimo jame ne galėjo išrasti.

* Ps. 94, 21.

5. Tai tarė tie vyrai: mes ne rasime nei jokios priežasties prieš Dangiėlą, jei ne dėl jo Dievo šlužmos.

6. Tai anie vyriausieji ir žemių valdonai pulkais susiję pas karalių šitaip jam kalbėjo: *viešpatie karaliau Dariau, Dievas te sutenka tau ilgą amžią!

* per. 3, 9 ir 5, 10.

7. Visi karalystės vyriausieji viešpatiai, žemių valdonai, rotininkai ir visi vyresnieji sudumė, kad karaliaus paliepimas būtų palieptas, ir aštrus prisakymas būtų apsakytas, kad, jei kas, iki pereinant drisdešimt dienoms, ko melsis iš bile kokio Dievo arba kito žmogaus, kaip iš tavęs, karaliau, vienintėlio, tas įmestas būtų į duobę pasliutus.

8. Todėl, maloningasis karaliau, tu šitą įsakymą patvirtijk ir savo vardą prirašyk, idant ne būtų vėl ardytas, pagal *provą Mėdų bei Persionų, kurią nieks ne tur peržengti.

* Ester. 1, 19.

9. Šitaip savo vardą prirašė karalius Darius.

10. Taigi Dangiėlas ištyręs, šitą įsa-

kymą parašytą esant, jis nuėjo į savo namus; (ir langai jo namų vasarinių atviri stovėjo Jėruzalės linkai;) ir jis klaupėsi per dieną tris kartus ant savo kelių, meldėsi, garbino ir dėkavojo savo Dievui, kaipgi jau ir pirm to darydavo.

11. Tai šitie vyrai pulkais atėję rado Dangiėlą meldžiantis ir prašantis savo Dievo;

12. Ir priėję kalbėjo su karaliumi apie karaliaus įsakymą: viešpatie karaliau, ar tu ne pasirašei po įsakymu, kad, jei kas, iki perėjus trisdešimt dienoms, ko mels iš bile kokio Dievo arba kito žmogaus, kaip tikt iš tavęs, karaliau, vienintėlio, tas tur įmestas buti į duobę pas liutus? Karalius atsakydamas tarė: tai tiesa, ir provą Mėdų bei Persionų nei vienas ne tur peržengti.

13. Jie atsakydami tarė po akių karaliaus: Dangiėlas, viens * sugautųjų iš Judavos, tas ne atboja nei tavęs, nei tavo įsakymo, kurį tu užpečvietijai; nėra jis tris kartus kasdien meldžiasi.

* per. 5, 13.

14. Karalius, tai išgirdęs, labai nu-liudo, ir kiek įmąnydamas dabojosi, kad Dangiėlą išgelbėtų, ir rupinosi, iki saulei nusileidžiant, jį išvalnyti.

15. Ale tie vyrai pulkais atėję pas karalių tarė jam: tu žinai, viešpatie karaliau, *tai Mėdų bei Persionų provą esant, kad visi įsakymai ir palie-pimai, karaliaus patvirtinamieji, ne tur būti atkraipyti.

* Ester. 1, 19.

16. Tai paliepė karalius, kad Dangiėlą atvestų; ir įmetė jį į duobę pas liutus. Ale karalius tarė Dangiėlui: *tavo Dievas, kuriam tu ne paliaudamas šlužijai, te gelbti tau! *perkš. 20.

17. Ir jie atgabeno *akmenį, tą už-rito jie už duobės angos; šitą karalius užpečvietijo savo paties žiedu bei žiedu savo didžiųjų tarnų, kad nieks kitaip su Dangiėlu savo valę ne darytų.

* Mat. 27, 60. 66.

18. Ir karalius nuėjęs šalin į savo pilį pasiliko ne valgęs, ir ne davė sau atnešti nei jokio valgio, nei miegoti ne galėjo.

19. Rytmetyje anksti auštant karalius atsikėles skubindamas nuėjo prie duobės, kur liutai buvo.

20. Ir priėjęs prie duobės šaukė jis Dangiėlo raudingų balsu. Ir karalius

tarė Dangiėlui: Dangiėl, tu tarne gyvojo Dievo, begu galėjo tavę Dievas tavasis, *kuriam tu ne paliaudamas šlužijai, nuo liutų išgelbėti? *perkš. 16.

21. Ale Dangiėlas kalbėjo su karaliumi: viešpatie karaliau, Dievas te sutenka tau ilgą amžių!

22. Mano Dievas atsiuntė savo *angiėlą, tasai į liutų snukius uždarytus laikė, kad man nieko iškados ne padarė; nėra po jo akių aš nekaltu esmi rastas, ir aš taipojau ir prieš tavę, viešpatie karaliau, nieku ne nusidėjau.

* per. 3, 28. † Ebr. 11, 33.

23. Tai karalius labai prasidžiugęs liepė Dangiėlą iš duobės ištraukti. Ir jie ištraukė Dangiėlą iš duobės, ir nei jokios iškados ant jo ne buvo numanyti; nėra jis *buvo savo Dievu nusitikėjęs.

* Ps. 37, 14.

24. Tai liepė karalius atgabenti tus vyrus, kurie Dangiėlą buvo apskundę, ir įmėsdino juos į duobę pas liutus, ir jų vaikus ir pačias. Ir jiems dar ne įpuolus iki dugno duobės, sugavo juos liutai, o ir jų kaulus sutruškino.

25. Tai karalius Darius rašydino visiems svieto žmonėms, bile kokį liežuvių kalbantiems: Dievas te sutenka jums daug pakajaus!

26. Tai yra mano paliepimas, kad visame valdyne mano karalystės Dangiėlo Dievo bijotų ir jį garbėje laikytų. Nėsa jis yra gyvasis Dievas, amžinai patenkąsis, ir jo karalystė niekados ne pasiliauja, ir jo valdymas galo ne tur.

27. Jis yra išganytojis ir išgelbėtojis iš bėdų, ir jis daro ženklų ir dyvų taip danguje, kaip ir ant žemės; tas Dangiėlą iš liutų išgelbėjo.

28. Ir Dangiėlas didyn ėjo karalystėje Dariaus, ir taip jau karalystėje *Korėso, Persiono.

* per. 1, 21.

Perskyrimas 7.

Aple ketures vyriausias karalystes, per žvėris paženklijtas, ir Kristaus amžingą karalystę.

Pirmame mete Belsazėro, karaliaus Babelės, regėjo Dangiėlas sapną ir regėjimą savo lovoje; ir jis šitą sapną prarašydamas šitaip tą surašė:

2. Aš, Dangiėlas, regėjau regėjimą naktį, ir štai, tie keturi dangaus vėjai prieš kits kitą vėtroje putė ant didžiųjų jurių.

3. Ir didi keturi žvėrys iškopo iš jurių, ir kožnas vienas ne toks, kaip kits.

4. Pirmasis nei liutas, ir turėjo sparnus, lyg kaip erelis. Aš žiurėjau, iki jam sparnai buvo išpešti; ir jis buvo nuo žemės atimtas, ir stovėjo ant savo kojų, kaip koks žmogus, ir jam buvo duota žmogiška širdis.

5. Ir štai, antroji žvėris po to buvo lygimeškai; ir stovėjo ant vienos šalies ir turėjo savo snukyje po savo dantimis tris dides ilgas dantis. Ir sakytai jai buvo: kelkis ir eisk daug mėsos!

6. Po to aš regėjau, ir štai, kita žvėris, lygi pardui; ta turėjo keturis sparnus, kaip paukštis ant savo pakalos; ir ta žvėris turėjo ketures galvas, ir jai buvo duota macis.

7. Potam aš regėjau šitame regėjime naktį, ir štai, ketvirtoji žvėris buvo bauri ir baisi ir labai druta, ir turėjo dides geležines dantis, ėdė aplink savę ir sutruškino, ir atstanką ji sumindžiojo savo kojomis; bet ir daug kitokia buvo, ne kaip pirmosios, ir turėjo dešimt ragų.

8. Ale man į tus ragus žiurint, štai, viduryje jų pasikėlė kits mažas ragas, dėl kurio pirmųjų ragų trys išplėsti buvo; ir štai, šitas ragas turėjo akis, lyg kaip žmogaus akys, ir snukį, *tas kalbėjo didžius daiktus. * per. 11, 36.

9. Tai aš regėjau, iki krėsiai buvo pastatyti; ir Senasis atsisėdo, to rubas buvo baltas, lyg kaip sniegas, ir plaukai ant jo galvos, lyg kaip čysta vilna; jo krėslas buvo vienos ugnies liepsnos, ir jo tekiniai degė kaip ugnis.

10. Ir nuo to išėjo ilgas ugnies stulpas. *Tukstančių tukstančiai šlužio jam, ir dešimt tukstančių kartų dešimt tukstančių stovėjo po jo akių. Sudas buvo laikomas, ir knygos buvo atvertos. * Ps. 68, 18. Apreiš. 5, 11.

11. Aš žiurėjau dėl to didžiojo kalbėjimo, kurį tas ragas kalbėjo; aš žiurėjau, iki ta žvėris buvo nužudyta, ir jos kunas pražuvo ir į ugnį įmestas buvo,

12. Ir kitų žvėrių macis taipojam galą gavo; nėra joms buvo statytas *čėsas ir adyna, ikikolei kožna turėtų patekti. * per. 2, 21.

13. Aš regėjau tame regėjime naktį, ir štai, be ateinaš vienas dangaus debesyse, lyg *žmogaus sunus, iki Senojo, ir privedė jį po jo akių. * Luk. 21, 27.

14. Tas jam davė macį, garbę ir karalystę, kad jam visi svieto žmonės visokių liežuvių šlužytų. Jo macis yra *amžina, ne pragaištanti, ir jo karalystė ne tur galo. * Luk. 1, 33.

15. Aš, Dangiėlis, stebėjau tuomi, ir šitas regėjimas nugandino manę.

16. Ir aš priėjęs prie vieno, tenai stovinčio, prašiau jo, kad jis man tikrą žinę duotų dėl to viso. Ir jis su manimi kalbėdamas parodė man, kaip tai būtų išmanoma.

17. Šitos keturios didės žvėrys, tai yra keturios karalystės, ant žemės ateisiančios.

18. Ale šventieji Aukščiausiojo karalystę užims, ir ją nepaliautinau ir į amžių amžius apturės.

19. Potam aš rods bučiau norėjęs tikrą žinę gauti apie *ketvirtąją žvėrį, kuri visai kitokia buvo, ne kaip visos kitos, baisyai bauri, kuri geležines dantis ir varinius nagus turėjo, kuri ėdė aplink savę ir sutruškino, ir atstanką savo kojomis sumindžiojo, * perk. 7.

20. Ir apie dešimt ragus ant jos galvos, ir apie kitą išsikeliantį, dėl kurio trys nupuolė, ir apie tą ragą, akis turintį, ir snukį, didžius daiktus kalbantį, ir didesnį esantį už kitus pagal jį.

21. Ir aš regėjau *šitą ragą kariaujantį prieš šventuosius ir juos pergalintį, * Apr. 11, 7.

22. Iki Senasis atėjęs sudą pasudijo už šventuosius Aukščiausiojo, ir čėsas atėjo šventiems užimti karalystę.

23. Jis šitaip tarė: ketvirtoji žvėris bus ketvirtoji karalystė ant žemės, kuri macnesnė bus už visas karalystes; ji visas žemes suės, sumindžios ir sutruškys.

24. Tie dešimt ragai ženklina dešimt karalių, *kurie iš tos karalystės rasis. Ale po to kits pasikels; tas macnesnis bus, kaip nei viens pirmųjų, ir pažemys tris karalius. * Apr. 17, 12.

25. Tas *Aukščiausiasis bluznys ir Aukščiausiojo šventuosius sugaišys; ir pasidrašys, čėsus ir įstatymus kitaip versti. Ale jie į jo ranką bus paduoti vieną čėšą ir kelis čėsus ir pusę čėso. * Apr. 13, 6.

26. Potam sudas bus laikytas, taigi tada jo macis bus atimta, kad jis į plentą būtų išgaišintas ir pražudytas.

27. Ale karalystė, valdžia ir macis po visu dangumi bus duota šventiems žmonėms Aukščiausiojo, kurio *karalystė yra amžina, ir visos macys jam šlužys ir klausys. *Apr. 11, 15.

28. Tai buvo tos kalbos pabaiga. Ale aš, Dangiėlas, buvau labai nuiliudęs savo mislyse, ir mano gymys visiškai pervirto; tačiau aš tą kalbą savo širdyje palaikiau.

Perskyrimas 8.

Pabaiga antrosios ir pradžia trečiosios vyriausiosios karalystės.

Trečiame mete karalystės karaliaus Belsazėro pasirodė man, Dangiėlui, koksai regėjimas po to, kursai man pirmučiausiai buvo pasirodęs.

2. Ir aš tą regėjimą regėdamas buvau pilyje Susane, žemėje Elam, prie upės Ulai.

3. Ir aš savo akis pakėlęs regėjau, ir štai, vienas avinas bestovys ties upe, tas turėjo du aukštu ragu, tačiau vieną aukštesnį už kitą, ir aukštesnysis užaugo paskučiaus.

4. Aš regėjau, tą aviną badantį ragais į vakarus, į šiaurę ir į pietus, ir nei jokia žvėris ne galėjo prieš jį stengtis, nei nuo jo rankos buti išgelbėta; bet jis darė, ką tikt norėjo, ir didis pastoj.

5. Ir man to besidabojant, štai, atėinąs ožys iš vakarų per visą žemę, žemės ne lipstydamas; ir tas ožys turėjo gražų ragą, tarpe savo akių matyti.

6. Ir jis atėjęs iki pas aną aviną, du ragu turintį, kurį aš regėjau stovintį ties upe, savo papykyje iš visos sylos ant jo užbėgo.

7. Ir aš dabojaus ant jo, kad avinui prisiartino, ir įniršęs ant jo tą aviną ištiko, ir sulaužė tuodu jo ragu. Ir avinas ne turėjo tiek sylos, kad būtų galėjęs prieš jį pasistengti; bet ansai jį parbloškė ir jį sumindžiojo, ir niekas ne galėjo tą aviną iš jo rankos išplėsti.

8. Ir tas ožys labai didis pastoj. Ir jam labiaus pasidrutinus, sulūžo ans didysis ragas, ir į to vietą užaugo keturi, gražus žiurėti, tų keturių dangaus vėjų linkai.

9. Ir iš tųjų vieno užaugo viens mažas ragas; tas labai didis užaugo į pietus, į rytus ir į *mylimąją žemę.

* per. 11, 16.

10. Ir tas užaugo iki dangaus abažo, ir kelis iš jo išmetė, ir iš žvaigždžių į žemę, ir sumindžiojo jas.

11. Irgi jis užaugo iki vyriausiojo abažo; ir jam atėmė dieniškąją apierą, ir supustijo jo šventvietės namus.

12. Ir šitokia valė jam buvo duota ant dieniškosios apieros dėl grieko, kad jis teisybę pardauštų, ir, ką jis darė, jam sektųs.

13. Ale aš išgirdau vieną šventųjų kalbantį, ir šitas šventasis tarė vienam kalbančiam: „iki koleigi pateks šitas regėjimas apie dieniškąją apierą bei apie grieką, kurio dėl šitas supustijimas ateiti, kad ir šventvietė ir abažas sumindžiojami?“

14. Ir jis atsakė man: yra du tukstančių ir trys šimtai dienų, nuo vakaro iki ryto skaitant, tai ta šventvietė vėl bus įšventijta.

15. Ir man, Dangiėlui, šitą regėjimą be regint ir rods išmanyti norint, štai, bestovys ties manimi nei koksai vyras.

16. Ir aš išgirdau tarp Ulai žmogaus balsą, tas šaukdamas tarė: Gabriėl, išguldyk šitam tą regėjimą, kad jis jį permanytų!

17. Ir jis atėjo arti manęs. Ale aš jam ateinant nusigandau ir knupščias *puoliau ant savo veido. Ale jis tarė man: įsidabok, tu žmogaus vaikel! nėra šitas regėjimas tropija galo čėsą. *per. 10, 9.

18. Ir jam su manimi be kalbant, aš apgaišdamas parpuoliau knupščias ant žemės. Ale jis manė *pakrutįdamas manę pakėlė, kad stačias buvau. *Mat. 17, 7.

19. Ir jis tarė: štai, aš tau parodysu, kaip nusiduos čėse paskutinio keršto, nėra galas tur savo paskirtą čėsą.

20. Tas avinas su dviem ragam, kurį tu regėjai, tai yra karaliai Mėdų bei Persionų žemės.

21. Ale ožys yra karalius Grykonų žemėje. Didysis ragas tarp jo akių yra pirmutinis karalius.

22. Ir kad keturi jo vietoje stovėjo, jam sulūžus, paženkliną, kad keturios karalystės iš tų žmonių atsirasiančios, ale ne taip macnios, kaip jis buvo.

23. Po šitų karalysčių, kad Dievo prisakymų peržengtojai viršų turės, kelsis *karalius visaip Dievo nesibijąs ir be jokios viernybės. *5 Maiž. 28, 50.

24. Tasai bus labai macnus ir tačiau

ne iš savo sylos. Tas baisiai išpuštys, ir jam seksis, ir tai ištesės. Jis drutuosius drauge su šventaisiais žmonėmis išgaišys.

25. Ir per jo kytrystę jam jo klasta seksis. Ir savo širdyje jis pasididžiuos, ir gerų dienų dinkščia tytveiką žmonių sugaišys ir pasistengs prieš visų vyriausiųjų Vyriausijį; ale jis be rankos bus sulaužytas.

26. Šitas regėjimas, apie vakarą bei rytmetį tau sakytasis, yra tikra teisybė; ale tu šitą regėjimą turi *slėpti laikyti, nėra tas čėsas dar toli. *per.12, 4.

27. Ir aš, Dangiėlas, pablogau ir ne galėjau keles dienas. Potam aš atskėlęs atlikau karaliui jo darbą; ir nusiđvyčiau dėl to regėjimo, ir nei vieno ne buvo, manę dėl to pamokinančio.

Perskyrimas 9.

Dangiėlo malda ir prarakavimas apie tas septyniadešimtis nedėlių.

Pirmame mete *Dariaus, Aasvėraus sunaus, iš Mėdų giminės, kursai ant Kaldėonų karalystės karaliumi pastojo, *per. 5, 31.

2. Tame patime pirmame mete jo karalystės įsidabojau aš, Dangiėlas, knygosė metų skaitliaus, apie kuriuos Ponas Dievas buvo kalbėjęs prarakui Jėremiošiui, Jėruzalę pustą gulesiančią *septynisdešimt metų. *Jėr. 25, 11. s.

3. Ir aš verčiaus Ponop Dievop melstis, ir prašymais jį maldyti, pastnįkaudamas žake ir pelenuose.

4. Ir aš pasimelsdamas Pono Dievo, savojo Dievo, išsipaižinau ir tariau: ak mielasie Pone Dieve, tu didysis ir bijotinasie Dieve, tu attesąsis derėjimą ir malonę tavę mylintiems ir tavo prisakymų klausantiems!

5. Mes susigriešijome, neteisybę darėme, negeri buvome ir tavę pametėme, mes nuo tavo prisakymų ir provų nukrypome.

6. Mes ne klausėme tavo tarnams, prarakams, kurie tavo vardan mūsų karaliams, kunįgaikščiams, tėvams ir visiems žmonėms žemėje kozonyse kalbėjo.

7. Tu, Pone Dieve, esi teisus, ale *mes turime gėdėtis, kaipo ir dabar tikosi tiems, kurie iš Judavos, ir tiems, kurie iš Jėruzalės, ir visam Izraėliui, taip artimiems, kaip tolimiems,

siems, visose žemėse, į kurias tu mus prastumei dėl jų nusižengimo, kuriuomi jie prieš tavę nusižengė.

* Ez. 9, 6. Luk. 18, 13.

8. Beje, Pone Dieve, mes, * mūsų karaliai, mūsų vyresnieji ir mūsų tėvai, turime gėdėtis, kad prieš tavę susigriešiję esame. * Neėm. 9, 34. Jėz. 43, 27.

9. Ale *prie tavęs, mūsų Pone Dieve, yra susimilimas ir atleidimas. Nėsa mes atsimetėme nuo tavęs. * Ps. 130, 4.

10. Ir ne klausėme balso Pono Dievo, savo Dievo, kad mes butumbime vaikščioję jo prisakymuose, kuriuos jis mums įgraudendavo per savo tarnus, pranašus;

11. Bet visas Izraėlis peržengė tavo įstatymą, ir išbludo, tavo balso ne kausydami. Todėl ir tropijo mus prakeikimas ir prysiega, kursai parašytas *stov Maižėsiaus, Dievo tarno, prisakymuose, kad prieš jį susigriešijome. * 5 Maiž. 28, 15. s.

12. Ir jis savo žodžius attesėjo, kuriuos jis yra kalbėjęs prieš mus ir mūsų sudžias, kuriems reikėjo mus sudyti, tokią didelę bėdą ant mūsų užleisdamas, kad tokiai po visu dangumi ne nusitiko, kaip ant Jėruzalės nusitiko.

13. Lygiai kaip parašyta stov Maižėsiaus įstatyme, taip visa ta didžioji bėda ant mūsų užėjo. Ir taipojau mes nei nesimeldėme po akių Pono Dievo, savo Dievo, kad nuo griekų prisivertę tavo teisybės butumbime prisibijoję.

14. Todėl Ponas Dievas *ir nei budėte budėjo šitą bėdą, ir ją ant mūsų užvedė. Nėsa Ponas Dievas, mūsų Dievas, yra teisus visuose savo darbuose, kuriuos jis daro; nėra mes ne klausėme jo balso. * Jėr. 1, 12.

15. Ogi dabar, Pone Dieve, mūsų Dieve, juk tu išvedei savo žmones iš Egipto žemės druta ranka ir vardą sau pasidarei, kaip jis dabar yra; mes beje susigriešijome, ir, gailėkis Dieve! visaip nešventai pasielgėme.

16. Ak Pone Dieve, dėl visos savo teisybės nugrėšk šalin savo kerštą ir didį papykimą nuo savo miesto Jėruzalės ir nuo savo šventojo kalno! Nėsa dėl mūsų griekų bei dėl mūsų tėvų nusižengimų nešioja Jėruzalė

bei tavo žmonės išgėdinimą prie visų, iš visų šalių mus apstojančių.

17. Taigi, mūsų Dieve, girdėk savo tarno maldą ir jo meldimą, ir maloningai įžvelg savo šventinyčią, sugaišįtąją dėl Pono Dievo!

18. Prilenk savo ausis, mano Dieve, ir girdėk, atverk savo akis ir žiūrėk, kaip mes sugaišinti esame ir miestas, tavo vardu pramijtas! Nės mes guldomės po tavo akių savo maldomis, ne ant savo teisybės, bet ant tavo didės mielaširdingybės.

19. Ak Pone Dieve, išklausk, ak Pone Dieve, atsileiskis, ak Pone Dieve, dabok ir tai daryk, ir ne užtruk dėl savo paties garbės, mano Dieve! nėra tavo miestas ir tavo žmonės yra tavo vardu vadinti.

20. Man dar taip be kalbant ir besimeldžiant ir savo bei žmonių Izrael griekus be išsipajįstant ir be gulint savo malda po akių Pono Dievo, savo Dievo, dėl šventojo kalno savo Dievo;

21. Man šitaip be kalbant savo maldoje, lėkte atlėkė vyras *Gabriėl, kurį aš pirma buvau regėjęs regėjime, ir pakrutino manę aplink česą vakaro apieros.

* per. 8, 16.

22. Ir jis man žinę davė ir kalbėdamas su manimi tarė: Dangiėle, dabar aš išėjęs esmi, tau žinę duoti.

23. Nėsa tau pradedant *Dievo melstis, išėjo tas paliepimas, ir aš dėl to ateimi, kad tau tai apsakychiau; nėra tu (Dievai) mylimas ir mielas esi. Taigi dėk į savo širdį, kad tu tą regėjimą išmanytumbei!

* Luk. 1, 13.

24. Septynisdešimts sanvaičių yra statytos ant tavo žmonių ir ant tavo šventojo miesto, tai peržengimas bus atleistas, ir griekai užpečvityti, ir nušižengimas atmelstas, ir amžinoji teisybė atnešta, ir regėjimai bei prarakovimai užpečvityti, ir švenčių *Švenčiausiasius bus pamostytas.

* Mark. 1, 24.

25. Taigi dabar žinok ir dekis į širdį: nuo to česo, kada žodis išėiti, kad Jėruzalė vėl tur budavota buti, iki Kristaus, ano kunigaikščio, yra septynios sanvaitės bei šešisdešimt ir dvi sanvaitės, tai gatvės bei murai vėl bus budavoti, norint tiesa priespaudų gadynėje.

26. Ir po tų šešisdešimt bei dviejų sanvaičių bus Kristus išrautas, ir nieko

A. T.

ne bus. Ir pulkas kunigaikščio atėjęs miestą ir šventinyčią sugaišys, kad galas bus lyg koku tvanu; ir *iki galo kovos pustynė pasiliks.

* Luk. 21, 24.

27. Ale jis daugumui derėjimą patvirtis per vieną sanvaitę. Ir patime viduryje tos sanvaitės pasiliaus apiera ir valgio apiera; ir prie sparnų (Kėrubinų) stovės *biaurybės išpustijimo; ir yra nulemta, kad iki galo tas išpustijimas nei lašėte lašės.

* per. 12, 11. Mat. 24, 15.

Perskyrimas 10.

Prisigatavojimas išmanyti sekančius regėjimus.

Trečiame mete karaliaus Kores iš Persionų žemės buvo Dangiėlui, *Belt-sazar vadinamam, koks žodis apreikštas, tikrai tiesa esąs, ir apie didžius daiktus; ir jis to įsidabodamas tą regėjimą gerai išmanė.

* per. 1, 7.

2. Tuočės buvau aš, Dangiėlas, smutnas per tris sanvaites.

3. Aš ne valgiau nei jokio gardaus valgio, mėsa bei vynos ne teko mano burnai, irgi niekada nesimostijaus, iki toms trims sanvaitėms perėjus.

4. Ketvirtoje dienoje po dvidešimt (dienų) pirmojo mėnesio buvau aš prie kranto didėsės upės Idėkel,

5. Ir savo akis pakeldamas regėjau, ir štai, čia be stovįs vienas vyras, drobės sermėga apsilvilkęs ir aukso juosta apjuostas.

6. Jo kunas buvo nei turkisas, jo gymys žiurint nei žaibai, jo akys nei žėrį žiburiai, jo rankos bei kojos nei žibasis varias, ir jo *kalba buvo lyg kaip didis užimas.

* Apr. 1, 15.

7. Ale aš, Dangiėlas, šitą regėjimą viens regėjau, ir vyrai, pas manę esantieji, to ne regėjo; tačiau didis nuogastis juos užpuolė, kad jie pabėgę pasislėpė.

8. Ir aš viens pasilikęs regėjau šį didį regėjimą. Ale nieko sylos man ne liko, ir aš tytveik negražus pastojau, ir jau nieko daugiaus sylos ne tekau.

9. Ir aš išgirdau jo kalbą, ir begirdėdamas ją *suklupau aš knupščias ant žemės.

* per. 8, 17, 18.

10. Ir štai, ranka kokia pakrutino manę ir pakėlė manę ant kelių ir ant rankų,

11. Ir tarė man: tu mielas Dangiėl, įsiklausyk tų žodžių, kuriuos aš

su tavimi kalbu, ir stokis stačias! nės aš dabar esmi tavęsp atsiųstas. Ir jam tai su manimi be kalbant, aš atsitiesiau ir drebėjau.

12. Ir jis tarė man: nesibijok, Dangiėl! nės iš pirmosios dienos, kaip tu širdingai geidei išmanyti, ir po akių savo Dievo labai smutnas pasižeminai, yra tavo žodžiai išklausyti; ir aš atėjau tavęs dėl.

13. Ale kunjgaikštis karalystės Persionų žemėje priešijosi man dvidešimt ir vieną dieną; ir štai, Mikelis, vyriausių kunjgaikščių vienas, atėjo man ant pagalbos; tai aš viršų gavau prie karalių Persios.

14. Ale dabar aš ateimi *tau apsaugyti, kaip tavo žmonėms potam bus; nėra tas regėjimas po kelių čėsų išsipildys.

* per. 9, 22.

15. Ir jam tai su manimi be kalbant, aš savo akis į žemę nunėręs tylėjau.

16. Ir štai, viens lygus žmogui mano lupas prilypstė. Tai aš savo burną atvėręs kalbėjau ir tariau tam ties manimi stovinčiamjam: mans pone, mano sanariai man dreba iš to regėjimo, ir aš jau ne tekau sylos;

17. Ir kaip gal tarnas mano pono su mano ponu kalbėti, kadangi dabar jau nieko sylos manyje niera, ir jau nei atsidvesti ne galiu?

18. Tai manę vėl viens pakrutino, veidu lyg nei žmogus, ir padrutino manę.

19. Ir tarė: nesibijok, tu miels vyre! pakajusteesie su tavimi, ir pasidrašk, pasidrašk! Ir jam su manimi be kalbant, aš pasidrašinęs tariau: mano pone, kalbėk! nės tu manę padrutinai.

20. Ir jis tarė: begu tu ir žinai, dėl ko aš pas tavę atėjęs esmi? Dabar aš jau vėl nuėjęs su *kunjgaikščiu Persionų žemėje kovysuos; ale man atstojant, dabok, tai kunjgaikštis iš Grykonų žemės ateis.

* perkš. 13.

21. Tačiau aš tau apie tai žinę duosu, kas parašyta yra, kas iš tiesų nusiduos. Ir nei vieno niera man pristojančio prieš anus, kaip tikt jūsų kunjgaikštis Mikelis.

Perskyrimas 11.

Apie karalius Persionų žemėje, Aleksandro didžiojo ir jo po jo galvos busiančiųjų kovą, Antiokaus smarkumą ir Kristaus priešininką.

Nėsa aš taip jau jam pristojau pir-

mame mete Dariaus Mėdiškio, kad jam pagelbėčiau ir jį padrutįčiau.

2. Ir dabar *aš tau žinę duosu, kas tikrai nusitiksia: štai, dar trys karaliai Persioje stovės, ale ketvirtasis daugiaus gerybės turės už visus kitus; ir kad jis savo bagotystėse labių labiaus bus pralobęs, tai jis vislab sujudys ant karalystės Grykonų žemės.

* per. 10, 21.

3. Potam pasikels labai galys karalius ir su dide mace karaliaus, ir ką jis norės, tai jis ištaisys.

4. Ir jam didžiausioje garbėje b'esant, jo karalystė nei lušte suluš ir *į keturis dangaus vėjus pasidalys, ne (antų) po jo galvos busiančiųjų, neigi nei tokiame drutume, kokiame jo buvo; nėra jo karalystė bus išgaišinta ir svetimiems teks.

* per. 8, 8.

5. Ir karalius pietunlinkai, viens jo vyresniųjų, bus labai drutas; ale prieš jį vėl viens labai drutas bus ir ponavos, ir jo karaliavimas bus platus.

6. Ale po kelių metų juodu susigentavos; ir karaliaus duktė pietunlinkai ateis pas karalių šiaurės linkai, susivienijimo dėl; ale ji ne išliks syloje tos rankos, priegtam nei jos sėkla ne pastovės; bet ji bus paduota su tais, kurie ją atgabėję, ir su kudikiu ir su tuomi, kursai ją valandą padrutinęs buvo.

7. Ale šakelių viena jos giminės pasikels; šitas ateidamas su drutu abažu į karaliaus šiaurės linkai pilį padrutįtąją jeis, ir laimės ir pergalės.

8. Taipojau jis ir jų dievus ir paveikslus drauge su brangiaisiais graikštu-mais, ir sidabriniaisiais ir auksiniai-siais, išvešį Egiptą, ir kelimetus prieš karalių šiaurės linkai berods išliks.

9. Ir per jo karalystę persitraukęs jis vėl į savo žemę atgrįš.

10. Ale jo sunus papykę didžius abažus sutrauks; ir viens atėjęs nei tvjite užtvys ir aną vėl pas padrutįtąsias piliis atvilios.

11. Tai karalius pietunlinkai įniršęs išeis ir su karaliumi šiaurės linkai mušis, ir šitokėlį pulką surinks, kad jam ans pulkas į jo ranką bus duotas;

12. Ir šitą pulką jis šalin išves; iš to *širdis jo pasididžiuos, kad jis tieką tukstančių pamušęs, ale tuomi jis jį ne pergalės.

* per. 5, 20.

13. Nėsa karalius šiaurės linkai vėl

didėsnį pulką surinks, ne kaip pirmasis buvo; ir po kelių metų jis šen trauksis su didžiu abažu ir su didžiu lobiu.

14. Ir tame čėse daug jų prieš karalių pietunlink pasistengs; ir keli savvalninkai iš tavo žmonių pasikels ir tą prarakavimą išpildys, ir prapuls.

15. Šitaip karalius šiaurės link šen trauksis, ir pylimus pils ir drutus miestus įveiks; ir pietų kareivių pulkai tai ne galės uždrausti, ir geriausieji jo žmonės ne galės pasistengti;

16. Bet jis pas jį iškakęs savo valę darys, ir nieks ne galės jam pasipriešyti. Jis iškaks ir į *mylimąją žemę, ir tai pabaigs savo ranka. *per. 8, 9.

17. Ir savo akis ant to kreips, kad su savo visos karalystės syła ateitų. Ale ans su juomi susivienys ir jam savo dukterį per pačią duos, kad jį pražudytų; ale tai jam nesiseks, ir nieko ne bus iš to.

18. Potam jis nusigręš ant salų ir tų daugumą laimės. Ale viens kunigaikštis pamokys jį paliauti išjuokti, kad jį jau toliaus ne išjuoktų.

19. Šitaip jis vėl grįš į padrutįtąsias pilis savo žemės, ir užsigaus ir prapuls, kad jo niekur ne rasi.

20. Ir į jo vietą viens pasikels, tas karališkoje garbėje sėdės nei koks plėšikas; ale po maž dienų jis suluš, tačiau nei susipykus, nei susimušus.

21. Į to vietą ateis viens niekam nevertas, kuriam karalystės garbė ne buvo pažadėta. Tas ateis, ir jam seksis, ir jis karalystę saldžiais žodžiais užims.

22. Ale kareivių pulkai, kurie nei tvanas užtvėdavo, bus nuo jo nei tvanu koku aptvėti ir sulaužyti, priegtam ir kunigaikštis, su kuriuomi buvo susiderėjime stovįs.

23. Nėsa kadangi anam gentis yra, jis prigautinai prieš jį elgsis ir aukštyn užėjęs jį su mažu žmonių pulku įveiks;

24. Ir jam seksis, kad į geriausiuosius žemės miestus įeis, ir tai taipo padarys, ką nei jo tėvai, nei jo tėvų tėvai padaryti ne galėjo su plėšimu, išdraskymu ir išmėtymu, ir miestų drutų dručiausųjų tykos, ir tai iki čėsui.

25. Ir jis savo sylą ir savo širdį paduodys prieš karalių pietun linkai su didžiu abažo pulku. Tai karalius pietun linkai bus pakibjtas ant mušio su

didžiu daug galinčių pulku; ale jis prieš jį ne pastovės, nėsa išdavimai ant jo sudumti yra.

26. Ir tie patys, *kurie jo duonos valgo, padės jį sugaišinti ir jo abažą prispausti, kad jų daugamas bus užmušti. *Jon. 13, 18.

27. Ir abiejų karalių širdis išmislys, kaipo viens antram iškados padarytų, ir prie to paties stalo su viens antru neširdingai kalbės; ale jiems ne nusiduos (pagal jų širdies mialį); nėsa galas dar kitam čėsui yra nulemtas.

28. Potam jis vėl namon trauksis su didžiu lobiu, ir savo širdį statys prieš šventąjį derėjimą; čia jis ištaisys ką, ir šitaip namon nusitrauks į savo žemę.

29. Potam jis sau tikru čėsu vėl pietun linkai trauksis; ale jis antru kartu ne laimės, kaip pirmą sykį.

30. Nėsa ateis laivai prieš jį iš Kitim, kad jis nusiminęs turės atgalion grįžti. Tai jis įniršęs prieš šventąjį derėjimą tokiai ištesės, ir apsidairydamas pritrauks prie savęs tus, kurie šventąjį derėjimą prastoję.

31. Ir jo kareivių pulkai tenai stovės, tie šventinyčių drutame mieste sudarkys ir dieniškąją apierą išmes ir išpustijimo biaurybę pastatys.

32. Ir jis balamutaudamas gerų žodžių duos Dievo nesibijantiems, derėjimą peržengiantiems. Ale tie žmonės, kurie savo Dievo pažįsta, pasidrašinę laimės.

33. Ir išmintingieji žmonėse daug kitų pamokys; dėl to jie puls kardu, ugnimi, apkalimu ir apiplėšimu iki čėsui.

34. Ir jiems taip puolant, tačiau dar maža pagalba bus. Ale daug su jais iš vieno eis klastuodami.

35. Ir išmintingųjų keli puls, kad būtų išmėginti, čysti ir vierni išrašti, iki tų (bėdų) galas bus; nėsa dar kits čėsas bus.

36. Ir karalius darys, ką jis norės, ir pasididžiuos ir pasikels prieš viską, kas Dievu yra, ir prieš visų dievų Dievą jis *baisius daiktus kalbės; ir seksis jam, iki kerštas pasiliaus; nėsa yra nulemta, ikikolei taip turės buti. *per. 7, 8.

37. Ir savo tėvų Dievo jis ne atbos, jis ne atbos *nei moterų mei-

lės, nei jokio Dievo, nėra jis prieš viskągi pasistengs.

* 1 Tim. 4, 2. 3.

38. Ale į to vietą jis savo dievą Mausim garbys; nėra jis dievą, apie kurį jo tėvai nieko ne žinojo, garbys su auksu, sidabru, brangiais akmenėliais ir brangiausiais daiktais.

39. Ir tiems, kurie jam padeda padrutinti Mausim su svetimuoju dievu, kurį jis išsirinko, jis didę garbę duos ir juos ponais padarys ant daugumo gerybių, ir jiems žemę į algą išdalys.

40. Ir gale karalius pietun linkai su juomi susibadys; ir karalius šiaurės link prieš jį didei gisis su vežimais, raiteliais ir su daugybe laivų; ir į žemes įpuolęs jas sugaišys ir per jas persitrauksis;

41. Ir įšoks į mieląją žemę, ir daug prapuls. Ale šitie iš jo rankos ištruks: Edomas, Moabas bei pirmieji vaikų Amono.

42. Ir jis savo sylą į žemes nusiųs, ir Egiptas jam ne ištruks;

43. Bet jis iš savo traukimo ponavos ant aukso ir sidabro turtų ir ant visų brangiųjų daiktų Egipto, Libyos bei Murinų.

44. Ale išgandys jį garsas iš rytų ir iš šiaurės, ir jis su didžiu rustumu išeis, ketįdamas daugumą išgaišinti ir supustyti.

45. Ir jis savo abažo šėtras pastatys tarp dviejų jurių aplink mieląjį šventąjį kalną, iki jam galas bus; ir nieks jam ne gelbės.

Perskyrimas 12.

Apie paskutiniuosius čėsus ir numirusiųjų prisikėlimą.

Tame patime čėse didysis kunigaikštis Mikelis, kursai tavo žmones užstoja, kelsis. * Nėsa tokių priespaudų gadinė bus, kokios ne buvo, iš to čėso, kada žmonių buvo iki šitam čėsui. Šitame čėse tavo žmonės bus išgelbėti, visi tie, kurie įknygose yra rašyti.

* Mat. 24, 21. † Pil. 4, 3.

2. Ir daugybė po žeme miegančiųjų pabus, *vieni ant amžinos gyva-

tos, kiti ant amžino apjuoko bei gėdos.

* Jon. 5, 29. per. 11, 24.

3. Ale mokytojai *žibės kaip dangaus žibėjimas, ir šitie, kurie žmonių daugumą pamokino, teisiai elgtis, kaip žvaigždės nepaliautinau ir amžinai.

* Mat. 13, 43. 1 Kor. 15, 41. 42.

4. Ogi, tu Dangiėle, paslėpk šitus žodžius, ir *užpečvietyk šį raštą iki paskučiausiamjam čėsui! tai daugumas, tą užėję, daug išmanymo ras.

* Apr. 10, 4.

5. Ir aš, Dangiėlas, regėjau, ir štai, du kitu tenai be stovį, viens pakrušyje šiašalį *upės, kits kitoje šalyje. *Apr. 10, 5.

6. Ir jis tarė tam drobės drabužiais apsivilkusiamjam, aukštai prie vandens stovinčiamjam: kadagi bus galas šitų dyvų?

7. Ir aš klausiau to drobės drabužiais vilkinčiojo, aukštai prie vandens stovinčiojo, ir jis *pakėlęs savo dešinę ir kairę ranką dangun prisiekė per Tą, kursai amžinai gyvas yra, kad tai bus įvieną čėsą ir kelis čėsus ir pusę čėso; ir kada šventųjų žmonių išsklaidinimas pasiliaus, tai vislab nusiduos.

* 1 Maiž. 14, 22. 5 Maiž. 32, 40. † Dan. 7, 25. Apr. 12, 14.

8. Ir aš tai girdėjau, ale aš ne išmaniau, ir tariau: mans pone, kasgi potam bus?

9. Ale jis tarė: eik, Dangiėle, nėra tai yra paslėpta ir užpečvietyta iki paskučiausiam čėsui.

10. Daugybė (žmonių) bus čystyta, nušveista ir perbandyta; ir piktieji piktai elgsis, ir bedieviai to ne atbos; ale išmanantieji tai numanys.

11. Ir iš to čėso, kad dieniškoji apiera bus pamesta *ir išpustijimo biauzybė bus pastatyta, yra tukstantis du šimtu ir devynisdešimt dienų.

* Mat. 24, 15. a.

12. Gerau tam, kursai sulaukia ir patenka iki tukstantis trijų šimtų ir trisdešimt bei penkių dienų!

13. Ale tu, Dangiėle, eik, iki galas ateis, ir atsiilsėk, iki prisikelsias ant savo dalykų gale dienų!

Prarakas Ozėas.

Perskyrimas 1.

Izraelitėnų halvonystė ir koravonė prilyginimu paženklinama.

Šitas yra žodis Pono Dievo, sakytas Ozėui, Bejėrio sunui, čese Usijo, Jotamo, Ajo bei Iskijo, karalių Judavos, ir čese *Jėrobėamo, sunaus Joaso, Izraelio karaliaus.

* 2 Kar. 11, 23, Amos 1, 1.

2. Ir Ponas Dievas, pradėjęs kalbėti per Ozėą, tarė jam: nuėjęs išsiskirk *kekšę ir iškekšinius! nės ta žemė, Poną Dievą prastojusi, pasileidžia ant kekšavimo.

* Jėz. 57, 3.

3. Ir jis nuėjęs išsiskyrė Gomėrę, Diblaimo dukterį; ta nėsčia pastojusi pagimdė jam sunų.

4. Ir Ponas Dievas tarė jam: vadik jį Jesreėliu, nės dar mažas bus česas, tai aš kraujo kaltybes Jesreėlyje pajieškosu ant *namų Jėu, ir galop varysu karalystę namų Izraelio.

* 2 Kar. 10, 30.

5. Tuočės aš *kilpinį Izraelio sulaužysu pakalnėje Jesreėl.

* Ps. 44, 7.

6. Ir ji vėl nėsčia pastojusi pagimdė dukterį. Ir jis tarė jam: vadik ją Lo-Rujama (nepasigailėtina)! nės aš ne noru daugiaus susimilti ant namų Izraelio, bet aš noru juos šalin mesti.

7. Ir tačiau aš susimilsu ant namų Judo ir *gelbėsu jiems per Viešpatį, jų Dievą; ale aš jiems ne gelbėsu per kilpinį, kardą, karą, žirgus arba raitelius.

* Jėz. 35, 4. per. 45, 17.

8. Ir jai Lo-Rujumą nutraukus, ji vėl nėsčia pastojusi ir pagimdė sunų.

9. Ir jis tarė: vadik jį Lo-Ami (Nemano-žmonės)! nės jus *ne este mano žmonėmis, tai aš ir ne busų jusiškis.

* per. 2, 23.

10. Bet skaitlius vaikų Izraelio bus *lyg žiezdros prie jurių, kurias ne gali nei seikėti, nei skaityti. †Ir nusiduos, kad ant tos vietos, kur jiems sakyta buvo: „jus ne este mano žmonėmis,“ jiems sakys: „ak jus vaikai gyvojo Dievo!“

* 1 Mat. 13, 16. † Rym. 9, 25, 26.

11. Nės vaikai Judo ir vaikai Izraelio kruvon *susieis, ir visi iš vieno laikysis prie vienos galvos, ir aukštyn trauksis iš tos žemės; nės diena Jesreėl bus didelė diena.

* Jėz. 11, 13. Jėr. 3, 18. Ez. 37, 22. Jon. 10, 16.

Perskyrimas 2.

Suderėjimas Pono Dievo su savo susirinkimu.

Sakykite savo broliams: „jie yra mano žmonėmis“, ir savo seserei: „ji gavo malonės.“

2. Darykite provą savo motynai, kad ji ne mano pati, ir aš jos ne noru; liepkite jai, savo kekšavimą šalin dėti nuo savo veido ir savo venčiavonės peržengimą nuo savo kručių,

3. Kad aš ją nuogą ne išvilkčiau, nei tokią po akių statyčiau, *kokia ji buvusi, kaip ji užgimė; ir aš ją ne daryčiau, kaip kokią pustynę ir kaip sausą žemę, kad aš ją ne duočiau trokšte nutrokšti;

* Ez. 16, 4.

4. Ir jos vaikų ne susimilčiau; nės jie yra iškekšiniai,

5. Ir jų motyna yra kekšė, ir kuri juos nešiojusi, bauriai elgiasi tarydama: „*aš paskui bėgsu savo mylimiesiems, kurie man duoda duonos, vandens, vilnų, linų, aliejaus bei gėrimo.“

* Jėr. 44, 17.

6. Todėl štai, aš tavo kelią užtversu erškėčiais, ir sieną už to darysu, kad ji ne surastų savo taką;

7. Ir kad ji paskui bėga savo mylimiesiems, kad ji tus ne nutvertų; ir kad jų jėško, jų ne galėtų surasti, ir turėtų sakyti: „aš vėl nueisu pas savo pirmąjį vyrą, kur man geriaus buvo, ne kaip dabar.“

8. Nės ji ne nor suprasti, manę esant, kurs jai duoda rugių, šviežaus vyno bei aliejaus, ir jai daviau daug sidabro bei aukso, koktai jie ant garbės Baalo vartojo.

9. Todėl aš savo rugius bei šviežųjį vyną vėl atimsu savo česu, ir savo vilnas bei linus išversu, kuriais ji savo gėdą apdengusi.

10. Dabar aš jos gėdą atdengsu po akių jos mylimųjų; ir nei vienas ją ne išgelbės iš mano rankos.

11. Ir aš galą darysu visam jų džiaugsmui, šventėms, naujmenėsiams, Sabatomis ir visoms jų šventoms dienoms.

12. Aš jos vynmedžius ir pygmedžius tuščius darysu, kadangi ji sako: „tai mano alga, kurią man duoda

mano mylimieji.“ Aš girė iš tų darysu, kad žvėrys jų turės būti.

13. Taip aš ant jos pajėksu dienas Baalimų, kuriems ji duoda ruikinimo apierą, ir išsigrožina su kaktos sakčiais ir su kaklo ryšiais, ir paskui bėga savo mylimiems ir užmiršta manęs, sako Ponas Dievas.

14. Todėl štai, aš ją (perkalbėjima) vadysu ir ją į pusčią nuvesu ir *meilintai su ja kalbėsiu. • Vald. 19,3. Jėz. 40,3. Zep. 3,9.

15. Čia aš jai duosiu jos vynkalnius iš tos pačios vietos ir pakalnė Akor, kad pradėtų pasitikėti. Ir čiapat ji giedos, *kaip dar jauna be budama, kad išsitraukė iš Egipto žemės. • Ez. 16, 60.

16. Tada, sako Ponas Dievas, tu manę vadysi: „mans vyre!“ ir ne vadysi manę daugiaus: „mans Baal!“

17. Nės aš *vardus Baalimų šalin dėsu nuo jų burnos, kad daugiaus ne bus minėta tų vardų. • 2 Maiž. 23, 13. 5 Maiž. 12, 3.

18. Ir aš tuočės jiems *derėjimą darysu su žvėrimis ant lauko, su paukščiais po dangumi ir su gnusais ant žemės; ir sulaužysu kilpinį, kardą bei karą nuo žemės, ir duosiu jiems be baimės gyventi. • Job. 5, 23. Jėz. 11, 6. s.

19. Aš su tavimi susiderėsiu į amžių amžių; Aš su tavimi susijednosu į teisybę ir į sudą, į malonę ir į mielaširdingystę;

20. Beje tikėjime aš su tavimi susiderėsiu; ir *tu Poną Dievą išpažysi. • Jėr. 31, 34.

21. Tuočės, sako Ponas Dievas, aš išklausysu; aš dangų išklausysu, ir dangus išklausys žemę;

22. Ir žemė išklausys rugius, šviežų vyną ir aliejų; ir tie išklausys Jesreëlį.

23. Ir aš juos išlaikysu ant žemės sau per sėklą, ir susimilsu ant tos, kuri nemalonėje buvo, ir sakysu tiems, *kurie ne mano žmonėms buvo: „jus este mano žmonės;“ ir jie atsakys: „tu esi mūsų Dievas.“ • Rym. 9, 26. 1 Petr. 2, 10.

Perskyrimas 3.

Apie žmonių neviernybę ir Dievo kantrumą.

Ir Ponas Dievas tarė man: eik dar kartą ir pamylėk aną kekšaujančiąją ir venčiavonę peržengiančiąją moteriškę; kaip ir Ponas Dievas vaikus Izraelio pamyl, ir jie tačiau svetimus dievus seka, ir tus pamyl už kragą vyno.

2. Ir aš sutikau su ja ant penkio-

lika sidabrininkų ir pusantro (saiko) Omer miežių.

3. Ir sakiau jai: laikykis prie manęs kokią valandą ir ne kekšauk, ir ne prisleisk kito! nės ir aš prie tavęs laikysuos.

4. Nės *vaikai Izraelio bus gerą česą be karaliaus, be kunigaikščių, be apierių, be altoriaus, be vyskupiškos sermėgos ir be šventinycios. • 2 Nus. 15,3.

5. Paskui vaikai Izraelio prisivers ir jėškos Viešpaties, savo Dievo, ir *savo karaliaus Dovidą; ir garbys Poną Dievą ir jo malonę paskiausiame čese.

• Jėr. 30, 9, 21. 22. Ps. 2, 6 ir 89, 4, 5. Ez. 34, 23. 24.

Perskyrimas 4.

Pabarimo kozonis prieš griekus Izraelitėnų.

Klausykite, jus vaikai Izraelio, Pono Dievo žodžio! nės Ponas Dievas priežastį tur, barti toje žemėje gyvenančius. Nės niera toje žemėje nei viernybės, nei meilės, nei išpažinimo Dievo;

2. Bet Dievo bluznijimas, melai, razbajus bei venčiavonės peržengimas viršų gavo, ir randasi viena kraujo kaltybė pagal kitą.

3. Todėl ta žemė vargingai stovės, ir visiems susėdams piktai nusiduos; nės ir žvėrys ant lauko ir paukščiai po dangumi ir žuvys jurėse bus išgaišinti.

4. Ale tačiau ne reikia barti, nei ką kolyti; nės tavo žmonės lygus yra tiems, kurie kunigus kolyjo.

5. Todėl tu parklupsis dienoje, ir pranašas naktimis pas tavo šalį parpuls; taip aš tavo motyną sugaišysu.

6. Mano žmonių gloda, todėl, kad jie ne nor mokytis. Nės tu paniekinai Dievo žodį, todėl aš ir tavę paniekysu, kad jau ne busi mano kunigu. Tu pamiršti prisakymų savo Dievo, todėl aš ir pamiršu tavo vaikų.

7. Juo daugiaus jų yra, juo daugiaus jie prieš manę susigriešija; todėl aš *jų garbę išgėdysu. • Pil. 3, 19.

8. Jie prarija apieras už griekus mano žmonių, ir trokšta jų griekų.

9. Todėl lygiai taip nusiduos *žmonėms, kaip ir kunigui; nės aš jų veiklą pajėksu, ir jiems atsesu, kaip jie užpelnė. • Jėz. 24, 2.

10. Valgydami jie ne privalgys, apsiekęšdami jie tuomi ne laimės, todėl, kad jie Poną Dievą prastoje ir jo ne atboja.

11. Kekšavimas, vynas bei šviežus vynas padukusius daro (žmonės).

12. Mano žmonės klausia savo me-džio ir nor, kad jų lazda jiems (Dievo) žodį sakytų; nės *kekšavimo dvasė juos išvadžioja, kad prieš savo Dievą kekšauja. * per. 5, 4.

13. *Viršuje kalnų jie apieravoja, ir ant kaukarų jie rukina, po aužuolais, liepomis bei jovarais; nės tie duoda daug pavėsio. Todėl ir jūsų dukters pastos kekšėmis, ir jūsų marčios ven-čionystės peržengtojoms. * Ez. 6, 13.

14. O aš tai ir ne užgisu, kad jūsų dukters bei marčios bus apgėdintos ir pastos kekšėmis, kadangi kitą Dievo šlužmą pramanote su kekšėmis, ir apieravojate su kurvomis. Nės tie dur-nieji žmonės nor mušių.

15. Ir jei tu, Izraeli, tačiau nori kek-šauti, kad ben ir Juda ne susigrie-šytų. Ne nueikite į Gilgalį, ir ne eikite aukštyr į Bėt-Aven, neigi ba-žykitės: kaip tikrai Ponas Dievas gy-vas yra!

16. Nės Izraelis zylioja lyg pasi-usti karvė: tai ir Ponas Dievas duos jį ganyti, kaip avį pusčioje.

17. Nės Epraimas susidraugavojo su dievaičiais; tai jis te einie.

18. Jie pasileido ant girtavimo ir kekšavimo; jų ponai tuomi mėgsta, kad gėdos daro.

19. Vėjas su savo sparnais juos su-rištus šalin neš, ir be apieravodami turės gėdoje prapulti.

Perskyrimas 5.

Abiem karalystėm dėl jų griekų teisi koravonė Dievo grumzdžiama.

Taigi šito *klausykite, jus kunjgai, ir ant to dabok, tu giminė Izraelio, ir dėk tai į savo ausis, tu giminė ka-raliaus! nės koravonė jus užeis, ku-rie jus virve pastojote Mizpoje ir iš-tiestas tinklas Tabore. * Jėz. 1, 10.

2. Jie tikt vis papiaudami atsiskiria nuo Pono Dievo; todėl aš juos vi-sus turu koravoti.

3. Aš Epraimą gerai pažįstu, ir Izra-ėlis man ne esti užslėptas, kad Epra-imas dabar kekšė pastojęs, ir Izraė-lis nečystas.

4. Jie ne mislija ant to, kad prisi-verstų savo Dievop; nės jie tur *kek-

šavimo dvasę savo širdyje ir ne pa-žįsta Pono Dievo. * per. 4, 12.

5. Todėl pasididžiavimas Izraelio po jų akių bus pažemintas; ir abu puls, tiek Izraelis, tiek Epraimas, dėl jų nusi-dėjimo; tiekajau ir Juda parpuls su jais.

6. Tada jie ateis su savo avimis bei jaučiais, Pono Dievo įeškoti, ale ne su-ras; nės jis šalin nusikreipė nuo jų.

7. Jie paniekina Poną Dievą, ir pa-gimdo svetimus vaikus; todėl juos ir suės naujmenėsio šventė draug su jų tėviškės dalimi.

8. Beje, trubykite ant trubų Gibėjoje, beje trimituokite Ramoje, beje šau-kite Bėt-Avenyje: „paskui tavę (jau yra neprieteliai, ak) Benjamin!“

9. Nės Epraimas pastos pustyne tuo-čės, kada aš juos koravosu. Dėl to aš gimines Izraelio viernai gaudenau.

10. Kunjgaikščiai Judo lygus yra tiems, kurie rubežių atgalion stato; todėl aš savo narsą ant jų išliesu lyg vandenį.

11. Epraimas kenčia gvol tą ir esti sloginamas; tame dalyke jam, kas verta, daroma; nės jis pasidavė ant (žmonių) prisakymų.

12. Aš Epraimui esmi kandis, ir giminei Judo kirmelaitė.

13. Ir Epraimui be jaučiant savo ligą, ir Judui savo ronas, nusitraukė Epraimas pas Asurą ir siuntė pas karalių iš Jarėb; ale jis ne galėjo jus gelbėti, nei jūsų žaidzas gydyti.

14. Nės aš esmi Epraimui *nei liu-tas, ir giminei Judo nei jaunas liutas. Aš, +aš juos suplėšau ir eimi šalin, ir juos šalin gabenu, ir nei vienas ne gal juos išgelbėti. * per. 13, 7. † per. 6, 1.

15. Aš vėl nueisu į savo vietą, iki-kol jie išpažys savo kaltybę ir įeškos mano veido; *kad jiems negerai sek-sis, tai jie turės manęs anksti įeškoti (ir sakyti): * Jėz. 26, 16.

Perskyrimas 6.

Dievo koravonė ir pabaudimas gaudena Dievopi vcrstia.

Eime, mes vėl norime pas Poną Dievą! nės *jis mus sudraskė, jis mus ir gydys; jis mus sumušė, jis mus ir apriš. * per. 5, 14.

2. *Jis mus gyvus daro po dviejų dienų, jis trečiąją dieną mus priks, kad mes po jo akių gyvi busime. * 5 Maiž. 32, 39. a.

3. Tada mes ant to dabosime ir prisiprocevosime, kad Poną Dievą išpažintumbime. Nės jis prašvis nei gražioji aušra, ir ateis pas mus *nei lietus, nei vėlybas lietus, kurs žemę drėkina.

* 5 Maiž. 11, 14.

4. Kaip aš tau noru tiek gero daryti, Epraimė! kaip aš tau noru tiek gero daryti, Juda! Nės ta malonė, kurią aš jums ketu išrodyti, *bus nei rasos debesis rytmečiais ir nei rasa, kuri anksti iš ryto išsiplatina.

* per. 14, 6. Mik. 5, 6.

5. Todėl aš juos kertu per prarakus, ir *žudau juos mano burnos kalba, kad tavo prova ateitų į šviesą. *Jer. 23, 29.

6. Nės *aš mėgstu meile, o ne apiera; ir išpažinimu Dievo, o ne deginimo apiera. *1 Zom. 15, 22. s. Mat. 9, 13 ir 12, 7.

7. Ale jie peržengia tą derėjimą *lyg Adomas; tame jie manę paniekina.

* 1 Maiž. 3, 6.

8. Nės *Gilėadas yra miestas pilnas dievaičių garbinimo bei kraujo kaltybių.

* per. 12, 12.

9. Ir klebonai su savo pulku yra lyg razbaininkai, ant žmonių tykantieji, ir smaugiantieji ant kelio, į Sikėmą vedančiojo; nės jie daro, ką jie nor.

10. Aš tai matau namuose Izraelio, ko aš nugristu; nės čia *kekšauja Epraimas, ten susibiaurina Izraelis. *per. 5, 3.

11. Ale Juda dar turės piutį sau ant gero, kada aš *savo žmonių kalėjimą nukreipsu.

* 5 Maiž. 30, 3. Jer. 29, 14 ir 31, 23.

Perskyrimas 7.

Pasiskundimas dėl griekų Izraelitėnų ir apsakymas užpelnytosios koravonės.

Kad aš Izraelį noru gydyti, tai pirma randasi griekas Epraimo ir piktenybė Samarios, kaip *jie dievaičius garbina. Nės kažėig jie tarp savęs vagimis ir regimai plėšikais yra sloginami, *per. 12, 1.

2. Tai jie tačiau ne nor daboti, kad aš ant visos jų piktenybės daboju. Ale *aš gerai matau jų veikala, kurį jie visur daro.

* per. 5, 3.

3. Jie linksmina karalių savo piktenybe, ir kunigaikščius savo melais;

4. Ir visi yra venčiamonystės peržengtojai, lygiai kaip pečius kepėjo kurenamas, kad jis išminkęs, ir duoda tešlą perrugti ir keltis.

5. Šiandien *yra mūsų karaliaus šventė, (sako jie,) tai pradeda kunj-

gaikščiai padukti iš vyno; taip jis apjuoktojus tavęspi traukia. * 2 Maiž. 32, 5.

6. Nės jų širdis per mierą pikta yra, lyg pečius, kada jie apieravoja ir žmones prigauna; ale jų kepėjas miegti per visą naktį, ir ryto metą jis degte dega.

7. Jie per mierą pikti yra, lyg pečius; kažėig jų valdonai suėdami, ir visi jų karaliai prapuola, tačiau nei vieno tarp jų niera, kurs manęs melstųs.

8. Epraimas maišosi į žmonių pulkus; Epraimas yra lyg praplotis, nei vieno ne apverčiamas;

9. Bet svetimieji ėda jo syla, ir tačiau jis to ne nor daboti; jis ir žilų plaukų gavęs, ir tačiau jis to ne nor daboti.

10. Ir pasididžiavimas Izraelio po jų akių yra pažeminamas; ir tačiau jie ne prisiverčia Viešpatiesp, savo Dievop, ir jo ne atboja aplink tai vislab.

11. Nės Epraimas yra lyg priviliotas karvelis, kurs nieko ne nor daboti. Dabar jie Egipto prašo, kitą kartą bėga į Asurus.

12. Ale *jiems šen ir ten be bėginėjant, aš savo tinklą ant jų mesu ir juos žemyn trauksu, lyg paukščius po dangumi; aš juos koravosu, kaip sakoma jų susirinkimuose. * 2 Kar. 17, 4. s.

13. Bėda *jiems, kad nuo manęs šalin kreipias; jie tur išpuštijami buti, nės jie atpuolė nuo manęs. †Aš beje norėčiau juos išgelbėti, kad jie prieš manę melus ne kalbėtų.

* per. 9, 12. † Ps. 81, 15.

14. Taip jau *jie ir ne prašo manęs iš širdies, bet kaukia ant savo guolių. Jie susirenk dėl rugių ir už šviežaus vyno, ir manęs ne klauso. * Ps. 14, 4.

15. Aš juos mokinu ir padrutinu jų petį; ale jie mislija apie manę, kas pikta.

16. Jie prisiverčia, ale ne tikrai, bet yra *lyg netikras kilpinys; todėl jų kunigaikščiai prapuls kardu; jų grumzdimas apjuoku pastos Egipto žemėje.

* Ps. 78, 15.

Perskyrimas 8.

Dievo nesibijantieji ir atpuoliniai bus išpuštyti.

Šauk *didžiu balsu lyg truba (ir tark): jis jau ateiti prieš Dievo namus lyg erelis, todėl, kad jie mano derėjimą peržengia ir nuo mano prisakymų atsiskiria.

* Jėz. 58, 1.

2. Jie tada manęspi šauks: *tu esi

mano Dievas, mes tavę pažįstame, Izraelitėnai.

* Jėr. 3, 4.

3. Izraelis pamet, kas ger; todėl neprietelius juos tur persekinėti.

4. Jie įstato karalius, ale be manęs; jie daro kunigaikščius, ir aš tai ne turu žinoti; iš savo sidabro bei aukso jie pasidaro dievaičius, kad *ben veik būtų išgaišinti.

* 5 Maiž. 8, 19.

5. Tavo versį, Samaria, jis prastumia; mano narsas ant jų įniršęs; ne gal ilgai būti, jie tur koravojami būti.

6. Nės tas versis Izraelyje prasidėjo, ir mistras jį padaręs, ir ne gal Dievu būti; todėl tas versis Samarioje į dulkes tur sutrįtas būti.

7. Nės jie *vėją sėja, ir vėtrą sudagos; jų sėkla ne tarps, ir jų uglis miltų ne duos; ir norint ir tai duotų, tai tačiau svetimieji suės.

* Jėr. 12, 13. Mik. 6, 15.

8. Izraelis suryjamas; pagonai su jais taip daro, kaip su nevertu koku *ryku;

* Ps. 31, 13.

9. Todėl, kad jie aukštyn *į Asurus bėga, kaip žvėris, kurs klajoja. Epraimas dovanų duoda mylintiems ir mežlavą duoda pagonams.

* per. 5, 13 ir 7, 1.

10. Tus pačius pagonus aš dabar ant jų surinksu; jie veikiai pails (nešioti) naštą karaliaus bei kunigaikščių.

11. Nės Epraimas daug altorių pasidarė, jeib susigriešytų; tai ir tie altoriai jam bus susigriešijimui.

12. Kad aš jam ir daug rašau apie savo įstatymą, tai tačiau toktai laikoma *per svetimą pamokslą.

* Mark. 1, 27.

13. Ir kad jie daug apieravoja, ir mėsos parnešę tos valgo, tuomi Ponas Dievas visai ne mėgsta; bet jis nor minėti jų nusidėjimo ir nor pajieškoti griekus tų, kurie į Egiptą kreipiasi.

14. Izraelis užmiršta savo Sutvertojo ir budavoja bažnyčias, taip jau Juda murais aptveria daug miestų; ale aš *ugnį siųsu į jo miestus, kuri tur suėsti jo butus.

* Jėr. 17, 27

Perskyrimas 9.

Sunki koravonė seka sunkius griekus.

Tu ne privalai džiaugtis, Izraeli, nei girtis, kaip žmonių pulkai; nės *tu keikšauji prieš savo Dievą; tuomi tu įėškai keikšavimo pelno, kad visi klijimai javų būtų pilni.

* Ps. 73, 27.

2. Todėl tavę ne penės nei klij-

mai, nei spaustuvės, ir šviežiojo vynu tu pristoksi.

3. Ir jie ne turės pasilikti žemėje Pono Dievo; bet Epraimas tur vėl atgal į Egiptą, ir tur valgyti Asyrioje, kas nečysta;

4. Čionai jie Ponui Dievui ne galės (duoti) nei gėrimo apierą iš vyno, nei ką daryti, kas jam pamėgtų. Jų apiera turės būti, kaip smutnųjų duona, iš kurios nečysti pastoja visi tos valgantieji; nės savo duoną jie patys už savę valgys, ir ne turės gabenta būti į Dievo namus.

5. Ką jus tada norite veikti ant meto švenčių ir ant švenčių Pono Dievo?

6. Štai, jie tur šalin prapulti dėl išpustytojo; Egiptas juos surinks, ir Mop juos palaidos. Dilginės augš, kur dabar jų mieliausias dievaičių sidabras yra, ir erškėčiai jų šėtrose.

7. *Čėsas pajėškojimo priejo, čėsas atrokavimo; to Izrael pajus. Prarakai yra durni, ir atsiskyrimus darantieji be proto, dėl didžio tavo nusidėjimo ir dėl didžio neprieteliško dievaičių garbinimo.

* Jėr. 46, 21. per. 50, 27.

8. Sargai iš Epraimo laikėsi valandą prie mano Dievo; ale dabar jie prarakai yra, kurie *žabangus spendžia ant visų jų kelių, neprieteliškų dievaičių garbinimu, namuose savo Dievo.

* per. 5, 1.

9. Jie perdaug sugadina, kaip *čėse Gibėos; todėl jis minės jų nusidėjimo ir pajėškos jų griekus.

* Vald. 19, 15. a. per. 20, 13.

10. Aš suradau Izraėlį pscioję lyg vynuoges, ir mačiau jųsų tėvus lyg pirmuosius pygus ant pygmedžio; ale paskui jie nuėjo pas *Baal-Peorą ir pasižadėjo tam biauriam dievui, ir pastojų pilnai tokie biaurus, kaip tie, kurių mylėjo.

* 4 Maiž. 25, 3.

11. Todėl šlovė Epraimo tur lėkte palėkti lyg paukštis, kad ne turės nei gimdyti, nei nešioti, nei nėsčiomis pastoti.

12. O norint jos ir užaugintų savo vaikus, aš jas tačiau darysu be vaikų, kad ne (daug) žmonių tarp jų būtų. Bet ir bėda joms, kad aš nuo jų busu atstojęs!

13. Epraimas, kaip aš regiu, yra sodjtas ir *gražus, kaip Tyrus; ale dabar tur išleisti savo vaikus žudytoji.

* Ez. 27, 3.

14. Pone Dieve, duok jiems! ale ką

tu jiems duosi? Duok jiems nevaisin-gus žyvatus ir nežindančias krutis!

15. Visa jų piktenybė nusiduosti Gil-galiuose, čionai aš jų nekenčiu; taigi aš juos ir išstumsu iš savo namų dėl nela-bojo jų elgimo, ir nei jokią meilę dau-giaus jiems ne išrodysu; *nės visi jų kunigaikščiai yra nuklydę. *Jėz. 1, 23.

16. Epraimas yra ištiktas; jų šaknis pa-džiuvo, kad ne gal daugiaus vaisiaus nešti; ir kačėig jos gimdytų, tai aš ta-čiau žavįsu mieląjį vaisių jų žyvato.

17. Mano Dievas juos prastums, to-dėl, kad jie ne nor jo klausyti; ir tur aplinkui klajoti tarp pagonų.

Perskyrimas 10.

Izraelitėnai graudenami, kad ne prapultų.

Izraelis yra išpustytas vynmedis, jo vaisius lygiai toksai yra; *kiek vaisių jis turėjo, tiek sau altorių pasidarė; kur žemė geriausia buvo, čia jie buda-vojo gražiausiasias bažnyčias. *per. 12, 12.

2. Jų širdis perdalyta, dabar jų kal-tybė juos suras; jų altoriai bus su-laužyti ir jų bažnyčios išpustytos.

3. Tada jie tur sakyti: *mes ne tu-rime karaliaus, nėra mes nesibijome Pono Dievo; ką dabar karalius mus gal gelbėti? *Mik. 4, 9. Jon. 19, 15.

4. Jie *noprošnai prisiekė ir derėjimą darė; ir tas susitarimas žaliavo ant visų vagų ant lauko, lyg kukaliai. *per. 4, 2.

5. Samarios gyvatinkai (drebėdami) rupinasi dėl veršių *Bėt-Avenyje (ša-lingabenimo); nėra to (veršio) žmonės tu-žysis dėl to (veršio), iš kurio tačiau jo Kamarim (klebonai, tą veršį garbinantieji) la-bai pasidžiaugdavo dėl jo šlovės; nėra ta (veršių šlovė) yra nuo jų šalin gabenta. *per. 4, 15.

6. Beje, tas veršis į Asyrią nugaben-tas dovanai karaliui iš Jarėbo. Taip o *Epraimas tur apgėdintas stovėti, ir Iz-raėlis gėdėsis iš to, ką apsiėmęs. *per. 5, 9.

7. Nės karalius Samarios prapuolęs, lyg putos ant vandens.

8. Aukštybės Avenyje yra išpustytos, kuriomis Izraelis susigriešijo; erškė-čiai ir usnys aug ant jų altorių. Ir *jie sakys: „jus kalnai, apdengkite mus, ir jus kaukaros, griukite ant mūsų!“ *Luk. 23, 30, s.

9. Izraeli, tu *iš česo Gibėos susi-griešijai; prie to jie ir pasiliko; ale ne tropys juos toksai karas, koks

Gibėoje buvo, kurs prieš nelabus žmones nusidavė; *Vald. 19, 23.

10. Bet aš juos koravosu pagal savo velijimą, kad žmonių pulkai susirinkę ant jų ateis, kad aš juos koravosu dėl dviejų jų nusidėjimų.

11. Epraimas yra veršis, pripratint-as rods kultū. Aš užėisu ant gra-žiojo jo kaklo; aš Epraimą joti mo-kįsu, Juda turės arti, Jokubas ekėti.

12. Todėl sėkite sau teisybę ir da-gokite meilę, ir arkite plėšinį, kadangi *čėsas yra, Pono Dievo jėškoti, iki jis ateis ir tlys ant jūsų teisybe. *Jėz. 55, 6. Jėz. 45, 8.

13. Nės *jus ariate, kas pikta, ir dagojate piktenybę ir valgote mela-vimo vaisius. *Jėr. 4, 3. Oz. 8, 7.

14. Taigi, kadangi tu nusitiki ant savo elgimo ir ant daugumo savo karžygių, tai tranksmas rasis tarp tavo žmonių, kad visi tavo pylimai būtų išpustyti. Lygiai kaip Salmanas išpustijo giminę Arbeėlo čėse karo, kada motyna ant vaikų smarkiausiai buvo nužavinama,

15. Lygiai taip nusiduos ir jums iš Bėtėl dėl didžios jūsų piktenybės, kad Izraelio karalius ryto metą ankti prapultų.

Perskyrimas 11.

Gyrius Dievo malonės, nedėkingiems Izraelitėnams išrodytosios.

Izraeliui jaunam esant, aš jį mylėjau ir *vadinau jį, savo sunų, iš Egipto. *Mat. 2, 15.

2. Ale dabar jį vadinant, jis šalin kreipias ir apieravoja Baalimams (ant garbės), ir rukina abrozams.

3. Aš ėmiau Epraimą prie jo rankų ir vedžiau jį; ale jie ne numanė, kaip aš jiems gelbėjau.

4. Aš daviau jiems žmogišką jungą traukti ir meilės virvėse eiti, ir gel-bėjau jiems jungą prie jų kaklo ne-šioti, ir daviau jiems pašaro,

5. Kad ben niekaip ne nusitrauktų vėl į Egipto žemę. Taipgi dabar Asuras jų karaliumi pastojų; nėra jie ne nor prisiversti.

6. Todėl kardas užeis jų miestus ir sutruškys jų užkaiščius, ir suės dėl to, *ką jie apsiėmė. *per. 14, 1, 2.

7. Mano žmonės pailso manėspi verstis; ir kačėig Dievo žodis jiems

sakomas, tačiau nei vienas nesiverčia (Dievopi).

8. Ką aš iš tavęs darysu, Epraime? ar aš tavę apgisu, Izraėli? ar aš ne daryčiau tavę vertai, kaip *Adamą, ir tavę ištikčiau, kaip Zeboimą? Ale tmano širdis kitaip mislija; mano mielaširdingystė per didelė,

* 1 Maiž. 19, 24, 25. s. † Jėr. 31, 20.

9. Kad aš ne noru daryti pagal baisųjį savo kerštą, neigi kreiptis, Epraimą butinai išpustyti; nės aš esmi Dievas, *o ne žmogus, ir esmi Šventasis tarp tavęs; ale į miestą aš ne noru įeiti.

* 4 Maiž. 23, 19.

10. Tada jie seks Poną Dievą, ir jis rėks nei liutas; ir jam rėkiant nusigąs tie, kurie į vakarus yra.

11. Ir tie iš Egipto taip jau nusigąs nei paukštis, ir tie iš žemės Asur nei karveliai; ir aš juos statysu į jų butus, sako Ponas Dievas.

Perskyrimas 12.

Graudenimas Dievop verstis.

Tarp Epraimo visur yra melai prieš manę, ir namuose Izraėlio netikra Dievo šlužma. Ale Juda *drutai dar laikosi prie Dievo ir prie tikrosios Dievo šlužmos.

* Joh. 2, 3, 9.

2. Ale Epraimas ganosi vėju, ir paskui bėga rytvėjui, ir kasdien daugiaus daro dievaičių garbinimo bei iškados; jie suderėjimą daro su Asuru ir pargabena Balsamą į Egiptą.

3. Todėl Ponas Dievas provą Judo išjėškos, ir Jokubą pajėškos pagal jo veikala ir jam atrokuos pagal jo užpelnymą.

4. Berods (sako jie,) *jis savo brolių motynos žyvate pamynė ir iš visos sylos su Dievu ėmėsi.

* 1 Maiž. 25, 22 ir 32, 24, 25.

5. Jis ėmėsi su angeliu ir pergalėjo, nės jis verkdamas meldė jo; čionai juk jis jį Bėt-Elyje rado, ir čionai jis su mumis kalbėjo.

6. Ale Ponas Dievas yra Dievas Zebaot, Ponas Dievas yra *jo vardas.

* 2 Maiž. 15, 3.

7. Taigi dabar prisiverskis savo Dievop, turėk mielaširdingystę ir teisybę, ir lauk visados savo Dievo!

8. Ale pirklys tur netikrą svartį savo rankoje ir mielai prigauna.

9. Nės Epraimas sako: aš esmi turtingas, aš gana turu, manyje ne iš-

ras nei jokį nusidėjimą visuose mano darbuose, kursai griekas butų.

10. Bet aš, Ponas Dievas, *esmi tavo Dievas dar iš Egipto, ir dar duodąsis tau gyventi šėtrose, kaip lubijama ant meto švenčių, *per. 13, 4.

11. Ir kalbąsis prarakams; ir aš esmi tas, kurs tiek prarakavimų duoda ir per prarakus apsisakau.

12. Gilėade yra dievaičių garbinimas, ir Gilgaluose jie jaučius apieravoja noprosnai; ir tur tiek altorių, kiek mandelių ant lauko stovinių.

13. Jokubas *turėjo bėgti į žemę Syrią, ir †Izraėlis turėjo šlužyti už moteriškę; dėl moteriškės jis turėjo ganyti.

* 1 Maiž. 28, 5. † 1 Maiž. 29, 20.

14. Ale paskui *Ponas Dievas Izraėlį išvedė iš Egipto per praraką, ir jį kavodino per praraką.

* 2 Maiž. 12, 37.

15. Bet dabar Epraimas jį įpykina savo dievaičiais; todėl jų kraujas ant jų užeis, ir jų Viešpats jiems užmokės jų išgėdijimą.

Perskyrimas 13.

Griekas duoda prapuolimą, Kristaus pergalėjimas duoda išganymą.

Epraimui baisyus pamokslus mokinant, buvo jis Izraėlyje iškeltas; paskui jie susigriešijo su Baalu, ir dėl to jie buvo žavinami.

2. Ale dabar jie susigriešijimų toli daugiaus daro ir iš savo sidabro abrozų, kaip tikt gal išmislyti, butent dievaičių, kurie tačiau tikt kalvio darbai; ir tačiau jie sako apie tus: kas tus veršius nor bučiuoti, tas žmonių tur apieravoti.

3. Tie bus nei ryto debesis ir nei rasa, anksti krintanti, beje *kaip pelai, nuo klojimo šalin pučiami, ir kaip dumai iš pečiaus.

* Ps. 1, 4.

4. Ale aš *esmi Ponas Dievas, tavo Dievas, dar iš Egipto; ir tau idant ne reiktų pažinti kito Dievo, kaip tikt manę, ir ne kitą išgelbėtoją, kaip manę vieną.

* 2 Maiž. 20, 2. a.

5. *Juk aš tavę aprupinau pusčioje, sausoje žemėje.

* 5 Maiž. 8, 15 ir 32, 10.

6. Ale *kadangi jie paganyti, kad prisivalgė, ir gana tur, tai jų širdis pučiasi; todėl jie užmiršta manęs.

* 5 Maiž. 32, 17.

7. Taigi ir aš busu prieš juos *kaip liutas, ir kaip pardelis tykosu jų ant kelio.

* per. 5, 14.

8. Aš jiems priešais eisu, lyg meška, kuriai meškyčiai šalin imti, ir jų užkietįtą širdį suplėšysu, ir esu juos čionai, kaip liutas; žvėrys juos sudraskys.

9. Izraeli, *tu savę į bėdą įvedi; nės tavo išganymas vienintėliai prie manęs stov.

*Jėz. 3, 9. Jėr. 2, 17.

10. Kame dabar tavo karalius, kurs tavę galėtų gelbėti per visus tavo miestus? ir tavo valdonai, *apie kuriuos tu sakydavai: „duok man karalių bei kunigaikščių?“

*1 Zom. 8, 5. 6. s.

11. Gerai, aš tau daviau karalių savo papykyje, ir savo keršte aš jį tau atimsu.

12. Nusidėjimas Epraimo yra surištas, ir jų griekai ne atleisti.

13. Nės jie sopėjimų turės, kaip *kokia gimdanti; nės tai yra vaikai ne prisidaboja. Čėsas prieis, kad jie ne išliks dėl tužbos vaikų.

*Mik. 4, 10. Ps. 48, 7.

14. Ale *aš juos išgelbėsu iš peklos ir išvalnysu iš ėsmerties. Smer tie, aš busu tavo nuodais; pekla, aš busu tavo maru. Tačiau tas palinksminojimas mano akims yra užslėptas.

*1 Kor. 15, 54. 55. †2 Tim. 1, 10.

15. Nės jis tarp brolių vaisių neš. Rytvėjys ateis, Ponas Dievas iš pusčios aukštyr žėngs ir jų šulinį išdžiovīs bei jų pavėrmį sausą darys, ir išplėš turtą visų kaštuojančių rykų.

Perskyrimas 14.

Dievas prisiverčiantiems išrodo savo malonę. Samaria pusta pastos, nės jie ne klauso savam Dievui. Jie kardu prapuls, ir jų mažieji vaikaičiai bus su-

treškėti, ir jų nėsčios moters bus smarkiai nužavinamos.

2. *Prisiversk, Izraeli, Viešpatiesp, savo Dievop! nės tu puolei dėl savo nusidėjimo.

*per. 12, 7. Sak. 1, 4.

3. Priimkite šius žodžius ir prisiverskite Ponop Dievop, ir tarkite jam: atleisk mums visus griekus ir daryk mums gerai! tai mes *apiervosime jautukus savo lupų.

*Ebr. 13, 15.

4. Asuras *ne tur mus gelbėti, ir ne norime daugiaus joti ant žirgų, ir ne sakyti daugiaus darbams savo rankų: „jus este mūsų Dievu!“ bet duok siratoms malonę rasti pas tavę!

*Jėr. 17, 5.

5. Tai aš jų atstojimą vėl gydysu, mielai aš noru juos mylėti; tai mano kerštas šalin kreipsis nuo jų.

6. Aš busu Izraeliui nei *rasa, kad turės žydėti, nei rožė; ir jo šaknys turės išsprogti nei Libanonas,

*per. 6, 4.

7. Ir jo želmens išsiplatėti, kad būtų taip gražus, kaip alyvos medis; ir tur tokį gerą kvapą duoti, kaip Libanonas.

8. Ir jie vėl turės sėdėti po jo pavėsiu; iš rugių jie išsilaiyks ir žydės nei vynmedis; jo paminklas bus lyg vienas prie Libanono.

9. Epraime, kam man daugiaus dievačiai? Aš jį išklausysu ir vadžiosu. Aš busu nei žalia eglė; prie manęs bus randamas tavo vaisius.

10. Kas yra išmintingas, kurs tai permąnytu, ir protingas, kurs tai suprastų? Nės *keliai Pono Dievo yra tikri, ir teisieji vaikščioja ant jų; ale ėperžengiantieji parpuola ant jų.

*Ps. 25, 10. †Jėz. 8, 14.

Prarakas Joëlis.

Perskyrimas 1.

Koravonė Pono Dievo Žydams apsakomos.

Šitas yra Pono Dievo žodis, kurs sakytas buvo Joëliui, sunui Petuėlio:

2. Klausykite to, jus vyresnieji, ir dabokite ant to, visi gyventojai žėmėje, bau toktai nusidavė jūsų čėsuose, arba jūsų tėvų čėsuose!

3. Sakykite *savo vaikams apie tai, ir jūsų vaikai te sako tai savo vaikams, ir tie vaikai kitiems savo vaikų vaikams!

*Ps. 78, 3. 4.

4. Butent, ką kirmėlės paliekti, tai suėda žogai; ir ką žogai paliekti, tai

suėda vabalai; ir ką vabalai paliekti, tai suėda gnusai.

5. Pabuskite, jus girtieji, ir verkite ir kaukite, visi vyno girtuokliai dėl šviežiojo vyno! nės jis jums pagrėbtas iš po jūsų burnos.

6. Nės atitraukia į mano žemę didis *žmonių pulkas, ir jų be skaitliaus; tie tur dantis nei liutai, ir kru mines dantis nei liutienės.

*per. 2, 2.

7. Tie išpustija mano vynkalnį ir nubraukia mano pygmedį, nulup jį ir meta jį šalin, kad jo šakos baltos čia stovi.

8. Kauk, kaip kokia merga, žaku apsisiaučianti dėl savo jaunikio!

9. Nės *valgymo apiera ir gërimo apiera yra šalin iš namų Pono Dievo, ir kunigai, Pono Dievo tarnai, yra smutni.

* perkš. 13. per. 2, 14.

10. Laukas yra supustytas, ir dirva stov vargingai; javai sugedę, vynos stov vargingai, ir aliejus biedningai.

11. Laukininkai išveisd vargingi, ir vynininkai kaukia dėl kviečių ir dėl miežių, kad iš dagos ant lauko nieko ne gal buti.

12. Taipjau ir vynmedis stov vargingai, ir pygmedis biedningai; priegtam granotmedžiai, palmų medžiai, obelys ir visi medžiai ant lauko padžiuvę; nėra žmonių *džiaugsmas į bėdą pavirto.

* perkš. 16.

13. Apisijuokite ir dejuokite, jus kunigai, kaukite, jus tarnai altoriaus; įeidami gulėkite žakuose, jus tarnai mano Dievo! nėra tiek *valgymo apiera, tiek gërimo apiera šalin yra iš namų jūsų Dievo.

* perkš. 9.

14. Švęskite pastnjką, sušaukite susirinkimą, surinkite vyresnius ir visus gyventojus tos žemės į namus Pono Dievo, savo Dievo, ir šaukite Ponop Dievop!

15. Ak bėda tai dienai! nėra Pono Dievo *diena arti yra, ir ateiti kaip sugaišinimas nuo Visagalinčiojo.

* per. 2, 1. Jėz. 13, 6.

16. Čia valgis po mūsų akių bus šalin imtas, ir iš namų mūsų Dievo *džiaugsmas bei linksmumas.

* perkš. 12. 5 Maiž. 16, 11.

17. Sėkla po žeme supuvo, rugių butai stov pusti, skunės suirusios; nėra javai sugedę.

18. Ak banda, *kaip ta dejuoja! jaučiai išrodo biedningi, nėra ne tur ganyklos, ir avys nutrokšta.

* Jėz. 24, 7.

19. Pone Dieve, tavę aš prašau; nėra ugnis sudegino lankas pusčioje, ir *liepsna visus medžius ant dirvos uždegė.

* per. 2, 3.

20. Ir *žvėrys šaukia tavęsp; nėra vandens versmės išdžiuvusios, ir ugnis sudegino lankas pusčioje.

* Ps. 104, 11.

Perskyrimas 2.

Apie tikrąjį prisivertimą, apie Poną Kristų, ir apie išliejimą Šventosios Dvasės.

Trubykite su truba Zione, šaukite ant šventojo mano kalno; drebėkite, visi

gyventojai žemėje, nėra diena Pono Dievo ateiti ir yra arti.

* per. 1, 15.

2. Tamsi diena, aptemusi diena, debesuota diena, mygluota diena, lyg kaip aušra išsiplatina per kalnus, butent didis ir sylingas žmonių pulkas, *kurio lygaus pirm to ne buvę ir paskui ne bus į amžinus česus visados.

* 2 Maiž. 10, 14.

3. Pirm jo eina sudeginanti ugnis, ir paskui jį *deganti liepsna. Žemė po jo akių yra nei daržas, ale paskui jį nei pusta pusčia, ir nei viens jam ne išsprus.

* per. 1, 19.

4. Jie išveizdi nei žirgai, ir bėga nei raiteliai;

5. Jie šokinėja viršuje kalnų, kaip vežimai bilda, ir kaip liepsna užia šiauduose, kaip didis žmonių pulkas, karui išrėdytas.

6. Žmonių pulkai baidysis jo, visų gymiai taip išblyškę,

7. Jie bėgs, nei milžinai, ir murus įveiks, nei kareiviai; kožnas tuojaus tiesiog trauksis ir ne eis iš kelio.

8. Nei vienas antram painių ne darys, bet kožnas keliaus pagal savo davadą; ir persilauš per ginklus ir ne bus įžeisti.

9. Jie jodinės aplinkun per miestą, ant murų bėginės, ir kops į butus ir įeis *pro langus lyg vagis.

* Jėz. 9, 21.

10. Dėl jo dreba žemė, ir virp dangus; *saulė bei mėnuo aptemsta, ir žvaigždės užlaiko savo šviesą.

* Jėz. 13, 10. a.

11. Nėsa Ponas Dievas savo perkuną duos pirma eiti pirm savo vaisko; nėra jo vaiskas yra labai didis ir sylingas, kurs darys, ką jis liepia; nėra *diena Pono Dievo yra didi ir labai baisinga; kas gal ją iškęsti?

* Jėz. 30, 7.

12. Taigi dabar sako Ponas Dievas: *prisiverskite manępi iš visos širdies pastnjkavimu, verksmu ir dejavimu!

* Ez. 33, 11.

13. Sudraskykite savo širdis, ir ne savo rubus, ir prisiverskite Viešpatiespi, savo Dievopi! nėra *jis yra malonus, mielaširdingas, kantrus ir didžios gerybės, ir veik gailiasi koravonės.

* 2 Maiž. 34, 6. a.

14. *Kas žin, rasi jis vėl gailėtus ir žegnonę paskui savę paliktų, apie-

ravoti valgymo apierą ir gërimo apierą Ponui Dievui, jūsų Dievui.

* Jonoš. 3, 9, per. 4, 2.

15. Trubykite su trubomis Zione, švęskite pastnią, suvadinkite susirinkimą.

16. Surinkite žmonių pulką, šventinkite susirinkimą, sušaukite vyresniuosius, kruvon šaukite mažus vaikaičius ir žindomus; jaunikis te išeiti iš savo kamaros, ir marti iš savo lovos!

17. Te verkia kunigai, Pono Dievo tarnai, tarp prybažnyčio bei altoriaus, ir te sako: „Pone Dieve, čėdyk savo žmonių, ir ne duok sugėdįtai buti savo tėviškei, kad pagonai ant jų ne ponavotų! *Kodėl tu velytumbei sakyti tarp žmonių: kame dabar jų Dievas?“

* Ps. 42, 4.

18. Tai tada Ponas Dievas atkėrys savo žemę ir čėdys savo žmonių.

19. Ir Ponas Dievas atsakydamas tars savo žmonėms: štai, aš jums javų, šviežaus vyno ir aliejaus apšėdžiau siųsu, kad to pilnai turėsite, ir *ne duosu jums daugiaus tarp pagonų gėdoje buti.

* perkš. 26, 27.

20. Ir tą iš šiaurės aš toli nuo jūsų šalin varysu, ir jį stumsu į išdžiuvusią ir sausą žemę, butent jo veidą aš kreipsu ant jurių linkai į rytus, ir jo galą į kraštiniąsias jures. Jis turės suputi ir smirdėti, nės jis nesvietiškus daiktus ištaisės.

21. Nesibijok, mieloji žemė, bet buk linksma ir be baimės! nės Ponas Dievas taip jau gal didžius daiktus ištaisyti.

22. Nesibijokite, jus žvėrys ant lauko! nės gyvenimai pusčioje turės žaliuoti, ir medžiai savo vaisių nešti, ir pygmedžiai bei vynmedžiai gana vaisių turės.

23. Ir jus, vaikai Ziono, *džiaugkitės ir bukite linksmi iš Pono Dievo, savo Dievo, jums duodančiojo mokįtojus ant teisybės; ir jums nusiūncia į tanktybą lietu ir vėlybą lietu, kaip pirma, *Jėz. 61, 10. † 3 Maiž. 26, 4.

24. Kad *klojimai pilni būtų rugių, ir spaustuvės sklųstų šviežiu vynu bei aliejumi.

* Pam. 3, 10.

25. Ir aš jums atpildysu tus metus, kuriuos *žogai, vabalai, gnosai bei kir-

mėlės suėdė, — mano didysis vaiskas, kuriuos tarp jūsų siūnciau, — * per. 1, 4.

26. Kad gana turėsite valgyti ir *vardą Pono Dievo, savo Dievo, garbinti, dyvus tarp jūsų dariusio; ir mano žmonės ne turės daugiaus išgėditi buti.

* 5 Maiž. 8, 10 ir 32, 13.

27. Ir jus tai ištirsite, *kad aš esmi viduje tarp Izraelio, ir kad aš esmi Ponas Dievas, jūsų Dievas, ir nei vieno daugiaus; ir mano žmonės ne turės daugiaus išgėditi buti. * 5 Maiž. 31, 17.

Perskyrimas 3.

Apie apgynimą bažnyčios prieš neprietelius

Ir po to aš *savo Dvasę išliesu ant viso kuno, ir jūsų sunus bei įdukters prarakaus; jūsų vyresnieji sapnų matys, ir jūsų jaunikačiai regėjimų regės. *Jėz. 44, 3. Ez. 39, 29. Darb. Ap. 2, 16. 17. per. 10, 44. Tit. 3, 6. † Darb. 21, 9.

2. Taip jau aš į tą čėsą ir išliesu savo Dvasę, tiek ant bernų, tiek ant tarnaičių.

3. Ir duosu stebuklų ir danguje ir ant žemės, butent kraują, ugnį bei dumų smalktį.

4. Saulė pavirs į tamsumą, ir mėnuo į kraują, pirm ne kaip prieš ana didžioji ir išgasties pilnoji diena Pono Dievo.

5. Ir nusiduos, kurs Viešpaties vardo melsis, bus išgelbėtas. *Nės ant kalno Ziono bei Jeruzalėje bus išgelbėjimas, kaip Ponas Dievas pažadėjęs, ir prie kitų likusiųjų, Pono Dievo vadįsiamųjų.

* Rym. 10, 13.

6. Nės štai, tose dienose ir tame čėse, kada aš nukreipsu kalėjimą Judo bei Jeruzalės,

7. Aš visus pagonus suvesu ir nuvesu juos žemyn į pakalnę Jozapato, ir čionai su jais provavosu dėl savo žmonių ir dėl savo tėviškės dalies Izraelio, kurią jie tarp pagonų išbarstė, ir mano žemę išsidalijo,

8. Ir *burtą metė ant mano žmonių, ir vaikus už valgi šalin davė, bei mergaites už vyną pardavė ir pragėrė.

* Na. 3, 10.

9. Ir jus iš Zoro bei Zidono ir iš visų rubežių Pylistėnų, ką jus darbo turite su manimi? *Ar jus norite man tyčiuotis? Gerai, jei prieš mane tyčiuojatės, tai aš jums tokiai

greitai ir veik užmokėsu ant jūsų galvos.

* I Kor. 10, 22.

10. Kurie jus ėmėte mano sidabrą, bei auksą, ir mano gražius brangumynus, ir tus į savo bažnyčias įnešėte,

11. Priegtam ir vaikus Judo bei vaikus Jeruzalės pardavėte Grykonams, kad ben juos labai toli šalin gabenatumbite nuo jų rubežių.

12. Štai, aš jus prikelsu iš to kampo, į kurį jus juos pardavėte, ir noru jums tai atrokuoti ant jūsų galvos.

13. Ir jūsų sunus bei jūsų dukteris aš vėl parduosiu per vaikus Judo; tie tus parduos aniems iš Arabionų žemės, žmonėms iš tolimos žemės; nės Ponas Dievas tai kalbėjo.

14. Iššaukite tai tarp pagonų, šventikite kokį karą, prikelkite drutuosius, te prieiti ir tesitraukia aukštyn visi kareiviai!

15. Darykite kardų iš savo noragu, ir ragotinių iš savo piautuvų; silpnasis te sako: aš esmi drutas!

16. Susipulkavokite ir priekite, visi pagonai, iš visų šalių, ir susieikite kruvon! čia jau Ponas Dievas tavo drutuosius paguldys.

17. Pagonai kelsis ir aukštyn eis į pakalnę Jozapato; nės čionai aš sėdėsu sudyti visus pagonus iš visų šalių.

18. *Pradėkite piauti! nės javai pri-noko; eikšte žemyn! nės spaustuvė

pilna, ir spaustuvė perbėga; nės jų piktenybė didelė.

* Apriš. 14, 18.

19. Bus šen ir ten žmonių pulkai pakalnėje provos, nės Pono Dievo diena arti yra pakalnėje provos.

20. *Saulė bei mėnuo aptems, ir žvaigždės užlaikys savo šviesą.

* per. 2, 10 ir 3, 4.

21. Ir *Ponas Dievas rėkaus iš Ziono, ir duos girdėti savo balsą iš Jeruzalės, kad dangus ir žemė padrebės. Ale Ponas Dievas bus prisitikėjimu savo žmonėms ir tvirtybe vaikams Izraelio.

* Amos 1, 2. s.

22. Ir *jus ištirsite, kad Aš, Ponas Dievas, jūsų Dievas, Zione gyvenu ant šventojo savo kalno. Tada Jeruzalė bus šventa, ir nei joks svetimas daugiaus ne vaikščios per ją. * Ez. 34, 30.

23. Tuočės *kalnai varvės saldžiu vynu, ir kaukaros pienu, ir visos upės Judavos bus pilnos vandens; ir iš Pono Dievo namų įversmė išeis, šlapinanti upę Sitim.

* Amos 9, 13. † Ps. 68, 67. Jėz. 12, 3.

24. Ale Egiptas pustus pastos, ir Edomas pusta pustynė, dėl piktenybės, vaikams Judo išrodytosios, kad jie nekaltą kraują praliejo savo žemėje.

25. Ale Judava bus apgyvenama amžinai, ir Jeruzalė visados.

26. Ir aš ne liksu ne atkeršytą jų *kraują. Ir †Ponas Dievas gyvės Zione.

* 5 Maiž. 32, 43. † Ez. 48, 35.

Prarakas Amos.

Perskyrimas 1.

Dievas grumzdžia Izraelitėnų kaimynus koravoti.

Šitai yra, ką Amos, kurs tarp *kerdžių Tekooje buvo, regėjęs ant Izraelio †čėse Usijo, karaliaus Judavos, ir Jerobėamo, Joaso sunaus, Izraelio karaliaus, du metu pirm žemės padrebėjimo,

* per. 7, 14. † Sak. 14, 5.

2. Ir tarė: *Ponas Dievas rėkaus iš Ziono, ir savo balsą duos girdėti iš Jeruzalės, kad †lankos kerdžių vargingai stovės, ir Karmelis viršuje padžius.

* Jėr. 25, 30. Joël 3, 21. † Joël 1, 10.

3. Taip sako Ponas Dievas: dėl trijų ir keturių biaurių nusidėjimų *Damaško aš jų ne čėdysu, todėl, kad jie Gilėadytus geležiniais spragilais sukulė;

* Jėz. 17, 1. s.

4. Bet aš *ugni siųsu į namus Azaėlio, ta sudegis paločius Ben-Adado. *perkš. 7.

5. Ir aš užkaiščius Damaško sulaužysu, ir gyventojus ant lauko Aven draug su tuomi, kurs karališkąją lazda laiko, iš linksmojo buto išpustysu, kad žmonės iš Syrios į Kir bus šalin gabenami, sako Ponas Dievas.

6. Taip sako Ponas Dievas: dėl trijų ir keturių biaurių nusidėjimų Gazos aš jų ne čėdysu, todėl, kad jie sugautuosius tolyn pavedė ir į žemę Edom pravarė;

7. Bet aš *ugni siųsu į murus Gazos, ta sudegis jų paločius.

* per. 2, 2. 5.

8. Ir gyventojus Asdodo draug su tuomi, kurs karališkąją lazda laiko, iš Askalono išpustysu, ir kreipsu sa-

vo ranką prieš Akroną, kad prapulturės, kas Pylistėnų dar liko, sako Viešpats Ponas Dievas.

9. Taip sako Ponas Dievas: dėl trijų ir keturių biaurių nusidėjimų miesto *Zoro aš jų ne čėdysu, todėl, kad jie apkaltuosius toliaus į žemę Edom pravarė, ne minėdami derėjimo su broliais; *Joel. 3, 9.

10. Bet aš *ugni siųsu į murus Zoro, ta sudegįs jų palochius. *perkš. 4, 7

11. Taip sako Ponas Dievas: dėl trijų ir keturių biaurių nusidėjimų Edomo aš jo ne čėdysu, todėl, kad jis savo brolių kardu persekinėjęs, ir kad jisai jo nėsčias nužavinęs ir vis suplėšęs savo keršte, ir savo narsą amžinai laiko;

12. Bet aš ugnį siųsu į Tėmaną, ta sudegįs palochius Bazroje.

13. Taip sako Ponas Dievas: dėl trijų ir keturių biaurių nusidėjimų vaikų Amono aš jų ne čėdysu, todėl, kad jie nėsčias sudraskė Gilėade, kad savo rubežių praplatintų;

14. Bet aš ugnį uždegstu muruose Raba; ta sudegįs jų palochius, kad šauksmas bus čėse karo, ir kad vėtra prieis čėse umaro.

15. Tai tada jų karalius draug su jo kunigaikščiais sugautas bus šalin gabenamas, sako Ponas Dievas.

Perskyrimas 2.

Ponas Dievas nedėkingąją giminę Judo bei Izraelio grumzdžia koravoti.

Taip sako Ponas Dievas: dėl trijų bei keturių biaurių nusidėjimų Moabo aš jų ne čėdysu, todėl, kad jie kaulus Edomo karaliaus į pelenus sudegino;

2. Bet aš ugnį siųsu į Moabą, ta sudegįs palochius Kirjotoje; ir Moabas turės mirti tranksmė ir rėksmė ir trubų garse.

3. Ir aš jų valdoną išgaišysu ir visus jų kunigaikščius draug su juomi nužudysu, sako Ponas Dievas.

4. Taip sako Ponas Dievas: dėl trijų bei keturių biaurių nusidėjimų Judo aš jo ne čėdysu, todėl, kad jie Pono Dievo *prisakymus paniekina ir jo provas ne laiko, ir duodasi išvadžioti savo melais, kuriuos jų tėvai sekė; *Oz. 4, 6.

5. Bet aš *ugni siųsu į Judą, ta sudegįs palochius Jėruزالės. *per. 1, 4 ir 7, 10.

6. Taip sako Ponas Dievas: dėl trijų bei keturių biaurių nusidėjimų Izraelio

aš jų ne čėdysu, todėl, kad jie teisiuosius už pinigų ir pavargulius *už porą kurpių parduoda. *per. 8, 6. Joel. 3, 8.

7. Jie pavargulių *galvą pamina į purvą, ir gaišina kelią biednųjų. Sunus ir tėvas gul prie vienos mergos, kad jie šventąjį mano vardą nešventą darytų. *per. 8, 4.

8. Ir prie visų altorių jie paleistuvauja iš užstatytų rubų, ir geria vyno savo dievaičių namuose iš koravonės (pinigų).

9. Juk aš *Amorytą pirm jų akių išgaišinau, taip išsikėlusį, kaip cėdrai, ir jo syla, kaip aužuolai; ir aš išgaišinau viršuje jo vaisių ir apačioje jo šaknį. *4 Maiž. 21, 21, 24.

10. Ir *iš Egipto žemės aš jus išvedžiau ir per keturisdešimt metų pusčioje vadžiojau, kad Amorytų žemę apgyventumbite. *2 Maiž. 12, 51.

11. Ir iš jūsų vaikų aš prarakus prikėliau ir *Nazirėnus iš jūsų jaunikaičių. Ar ne taip, jus vaikai Izraelio? sako Ponas Dievas. *4 Maiž. 6, 2—13.

12. Tai jus duodate Nazirėnams vyno gerti, ir prisakote prarakams tarydami: *jus ne turite prarakauti. *per. 3, 8 ir 7, 13.

13. Štai, aš tarp jūsų braškėdysu, kaip vežimas pėdais prikrautas braška,

14. Kad greitasis ne galės išbėgti, nei drutasis nieko ne įgalės, ir galįsis ne galės savo gyvastį išvalnyti;

15. Ir strielčiai ne ištrivos, ir greitai bėgti galįsis ne išbėgs, ir įojąsis ne išvalnys savo gyvastį;

16. Ir kurs tarp drutųjų sylingiausiasis yra, nuogas turės išbėgti tuočės, sako Ponas Dievas.

Perskyrimas 3.

Nedėkingieji Izraelitėnai tur koravojami būti.

Girdėkite, ką Ponas Dievas su jumis kalba, jus vaikai Izraelio, butent su visomis giminėmis, *kurias aš iš Egipto žemės išvedžiau; ir tarė: *2 Maiž. 12, 37.

2. Iš *visų giminių ant žemės aš jus vienus išpažinau; todėl aš ir noru jus koravoti dėl visų jūsų nusidėjimų. *5 Maiž. 4, 34.

3. Begu ir gal dvejetas podraug vaikščioti, net, kad juodu gerai sutinka?

4. *Begu liutas rėkia girioje, plėšimo ne turįs? Begu liutytis bliauja iš savo urvos, net, kad jis ką sumedžiojęs? *Jez. 31, 4.

5. Begu paukštis ir įsipainioja į

žabangą ant žemės, čia, kur nieks paukščių ne gaudo? Begu ir žabangą kas pakelia nuo žemės, su kuriuomi dar nieko ne sugavęs?

6. Begu ir kas su truba kokiame mieste trubija, kad žmonės iš to ne nusigąstų? Begu ir yra kokia *nelaimė mieste, kurią Ponas Dievas ne darytų?

* Jėz. 45, 7. Raud. 3, 37.

7. Nės Viešpats, Ponas Dievas, nieko ne daro, jei jis ne savo paslėptinę žinomą darytų pranašams, *savo tarnams.

* Ps. 25, 14.

8. Liutas rėkia, kasgi nesibijotų? Viešpats, Ponas Dievas, kalba, kasgi ne prarakautų?

9. Apsakykite paločiuose Asdode ir paločiuose Egipto žemės tarydami: susirinkite ant kalnų Samarios ir žiūrėkite, koks didis čionai yra rėksmas ir neteisybė!

10. Jie ne atboja nei jokios teisybės, sako Ponas Dievas, surenk turtų, neteisiai sugrėbtų, savo paločiuose.

11. Todėl Viešpats, Ponas Dievas, taip sako: ši žemė abažu aplink bus apgulta, ir tavę žemyn plės nuo tavo macies ir tavo butus išplės.

12. Taip sako Ponas Dievas: lygiai, kaip kerdžius liutui porą blauzdkaulių arba ausies galelį iš nasrų išplėšia, taip vaikai Izraelio, Samarioje gyvenantieji, bus išplėsti, ir tur kampe patalą, bei Damaške lovą.

13. Klausykite ir liudykite namuose Jokubo, sako Viešpats, Ponas Dievas, Dievas Zebaot.

14. Nės tuočės, kad aš griekus Izraelio pajėskosu, tai aš altorius Bėt-Elio pajėskosu, ir ragus altoriaus nulašu, kad ant žemės turės parpulti;

15. Ir ištiksi butus, tiek vasaros, tiek žiemos čėse gyvenamus; ir prapuls butai, *iš elepanto kaulų daryti, ir daugumas butų bus išpustyti, sako Ponas Dievas.

* per. 6, 4.

Perskyrimas 4.

Grumzdimas prieš vyresniusius Izraelio.

Girdėkite šitą žodį, jus riebios karvės, ant kalno Samarios esančios, kurie jus pavarguliams, kas ne verta, darote, ir paminatė pavargusius, tarydami savo ponams: atneške, girtuokime!

2. Viešpats, Ponas Dievas, prisieikė

A. T.

prie savo šventybės: štai, čėsas ateiti ant jūsų, kad su meškerėmis busite ištraukti, ir jūsų vaikų vaikai su kebeklėliais, žuvių gaudomaisiais.

3. Ir išeisite laukan pro spragas, kožnas tiesiog ties savimi, ir busite šalin metami į Armoną, sako Ponas Dievas.

4. Beje, eikite šen į Bėt-Elį ir pelnkite griekus, bei į Gilgalį, kad jūsų griekų daug būtų; ir neškite savo apieras rytmečiais ir savo desėtines trečiąją dieną;

5. Ir sudeginkite raugo dėkavonės apierai, ir sakykite apie apierą, iš geros valės duotąją, ir apsakykite tai; nės taip jums patinka, jus vaikai Izraelio, sako Viešpats, Ponas Dievas.

6. Todėl aš jums ir daviau per visus jūsų miestus dantis pateikiančias ir duonos stoką per visas jūsų šalis, ir tačiau jus manėsi ne prisivertėte, sako Ponas Dievas.

7. Taip jau aš ir *lietaus jums nedaviau, iki dar trims mėnesims te b'esant iki dago čėsui, ir vienam miestui aš sutekau lietaus, ir antramjam aš to ne sutekau; viena dirva gavo lietaus, ir antroji dirva, kuri lietaus ne gavo, perdžiuvo.

* 1 Kar. 17, 1.

8. Ir išėjo du, trys miestai į vieną miestą, kad vandens gautų gerti, ir ne galėjo gana to rasti; tačiau jus manėsi ne prisivertėte, sako Ponas Dievas.

9. Aš jus sloginau sausu *oru ir kuliais; taip jau ir gnsai suėdė vislab, kas jūsų daržuose, vynkalniuose ir ant pygmedžių bei aliejaus medžių augo; ir tačiau jus manėsi ne prisivertėte, sako Ponas Dievas.

* Ag. 1, 11.

10. Aš marą siunčiau tarp jūsų, lygiai kaip *Egipte; aš nužudžiau jūsų jaunuomenę kardų, ir daviau jūsų arklius pagrėbtus šalin gabenti; aš smarvę jūsų abažo jums daviau eiti į jūsų nosį; ir tačiau jus manėsi ne prisivertėte, sako Ponas Dievas.

* 2 Maiž. 9, 3.

11. Aš nekurius iš jūsų supustijau, kaip *Dievas Sodomą bei Gomorą supustijo, kad buvote lyg t nuodėguly, iš ugnies ištrauktas; ir tačiau jus manėsi ne prisivertėte, sako Ponas Dievas.

* 1 Maiž. 19, 24, 25. s. † Jud. perkš. 23.

12. Todėl aš noru tau toliaus taip daryti, Izraeli; ir kadangi aš tau taip

noru daryti, taigi taisykis, Izraeli, ir eik priešais savo Dievui!

13. Nės štai, jis yra tasai, kurs kalnus daro, vėją sutver, ir rodo *žmogui, ką jis tur kalbėti. Jis daro ir aušrą ir tamsybę, jis eiti ant aukštybių žemės; jis vardu Viešpats, Dievas Zebaot.

* Mat. 10, 19, 20.

Perskyrimas 5.

Dejavimo giesmė, prisivertimop vadinanti dėl nusižengimo Izraelio.

Klausykite, jus iš giminės Izraelio, šitą žodį! nėra aš turu šią dejavimo giesmę ant jūsų sutaisyti:

2. Merga Izraelio parpuolusi, kad ne vėl prisikels; ji ant žemės parstumta, ir niera nei jokio, ją prikelančio.

3. Nės taip sako Ponas Dievas: mieste, kur tukstantis išeina, tikt šimtas pasiliks; ir kur šimtas išeina, tikt dešimt pasiliks giminėje Izraelio.

4. Todėl taip sako Ponas Dievas namams Izraelio: *jėškokite manę, tai gyvi išliksite!

* 1 Nus. 20, 9.

5. Ne jėškokite *Bët-Elj, ir ne nueikite į Gilgalį, ir ne eikite į Ber-Sėbą! Nės Gilgalis apkaltas bus šalin gabenamas, ir Bët-Elis bus Bët-Aven (nieku pavirs).

* per. 4, 4.

6. Jėškokite *Pono Dievo, tai gyvi išliksite, kad ūgnis namuose Juozėpo viršų ne gautų, kuri degtų, kad niekš ne galėtų gesyti Bët-Elyje, *Jėz. 55, 6. †Jėr. 17, 27.

7. Kurie jus *provą į metėles perverčiate, ir teisybę žemyn parstumjate.

* Jėz. 5, 20. Amos 6, 12.

8. Jis *daro Sietą ir Orioną, iš tamsybės rytą ir iš dienos tamsią naktį darąsis. Jis ūvandenį jurėse vadina, ir išlieja tą ant žemės, jis vardu Ponas Dievas;

* Job. 38, 31, 32. † Amos 9, 6.

9. Jis daro, kad drutasis tur supuštys buti, ir apmurytas miestas tur išpuštijimui tekti.

10. Ale jie to nekenčia, kurs juos pabara vartuose, ir tą per nuobodą laiko, kurs ko gero mokina.

11. Todėl, kad jus pavargulius prispaudžiate ir rugių imate iš jų didžiais saikais, tai jus *ne gausite gyventi tuose butuose, kuriuos iš kaldytų akmenų pasibudavojote, ir to vynu ne gausite gerti, kurį ant anų gražių vynkalnių sodinote.

* Zep. 1, 13.

12. Nės aš žinau jūsų nusižengimą,

kurio daug yra, ir jūsų griekus, kurie sunkus yra, kaip jus teisiuosius prispaudžiate, ir už kraują pinigų imate, ir pavargulius vartuose paminatė.

13. Todėl išmintingasis tuočės tur tylėti, nėra piktas čėsas.

14. Jėškokite, *kas ger, ir ne, kas pikt, kad gyvi išliktumbite! tai Viešpats, Ponas Dievas Zebaot, bus pas jus, kaip jus giriatės.

* Ps. 97, 10.

15. N'apkėskite, *kas pikt, ir mylėkite, kas ger; darykite, kad provos būtų vartuose! tai Viešpats, Ponas Dievas Zebaot, malonus bus likusiems iš Juozėpo.

* Ps. 34, 15 ir 97, 10. Rym. 12, 9.

16. Todėl taip sako Ponas Dievas, Dievas Zebaot, ansai Viešpats: bus dejavimo per visas gatves, ir ant visų kelių bus sakoma: „bėda, bėda!“ ir kas tikt gal verkti, tas laukininką vadys, kad dejuotų ir raudotų.

17. Per visas *vynyčias bus dejavimo, nėra aš noru tarp jūsų nužengti, sako Ponas Dievas.

* Joël. 1, 11.

18. Bėda tiems, kurie nor dienos Pono Dievo! Ką ji jums mačys? nėra *Pono Dievo diena yra tamsybė, ir ne šviesa.

* Jėr. 30, 7. Joël. 2, 11. Zep. 1, 15.

19. *Lygiai, kaip kad kas dėl liuto bėgtų, ir lokys jį sutiktų; ir lygiai, kaip kad kas į kokį butą eitų ir su ranka prie sienos prisiglaustų, ir žaltytys jį įgeltų;

* Jėz. 24, 18.

20. Nės Pono Dievo *diena juk bus tamsi ir ne šviesi, aptemusi ir ne gaidri.

* Joël. 2, 2.

21. *Aš nekenčiu jūsų šventės, ir ne noru uostyti (apierų kvapo) jūsų susirinkimuose.

* Jėz. 1, 11. s. Mal. 2, 3.

22. Ir *norint jus man deginimo apierų bei valgymo apierų apieravojate, tai aš tačiau tų ne mėgstų; taip jau ir riebių jūsų dėkavonės apierų ne noru nei žiūrėti žiūrėti.

* Mik. 6, 6, 7.

23. Šalin dėk nuo manęs rėksmą savo giesmių! nėra aš tavo psalteržaislio ne noru girdėti.

24. Ale prova bus apreiškiama nei vanduo, ir teisybė nei didė upė.

25. Ar *jus iš giminės Izraelio man pusčioje per tus keturisdešimtus metų papiovimo apierą bei valgymo apierą apieravojote? Berods,

* Darb. Ap. 7, 42.

26. Jus nešėte šėtra savo karaliaus, ir Kijuną, savo abrožą, žvaigždę sa-

vo dievų, kurius sau patys buvote pasidarę.

27. Tai aš jus duosu anašal Damaškon šalin gabenti, sako Ponas Dievas, Dievu Zebaot vadinamasis.

Perskryimas 6.

Tolesnis koravonių grumzdimas dėl Žydų bei Izraelitėnų griekų.

Bėda nerupestingiams Zione ir pasitikiantiems ant *kalno Samarijos; kurie giriasi didžiausiais ant pagonių, ir (puikiai) vaikščioja namuose Izraelio.

* Jėr. 5, 17. per. 48, 7.

2. Eikite į *Kalnę ir žiurėkite, ir iš čia į Ematą, didįjį miestą, ir traukietės žemyn į Gatą Pylistėnų, kurios geresnios buvo karalystės, ne kaip šitos, ir jų rubežiai didesni už jūsų rubežius.

* 1 Maiž. 10, 10.

3. Kurie *dingotės, toli esą nuo piktos dienos, ir vis tykote nelabo valdymo;

* Pa. 10, 5.

4. Ir miegate ant lovų iš elefantų kaulų, ir per daug puikavojate su savo patalais; jus valgotė eryčius iš kaimenės ir penėtus veršius,

5. Ir žaidžiate ant psaltėriaus, ir išdumojate sau giesmes, lygiai kaip Dovidas;

6. Ir geriate vyno iš bliudų, ir moistijatės su balsamu, ir nieko nesirupinate iškados Juozėpo.

7. Todėl jie dabar pryšakyje tur eiti tarp tų, kurie sugauti šalin gabenami; ir turės liautis paleistuvavimas puikavojančiųjų.

8. Nės Viešpats, Ponas Dievas priėkė prie savo dušios, sako Viešpats, Dievas Zebaot: aš didei nekenčiu puikavojimo Jokubo, ir labai pykstu ant jų palochių; ogi aš ir tą miestą (neprieti-liams) paduosu su visu, kas tame yra.

9. O kad ir dešimts vyrų viename bute liktų, tai jie tačiau tur mirti;

10. Kad kožną jų jo dėdžius ir jo avynus tur imti, ir (jo) kaulus iš buto išnešti, ir sakyti tam, kurs stubose namų yra: ar jų ir dar daugiau yra? Ir tas atsakys: jie visi prapuolė. Ir sakys: buk linksmas! nėra jie ne norėjo, kad Pono Dievo vardo minėta būtų.

11. Nės štai, Ponas Dievas liepė, kad ištiktum didžiuosius butus, kad skylių gautų, ir mažuosius, kad spragų gautų.

12. Kas gal su arkliais bėgti, arba su jaučiais artti ant uolų? Nės *jus provą perkreipiate į tulžį, ir teisybės vaisių į metėles;

* per. 5, 7.

13. Ir linksminatės tuomi, kas abelnai nieku yra, tarydami: argi mes ne gana druti esame su savo ragais?

14. Todėl štai, aš ant jūsų iš giminės Izraelio žmonių pulką prikelsu, sako Viešpats, Dievas Zebaot, tie jums tužbos darys, pradėję iš tos vietos, kur į Ematą einama, iki upelės pusčioje.

Perskryimas 7.

Amazjas apskundžia Amosą, kad tris regėjimus regėjo apie busiančią koravonę.

Viešpats Ponas Dievas rodė man regėjimą, ir štai, čia stovėjo vienas, kurs žogų padarė pradžioje, atolui pradedant želti; ir štai, atolas buvo pažėlęs, kaip karalius savo avis buvo nukirpdinęs.

2. Ir jiems žolę ant žemės butinai norėjus nuėsti, tariau aš: ak Viešpatie, Pone Dieve, buk malonus! kas gal Jokubą vėl pagelbėti? nėra jo juk nedaug yra.

3. Tai Ponas Dievas to gailėjos *ir tarė: gerai, ne nusiduos tokiai.

* 1 Maiž. 18, 26.

4. Viešpats, Ponas Dievas, rodė man regėjimą, ir štai, Viešpats Ponas Dievas vadino ugnį, jeib taja koravotų; taijai reikėjo didį gilumą sučėrauti, ir jau suėdė to gerą dalyką.

5. Tai aš tariau: *ak Viešpatie, Pone Dieve, paliauk! kas gal Jokubą vėl pagelbėti? nėra jo juk nedaug yra.

* 4 Maiž. 11, 2.

6. Tai Ponas Dievas ir to gailėjos, ir Viešpats, Ponas Dievas, tarė: ir tai ne tur nusiduoti.

7. Ale jis rodė man šitą regėjimą, ir štai, Ponas Dievas stovėjo ant kokio muro su šniuru matuojamu; ir jis tą šniurą turėjo savo rankoje.

8. Ir Viešpats, Ponas Dievas, tarė man: ką tu matai, Amos? Aš tariau: šniurą. Tai Ponas Dievas man tarė: štai, aš šniurą trauksu per vidų mano žmonių Izraelio *ir jų daugiau ne čėdysu;

* per. 8, 2.

9. Bet aukštybės Izaoko bus išpustyjamos, ir bažnyčios Izraelio sugriaujamos; ir aš kardu ištiksiu namus Jėrobėamo.

10. Tai Amazjas, Bèt-Elio kunigas, siuntęs pas Jėrobėamą, Izraėlio karalių, jam sakydino: Amos maištą kelia prieš tavę namuose Izraėlio; ši žemė ne gal pakęsti jo žodžio.

11. Nės taip sako Amos: Jėrobėamas kardu bus žudomas, ir Izraėlitėnai iš savo žemės apkalti bus šalin gabenami.

12. Ir Amazjas tarė Amosui: tu reģetojau, eik šalin, ir nubėgęs į žemę Judavos tenai valgyk duonos ir prarakauk tejau,

13. Ir ne prarakauk daugiau Bėt-Elyje! nės tai karaliaus pilis ir karalystės dvaras.

14. Amos atsakydamas tarė Amazjui: aš ne esmi nei prarakas, nei prarako sunus, bet aš esmi kerdžių vienas, morų uogas nuskinąs.

15. Ale Ponas Dievas atėmė mane nuo kaimenės ir tarė man: nuėjęs prarakauk mano žmonėms Izraėl!

16. Taigi klausyk dabar Pono Dievo žodžio! tu sakai: ne prarakauk prieš Izraėlį ir ne *lašnok (Dievo žodį) prieš giminę Izaoko! * Mik. 2, 6.

17. Todėl Ponas Dievas taip sako: tavo pati mieste apsikekšaus, ir tavo sunus bei dukters kardu prapuls, ir tavo dirva šniuru bus išmatuojama; ale tu numirsi nečystoje žemėje, ir (žmonės) Izraėlio bus pravaryti iš savo žemės.

Perskyrimas 8.

Apie prapuoliną giminės Izraėl, ir apie dvasišką badą.

Viešpats, Ponas Dievas, rodė man kokį regėjimą, ir štai, čia stovėjo pintinys obuolais (prikrautas).

2. Ir jis tarė: ką tu matai, Amos? Ir aš atsakiau: pintinį obuolais (prikrautą). Tai Ponas Dievas man tarė: galas priėjo ant mano žmonių Izraėl; aš jų daugiau ne čėdysu.

3. Ir giesmės bažnyčioje į kaukimą bus perkreiptos tuočės, sako Viešpats, Ponas Dievas; daug numirusių lavonų gulės visuose kampuose, kuriuos slapčiai turės šalin nešti.

4. Klausykite to, * kurie jus pavargulius prispaudžiate ir biednuosius žemėje sugaišinate, * per. 2, 7.

5. Tarydami: kadagi liausis naujmenosio šventė, kad javų parduoti, ir *Sabata, kad rugių ant turgaus vešti

galėtumbime, ir Epą pamažinti bei Šyklą padidėti, ir netikrą svartį laikyti,

* Neem. 10, 31 ir 13, 15.

6. Kad mes pavargulius už pinigų, ir nieko ne turinčiuosius * už porą kurpių prisisavītumbime, ir pelus už rugius parduotumbime? * per. 2, 6.

7. Ponas Dievas prisiekė prieš pūkavimą Jokubo: žiūrėsite, bau aš to jų elgimo amžinai miršėsu.

8. Ar žemei ne reiktų dėl to padrebėti, ir visi gyvatininkai (ne turėtų) smutni pastoti? Berods, ji visiškai kaip * su vandenimi bus aptvinta, paplėsta ir nuskandinta lyg su srove Egipto. * per. 9, 5.

9. Tuočės, sako Viešpats, Ponas Dievas, aš * saulei per pietus duosu nusileisti, ir žemę šviesioje dienoje duosu aptemti. * Jėr. 15, 9. Luk. 23, 44.

10. Aš jūsų šventes į smutką, ir visas jūsų giesmes į dejavimą perkreipsu; aš visų strėnas žaku apsiausdysu, ir visų galvas darysu plikas, ir darysu jiems gedėjimą, * kaip kad kas dėl vientėlio sunaus gėda, ir jie turės bėdingai prapulti. * Jėr. 6, 26. Zak. 12, 10.

11. Štai, ateiti čėsas, sako Viešpats, Ponas Dievas, kad aš badą siųsu į žemę, ne badą duonos arba troškulį vandens, bet žodžio Pono Dievo girdėti;

12. Kad šen ir ten aplink bėginės, nuo vieno jurių iki kitų, nuo šiaurės iki į rytus, žodžio Pono Dievo jėskodami, ir tačiau to ne suras.

13. Tuočės gražios mergaitės ir jaunikaičiai trokšte nutroks,

14. Kurie dabar bažijas prie praikimo Samarios, tarydami: kaip tikrai tavo Dievas Dane gyvas yra, kaip tikrai budas Bėr-Sėboje te biera! Nės jie taip parpuls, kad ne galės vėl atsikelti.

Perskyrimas 9.

Prarakavimas apie Kristų ir apie jo susirinkimą.

Aš mačiau Poną Dievą ant altoriaus stovintį, ir jis tarė: mušk į kulką, kad stulpai drebėtų! nės jų godas bus jiems visiems rokuojamas ant jų galvos, ir noru jų gyvatininkus kardu žudyti, kad nei viens ne galės išbėgti, ir nei vienintėlis išsprusti.

2. O * kad jie ir į peklą įsikastų, tai mano ranka juos tačiau iš čia išga-

bęs; ir kad jie į dangų užžengtų, tai aš juos tačiau žemyn stumsu. * Pa. 139, 8.

3. O *kad jie ir pasislėptų viršuje ant kalno Karmel, tai aš juos tačiau tenai įeškosu ir žemyn gabešu; o norint jie dėl manęs ir pasislėptų ant dugno jurių, tai aš tačiau žalčiams prisakysu, kad jie juos tenai įgeltų; * Obad. perkš. 4.

4. Ir norint jie dėl savo neprietelių į kalėjimą šalin eitu, tai aš tačiau kardui liepsu, kad jis tenai juos žudytų; nės *aš savo akis ant jų laikysu ant nelaimės, ir ne ant ko gero. * Jér. 44, 11.

5. Nės Viešpats, Ponas Dievas Zebaot, yra toksai: kad jis kokią žemę pakrutina, tai ji sutirpsta, kad visi gyvatinkai tur smutni pastoti, kad visai per jų viršų turės tekėti, *nei vanduo, ir bus aptvinta, nei su srove Egipto. * per. 8, 8.

6. Jis yra tas, kurs savo svetlyčią danguje budavoja, ir savo šetrą ant žemės gruntojo; jis prišauk vandeniui ju-rėse, *ir išlieja tą ant žemės; jis įvar-du Ponas Dievas. * per. 5, 8. † 2 Maiž. 6, 3.

7. Ar jus vaikai Izraelio man ne pri-lygstate Murinams, sako Ponas Dievas? Ar aš Izraelį ne išvedžiau iš Egipto žemės, ir *Pylistėnus iš Kap-toro bei Syrionus iš Kiro? * Jér. 47, 4.

8. Štai, akys Viešpaties, Pono Dievo, žiur ant griešnos karalystės, kad aš ją butinai nuo žemės išpustyčiau;

kačėig aš namus Jokubo ne butinai noru išgaišyti, sako Ponas Dievas.

9. Ale tačiau, štai, aš prisakysu ir sijodįsu namus Izraelio tarp visų pa-gonų, lygiai kaip su rėčiu sijojama, ir grudeliai ne turės kristi ant žemės.

10. Visi griekininkai mano žmonėse kardu prapuls, kurie *sako: ne bus taip arti ta bėda ir mus ne tropsys. * per. 6, 3.

11. Tuočės *aš sugrūvusiąją šetrą Dovidą vėl attiesu, ir jos spragas už-tversu, ir kas nulaušta, vėl attiesu ir budavosų, kaip pirm senų gadyinių buvo, * Darb. 15, 16. Jér. 24, 6. per. 31, 38.

12. Kad jie į dalykus gautų likusiuo-sius iš Edomo ir likusiuosius tarp visų pagonų, kuriems mano vardas bus ap-sakytas, sako Ponas Dievas, tai darąsis.

13. Štai, ateiti čėsas, sako Ponas Dievas, kad į vieną čėšą ir ars ir da-gos, ir į vieną čėšą ir spaus ir sės; ir *kalnai lašnos saldžiu vynu, ir vi-sos kaukaros bus vaisingos. * Joél. 3, 23.

14. Nės *aš nukreipsu kalėjimą savo žmonių Izraelio, kad jie gaus pustuo-sius miestus budavoti ir apgyventi, įvynycias apsođiti ir vyno iš tų gerti, sođų sođiti ir jų vaisiaus valgyti. * 5 Maiž. 30, 3. † Jėz. 65, 21.

15. Nės aš juos sođysu į jų žemę, kad ne būtų daugiaus išpustijami iš savo žemės, kurią aš jiems duosiu, sako Viešpats, tavo Dievas.

Prarakas Obadjas.

Apie Edomytų koravonę, ir apie Izraelitėnų išvalnijimą.

Šitas yra regėjimas Obadjo. Šitaip sako Viešpats, Ponas Dievas, apie Edomą: *mes iš Pono Dievo girdė-jome, kad paslai siųsti į pagonus: ge-rai, kariaukime prieš juos! * Jér. 49, 14.

2. Štai, aš tavę pažeminau tarp pa-gonų ir labai papeikiau.

3. Pasididžiavimas tavo širdies tavę prigavo, kadangi tu uolų *plyšiuose gyvenai, aukštose savo pilyse, ir sa-kai savo širdyje: kas nor manę žemyn stumti? * 4 Maiž. 24, 21.

4. Taigi, kad tu ir *aukštyn lėktum-bei lyg erelis, ir krautumbei savo lizdą tarp žvaigždžių, tačiau aš tavę noru iš čia žemyn stumti, sako Po-nas Dievas. * Jér. 49, 16. Amos 9, 3.

5. Kad vagys arba pustelninkai nak-čia ant tavęs užėitų, kad tu tada nie-ku pavirstumbei! Beje, jie gana vogtų; ir kad vyno rinkikai tavę už-pultų, tai jie nieko tau ne liktų, ką paskui nurinktumbei.

6. Kaip jie Esavą ištyrinės ir jo skarbų įeškos!

7. Visi tie, kurie su tavimi suderė-jo, išstums tavę iš žemės; žmonės, ant kurių tu tyčiuodamas pasitiki, tavę prigaus ir pergalės; kurie *tavo duonos valgo, tie tavę išduos, pirm ne kaip tu tai supasi. * Pa. 41, 10.

8. Matysite, sako Ponas Dievas, aš tuočės išmintinguosius iš Edomo iš-niekįsu, ir kytriuosius ant kalnų Esavo.

9. Nės tavo drutiejį Temane turės

smutnįtis, kad visi ant kalnų Esavo per razbajų butų išgaišinami,

10. Dėl piktenybės, *tavo broliui Jokubui išrodytosios, * 1 Maiž. 27, 14.

11. Tuočės, kaip tu prieš jį stovėjai, kada svetimieji jo abažą šalin gabe-no, ir žmonės iš svetimos žemės pro jo vartus įėjo ir ant Jėruzalės burtą metė, tai tu buvai lygiai kaip tųjų vienas. Todėl tu visai apgėdžtas busi ir amžinai busi išpustytas.

12. Tu daugiaus ne matysi taipo *savo džiaugsmą ant savo brolio čėse jo bėdos, ir ne džiaugsies iš vaikų Judo čėse jų vargų, ir su savo burna ne kalbėsi taip iš didžio čėse jų tužbos. * Mik. 4, 11.

13. Tu neturi jeiti pro vartus ma-no žmonių čėse jų vargų. Tu ne-turi džiaugtisi jų nelaimės čėse jų vargų. Tu neturi siųsti prieš jo abažą čėse jų vargų.

14. Tu neturi stovėti ant kryžkelių, jo išbėgusiuosius užmušti. Tu jo li-kusiuosius neturi išduoti čėse tužbos.

15. Nės Pono Dievo diena arti yra ant visų pagonų. *Kaip tu darei, taip tau atpenč nusiduos, ir kaip tu už-

pelnei, taip tau vėl užeis ant tavo galvos. * 2 Maiž. 21, 24. 3 Maiž. 24, 19. Luk. 6, 38.

16. Nės kaip jus gėrėte ant šventojo mano kalno, *taip visi pagonai kas dien turės gerti; beje jie turės tai iš-gerti ir praryti, kad butų, kaip nie-kados čia nieko ne buvus. * Ps. 75, 9.

17. Ale ant kalno Ziono dar keli bus išgelbėti, tie bus šventinyčia; ir giminė Jokubo apgyvės jį apgyvenančius.

18. Ir giminė Jokubo pastos ugnimi, ir giminė Juozėpo liepsna, ale giminė Esavo šiaudais; tus jie uždegs ir su-degis, kad giminei Esavo nieko ne lik-tų; nės Ponas Dievas tai kalbėjęs.

19. Ir tie į pietus apgyvės kalnus Esavo, ir tie iš pakalnių Pylistėnus; beje, jie apgyvės laukus Epraimo ir laukus Samarios, ir Benjamins kal-nus Gilėado.

20. Ir pravarytieji šio vaisko vaikų Izraelio, tarp Kananytų iki Zarpato esą, bei pravarytieji miesto Jėruzalės, Separade esą, apgyvės miestus į pie-tus linkai.

21. Ir užeis išgelbėtojai ant kalno Ziono, kalnus Esavo sudyti, taipo ta karalystė bus Pono Dievo.

Prarakas Jonas.

(Arba Jonošius.)

Perskyrimas 1.

Jonošiaus vadinimas, nepaklusnumas ir koravonė. Pono Dievo žodis atėjęs Jonošiui, Amitajo sunui, tarė:

2. Pasikėlęs eik į didįjį miestą Ninivę ir sakyk tame (Dievo) žodį! nės jų pik-tenybė aukštyr iškako į mano akis.

3. Ale Jonošius pasikėlęs bėgo nuo Pono Dievo, ir norėjo laivu pasiduoti į Tartėšų, ir ėjo žemyn iki į *Japo. Ir radęs laivą, į Tartėšų bėgti norintį, mo-kejo jis pervaziavimo pinigų, ir į tą įkopęs keliavo su jais į Tartėšų † nuo Dievo veido. * Joz. 19, 46. † Ps. 139, 9.

4. Tai *Ponas Dievas davė didį vė-ją pakilti ant jurių, ir didė vėtra kė-lėsi ant jurių, aža dumojo, buk lai-vas bus sudaužytas. * Mat. 8, 24.

5. Ir žmonės laive bijojos, ir šaukė kožnas *savo dievopi, ir metė rykus, laive esančius, į jures, kad pasilengvėtų. Ale Jonošius žemyn buvo nukopęs į (dugną) laivo, gulėjo ir miegojo. * 2 Kar. 17, 29.

6. Tai priėjęs jį laivo valdonas tarė jam: ko tu miegi? Pasikėlęs melsk savo Dievo, bau ne rasi Dievas mu-sų minėtų, kad ne prapultumbime!

7. Ir vienas tarė antram: eime ir me-skime burtą, kad iširtumbime, dėl ku-rio mums taip piktai destis? Ir jiems burtą be metant, Jonošius buvo tro-pytas.

8. Tai jie tarė jam: sakyk mums, ko-dėl mums taip piktai destis? Kokį tu amatą varai? Kas tu per vienas, ir iš kur tu ateini? Iš kurios žemės tu esi, ir nuo kurių žmonių tu esi?

9. Jis tarė jiems: aš esmi Ebrėonas ir bijausi Pono Dievo, Dievo iš dan-gaus, kurs *dareš ir jures, ir kur sausa.

3 Maiž. 1, 9, 10.

10. Tai žmonės labai bijodamies tarė jam: kodėlgi tu tai darai? Nės jie žinojo, jį bėgant nuo Pono Die-vo; nės jis tai jiems buvo sakęs.

11. Tai jie tarė jam: kągi mes dary-

sime su tavimi, kad jurės mums nutilų? Nės jurės baisiai buvo sujudjtos.

12. Jis tarė jiems: imkite manę ir meskite manę į jures, tai jurės jums nutilis; nės aš žinau, tą didėją vėtrą jums užeinant dėl manęs.

13. Ir žmonės yrė, prie kranto vėl prisileisti norėdami, ale jie ne galėjo; nės jurės baisiai susijudino jiems priešais.

14. Tai jie šaukė Dievopi ir tarė: ak Pone Dieve, ne duok mums prapulti dėl dušios šio vyro ir ne prirokuok mums nekaltą kraują! nės tu, Pone Dieve, darai, kaip tau mėgsta.

15. Ir jie ėmę Jonošių metė jį į jures; tai jurės *nutilo nuo savo užimo.

• Mat. 8, 26.

16. Ir žmonės labai bijojos Pono Dievo, ir nešė Ponui Dievui apieras bei pažadas.

Perskyrimas 2.

Jonošiaus malda ir išvalnijimas.

Ale Ponas Dievas pritaikė didę žuvį, Jonošių praryti. Ir *Jonošius buvo pilve tos žuvies tris dienas ir tris naktis.

• Mat. 12, 40 ir 16, 4. Luk. 11, 29.

2. Ir Jonošius meldė Viešpaties, savo Dievo, žuvies pilve,

3. Ir tarė: aš *šaukiau Ponop Dievop savo bėdoje, ir jis atsakė man; aš šaukiau iš pilvo peklos, ir tu išgirdai mano balsą.

• Ps. 120, 1 ir 130, 1.

4. Tu numetei manę į gilumą, į vidurį jurių, kad vilnys manę apsmė; visos tavo bangos bei vilnys ėjo per manę,

5. Kad dumojau, manę esant prastumtą nuo tavo akių, kad ne matysias daugiau šventąją tavo bažnyčią.

6. Vandens manę apsmė iki mano gyvasčio, gelmė aptvino manę; švendros apdengė mano galvą.

7. Aš žemyn nugrimzdau iki kalnų gruntų, žemė manę buvo užrakinusi į amžius; ale tu mano gyvastį iš prapuo-limo išgelbėjai, Viešpatie, mano Dieve.

8. Kaip mano dušia manyje nusi-smutnijo, tai aš minėjau Pono Dievo; ir mano malda iškako pas tavę į tavo šventąją bažnyčią.

9. Kurie ant niekingų daiktų pasitik, prastoja malonę, jiems išsirodysiančią.

10. Ale aš su dėkavone *noru apieravoti; savo pažadas aš užmokėsu Ponui Dievui, kad jisai manę gelbėjęs.

• Ps. 50, 14 ir 116, 17.

11. Ir Ponas Dievas prišaukė žuvei, ir ta išspiovė Jonošių į krantą.

Perskyrimas 3.

Jonošiaus prisivertimo kozonis daug gero daro.

Ir Pono Dievo žodis atėjęs antrą kartą Jonošiui tarė:

2. *Pasikėlęs eik į didįjį miestą Ninivę ir sakyk jiems tą žodį, kurį tau liepiu!

• per. 1, 2.

3. Tai Jonošius pasikėlęs nuėjo į Ninivę, kaip Ponas Dievas buvo sakęs. Ir Ninivė buvo didis Dievo miestas, trijų dienų kelionės ilgas.

4. Ir kaip Jonošius pradėjo vieną dienos kelionę eiti į tą miestą, tai jis (Dievo žodį) sakydamas tarė: dar keturisdešimts dienų yra, tai Ninivė bus išpustyta.

5. Tai *žmonės Ninivėje Dievui įtikėjo ir davė apsakyti, kad kožnas pastinjkautų, ir apsisiautė žakais, tiek didieji, tiek mažieji.

• Mat. 12, 40.

6. Ir tai ištyręs Ninivės karalius, kėlėsis jisai nuo savo karalkrėslio ir padėjo savo purpurą, ir žaku apsisiautęs pasisėdo į pelenus;

7. Ir liepė iššaukti bei sakyti Ninivėje pagal prisakymą karaliaus bei jo vyresniųjų taip: nei žmogus, nei galvijai, nei jaučiai, nei avys tur ko ragauti, ir ne reikia juos nei ganyti, nei jiems vandens duoti gerti;

8. Ir žakais tur apsisiausti, tiek žmonės, tiek galvijai, ir Dievop šaukti širdingai; ir kožnas prisiverskite nuo nelabo savo elgimo ir nuo piktenybės savo rankų!

9. *Kas žin, rasi Ponas Dievas apsimislytų ir gailėtųs, ir kreiptųs nuo savo didžiojo keršto, kad mes ne prapultumbime.

• Dan. 4, 24. Joël. 2, 14.

10. Ir Ponas Dievas matydamas jų veiklą, kad jie nusikreipė nuo nelabo savo elgimo, tai jis *gailėjosi tos koravonės, kurią jis jiems išrodyti buvo kalbėjęs, ir ne darė tai.

• Jér. 18, 7. 8.

Perskyrimas 4.

Jonošiaus nekantrumas ir pavydėjimas.

Dėl to Jonošius labai supyko ir apsiniršo.

2. Ir jis Poną Dievą meldamas tarė: ak Pone Dieve, tatai juk sakiau, savo žemėje dar be budamas; dėl to aš ir norėjau tai aplenksti ir bėgti per ju-

res; nės aš žinau, *tavę esant malonų, mielaširdingą, kantrų ir didžios gerybės, ir taugailakoravonės. * 2 Maiž. 34, 6.

3 Tai ben atimk dabar, Pone Dieve, mano dušią nuo manęs! nės aš velyčiaus miręs buti, ne kaip gyvas.

4. Ale Ponas Dievas tarė: *ar tu dingais, vertai pykštąs? * perkš. 9.

5. Ir Jonošius išėjęs iš miesto pasisėdo rytun linkai ties miestu, ir pasidarė čionai šėtrą; po ta jis pasisėdo į pavėsį, ikikol matytų, kas tam miestui nusiduosią.

6. Ale Ponas Dievas augdino moliugą; tas augo per Jonošiaus galvą, kad pavėsį davė Jonošiui per jo galvą ir išgelbėjo jį iš tos bėdos; ir Jonošius labai pasidžiaugė iš to moliugo.

7. Ale Ponas Dievas pritaikė ryto metą kirmėlę, aušrai prašvitus; ta nudurė tą moliugą, kad jis padžiuvo.

8. Ir saulei užtekėjus darė Ponas Dievas, kad sausas rytvėjys putė; ir saulė Jonošiaus galvą *įkaitino, kad jis alpo. Tai jis savo dušiai smertį velydamas tarė: aš velyčiaus miręs buti, ne kaip gyvas. * Ps. 121, 6.

9. Tai Dievas tarė Jonošiui: ar *dingais, vertai pykštąs dėl to moliugo? Ir jis tarė: vertai aš pykstu iki mirštant.

* perkš. 4.

10. Ir Ponas Dievas tarė: tu gailies to moliugo, prie kurio tu nieko ne dirbai, neigi jį užauginai, kurs į vieną naktį rados ir į vieną naktį prapuoles;

11. O aš nesigailėčiaus Ninivės, tokio *didžio miesto, kuriame yra daugiaus, ne kaip šimts ir dvidešimt tukstančių žmonių, kurie ne žino skirtumą daryti, kas dešinė, kas kairė, priegtam ir daug galvijų. * per. 3, 3.

Parakas Mikas.

Perskyrimas 1.

Judava bei Samaria dėl dievaikių garbinimo išpustytos.

Šitas yra žodis Pono Dievo, kursai atėjo *Mikui iš Marėsa, čese Jotamo, Ajo, Iskijo, karalių Judavos, kurį jis regėjęs ant Samarios bei Jėruzalės.

* Jėr. 26, 18.

2. Klausykite *visi žmonių pulkai, dabok ant to, žemė ir visi toje esantieji! nės Dievas, ansai Viešpats, tur su jumis kalbėti, beje Ponas Dievas iš šventosios savo bažnyčios.

* 5 Maiž. 32, 1. Jėz. 1, 2.

3. Nės štai, Ponas Dievas *išeis iš savo vietos, ir žemyn žengs ir stosis į antaukštybių žemėje. * Jėz. 26, 21. † Amos 4, 13.

4. Kad *kalnai po juomi sutirps, ir pakalnės perplyš, lygiai kaip vaškas prie ugnies sutirpsta, kaip vandens, žemyn linkai tekantieji. * Ps. 97, 5.

5. Tai vislab (nusiduos) dėl nusižengimo Jokubo ir dėl griekų namų Izraelio. Ale kursai yra nusižengimas Jokubo? *Ar ne Samaria? Ir kurios yra aukštybės Judavos? Ar ne Jėruzalė? * Jėr. 23, 13. s.

6. Ir aš Samarią darysu akmenų kruva dirvoje, kurius aplink vynkalnius deda, ir jos akmenis į pakalnę sugriausu ir iki pamatui perplėšiu.

7. Visi jos dievaičiai bus sulaužyti,

ir visas jos *kekšavimo pelnas ug-nimi bus sudegintas, ir visus jos abrozus supustysu; nės jie iš kekšavimo pelno sukrapštyti, ir vėl pastos kekšavimo pelnu.

* Oz. 2, 5. 12.

8. Dėl to aš turu skūstis ir dejuoti, aš apiplėštas ir nuogas turu vaikščioti; aš turu skūstis, nei smakai, ir smutjtis, *nei štrusai.

* Job. 30, 28. 29.

9. Nės jų slogai niera pagalbos, kuri iki į Judą nukakusi, ir iki į mano žmonių vartus į Jėruzalę išsiteks.

10. *Idant ne apsaakykite tai (mieste) Gate, ne duokite išgirsti savo verk-smą; bet eikite į gedėjimo kamara į sėdėkite pelenuose!

* 2 Zom. 1, 20.

11. Tu gražusis mieste turi nueiti su visa gėda; gyvatninkė Zaėnana ne išeis dėl gedėjimo artimiausių namų; jis tą atims nuo jų, kada čia jus abažu apstos.

12. Smutnasis miestas ne gal savę linksmiti; nės *nelaimė užeis nuo Pono Dievo ir iki vartų Jėruzalės.

* Jėz. 45, 7. Amos 3, 6.

13. Tu miestas Lakis, kinkyk zovadninkus ir važiuok šalin! nės tu dukterei Ziono esi pradžia griekų, ir ta-vyje yra išrasti nusidėjimai Izraelio.

14. Tu tiekajau turėsi nekuris apka-limui paduoti, lyg kaip Gatėnai. Mie-

stui *Aksib ne nusiduos taipo, kaip karaliai Izraelio nor. *Joz. 15, 54. per. 19, 29.

15. Aš tau, Marėsa, užvesu tikrąjį tėvonį; ir Izraelio šlovė nukaks iki į Adulam.

16. Nusikirpdik *plaukus ir eik plikas dėl mandagių savo vaikaičių, visai nusiskusdik lyg erelis! nės jie sugauti yra nuo tavęs šalin gabenti.

*Jėz. 22, 12.

Perskyrimas 2.

Žmonių susigriešijimai prieš antrąjį (Dievo prisakymų) tobulumą, ir koravonės jiems grumtos.

Bėda tiems, kurie *dumoja (artymui) iškadose daryti, ir išmislija baurią klastą ant savo guolių, kad anksti prašvintant tai atliktų, kada tam jie gana stiprybės tur.

*Ps. 36, 5.

2. Jie savęspi plėšia dirvas ir ima butų, kurių jie užsigeidžia; taipo jie gvolatą daro su kožnojo butu ir su kožnojo ukiu.

3. Todėl Ponas Dievas taipo sako: štai, aš ko pikto misliju ant šios giminės, iš kurio jus savo kaklą n'išsitrauksite, ir ne taip iš didžio vaikščiosite; nės tas čėsas bus *piktas čėsas.

*Amos 5, 13.

4. Tuočės priežodį apie jus pramanys, ir dejavimo giesmę sakys: jau atlikome, bus sakoma, mes esme išpustyti. Mano žmonių žemė gauna svetimą poną. Kada jisai mums vėl pridalyt štas dirvas, kurias jis mums atėmęs?

5. Berods, jus dalies ne palaikysite susirinkime Pono Dievo.

6. Jis sako: *ne reikialašnoti (prarakauti); nės tas lašnojimas mus ne tropija, mes ne busime taipo apgėditi. *Amos 7, 16.

7. Jus, kurie Jokubo namais vadinami, ar jums dingo, Pono Dievo Dvasę nutrupintą esant? Ar jis tai daryti norėtų? Tai tiesa, mano kalbos yra meilingos geriems.

8. Ale mano žmonės pasikėlė lyg koksai neprietelius; nės jie nuvelka tiek sėrmėgą, tiek skreistę tiems, kurie be baimės vaikščioja, lyg kaip tie, kurie iš karo pargrįšta.

9. Jus *išvarote moteris mano žmonių iš gražiųjų jų butų, ir nuo jų jaunųjų vaikaičių atimate visados mano gražumą.

*Mat. 23, 14

10. Todėl pasikelkite, jus turite šalin eiti, jus ne turite čionai pasilikti; dėl

jų nečystumo jie turės skaudžiai išpustyti buti.

11. Kad aš klastorius bučiau ir *melus kalbėčiau bei mokįčiau, kaip jiems reikia girtuoti bei paleistuvauti, į tai bučiau (patinkęs) klebonas šitiems žmonėms.

*Jėr. 5, 13. †Amos 4, 5.

12. Ale aš noru tavę, Jokub, *surerinti visai, ir likusiuosius Izraelyje į kruvą suvesu; aš juos visus podraug nei kokią kaimenę į apmurytą staldą ir nei kaimenę į jų staldą įvesu, kad iš daugumo žmonių nei dundėtė dundės.

*Rym. 11, 26.

13. Perlauštojis pirm jų užžengs aukštyn, jie persilauš ir pro vartus, ir išeis ir įeis; ir jų *karalius eis pirm jų, ir Ponas Dievas prysakyje. *per. 4, 7.

Perskyrimas 3.

Koravonė vyresniųjų, tiek kunigų, tiek svietišku ponų.

Ir aš tariau: ben girdėkite, *jus vyresnieji namuose Jokubo ir jus kunigaikščiai namuose Izraelio! jums vertai reiktų provą žinoti.

*Jėz. 1, 10.

2. Ale jus n'apkenčiate, kas gera, ir mylite, kas pikta, jus nulupate jiems odą ir kuną nuo jų kaulų,

3. Ir ėdate kuną mano žmonių, ir odą jiems nulupe sulaužote jus jiems ir jų kaulus, ir sudedate tus, kaip į puodą ir kaip mėsą į katilą.

4. Todėl, kad jus dabar Dievopišauksite, tai jis jūsų ne išklauskys, bet savo veidą paslėps nuo jūsų tuočės, kaip su nelabu savo elgimu užpelnėte.

5. Taip sako Ponas Dievas prieš (neviernus) prarakus, mano žmonės išvadžiojančius: jie ant mišios sako: *vislab gerai pasiseks, jei jiems gana duosite valgio. Ale jei nieko ne duoste jiems į burną, tai jie sako, kad karas ateisias.

*Ezr. 13, 10.

6. Todėl jūsų regėjimas nakčia pastos, ir jūsų burtininkavimas tamsybe. Saulė nusileis ant tų prarakų, ir diena ant jų bus tamsi.

7. Ir regėtojai bus apgėditi, bei burtininkai prapuls gėdoje, ir jie visi turės *savo burną užkimšti, kadangi čia ne bus Dievo žodžio. *3 Maiž. 13, 45.

8. Ale aš esmi *pilnas stiprybės ir Dvasės Pono Dievo, pilnas provos ir sylos, kad aš Jokubui jo nusizen-

gimą ir Izraėliui jo grieką apsakyti galiau.

* Darb. 1, 8.

9. Taigi klausykite šito, jus vyresnieji namuose Jokubo ir jus kunigaikščiai namuose Izraėlio, kurie *provą paniekinatė ir vislab, kas vierna, perkreipiate;

* Amos 5, 7.

10. Kurie jus Zioną *su kraujais budavojate, ir Jėruzalę su neteisybe!

* Abak. 2, 12.

11. *Jų vyresnieji daro provą už dovanas, jų kunigai mokina už algą, ir jų prarakai Dievo žodį praneša už pinigus, (ir tikt) pasitik ant Pono Dievo ir sako: ar ne Ponas Dievas tarp mūsų? Ne gal mus nei jokia nelaimė užėiti.

* Zep. 3, 3.

12. Todėl *bus Zionas jūsų dėl lyg dirva ariama, ir Jėruzalė bus akmenų kruva, ir bažnyčios kalnas pastos aukšta gire.

* Jėr. 9, 11. per. 26, 18.

Perskyrimas 4.

Apie Kristaus karalystę, ir apie išvalnijimą iš Babeliškojo kalėjimo.

Bet *paskučiausiose dienose tas kalnas, ant kurio Dievo namai stov, bus drutai stovįs, aukštesnis už visus kalnus, ir pakilus už visas kaukaras.

* Jėz. 2, 2.

2. Ir *žmonių pulkai pribėgs, ir daug pagonų nueis ir sakys: ateikite, užėikime aukštyn ant kalno Pono Dievo ir į namus Dievo Jokubo, kad jis mus pamokytų savo kelius, ir mes keliautumbime jo keliais! nės iš Ziono zokanas išeis, ir žodis Pono Dievo tū iš Jėruzalės.

* Jėz. 60, 3, 5. † Luk. 24, 27.

3. Jis sudys tarp didžių žmonių pulkų, ir daug pagonų koravos svetimosiose šalyse. Jie *savo kardus pavers į noragus, ir savo ragotines į piautuvus. Nei vienas žmonių pulkas pakels kardą prieš kitą ir ne moksis daugiaus kariauti.

* Jėz. 2, 4.

4. Kožnas po savo vynmedžiu ir po savo pygmedžiu gyvės be baimės; nės burna PonoDievoZebaot tai kalbėjusi.

5. Nės kožnas žmonių pulkas pasielsis vardan savo (netikro) dievo; ale mes pasielsimės vardan Viešpaties, savo Dievo, visados ir amžinai.

6. Tuočės, sako Ponas Dievas, aš raišuosius surinksu ir prastumtuosius kruvonsuvesu, ir manės slogintuosius.

7. Ir darysu, kad raišoji vaikų turės,

ir prastumtąją darysu didžiu žmonių pulku; ir Ponas Dievas *bus karaliumi ant jų ant kalno Ziono nuo dabar iki amžių amžių. *Obad. perkš. 21. Luk. 1, 33.

8. Ir tu, koryčia Eder, pylime dukters Ziono, ateis tavo auksinoji rožė, *pirmbuvėsis ponavojimas, karalystė dukters Jėruzalės.

* Jėz. 1, 26.

9. Kodėlgi tu dabar kabiniesi prie kitų prietelių? *Ar ne karalius pas tavę? Ogi tavo pamokintojai, ar visi šalin yra, kad sopėjimai tavę taip prispaudžia, kaip kokią gimdančią? *Oz. 10, 3.

10. Ben geriaus kentėk tą sopėjimą ir dusauk, tu duktė Ziono, *kaip kokia gimdanti! Nės tu tiesa turi (dabar) laukan iš miesto (eiti), ir turi ant lauko gyventi, ir į Babelę nukakti, ale tačiau tu iš ten vėl išgelbėta busi; tenai Ponas Dievas tavę išgelbės nuo tavo neprietelių.

* 2 Kar. 19, 3

11. Nės umai daug pagonų prieš tavę susipulkavos ir sakys: ji išgaišinimui yra paduota; mes savo pasiėmimą matysime ant Ziono.

12. Ale jie ne žino mislis Pono Dievo ir ne numano jo padumojimą, kad jisai juos suvalęs lyg pėdus *ant klojimo.

* Jėr. 51, 33

13. Todėl pasikėlusi kulk (ir išgaišink), tu duktė Ziono (savo neprietelius)! nės aš tau darysu geležinius ragus ir varinius nagus, ir turi žmonių pulkus sutreškėti; tai aš jų turtą Ponui Dievui pašventįsu ir jų lobį valdonui viso svieto.

14. Ale dabar, tu kareivienė, išsitaisyk! nės apguls mus abažu ir *valdoną Izraėlio ištiks su rykšte ant skrostų.

* Jon. 18, 22.

Perskyrimas 5.

Apie tą miestą, kur Kristus užgimsias.

Ir tu *Bėtleēm Eprata, kursai tu mažas esi tarp tukstančių Judo, iš tavęs man ateis tas, kurs Izraėlyje tū Viešpatimi butų, kurio išėjimas iš pradžios ir pirm visų amžių esti buvęs. *Mat. 2, 5, 6.

† 4 Maiž. 24, 19. Ps. 8, 7 ir 22, 29. Obad. perkš. 21.

2. Tame tarpe jisai duosti juos varginti iki tuočės, kuriame gimdysianti bus pagimdžiusi. Tai tada užsilikusieji jo brolių atpenč pargrįš pas vaikus Izraėlio.

3. Ale jis pasistojęs ganys galybėje Pono Dievo ir pergalejime vardo savo

Dievo. Ir jie gyvės; nės jis tuočės šlovnas pastos, kol svietas patenka.

4. Priegtam mes ir pakajaus turėsime dėl Asuro, kurs dabar į mūsų žemę įpuolės ir mūsų butus sumynės. Nės septyni ganytojai ir aštuoni valdonai ant jo bus prikelti,

5. Kurie žemę Asuro supustys kardu ir žemę Nimrodo nuogais savo ginklais. Taip mes nuo Asuro busime išgelbėti, kurs į mūsų žemę įpuolės ir mūsų rubežius sumynės.

6. Ogi likusieji iš Jokubo bus tarp daug žmonių pulkų nei *rasa nuo Pono Dievo ir nei lašeliai ant žolės, kurie nei vieno ne laukia, nei žmonių išsiilgsta.

* Pa. 110, 3.

7. Beje likusieji iš Jokubo bus tarp pagonų prie daug žmonių pulkų nei koksai liutas tarp žvėrių girioje, nei jaunas liutas tarp avių pulko, kuriam nieks ne gal užgti, kad jis perdēm per juos eiti, *sumindžioja ir suplėšo.

* Pa. 7, 3. 6.

8. Nės tavo ranka pergalės prieš visus tau pasipriešijančius, kad visi tavo neprieteliai turės išpustyti buti.

9. Tuočės, sako Ponas Dievas, aš tavo žirgus šalin dės nuo tavęs, ir tavo vežimus sudaužysu,

10. Ir išpustysu miestus tavo žemės, ir sutruškįs visus tavo pylimus,

11. Ir išgaišys žynius pas tavę, kad nei jokie ženklų išguldytojai pas tavę ne pasiliks.

12. Aš tavo *abrozus bei balvonus nuo tavęs išgaišysu, kad ne daugiau parsiklaupęs melsies savo rankų darbo.

* Jėz. 21, 9 ir 30, 22. Sak. 13, 2.

13. Aš tavo šventįtasis giraites sulaužysu ir tavo miestus išpustysu.

14. Ir aš su didžiu kerštu ir su didžiu narsu atkeršysu visiems pagonams, klausyti ne apsiimantiems.

Perskyrimas 6.

Apie apieras, Dievni patinkančias.

Ben klausykite, ką Ponas Dievas sako: pasikėlęs bark kalnus, ir kaukaros te gird tavo balsą!

2. Klausykite, jus kalnai, kaip Ponas Dievas nor koravoti, taipiau ir jus tvirtosios žemės gruntavonės! nės Ponas Dievas nor savo žmones barti, ir nor Izraėlį koravoti.

3. Ką aš jums dariau, mano žmo-

nės, ir kuomi aš jus užkabinau? tai sakykite man!

4. Juk aš jus iš Egipto žemės išvedžiau ir iš služmos namų išgelbėjau, ir pirm tavęs siunčiau Maižėšų, Aaroną ir Mirjamą.

5. Mano žmonės, ben minėkite to, ką *Balakas, Moabo karalius, pradėjo, ir ką jam Bilėamas, Bėoro sunus, atsakė, pradėjus nuo Sitimo iki į Gilgalio! ant kurio jus pilnai butumbite galėję numanyti, kaip Ponas Dievas jums visą gerą išrodės. *4 Maiž. 22, 5. 6. 7.

6. Kuomi aš galiu Poną Dievą sudurti? Ar parsiklaupimu po akių didžiojo Dievo? Ar aš jį *deginimo apieromis bei mituliais veršiais suderįsu?

* Jėz. 1, 14.

7. Bės dingais, Poną Dievą mėgstantį daug tukstančiais avinų? arba aliejumi, norint to ir nepaskaitomos srovės pilnos butų? Arba ar aš savo pirmgimusįjį sunų už savo nusidėjimą duosu? arba savo žyvato vaisių už griekus savo dušios?

8. Tau yra sakyta, žmogau, kas ger yra, ir ką Ponas Dievas iš tavęs *jėško, butent: Dievo žodį laikyti, meilę išrodyti ir pasižemįti po akių savo Dievo.

* 5 Maiž. 10, 12.

9. Pono Dievo balsas šauks ant miesto (Samarjos); ale kas tavo vardo bijosis, tas laimės. Girdėkite, jus giminės, kokia mišia sakoma!

10. Tačiau neteisus turtas pasiliekti namuose Dievo nesibijančiojo, ir netikrasis mažasis (saikas vadinamas) Epa.

11. Arba ar aš netikrąjį svartį ir negeruosius bezmėnus, Sykle esančius, už gerus laikyčiau,

12. Kuriais jų bagotieji daug neteisybės daro? Ir jų gyvatininkai šelpiasi melais ir tur netikrus liežuvius savo burnoje.

13. Todėl aš ir tavę pradėsu slogiti, ir tavę dėl tavo griekų pustą darysu.

14. Tu ne gana turėsi valgyti ir turėsi apalpti. Ir ką tu nutversi, tačiau ne bus išvalnyta; ir kas išvalnyta bus, aš tačiau kardui paduosu.

15. Tu *pasėsi, ir ne suvalysi; tu aliejų išspausi, ir tuomi nesimostysi; ir šviežų vyną išspausi, ir vyno ne gersi.

* 5 Maiž. 28, 38. Ag. 1, 6 ir 2, 17.

16. Nės jus elgiatės pagal budą *Amri ir pagal visą veikalą namų Akabo ir

klausote jų pamokslo; todėl aš jus pu-
stynė darysu, ir jos gyvatininkus, kad
į tus švilpterės, ir turėsite mano žmo-
nių išgėdinimą nešioti. *1 Kar. 16, 25, 29, 30.

Perskryimas 7.

Gerųjų ne daug yra randama.

Ak, man destis, kaip kokiam vyny-
čioje paskui renkančiam, kur vynu-
gių ne randa valgyti, ir tačiau norė-
tumbei geriausiųjų vaisių turėti.

2. Gerieji žmonės prapuolė šioje
žemėje, ir teisieji jau daugiaus niera
tarp žmonių. Jie visi tyko kraujo,
kits kitą guja, kad jį pražudytų;

3. Ir mislija, buk gerai darą, kad ko
pikto daro. Ką vyresnysis nor, tai per
provą sako sudžia, kad jam vėl ku-
mi pašlužytų. Galintieji pamokinimą
duoda, pagal savo išdykumą iškados
daryti, ir sukina (provą), kaip jie nor.

4. Geriausias tarp jų yra nei erš-
kėtis, ir vierniausias nei erškėtynas.
Ale kad diena tavo kunigų prieis, kad
tu pajėskotas turėsi būti, tai jie tuo-
čės ne žinos, kur dingsi.

5. Nei viens te ne vierija savo arty-
mui, nei viens *te ne pasitikie ant ku-
nigaikščių; saugok savo burnos angą
nuo tos, kuri tavo glėbyje miegti!

* Ps. 118, 9 ir 146, 3.

6. Nės *sunus paniekina tėvą, duktė
priešinasi prieš motyną, marti keliai
prieš uošvę, ir žmogaus neprieteliai
yra jo paties šeimyna.

* Jėr. 9, 4, 5. Mat. 10, 21. 35. 36. Luk. 12, 53.

7. Ale aš ant Pono Dievo žiurėsu,
ir Dievo, savo išganymo, lauksu;
mano Dievas manę išklausus.

8. Nesidžiaugkis, mano neprietelka,
*kad aš ant žemės guliu, aš vėl atsi-
kelsu. Ir norint aš tamsybėje sėdžiu,
tai tačiau Ponas Dievas yra †mano
šviesybė.

* Pam. 24, 17. † Ps. 27, 1.

9. Aš Pono Dievo kerštą nešiosu,
nės aš prieš jį susigriešijau, ikikol jis
ištaisys mano skundą, ir man provą
darys; jis manę į šviesą statys, kad

aš savo pasimėgimą matysu iš jo
malonės.

10. Mano neprietelka turės tai re-
gėti, ir bus labai apgėdinta, man da-
bar sakančioji: „kame dabar Vieš-
pats, tavo Dievas?“ Mano akys tai
matys, kad ji tada nei purvai ant
ulyčios bus sumindžiota.

11. Tuočės tavo murai bus buda-
voti ir Dievo žodis toli išsiplatys.

12. Ir tuočės jie ateis pas tavę iš
Asuro ir iš apmurytų miestų, nuo
apmurytų miestų iki vandenų, nuo
vienų jurių iki antrųjų, nuo vieno
kalno iki antrojo.

13. Nės žemė bus pusta dėl savo
gyvatininkų, dėl vaisiaus jų elgimo.

14. Ale tu *ganyk savo žmones savo
lazda, kaimenę savo tėviškosios dalies,
kuri viena gyvena tiek girioje, tiek ant
lauko; duok jai ganytis Bazane ir Gi-
lėade, kaip po senovės! *per. 5, 3. Ps. 23, 4.

15. Aš duosu jiems dyvų matyti
lyg kaip anuočės, kada jie iš Egipto
žemės išsitraukė;

16. Kad pagonai tai matytų, ir visi
jų sylingieji gėdėtųs ir *savo ranką
ant savo burnos dėtų bei savo aus-
sis užkimštų.

* Job. 21, 5.

17. Jie *dulkes laižys, lyg kaip žal-
čiai, ir lyg kaip gnusai ant žemės pa-
drebės savo skylėse; jie bijosis Pono
Dievo, mūsų Dievo, ir tavęs nusigąs.

* Ps. 72, 9.

18. Kame toksai Dievas, koks tu esi?
*kurs griekus atleidžia, ir ne priro-
kuoja nusidėjimus likusiems savo
tėviškės, kurs savo kerštą ne am-
žinai laiko; nės jis mielaširdingas.

* 2 Maiž. 34, 6. 7. Ps. 103, 3. 8. 11. 12.

19. Jis mūsų vėl susimils, mūsų
nusidėjimus jis nuramdys, ir visus
mūsų griekus mes į jurių gilumą.

20. Tu Jokubui *viernybę į Abra-
omui malonę laikysi, kaip tu mūsų
tėvams jau seniai †prisiekdamas pa-
žadėjai.

* Ps. 89, 3. 29. † Luk. 1, 73.

Prarakas Naum.

Perskryimas 1.

Dievo didžioji šlovė prieš smarkininkus.

Šita yra sunkenybė ant Ninivės ir pra-
rakavimo knygos Naumo iš Elkos.

2. Ponas Dievas yra *atkeršijąs
Dievas ir (griekus) pajėškąs, berods

pajėškąs yra Ponas Dievas ir pyk-
stąs, Ponas Dievas yra pajėškąs
savo priešininkus, kursai ne pamirš
savo neprietelius (koravoti).

* 2 Maiž. 20, 5.

3. Ponas Dievas yra kantrus ir didžios
stiprybės, *po kurio akių nei vienas

niera nekaltas; jis yra Ponas Dievas, kurio keliai yra vėtroje bei umare, ir po jo kojų drumstos dulkes; *2 Maiž. 34, 7.

4. Kurs *jures bara ir sausas daro, ir visus vandenį išdžiovina. Bazan bei Karmel padžiusta, ir kas ant kalno Libanono žaliuoja, padžiusta. *2 Maiž. 14, 21.

5. *Kalnai virpia dėl jo, ir kaukaros lyg sutirpsta; žemė dreba dėl jo, priegtam svieto apskritumas ir visi, ant to gyvenantieji. *Ps. 97, 5.

6. Kas gal dėl jo keršto stovėti, ir kas dėl jo narso buti? *Jo kerštas dega lyg ugnis, ir uolos skelda dėl jo. *5 Maiž. 32, 22.

7. Ponas Dievas yra malonus ir nei apmuryta vieta čese bėdos, ir *pažįstus, kurie juomi nusitik. *Ps. 1, 6.

8. Kad tvanas per mierą užtvinęs, tai jis tą galop varo; ale savo neprietiųjų persekinėja su *tamsybe. *Mik. 7, 8.

9. Ką mislijate jus prieš Poną Dievą? Jis tiktai galą darys; nelaimė ne užeis du kartu.

10. Nės lyg kaip erškėčiai, kurie be augdami susipainioja ir dar visai žali yra, tačiau sudeginami lyg kaip sausi šiaudai:

11. Toksai bus ansai nelabasis parodininkas, nuo tavęs (Ninivė) išeinąsis, ir kas pikta, prieš Poną Dievą sudumojąsis.

12. Taip sako Ponas Dievas: kažiegi jie ir kasžin kaip šarvuoti ir su didžia mace ateitų, tai jie tačiau bus lyg kirste pakirsti ir prapuls. Aš tavę pažeminau, ale aš tavę daugiaus ne pažemysiu.

13. Tada aš jo jungą, tavęs nešiotą, sulaužysiu, ir tavo pančius sutraukysiu.

14. Ale prieš tavę Ponas Dievas liepė, kad tavo vardo paminklo nei viens daugiaus ne liktų; iš namų tavo dievo aš tavę išgaišysiu, dievaičius bei paveikslus aš tau grabu darysu; nės tu nieku pavirtai.

Perskyrimas 2.

Išpuštijimas miesto Ninivės.

Štai, *ant kalnų ateiti kojos gero paslo, pakajų apskančio: švesk savo šventes, Juda, ir užmokėk savo pažadas! nės ne užeis tavę daugiaus nelabasis; jis yra butinai išgaišytas. *Jéz. 52, 7. a.

2. Pustelninkas aukštytyn trauksis prieš tavę ir pylimus abazų apguls.

Ir berods gerai kavok kelią, taisykis, kaip įmanai, ir drutikis su visa syla!

3. Nės Ponas Dievas puikavimą Jokubo jam atgrąžys, kaip puikavimą Izraelio; nės nurenkantieji juos nurenks ir jų šakneles išgaišys.

4. Skydos jo drutųjų yra raudonos, jo vaiskas prisilygina purpurai, jo vežimai šviesuoja nei ugnis, kada jis nor muštis; jo ragotinės dreba.

5. Vežimai bilda per ulyčius ir braška ant kelių, jie žiba nei žiburiai ir šviesuoja sąmišriai nei žaibai.

6. Ale jis atsimis savo galingųjų; ir tačiau tie parklups, katrul išbėgti norės, ir skubijis prie murų ir prie apgynimo (vietos), kur jie be baimės galėtų buti.

7. Ir vartai prie vandens tačiau bus atverti, ir paločius bus pargriautas.

8. Karalienė bus sugauta šalin gabenama, ir jos mergos turės dusauti nei karveliai, mušdamos į savo krutis.

9. Nės Ninivė yra nei ežeras pilnas vandens, ale jis turės ištėkėti. „Stovėkite, stovėkite!“ (šauks jie), ale čia nei vienas ne apsidairys.

10. Taigi išplėskite dabar sidabrą, išplėskite auksą! nės čionai turtų yra be galo, ir daugumas visų brangių akmenaičių.

11. Ale dabar jis (miestas Ninivė) visai tur nuskintas ir išplėštas buti, kad *jo širdis tur nuliusti, keliai drebėti, visų strėnos virpėti, ir visų gymiai išblyškę buti. *Jéz. 13, 7. 8.

12. Kame dabar yra gyvenimas liutų, ir ganykla liutyčių? Kaip liutas bei liutienė su liutyčiais vaikščiojo, ir nieks ne drįso juos pabaidyti?

13. Bet liutas gana sumedžiojo savo vaikams ir nužudė savo (senoms) liutienėms; savo urvus jis pildė plėšimu ir savo namus tuomi, ką jis buvo sudraskęs.

14. Štai, aš noru prieš tavę, sako Ponas Dievas Zebaot, ir tavo vežimus iki dumų sudegysiu, ir kardas suės tavo liutyčius; ir galop varysu tavo plėšimą ant žemės, kad balsas tavo paslų daugiaus ne bus girdėtas.

Perskyrimas 3.

Griekai miesto Ninivės.

Bėda *tam razbaininkiškamjam miestui (Ninivė), kursai pilnas yra melų

bei plėšimo, ir nuo savo plėšimo ne nor liautis!

* Ez. 24, 6. 9. Abak. 2, 12.

2. Nės čia girdėsi su botagais pauškinant, ir ratus bildant, ir žirgus žvangiant, bei vežimus braškant.

3. Jis raitelių aukštyn gabena su švintančiais kardais ir su blizgančiomis ragotinėmis. Čia gul daug užmuštųjų ir didžios kruvos lavonų, kad jų nei skaitliaus niera, ir ant jų lavonų parklupti turi.

4. Tai vislab dėl to didžio kekšavimo*anos gražiosios mielosios kekšės, žynauti mokačiosios, kuri savo kekšavimu pagonus ir savo žynavimu žemę ir žmones užpelniusi.

* Apr. 17, 1. a.

5. Štai, aš prieš tavę eisu, sako Ponas Dievas Zebaot, aš *tau tavo siules atdengsu tau į akis, ir noru pagonams tavo nuogumą, ir karalystėms tavo gėdą rodyti.

* Jėz. 47, 3.

6. Aš tavę visai baurią noru daryti ir tavę apgėdinti bei biauarestį iš tavęs daryti,

7. Kad visi, tavę matantieji, nuo tavęs turės bėgti ir sakyti: Ninivė yra supustyta; kas nor susimilti ant jos? ogi iš kur aš tau linksmintojų jėskosu?

8. Ar dingais geresnė esanti, ne kaip miestas No valdonų, kurs prie vandenių buvo budavotas, ir aplinkui vandens turėjo, kurio murai bei pylimas buvo jurės?

9. Murių bei Egipto žemė buvo jo nesuskaitoma galybė, Put bei Lybia buvo tavo pagalba.

10. Tačiau jis turėjo pravarytas buti ir sugautas šalin keliauti, ir jo *vairai ant visų ulyčių yra užmušti; ir ant jo didžiųjų (ponų) burtą metė, ir

visi jo vyresnieji į retežius bei į pančius buvo surakinti.

* Jėz. 13, 18.

11. Taip o ir tu turi girtas buti ir pasislėpti ir apmurytą vietą įžėskoti dėl neprieteliaus.

12. Visi tavo apmuryti miestai yra kaip pygmedžiai su prinokusiomis pygomis; kad juos kas krato, tai tam į burną krinta, kurs jų nor valgyti.

13. Štai, tavo žmonės moterims lygus pastos tavyje, ir vartai tavo žemės bus tavo neprieteliams atverti, ir ugnis sudegys tavo užkaiščius.

14. Semkis vandens! nėra tu busi abažu apstotas; pataisyk savo pylimus; eik į mlynę ir mink molį ir darykis drutų plytų!

15. Ale ugnis tavę sudegys, ir kardas nužudys; jis tavę suės nei vabalai, užpuls tavę nei vabalai, užpuls tavę nei žogai.

16. Tu daugiaus pirklių turi, ne kaip žvaigždžių prie dangaus; ale dabar jie išsiplatys nei vabalai ir lėkte šalin lėks.

17. Tavo ponų taip daug yra nei žogų, ir tavo vyresniųjų nei vabalų, kurie prie tvorų laikos, šaltoms dienoms be esant; ale saulei užtekant jie šalin lekia, kad ne žinai, kur jie dingę.

18. Tavo ganytojai miegos, ak karaliau iš Asur, tavo sylingieji atsiguls; ir tavo žmonės bus išsklaidyti ant kalnų, ir nieks juos ne surinks.

19. Nei viens ne smutnysis dėl tavo iškados ir ne tužysis dėl tavo slogos, bet visi, kurie tai apie tavę ištirs, savo rankas suplos ant tavęs. Nės kurį tu ne savo piktenybe be paliovimo spaudei?

Prarakas Abakuk.

Perskyrimas 1.

Kaldėonų įpuolimas į Žydų žemę.

Šita yra sunkenybė, kurią prarakas Abakukas regėjęs.

2. Pone Dieve, *kaip ilgai aš turu šaukti, ir tu ne nori girdėti? Kaip ilgai aš tavėspi šauksu dėl didės neteisybės, ir tu ne nori gelbėti?

* Ps. 13, 2. 3 ir 22, 2.

3. Kodėl tu man duodi regėti procę bei darbą? Kodėl tu man rodai plė-

šimą ir didę neteisybę aplink manę? Už teisybę gvoltas daromas.

4. Todėl visai kitaip daroma, ne kaip teisybė, ir kas vertą skundą tur, ne gal provos gauti; nėra Dievo nesibijąs prigauna teisųjį, todėl neteisių provos daromos.

5. Žvalgykitės tarp pagonų, žiūrėkite ir dyvykitės! nėra aš noru ką daryti jūsų čėsu, kokiai jus ne vierysite, kad apie tai bus sakoma.

6. Nės štai, aš Kaldëonus prikelsu, rustus ir greitus žmones, kurie trauksis per visą žemę, gyvenimus pasisaviti, kurie ne jų yra.

7. Ir bus smarkus bei išgąstingi, kurie (aštriai) prisako ir priverčia, kaip jie nor.

8. Jų žirgai yra greitesni už pardėlius; taip jau jie ir piktesni už *vilkus vakarais. Jų raiteliai didžiais pulkais traukiasi išstolo, nei lėkte lėktų, *kaip ereliai skubinasi prie maitos. * Zep. 3, 3. † Mat. 24, 28.

9. Jie visi iš vieno ateiti, iškados daryti; kur jie tikt nor nusisukti, čia jie prasiplėšia nei rytvėjys; ir sugrębs sugautuosius nei smiltis.

10. Jie karalius apjuoks ir iš kunigaikščių juoksis; visi apmuryti miestai bus jiems tikt šutka, nėra jie pylimą pils ir juos tiktai įveiks.

11. Tai jie iš naujo pasidrasys, toliaus taipo darys ir susigriešys; tada jie sakysis, tą pergalėjimą iš savo dievo gavę.

12. Ale tu, Pone Dieve, mano Dieve, mano Šventasis, tu pirm visų amžių buvęs, *ne duok mums prapulti, bet t'esie jie mums, ak Pone Dieve, tikt koravonė, ir duok, ak mūsų Apgintojau, kad jie mus tikt pabaustų! * Jer. 10, 24.

13. Tavo akys yra čystos, kad ne gali žiūrėti, kas pikta, ir tą bėdą ne gali paregėti. Kodėlgi *tu pakenti papeiktojamams, ir tyli, kad Dievo nesibijąs praryja tą, kurs geresnis už jį patį yra? * Job. 21, 7. s. Jer. 12, 1.

14. Ir duodi žmonėms eiti nei žuvisms jurėse, nei kirmėlėms, *pono ne turinčioms? * 4 Maiž. 27, 17.

15. Jie vislab savęsi traukia su meškere ir gaudu su savo tinklu, ir suvalo su savo tinklu; iš to jie džiaugiasi ir yra linksmi.

16. Todėl jie apieravoja savo tinklui ir rukina savo tinklui, kadangi tais jų dalis taip riebi, ir jų valgio taip pilnai pastojo.

17. Todėl jie dar vis išmeta savo tinklą, ir ne nor paliauti žmones pasmaugti.

Perskyrimas 2.

Dievo pažadėjimas ir tiesa; nusitikėjimas apatėalnia.

Čia aš stoviu ant savo sargybos, ir eimi ant druto miesto (muro), ir žiūrėdamas matau, kas man sakoma, ir ką aš atsakyti turu manę barančiam.

2. Ale Ponas Dievas man atsakys:

mas sako: rašyk tą regėjimą ir molia-vok tą į tobylių, kad tą skaityti galėtų kožnas pro šalį bėgąs, (butent taipo:)

3. Tas prarakavimas juk dar išsipildys savo čėsu, ir tikt kartą kožnam bus žinomas darytas, ir ne išliks (ne išpildytas). Ir norint jis užtrunka, tai lauk jo! *jis tikrai išsipildys ir ne užtruks! * Ps. 27, 14 ir 42, 6.

4. Štai, kurs kietsprandis yra, tas ne rims savo širdyje; nėra *teisusis savo tikėjimu gyvas yra. * Rym. 1, 17. s.

Perskyrimas 3.

Apie prapuolimą Babyloniečių.

5. Ale vynas prigauna pasididžiuojantį vyrą, (Babėlės karalių), kad ne gal pasilikti, kurs savo dušią atver nei peklą, ir esti lygus smerčiui, kurs ne gal sotįtas buti, bet savęsi traukia visus pagonus, ir savęsi suvalo visus žmonių pulkus (ant prapuolimo).

6. Ale matysite, tie visi pasaką iš jo darys ir kalbą bei priežodį, ir sakys: bėda tam, kurs savo lobį didina iš svetimo lobių! kaip ilgai tas pateks? Ir ant savęsi tikt krauja daug biauzybės.

7. Ak, kaip greitai pabus tavę kandantieji, ir išsibudys tavę šalin stumiantieji. Ir tu jiems turėsi tekti.

8. Nės tu daug pagonų išplėšei; tai tavę vėl išplėš visi likusieji iš žmonių pulkų, *dėl žmonių kraujo ir dėl didės neteisybės, žemėje bei mieste ir visiems toje gyvenantiems išrodytosios. * perkš. 17.

9. Bėda tam, kurs godus, ant nelaimės savo namų savo lizdą aukštai kraudamas, kad išbėgtų nelaimė!

10. Ale tavo sudumimas teks tavo namams ant gėdos, nėra tu per daug žmonių pulkus sumušei ir iš visų patyčių susigriešijai.

11. Nės ir akmens mure šauks, ir balkiai po sparų jiems atsilieps.

12. Bėda *tam, kurs miestą su kraujais budavoja ir pakur miestą su neteisylė! * Jer. 22, 13. Mik. 3, 10.

13. Ar ne taip, kad nuo Pono Dievo Zebaot tai nusiduos? Ką žmonių pulkai tau dirbę, turės ugnimi buti sudegita, ir ant ko žmonės prisiprocevojo, turės prapulti.

14. Nės *žemė pilna bus išpažinimo

garbės Pono Dievo, nei vanduo, jurių dugną apdengias. * Jėz. 11, 9.

15. Bėda tau, kurs savo artymui įpili, maišydamas į tą savo kerštą, ir darai girtą, kad jo gėdą matytumbei!

16. Ir tavę sotįs su gėda už garbę. Taigi *gerk ir tu, kad svyrinėtumbei! nės tavę apniks kylikas dešinėje Pono Dievo, ir turėsi bauriai vėmti už savo šlovę. * Ps. 60, 5 ir 75, 9. Jėz. 51, 17.

17. Nės neteisybė, Libanonui daryta, užpuls tavę, ir pabaidytieji žvėrys išgandys tavę dėl žmonių kraujo ir dėl neteisybės, žemėje ir mieste ir visiems čia gyvenantiems darytosios.

18. Kągi tada mačys abrozas, savo mistro darytas, ir netikrasis nulietas abrozas, ant kurio pasitik jo mistras, nekalbančius dievačius darąs?

19. Bėda tam, *kurs medžiui sako: „pabusk!“ ir nekalbančiam akmeniui: „kelkis!“ Kaip galėtų tas mokėti? Štai, į jis auksu bei sidabru aprauktas, ir niera kvapo jame. * 1 Kar. 18, 26, 27. † Ps. 115, 4.

20. Ale *Ponas Dievas yra šventoje savo bažnyčioje; po jo akių tylėk visas svietas! * Ps. 11, 4. † Ps. 46, 11.

Perskyrimas 4.

Malda Dievop už išlaikymą Jo žmonių.

3. Persk. Šita yra malda prarako Abakuko už nekaltuosius:

2. Pone Dieve, aš girdėjau tavo (aštriąją) kalbą, ir nusigastu. Pone Dieve, tu savo darbą darai gyvą viduje metų, ir tą žinomą darai viduje metų. Tužbai esant, atsimink mielaširdingystės.

3. Dievas atėjo iš Tėman, ir Šventasis nuo kalnų Paran. Sėla. Jo liaupsės dangus buvo pilnas, ir *jo garbės žemė pilna. * Ps. 72, 19. Jėz. 6, 3.

4. Jo skaistumas buvo nei šviesa, skaistumai buvo regėti ant jo rankų; čionai slapta buvo jo macis.

5. Pirm jo ėjo maras; ir sloga išėjo, kur Jis tikt nužengė.

6. Jis stovėdamas matavo žemę, Jis regėdamas išsklaidė pagonus, kad svieta kalnai buvo sutreškėti, ir turėjo pasilenkti kaukaros svieta, jam be einant svieta.

7. Aš mačiau Murinų šėtras pro cėje, ir Midianytų budeles smutnas.

8. Ar tu ne buvai bepykštąs, Pone Dieve, tvane, ir tavo narsas vandyne, ir tavo kerštas jurėse, kaip tu ant savo žirgų jojai, ir tavo vežimams pergalėjimas teko?

9. Tu kilpinį ištraukei, kaip tu prisiekdamas buvai sakęs giminėms, (Sėla) ir dalijai sroves į žemę.

10. Kalnai tavę regėjo, ir jie bijojos, vandens srovė nutekėjo, gelmę galėjai girdėti (užiant), aukštumas pakėlė rankas.

11. *Saulė bei mėnuo apsistojo; tavo strielos su skaistumu palėkė, ir tavo ragotinės žibančiu žaibavimu. * Joz. 10, 13.

12. Tu sumynei žemę keršte, ir sukulei pagonus narse.

13. Tu išsitraukei savo žmonėms ant pagalbos, pagelbėti savo mostytąjį; tu sukulei galvą namuose Dievo nesibijančiųjų ir atdengei tvirtumą iki kaklo. Sėla.

14. Tu norėjai keikti karališkai lazdai vyresniojo ir jo karžygiams, kurie nei vėtra ateiti, manę išsklaidyti, ir džiaugiasi, (kaip tie), kurie vargdienį suėd slaptomis.

15. Tavo arkliai eiti jurėse, klampyne didžių vandenų.

16. Kadangi aš tai girdžiu, mano pilvas smutnas, mano lupos dreba iš to šauksmo; puliai yra mano kaukuose, aš savyje esmi smutnas. Ak, kad galėčiau ilsėtis čese tužbos, kad reiks aukštyn trauktis pas žmonių pulkus, mus karu apraukiančius!

17. Nės pygmedis ne žaliuos, ir ne bus augmens ant vynmedžių; darbas prie aliejmedžio bus noprošnias, ir dirvos ne neša išlaikymą; ir avys iš gardų išplėšiamos, ir ne bus jaučių stalduose.

18. Ale aš *džiaugiuos iš Pono Dievo, ir linksmas busu iš Dievo, mano išganymo. * Jėz. 61, 10.

19. Nės Viešpats, Ponas Dievas, yra mano syla, ir jis darys mano kojas nei elnių kojas, ir ves manę ant aukštumo, kad giedočiau ant savo striunžaislių.

Prarakas Zepanjas.

Perskyrimas 1.

Apie išpuštijimą karalystės Judavos.

Šitas yra žodis Pono Dievo, kurs atėjęs Zepanjui, sunui Kusi, sunaus Gedaljo, sunaus Amarjo, sunaus Iskijo, čese Josijo, sunaus Amono, karaliaus Judavos.

2. Aš vislab atimsu iš tos žemės, sako Ponas Dievas.

3. Aš tiek žmones bei galvijus, tiek paukščius po dangumi bei žuvis ju-rėse atimsu, draug *su papiktinimais ir Dievo nesibijančiais; beje aš noru ir žmones išgaišinti iš tos žemės, sako Ponas Dievas. * Mat. 13, 41.

4. Aš savo ranką ištiesiu per Judavą ir per visus Jėruzalėje gyvenančius; taip aš palaiką Baalo išrausu, prieg-tam ir vardą *Kamarimų bei klebo-nų iš šios vietos, * 2 Kar. 23, 5.

5. Ir tus, kurie ant stogų dangaus pulkų meldžiasi; kurie jų meldžiasi, ir tačiau bažijas prie Pono Dievo ir prie (balvono) Malkom;

6. Ir tus, kurie nuo Pono Dievo at-sikreipia, ir kurie Pono Dievo nieko ne atboja ir jį paniekina.

7. *Tylėkite po akių Viešpaties Po-no Dievo! nės Pono Dievo (atkeršijimo) diena arti yra, nės Ponas Dievas pa-piovimo apierą pritaisęs ir savo sve-čius ant tos pakvietęs. * Ps. 46, 11.

8. Ir *dienoje Pono Dievo papiovi-mo apieros aš pajėškosu vyresniuo-sius ir karaliaus vaikus ir visus sve-timais rubais dėvinčius. * Jėz. 30, 25.

9. Aš tuočės ir tus koravosu, kurie *per slenkstį šoka, kurie savo ponų namus pildo su plėšimu bei su klasta. * Oz. 5, 10.

10. Tuočės, sako Ponas Dievas, di-dis šauksmas kelsis, prasidedas nuo žuvių vartų, ir kaukimas nuo antrųjų vartų, ir didė bėda ant kaukarų.

11. Kaukite jus, kurie malune gy-venate! nės visų pirklių gloda yra, ir visi, kurie pinigų surenka, yra išpuštyti.

12. Tuočės aš Jėruzalę su žibnyčio-mis perjėškosu; ir pajėškosu tus žmo-nes, kurie gul ant savo mielių, tary-dami savo širdyje: Ponas Dievas ne darys nei gero, nei pikto.

A. T.

13. Ir jų turtas bus išplėštas, ir jų bu-tai bus pusti. Jie *butų pakurs, ir tuose ne gyvės; jie įtvynčias sodįs, ir vyno iš jų ne gers. * Amos 5, 11. † 5 Maiž. 28, 39.

14. Nės *didžioji diena Pono Dievo arti yra, ji arti yra ir labai prisisku-bina. Kad šauksmas apie Pono Die-vo dieną bus girdėtas, tai drutiejį tada baisiai šauks. * Joël. 1, 15.

15. Nės *ši diena yra diena narso, diena tužbos bei bėdos, diena vėtros bei vėsulio, diena tamsybės bei apy-tamsos, diena debesų bei myglos, * Jėr. 30, 1.

16. Diena trubų bei trimių prieš ap-murytuosius miestus ir aukštąsias pilis.

17. Aš darysu žmones drebančius, kad aplink turės vaikštinėti, nei ak-liejį, todėl, kad jie prieš Poną Dievą susigriešiję. Jų kraujas bus pralie-tas, nei kad butų dulkės, ir jų ku-nas, nei kad butų purvas.

18. Jų *sidabras bei auksas juos ne išgelbės dienoje keršto Pono Dievo; bet įvisa žemė turės jo keršto ug-nimi sudeginta buti; nės jis umai galą darys su visais toje žemėje gy-venančiais. * Ez. 7, 19. † per. 3, 8.

Perskyrimas 2.

Graudenimas Dievop verstis; koravonė pašalyje gyvenančių žmonių pulkų.

Susirinkite ir eikšte šen, jus neprie-teliški žmonės,

2. Pirm ne kaip (aštriausioji Dievo) prova (ant jų) išsirodytų, kad jus *nei pelai dienoje butumbite pavaromi, pirm ne kaip baisingasis Pono Dievo kerštas ant jų užėitų, pirm ne kaip diena Pono Dievo keršto jus tropytų! * Ps. 1, 4.

3. Jėškokite Pono Dievo, visi jus vargdieniai žemėje, kurie elgiatės pa-gal jo provas, jėškokite teisybės, jėš-kokite pakarnumo, kad dienoje keršto Pono Dievo galėtumbite paslėpti buti!

4. Nės Gaza tur buti prastota, ir Askalonas pustynė pastoti; Asdodas per pietus bus pravarytas, ir Akaronas iš šaknių išrautas.

5. Bėda tiems, kurie pajurėmis gy-vena, kareiviams! Pono Dievo žodis ateis ant jų. Tu Kanaan, *Pylistėnų žemė, aš tavę žudysu, kad nieks čia daugiau ne gyvės. * Jėr. 47, 1. s.

83

6. Pajurėmis bus tiktai vieni kerdžių buteliai bei avių stalčiai.

7. Ir tai teks likusiems iš namų Judo, kad jie ant tų gautų ganytis. Vakaraish jie tur atsigulti butuose Askalono, kad juos dabar Ponas Dievas, jų Dievas, vėl bus pajėškojęs ir jų kalėjimą nukreipęs.

* Jer. 29, 14. per. 3, 20. a.

8. Aš girdėjau gėdiškąją kalbą Moabo ir iškoliojamą vaikų Amono, kuriuomi jie mano žmones iškoliojo, ir ant jų rubežių to gyrėsi.

9. Gerai, kaip tikrai aš gyvas esmi, sako Viešpats Zebaot, Izraelio Dievas, Moabas pastos nei *Sodoma, ir vaikai Amono nei Gomora, priegtam nei dilgynė bei druskos dauba, ir amžina pustynė. Užsilikusieji mano žmonių juos išplėš, ir likusieji mano žmonių į dalykus juos gaus.

* 1 Maiž. 19, 24.

10. Tatai jiems nusiduos už jų puikavimą, kad jie Pono Dievo Zebaot žmones iškoliojo ir to gyrėsi.

11. Ponas Dievas bus jiems išgaistingas, nės jis išgaišys visus dievaichius ant žemės; ir jo turės melstis visos salos tarp pagonų, kožnas savo vietoje.

12. Taipjau ir jus murinai busite užmušti mano kardų.

13. Ir jis išties savo ranką ant šiaurės ir žudys Asurą. Ninivę jis išpušys, išdžiuvusią (darys) nei pusčią;

14. Kad *toje atsiguls visokie gyvuoliai tarp pagonų; ir ėbaubliai bei ežiai laikysis ant jų koryčių ir giedos languose, ir varnai ant balkių; nės cėdrų lentos bus nuplėštos.

* Jėz. 13, 21. + Ps. 102, 7. Jėz. 34, 11.

15. Tai esti tas linksmas miestas, kurs taipo be baimės budavo ir sakydavo savo širdyje: „aš esmi, ir nei joks kitsai.“ Kaipgi jis taip pustas pastojęs. kad žvėrys jame gyvena! ir praeinąsis švilpia į jį ir suploja rankas ant jo.

Perskyrimas 3.

Skunda bei grumzdimas prieš neklausančiąją Jeruzalę; palinksmojimas tikinčiųjų iš Mesiosiaus. Bėda tam bauriam, nečystam ir razbaininkiškam miestui!

2. Jis ne nor nei klausyti, nei duotis pabarti; jis ne nor ant Pono Dievo tikėti, neigi prie Dievo savo laikytis.

3. Jų *kunigaikščiai tarp jų yra rė-

kiantieji liutai, ir jų sudžios vilkai prie vakaro, kurie nieko ne paliekti iki rytojaus.

* Ez. 22, 27. Mik. 3, 11.

4. Jų prarakai yra klastoriai ir pa-peiktojai, jų klebonai subiaurina šventinyčią, ir išguldo zokaną, kaip ne reiktų.

5. Ale Ponas Dievas, tarp jų esąsis, tiesa gerai mokina ir pikto ne daro; jis kas rytą savo provas visiems girdint mokjina ir ne paliauja; ale piktieji žmonės ne nor gėdėtis mokinties.

6. Todėl aš šius žmones noru išgaišinti, jų pilis išpustyti ir jų ulyčias pustus daryti, kad nei viens ant tų ne gaus keliauti; jų miestai bus išpustyti, kad nieks daugiau čia ne gyventų.

7. Aš tau sakydinau: manęs tu turi bijotis ir duotis pabausti! tai jų gyvenimas ne būtų išpustytas, ir tųjų nei viens juos ne užpultų, kuriuomi aš juos pajėškosu; ale jie *greiti, visokią piktenybę daryti.

* Jer. 4, 22.

8. Todėl, sako Ponas Dievas, ir jus vėl turite manęs laukti, iki aš pasikelsu savo čėsu, kur aš taipjau provavosu ir pagonus surinksu bei karalystes kruvon sušauksu, mano kerštą ant jų išlieti ir visą kerštą mano narso; nės visas svietas bus sudegintas ugnimi mano keršto.

9. Tada aš žmonių pulkams kitaip duosu sakyti *su meilingomis lupomis, kad jie visi turės Pono Dievo vardo melstis ir jam šlužyti viensirdžiai.

* Jėz. 40, 2. Oz. 2, 14.

10. Tus, kurie manęs meldžias, bu-tent išsklaidytuosius anapus vandens *Murinų žemėje, man parves dovanai.

* Darb. 8, 27.

11. Tame čėse tu daugiau nesigėdėsi viso savo veikalo, kuriuomi prieš manę nusizengei; nės aš pasididžiuojančius šventuosius šalin dėsu nuo tavęs, *kad daugiau ne pasididžiuosi dėl šventojo mano kalno.

* Jer. 7, 4.

12. Aš tarp tavęs duosu *išlikti pavargusį, mažą žmonių pulkelį, tie nusitikės ant Pono Dievo vardo.

* Jėz. 1, 9. Ez. 6, 8.

13. Užsilikusieji Izraėlyje ne darys nieko pikto ir ne kalbės neteisiai, ir ne bus rastas *jų burnoje klastą darąs liežuvis; bet jie ganysis ir ilsėsės be jokios baimės.

* Apr. 14, 5.

14. *Šukauk, tu duktė Ziono, šauk, Izraeli; džiaugkis ir buk linksma iš visos širdies, tu duktė Jėruزالė! * Sak. 9, 9. a.

15. Nės Ponas Dievas atėmė šalin tavo koravonę, ir tavo neprietelius nukreipė. Ponas Dievas, Izraelio Karalius, yra *pas tavę, kad neprivalytumbei nei jokios nelaimės bijotis.

* Jėz. 41, 10. per. 43, 1.

16. Tame čėse bus sakoma Jėru-zalei: „nesibijok!“ ir Zionui: „te ne pailsta tavo rankos!“

17. Nės Viešpats, tavo Dievas, yra pas tavę, sylos turįs Išgelbėtojis. *Jis džiaugsis iš tavęs, ir bus tau meilingas ir atsileis, ir su šukavimu džiaugsis iš tavęs.

* Jėz. 62, 5.

18. Pramonėmis slogintuosius aš šalin dėsu, kad nuo tavęs atsitolintų, kurios pramonės jiems sunkenybė buvo, iš kurių jie gėdos turėjo.

19. Štai, aš tų visų gloda darysu tame čėse, kurie tau neteisybės daro; ir *gelbėsu raišąją, ir surinksu prastumtąją ir iškelsu ją ant didžios garbės bei šlovės per visas žemes, kuriose ji papeikiama.

* Mik. 4, 7.

20. Tame čėse aš jus atgabėsu ir jus tame čėse surinksu. Nės *aš iškelsu jus ant gyriaus bei garbės tarp visų žmonių ant žemės, kad aš įjūsų kalėjimą nukreipsu po jūsų akių, sako Ponas Dievas.

* Jėz. 62, 7. Sak. 1, 16.

† 5 Maiž. 30, 3. Jėz. 29, 14. per. 30, 3. Oz. 6, 11. per. 2, 7.

Prarakas Agai.

Perskyrimas 1.

Pabarimo kozonis tiems sakoma, kurie nesiskubino bažnyčią pakurti.

Antrame mete karaliaus Dariaus, į šeštąjį mėnesį, pirmoje dienoje to mėnesio, atėjo Dievo žodis per praraką *Agajų Sėrubabėliui, Sealtielio sunui, vyresniajam Judo, ir Jozuvui, Jozadako sunui, vyriausiajam kunjui, ir tarė:

* Ezr. 5, 1, 2.

2. Taip sako Ponas Dievas Zebaot: šie žmonės sako: dar čėsas ne priėjo, kad Pono Dievo namus pakurtų.

3. Ir Pono Dievo žodis atėjo pas praraką Agajų:

4. Ale jūsų čėsas priėjo, kad išdailytuose butuose gyventumbite, ir šie (Dievo) namai tur pusti stovėti?

5. Taigi šitaip sako Ponas Dievas Zebaot: žiurėkite, kaip jums destis?

6. Jus daug sėjate, *ir maž suvalote; jus valgotė, ir tačiau ne este pasotinami; jus geriate, ir tačiau ne atsigeriate; jus apsirėdote, ir tačiau ne galite sušilti; ir kurs pinigų pelno, tas deda tus į skylėtą mašną.

* per. 2, 17. 5 Maiž. 28, 38.

7. Taip sako Ponas Dievas Zebaot: žiurėkite, kaip jums destis!

8. Nuėję ant kalno parsigabenkite medžių ir budavokite šitus namus! tai man pamėgs, ir aš savo garbę išrodysu, sako Ponas Dievas.

9. Nės jus tiesa daugio laukiate, ir štai, vislab mažyn eiti, ir norint ir tai namon gabenate, tai aš tačiau tai vislab išdulkinu. Kodėl tai? sako

Ponas Dievas Zebaot. Todėl, kad mano namai taip pusti stov, ir kožnas skubina savo butą (pakurti).

10. Todėl dangus viršuje jūsų *rasą užlaikė, ir žemės savo augmenį. *1 Kar. 17, 1.

11. Ir aš vadinau *sausą čėsa, tiek ant žemės bei kalnų, tiek ant rugių, ant šviežaus vyno, ant aliejaus ir ant viso, kas iš žemės auga, ir ant žmonių bei galvijų, ir ant visų rankų darbų.

* per. 2, 18. Amos 4, 9.

12. Tai pakluso Sėrubabėlis, Sealtielio sunus, bei Jozuvas, Jozadako sunus, vyriausiasis kunigas, ir visi kiti žmonės tokiam balsui Pono Dievo, savo Dievo, ir žodžiams prarako Agajaus, kaip jį Ponas Dievas, jų Dievas, buvo siuntęs; ir žmonės prisibijojo Pono Dievo.

13. Tai tarė Agajus, angelas Pono Dievo, kurs Pono Dievo siųstas buvo iki žmonių: Aš esmi su jumis, sako Ponas Dievas.

14. Ir Ponas Dievas paragino dvasę Sėrubabėlio, Sealtielio sunaus, vyresniojo Judo, ir dvasę Jozuvo, Jozadako sunaus, vyresniojo vyskupo, ir dvasę visų žmonių palaikų, kad jie atėję dirbo prie namų Viešpaties Zebaot, savo Dievo.

Perskyrimas 2.

Prarakavimas apie šlovę antrosios bažnyčios dėjimo Mesiošiaus.

Dvidešimt ketvirtoje dienoje šeštojo mėnesio, antrame mete karaliaus Dariaus,

2. Dvidešimt pirmoje dienoje sekmojo mėnesio buvo *sakytas Pono Dievo žodis per praraką Agajų, ir tarė: *per. 1, 1.

3. Sakyk Sėrubabėliui, Sealtielio sunui, vyresniamjam Judo, ir Jozuvui, Jozadako sunui, vyriausiamjam kunigui, bei kitiems žmonėms, ir tark:

4. Kas liko tarp jūsų, kurs šitus (Dievo) namus *pirmoje jų šlovėje regėjęs? ir kokie jie dabar jums rodos? Ar ne taip, šie jums per nieką rodos?

*Ezr. 3, 12.

5. Ir dabar, Sėrubabėl, buk linksmas, sako Ponas Dievas; buk linksmas, Jozuvai, Jozadako sunai, tu vyriausiasis kunige! bukite linksmi, visi žmonės žemėje, sako Ponas Dievas, ir dirbkite! *nės aš esmi su jumis, sako Ponas Dievas Zebaot. *per. 1, 13.

6. Pagal tą žodį, kaip aš su jumis *derėjimą dariau, jums iš Egipto išsitraukiant, mano Dvasė pasiliks tarp jūsų; nesibijokite!

*2 Maiž. 19, 5.

7. Nės taip sako Ponas Dievas Zebaot: *Dar tikt mažas te bus čėsas, tai aš dangų bei žemę, jures ir kur sausa, sujudysiu.

*Ebr. 12, 26.

8. Beje ir visus pagonus aš sujudysiu; tai tada ateis *visų pagonų palinksmiojimas; ir aš šitus namus darysu šlovės pilnus, sako Ponas Dievas Zebaot.

*Jėz. 49, 6.

9. Nės mano yra tiek sidabras, tiek auksas, sako Ponas Dievas Zebaot.

10. Šlovė šitų antrųjų (Dievo) *namų bus didesnė, ne kaip pirmųjų buvusi, sako Ponas Dievas Zebaot; ir aš pakajaus suteksu šime kampe, sako Ponas Dievas Zebaot. *Mal. 3, 1.

11. Dvidešimt ketvirtoje dienoje devintojo mėnesio, antrame mete Dariaus, atėjo Pono Dievo žodis prarakai Agajui ir tarė:

12. Taip sako Ponas Dievas Zebaot: klausk kunigus apie zokaną ir sakyk:

13. Jei kas šventitą mėsą nešiotų į atlanką savo sėrmėgos, ir paskui su ta atlanka pakrutitų duoną, viralą, vyną, aliejų, arba kitą kokį valgį: ar ir tie daiktai šventi pastotų? Ir kunigai atsakydami tarė: ne.

14. Agajus tarė: ale jei koks nečy-

stas, kurs *maitą pakrutinęs, tųjų ką pakrutintų, argi ir šie daiktai tuomi nečysti pastotų? Kunigai atsakydami tarė: nečysti pastotų.

*3 Maiž. 5, 2. per. 11, 24. 30. 39.

15. Tai Agajus atsakydamas tarė: lygiai taip yra ir šis žmonių pulkas ir šitie žmonės po mano akių, sako Ponas Dievas, ir visi jų rankų darbai ir ką jie apieravoja, tai nečysta.

16. Ir dabar žiurėkite, kaip jums dėjosi iš šios dienos ir pirm to, pirm ne kaip akmuo ant akmens buvo dėtas prie bažnyčios Pono Dievo:

17. Kad vienam prieinant prie *rugių kruvos, kurioje dvidešimt ketvirčių reiktų buti, tai vos dešimt buvo; jam prieinant prie spautuvės ir demuojant, penkiasdešimt kibirų sumsiąs, tai vos dvidešimt buvo. *per. 1, 6.

18. Nės *aš sloginau jus sausu čėsu, kuliais bei ledais prie viso jūsų darbo; tačiau jus manėsi ne prisivertėte, sako Ponas Dievas. *per. 1, 11. Amos 4, 9.

19. Taigi dabar ant to žiurėkite, iš šios dienos ir pirm to, butent nuo dvidešimt ketvirtosios dienos devintojo mėnesio iki tai dienai, kurioje pamatas Pono Dievo namams esti dėtas, žiurėkite ant to!

20. Nės sėkla dar gul skunėje ir nieko dar ne neša, nei vynmedžiai, nei pygmedžiai, nei granotmedžiai, nei aliejmedžiai; ale nuo šios dienos aš žėgnonę suteksu.

21. Ir Pono Dievo žodis sakytas buvo antru kartu Agajui dvidešimt ketvirtoje dienoje to mėnesio, ir tarė:

22. Sakyk Sėrubabėliui, vyresniamjam Judo, ir tark: *Aš dangų bei žemę sujudysiu;

*perkš. 7.

23. Ir apversu krėslus karalysčių, ir išpustysu sylingasias karalystes pagonų; ir apversu tiek vežimus, tiek jų raitelius, kad tiek arkliai, tiek vyrai parvirs, kožnas kardu kitojo.

24. Tame čėse, sako Ponas Dievas Zebaot, aš imsu tavę, Sėrubabėl, Sealtielio sunau, savo tarną, sako Ponas Dievas, ir laikysu tavę kaip pečvieties žiedą; nės aš tavę paskyriau. sako Ponas Dievas Zebaot.

Prarakas Sakarjas.

Perskyrimas 1.

Graudenimas Dievopi verstis ir Dievo bijotis,
dvejais regėjimais patvirtinamas.

Ašmame mėnesyje antrojo meto karaliaus Dariaus buvo sakytas šis Dievo žodis *Sakarjui, Berekio sunui, Ido sunaus, prarakui, ir tarė: *Ezr. 5, 1.

2. Ponas Dievas buvo supykęs ant jūsų tėvų.

3. Ir sakyk jiems: taip sako Ponas Dievas Zebaot: *prisiverskite manęs pil! sako Ponas Dievas Zebaot, tai aš jusump grėšuos, sako Ponas Dievas Zebaot.

*Mal. 3, 7. Jok. 4, 8.

4. Ne bukite kaip jūsų tėvai, kuriems *pirmieji prarakai mišiose sakydavo ir tarė: taip sako Ponas Dievas Zebaot: „liaukitės nuo nelabo savo elgimo ir nuo nelabo savo veikalo!“ ale jie ne klausė ir manęs ne atbojo, sako Ponas Dievas.

*Jėz. 31, 6 ir 45, 22. Jėr. 3, 12. Ez. 33, 11.

5. Kame dabar jūsų tėvai bei prarakai? Bau jie ir dar gyvi?

6. Ar ne taip, kad mano žodžiai ir mano provos, kuriuos aš per savo tarnus, prarakus, liepiau, jūsų tėvus tropijo? kad jie turėjo susiprasti ir sakyti: lygiai kaip Ponas Dievas Zebaot buvo pasimislijęs mums daryti, taip jis mums ir daręs?

7. Dvidešimt ketvirtoje dienoje vienuoliktojo mėnesio, kurs yra mėnesis Sėbat, antrame mete (karaliaus) Dariaus, buvo sakytas Pono Dievo žodis Sakarjui, Berekio sunui, Ido sunaus, prarakui, ir tarė:

8. Aš regėjau nakčia, ir štai, vyras sėdėjo ant sarto arkljo, ir jis apsi-stojo tarp myrtų lankoje, ir užpakalyje jo buvo sarti, bėri bei balti arkliai.

9. Ir aš tariau: mans viešpatie, kas tai per kokie? Ir angielas, su manimi kalbąsis, tarė man: aš tau ro-dysu, kas tai per kokie.

10. Ir tas vyras, tarp myrtų stoja-sis, atsakydamas tarė: šitie yra tie, kuriuos Ponas Dievas išsiuntęs žemę perkeliuoti.

11. Ale jie atsakydami Pono Dievo angelui, tarp myrtų stovinčiam, tarė: mes žemę perkeliavome, ir štai, vi-sos žemės tur pakajaus.

12. Tai angielas Pono Dievo atsaky-

damas tarė: Pone Dieve Zebaot, kaip ilgaigi tu ne nori *susimilti ant Jėru-zalės ir ant miestų Judavos, ant ku-rių tu buvai supykęs per šius septy-nisdešimts metus? *Pa. 102, 14.

13. Ir Ponas Dievas atsakė angie-lui, su manim kalbančiamjam, mei-lingus žodžius ir palinksminančius žodžius.

14. Ir angielas, su manimi kalbąsis, tarė man: sakydamas ant mišios tark: taip sako Ponas Dievas Zebaot: aš labai buvau be keršijęs ant Jėruza-lės ir ant Ziono;

15. Ale aš labai pykstu ant pasidi-džiojančiųjų pagonų; nės aš tikt mažumą buvau papykęs, ale jie gelbti ant prapuolimo.

16. Todėl sako Ponas Dievas: *aš vėl Jėruzalėsi kreipsuos su mielaširdin-gyste, ir mano namai toje bus pabu-davoti, sako Ponas Dievas Zebaot; priegtam cimerninkų šniuras Jėruza-lėje bus trauktas.

*per. 8, 3.

17. Ir toliaus ant mišios sakyk ir tark: taip sako Ponas Dievas Zebaot: mano miestams vėl gerai seksis, ir Ponas Dievas Zioną vėl palinksms, ir Jėruzalę *vėl išskirs.

*Jėz. 14, 1.

18. Ir aš pakėliau savo akis ir ma-čiau, ir štai, čia buvo keturi ragai.

19. Ir aš tariau angelui, su manimi kalbančiam: kas tai per kokie? Jis tarė man: tai yra ragai, kurie (vai-kus) Judo draug su Izraelio bei Jė-ruzalės (vaikais) išsklaidė.

20. Ir Ponas Dievas rodė man ke-turis kalvius.

21. Tai aš tariau: ką tie nor daryti? Jis atsakė: tus ragus, kurie (vaikus) Ju-do taip išsklaidė, kad nieks ne ga-lėjo savo galvą pakylėti, tus nugan-dyti šie (kalviai) atėjo, kad pagonų ra-gus nudauštų, kurie ragą pakėlė ant žė-mės Judavos (gyvatninkų), tus išsklaidyti.

Perskyrimas 2.

Apie apgynimą dvasiškosios Jėruzalės, ir apie pagonų pavadinimą.

Ir aš savo akis pakėlęs regėjau, ir štai, vyras nekursai turėjo matuo-jamą šniurą savo rankoje.

2. Ir aš tariau: kur tu nueini? Ale jis atsakė man: kad Jėruzalę matuo-

čiau ir žiurėčiau, kaip ilgai ir kaip plačiai jai reiktų buti.

3. Ir štai, angielas, su manimi kalbąsis, išėjo laukan. Ir kitsai angielas, iššęs laukan jam priešais,

4. Tarė jam: nubėgdamas sakyk šitam vaikui ir tark: Jėruزالė bus apgyvenama be murų dėl didžios daugybės žmonių bei galvijų, joje busiančių.

5. Ir *Aš noru, sako Ponas Dievas, ugningas muras buti aplinkui, ir noru toje buti, ir toje šlovingai ketu pasirodyti.

* per. 9, 8.

6. Greitai! greitai! bėgkite iš šiaurės žemės, sako Ponas Dievas; nės aš išsklaidžiau jus į tus keturis vėjus po dangumi, sako Ponas Dievas.

7. Greitai, Zione, tu gyvenančioji prie dukters Babelio, išbėgk!

8. Nės taip sako Ponas Dievas Zebaot: jis manę siuntęs pagal garbę į pagonus, kurie jus išplėšė; jų galybė tur galo. Kas jus pakrutina, tas pakrutina jo *akies pavidulį.

* Ps. 17, 8.

9. Nės štai, aš savo ranką ant jų pakelsu, kad jie teks plėšimui tiems, kurie jiems šlužijo; kad jus ištirtumbite, Pona Dievą Zebaot manę siuntusį.

10. Džiaugkis ir buk linksma, tu dukte Ziono! nės štai, aš ateimi, ir noru pas tavę gyventi, sako Ponas Dievas.

11. Ir tuočės *daug pagonų prisivers Dievop, ir jie bus mano žmonės; ir aš pas tavę gyvesu, kad tu ištirtumbei, kad Ponas Dievas Zebaot manę pas tavę siuntęs.

* 1 Maiž. 49, 10.

12. Ir Ponas Dievas Judą priims per savo dalį šventoje žemėje, ir vėl *Jėruزالė išskirs.

* per. 1, 17.

13. Visų kunas te tyl po akių Pono Dievo! nės jis pasikėlęs iš šventos savo vietos.

Perskyrimas 3.

Kristaus, vyriausiojo kunigo, urėdas pirmąpaženklinaamas ant Jozuvo.

Ir man buvo parodytas vyriausiasis kunigas Jozuvas, stovįs po akių angielo Pono Dievo; ir šėtonas stovėjo po jo dešinės, kad jam priešsistengtų.

2. Ir Ponas Dievas tarė šėtonui: *Ponas Dievas tavę te pabar, tu šėtone; beje Ponas Dievas tavę te pabar, kurs Jėruزالė (sau) išsiskyręs! Ar šis (Jozuvas) ne nuodėgulys, iš ugnies išrauktas?

* Jud. perkš. 4.

3. Ir Jozuvas nečystais rubais buvo apsirėdęs ir stovėjo po akių angielo,

4. Kurs atsakydamas tarė tiems, po jo akių stovintiems: išvilkite jam nečystuosius rubus! Ir jis tarė jam: štai, *aš tavo griekus atėmiau nuo tavęs ir į aprėdžiau tavę rubais, šventomis dienomis vilkiamais.

* 2 Zom. 12, 13. Jėz. 6, 7. † Jėz. 61, 3.

5. Ir jis tarė: uždėkite čystą kepurę ant jo galvos! Ir jie uždėjo čystą kepurę ant jo galvos, ir aprėdė jį rubais; ir angielas Pono Dievo stovėjo čia.

6. Ir angielas Pono Dievo išliudijo Jozuvui ir tarė:

7. Taip sako Ponas Dievas Zebaot: jei tu mano keliuose vaikščiosi ir mano sargybę pilnavosi, tai tu valdysi mano namus ir apsergėsi mano dvarus; ir aš duosu tau *šiųjų, čia stovinčiųjų (angielų), kad jie tavę lydētu.

* Ps. 91, 11.

8. Klausyk, Jozuvai, tu vyriausiasis kunige, tu ir tavo prieteliai, ties tavimi gyvenantieji! nės jie tikt vienais *dyvais yra. Nės štai, aš savo tarną †Zėmak duosu ateiti.

* Jėz. 8, 18. † Jėz. 4, 2. per. 11, 1.

9. Nės štai, ant to vienintėlio akmens, kurį aš dėjau po akių Jozuvo, bus *septynios akys. Ale štai, aš jį iškaupos, sako Ponas Dievas Zebaot, ir atimsu griekus tos žemės ant vienos dienos.

* per. 4, 10.

10. Tuočės, sako Ponas Dievas Zebaot, kits kitą kvies po vynmedžių ir po pygmedžių.

* 1 Kar. 4, 25. Mik. 4, 4.

Perskyrimas 4.

Išlaikymas susirinkimo Dievo per Dievo galybę.

Ir tas angielas, su manimi kalbąsis, vėl atėjęs manę pabudino, kaip kad kas iš miego pabudinamas,

2. Ir tarė man: *ką tu regį? Bet aš tariau: aš regiu; ir štai, čia stovėjo liktorius, visas iš aukso, su kaušu ant viršaus, prie kurio septynios liampos buvo ir po septynes rureles prie vienos liampos;

* Jėr. 1, 11. 13. Amos 8, 2.

3. Ir dvejetas aliejmedžių prie to, viens ant dešinės to kaušo, ir antrasis ant kairės.

4. Ir aš atsakydamas tariau angelui, su manimi kalbančiam: mans viešpatie, kas tai?

5. Ir angielas, su manimi kalbąsis, atsakydamas tarė man: ar tu ne ži-

nai, kas tai yra? Ir aš atsakiau: ne, mans viešpatie.

6. Ir jis atsakydamas tarė man: šitas yra Pono Dievo žodis apie Sėrubabėlį: tatai ne bus ištaisyta per vaiską arba sylą, bet per mano Dvasę, sako Ponas Dievas Zebaot.

7. Kas tu esi, tu didysis kalne, kurs tu tačiau po akių Sėrubabėlio plynas laukas turi būti? Ir jis dės pirmąjį akmenį, kad jam *prišauks: Dieve padėk! Dieve padėk! *Ps. 122, 6.

8. Ir buvo sakytas man Pono Dievo žodis, ir tarė:

9. Rankos Sėrubabėlio pamatą dėjo šiems namams; jo rankos ir pabaigs tą darbą; kad jus *iširtumbite, kad Ponas Dievas manęs pas jus siuntęs. *per. 2, 9. 11.

10. Nės kas yra, kurs mažasias šias dienas papeiktų, kuriose tačiau pasidžiaugs ir matys cino mačių rankose Sėrubabėlio su *anomis septyniomis, kurios yra akys Pono Dievo, visą žemę peržvelgiančios. *per. 3, 9. Apr. 5, 6.

11. Ir aš atsakydamas tariau jam: kas tai per dvejetas aliejmedžių po dešinės ir po kairės liktoriaus?

12. Ir aš antrą kartą atsakydamas tariau jam: kas tai per dvejetas želmėnų tų dviejų aliejmedžių, stovinčių prie tų dviejų auksinių žnypšlių auksinio liktoriaus, kuriomis nužnypša viršuje nuo auksiniojo liktoriaus?

13. Ir jis tarė man: *ar tu ne žinai, kas tai yra? Ale aš atsakiau: ne, mans viešpatie. *perkš. 5.

14. Ir jis tarė: tai yra dvejetas aliejvaikių, stovinčių prie valdono visos tos žemės.

Perskyrimas 5.

Regėjimas apie lekiančią gromatą ir apie moteriškę saikę, Epa vadiname, sėdinčią.

Ir aš savo akis vėl *pakėlęs regėjau, ir štai, buvo lekianti gromata. *per. 1, 18.

2. Ir jis tarė man: *ką tu matai? Ir aš tariau: aš matau lekiančią gromatą, dvidešimt mastų ilgą ir dešimt mastų plačią. *Jér. 1, 11. 13.

3. Ir jis tarė man: tai yra keikimas, išeinąs per tą visą žemę; nėra visi vagys pagal tą gromatą bus išgaišinami, ir visi, kurie neteisiai prisiekė, pagal tą gromatą bus išgaišinami.

4. Ale aš tai išpildysu, sako Ponas Dievas Zebaot, kad užeis namus va-

gies, ir namus tųjų, kurie prie mano vardo neteisiai prisiek; ir pasiliks jų namuose, ir suės jų, draug su jų medžiais bei akmenimis.

5. Ir angielas, su manimi kalbąsis, išėjo laukan ir tarė man: pakylėk savo akis ir žiūrėk, kas čia išeiti?

6. Ir aš tariau: kas tai? Ir jis tarė: Epa išeiti; ir tarė: tai yra jų pavidulis per visą žemę.

7. Ir štai, švino centneris laikėsi ore; ir čia buvo moteriškė, ta sėdėjo (saikė) Epa.

8. Ir jis tarė: tai yra pamokslas Dievo nesibijančiųjų. Ir jis įmetė tą į tą Epą, ir metė tą švino stukį viršuje ant skylės.

9. Ir aš *pakėlęs savo akis žiūrėjau, ir štai, dvi moteri išėjo, sparnų turinti, kurių vėjas varė; ir buvo sparnai nei gandro sparnai, ir jiedvi lakiodami nešė tą Epą tarp žemės bei dangaus. *per. 1, 18 ir 2, 1 ir 5, 1.

10. Ir aš tariau angelui, su manimi kalbančiam: kur jiedvi tą Epą nuneš?

11. Ale jis man tarė: kad jam namai būtų budavoti žemėje Sinear, ir iškurti ir ant savo pamato gruntavoti.

Perskyrimas 6.

Šventieji angelai geruosius apsaugoja; Kristaus urėdas bei karalystė.

Ir aš savo akis vėl pakėlęs regėjau, ir štai, čia buvo keturi vežimai, tie tarp dviejų kalnų išėjo; ir tuodu kalnu buvo iš vario.

2. Prie pirmojo vežimo *buvo sarti žirgai; prie antrojo vežimo buvo juodi žirgai; *Apr. 6, 4.

3. Prie trečiojo vežimo buvo balti žirgai; prie ketvirtojo vežimo buvo čekiai, druti žirgai.

4. Ir aš atsakydamas tariau angelui, su manimi kalbančiam: mans viešpatie, *kas tai per kokie? *per. 1, 19.

5. Angielas atsakydamas tarė man: tai yra tie keturi vėjai po dangumi, išeiną, kad stotų po akių *valdono visų žemių. *per. 4, 14.

6. Prie kurio juodieji žirgai buvo, tie ėjo į šiaurę, ir baltieji ėjo paskui juos; ale čekiai ėjo į pietus.

7. Ir anie drutieji ėjo ir keliavo, kad visas žemes perkeliAUT. Ir jis tarė: eikite ir perkeliAukite *žemę! Ir jie perkeliavo žemę. *per. 1, 10

8. Ir jis vadino manę, ir kalbėdamas su manimi tarė: štai, kurie į šiaurę eiti, daro mano Dvasę atsiilstančią (paliaujančią koravoti) žemėje į šiaurę linkai.

9. Ir Pono Dievo žodis atėjo man ir tarė:

10. Imk nekurius iš apkaltųjų, bu-tent Eldają, Tobiją ir Jedają, ir ateik tu tą pačią dieną, ir eik į namus Josijo, Zepanjo sunaus, kurie iš Ba-bėlės pargrįžo;

11. Ale imk sidabro bei aukso ir daryk vainikus, ir uždėk tus ant galvos Jozuvo, vyriausiojo kunigo, Joza-dako sunaus;

12. Ir kalbėk jam: taip sako Ponas Dievas Zebaot: štai, yra vyras, vardu *Žemak, nės po juomi augš; ir jis budavos Pono Dievo bažnyčią.

* per. 3, 8. Jėr. 23, 5.

13. Beje, Pono Dievo bažnyčią jis budavos, ir nešios tą išgrožinimą, ir sėdėdamas ponavos ant savo karal-krėslio; ir bus ir vyskupu ant savo karalkrėslio, ir bus pakajaus tarp tų dviejų.

14. Ir tie vainikai turės būti pamink-lui Elėmui, Tobijui, Jedajui ir Ėnui, Ze-panjo sunui, bažnyčioje Pono Dievo.

15. Ir ateis iš tolo, kurie budavos bažnyčią Pono Dievo; tai jus ištirsite, kad Ponas Dievas Zebaot manę pas jus siuntęs. Ir toktai nusiduos, jei jus klausysite balso Pono Dievo, savo Dievo.

Perskyrimas 7.

Apie pastnjakvimą bei mielaširdingystės išrodijimą.

Ir nusidavė ketvirtame mete kara-liaus Dariaus, kad Pono Dievo žodis buvo sakytas Sakarjui ketvirtoje die-noje devintojo mėnesio, kurs vadi-namas Kislev;

2. Kaip Sar-Ezer bei Regem-Melek draug su savo žmonėmis siuntė į Bėtėlį, Pono Dievo melstis,

3. Ir sakydino kunigams, esantiems aplink namus Pono Dievo Zebaot, bei prarakams: argi aš dar ir penktame mėnesyje turu verkti ir atsilaikyti, kaip aš tai daręs esmi jau kelis metus?

4. Ir Pono Dievo Zebaot žodis man buvo sakytas ir tarė:

5. Sakyk visiems žmonėms žemėje ir kunigams, tarydamas: kaip jus *pastnjakavote bei gedėjote penktame

bei sekname mėnesyje per šius sep-tynisdešimts metus, ar jus man taipo pastnjakavote?

* per. 8, 19. Jėz. 58, 5.

6. Arba valgydami bei gerdami, ar jus ne sau valgėte bei gėrėte?

7. Ar ne tai yra, ką Ponas Dievas ant mišios davė sakyti per pirmuosius pra-rakus, kada Jėruzalė buvo apgyvena-ma ir vislab apščiai turėjo draug su savo miestais aplinkui, ir žmonės gy-vendavo tiek į pietus, tiek pakalnėse?

8. Ir Pono Dievo žodis atėjęs Sa-karjui tarė:

9. Tai sako Pon s Dievas Zebaot: *sudykite teisiai, ir kožnas t'išrodo savo broliui malonę ir mielaširdin-gystę!

* per. 8, 16. Oz. 12, 7.

10. Ir *ne darykite neteisybę nei naš-lėms, nei siratoms, nei svetimiems, nei pavarguliams; ir nei vienas ne mislykite ko pikto prieš savo brolį savo širdyje!

* 2 Maiž. 21, 21. 22. a.

11. Ale *jie ne norėjo ant to daboti, ir prigrėžė man nugarą, ir užkimšo savo ausis, kad ne girdėtų, *Jėz. 42, 23.

12. Ir užkietino savo širdis *nei dei-mantą, kad ne girdėtų zokaną bei žo-džius, kuriuos Ponas Dievas Zebaot siuntė savo Dvasėje per pirmuosius prarakus. Iš to toks didis supykimas nuo Pono Dievo Zebaot išėjęs. *Jėz. 48, 4.

13. Ir taipo nusidavė: kaip sakyta buvo, ir jie ne klausė, tai ir aš ne norėjau klausyti, jiems be šaukiant, sako Ponas Dievas Zebaot.

14. Taip aš juos išbarsčiau tarp visų pagonų, kurių jie ne pažįsta; ir žemė paskui jų pasiliko pusta, kad nieks toje nei keliauja, nei gyvena, ir ta labai geroji žemė pustynė pastojė.

Perskyrimas 8.

Apie Mesiošiaus atėjimą ir apie jo karalystę.

Ir Pono Dievo žodis man buvo sa-kytas ir tarė:

2. Taip sako Ponas Dievas Zebaot: aš už Zioną labai buvau *supykęs, ir didžiamę savo keršte už jį labai atkeršijau.

* per. 1, 14.

3. Taip sako Ponas Dievas: aš vėl *grėžiuos Zionop, ir noru Jėruzalėje gyventi, kad Jėruzalė miestas teisybės bus vadinamas, ir kalnas Pono Dievo Zebaot šventybės kalnas.

* per. 1, 16.

4. Taip sako Ponas Dievas Zebaot:

dar ir toliaus gyvęs ulyčiose Jėruزالės seni vyrai ir ^(senos) moters ir prie ramčio einantieji dėl didžios senystės.

5. Ir to miesto ulyčios bus pilnos vaikaičių bei mergaičių, ant jo ulyčių be žaidžiančių.

6. Taip sako Ponas Dievas Zebaot: jei jiems tai rodos negalima esant po akių šitų likusiųjų žmonių šiuo čėsu, argi todėl ir būtų *negalima po mano akių? sako Ponas Dievas Zebaot. * Luk. 1, 37. a.

7. Taip sako Ponas Dievas Zebaot: štai, aš savo žmones išgelbėsu iš žemės į užtekėjimą ir iš žemės į nusišleidimą saulės;

8. Ir noru juos prigabenti, kad Jėruزالėje gyventų, ir *jie tur buti mano žmonėmis, ir aš noru buti jų Dievu, teisybėje bei viernybėje. * Jėr. 24, 7. per. 31, 33.

9. Taip sako Ponas Dievas Zebaot: *padrūtkite savo rankas, jus girdintieji šitus žodžius šiuo čėsu per prarakų burną, toje dienoje, kurioje pamatas dėtas Pono Dievo Zebaot namams, kad bažnyčia būtų budavota! * Jėz. 35, 3.

10. Nės pirm šių dienų žmonių darbai buvo noprosni, ir galvijų darbai buvo per nieką; ir ne buvo pakajaus dėl tužbos tiems, kurie išsitraukė ir įsitraukė, bet aš perleidau visus žmones eiti, kožną prieš savo artymą.

11. Ale dabar aš ne darysu su likusiaisiais šių žmonių, kaip senose gady-nėse, sako Ponas Dievas Zebaot;

12. Bet jie turės buti sėkla pakajaus. Vynmedis tur savo vaisių duoti, ir *žemė savo uglį, ir dangus savo rasą; ir aš likusiems šių žmonių tai vislab duosu palaikytinai turėti. * 3 Maiž. 26, 4.

13. Ir nusiduos: lygiai kaip jus iš namų Judo ir iš namų Izraelio per prakeikimą buvote tarp pagonų, taip aš jus išgelbėsu, kad žegnonė turėsite buti; tikt nesibijokite, ir padrūtkite savo rankas!

14. Taip sako Ponas Dievas Zebaot: lygiai kaip aš mislijau jus slogėti, kaip jūsų tėvai manę įpykino, sako Ponas Dievas Zebaot, ir aš iš to nesigailėjau,

15. Taip aš dabar šiose dienose vėl misliju gero daryti Jėružalei ir namams Judo; tikt nieko nesibijokite.

16. Ale tai yra, kas jums puolasi daryti: *kalbėkite su kits kitu, kas tiesa, ir sudykite, pagal teisybę da-

rydami, kad pakajaus būtų jūsų var-tuose;

* Ep. 4, 25.

17. Ir nei vienas *te ne mislija ko pikto savo širdyje prieš savo artymą ir ne mylėkite neteisias prysiegas! nės to vislab aš nekenčiu, sako Ponas Dievas.

* per. 7, 10.

18. Ir Pono Dievo Zebaot žodis man buvo sakytas ir tarė:

19. Taip sako Ponas Dievas Zebaot: *pastinkai ketvirtojo, penktojo, sekmojo bei dešimtojo mėnesio tur namams Judo buti per džiaugsmą bei linksmybę ir per linksmas meto šventes; ale mylėkite viernybę bei pakajų!

* per. 7, 5. Jėz. 58, 5.

20. Taip sako Ponas Dievas Zebaot: dar toliaus ateis daug žmonių pulkai ir daug miestų miesčionys;

21. Ir miesčionys eis iš vieno miesto į kitą, *sakydami: eikime ir mel-skimės po akių Pono Dievo, ieško-dami Poną Dievą Zebaot! ir mes drauge eisime su jumis.

* Jėz. 2, 3.

22. Taip aš daug žmonių pulkai bei pagonai pulkais ateis, ieškoti Poną Dievą Zebaot Jėruزالėje, melstis po akių Pono Dievo.

23. Taip sako Ponas Dievas Zebaot: tuočės dešimt vyrų visokių liežuvių pagonų žydišką vyrą nutvers prie skvernos ir sakys: mes norime su jumis eiti, nės mes girdime Poną Dievą su jumis esantį.

Perskyrimas 9.

Pažadėjimas geradėjų Dievo; prarakavimas apie pavadinimą pagonų.

Šita yra ta sunkenybė, kurią Ponas Dievas kalbėjo apie žemę Adrak ir apie Damašką, ant kurios pasitik, (nės *Ponas Dievas veizd ant žmonių, ir ant visų giminių Izraelio;) * Ps. 14, 2.

2. Priegtam ir ant Amato, kurio rubežius su ja susiduria, ir ant *Tyraus bei Sidono taipojau, kurie rodos labai iš-mintingi esą.

* Jėz. 23, 1. Jėr. 47, 4. Ez. 26, 3.

3. Nės Tyrus pylimus budavoja ir surenka sidabro nei žiezdras, bei aukso nei purvus ant ulyčios.

4. Ale štai, Ponas Dievas jį sugaišs ir pamuš jo macį, kurią jis tur ant jurių, kad jis bus, kaip tarytum ugnimi sudegėtas.

5. Kad *Asklonas tai pamatys, jis nu-sigąs, ir Gaza labai tužysis; priegtam

ir Ekron bus smutnas, tai matydamas. Nės gloda bus karaliaus iš Gaza, ir Asklone nieks ne gyvės. * Jėr. 47, 1. a.

6. Asdode svetimieji gyvės, ir aš Pylistėnų puikavimą išgaišysu.

7. Ir aš jų kraują šalin dėsū nuo jų burnos, ir jų biaurybes nuo jų dantų, kad jie turės išlikti mūsų Dievui, kad jie būtų nei kunjgaikščiai Judo, ir Ekronas nei Jebusytai.

8. Ir *aš pats aplink savo namus busu abažu, kad nieks ne privalytų čia nei stovėti, nei šen ir ten vaikščioti, kad daugiaus ant jų ne užeitų varytojis; nės aš tai dabar mačiau savo akimis.

9. Ale tu, duktė *Ziono, džiaugkisi labai, ir tu, duktė Jėruzalė, šukauk! Štai, tavo karalius ateiti pas tavę, teisusis ir gelbėtojis, žemas ir jojas ant asilo ir asilaičio asilienės.

* Jėz. 62, 11. Zep. 3, 14. Mat. 21, 5. Jon. 12, 15.

10. Nės aš vežimus šalin dėsū nuo Epraimo ir žirgus nuo Jėruzalės, ir kariavimo kilpinis bus sulaužytas. Nės jis pakajų mokys tarp pagonų, ir jo viešpatavimas bus nuo jurių iki jurių ir nuo vandens iki svieto galo.

11. Tu ir išleidi kraują savo derėjimo savo apkaltuosius iš duobės, kurioje vandens niera.

12. Taigi dabar kreipkitės ant tvirtynės linkai, jus, kurie ant pasitikėjimo sugauti gulite! nės ir šiandien aš apsakysu ir tau *dvigubai atpildysu.

* Jėz. 40, 2.

13. Nės aš Judą sau įtempiau per kilpinį, ir Epraimą ginklais išrėdžiau. Ir aš tavo vaikus, Zione, prikelsu ant tavo vaikų, tu Grykonų žemė, ir tavę statysu per kardą milžinų.

14. Ir Ponas Dievas ant jųsi pasirodys, ir jo strielos išlėks nei žaibas; ir Viešpats Ponas Dievas ant trubų trubys ir atžengs, nei vėtra iš pietų.

15. Ponas Dievas Zebaot juos apgis, kad jie (savo neprietelius) ėste ės ir po savimi pavers su vilpštyinėmis, kad jie gers ir didei džiaugsis lyg iš vyno, ir bus pripilti lyg apieros bliudas ir lyg kampai altoriaus (kraują aplieti).

16. Ir Ponas Dievas, jų Dievas, gelbės juos tuočės, kaip kokią kaimenę savo žmonių; nės šventi akmens jo žemėje bus attiesti.

17. Nės ką jie gero tur per kitus,

ir ką jie gražiaus tur per kitus? Rūgius, kurie jaunikaičius, ir šviežų vyną, kurs mergas užaugdina.

Perskyrimas 10.

Apie geradėjystę, kurių gauname karalystėje Kristaus.

Taigi dabarmelskite iš Pono Dievo *vėlybą lietu; tai Ponas Dievas sutaisys debesis ir jums gana lietaus duos visam augmeniui ant žemės. * Jėr. 5, 24. Joël. 2, 23.

2. Nės balvonai kalba tikt vieną prozę, ir burtininkai mato vienus melus ir pasakoja noprosnus sapnus, ir jų palinksminojimas yra per nieką; todėl jie *klajoja nei kaimenė, ir yra apalę, kadangi ganančio niera. * Mat. 9, 30.

3. Mano narsas įniršo ant ganančiųjų, aš koravosu ožius; nės Ponas Dievas Zebaot pajėškos savo kaimenę, butent namus Judo, ir juos išdabys nei žirgą, karui ištaisyta.

4. Kampai, vinys, kariavimo kilpiniai ir varytojai, visi nuo jų turės ateiti.

5. Ir tačiau jie bus nei milžinai, kurie purvus ant ulyčios mina be kariaudami, ir tur kariauti; nės Ponas Dievas bussu jais, kad raiteliai būtų apgėdinti.

6. Ir aš namus Judo padrutįsu, ir namus Juozėpo išgelbėsu, ir juos vėl įsodysu. Nės aš susimilstu jų, ir jie bus, kokie jie buvo, kaip aš juos ne buvau prastumęs; nės aš Ponas Dievas, jų Dievas, juos išklausysu.

7. Ir Epraimas bus lyg milžinas, ir jų širdis bus linksma, lyg iš vyno; priegtam jų vaikai tai regės ir džiaugsis, kad jų širdis iš Pono Dievo linksma būtų.

8. Aš į juos kvėpsu ir juos surinksu, nės aš juos išgelbėsu; ir daugsisis, kaip jie pirm tu daugsinos.

9. Ir aš sėsu juos tarp žmonių, kad manęs minėtų attolintose žemėse; ir išliks gyvi su savo vaikais ir pargrįš.

10. Nės aš juos atgrąžysu iš Egipto žemės, ir surinksu juos iš Asyrios; ir nugabėsu juos į žemę Gilėad ir Libanoną, kad jiems ne gana vietos bus rasta.

11. Ir *jis (Epraimas) pereis per jures tužbos, ir vilnis išstiks jurėse, kad visos gilybės vandens išdžius; tai tada bus pažemintas puikavimas Asyrioje, ir karališkosios lazdos Egipte daugiaus ne bus.

* 2 Maiš. 14, 16.

12. Aš juos padrutįsu iš Pono Die-

vo, kad galės vaikščioti jo vardan, sako Ponas Dievas.

Perskyrimas 11.

Apie išpustijimą Žydų žemės dėl papelkimo Kristaus, tikrojo ganytojo.

Atverk savo vartus, Libanone, kad ugnis tavo cėdrus suėstų!

2. Kaukite, jus eglės! nės cėdrai sugriuvo, ir tos brangios triobos yra išpustytos. Kaukite, jus aužuolai iš Bazan! nės aptvertoji girė yra iškirsta.

3. Ganytojus gali girdėti kaukiančius, nės jų gražios triobos yra išpustytos; *liutyčius gali girdėti rėkiančius, nės puikumas Jordano yra išpustytas.

* Na. 2, 12.

4. Taip sako Viešpats, mano Dievas: kavok avis papiaujamasias!

5. Nės jų ponai jas papiauja ir tai ne laiko per grieką, parduoda jas sakydami: „pašlovintas te esie Ponas Dievas! aš dabar esmi bogotas;“ ir jų ganytojai jų ne čėdija.

6. Todėl ir aš jau daugiau nes čėdysu gyvatninkų žemėje, sako Ponas Dievas. Ir štai, aš leisu žmones, kožną rankoje antrojo ir rankoje jo karaliaus, kad jie tą žemę sumušų; ir juos ne išgelbėsu nuo jų rankos.

7. Ir aš ganiau avių papiaujamųjų, biednųjų avių; ir ėmiau pas savę dvi lazdi, vieną praminiau Meilingą, antrąją praminiau Skaudžią; ir ganiau avių.

8. Ir aš išgaišinau tris ganytojus viename mėnesyje; nės aš ne norėjau jų, tai jie ir manęs ne norėjo.

9. Ir aš tariau: aš jūsų ne ganyšu; kas jų nugaišta, tas te nugaišta; kas apalpsta, tas te apalpsta; ir likusieji te ėdie kits kito kuną.

10. Ir aš ėmiau savo lazda Meilingą ir perlaužiau ją, kad ne laikyčiau savo derėjimą, su visais žmonių pulkais darytąjį.

11. Ir jis liko nelaikytas toje dienoje. Ir *biednosios avys, kurios ant manęs dabojo, numanė iš to, kad tai Pono Dievo žodis esąs.

* perk. 7.

12. Ir aš tariau jiems: jei jums patinka, tai atneškite, kiek aš vertas; jei ne, tai ne darykite tai! Ir jie pasvėrė, kiek aš vertėjau, *trisdešimt sidabrininkų.

* 2 Maiž. 21, 32. Mat. 26, 15.

13. Ir Ponas Dievas tarė man: mesk tai šalin, kad puodžiui būtų duota!

Ak, ar tai ne gražus pinigai, kurių aš vertas laikomas esmi nuo jų? Ir *aš ėmiau tus trisdešimt sidabrininkus ir numečiau juos į Pono Dievo namus, kad puodžiui būtų duoti. *Mat. 27, 9, 10.

14. Ir aš perlaužiau antrąją savo lazda, Skaudžią (vadinamąją), kad paliaudinčiau brolystę tarp Judo bei Izraelio.

15. Ir Ponas Dievas tarė man: imk vėl pas savę rykus netikusio ganytojo!

16. Nės štai, *aš ganytojus prikelsu toje žemėje, kurie apalpusiuosius ne lankys, sumuštųjų ne įėškos, ir įėjstuosius ne gydys, ir sveikuosius ne aprupis; ale kuną riebiųjų jie ės ir jų nagus nuplės.

* Ezėk. 34, 3, 4.

17. Ak balvonų ganytojai, kaimenę prastojantieji! Kardas (Dievo atkeršijimo) te užeit jų ranką ir jų dešinę akį. Jų ranka turėtų padžiuti, ir jų dešinė akis aptemti.

Perskyrimas 12.

Krikščionių susirinkimas esti tarp vargų nepergalėtinas dėl Kristaus nukryžiuotojo per Dvasę malonės bei maldos.

Šita yra sunkenybė žodžio nuo Pono Dievo ant Izraelio, sako Ponas Dievas, *dangų išsplečiasis ir žemei pamatą dedąsis ir kvapą žmogaus jame darąsis:

* Ps. 104, 2.

2. Štai, aš iš Jėruzalės darysu *svyrinėjimo kupką visiems žmonių pulkams, aplink esantiems; nės ir Judai bus bėdos, kad Jėruzalė bus apgulta.

* Jėz. 51, 22.

3. Tačiau tuočės aš iš Jėruzalės darysu akmenį, per mierą sunkų visiems žmonių pulkams; visi, kurie norės tą (akmenį) šalin kelti, prie to įsižeis; nės *visi pagonai ant žemės prieš jį susirinks.

* per. 14, 2.

4. Tuočės, sako Ponas Dievas, aš baukštus darysu visus žirgus, ir jų raiteliai turės bijotis; ale ant Jėruzalės aš atviras turėsu savo *akis, ir visus žirgus žmonių pulkų apjekimu slogysu.

* 1 Kar. 8, 29.

5. Ir kunigaikščiai Judo sakys savo širdyje: miesčionys Jėruzalės man tiktai t'esie linksmi Viešpatyje Zebaot, savo Dievyje.

6. Tuočės aš kunigaikščius Judo darysu žerplinčiu pečiu girioje ir žiburiu šiauduose, kad jie sudegintų, tiek po dešinės, tiek po kairės, visus žmonių pulkus aplinkui. Ir Jėruzalė taip-

jau toliaus pasilikis savo vietoje Jėruزالėje.

7. Ir Ponas Dievas šėtras Judo išgelbės, kaip senose gadynėse, kad ne per mierą girtųs namai Dovid, nei miesčionys Jėruزالės prieš Judą.

8. Tuočės Ponas Dievas apgys miesčionis Jėruزالėje; ir nusiduos, kad tas, kurs silpnas bus tarp jų tuo čėsu, tas bus lyg Dovidas; ir Dovid, o namai bus lyg Dievo namai, kaip Pono Dievo angielas po jų akių.

9. Ir tuočės aš paminėsu išpustyti visus pagonus, prieš Jėruزالę išitraukusius.

10. Ale *ant namų Dovid, ir ant miesčionių Jėruزالėje aš išliesu Dvasę malonės bei maldos; †nės jie įžvelgs manę, kurį anie perdurė; ir apraudos jį, kaip vienturtis kudikis apraudojamas, ir smutnysis iš jo, kaip smutnijasi dėl pirmgimusio kudikio.

* Joël. 3, 1. † Jon. 19, 37.

11. Tuočės bus didis raudojimas Jėruزالėje, kaip ansai buvo Adad-Rimone *ant lauko Megido.* 2 Nus. 35, 22. 23.

12. Ir ta žemė dejuos, kožna giminė skyriu; giminė namų Dovid, o skyriu, ir jų moters vėl skyriu; giminė namų Natono skyriu, ir jų moters vėl skyriu;

13. Giminė namų Lėvy skyriu, ir jų moters vėl skyriu; giminė Simėjo skyriu, ir jų moters vėl skyriu;

14. Taip, o visos palaikos giminės, kožna skyriu, ir jų moters vėl skyriu.

Perskryimas 13.

Apie neišsejamąjį Dievo malonės šulinį.

Tuočės namai Dovid, ir miesčionys Jėruزالės turės *valną, atvirą šulinį prieš griekus bei nečystybę.

* Jėz. 55, 1. Jon. 7, 37. 38.

2. Tuočės, sako Ponas Dievas Zebaot, *aš dievaicių vardus išpustysu iš tos žemės, kad jų daugiau ne turės būti minėta; priegtam aš ir prarakus bei nečystas dvases išvarysu iš tos žemės;

* Ez. 30, 13. Mik. 5, 12.

3. Kad taip, o turės stotis: jei kas toliaus prarakauja, tai jo tėvas bei motyna, kuriuodu jį pagimdė, turės jam sakyti: *tu ne turi gyvas išlikti, nės tu kalbi, kas ne tiesa, vardan Pono Dievo. Ir taip, o tėvas bei motyna, kuriuodu jį pagimdė, jį subadys be prarakaujantį.

* 5 Maiž. 13, 5.

4. Nės nusiduos tuočės, kad prarakai bus apgėdinti su savo regėjimais, apie tus prarakaudami; ir daugiau ne apsisiaus plaukuota skreiste, jeib taja prigautų;

5. Bet turės sakyti: aš ne esmi prarakas, bet laukininkas, nės aš žmonėms šlužijau iš mažų savo dienų.

6. Ale jei jam bus sakoma: kokios tai ronos tavo rankose? tai jis sakys: taip aš sumuštas esmi namuose manę mylinčiųjų.

7. Karde, pasikylėk ant mano ganytojo ir ant to vyro, kurs man arčiausias, sako Ponas Dievas Zebaot. *Ištik ganytoji, tai kaimenė išsisklaidys, tai aš savo ranką prikreipsu prie mažųjų.

* Mat. 14, 27. Jon. 10, 11.

8. Ir nusiduos: kurioje žemėje, sako Ponas Dievas, dvi dali yra, tiedvi bus išpustyti ir pražus, ir trečioji dalis toje išliks.

9. Ir tą trečiąją dalį aš per ugnį vesu ir čystysu, kaip sidabras čystijamas, ir šveisu, kaip auksas šveičiamas. Tie tada mano vardo meldsis, ir aš juos išklausysu; aš sakysu: „jie yra mano žmonės“, ir jie sakys: „Pone Dieve, mano Dieve!“

Perskryimas 14.

Kristus savo susirinkimo karalius bei apgintojis.

Štai, *čėsas priėti Ponui Dievui, kad tavo plėšimą išdalys tavyje. * Jėz. 39, 6.

2. Nės aš *visokius pagonus prieš Jėruزالę surinksu karui; ir miestas bus įveiktas, butai išplėšti ir moters apgėdintos; ir pusė miesto sugauta bus šalin gabenami, ir likusieji žmonės iš miesto ne bus išgaišti.

* per. 12, 3.

3. Ale Ponas Dievas išsitraukęs kariaus prieš tus pagonus, lygiai kaip jis kariaudavo čėse karo.

4. Ir jo kojos stovės tuočės *ant aliejaus kalno, prie Jėruزالės esančiojo į rytus; ir tas aliejaus kalnas pusiau perplyš nuo užtekėjimo iki nusileidimo, labai toli nuo kits kito, kad viena pusė to kalno į šiaurę, ir antroji pusė į pietus lenksis. * Darb. 1, 12.

5. Ir jus bėgste nuo tos pakalnės tarp mano kalnų, nės ta pakalnė tarp tų dviejų kalnų nusiteks iki į Azal; ir bėgste, kaip senose gadynėse *bėgote dėl žemės drebėjimo čėse Usijo,

karaliaus iš Judavos. Tai tada ateis Viešpats, mano Dievas, ir visi šventieji su tavimi. * Amos 1, 1.

6. Tuočės ne bus šviesu, bet šalta bei šalčio.

7. Ir bus viena diena, Ponui Dievui žinoma, nei diena, nei naktis; ir apie vakarą bus šviesu.

8. Tuočės šviežus vandens tekės iš Jėruzalės, pusė ties jurėmis į rytus ir antroji pusė ties galutinėmis jurėmis; ir pasiliks tiek vasaroje, tiek žiemoje.

9. Ir Ponas Dievas bus *karaliumi ant visų žemių. †Tuočės Ponas Dievas tikt vienu bus ir jo vardas tikt vienas. * Ps. 97, 1. † Darb. 4, 12. 1 Kor. 8, 6.

10. Ir bus einama per visą žemę aplink, kaip ant kokio lauko, nuo Gibėos ant Kimonų linkai, į pietus Jėruzalėp; nės ji bus paaukštinta ir apgyventa savo vietoje nuo vartų Benjamino iki vietos pirmutiniųjų vartų, iki kampiniųjų vartų, ir nuo koryčios Ananeelio iki karaliaus spaustuvės.

11. Ir toje bus gyvenama, ir *prakeikimo daugiaus ne bus; nės †Jėruzalė gyvės visai be baimės. * Darb. 22, 3. † Jėr. 33, 16.

12. Ir tai bus ta sloga, su kuria Ponas Dievas slogis visus žmonių pulkus, kurie prieš Jėruzalę bus kariavę: jų kunas sutręs, jiems dar ant savo kojų bestovint, jų akys jau sutręs duobėse, ir jų liežuvis burnoje sutręs.

13. Tuočės Ponas Dievas didį trenksmą tarp jų pakels, kad kits kitą

prie rankos nutvers ir savo ranką dės ant rankos antrojo.

14. Nės ir Juda kariaus prieš Jėruzalę, kad būtų sugabentas turtas visų pagonų, aplink esančiųjų, auksas, sidabras, rubai, per mierą daug.

15. Ir tada šita sloga tropys žirgus, pusasilus, verbludus, asilus ir visokių galvijus, tame vaiske esančius, lyg kaip anie yra sloginti.

16. Ir visi likusieji tarp visų pagonų, kurie prieš Jėruzalę traukės, kas metą aukštyn eis melstis *Karaliaus, Pono Dievo Zebaot, ir kad švęstų Lapbudžių šventę. * Mal. 1, 14.

17. Ale kuri giminė ant žemės ne ateis aukštyn į Jėruzalę, melstis Karaliaus, Pono Dievo Zebaot, ant tų ne lys.

18. Ir jei Egypcionų giminė aukštyn ne trauktuos ir ne ateitų, *tai ir ant jų ne lys. Tai bus ta sloga, su kuria Ponas Dievas slogis visus pagonus, ne užėinančius, kad švęstų Lapbudžių šventę. * Jėz. 5, 6.

19. Nės tai bus griekais Egypcionų bei visų pagonų, ne užėinančių, kad švęstų Lapbudžių šventę.

20. Tuočės žirgų įtaisymas Ponui Dievui bus šventas, ir katilai Pono Dievo namuose bus lygus taurėms prie altoriaus.

21. Nės visi katilai, tiek Jėruzalėje, tiek Žydų žemėje, šventi bus Ponui Dievui Zebaot taip, kad visi apieravoti norintieji ateis ir tus emę tuose virs. Ir ne bus daugiaus nei vieno Kananyto namuose Pono Dievo Zebaot tuočės.

Prarakas Malakia.

Perskyrimas 1.

Koravonė nedėkingųjų už Dievo meilę.

Šita yra sunkenybė, kurią Ponas Dievas kalbėjo prieš Izraelį per Malakia.

2. Aš jus myliu, sako Ponas Dievas. Tai jus sakote: „kuomi tu mus myli?“ Ar ne Esavas Jokubo brolis? sako Ponas Dievas, *tačiau aš Jokubą myliu, * 1 Maiž. 25, 23. Rym. 9, 10. s.

3. Ir Esavo nekenčiu, ir pustus dariau jo kalnus, ir jo gyvatą *smakams per pustyne. * Jėz. 34, 13.

4. Ir jei Edomas sakytų: „mes esme

sugaišinti, bet vėl pakursime, kas pušta,* tai Ponas Dievas Zebaot šitaipo sako: jei jie kurs, tai aš nulašu; ir bus vadintas prakeiktasis rubežius ir žmonių pulkas, ant kurio Ponas Dievas pyksta amžinai.

5. Tai matys jūsų akys, ir jus sakysite: „Ponas Dievas yra šlovinas per rubežius Izraelio.“

6. *Sunus tur garbinti savo tėvą, ir bernas savo poną. Taigi jei aš tėvu esmi, kame mano garbinimas? jei aš ponu esmi, kame bijosi manęs? sako

Ponas Dievas Zebaot jums kunigams, mano vardą papeikiantiems. Tai jus sakote: „kuomi mes papeikiame tavo vardą?“

* 2 Maiž. 20, 12. Jon. 8, 49.

7. Tuomi, kad jus apieravojate ant mano altoriaus nečystos duonos. Tai jus sakote: „kuomi mes tau apieravojame, kas nečysta?“ Tuomi, kad jus sakote: „Pono Dievo stalias papeiktas.“

8. Ir kad jus, kas *akla, apieravojate, tai ne tur nelabu sakoma buti; ir kad jus, kas raiša, arba sergantį apieravojate, ir tai ne tur nelabu vadinama buti. Nunešk tai savo kunigaikščiui! matysi, bau tu jam įtiksi, arba bau jis meilingai į tavę žiurės, sako Ponas Dievas Zebaot.

* 3 Maiž. 22, 20.

9. Taigi dabar melskite Dievo, kad jis mums malonus būtų! Nės jus kalti, kad tai nusidavė. Ar dingotės, jį meilingai į jus žiurėsiantį? sako Ponas Dievas Zebaot.

10. Ir kas yra tarp jūsų, duris užrakinąsis? Jus ant mano altoriaus dykai ugnį ne prakuriate. Aš ne mėgstu jumis, sako Ponas Dievas Zebaot, ir *valgymo apiera iš jūsų rankų man ne patinka,

* per. 2, 13.

11. Ale nuo užtekėjimo saulės iki nusileidimui mano vardas tur būti šlovnas tarp pagonų; ir visose šalyse tur buti rukinta mano vardui, ir čysta valgymo apiera apieravojama; nėra mano vardas tur būti šlovnas tarp pagonų, sako Ponas Dievas Zebaot.

12. Ale jus per nešventą jį laikote sakydami: „Pono Dievo stalias yra nešventas, ir jo apiera papeikta draug su jo valgiu.“

13. Ir jus sakote: „štai, tikt procė;“ ir tai per nieką laikote, sako Ponas Dievas Zebaot. Ir jus apieravojate, kas pavogta, raiša, arba serga, ir tada valgymo apiera apieravojate. Ar tai man patiktų nuo jūsų rankos? sako Ponas Dievas.

14. Prakeiktas t'esie klastuojąsis, kurs savo kaimenėje patinėlį tur, ir kad pažadėjimą žada, tai Ponui Dievui niekam ne vertą apieravoja. Nės aš esmi didis karalius, sako Ponas Dievas Zebaot, ir mano vardas yra baisingas tarp pagonų.

Perskyrimas 2.

Koravojimo žodžiai dėl griekų kunigų bei žmonių.

Ir dabar, jus kunigai, šis prisakymas jus tropija.

2. Jei jus to ne klausysite ir tą į savo širdį ne dėsitate, kad mano vardui garbę duotumbite, sako Ponas Dievas Zebaot, tai aš *prakeikimą į jus siųsu, ir jūsų žegnone prakeiksu, beje aš noru ją prakeikti, kadangi tai ne norite į savo širdį dėti.

* 5 Maiž. 28, 15. a.

3. Štai, aš barsu jus ir jūsų vaikus, ir *purvą jūsų švenčių jums į akis mesu, ir tas prie jūsų prilips.

* Am. 5, 21.

4. Tai jus tada ištirsite, kad aš tokį prisakymą jums esmi siuntęs, kad tai mano derėjimas būtų su Lėvy, sako Ponas Dievas Zebaot.

5. Nės mano derėjimas buvo su juomi ant gyvasčio bei pakajaus, ir aš jam daviau baimės, kad manęs bijojos ir mano vardą garbėje laikė.

6. Zokanas tiesos buvo jo burnoje, ir ne buvo *ko pikto randama ant jo lūpų. Jis elgėsi po mano akių pakajingai ir be klastos, ir daug jis nukreipė nuo griekų.

* Zep. 3, 13.

7. Nės *kunigo lupos tur pamokslą saugoti, kad iš jo burnos zokanas būtų jėškomas; nėra jis tangielas yra Pono Dievo Zebaot.

* Ez. 7, 26. † Gal. 4, 14.

8. Ale jus nusikreipėte nuo jo kelio, ir daug papiktinote zokane ir peržengėte derėjimą Lėvy, sako Ponas Dievas Zebaot.

9. Todėl aš ir jus dariau, kad jus papeikti ir neverti esate po akių visų žmonių; kadangi mano kelius ne laikote ir neteisčiai sudijate per zokaną.

10. Nės ar mes ne visi turime vieną tėvą? ar ne *vienas Dievas mus sustvėrė? Dėlgi ko mes kits kitą paniekiname ir peržengiame derėjimą, su mūsų tėvais darytąjį?

* Job. 31, 15.

11. Nės (vaikai) Judo papeiktojai pastoję, ir Izraėlyje bei Jėruzalėje yra daromos biaurybės. Nės Juda išdanko šventybę Pono Dievo, kurią jis myl, ir kekšauja su svetimo dievų duktėmis.

12. Ale Ponas Dievas išgaišys tą, kurs tai daro, iš šėtros Jokubo, tiek mokytį, tiek mokinį, draug su tuomi,

kurs Ponui Dievui Zebaot valgymo apierą neša.

13. Toliaus jus ir tai darote, kad prie altoriaus Pono Dievo vienos ašaros ir verksmai ir dejavimai yra; kad aš daugiaus visai vengiu pažiūrėti *valgymo apierą, nei kas meilinga būtų, nuo jūsų rankų priimti. * per. 1, 10.

14. Ir taip jus sakote: „kodėl tai?“ Todėl, kad Ponas Dievas tarp tavęs ir tarp moters tavo jaunystės liudijęs, kurią tu papeikei, kuri tačiau tavo draugė ir moteriškė tau privenčiovota yra.

15. Taipo *ans vienatijis (Abraomas) ne darė, ir tačiau buvo didžios dvasės. Ale ką darė tas vienatijis? Jis jėškojo sėklą Dievo [žadėtąją]. Taigi saugokitės savo dvasės, ir nei viens te ne papeik moterį savo jaunystės! * Jėz. 51, 2. Ez. 33, 24.

16. Ale kurs jos nekencia, tas ją te išleidžia, sako Viešpats, Izraelio Dievas, ir te duodie jai dangalą išdykumo nuo savo rubo, sako Ponas Dievas Zebaot. Taigi saugokitės savo dvasės, ir ne papeikite ją!

17. Jus Poną Dievą ipykinate *savo kalbomis. Tai jus sakote: „kuomi mes jį ipykiname?“ Tuomi kad jus sakot: „kas pikto daro, tas Ponui Dievui patinka, ir jis mėgsta juomi;“ arba: „kame tas Dievas, kurs koravoja?“ * per. 3, 13, 14.

Perskyrimas 3.

Prarakavimas apie Joną bei Kristų ir apie abiejų urdą; skunda dėl griekų žmonių.

Štai, aš siysu savo angielą, *kurs kelią pagatavys pirm manęs. Ir veik ateis į savo bažnyčią Viešpats, kurio jus jėškote, ir angelas derėjimo, kurio geidžiate. Štai, jis ateiti, sako Ponas Dievas Zebaot. * Mat. 11, 10. Mark. 1, 2. Luk. 1, 17.

2. Ale kas galės iškęsti dieną jo atėjimo? ir kas išstovės, jam pasirodant? *Nėsa jis yra nei ugnis aukskalio ir nei mūlas skalbėjų. * Jėz. 1, 25.

3. Ir *sėdėdamas tirpjis ir sidabrą čystys; jis vaikus Lėvy čystys ir atskirs nei auksą bei sidabrą. Tada jie Ponui Dievui atneš valgymo apierą teisybėje; * Ps. 66, 10.

4. Ir Ponas Dievas pasimėgs valgymo apiera Judo bei Jėruzalės, kaip pirm to ir kaip pirm senų metų.

5. Ir aš pas jus atėjęs jus koravosu, ir busu labai greitas liudininkas prieš žynius, prieš venčiavonės peržengtojus ir prieš neteisiai prisiekiančius, ir prieš tus, kurie gvolta ir neteisybę daro darbininkams, našlėms bei siratoms, ir prieš tus, kurie svetimąjį spaudžia, manęs nesibijodami, sako Ponas Dievas Zebaot.

6. Nės aš esmi tas Ponas Dievas, kurs ne atsimainau; ir su jumis, Jokubo vaikais, ne bus visai atlikta.

7. Jus iš savo tėvų dienų visados nusikreipėte nuo mano prisakymų, ir tų ne pilnavojote. *Taigi dabar prisiverskite manėspi! tai ir aš jusump grėsuos, sako Ponas Dievas Zebaot. Tai jus sakote: „kokių griekų dėl mes turime prisiversti?“ * Sak. 1, 3.

8. Ar tai vertas daiktas, kad žmogus Dievą nugauna, kaip jus manę nugaunate? Tai jus sakote: „kuomi mes tavę nugauname?“ Ant desėtinių bei duoklės apierų!

9. Todėl jus ir este prakeikti, *kad vislab jums tarp rankų sugaišta; nėra jus manę nugaunate iš vieno visi. * Ag. 1, 6.

10. Ale pargabenkite desėtines pilnas į mano javų namus, kad mano namuose būtų valgio, ir mėgikite manę tame dalyke, sako Ponas Dievas Zebaot, bau aš jums ne atversu dangaus langus ir žėgnonę žemyn krėsu pilnai!

11. Ir aš jums ant gero barsu ėdiką, kad jis jums vaisių ant lauko ne supustytų, ir vynmedis ant dirvos jums ne būtų nevaisingas, sako Ponas Dievas Zebaot,

12. Kad visi pagonai jus per išganytingus turės iššaukti; nėra jus busite brangiausia žemė, sako Ponas Dievas Zebaot.

13. Jus šauniai kalbate prieš manę, sako Ponas Dievas. Tai jus sakote: „ką mes kalbame prieš tavę?“

14. Tuomi, kad jus sakote: „noprošnai yra, kad Dievui šlužijame; ir kam tai dera, kad mes jo prisakymus laikome ir prisisaugodami elgiamės po akių Pono Dievo Zebaot?“

15. Todėl mes giriame papeiktojus; nėra Dievo nesibijantieji tarpsta, jie

Dievą gundo, ir vislab jiems gerai sekasi.“

16. Ale Dievo prisibijantieji linksmi-
na kits kitą taip: Ponas Dievas ant
to daboja ir gird to, ir po jo akių
paminklo ženklas yra rašytas tiems
(ant gero), kurie Pono Dievo bijosi ir
jo vardo atsimenta.

17. Jie turės, sako Ponas Dievas
Zebaot, toje dienoje, kurią aš darysu,
manieji buti; ir aš jų čėdysu, kaip vyras
savo sunaus čėdija, kurs jam šlužija.

18. Ir jus atpenč vėl gausite matyti,
koks skirtumas yra tarp teisiejo ir
tarp Dievo nesibijančiojo, ir tarp to,
kurs Dievui šlužija, bei tarp to, kurs
jam ne šlužija.

Perskyrimas 4.

Apie Kristų, teisybės saulę, ir apie Joną, antrąjį
Eliošį.

Nės štai, diena ateiti, deganti lyg
pečius; čia visi papeiktojai ir Dievo
nesibijantieji bus šiaudais, ir ateisian-

čioji diena juos uždegs, sako Ponas
Dievas Zebaot, ir ne paliks jiems
nei šaknį, nei želmenį.

2. Ale jums, mano vardo prisibijan-
tiems, * užtekės saulė teisybės, ir
išganymas po jos sparnais; ir jus ir
išeiste ir įeiste, ir įjūksite nei pe-
nami veršiai.

* Luk. 1, 78. † Jėz. 55, 2.

3. Jus sumjbsite bedievių; nės jie
pelenais po jūsų kojomis pastos toje
dienoje, kurią aš darysu, sako Ponas
Dievas Zebaot.

4. Minėkite * zokano Maižėsiaus, mano
tarno, kurį aš jam liepiau ant kalno
Orėb po akių viso Izraelio, draug su
prisakymais bei provomis!

* 2 Maiž. 20, 1. s.

5. Štai * aš jums siūsu praraką Elio-
šių, pirm ne kaip ateina didžioji ir
baisingoji diena Pono Dievo.

* Mat. 11, 14. per. 17, 12.

6. Tas širdį tėvų privers vaikump,
ir širdį vaikų jų tėvump; kad aš
atėjęs žemę ne ištikčiau prakeikimu.

NAUJAS
TESTAMENTAS

MUSŲ

VIEŠPATIES IR IŠGANYTOJO

JĖZAUS KRISTAUS,

!

LIETUVIŠKĄ KALBĄ

IŠVĖRSTAS.

BERLYNE.

Atspausdinta nuo Britiškosios bei svetimųjų žemių biblijų draugystės.

1910.

Suorašas visų knygų naujo testamento.

	Perskyr.
1. Evangėlia šv. Matėošiaus	28
2. Evangėlia šv. Markošiaus	16
3. Evangėlia šv. Lukošiaus	24
4. Evangėlia šv. Jono	21
5. Darbai arba nusidavimai apaštalų	28
6. Gromata šv. Povilo Rymionump	16
7. Pirma gromata šv. Povilo Korintionump	16
8. Antra gromata šv. Povilo Korintionump	13
9. Gromata šv. Povilo Galatėnump	6
10. Gromata šv. Povilo Epėzionump	6
11. Gromata šv. Povilo Pilipensump	4
12. Gromata šv. Povilo Kolosensump	4
13. Pirma gromata šv. Povilo Tesalonicensump	5
14. Antra gromata šv. Povilo Tesalonicensump	3
15. Pirma gromata šv. Povilo Timotėjausp	6
16. Antra gromata šv. Povilo Timotėjausp	4
17. Gromata šv. Povilo Titausp	3
18. Gromata šv. Povilo Pilėmonop	1
19. Pirma gromata šv. Petro	5
20. Antra gromata šv. Petro	3
21. Pirma gromata šv. Jono	5
22. Antra gromata šv. Jono	1
23. Trečia gromata šv. Jono	1
24. Gromata šv. Povilo Ebrėonump	13
25. Gromata šv. Jokubo	5
26. Gromata šv. Judo	1
27. Apreiškimas šv. Jono	22

Evangelia švento Matėošiaus.

Perskyrimas 1.

Surašymas Kristaus giminės, prasidėjimo, vardo ir užgimimo.

Šitos yra knygos *giminės Jėzaus Kristaus, sunaus Dovid, sunaus Abraomo.

* Luk. 3, 23.

2. Abraomui *gimė Izaokas; Izaokui †gimė Jokubas; **Jokubui gimė Judas ir jo broliai;

* 1 Maiž. 21, 2. 3. † 1 Maiž. 25, 26. ** 1 Maiž. 29, 35.

3. Judui *gimė Parėzas ir Zarag iš Tamaros; †Parėzui gimė Ezronas; Ezronui gimė Ramas;

* 1 Maiž. 38, 37, i. t. † Rut. 4, 18. i. t. 1 Nus. Kar. 2, 5, 9. i. t.

4. Ramui gimė *Aminadabas; Aminadabui gimė Naasas; Naasui gimė Salmas.

* 1 Nus. Kar. 2, 10.

5. Salmui gimė Boasas iš Rakabos; *Boasui gimė Obėdas iš Rutos; Obėdai gimė Jesas;

* Rut. 4, 17. i. t.

6. Jesui *gimė karalius Dovidas; Dovidui †karaliui gimė Salomonas iš Uriošiaus pačios;

* 1 Zom. 16, 1, † 2 Zom. 12, 24.

7. Salomonui *gimė Reabėamas; Reabėamui gimė Abias; Abiui gimė Asas;

* 1 Nus. 3, 10. i. t.

8. Asui gimė Jozapatas; Jozapatui gimė Joramas; Joramui gimė Ozias;

9. Oziui gimė Jotamas; Jotamui gimė Akazas; Akazui gimė Ezekiošius;

10. Ezekiošiui *gimė Manasas; Manasui gimė Amonas; Amonui gimė Jozias;

* 1 Nus. Kar. 3, 13.

11. Joziui *gimė Jėkoniošius ir jo broliai, čėse Babyioniško kalėjimo.

* 1 Nus. Kar. 3, 15. 16.

12. Po Babyioniško kalėjimo Jėkaniošiui gimė Sealtielis; Sealtieliui gimė Zorobabėlas;

13. Zorobabėlui gimė Abiudas; Abiudui gimė Eliakimas; Eliakimui gimė Azoras;

14. Azorui gimė Zadokas; Zadokui gimė Akinas; Akinui gimė Eliudas;

15. Eliudui gimė Eleazaras; Eleazarui gimė Matanas; Matanui gimė Jokubas;

16. Jokubui gimi Juozėpas, Marijos

vyras, iš kurios gimęs Jėzus, vadinams Kristus.

17. Visų vaikų eilių nuo Abraomo iki Dovid, yra keturiolika eilių. Nuo Dovid, iki nuvedimo į kalėjimą Babelės yra keturiolika eilių. Nuo nuvedimo į kalėjimą Babelės iki Kristaus, keturiolika eilių.

18. O gimimas *Jėzaus Kristaus tokiai buvo: kada Marija, jo motyna, pažadėta buvo Juozėpui, dar ne parvešta, radosi, kad ji nėščia buvo †iš Šventos Dvasės.

* Luk. 1, 27. † Luk. 1, 35.

19. Bet Juozėpas, jos vyras, budamas Dievo bijas ir ne *norėdamas ją apskelbti, norėjo ją slapčiai prastoti.

* 4 Maiž. 5, 15. 5 Maiž. 24, 1.

20. Bet jam tai dumojant, štai, angelas Viešpaties jam pasirodė sapne, sakdamas: Juozėpe, tu sunau Dovid, nesibijokis, Mariją, savo pačią, imti; nės tai, *kas joje prasidėjo, yra iš Šventos Dvasės.

* Luk. 1, 35.

21. Ir ji pagimdys sunų, *ir pramsi ji vardu Jėzumi; nės †jisai išganys savo žmones nuo jų griekų.

* Luk. 2, 21. † Darb. 4, 12 ir 5, 31.

22. Bet tai vis nusidavė, kad išsiildytų, ką Ponas Dievas per praraką sakęs, tariantį:

23. Štai, *merga bus nėščia, ir pagimdys sunų, ir pramys ji vardu Emanuel, tai mūsų žodžiais: Dievas su mumis.

* Jėz. 7, 14.

24. Taigi Juozėpas pabudęs iš miego, padarė, kaip jam įsakė angelas Pono Dievo, ir priėmė savo pačią.

25. Ir neišpažino ją, iki ji *pagimdė pirmgimį savo sunų, ir vadino jį Jėzumi.

* Luk. 2, 7.

Perskyrimas 2.

Kristaus kudikystė ir užauginimas.

Jėzui *užgimus Bėtleėme, Žydų žemėje, čėse karaliaus Erodo, štai, išmintingieji iš rytų žemės atėjo į Jėruzalę, klausdami:

* Luk. 2, 4. 6. 7.

2. Kur yra naujai gimęsis Žydu karalius? mes matė *jo žvaigždė rytų žemėje, atėjome jo melstis. *4 Maiž. 24, 17.

3. Tai išgirdęs karalius Erodas nusigando ir visa Jėruzalė su juomi;

4. Ir suvadinęs visus vyriausius kunigus ir raštemokijus žmonėse, klausė jų: kur Kristus užgimsias?

5. Ir jie atsakė jam: Bėtleėme, Žydu žemėje. Nės taip *prarako parašyta yra: *Mik. 5, 1.

6. Ir tu Bėtleėm, Žydu žemėje, nieku budu n'esi mažiausia tarp kunigaikščių Judo; nėra iš tavęs man išeis kunigaikštis, mano žmones Izrael valdysiasis.

7. Tai Erodas, slapčiai pavadinęs išmintinguosius, tyčiomis klausinėjo iš jų, kuodės žvaigždė pasirodė.

8. Ir siųsdamas juos į Bėtleėmę tarė: eikite ir klauskite tikrai apie tą vaikėlį; ir radę jį pasakykite ir man, jeib ir aš atėjęs jį garbinčiau.

9. Tai jie karaliaus paklusė nuėjo; ir štai, ana žvaigždė, jų regėta rytų žemėje, tekėjo pirm jų, iki atėjo ir stovėjo ties tuo butu, kuriame buvo vaikelis.

10. Ir pamatę žvaigždę, džiaugėsi labai didžiu džiaugsmu;

11. Ir įję į tus namus, rado vaikėlį ir Mariją, jo motyną, ir ant kelių parsiklaupę jo meldėsi, ir išėmę savo skarbus *dovanojo jam auksą, kodylą ir mirą. *Ps. 72, 10. Jėz. 60, 6.

12. Ir Dievas liepė jiems sapne, kad ne grįštų pas Erodą, ir jie parėjo kitu keliu į savo žemę.

13. Bet jiems atstojus, štai, angelas Viešpaties pasirodė Juozėpui sapne, sakydamas: kėlės imk savėspi vaikėlį ir jo motyną ir bėgk į Egipto žemę ir buk ten, iki tau vėl sakysu. Nėsa yra dabar tas čėsas, kuriame Erodas jėško, tą vaikėlį nužavinti.

14. Ir jis kėlės nakčia ėmė vaikėlį ir jo motyną ir bėgo į Egipto žemę;

15. Ir ten pasiliko iki Erodui numirus; kad išsipildytų žodis Viešpaties, per praraką sakytas: *Iš Egipto žėmės vadinau savo sunų. *Oze. 11, 1. Ps. 80, 9.

16. Erodas tada numanydamas, išmintingųjų prigautas, labai papyko, ir išsiuntęs nužavindino visus vaikelius Bėtleėme ir po visus jų rubežius,

dviejų metų ir dar jaunesnius, pagal čėsą, iš išmintingųjų tyčiomis ištirtą.

17. Tuodės išsipildė *žodis, prarako Jėremiošiaus sakytas: *Jėr. 31, 15.

18. Ant kalno girdėtas didis raudojimas, dejavimas, verksmas ir kaukimas: *Raėlė apverkianti savo vaikus ne nusiramdino; nės nei vienas jų ne išliko. *1 Maiž. 35, 19.

19. Bet Erodui numirus, štai, angelas Viešpaties pasirodė Juozėpui sapne Egipto žemėje, sakydamas:

20. Kėlės savėspi imk vaikėlį ir jo motyną ir sugrįšk į žemę Izraelio; jau numirė, kurie jėškojo vaikeliui galą daryti.

21. Ir jis pabudęs ėmė savėspi vaikėlį ir jo motyną, ir parėjo į žemę Izraelio.

22. Bet girdėdamas, Arkėlau esantį karaliumi Žydu žemėje, vietoje savo tėvo Erodo, bijojosi ten eiti. Ir Ponas Dievas sapne jam liepė eiti, ir jis nuėjo į šalis Galilėos žėmės.

23. Ir atėjęs gyveno mieste, vadinamame *Nazaret; kad išsipildytų †žodis prarakų sakytas: jis bus vadinams Nazarėniškis.

*Jon. 1, 45. †Vald. 13, 5. 1 Zom. 11, 1.

Perskyrimas 3.

Kristus Jono krikštijamas.

Tuodės atėjo *Jonas krikštytojįs ir apsakė Dievo žodį pusčioje, Žydu žemėje, *Mark. 1, 4. 15. Luk. 3, 2. 3.

2. Tarydamas: *prisiverskitės, nės karalystė dangaus prisiartino. *per. 4, 17.

3. Ir jis yra tasai, apie kurį prarakas Jėzaiošius *kalbėjęs yra, sakydamas: yra balsas šaukiančio pusčioje: taisykite kelią Viešpaties; lygius darykite jo takus! *Jėz. 40, 3.

4. Ir jis, *Jonas, vilkėjo rubų, iš verbludų †plaukų darytu, ir apsijuosęs buvo šikšnos diržu; bet jo valgis buvo žogai ir laukinis medus. *Mark. 1, 6. †2 Kar. 1, 8.

5. Tai išėjo pas jį miestas Jėruzalė, ir visa Žydu žemė, bei visa šalis aplinkui pas Jordaną,

6. Ir krikštydinos nuog jo (upėje) Jordane, savo griekus išpažindami.

7. Bet išvydęs daug Parizėušių ir Saducėušių ateinančių pas jo krikštą, tarė jiems: *Jus angijų veislė,

kasgi jums parodė, kad išvengsite busiantį kerštą?

• Luk. 3, 7.

8. Dabokitės, darykite vertus vaisius prisivertimo;

9. Ir nesitikėkitės, *norėdami patys savyje sakyti: mes Abraomą turime tėvu. Aš sakau jums: Dievas gal ir iš šių akmenų vaikus prikelti Abraomui.

• Jon. 8, 33. 39.

10. Jau kirvis pridėtas prie medžių šaknies; *todėl, kiekvienas medis, ne nešas gero vaisiaus, bus iškirstas ir į ugnį įmestas. • per. 7, 19. Luk. 13, 7. 9. Jon. 15, 6.

11. Aš *krikštiju jus vandenimi prisivertimopi; bet ateinąsis paskui manę, sylingesnis yra už manę, kurio aš ir ne esmi vertas kurpes nešioti, tas krikštys jus šventa Dvase ir ugnimi.

• Mark. 1, 8. Jon. 1, 26. Darb. 1, 5.

12. Jisai tur savo vėtyklę savo rankoje; jisai šluos savo klojimą ir suvalys savo kviečius į skunę, ir pelus jis sudegys amžina ugnimi.

13. Tuočės atėjo Jėzus iš Galilėos pas Jordaną, prie Jono, jeib krikštytas būtų.

14. Bet Jonas to ne norėjo apsiimti, sakydamas: man privalu iš tavęs gauti krikštą, ir tu ateini pas manę?

15. Bet atsakydamas Jėzus tarė jam: testov dabar taip; nės taip mum puolasi visą teisybę išpildyti. Tai jis apsiėmė.

16. Ir Jėzus pakrikštytas išėjo tuojaus iš vandens. Ir štai, dangus atsisvėrė ties juomi. Ir Jonas regėjo Dvasę Dievo, nusileidžiančią kaip karvelį, ir ateinančią ant jo.

17. Ir štai, *balsas iš dangaus sakė: †Tas mano mielasis sunus, tuomi aš mėgstu.

• Jon. 12, 28. † per. 12, 18 ir 17, 5. Mark. 1, 11. Luk. 9, 35.

Perskyrimas 4.

Kristus pradeda mokinti.

Po to *Jėzus Dvasės nuvestas buvo į pusčią, kad velnio gundinamas būtų.

• Mark. 1, 12 i. t. Luk. 4, 1.

2. Ir kaip keturisdešimtis dienų ir keturisdešimtis nakčių pastininėkavęs buvo, jis išalko.

3. Ir gundytojis atėjęs pas jį sakė: jei esi Dievo sunus, *tai liepk, kad tie akmenys į duoną pavirstų.

• † Tea. 3, 5. Mat. 3, 17.

4. Bet jisai atsakydamas tarė: parašyta yra: *ne vienintėliai duona min-

ta žmogus, bet kožnu žodžiu, iš Dievo burnos išeinančiu. • 5 Maiž. 8, 3.

5. Po to vedė jį velnias į šventąjį miestą ir statė jį ant bažnyčios viršaus,

6. Ir sakė jam: jei esi Dievo sunus, tai nusileisk žemyn; nės parašyta yra: Jis *savo angelams įsakys apie tavę, ir nešios tavę ant rankų, kad ne įtrenktumbei į akmenį savo koją. • Pa. 91, 11. 12.

7. Tai atsakė jam Jėzus: vėl parašyta yra: *ne gundyk Dievą, savo Viešpatį. • 5 Maiž. 6, 16.

8. Vėl vedė jį velnias ant labai aukšto kalno ir parodęs jam visas svieto karalystes ir jų šlovę,

9. Sakė jam: tai vislab duosu tau, *jei parsiklaupęs melsies manęs. • Luk. 4, 6. 7.

10. Jėzus jam atsakė: atstok nuog manęs, šėtone! nės parašyta yra: *tu turi melsties Dievo, savo Viešpaties, ir jam vienam šlužyti. • 5 Maiž. 6, 13. Luk. 4, 8.

11. Tai atstojo nuo jo velnias, ir štai, angelai *atėję šlužijo jam. • Ebr. 1, 14.

12. Ir *Jėzus išgirdęs Joną sugautą, nuėjo į Galilėos žemę. • Luk. 4, 14. 31.

13. Ir palikęs miestą Nazaretą, atėjo ir gyveno Kapernaume, kursai yra pas mares, rubežiuose Zabulono ir Naptalimo;

14. Kad išsipildytų žodis, prarako Jėzaiošiaus sakytas:

15. Žemė *Zabulono ir žemė Naptalimo pakelėje marių, anoje šalyje Jordano, ir pagoniška Galilėja, • Jėz. 9, 1. 2.

16. Žmonės, *kurie sėdėjo tamsybėje, išvydo didelę šviesybę; ir sėdintiems vietoje ir šešėlyje smerties užtekėjo šviesybė. • Luk. 1, 79.

17. Iš to česo pradėjo Jėzus mokinti, sakydamas: *prisiverskitės, nės prisitartino dangaus karalystė.

• Mark. 1, 14. 15. per. 3, 2 ir 10, 7.

18. Ir kaip Jėzus vaikščiojo pas mares Galilėos, išvydo *du broliu, Simoną, †vadinamą Petrą, ir Endriejų, jo brolių, metančių tinklą į mares; nės buvo žveju. • Mark. 1, 16. 17. 18. † Jon. 1, 42.

19. Ir sakė jiems: sekita manę, aš *padarysu judu žmonių žvejais.

• Luk. 5, 10. 11.

20. Juodu *tuojaus palikusių tinklus jį sekė.

• Mark. 10, 28. Luk. 18, 28.

21. Ir iš čia toliaus eidamas išvydo kitu du broliu, Jokubą, sunų Zebedėjaus, ir Joną, jo brolių, laive, su

savo tėvu Zebedėjumi taisančius savo tinklus, ir pavadino juodu.

22. Ir juodu, tuojaus palikusių lai-
vą ir savo tėvą, sekė jį.

23. Ir *Jėzus pervaikščiojo visą žemę
Galilėos, mokydamas jų mokyklose ir
apsakydamas †Evangėlią karalystės,
bei gydydamas **visokias ligas ir vi-
sokias negales tarp žmonių. *per. 9, 35.

Mark. 1, 21. † per. 24, 14. Mark. 1, 14. ** Mark. 1, 34.

24. Ir jo garsas išėjo į visą Syri-
onų žemę. Ir atvedė pas jį visokius li-
gonis, tuleropomis ligomis ir muko-
mis apimtus, ir velnio vargintus, ir
mėnesio liga sergančius, ir stabu iš-
tiktus, ir jis išgydė juos.

25. Ir *sekė jį didis žmonių pulkas
iš Galilėos, iš dešimtis miestų, iš Jė-
ruzalės, iš Žydų žemės, ir iš anos
pusės Jordano.

* Mark. 3, 7.

Perskyrimas 5.

Kristus ant kalno mokina apie krikščionių išgany-
mą.

Ir pamatęs žmones, užėjo ant kalno
ir sėdosi, ir atėjo pas jį jo moki-
tiniai.

2. Ir jis, atvėręs savo burną, mo-
kino juos sakydamas:

3. Išganytingi (palaiminti) * kurie vargsta
dvasėje; nės jų dangaus karalystė.

* Luk. 6, 20. Jėz. 57, 15.

4. Išganytingi, * kurie smutnijasi;
nės jie bus palinksminti.

* Jėz. 61, 2. 3. Luk. 6, 21. 2 Kor. 1, 7.

5. Išganytingi * lengvaširdingieji; nės
jie žemę gaus į dalykus. * Ps. 37, 11.

6. Išganytingi, * kurie alksta ir trok-
šta teisybės; nės jie bus pasotinti.

* Jėz. 55, 1 ir 65, 13.

7. Išganytingi * mielaširdingieji; nės
jie gaus mielaširdingystę.

* Ps. 41, 1. Mat. 11, 25. 2 Tim. 1, 16. Ebr. 10, 6. Jok. 2, 13.

8. Išganytingi * čystos širdies esan-
tieji; nės † jie Dievą regės.

* Ps. 15, 2 ir 24, 4. Ebr. 12, 14. † 1 Kor. 13, 12. 1 Jon. 3, 2. 3.

9. Išganytingi pakajingieji; nės jie
vadinami bus Dievo vaikais.

10. Išganytingi * persekinėjimą ken-
čią dėl teisybės; nės jų dangaus ka-
ralystė.

* 1 Petr. 3, 14.

11. Išganytingi * este, kada žmonės
jus išgėdina ir persekinėja dėl ma-
nės, † ir apskelbia jus, meluodami.

* Luk. 6, 22. † 1 Petr. 4, 14.

12. Džiaugkitės * ir linksmi bukite,
nės pilnai jums bus danguje atpildo-

ma. Nės † taip persekinėjo prarakus,
pirm jų buvusius. * Luk. 6, 23. Darb. 5, 41.
Jok. 1, 2. 1 Petr. 4, 13. † 2 Nus. Kar. 36, 16. Neėm. 9, 26.
per. 23, 34. 37. Darb. 7, 52. 1 Tes. 2, 15.

13. Jus este žemės druska. * Jei dru-
ska surumą savo pameta, kuomi su-
dysime? Niekam daugiau ne tinka,
kaip tikt kad būtų išmetama ir žmo-
nių sumindžioma. * Mark. 9, 50. Luk. 14, 34. 35.

14. Jus este svieto šviesybė. Miestas,
gulįs ant kalno, ne gal būti paslėptas.

15. Žvakė * uždegama, ne pastato-
ma po ketvirčiu (saiku), bet ant likto-
riaus, tai visiems, namuose esan-
tiems, šviečia.

* Mark. 4, 21.

16. Taip * te šviečia šviesybė jūsų
po žmonių akių, kad regėtų jūsų ge-
rus darbus ir garbintų jūsų tėvą, dan-
guje esantį.

* 1 Petr. 2, 12.

17. Ne mislykite, manę atėjusį zokaną
ir prarakus paniekinti; ne * atėjau pa-
niekinti, bet išpildyti.

* per. 3, 15. Rym. 3, 31.

18. Nėsa iš tiesos sakau jums: iki dan-
gus * ir žemė sugaiš, ne sugaiš nei ma-
žiausias raštelis, arba nei viens žodelis
zokano, iki vis išsipildys.

* Luk. 16, 17.

19. Kursai jau paniekina * vieną tų
mažiausių prisakymų, ir taip mokina
žmones, mažiausias bus vadinamas
dangaus karalystėje; bet kursai pildo
ir mokina, didis bus vadinamas dan-
gaus karalystėje.

* Jok. 2, 10.

20. Nės aš sakau jums: jei ne bus
teisybė jūsų geresnė, neng * raštemo-
kįtų ir Parizėusių, tai ne įeisite į
dangaus karalystę.

* Rym. 9, 31 ir 10, 3.

21. Girdėjote, sakytą seniems: ne už-
mušk; * ir užmušas bus provos kaltas.

* 2 Maiž. 20, 13. 3 Maiž. 24, 17.

22. Bet aš jums sakau, kad kiekvienas
ant savo brolio pykštąs, yra * sudo
kaltas; ir sakąsis ant savo brolio:
† Raka, yra rotos kaltas; ir sakąsis:
tu durniau, peklos ugnies yra kaltas.

* 1 Jon. 3, 15. † Jok. 2, 20.

23. Taigi apieravodamas savo do-
vaną ant altoriaus, jei čia atsimintum-
bei, tavo brolių ką prieš tavę turintį,

* Mark. 11, 25.

24. Tai palikęs savo dovaną pas
altorių, pirma eik ir susiderink su
savo broliu, ir potam atėjęs apiera-
vok savo dovaną.

25. Buk tuojaus * atlaidus savo prie-
šininkui, kol dar su juomi ant kelio
esi, jeib priešininkas tavę kartunta ne

paduotų sudžiai, ir sudžia tavę ne paduotų tarnui, ir butumbei įmestas į temnyčią (kalinę). *Pam. S. 23, 8. Luk. 12, 58, 59.

26. Iš tiesos sakau tau: ne išeisi iš ten, iki ir paskiausi pinigėlių užmokėsi.

27. Girdėjote, sakytą esant seniems: ne *peržengk venčionystės.

* 2 Maiž. 20, 14. 5 Maiž. 5, 18.

28. Bet aš sakau jums: kiekvienas užmetas *akis ant moteriškos, jos užsigeizdamas, jau peržengė venčionystę savo širdyje.

* Job. 31, 1.

29. Taigi, jei *piktina tavę dešinė tavo akis, išplėsk ją ir mesk ją nuo savęs. Nės naudingiaus tau yra, kad viens tavo sanarių pražutų, užot visas tavo kunas būtų įmestas į peklą.

* per. 18, 8, 9. Mark. 9, 43—47.

30. Ir jei tavo dešinė ranka tavę piktina, nukirsk ją ir mesk ją nuo savęs. Nės naudingiaus tau yra, kad viens tavo sanarių pražutų, užot visas tavo kunas būtų įmestas į peklą.

31. Vėl sakytą yra: *kas skiriasi nuo savo pačios, tas jai tur duoti gromatą atskyrimo.

* Maiž. 24, 1. Jėr. 3, 1. per. 19, 3 i. t. Mark. 10, 2 i. t.

32. Bet aš sakau jums: kas nuo pačios savo skiriasi, (jei ne peržengusi venčionystės) tas daro, kad jį peržengia venčionystė. Ir kas tokią atskirtą veda, peržengia venčionystę.

33. Vėl girdėjote, sakytą esant seniems: *ne prisiekite teisiam, ir atsesk Ponui Dievui savo prysiegą.

* 2 Maiž. 20, 7. 3 Maiž. 19, 12.

34. Bet aš sakau jums, kad *niekaip ne prisiektumbite, nei prie dangaus, nės tas yra †Dievo sostas;

* per. 23, 16. 18. 22. Jok. 5, 12. † Jėz. 66, 1.

35. Nei prie žemės, nės ta yra jo pakoja; nei prie Jeruzalės, nės *ji yra miestas didžio karaliaus. *Pa. 48, 2 ir 87, 3.

36. Neigi prisiek prie savo galvos; nės ne gali padaryti nei vieną plauką ar baltą ar juodą.

37. Bet *jūsų kalba t'esie: je, je (taip, taip), ne, ne; kas daugiaus, tai nuo pikto.

* Kol. 4, 6. Jok. 5, 12.

38. Girdėjote, sakytą esant: *akį už akį ir dantį už dantį.

* 2 Maiž. 21, 24. 3 Maiž. 24, 20.

39. Bet aš sakau jums, *kad nesi-stengtumbite prieš piktą; bet jei kas per ausį tavę ištiktų ant dešinės, tam paduok ir antrą pusę.

* Pam. S. 20, 22. Luk. 6, 29. 1 Kor. 6, 7.

40. Ir jei kas su tavimi nor bylinėti ir atimti tavo sermėgą, tam palik ir ploščių (skreistę).

41. Ir jei kurs tavę privers eiti vieną mylę, eik su juomi ir dvi.

42. Duok prašančiam tavęs, *ir nuo norinčio iš tavęs žyčyti, ne atsisiraukis.

* Luk. 6, 30, 35.

43. Girdėjote, *sakytą esant: artymą savo mylėk, ir neprieteliaus savo nekėsk.

* 3 Maiž. 19, 18.

44. Bet aš jums sakau: *mylėkite savo neprietelius, žėgnokite jus keikiančius, ger darykite jus ne kenčiantiems, †ir melskite už tus, kurie jus užkabinėja ir persekinėja;

* Luk. 6, 27, 35. Rym. 12, 14, 20. † Luk. 23, 34. 1 Kor. 4, 12. 13. 1 Petr. 2, 23 ir 3, 9.

45. Jeib butumbite vaikais savo Tėvo, danguje esančio. Nės jis duoda savo saulę užtekėti ant piktų ir gerų, ir duoda lyti ant teisiųjų ir ant neteisiųjų.

46. Nės jei *mylite jus mylinčius, kokiągi algą gausite; ar ne ir muitininkai tai daro?

* Luk. 6, 32.

47. Ir jei tiktai su broliais savo meilingai elgiatės, kagi daug gero darote? Ar ne ir muitininkai tai daro?

48. Taigi *bukite tobuli, kaipo Tėvas jūsų dangujėsis tobulas yra.

* 2 Maiž. 11, 14 ir 19, 2. Luk. 6, 36. Kol. 1, 28 ir 4, 12.

Perskyrimas 6.

Apie kelis darbus nobažnystės.

Dabokitės, kad ne išdalytumbite ubagams (almužnų) po akių žmonių, idant jie matytų jus; šėip ne turėsite algos pas Tėvą savo danguje.

2. Taigi *išdalydamas ubagams, ne duok trubyti pirm savęs, kaipovėidmainiai daro mokyklose ir ant ulyčių, kad būtų žmonių pagiriami. Iš tiesos sakau jums, jie atėmė savo algą. *Rym. 12, 8.

3. Bet kad tu išdaliji ubagams, kairė tavo ranka te ne žino, ką tavo dešinė daro,

4. Jeib savo dovanas ubagams slapta duotumbei; ir tavo Tėvas, matęs paslėptus daiktus, *atlygis tau regimai.

* Luk. 14, 14.

5. Ir kad meldies, ne buk kaip veidmainiai, kurie liubija melstis mokyklose ir ant kampų ulyčių stovėdami, kad žmonių būtų regimi; iš tiesos sakau jums, jie atsiėmė savo algą.

6. Bet tu kad meldies, eik į savo kamara, ir *užrakinęs duris melsk

savo Tėvo, niekam nežinant; ir tavo Tėvas, matęs paslėptus daiktus, atlygis tau regimai.

• 2 Kar. 4, 33.

7. Ir jus *melsdami ne turite daug kalbėti, kaip pagonai; nės jie mislija dėl savo daug kalbėjimo busią iš-klausyti.

• Jėr. 1, 15. Pam. S. 5, 2.

8. Taigi jiems ne turite prilygti; jūsų Tėvas žino, ko privalote, dar jums jo nesimeldžiant.

9. Todėl taipo melskitės: *Tėve mūsų, kurs esi danguje. Buk švenčiamas tavo vardas.

• Luk. 11, 2 i. t.

10. Ateik tavo karalystė. *Buk tavo valė, kaip danguje, taip ir ant žemės.

• per. 26, 39, 42.

11. Duoną mūsų dienišką duok mums ir šią dieną.

12. Ir *atleisk mums mūsų kaltes, kaip mes atleidžiame savo kaltimus.

• per. 8, 21 i. t.

13. Ir *ne vesk mus į pagundymą; bet gelbėk mus nuo pikto. Nėsa tavo yra karalystė, ir macis, ir garbė iki amžių. Amen.

• per. 26, 41.

14. Nės jei žmonėms atleisite jų nusidėjimus, tai atleis ir jums jūsų Tėvas dangujesis.

15. Bet jei žmonėms *ne atleisite jų nusidėjimus, tai ir jums jūsų Tėvas ne atleis jūsų nusidėjimus.

• per. 18, 35.

16. Kad jus *pastninkaujate, ne turite susiraukti, kaip veidmainiai; nės jie nuleidž savo akis, kad žmonės matytų juos pastninkaujančius. Iš tiesos sakau jums: jie atėmė savo algą.

• Jėz. 58, 5.

17. Bet tu kad pastninkauji, mostyk savo galvą ir prausk savo burną;

18. Jeib žmonėms nesirodytumbei pastninkaujas, bet tikt savo Tėvui, esančiam užslėptoje vietoje; ir tavo Tėvas, matęs paslėptus daiktus, atlygis tau tai regimai.

19. Nės rinkite sau skarbų ant žemės, kurių kandys ir rudys suėda, ir kurių vagys paskui kasa ir vagia.

20. Bet *rinkite sau skarbus danguje, kurių nei kandys nei rudys ne suėda, ir kurių vagys ne kasa ir ne vagia.

• Luk. 12, 33.

21. Nės kur jūsų skarbas, čia ir jūsų širdis.

22. Akis yra tavo kuno šviesybė.

Jei tavo akis gera, visas tavo kunas bus šviesus.

23. Ir jei tavo akis ne gera, visas tavo kunas bus tamsus. Taigi jei tavyje esanti šviesybė yra tamsybė, kaip didelė bus pati tamsybė?

24. Nieks *ne gal dviem ponam šlužyti; ar vieno ne keš ir kitą mylės, ar prie vieno laikysis ir kitą paniekys. Ne + galite Dievui šlužyti ir Mamonui.

• Luk. 16, 13. + 1 Tim. 6, 17. Jok. 4, 4.

25. Todėl sakau jums: *nesirupinkitės apie savo gyvastį, ką valgysite, arba ką gersite; nei apie savo kuną, kuomi vilkėsite. Ar ne gyvastis brangesnis yra už valgi? ir kunas už rubus?

• Ps. 55, 22. Luk. 12, 22, 23. Pil. 4, 6. 1 Petr. 5, 7.

26. Žiurėkite į *paukščius po dangumi; jie nei sėja, nei piauja, nei suvalo į skunes, ir tikt jūsų Tėvas dangujesis juos pen. Argi jus ne este geresni už juos?

• Luk. 12, 24 i. t.

27. Kursai iš jūsų gal prie savo stuomens pridėti mastą, norint diei rupintus?

28. Ir apie apdangalą ko rupinatės? žiurėkite į lelijas ant lauko, kaip jos auga; jos nei dirba, nei verpia.

29. Aš sakau jums, kad nei Salomonas visoje savo šlovėje ne buvo taip aprėdytas, kaip tu viena.

30. Taigi, jei Dievas žolę ant lauko, šią dieną esančią ir rytoį įmetama į pečių, taip aprėdo, argi ne labiau jums tai darytų, jus mažtikieji?

31. Todėl nesirupinkitės, sakydami: ką valgysime, arba ką gersime, arba kuomi vilkėsime?

32. To viso jėško pagonai; *nės Tėvas jūsų dangujesis žino, jus to viso privalant.

• Luk. 12, 30.

33. Bet *jėskokite pirmiaus Dievo karalystės ir jo teisybės, tai visi šie daiktai jums pripuls.

• 1 Kar. 3, 13. Ps. 37, 25.

34. Dėlgi to nesirupinkite apie rytišką dieną; *nės rytiška diena už savo reikalus rupjisis. Pakanka kiekvienai dienai savo vargą turint.

• 2 Maiž. 16, 19.

Perskyrimas 7.

Apie keles paines prie išganymo.

Ne *sudykite, kad ne butumbite sudijami.

• Luk. 6, 37. Rym. 2, 1. 1 Kor. 4, 5.

2. Nės koku sudu sudysite, tokiu sudijami busite, ir koku saiku seikiate, tokiu jums bus seikiama.

3. Bet kodėl matai krislą savo brolio akyje, o ne pamatai rastą savo paties akyje?

4. Arba kaip drėsi sakyti savo broliui: stui, išimsu krislą iš tavo akies; ir štai, rastas tavo akyje kyšo.

5. Tu veidmainy, ištrauk popirm rastą iš savo akies, ir potam dabok, *kaip krislą išimtumbei iš akies savo brolio.

6. Jus ne turite duoti *šventą daiktą šunims, ir savo perlas ne pamesti kiaulėms, kad jas ne sumintų savo kojomis ir atsigrėžusios jus ne sudraskytų.

7. Prašykite, *tai bus jums duodama; įeškokite, tai rasite, tuzgenkite, tai jums atvers.

8. Nėsa, kas prašo, tas gauna, ir kas *įeško, tas randa, ir kas tuzgena, tam atveriamas.

9. Kursai žmogus tarp jūsų yra, jei jo sunus jo prašytų duonos, ir jis jam siulytų akmenį?

10. Arba jei jį prašytų žuvies, kad jam siulytų žaltį?

11. Taigi, jei jus, *nelabi budami, tačiau galite savo vaikams gerų dovanų duoti, kaip ne juo daugiaus jūsų Tėvas dangiškas ko gero duos tiems, kurie jo meldžia?

12. Todėl vislab, ką norite, *kad žmonės jums darytų, tai darykite ir jiems. Tai *žokanas, tai prarakai.

13. Įeikite *per ankštuosius vartus; nėra vartai erdvi, ir kelias platus, į prapuolimą nuvedąs, ir daug yra ant to vaikščiojančiųjų.

14. Ir vartai ankšti, *ir kelias siauras, į gyvastį vedąs, ir maž jų yra, tą surandančiųjų.

15. Saugokitės nuog *netikrų prarakų, avių rubuose pas jus ateinančių, bet *viduje jie yra sudraskantieji vilkai.

16. Iš jų *vaisių juos pažinkite. Bau gali skinti vynuogių nuo erškėčių? arba pygų nuo usnių?

17. Tai po kiekvienas *geras medis gerą vaisių neša, bet negeras medis negerus vaisius neša.

18. Geras medis ne gal negerų vaisių nešti, ir negeras medis ne gal gerų vaisių nešti.

19. Kožnas *medis, ne nešas gerų vaisių, nukertams ir į ugnį įmetamas.

20. Todėl iš jų vaisių juos pažinkite.

21. Ne visi man saką: *Viešpatie! Viešpatie! jeis į dangaus karalystę; bet tie, kurie valę daro Tėvo mano, danguje esančio.

22. Daug jų sakys man anoje dienoje: Viešpatie! Viešpatie! ar ne *tavo vardan mes prarakavome? *ar ne tavo vardan velnius išvarėme? ar ne tavo vardan daug stebuklų darėme?

23. Tada jiems išsipajū: *aš dar jūsų niekados ne pažinau, atstokite nuo manęs, visi jus piktadėjai.

24. Todėl *kiekvieną girdintį ir darančią tus mano žodžius prilyginu išmintingam vyrui, savo namus ant uolos budavojančiam.

25. O kaip didei nulijus tvanas užėjo, ir vėjai pusdami tus namus užgavo, tačiau ne pargriuvo, nėra buvo ant uolos gruntavoti.

26. Ir kas tus mano žodžius gird ir jų ne daro, tas lygus paikam vyrui, budavojančiam savo namus ant smilties.

27. O kaip didei nulijus tvanas užėjo, ir vėjai pusdami tus namus užgavo, jie sugriuvo, ir jų pargriuvimas buvo didis.

28. Ir nusidavė, Jėzui tus žodžius pabaigus, *nusigando žmonės iš jo pamokslo;

29. Nės jis Dievo žodį sakė galingai, ir ne kaip raštemokinti.

Perskyrimas 8.

Kristaus stebuklai, ypačiai šiapus marių.

Bet jam nuo kalno nueinant, daug žmonių paskui sekė.

2. Ir štai, vienas *raupsuotas priėjęs meldėsi jo, sakydamas: Viešpatie, jei nori, rods gali manę apčystyti.

3. Ir Jėzus, savo ranką ištiesęs, jį pakrutino ir tarė: noru tai daryti, buk apčystytas. Ir tuojaus nuo savo raupso čystas pastojo.

4. Ir Jėzus sakė jam: dabokis, niekam ne sakyk, bet nuėjęs *pasirodyk klebonui (kaplonui) ir apieravok dovaną, *Maizėšiaus palieptą, jiems ant apliudymo.

5. Bet *Jėzui į Kapernaumą įeinant,

prie jo priėjęs vyresnis kareivių mel-dė jį.

* Luk. 7, 1 i. t.

6. Sakydamas: Viešpatie, mano tarnas namieje gul kaulliga sergas ir didę kančią kenčia.

7. Jėzus tarė jam: ateisu ir jį išgydysu.

8. Vyresnis kareivių atsakydamas tarė: Viešpatie, aš ne vertas esmi, kad po mano stogu eitumbei, bet vieną tiktai žodį ištark, tai mano tarnas pasveiks.

9. Nėsa ir aš esmi žmogus po vyriausybe, ir po savimi turu kareivių; tačiau, kad vienam sakau: eik, tai nueina, ir kitam: eik šen, tai ateina, ir mano bernui: daryk tai, tai daro.

10. Jėzus tai girdėdamas, dyvijos ir tarė žmonėms, jį sekantiems: iš tiesos sakau jums, tokio tikėjimo Izraelyje ne radau.

11. Bet aš sakau jums: daug ateis iš *rytų ir iš vakarų ir sėdės su †Abraomu, Izaoku bei Jokubu dangaus karalystėje; * Jėz. 49, 12. † Luk. 13, 28, 29.

12. Bet *karalystės vaikai bus ištumti į tolimesią tamsybę; ten bus kaukimas ir dantų klebėjimas.

* per. 22, 13 ir 25, 30.

13. Ir Jėzus tarė vyresniamui kareivių: eik, te nusiduodie tau, kaip įtikėjai. Ir jo tarnas pasveiko tą pačią adną.

14. Ir Jėzus atėjęs į Petro namus, *išvydo jo uošvę gulintį ir drugiu (karštine) sergančią. * Mark. 1, 29. Luk. 4, 38.

15. Ir nutvėrė jos ranką, tai ją drugys pametė. Ir ji atsikėlusį jiems pašlužijo.

16. Bet ant *vakaro atvedė pas jį daug velnio pristotų, ir jis dvases išvarė žodžiais, ir visokius ligonis išgydė;

* Mark. 1, 32 i. t. Luk. 4, 40.

17. Kad išsipildytų ans žodis prarako Jėzaiošiaus, taip sakančio: *Jis mūsų negales ant savęs ėmė, ir mūsų ligas nešiojo.

* Jėz. 53, 4. 1 Petr. 2, 24.

18. Bet regėdamas Jėzus daug žmonių aplink savę, liepė persiirti į aną šalį marių.

19. Ir *priėjęs prie jo vienas raštemokytas, tarė jam: Mokytojau, aš seksu tavę, kur tu eisi.

* Luk. 9, 57.

20. Jėzus jam sakė: lapės tur urvas, ir paukščiai po dangumi tur lizdus,

bet žmogaus sunus ne tur, savo galvos kur padėti.

21. Ir kits iš jo mokytinių tarė jam: Viešpatie, pavelyk man pirma nueiti ir palaidoti savo tėvą.

22. Bet Jėzus jam tarė: sek tu manę, ir te laidoja numirieji savo numirusius.

23. Ir jis *į laivą įėjo, ir jo mokytiniai sekė jį.

* Mark. 4, 36. s. Luk. 8, 22.

24. Ir štai, *vėtra taip didė ant marių pakilo, kad vilnys ir laivą apdengė; ir jis miegojo.

* Jonoš. 1, 4 s.

25. Ir mokytiniai jį priėję pabudino jį, sakdami: Viešpatie, gelbėk mus, prapuolame.

26. Tai jis tarė jiems: jus mažtikieji, kodėl taip bijotės? Ir atsikėlęs, draudė *vėją bei mares, ir visai tyka pastoj.

* Ps. 65, 7 ir 89, 9 ir 107, 29.

27. Bet žmonės dyvijosi sakdami: koks tai vyras, kurio vėjai ir marės klausos!

28. Ir jam *iškakus anašal marių į žemę Gergezėnų, atbėgo jam priešais du velnių pristotų; tuodu iš kapų išėjo ir labai smarkus buvo, aža nei vienas žmogus tuo keliu eiti ne galėjo.

* Mark. 5, 1 i. t. Luk. 8, 26 i. t.

29. Ir štai, juodu rėkdamu sakė: ak Jėzau! Dievo sunau, ką mudu turiva su tavimi darbo? argi atėjai mudu varginti pirm česo?

30. Bet atstu nuo jų buvo didė kaimenė kiaulių ant ganyklos.

31. Tai meldė jį velniai, sakdami: norėdamas mus išvaryti, ben pavelyk mums į tą kiaulių kaimenę eiti.

32. Ir jis tarė jiems: *eikit. Tai jie išeidami į kiaulių kaimenę įėjo. Ir štai, visa kiaulių kaimenė nuo kranto padurmu į mares įsimetė ir vandenyje nuskendo.

* Luk. 8, 32, 33.

33. Ir kerdžiai bėgo ir į miestą nuėję vislab pasakė, kas su tais dvejais velnio pristotais nusitiko.

34. Ir štai, visas miestas išėjo Jėzui priešais, ir jį pamatę meldė, *kad nuo jų rubežiaus atstotų.

* 3 Maiš. 5, 14. Luk. 8, 37.

Perskyrimas 9.

Kristaus stebuklai jam pargrįžus.

Tai jis, į laivą įjęs, atgalios persiyrė ir sugrįžo į savo miestą.

2. Ir štai, *atnešė jam žmogų kaul-

liga gulintį patalė. O matydamas Jėzus jų tikėjimą, tarė kaulliga sergančiam: buk linksmas, sunau, tavo griekai tau yra atleisti. • Mark. 2, 3. Luk. 5, 18.

3. Ir štai, keli raštemokjti savyje tarė: tasai Dievą bluznija.

4. Bet Jėzus, jų mislis regėdamas, sakė: kodėl taip pikta mislijate savo širdyje?

5. Kas lengviaus sakyti: tavo griekai tau yra atleisti, arba sakyti: kelkis ir vaikščiok?

6. Bet kad žinotumbite, žmogaus sunų macį turintį ant žemės, griekus atleisti, tarė kaulliga sergančiam: kelkis, ir ėmęs savo patalą eik namon.

7. Ir jis kėlės nuėjo namon.

8. Žmonės tai regėdami, dyvijosi ir Dievą garbino, tokią galybę žmonėms davusį.

9. Ir Jėzus iš ten išėjęs pamatė žmogų prie maito sėdintį, vardu Matėošiumi, ir sakė jam: sek tu manę; ir jis kėlės sekė jį.

10. Ir nusidavė, jam už stalo sėdint namuose, štai, daug muitininkų ir griekininkų atėję, su Jėzumi bei su jo mokytiniais už stalo sėdėjo.

11. Tai matydami Parizėušiai tarė jo mokytiniams: kodėl jūsų mokytojis valgo su muitininkais ir su griekininkais?

12. Jėzus, tai išgirdęs, tarė jiems: drutiejį ne privalo liekoriaus, *bet negalintieji. • Luk. 5, 31.

13. Bet eikite ir išmokite, kas tai yra: Aš *mėgstu susimilimu ir ne apiera. Aš atėjau griešnuosius vadinti, kad prisiverstų, ir ne teisiuosius. • 1 Zom. 15, 22. a.

14. Tame tarpe Jono mokytiniai, atėję pas jį, sakė: *kodėl mes ir Parizėušiai taip tankiai pastninkaujame, ir tavo mokytiniai ne pastninkauja?

• Mark. 2, 18 i. t. Luk. 5, 33.

15. Jėzus tarė jiems: kaip gal *svodbininkai gedėti, koliai jaunikis pas juos yra? ale ateis čėsas, kad jaunikis jiems bus atimtas, tai jie pastninkaus.

• Jon. 3, 29.

16. Nei vienas ne uždeda ant seno rubo lopą naujo milo; nėra lopas tačiau vėl atyra nuo rubo, ir skylė didesnė pastoja.

17. Nepilamas šviežus vynas į senus rykus; kitaip rykai suyra, ir vynas

išteka, ir rykai pagenda; bet šviežus vynas pilamas į naujus rykus, taip abu podraugiai išliekti.

18. Tai *jam su jais bekalbant, štai, atėjęs vienas iš vyresniųjų, jam į kelius puolęs, sakė: Viešpatie, mano duktė dabar numirė, bet atėjęs savo ranką ant jos uždėk, tai ji atgys.

• Mark. 5, 22 i. t. Luk. 8, 41 i. t.

19. Ir Jėzus pasikėlęs sekė jį ir jo mokytiniai.

20. Ir *štai, moteriškė, dvylika metų kraujo pludimu serganti, jį iš užpakalio priėjusi, siulė jo rubo pakrutino.

• Mark. 5, 25.

21. Nės ji savyje tarė: kad tik tai jo rubą pakrutinčiau, tai išgyčiau!

22. Tai Jėzus atsigręžęs ir ją pamatęs sakė: buk linksma, duktė, tavo tikėjimas tavę gelbėjo. Ir ta moteriškė išgijo tą pačią adyną.

23. Ir į namus vyresniojo atėjęs, ir pamatęs vamzdininkus ir žmonių trenksmą,

24. Tarė jiems: eikite šalin, nėra mergaitė ne numirė, bet miegti. Ir jie išjuokė jį.

25. Bet kaip išvaryti buvo žmonės, įėjęs nutvėrė jos ranką, ir mergaitė kėlėsi.

26. Ir tas *garsas išėjo per visą tą žemę.

• Luk. 7, 17.

27. Ir Jėzui iš ten toliaus einant, du aklu, paskui jį eidamu, šaukė tardamu: ak *sunau Dovidu, pasigailėk mudviejų.

• per. 15, 22 ir 20, 30.

28. Ir jam namon parėjus, tuodu aklu pas jį atėjo. Ir Jėzus tarė jiems: dviem: bau tikita, manę galint tai jumdvieim daryti? Tai juodu sakė jam: ir labai, Viešpatie!

29. Tai jis akis judviejų pakrutino, tarydamas: te esie jumdvieim *pagal judviejų įtikėjimą.

• per. 8, 13.

30. Ir judviejų akys atsivėrė. Ir Jėzus *uždraudė jiems dviem, sakydamas: dabokita, kad tai nei vienas ne iširtų.

• Mark. 1, 43. per. 7, 36.

31. Ale juodu išėjusiu garbavojo jį toje visoje žemėje.

32. Jiemdvieim jau išėjus, štai, *pas jį atvedė žmogų nebylį ir velnio pristotą.

• per. 12, 22. Luk. 11, 15.

33. Ir velniui išvartam esant, prakalbėjo nebylys, ir žmonės stebėjosi sakydami: to dar ne regėta Izraelyje.

34. Bet Parizėušiai kalbėjo: *Jis velnius išvaro per velnių vyriausią.

*per. 12, 24. Luk. 11, 15.

35. Ir Jėzus apkeliavo visus miestus ir *miestelius, mokino jų mokyklose, sakydamas Evangėlią apie karalystę, ir gydymas visokias ligas ir visokias negales tarp žmonių.

*per. 4, 23.

36. Ir *regėdamas žmones gailėjosi jų, nėra buvo alpsta ir išklydę, kaip avys, kerdžiaus ne turinčios. *Mark. 6, 34.

37. Tai sakė savo mokytiniams: *piutis didė, bet maž darbininkų. *Luk. 10, 2.

38. Todėl *melskite piutes Viešpatį, kad darbininkus į savo piutį siųstų.

*Mark. 3, 13. 14.

Perskyrimas 10.

Apie dvylika Jėzaus mokytinių.

Ir *pavadinęs dvylika savo mokytinių, davė jiems valę ant nečystųjų dvasių, jas išvaryti, ir visokias ligas bei visokias negales išgydyti.

*Mark. 6, 7. Luk. 9, 1.

2. Bet vardai dvylikos apaštalių tie yra: pirmasis Simonas, *vadinamas Petras, ir Endriejus, jo brolis, Jokubas, Zebedėjaus sunus, ir Jonas, jo brolis;

*Jon. 1, 42.

3. Pilipas ir Baltramiejus; Tamošius ir Matėošius, maitininkas, Jokubas, sunus Alpėjaus, ir Lebejus, pravarde Tadėjus;

4. Simonas iš Kano, ir Judošius Iškariotas, kursai jį išdavė.

5. Tus dvylika siuntė Jėzus ir įgraudeno juos, sakydamas: ne eikite pagonų keliais, neigį keliaukite į Samaritonų miestus,

6. Bet *eikite pas prapuolusias avis iš namų Izraelio. *per. 15, 24. Darb. 13, 46.

7. O eidami sakykite Dievo žodį, taip kalbėdami: *dangaus karalystė prisiartino.

*per. 3, 2 ir 4, 17. Luk. 10, 9.

8. Išgydykite ligonis, apčystykite raupsuotus, prikeltkite numirusius, išvarkite velnius. Dovanai tai gavote, dovanai ir duokite.

9. Ne *turėkite nei aukso, nei sidabro, nei vario po savo juosta. *Mark. 6, 8. Luk. 9, 3.

10. Nei delmono (maišello) kelionei, nei dviejų sėrmėgų, nei kurpių, nei lazdos. Nės darbininkas savo valgio vertas.

11. Bet *jeidami į kokį miestą arba miestelį, tardykite, bau kas tame to vertas esąs; ir prie to pasilikite, iki iš ten eisite.

*Mark. 6, 10. Luk. 10, 8. 10.

12. Bet *jeidami į kokius namus, sveikinkite juos.

*Luk. 10, 5. 6.

13. Ir jei tie namai to verti, jūsų pakajus ant jų užeis. Bet jei to neverti, pakajus jūsų jums vėl atgrįš.

14. Ir *jeigu kas jus ne priimtų, nei jūsų žodžių klausytų, tai iš tų namų arba iš to miesto išeidami, įnukratykite dulkes nuo savo kojų.

*Mark. 6, 11. Luk. 9, 5. † Darb. 13, 51 ir 18, 6.

15. Iš tiesos jums sakau: žemei Sodomytų ir Gomorytų lengviaus bus sudnoje dienoje, ne kaip tokiame miestui.

16. Štai, *aš jus siunčiu, kaip avis tarp vilkų. Todėl būkite protingi, kaip žalčiai, ir be klastos, kaip karveliai.

*Luk. 10, 3. † Rym. 16, 19.

17. Bet saugokitės žmonių; nėra *je paduos jus į savo sudo namus ir plaks jus savo mokyklose. *per. 24, 9. Luk. 21, 12.

18. Ir *busite vedami pas kunigaikščius bei karalius dėl manęs ant apeliudijimo jų ir pagonų.

*Mark. 13, 9.

19. Taigi, *kad jie jus paduos, tai nesirupinkite, kaipo ir ką jums reiktų kalbėti; nėra toje adysoje bus jums duota, ką reikės kalbėti.

*Mark. 13, 11. Luk. 12, 11.

20. Nėsa jus ne este tie, kurie kalba, bet jūsų Tėvo Dvasė yra per jus kalbanti.

21. Bet brolis brolių paduos į smertį, ir tėvas sunų, irgi vaikai kelsis prieš savo gimdytojus ir padės juos nužudyti.

22. Ir *turite n'apkenčiami būti visų žmonių dėl mano vardo. Bet kas ištrivosi iki galo, tas bus išganytas. *Luk. 21, 17.

23. Bet jei jus persekinės viename mieste, tai bėgkite į kitą. Iš tiesos jums sakau, jus ne priversite miestus Izraelio, iki ateinant žmogaus sunui.

24. Mokytinis *ne pereiti savo mokytojų, nei bernas savo poną.

*Jon. 13, 16 ir 15, 20.

25. Gana mokytiniui, kad jis prilygsta savo mokytojui, ir bernas savo ponui. Jei *jie gaspadorių (šeimininkų) per Beėlzebubą iššaukė, kaip ne juo labiaus jo namiškius taip iššauks. *per. 12, 24.

26. Todėl nesibijokite jų. *Niekio nėra uždengta, kas ne būtų atdengiama, ir nieko nėra paslėpta, kas ne būtų žinoma. *Mark. 4, 22. Luk. 8, 17.

27. Ką *aš jums sakau tamsoje, tai jus kalbėkite šviesoje. Ir ką girdite į ausį sakant, tai sakykite ant stogų.

*Luk. 12, 3. 5.

28. Neigi bijokitės tų, kurie kuną nužavina, bet dušią nužudyti ne gal; bet juo labiaus bijokitės to, kursai kuną ir dušią gal pražudyti pekloje.

29. Ar ne perka du žvirbliu už vieną pinigėlį? tačiau nei vienas jų ne puola ant žemės be jūsų Tėvo.

30. Ogi dabar ir visi jūsų galvos plaukai yra paskaityti.

31. Todėl nesibijokite; jus geresni este už daug žvirblių.

32. Todėl, kursai manę išpažįsta po akių žmonių, tą ir aš išpažįsu po akių mano Tėvo dangiškojo.

33. Ale *kas manęs užsigina po akių žmonių, to ir aš užsigisu po akių mano Tėvo dangiškojo.

34. Ne turite dumoti, buk atėjau pakajų siųsti ant žemės; aš ne atėjau pakajų siųsti, bet kardą.

35. Nės *atėjau sujudyti žmogų prieš savo tėvą, ir dukterį prieš savo motyną, ir marčią prieš savo anytą (uošvę).

36. Ir žmogaus paties namiškiai bus jo neprieteliais.

37. Kas *tėvą arba motyną labiaus myl, ne kaip manę, tas manęs ne vertas. Ir kas sunų arba dukterį labiaus myl, ne kaip manę, tas manęs ne vertas.

38. Ir *kas ne ima ant savęs savo kryžių, sekdamas manę, tas manęs ne vertas.

39. Kas *savo gyvastį randa, tas tą prapuldy, ir kas savo gyvastį prapuldo dėl manęs, tas tą suras.

40. Kas *jus priima, tas manę priima, ir kas manę priima, tas priima tą, kurs manę siuntė.

41. Kas *praraką priima vardan prarako, tas prarako algą gaus. Kas teisųj priima teisaus vardan, tas teisaus algą gaus.

42. Ir *kas girdo vieną tų prasciausijų tiktai kupka šalto vandens vardan mokytinio, iš tiesos sakau jums, tai jam ne pasiliks ne atlygita.

43. Ir *kas girdo vieną tų prasciausijų tiktai kupka šalto vandens vardan mokytinio, iš tiesos sakau jums, tai jam ne pasiliks ne atlygita.

44. Ir *kas girdo vieną tų prasciausijų tiktai kupka šalto vandens vardan mokytinio, iš tiesos sakau jums, tai jam ne pasiliks ne atlygita.

Perskyrimas 11.

Jono nusiuntimas. Kristaus aštrus pabarimas ir meilingas pakvietimas.

Ir nusidavė, Jėzui iškalbėjus tus pri sakymus savo dvylika mokytiniems,

išėjo iš ten mokyti ir Dievo žodį apsakyti jų miestuose.

2. Bet *Jonas kalėjime išgirdęs Kristaus darbus, nusiuntė du savo mokytinių,

3. Ir sakydino jam: *ar tu esi ans ateisiąsis, arba ar dar kito lauksime?

4. Jėzus atsakydamas tarė jiems: nueikita ir atsakykita Jonui, ką regita ir ką girdita:

5. *Aklieji regia, raišieji vaikščioja, raupsuotieji apčystijami, ir kurtiniai girdi, numirieji keliasi, ir pavarguliams Evangėlia apsakoma;

6. Ir išganytingas, kurs *nesipiktina iš manęs.

7. Aniem *dviem nuėjus, pradėjo Jėzus žmonėms kalbėti apie Joną: ko išėjote jus į pusčią regėti? ar nendrės norite regėti, šen ir ten vėjo subuojamos?

8. Arba ko išėjote regėti? begu norite regėti žmogų švelniais rubais apsilvokusį? štai, kurie švelniais rubais vilkia, yra karalių namuose.

9. Arba ko išėjote regėti? begu norite praraką regėti? *iš tiesos sakau jums, tasai ir didesnis už praraką.

10. Nėsa tasai yra, apie kurį parašyta: *štai, aš siunčiu savo angielą pirm tavęs, kurs tavo kelią taisyti turės pirm tavęs.

11. Iš tiesos sakau jums, nei vienas visų iš moterų gimusių niera kėlės didesnis už Joną krikštytoji, bet mažiausiasis dangaus karalystėje didesnis yra už jį.

12. Bet *nuo dienų Jono krikštytojo ikišioliai gvolta kenčia dangaus karalystė; ir tie, kurie jai gvolta daro, ją savęspi plėšia.

13. Nės visi prarakai ir zokanas prarakavo iki Jonui.

14. Ir (jei tiktai norite priimti,) *jis yra Eliošius ateisiąsis.

15. *Kas tur ausių klausyti, tas te klauso.

16. Ale *kam prilygsu tą giminę? Ji lygi vaikiams, sėdintiems ant turgaus ir savo draugams šaukiantiems,

17. Ir kalbantiems: mes jums žaidėme ant vamzdžio, ir jus ne norė

jote šokti; mes jus apraudojome, ir jus ne norėjote verkti.

18. Jonas atėjęs *nei valgė nei gėrė; tai jie sako: tas tur velnią.

* per. 3, 4. Luk. 7, 33.

19. Žmogaus sunus atėjęs valgo ir geria; tai jie sako: štai, tas žmogus koks rijunas ir vyno girtuoklis, *mul-tininkų ir griekininkų draugas! ir iš-mintis tur duotis sudyti nuo savo vaikų.

* per. 9, 10.

20. Tuočės jis pradėjo pabarti mie-stus, kuriuose daugiausiai jo ste-buklų darytų buvo, ir tačiau jie ne buvo pasigerinę.

21. Bėda *tau, Korazin, bėda tau, Bėtsaida! jei šitokie stebuklai būtų nusidavę Tyre bei Zidone, kokie pas jus nusidavė, jie seniai būtų prisivertę žake (maiše) bei pelenuose. *Luk. 10, 13.

22. Tačiau aš sakau jums: Tyru ir Zidonui lengviaus bus sudnoje die-noje, ne kaip jums.

23. Ir tu, Kapernaum, iškeltoji iki dangaus, tu busi žemyn nustumta iki į peklą. Nėsa jei Sodomoje bu-tų tie stebuklai nusidavę, kurie pas tavę nusidavė, ji dar šiandien be-stovėtų.

24. Tačiau aš sakau jums: Sodo-mytų žemei lengviaus bus sudnoje dienoje, ne kaip tau.

25. Tuočės *Jėzus atsakydamas tarė: aš garbinu tavę, Tėve ir Viešpatie dangaus ir žemės, ↑kad tai paslėpei išmintingiems ir protingiems, ir apre-iškei kūdikiams. *Luk. 10, 21. ↑1 Kor. 1, 27.

26. Iš tiesos, Tėve, nėra tai tau taip pamėgo.

27. Visi daiktai *man paduoti yra nuo mano Tėvo; ir nei vienas ne pažįsta Sunų, kaip tiktai Tėvas, ir nei vienas ne pažįsta Tėvą, kaip tiktai Sunus, bei kuriam Sunus tai nor apreikšti.

* per. 28, 18. Ps. 8, 7. Jon. 3, 35. per. 17, 2. 1 Kor. 15, 27. Epėz. 1, 22. Pil. 2, 9. Ebr. 2, 8.

28. Eikšte šen manėspi, visi jus var-gingieji ir apsinkintieji; aš jus at-gaivysu.

29. Imkit ant savęs mano jungą ir mokikitės iš manės, nės aš esmi leng-vos dušios ir nuoširdžiai pakarnus, *tai rasite atilsį savo dušiai. *Jėr. 6, 16.

30. Nės *mano jungas ne sunkus, ir mano našta lengva.

* 1 Jon. 5, 3.

Perskyrimas 12.

Kristaus atskaitėjimas prieš Parizėušius.

Tuočės *Jėzus per javirus vaikščiojo sabatos dienoje, ir jo mokytiniai išalkę pradėjo varpas traukti ir valgyti.

* 5 Maiž. 23, 25. Mark. 2, 23. Luk. 6, 1.

2. Tai Parizėušiai pamatę jam sakė: vei, tavo mokytiniai daro, *kas ne tinka daryti sabatoje.

* 2 Maiž. 20, 10.

3. Ir jis tarė jiems: ar ne skaitėte, ką Dovidas darė, *kaip jis, ir su juomi drauge esantieji, išalkę buvo? *1 Zom. 21, 6.

4. Kaip jis į Dievo namus įjėjęs šventos duonos valgė, kurios tačiau valgyti jam ne puolėsi, nei tiems, kurie su juomi buvo, bet *vieniems klebonams?

* 2 Maiž. 29, 33. Mark. 2, 26.

5. Arba ar ne skaitėte zokane, kaip klebonai sabatoje bažnyčioje sabatą peržengia, ir tačiau nieku ne kalti?

6. Bet aš jums sakau, kad čionai yra tas, kurs ir už bažnyčią didesnis.

7. Bet kad žinotumbite, kas tai yra: *aš mėgstu mielaširdingyste ir ne apie-ra, ne butumbite apsudiję nekaltus.

* per. 9, 13. 1 Zom. 15, 22.

8. Žmogaus sunus ir sabatos vieš-pats yra.

9. Ir iš ten išėjęs į jų mokyklą atėjo.

10. Ir štai, čia buvo žmogus, turįs padžiuvusią ranką, ir jie klausė jo, sakydami: bau tinka, sabatoje gy-dyti? kad priežastį gautų, jį apskūsti.

11. Bet jis tarė jiems: kursai iš jūsų, turėdamas avį, jei toji sabatoje į duobę įpuola, ne siektų jos ir ją ne iškeltų?

12. Ir kiekugi geresnis žmogus už avį? togi dėl tinka sabatoje ger daryti.

13. Tai tarė tam žmogui: ištiesk sa-vo ranką. Ir jis ištiesė ją, ir ji jam vėl sveika pastojė, kaip ir antra.

14. Tai *Parizėušiai išėję sudumė ant jo, kaip jį nužudytų.

* Ps. 2, 2. Mark. 3, 6. Luk. 6, 11.

15. Bet Jėzus, tai ištyręs, atstojė šalin. Ir daug žmonių jį sekė, ir jis visus išgydė,

16. Ir *uždraudė jiems, kad jį ne apsakytų;

* per. 9, 36.

17. Kad išsipildytų žodžiai prarako Jėzaiošiaus, taip sakančio:

18. Štai, *tas mano tarnas, kurį iš-rinkau, ir mano mielas, ↑kuriuomi mano dušia mėgsta. **Aš dėsu ant jo

mano Dvasę, ir jis tur pagonams ap-sakyti sudą. * Jėz. 42, 1. † per. 3, 17. ** Jėz. 11, 2.

19. Jis nesibarsis nei šukaus; neigi girdės kas jį rėkaujant ant ulyčių.

20. Įlužusiąją nendrę jis ne sulaužys, ir *gruzdantį knatą ne išgesys, iki išves sudą ant pergalėjimo.

* Jėz. 42, 3. Ezėk. 34, 16.

21. Ir pagonai jo vardu nusitikės.

22. Tai *atvedė vieną žmogų, velnių pristotą, kursai aklas ir nebylys buvo; ir jis gydė jį taip, kad šis aklas ir nebylys ir kalbėjo ir regėjo.

* per. 9, 32.

23. Ir visi žmonės stebėjosi tardami: ar ne tas yra Dovidio sunus?

24. Bet *Parizėušiai, tai girdėdami, sakė: jis ne kitaip velnius išvaro, kaip per Beėlzėbubą, vyriausią velnių.

* per. 9, 34. Mark. 3, 22. Luk. 11, 15.

25. Bet Jėzus, jų mislis numanydamas, tarė jiems: *kožna karalystė, su savimi ne sutinkanti, pusta pastoja, ir kožnas miestas arba namai, jei su savimi ne sutinka, ne gal išlikti. * Luk. 11, 17.

26. Nės jei šėtonas šėtoną išvaro, tai tur buti su savimi ne sutinkas: kaipgi jo karalystė išliks?

27. Ogi jei velnius per Beėlzėbubą išvarau, kuomi juos išvaro jųs vaikai? Todėl jie bus jųs sudžios.

28. Bet jei *aš velnius per Dievo Dvasę išvarau, tai beje karalystė Dievo jusump atėjo.

* 1 Jono 3, 8.

29. Arba *kaip gal kas jeiti į namus kokio drutojo ir pagrėbti jo turtą, jei ne popirm tą drutąjį surištų, ir potam jo namus išplėštų?

* Jėz. 49, 24.

30. Kas *ne su manimi, tasai prieš mane; ir kas su manimi ne renka, tas išbarsto.

* Luk. 11, 23.

31. Todėl sakau jums: *visi griekai ir bluznijimai žmonėms atleidžiami; bet bluznijimas prieš Dvasę ne atleidžiamas žmonėms.

* Mark. 3, 28. Luk. 12, 10. Ebr. 10, 29.

32. Ir *jei kas ką kalba prieš žmogaus sunų, tam atleidžiama; bet jei kas ką kalba prieš šventą Dvasę, tam ne atleidžiama, nei šime, nei aname sviete.

* Luk. 12, 10.

33. Sodjkite gerą medį, *tai ir vaisius bus geras; arba sodjkite ledeką medį, tai ir vaisius bus ledekas; nėra iš vaisiaus medį pažįstame.

* per. 7, 17. Luk. 6, 44.

34. Jus angių veislės, kaip galite ko

N. T.

gero kalbėti, patys budami pikti? Kuomi *širdis pilna, tuomi burna plusta.

* Luk. 6, 45.

35. Geras žmogus tikt gero išduoda iš gero skarbo savo širdies, ir piktas žmogus tikt pikto išduoda iš skarbo savo pikto.

36. Bet aš sakau jums: žmonės tur ro-kundą duoti sudnoje dienoje už *kožną žodį, neprosnai kalbėtą.

* Epėz. 4, 29.

37. Iš tavo žodžių busi apteisinamas, ir iš tavo žodžių busi atsudijamas.

38. Tai *atsakė keli raštemokytų bei Parizėušių, tardami: mokytojau, mes rods norėtumbime ženklo iš tavęs regėti?

* per. 16, 1. Mark. 8, 11.

39. Ir jis atsakydamas tarė jiems: ta piktoji *ir venčiavonę ardanti giminė įško ženklo; ne bus jai kits ženklas duodamas, kaip tiktai ženklas prarako Jonošiaus.

* per. 16, 4. Mark. 8, 38. Jon. 4, 48.

40. Nėsa lygiai kaip *Jonošius buvo tris dienas ir tris naktis pilve bang-žuvies, taip ir žmogaus Sunus bus tris dienas ir tris naktis viduje žemės.

* Jonoš. 1, 17.

41. Ninivės žmonės kelsis sude paskiausiam prieš šitą giminę ir ją prasudys, nėra jie *prisivertė po kozonies Jonošiaus; ir štai, čia didesnis už Jonošių.

* Jonoš. 3, 5.

42. Ana *karalienė iš pietų žemės stovės sude paskiausiam prieš tą giminę ir ją prasudys; nėra ji nuo žemės krašto atkeliavo, išminties Salomono klausyti; o štai, čia didesnis už Salomoną.

* 1 Kar. 10, 1. Luk. 11, 31.

43. *Nečystoji dvasė, iš žmogaus išėjusi, pereit sausas vietas, įškodama atilsies, ir ne randa;

* Luk. 11, 24.

44. Tai ji sako: sugrišu vėl į savo namus, iš kurių išėjau. Ir atėjusi randa juos tuščius, iššluotus ir išdabintus.

45. Tai nuėjusi ima su savimi kitas septynias dvasės, dar už savę piktesnias, ir įėjusios gyvena tenai, ir su tuom žmogumi paskui pikčiaus yra, ne kaip pirma buvo. *Taipo bus ir tai piktai giminei.

* 2 Petr. 2, 20.

46. Jam dar taip žmonėms be kalbant, štai, *jo motyna bei jo broliai stovėjo lauke, norėdami su juomi kalbėti.

* Mark. 3, 31. Luk. 8, 19.

47. Tai viens tarė jam: štai, tavo

motyna bei tavo broliai lauke stov ir nor su tavimi kalbėti.

48. Bet jis atsakydamas tarė tam, kursai jam tai apsakė: kas mano motyna? ir kurie mano broliai?

49. Ir ištisęs savo ranką ant savo mokytinių, sakė: štai, mano motyna ir mano broliai.

50. Nėsa *darąsis valę mano dangiško Tėvo, †tai mano brolis, sesuo ir motyna. * per. 7, 21. Jono 6, 40. † Luk. 8, 21.

Perskyrimas 13.

Prilyginimai.

Tą dieną Jėzus išėjęs iš namų, *sėdosi prie marių. * Mark. 4, 1.

2. Ir susirinko daug žmonių prie jo, taipo, kad įžengęs į laivą sėdėjo, ir visi žmonės stovėjo ant krašto.

3. Ir kalbėjo jiems tuleropai per prilyginimus, tarydamas: *štai, išėjo sėjėjas sėtų. * Luk. 8, 5.

4. Ir jam be sėjant, puolė keli grūdai pas kelią; tai paukščiai atlėkė sulesę tus.

5. Kiti puolė ant akmenynės, kur ne daug žemės buvo, ir išdygo tuojau, todėl, kad ne turėjo gilios žemės.

6. Bet saulei užtekėjus pavyto, ir ne turėdami šaknies padžiuvo.

7. Kiti puolė tarp erškėčių, ir erškėčiai užaugę nusmelkė tus.

8. Ir kiti puolė ant geros žemės ir nešė vaisių, kiti šimteropą, kiti šešisdešimteropą, ir kiti trisdešimteropą.

9. Kas tur ausių klausyti, tas te klauso.

10. *Ir mokiniai atėję pas jį, tarė jam: kodėl kalbi jiems per prilyginimus? * Mark. 4, 10. Luk. 8, 9.

11. Jis atsakydamas tarė: *Jums duota yra, žinoti paslėptinę dangaus karalystės, bet jiems ne duota.

* per. 11, 25. Mark. 4, 11.

12. Nėsa *turinčiam duodama, kad pilnai turėtų; ir neturinčiam atimama, ir ką tur. * per. 25, 29.

13. Todėl sakau jiems per prilyginimus; nėra reginčiomis akimis nerėg ir girdinčiomis ausimis ne gird; nėra jie tai ne išmano.

14. Ir ant jų išsipildo prarakystė Jėzaiošiaus, kuri taria: *ausimis girdėsite ir neišmanysite, ir reginčiomis akimis regėsite ir tačiau ne permanysite.

* Jėz. 6, 9. Mark. 4, 12.

15. Nės šių žmonių širdis užkietusi yra, ir jų ausys ne prigird, ir jų akys užsimerkusios, kad kartunta akimis ne regėtų, ir ausimis ne girdėtų, ir širdžia ne suprastų, neigi prisiverstų, kad juos gelbėčiau.

16. Bet *išganytingos jūsų akys, kad reg, bei jūsų ausys, kad gird. * Luk. 10, 23.

17. Iš tiesos sakau jums: *daug prarakų ir teisiųjų geidė tai regėti, ką jus regite, ir ne regėjo, ir girdėti, ką jus girdite, ir ne girdėjo. * Luk. 10, 24.

18. Taigi *jus klausykite tą prilyginimą apie sėjėją. * Mark. 4, 14.

19. Kada kas žodį apie karalystę gird ir ne išmano, tai ateiti piktasis ir išplėšia, kas jo širdyje sėta; ir tai yra tas, kurs pas kelią sėtas.

20. Bet kas į akmenynę sėtas, tas yra, kad kas žodį klauso, ir *tą tuojaus su džiaugsmu priima; * Jon. 5, 35.

21. Ale ne tur šaknies savyje, bet šen ir ten mėtosi; kad bėda ir persekinėjimas randasi žodžio dėlei, *tai tuojaus pasipiktina. * Epėz. 3, 17.

22. Bet *kas tarp erškėčių sėtas, tas yra, kad kas žodžio klauso, ir rupestis šio svieto bei bagotystės vylius nusmelkia žodį, ir ne neša vaisiaus.

* Luk. 18, 24. 1 Tim. 6, 9.

23. Ir kas į gerą žemę sėtas, tas yra, kad kas žodžio klauso ir permanso irgi tada vaisių nešą, kits šimteropą, kits šešisdešimteropą, kits trisdešimteropą.

24. Kitą prilyginimą sakė jiems, tarydamas: prilygsta dangaus karalystė žmogui, sėjančiam gerą sėklą į savo dirvą.

25. Bet žmonėms bemiegant atėjo jo neprietelius ir užsėjo kukalius tarp kviečių, ir atstojo.

26. Ir kaip želmuo paaugo ir vaisių nešė, štai, rados ir kukaliai.

27. Tai bernai priėję *gaspadorių (šeimininką), tarė jam: pone! ar ne gerą sėklą pasėjai į savo dirvą, išgi ko radosi kukaliai? * per. 10, 25.

28. Jis tarė jiems: neprietelius tai padarė. Tai tarė bernai: argi nori, kad nuėję išrautumbim juos?

29. Jis tarė: ne, jeib raudami kukalius, ir kviečius drauge ne išrautumbite.

30. Duokite abejiems augti iki piuties, ir piutes čėse sakysu piovéjams: surinkite popirm kukalius, ir suriš-

kite į kulelius sudeginimui, bet kviečius surinkite į mano skunę.

31. Kitą prilyginimą sakė jiems, tarydamas: prilįgsta dangaus karalystė garstyčių grūdai, *kurį ėmęs žmogus pasėjęs savo dirvoje. *Mark. 4, 30. Luk. 13, 19.

32. Tas yra mažiausias tarp visų sėklų; bet užaugęs, didžiausias yra tarp visų viralų, ir pastoja medžiu, kad paukščiai po dangumi atlėkę laikosi po jo šakų.

33. Kitą prilyginimą sakė jiems: prilįgsta *dangaus karalystė raugui, kurį ėmusi moteriškė įmaišė į tris ketvirčius miltų, iki abelnai įrugo. *Luk. 13, 20 i. t.

34. Tai *vis kalbėjo Jėzus per prilyginimus žmonėms ir be prilyginimų ne kalbėjo jiems; *Mark. 4, 33.

35. Kad išsipildytų, kas sakytą per praraką, tariantį: *atversu savo burną prilįginimuose, ir iškalbėsu paslėptines nuo pradžios svieto. *Ps. 78, 2.

36. Tai paleido Jėzus žmones ir parėjo namon. Ir jo mokytiniai priėję jį, tarė jam: išguldyk mums tą prilyginimą apie kukalius ant dirvos.

37. Jis atsakydamas tarė jiems: žmogaus sunus yra gerą sėklą sėjas.

38. Dirva *yra svietas. Gera sėkla yra karalystės vaikai. Kukaliai yra piktenybės vaikai. *1 Kor. 3, 9.

39. Neprietelius, sėjas tus, yra velnias; *piutis, svieto galas; piovejai, angielai. *Apr. 14, 15.

40. Taigi lygiai kaip kukaliai išraujami ir sudeginami, taip bus ir svieto gale.

41. Žmogaus sunus siųs savo angelus, ir *jie surinks iš jo karalystės visus papiktinimus ir neteisiai darančius, *per. 18, 7. 2 Petr. 2, 1, 2.

42. Ir *įmes juos į ugnies pečių; ten bus kaukimas ir dantų klabėjimas. *per. 8, 12. Apr. 19, 20.

43. Tada *teisieji žibės, kaip saulė savo Tėvo karalystėje. Kas tur ausių klausyti, tas te klauso. *Dan. 12, 3.

44. Vėl prilyginama dangaus karalystė skarbui paslėptam dirvoje, kurį žmogus radęs paslėpė, ir nuėjęs iš džiaugsmo dėl to, *pardavė vislab, ką turėjo, ir nupirko tą dirvą. *per. 16, 24. Pil. 3, 7.

45. Vėl prilyginama dangaus karalystė kupčiui (pirkliui), įsėkančiam gerų perlų;

46. Ir *radęs brangią perlą nuėjo, ir pardavęs vis, ką tik turėjo, nupirko tą. *Pam. S. 8, 10, 11.

47. Vėl prilyginama dangaus karalystė tinklui, į mares įmestam, kuriuomi visokias žuvis gauda;

48. Bet kad pilnas, tai išvelka jį žvejai ant krašto ir susėdę rankioja gerą į ryką, ir supuvusias numeta šalin.

49. Taip nusiduos ir svieto gale; išėję angielai *skirs piktuosius nuo teisiųjų, *per. 25, 32.

50. Ir įmes juos į degantį pečių; ten bus kaukimas ir dantų klabėjimas.

51. Ir Jėzus tarė jiems: ar supratote tai vislab? Jie tarė: supratome, Viešpatie.

52. Tai tarė jis: todėl kiek vienas raštemokįtas, išmokįtas dangaus karalystei, lygus yra ukininkui, išnešančiam iš savo skarbo naują ir seną.

53. Ir nusidavė, kaip Jėzus visus tus prilyginimus iškalbėjęs buvo, ėjo iš ten,

54. Ir parėjo į savo tėviškę ir mokino mokyklose, taip kad jie stebėjosi, tarydami: iš kur tam tokia išmintis ir darbai?

55. Ar *ne jisai cimerninko (dailydės) sunus? ar ne jo motyna vardu Marija? ir jo broliai Jokubas ir Jozes, ir Simonas bei Judas? *Mark. 6, 3. Jon. 4, 44.

56. Ir jo sesers ar ne visos priemūsų? išgi kur jam vis tai?

57. Ir *pasipiktino iš jo. Bet Jėzus tarė jiems: †prarakas niekur mažiaus garbėje laikomas, kaip savo tėviškėje ir savo namuose. *Mark. 6, 4. †Jon. 4, 44.

58. Ir jis ne darė ten daug ženklų dėl jų netikėjimo.

Perskyrimas 14.

Jono galvos nukirtimas; Kristaus žėgnonė ir pagalba, Tame čėse atėjo garsas apie Jėzų iki pas *Erodą, ketvirtainį (Žydų žemės) kunigaikštį. *Luk. 9, 7.

2. Ir jis tarė savo tarnams: šis yra Jonas krikštytojis; jis kėlęs iš numirusių, todėl jis daro tokius darbus.

3. Nės *Erodas Joną buvo sugaudinęs, surišdinęs ir apkaldinęs dėlei Erodyados, savo brolio Pilipo pačios. *Mark. 6, 17. Luk. 3, 19, 20.

4. Nėsa Jonas buvo jam taręs: *ne vale tau ją turėti. *3 Mat. 18, 16 ir 20, 21.

5. Ir jis butų jį mielai nužavėdinęs,

bet jis bijojosi žmonių; *nėsa jie laikė jį per praraką.

* per. 21, 26.

6. Bet kaip Erodas šventė dieną savo užgimimo, šokinėjo duktė Erodyados po jų akių. Tai patiko Erodui.

7. Dėl to pažadėjo jai su prysiega, norįs jai duoti, ko ji tikt prašysianti.

8. Ir ji, pirm to savo motynos pamokinta budama, tarė: duok man šen ant bludo Jono krikštytojo galvą.

9. Ir karalius apsismutnijo, bet tačiau dėl prysiegos ir tų, kurie su juomi už stalo sėdėjo, liepė jai duoti.

10. Ir nusiuntęs nukirsdino Jonui galvą kalėjime.

11. Ir jo galva atnešta blude mergaitei duota buvo, ir ji nunešė tą savo motynai.

12. Tai atėję jo mokitiniai, ėme jo lavoną ir palaidojo tą, ir atėję pranešė tai Jėzui.

13. Ir *Jėzus tai ištyręs atstojo iš ten su laivu į pusčią vienintėlis. Ir žmonės tai išgirde, sekė jį pėsti iš miestų.

* Mark. 6, 32. Luk, 9, 10.

14. Ir Jėzus išėjęs išvydo tą didį žmonių pulką ir pasigailėjo jų ir gydė jų ligonis.

15. Bet *ant vakaro atėjo pas jį jo mokitiniai, tardami: čia pusčia yra, ir naktis artinasi, leisk žmones nuo savęs, kad nuėję į miestelius, sau nusipirktų valgio.

* Jon. 6, 5.

16. Bet Jėzus tarė jiems: *ne reik jiems eiti; duokite jus jiems valgyti.

* Luk. 9, 12.

17. Jie tarė jam: mes nieko ne turime, kaip tik penkis duonos kepalus ir dvi žuvi.

18. Ir jis tarė: atneškite juos man.

19. Ir jis liepė žmonėms pasisėsti ant žolės, *ir ėmęs tus penkis kepalus ir dvi žuvi, pavizardėjo į dangų ir dėkavojo ir laužė ir davė mokėjiniams, bet mokitiniai žmonėms.

* per. 15, 36. Jon. 6, 11.

20. Ir jie valgė visi ir privalgė, ir surinko, kas liko trupučių, dvylika pilnų pintinių.

21. Bet tų, kurie valgė, buvo apie penkis tukstančius vyrų, be moterų ir be vaikų.

22. Ir tolydžiaus *privertė Jėzus savo mokėjinius, kad į laivą įstoje pirm jo persiurtų, iki jis žmones paleistų.

* Mark. 6, 45.

23. Ir žmones nuo savęs paleidęs užėjo ant kalno jis vienas, kad melstųsi. *Ir ant vakaro pasiliko ten vienas.

* Jon. 6, 16.

24. Ir laivas jau buvo viduryje marių, vilnių mėtomas; nės vėjas buvo jiems į akis.

25. Bet ketvirtoje nakties sargybėje atėjo Jėzus pas juos vaikščiodamas ant marių.

26. Ir išvydę jį mokitiniai, *ant marių vaikščiojantį, nusigando ir tarė: tai yra dvasė; ir prašuko iš baimės.

* Luk. 24, 37.

27. Bet tuojaus Jėzus kalbėjo su jais, sakdamas: bukite linksmi, aš esmi, nesibijokite.

28. O Petras jam atsakydamas tarė: Viešpatie, jeigu tu esi, tai liepk man ateiti ant vandens.

29. Ir jis tarė: ateik. Ir Petras išžengęs iš laivo ėjo ant vandens, kad eitų pas Jėzų.

30. Bet numanęs didį vėją, jis persigando ir buvo begrimstąs, šaukė bei tarė: Viešpatie, gelbėk manę!

31. Bet Jėzus umai ištiesęs ranką nutvėrė jį, tarydamas: *tu mažtikis, kam abejojai?

* per. 6, 30 ir 8, 26. Jok. 1, 6.

32. Ir jiems įžengiant į laivą, vėjas liovėsi.

33. Bet laive esantieji atėję puolė jam į kelius, tarydami: iš tiesos, *tu esi Dievo Sunus.

* per. 16, 16.

34. Ir *persiyrę iškako į žemę Cėnėzaret.

* Mark. 6, 53.

35. Ir jį išvydę žmonės anoje šalyje, išsiuntė į visą šalį, ir atgabeno visokių negalinčius pas jį,

36. Melsdami, kad tik tai siulę jo rubo pakrutintų. Ir *visi, kurie pakrutino, pasveiko.

* per. 9, 20. Luk. 6, 19.

Perskyrimas 15.

Apie žmonių įstatymus, Kananėšką moteriškę ir kitus stebuklus.

Tai *atėjo pas jį raštemokįti ir Parizėušiai iš Jėruزالės, tarydami:

* Mark. 7, 1.

2. Kam peržengia tavo mokėjiniai vyresniųjų įstatymus? jie ne mazgoja savo rankas, duoną valgydami.

3. Jis atsakydamas tarė jiems: ogi jus, kam peržengiate Dievo prisakymus dėl savo įstatymų?

4. Dievas *prisakė: garbink tėvą bei

motyną savo. †Bet kas tėvą bei motyną keikia, tur smerčiu mirti.

* per. 19, 19. Mark. 7, 10. †2 Maiž. 20, 12. 2 Maiž. 21, 17.

5. Ale jus mokinate: kurs tėvui bei motynai taria: kad aš tai apieravoju, tai tau naudingiaus yra, tas gerai daro.

* Pam. Ž. 28, 24.

6. Tuomi nusiduoda, kad nieks daugiaus savo tėvą ir savo motyną ne garbina, ir taip Dievo prisakymus nieku pavertėte dėl savo įstatymų.

7. Jus *veidmainiai, gerai apie jus prarakavo Jėzaiošius, tarydamas: *Mark. 7, 6.

8. Šie *žmonės artinasi manėspi savo burna ir garbina manę savo lupomis, ale jų širdis atstu nuo manės;

* Jėz. 29, 13. Ezėk. 33, 31.

9. Bet *noprosnai šlužija man, kadangi mokina tokius pamokslus, tikt žmonių prisakymusesančius. *5 Maiž. 4, 2.

10. Ir *atvadinęs žmones savėspi, tarė jiems: įsiklausykite ir permąnykite:

* Mark. 7, 14.

11. Kas pro burną įeiti, tai ne daro žmogų nečystą, ale kas iš burnos išeiti, tai žmogų nečystą daro.

12. Tai priejė jį jo mokytiniai tarė: bau ir žinai, kad Parizėušiai pasi-piktino, tą žodį girdėję?

13. Bet jis atsakydamas tarė: *visi čiepai, mano dangiško Tėvo ne sodinti, išraujami yra.

* Jon. 15, 2.

14. Prastokite juos, *jie akli yra ir aklų vadai. Bet kad aklas aklą veda, abu į duobę supuola. *Luk. 6, 39. Rym. 2, 19.

15. Tai Petras atsakydamas tarė: išguldyk mums tą prilyginimą.

16. Ir Jėzus tarė jiems: argi ir jus dar te b'este ne išmaną?

17. Ar dar ne suprantate, kad vis, kas pro burną įeiti, tai eiti į pilvą ir išmetama yra į mėšlų vietą?

18. Bet *kas pro burną išeiti, tai išeiti iš širdies, ir tai žmogų nečystą daro.

* Jok. 3, 6.

19. Nėsa *iš širdies išeiti piktos mīslis, žmogžudystė, venčiavonystės peržengimas, kekšystė, vagystė, ne-teisus liudijimas, bluznijimas.

* 1 Maiž. 6, 5 ir 8, 21. Mark. 7, 21.

20. Tai yra tie dalykai, kurie žmogų nečystą daro. Bet nemazgotos rankomis valgyti, tai žmogų nečystą ne daro.

21. Ir *išėjęs Jėzus iš ten, ėjo į Šalis Tyraus bei Sidono.

* Mark. 7, 24

22. Ir štai, moteriškė Kananėiška išėjusi iš tų rubežių, jam paskui šaukė, tarydama: ak Viešpatie, sunau Dovidu, susimilk ant manės; mano duktė sunkiai velnio varginama.

23. Ir jis n'atsakė jai nei vieną žodį. Tai jo mokytiniai, jį priejė, prašė jo tarydami: *leisk ją nuo savės, nėsa ji šaukia paskui mus.

* Ps. 34, 6.

24. Bet jis atsakydamas tarė: *aš ne esmi siųstas, kaip tiktai pas prapuolusias avis iš namų Izraelio.

* per. 10, 6. Darb. 3, 26.

25. Bet ji priejusi parsiklaupė po jo akių, tarydama: Viešpatie, gelbėk manę.

26. Bet jis atsakydamas tarė: nederą atimti duoną vaikams ir primesti *šunims.

* Mark. 7, 27.

27. Ji tarė: taip yra, Viešpatie! bet tačiau ir šunyčiai valgo nuo tų trupų, kurie puola nuo jų pono stalo.

28. Tai atsakydamas Jėzus tarė jai: ak moteriškė, *didis yra tavo tikėjimas! te nusiduoda tau, kaip tu nori. Ir jos duktė pasveiko tą pačią adyną.

* per. 8, 10, 13.

29. Ir *Jėzus toliaus išėjęs iš ten, atėjo pas mares Galilėos, ir užėjęs ant kalno sėdosi ten.

* Mark. 7, 31.

30. Ir *atėjo pas jį daug žmonių, turėdami su savimi raišų, aklų, nebylių, luošų, ir daug kitų, ir pametė juos prie Jėzaus kojų; ir jis išgydė juos;

* Jėz. 35, 5, 6. per. 11, 5. Luk. 7, 22.

31. Aža žmonės stebėjos, regėdami nebylius kalbančius, luošus sveikus, raišus vaikščiojančius, akus reginčius, ir garbino Dievą Izraelio.

32. Ir *Jėzus pavadinęs savo mokytinius pas savę, tarė: gailiuos tų žmonių, nėsa jau tris dienas išbuvo prie manės ir ne tur ko valgyti. Ir aš ne noru juos leisti nevalgčius nuo savės, kad ne apalptų ant kelio. *Mark. 8, 1.

33. Tai tarė jam jo mokytiniai: kur imsime taip daug duonos šioje pusčioje, kad tokį pulką žmonių pasotintumbime?

34. Ir Jėzus tarė jiems: kiek turite duonos? Jie tarė: septynis kepalus ir mažumą žuvelių.

35. Ir jis liepė susėsti žmonėms ant žemės.

36. Ir ėmęs tas septynes duonas ir

žuvis, dėkavojęs laužė ir davė savo mokytiniams, ir mokytiniai žmonėms.

37. Ir valgė visi ir pasisotino ir surinko, kas liko trupučių, septynis pintinius pilnus.

38. Ir tų, kurie valgė, buvo keturi tukstančiai vyrų, be moterų ir be vaikų.

39. Ir kaip buvo paleidęs žmones nuo savęs, įstojo į laivą ir atėjo į rubežius Magdalos.

Perskyrimas 16.

Apie Parizėušių raugą ir Petro išsipažinimą.

Tai priėję *Parizėušiai ir Saducėušiai gundė jį, norėdami nuo jo ženklą regėti iš dangaus. *Mark. 8, 11.

2. Bet jis atsakydamas tarė: *vakarais sakote jus: giedra bus, nės dangus raudonuoja; *Luk. 12, 54.

3. Ir rytmečiais sakote jus: šią dieną bus dargana, nės dangus raudonuoja ir ukstosi. Jus veidmainiai, dangaus veidą galite numanyti, argi ir ne galite suprasti ženklus šio česo?

4. Ši pikta *ir venčiovonystė peržengianti giminė geidžia ženkle, bet ne bus jai ženklas duotas, kaip tik-tai ženklas prarako †Jonošiaus. Ir palikęs juos ėjo šalin. *per. 12, 39. 40. Luk. 11, 29. 30. †Jonoš. 2, 1.

5. Ir *persiirdami mokytiniai į kitą kraštą, buvo užmiršę duonos drauge imti. *Mark. 8, 14.

6. Ale Jėzus tarė jiems: *dabokitės ir saugokitės nuo raugo Parizėušių ir Saducėušių. *Luk. 12, 1.

7. Tai jie dumojo tarp savęs, sakydami: tai bus dėl to, kad duonos nemėme su savimi.

8. Tai Jėzus supratus, tarė jiems: jus mažtikieji, kogi rupinatės dėl to, kad duonos drauge ne ėmėtės?

9. Argi *dar ne suprantat? argi ne atsimenate anų penkių kepalų ir anų penkių tukstančių žmonių, ir kiek pintinių jus ten surinkote? *per. 14, 17. Jon. 6, 9.

10. Neigi *anų septynių kepalų ir keturių tukstančių žmonių, bei kiek pintinių jus ten surinkote? *per. 15, 34.

11. Kaipogi ne suprantate, kad ne sakau jums apie duoną, sakydamas: saugokitės nuo raugo Parizėušių ir Saducėušių.

12. Tai jie suprato, kad ne sakęs buvo, kad saugotųs nuo duonos

raugo, bet nuo Parizėušių, ir Saducėušių *pamokslo. *1 Kor. 5, 6. Gal. 3, 9.

13. Tai atėjęs į šalis miesto Cėzarėos Pilipo, klausė mokytinius savo, sakydamas: *ką sako žmonės, žmogaus sunų esantį? *Mark. 8, 27.

14. Jie tarė: kiti sako, tu esi Jonas krikštytojis, kiti, tu esi Eliošius, kiti, tu esi Jėremiošius, ar prarakų vienas.

15. Jis tarė jiems: ogi jus, ką sakote manę esantį?

16. Tai atsakė Simonas Petras ir tarė: *tu esi Kristus, sunus gyvojo Dievo. *Jon. 6, 69.

17. Ir atsakydamas Jėzus tarė jam: išganytas esi, Simone, sunau Jonošiaus, nės kunas ir kraujas tai tau ne apreiškė, bet *mano Tėvas danguje. *1 Kor. 2, 10. Gal. 1, 16.

18. Ir aš sakau tau: *tu esi Petras, ir ant tos uolos aš kursu savo bažnyčią, ir peklos vartai ją ne pergals. *Jon. 1, 42.

19. Ir *duosu tau dangaus raktus: Vis, ką tu ant žemės suriši, tai ir danguje bus surišta, ir vis, ką tu ant žemės atriši, tai ir danguje bus atrišta. *per. 18, 18.

20. Tai *jis įsakė savo mokytiniams, idant niekam ne sakytų, kad jis Jėzus, ans Kristus, esąs. *per. 17, 19.

21. Nuo to česo pradėjo Jėzus *apsakyti savo mokytiniams, kaip turįs eiti į Jėruzalę ir daug kentėti nuo vyresniųjų ir vyriausių kunų ir raštemokytų, ir užmušamas buti, ir keltis trečią dieną iš numirusių. *Mark. 8, 31. Luk. 9, 22.

22. Ir Petras ėmęs jį į šalį, pabarė jį, tardamas: Viešpatie, čėdyk savę, tai nieku budu te ne nusiduodie tau.

23. Bet jis atsigrėžęs tarė Petrui: atstok nuo manęs, *šėtone, †tu esi man papiktinimu; nės tu ne dumoji, kas Dievo, bet kas žmonių yra. *2 Zom. 19, 22. †Rym. 8, 7.

24. Tai *tarė Jėzus savo mokytiniams: jei kas nor manę sekti, tas te užsiginie savęs, ir ėmęs savo kryžių ant savęs, te sekie manę. *per. 10, 38. Mark. 8, 34.

25. Nės a *kurs savo gyvastį nor išlaikyti, tas prapuldytą, ir kas savo gyvastį prapuldyt dėl manęs, tas at-ras jį. *Luk. 17, 33.

26. Ką mačytų žmogui, kad jis visą svietą pelnytų, ir tačiau patrotytų

savo dušią? arba, *ką gal žmogus duoti, kad savo dušią atvaduotų?

* Pa. 49, 7, 8.

27. Nės juk nusiduos, žmogaus sunų ateisiantį šlovėje savo Tėvo, *su savo angeliais, †ir tada kiekvienam atlygis pagal jo darbus.

* Sak. 14, 5. † per. 25, 31. Rym. 2, 6. 1 Kor. 3, 8.

28. Iš tiesos sakau jums: *yra čia keli stovinčių, kurie smerties ne ragaus, iki išvys žmogaus sunų ateinantį savo karalystėje.

* Mark. 9, 1. Luk. 9, 27.

Perskyrimas 17.

Kristus peršviestas, gydo ligonį.

Ir *po šešių dienų ėmė Jėzus su saviimi Petrą ir Jokubą ir Joną, jo brolių, ir užvedė juos į šalį ant aukšto kalno.

* Mark. 9, 2.

2. Ir buvo peršviestas po jų akių, ir veidas jo žibėjo, kaip saulė, ir jo rubai balti pastojo, kaip šviesybė.

3. Ir štai, pasirodė jiems Maižėšius bei Eliošius; tuodu kalbėjo su juomi.

4. Bet Petras atsakydamas tarė Jėzui: Viešpatie, čia ger buti; jei nori, padarysime čia tris šėtras, tau vieną, Maižėšiui vieną ir Eliošiui vieną.

5. Ir *jam dar taipo be kalbant, štai, šviesi debesis užėjo ant jų. Ir štai, balsas iš debesies tarė: †šis yra mano mielasis Sunus, kuriuomi mėgstuos, to turite klausyti.

* 2 Petr. 1, 17. † Mark. 1, 11.

6. Kaip tai mokytiniai girdėjo, parpuolė jie ant savo veido ir didei nusigando.

7. Bet Jėzus juos priėjęs *pakrutino juos ir tarė: kelkitės ir nesibijokitės.

* Dan. 8, 18 ir 10, 18.

8. Bet jie savo akis pakėlė, ne regėjo nieko, kaip tik tai Jėzų vieną.

9. Ir jiems nueinant nuo kalno, prisakė jiems Jėzus, tarydamas: *jus šį regėjimą niekam ne sakykite, iki žmogaus sunus iš numirusių bus prisikėlęs.

* per. 16, 20.

10. Ir jo mokytiniai klausė jį, tarydami, kagi sako rastemokėti, *Eliošių turint popirm ateiti?

* per. 11, 14. Mal. 4, 5.

11. Jėzus atsakydamas tarė jiems: Eliošius tiesa tur popirm ateiti *ir vis pataisyti.

* Mal. 4, 6. Luk. 1, 16.

12. Bet aš sakau jums: *Eliošius jau atėjęs, ir jie ne išpažino jo, †bet padarė jam, ką jie norėjo. Taip ir

žmogaus sunus kentėti turės nuo jų.

* per. 11, 14. † per. 14, 3, 10.

13. Tai suprato mokytiniai, jį apie Joną krikštytoji kalbėjusi.

14. Ir *jiems atėjus pas žmones, priėjo jį žmogus ir puolęs jam į kelius,

* Mark. 9, 14.

15. Tarė: Viešpatie, pasigailėk mano sunaus, nėra jis mėnesio liga serga ir didę kančią kenčia; jis tankiai puolinėja į ugnį ir tankiai į vandenį;

16. Ir aš jį pargabenau pas tavo mokytinius, ir jie negalėjo jį gelbėti.

17. Bet Jėzus atsakydamas tarė: ak tu netikinti ir nelaba giminė! koliai dar busu pas jus? kaip ilgai kėsu jus? atveskite jį šen pas manę.

18. Ir Jėzus sudraudė jį, ir velnias išėjo iš jo, ir pasveiko vaiks tą pačią adyną.

19. Tai jo mokytiniai skyriu jį priėję, tarė jam: kogidėl mes jį ne galėjome išvaryti?

20. Bet Jėzus atsakydamas tarė jiems: jūsų netikėjimo dėlei. Nės iš tiesos sakau jums: *jei jus tikėjimą turite, kaip garstyčių grūdą, tai galite sakyti šiam kalnui: persikelk iš čia tenai, tai jis persikels; ir jums nei viens daiktas ne bus negalimas.

* per. 21, 21. Mark. 11, 23. Luk. 17, 6.

21. Bet ši veislė ne išeiti, kaip tik-tai per maldą ir pastninkavimą.

22. Bet jiems besilaikant Galilėjoje, tarė jiems Jėzus: *nusiduos, kad žmogaus sunus paduotas bus į žmonių rankas.

* per. 20, 17.

23. Ir užmuš jį, ir jis kelsis trečią dieną. Ir jie labai smutnijos.

24. Ir *atėjus į miestą Kapernaum, atėjo pas Petrą tie, kurie †čyžę renka, ir tarė: ar jūsų mokytojis ne mokėdavo čyžės pinigą?

* Mark. 9, 33. † 2 Maiž. 30, 13 ir 38, 6.

25. Jis tarė: mokėdavo. Ir jam namon parėjus kalbino jį Jėzus pirma tarydamas: kas regis tau, Simone! nuo ko ima karaliai ant žemės muitą arba čyžę? ar nuo savo vaikų, ar nuo svetimų?

26. Tai tarė jam Petras: nuo svetimų. Jėzus tarė jam: tai vaikai valni.

27. Bet kad mes juos ne papiktintumbime, tai eik pas mares ir išmesk meškere, ir pirmąją žuvį išsikeliančią imk, ir atplėšęs jos nasrus, rasi

pinigą; tą patį ėmęs mokėk už manę ir už savę.

Perskyrimas 18.

Apie papiktinimą, dangaus raktus ir brolišką suderėjimą.

Tą *pačią adyną atėjo mokytiniai pas Jėzų, tarydami: kas yra didžiausias dangaus karalystėje? *Mark. 9, 33.

2. Pavadinęs Jėzus kudių pas savę, statė tą į jų tarpą.

3. Ir tarė: iš tiesos sakau jums: jei ne prisiversite ir *pastosite, kaip kudiškai, tai ne įeisite į dangaus karalystę. *per. 19, 14. Mark. 10, 15. 1 Kor. 14, 20.

4. Taigi kas pasižemįs, *kaip tas kudiškis, tas yra didžiausias dangaus karalystėje. *1 Petr. 5, 6.

5. Ir *kas tokį kudių priima mano vardan, tas manę priima. *per. 10, 42.

6. Bet *kas papiktina vieną tų mažiausiųjų, kurie į manę tikia, tam būtų geriau, kad girnų akmuo jam būtų ant kaklo užkabintas ir nuskandintas būtų marių gilybėje. *Mark. 9, 42. Luk. 17, 1, 2.

7. Bėda svetui dėl papiktinimų. O tačiau *tur ateiti papiktinimai; bet bėda tam žmogui, per kurį ateiti papiktinimas! *Luk. 17, 1.

8. Jeigu *tavo ranka arba koja papiktina tavę, tai nukirsk ją ir mesk nuo savęs; geriau tau, raišam arba luošam įeiti į gyvastį, ne kaip dvi ranki, arba dvi koji turėdamas, įmetamas butumbei į amžiną ugnį. *per. 5, 29, 30. Mark. 9, 43, 45.

9. Ir jei tavo akis papiktina tavę, išplėsk ją ir atmesk nuo savęs; geriau tau yra, su viena akia į gyvatą įeiti, ne kaip kad dvi aki turėdamas, įmetas butumbei į peklos ugnį.

10. Dabokitės, kad nei vieną iš tų mažųjų nepaniekintumbite; nės sakau jums: jų angielai danguje reg visados veidą mano tėvo dangiškojo.

11. Nėsa *žmogaus sunus atėjo išganyti, kas pražuvo.

*per. 9, 13. Mark. 2, 17. Luk. 19, 10. 1 Tim. 1, 15.

12. Kas regis jums, kad koks žmogus *turėtų šimtą avių, ir viena iš tų paklystų; ar jis ne ėpaliktų devynisdešimtis ir devynes ant kalnų, ir nuėjęs ieškotų paklydusią?

*Luk. 15, 4. † Jer. 50, 6. Ezėk. 34, 11, 12.

13. Ir jei tropytųs ją atrasti, iš tiesos sakau jums, jis daugiau džiaugiasi

tąja, ne kaip anomis devynisdešimt ir devyniomis nepaklydusiomis.

14. Taip ir jūsų dangiškas Tėvas ne nor, kad tikt vienas tų mažųjų pražutų.

15. Bet jei *susigriešytų tavo brolis prieš tavę, tai nuėjęs graudenk jį tarp savęs ir tarp jo. Jei klausys tavęs, tai laimėjai savo brolių.

*3 Maiž. 19, 17. Luk. 17, 3.

16. Jei tavęs ne klauso, tai priimk dar vieną arba du pas savę, kad kožna prova dviejų liudininkų burnoje pasilaikytų.

17. Jei jis tų ne klauso, tai apsaikyk susirinkimui; jeigu ir susirinkimui ne klauso, tai laikyk jį per pagonį ir muitininką.

18. Iš tiesos sakau jums: *ką jus ant žemės surišite, tai ir danguje bus surišta, ir ką jus ant žemės išrیشite, tai ir danguje bus išrیشta. *per. 16, 19. Jon. 20, 23.

19. Toliaus sakau jums: *kur du tarp jūsų ant žemės susitar, ko norint melstis, tai gaus nuo mano dangiško Tėvo. *per. 5, 24.

20. Nėsa kur du arba trys susirinko mano vardan, čia aš viduje tarp jų esmi.

21. Tai atėjęs Petras pas jį, tarė: Viešpatie, kelisgi kartus aš savo broliui, kurs prieš manę susigriešytų, turu atleisti? ar gana *septynis kartus?

*Luk. 17, 4.

22. Jėzus tarė jam: aš sakau tau: ne septynis kartus, bet septynisdešimtis kartų septynis kartus.

23. Todėl prilįgsta dangaus karalystė karaliui, kurs norėjo susirokuoti su savo tarnais.

24. Ir kaip jis pradėjo rokuoti, radosi vienas, kurs jam skelėjo dešimtį tukstančių svarų.

25. O kaip jis ne turėjo, kuomi užmokėtų, liepė viešpats parduoti jį, jo moterį, ir vaikus, ir vislab, ką turėjo, ir užmokėti.

26. Tai tarnas parsiklaupęs meldėsi jo, tarydamas: viešpatie, pakentėk man, aš tau vislab užmokėsu.

27. Pasigailėjęs tada viešpats to tarno, paleido jį, ir skolą jam taipojau atleido.

28. Tai išėjęs tasai tarnas, rado vieną savo draugą, kurs jam skelėjo šim'a

grašių, ir nutvėręs smaugė jį, tarydamas: užmokėk man, ką tu man skeli.

29. Tai parpuolęs į kelius jo draugas, meldė jį, tarydamas: pakentėk man, aš tau vislab užmokėsiu.

30. Ale jis ne norėjo, bet nuėjęs įmetė jį į kalėjimą, pakol užmokėsiąs, ką skelėjo.

31. Bet tai išvydę jo draugai, labai nusismutnijo, ir atėję pranešė savo viešpačiui vislab, kas nusidavė.

32. Tai pasivadinęs jį jo viešpats, tarė jam: tu piktasis tarne, visą tą skolą tau atleidau, kadangi manęs mėldei.

33. Argi *ne reikėjo ir tau susimiltis savo draugo, kaip aš tavęs susimilau?

* per. 5, 7. Jok. 2, 13.

34. Ir supykęs jo viešpats padavė jį inučytojams, *iki užmokėsiąs vislab, ką jam skelėjo.

* per. 5, 26.

35. Taip o *darys ir jums mano Tėvas dangišskasis, jei ne iš širdies atleisite, kiekvienas savo broliui jo nusidėjimus.

* Mark. 11, 25. 26.

Perskyrimas 19.

Apie atskyrimo gromatą, kudikius ir bagotystę.

Ir nusidavė, kaip Jėzus visus tus žodžius iškalbėjęs buvo, pasikėlė jis iš Galilėos, ir atėjo *į rubežius Žydų žemės, anašal Jordano.

* Mark. 10, 1.

2. Ir sekė jį daug žmonių, ir jis gydė juos tenai.

3. Tai atėję pas jį Parizėušiai, gundė jį, tarydami: bau valė žmogui, skirtis nuo savo pačios dėl bile kokios priežasties?

4. Bet jis atsakydamas tarė jiems: *ar ne skaitėte, kad tas, kurs iš pradžios žmogų sutvėrė, tas padarė, kad vienas vyras bei moteriškė būtų?

* 1 Maiž. 1, 27.

5. Ir tarė: *todėl žmogus įsavo tėvą ir motyną, palikęs prie savo moters glausis, ir bus juodu vienas kunas.

* Mark. 10, 7. 8. † 1 Maiž. 2, 24. 1 Kor. 7, 16.

6. Šitaip o tuodu toliaus ne du, bet vienas kunas. Taigi, ką Dievas suvedęs, tai *nei vienas žmogus ne tur perskirti.

* 1 Kor. 7, 10.

7. Jie tarė jam: kamgi Maižėšius *prisakė, atsiskyrimo gromatą duoti ir nuo jos atsiskirti?

* per. 5, 31. Mark. 10, 4.

8. Jis sakė jiems: Maižėšius paveli o jums skirtis nuo savo moterų

dėl jūsų širdies kietumo; bet iš pradžios taip ne buvo.

9. Ale aš sakau jums: *kurs skiriasi nuo savo moters, (jei ne dėl kekšystės) ir kitą veda, tas peržengia venčionystę. O kurs atskirtą veda, tas taip o jau venčionystę peržengia.

* per. 5, 31. 32. Mark. 10, 11.

10. Tai tarė mokitiniai jam: jei taip yra su vyru ir su moterimi, tai ne ger vesti.

11. Bet jis tarė jiems: tą žodį ne kožnas išmano, bet tikt tie, *kuriems duota.

* 1 Kor. 7, 7. 17.

12. Nės yra keli romyti, kurie taip iš motynos žyvato gimę; ir yra kiti romyti, kurie žmonių išromyti; ir yra kiti romyti, kurie patys savę išsiromijo dėl dangaus karalystės. Kas tai gal išmanyti, te išmano.

13. Tai *atnešė kudikių pas jį, kad uždėtų rankas ant jų ir melstųs; o mokitiniai apdraudė juos.

* Mark. 10, 13.

14. Bet *Jėzus tarė: leiskite kudikius, ir ne uždrauskite jiems, pas manę ateiti; nėra tokių yra dangaus karalystė.

* per. 18, 2. s. Luk. 18, 15.

15. Ir *uždėjęs rankas ant jų, išėjo iš čia.

* Mark. 10, 16.

16. Ir štai, *vienas atėjęs tarė: geras mokytojau, ką gero darysu, jeib amžinąją gyvatą apturėčiau?

* Luk. 18, 18.

17. Bet jis tarė jam: kam vadini manę geru? nei vienas ne esti geras, kaip tiktai vienas Dievas. Bet *jei tu nori įeiti į gyvatą, tai pilnavok prisakymus.

* Luk. 10, 28.

18. Tai jis tarė jam: kurius? Bet Jėzus tarė: *Ne užmušk. Ne peržengk venčionystės. Ne vogk. Ne liudyk neteisaus liudymo.

* 2 Maiž. 20, 13. s.

19. Garbink tėvą ir motyną. Ir mylėk savo artumą, kaip pats savę.

20. Tai jaunikaitis tarė jam: vislab tai aš pilnavojau iš savo jaunystės; kogi man dar reik?

21. Jėzus tarė jam: jei nori tobulas būti, tai eik ir *parduok vislab, ką turi, ir duok ubagams; tai turėsi skarbą danguje, ir atėjęs sek manę.

* per. 6, 20. Luk. 16, 9. per. 12, 33.

22. Tą žodį išgirdęs jaunikaitis, atstojo *smutnas nuo jo; nėra turėjo daug lobių.

* Ps. 62, 11. Luk. 12, 15. 19.

23. Bet Jėzus tarė savo mokiti-

niams: iš tiesos, sakau jums: *ba-gotas ne pigiai įeis į dangaus kara-lystę.

* Mark. 4, 18. 19. per. 10, 23.

24. Ir toliaus sakau jums: *pigiaus yra verbludui pereiti per adatos ausį, ne kaip bagotam įeiti į Dievo kara-lystę.

* Luk. 18, 25.

25. Tai išgirdę jo mokitiniai, nusi-gando labai ir tarė: kasgi tai gal išganytas pastoti?

26. Bet Jėzus pažiūrėjo į juos ir tarė jiems: žmonėms tai negalimas daiktas, ale Dievui visi daiktai galimi.

27. Tai atsakydamas Petras tarė jam: *Štai, mes vislab palikę sekėme tave; kas bus mums už tai?

* Mark. 10, 28. Luk. 18, 28.

28. Bet Jėzus tarė jiems: iš tiesos sakau jums, kad jus, kurie pasekėte mane, atgimime, žmogaus sunui sė-dint ant krasės savo šlovės, taipojau ir jus *sėdėsite ant dvylika krasių, ir sudysite dvylika giminių Izraelio.

* Išm. 3, 8. Luk. 22, 30.

29. Ir kas paliks namus, arba bro-lius, arba seseris, arba tėvą, arba motyną, arba moterį, arba vaikus, arba laukus dėl mano vardo, tas šim-teropai ims ir į dalykus gaus amži-nąją gyvatą.

30. Bet daug, *kurie yra pirmieji, bus paskučiausieji, ir paskučiausieji bus pirmieji.

* Ps. 20, 16. Ps. 22, 14. Mark. 10, 31.

Perskyrimas 20.

Apie vynyčios darbininkus, Kristaus muką, mok-tinių pasididžiavimą ir dviejų aklių išgydymą.

Dangaus karalystė prilygsta ukinin-kui, kursai anksti išėjo samdyti dar-bininkų į savo vynyčią.

2. Ir sudrėjęs su darbininkais po grašį ant dienos, nusiuntė juos į savo vynyčią.

3. Ir išėjęs trečiąją adyną pamatė ki-tus ant turgaus pateikaujančius.

4. Ir tarė jiems: ir jus eikite į vy-nyčią, duosiu jums, kas verta.

5. Ir jie nuėjo. Vėl išėjęs apie šeš-tąją ir devintąją adyną, taipojau padarė.

6. Bet išėjęs apie vienuolikąją ady-ną, rado kitus pateikaujančius, ir tarė jiems: ką čia stovite visą dieną pa-teikaudami?

7. Ir jie sakė jam: nieks mus ne samdė. Jis sakė jiems: eikite ir jus į vynyčią, o kas verta bus, ir jus gausite.

8. Bet vakarui ateinant, tarė vyny-

čios ukininkas savo užveizdui: vadink darbininkus ir duok jiems algą, pra-dėjęs nuo paskučiausųjų iki pirmųjų.

9. Tai atėjo vienuoliktoje adynoje samdytieji, ir gavo kiekvienas savo grašį.

10. Bet pirmieji atėję mislijos, dau-giaus gausią, ir taip jau kiekvienas gavo savo grašį.

11. Ir tą gavę murmėjo prieš ukininką,

12. Tarydami: šie paskučiausieji tik-tai vieną adyną te dirbo, o tu juos mums sulyginai, kurie mes dienos našta nešiojome ir jos karštį kentė-jome.

13. Bet jis atsakydamas tarė vienam iš jų: prieteliau, aš ne darau tau ne-teisybę; ar ne suderėjai su manimi po vieną grašį?

14. Imk, kas tavo, ir eik. Bet šiems paskučiausiems noru duoti, kaip tau.

15. Arba, ar aš ne turu valės, su savuoju daryti, ko aš noru? *ar to-dėl taip žvairiai žiuri, kad aš toks geras esmi?

* Rym. 9, 21.

16. Taipo bus paskučiausieji pirmi, ir pirmieji paskučiausi. *Nės daug yra pavadintų, bet maž išrinktųjų.

* Ps. 22, 14.

17. *Ir jis eidamas į Jėruzalę, ėmės su savimi dvyliką mokitinių skyriu ant kelio, ir tarė jiems:

* Ps. 17, 22. Mark. 9, 31.

18. Štai, užeiname į Jėruzalę, ir žmo-gaus sunus bus paduotas vyriausiem-siems kunigams ir raštemokįtiem-siems, ir jie *prasudys jį ant smerties.

* Ps. 27, 1, 2.

19. Ir *paduos jį pagonams ant ap-juokimo ir ant nuplakimo ir ant nukryžiuojimo, ir trečiąją dieną jis vėl prisikelsis.

* Luk. 18, 32.

20. Tai *atėjo pas jį motyna vaikų Zebedėjaus su savo sunumdvim, ir atsiklaupusi meldė ką iš jo.

* Mark. 10, 35.

21. Ir jis tarė jai: ko nori? ji at-sakė jam: leisk šiuodu mano sunų sėdėti tavo karalystėje, vieną po tavo dešinės, ir antrąjį po tavo kairės.

22. Bet Jėzus atsakė tarydamas: *jus ne žinote, ko prašote; ar galite to kyliko gerti, kurio aš gersu, ir savę krikštydintis tuo krikštu, kuriuomi aš krikštijamas esmi? jie tarė jam: ga-lime.

* Mark. 10, 38. Jon. 18, 11.

23. Ir jis tarė jiems: mano kyliką tiesa gersite, ir krikštą, kuriuomi aš

krikštijamas, busite ir jus krikštyti; bet duoti sėdėti po dešinės ir po kairės, ne man puolasi, bet tiems, kuriems pagatavyta mano Tėvo.

24. Tai išgirdę tie dešimtis, pykterėjo ant tų dviejų brolių.

25. Bet Jėzus pasivadinęs juos pas save, tarė: žinote, kad *kunigaikščiai svietiškieji ponavoja, ir didieji ponai valdo.

*Mark. 10, 42.

26. *Taipo ne tur buti tarp jūsų, bet norėdamas kas tarp jūsų didžių buti, tas t'esie jūsų tarnu.

*Mark. 9, 35.

27. Ir *kas nor vyriausiu buti, tas t'esie jūsų bernu.

*per. 23, 11.

28. Lygiai kaip žmogaus sunus ne atėjo, kad sau duotųs šlužytis, bet kad *patsai šlužytų, ir duotų savo gyvastį atpirkimui už daugel.

*Mark. 10, 45. Jon. 13, 4. a.

29. Ir jiems iš Jėrikos išeinant, sekė jį daug žmonių.

30. Ir štai, *du aklu, sėdėdamu pakelyje, išgirdusiu Jėzų pareinantį, šaukė ir tarė: ak Viešpatie, tu sunau Dovidą, susimilkis ant mūsų.

*Mark. 10, 46. Luk. 18, 35.

31. Bet žmonės apdraudė juodu, kad tylėtų; ale juodu juo labiau šaukė, tarydamu: ak Viešpatie, tu sunau Dovidą, susimilkis ant mūsų.

32. Bet Jėzus apsistojęs prisivadino juodu, ir sakė jiems: ko norita, kad jums daryčiau?

33. Juodu atsakė jam: Viešpatie, kad *mudviejų akys atsivertų.

*Pam. 3, 11. 7.

34. Ir Jėzus *pasigailejo ir judviejų akis pakrutino, ir juodu tuojuos regėjo savo akimis ir sekė jį.

*per. 14, 44. Mark. 6, 34.

Perskyrimas 21.

Kristaus įėjimas į Jeruzalę, Bažnyčios įstijimas, pygmedžio prakėlimas, susikalbėjimas ir pabarimas.

Bet jiems *arti atėjus pas Jeruzalę, iki Betpagės, pas alyvų kalną, siuntė Jėzus du savo mokytinių,

*Mark. 11, 1. Luk. 19, 29. Jon. 12, 12.

2. Ir tarė jiems: eikite į miestelį, jumdviem po akių esantį, ir tuojuos rasita asilienę pririštą, ir asilaitį su ja; atšikite ir atveskite ją pas mane.

3. Ir jei kas jumdviem ką sakys, tai tarkita: Viešpats jų privalo, ir tuojuos juos jums leis.

4. Bet tai vislab nusidavė, kad iš-

sipildytų žodis, *prarako sakytas, kalbančio:

*Sak. 9, 9.

5. Sakykite *dukterei Ziono: štai, tavo karalius ateiti pas tavę, lengvas, sėdėdamas ant asilienės, ir ant asilaitio atsilienės, naštomis pripratusios.

*Sak. 9, 9. a. Jon. 12, 15.

6. Mokytiniu du nuėjusiu padarė, kaip Jėzus jiems buvo liepęs,

7. Ir atvedė asilienę ir asilaitį, ir klojo savo *rubus ant jų, ir užsodino jį ant tų.

*2 Kar. 9, 13. Mark. 11, 7. 8.

8. Bet daug žmonių paklojo savo rubus ant kelio, kiti kirtu verbų nuo medžių ir barstė ant kelio.

9. Bet žmonės, pirma ir paskui einantieji, šaukė tarydami: *Ozianna sunui Dovidą, pagirtas buk ateinąsis vardan Viešpaties! Ozianna aukštybėje!

*Ps. 118, 25. 26. Jono 12, 13.

10. Ir jam įeinant į Jeruzalę, sujudo visas miestas, sakydamas: kas tasai?

11. Bet žmonės tarė: tai yra ansai Jėzus, *prarakas iš Nazaret, iš Galilėos.

*Luk. 7, 16. Ps. 24, 19.

12. Ir Jėzus *įėjo į Dievo bažnyčią, ir išvarė visus perkančius ir pardudančius bažnyčioje, ir parvertė pinigmainių stalus, ir krases karvelius pardudančiųjų;

*Mark. 11, 15.

13. Ir tarė jiems: *parašyta yra: mano namai tur maldos namai vadinami buti, ūbet jus iš tų padarėte razbaininkų duobę.

*Mark. 11, 17. Jėz. 56, 7. ū Jer. 7, 11.

14. Ir atėjo pas jį į bažnyčią aklu ir raišų, ir jis išgydė juos.

*Jėz. 35, 5. 6.

15. Bet kaip vyriausieji kunigai ir raštemokietieji pamatė stebuklus, kuriuos jis darė, ir vaikus šaukiančius bažnyčioje ir sakančius: Ozianna sunui Dovidą! didei supyko,

16. Ir tarė jam: argi ne girdi, ką šie kalba? Jėzus sakė jiems: girdžiu. Ar niekadose ne skaitėte: *iš burnos jaunų kudikių ir žindančiųjų sau liaupę pasitaisė?

*Ps. 8, 3.

17. Ir palikęs juos išėjo iš miesto į Betaniją, ir ten pasiliko.

18. Bet *kaip jis rytmetėje vėl į miestą ėjo, buvo jis išalkęs.

*Mark. 11, 12.

19. Ir pamatęs vieną pygų medį pakelyje, artyn priėjo, ir *ne rado kit nieko, kaip tik lapų ant jo; ir sakė jį: jau niekadose ne nešk vai-

siaus. Ir pygų medis tuojaus padziuvo.

* Luk. 13, 6. 7.

20. Tai pamatę mokiniai dyvijosi, tarydami: kaip taip veikiai padziuvo tas pygų medis?

21. Bet Jėzus atsakydamas tarė jiems: iš tiesos sakau jums, *kad tikėjimo turite, ir ne abejojate, tai ne tiktai su pygų medžiu tai galėsite daryti, bet ir, jei sakysite šiam kalnui: kelkis ir griuk į mares, tai nusiduos.

* Mark. 11, 23.

22. Ir *vislab, ką jus prašote maldoje, jei tikite, tai gausite.

* per. 18, 19.

23. Ir kaip jis *įėjo į bažnyčią ir mokino, priejo jį vyriausieji kunigai ir žmonių vyresnieji, sakydami: kokioje macėje tu tai darai? ir kas tau tą macę davė?

* Mark. 11, 27. 28.

24. Jėzus jiems atsakydamas tarė: ir aš jus klausu vieną žodį; jei jus man tai sakysite, tai ir aš jums sakysu, kokioje macėje aš tai darau?

25. Iš kur buvo Jono krikštas? ar jis buvo iš dangaus, ar iš žmonių? tai jie savyje mislijo, ir tarė: jei sakome, jį iš dangaus buvusį, tai jis mums sakys: kodėlgi jam ne vierijote?

26. Bet jei vėl sakome, jį iš žmonių buvusį, tai turime žmonių bijotis, *nės jie visi Joną per praraką laikė.

* per. 14, 5.

27. Ir atsakė Jėzui tardami: to ne žinome. Tai jis jiems sakė: taigi ir aš jums ne sakau, kokioje macėje aš tai darau.

28. Bet kas jums regis? turėjo žmogus du sunu; ir pirmąjį priėjęs tarė: sunau, eik ir dirbk šiandien mano vynyčioje.

29. Bet jis atsakydamas tarė: aš tai ne darysu. Potam to gailėjos ir nuėjo.

30. Ir nuėjęs pas antrąjį, taipjau tarė. Bet jis atsakydamas tarė: eisu, pone; ir ne nuėjo.

31. Katras tųdviejų darė tėvo valę? jie atsakė jam: pirmasis. Jėzus tarė jiems: iš tiesos sakau jums: *muitininkai bei kekšės gal veikiau į dangaus karalystę nukakti, ne kaip jus.

* Luk. 3, 12. 13.

32. Jonas, pas jus atėjęs, mokino jus tikrąjį kelią, ir jus jam ne vierijote, bet muitininkai bei kekšės jam vierijo. Ir norint jus tai matėte, tačiau ne prisivertėte potam, kad ir jus jam butumbite vieriję.

33. Girdėkite kitą prilyginimą: *buvo ukininkas; tas prisodino vynyčią, ir tą tvora aptvėrė, ir vyno spaustuve toje iškasė, ir budavojo koryčią, ir jį vynyčinkams parsamdęs į svetimą žemę iškeliauvo.

* Mark. 12, 1.

34. Bet rankiaus čėsui priešus, nusiuntė savo bernus pas vynyčinkus, kad jo vaisių imtų.

35. Tai vynyčinkai nutvėrė jo bernus, vieną išplakė, antrąjį užmušė, trečiąjį akmenimis nužudė.

36. Vėl nusiuntė kitus bernus, daugiau, ne kaip pirmųjų buvo; o jie tiems taipojau padarė.

37. Potam jis siuntė pas juos savo sunų, sakydamas: jie mano sunaus bijosis.

38. Bet *vynyčinkai, sunų pamatę, susikalbėjo: tai tėvonis, eikime, užmuškime jį, ir jo tėviškę sau imkime.

* per. 26, 3. 4. Mark. 12, 7. 8.

39. Ir ėmę jį, išstumė jį iš vynyčios, ir užmušė jį.

40. Taigi, kad tos vynyčios ponas ateis, ką jis darys tiems vynyčinkams?

41. Jie sakė jam: jis tus piktadėjus piktai nužudys, ir savo vynyčią kitiems vynyčinkams išduos, kurie jam duos vaisių tikru čėsu.

42. Jėzus sakė jiems: argi niekada ne skaitėte rašte: tas *akmuo, kurį budavonininkai išmetė, tas kampiniu akmenimi pastojo; tai tikosi nuo Viešpaties, ir yra dyvai po mūsų akių.

* Ps. 118, 22. Jėz. 8, 14. per. 28, 16.

43. Todėl sakau jums: Dievo karalystė bus jums atimta ir pagonams duota, kurie jos vaisių neša.

44. Ir *kas ant to akmens puola, tas sutrupės, bet ant kurio jis puola tą sutreškys.

* Jėz. 8, 14.

45. Ir vyresnieji kunigai bei Parizėušiai jo prilyginimus girdėdami, suprato, kad jis apie juos kalbėjo.

46. Ir jie ieškojo, kaip jį sugautų, bet *žmonių bijojos; nėra jie laikę jį per praraką.

* Luk. 7, 16. per. 19, 48.

Perskyrimas 22.

Apie karaliaus svodbą, žyžpinįjį, prisikėlimą, vyriausįjį prisakymą, ir apie Kristų Viešpatį.

Ir Jėzus atsakydamas vėl per prilyginimus jiems kalbėjo, sakydamas: 2. Danguos karalystė lygi yra karaliui, kurs savo sunui svodbą kėlė

3. Ir savo tarnus išsiuntė, svečių svodbon pakviesti; ir jie ne norėjo ateiti.

4. Vėl *išsiuntė kitus tarnus, tarydamas: sakykite svečiams: štai, česni savo pastelėdavau; mano jaučiai ir penami galvijai pamušti, ir vislab gatava; eikšte į svodbą. * per. 21, 36.

5. Bet jie tai nieku vertė, ir nuėjo, viens ant savo lauko, kits ant savo kupčystės.

6. Bet keli *sugavę jo tarnus, apgėdino ir užmušė juos. * per. 5, 12.

7. Tai išgirdęs karalius, papyko, ir pulkus savo kareivių išsiuntęs, šius razbaininkus nužavino, ir jų miestą uždegė.

8. Tai jis sakė savo tarnams: svodba tiesa gatava, ale svečiai tos ne buvo verti.

9. Todėl eikite ant vieškelių, ir kvieskite svodbon, *ką rasite.

* per. 13, 47. per. 21, 43.

10. Ir tarnai nuėję ant vieškelių, suvedė, ką tik rado, ir piktų ir gerų; ir apsėdo visus stalus.

11. Tai įjęs karalius, apžvalgyti svečių, išvydo tenai žmogų neapsirėdžiusį svodbišku rubu,

12. Ir tarė jam: prieteliau, kaip tu šen įėjai, o tačiau ne apsirėdęs rubu svodbišku? ir jis nutilo.

13. Tai karalius savo tarnams sakė: suriškite jam rankas ir kojas, ir *išmeskite jį į tolimiausiąją tamsybę, čten bus kaukimas ir dantų klebėjimas. * per. 8, 12. per. 25, 30. † per. 24, 51.

14. *Nėsa daug yra pavadintų, bet maž išrinktųjų. * Mark. 10, 31.

15. Tai *nuėję Parizėušiai sudumė, kaip jį sugautų jo kalboje.

* Mark. 12, 13. Luk. 20, 20.

16. Ir nusiuntė pas jį savo mokytinius su Erodo tarnais, sakydami: mokytojau, mes žinome, tavę teisų esantį, ir kelią Dievo tikrai mokinantį, ir tu ne atboji nei vieno, ir ne veizdi nei šiočio nei tokio žmogaus.

17. Todėl sakyk mums, kas tau regis: ar verta ciecoriui čyžę duoti, ar ne?

18. Taigi suprasdamas Jėzus jų *klastą, sakė: jus veidmainiai, kam gundote manę? * Ps. 41, 7. Mark. 12, 15.

19. Parodykite man čyžpinįgi. Ir jie jam padavė grašį.

20. Ir jis sakė jiems: kieno tas abrozas ir užrašas?

21. Jie sakė jam: ciecoriaus. Tai jis tarė jiems: *taigi duokite ciecoriui, kas ciecoriaus yra; ir Dievui, kas Dievo. * Mark. 12, 17.

22. Jie tai išgirdę dyvijos, paliko jį, ir paėjo šalin.

23. Tą pačią dieną priėjo jį Saducėušiai, *kurie sako, ne esant prisikėlimo, ir klausė jį, * Mark. 12, 18. Luk. 20, 27.

24. Tarydami: mokytojau, *Maizėšius sakęs: jei kas miršta, ne turėdamas vaikų, tai tur jo brolis jo pačią paimti ir vaikų savo broliui gaminti. * 5 Maiz. 25, 5. Mark. 12, 19. Luk. 20, 28.

25. Taigi pas mus buvo septyni broliai. Pirmasis vedęs numirė, ir ne turėdamas vaikų, paliko savo pačią savo broliui.

26. Taipojau ir antrasis ir trečiasis, iki sekmojo.

27. Paskučiaus po visų numirė ir pati.

28. Prisikėlimėgi kurio ji bus pati tarp tų septynių? juk visi ją vedė.

29. Bet Jėzus atsakydamas tarė jiems: jus klajojate, *ne žinodami nei rašto, nei macies Dievo. * Jon. 20, 9.

30. Prisikėlime nei ves, nei tekės, bet *lygus yra angielams Dievo danguje. * Mark. 12, 25. Luk. 20, 36.

31. Bet ar ne skaitėte apie numirusių prisikėlimą, kas jums Dievo sakyta, *taip kalbančio: * 2 Maiz. 3, 6.

32. Aš *esmi Dievas Abraomo, ir Dievas Izaoko, ir Dievas Jokubo. Bet Dievas ne yra numirusių Dievas, bet gyvųjų. * Mark. 12, 26.

33. Ir žmonės tai girdėdami, *stebėjosi jo pamokslo. * per. 7, 28.

34. Bet Parizėušiai išgirdę, jį Saducėušius *nutildžiusi, susirinko.

* Mark. 12, 28.

35. Ir *vienas jų, raštemokytas, gundėdamas jį, tarė: * Luk. 10, 25.

36. Mokytojau, kursai yra didžiausias prisakymas zokane?

37. Bet Jėzus tarė jam: *mylėk Dievą, savo Viešpatį, iš visos širdies, ir iš visos dušios, ir iš visos dumos. * Mark. 12, 30.

38. Tai pirmasis ir didžiausias prisakymas;

39. Bet antrasis tam lygus: *mylėk savo artumą, kaip pats savę;

* Mark. 12, 31.

40. Tuose dvejuose prisakymuose suglaustas visas zokanas ir prarakai.

41. Bet kaip buvo susiję Parizėušiai, klausė jų Jėzus,

42. Sakydamas: kas jums regis apie Kristų? kieno sunus jis yra? jie sakė: Dovidu.

43. Jis sakė jiems: kaipgi jį Dovidas Dvasėje Viešpačiu vadina, *sakydamas:

* Ps. 110, 1.

44. *Viešpats sakęs mano Viešpačiui: sėskis po mano dešinės, iki padėsu tavo neprietelius į tavo pakoją.

* Ps. 110. 1. Mark. 12, 36.

45. Taigi jei Dovidas jį Viešpačiu vadina, kaipgi jis jo sunus yra?

46. Ir *ne galėjo jam nei vienas nei žodžio atsakyti, irgi ne drįso nei vienas iš tos dienos, jį daugiau ko klausti.

* Luk. 14, 6.

Perskyrimas 23.

Jėzaus kazonis apie raštemokjtuosius ir Parizėušius.

Tai Jėzus kalbėjo žmonėms ir savo mokytiniams,

2. Tarydamas: ant Maižėsiaus krasės sėdi raštemokjtieji ir Parizėušiai.

3. Taigi *vislab, ką jie jums sako, reikiant laikyti, tai laikykite ir darykite; ale pagal jų pasiėlgimą ne elgkitės. Jie tiesa tai sako, bet patys ne daro.

* Mal. 2, 7.

4. Bet jie *riša sunkias ir nepakeilamas naštas, ir uždeda jas ant žmonių kaklo; ale jie patys tų nei vienu pirštu ne nor pajudinti,

* Luk. 11, 46.

5. Bet visus savo darbus jie daro, *kad žmonių regimi būtų. Jie platiną savo atminimo ženklus, †ir didina savo rubų siules.

* per. 6, 1. † 4 Maiž. 15, 38.

6. Jie *myl sėdėti vyriausiose vietose už stalo, česnyse ir mokyklose;

* Mark. 12, 39.

7. Ir didei mėgstasi, kad jie ant turgaus sveikinami, ir žmonių Rabi vadinami yra.

8. Ale jus nesivadinkite Rabi; nės vienas yra jūsų mokytojis, Kristus, bet jus visi este broliai.

9. Ir nei vieną ne vadinkite tėvu ant žemės; *nės vienas yra jūsų tėvas, kurs danguje yra.

* Mal. 1, 6. Epėz. 3, 15.

10. Ir ne vadinkitės mokytojais; *nės vienas yra jūsų mokytojis, Kristus.

* Jono 13, 13.

11. *Vyriausiasis tarp jūsų testov jūsų tarnas.

* per. 20, 26, 27.

12. Nės *kas pats pasiaukština, tas bus pažemintas, ir kas pats pasižemina, tas bus paaukštintas.

* Pam. Ž. 29, 23. Luk. 14, 11.

13. Bėda jums raštemokjtiems ir Parizėušiams, jus veidmainiai, kurie užrakinatė dangaus karalystę žmonėms; jus patys ne įeinatė, *ir įeiti norinčius įeiti ne leidžiatė.

* Luk. 11, 52.

14. Bėda jums raštemokjtiems ir Parizėušiams, jus veidmainiai, *kurie našlių butus suėdatė, ir sakotės ilgas maldas meldžią; todėl jums juo didesnis bus pražudymas.

* Mark. 12, 40. Luk. 20, 47.

15. Bėda jums raštemokjtiems ir Parizėušiams, jus veidmainiai, kurie pereinatė žemes ir jures, kad jus vieną Žydų vieros draugu padarytumbite, ir pastojusį, padarotė jį peklos vaiku, du kartu už jus didesniu.

16. Bėda jums, jus apjekusieji vadai, kurie sakotė: kas prisiekia prie bažnyčios, tai niekas yra, ale kas prisiekia prie aukso ant bažnyčios, tas yra kaltas.

17. Jus durnieji ir aklieji, kas yra didesnis: auksas, arba bažnyčia, kuri auksą pašvenčia?

18. Kas prisiekia prie altoriaus, tai niekas yra, bet kas prisiekia prie apierų ant altoriaus, tasai kaltas yra.

19. Jus durnieji ir *aklieji, kas yra didesnis: apiera, arba altorius, kur-sai pašvenčia apierą?

* 2 Petr. 1, 9.

20. Todėl, kas prisiekia prie altoriaus, tas prisiekia prie jo, ir prie viso, kas ant altoriaus yra.

21. Ir kas prisiekia prie bažnyčios, tas prisiekia prie jos ir prie to, *kursai toje gyvena.

* 1 Kar. 8, 13.

22. Ir kas prisiekia prie *dangaus, tas prisiekia prie Dievo krasės, ir prie to, kursai ant jos sėdi.

* per. 5, 34.

23. Bėda jums raštemokjtiems ir Parizėušiams, jus veidmainiai, kurie *desėtines duodate nuo mėtų, dilių ir kmynų, ir paliekatė, kas sunkiausia yra zokane, butent sudą, mielaširdingystę ir tikėjimą. Šius reiktų daryti, ir anų ne apleisti.

* Luk. 11, 42.

24. Jus apjekusieji vadai, kurie uodūs košiatė ir verbludus praryjatė.

25. Bėda jums raštemokjtiems ir Parizėušiams, jus veidmainiai, kurie *kupkas ir bliudus iš viršaus čystus laikote, bet viduje jie pilni yra plėšimo ir ėdesio. * Luk. 11, 39.

26. Tu aklasis Parizėuše, *čystyk pirmiaus iš vidaus savo kupką ir bliudą, kad ir, kas viršuje yra, čysta būtų. * Tit. 1, 15.

27. Bėda jums raštemokjtiems ir Parizėušiams, jus veidmainiai, kurie lygus este apbaltintiems kapams, kurie iš viršaus gražus rodosi, bet viduje pilni yra mirusių kaulų ir visokios biaurybės.

28. Taipo ir jus iš viršaus rodotėsi žmonėms geri, bet viduje pilni este veidmainystės ir netikumo.

29. *Bėda jums raštemokjtiems ir Parizėušiams, jus veidmainiai, kurie prarakų kapus budavojate, ir dabinate teisiųjų paminklus, * Luk. 11, 47.

30. Tardami: kad savo tėvų amžyje butumbime buvę, tai su jais ne butumbime dalyvi prarakų kraujo.

31. Taigi taipo patys išsiliudijate, vaikai esą tų, *kurie prarakus nužavino. * Nus. Ap. 7, 52.

32. Gerai; pripildykite ir jus saiką savo tėvų.

33. Jus *žalčiai ir anglių veislė, kaip norite išvengti pekliškąjį pražudymą? * per. 3, 7. Luk. 3, 7.

34. Todėl štai, aš *siunčiu pas jus prarakų, ir išmintingų, ir raštemokjčių; ir kitus jų nužavėsite ir nukryžiuosite, ir kitus įnuplėksite savo mokyklose, ir persekinsite iš miestų į miestus; * Luk. 11, 49. † Nus. Ap. 5, 40.

35. Kad *ateitų ant jūsų visas teišsis kraujas, pralietasis ant žemės, nuog kraujo teišiojo †Abėlo, iki kraujo **Zakariošiaus, sunaus Barakijo, kurį užmušėte tarp bažnyčios ir tarp altoriaus. * per. 27, 25. † 1 Maiž. 4, 8. ** Luk. 11, 51.

36. Iš tiesos sakau jums, vislab tai ateisiant ant tos giminės.

37. *Jėruzalė, Jėruzalė, kuri tu užmuši prarakus ir akmenimis nužudai tavėspi siųstuosius! kiek kartų aš norėjau tavo vaikus surinkti, kaip višta surenka savo vištyčius po savo sparnais, o jus ne norėjote. * Luk. 13, 34.

38. *Štai, jūsų namai bus jums pušti palikti. * 1 Kar. 9, 7. Luk. 13, 35.

39. Nėsa sakau jums: ne regėsite manęs nuo šio čėso, iki tar: lte: *pagirtas buk ateinašis vardan Viešpaties. * Mark. 11, 9. 10. Jon. 12, 13. s.

Perskyrimas 24.

Apie miesto Jėruzalės išpuštijimą ir svieto galą.

Ir Jėzui atstojus nuog bažnyčios, jo mokjtiniai atėjo pas jį, *kad jam parodytų bažnyčios budavonę. * Mark. 13, 1.

2. Bet Jėzus tarė jiems: ar ne regite to viso? iš tiesos sakau jums: *ne liks čia nei akmuo ant akmens ne sugriautas. * Mark. 13, 2.

3. Ir jam ant alyvų kalno sėdint, atėjo pas jį jo mokjtiniai skyriu, tardami: sakyk mums, kada tai bus? ir koksai bus ženklas tavo atėjimo bei svieto pabaigos?

4. Bet Jėzus atsakydamas tarė jiems: *dabokitės, kad nieks jus ne išvadžiotų. * Epėz. 5, 6.

5. Nėsa *daug ateis mano vardan, tardami: aš esmi Kristus; ir daug †išvadžios. * per. 7, 22. † Jono 5, 43.

6. Ir išgirsite karus ir šauksmus apie karus. Dabokitės ir ne nusi-gąskite. Tai vislab pirma tur nusi-duoti, bet dar niera galas.

7. Nėsa sukils žmonės prieš žmones, ir karalystė prieš karalystę, ir bus maras ir badas, ir drebėjimas žemės šen ir ten.

8. Bet tada tikt pirmiaus prasidės bėda.

9. Tada jus *paduos vargūi ir nužavys jus. Ir ne apkenčiami turėsite būti visų žmonių dėl mano vardo. * Mark. 13, 9. Luk. 21, 12. Jono 16, 2. a.

10. Tada daugel *pasipiktis ir kits kitą išduos ir ne apkęs kits kito. * per. 11, 6.

11. Ir kelsis daug *netikrų prarakų, ir daug išvadžios. * per. 7, 15.

12. Ir *kadangi neteisybė viršų gaus, meilė tuluose išauš. * 2 Tim. 3, 1.

13. Bet kas *ištrivos iki galo, tas bus išganytas. * per. 10, 22.

14. Ir šita Evangēlia apie karalystę apsakta bus *per visą svieta, ant liudymo visiems žmonėms; ir tada ateis galas. * Rym. 10, 18.

15. Ir kada jau *išvysite išpuštijimo biaurybę, †apsakytą prarako Dan-giėlo, stovinčią ant šventos vietos; (tai skaitąsis ant to te daboja!) * Mark. 13, 14. Luk. 21, 20. † Dan. 9, 26. 27.

16. Tada te bėga ant kalnų, kas Žydų žemėje butų.

17. Ir jei kas *ant stogo butų, tas te ne nukopa, ką išimti iš savo namų;

* Mark. 13, 15, 16.

18. Ir jei kas ant lauko butų, tas te ne grįžta atgalios, savo rubus imtis.

19. Bet bėda nėsčioms ir žindančioms tuo čėsu.

20. Bet melskite, kad jums ne tektų bėgti žiemoje arba *sabatoje.

21. Nės *tada bus didis vargas, kokio nei bute ne buvo iš svieto pradžios iki šioliai, ir nei potam ne bus.

* Mark. 13, 19.

22. Ir jei ne pastotų patrumpintos šios dienos, tai ne pastotų nei vienas žmogus išganytas, bet dėl išrinktųjų bus patrumpintos tos dienos.

23. *Jei tada jums kas tartų: štai, čia yra Kristus, arba tenai, tai ne vierykite.

24. Nėsa *kelsis netikri Kristus ir netikri prarakai, ir darys didžius ženklus ir stebuklus, aža išvadžiotų, (jei galima,) ir išrinktuosius.

25. Štai, aš jums tai pirma sakiau.

26. Todėlei, jei jie jums tartų: štai, jis yra pusčioje, ne nueikite tenai! štai, jis yra kamaroje, tai *ne vierykite.

27. Nėsa lygiai kaip žaibas išeiti nuo užtekėjimo, ir šviečia iki nusileidimo, toks ir bus atėjimas žmogaus sunaus.

28. *Bet kur maita, ten ir ereliai susilek.

29. Bet tuojaus po to vargo *saulė ir mėnuo savo šviesybę pames, ir žvaigždės nuo dangaus puls, ir dangaus tvirtybės judsis.

30. Ir tada pasirodys ženklas žmogaus sunaus ant dangaus. Ir tada raudos visos giminės ant žemės, ir išvys ateinantį žmogaus sunų debesyse dangaus su dide stiprybe ir šlove.

31. Ir jis siųs savo angelius *su šaukiančia truba, ir jie surinks jo išrinktuosius nuo keturių vėjų, nuo vieno dangaus krašto iki antro.

32. *Nuo pygos medžio mokįkitės prilyginimą; jo šakoms jau sprogsiant ir lapeliams atsirandant, numanote, vasarą artinantis.

* Mark. 13, 28. Luk. 21, 29.

33. Taip ir jus, tai vislab matydamį, žinokite, *tai arti už durų esant.

34. Iš tiesos sakau jums: ne sugaiš ta giminė, iki tam visam nusi-duodant.

35. *Dangus ir žemė sugaiš, bet mano žodžiai ne sugaiš.

* Mark. 13, 31. Luk. 21, 33.

36. *Bet tos dienos ir adynos ne žino nieks, nei angielai danguje, bet tiktai mano Tėvas.

37. Bet *lygiai kaip dienose Noako buvo, taip ir bus atėjimas žmogaus sunaus.

38. Nės kaipo jie buvo dienose pirm griektvanio: jie valgė, jie gėrė, jie moteris vedė, ir ištekęjo, iki tos dienos, kurioje įėjo Noakas į laivą;

39. Ir nieko ne atbojo, iki griektvaniui ateinant ir juos visus pagau-nant: taipo ir bus atėjimas žmogaus sunaus.

40. Tada *du bus ant lauko; vienas bus priimtas, o antrasis paliktas.

41. Dvi maltuvėje mals ant girnų; viena bus priimta, o antroji palikta.

42. Todėl budėkite, nės *ne žinote, kurioje adynoje ateis įsų Viešpats.

43. Bet tai žinokite: *kad namų gaspadorius žinotų, kurią adyną va-gis ateisias, tai jis mielai budėtų, ir ne duotų jam į savo namus įsi-verštis.

44. Todėl ir jus bukite gatavi; nėsa žmogaus sunus ateis adynoje ne-tikimoje.

45. Bet kursai yra *viernas ir išmin-tingas bernas, kurį jo ponas statęs ant savo šeimynos, kad jai tikru čėsu valgi duotų?

46. Išganytas tas bernas, kurį jo ponas ateidamas taipo darantį randa.

47. Iš tiesos sakau jums: *jis dės jį ant visų savo lobių.

48. Bet jei ans piktasis tarnas tartų savo širdyje: mano ponas dar ne veik pareis;

49. Ir pagauna savo draugus mušti, valgo ir geria su girtaisiais;

50. Tai ateis to berno ponas dienoje nelaukiamoje ir adynoje netikimoje;

51. Ir jį sutruškinės algą jam duos su veidmainiais. *Ten bus kaukimas ir dantų klebėjimas.

* per. 8, 12. per. 13, 42.

Perskrylmas 25.

**Apie dešimt mergų, pavierytuosius šimtus pinigų,
ir apie sudnąją dieną.**

Tada prilygs dangaus karalystė dešimt mergoms, kurios ėmusios savo liampas, ėjo priešais jauniui.

2. Bet penkios iš jų buvo paikos, ir penkios išmintingos.

3. Paikosios ėmėsi savo liampas, bet ne ėmės aliejaus drauge.

4. Bet išmintingosios ėmės aliejaus į savo rykus, su savo liampomis.

5. Bet jauniui užtrunkant, *visos susnudusios užmigo. *Jok. 3, 2.

6. Ir nakties viduryje šauksmas stoji: štai, jaunikis ateiti, eikite jam priešais.

7. Tai *atsikėlusios visos šitos mergos pritaisė savo liampas. *Luk. 12, 36.

8. Bet paikosios tarė išmintingoms: duokite mums nuo savo aliejaus, nėra mūsų liampos gesta.

9. Tai atsakydamos išmintingosios tarė: ne taip, kad potam ne kaip jus, taip ir mes pristoktumbime, bet nuėjusios pas pardavėjus, pačios sau nusipirkite.

10. Ir joms nuėjus pirktis, atėjo jaunikis, ir tos, kurios gatavos buvo, *įėjo su juomi ant svodbos, ir durys tapė užrakintos. *Apr. 19, 7.

11. Bet paskiaus atėjo ir kitos mergos, *sakydamos: pone, pone, ben ir mums atverk. *Luk. 13, 25. a.

12. Bet jis atsakydamas tarė: iš tiesos sakau jums: *ne pažįstu jūsų. *per. 7, 23. Ps. 1, 6.

13. Todėl *budėkite, nėra ne žinote nei dienos nei adynos, kurioje ateis žmogaus sunus. *per. 24, 42. Mark. 13, 33. a. Luk. 21, 36.

14. Lygiai kaipo *žmogus šalin iškeliaudamas savo tarnus susivadino ir jiems savo lobjus išdalijo; *Luk. 19, 12. a.

15. Ir vienam davė penkis šimtus pinigų, antramjam du šimtu, trečiamjam vieną šimtą, kožnam pagal jo pagalėjimą; ir tuojaus iškeliauo.

16. Tai nuėjęs tas, kurs penkis šimtus buvo gavęs, tais vertėsi, ir kitus penkis šimtus pelnė.

17. Taipojau ir tas, kurs du šimtu buvo gavęs, pelnė kitu du.

18. Bet tas, kurs vieną šimtą buvo gavęs, nuėjęs iškasė duobę žemėje, ir paslėpė savo pono pinigų.

19. Po ilgo čėso sugrįžęs ponas tų tarnų, rokundą su jais laikė.

20. Tai atėjo tas, kurs penkis šimtus buvo gavęs, ir padėjo jam antrus penkis šimtus, tarydamas: pone, penkis šimtus tu man davei, štai, kitus penkis šimtus tais nupelniau.

21. Tai jam tarė jo ponas: ak gerai, tu gerasis ir viernasis tarne, tu ant mažo buvai viernas: aš tavę ant daugio statysu; jeik į savo pono linksmybę.

22. Tai priėjo ir tas, kurs du šimtu gavęs buvo, ir tarė: pone, tu man du šimtu davei, štai, aš taisiais kitu du šimtu nupelniau.

23. Jo ponas tarė jam: *ak gerai, tu gerasis ir viernasis tarne, tu ant mažo buvai viernas, aš tavę ant daugio statysu; jeik į savo pono linksmybę. *perkš. 21.

24. Tai priėjo ir tas, kurs vieną šimtą buvo gavęs, ir tarė: pone, žinojau, tavę smarkų žmogų esantį; tu piauji, kur ne sėjęs, ir renki, kur nebarstęs;

25. Taigi pasibijojęs nuėjau, ir paslėpiau tavo šimtą po žeme; štai, imk kas tavo.

26. Bet jo ponas atsakydamas tarė jam: *tu piktasis tarne ir tinginy! jei žinojai, manę piaujantį, kur ne sėjau, ir renkantį, kur ne barsčiau, *per. 18, 32.

27. Tai butumbei mano pinigų turėjęs pinigmainiams duoti, o aš sugrįžęs, bučiau savąją su nuomais atsiėmęs.

28. Todėl atimkite tam tą šimtą, ir duokite dešimt šimtų turinčiamjam.

29. Nėsa *turinčiamjam bus duota, ir apščiai turės; bet neturinčiamjam ir tai, ką tur, bus atimta.

*per. 13, 12. Mark. 4, 25. Luk. 8, 18.

30. Ir nenaudėlį tarną *įmeskite į tolimiausią tamsybę; ten bus kaukimas ir dantų klebėjimas. *per. 8, 12. p. 24, 51. a.

31. Bet kad *ateis žmogaus sunus savo šlovėje, ir visi šventieji angilai su juomi, tai jis sėdės ant krasės savo šlovės; *per. 16, 27. 1 Tes. 4, 16.

32. Ir *visos žmonių giminės bus surinktos po jo akių. Ir jisai skirs juos nuo kits kito, lygiai kaip kerdžius avis nuog ožių skiria. *Rym. 14, 10.

33. Ir *avis po savo dešinės statys, bet ožius po kairės. *Ezėk. 34, 17.

34. Tai sakys karalius tiems po savo dešinės: eikšte šen, jus peržegnotieji mano Tėvo, apturėkite karalystę, kuri jums pagatavyta nuog svieto pradžios.

35. *Nės aš buvau išalkęs, o jus manę valgydinote. Aš buvau ištroškęs, o jus manę girdėte. Aš svečiu buvau, o jus manę priėmėte.

* Jėz. 58, 7. Ezėk. 18, 7. Tob. 4, 17.

36. Aš nuogas buvau, o jus manę aprėdėte. Aš sirgau, o jus manę atlankėte. Aš apkaltas (sugautas) buvau, o jus manęsp atėjote.

37. Tai jamui teisieji atsakys, tarydami: Viešpatie, kuočės tavę regėjome išalkusį, ir tavę valgydinome? arba trokštantį, ir tavę girdėme?

38. Kada regėjome tavę svečią, ir priėmėme? arba nuogą, ir tavę aprėdėme?

39. Kada tavę regėjome sergantį, arba apkaltą, ir pas tavę atėjome?

40. Ir karalius atsakydamas tars jiems: iš tiesos, aš sakau jums: *ką vienam padarėte tų mano mažiausiųjų brolių, tai man padarėte.

* per. 10, 42. Pam. 3, 19. 17. Ebr. 6, 10. s.

41. Tai jisai ir sakys tiems po kairės: *eikit šalin nuog manęs, jus prakeiktieji, į amžinąją ugnį, kuri pagatavyta velniui ir jo angelams.

* per. 7, 23. Luk. 13, 27. Ps. 6, 9. Apr. 20, 10, 15.

42. Aš buvau išalkęs, o jus manę ne valgydinote. Aš buvau ištroškęs, o jus manę ne girdėte.

43. Aš svečiu buvau, o jus manę ne priėmėte. Aš nuogas buvau, o jus manę ne aprėdėte. Aš sirgau ir apkaltas buvau, o jus manę ne atlankėte.

44. Tai ir jie atsakys tarydami: Viešpatie, kada tavę regėjome išalkusį, arba trokštantį, arba svečią, arba apkaltą, ir tau ne pašlužijome.

45. Tai jis jiems atsakys, tarydamas: iš tiesos, sakau jums, ką ne padarėte vienam šių mažiausiųjų, tai ir man ne padarėte.

46. Ir *jie nueis į amžinąją muką, bet teisieji į amžinąją gyvatą. *Jono 5, 29.

Perskyrimas 26.

Kristus mostytas, su smerčiu karauja, po šventos večerės įstatymo išduotas, ir į vyriausiųjų kunigų provą nuvestas.

Ir nusidavė, kaip Jėzus tas visas kalbas pabaigė, tarė jis savo mokytiniams:

2. Žinote, po dviejų dienų velykas busiant, ir žmogaus sunus paduotas bus kryžijavojimui.

3. Tai *susirinko vyriausieji kunigai ir raštemmokytieji ir vyresnieji žmonių į paločių vyriausiojo kunigo, Kaipošiumi vardu,

*Jono 11, 47.

4. Sudumdami, kaip Jėzų kytriai sugavę nužavintų.

5. Bet jie tarė: *minau ne šventėje, kad maištas ne rastų tarp žmonių.

* per. 27, 15.

6. Ir Jėzui esant *Betanijoje, namuose Simeono, raupsuotojo,

* Mark. 14, 3. s.

7. Priėjo jį *moteriškė, turėdama stiklą labai brangaus vandens, ir tą užliejo ant jo galvos, jam už stalo sėdint.

* Jono 12, 3.

8. Tai jo pasiuntiniai išvydę pykterėjo, tarydami: kam dera tas pustijimas?

9. Šis vanduo butų galėjęs brangiai parduotas ir ubagams duotas buti.

10. Tai Jėzus supratęs tarė jiems: kodėl raudinate tą moteriškę? ji tikrai gerai man padarė.

11. Jus *visados ubagų turite pas savę, bet manę ne turite visados.

* 5 Maiz. 15, 11. Mark. 14, 7. Jono 12, 8.

12. Juk ji tą vandenį yra užliejusi ant mano kuno, kad tuomi parodytų, manę laidotą busiantį.

13. Iš tiesos, aš sakau jums: kur sakoma bus šita evangėlija po visą svieta, čia ir sakoma bus ant jos paminklo, ką ji dariusi.

14. Tai nuėjęs iš anų *dvylika vienas, vardu Judošius Iškariotas, pas vyriausiuosius kunigus,

* Mark. 14, 10.

15. Tarė jiems: ką man duosite, aš ji jums išduosų? ir jie jam siulė *tridešimt sidabrininkų.

* Sak. 11, 12.

16. Ir iš to jis tykojo, kaip ji išduotų.

17. Bet pirmoje dienoje nerauginotos duonos *priėjo mokytiniai Jėzų, tarydami jam: kur nori, kad tau pagatavotumbime valgyti velykų avinėlių?

* Mark. 14, 12. Luk. 22, 7. 8.

18. Jis tarė: eikite į miestą Jėruzalę pas vieną, ir jam sakykite: mokytis tau sakydina: mano čėsas jau atėjo, aš pas tavę velykas švėsu su savo mokytiniais.

19. Ir mokytiniai darė, kaip Jėzaus įsakyti, ir pagatavijo velykų avinėlių.

20. Ir *ant vakaro sėdosi jis už stalo su dvylika.

* Mark. 14, 17. 18. Luk. 22, 14.

21. Ir jiems be valgant tarė jis: *iš tiesos sakau jums, vienas jūsų išduos mane.

*Jono 13, 21.

22. Ir jie labai nusismutnię pradėjo kožnas viens iš jų klausti: Viešpatie, argu aš esmi?

23. Jis atsakydamas tarė: *lygiai su manimi ranka į bliudą dažęs mane išduos.

*Mark. 14, 20.

24. Žmogaus sunus tiesa nueiti, kai po apie jį parašyta; bet bėda tam žmogui, per kurį žmogaus sunus išduotas bus. Geriaus butų tam žmogui niekados ne gimus.

25. Tai atsakydamas Judošius, kurs jį išdavė, tarė: argi aš esmi, mokytojau? jisai jam atsakė: tu sakai.

26. Bet jiems bevalgant *ėmė Jėzus duoną, dėkavojęs laužė ir davė tą pasiuntiniams savo, sakydamas: imkit, valgykit, tai esti mano kunas.

*Mark. 14, 22. Luk. 22, 19. 1 Kor. 11, 23.

27. Ir ėmęs kyliką, ir padėkavojęs davė jiems tą, tarydamas: gerkite iš to visi;

28. Tai yra mano kraujas naujojo testamento, kurs praliejamas yra už daugel ant griekų atleidimo.

29. Aš sakau jums: *aš ne gersu iš šio čėso šito vaisiaus vynmedžio, iki anos dienos, kad tą su jumis naują gersu karalystėje savo Tėvo. *Mark. 14, 25.

30. Ir *pagiedoję liaupsės giesmę, išėjo jie pas alyvų kalną. *Mark. 14, 26. s. s.

31. Tai tarė jiems Jėzus: *jus visi šią naktį manimi pasipiktįsite. Nėsa parašyta yra: tąš ištiksu ganytoji, ir kaimenės avys išsisklaidys.

*Mark. 14, 27. s. † Sak. 13, 7.

32. Bet prisikėlęs iš numirusių eisu pirm jūsų į Galilėos žemę.

33. Bet Petras atsakydamas tarė jam: norint visi pasipiktintų tavimi, aš tačiau niekados ne pasipiktįsu.

34. Jėzus tarė jam: iš tiesos sakau tau: *šioje naktyje, gaidžiui dar ne pragydus, tris kartus užsigįsi manęs.

*Mark. 14, 30. Luk. 22, 34. Jono 13, 38.

35. Petras tarė jam: o kad ir mirti man su tavimi tektų, tai ne užsigįsu tavęs. Taipu sakė ir visi mokitiniai.

36. Tai atėjo Jėzus su jais *pas dvarą, Getsėmanė vadinamą, ir tarė savo mokytiniams: †pasisėskite čia, iki ten nuėjęs pasimelsu.

*Mark. 14, 32. Luk. 22, 39. Jono 18, 1. † 1 Maiž. 22, 5.

37. Ir drauge ėmęs Petrą ir abudu sunu Zebedėjaus, pradėjo smutnytis ir sielvartauti.

38. Tai Jėzus tarė jiems: *mano dušia smutna yra iki smerties; čia pasilikite ir budėkite su manimi.

*Mark. 14, 34.

39. Ir *maž pažygėjęs parpuolė ant savo veido melsdamasi bei sakydamas: mans Tėve, jei gal buti, te aplenkia mane tas kylikas, tačiau ne kaip aš, bet kaip tu nori. *Luk. 22, 41.

40. Ir atėjęs pas savo mokytinius, rado juos be miegančius, ir tarė Petru: argi ben ne galite nei vieną adyną su manimi budėti?

41. Budėkite ir *melskitės, kad ne įpultumbite į pagundymą. Dvasė tiesa noringa, bet kunas yra silpnas.

*Mark. 14, 38.

42. Vėl antrą kartą nuėjęs meldėsi jis tarydamas: mans Tėve, jeigi ne gal mane aplenkti tas kylikas, net aš tą gerčiau, tai te nusiduod tavo valė.

43. Ir atėjęs juos vėl rado be miegančius, ir jų akys pilnos buvo miego.

44. Ir palikęs juos vėl nuėjo ir trečią kartą meldėsi tais pačiais žodžiais.

45. Tai atėjęs pas savo mokytinius, tarė jiems: *ak, ar dabar miegosite ir ilsėsitės? Štai, adyna atėjo, kad žmogaus sunus bus paduotas į griekininkų rankas.

*Mark. 14, 41.

46. Kelkitės, eikime; štai, pašalyje yra mano išdavėjas.

47. Ir jam dar bekalbant, štai *Judošius, viens iš dvylika, atėjo, ir su juomi didis pulkas žmonių su kardais ir su kartimis, nuo vyriausiųjų kunų ir vyresniųjų žmonių.

*Mark. 14, 43. Luk. 22, 47.

48. Ir išdavėjas buvo jiems ženklą davęs, sakydamas: kurį aš pabučiuosiu, tas tikrasis, tą sugaukit.

49. Ir tuojau priėjęs Jėzų, tarė: sveikas mokytojau, ir *jį pabučiavo.

*2 Zom. 20, 9.

50. Bet Jėzus jam tarė: prieteliau, ant ko čia atėjai? tai jie priėję, rankomis nutvėrė Jėzų, ir jį sugavo.

51. Ir štai, viens iš jų, kurie su Jėzumi buvo, ištiesęs ranką, *ištraukė savo kardą, ir ištikdamas vyriausiojo kunigo tarną, nukirto jam vieną ausį.

*Mark. 14, 47. Luk. 22, 50. Jono 18, 10.

52. Tai Jėzus tarė jam: įkišk kardą

j savo vietā; nēs kursai karda ima, tas kardu prapuls.

53. Bēs misliji, manē ne galint savo tėvo melsti, kad man atsiųstų *daugiaus, ne kaip dvylika Lēgiōnų angieļu?

*Dang. 7, 10,

54. Bet kaipo raštas išsipildytų? tur taipo buti.

*Ps. 22, 7.

55. Tā adynā kalbējo Jēzus pulkui: jus išējote, kaip ant razbaininko, su kardais ir su kartimis sugauti manē. Juk aš kasdien sēdējau pas jus mokiēdamas bažnyčioje, o jus manē ne gaudēte.

56. Bet tai nusidavē, kad išsipildytų raštai prarakų. Tai visi *mokiētiniai jī palikē pabēgo.

*perkš. 31.

57. Bet kurie Jēzū sugavē buvo, *nuvedē jī pas vyriausijai kunigā Kai-pošī, kur susirinkē buvo raštemokiētieji ir vyresnieji.

*Jono 18, 13. s.

58. Bet Petras jī iš tolo sekē iki paločiaus vyriausiojo kunigo, ir jējēs jī vidū sēdosi pas tarnus, matyti norēdamas, kas īš to busiā.

59. Bet vyriausieji kunigai ir vyresnieji ir visi rotponiai jēškojo neteisaus liudymo priēš Jēzū, kad jī nužavintų.

60. Ale nei jokio ne rado. Ir norint daugel neteisių liudininkų priējo, tačiau nei jokio ne rado. Paskiaus du neteisiu liudininku priējusiu,

61. Tarē: jīs kalbējo: *aš galiu Dievo bažnyčią sardyti, ir jī trīs dienas tā vėl pakurti.

*Jono 2, 19. 21. s.

62. Ir vyriausiasis kunigas pasikēlēš tarē jam: argi nieko ne atsakai ant to, kā tie liudija priēš tavē?

63. Bet Jēzus tylējo. Ir vyriausiasis kunigas atsakydamas tarē jam: *aš prisakau tau prie gyvojo Dievo, kad mums pasakytumbei, bau tu esi Kristus, Dievo suns?

*1 Kar. 22, 16.

64. Jēzus tarē jam: tu sakai. Tačiau aš sakau jums: īš šio čēso regēsite žmogaus sunų *po dešinēs stiprybēs sēdintī ir ant debesų dangaus ateinantī.

*per. 16, 27. Mark. 14, 62. Ps. 110, 1.

65. Tai sudraskē vyriausiasis kunigas savo rubus ir tarē: jīs Dievā bluznijo; kokio liudijimo toliaus be privalome? štai, dabar girdējote jō Dievo bluznijimā.

66. Kas jums regisi? jie atsakydami tarē: jīs smerties kaltas.

*Jēr. 26, 11.

67. Tai jie *spiaudē jī jo veidā ir mušē jī kumsčiomis. Bet kiti īštiko jī jī veidā,

*Jēz. 50, 6.

68. Ir tarē: prarakau mums, Kristau, kas tavē mušē?

69. Bet Petras lauke *sēdējo pryangēje paločiaus, ir priējusi jī viena merga tarē: ogi ir tu buvai su tuo Jēzumi īš Galilēos.

*Mark. 14, 66. Luk. 22, 56. Jono 18, 16. s.

70. Bet jīs po akių visų užsigynē, tarydamas: aš ne žinau, kā tu kalbi.

71. Bet jam pro angā laukan īšeinant, kita merga, jī īšvydusi, tarē čia esantiems: ir tas buvo su tuo Jēzumi īš Nazaret.

72. Ir jīs antrā kartā užsigynē pasibažydamas, ir tarē: aš ne pažīstu to žmogaus.

73. Ir po mažos valandos priējo čia stovintieji, sakydami Petrui: īš tiesos, ir tu esi viens tų, nēs ant tavo kalbos tai numanome.

74. Tai jīs *pagavo keiktis ir bažytis: aš to žmogaus ne pažīstu. Ir tuojaus gaidys pragydo.

*Mark. 14, 71.

75. Tai atsiminē Petras Jēzaus žodžių, kada jam kalbējo: *gaidžiui dar ne pragyduš, trīs kartus manēs užsigīsi. Ir laukan īšjēs nusiverkē graudžiai.

*perkš. 34.

Perskyrimas 27.

Kristaus kentėjimas vyriausiųjų provoje, nukryžijavojimas, smertis, stebuklais apgėdėtas, ir palaidojimas.

Bet *ryto metą visi vyriausieji kunigai ir vyresnieji žmonių sudumē ant Jēzaus, kad jī nužavintų.

*Mark. 15, 1. Luk. 22, 66. Jon. 18, 28.

2. Ir surišē jī nuvedē ir padavē Panskui Pilotui, Žydų žemės valdonui.

3. Regėdamas tai Judošius, kurs jī īsdavęs buvo, jī smerčiop atsudytā esant, gailėjōs ir sugrāžino anus trisdešimts sidabrininkus vyriausiems kunigams ir vyresniems, 4. Sakydamas: susigriešijau išduodamas nekaltą kraują.

5. Jie tarē: kas mums tai rup? tu žinokis. Ir *jīs jī bažnyčią sidabrininkus įmetēs atstojo, ir nuėjēs pats pasikorē.

*Nus. Ap. 1, 18.

6. Bet vyriausieji kunigai ėmē sidabrininkus ir tarē: ne valē tuos dēti

i bažnyčios skrynę, nėsa tai kraujo pinigai.

7. Bet jie susikalbėję *pirko už tus puodžiaus dirvą kapinėms, ateivius palaidoti.

* Nus. Ap. 1, 19,

8. Todėl ta dirva praminta yra kraujo dirva iki šios dienos.

9. Tai išsipildė, kas pasakyta *prarako Jėremiošiaus, taip kalbančio: jie ėmė trisdešimtis sidabrininkų, kuriais užmokėtas buvo parduotasis, kurį jie pirko iš vaikų Izraelio,

* Jėr. 32, 6. s. Sak. 11, 12. 13.

10. Ir tus davė už puodžiaus dirvą, kaip man Viešpats prisakė.

11. Bet Jėzus stovėjo po akių žemės valdono; ir žemės valdonas klausė jo, tarydamas: *ar tu esi Žydų karalius? bet Jėzus jam tarė: tu sakai.

* Mark. 15, 2.

12. Ir apskundžiamas vyriausiųjų kunigų ir vyresniųjų nieko ne atsakė.

13. Tai Pilotas jam tarė: ar ne girdi, kaip sunkiai jie tavę apskundžia?

14. Ir jis jam nei ant vieno žodžio ne atsakė, aža ir žemės valdonas di-dei nusidvyjo.

15. Bet *ant švenčių papratęs buvo tas žemės valdonas, žmonėms išleisti vieną kalinių, kurio jie norėjo.

* Mark. 15, 6.

16. Bet tuočės jis turėjo vieną ypachiai kaltą kalinį, Barabošiumi vardu.

17. Ir susirinkus aniems, tarė jiems Pilotas: katrą norite, kad aš jums išleisčiau? Barabošių arba Jėzų, kurį sako, Kristų esant?

18. Nėsa jis gerai žinojo, kad jį išpavydo buvo išdavę.

19. Ir jam sėdint ant sudo krasės, atsiuntė jo pati pas jį, ir jam sakydino: ne turėk nieko darbo su tuom teisiuoju; aš šiandien daugel per sapną dėl jo kentėjau.

20. Bet vyriausieji kunigai ir vyresnieji perkalbėjo žmones, kad *Barabošiaus prašytų ir Jėzų nužavintų.

* Mark. 15, 11. Luk. 23, 18. Jono 18, 40.

21. Tai atsakė žemės valdonas, tarydamas jiems: katro norite iš tų dviejų, kad jį jums išleisčiau? jie atsakė: Barabošiaus.

22. Pilotas tarė jiems: kagi darysu su Jėzumi, kurį sako esantį Kristų? jie visi sakė: nukryžiovodink jį.

23. Valdonas tarė: *kagi jis pikto pa-

daręs? bet anie juo daugiaus šaukė tarydami: nukryžiovodink jį. * Mark. 13, 14.

24. Tai matydamas Pilotas, nieko ne padaręs, bet juo didesnį tranksmą randantis, ėmęs vandens, *mazgojos rankas po akių žmonių, tarydamas: aš nekaltas esmi kraujo to teisiojo; jus žinokitės.

* 5 Maiz. 21, 6.

25. Tai visi žmonės atsakydami tarė: jo kraujas testov ant mūsų ir ant mūsų vaikų.

26. Tai jis *išleido jiems Barabošių, bet Jėzų nuplakdinęs padavė, kad būtų nukryžiuotas.

* Mark. 15, 15.

27. Tai *žemės valdono kareiviai Jėzų drauge vedėsi į sudo butą, ir surinko ant jo visą pulką.

* Mark. 15, 16.

28. Ir nurėdė jį, apsiautė jį purpuros skreiste.

29. Ir nupynę erškėčių vainiką, uždėjo tą ant jo galvos ir davė jam nendrę į dešinę ranką, ir keliais paršiklaupė apjuokė jį, tarydami: sveiks, Žydų karaliau!

30. Ir *spiaudami į jį ėmė nendrę, ir taja jo galvą mušė.

* Jėz. 50, 6.

31. Ir *kaip jie buvo jį apjuokę, nusiautė jam skreistę, ir aprėdė jį jo paties rubais, nuvedė jį, kad jį nukryžiuotų.

* Mark. 15, 20.

32. Ir išeidami rado žmogų iš Cyrenios, Simoną vardu, tą jie privertė, jo kryžių nešti.

33. Ir *atėję ant vietos, Golgata vadinamos, tai mūsų kalboje: lavongalvių vieta, *Mark. 15, 22. Luk. 23, 33. Jon. 19, 17.

34. *Davė jam gerti uksuosą, su tulžimi sumaišytą, ir tą paragavęs ne norėjo gerti.

* Ps. 69, 22.

35. Bet kaip jį buvo nukryžiuoję, dalijosi jie jo rubus, mesdami burtą ant tų, kad išsipildytų, *kas pasakyta per praraką: „jie išsidalijo tarp savęs mano rubus ir ant mano sermėgos burtą metė.“

* Ps. 22, 19. s.

36. Ir sėdėdami ten sergėjo jį.

37. Ir viršuje jo galvos prisegė priežastį jo smerties parašytą, butent: tas yra Jėzus, Žydų karalius.

38. Nukryžiuotų taipojau su juomi buvo *du razbaininku, vienas po dešinės, kitas po kairės.

* Luk. 23, 33.

39. Bet kurie pro šalį ėjo, *bluznijo jį, įkratydami savo galvas,

* Mark. 15, 29. † Ps. 22, 8.

40. Ir tarydami: tu, *kursai suardai Dievo bažnyčią, ir į tris dienas tą pabudavoji, pats gelbėk save. Jei tu esi Dievo sunus, tai nukopk nuo kryžiaus.

* Jono 2, 19. s.

41. Taipojau ir vyriausieji kunigai jį apjuokdami su raštemokjtaisiais ir vyresniaisiais tarė:

42. Kitus jis gelbėjo, ir pats save ne gal išsigelbėti. Jeigu jis karalius Izraelio yra, tai dabar te nukopia nuog kryžiaus, tai jam viersime.

43. Jis *Dievu nusitikėjo, tas jį dabar te išgelbti, jeigu nor! Nės jis sakęs: aš esmi Dievo sunus.

* Ps. 22, 9. Išm. 2, 18.

44. Taipojau jį *apjuokė ir razbaininku du, su juomi nukryžiaivotu du.

* Luk. 23, 39.

45. Ir nuo šeštos adynos radosi tamsybė po visa žemę iki devintos adynos.

46. Ir apie devintąją adyną Jėzus šaukė didžiu balsu, tarydamas: *Eli, Eli, lama azabtani! tai yra: mans Dieve, mans Dieve, kodėl manę prastojai?

* Ps. 22, 2. s.

47. Bet keli čia stovėdami, tai išgirde, sakė: tas Eliošiaus šaukia.

48. Ir tuojaus vienas iš jų bėgęs ėmė kempinę, ir uksuosu tą pripildė, ir užmoves ant nendrės jam gerti davė.

49. Bet kiti tarė: palauk, dabokime, bau ateis Eliošius jį gelbėti.

50. Bet Jėzus *vėl šaukdamas didžiu balsu, išleido dvasę.

* Mark. 15, 37.

51. Ir štai, *apkaba bažnyčioje pusiau perdrisko, nuog viršaus iki apačios.

* 2 Maiž. 26, 31.

52. Ir žemė padrebėjo, ir uolos skeldėjo, ir kapai atsivėrė, ir daug kunų šventųjų, kurie buvo užmigę, kėlėsi.

53. Ir jam prisikėlus išėjo iš kapų, ir atėjo į šventąjį miestą, ir daug žmonėms pasirodė.

54. Bet *kareivių vyresnysis, ir kurie prie jo buvo, Jėzų sergėdami, išvydę žemės drebėjimą, ir kas tenai nusidavė, didei nusigando, tarydami: iš tiesos, tas Dievo sunus buvo.

* Mark. 15, 39.

55. Ir daug ten buvo moterų, iš tolo žiurinčių, kurios atėjusios buvo paskui Jėzų iš Galilėos žemės, šluždomos jamui;

56. Tarp kurių buvo Marija Mad-

lyna, ir Marija, motyna Jokubo ir Jozės, ir motyna sunų Zebedėjaus.

57. Bet *ant vakaro atėjo bagotas žmogus iš Arimatios, vardu Juozėpas, kursai taipojau Jėzaus mokytinis buvo.

* Mark. 15, 42. 43. Luk. 23, 50.

58. Tas atėjęs pas Pilotą prašė Jėzaus lavono. Tai Pilotas liepė jam tą duoti.

59. Ir Juozėpas ėmęs lavoną, įsiautė tą į čystą drobę;

60. Ir *padėjo tą į naująjį savo kapą, į uolą kalną; ir užritęs didį akmenį už angos kapo, atstojo.

* Jėz. 53, 9.

61. Bet buvo ten Marija Madlyna, ir kita Marija, ir sėdėjo ties kapu.

62. Antroje dienoje po prisigatavijimo dienos susirinko vyriausieji kunigai ir Parizėušiai visi pas Pilotą,

63. Tarydami: viešpatie, atsimename, kad šis išvadžiotojis gyvas dar bebudamas sakė: „Aš po trijų dienų prisikelsu.“

64. Todėl liepk sergėti kapą iki trečios dienos, kad ne atėję jo mokytiniai jį pavogtų, ir žmonėms sakytų: buk jis prisikėlęs iš numirusių! ir paskutinė klasta piktesnė butų už pirmąją.

65. Pilotas tarė jiems: tai turite sargus; eikite ir sergėkite, kaip žinote.

66. Ir jie nuėję apstatė kapą sargais, *ir užpečvietijo akmenį.

* Dan. 6, 17.

Perskyrimas 28.

Kristaus prisikėlimas ir paliepiamas, jo mokytiniais duotas.

Bet po sabatos vakaro, praaušs pirmajai dienai sabatų (t. e. nedėlės), *atėjo Marija Madlyna ir antroji Marija, kapą apžvalgyti.

* Mark. 16, 1. Luk. 24, 1. Jono 20, 1.

2. Ir štai, stojos didis žemės padrebėjimas. Nėsa angelas Viešpaties nužengęs nuo dangaus atėjo, ir atritęs akmenį nuo angos pasisėdo ant to.

3. Ir *jo veidas buvo kaip žaibas, ir jo rubas baltas kaip sniegas.

* Mark. 16, 5.

4. Bet sargai persigandę iš baimės, pastojų lyg kaip numirę.

5. Bet angelas atsakydamas tarė moterims: *,nesibijokite, žinau, jūdvi jėškota Jėzaus, nukryžiaivotojų.

* Mark. 16, 6. Luk. 24, 5.

6. Niera jo čia. Jis prisikėlęs, *kaip sakęs; eikšta, apžvalgykita vietą, kur Viešpats gulėjęs.

* per. 12, 40.

7. Ir greitai eikita ir pasakykita tai jo mokytiniams, jį prisikėlusį iš numirusių. Ir štai, jis pirm judviejų nuėis *į Galilėos žemę, ten matysita jį. Štai, aš jums tai pasakiau. *per. 26, 32.

8. Ir jiedvi *umai nuo kapo atstojo su baimė ir su didžiu džiaugsmu; ir tekinos bėgo, tai jo mokytiniams pasakyti. Ir einant jomdviejim, mokytiniams tai pranešti, *Mark. 16, 8.

9. Štai, *Jėzus su jomdviejim susitiko, tarydamas: „sveikos judvil“ Ir jiedvi, jį priėjusios, jo kojas nutvėrė, ir parpuolė po jo akių. *Mark. 16, 9.

10. Tai Jėzus tarė jomdviejim: „nėsibijokita, *bet eikita ir pasakykita tai mano broliams, kad nueitų į Galilėos žemę, ten jie matys mane.“ *Jono 20, 17.

11. Bet nueinant jomdviejim, štai, atėję keli sargai į miestą, apsakė vyriausiems kunigams vislab, kas nusidavę buvo.

12. Ir jie susiėjo su vyresniaisiais, ir sudumę davė kareiviams pinigų gana,

13. Ir tarė: sakykite: jo mokytiniai naktį atėję išvogė jį, mums bemiegant.

14. Ir jei tai žemės valdonas ištirtų, nutildysime mes jį, ir padarysime, kad be baimės busite.

15. Ir anie ėmę pinigų padarė, kaip buvo pamokinti. Ta kalba išsiplatino tarp Žydų iki šios dienos.

16. Bet *vienuolika mokytinių nuėjo į Galilėą ant kalno, kurį Jėzus jiems paskyręs buvo. *per. 26, 32.

17. Ir išvydę jį, parpuolė jie po jo akių; bet kiti abejojo. *Luk. 24, 52.

18. Ir Jėzus juos priėjęs kalbėjo su jais, tarydamas: *Man yra duota visa macis ir danguje ir ant žemės. *per. 11, 27 a.

19. Todėl *eikite ir mokytite visus žmones, krikštydami juos vardan Tėvo ir Sūnaus, ir šventosios Dvasės; *Mark. 16, 15. †(Grykiškai stov: padarykite mokytiniais visus žmones.)

20. Mokydami juos laikyti vislab, ką jums liepęs esmi. Ir štai, *aš esmi su jumis kas dieną iki galo svieto. *per. 18, 20.

Evangēlia švento Markošiaus.

Perskyrimas 1.

Kristus Jono krikštijamas, velnio gundinamas, apsakė Dievo žodį, pasivadina mokytinių ir išgydo ligonių.

Šita yra pradžia Evangēlios apie Jėzų Kristų, Dievo sūnų,

2. Kaip parašyta yra prarakuose: *„štai, aš siunčiu savo angelią pirm tavęs, kursai pagatavys tavo kelią pirm tavęs.“ *Mat. 3, 1. s.

3. „Yra *balsas Dievo žodį sakančio pusčioje: taisykite kelią Viešpaties, lygius darykite jo takus.“

*Jėz. 40, 3. Mat. 3, 3. Luk. 3, 4. Jono 1, 23.

4. Jonas buvo pusčioje, krikštijo ir *apsakė krikštą prisivertimo ant griekų atleidimo. *Mat. 3, 1. s.

5. Ir išėjo pas jį visa Žydų žemė, ir tie iš Jeruzalės, ir visi jo krikštydinos Jordane, išsipazindami savo griekus.

6. Bet Jonas *aprėdytas buvo verbludų plaukais, ir šikšnos diržu aplink savo strėnas, †ir valgė žogus bei laukinį medų; *Mat. 3, 4. †3 Maiž. 11, 22.

7. Ir kozonį sakė, tarydamas: atėiti vienas paskui mane, tas drutenis už mane, kurio ne esmi vertas,

kad jam kloniočiaus, ir atriščiau dirželius jo kurpių. *Mat. 3, 11. Jono 1, 27.

8. Aš *krikštiju jus vandenimi; ale jisai krikštys jus šventąja Dvasė.

*Mat. 3, 11. s.

9. Ir nusidavė tuo čėsu, kad Jėzus atėjo iš Galilėos, iš Nazaret, *ir krikštydinosi Jono Jordane.

*Mat. 3, 16. Luk. 3, 21. Jono 1, 32.

10. Ir tuojaus išėjęs iš vandens išvydo dangų atsiveriantį, ir Dvasę, kaip karvelį, ant jo nusileidžiančią.

11. Ir tada balsas iš dangaus stojosi: *Tu esi mano mielasius sunus, kuriuomi aš mėgstuos.

*Mat. 3, 17. Luk. 9, 35. 2 Petr. 1, 17.

12. Ir tuojaus Dvasė įvarė jį į *pusčią. *Mat. 4, 1. Luk. 4, 1.

13. Ir buvo tenai pusčioje keturisdešimt dienių, budamas šėtono gundytas, ir buvo tarp žvėrių, ir angelai šlužijo jamui.

14. Bet kaip Jonas potam buvo paduotas (kalinėn), atėjo Jėzus į Galilėą, *sakydamas evangēlią apie karalystę Dievo,

*Mat. 4, 17. Luk. 4, 15.

15. Ir tarė: čėsas išsipildė, ir prisi-

artino karalystė Dievo; prisiverskite, ir tikėkite evangėliai. * Gal. 4, 4.

16. Bet vaikščiodamas pas mares Galilėos, * pamatė Simoną ir Endriejų, jo brolių, savo tinklus į mares beleidžiančiu; nės buvo žveju.

* Mat. 4, 18. s. Luk. 5, 2.

17. Ir Jėzus tarė jiems: sekita mane; * padarys judu žmonių žvejais.

* Luk. 5, 10.

18. Tuojaus palikusių savo tinklus sekė jį.

19. Ir iš čia * maž toliaus nuėjęs, pamatė Jokubą, sunų Zebedėjaus, ir Joną, jo brolių, tinklą laive lapančiu; ir tuojaus vadino juodu.

* Mat. 4, 21.

20. Ir juodu, palikusių savo tėvą Zebedėjų laive su samdininkais, sekė jį.

21. Ir ėjo į Kapernaumą, ir tuojaus sabbatose įėjęs jis į mokyklą mokino.

22. Ir jie * stebėjosi jo pamokslo; nės jis mokino macniai, ir ne kaip raštemokįtieji.

* Mat. 7, 28. Luk. 4, 32.

23. Ir buvo jų * mokykloje žmogus, nečystos dvasės varginamas, tas šaukė,

* Luk. 4, 33.

24. Sakydamas: ak! * kagi mes su tavimi darbo turime, Jėzau iš Nazaret? tu atėjai mus išgaišinti. Žinau, kas tu esi; tu esi Dievo šventasis.

* per. 5, 7.

25. Ir Jėzus jį apdraudė, sakydamas: * nutilk, ir išeik iš jo.

* per. 9, 25.

26. Ir nečystoji dvasė, plėšusi jį, šaukė didžiu balsu, ir išėjo iš jo.

27. Ir nusigando visi, aža kitas kito klausinėjo tarydami: kas tai? koks tas naujas mokslas? Jis paliepia macniai nečystomsioms dvasėms, ir jos jo klauso.

28. Ir jo garsas išėjo greitai aplink į visą šalį Galilėos.

29. Ir tuojaus išėjo iš mokyklos, * atėjo į namus Simono ir Endriejaus, su Jokubu ir su Jonu.

* Mat. 8, 14.

30. Ir uošvė Simono gulėjo, sirgdama drugiu; ir tuojaus jam apie ją pasakė.

31. Ir jisai priėjęs prie jos, attiesė ją, ir laikė ją prie rankos, ir drugys ją tolydžiaus prastojo, ir ji šlužijo jiems.

32. Bet vakare, saulei nusileidus, * atgabeno pas jį visokius negalinčius ir velnio varginamus.

* Mat. 8, 16. Luk. 4, 40.

33. Ir visas miestas susirinko pas duris.

34. Ir jis išgydė daug negalinčių, tuleropomis ligomis apsinkintų, ir išvarė daug velnių, ir * nedavė kalbėti velniams, nės jie pažino jį. * Nua. Ap. 16, 17. 18.

35. Ir rytmetryje dar ne auštant, jis kėlėsi išėjo. Ir * nuėjęs Jėzus į pustą vietą, tenai meldėsi.

* Luk. 4, 32.

36. Ir Petras su esančiais pas jį, skubinosi paskui jį.

37. Ir radę jį, tarė jam: visi tavęs ieško.

38. Ir jis tarė jiems: * eikime į artimiausiuosius miestus, kad ir tenai kozonį sakychiau; nės tam atėjau.

* Luk. 4, 43.

39. Ir kozonį sakė jų mokyklose visoje Galilėjoje, ir išvarė velnius.

40. Ir * atėjo pas jį raupsuotas, tas atsiklaupęs prašė jo, sakydamas: jei nori, gali mane čystyti.

* Luk. 5, 12.

41. Ir Jėzus pasigailėjęs ištiesė ranką, ir pakrutinęs jį tarė: noru, buk čystytas!

42. Ir jam taip sakant, tuojaus nuo jo raupsas atstojo, ir jis pastojo čystas.

43. Ir Jėzus jį apdraudęs, tuojaus jį * pavarė nuo savęs,

* per. 3, 12.

44. Ir tarė jam: dabokis, idant niekam tai ne saktumbei, bet eik, ir pasirodyk kunigui, ir * apieravok už savo apčystijimą, ką Maižėšius liepęs yra, jų apliudymui.

* 3 Maiž. 14, 2. s.

45. Bet jis * išėjęs, pradėjo daug apie tai sakyti, ir išplatino tą nusidavimą, taipo, kad jis ne galėjo žmonėms bematant eiti į miestą, bet buvo lauke pustose vietose, ir jie atėjo pas jį iš visų kampų.

* Luk. 5, 15.

Perskyrimas 2.

Apie kaulliga sergantį, Matėošiaus pavadinimą ir Kristaus atsikalbėjimą prieš Parizėušius.

Ir po kelių dienų * jis vėl parėjo į Kapernaumą, ir žmonės patyrė, jį esantį namieje.

* Mat. 9, 1.

2. Ir tuojaus taip daug susiėjo, kad ne sutilpo nei lauke pas duris; ir jis sakė jiems žodį.

3. Ir atėjo pas jį keli, * tie atgabeno kaulliga sergantį, keturių nešamą.

* Mat. 9, 2.

4. Ir kaip ne galėjo jį prieiti dėl žmonių, praplėšė stogą, kur jis buvo, ir tą atdengę nuleido lovą, kurioje kaulliga sergasis gulėjo.

5. Bet Jėzus, regėdamas jų tikėjimą, tarė kaulliga sergančiamui: mano su-nau, ateisti tau yra tavo griekai.

6. Bet buvo keli raštemokytųjų; tie čia sėdėdami dumojo savo širdyje:
7. Kaip *šisas tokį Dievo bluznijimą kalbą? kas gal griekus atleisti, kaip tikt vienas Dievas? • Mat. 9, 3.
8. Ir Jėzus *tuojaus numanė savo dvaseje, juos taip savyje dumojant, ir tarė jiems: ką tai dumojate savo širdyje? • Jon. 2, 24.
9. Kas pigiaus yra, tarti kaulliga sergančiamui: atleisti tau yra tavo griekai, arba: kelkis, imk savo patalą, ir vaikščiok?
10. Bet kad žinotumbite, žmogaus Sunų turintį macį ant žemės, atleisti griekus, tarė kaulliga sergančiamui:
11. Sakau tau: kelkis, imk savo patalą, ir eik namon!
12. Ir jis tuojaus atsikėlęs ir ėmęs savo patalą, išėjo po akių visų, taip, kad visi nusigando, ir garbino Dievą, sakydami: mes tokiai dar niekada ne matėme.
13. Ir jis išėjo vėl pas mares, ir visi žmonės atėjo pas jį, ir jis mokino juos.
14. *Ir praeidamas Jėzus pamatė Lėvį, sunų Alpėjaus, sėdintį prie mui-to, ir tarė jam: sek manę. Ir jis kėlėsi sekė jį. • Luk. 5, 27. s.
15. Ir nusidavė, Jėzui be sėdint už stalo jo namuose, daug muitininkų ir griekininkų susėdo už stalo su Jėzumi ir su jo mokytiniais. Nės daug tų buvo, kurie jį sekė.
16. Ir raštemokytieji bei Parizėušiai matydami, jį valgant su muitininkais ir griekininkais, tarė jo mokytiniams: dėl ko jisai valgo ir geria su muitininkais ir griekininkais?
17. Tai Jėzus išgirdęs tarė jiems: drutiejai ne privalo liekoriaus, bet ligonys. *Aš atėjau vadinti griekininkus prisivertimop, o ne teisiuosius. • Mat. 9, 12. s.
18. Ir mokytiniai Jono bei Parizėušių daug pastnjkavo; ir atėję keli, *tarė jam: kodėl mokytiniai Jono ir Parizėušių pastnjkauja, o tavo mokytiniai ne pastnjkauja? • Mat. 9, 14.
19. Ir Jėzus tarė jiems: kaip gal svodbininkai pastnjkauti, jaunikiui pas juos esant? kol jaunikis pas juos yra, jie ne gal pastnjkauti.
20. Bet ateis tas čėsas, kad nuo jų bus atimtas jaunikis; tai jie pastnjkaus.
21. Nieks *ne uždeda lopą naujo mi-

lo ant seno rubo; nės naujasis lopas nuplyšta nuo senojo, ir skylė didesnė pastoja. • Mat. 9, 16. Luk. 5, 36.

22. Ir nieks nepila šviežų vyną į senus rykus, šėip šviežusis vynas išplaišina rykus; ir vynas išteka, ir rykai pagenda; bet šviežų vyną į naujus rykus reikia pilti.

23. Ir *nusidavė, jam einant sabatoje per javus, pradėjo jo mokytiniai be eidami į varpas traukyti.

• Luk. 6, 1. s. † 5 Maiž. 23, 25.

24. Ir Parizėušiai tarė jam: štai, dabok, ką daro tavo mokytiniai sabatoje, kas ne vale?

25. Ir jis tarė jiems: argi niekados ne skaitėte, ką Dovidas darė, kaip jis pristoko ir išalkęs buvo, su esančiaisiais pas jį?

26. Kaip jis *ėjo į Dievo namus čėse Abjataro, vyriausiojo kunigo, ir valgė šventasias duonas, kurias į niekam ne derėjo valgyti, kaip tikt kunjams, o jis davė ir tiems, pas jį esantiems. • 1 Zom. 21, 6. † 2 Maiž. 29, 32, 33. 3 Maiž. 24, 9.

27. Ir jis sakė jiems: *sabata dėl žmogaus leista, o ne žmogus dėl sabatos. • 5 Maiž. 5, 14.

28. Taigi *žmogaus Sunus ir sabatos Viešpats yra. • Luk. 6, 5.

Perskyrimas 3.

Apie padžiuvusiąją ranką, Kristaus bėgimą, Apaštaly išrinkimą, raštemokytųjų bluznijimą, Dievo prietelius.

Ir jis vėl ėjo į mokyklą. Ir buvo čia *žmogus, turįs padžiuvusiąją ranką.

• Mat. 12, 9, 10. Luk. 6, 6.

2. Ir jie tykojo jo, bau jis jį sabatoje gydysiąs, kad priežastį ant jo gautų.

3. Ir tarė žmogui, turinčiam padžiuvusiąją ranką: čia stokis.

4. Ir tarė jiems: ar reikia sabatoje gero daryti, ar pikto? ar gyvastį išlaikyti, ar nužavinti? bet jie tylėjo.

5. Ir paeiliumi ant jų pažiūrėjo supykęs, ir smutnijosi dėlei jų širdies kietumo, ir sakė tam žmogui: ištiesk savo ranką. Ir jis ištiesė ją; *ir jo ranka jam sveika pastojo, kaip ir kita. • 1 Kar. 13, 6.

6. Ir *Parizėušiai išėję tuojaus sudumė su Erodo tarnais prieš jį, kaip jį nužavintų. • Mat. 12, 14.

7. Bet *Jėzus su savo mokytiniais šalin ėjo pas mares, ir daug žmonių jį sekė iš Galilėos ir iš Žydų žemės, • Jono 6, 1.

8. Ir iš Jėruzalės, ir iš Idumėos, ir iš anos šalies Jordano, ir tų, kurie gyvena aplink Tyrų ir Sidoną, didė daugybė girdinčiųjų jo darbus, atėjo pas jį.

9. Ir jis sakė savo mokytiniams, kad laivelį jam laikytų gatavą dėl žmonių, jeib jį ne spaustų.

10. Nės jis daug jų gydė, taip, aža pulte ant jo puolė visi vargintieji, kad jį pakrutintų.

11. Ir dvasės nečystos, jį pamačiusios, atsiklaupė ir šaukė, sakydamos: *tu esi Dievo Sunus. *Luk. 4, 41.

12. Ir jis jas aštriai apdraudė, idant jį ne apreikštų.

13. Ir jis užėjęs ant kalno, vadino pas save, kuriuos norėjo, ir tie atėjo pas jį.

14. Ir jis *įstatė anus dvylika, kad su juomi būtų, ir kad jis juos išsiųstų, apsakyti Dievo žodį; *Mat. 10, 1. Luk. 6, 13.

15. Ir kad turėtų macį, išgydyti ligas ir velnius išvaryti.

16. Ir *davė Simonui vardą Petro; *Mat. 10, 2. s.

17. Ir Jokuba, sunų Zebedėjaus, ir Joną, brolių Jokubo; ir davė jiems dviem vardą *Bneargem, tai mūsų žodžiu, perkuno vaikai. *Ps. 29, 3. Ps. 68, 34.

18. Ir Endriejų, ir Pilipą, ir Baltramiejų, ir Matėošių, ir Tamošių, ir Jokubą, sunų Alpėjaus, ir Tadėuša, ir Simoną Kananytą,

19. Ir Judošių Iškariotą, kursai jį išdavė.

20. Ir jiems parėjus namon, vėl žmonės susirinko, taip, *kad nei vietos ne turėjo valgyti. *per. 6, 31.

21. Ir kaip tai girdėjo aplink jį esantieji, išėjo jie, jį laikyti; nės jie tarė: jis iš umo išeis.

22. Bet raštemokytieji, kurie buvo atėję iš Jėruzalės, sakė: *jis tur Beelzėbubą, ir per vyriausiąjį velnių jis išvaro velnius. *Mat. 9, 34. per. 12, 24. Luk. 11, 15.

23. Ir jis suvadinę juos kalbėjo jiems prilyginimuose: kaip gal šėtonas šėtoną išvaryti?

24. Kad kokia *karalystė pati tarp savęs ne sutinka, tai jį ne gal išsilaikytis. *Luk. 11, 17.

25. Ir kad namai patys tarp savęs ne sutinka, tai jie ne gal išsilaikytis.

26. Taigi jei šėtonas pats prieš save keliaisi, ir su savimi ne sutinka, tai jis ne gal išsilaikytis, bet tur suteškėti.

27. Nieks ne gal stipriojo namus užpulti ir jo naudą išplėsti, jei ne pirma stiprųjį suriša, ir potam jo namus išplėšia.

28. Iš tiesos sakau jums: visi griekai žmonių vaikams atleidžiami, o ir Dievo bluznijimai, kuriais Dievą bluznija;

29. Bet kursai bluznija šventąją Dvasę, tas ne gaun atleidimo amžinai, bet kaltas yra amžinojo sudo.

30. Nės jie sakė: *Jis tur nečystą dvasę. *per. 22.

31. Ir atėjo jo motyna ir jo broliai; ir stovėdami lauke, nusiuntė pas jį, ir vadindino jį.

32. Ir žmonės sėdėjo aplink jį, ir tarė jam: *štai, tavo motyna ir tavo broliai lauke klausia tavęs. *Luk. 8, 19. s.

33. Ir jis jiems atsakė, tarydamas: kas mano motyna, ir kas mano broliai?

34. Ir paeiliūmi ant mokytinių, kurie aplink jį sėdėjo, pažiūrėjęs, tarė: štai, tie mano motyna ir mano broliai.

35. Nės darąsis Dievo valė, tas yra mano brolis, ir mano sesuo ir mano motyna.

Perskyrimas 4.

Keli prilyginimai; audraudimas vėtros ant marių.

Ir jis pradėjo *vėl mokytį prie marių; ir susirinko pas jį daug žmonių, taip, kad jis turėjo įžengti į laivą, ir sėdėti ant vandens, ir visi žmonės stovėjo ant žemės pas mares. *Mat. 13, 1. Luk. 8, 4.

2. Ir jis ilgai Dievo žodį sakė per prilyginimus. Ir savo kozonyje sakė jis jiems:

3. Klausykitės: štai, išėjo sėjėjas sėti.

4. Ir nusidavė, jam be sėjant, keli grūdai puolė pas kelią; tai paukščiai dangaus atlėkę sulesė tus.

5. Kiti vėl puolė į akmenynę, kur ne daug žemės buvo, ir tuojaus išdygo, todėl, kad ne turėjo gilios žemės.

6. Bet saulei užtekėjus, pavyto, ir ne turėdami šaknies, padžiuvo.

7. Ir kiti puolė tarp erškėčių; ir erškėčiai per viršų augo, ir nusmelkė tus, ir nenešė vaisiaus.

8. Ir kiti puolė į gerą žemę, ir vaisių nešė tarpstantį, ir atnešė kiti trisdešimteropą, ir kiti šešisdešimteropą, ir kiti šimteropą.

9. Ir jis sakė jiems: kas tur ausių klausyti, tas te klauso.

10. Ir jam vienam be esant, klausė jį tie, kurie pas jį buvo su anais dvylika, apie tą prilyginimą.

11. Ir jis atsakė jiems: *jums duota, žinoti paslėptines karalystės Dievo; bet tiems, kurie lauکه, vislab sakoma per prilyginimus,

* Mat. 11, 25.

12. Kad atviromis akimis regėtų, ir tikt ne išpažintų, ir girdinčiomis ausimis girdėtų, ir tikt ne išmanyti; jeib ne kartunta prisiverstų, ir ne būtų jiems atleisti jų griekai.

13. Ir tarė jiems: ar ne išmanote tą prilyginimą? kaipogi išmanysite visus kitus prilyginimus?

14. Sėjėjas sėja žodį.

15. Bet kurie pas kelią, tie yra, kuriems žodis sėjamas yra, ir kad jie tą girdėję, tai tuojaus ateina šėtonas, ir atima žodį, įsėtą jį jų širdyje.

16. Taipojau ir tie, kurie į akmenynę pasėti, tie yra, kurie girdėję žodį, tuojaus tą su džiaugsmu priima,

17. Ir ne tur šaknies savyje, bet yra lyg oras persimainąsis; kad randasi bėda, arba persekinėjimas dėl žodžio, tai jie tuojaus pasipiktina.

18. Ir kurie *tarp erškėčių pasėti, tie yra, kurie klausos žodžio; * per. 10, 23. a.

19. Ir rupestis šio svieto, ir viliojantiji bagotystė, ir daug kitų geidulių užėina, ir nusmelkia žodį, ir pasiliekti be vaisiaus.

20. Ir kurie į gerą žemę sėti, tie yra, kurie klausos žodžio, ir tą prima, ir atneš vaisių, kits trisdešimteropą, ir kits šešisdešimteropą, ir kits šimteropą.

21. Ir jis sakė jiems: argi uždega kas žvakę, kad tą pastatytų po ketvirčiu, arba po stalu? ne, bet kad tą ant liktoriaus uždėtų.

22. Nės *nieko niera paslėpta, kas ne būtų atdengta, ir nieko uždengta, kas ne būtų apreikšta.

* Mat. 10, 26.

23. Kas *tur ausių klausyti, tas te klauso!

* Mat. 11, 15. Apr. 2, 7.

24. Ir jis sakė jiems: dabokite, ką girdite. *Kokiu saiku jus seikiate, tokiu bus jums vėl atseikėta, ir bus jums dar pridėta, kurie tai girdite.

* Mat. 7, 2. Luk. 6, 38.

25. Nės turinčiamjam duodama,

o neturinčiamjam atimama ir tai, ką tur.

26. Ir jis sakė: tokia yra karalystė Dievo, lyg kaip kad žmogus įberia sėklą į žemę;

27. Ir miegti, ir keliasi dieną ir naktį, ir sėkla išdygsta, ir auga jam nežinant.

28. (Nės žemė iš savęs pirma neša želmenį, potam varpas, paskui bren-dusį kvietį varpose.)

29. Bet kad atnešusi vaisių, tai tuojaus jis nusiunčia piautuvus; nės piutis priėjo.

30. Ir jis sakė: kam prilygsime karalystę Dievo? arba kokiu prilyginimu tą prilygsime?

31. *Yra kaipo garstyčių grudas, kad tas sėjamas į žemę, tai jis mažiausias yra tarp visų sėklų ant žemės.

* Mat. 13, 31. Luk. 13, 19.

32. Ir įsėtas tarpsta, ir didžiausias pastoja už visas daržų žoles, ir gauna šakas dides, taipo, kad po jo pavėsiu gal paukščiai po dangumi pabuti.

33. Ir jis daug tokiais prilyginimais kalbėjo jiems žodį, kaipo jie galėjo girdėti.

34. Ir be prilyginimo jis nieko ne kalbėjo jiems. Ale savo mokytiniams vislab ypačiai išguldė.

35. Ir tą pačią dieną vakare sakė jis jiems: persiirkime į kitą kraštą.

36. Ir jie paleidę žmones šalin, *ėmė jį, kaipo jis buvo laive; ir buvo kiti laivai pas jį.

* Mat. 8, 23. a.

37. Ir *pasikėlė didis umaras vėjo, ir vilnys mušė į laivą, taip, kad laivas pilnas vandens prisipylė.

* Jon. 1, 4. 5.

38. Ir jis užgalyje laive miegojo ant priegalvio, ir jie pabudino jį, sakydami jam: Mokįtojau, ar nieko ne atboji, kad mes prapuolame?

39. Ir *jis atsikėlęs apdraudė vėją, ir tarė marėms: nutilk ir buk tyka! Ir liovėsi vėjas ir didei tyka pastojo.

* Mat. 8, 26.

40. Ir jis tarė jiems: *kodėl taip bijotės? kaipogi ne turite tikėjimo?

* Lu. 24, 38.

41. Ir jie didei bijojos ir sakė kits kitam: kas tasai? *nės vėjas ir marės jo klauso.

* Ps. 107, 25.

Perskyrimas 5.

Apie velnio vargintąjį, kraujo pludimu sergančiąją, ir apie Jairo dukterį.

Ir *jie atėjo anašal marių, į šalį Gadarėnų.

* Mat. 8, 28. Luk. 8, 26.

2. Ir kaip jis išėjo iš laivo, tuojaus jam priešais atėjo žmogus iš kapų, dvasės nečystos pristotas,

3. Kursai laikėsi kapuose. Ir nieks jį ne galėjo surišti, nei lencugais (retežiais).

4. Nės tankiai buvo pančiais ir lencugais surištas, ir jis lencugus buvo sutraukęs, ir pančius sudaužęs, ir nieks jį ne galėjo suvaldyti.

5. Ir jis buvo visučės, dieną ir naktį, ant kalnų ir kapuose, šaukdamas ir akmenimis besimušdamas.

6. Bet Jėzų iš tolo pamatęs, jis pribėgo, ir atsiklaupęs didžiu balsu šaukė, tarydamas:

7. Ką turu darbo su tavimi, Jėzau, sunau Dievo, Aukščiausiojo? prisakau tau prie Dievo, kad manę ne vargintumbei!

8. Bet jis jam sakė: išeik, tu nečystoji dvasė, iš to žmogaus.

9. Ir jis klausė jo: kuo vardu esi? Ir jis atsakydamas tarė: mano vardas yra lėgionas; nėra mūsų daug yra.

10. Ir prašė jo labai, kad juos ne varytų iš tos šalies.

11. Ir buvo ten pas kalnus didelė kiaulių kaimenė ant ganyklos.

12. Ir prašė jo visi velniai, sakdami: leisk mus į tas kiaules įeiti.

13. Ir tuojaus pavėlijoj jiems Jėzus. Tai nečystosios dvasės išėjusios ėjo į kiaules; ir kaimenė padurmai įsimetė nuo kranto į mares, (bet jų buvo apie du tukstančius,) ir nuskendo marėse.

14. Ir kiaulių kerdžiai pabėgė, pasakė tai mieste ir kiemuose. Ir jie išėjo žiurėti, kas buvo nusidavę.

15. Ir atėjo pas Jėzų ir pamatė tą, kurs buvo velnių vargintas, kad sėdėjo apvilktas, savo protą turėdamas, ir jie bijojos.

16. Ir tie, kurie tai regėję buvo, sakė jiems, kas buvo tikęsi tam velnių vargintamjam ir kiaulėms.

17. Ir pradėjo jo melsti, kad išeitų iš jų rubežių.

18. Ir kaip jis įžengė į laivą, prašė jį velnio vargintasis, kad pas jį būtų.

19. Bet Jėzus jį ne leido pas savę būti, bet sakė jam: eik į savo namus ir pas savuosius, ir apsakyk jiems, kokią didelę geradėjystę tau išrodė Viešpats, ir kaip tavęs susimilo.

20. Ir jis nuėjęs pradėjo apsakyti dešimts miestuose, kokią didelę geradėjystę jam Jėzus išrodęs; ir visi dyvijosi.

21. Ir kaip Jėzus vėl perėjo su laivu, susirinko pas jį daug žmonių; o jis buvo prie marių.

22. Ir štai, atėjo *viens vyriausias mokyklos, vardu Jairus, ir pamatęs jį, atsiklaupė,

* Mat. 9, 18.

23. Ir didei jo meldė, tarydamas: mano duktė marinama; ateik, prašau, ir uždėk ant jos savo ranką, kad išgytų ir išliktų.

24. Ir jis nuėjo su juomi. Ir sekė jį daug žmonių ir spaudė jį.

25. Ir buvo čia *moteriškė, kuri kraujo pludimu dvylika metų buvo sirgusi,

* 3 Maiž. 15, 25. Mat. 9, 20. Luk. 8, 43.

26. Ir daug kentėjusi nuo daug liekorių, ir visą savo turta dėl to praradusi, ir nieko jai ne mačijo, bet dar labiaus piktyt ėjo su ja.

27. Ta išgirdusi apie Jėzų, atėjo iš užpakalio tarp žmonių, ir *pakrutino jo rubą.

* Luk. 6, 19. per. 8, 44.

28. Nės ji sakė: kad tiktai jo rubą pakrutinčiau, tai aš išgyčiau.

29. Ir tuojaus apsistojo jos kraujo pludimas, ir ji pasijuto savo kune pasveikusi nuo tos slogos.

30. Ir tuojaus pajuto Jėzus savyje, *tą macį iš jo išėjusią, ir atsigręžęs žmonėms tarė: kas pakrutino mano rubus?

* Luk. 6, 19.

31. Ir mokytiniai sakė jam: matai, kad žmonės spaudžia tavę, o tu sakai: kas manę pakrutino?

32. Ir jis apsižvalgė tos, kuri tai padariusi buvo.

33. Bet ta moteriškė bijojosi ir drėbėjo, (nės žinojo, kas jai buvo tikęsi,) atėjo ir puolė ties juomi į kelius, ir iškalbėjo visą tiesą.

34. Bet jis tarė jai: mano duktė, tavo tikėjimas tavę pasveikino; eik su pakajumi, ir buk sveika nuo tos tavo slogos!

35. Jam taip dar bekalbant, atėjo keli iš šeimynos vyriausiojo mokyklos, sakydami: tavo duktė numirė; kam toliaus procės darai mokytojui?

36. Bet Jėzus veikiai išgirdo tą kalbą sakytąją, ir tarė vyriausiamjam mokyklos: *nesibijok, tikt tikėk! * Luk. 8, 50.

37. Ir ne leido nei vieną, jį sekti,

kaip tikt Petrą ir Jokubą bei Joną, Jokubo brolių.

38. Ir įsitätėjo į namus vyriausiojo mokyklos, ir matė trenksmą ir labai verkiančius bei *raudojančius. *1 Maiž. 50, 10.

39. Ir įėjęs tarė jiems: kodėl trenksmą darote ir verkiate? tas kudikis *ne numiręs, bet miegti; ir jie išjuokė jį. *Jon. 11, 11.

40. Ir jis išvaręs visus, ėmė su saviimi tėvą ir motyną kudikio ir tus, kurie pas jį buvo, ir įėjo, kur kudikis gulėjo.

41. Ir nutvėręs kudikį prie rankos, tarė jai: Talita kumi! tai mūsų žodžiu: mergait, *sakau tau, kelkis!

*Luk. 7, 14.

42. Ir tuojaus mergaitė kėlėsi ir vaikščiojo; bet ji buvo dvylika metų sena; ir jie labai stebėjosi.

43. Ir jis didei jiems įsakė, idant tai nieks ne ištirtų; ir sakė, kad duotų jai valgyti.

Perskyrimas 6.

Kristaus paniekinimas; apaštalių išsiuntimas; Jono galvos nukirtimas; stebuklingas pavalgydinimas ir pagalba.

Ir jisai išėjo iš čia ir atėjo į savo tėviškę, ir jo mokytiniai sekė jį.

2. Ir sabatai priėjus, pradėjo jis mokinti jų mokykloje. Ir daug, kurie klausė, stebėjosi jo pamokslo, ir tarė: iš kur jam tai, ir kokia ta išmintis, kuri jam duota yra, ir tokie darbai, kurie per jo rankas daromi!

3. Ar jisai *ne cimerninkas, Marijos sunus, ir brolis Jokubo ir Jozės, ir Judo ir Simono? argi ne ir jo sesers šičion yra prie mūsų? ir jie pasipiktino iš jo. *Luk. 4, 22.

4. Bet Jėzus tarė jiems: *prarakas niekur už mažesnį ne laikomas, kaip savo tėviškėje ir namieji prie savųjų. *Jono 4, 44. s.

5. Ir ne galėjo tenai padaryti nei jokio stebuklo, kaip tikt keliems ligonims jis uždėdamas rankas juos išgydė.

6. Ir jis dyvijosi jų netikėjimo. Ir per vaikščiojo miestelius aplinkui mokįdamas.

7. Ir *suvadinęs anus dvylika, pradėjo juos po du bei du išsiųsti, ir davė jiems macį ant nečystų dvasių. *Mat. 10, 1. Luk. 9, 1.

8. Ir liepė jiems, kad nieko drauge neimtų ant kelio, kaip tikt lazda; nei

delmono, nei duonos, nei pinigų čerasle;

9. Bet butų kurdėti; ir ne apsivilkę dviem sėrmėgom.

10. Ir sakė jiems: į kuriuos namus įeisite, tuose pasilikite, iki iš ten vėl atstosite.

11. Ir *kurie jus ne priima, nei jūsų klauso, nuo tų atstokite, ir ↑ nukratykite dulkes nuo savo kojų, liudymui ant jų. Iš tiesos sakau jums: lengviaus bus Sodomai ir Gomorai sudnoje dienoje, ne kaip tokiam miestui. *Mat. 10, 14. Luk. 9, 5. ↑ Nus. Ap. 13, 51.

12. Ir jie išėję apsakė, kad prisiverstų.

13. Ir išvarė daug velnių, ir *daug ligonių aliejumi mostijo, ir išgydė juos. *Jok. 5, 14.

14. Ir išgirdęs tai karalius Erodas, (nės jo vardas jau žinomas buvo,) tarė: Jonas krikštytojis kėlėsi iš numirusių; todėl jis tokius stebuklus daro.

15. Bet keli sakė: jis Eliošius yra; kiti vėl sakė: jis prarakas, arba prarakų vienas.

16. Bet Erodas tai išgirdęs tarė: jis Jonas, kuriam aš galvą nukirsdinau; tasai kėlės iš numirusių.

17. Bet jis, *Erodas, buvo nusiuntęs ir sugaudinęs Joną ir apkaldinęs, dėl Erodyados, pačios Pilipo, savo brolio; nės ją buvo vedęs. *Mat. 14, 3. Luk. 3, 19, 20.

18. Bet Jonas sakė Erodiui: ne vale tau, *savo broliu pačią turėti. *3 Maiž. 18, 16.

19. Bet Erodyada tykojo jo, ir norėjo jį nužavinti, bet ne galėjo.

20. Bet Erodas bijojosi Jono; nės jis žinojo, jį vyrą teisų ir šventą esantį; ir dabojo ant jo, klausydavo jo daug daiktuose, ir mielai jo klausė.

21. Ir atėjo diena patogi, *kad Erodas, švėsdamas savo užgimimo dieną, pataisė vakarienę pulkauninkams, šimtininkams ir vyresniems Gaililėos. *Mat. 14, 6.

22. Tai įėjo duktė Erodyados ir šokinėjo ir pamėgo Erodiui ir drauge už stalo sėdintiems. Tai sakė karalius mergeitei: prašyk iš manęs, ko tu nori, aš tau duosiu.

23. Ir prisiekė jai: ką iš manęs prašysi, duosiu tau, iki pusės savo karalystės.

24. Ir išėjusi tarė savo motynai: ko

prašysu? ta atsakė: galvos Jono krikštytojo.

25. Ir ji pasiskubįdama jėjusi veikiai pas karalių, prašė jo, sakydama: noru, kad man dabar tuojaus duotumbei ant bliudo galvą Jono krikštytojo.

26. Karalius smutnijosi; ale dėl prysiegos ir dėl drauge už stalo sėdinčiųjų ne norėjo jos prašymą paniekinti.

27. Ir tuojaus nusiuntęs karalius bu-delį, liepė atgabenti jo galvą. Tas nuėjęs nukirto jam tą kalėjime.

28. Ir atnešė jo galvą bliude, ir davė tą mergaitei, ir mergaitė davė tą sa-vo motynai.

29. Ir tai išgirdę jo mokitiniai atėjo, ir ėmė jo lavoną, ir padėjo jį į kapą.

30. Ir apaštalai susiję pas Jėzų, pa-sakė jam tai vislab, ir ką jie buvo darę ir mokinę.

31. Ir jis sakė jiems: eikime vieni skyriu į pusčią, ir maž atsiilsėkite; nės tų daug buvo, kurie ateidavo, ir šalin eidavo; ir ne gana atspėjo nei valgyti.

32. Ir jis perėjo laivu į pusčią skyriu.

33. Ir žmonės matė juos atstojančius; ir daug jį pažino, ir susibėgo ten pėsti iš visų miestų, ir pralenkė juos, ir atėjo pas jį.

34. Ir Jėzus išėjęs pamatė daugumą žmonių ir pasigailėjo jų, kad jie buvo kaip avys, neturinčios kerdžiaus. Ir pradėjo ilgai Dievo žodį sakyti.

35. Ir *dienai jau veikiai besibaigiant, priejo jį jo mokitiniai, sakydami: pusčia čionai ir diena jau praėjo. *Mat. 14, 15.

36. Leisk juos nuo savęs, kad nuėję aplinkui į kiemus ir miestelius, pirtus sau duonos; nės ne tur ko valgyti.

37. Bet Jėzus atsakydamas tarė jiems: duokitejus jiems valgyti. Ir jiesakė jam: ar nuėję pirsime duonos už du šimtu grašių, ir duosime jiems valgyti?

38. Bet jis sakė jiems: kiekgi kepa-lų turite? eikite ir žiurėkite! Ir jie peržiurėję pasakė: penkis, ir dvi žuvi.

39. Ir jis liepė jiems, kad visi eilė-mis, kaip apie stalus, pasisėstų ant žalios žolės.

40. Ir jie sėdosi eilėmis; šimtais ir šimtais, penkisdešimtais ir penkis-dešimtais.

41. Ir ėmęs tus penkis kepalus duo-nos ir tiedvi žuvi, pažiūrėjo dangun,

ir dėkavojęs laužė duoną, ir davė sa-vo mokiniams, kad jiems padėtų, ir tiedvi žuvi visiems išdalijo.

42. Ir visi valgė ir privalgė.

43. Ir surinko trupučių, dvylika pin-tinių pilnų, ir nuo žuvių.

44. Ir valgusiųjų buvo penki tuk-stančiai vyrų.

45. Ir tuojaus jis privertė savo mo-kitinius, *kad jie įėjė į laivą, pirm jo pereitų į Betsaidą, iki jis paleisias žmones nuo savęs. *Mat. 14, 22. Jon. 6, 17.

46. Ir jis paleidęs juos nuo savęs, užėjo ant kalno melstisi.

47. Ir *ant vakaro buvo laivas vi-duryje marių, o jis viens ant krašto. *Mat. 14, 23, 24.

48. Ir jis regėjo, kad jie vargo ir-damiesi; nės vėjas jiems buvo į akis. Ir apie ketvirtąją nakties sargybę at-ėjo jis pas juos, vaikščiodamas ant marių;

49. Ir norėjo pro juos praeiti. Ir jį pamatę vaikščiojantį ant marių, mislijo, deivę esant, ir šaukė.

50. Nės visi jį regėjo ir nusigando. Bet jis tuojaus kalbėjo su jais, ir tarė jiems: bukite linksmi! aš esmi, nesibijokite!

51. Ir įžengė pas juos į laivą, ir *vėjas nustojo. Ir jie stebėjosi ir dyvijosi labai didei. *per. 4, 39.

52. Nės jie ne buvo išmintingesni pastoję iš to stebuklo, su duona da-rytojo, ir jų širdis buvo užkietusi.

53. Ir persyrę atėjo į žemę Genė-zaret ir prisiyrė prie krašto.

54. Ir kaip jie iškopo iš laivo, tuo-jaus jį pažindami,

55. Nubėgę į visas aplink esančias šalis, pradėjo ligonis pas jį gabenti ant patalų, kur tikt ištyrė, jį esantį.

56. Ir kur jis įėjo į miestelius, arba į miestus, arba į kiemus, čia paguldė ant turgaus ligonis, ir meldė jo, kad jie tikt sermėgos siulę *pakrutįti gau-tų; ir visi, kurie jį pakrutino, išgijo.

*per. 5, 27, 28. Mat. 9, 21.

Perskyrimas 7.

Apie Parizėsių veidmainystę, pagoniškos mote-riškos dukteraitę, kurtinį ir nebylį.

Ir *susirinko pas jį Parizėšiai ir keli raštemokytųjų, kurie iš Jėruzalės at-ėjo buvo. *Mat. 15, 1.

2. Ir jie išvydę kelis jo mokitinių

*nečystomis, (tai esti, nemazgotomis) rankomis duoną valgant, išpeikė tai.

* Luk. 11, 38.

3. Nės Parizėušiai ir visi Žydai ne valgo, nesimazgoję tankiai savo rankas; taip jie laiko įstatymus savo vyresniųjų.

4. Ir iš turgaus parėję jie ne valgo nesimazgoję. Ir tokių daiktų daug yra, kuriuos jie yra priėmę laikyti, kaip mazgojimą kupkų ir kragų, ir varinių rykų ir stalų.

5. Dėlgi to klausė jį Parizėušiai ir raštemokštieji: kodėl tavo mokytiniai ne elgiasi pagal įstatymus vyresniųjų, bet duoną valgo nemazgotomis rankomis?

6. Bet jis atsakydamas tarė jiems: labai gerai Jėzaiošius yra apie jus veidmainius prarakavęs, kaip parašyta: *Šie žmonės garbina manę lupomis, bet jų širdis toli yra nuo manęs.

* Jėz. 29, 13. Mat. 15, 7.

7. Bet noprosnai yra, kad jie man šlužija, kadangi mokina tokį mokslą, kursai tikt žmonių įsakymas yra.

8. Jus prastojate Dievo prisakymus ir laikote žmonių įstatymus, mazgojimą kragų ir kupkų; ir daug tiems lygių daiktų darote.

9. Ir sakė jiems: bais gerai paniekinote Dievo prisakymus, kad savo įstatymus laikytumbite.

10. Nės *Maižėšius sakė: garbink savo tėvą ir savo motyną; ir kas tėvui ir motynai keikia, tas tur smerčiu mirti.

* 2 Maiž. 20, 12, s.

11. Bet jus mokinatė, kad kas tėvui arba motynai sako: *korban, tai esti: kad aš tai apieravoju, tai tau tokiai toli naudingiaus yra, tas gerai daro.

* Pam. Ž. 20, 20. per. 28, 24.

12. Ir tokiu budu ne leidžiate jį, toliaus ko gero daryti savo tėvui arba savo motynai,

13. Ir *nieku verčiate Dievo žodį savo įstatymais, kuriuos prasimanėte; ir daug tiems lygių daiktų darote.

* Mat. 15, 6.

14. Ir *prisivadinęs pas savę visus žmones, tarė jiems: klausykite manęs visi, ir išmanykite!

* Mat. 15, 10.

15. Nei joks daiktas, iš viršaus įeinąs į žmogų, negal jį nečystą daryti, bet išeinąs iš jo, jį nečystą daro.

16. Jei *kas tur ausių klausyti, tas te klauso.

* Mat. 11, 15. per. 13, 9.

17. Ir kaip jis nuo žmonių atėjo į namus, klausė jį jo mokytiniai apie tą *prilyginimą.

* Mat. 15, 15.

18. Ir jis sakė jiems: argi ir jus tokie ne išmaną esate? ar dar ne išmanote, kad vislab, kas iš viršaus įeina į žmogų, ne gal jį nečystą daryti?

19. Nės ne įeiti į jo širdį, bet į pilvą, ir išeiti per išėigą priliktąją, kuri iščystija visus įvalgymus.

20. Ir jis sakė: kas įeina iš žmogaus, tai žmogų nečystą daro.

21. Nės iš vidaus, iš širdies žmogaus, išeiti piktos dumos, venčiavonystės peržengimas, kekšystė, razbajystė,

22. Vagystė, godas, piktenybė, vylius, neviežlybystė, nelaba akis, Dievo bluznijimas, didystė, n'įšmintis.

23. Visi tie piktieji daiktai išeiti iš vidaus, ir žmogų nečystą daro.

24. Ir kėlėsi paėjo jis iš čia į rubežius Tyraus ir Sidono, ir įėjęs į namus, ne norėjo, kad tai kas žinotų, o tikt ne galėjo pasislėpti.

* Mat. 15, 21.

25. Nės moteriškė, kurios duktelė nečystą dvasę turėjo, girdėjusi apie jį, atėjo ir atsiklaupė pas jo kojas.

26. (Ir ji buvo Grykiška moteriškė iš Syropėnycios) ir meldė jo, kad velnią išvartų iš jos dukters.

27. Bet Jėzus sakė jai: tesisotina pirmiaus vaikai. *Negražus daiktas yra, vaikų duoną imti, ir šunims pamesti.

* Mat. 15, 26.

28. Bet ji atsakydama tarė jam: be-
rods Viešpatie, ale tikt ir šunychiai ēda po stalu nuo vaikų trupučių.

29. Ir jis sakė jai: to žodžio dėlei eik; velnias iš tavo dukters išėjo.

30. Ir ji parėjusi į savo namus, rado velnią išėjusį, ir dukterį be gulincią patalė.

31. Ir jis vėl išėjęs iš rubežių Tyraus ir Sidono, atėjo *pas mares Galilėos, viduryje rubežių dešimties miestų.

* Mat. 15, 29, s.

32. Ir *atvedė pas jį kurtinį, nebylį esantį, ir meldė jo, kad ranką ant jo uždėtų.

* Mat. 9, 32. Luk. 11, 14.

33. Ir jis ėmęs jį nuo žmonių skyrui, įdėjo pirštus į jo ausis, ir *spio-
vęs pakrutino jo liežuvį,

* per. 8, 23.

34. Ir *pažiūrėjęs dangun atsidusėjo,

ir tarė jam: Epata! tai mūsų žodžiu: atsiverk!

* Jono 11, 41.

35. Ir tuojaus atsivėrė jo ausys, ir ryšys jo liežuvio išsirišo, ir gerai iškalbėjo.

36. Ir jis uždraudė jiems, idant tai niekam ne sakytų. Ale juo labiausiai uždraudė, juo daugiau jie tai išplatino.

37. Ir labai didei dyvijosi, sakydami: *jis vislab gerai padarė, kurtinius jis daro girdinčius, ir nebylius kalbančius.

* 1 Maiž. 1, 31.

Perskyrimas 8.

Aplė septynis duonos kepalus, ženklus ir Parizėušių raugą, akląjį, Kristaus išpažinimą ir jo kentėjimą.

*Tuočės, kaip daug žmonių čia buvo, ir ne turėjo ko valgyti, pasivadinęs Jėzus savo mokytinius, tarė jiems:

* Mat. 15, 32.

2. Gailiuos žmonių; nės jau tris dienas pas manę išbuvo, ir ne tur ko valgyti;

3. Ir kad juos nuo savęs išalkusius namon parleisčiau, ant kelio apalptų; nės keli iš tolo buvo atėję.

4. Ir jo mokytiniai atsakė jam: kur imsime duonos, čionai pusčioje, juos pasotinti?

5. Ir jis jų klausė: kiek duonos kepalų turite? jie atsakė: septynis.

6. Ir jis liepė žmonėms sėstis ant žemės. Ir ėmęs tus septynis kepalus, dėkavojęs laužė tus ir davė savo mokytiniams, kad jiems padėtų. Ir jie padėjo žmonėms.

7. Ir turėjo mažai žuvelių; ir dėkavojęs liepė tas padalyti.

8. Bet *jie valgė ir privalgė, ir surinko likusiųjų trupučių septynis pintinius.

* 2 Kar. 4, 44. s.

9. Ir valgiusiųjų buvo kokie keturi tukstančiai. Ir jis paleido juos nuo savęs.

10. Ir tuojaus įžengęs į laivą su savo mokytiniais atėjo į šalį Dalmanutą.

11. Ir *Parizėusiai išėję pradėjo su juomi klausinėti, gundė ji, ir prašė iš jo ženklų iš dangaus.*Mat. 12, 38, per. 16, 1.

12. Ir jis atsidusėjo savo dvasėje, ir tarė: kogi įeško ši giminė ženklų? iš tiesos, aš sakau jums: šiai giminiai ne bus duotas nei joks ženklas.

13. Ir palikęs juos, vėl įžengė į laivą ir perėjo į antrąją pusę.

14. Ir jie *buvo užmiršę duonos drauge imtis, ir ne turėjo daugiaus

pas savę laive, kaip tikt vieną kepalą duonos.

* Mat. 16, 5, 6. a.

15. Ir jis liepė jiems, tarydamas: *dabokitės ir saugokitės raugo Parizėušių ir raugo Erodo. *Mat. 16, 6. Luk. 12, 1.

16. Ir jie šėip ir taip mislydami, tarė kits kitam: apie tai jis kalba, kad mes duonos ne turime.

17. Ir Jėzus, tai numanęs, sakė jiems: kogi rupinatės, duonos ne turėdami? *ar dar nieko ne permanote ir dar ne suprantate? ar dar turite užkietėjusią širdį savyje? *per. 6, 52. Luk. 24, 23.

18. Turėdami akių ne regite, turėdami ausių ne girdite, ir to ne atsimenate?

19. Kaip *penkis kepalus laužiau penkiems tukstančiams, kiek čia pintinių pripildėte trupučiais? jie sakė: dvylika.

* Mat. 14, 19. Luk. 9, 13. Jono 6, 9, 13.

20. Bet kaip *septynis kepalus laužiau keturiems tukstančiams, kiek čia pintinių pripildėte trupučiais? Jie sakė: septynis.

* Mat. 15, 34.

21. Ir jis sakė jiems: kaipogi nieko ne išmanote?

22. Ir jam atėjus į Betsaidą, atvedė pas jį aklą, meldami jo, kad jis jį *pakrutintų.

* per. 6, 56.

23. Ir *nutvėręs aklojo ranką, išvedė jį laukan iš miestelio, ir įspiojęs į jo akis, uždėjo savo rankas ant jo, ir klausė jo, bau ką regis? *per. 7, 32, 33. + Jono 9, 6.

24. Ir jis pažvilgėjo, ir tarė: aš matau žmones vaikščiojančius, lyg medžius matąs.

25. Potam jis vėl uždėjo rankas ant jo akių, ir vėl liepė jam žiurėti, ir jis pastoj regis, kad vislab galėjo tikrai matyti.

26. Ir jis parsiantė jį namon, tarydamas: ne eik į miestelį, ir tai *nei vienam tame ne pasakyk. *per. 7, 36.

27. Ir *Jėzus išėjo su savo mokytiniais į miestelius miesto Cėsarios Pilipi. Ir keliaudamas klausė savo mokytinių, tarydamas jiems: kągi sako žmonės manę esantį?

* Mat. 16, 13.

28. Jie atsakė: sako, tavę esantį Joną krikštytoją; kiti sako Eliošų, kiti prarakų vieną esantį.

29. Ir jis tarė jiems: bet jus ką sakote manę esantį? tai Petras atsakydamas tarė jam: *tu esi Kristus. *Jono 1, 49.

30. Ir jis uždraudė jiems, kad tai niekam ne sakytų.

31. Ir pradėjo juos mokyti: žmogaus sunus tur daug kentėti, ir atmetas būti vyresniųjų ir vyriausiųjų kunigų ir raštemokytųjų, ir užmuštas būti, ir po trijų dienų keltis.

32. Ir jis tą žodį drąsiai ir atvirai kalbėjo. Ir Petras jį ėmęs į šalį, pradėjo jį drausti.

33. Bet jis atsigręžęs pažiūrėjo į savo mokytinius, ir sudraudė Petrą, tarydamas: *atstok nuo manęs, tu šėtone; nės tu ne misliji tai, kas dieviška, bet kas žmogiška yra. * 2 Zom. 19, 22.

34. Ir prisivadinęs pas savę žmones su savo mokytiniais, tarė jiems: *kas manę nor sekti, te užsiginie savęs, ir ėmęs savo kryžių ant savęs, te sekie manę. * Mat. 16, 24. s.

35. Nės *kas savo gyvastį nor išlaikyti, prapuldytą; ir kas savo gyvastį prapuldo dėl manęs ir evangēlios dėlei, tą išlaikys. * Mat. 10, 39.

36. Ką mačytų žmogui, norint jis visą svetą nusipelnytų, ir iškadą gautų aut savo dušios?

37. Arba ką gal žmogus duoti, kad savo dušią atvaduotų?

38. Bet kursai manęs ir mano žodžių gėdisi tarp šios venčiavonystę peržengiančios ir griekingos giminės, to ir žmogaus sunus gėdėsis, ateidamas šlovėje savo Tėvo su šventaisiais angelais.

Persk. 9, 1. Ir jis sakė jiems: *iš tiesos sakau jums: čia stov keli, tie ne ragaus smertį, iki matys karalystę Dievo ateinančią su mace. * Mat. 26, 28. Luk. 9, 27.

Perskyrimas 9.

Nusidavimas apie Kristaus peršvietimą ir apie mėsio liga sergantįjį sunų. Pamokslas apie pakarnumą ir pasipiktinimą.

2. Ir *po šešių dienų ėmęs Jėzus pas savę Petrą, Jokubą ir Joną, ir užsivedęs juos ant aukšto kalno skyriu vienus, persišvietė po jų akių. * Luk. 9, 28. s.

3. Ir jo *rubai pastojo skaisčius ir labai balti, kaip sniegas, aža tų ir nei vienas baltitojis ant žemės ne gal taip išbaltinti. * Mat. 28, 3.

4. Ir pasirodė jiems Eliošius su Maižėšiumi, ir susikalbėjo su Jėzumi.

5. Ir atsakydamas Petras tarė Jėzui: Mokįtojai, ger čionai būti; pakurkim tris šėtras, tau vieną, Maižėšiui vieną, ir Eliošiui vieną.

6. Bet jis ne žinojo, ką kalbas; nės jie buvo persigandę.

7. Ir atėjo debesis; tos šešėlis užėjo ant jų. Ir iš debesies balsas atėjo ir tarė: *tas yra mano mįlasis sunus, to klausykite. * Mat. 3, 17. s.

8. Ir tuojaus po to jie apsižvalgę aplinkui, ir ne matė nei vieno daugiaus, kaip tiktai vieną Jėzų pas savę.

9. Bet jiems nueinant nuo kalno, uždraudė jiems Jėzus, kad, ką regėję, niekam ne sakytų, iki žmogaus Sunui iš numirusiųjų prisikėlus?

10. Ir jie palaikė tą žodį pas savę, kits kito klausinėdami tarp savęs: kasgi tai yra iš numirusiųjų prisikeltis.

11. Ir jie klausė jo, tarydami: juk raštemokįtieji sako, Eliošių turintį pirma ateiti.

12. Bet jis atsakydamas tarė jiems: Eliošius tur tiesa pirma ateiti ir vislab vėl sutaisyti. Priegtam žmogaus Sunus tur daug kentėti ir paniekintas būti, kaip ir parašyta yra.

13. Bet *aš sakau jums: Eliošius atėjo, ir jie darė jam, ką norėjo, kaip apie jį parašyta yra. * Mat. 11, 14.

14. Ir atėjęs pas savo mokytinius, išvydo didę daugybę žmonių aplink juos, ir raštemokįtų, su jais pasiklausinėjančių.

15. Ir tuojaus visi žmonės, jį išvydę, nusistebėjo ir pribėgę pasveikino jį.

16. Ir jis klausė raštemokįtųjų: „apie ką pasiklausinėjate su jais?“

17. Bet viens iš žmonių atsakydamas tarė: *mokįtojai, aš savo sunų atsivedžiau pas tavę, tas tur nekalbančią dvasę. * Mat. 17, 14. Luk. 9, 38.

18. Ir kur ji jį tik sugrieb, čia jį plėšia, ir jis putoja ir griežia dantimis ir džiusta. Aš kalbėjau su tavo mokytiniais, kad jie ją išvartų, o jie ne gal.

19. Bet jis atsakydamas tarė jam: ak tu netikintiji giminė! kaip ilgai pas jus busu, ir kaip ilgai jus pakęsu? atveskite jį šen pas manę.

20. Ir jie atvedė jį pas jį. Ir tuojaus, kaip dvasė jį išvydo, plėšė jį, ir jis parpuolė ant žemės ir vartėsi putodamas.

21. Ir jis klausė jo tėvo: kaip seniai tai yra, kad jam tai tikosi? jis atsakė: dar kuditėliui esant.

22. Ir tankiai jį metė į ugnį ir į van-

denį, kad jį nužavintų. Bet jei ką gali, pasigailėdamas mūsų, gelbėk mus.

23. Bet Jėzus tarė jam: kad tu galėtumbei tilėti. *Visi daiktai tikinčiam yra galimi.

* Luk. 17, 6.

24. Ir tuojaus šaukdamas vaiko tėvas su ašaromis tarė: tikiu, miels Viešpatie, *gelbėk mano netikėjamą.

* Luk. 17, 5.

25. Ogi regėdamas Jėzus žmones subėgant, apdraudė nečystąją dvasę, tarydamas: tu nekalbantį ir negirdintį dvasę, aš tau prisakau, kad iš jo išeitumbei, ir daugiau jį ne įeitumbei.

26. Tai jį šaukė ir didei jį plėšusi, išėjo. Ir jis lyg numiręs buvo, taip, kad daug ir sakė: jis numiręs.

27. Bet Jėzus nutvėręs jo ranką, atliesė jį, ir jis kėlėsi.

28. Ir jam namon parėjus, *klausė jį jo mokytiniai skyriu: kodėl mes jį ne galėjome išvaryti?

* Mat. 17, 19.

29. Ir jis atsakė: ši veislė niekaip ne gal išėiti, kaip tik per maldas ir pastnikavimus.

30. Ir jie iš čia šalin atstoję, keliavo per Galilėą, ir jis ne norėjo, kad tai kas žinotų.

31. Bet jis mokino savo mokytinius ir tarė jiems: *žmogaus Sunus paduotas bus į žmonių rankas, ir jie užmuš jį, ir užmuštas trečioje dienoje kelsis iš numirusiųjų.

* Mat. 17, 22. s.

32. Ir jie to žodžio ne išmanė ir bi-jojos, jo klausiti.

33. Ir jis atėjo į Kapernaumą. Ir namieje budamas, klausė jų: apie kągi jus ant kelio tarp savęs kalbėjote?

34. Bet jie tylėjo. Nėsa jie tarp savęs buvo ant kelio kalbėję, *kursai esąs didžiausias?

* Mat. 18, 1. Luk. 9, 46.

35. Ir jis pasisėdęs pasivadino anus dvylika ir tarė jiems: jei kas nor pirmiausias būti, tas bus paskiausias už visus, ir visų tarnas.

36. Ir ėmęs kudikėlį pastatė tą tarp jų, ir apsikabinęs jį tarė jiems:

37. Kas tokį kudikėlį mano vardan priima, tas manę priima; ir kas manę priima, ne manę priima, bet tą, kursai manę siuntęs.

38. Bet Jonas atsakė jam, tarydamas: *mokytojau, mes regėjome vieną tavo vardan velnius išvarantį, kursai mus ne sekė; ir mes jam

tai gynėme, todėl, kad ne sekė mus.

* Luk. 9, 49. 4 Maiž. 11, 27. 28.

39. Bet Jėzus tarė: ne ginkite jam; *nės nei vieno niera, kursai darytų stebuklą mano vardan, ir galėtų tuojaus piktai apie manę kalbėti.

* 1 Kor. 12, 3.

40. *Kas ne prieš mus yra, tas yra su mumis.

* Mat. 12, 13.

41. *Bet kas jus pagirdo vandens kupka mano vardan, dėl to, kad Kristaus este, iš tiesos aš jums sakau, ne pasiliks jam tai ne atpildyta.

* Mat. 10, 42. s.

42. Ir *kas papiktina vieną šių mažųjų, į manę tikinčiųjų, tam geriaus butų, kad jam girnų akmuo ant kaklo užkabintas, ir jis į jures butų įmestas.

* Mat. 18, 6.

43. Bet *jei tavę tavo ranka piktina, tai nukirsk ją. Geriaus tau yra, luošam įeiti į gyvatą, ne kaip kad tu, dvi ranki turėdamas, įeitumbei į peklą, į amžinąją ugnį,

* Mat. 5, 30. per. 18, 8.

44. *Kur jų kirmėlė ne miršta, ir jų ugnis ne užgesta.

* Jėz. 66, 24.

45. *Jei tavę piktina tavo koja, nukirsk ją. Geriaus tau yra, rišam įeiti į gyvatą, ne kaip kad tu, abi koji turėdamas, įeitumbei įmestas į peklą, į amžinąją ugnį,

* Mat. 18, 8.

46. Kur jų kirmėlė ne miršta, ir jų ugnis ne užgesta.

47. Jei tavę *akis tavo piktina, atmesk ją nuog savęs. Geriaus tau yra, su viena akia įeiti į Dievo karalystę, ne kaip tu, dvi aki turėdamas, įmestas butumbei į peklos ugnį,

* Mat. 5, 29.

48. Kur jų kirmėlė ne miršta, ir jų ugnis ne užgesta.

49. Vislab tur ugnimi sudyta buti, *ir kiekviena apiera druska sudoma yra.

* 3 Maiž. 2, 13.

50. *Druska gera yra; bet jei druska surumą pameta, kuomi sudysime? turėkite druskos savi, ir turėkite pakajų tarp savęs.

* Mat. 5, 13. Luk. 14, 34.

Perskyrimas 10.

Apie venčianonės perskyrimą, mažus kudikėlius, svieto bagočius, Kristaus kentėjimą, mokytinių garbės godą ir akląją Bartimėjų.

Ir jis pasikėlęs iš ten, *atėjo į šalį Žydų žemės anašal Jordano. Ir žmonės vėl pulkais ėjo pas jį, ir jis pagal savo paprotį vėl juos mokino.

* Mat. 19, 1.

2. Ir Parizėušiai atėję pas jį, klausė jo: bau vyrui valė esant, skirtis nuo savo pačios? Ir tuomi jį gundė.

3. Bet jis atsakydamas tarė: ką jums Maižėsius prisakė?

4. Jie tarė: *Maižėsius pavelijo parašyti atsiskyrimo gromatą ir skirtis nuo jos.

* 5 Maiž. 24, 1. Mat. 5, 31. s.

5. Jėzus atsakydamas tarė jiems: dėl jų širdies kietumo jis jums tą prisakymą parašė.

6. Ale iš pradžios sutvėrimo *Dievas juodu sutvėrė vyrą bei moterį.

* 1 Maiž. 1, 27. s.

7. Todėl *žmogus savo tėvą ir motyną palikęs, prie savo moters glausis.

* 1 Maiž. 2, 24. Mat. 19, 5.

8. Ir bus juodu *vienas kunas. Taipogi juodu ne yra du, bet vienas kunas.

* 1 Kor. 6, 16.

9. Taigi, *ką Dievas suvedęs, žmogus ne tur perskirti.

* Mat. 19, 6.

10. Ir namieje vėl klausė jį jo mokytiniai apie tatai.

11. Ir jis tarė jiems: *kurs skiriasi nuo savo pačios ir kitą veda, tas peržengia venčionystę prieš ją.

* Mat. 5, 32.

12. Ir jei moteriškė skiriasi nuo savo vyro ir už kito eiti, ta peržengia savo venčionystę.

13. Ir *jie prinešė kudikėlių pas jį, kad juos pakrutintų. Bet mokytiniai barė atnešančiuosius.

* Mat. 19, 13. 14. Luk. 18, 15.

14. Bet Jėzus tai išvydęs, pykterėjo ir tarė jiems: leiskite kudikėlius pas manę ateiti, ir ne drauskitė jiems; nės tokių yra dangaus karalystė.

15. Iš tiesos sakau jums: *jei kas dangaus karalystę ne priims kaip kudikėlis, tas ne įeis į ją.

* Mat. 18, 3. s.

16. Ir jis juos *apsikabinęs, ė bei savo rankas ant jų uždėjęs, peržegnojo juos.

* per. 9, 36. + Mat. 19, 15.

17. Ir jam išėjus ant kelio, *viens pirma bėgo, klaupėsi jam ir klausė jo: gers mokytojau, ką darysu, kad amžinąją gyvatą į dalykus gaučiau?

* Mat. 19, 16. Luk. 18, 18.

18. Bet Jėzus tarė jam: kodėl tu manę vadini geru? nei viens ne esti geras, kaip tik tai vienas Dievas.

19. Juk žinai prisakymus: *Ne peržengk venčionystės. Ne užmušk. Ne vogk. Ne liudyk neteisaus liu-

dymo. Nieko ne prigauk. Garbink savo tėvą ir motyną.

* 2 Maiž. 20, 12. 5 Maiž. 5, 16. s.

20. Bet jis atsakydamas tarė jam: Mokytajau, vislab tai dariau iš savo mažų dienų.

21. Ir Jėzus pažiūrėjęs į jį, mylėjo jį ir sakė jam: vieno dar tau reikia. Eik, parduok vislab, ką turi, ir duok ubagams, *tai skarbą turėsi danguje; ir atėjęs sek manę, imdamas kryžių ant savęs.

* Mat. 6, 19. s. Luk. 12, 33.

22. Bet jis apsismutnijęs dėl tos kalbos, atstojo nuliudęs; nės jis daug lobių turėjo.

23. Ir Jėzus apsižvalgęs *tarė savo mokytiniams: kaip sunkiai bagotieji įeis į Dievo karalystę!

* Mat. 19, 23. Mark. 4, 18. 19. Luk. 18, 24.

24. Bet mokytiniai nusigando jo kalbos dėlei. Bet Jėzus vėl atsakydamas tarė jiems: mieli vaikai, kaip ne pigu yra, *nusitikintiems ant savo bagotystės įeiti į Dievo karalystę!

* Ps. 62, 11. 1. Tim. 6, 17.

25. Pigiaus yra verbludui pereiti pro adatos ausį, ne kaip kokiam bagotam įeiti į Dievo karalystę.

26. Bet jie juo daugiau nusigando ir kalbėjo tarp savęs: kasgi tai gal išganytas pastoti?

27. Bet Jėzus į juos žiūrėdamas, tarė: žmonėms tai ne galima, bet ne Dievui; nėsa *Dievui visi daiktai galimi.

* Luk. 1, 37. s.

28. Tai sakė jam Petras: štai, *mes vislab palikę pasekėme tavę.

* Mat. 19, 27. Luk. 5, 11. per. 18, 28.

29. Jėzus atsakydamas tarė: iš tiesos sakau jums: ne yra nei vieno, jei jis paliktų namus arba brolius arba seseris arba tėvą arba motyną arba moterį arba vaikus arba laukus dėl manęs ir dėl evangēlios,

30. Kurs ne įgytų šimteropai, dabar šime čėse namus ir brolius ir seseris ir motynas ir vaikus ir laukus su persekinėjimais, ir aname busiančiame amžyje amžinąją gyvatą.

31. Bet *daug bus paskučiausieji, kurie yra pirmieji; ir bus pirmieji, kurie yra paskučiausieji.

* Mat. 19, 30. per. 20, 16. Luk. 13, 30.

32. Bet jie buvo ant kelio, užeidami į Jėruzalę; ir Jėzus pirm jų ėjo, ir jie nusigando, sekė jį ir bijojos. Ir

Jėzus vėl ėmęs anus dvylika pas save, sakė jiems, *kas jam nusitiksia.

* Mat. 17, 22. s.

33. Štai, *mes einam aukštyn į Jeruzalę, ir žmogaus Sunus bus paduotas vyresniems kunigams ir raštemokjitiems, ir jie prasudys jį ant smerties ir išduos jį pagonams.

* Mat. 16, 21.

34. Tie jį apjuoks ir nuplaks ir apspiaudys ir užmuš, ir trečiąją dieną jis prisikels iš numirusiųjų.

35. Tai *atėjo pas jį Jokubas ir Jonas, Zebedėjaus sunudu, tarydamu: Mokjtojau, mudu noriva, kad mum darytumbei, ko tavęs prašysiva.

* Mat. 20, 20.

36. Jisai tarė jiems: ko norita, kad jum daryčiau?

37. Juodu sakė jam: duok mumdvim sėdėti, vienam po tavo dešinės, o antram po tavo kairės tavo šlovėje.

38. Ale Jėzus tarė jiems: *judu ne žinota, ko prašota. Argi galita gerti to kylika, kurį aš geriu, ir tuomi krikštui krikštydintis, kuriuomi aš krikštijamas esmi?

* Mat. 20, 22. † Luk. 12, 50.

39. Juodu sakė jam: galiva. Bet Jėzus tarė jiems: *kyliką tiesa gersita, kurį aš geriu, ir krikštui pakrikštytu busita, kuriuomi aš krikštijamas esmi;

* Nus. Ap. 12, 2.

40. Ale sėdėti po mano dešinės ir po mano kairės, ne man puolasi jumdvim duoti, bet tiems, kuriems *yra pagatavyta.

* Mat. 25, 34.

41. Ir tai išgirdę anie dešimt, pykterėjo ant Jokubo ir Jono.

42. Bet Jėzus pasivadinęs juos, tarė jiems: *jus žinote, svietiškuosius kunigaikščius viešpataujančius, ir galinguosius tarp jų macies turinčius;

* Mat. 20, 25. Luk. 22, 25. s.

43. Bet taipo ne tur buti tarp jūsų; *bet kurs nor didžiui pastoti tarp jūsų, tasai bus jūsų tarnu;

44. Ir *kas tarp jūsų nor vyriausiuoju buti, tas bus visų bernu.

45. Nės ir *žmogaus Sunus ne atėjo, kad sau duotus šlužyti, bet kad jis šlužytų ir savo gyvastį duotų atpirkimui už daug.

* Mat. 20, 28.

46. Ir *jie atėjo į Jeriką. Ir kaip iš Jerikos ėjo, jis ir jo mokitiniai ir didė žmonių daugybė, tai sėdėjo aklas,

Bartimėjus, Timėjaus sunus, pakelyje ubagaudamas.

* Mat. 20, 29. 30. Luk. 18, 35.

47. Ir išgirdęs Jėzų Nazarėniškį čia esantį, pradėjo jis šaukti ir tarti: Jėzau, tu sunau Dovidu, susimilkis manęs!

48. Ir daug jį draudė, kad tylėtų; bet jis juo daugiaus šaukė: Sunau Dovidu, susimilkis manęs!

49. Ir Jėzus apsistojęs liepė jį atvadinti; ir jie atvadino aklą, sakydami jam: buk linksmas, kelkis, jis vadina tavę.

50. Ir jis savo rubą nuo savęs pametė, ir kėlėsi atėjo pas Jėzų.

51. Ir Jėzus atsakydamas tarė jamui: ko nori, kad tau daryčiau? Akklasis jam tarė: Mokjtojau, kad regėčiau.

52. Bet Jėzus sakė jam: eik, tavo tikėjimas tavę gelbėjo! Ir tuojaus jis galėjo regėti ir sekė jį ant kelio.

Perskyrimas 11.

Apie Kristaus įėjimą, pygų medžio prakeikimą, bažnyčios įstatymą.

Ir kaip *jie prisiartino pas Jeruzalę, į Bėtpagį ir Bėtaniaį, pas alyvų kalną, nusiuntė Jėzus du savo mokytinių,

* Mat. 21, 1. Luk. 19, 29. Jono 12, 12.

2. Ir tarė jiems: nueikita į miestelį, jumdvim po akių esantį, ir tuojaus įėjusiu, tenai rasita asilaitį pririštą, ant kurio niekados nei viens žmogus ne sėdėjęs; atrišusiu tą šen atveskita.

3. Ir jei jumdvim kas sakytų: kam tai darota? tai sakykita: Viešpats jo privalo; tai tuojaus jį šen atsiųs.

4. Juodu nuėjusiu rado asilaitį pririštą prie durų lauke, kur kelias skiriasi; ir atrišo jį.

5. Ir keli iš anų, kurie ten stovėjo, tarė jiems: ką darota, asilaitį atrišdamu?

6. Bet juodu atsakė jiems, kaip jumdvim Jėzaus įsakyta buvo; ir jie pavelijoi tai.

7. Ir *atvedusiu asilaitį pas Jėzų, uždėjo ant jo savo rubus, ir jis užsisėdo ant to.

* Jono 12, 14.

8. Bet daug paklojo savo rubus ant kelio; kiti verbas kirto nuo medžių, ir barstė tas ant kelio.

9. Ir kurie pirma ir paskui ėjo, šaukė sakydami: *Oziana, pašlovintas te esie, kursai ateiti vardan Viešpaties.

* Jono 12, 13. s.

10. Pašlovinta te esie karalystė musų tėvo Dovid, kuri ateiti vardan Viešpaties! Oziana aukštybėje!

11. Ir Viešpats įėjo į Jeruzalę ir į bažnyčią, ir peržiūrėjo vislab, ir vakare išėjo į Bėtanių su anais dvylika.

12. Ir antrąją dieną jiems išėjus iš Bėtanios, buvo jis išalkęs.

13. Ir pamatė iš tolo pygų medį, lapus turintį; tai jis priėjo prie to, bauką ant jo rastų. Ir priėjęs, nieko ne rado, kaip tikt vienus lapus; nėra dar ne buvo čėsas pygomis buti.

14. Ir atsakydamas Jėzus tarė jam: taigi nieks te ne valgo daugiaus nuo tavės nei jokio vaisiaus amžinai. Ir jo mokytiniai tai girdėjo.

15. Ir jie atėjo į Jeruzalę; ir Jėzus įjėjęs į bažnyčią, pradėjo laukan varyti parduodančiuosius ir perkančiuosius bažnyčioje; ir parvertė stalus pinigmainių, ir krėslus karvelius parduodančiųjų;

* Mat. 21, 12. Luk. 19, 45.

16. Ir ne perleido nei vienam, ką nešti per bažnyčią.

17. Ir jis mokino, sakydamas jiems: ar ne parašyta yra: *mano namai bus vadinami maldų namai visiems žmonėms? bet jus ė padarėte iš jų razbaininkų duobę.

18. Ir tai išgirdę *raštemokytieji ir vyriausieji kunigai, ieškojo, kaip jį nužudytų. Bet bijojosi jo; nėra visi žmonės stebėjosi jo pamokslo.

19. Ir ant vakaro išėjo jis laukan iš miesto.

20. Ir ryto metą praeidami, išvydo jie pygų medį padžiuvusį iki šaknių.

* Mat. 21, 20.

21. Ir Petras atsiminęs to, sakė jam: Mokėjotau, štai, pygų medis, *kurį prakeikė, padžiuvęs.

* Ebr. 6, 8.

22. Jėzus atsakydamas tarė jiems: tikėkite į Dievą.

23. Iš tiesos sakau jums: kas *šiam kalnui sakytų: pasikelk ir įsiversk į jures, ir ne abejotų savo širdyje, bet tikėtų, nusiduosiant, ką jis sako, tai nusiduos jam tai, ką jis sako.

* Mat. 17, 20.

24. Togidėl sakau jums: *vislab ką jus meldžiate savo maldoje, tikt tikėkite, gausią, tai bus jums.

* Mat. 7, 7. per. 21, 22. Luk. 11, 9.

25. Ir kad stovite melddamiesi, tai atleiskite, jei ką turite prieš kitą, kad

ir jūsų Tėvas danguje jums atleistų jūsų nusidėjimus.

26. Bet jei *jus ne atleisite, tai ir jūsų Tėvas dangujęsis jums ne atleis jūsų nusidėjimus.

* Mat. 6, 15.

27. Ir jie vėl atėjo į Jeruzalę. Ir jam į bažnyčią įėjus, *atėjo pas jį vyriausieji kunigai ir raštemokytieji ir vyresnieji,

* Mat. 21, 23. Luk. 20, 1.

28. Ir tarė jam: *kokioje macieje tu tai darai? ir kas tau šitą macį davė, kad tai darytumbei?

* 2 Maiž. 2, 14.

29. Bet Jėzus atsakydamas tarė jiems: ir aš paklausu jus vieną žodį; atsakykite man, tai jums sakysu, kokioje macieje aš tai darau.

30. Jono krikštas, ar tas iš dangaus buvo, ar iš žmonių? atsakykite man!

31. Ir jie dumojo savyje tarydami: jei sakome, jį iš dangaus buvusį, tai jis sakys: *kodėlgi jus jam ne vierijote?

* Luk. 7, 30.

32. Bet jei sakome, jį iš žmonių buvusį, tai žmonių bijomės; nėra visi laikė Joną per tikrą praraką.

33. Ir atsakydami tarė Jėzui: mes to ne žinome. Ir Jėzus atsakydamas tarė jiems: tai ir aš jums ne sakau, kokioje macieje aš tai darau.

Perskyrimas 12.

Apie vynyčią, čyžės grašį, prisikėlimą, vyriausįjį prisakymą, Mesiosų, raštemokytuosius ir vargdienę našlę.

Ir jis pradėjo jiems per prilyginimus kalbėti: *žmogus sodino vynyčią, ir tą aptvėrė tvora, ir iškasė vyno spauduvę, ir pabudavojo korą, ir parsamdęs tą vynyčininkams, į svetimą žemę iškeliavo.

* Ps. 80, 9. Jėz. 5, 1. Mat. 21, 33.

2. Ir nusiuntė vieną tarną, čėsu atėjus, pas vynyčininkus, kad jis nuog vynyčininkų imtų vynyčios vaisių.

3. Bet jie nutvėrė jį, nuplakė jį ir jį tuščią nuog savęs paleido.

4. Ir vėl nusiuntė jis pas juos kitą tarną; to galvą jie akmenimis sukulė, ir apgėdintą paleido nuo savęs.

5. Ir vėl jisai nusiuntė kitą; tą jie užmušė, ir daug kitų, kitus jie nuplakė, kitus nužavino.

6. Tai jis turėdamas vičvieną sunų, kurs jo mylimas buvo, tą jis paskiaus nusiuntė taipojau pas juos, sakydamas: jie bijosis mano sunaus.

7. Bet tie vynyčininkai susikalbėjo:

*tai tėvonis; elkim ir užmuškim jį, tai mūsų bus tėviškė. *Ps. 2, 2. 8. Mat. 26, 3.

8. Ir jie ėmė jį užmušė *ir laukan išmetė iš vynyčios. *Ebr. 13, 12.

9. Kągi ponas tos vynyčios darys? įsiai atėjęs nužudys tus vynyčininkus, ir vynyčią kitiems duos.

10. Ar ne skaitėtė ir šitą raštą: *Akmuo, kurį budavonininkai atmetė, tas kampiniu akmenimi pastojų?

*Ps. 118, 22. Mat. 21, 42. s.

11. Nuog Viešpaties tai tikosi, ir dyvas yra mūsų akyse.

12. Ir jie įėjo, kaip jį sugautų, (o tačiau *žmonių bijojosi,) nėra jie suprato, jį tus prilyginimus ant jų kalbėjusį; ir jį palikę, atstojų. *Mat. 14, 5.

13. Ir jie *nusiuntė pas jį kelis iš Parizėušių ir Erodo tarnų, kad jį sugautų kalboje. *Mat. 22, 15. Luk. 20, 20.

14. Ir jie atėję tarė jam: Mokįtojau, žinome, tavę teisū esantį, ir nei vieno ne atbojantį, nėra tu ne veizdi nei šio, nei tokio žmogaus, bet kelią Dievo teisiai mokini. Ar vert, čyžę duoti ciecoriui, ar ne? ar jam duosim, ar ne duosim?

15. Bet jis supratęs jų veidmainystę, tarė jiems: kam manę gundote? atneškite man grašį, kad jį matyčiau.

16. Ir jie atnešė jam. Tai jis tarė: kieno tai abrozai ir užrašas? anie jam sakė: ciecoriaus.

17. Tai atsakydamas Jėzusr tarė jiems: taigi *duokite ciecoriui, kas ciecoriaus, ir Dievui, kas Dievo yra. Ir jie dyvijosi jo. *Rym. 13, 7.

18. Tai atėjo pas jį Saduceūšiai, (*kurie sako, ne esant prisikėlimo iš numirusių,) tie jį klausė, sakydami:

*Mat. 22, 23. Luk. 20, 27.

19. Mokįtojau, *Maižėšius mums parašė: jei kieno brolis numirdamas paliekti moterį, ir ne paliekti vaikų, kad tai jo brolis paimtų jo pačią, ir savo broliui sėklos pagamintų.

*5 Maiž. 25, 5. Mat. 22, 24. Luk. 20, 28.

20. Bet dabar septyni broliai yra buvę. Pirmasis ėmė moterį; tasai mirdamas ne paliko vaikų.

21. Ir antrasis ją paėmęs pasimirė, o ir tas taipojau ne paliko vaikų. Taipojau ir trečiasis.

22. Ir tą paėmė visi septyni, ir ne paliko vaikų. Galiausiai po visų numirė ir ta moteriškė.

23. Taigi prisikėlime iš numirusių, kad jie kelsis, kurio ji bus pati iš tų? nėra septyni ją per pačią turėjo.

24. Tai atsakydamas Jėzusr tarė jiems: ar ne taip? jus klajojate, todėl, kad nieko ne žinote, nei apie raštą, nei apie macį Dievo.

25. Kad *jie iš numirusių kelsis, tai jie nei ves, nei tekės, bet jie yra kaip angeli danguje. *Mat. 22, 30.

26. Bet apie numirusiuosius, juos prisikelsiant, ar ne skaitėtė *knygose Maižėšiaus, pas krumą, kaip jam Dievas kalbėjo ir tarė: Aš esmi Dievas Abraomo, ir Dievas Izaoko, ir Dievas Jokubo. *2 Maiž. 3, 6.

27. O Dievas ne numirusių, bet gyvųjų Dievas. Togidėl jus labai klajojate.

28. Ir *priėjęs jį vienas iš raštemokįtųjų, kursai jų įsiklausęs buvo, kaip jie tarp savęs klausinėjosi, regėdamas, kaip jis jiems mandagiai atsakęs buvo, klausė jo: kurs yra visų vyriausysis prisakymas? *Mat. 22, 35. Luk. 10, 25.

29. Bet Jėzusr atsakė jam: vyriausysis prisakymas iš visų prisakymų tas yra: *klausyk Izrael, Viešpatį, mūsų Dievas, yra vienas vienatijis Dievas;

*Maiž. 6, 4. 5.

30. Ir *mylėk Dievą, savo Viešpatį, iš visos širdies, iš visos dušios, iš viso umo, ir iš visos savo sylos; tai yra vyriausysis prisakymas.

*Mat. 22, 37. Luk. 10, 27

31. Ir antrasis tamui yra lygus: *mylėk savo artymą, kaip pats savę. Niera nei jokio kito didesnio prisakymo per šitus.

*3 Maiž. 19, 18. Mat. 22, 39. Jono 13, 34. per. 15, 12. 17. Rym. 13, 9. Gal. 5, 6. 14. Gal. 6, 2. Epėz. 5, 2. 1 Tes. 4, 9. 1 Petr. 1, 22.

32. Ir raštemokįtasis tarė jam: Mokįtojau, iš tiesos gerai atsakei; nėra *vienas Dievas yra, ir niera kito per jį.

*5 Maiž. 4, 35. 5 Maiž. 6, 4. Jėz. 45, 6.

33. Ir tą mylėti iš visos širdies, iš viso umo, iš visos dušios, ir iš visos sylos, ir mylėti savo artymą, kaip savę patį, tai daugiaus yra už visas deginimo apieras ir už visas apieras.

34. Bet Jėzusr regėdamas, aną išmintingai atsakiusį, tarė jam: tu ne toli esi nuog Dievo karalystės. Ir nei vienas ne drįso, jo toliaus klausti.

35. Ir Jėzusr atsakydamas tarė, mo-kindamas bažnyčioje: *kaipo sako

raštemokytieji, Kristų esantį Dovidą sunų?

• Mat. 22, 42. Luk. 20, 41.

36. Bet jis, Dovidas, per šventąją Dvasę sako: *Viešpats sakė mano Viešpačiui: sėskis po mano dešinės, koliai padėsi tavo neprietelius suoleliu tavo kojų.

• Ps. 110, 1. Mat. 22, 44. s.

37. Čia juk Dovidas jį vadina savo Viešpatimi, kaipogi tai jis yra jo sunus? Ir daug žmonių mielai jį klausėsi.

38. Ir jis mokindamas juos, tarė jiems: *saugokitės nuog raštemokytųjų, kurie ilgus rubus dėvia, ir mielai ant turgaus sveikindinasi,

• Mat. 23, 3. s. Luk. 11, 43. per. 20, 46.

39. Ir meilija sėdėti vyriausiose vietose mokyklose, ir už stalo česnyse;

40. *Jie praryja našlių namus ir sakosi, ilgas maldas meldžiasi. Tiems bus juo didesnis pražudymas. • Mat. 23, 14.

41. Ir Jėzus pasisėdęs ties *bažnyčios skrynja regėjo, kaip žmonės pinigų įdėjo į bažnyčios skrynją. Ir daug bagotų daug įdėjo.

• 2 Kor. 12, 9. Luk. 21, 1.

42. Ir atėjusi viena našlė vargdienė, įdėjo du juodikius; tuodu padaro vieną pinigėlį.

43. Ir jis pasivadinęs savo mokytinius, tarė jiems: iš tiesos sakau jums, ši vargingoji našlė daugiaus įdėjo į bažnyčios skrynją už visus, kurie įdėjo.

44. Nėsa jie visi įdėjo nuog savo apstumo, ale ši nuog savo ubagystės, vislab, ką turėjo, visą savo išlaikymą, įdėjo.

Perskyrimas 13.

Apie išpustijimą Jeruzalės miesto ir svieto galą.

Ir jam išeinant iš bažnyčios, sakė jam vienas jo mokininių: Mokėjau, veizdėk, kokie tai akmens ir kokia tai budavonė yra!

2. Ir Jėzus atsakydamas tarė jam: begu matai šitą visą didelę budavonę? *nei akmuo ant akmens ne pasiliks ne sugriautas.

• Luk. 19, 44. s.

3. Ir *sėdint jamui ant alyvų kalno ties bažnyčia, klausė jį skyriu Petras ir Jokubas ir Jonas ir Endrėjus: • Luk. 21, 7.

4. Pasakyk mums, kada tai bus? ir koks bus ženklas, kada tai vislab turės nusiduoti?

5. Jėzus atsakydamas jiems, pradėjo sakyti: dabokitės, kad jus ne kas suklustuotų!

6. Nėsa daug ateis mano vardan, sakydami: aš esmi Kristus; ir *dugumą suklustuos.

• Jer. 14, 14.

7. Bet kad jus išgirsite karus ir šauksmus apie karus, tai nesibijokite; nės taip tur buti. Bet dar ne yra galas.

8. *Sukils žmonės prieš žmones, ir karalystė prieš karalystę, ir bus žemės drebėjimai šen ir ten, ir bus badai ir išgąščiai. Tai bėdos yra pradžia.

• Mat. 24, 7.

9. Bet jus saugokitės! *Nėsa jus paduos rotai ir mokykloms, ir jus turite buti plakti, ir pas kunigaikščius bei karalius turite buti vesti dėl manęs, liudymui ant jų.

• Mat. 24, 9. Luk. 21, 12. Jono 16, 2.

10. Ir Evangelija tur pirma apsakyma buti tarp visų žmonių giminių.

11. Taigi, kad jie jus ves ir paduos, tai nesirupikitės, ką jums reikia kalbėti, nei pirma apsimislykitės; bet kas jums tą pačią adyną bus duota, tai kalbėkite; nės ne jus este, kurie kalbate, bet šventoji Dvasė. • Mat. 10, 19. Luk. 12, 11.

12. Bet brolis paduos broį ant smerties, ir tėvas sunų, ir vaikai pasikels prieš gimdytojus, ir padės juos užmušti.

13. Ir busite ne apkenčiami visų dėl mano vardo. Bet *kas ištrivys iki galo, tas bus išganytas.

• Mat. 24, 13.

14. Bet kad išvysite išpustijimo biau-rybę, apsakymą *per praraką Dangielą, stovinčią vietoje, kur ne par-eitis, (tai skaitąsis te išmano,) tad, jei kas Judėjoje yra, te bėga ant kalnų;

• Dan. 9, 27. Mat. 24, 15. s.

15. Ir jei *kas ant stogo yra, tas te ne nukopa į butą, ir te ne įeina, ką gabentis iš savo namų. • Luk. 17, 31.

16. Ir kas ant lauko yra, tas te ne grįžta atgalios, savo rubų imtis.

17. Bet bėda nėsčioms ir žindančioms tuo čėsu.

18. Bet melskite, kad jums ne tektų bėgti žiemoje.

19. Nės *bus tose dienose tokie vargai, kokie ikišioliai nei bute ne buvo nuog pradžios sutvėrimų, kurius Dievas sutvėręs, ir kokių nei bute ne bus.

• Dan. 12, 1. Joël. 2, 2.

20. Ir jei Viešpats tas dienas ne butų patrupinęs, tai nei vienas žmo-

gus ne pastotų išganytas; bet dėl išrinktųjų, kuriuos jis išsirinko, jis patrumpino tas dienas.

21. Ieigu tada *kas jums tars: štai, čia yra Kristus, štai, tenai yra; tai ne vierykite. * Mat. 24, 23. s. Luk. 17, 23.

22. Nėsa *pasikelsis netikri Kristus ir netikri prarakai, darą ženklų ir stebuklų, aža išvadžiotų, jei galima, ir išrinktuosius. * 5 Maiž. 13, 1. Mat. 24, 24. Luk. 21, 8.

23. Bet jus saugokitės! Štai, aš vislab jums pirma pasakiau.

24. Bet tame čėse po to vargo *saulė ir mėnuo savo šviesybę pames; * Jėz. 13, 10.

25. Ir žvaigždės nuog dangaus puls, ir dangaus tvirtybės judjės.

26. Ir tad jie *išvys žmogaus Sunų ateinantį debesyse, su dide stiprybe ir šlove. * Dan. 7, 13.

27. Ir tada jis *siųs savo angelus, ir surinks savo išrinktuosius nuog keturių vėjų, nuog žemės krašto, iki krašto dangaus. * Mat. 13, 41.

28. Nuog *pygų medžio mokjkitės prilyginimą: jo šakoms jau sprogsiant ir lapams atsirandant, numanote, vasarą artinantis. * Mat. 24, 32.

29. Taip ir jus, *matydami tai nusiduodant, žinokite, tai arti už durų esant. * perkš. 14.

30. Iš tiesos sakau jums: ne sugaiš ta giminė, iki tam visam nusiduodant.

31. *Dangus ir žemė sugaiš; bet mano žodžiai ne sugaiš. * Mat. 24, 35. s.

32. Bet *tą dieną ir adyną nežino nieks, nei angelai danguje, nei Sunus, bet tiktai vienas Tėvas. * Mat. 24, 36.

33. *Dabokitės, budėkite ir melskitės; nėra ne žinote, kada tas čėsas yra. * Mat. 25, 13. s. Luk. 12, 40.

34. Lygiai kaip *žmogus, kurs toli keliaudamas, paliko savo namus, ir valę davė savo bernams, kožnam jo darbą, ir vartininkui prisakė, kad budėtų. * Luk. 19, 12.

35. Taigi budėkite, (nėsa ne žinote, kada namų Viešpats ateis; ar jis ateis vakare, ar nakties viduryje, ar gaidgystėje, ar ryto metą.)

36. Kad ne, ateidamas staigiai, rastų jus be miegančius.

37. Bet ką aš jums sakau, tai sakau visiems: budėkit!

Perskyrimas 14.

Kristaus mostijimas, įstatymas šventosios vėčerės, kova darže, sugavimas, išspaižinimas po akių Kai pošiaus, Petro užsigynimas.

Ir *po dviejų dienų buvo velykos ir dienos neraugintos duonos. Ir vyriausieji kunigai bei raštemokjtieji jėškojo, kaip ji kytriai sugavę nužavintų. * Mat. 26, 2. Luk. 22, 1. Jono 13, 1.

2. Bet jie tarė: minau ne per šventę, kad maištas ne rastų tarp žmonių.

3. Ir Jėzui *esant Bėtanioje, namuose Simono rapsuotojo, ir už stalo be sėdint, atėjo moteriškė, turėdama stiklą su nemaišytu ir brangiūmi nardo vandenimi, ir ji sukulusi stiklą, užliejo tą ant jo galvos. * Mat. 26, 6. Luk. 7, 38. Jono 11, 2. per. 12, 3.

4. Tai keli buvo, *tie pykterėjo, tarydami: kamgi tas pustijimas? * Mat. 26, 8.

5. Butų galėję tą vandenį už daugiaus, ne kaip už tris šimtus grašių parduoti, ir tai ubagams duoti. Ir murmėjo ant jos.

6. Bet Jėzus tarė: duokite jai pakajų, kodėl ją raudinate? Ji tikrai gerai man padarė.

7. *Ubagus visados turite pas save, ir kad norite, galite jiems gero daryti; bet manę ne turite visados. * 5 Maiž. 15, 11.

8. Ji darė, ką galėjo; ji pasiskubino, mano kuną pamostyti ant mano palaidojimo.

9. Iš tiesos sakau jums: kur sakoma bus šita Evangėlia per visą svieta, čia ir sakoma bus ant jos paminklo, ką ji dabar dariusi.

10. Ir *Judošius Iškariotas, vienas iš tų dvylika, nuėjo pas vyriausiuosius kunigus, kad ji išduotų. * Mat. 26, 14. Luk. 22, 3. 4.

11. Tai anie išgirdę prasidžiugo ir pasižadėjo, jam pinigų duoti. Ir jis jėškojo, kaip ji tropnai išduotų.

12. Ir *pirmąją dieną neraugintosios duonos, kaip velykų avinėlių apieravojo, sakė jam jo mokjtiniai: kur nori, kad mes nuėję pagatavytumbime, kad velykų avinėlių valgytumbi? * Mat. 26, 17. Luk. 22, 7, 8.

13. Ir jis nusiuntė du savo mokjtinų, *ir tarė jiems: eikite į miestą, ir sutiks judu žmogus, nešąs izboną vandens, tą sekita. * Luk. 22, 8.

14. Ir kur jis įeis, čia tarkita gaspadoriui: Mokjtojis tau sakydina, kur

yra gaspada, kur aš galėčiau velykų avinėlių valgyti su savo mokytiniais?

15. Ir jis parodys jums didelę svetlyčią, išklotą ir prigatavytą; čia jums pagatavys kita.

16. Ir pasiuntiniai išėjo, atėjo į miestą ir rado, kaip jis įiemdviečiai buvo sakęs, ir pagatavijo velykų avinėlių.

17. Bet vakare *atėjo jis su tais dvylika.

* Mat. 26, 20. s.

18. Ir jiems už stalo be sėdint ir be valgant, tarė Jėzus: *iš tiesos sakau jums, vienas jūsų, kurs su manimi valgo, išduos mane.

* Luk. 22, 21.

19. Ir anie nusismutniję, tarė jam po kits kito: argi aš esmi? ir antras: argi aš esmi?

20. Jis atsakydamas tarė jiems: vienas iš dvylika, kursai su manimi į bliudą dažo.

21. Žmogaus sunus tiesa nueiti, kaip apie jį parašyta; bet bėda tam žmogui, per kurį žmogaus sunus išduotas bus! Geriaus būtų tam žmogui, kad niekados ne būtų gimęs.

22. Ir jiems be valgant, *ėmė Jėzus duoną, dėkavojo, laužė ir davė jiems, sakydamas: imkite, valgykite, tai esti mano kunas.

* Mat. 26, 26. Luk. 22, 19. 1 Kor. 11, 23.

23. Ir ėmęs kyliką, padėkavojo ir davė jiems tą, ir jie visi iše to gėrė.

24. Ir jis tarė jiems: tai yra mano kraujas naujojo testamento, kursai praliejamas už daugelį.

25. Iš tiesos sakau jums: aš daugiau ne gersu vaisiaus vynmedžio, iki anos dienos, kad gersu tą naują karalystėje Dievo.

26. Ir pagiedojęs liaupsės giesmę, *išėjo jie pas alyvų kalną.

* Mat. 26, 30. Luk. 22, 39. Jono 18, 1.

27. Ir Jėzus tarė jiems: jus visi šią naktį manimi pasipiktisite. Nėsa parašyta yra: *aš ištiksu ganytoji, ir avys išsisiklaidys.

* Zak. 13, 7. Mat. 26, 31. Jono 16, 32.

28. Bet prisikėlęs iš numirusių, aš pirm jūsų nueisu į Galilėją.

* per. 16, 7. Mat. 26, 32. per. 28, 10, 16.

29. Ale Petras tarė jam: o kad ir visi pasipiktintų, aš tačiau ne pasipiktinčiau.

30. Ir Jėzus *tarė jam: iš tiesos sakau tau: šiandien, šią naktį gaidžiui dar ne du kartu pragydus, tris kartus manęs užsigįsi.

* Mat. 26, 34. Luk. 22, 34. Jono 13, 38.

31. Bet jis dar toliaus kalbėjo: beje, kad su tavimi ir mirti turėčiau, ne norėčiau tavęs užsiginti. Lyg taipojau ir visi kalbėjo.

32. Ir jie *atėjo pas dvarą, Getsėmane vadinamą. Ir jis tarė savo mokytiniams: pasisėskite čia, iki nuėjęs pasimelsu.

* Mat. 26, 36. Luk. 22, 39. Jono 18, 1.

33. Ir drauge ėmęs Petrą ir Jokubą ir Joną, pradėjo drebėti ir sielvar-tauti;

34. Ir tarė jiems: *mano dušia smutna yra iki smerties; čionai pasilikę budėkite.

* Mat. 26, 38. Jono 12, 27.

35. Ir mažumą toliaus nuėjęs, *puolė ant žemės, melsdamasi, jei galima būtų, kad praeitų ta adyna,

* Luk. 22, 41.

36. Ir sakydamas: Aba, mano Tėve! *vislab tau yra galima; atimk tą kyliką nuog manęs, tačiau, †ne ką aš, bet ką tu nori.

* Luk. 1. 37. † Mat. 26, 39. Jono 6, 38.

37. Ir atėjęs rado juos bemiegančius. Ir tarė Petrui: Simone, ar miegi? ar ne gali ben vieną adyną budėti?

38. Budėkite *ir melskitės, kad ne įpultumbite į pagundymą. Dvasė yra noringa, bet kunas silpnas.

* Mat. 26, 41.

39. Ir vėl nuėjęs meldėsi, tus pačius žodžius kalbėdamas.

40. Ir sugrįžęs rado juos vėl bemiegančius, (nėsa jų akys pilnos buvo miego,) ir ne žinojo, ką jam atsakyti.

41. Ir atėjęs trečią kartą tarė jiems: *Ak! argi dabar miegosite ir ilsėsitės? gana, adyna atėjo. Štai, žmogaus sunus paduodamas į griekinių rankas.

* Mat. 26, 45.

42. *Kelkitės, eikime! Štai, pašalyje mano išdavėjas.

* Jono 14, 31.

43. Ir tuojaus, jam dar bekalbant, *atėjo Judošius, vienas iš anų dvylika, ir su juomi didis pulkas su kardais ir su kartimis, nuo vyriausiųjų kunų, nuo raštemokytųjų ir vyresniųjų.

* Mat. 26, 47. Luk. 22, 47. Jono 18, 3.

44. Ir išdavėjas buvo jiems ženklą davęs, sakydamas: kurį aš pabučiuos, tas tikrasis; tą sugavę veskite tvirtai.

45. Ir atėjęs, tuojaus jį priėjo ir tarė jam: Mokįtojau! Mokįtojau! ir *pabučiavo jį.

* 2 Zom. 20, 9.

46. O anie jį rankomis nutverdami sugavo.

47. Bet vienas tų, kurie čia šale stovėjo, *ištraukęs savo kardą, ištiko

vyriausiojo kunigo berną ir nukirto jo ausį.

* Mat. 26, 51. Luk. 22, 50.

48. Ir Jėzus atsakydamas tarė jiems: jus išėjote, kaip ant kokio razbaininko, su kardais ir kartimis manę sugauti;

49. Aš kas dieną pas jus bažnyčioje buvau ir mokinau, o jus manęs ne gaudėte. Bet *kad raštas išsipildytų.

* Ps. 69, 10.

50. Ir visi mokytiniai jį *palikę, pabėgo.

* Jobo 19, 13.

51. Ir buvo vienas jaunikaitis, tas sekė jį, tas buvo drobe apvilktas ant nuogo kuno; ir jaunikaičiai tą sugavo.

52. Bet jis palikęs drobę, nuogas nuog jų pabėgo.

53. Ir jie *nuvedė Jėzų pas vyriausiąjį kunigą, kur susiję buvo visi vyriausieji kunigai ir vyresnieji ir raštemokytieji.

* Mat. 26, 57. Luk. 22, 54. Jono 18, 13.

54. O Petras iš tolo jį sekė, iki į paločių vyriausiojo kunigo; ir jis čia budamas sėdėjo su tarnais ir šildėsi prie ugnies.

55. Bet *vyriausieji kunigai ir visa rota ieškojo liudijimo prieš Jėzų, kad jam galą darytų; ir nieko ne rado.

* Mat. 26, 59. Nus. Ap. 6, 13.

56. Daug liudijo neteisiai prieš jį, bet jų liudijimai ne sutarė.

57. Ir kiti atsikėlę neteisiai liudijo prieš jį, sakydami:

58. Mes girdėjome jį kalbant: aš noru *bažnyčią, rankomis padarytą, pargriauti, ir į tris dienas kitą pakurti, kuri ne rankomis pakurta.

* Jono 2, 19. a.

59. Bet jų liudijimas dar ne sutarė.

60. Ir vyriausiasis kunigas kėlėsi tarp jų, klausė Jėzų, tarydamas: argi nieko ne atsakai ant to, ką tie liudija prieš tavę?

61. Bet *jis tylėjo ir nieko ne atsakė. Tai jį vėl klausė vyriausiasis kunigas, jam sakydamas: ar tu esi Kristus, Sūnus aukštai Pašlovintojo?

* Jėz. 53, 7.

62. Bet Jėzus tarė: Aš esmi. *Ir jus regėsite žmogaus sūnų sėdinti po dešinės rankos stiprybės ūir atėinant su dangaus debesimis.

* Mat. 24, 30. per. 26, 64. Luk. 22, 69. † 1 Tes. 4, 16.

63. Tai *vyriausiasis kunigas, sudraskęs savo sėrmėgą, tarė: kogi be reikia mums daugiaus liudininkų?

* 3 Maiž. 10, 6.

64. Girdėjętą Dievo bluznijimą. Kas jums regisi? bet jie *visi jį prasudijo, jį vertą esantį smerties.

* Jėr. 26, 11.

65. Tai *pradėjo keli jį spiaudyti ir uždengti jo veidą ir kumsčiomis mušti ir jam sakyti: prarakauk mums. Ir bernai ištiko jį į veidą.

* Mat. 26, 67.

66. Ir Petras buvo žemai paločiuje; tai atėjo *vyriausiojo kunigo mergų viena;

* Mat. 26, 69. a.

67. Ir išvydusi Petrą besišildant, pažiūrėjusi į jį, tarė: o ir tu taip jau buvai su tuom Jėzumi iš Nazaret.

68. Bet jis užsigynė, tarydamas: aš jo ne pažįstu, neigi žinau, ką tu kalbi. Ir išėjo laukan į pryangę, ir gaidys pragydo.

69. Ir *merga išvydusi jį, vėl pradėjo sakyti čia stovintiems: tas vienas yra tųjų.

* Mat. 26, 71.

70. Ir jis vėl užsigynė. Ir po mažos valandos vėl sakė Petru tie, kurie čia stovėjo: iš tiesos tu esi tųjų vienas; nėra tu esi Galilėiškis, ir tavo kalba tokia jau yra.

71. Bet jis pradėjo keiktis ir bažytis: aš ne pažįstu to žmogaus, apie kurį kalbate.

72. Ir gaidys antrą kartą pragydo. Tai atsiminė Petras ano žodžio, *kurį Jėzus jam buvo kalbėjęs: gaidžiui dar ne du kartu pragydu, tu tris kartus manęs užsigysi. Ir jis pradėjo verkti.

* Mat. 26, 34. 75. Luk. 22, 34.

Perskyrimas 15.

Kristaus kentėjimas po Pilotu, apvainikavimas, smertis ir palaidojimas.

Ir tuojaus *ryto metą sudumė vyriausieji kunigai su vyresniaisiais ir raštemokytisiais, priegtam ir visa rota, ir surišę Jėzų nuvedė, ir padavė jį Pilotui.

* Mat. 27, 1. Luk. 22, 66. Jono 18, 28.

2. Ir Pilotas jo klausė: *ar tu esi Žydų karalius? bet jis atsakydamas tarė jam: tu sakai.

* Jono 18, 33.

3. Ir vyriausieji kunigai didei jį kaltino.

4. O Pilotas jo vėl klausė, sakydamas: *ar nieko ne atsakai? štai, kaip didei jie tavę apskundžia!

* Mat. 27, 13.

5. Bet Jėzus *daugiaus nieko ne atsakė, aža ir Pilotas dyvijosi.

* Jėz. 53, 7.

6. Bet jis *papratęs buvo, jiems per velykų šventę vieną kalinį išleisti, kurio jie norėjo.

* Jono 18, 39.

7. Ir buvo vienas, Barabošius vadinamas, sugautas su maištininkais, kurie maište razbajų buvo padarę.

8. Ir užėję žmonės, prašė, kad darytų, kaip darydavo.

9. Bet Pilotas jiems atsakė: ar norite, kad jums Žydų karalių išleisčiau?

10. Nės jis žinojo, vyriausiuosius kunigus jį iš pavydo išdavus.

11. Bet vyriausieji kunigai pakusė žmones, kad jiems veikias Barabosių išleistų.

12. Ir Pilotas vėl atsakydamas tarė jiems: *kogi norite, kad aš daryčiau tam, kurį vadinate Žydų karaliumi?

* Jono 18, 38.

13. Jie vėl šaukė: nukryžiuok jį!

14. Bet *Pilotas tarė jiems: kagi jis pikto padarė? bet jie dar juo daugiau šaukė: nukryžiuok jį.

15. Tai Pilotas, norėdamas žmonėms įtikti, išleido jiems Barabosių; ir Jėzų jiems padavė, kad būtų nuplaktas ir nukryžiuotas.

16. Bet *kareiviai įvedė jį į sudo būta, ir suvadino visą pulką. * Mat. 27, 27.

17. Ir apsiautė jį purpura, ir *nupynę erškėčių vainiką, jam tą uždėjo;

* Jono 19, 2.

18. Ir pradėjo jį sveikinti: sveiks Žydų karaliau!

19. Ir *mušė jo galvą nendre, ir spiaudė į jį, ir parsiklaupę meldėsi jo.

* Mat. 26, 67.

20. Ir *kaip jį buvo apjuokę, nusiautė jo purpurą, ir aprėdė jį jo paties rubais, ir išvedė jį, kad jį nukryžiuotų.

* Mat. 27, 31.

21. Ir *privertė vieną pro šalį einantį, vardu Simoną iš Cyrėnios, kurs nuo lauko parėjo, (tėvą Aleksandro bei Rupo,) kad jam kryžių neštų.

* Mat. 27, 32. Luk. 23, 26.

22. Ir jie nuvedė jį *ant vietos Golgata, tai mūsų žodžiais: lavongalvių vieta.

* Mat. 27, 33. a.

23. Ir *davė jam myrą su vynu gerti, ir jis ne priėmė tai.

* Ps. 69, 22.

24. Ir kaip jį buvo nukryžiuoję, *dalijosi jo rubus, mesdami ant jų burtą, kas ką gausias.

* Ps. 22, 19. Mat. 27, 35. Luk. 23, 34. Jono 19, 24.

25. O buvo apie trečią adyną, kaip jį kryžiuvojo.

26. Ir buvo *viršuje jo užrašyta, ko jį kaltino, butent: Žydų karalius.

* Mat. 27, 37.

27. Ir nukryžiuvojo draug su juomi du razbaininku, vieną po jo dešinės, antrąjį po kairės.

28. Tai išsipildė *raštas, kursai sako: Jis yra tarp piktadėjų parokuotas.

* Jėz. 53, 12.

29. Ir kurie pro šalį ėjo, bluznijo jį, ir kratydami savo galvas, tarė: ben gėdėkis, *kaip gražiai tu suardai bažnyčią ir pakuri ją į tris dienas!

* Jono 2, 19. a.

30. *Pats dabar gelbėkis ir nuženg nuo kryžiaus.

* Luk. 23, 35.

31. Taipojau ir vyresnieji kunigai apjuokė jį tarp savęs su raštemokj-taisiais, tarydami: kitus jis gelbėjo, ir pats savę gelbėtis ne gal.

32. Jei jis Kristus bei karalius Izraelio, tai jis dabar nuo kryžiaus te nužengie, kad regėtumbim ir tikėtumbim. Ir tuodu, kuriuodu su juomi buvo nukryžiuotu, taipojau jį apjuokė.

33. Ir *po šeštosios adynos radosi tamsybė per visą žemę, iki devintosios adynos.

* Mat. 27, 45. Luk. 23, 44.

34. Ir apie devintąją adyną šaukė Jėzus didžiu balsu, tarydamas: *Eli, Eli, lama azabtani? tai yra mūsų žodžiais: mans Dieve, mans Dieve, kodėl manę prastojai?

* Ps. 22, 2. Mat. 27, 46.

35. Ir keli ten stovinėję, tai išgirde, sakė: štai, tas Eliošių vadina.

36. Tai bėgęs viens pripildė kempinį *uksosu, ir tą užmovęs ant nendrės, girdė jį sakydamas: palaukit, žiurėkime, bau ateis Eliošius, jį nuimti.

* Ps. 69, 22.

37. Bet Jėzus *šaukdamas didžiu balsu, išleido dvasę.

* Jono 19, 30.

38. Ir *bažnyčios apkaba pusiau perdrisko į dvi dali, nuo viršaus iki apačios.

* Mat. 27, 51.

39. Bet *kareivių vyresnysis, kursai čia stovėjo ties juomi, regėdamas, jį su tokiu šauksmu dvasę išleidžiant, sakė: iš tiesos, tas žmogus Dievo sunus buvęs.

* Mat. 27, 54.

40. Buvo taipojau *ir moterų čionai, iš tolo tai žiurinėję, tarp kurių buvo Marija Madlyna, ir Marija, mazojo Jokubo ir Juozėpo motyna, ir Salomė;

* Mat. 27, 55.

41. Kurios taipjau *jį sekė, jam dar Galilėjoje esant, ir jam tarnavo, ir daug kitų, kurios su juomi drauge užėjusios buvo į Jeruzalę.

* Luk. 8, 2.

42. Ir vakare, kadangi diena buvo prigatavijimo, kurs yra šventas vakaras pirm sabatos,

43. Atėjo *Juozėpas iš Arimatios, viežlybas rotponis, kursai taipojau karalystės Dievo laukė; tasai pasidrasinęs ir įėjęs pas Pilotą, prašė Jėzaus lavono.

*Mat. 27, 57. s. Luk. 23, 50. a. Jono 19, 38. s.

44. Bet Pilotas dyvijos, kad jis jau buvo numiręs, ir pasivadinęs kareivių vyresnįjį, klausė jo: ar jis seniai numiręs?

45. Ir ištyręs nuo kareivių vyresniojo, davė Juozėpui lavoną.

46. Ir jis *nusipirkęs drobę, ir nuėmęs jį, įsiautė į drobę ir paguldė jį į kapą, tasai buvo juola įkalta, ir užrito akmenį už kapo angos. *Mat. 27, 60. s.

47. Bet *Marija Madlyna ir Marija Jozės pažiūrėjo, kur jis buvo padėtas.

*Mat. 27, 61.

Perskyrimas 16.

Apie Kristaus prisikėlimą ir dangun žengimą.

Ir sabatai perėjus, *pirkosi Marija Madlyna ir Marija Jokubo ir Salomė žolių, gražiai kvepiančių, kad atėjusios jį mostytų. *Mat. 28, 1. Luk. 24, 1.

2. Ir labai anksti pirmoje dienoje sabatų (t. e. nedėlės) atėjo jos pas kapą, saulei užtekant.

3. Ir kalbėjo tarp savęs: kas mums atris akmenį nuo kapo angos?

4. Ir nužiūrėdamos ten, išvydo akmenį atristą; nės buvo labai didis.

5. Ir įėjusios į kapą, išvydo *jaunikaitį sėdint po dešinės, apvilktą baltu rubu, ir jos nusigando. *Mat. 28, 2. 3. Luk. 24, 4.

6. Bet jis sakė joms: ne nusigąskite; *Jėzaus jus įėškote iš Nazaret, nukryžiuotojo; jis kėlės ir niera čia; štai vieta, kur jį padėję buvo. *Mat. 28, 5.

7. Bet nuėjusios pasakykite jo mokytiniams ir Petru, kad jis pirm jųs nueis į Galilėją; tenai jį matysite, *kaip jis jums sakęs. *Mat. 26, 32.

8. Ir išėjusios veikiai pabėgo nuo kapo; nės apėmęs jas buvo drebė-

jimas ir išgastis, ir niekam nieko ne sakė, nės bijojos.

9. Bet Jėzus iš numirusiųjų prisiėkęs anksti pirmoje dienoje sabatų (t. e. nedėlės), pirmiaus pasirodė Marijai Madlynai, iš kurios jis septynis velnius buvo išvaręs.

10. Ir ji nuėjusi, apsakė tai tiems, kurie su juomi budavo, kurie gedėjo ir verkė.

11. Ir tie, išgirde jį gyvą esantį, ir jai pasirodžiusi, ne vierijo.

12. Potam, *dviem iš jų einant, pasirodė jis kitokiu veidu, kaip juodu ant lauko ėjo. *Luk. 24, 13.

13. Ir tuodu taipjau nuėjusiu, apsakė tai kitiems; bet ir tiemdviem jie ne vierijo.

14. Paskiaus, kaip anie vienuolika už stalo sėdėjo, *pasirodė jis jiems ir barė jų netikėjimą ir širdies kietumą, kad tiems ne buvo vieriję, kurie jį regėjo prisikėlusį.

*Luk. 24, 36. Jono 20, 19. 1 Kor. 15, 5. 7.

15. *Ir tarė jiems: Eikite į visą srietą ir sakykite evangėlią tįsiam sutvėrimui. *Mat. 28, 19. 1 Kor. 1, 23.

16. *Kursai tik ir pakrikštytas yra, tas bus išganytas; tįbet kurs ne tik, tas bus pražudytas.

*Nus. Ap. 2, 38. 1 Jono 3, 18. 36. per. 12, 48.

17. Bet ženklai, kurie seks tuos, kurie tik, yra tie: *mano vardan velnius išvays, tį naujais liežuviais kalbės,

*Nus. Ap. 16, 18. 1 Jono 4, 11. per. 10, 46.

18. *Žalčius pravarys, ir norint ko smertiško gertų, jiems nieko nekenks; ant ligonių jie rankas uždės, tai jie geryn eis. *Luk. 10, 19. Nus. Ap. 28, 5. 8.

19. Ir Viešpats tai su jais kalbėjęs, *pakeltas buvo į dangų, ir sėd po dešinės Dievo. *Luk. 24, 51. Nus. Ap. 1, 9.

20. Bet jie išėję apsakė Dievo žodį visose šalyse. Ir Viešpats *jiems padėjo ir žodį pastiprino pasekančiais ženklais. *Nus. Ap. 3, 16. per. 14, 3. Ebr. 2, 4.

Evangēlia švento Lukošiaus.

Perskyrimas 1.

Jono užgimimas ir kūdikystė.

Kadangi daug apsiėmė sutaisyti pasakojimą tų nusidavimų, kurie tarp mūsų tikosi,

2. Kaip tai mums padavė tie, kurie

iš pradžios tai patys regėję ir tarnai to žodžio buvę:

3. Ir *man ger rodės, kad aš, vislab tai iš pradžios pertyrinėjęs, tau, miels Tėopile, su aštriu pasidabojimu ir davadniai rašyčiau, *Nus. Ap. 1, 1.

4. Kad tikrą davadą to mokslo gautumbei, kuriame išmokytas esi.

5. Čėse *Erodo, karaliaus Judėos, buvo kunigas iš ėurėdystės Abiošiaus, vadinamas Zakariošiumi, ir jo pati iš dukterų Aarono, vardu Elzbieta.

• Mat. 2, 1. ė 1 Nus. Kar. 23, 10.

6. Bet juodu abu buvo teisiu *po akių Dievo, vaikščiodamu visuose prisakymuose Dievo be nuotarties. • Job. 1, 1. 8.

7. Ir juodu ne turėjo vaikų, nėsa Elzbieta buvo nevaisinga, ir buvo abu gerai pasenusiu.

8. Ir nusidavė, kaip jis kleboniškąjį urėdą pilnavojo po Dievo akių čėse savo urėdytės,

9. Pagal budą kleboniškąjį, ir kaip jam *puolės rukinti, jėjo jis į bažnyčią Viešpaties. • 2 Maiž. 30, 7.

10. Ir visas žmonių pulkas buvo *lauke ir meldėsi ruginimo adynoje.

• 3 Maiž. 16, 17. 1 Kar. 7, 12.

11. Bet pasirodė jam angielas Viešpaties, stovėdamas ant dešinės *rukimo altoriaus. • 2 Maiž. 30, 1.

12. Ir Zakariošius jį išvydės, *nusigando, ir baimė apėmė jį.

• Vald. 13, 6. 20. Dang. 10, 7. 8.

13. Bet angielas jam tarė: nesibijokis, Zakariošiau, nės *tavo malda išklaudyta; ir tavo pati Elzbieta pagimdys tau sunų, tą pramįsi vardu Jonu.

• Nus. Ąp. 10, 31.

14. Ir iš to tu turėsi džiaugsmo bei linksmybės, *ir daug džiaugsis jo užgimimu.

• perkš. 58.

15. Nės jis bus didis po akių Viešpaties; vyno ir druto gėrimo jis ne gers. Ir dar žyvate motynos jis papildytas bus šventąja Dvasė.

16. Ir daug vaikų Izraėlio jis privers Dievop, jų Viešpatiesp.

17. Ir jis eis pirm jo dvasėje ir galybėje Eliošiaus, priversti širdis tėvų ant vaikų, ir netikinčiuosius į išmintį teisiųjų, pritaisyti Viešpačiui gatavus žmones.

18. Ir Zakariošius tarė angelui: ant ko aš tai numanysu? nėsa *aš senas esmi, ir mano pati pasenusi. • 1 Maiž. 17, 17.

19. Angielas atsakydamas tarė jam: aš esmi *Gabriėlas, ėpo Dievo akių stovjėsis, ir siųstas esmi, su tavimi kalbėti, kad tokiai tau apsakyčiau.

• Dang. 8, 16. per. 9, 21. ė 1 Kar. 17, 1. Ps. 103, 20. Ąpr. 7, 11.

20. Ir štai, tu busi nebylys ir ne ga-

lėsi kalbėti iki tos dienos, kurioje tai nusiduos, todėl, kad tu mano žodžiams ne vierijai, kurie tur išsipildyti savo čėsu.

21. Ir žmonės laukė Zakariošiaus ir dyvijosi, kad jis taip ilgai bažnyčioje užtruko.

22. Ir išėdamas ne galėjo su jais kalbėti. Ir jie numanė, jį bažnyčioje regėjimą mačiusj. Ir jis pamojo jiems, ir pasiliko nebylys.

23. Ir nusidavė, kaip čėsas jo urėdo pasibaigė, parėjo jis į savo *namus.

• perkš. 39, s.

24. Ir po tų dienų Elzbieta, jo pati, nėščia pastoj, ir pasislėpė penkis mėnesius, ir tarė:

25. Taip, mano Viešpats padarė tose dienose, kuriose jis manę įžvelgė, atimdamas mano gėdą tarp žmonių nuo manės.

26. Ir šeštame mėnesyje angielas Gabriėlas Dievo siųstas buvo į miestą Galilėos, vadinamą Nazaret,

27. Pas vieną mergą, kuri buvo *suderėta vyrui, vardu Juozėpu, iš giminės Dovid; ir vardas tos mergos buvo Marija.

• per. 2, 5. Mat. 1, 18.

28. Ir jėjęs angielas pas ją tarė: sveika, tu malonės pilnoji! Viešpats su tavimi, tu peržegnotoji tarp moterų.

29. Bet ji išvydusj jį, nusigando iš jo kalbos, dumodama: koksai tai sveikinimas?

30. Ir angielas tarė jai: nesibijokis, Marija; nėsa tu radai malonę prie Dievo.

31. Štai, *tu nėščia busi žyvate ir pagimdysi sunų, ir ėpramįsi jį vardu Jėzumi.

• Jėz. 7, 14. s. ė Mat. 1, 21.

32. Tas bus didis ir sunumi Aukščiausiojo vadinamas; ir *Ponas Dievas ė duos jam sostą Dovid, jo tėvo;

• Jėz. 9, 7. ė 2 Zom. 7, 12.

33. Ir jis bus karalius ant namų Jokubo amžinai, ir jo *karalystės ne bus galo.

• Dang. 4, 31. per. 7, 14. Mik. 4, 7.

34. Tai tarė Marija angelui: kaip tai nusiduos, kadangi nei jokio vyro nesižinau?

35. Angielas atsakydamas tarė jai: *Šventoji Dvasė ateis ant tavės, ir stiprybė Aukščiausiojo apdengs tavę. Todėl ir tas ė Šventasis, iš tavės gim-

siąsis, Dievo Sunumi bus vadina-
mas.

* Mat. 1, 18. 20. † Dang. 9, 24.

36. Ir štai, Elzbieta, tavo gentainė, taipojau nėščia yra sunumi savo senatvėje, ir dabar jau yra jai šeštasis mėnuo, *kuri skelbiama, nevaisinga esanti.

* Jėz. 54, 6.

37. Nės *prie Dievo nei joks daiktas ne esti negalimas.

* 1 Maiž. 18, 14. Jobo 42, 2. Ps. 135, 5, 6. Jėr. 32, 17, 27. Sak. 8, 6. Luk. 18, 27. Rym. 4, 21.

38. Bet Marija tarė: Štai, aš esmi tarnaitė Viešpaties, te nusiduodie man, kaip tu sakei. Ir angielas atstojo nuo jos.

39. Bet Marija pasikėlusi tose dienose, nuėjo skubriai per kalnus į miestą Judo,

* Joz. 21, 11.

40. Ir atėjo į namus Zakariošiaus, ir pasveikino Elzbietą.

41. Ir nusidavė, kaip Elzbieta išgirdo sveikinimą Marijos, šokterėjo kudikis *jos žyvatė; ir Elzbieta pilna pastojo Šventosios Dvasės,

* perkš. 15.

42. Ir sušuko didžiu balsu bei tarė: *peržegnota tu esi tarp moterų, ir peržegnotas vaisius tavo žyvato.

* perkš. 28. Vald. 5, 24.

43. Ir iš kur man tai randasi, kad motyna mano Viešpaties pas manę ateiti?

44. Štai, kaip aš balsą tavo sveikinimo girdėjau, šokterėjo su džiaugsmu kudikis mano žyvatė.

45. Ir, *ak išganytinga tu esi, kuri tu tikėjai; nės išsipildys, kas tau sakyta nuo Viešpaties.

* per. 11, 28. Jono 20, 29.

46. Ir Marija tarė: *mano dušia garbina Viešpatį,

* 2 Maiž. 15, 2.

47. *Ir mano dvasė linksminasi Dievu, †mano Išganytoju.

* 1 Zom. 2, 1. † Abak. 3, 18.

48. Nės jis paveizdėjo ant *pakarnystės savo tarnaitės. Štai, dabar †manę išganytingą šauks visi vaikų vaikai.

* Ps. 113, 5, 6. † 1 Maiž. 30, 13.

49. Nės *padarė man didžius daiktus, kurs galingas, ir kurio vardas šventas yra.

* Ps. 126, 2, 3.

50. Ir *jo mielaširdingystė patenk visadai, nuog giminės iki giminės ant tų, kurie jo bijosi.

* 2 Maiž. 20, 6. per. 34, 6, 7. Ps. 25, 6. Ps. 100, 5. Ps. 103, 13, 17.

51. Jis *daro stiprybę savo petimi ir išbarsto †pasididžiuojančius jų širdies dumoje.

* Jėz. 51, 9. per. 52, 10.

† 2 Zom. 22, 28. Ps. 89, 11. Obad. 3, 4. 1 Petr. 5, 5.

52. *Jis nustumia sylinguosius nuo sosto †ir iškel pakarniuosius.

* Ps. 147, 6. † 1 Zom. 2, 7, 8. 2 Zom. 6, 21, 22. Job. 5, 11.

53. *Jis alkstančiusius †papildo turtais, ir bagotuosius tuščius paliecti.

* Ps. 34, 11. Ps. 107, 9. Mat. 5, 3, 6. † Jono 10, 11. Epėz. 1, 3.

54. *Jis atsimena savo mielaširdingystės, ir †pagelbti savo tarną Izraelį,

* 5 Maiž. 7, 7, 8. Jėz. 30, 18. Jėr. 31, 20. † Jėz. 41, 3.

55. Kaip jis kalbėjęs esti mūsų tėvams, Abraomui ir jo *vaikams amžinai.

* 1 Maiž. 17, 7, 19. per. 18, 18.

56. Ir Marija pasiliko prie jos kokius tris mėnesius; potam ji vėl sugrįžo į savo namus.

57. Ir Elzbietai išsipildė čėsas, kad pagimdytų; ir ji pagimdė sunų.

58. Ir jos kaimynai ir gentys išgirdo, kad Viešpats didę mielaširdingystę jai išrodęs, ir džiaugėsi su ja.

59. Ir nusidavė *ašmoje dienoje, atėjo jie apipiaustyti tą vaikėlį, ir praminė jį vardu savo tėvo, Zakariošiumi.

* 1 Maiž. 17, 12. 3 Maiž. 12, 3.

60. Bet jo motyna atsakydama tarė: nieku budu, bet jis tur Jonu vadina-
mas buti.

61. Ir jie tarė jai: juk niera nei vieno tavo giminėje, tuo vardu vadinamo.

62. Ir jie pamojo jo tėvui, kaip jis ji norįs praminti.

63. Ir jis prašė toblyčėlės, rašė ir tarė: Jonas yra jo vardas. Ir jie stebėjosi visi.

64. *Ir tuojau atsivėrė jo burna ir liežuvis, ir kalbėjo ir garbino Dievą.

* Mark. 7, 35.

65. Ir atėjo baimė ant visų kaimynų; ir tas nusidavimas išsireiškė ant visų Judėos kalnų.

66. Ir visi, kurie tai girdėjo, dėjosi tai į širdį, tarydami: ką misliji, kas bus iš to vaikelio? nėra *ranka Viešpaties buvo su juomi.

* Ezėk. 1, 3. per. 3, 22.

67. Ir Zakariošius, jo tėvas, pilnas pastojo Šventosios Dvasės, ir *prarakavo tarydamas:

* 2 Petr. 1, 21.

68. *Pašlovintas t'esie Viešpats, Izraelio Dievas; nės jis atlankė ir atpirko †savo žmones;

* Ps. 41, 14. Ps. 72, 18. † Mat. 1, 21.

69. Ir *attiesė mums ragą išganymo namuose Dovid, savo tarno,

* Ps. 132, 17.

70. Kaip jis *pirm to kalbėjęs per burną savo šventųjų prarakų;

* Jėz. 35, 4. Jėr. 23, 6.

71. Kad jis mus *išgelbėtų nuo mūsų neprietelių ir iš rankų visų, kurie mūsų ne apkenčia,

* Ps. 106, 10.

72. Ir mielaširdingystę parodytų mu-

sų tėvams, ir atsimintų *savo šven-
tojo derėjimo, *1 Maiž. 17, 7. 3 Maiž. 26, 42.

73. Ir *priesiegos, kurią jis prisiekęs
esti Abraomui, mūsų tėvui, mums
duoti, *1 Maiž. 22, 16. Mika. 7, 20.

74. Kad *mes iš rankų savo neprie-
telių išgelbėti, jam tarnautumbime
be baimės per visą savo amžių,
*Gal. 1, 4. Tit. 2, 12, 14. † Ebr. 9, 14.

75. *Šventybėje ir teisybėje, jam įtin-
kančioje, *Kol. 1, 22.

76. O tu, vaikeli, praraku Aukščiau-
siojo busi vadinamas; nės eisi pirm
Viešpaties, kad *kelia jam taisytum-
bei, *Mat. 3, 3.

77. Ir duotumbei išganymo išpaži-
nimą jo žmonėms, *kursai yra atlei-
dime jų griekų; *Jér. 31, 34.

78. Per širdingą mielaširdingystę mu-
sų Dievo, per kurią mus atlankė *užte-
kėjimas iš aukštybės, *4 Maiž. 24, 17. Mal. 4, 2.

79. Kad pasirodytų tiems, kurie sėd
*tamsybėje ir šešėlyje smerties, ir
kreiptų mūsų kojas ant pakajaus kelio.
*Jéz. 9, 2, 3.

80. Ir vaikelis augo ir stiprinosi Dva-
sėje, ir buvo pusčioje, ikikol jis tu-
rėjo pasirodyti žmonėms Izraelio.

Perskyrimas 2.

Kristaus užgimimas, apipiaustymas, atnešimas į
Bažnyčią ir susikalbėjimas

Bet nusidavė tose dienose, kad pri-
sakymas išėjo nuog ciecoriaus Augu-
sto, kad parašytas būtų visas svietas.

2. Ir tas parašymas buvo pirmiau-
siasis, ir nusidavė, kaip Cyrėnius Sy-
rioje valdonas buvo.

3. Ir ėjo visi pasirašydinti, kožnas
į savo miestą.

4. Tai pasikėlė taipojai ir Juozėpas
iš Galilėos, iš miesto Nazaret, į Žydų
žemę, į miestą Dovidą, vadinamą
*Bėtleēm; todėl, kadangi jis buvo iš
namų ir iš giminės Dovidą, *Mik. 5, 1.

5. Pasirašydinti su Marija, jam *pa-
žadėtą moterimi; ta buvo nėščia.
*pér. 1, 27.

6. Ir jiemsdvim ten esant, išsipildė
čėsas, kad pagimdytų.

7. Ir *ji pagimdė savo sunų pirm-
gimi, ir suvystė jį vystyklais, ir pa-
guldė jį į prakartą; nės ne turėjo
ruimo gaspadoje. *Mat. 1, 25.

8. Ir buvo kerdžiai toje šalyje ant
lauko prie gardų, tie sergėjo naktyje
savo kaimenę.

9. Ir štai, angielas Viešpaties atėjo
pas juos, ir šlovė Viešpaties apšvietė
juos, ir jie nusigando didžiu išgąščiu.

10. Ir angielas tarė jiems: nesibijoki-
tės; štai, aš apsakau jums didį džiaug-
smą, kurs nusiduos visiems žmonėms;

11. Nės užgimė jums šią dieną iš-
ganytojis, kurs yra Kristus Viešpats,
mieste Dovidą.

12. Ir tai jums bus ženklų: jus rasite
kudikį suvystytą ir begulintį prakarte.

13. Ir tuojaus buvo su tuom angielu
*daugybė dangaus pulkų, liaupsinan-
čių Dievą ir tariančių: *Dang. 7, 10.

14. Garbė t'esie Dievui aukštybėje,
*pakajus ant žemės, ir žmonėms pa-
simėgimas. *Jéz. 57, 19. Luk. 19, 38. Epéz. 2, 14, 17.

15. Ir nusidavė, kaip angielai nuo
jų dangun užžengė, kerdžiai kalbėjo
tarp savęs: *eikim dabar į Bėtleēm
ir pasižiurėkime to nusidavimo, kurs
ten nusitikęs, kurį mums Viešpats ap-
reiškė. *2 Maiž. 3, 3.

16. Ir jie atėjo skubriai *ir rado
Mariją ir Juozėpą, priegtam kudikėlį
prakarte begulintį. *Mat. 2, 11.

17. Ir kaip jie tai buvo regėję, iš-
platino jie tai, kas jiems sakyta buvo
apie tą vaikelį. *per. 10, 11.

18. Ir visi, kurie tai girdejo, nusi-
stebėjo to, ką kerdžiai jiems buvo sakę.

19. Bet Marija *palaikė visus tus žo-
džius, ir apdumėjo juos savo širdyje.
*perkš. 51.

20. Ir kerdžiai sugrįžo, garbindami
ir liaupsindami Dievą už vislab, ką
jie buvo girdėję ir regėję, kaip jiems
sakyta buvo.

21. Ir kaip išsipildė *aštuonios die-
nos, jeib apipiaustytas būtų tas vai-
kelis, tai praminė jį vardu Jėzumi, †ku-
riuomi pramintas buvo angielo, pirm
ne kaip jam motynos žyvatė prasi-
dėjus. *1 Maiž. 17, 12. † Luk. 1, 31.

22. Ir kaip išsipildė dienos jos ap-
čystijimo pagal zokaną *Maižėsiaus,
atnešė jį į Jėruzalę, kad jį pastatytų
Viešpačiui; *3 Maiž. 12, 2, 3.

23. Kaip parašyta yra zokane Vieš-
paties: *kiekvienas patinėlis, pirm už-
gamas, tur būti šventas Viešpačiui;
*2 Maiž. 13, 2. per. 22, 29.

24. Ir kad duotų apierą, kaip pri-
sakyta *zokane Viešpaties: porą kurk-
lelių, arba dvejetą jaunų karvelių.
*3 Maiž. 12, 8.

25. Ir štai, buvo žmogus Jėruzalėje, vardu Simėonas; o tas žmogus buvo teisus ir Dievo bijas, laukias *palinksminojimo Izraelio. Ir šventoji Dvasė buvo jame.

* 1 Maiž. 5, 29.

26. Ir buvo jam šventosios Dvasės pažadėta, kad jis smertį ne regėsiąs, pirm ne kaip jis išvysiąs Kristų Viešpaties.

27. Ir Dvasės paragintas atėjo jis į bažnyčią. Ir kaip gimdytojai vaikelį Jėzų į bažnyčią atnešė, jeib už jį darytų pagal pajunkimą zokano,

28. Tai jis ėmė jį ant savo rankų, ir garbino Dievą tarydamas:

29. Viešpatie, *dabar tu leidi savo tarną pakajuje eiti, kaip tu esi sakęs;

* 1 Maiž. 46, 30.

30. Nės mano akys regėjo tavo išganytoji,

* per. 3. 6.

31. Kurį tu pagatavijai po akių visų *žmonių giminių,

* Jėz. 11, 10. per. 49, 6.

32. Šviesybe *ant apšvietimo pagonų, ir ant garbės savo žmonių Izraelio.

* Jėz. 42, 6. per. 49, 6.

33. Ir jo tėvas bei motyna stebėjosi to, kas apie jį sakyta buvo.

34. Ir Simėonas peržegnojo juos ir tarė Marijai, jo motynai: štai, tas statomas *yra puolimu ir prisikėlimu daugumui Izraelyje ir ženklui, kuriam prieštaraus,

* Jėz. 8, 14. per. 28, 16. Mat. 21, 42. Rym. 9, 33.

35. Ir kardas pereis per tavo dušią, jeib butų apreikštos daug širdžių dumos.

36. Ir buvo viena prarakienė, Ana, duktė Panuėlio, iš giminės Asėrio, ta buvo didei pasenusi, ir buvo su savo vyru septynis metus gyvenusi po savo mergystės.

37. Ir budama *našlė aštuonis dešimtis ir keturių metų, ji ėne atstojo iš bažnyčios ir šlužijo Dievui su pastinjkavimu ir su maldomis dieną bei naktį.

* 1 Tim. 5, 5. † 1 Zom. 1, 22.

38. Ta taipojau atėjusi tą pačią adyna, garbino Viešpatį ir sakė apie jį visiems tiems, kurie laukė atpirkimo Jėruzalėje.

39. Ir kaip jie vislab buvo atlikę pagal zokaną Viešpaties, jie vėl sugrįžo į Galilėą, į savo miestą Nazaret.

40. Bet vaikelis *augo ir stiprinosi Dvasėje, pilnas išminties; ir malonė Dievo buvo jame.

* perkš. 52. per. 1, 80.

41. Ir jo gimdytojai ėjo kas metą į Jėruzalę *ant velykų šventės.

* 2 Maiž. 34, 23. 5 Maiž. 16, 16.

42. Ir jam dvylika metų sukakus, ėjo juodu į Jėruzalę pagal pajunkimą šventės.

43. Ir kaip tos dienos pasibaigė, ir juodu vėl sugrįžo, pasiliko vaikelis Jėzus Jėruzalėje. Ir jo gimdytojai tai ne žinojo,

44. Bet mislijo, jį tarp draugų esantį, ir ėjo dienos kelią, ir jėškojo jo tarp genčių ir pažįstamų.

45. Ir jo ne radusiu vėl sugrįžo į Jėruzalę, jėškodamu jo.

46. Ir nusidavė, jog po trijų dienų rado jį bažnyčioje be sėdint, viduryje tarp mokytojų, kad jų klausės ir jų klausė.

47. Ir visi, *kurie jį girdėjo, stebėjosi jo išminties ir jo atsakymų.

* Mat. 7, 28. Mark. 1, 22.

48. Ir jį pamatę, stebėjosi; ir jo motyna tarė jam: mans sunau, *kam tu mumdviem tai padarei? Štai, tavo tėvas ir aš skaudžiai tavęs jėškojova.

* 1 Maiž. 12, 13.

49. Ir jis tarė jiemdviem: kasgi yra, kad manęs jėkojota? ar ne žinota, kad aš turu būti tame, kas mano tėvo yra?

50. Bet juodu ne išmanė tą žodį, kurį jis jiems sakė.

51. Ir jis nuėjo su jais ir atėjo į miestą Nazaret, ir buvo jiemdviem paklusnus. O jo motyna palaikė visus tus žodžius savo širdyje.

* perkš. 19. 1 Maiž. 37, 11.

52. Ir Jėzus *tarp išmintyje, augime bei malonėje prie Dievo ir žmonių.

* 1 Zom. 2, 20.

Perskyrimas 3.

Jono kozonis apie prisivertimą. Liudymas apie Kristų. Kristaus pakrikštijimas ir giminės cilė.

Penkioliktame mete ciecorystės ciecoriaus Tibėriošiaus, Panskui Pilotui valdonui Judėos be esant, ir Erodui ketvirtainio kunigaikščiui Galilėoje, ir Pilipui, jo broliui, ketvirtainio kunigaikščiui Iturėoje ir šalyje Trakonytės, ir Lyzaniui ketvirtainio kunigaikščiui Abylėnėje,

2. Anošiui bei Kaiposiui vyriausiems vyskupams be esant, stojosi žodis Viešpaties Jonui, Zakariošiaus sunui, pusčioje.

3. Ir jis atėjo į visas *šalis aplink

Jordaną, apsakymas krikštą prisi-
vertimo ant griekų atleidimo;

* Mat. 3, 1. 2. Mark. 1, 4.

4. *Kaip parašyta yra knygoje žo-
džių prarako Jėzaiošiaus, tariančio:
balsas Dievo žodį sakančio yra pus-
čioje: pagatavykite kelią Viešpaties
ir tiesius padarykite jo takus! *Jėz. 40, 3.

5. Visos daubos tur papildytos, ir
visi kalnai ir visos kaukaros tur pa-
žeminti pastoti, o kas kreiva yra, tu-
rės tiesu, ir kas nelygu, tur lygiu ke-
liu pastoti.

6. Ir visas kunas išvys *Dievo Iš-
ganytoji.

* Jėz. 52, 10.

7. Tai tarė jis žmonėms, kurie išėjo
jo krikštydintis: *jus anglių veislė, kasgi
parodė jums, išvengti busiantįjį kerštą?

* Mat. 3, 7.

8. Dabokitės, darykite tikrus vai-
sius prisivertimo ir ne apsiimkite sa-
kyti: mes turime Abraomą tėvu. Nės
aš sakau jums: Dievas gal Abraomui
iš šių akmenų vaikų prikelti.

9. Jau *kirvis medžiams prie šak-
nies pridėtas. Kožnas medis, nene-
šas gerų vaisių, bus pakirstas ir į
ugnį įmestas.

* Mat. 3, 10. s.

10. Ir žmonės klausė jo, tarydami:
ogi ką mes darysime?

11. Jis atsakydamas tarė jiems: *dvi
sermėgi turįsis te duodie nei vienos
ne turinčiamjam; ir valgio turįsis tai-
pojau te daro.

* 1 Jono 3, 17.

12. Atėjo ir muitininkai pasikrikšty-
dinti, tarydami jam: Mokįtojau, kagi
mes darysime?

13. *Jis tarė jiems: ne prašykite
daugiau, kaip statyta.

* Mat. 21, 31.

14. Tai klausė jo taipojau ir karei-
viai, tarydami: kagi mes turime da-
ryti? Ir jis tarė jiems: ne darykite nei
vienam prispaudimą *ir neteisybę, ir te
pakanka jums jūsų alga.

* 3 Maiž. 19, 13.

15. Bet žmonėms bedumojant ir šir-
dyje savo bemislijant apie Joną, bau
jis ne rasi Kristus esąs,

16. Atsakė Jonas ir tarė visiems:
*aš krikštiju jus vandenimi; bet at-
eina drutesnis už manę, kuriam aš
per mažas esmi, jo kurpių dirželiu
atristi; tas jus šventąja Dvase ir ug-
nimi krikštys;

* Mat. 3, 11. s.

17. To rankoje yra vėtyklė, ir jis
šluos savo klojimą ir surinks kvie-

N. T.

čius į savo skunę, ir pelus sudegis
amžina ugnimi.

18. Ir daug kito gaudeno ir pra-
nešė jis žmonėms.

19. Bet *Erodas, ketvirtainio kunj-
gaikštis, jo pabartas dėl Erodyados,
savo brolio pačios, ir dėl viso pikto,
ką Erodas darė,

* Mark. 6, 17. s.

20. Dėl to viso *apkaldino jis Joną.

* Mat. 11, 2.

21. Ir nusidavė, kaip visi žmonės
krikštydinosi, o ir Jėzus taipojau bu-
vo pakrikštytas ir meldėsi, kad *at-
sivėrė dangus.

* Mat. 3, 16. Mark. 1, 10. Jono 1, 32.

22. Ir šventoji Dvasė nužengė ant jo
paveiksle kuniškame, kaip karvelis;
ir balsas iš dangaus stojos, taryda-
mas: *Tu esi mano mielasis Sunus,
tavimi aš mėgstuos.

* per. 9, 35.

23. Ir Jėzus įstojo į trisdešimtąjį metą
ir buvo laikomas per sunų Juozėpo,
kurs buvo sunus Eli.

* Mat. 1 persk.

24. Tas buvo sunus Matato, tas
buvo sunus Lėvy, tas buvo sunus
Melki, tas buvo sunus Jano, tas buvo
sunus Juozėpo,

25. Tas buvo sunus Matatio, tas
buvo sunus Amoso, tas buvo sunus
Naumo, tas buvo sunus Eslio, tas
buvo sunus Nangio,

26. Tas buvo sunus Maato, tas buvo
sunus Matatio, tas buvo sunus Sė-
mėjaus, tas buvo sunus Juozėpo, tas
buvo sunus Judo,

27. Tas buvo sunus Joano, tas buvo
sunus Rėza, tas buvo sunus Zoro-
babelio, tas buvo sunus Sealtielio,
tas buvo sunus Nėri,

28. Tas buvo sunus Melki, tas buvo
sunus Ado, tas buvo sunus Kozamo,
tas buvo sunus Elmodamo, tas buvo
sunus Ero,

29. Tas buvo sunus Joze, tas buvo
sunus Eliėzėrio, tas buvo sunus Jo-
rėmo, tas buvo sunus Matato, tas
buvo sunus Lėvy,

30. Tas buvo sunus Simėono, tas
buvo sunus Judo, tas buvo sunus
Juozėpo, tas buvo sunus Jonano,
tas buvo sunus Eliakimo,

31. Tas buvo sunus Melėjo, tas buvo
sunus Mėnamo, tas buvo sunus Mata-
tano, tas buvo sunus *Natano, tas
buvo sunus Dovidu,

* 2 Zom. 5, 14.

32. Tas buvo sunus *Jesė, tas buvo

sunus Obėdo, tas buvo sunus Boaso,
tas buvo sunus Salmono, tas buvo
sunus Naasono,

* Rut. 4, 22.

33. Tas buvo sunus Aminadabo, tas
buvo sunus Aramo, tas buvo sunus
Esromo, tas buvo sunus Parėzo, tas
buvo sunus *Judo,

* 1 Maiž. 29, 35.

34. Tas buvo sunus Jokubo, tas
buvo sunus Izaoko, *tas buvo sunus
Abraomo, tas buvo sunus †Taro, tas
buvo sunus Nakoro,

* 1 Maiž. 21, 2. 3.

† 1 Maiž. 11, 26. 1 Nus. Kar. 1, 26. 27.

35. Tas buvo sunus Saruko, tas
buvo sunus Ragaju, tas buvo sunus
Palėko, tas buvo sunus Ebėro, tas
buvo sunus Sala,

36. Tas buvo sunus Kainano, tas
buvo sunus Arpaksado, tas buvo
sunus *Sėmo, tas buvo sunus Noa-
ko, tas buvo sunus †Lamėko,

* 1 Maiž. 11, 10. † 1 Maiž. 5, 25.

37. Tas buvo sunus Metuzalės, tas
buvo sunus Enoko, tas buvo sunus
Jarėdo, tas buvo sunus Malaleėlo,
tas buvo sunus Kenano,

38. Tas buvo sunus Enoso, tas
buvo sunus *Sėto, tas buvo sunus
Adomo, tas buvo Dievo. * 1 Maiž. 5, 3.

Perskyrimas 4.

Kristus gundytas, Dievo žodį sako ir daro stebuklų.

Bet Jėzus, *pilnas Dvasės šventosios,
sugrįžo nuo Jordano ir Dvasės nu-
vestas buvo į pusčią,

* Mat. 4, 1. s.

2. Ir buvo *keturisdešimtis dienų
velnio gundytas; ir jis tose dienose
nieko ne valgė; ir toms dienoms pra-
ėjus, buvo jis išalkęs.

* 2 Maiž. 34, 28.

3. Bet velnias tarė jam: jei esi
Dievo Sunus, tai sakyk tam akme-
niui, kad į duoną pavirstų.

4. Ir Jėzus atsakydamas tarė jam:
*parašyta yra: ne viena duona minta
žmogus, bet kožnu žodžiu Dievo.

* 5 Maiž. 8, 3.

5. Ir velnias užvedė jį ant aukšto
kalno, ir parodęs jam visas karaly-
stes viso svieto akies mirksnyje,

6. Tarė jam: visą tą macę tau duosu
ir jos šlovę; nės ji man yra paduota,
ir aš ją duomi, kam aš noru.

7. Jeigu dabar parsiklaupęs manęs
nori melstis, tai vislab tavo bus.

8. Jėzus jam atsakydamas tarė: at-
stok nuog manęs, šėtone; parašyta

yra: *tu Dievą, savo Viešpatį, turi
garbinti ir jam vienam tarnauti.

* 5 Maiž. 6, 13. per. 10, 12. 20.

9. Ir jis nuvedė jį į Jėruzalę ir pa-
statė jį ant viršaus bažnyčios ir tarė
jam: jei Dievo Sunus esi, tai nusi-
leiskis iš čia žemyn;

10. Nės parašyta yra: *jis prisakys
savo angelams apie tavę, kad tavę
apsaugotų,

* Pa. 91, 11.

11. Ir *ant rankų nešiotų, kad savo
koją į akmenį ne įsitrenktumbei.

* Pa. 91, 11. s.

12. Jėzus atsakydamas tarė jam:
sakyta yra: *tu Dievą, savo Viešpatį,
ne turi gundyti.

* 5 Maiž. 6, 16. s.

13. Ir kaip velnias visus gundymus
pabaigęs buvo, atstojo jis nuo jo
kokią valandą.

14. Ir Jėzus *sugrįžo Dvasės macėje
į Galilėą, ir garsas apie jį išėjo po
visas aplink esančias šalis.

* Mat. 4, 12. 23.

15. O jis mokino jų mokyklose, ir
visų buvo pagirtas.

16. Ir jis *atėjo į Nazaret, kur už-
augintas buvo, ir įėjo į mokyklą,
kaip buvo papratęs, sabatos dienoje,
†ir kėlėsi norėjęs skaityti.

* Mat. 13, 53. 54. Mark. 6, 1. † Neėm. 8, 4. 5.

17. Tai pridavė jam knygas prarako
Jėzaiošiaus. Ir jis atvėręs tas knygas,
rado tą vietą, *kur parašyta buvo:

* Jėz. 61, 1.

18. Dvasė Viešpaties yra ant manęs,
todėl jis manę yra pamostijęs ir
siuntęs, apsakyti Evangeliją vargin-
giemsiems, gydyti sukultasias širdis,
apsakyti apkaltiemsiems išvalnijimą,
ir akliemsiems regėjimą, bei sudau-
žytiemsiems visą valnybę,

19. Ir apsakyti *meilingąjį metą
Viešpaties.

* 3 Maiž. 25, 10.

20. Ir užvėręs knygas, atdavė tas
tarnui ir sėdosi. Ir visų akys mo-
kykloje dabojo ant jo.

21. Ir jis pradėjo jiems sakyti: šią
dieną išsipildė tas raštas jūsų ausyse.

22. Ir jie visi davė liudymą apie jį, ir
stebėjosi brangių jo žodžių, iš jo bur-
nos išeinančių, ir tarė: *ar tas ne
Juozėpo sunus?

* Mat. 13, 55. Mark. 6, 3. Jono 6, 42.

23. Ir jis tarė jiems: jus berods man
sakysite tą priekalbesį: liekoriau, gy-
dykis pats save. Nės kokius didžius
daiktus mes girdejome *Kapernaume

nusidavusius? daryk taip ir čia, savo tėviškėje. * Mat. 4, 13.

24. Bet jis tarė: iš tiesos sakau jums: * nei vienas prarakas niera mylimas savo tėviškėje. * Mat. 13, 57. Mark. 6, 4. Jono 4, 44.

25. Bet iš tiesos aš sakau jums: daug našlių buvo Izraėlyje * čėse Eliošiaus, kaip dangus užrakintas buvo tris metus ir šešis mėnesius, kada didis badas buvo po visą žemę;

* 1 Kar. 17, 1. 9. per. 18, 1. a. Jok. 5, 17.

26. O nei pas vieną ne buvo siųstas Eliošius, kaip tikt į Sarėptą Zidonų pas vieną našlę.

27. Ir daug raupsuotų buvo Izraėlyje * čėse prarako Eliso, ir nei vienas iš tų ne pastoj apčystytas, kaip tiktai Naėmanas iš Syrios. * 2 Kar. 5, 14.

28. Ir visi mokykloje esantieji, tai girdėdami, apsirustavo,

29. Ir kėlėsi, ir išstumė jį iš miesto, ir užvedė jį ant viršaus kalno, kur buvo pakurtas jų miestas, kad jį žemyn nustumtų.

30. Bet jis * tarp jų perėjo šalin.

* Jono 8, 59.

31. Ir * atėjo į Kapernaumą, į miestą Galilėos, ir mokino juos sabatų dienose.

* Mat. 4, 13. Mark. 1, 21.

32. Ir jie * stebėjos iš jo pamokslo; nės jo žodis buvo macnus.

* Mat. 7, 28. 29. per. 22, 22. 33. Mark. 1, 22. Jono 7, 46.

33. Ir buvo žmogus mokykloje, nečystos dvasės varginamas; tas šaukė didžiu balsu,

34. Tarydamas: ak, ką mes turime darbo su tavimi, Jėzau iš Nazaret? Tu atėjai mus pagadinti, aš žinau, kas tu esi, butent: * šventasis Dievo.

* Mark. 1, 24. Luk. 1, 35.

35. Ir Jėzus apdraudė jį, tarydamas: nutilk ir išeik iš jo! Ir velnias nubloškė jį į vidurį tarp jų ir išėjo iš jo ir ne darė jam iškados.

36. Ir baimė apėmė juos visus, ir kalbėjo tarp savęs, tarydami: kas tai? jis macniai ir su galybe prisako nečystomsioms dvasėms, ir jos išeiti.

37. Ir garsas apie jį išėjo po visas vietas aplink gulinčios šalies.

38. Ir jis atsikėlęs iš mokyklos, įėjo * į namus Simono. Ir Simono uošvė sunkiai sirgo drugiu, ir jie meldė jį už ją.

* Mat. 8, 14. a.

39. Ir jis ją priėjęs prisakė drugiui,

ir drugys ją prastojo. Ir ji tuojaus kėlėsi ir tarnavo jiems.

40. Ir saulei nusileidus, visi tie, * kurie ligonis turėjo, visokiomis slogomis apsunkintus, atgabeno juos pas jį. Ir jis ant kiekvieno rankas uždėdamas, išgydė juos. * Mat. 8, 16. Mark. 1, 32.

41. O ir velniai, išeidami iš daug, šaukė ir tarė: Tu esi Kristus, Dievo Sunus. Ir jis apdraudė juos ir ne davė jiems kalbėti; nės jie žinojo, jį Kristų esantį.

42. Bet praušus išėjo jis į pustą vietą, ir žmonės įėjo jo ir atėjo pas jį, ir atlaikė jį, kad nuo jų ne atstotų.

43. Bet jis tarė jiems: aš turu ir kitiems miestams Evangėlią apsakoti apie karalystę Dievo; nesa tam siųstas esmi.

44. Ir jis sakė Dievo žodį mokyklose Galilėos.

Perskyrimas 5.

Apie Petro žveją, raupsuotąjį ir kaulliga sergantįjį, Matėošiaus pavadinimą ir mokytinių pastnįkavimą.

Bet nusidavė, kad žmonės pas jį veržėsi, klausytis Dievo žodžio, ir jis stovėjo * pas mares Genėzaret. * Mark. 1, 16.

2. Ir jis regėjo du laivu, stovinčiu pas mares; bet žvejai išėję plovė savo tinklus.

3. Įėjęs į laivų vieną, kurs buvo Simono, meldė jo, kad mažumą nuo krašto atstumtų. Ir pasisėdęs mokino žmones iš laivo.

4. Ir kaip buvo palioves kalbėti, tarė jis Simonui: irkis į gilumą, ir išmeskite savo tinklus ant valksmo.

5. Ir Simonas atsakydamas tarė jam: Mokįtojai, mes per visą naktį dirbdami nieko ne sugavome; bet ant tavo žodžio tinklą išmesu.

6. Ir kaip jie tai darė, užgriėjo jie didę žuvių daugybę; ir jų tinklas sutruko.

7. Ir jie pamėjo savo draugams, kurie buvo antrame laive, kad atėję jiems padėtų traukti. Ir jie atėjo ir pripildė abu laivu pilnu, taip, kad ir grimzdo.

8. Kaip tai Simonas Petras regėjo, puolė jis Jėzui į kelius ir tarė: Viešpatie, išeik nuo manęs, aš esmi griešnas žmogus!

9. Nesa išgastis buvo jį apėmęs ir visus, kurie su juomi buvo, iš to žuvių valksmo, kurias jie podraugiai buvo sugavę;

10. Taipiau ir Jokubą bei Joną, sunudu Zebedėjaus, Simono draugus. Ir Jėzus tarė Simonui: nesibijokis; nės iš šio česo *tu žmonių žvejosi.

* Mark. 1, 17.

11. Ir prisiyrę laivais prie krašto, *paliko vislab ir sekė jį. * Mat. 19, 27.

12. Ir nusidavė, jam viename mieste be esant, štai, *vyras čia buvo pilnas raupsų; tas Jėzų išvydęs, parpuolė ant savo veido ir prašė jo, tarydamas: Viešpatie, jei nori, gali manę apčystyti.

* Mat. 8, 2. Mark. 1, 40.

13. Ir jis ištiesęs ranką, pakrutino jį, tarydamas: noru tai daryti, buk čystas! Ir tolydžiaus atstojo raupsas nuo jo.

14. Ir jis prisakė jam, kad tai nei vienam ne sakyty; bet eik ir pasirodykis klebonui ir apieravok už savo apčystijimą, *kaip Maizėšius prisakęs, jiems liudymui.

* 3 Maiž. 14, 2. s.

15. Bet ta kalba apie jį išėjo juo toliaus; ir daug žmonių susiėjo, jo klausytis ir sveiki pastoti nuo savo ligų.

16. Bet jis atsitraukė *į pusčią ir meldėsi.

* Mark. 1, 35.

17. Ir nusidavė vieną dieną, kad jis mokino; ir sėdėjo čia Parizėušių ir raštemokjūtų, kurie buvo atėję iš visų miestelių Galilėos ir Judėos ir iš Jėruzalės. Ir macis Viešpaties išėjo iš jo ir gelbėjo kiekvieną.

18. Ir štai, keli vyrai atnešė žmogų ant patalo, kaulliga sergantį, jėskodami, kaip jį įneštų ir ties juomi padėtų.

* Mat. 9, 2. Mark. 2, 3. Nus. Ap. 9, 33.

19. Ir ne sumanydami dėl žmonių, kuriuom daiktu jį įneštų, užlipę jie ant stogo, nuleido jį pro plytas žemyn su patalėliu į vidurį tarp jų, po Jėzaus akių.

20. Ir jis *išvydęs jų tikėjimą, tarė jam: žmogau, *tavo griekai tau atleisti.

* Jėr. 5, 3. † Luk. 7, 48.

21. Ir raštemokjtieji ir Parizėušiai pradėjo dumoti ir tarė: kas tas, kad jis bluznijimą iškalt? *kas gal griekus atleisti, kaip tiktai vienas Dievas?

* Mat. 9, 3. Jėz. 43, 25.

22. Bet Jėzus jų dumas numanydamas, atsakydamas tarė jiems: ką mišlijate savo širdyse?

23. Kas pigiaus yra, sakyti: *tavo griekai tau yra atleisti? arba sakyti: kelkis ir vaikščiok?

* Mat. 9, 5.

24. Bet kad žinotumbite, žmogaus Sunų macį turintį ant žemės, griekus atleisti, tarė kaulliga sergančiamui: Aš sakau tau, kelkis, ir ėmęs savo patalėlį eik namon!

25. Ir jis tolydžiaus kėlėsi po jų akių, ir ėmęs savo patalėlį, kuriame gulėjęs buvo, ėjo namon ir garbino Dievą.

26. Ir jie stebėjosi visi, garbindami Dievą, ir bijojosi, tarydami: mes šiandien dyvinų daiktų regėjome.

27. Ir potam jis išėjo ir išvydęs *muitininką, vardu Lėvis, sėdintį prie mui-to, tarė jam: sek manė!

* Mat. 9, 9. Mark. 2, 14.

28. Ir jis vislab palikęs, kėlėsi ir sekė jį.

29. Ir *Lėvis pakėlė jam didę česnį savo namuose, ir daug muitininkų ir kitų sėdėjo su juomi už stalo.

* Mat. 9, 10.

30. Ir raštemokjtieji ir Parizėušiai *murmėjo prieš jo mokytinius, tarydami: kam jus valgotė ir geriate su muitininkais ir griekininkais?

31. Ir Jėzus atsakydamas tarė jiems: Sveikieji ne privalo liekoriaus, bet ligonys;

32. Aš *atėjau griekininkus vadinti, kad prisiverstų, o ne teisiuosius.

* Mat. 9, 13.

33. Bet jie tarė jam: *kam Jono mokytiniai taip tankiai pastnjkauja ir meldžiasi taip daug, taipiau ir Parizėušių mokytiniai; bet tavo mokytiniai valgo ir geria?

* Mat. 9, 14. Mark. 2, 18.

34. Bet jis tarė jiems: jus ne galite svodbininkus priversti, kad pastnjkautų, koliai jaunikis su jais yra.

35. Bet ateis česas, kad jaunikis nuog jų bus atimtas; tad jie pastnjkau.

36. Ir jis sakė jiems prilyginimą: nei vienas nauju lopus ne lopo seną rubą, šėip plyšt ir naujasis, ir naujas lopus ne pritinka senam rubui.

37. Ir nieks ne pila šviežų vyną į senus rykus, šėip šviežus vynas išplaišina senuosius rykus, ir išteka, ir rykai pagenda;

38. Bet šviežų vyną į naujus rykus reik pilti; tai abejį išlikti.

39. Ir niera nei vieno, kurs seno gėręs, tuojaus šviežaus norėtų; nės jis sako: senasis yra geresnis.

Perskyrimas 6.

Apie išrautasias varpas, padžiuvusiąją ranką. Apaštaltų pavadinimą ir Kristaus kozonį, ant lauko sakytają.

Ir *nusidavė antroje dienoje sabatos,

kad jis ėjo per javus, ir jo mokytiniai rankomis ištraukė varpų, ir tas rankomis sutrynė valgė. * Mat. 12, 1. Mark. 2, 23.

2. Bet keli iš Parizėušių tarė jiems: kam darote, kas sabatoje ne puolasi daryti?

3. Ir Jėzus atsakydamas tarė jiems: ar tai ne skaitėte, *ką Dovidas darė, kaip jis išalkęs buvo, su tais, kurie su juomi buvo? *1 Zom. 21, 6.

4. Kaip jis ėjo į Dievo namus ir ėmė *šventasias duonas ir valgė, o jis davė ir tiems, kurie su juomi buvo; kurias tačiau *niekam ne valia buvo valgyti, kaip tikt vienat klebonams. *2 Maiž. 29, 33, *3 Maiž. 24, 9.

5. Ir tarė jiems: *žmogaus Sunus yra Viešpats ir sabatos. *Mat. 12, 8.

6. Bet nusidavė kitoje sabatoje, kad jis įėjęs į mokyklą mokino. Ir buvo ten *žmogus, kurio dešinė ranka buvo padžiuvusi. *Mark. 3, 1. a.

7. Bet raštemokytieji ir Parizėušiai *tykojo jo, bau jis sabatoje gydysias, kad kokį priežastį ant jo gautų. *per. 14, 1.

8. Bet jis numanęs jų dumas, tarė žmogui su padžiuvusiaja ranka: kelkis ir stokis čia! Ir jis kėlėsi pasistojęs ten.

9. Tai tarė jiems Jėzus: aš klausiu jus, kas puolasi daryti sabatoje, ar gero, ar pikto? ar gyvastį išlaikyti, ar prapuldyti?

10. Ir jis paeiliumi į visus pažiūrėjęs, tarė tam žmogui: ištiesk savo ranką! Ir jis darė tai. Tai jo ranka pastoję išgydyta ir taip sveika, kaip antroji.

11. Bet jie visai paduko ir susikalbėjo tarp savęs, ką jie jam galėtų daryti.

12. Bet nusidavė tuočės, kad jis išėjo ant kalno melstisi; ir pasiliko per naktį maldoje Dievopi.

13. Ir praaušus prisivadino jis savo mokytinius ir išsirinko jų dvyliką, *kuriuos jis ir Apaštalais vadino: *per. 9, 1. Mark. 3, 13. 14.

14. Simoną, kurį vadino Petru, ir Endriejų, jo brolių, Jokubą bei Joną, Pilipą ir Baltramiejų,

15. Matėošių ir Tamošių, Jokubą, Alpejaus sunų, Simoną, vadinamą Cėlotes,

16. Judošių, Jokubo sunų, ir Judošių Iškariotą, išdavėjų.

17. Ir jis nuėjęs su jais žemyn, pasi-

stoję ant plyno lauko, ir pulkas jo mokytinių ir *daugybė žmonių iš visos Žydų žemės ir Jėruzalės ir Tyraus bei Sidono, šale jurių, *Mat. 4, 25.

18. Kurie atėję buvo jo klausytis, kad išgydyti būtų nuo savo ligų; ir kurie nečystų dvasių varginami buvo, pastoję sveiki.

19. Ir visi žmonės meilijo jį pakrutinti; nės išėjo iš jo stiprybė, ir gydė visus.

20. Ir jis pakėlęs savo akis ant savo mokytinių, tarė: išganytingi este vargingieji; nesa jūsų yra Dievo karalystė. *Mat. 5, 3. a.

21. Išganytingi este, *kurie čia alkstate; nės pasotinti busite. *Išganytingi este, kurie dabar verkiate; nės juoksitės. *Apr. 7, 16. *Ps. 126, 5, 6. Jėz. 61. 3.

22. Išganytingi este, jei žmonės jūsų ne apkenčia ir atskiria jus ir iškolioja jus ir paniekina jūsų vardą, kaip pikta, dėl žmogaus Sunaus.

23. Džiaugkitės tada ir šokterėkite; nės štai, jūsų alga didė yra danguje. Taip o ir jų tėvai darė prarakams.

24. Bet atpėnč *bėda jums bagotiems; nės jau gavote savo palinksmiojimą. *Amos 6, 1. Jok. 5, 1.

25. *Bėda jums, kurie este pilni; nės jus alksite. Bėda jums, kurie čia juokiatės; nesa jus verksite ir raudosite. *Jėz. 10, 16.

26. Bėda jums, kad žmonės jus pagiria; taip jau darė ir jų tėvai netikriems prarakams.

27. Bet aš sakau jums, kurie klausotės: mylėkite savo neprietelius, ger darykite tiems, kurie jūsų neapkenčia,

28. Žegnokite tus, kurie jus prakeikia, melskite už tus, kurie jus užkabinėja.

29. Ir kurs tavę ištinka per vieną skroštą, tam pasiulyk ir antrąjį. Ir kurs tau atima skreistę, tam ne užgink ir sėrmėgos.

30. *Kurs tavęs prašo, tam duok; ir kurs tau atima, kas tavo yra, iš to ne atėjėšk. *5 Maiž. 15, 7.

31. Ir *kaip jus norite, kad žmonės jums darytų, taip ir jus darykite jiems. *Mat. 7, 12.

32. Ir *jei jus tus mylite, kurie jus myli, kokią dėkavonę turite už tai? nės ir griekininkai myli juos mylinčiuosius, *Mat. 5, 46.

33. Ir kad savo geradėjams ger darote, kokią dėkavoną turite iš to? Nės tai daro ir griekininkai.

34. O *kad jus žyčijate tiems, nuo kurių tikitės atgausią, kokią dėkavoną iš to turite? Nės ir griekininkai griekininkams žyčija, kad tai vėl atgautų.

* 3 Maiž. 25, 35. Mat. 5, 42.

35. Bet tačiau mylėkite savo neprietelius, ger darykite ir *žyčykite, kur ne tikitės, ką atgausią; tai jūsų alga didė bus, ir jus busite vaikai Aukščiausiojo; nėra jis yra geras ant nedėkingųjų ir piktųjų.

* Ps. 37, 26.

36. Todėl bukite mielaširdingi, kaip ir jūsų Tėvas *mielaširdingas yra.

* 2 Maiž. 34, 6. Ps. 103, 8. 13.

37. *Ne sudykite, tai ir jus ne busite sudyti. Ne pražudykite, tai ir jus ne busite pražudyti. Atleiskite, tai ir jums bus atleista.

* Rym. 2, 1.

38. Duokite, tai bus jums duota. Saikas geras, nukimštas, numurdytas ir su kaupu jums duotas bus ir jūsų sterblė; nėra *koku saiku seikėsitė, tokiu jums vėl bus atseikėta.

* Mark. 4, 24. s.

39. Ir jis sakė jiems prilyginimą: ar gal aklas aklam kelią rodyti? ar ne abu į duobę supuls?

40. *Mokytinis ne esti didesnis už savo mokytojų; kad mokytinis prilygsta savo mokytojui, tai jis yra tobulas.

* Jono 15, 20. s.

41. *Bet kam regi krislį akyje savo brolio ir ne įsidaboji rasto savo paties akyje?

* Mat. 7, 3.

42. Arba, kaip gali tarti savo broliui: stovėk brolau, aš išimsu krislį iš tavo akies; ir pats neregį rastą savo akyje? tu *veidmainy, ištrauk pirma rastą iš savo akies, ir tada dabok, kad tu išimtumbei krislį iš akies savo brolio.

* Mat. 7, 5.

43. Nėsa ne esti geras medis, kurs piktą vaisių neša, ir ne piktas medis, kurs gerą vaisių neša.

44. Kožnas medis iš savo paties vaisiaus išpažįstamas. Nės nerenkamos pygos nuo erškėčių, neigi vynuogios nuo usnių.

45. *Geras žmogus gerą išneša iš gero skarbo savo širdies; ir piktas žmogus pikto išneša iš pikto skarbo savo širdies. Nės ko širdis pilna, to burna plusta.

* Mat. 12, 35.

46. Bet *kam vadinate manę Viešpatie, Viešpatie, ir ne darote, ką jums liepiu?

* Mat. 7, 21.

47. Kurs pas manę ateiti ir klausos mano žodžių ir *daro tus, tą rodysu jums, kam jis lygus.

* Rym. 2, 13. Jok. 1, 22. s.

48. Jis yra lygus žmogui, kuriančiam triobą, kurs giliai iškasęs dėjo pamatą ant uolos. Bet tvanui užėjus, srovė durėsi ant tos trobos ir ją ne pajudino; nėra buvo ant uolos gruntavota.

49. Bet kurs klausosi ir ne daro, tas lygus yra žmogui, trobą kuriančiam ant žemės be pamatos; ir srovė durėsi ant tos, ir sugriuvo tolydžiaus, ir sugriuvimas tos trobos buvo didis.

Perskyrimas 7.

Apie kareivių vyriausiojo tarną, jaunikaity iš Nain, Joną bei jo mokytinius ir didįją griekininkę.

Bet kaip jis po akių žmonių vislab iškalbėjęs buvo, nuėjo jis į Kapernaumą.

2. Ir vieno *vyriausiojo kareivių bernas gulėjo ant smerties, jo mylimas.

* Mat. 8, 5

3. Bet tas, apie Jėzų girdėdamas, siuntė pas jį Žydų vyresniusius meldamas jį, kad atėjęs išgydytų jo berną.

4. Ir jie pas Jėzų atėję, meldė jo didei, tarydami: jis to vertas yra, kad jam tai darytumbei;

5. Nės jis myl musų žmones ir pakūrė mums mokyklą.

6. O Jėzus ėjo su jais tenai. Bet ne toli jiems nuo namų esant, siuntė kareivių vyresnysis prietelių pas jį ir jam sakydino: ak Viešpatie, ne procevokis; *aš nevertas esmi, kad po mano stogu pareitumbei;

* Mat. 8, 8.

7. Todėl ir aš pats tariaus nevertas esąs, pas tavę ateiti; bet ištark vieną žodį, tai pagilbs mano vaikas.

8. Nės ir aš esmi žmogus po vyriausybės ir turu kareivių po savimi, ir sakau vienam: nueik! tai nueit; ir antram: ateik! tai ateit, ir savo tarnui: daryk tai! tai jis daro.

9. Bet Jėzus tai girdėdamas stebėjosi jo, ir atsigręžęs tarė žmonėms, jį sekantiems: aš sakau jums: tokio tikėjimo nei Izraelyje neradau.

10. Ir paslai vėl sugrįžę, sergantįjį berną rado pasigavusį.

11. Ir nusidavė potam, kad jis ėjo į miestą, vadinamą Nain; ir daug jo mokytinių bei daug žmonių ėjo drauge su juomi.

12. Ir jam priartinant pas miesto vartus, štai, išnešė numirusį, kurs buvo *vienatijis sunus savo motynos, o ta buvo našlė; ir daug žmonių iš miesto ėjo su ja.

* 1 Kar. 17, 17.

13. Ir Viešpats ją išvydęs, *pasigailėjo jos ir tarė jai: *†ne verk!*

* Mat. 9, 36. † Jer. 31, 16.

14. Ir priėjęs pakrutino grabą, ir nešėjai stovėjo. Ir jis tarė: *jaunikait, sakau tau, kelkis!*

* Mark. 5, 41.

15. Ir numirėsis atsitiesęs pradėjo kalbėti. Ir jis *atdavė jį jo motynai.

* 2 Kar. 4, 36.

16. Ir baimė apėmė juos visus ir garbino Dievą, tarydami: didis prarakas kėlėsi tarp mūsų, ir *Dievas atlankė savo žmones.

* per. 1, 68.

17. Ir tas garsas apie jį išėjo per visą Judėos žemę ir po visas aplinkui esančias šalis.

18. Ir *apsakė Jonui jo mokytiniai tai vislab. Ir jis pasivadinęs du savo mokytinių,

* Mat. 11, 2, a.

19. Siuntė juodu pas Jėzų ir jam sakydino: ar tu esi ans ateisiąsis, arba ar kito lauksime?

20. Bet tuodu vyru, atėjusiu pas jį, tarė: Jonas krikštytojis mudu pas tavę atsiuntė ir tau sakydina: ar tu esi ans ateisiąsis, arba ar kito lauksime?

21. Bet toje adynoje jis daug išgydė nuo ligų ir negalių ir nuo piktų dvasių, ir daug akliems dovanojo jis akių šviesybę.

22. Ir Jėzus atsakydamas tarė jiems: nuėjusiu apsakykita Jonui, ką regėjota ir girdėjota: *aklieji reg, raišieji vaikščioja, raupsuotieji apčystijami, kurtiniai gird, numirusieji prisikeliasi, ir vargdieniams Evangėlia apsakoma.

* Jėz. 35, 5. Mat. 11, 5.

23. Ir *išganytingas, kurs manimi ne pasipiktina.

* Mat. 11, 6.

24. Bet tiemdviem Jono *paslam paėjus, pradėjo Jėzus kalbėti žmonėms apie Joną: ko išėjote į pusčią regėti? ar nendrės, vėjo subuojamos?

* Mat. 11, 7.

25. Arba ko išėjote regėti? ar žmogaus, minkštais rubais apsirėdžiusio? štai, brangiuose rubuose ir geidu-

liuose gyvenantieji karališkuose dvaruose yra.

26. Arba ko išėjote žiurėti? ar prarako? tikrai, sakau jums: jis ir už praraką didesnis yra.

27. Jis yra tas, apie kurį parašyta: *štai, aš siunčiu savo angielą pirm tavo veido, kurs pataisys tavo kelią pirm tavęs.

* Mal. 3, 1. Mat. 11, 10. Mark. 1, 2.

28. Nės sakau jums, kad tarp tų, kurie iš moterų gimę, niera *didesnio prarako per Joną krikštytoją; bet kurs mažesnis yra Dievo karalystėje, tas didesnis už jį.

* per. 1, 15.

29. Ir visi žmonės, kurie jį girdėjo, ir muitininkai, Dievui garbę davė ir krikštydinosi Jono krikštu.

30. Bet Parizėušiai ir raštemokįtieji *paniekino Dievo rodą prieš savę ir ne davėsi jo krikštytis.

* Nus. Ap. 13, 46.

31. Bet Viešpats tarė: *kam aš prilygisu žmones šios giminės? ir kam jie lygus?

* Mat. 11, 16.

32. Jie lygus yra vaikams, ant turgaus sėdintiems ir viens prieš kitą šaukiantiems: mes jums žaidėme ant vamzdžio, o jus ne šokinėjote; mes jums raudojome, o jus ne verkėte.

33. Nėsa *Jonas krikštytojis atėjęs ne valgė duonos ir ne gėrė vyno; tai jus sakot: jis tur velnią.

* Mat. 3, 4.

34. Žmogaus Sunus atėjęs valgo ir geria; tai jus sakote: štai, tas žmogus rijunas ir vyno girtuoklis, muitininkų ir griekininkų prietelius.

35. Ir *išmintis tur duotis apsisudyti nuo visų savo vaikų.

* Mat. 11, 19.

36. Bet meldė jį vienas iš Parizėušių, kad su juomi valgytų. Ir jis įjėjęs į namus Parizėušio, sėdosi už stalo.

37. Ir štai, moteriškė tame mieste, kuri griekininkė buvo, tą ištyrusi, kad jis už stalo sėdėjo namuose Parizėušio, atsinešė stiklą mosties.

38. Ir atėjusi iš užpakalio pas jo kojas, verkė ir pradėjo jo kojas ašaromis šlapinti ir plaukais savo galvos šluostyti, ir bučiavo jo kojas bei mostijo tas mostimi.

39. Bet tai regėdamas Parizėušias, kurs jį buvo pasikvietęs, kalbėjo pats savyje, tarydamas: kad šisai butų prarakas, tai jis žinotų, kas ir kokia ta moteriškė yra, kuri jį pakrutina; nės jį yra griekininkė.

40. Jėzus atsakydamas tarė jam: Si-mone, aš tau ką turu sakyti. Bet jis tarė: Mokįtojai, sakyk!

41. Nekursai nuomininkas turėjo du skolininku: vienas skelėjo penkis šimtus grašių, antrasis penkiasdešimtis.

42. Bet kaip juodu ne turėjo, kuomi užmokėti, *padovanojo jis abiem. Sakyk, katras tų dviejų jį daugiaus mylės?

* 2 Kol. 2, 13, 14.

43. Simonas atsakydamas tarė: beti-kiu tas, kuriam daugiaus padovanojo. Bet jis tarė jam: tu gerai atsudijai.

44. Ir jis atsigręžęs prieš moteriškę, tarė Simonui: ar tu regi tą moteriškę? aš įėjau į tavo namus, *tu ne davei man vandens mano kojoms, bet ši mano kojas ašaromis šlapino ir plaukais savo galvos šluostė.

* 1 Maiž. 18, 4.

45. Tu ne *pabučiavai manę, bet ta įėjusi, ne paliovė mano kojas bučiuoti.

* Rym. 16, 16.

46. Tu mano galvą aliejumi ne pa-mostijai, bet ji mano kojas mostimi mostijo.

47. Todėl sakau tau: jai daug griekų yra atleisti, nės ji daug mylėjo; bet kuriam maž atleidžiama, tas maž myl.

48. Ir jis tarė jai: *tau atleisti yra tavo griekai.

* Mat. 9, 2.

49. Tai pradėjo tie, kurie su juomi už stalo sėdėjo, patys savyje kalbėti: *kas yra tas, kurs ir griekus atleidž?

* Mat. 9, 3.

50. Bet jis tarė moteriškei: *tavo tikėjimas tavę pagelbėjo. Eik su pa-kajumi!

* per. 8, 48. per. 17, 19. Mark. 5, 34.

Perskyrimas 8.

Apie sėklą Dievo žodžio, vėtrą ant marių, velnio vargintąją moteriškę ir Jairoaus dukteraitę.

Ir nusidavė potam, kad jis keliavo per miestus ir kiemus, apsakydamas ir pranešdamas Evangēlią apie Dievo karalystę, ir anie dvylika su juomi;

2. Priegtam *kelios moters, kurias jis buvo išgydęs nuo pikty dvasių ir ligų, butent: Marija, kuri vadinama Madlyna, iš kurios septyni velniai buvo išėję,

* Mark. 15, 40. per. 16, 9.

3. Ir Joana, pati Kuzo, Erodo už-veizdo, ir Susanė, ir daug kitų, ku-rios jį šelpė iš savo turto.

4. Bet kaip didis pulkas žmonių su-siėjo ir iš miestų pas jį susibėgo, tarė jis *per prilyginimą:

* Mat. 13, 3. Mark. 4, 2.

5. Sėjėjas išėjo, kad sėtų savo sėklą; ir jam be sėjant, puolė kita pas ke-lią ir tapė sumindžiota, ir paukščiai po dangumi tą sulesė.

6. Ir kita puolė ant uolos ir išdy-gusi padžiuvo, dėl to, kad drėgnumo ne turėjo.

7. Ir kita puolė tarp erškėčių, ir erškėčiai drauge išdygo ir nusmelkė tą.

8. Ir kita puolė ant geros dirvos ir išdygusi atnešė *šimteropo vai-siaus. Tai sakydamas šaukė jis: kas tur ausių klausyti, tas te klauso!

* 1 Maiž. 26, 12.

9. Bet jo mokytiniai klausė jo, ir tarė: koksai esąs tas prilyginimas?

10. Bet jis tarė: jums yra duota ži-noti paslėptinę Dievo karalystės; bet kitiems prilyginimuose, kad *ir regė-dami ne regėtų, ir girdėdami ne iš-manytų.

* Jėz. 6, 9. 10. Mat. 13, 14. Mark. 4, 12. Jono 12, 40. Nus. Ap. 28, 26.

11. Bet tai yra tas prilyginimas: sėkla yra Dievo žodis;

12. Bet tie, kurie pas kelią, tie yra, kurie klausosi; potam ateiti velnias ir atima žodį nuo jų širdžių, kad ne tikėtų ir ne būtų išganyti.

13. Bet tie, kurie ant uolos, tie yra, kurie, kad tą išgirst, su džiaugsmu priima žodį; o tie ne tur šaknies, jie valandą tik ir čėse pagundymo atpuola.

14. Bet tie, kurie tarp erškėčių puolę, tie yra, kurie klausos, ir nueidami po rupeščiais ir bagotyste ir pagei-dimais šio gyvasčio nusmelkiami yra ir ne atneš vaisiaus.

15. Bet tai, kas ant geros žemės, tie yra, kurie žodį girdėję, tą *palaiko tikroje geroje širdyje ir įvaisiaus at-neša kantrume.

* Nus. Ap. 16, 14. † Ebr. 10, 36.

16. Bet nei viens *ne uždega žvakę ir apvož ją ryku, arba ją pakiša po suolu; bet užded ant liktoriaus, kad įeinąsis šviesybę regėtų.

* Mat. 5, 15. Mark. 4, 21.

17. Nės nieko *niera paslėpta, kas ne būtų žinoma, ir nieko niera už-dengta, kas ne išsireikštų ir į šviesą pareitų.

* Mat. 10, 26. Mark. 4, 22.

18. Togidėl dabokitės, kaip jus klausotės. *Nės turinčiamjam duodama, bet neturinčiamjam atimama ir tai, ką tikis turįs.

* Mat. 12, 12 s.

19. Bet *jo motyna ir broliai atėjo, ir negalėjo dėl žmonių prie jo prieiti.

* Mat. 12, 46. Mark. 3, 31.

20. Ir buvo jam pasakyta: *tavo motyna ir tavo broliai stov lauke ir nor tavę regėti.

* Mark. 3, 32.

21. Bet jis atsakydamas tarė jiems; *mano motyna ir mano broliai šie yra, kurie Dievo žodžio klausos ir tą daro.

* Jono 13, 14.

22. Ir nusidavė tų dienų vienoje, kad jis įėjo *į laivą su savo mokytiniais; ir tarė jiems: pereikime į antrąją pusę marių! Jie atstumė nuo krašto.

* Mat. 8, 23. Mark. 4, 36. s.

23. Ir jiems be bėgant vandenimi, jis užmigo. Ir pakilo umaras ant marių, ir vilnys užpuolė juos, ir buvo didime pavojume.

24. Tai jie jį priėję, pabudino jį, tarydami: Mokytojau, Mokytojau, mes prapuolam. Tai jis atsikėlęs apdraudė vėją ir vandens bangas; ir nu-stojo, bei tykumas radosi.

25. Bet jis tarė jiems: *kame jūsų tikėjimas? Ale jie bijojos ir stebėjos, tarydami tarp savęs: kas tasai? nės jis prisako vėjui ir vandeniui; ir jie klauso jo.

* Mat. 8, 26.

26. Ir jie nubėgo *į Gadarėnų šalį, kuri yra ties Galilėa.

* Mat. 8, 28. Mark. 5, 1.

27. Ir kaip jis išžengė ant krašto, sutiko jį vyras iš miesto, tas jau seniai turėjo velnių, ir ne vilkėjo nei jokiais rubais, o ir ne pasiliko nei jokiuose namuose, bet kapuose.

28. Tas Jėzų išvydęs, šaukė ir parpuolė po jo akių, ir didžiu balsu rėkdamas, tarė: *ką turu darbo su tavimi, Jėzau, tu Sunau Dievo Aukščiausiojo? meldžiu tavę, ne norėtumbei manę mučyti.

* Mat. 8, 29.

29. Nės jis prisakė nečystajai dvasi, kad išeitų iš to žmogaus. Nės ji jau seniai jį buvo varginusi. Ir jis buvo lencugais surištas ir į pančius įdėtas, ir jis suplėšė tus ryšius ir velnio varytas buvo į pusčias.

30. Ir Jėzus klausė jo, tarydamas: kuo vardu esi? jis tarė: Lėgionas; nės daug velnių į jį buvo įėję.

31. Ir jie meldė jo, kad ne lieptų jiems į bedugnį eiti.

32. Bet buvo tenai didė kiaulių kaimenė, ganoma ant kalno; ir jie mel-

dė jo, kad jiems pavelytų į tas įeiti. Ir jis paveljio jiems.

33. Tai išėjo velniai iš to žmogaus ir įėjo į kiaules, ir kaimenė padurmu įsimetė nuo kranto į mares ir nuskeno.

34. Bet kaip kerdžiai išvydo, kas čia nusidavė, pabėgo jie ir apsakė tai mieste ir per kiemus.

35. Tai išėjo jie regėti, kas čia nusidavė; ir atėjo pas Jėzų, ir rado tą žmogų, iš kurio velniai buvo išėję, sėdinti pas Jėzaus kojas, aprėdytą ir su pilnu protu; ir nusigando.

36. Ir kurie tai buvo regėję, apsakė jiems, kaip velnio vargintasis buvo pasveikęs.

37. Ir prašė jo visa daugybė aplink esančiųjų šalių Gadarėnų, kad nuo jų atstotų. Nės didė baimė buvo juos apėmusi. Ir jis įėjęs į laivą vėl sugrįžo.

38. Bet tas vyras, iš kurio velniai buvo išėję, *prašė jo, kad pas jį galėtų buti. Bet Jėzus paleido jį nuo savęs ir tarė:

* Mark. 5, 8.

39. Sugrįšk vėl į savo namus ir apsakyk, kokius didžius daiktus tau Dievas padaręs. Ir jis nuėjęs apsakė po visą miestą, kokius didžius daiktus jam Jėzus padaręs.

40. Ir nusidavė, kaip Jėzus sugrįžo, priėmė jį žmonės; nės visi jo laukė.

41. Ir štai, atėjo vyras, vardu Jairus, kurs mokyklos vyriausiasis buvo, ir puolęs Jėzui į kelius, prašė jo, kad į jo namus ateitų.

* Mat. 9, 18.

42. Nės jis turėjo vienturtę dukterį, apie dvyliką metų seną; ta gulėjo merdėdama. Ir jam ten nueinant, spaudė jį žmonės.

43. Ir *viena moteriškė buvo kraujo pludimu dvylika metų sirgusi ir visą savo turtą liekoriaus išleidusi, ir nei vienas ją ne buvo galėjęs išgydyti.

* Mark. 5, 25. s.

44. Ta priėjusi iš užpakalio, pakrutino jo rubo siulę, ir tolydžiaus apsisistojo jos kraujo pludimas.

45. Ir Jėzus tarė: kas pakrutino manę? Bet visiems užsiginant, tarė Petras ir tie, kurie su juomi buvo: Mokytojau, žmonės veržia ir spaudžia tavę, o tu sakai: kas manę pakrutino?

46. Bet Jėzus tarė: kas norįs manę

pakrutino; nės aš nusimanau, kad macis iš manės išėjusi.

47. Bet kaip moteriškė regėjo, kad tai jau ne buvo paslėpta, atėjo ji drėbėdama, ir parpuolusi po jo akių, apsakė po akių visų žmonių, dėl ko ji ji pakrutinusi, ir kaip ji tuojaus išgijusi.

48. Bet jis tarė jai: buk linksma, mano duktė, tavo tikėjimas tavę pagelbėjo; eik su pakajumi.

49. Dar *jam bekalbant, atėjo vienas iš šeimynos vyriausiojo mokyklos ir tarė jam: tavo duktė numirė, ne sunkk mokįtojį. *Mat. 9, 18. Mark. 5, 35.

50. Bet Jėzus tai išgirdęs, atsakė jam, tarydamas: nesibijokis; *tik tai tikėk, tai ji pagilbs. *Mark. 5, 36.

51. Bet įėjęs į tus namus, ne leido nei vieną į vidų įeiti, kaip tik Petrą ir Jokubą ir Joną bei to kudikio tėvą ir motyną.

52. Bet jie visi verkė, ir apraudoją. Ale jis tarė: *ne verkite; ji ne numirusi, bet miegti. *per. 7, 1a.

53. Ir jie apjuokė jį, gerai žinodami, ją numirusią.

54. Bet jis išvarė juos visus, nutvėrė ją prie rankos ir šaukė: kudiki, kelkis!

55. Ir jos dvasė sugrįžo, ir ji tuojaus kėlėsi, ir jis liepė jai duoti valgyti.

56. Ir jos gimdytojai stebėjosi. Bet *jis prisakė jiems, kad niekam ne sakytų, kas buvo nusidavę.

*per. 5, 14. Mark. 7, 36.

Perskyrimas 9.

Apie dvylika apaštalus, penkis duonos kepalus. Kristaus persvietimą ir kentėjimą, mokytinių garbės godų ir papykį bei tikrą pasekimį.

Bet jis *suvadinęs anus dvylika, davė jiems valę ir macį ant visų velnių, ir kad galėtų ligas išgydyti, *Mat. 10, 1. Mark. 6, 7.

2. Ir išsiuntė juos apsakoti Dievo karalystę ir ligonis išgydyti.

3. Ir sakė jiems: *jus nieko ne turite su savimi ant kelio drauge imtis, nei lazdos, nei delmono, nei duonos, nei pinigų; ir ne tur nei vienas turėti dvi sermėgi. *Mat. 10, 9. a.

4. Ir *kur į kokius namus įeinate, čia pasilikite, iki iš ten šalin keliaujate. *per. 10, 5. 6. 7.

5. Ir kurie jus ne priima, čia išeikite iš to miesto *ir nukratykite ir dulkes nuo savo kojų, liudymui ant jų.

*per. 10, 11.

6. Ir jie išėję perkeliavo miestelius, apsakė Evangėlią, ir išgydė visur.

7. Bet *Erodas, ketvirtainio žemės valdonas, patyręs vislab, kas jo daroma buvo, prisibijojo, kadangi kelių sakoma buvo: Jonas iš numirusių prisikėlęs; *Mat. 14, 1. Mark. 6, 14.

8. Kitų vėl: Eliošius pasirodęs; bet kitų: vienas senųjų prarakų prisikėlęs.

9. Ir Erodas tarė: Jonui aš galvą nukirsdinau, bet kasgi šis, apie kurį tai girdžiu? Ir geidė jį matyti.

10. Ir apaštalai sugrįžę pasakojo jam, kokius didžius daiktus jie buvo ištaisę. Ir ėmęs juos pas savę, *išėjo į šalį skyriu į pusčią, pas miestą, vardu Bėtsaidą. *Mat. 14, 13.

11. Kaip žmonės tai numanė, keliavo jie paskui jį; ir jis juos pas savę prileidęs, kalbėjo jiems apie Dievo karalystę ir išgydė tus, kurie to privalė. Bet diena pradėjo baigtis.

12. Tai *tie dvylika jį priėję, tarė jam: paleisk žmones nuo savęs, kad nuėję į miestelius aplink ir į kiemus, gaspados bei valgio rastų; nės mes čia pusčioje esame. *Mat. 14, 15.

13. Bet jis tarė jiems: duokite jus jiems valgyti. Jie tarė: mes ne turime daugiau, kaip tik tai penkis duonos kepalus bei dvi žuvi, jei mes ne nuėję tai daugybei žmonių turėtumbime valgio pirkti.

14. (Nėsa buvo apie penkis tukstančius vyrų). Bet jisai sakė savo mokytiniams: te susisėdie eilėmis, po penkisdešimtis ir vėl po penkisdešimtis.

15. Ir jie taip darydami visi susisėdo.

16. Tai jis ėmęs tus penkis kepalus bei dvi žuvi, pažiūrėjo į dangų, ir už tus dėkavojęs, laužė ir davė tus mokytiniams, kad žmonėms padėtų.

17. Ir jie *valgė ir visi pripilgė. Ir pakavojo jiems likusių trupučių dvylika pintinių. *2 Kar. 4, 44. s.

18. Ir nusidavė, kaip jis vienas buvo ir meldėsi, ir jo mokytiniai su juomi, klausė jisai jų, sakydamas: ką sako žmonės manę esantį?

19. Jie atsakydami tarė: sako, *tavę esantį Joną krikštytoją; keli vėl, tavę esantį Eliošį; bet keli, vieną senųjų prarakų prisikėlusį. *Mat. 14, 2. Mark. 6, 14.

20. Bet jis sakė jiems: kagi jus sakote, manę esantį? tai Petras at-

sakydamas tarė: tu esi Kristus Dievo.

* Mat. 16, 16. Mark. 8, 29. Jono 1, 49.

21. Ir jis apdraudė juos ir liepė, idant tai nei vienam ne sakyty,

22. Tarydamas: *nėsa žmogaus Sunus dar daug tur kentėti, ir atmestas buti vyresniųjų ir vyriausių kunigų bei raštemokįtųjų, ir nužavintas buti, ir trečiąją dieną prisikelti.

* Mat. 17, 22. per. 20, 17. 18.

23. Tai jis tarė jiems visiems: *kas manę nor sekti, tas patsai tē užsiginie ir te imie savo kryžių kas dieną ant savęs ir te sekie manę.

24. Nės *kas savo gyvastį nor išlaikyti, tas jį prapuldy; ir kas savo gyvastį prapuldo dėl manęs, tas jį išlaikys.

* per. 17, 33.

25. Ir kokią naudą turėtų žmogus, kačėig visą sviatą laimėtų ir prapuldytų savę patį, arba iškadōs darytų sau pačiam?

26. Bet *kas manęs bei mano žodžių gėdėsis, to gėdėsis ir žmogaus Sunus, ateidamas savo šlovėje, bei savo tėvo bei šventųjų angelių.

* Mat. 10, 33. Mark. 8, 38. Luk. 12, 9. 2 Tim. 2, 12.

27. Bet aš sakau jums: iš tiesos yra keli čia stovinčiųjų, kurie smerties ne ragaus, iki pamatę Dievo karalystę.

28. Ir *nusidavė apie aštuones dienas po tų kalbų, ėmęs jis su savimi Petrą, Joną ir Jokubą, ir ėjo ant vieno kalno melstis.

* Mat. 17, 1. Mark. 9, 2.

29. Ir jam besimeldžiant jo veidas kitoks pastojo, ir jo rubas baltas tapė ir žibėjo.

30. Ir štai, du vyrų kalbėjo su juomi, kuriuodu buvo Maizėšius bei Eliošius.

31. Tuodu pasirodė šlovėje, kalbėdamu apie tą galą, kurį jis turėsiąs išpildyti Jėruزالėje.

32. Bet Petras, ir kurie su juomi buvo, miegu buvo apimti. Bet pabudę matė jie jo skaistumą ir tuodu vyrų, pas jį stovinčiu.

33. Ir nusidavė, tiemdviem nuo Jėzaus atstojus, tarė Petras Jėzui: Mokįtojai, čia ger buti; padarykime tris šėtras, tau vieną, Maizėšiui vieną, ir Eliošiui vieną; ir ne žinojo, ką kalbās.

34. Bet jam tai bekalbant, debesis atėjo ant jų, juos savo šešėliu apdengdama, ir jie nusigando, debesei juos atraukiant.

35. Ir balsas nusidavė iš debesies, tarydamas: *Tas mano mielasis Sunus, to klausykite!

* Mat. 3, 17. Mark. 1, 11. per. 9, 7.

36. Ir tam balsui nusiduodant, rado jie Jėzų vieną. Ir jie užtylėjo ir nei vienam nieko ne apsakė tose dienose, ką jie buvo regėję.

37. Bet nusidavė sekančiąją dieną, jiems nuo kalno nueinant, *daug žmonių jiems priešais ėjo.

* Mat. 17, 14. Mark. 9, 14. s.

38. Ir štai, vienas vyras tarp žmonių šaukė, tarydamas: Mokįtojai, prašau tavęs, ben apžiurėk mano sunų; nėsa jis mano vienturtis sunus.

39. Veil dvasė jį nutver, tai jis tuojaus rėkia, ir plėšo jį, kad putoja, ir vos ne vos nuo jo atstoja, jį taip plėšusi.

40. Ir aš tavo mokįtinių meldžiau, kad ją išvartytų; ir jie ne galėjo.

41. Tai Jėzus atsakydamas tarė: ak tu netikintiji ir perkreiptoji veislė, kaip ilgai pas jus busu ir jusų kėsu? atgabenk šen savo sunų.

42. Ir jam ateinant pas jį, velnias plėšė ir draskė jį. Bet Jėzus nečystąją dvasę apdraudė, ir vaiką išgydęs, jį jo tėvui atdavė.

43. Ir jie visi stebėjosi tos Dievo šlovės. Bet jiems visiems besidvyjant apie vislab tai, ką jis darė, sakė jis savo mokįtiniams:

44. Dėkitės jus į savo ausis šią kalbą: *nėsa žmogaus Sunus tur paduotas buti į žmonių rankas.

* Mat. 17, 22. s.

45. Bet *to žodžio jie ne permanė, ir tai jiems paslėpta buvo, kad jie to ne išmanė; ir bijojosi jo klausti to žodžio dėlei.

* per. 18, 34.

46. Ir *radosi tarp jų mislis, kursai iš jų didžiausiasis esās.

* Mark. 9, 34. s.

47. Bet Jėzus jų širdies mislį regėdamas, nutvėręs vieną kudikį, pastatė tą prie savo šalies,

48. Ir tarė jiems: kas tą kudikį priima mano vardan, tas manę priima, o *kas manę priima, tas tą priima, kurs manę siuntęs; bet kursai mažiausiasis yra tarp jųsų visų, tas bus didis.

* Mat. 10, 40. Jono 13, 20.

49. Tai *atsakė Jonas, tarydamas: mokįtojai, mes matėme vieną tavo vardan velnius išvarantį; o mes jam gynėme; nės jis tavę ne sekė su mumis.

* 4 Maiz. 11, 27. s. Mark. 9, 39.

50. Ir Jėzus tarė jam: ne ginkite jam;

nėsa *kas ne prieš mus, tas su mumis.

* per. 11, 23. Mat. 12, 30.

51. Bet nusidavė, česui atėjus, kuriame jis turėjo iš čion atimtas buti, nukreipė jis savo veidą, tiesiog į Jeruzalę keliauti.

52. Ir nusiuntė pirm savęs paslus; tie nuėję iškako *į kokį miestelį Samari-tonų, jam gaspados įeškoti. *Jono 4, 4.

53. Ir tie jo ne priėmė, todėl, kad jis savo veidą nukreipęs buvo, į Jeruzalę keliauti.

54. Bet jo mokytiniudu, Jokubas bei Jonas, tai matydamu, tarė: Viešpatie, ar nori, tai sakysiva, kad ugnis iš dangaus nupultų, ir juos suėstų, kaip *Eliošius darė?

* 2 Kar. 1, 10, 12.

55. Bet Jėzus atsigrėžęs juodu apdraudė, tarydamas: ar ne žinota, kokios Dyasės vaikai este?

56. *Žmogaus Sunus niera atėjęs, žmonių dušias žudyti, bet išlaikyti.

*Jono 3, 17. per. 12, 47.

57. Ir ėjo į kitą miestelį. Ir nusidavė, jiems ant kelio esant, viens jam tarė: aš tavę seksu katrul tu eisi. *Mat. 8, 19.

58. Ir Jėzus tarė jam: lapės tur urvų, ir paukščiai po dangumi tur lizdų; bet žmogaus Sunus ne tur, kur jis savo galvą padėtų.

59. Ir jis tarė kitam: sek manę. Bet tas tarė: Viešpatie, pavelyk man, pirmą nueiti, savo tėvą palaidoti. *Mat. 8, 21.

60. Bet Jėzus tarė jam: *te laidoja numirusieji savo numirusiuosius; bet tu nuėjęs apsakys Dievo karalystę.

* Mat. 8, 22.

61. Ir kits tarė: Viešpatie, *aš tavę seksu; bet pavelyk man pirmą, atsi-sveikinti nuo savo namiškių. *1 Kar. 19, 20.

62. Bet Jėzus tarė jam: kas savo ranką pridėd prie žagrės ir atgalios žiur, *tas niera tinkas Dievo karalystei.

* Pam. Ž. 36, 11. 2 Petr. 2, 20.

Perskyrimas 10.

Apie septynisdešimt mokytinius ir mielaširdingąją Samaritoną. Marija prie Jėzaus kojų.

Potam Viešpats kitus septynisdešimt išsiskyręs, išsiuntė juos po du ir du pirm savęs į visus miestus ir šalis, kurs jis ketino išskirti;

2. Ir tarė jiems: *piutis yra didė, bet maž darbininkų; †melskite piuties Viešpatį, kad siųstu darbininkų į savo piutį.

* Jono 4, 35. † Mat. 9, 37, 38.

3. Eikite; štai, *aš siunčiu jus, lyg ėryčius tarp vilkų. *Mat. 10, 16. per. 23, 34.

4. *Ne nešiokite nei mašnos, nei delmono, nei kurpių; ir ne sveikinkite nei vieno ant kelio. *Mat. 10, 9.

5. Į kokius namus įeidami, pirmą sakykite: pakajus te esie tuose namuose!

6. Ir jei tenai bus koks pakajaus kudikis, tai jūsų pakajus ant jo pasi-lik; bet jei ne, tai jūsų pakajus jums vėl atgrįš.

7. Bet tuose namuose pasilikite, valgykite ir gerkite, ką jie tur. *Nėsa darbininkas savo algos vertas. Ne eikite iš namų į namus.

* 5 Maiž. 24, 14. Mat. 10, 10. 1 Kor. 9, 14.

8. Ir *jei į kokį miestą įeinate, ir jie jus priima, tai čia valgykite, ką jie jums padeda; *Mat. 10, 11.

9. Ir gydykite ligonis, ten esančius, sakydami jiems: Dievo karalystė jums prisiartino.

10. Bet jei į kokį miestą įeinate, kur jus ne priima, ten išėję ant jų ulyčių, tarkite:

11. Ir *dulkes, mums iš jūsų miesto prilipusias, mes išdulkiname ant jūsų. Tačiau turite žinoti, Dievo karalystė jums arti buvusią. *Mat. 10, 14.

12. Aš sakau jums: Sodomai lengviaus bus anoje dienoje, ne kaip tokiame miestui.

13. *Bėda tau, Korazine! bėda tau, Bėtsaida! nėsa jei tokie stebuklai būtų daryti buvę Tyruje bei Sidone, kokie pas jus daryti yra, jie jau seniai žake bei pelenuose būtų sėdėję ir prisivertę. *Mat. 11, 21.

14. Tačiau Tyru bei Sidonui lengviaus bus sudnoje dienoje, ne kaip jums.

15. O tu Kapernaume, pakeltoji iki dangaus, tu busi nustumta iki į peklą.

16. *Kas jūsų klauso, tas manęs klauso; ir kas jus paniekina, tas manę paniekina; bet kas manę paniekina, tas tą paniekina, kurs manę siuntęs. *Mat. 10, 40. Jono 13, 20.

17. Bet anie septynisdešimt sugrįžo su džiaugsmu, tarydami: Viešpatie, ir velniai mums paduoti yra tavo vardan.

18. Bet jis tarė jiems: *aš beje mačiau šėtoną iš dangaus puolantį, lyg kokį žaibą. *Apr. 12, 8, 9.

19. Štai, aš jums mačį daviau, *minti ant žalčių ir angių, ir ant visos macies neprieteliaus, ir nei joks daiktas jus ne paįskadys. * Ps. 91, 13.

20. Tačiau tuomi nesidžiaugkite, kad dvasės jums yra paduotos; bet džiaugkitės, *kad jūsų vardai danguje yra parašyti. * Pil. 4, 3. a.

21. Tą adyną *džiaugėsi Jėzus dvasėje, tarydamas: aš šlovinu tave, Tėve ir Viešpatie dangaus bei žemės, kad tu tai užslėpei išmintingiesiems bei protingiesiems, ir apreiškei kukliams. Beje, Tėve, taipo tau pamėgo. * Mat. 11, 25.

22. *Vislab man paduota mano Tėvo. †Ir nei vienas ne žino, kas sunus esąs, kaip tiktai Tėvas; nei kas Tėvas esąs, kaip tiktai Sunus, bei kuriam Sunus tai nor apreiškšti. * Mat. 11, 27. †Jono 1, 18. per. 6, 46.

23. Ir jis atsigręžęs prieš savo mokytinius, tarė jiems ypačiai: *išganytingos akys, matančios tai, ką jus matote. * 1 Kar. 10, 8. Mat. 13, 16.

24. Nėsa aš sakau jums: *daug prarakų ir karalių norėjo matyti, ką jus matote, ir ne matė, bei girdėti, ką jus girdite, ir ne girdėjo. * 1 Petr. 1, 10.

25. Ir štai, *kėlėsi vienas raštemokytas, gundė jį, tarydamas: Mokytojau, ką turu daryti, kad amžinąją gyvatą į dalykus gaučiau? * Mat. 22, 35. Mark. 12, 28.

26. Bet jis tarė jam: kaip stov parašyta zokane? kaip skaitai?

27. Jis atsakė tarydamas: *mylėk Dievą, savo Viešpatį, iš visos širdies, iš visos dušos, iš visos sylos, ir iš viso umo, ir savo artymą, kaip savę patį. * 3 Maiž. 19, 18. Mark. 12, 30. 31. a.

28. Bet jis tarė jam: gerai atsakei; *tai daryk, tai gyvas busi. * 3 Maiž. 18, 5.

29. Ale jis savę teisintis norėdamas, tarė Jėzui: kasgi mano artymas? * 2 Maiž. 2, 13.

30. Tai Jėzus atsakydamas tarė: buvo žmogus, tas nueidamas iš Jėruzalės į Jėriką, įpuolė tarp razbaininkų; tie jį nurėdę sumušė ir atstojo, ir pusgyvį paliko.

31. Bet gadijosi, kad klebonas tuom pačiu keliu keliavo, ir jį pamatęs praėjo pro šalį.

32. Taipojau ir Lėvytas, iškakęs į tą vietą ir jį pamatęs, praėjo pro šalį.

33. Bet Samaritonas keliaudamas tenai iškako, ir jį pamatęs, *jo pasi-gailėjo, * Ezėk. 16, 6.

34. Priėjęs jį, aptvėrė jo žaizdas, įpildamas aliejaus bei vyno, ir užkėlęs jį ant savo gyvuolio, nugabeno jį į gaspadą ir kavojo jį.

35. Antrąją dieną iškeliaudamas išėmė jis du grašiu ir davė tuodu gaspadoriui, jam tarydamas: prikavok jį, ir jei ko daugiau išleisi, aš tau užmokėsu sugrįždamas.

36. Kursai iš tų trijų regisi artymas buvęs tam, kurs įpuolęs buvo tarp razbaininkų?

37. Jis tarė: kursai jam mielaširdingystę išrodė. Tai Jėzus jam tarė: taigi eik, ir daryk taipojau.

38. Bet nusidavė jiems bekeliaujant, jis nuėjo į kokį miestelį. Tenai buvo *moteriškė, vardu Marta, ta jį priėmė į savo namus. * Jono 11, 1. per. 12, 2. 3.

39. Ir ji turėjo seserį, ta vadinama buvo Marija; ta *sėdosi pas Jėzaus kojas ir klausėsi jo kalbos. * Nus. Ap. 22, 3.

40. Bet Marta labai trusavo, jam pašluzydama. Ir ji priėjusi jį, tarė: Viešpatie, argi to ne atboji, kad mano sesuo manę vieną paliekti šluzyti? ben sakyk jai, kad ir ji nutvertų.

41. Bet Jėzus atsakydamas tarė jai: Marta, Marta, tu turi daug rūpesčio bei truso;

42. *Bet vieno reikia, Marija gerąjį dalyką išsirinko, tas jai ne bus atimtas. * Ps. 27, 4. Mat. 6, 33.

Perskyrimas 11.

Maldos budas ir macis, išvartymas velnio, ženklų prašymas, svečiams saktoji pabarimo kozonis.

Ir nusidavė, kad jis buvo nekurioje vietoje ir meldėsi. Ir jam paliovus, vienas jo mokytinių jam tarė: Viešpatie, mokink mus melstis, kaip ir Jonas savo mokytinius mokino.

2. Bet jis tarė jiems: Dievo melsdamiesi *taip tarkite: Tėve mūsų dangujėsis. Buk †švenčiamas tavo vardas. Ateik **tavo karalystė. Buk ††tavo valė, ant žemės, kaip danguje. * Mat. 6, 9. †te esie. **te ateinie. ††te nusiduodie.

3. *Duok mums mūsų kasdienškąją duoną visados. * 2 Maiž. 16, 19. 21.

4. Ir atleisk mums mūsų griekus, nės ir mes atleidžiame visiems savo

kaltiems. Ir nevesk mus į pagundymą, bet išgelbėk mus nuo pikto.

5. Ir jis tarė jiems: kursai yra jūsų, turįs prietelių, ir nuėjęs pas jį nakties viduryje, tartu jam: miels prieteliau, pažyčyk man tris duonos kepalus;

6. Nėsa mano prietelius atėjo pas manę iš kelio, o aš ne turu, ką jam padėti.

7. Ir ansai viduje budamas, atsakytų ir tartų: duok man pakajų; durys jau užrakintos, ir mano vaikeliai yra kamaroje pas manę; ne galiu keltis ir tau duoti.

8. Aš sakau jums, norint jis ne duoda jam atsikėles, todėl, kad jis jo prietelius esti, tai tačiau jo *begėdiškojo kaulijimo dėlei kelsis ir jam duos, kiek jam reikia. * per. 18, 5.

9. Ogi ir aš jums sakau: „Melskite, tai jums bus duota; jėškokite, tai rasi; tuzgenkite, tai jums bus atverta.

* Mat. 7, 7. Mark. 11, 24. Jono 16, 23, 24.

10. Nėsa kas meldžia, tas ima; ir kas jėško, tas randa; ir kas tuzgena, tam atveriam.

11. *Kur tarp jūsų sunus tėvą meldžia duonos, kursai jam tos vietoje akmenį siulytų? ir jei žuvies meldžia, kurs jam žuvies vietoje žaltį siulytų?

* Mat. 7, 9. a.

12. Arba jei kiaušio melstų, kursai jam to vietoje angį siulytų?

13. Taigi, jei jus, nelabi budami, galite savo vaikams gerų dovanų duoti, toli daugiaus duos dangiškasis Tėvas šventąją Dvasę jį prašantiems.

14. Ir Jėzus *išvarė velnią nebylį. Ir nusidavė, velniui išėjus, kalbėjo nebylys. Ir žmonės stebėjosi. * Mat. 12, 22.

15. Bet keli jų tarė: *jis išvaro velnius per Bėelzėbubą, velnių vyriausiąjį.

* Mat. 12, 24. a.

16. Bet kiti gundė jį *ir prašė iš jo ženklo iš dangaus. * Mat. 12, 38, 39, per. 16, 1.

17. Bet jis numanydamas jų mislis, tarė jiems: kožna karalystė, jei ji savyje ne sutinka, pusta pastoja, ir namai ant namų griuva.

18. Jeigu ir šėtonas su savimi ne sutinka, kaipgi jo karalystė išliks? kadangi sakote, manę velnius per Bėelzėbubą išvarantį.

19. Bet jei aš velnius per Bėelzėbubą išvarau, per ką jį išvaro jūsų vaikai? todėl jie bus jūsų sudžios.

20. Bet jei *Dievo pirštu velnius išvarau, tai juk Dievo karalystė pas jus ateina.

* 2 Mai. 8, 19.

21. Kad sylingasis, ginklais apsitaisęs, savo paločių apsergti, tai jo daiktai pakajuje išliekti.

22. Bet kad sylingesnysis ant jo už-eiti ir jį pergal, tai jis jo ginklus atima, kuriais jis tikėjos, ir plėšimą išdalija.

* Kol. 2, 15.

23. *Kas ne su manimi, tas prieš manę, ir kas ne su manimi renka, tas išbarsto.

* Mat. 12, 30.

24. *Nečystoji dvasė, iš žmogaus išėjusi, per vaikščioja sausas vietas, jėškodama atilsies, ir jo ne rasdama, ji sako: sugrįšu vėl į savo namus, iš kurių išėjau.

* Mat. 12, 43.

25. Ir ateidama randa juos šluotomis iššluotus ir šveistus.

26. Tada nuėjusi ima prie savęs septynes dvases, dar už savę piktesnes, ir įėjusios tenai gyvena, ir potam pikčiaus randasi su tuom žmogumi, ne kaip pirma buvo. * Jono 5, 14.

27. Ir nusidavė, jam tai be kalbant, viena moteriškė tarp žmonių, pakėlusį savo balsą, tarė jam: *išganytingas žyvatas, kurs tavę nešiojo, ir krutys, kurias tu žindai! *Luk. 1, 28, 30, 48.

28. Bet jis tarė: mielai išganytingi tie, kurie Dievo žodį gird ir tą *palaiko.

* Mat. 7, 21.

29. Bet žmonės veržėsi tenai. Tai jis pradėjęs sakė: tai nelaba veislė; *ji nor ženklo, ir ne bus jai nei joks ženklas duotas, kaip tiktai ženklas prarako Jonošiaus.

* Mat. 16, 4. a.

30. Nės kaip *Jonošius ženklu buvo Ninivytams, taip žmogaus Sunus bus šitai giminei.

* Jonoš. 2, 1.

31. *Karalienė pietų žemės stosis sudnoje dienoje su žmonėmis šitos giminės, ir juos prasudys; nėra ji nuo svieto krašto atėjo, girdėti išminties Salomono. O štai, čia didesnis už Salomoną.

* 1 Kar. 10, 1. 2 Nus. Kar. 9, 1. Mat. 12, 42.

32. *Ninivės žmonės stosis sudnoje dienoje su taja gimine, ir ją prasudys; nėra jie prisivertė po kozonies Jonošiaus. O štai, čia didesnis už Jonošių.

* Jonoš. 3, 5. Mat. 12, 41.

33. *Nei viens, žvakę uždegęs, ne stato ją paslėptoje vietoje, neigi po

ketvirčiu, bet ant liktoriaus, jeib į vidų įeinąsis šviesą matytų. * Mark. 4, 21, a.

34. Akis kuno šviesybė; taigi jei tavo akis sveika bus, tai visas tavo kunas šviesus. Bet jei tavo akis nelaba bus, tai ir tavo kunas bus tamsus.

35. Taigi dabokis, kad šviesumas tavyje ne būtų tamsybė.

36. Taigi kad tavo kunas, abelnai šviesus budamas, nei jokios tamsios dalies ne turės, tai jis visas šviesus bus ir tavę apšvies, kaip skaistus žaibas.

37. Bet jam be kalbant, meldė jo viens Parizėušias, kad su juomi pietų valgytų. Ir jis įjęs sėdosi už stalo.

38. Parizėušias matydamas dyvijosi, *kad jis nesimazgojęs buvo prieš valgysiant. * Mat. 15, 2.

39. Bet Viešpats tarė jam: *jus Parizėušiai laikote kupkas bei bliudus iš viršaus čystus, bet viduje pilni este plėšimo ir piktenybės.

* per. 18, 11. 12. Mat. 15, 3. per. 23, 25. Mark. 7, 8.

40. Jus durnieji, ar mislijate, viduje čystą esant, kad kas iš viršaus čysta?

41. Bet tačiau ubagams išdalykite nuo to, ką turite; štai, tada jums vislab čysta.

42. Bet bėda jums Parizėušiams, *kurie desėtines duodate nuo mėtų bei rutų ir visokios daržovės, ir aplenkiate sudą bei meilę Dievo. Tai reiktų daryti, o ano ne palikti. * Mat. 23, 23.

43. Bėda jums Parizėušiams, kad *meilijate sėdėti vyriausioje vietoje mokyklose, ir norite ant turgaus sveikinami būti. * per. 20, 46. Mat. 23, 6. Mark. 12, 39.

44. Bėda jums raštemokjtiems bei Parizėušiams, jus veidmainiai, *kad lygus este apdengtiems numirusių kapams, ant kurių žmonės tekina ir jų ne pažįsta. * Mat. 23, 27.

45. Tai atsakė viens raštemokjtųjų, jam tarydamas: Mokytojau, tais žodžiais tu ir mus iškolioji.

46. Bet jis tarė: ogi bėda ir jums raštemokjtiems; nėra jus *apsunkinate žmones nepakeliamomis naštomis, o jus nei pirštu jas ne padidinate. * Jėz. 10, 1. Mat. 23, 4. Nus. Ap. 15, 10.

47. Bėda jums! nėra jus *prarakų kapus budavojate, bet jūsų tėvai juos nužavino. * Mat. 23, 29.

48. Taip tiesa patys išliudijate ir pagėraujate savo tėvų darbus; nėra

jie juos nužavino, taigi jus jų kapus budavojate.

49. Todėl Dievo išmintis sako: *Aš jiems siųsu prarakų bei apaštalų, ir tų kelis jie užmuš ir persekinės;

* Mat. 10, 16.

50. Kad atjėškotas būtų iš šios giminės visų prarakų kraujas, pralietasis iš to čėso, kaip svieto gruntas dėtas.

51. Nuo kraujo Abėlo iki kraujo *Zakariošiaus, kursai nužuvo tarp altoriaus bei bažnyčios. Beje sakau jums, tai bus atjėškota iš šios giminės.

* 1 Maiž. 4, 8. Mat. 23, 35.

52. Bėda jums raštemokjtiems, kadangi raktą išpažinimo turite, patys ne įeinate, ir įeiti norintiems užginate.

53. Bet jam jiems tai sakant, pagavo raštemokjtieji bei Parizėušiai jį macniai apnikti ir jam tulimais klausymais burną apspėsti;

54. Ir *tykojo ant jo, jėškodami, bau jie ką išgautų iš jo burnos, jeib priežasties ant jo turėtų. * Išm. 2, 12.

Perskyrimas 12.

Apie tikėjimo budą bei paines.

Žmonėms susibėgant, ir keliems tukstančiams susirinkus, aža kits kitą kone sumynė, jisai pradėjo sakyti savo mokytiniams: pirmiausiai saugokitės nuo raugo Parizėušių, tai esti nuo veidmainystės.

2. Bet nieko niera paslėpto, kas ne pastotų apreikšta, nei nežinomo, kas ne pastotų žinoma.

3. *Todėl, ką tamsoje sakote, bus girdėta šviesoje; ką į ausį kalbate kamarose, tai bus sakyta ant stogų. * Mat. 10, 26. 27.

4. Bet aš sakau jums, savo prieeliaims: *nesibijokite tų, kurie kuną žavina, ir paskui nieko ne gal daryti.

* Jėz. 8, 13. per. 51, 12. a

5. Bet aš parodysiu jums, kurio jums reikia bijotis: bijokitės to, kursai nužudęs gal įmest ir į peklą. Beje aš sakau jums, to bijokitės!

6. Ar ne parduoda penkis žvirblius už du pinigėlius? tačiau po Dievo akių tų nei vienas ne esti užmirštas.

7. Bet *ir plaukai jūsų galvos visi yra suskaityti. Todėl nesibijokite; nėra jus geresni este už daug žvirblių.

* per. 21, 18. 2. Zom. 14, 11.

8. Bet aš sakau jums: *kas manęs išsipajįsta po akių žmonių, to ir žmogaus Sunus išsipajįs po akių angelų Dievo.

* Mat. 10, 32.

9. Bet kas manęs užsigis po akių žmonių, to bus užsiginta po akių angelų Dievo.

10. Ir *kas žodį kalba prieš žmogaus Sunų, tam bus atleista; bet kas šventąją dvasią bluznija, tam ne bus atleista.

* Mat. 12, 31. a.

11. Bet *kad jie jus ves į savo mokyklas ir pas vyriausybę ir pas galinguosius, tai nesirupinkite, kaip ar ką atsakysią, arba ką kalbėsia.

* Mat. 10, 19. Mark. 13, 11.

12. Nėsa šventoji Dvasė tą pačią adyną jus mokys, ką turite sakyti.

13. Bet viens iš žmonių sakė jam: Mokytėjau, sakyk mano broliui, kad jis su manim tėviškę dalytų.

14. Bet jis tarė jam: žmogau, kas manę įstatė jumdviejim per sudžią, arba tėviškės dalytojį?

15. Ir jis sakė jiems: dabokitės ir *saugokitės nuo godo; nės +nei viens iš to ne išsilaiko, didį turtą turėdamas.

* 1 Tim. 6, 9. 10. + Mat. 4, 4.

16. Ir jis sakė jiems prilyginimą, tarydamas: buvo žmogus bagotas, to laukas gerai buvo nešęs.

17. Ir jis savyje mislydamas tarė: ką aš veiksų? ne turu, kur savo javus dėti.

18. Ir tarė: tai darysu: aš savo skunes išardęs didesnes pabudavosu, ir į jas suvalysu vislab, kas man užaugo, ir savo turtą;

19. Ir sakysu savo dušiai: mieloji dušia, tu turi didį zopostą daug metams; dabar buk pakajuje, *valgyk, gerk ir buk linksma.

* Zir. 11, 19.

20. Bet Dievas jam tarė: tu durniau, šią naktį tavo dušia tau bus atimta, o kam tai teks, ką tu pagatavijęs esi?

21. Taip eiti, kad kas skarbų susideda, ir ne bagotas esti Dievyje.

22. Bet jis tarė savo mokytiniams: to dėl sakau jums: nesirupinkit dėl savo išlaikymo, ką valgysit, nei dėl savo kuno, kuomi apsidengsit.

* Mat. 6, 25. s.

23. Gyvastis brangesnis už valgi, ir kunas brangesnis už rubus.

24. *Dabokit ant varnų; jie nei sėja, nei piauja, neigi tur kelnorių (rusių) nei

skunių; o Dievas tačiau juos maitina. Kiekugi jus geresni už paukščius!

* Ps. 147, 9.

25. *Kas jūsų yra, norįs todėl rupintų, kursai galėtų savo stomeniui mato ilgumą pridėti?

* Mat. 6, 27.

26. Taigi, jei jus tai, kas mažiausia, ne galite, kamgi rupinatės kito dėl?

27. Įsidabokite lelijas ant lauko, kaip jos auga; jos ne dirba, nei verpia. Bet aš sakau jums, nei Salomoną visoje savo šlovėje ne buvusį taip aprėdytą, kaip tų vieną.

28. Taigi jei žolė, šiandien lauke stovinčią, ir rytoj į pečių įmetamą, Dievas taip rėdo, kiek daugiausia jis jus aprėdys, jus mažtikintieji?

29. Todėl ir jus ne klausinėkite, ką valgysią arba ką gersią, neigi rupinitės apie didžius daiktus.

30. *To viso jėško pagonai sviete; bet jūsų tėvas gerai žino, to jums reikiant.

* Mat. 6, 32.

31. Tačiau jėskokit Dievo karalystės, tada tai vis jums pripuls.

32. Nesibijok, tu mažoji kaimenė; nėsa *jūsų tėvui pamėgo, jums duoti karalystę.

* per. 22, 29. Mat. 11, 26.

33. Parduokite, ką turite, ir duokite dalį vargdieniams; pasidarykite sau mažnas nepasestancias, *skarbą danguje niekad os ne nusimažinantį, kur nei joks vagis neprieiti, ir kurį kandydys ne ėda.

* per. 18, 22.

34. Nėsa kur jūsų skarbas, ėia bus ir jūsų širdis.

35. *Testov apjuostos jūsų strėnos, ir jūsų +žvakės te degie;

* Jėr. 1, 17. 1 Petr. 1, 13. + Mat. 25, 1. a.

36. Ir bukite lygus žmonėms, savo pono laukiantiems, kada jis pasikels iš svodbos, jeib jam pareinant ir tuzgenant, tuoju jam atdarytų.

37. Išganytingi tie bernai, kuriuos ponas pareidamas ras bundančius. Iš tiesos sakau jums, jis *pasijuosęs juos už stalo pasodįs, ir dėlei jų trusuo-damas, jiems pašlužys.

* Jono 13, 4.

38. Ir jei jis ateina antroje sargybėje ir trečioje sargybėje, ir taip randa, išganytingi tie bernai.

39. Bet tai žinokite, *kad gaspadorius žinotų, kurią adyną vagis ateisias, tai jis budėtų, ir ne duotų įsiveršti į savo namus.

* 1 Tes. 5, 2. s.

40. *Todėl ir jūs bukite gatavi; nėra žmogaus Sunus ateis adynoje netikimoje.

* Mat. 24, 44.

41. Bet Petras tarė jam: Viešpatie, tą prilyginimą, ar mums sakai, arba ar ir visiems?

42. Bet Viešpats tarė: *koks didis daiktas yra vienas bei išmintingas užveizdas, kurį jo ponas stato ant savo šeimynos, kad jiems tikru čėsu duotų valgį, jiems prigulintį.

* Mat. 24, 45.

43. Išganytingas tas tarnas, kurį jo ponas pareidamas randa, taipo be darantį.

44. Iš tiesos sakau jums, jis dės jį ant visų savo lobių.

45. Bet jei tas tarnas sakys savo širdyje: mano ponas užtrunka pareiti, ir pradeda mušti bernus bei tarnaites, ir valgyti bei gerti ir apsigerti:

46. Tai to tarno ponas ateis dienoje nelaukiamoje ir adynoje nežinomoje ir jį sutruškys ir jam jo algą duos su netikinčiaisiais.

47. Bet *tas bernas, kurs žino savo pono valią, ir ne pasigatavijęs, nei pagal jo valią daręs, daug mušių kentės.

* Jok. 4, 17.

48. Bet kurs tos nežinodamas, tačiau daręs, kas plakimo verta, maž mušių kentės. Nėsa kam daug duota, iš to daug bus atjėškota; ir kam daug pavieřyta, iš to daug bus atprašyta.

49. Aš atėjau, ugnį pakurti ant žemės, ir ko labiau velyčiaus, kaip kad ta jau kurentųs?

50. Bet dar pirma turu *krikštydintis krikštu, ir kaip ne rimstu, iki tai bus atlikta?

* Mat. 20, 22.

51. Begu mislijate, manę atėjusį pakajaus duoti ant žemės? sakau, kad ne, bet nesandoros.

52. Nėsa nuo šio čėso penki viename bute ne sutiks, trys prieš du, ir du prieš tris.

53. Tėvas priešysis sunui, ir sunus tėvui; motyna prieš dukterį, ir duktė prieš motyną, uošvienė prieš marčią, ir marti prieš uošvienę.

54. Bet jis tarė žmonėms: *matydami debesį pasikeliantį iš vakarų, tai tuojau sakote: bus lytaus; ir taip atsieiti.

* Mat. 16, 2.

55. Ir matydami pietų vėją pučiant, sakote: tvankas bus, ir taip atsieiti.

N. T.

56. Jus veidmainiai! *žemės ir dangaus veidą galite mėginti, bet kamgi ne mėginate šį čėsą?

* Jono 4, 35.

57. Kodėlgi ne sudijate ant savęs, kas teisu?

58. *Bet jei tu su savo priešininku eini pas kunigaikštį, tai pasirupik ant kelio, kad nuo jo atsivalnlytumbei, jeib jis tavę ne nuvestų pas sudžią, ir sudžia ne paduotų tavę tarnui, ir tarnas tavę ne įmestų į kalėjimą.

* Pam. Ž. 25, 8. Mat. 5, 25.

59. Sakau tau, ne išeisi iš ten, iki ir paskučiausijį pinigėlių busį užmokejęs.

Perskyrimas 13.

Prisivertimo kozonis: apie Galilėonų prapuolimą, pygų medį, sergančiąją moteriškę, Evangėlią, ankštusias duris ir Jėruzalės išpustijimą.

Bet tuočės keli čia buvo, tie jam pasakojo apie Galilėonus, kurių kraują Pilotas su jų apiera buvo sumaišęs.

2. Ir Jėzus atsakydamas tarė jiems: ar mislijate, šius Galilėonus už visus Galilėonus didžiausius griekininkus buvusius, kad jie tai kentėję?

3. Aš sakau: ne; bet *jei ne prisiversite, ir jūs visi taipo prapulsite.

* Ps. 7, 13.

4. Arba, ar mislijate, kad tie aštuoniolika, kuriuos Siloės koryčia užgriuvo ir užmušė, kaltesni buvo už visus žmones, Jėruzalėje gyvenančius?

5. Sakau: ne; bet jei ne prisiversite, ir jūs visi taipo prapulsite.

6. Bet jis sakė jiems tą prilyginimą: turėjo vienas pygų medį, sodintą jo vynyčioje; ir atėjęs jėškojo ant jo vaisiaus, ir nei jokio ne rado.

7. Tai jis tarė vynyčininkui: štai, aš tris metus kas metą atėjęs vaisiaus jėškojau ant to pygų medžio, ir nei jokio ne randu; pakirsk jį! kam jis noprosnai žemėje stovia?

8. Bet jis atsakydamas tarė jam: pone, palik jį dar šį metą, iki jį apkasęs apkėrsu,

9. Bau vaisiaus neštų; jei ne, tai potam jį pakirsk.

10. Ir jis mokino vienoje mokykloje sabatoje.

11. Ir štai, buvo tenai moteriškė, turinti dvasią ligos, aštuoniolika metų; ir buvo sutraukta ir abelnai ne galėjo aukštyn žiūrėti.

12. Bet Jėzus ją matydamas, prisi-

vadino ją prie savęs ir tarė jai: moterišk, buk valna nuo savo ligos.

13. Ir *uždėjo rankas ant jos; ir tuojaus ji atsitiesusi Dievą garbino.

* Mark. 7, 32.

14. Tai atsakė mokyklos vyresnysis supykęs, kad Jėzus sabatoje gydė, ir tarė žmonėms: šešios dienos yra dirbamos; tose ateikite ir duokitės gydytis, o ne sabatoje.

15. Tai atsakydamas jam Viešpats tarė: tu veidmainy! *ar ne kožnas jūsų atriša savo jautį arba asilą nuo prakarto sabatoje, ir veda jį girdyti?

* 2 Maiž. 23, 5.

16. Bet argi tą ne reikėjo atvalnyti sabatoje, kuri Abraomo duktė yra, nuo to ryšio, kuriuomi šėtonas ją buvo surišęs jau apie aštuoniolika metų?

17. Ir tai jam pasakius, turėjo gėdėtis visi, kurie jo priešininkai buvę; ir visi žmonės džiaugėsi visais šlovingais darbais, jo darytais.

18. Bet jis tarė: kam Dievo karalystė lygi, ir kam aš ją prilygįsu?

19. Ji *lygi yra garstyčių grūdai, kurį žmogus ėmęs, įmetė į savo daržą; ir tas augdamas didis medis pastojo, ir dangaus paukščiai laikėsi po jo šakomis.

* Mat. 13, 31. Mark. 4, 31.

20. Ir vėl tarė jis: kam Dievo karalystę prilygįsu?

21. Ji *lygi raugui, kurį moteriškė ėmusi įmaišė į tris ketvirčius miltų, iki abelnai perrugstant.

* Mat. 13, 33.

22. Ir jis ėjo per miestus ir miestelius, ir mokino keliaudamas į Jeruzalę.

23. Bet vienas sakė jam: Viešpatie, bau misliji, maž išganytais pastosiant? bet jis tarė jiems:

24. Procevokitės, *kad pro ankštiasias duris įeitumbite; nės daug (tai jums sakau) procevosis, kaipo įeity, ir ne galės.

* Mat. 7, 13. Pilip. 3, 12.

25. Iš to česo, kad gaspadorius kėlėsi duris bus užrakinęs, tai pradėsite lauke stovėti, į duris tuzgenti ir sakyti: Viešpatie, Viešpatie, atverk mums! Ir jis atsakydamas tars jums: *aš ne pažįstu jūsų, iš kur jus este.

* Mat. 7, 23.

26. Tadagi pradėsite sakyti: mes po tavo akių valgėm ir gėrėm, ir ant ulyčių tu mokinai mus.

27. Ir jis tars: sakau jums: ne pa-

žįstu jūsų, iš kur esate; *atstokite nuo manęs, jus piktadėjai.

* Mat. 7, 23. per. 23, 41. Ps. 6, 9.

28. Tai bus kaukimas ir dantų klebėjimas, kad regėsite Abraomą, Izaoką bei Jokubą ir visus prarakus Dievo karalystėje, bet savę išstumtus.

29. Ir ateis iš rytų ir iš vakarų, iš šiaurės ir iš pietų, kurie sėdės už stalo Dievo karalystėje.

30. Ir štai, yra *paskiausieji, kurie bus pirmieji, ir yra pirmieji, kurie bus paskiausieji.

* Maiž. 19, 30.

31. Tą pačią dieną atėję keli Parizėušių, tarė jam: kelkis ir atstok iš čia; nėra Erodas nor tavę nužavinti.

32. Ir jis tarė jiems: nueikite ir sakykite tai lapei: štai, aš išvarau velnius ir išgydau šiandien bei rytoj, ir trečią dieną galą gausu.

33. Tačiau šiandien ir rytoj ir poryt turu vaikščioti; nėra ne pritink, kad prarakas pražutų kitur, kaip Jeruzalėje.

34. *Jeruzalė, Jeruzalė, kuri tu užmuši prarakus ir akmenimis žudai pas tavę siųstuosius, kiek kartų aš norėjau tavo vaikus surinkti, kaip višta surenka savo lizdą po savo sparnais, o jus ne norėjote!

* Mat. 23, 37.

35. Štai, *jūsų namai bus jums pusti palikti. Nėsa sakau jums: jus ne matysite manęs, iki atsieis jis sakyti: †pagirtas te esie ateinąsis vardan Viešpaties.

* Mat. 23, 38. Ps. 69, 26. † Ps. 118, 26.

Perskyrimas 14.

Apie vandens liga sergantįjį, Kristaus kazonę svečiama sakytoją, didėją vakarienę, ir Jo tikrąjį pasekiną.

Ir nusidavė, kad jis atėjo į namus vieno vyriausio Parizėušių sabatoje, duonos valgyti; ir *jie tykojo ant jo.

* Mark. 3, 2.

2. Ir štai, čia buvo žmogus po jo akių, vandens liga sergąs.

3. Ir Jėzus atsakydamas kalbėjo raštemokjtiemsiems bei Parizėušiams, ir tarė: bau ir valia sabatoje gydyti?

4. Bet jie tylėjo. Ir jis jį ėmęs išgydė ir paleido jį.

5. Ir atsakydamas tarė jiems: kas jūsų yra, kuriam jo jautis arba asilas į šulinį įpultų, ir jis jį ne tuojaus ištrauktų sabatos dienoje?

6. Ir jie vėl nieko ne galėjo jam ant to atsakyti.

7. Bet jis prilyginimą sakė svečiams,

įsidabodamas, kaip jie sau vyriausias vietas rinkosi, ir tarė jiems:

8. Kad kokio norįs į svodbą pakviestas esi, tai ne sėskis vyriausioje vietoje, kad ne būtų kas jo pakviestas už tavę garbingesnis;

9. Ir jai tas atėjęs, kurs tavę ir jį pakvietė, tartų tau: duok tam vietą! ir tada turėtumbei tu su gėda žemiausioje vietoje sėstis.

10. Bet pakviestas eik ir sėskis žemiausioje vietoje, kad ateidamas tas, kurs tavę ir aną pakvietė, sakytų tau: prieteliau, slink aukštn! tai garbę turėsi po akių tų, kurie su tavimi už stalo sėd.

11. *Nėsa pats savę pasiaukštinašis bus pažemintas; ir pats pasižeminąsis bus paaukštintas. *Mat. 23, 12. a.

12. Jis sakė ir tam, kursai jį pasikvietęs buvo: pagatavdamas pietus arba vakarienę, ne kviesk savo prietelius, nei brolius, nei gentis, nei bagotuosius kaimynus; kad jie tavę ne vėl kviestų, ir tau atlyginta būtų;

13. Bet česnį keldamas *pasikviesk ubagus, luošus, raišus ir aklius;

*Zir. 4, 1. per. 14, 13. Tob. 4, 7.

14. Tai busi išganytas; nėsa jie ne tur, kuomi tau atlygiti; bet *tau bus atlyginta prisikėlime t̃teisiųjų.

*Mat. 6, 4. †Jono 5, 29. per. 11, 24.

15. Bet tai girdėjęs viens podraug už stalo sėdinčiųjų, sakė jam: išganytingas tas, kursai duoną valgo Dievo karalystėje.

16. Bet jis tarė jam: buvo žmogus, tas *steliavo (pritaisė) didę vakarienę, ir daug į tą pakvietė. *Pam. Ž. 9, 12.

17. Ir išsiuntė savo tarną česė vakarienės, sakyti pakviestiems: *pareikite, nės vislab gatava! *Pam. Ž. 9, 2. 5.

18. Ir jie visi pradėjo nuolatai išsikalbėti. Pirmasis sakė jam: aš dirvą pirkau ir turu ten išeiti, tą apžiūrėti; prašau tavęs, iškalbėk manę.

19. O antrasis tarė: aš pirkau penkis jaučių jungus, ir dabar nueimi, juos apžiūrėti; prašau tavęs, iškalbėk manę.

20. O trečiasis tarė: aš pačią vedžiau, todėl ateiti ne galiu.

21. Ir tarnas parėjęs savo ponui tai atsakė. Tai namų ponas supykęs tarė savo tarnui: eik tuojaus ant kelių ir ulyčių miesto, ir įvesk šen ubagus ir luošus, ir raišus bei aklius.

22. Ir tarnas tarė: pone, atlikta, ką tu liepei, bet dar daugiau telpa.

23. Ir ponas tarė tarnui: išeik ant vieškelį ir patvorių, ir vartink juos įeiti, kad mano namai pilni pastotų.

24. Ale aš sakau jums: nei vienas anų pakviestųjų vyrų ne ragaus mano vakarienės.

25. Bet ėjo su juomi daug žmonių. Ir jis atsigrežęs tarė jiems:

26. Jei kas pas manę ateidamas *ne n'apkenčia savo tėvo, motynos, pačios, vaikų, brolių, seserų, ir priegtam savo paties gyvasties, tas ne gal buti mano mokytinis. *5 Maiž. 33, 9. Mat. 10, 37.

27. Ir kas ne neša savo kryžių, manę sekdamas, tas ne gal buti mano mokytinis.

28. Bet kas yra įsų, kurs, norėdamas koryčią budavoti, ne pirma atsisėdęs išrokuotų kaštą, ar turįs, kiek reik, tai ištesėti?

29. Kad ne jam pamatą dėjus, ir ne galint ištesėti, visi tai matantieji pradėtų jį išjuokti,

30. Tarydami: tas žmogus pradėjo budavoti, o ne gal tai ištesėti.

31. Arba, kursai karalius, norėdamas eiti į karą prieš kitą karalių, ne pirma atsisėdęs perdumotų, bau jį su dešimt tukstančiais galėsiąs priešais eiti tam, kursai prieš jį ateiti su dvidešimt tukstančiais?

32. Jei ne, tai paslų siunčia, anam dar toli esant, ir pakajaus prašo.

33. Taipojau ir kiekvienas įsų, kurs ne atsisako visam, ką jis tur, ne gal buti mano mokytinis.

34. *Druska geras daiktas yra; bet jei druska pagenda, kuomi sudysime?

*Mat. 5, 13. Mark. 9, 50.

35. Ji ne dera nei į dirvą, nei į mėšlus, bet bus išmesta. Kas *ausių tur klausyti, tas te klauso. *per. 8, 8.

Perskyrimas 15.

Pagarbinimas dieviškosios mielaširdingystės prilyginimais.

Bet artinosi pas jį *visokie multi-ninkai ir griekininkai, jo klausytis.

*Mat. 9, 10.

2. Ir Parizėušiai bei raštemokytieji murmėjo, tarydami: *tasai griekininkus priima ir su jais valgo. *per. 7, 39.

3. Bet jis sakė jiems tą prilyginimą ir tarė:

4. Kursai žmogus tarp jų yra, turįs šimtą avių, ir *jei prapultų jam tą viena, kurs ne paliktų devynisdešimtis ir devynes pusčioje ir ne eitų įeškoti tą prapuolusiosios, iki tą suradęs.

* Ezėk. 34, 11. 16. † Mat. 18, 12. Luk. 19, 10.

5. Ir ją suradęs, užsideda jis ją su džiaugsmu ant savo pečių.

6. Ir namon parėjęs jis savo prietelius bei kaimynus pasivadinęs, jiems taria: džiaugkitės su manimi, nės suradau savo avį, kuri buvo prapuolusi.

7. Aš sakau jums: taipojau ir džiaugsmo bus danguje dėl vieno *griekininko prisiverčiančio, daugiaus, ne kaip dėl devynisdešimt ir devynių teisiųjų, prisivertimo ne privalančiųjų.

* per. 5, 32.

8. Arba, kuri moteriškė, turinti dešimt grašių, jei ji jų vieną pamet, ne uždegtų žvakę, ir ne šluotų namus, ir pasidabodama to įeškotų, iki ją radusi.

9. Ir radusi ją, pasivadina ji savo prietelkas bei kaimynkes tarydama: džiaugkitės su manimi; nėra radau savo grašį, kurį buvau pametusi.

* per. 1, 58.

10. Taipojau sakau jums, bus džiaugsmo po akių angelių Dievo iš vieno griekininko prisiverčiančio.

11. Ir jistare: turėjo žmogus du sunus.

12. Ir jaunesnysis tųdviejų tarė tėvui: duok man, tėve, dalį lobio, man prigulinčiąją; ir jis perdalijo jiems dviem lobį.

13. Ir ne ilgai potam jaunesnysis sunus vislab surinkęs, iškeliavo toli į svetimą šalį; *ir tenai savo lobį išpuštijo bepaleistuvaudamas.

* Pam. Ž. 29, 3.

14. Taipgi jam visą savo turtą išleidus, didė brangybė radosi per tą visą žemę; ir jis pradėjo stokoti.

15. Ir nuėjęs pristojo prie vieno miesčionies tos žemės; tas jį siuntė į savo lauką, kiaulių ganyti.

16. Ir jis gėidė savo pilvą pildytis žlauktimis, kiaulių ėdamomis; ir nei viens jam tų nedavė.

17. Tai jis susimislijęs tarė: kiek samdininkų tur mano tėvas, duonos pilnai turinčių, *o aš badu prapuolu!

* Pam. Ž. 23, 21.

18. *Pasikėlęs eis pas savo tėvą ir jam sakysu: tėve, aš susigriešijau prieš dangų ir prieš tave,

* Jer. 3, 12. s. † Pa. 51, 6.

19. Ir toliaus nevertas esmi, tavo sunumi vadinamas buti; laikyk manę, kaip vieną savo samdininkų.

20. Ir pasikėlęs atėjo pas savo tėvą. Bet jam dar toli esant, pamatė jį jo tėvas ir pasigailėdamas bėgo, ir jo kaklu apsikabinęs *pabučiavo jį.

* 2 Zom. 14, 33.

21. Bet sunus tarė jam; Tėve, aš susigriešijau prieš dangų ir prieš tavę ir toliaus nevertas esmi, tavo sunumi vadinamas buti.

22. Bet tėvas tarė savo bernams: išneškite geriausįjį rubą, ir aprėdykite jį, ir žiedą duokite jam ant jo rankos, ir kurpes ant jo kojų;

23. Ir atgabenkite šen penėtą veršį, ir papiaukite tą; bevalgykim ir bukime linksmi.

24. Nėsa šis mano sunus buvo numiręs, *ir vėl atgijo; jis buvo prapuoles, ir vėl atsirado. Ir pradėjo linksmintis.

* Epėz. 2, 1. 5. per. 5, 14.

25. Bet vyresnysis sunus buvo ant lauko; ir artyn prie namų priėjęs išgirdo dainavimą ir šokimą;

26. Ir prisivadinęs prie savęs bernų vieną, klausė, kas tai esą.

27. Bet tas sakė jam: tavo brolis parėjo, ir tavo tėvas penėtą veršį papiovė, kad jį sveiką sulaukęs.

28. Tai jis papykęs ne norėjo į vidų eiti. Tai jo tėvas išėjęs jį prašė.

29. Bet jis atsakydamas tarė tėvui: štai, tiek metų tau šlužiju, ir dar niekados tavo prisakymą ne peržengiau, o tu man niekados nei ožio ne davei, kad su savo prieteliais pasilinksminčiau.

30. Bet kaip šis tavo sunus parėjo, *kursai savo lobį su kekšėmis prarijęs, tai tu jam penėtą veršį papiovei.

* Pam. Ž. 29, 3.

31. Bet jis tarė jam: sunau, tu vis pas manę esi, ir vislab, kas mano, tai ir tavo yra.

32. Bet reiktų tau džiaugtis ir linksmam buti; nėra šis tavo brolis buvo numiręs ir vėl atgijo; jis buvo prapuoles ir vėl atsirado.

Perskyrimas 16.

Netikrasis vartojimas bagotytėsa.

Bet jis tarė ir savo mokytiniams: Buvo vyras bagotas, tas turėjo už-

veizdą; tas buvo pas jį apskūstas, buk jis esąs jo lobį sugaišinęs.

2. Ir jis jį pasivadinęs tarė jam: kaip tai girdžiu apie tavę? duok ro-kundą savo užveizdėjimo; nės tu ne gali toliaus būti užveizdu.

3. Užveizdas tarė savyje: ką veiksu? mano Ponas atima man urėdą; kasti ne galiu, ubagauti gėdžiuos.

4. Žinau, ką darysu, iš urėdo iš-mestas budamas, kad jie manę pri-imtų į savo namus.

5. Ir jis susivadinęs prie savęs vi-sus savo pono skolininkus, tarė pir-mamjam: kiek tu mano ponui skeli?

6. Jis tarė: šimtą bačkų aliejaus. Ir jis sakė jam: imk savo užrašą, sėskis ir tuoju rašyk: penkisdešimt.

7. Potam tarė jis antramjam: bet tu kiek skeli? jis tarė: šimtą ketvirčių kviečių. Ir jis tarė jam: imk savo užrašą ir rašyk: aštuonisdešimt.

8. Ir tas ponas pagyrė neteisųjį už-veizdą, jį taip kytriai padariusį. Nėsa šio svieto vaikai kytresni yra *už vaikus šviesybės jų giminėje.

* Epėz. 5, 8. 9. 1 Tes. 5, 5.

9. Ogi aš ir jums sakau: darykitės sau prietelių iš neteisiojo Mamono, kad jie jus, jau stokojančius, priimtų į amžinuosius gyvenimus.

* Mat. 6, 20. per. 19, 21. 1. Tim. 6, 19.

10. Kas *viernas yra mažiausiame daikte, tas ir didžiame viernas; ir kas neteisus mažiausiame, tas ir di-džiame neteisus.

* per. 19, 17.

11. Jei dabar neteisiam Mamone ne-vierni este, kas jums pavierys tikrąjį?

12. Ir jei svetimame nevierni este, kas jums duos įsišikį?

13. *Nei joks namų šlužaininkas ne gal dviem ponam šlužyti: ar jis vieno ne keš, ir antrąjį mylės; arba jis prie vieno laikysis, ir antrąjį nieku vers. Ne galite Dievui šlužyti ir †po-draug Mamonui.

* Mat. 6, 24. † Jėz. 56, 11.

14. Tai vislab girdėjo ir Parizėušiai, *tie godus buvo ir jį išjuokė.

15. Ir jis tarė jiems: jus este, *ku-rie patys savę teisinatės po žmonių akių; bet Dievas †pažįsta jūsų širdis; nėra kas tarp žmonių aukšta, tai biau-rybė yra po Dievo akių.

* per. 18, 9. † Pa. 7, 10. a.

16. *Zokanas bei prarakai prara-kauja iki Jonui; ir iš to cėso Dievo

karalystė per Evangėlią apsakoma, ir kiekvienas į tą įsiveržia gvoltu.

* Mat. 11, 13.

17. Bet pigiaus yra, *kad dangus ir žemė sugaištų, ne kaip kad vienas zo-kano brukšmelis pulty.

18. *Kas skiriasi nuo savo pačios ir kitą veda, tas peržengia venčia-vonystę; ir kas nuo vyro atskirtąją veda, ir tas taipojau venčiononystę peržengia.

* Mat. 5, 31. a.

19. Bet buvo bagočius, tas vilkėjo pur-pura ir brangiausia drobe, ir kasdien gyveno raskašniai (lepiei) ir linksmai.

20. Bet buvo ir *ubagas, vardu Lozorius, tas už jo vartų gulėjo, pilnas vočių,

* Zir. 14, 14.

21. Geizdamas sotintis trupučiais, nuo bagočiaus stalo puolančiais; ta-čiau šunys priėję, jo votis laizė.

22. Bet nusidavė, kad ubagas nu-mirė, ir tapė angelių nuneštas į prie-globstį Abraomo. Ale ir bagočius numirė ir tapė palaidotas.

23. Bet jau pekloje ir mukoje be budamas, jis savo akis pakėlęs, pa-matė Abraomą iš tolo ir Lozorį jo prieglobstyje,

24. Šaukė ir tarė: tėve Abraome, susimilk manęs ir siųsk Lozorį, kad jis galelį savo piršto į vandenį pa-mirkytų ir atausintų mano liežuvį, nėra *aš mukas kenčiu šioje liepsnoje.

* Jėz. 66, 24.

25. Bet Abraomas tarė: atsimink, sunau, kad tu savo gerą gavai dar gyvas be budamas, o Lozorius at-penč pikto gavo; bet dabar jis pa-linksminamas, o tu mučijamas.

26. Ir ant to viso tarp mūsų ir jūsų didis tarpas padrutintas yra, kad tie, kurie norėtų iš čia žemyn pas jus nužengti, ne gal, neigi iš ten pas mus pereiti.

27. Tai jis tarė: taigi, tėve, meldžiu tavęs, kad jį siųstumbei į mano tėvo namus;

28. Nės dar turu penkis brolius, kad jis jiems išliudytų, jeib ne ir jie išskaktų į šią mukos vietą.

29. Abraomas tarė jam: *jie tur Mai-žėšių bei prarakus, tų jie te klauso.

* Jėz. 8, 20. per. 34, 16.

30. Bet jis tarė: ne, tėve Abraome; bet jei kas iš numirusiųjų pas juos nueitų, tai jie prisiverstųs.

31. Jis tarė jam: jei jie Maižėsiaus bei prarakų ne klauso, tai jie ir ne tikės, norįs kas iš numirusiųjų prisikeltų.

Perskyrimas 17.

Apie papiktinimą, atsilėidimą, tikėjimą bei darbus; apie dešimt raupsuotų ir Dievo karalystės atėjimą.

Bet jis sakė savo mokytiniams: ne galimas daiktas, kad ne rastųs papiktinimų, bet bėda tam, per kurį jie ateiti.

2. *Naudingiaus jam būtų, jei girnų akmuo užkabintas būtų ant jo kaklo, ir jis įmestas būtų į jures, užot įsiai vieną tų mažųjų papiktinęs.

* Mat. 18, 6. Mark. 9, 42.

3. Dabokitės! Jei tavo brolis prieš tavę susigriešija, *pabark jį; ir jei pasigerina, atleisk jam. *3 Maiž. 19, 17. Mat. 18, 15.

4. Ir norint septynis kartus per dieną prieš tavę susigriešytų, ir septynis kartus per dieną sugrįštų pas tavę ir tartų: gailiuos; tai turi jam atleisti.

5. Ir Apaštalai tarė Viešpačiui: padrutink *mums tikėjimą! *Mark. 9, 24.

6. Bet Viešpats tarė: *kad tikėjimą turite, kaip garstyčių grūdą, ir sakote šiam morų medžiui: išsirauk ir persisodink į jures! tai jis bus jums paklusnus.

* Mat. 17, 20.

7. Kas iš jų, turėdamas berną, jam ariantį arba galvijus ganantį, tam iš lauko namon parėjus, jam sakytų: eik greitai ten, ir sėskis už stalo?

8. Ar ne taip, kad jis jam sako: pritaisyk, kad aš vakarienę valgyčiau, ir apsijuosęs šluzyk man, pakol aš valgysu ir gersu; potam ir tu valgysi ir gersi.

9. Ar jis ir dėkavoja tam bernui, kad jis tai daręs, kas jam paliepta? man ding: ne.

10. Taipojau ir jus, kad jus vislab atlikę, kas jums paliepta, tarkite: mes esme nenaudingi bernai; mes darėme, ką daryti kalti buvome.

11. Ir nusidavė, jam *keliaujant į Jėruzalę, kad jis traukės vidumi Samarios bei Galilėos.

* Jono 4, 4.

12. Ir jam atėjus į kokį miestelį, sutiko jį dešimtis raupsuotų vyrų; tie stovėjo iš tolo,

13. Ir *pakėlę savo balsą, tarė: Jėzau, miels mokytojau, susimilkis mūsų.

* Ps. 107, 19.

14. Ir jis juos pamatęs, tarė jiems:

*nuėję pasirodykite klebonams. Ir nusidavė, kaip jie nuėjo, čysti pastoj.

* 3 Maiž. 13, 2. per. 14, 2.

15. Bet vienas jų, matydamas savę išgijusį, sugrįžo, didžiu balsu garbindamas Dievą,

16. Ir puolė ant savo veido pas jo kojas, dėkavodamas jamui. O tas buvo Samaritonas.

17. Bet Jėzus atsakydamas tarė: ar jų ne dešimt čysti pastoj? bet kurgi anie devyni?

18. Argi nei vienas ne atsirado, kurs sugrįžęs Dievui garbę duotų, kaip šis svetimasis?

19. Ir tarė jam: kelkis, eik, *tavo tikėjimas tavę gelbėjo. *per. 7, 50. per. 8, 48.

20. Bet paklaustas Parizėusių: kada ateiti Dievo karalystė? atsakydamas tarė jiems: *Dievo karalystė ne ateiti regimai;

* 1 Kor. 4, 20.

21. Neigi sakys: *štai, ji čia arba ten yra. Štai, Dievo karalystė yra viduje jų.

* Mat. 24, 23. Mark. 13, 21.

22. Bet jis tarė mokytiniams: ateis tas čėsas, kad geisite regėti vieną dieną žmogaus sunaus, ir ne regėsite jos.

23. Ir *jie jums sakys: štai čionai, štai tenai; ne nueikite ten, o taipiau ir ne sekite!

* Mat. 24, 23. Mark. 13, 21. Luk. 21, 8.

24. Nės lygiai kaip *žaiabas aukštai nuo dangaus žaibauja ir ant viso šviečia, kas po dangumi yra, taip žmogaus Sunus bus savo dienioje.

* Mat. 24, 27.

25. *Bet pirm to jis daug tur kentėti ir paniekintas buti šios giminės.

* Mat. 16, 21.

26. Ir lygiai kaip nusidavė čėse Noako, taip ir nusiduos dienose žmogaus Sunaus.

27. Jie valgė, jie gėrė, jie vedė, jos tekėjo, iki tos dienos, kaip *Noakas į laivą įėjo, ir atėjo griektvanis ir nuskandino juos visus.

* 1 Maiž. 7, 7.

28. Lyg taip, kaip nusidavė čėse Loto: jie valgė, jie gėrė, jie pirkė, jie pardavė, jie sodino, jie kurė;

29. Bet tą dieną, kaip Lotas išėjo iš Sodomos, *ugnimi ir sėra lijo iš dangaus, ir juos visus išgaišino.

* 1 Maiž. 19, 13.

30. Taip ir nusiduos toje dienioje, kada žmogaus Sunus tur apreikštas pastoti.

31. Tą dieną, *kas ant stogo yra,

ir jo turtas namieje, tas te ne nukopie, tą imtis. Taipojau, kas ant lauko yra, tas te ne sugrįštie topi, ką jis užpakalyje palikęs.

* Mat. 24, 17.

32. *Atsiminkite Loto pačios!

* 1 Maiž. 19, 26. s.

33. *Norjasis savo dušią išlaikyti, tą prapuldy; ir tą prapuldasis tą gelbės ant gyvasties.

34. Sakau jums: *tą naktį du ant patalo gulės; viens bus priimtas, antrasis bus paliktas.

* Mat. 24, 40. 41.

35. Dvi podraugiai mals; viena bus priimta, antroji palikta.

36. Du bus ant lauko; viens bus priimtas, antrasis bus paliktas.

37. Ir jie atsakydami tarė jam: Viešpatie, kur tai? bet jis sakė jiems: *kur maita, ten susilek ereliai.

* Jobo 39, 30. Abak. 1, 8. Mat. 24, 28.

Perskyrimas 18.

Apie maldą ir prisivertimą, kryžių ir vargą.

Bet jis sakė jiems prilyginimą apie tai, *kad visados reikiant melstis ir ne pailsti,

* Rym. 12, 12. Kol. 4, 2. 1 Tes. 5, 17.

2. Ir tarė: buvo sudžia viename mieste, tas nesibijojosi Dievo ir nesigėdėjo nei jokio žmogaus.

3. Bet buvo našlė tam patime mieste; ta pas jį atėjusi tarė: gelbėk manę nuo mano priešininko.

4. Ir jis ilgai tai ne norėjo. Potam jis mislijo pats savyje: norint ir Dievo nesibijaus, o ir nei jokio žmogaus nesigėdžiuos;

5. Tačiau, kadangi ši našlė manę *nepakajuodina, ją gelbėsu, jeib ji ne paskiaus atėjusi nuklapatytų manę.

* per. 11. 7. 8.

6. Tai tarė Viešpats: klausykitės čia, ką neteisusis sudžia sako.

7. Argi ne ir Dievas gelbėtų savo išrinktuosius, kurie dieną ir naktį jopi šaukia, kačėig ir valandą ant jų pakentėjęs?

8. Aš sakau jums: jisai juos išgelbės ne po ilgo. Tačiau kad žmogaus Sunus ateis, ar misliji, jį rasiant tikėjimo ant žemės?

9. Bet jis sakė keliems, kurie patys tikėjosi teisus esą, ir kitus paniekino, tokį prilyginimą:

10. Ejo du žmogu į bažnyčią melstis, vienas Parizėušias, o antrasis muitininkas.

11. *Parizėušias stovėdamas taip meldėsi pats savyje: *aš dėkavoju tau, Dieve, kad aš ne esmi, kaip kiti žmonės, plėšikai, neteisus, peržengtojai venčionystės, arba ir kaip šis muitininkas;

* Mat. 5, 20. † Jėz. 68, 2.

12. Aš pastnikauju du kartu per nedėlę ir duomi desėtines nuo viso to, ką turu.

13. O muitininkas, iš tolo stovėdamas, ne norėjo savo akių dangun pakelti, bet mušdamasi į savo krutinę tarė: *Dieve, buk man griešnamjam malonus.

* Ps. 51, 3.

14. Sakau jums: šis apteisintas nuėjo į savo namus už aną; *nės kas pasiaukština, tas bus pažemintas; ir kas pasižemina, tas bus paaukštintas.

* Jėz. 66, 2. Mat. 23, 12. Luk. 14, 11. 1 Petr. 5, 5.

15. Jie *atnešė pas jį mažus kudikėlius, kad savo ranką ant jų uždėtų. Bet mokytiniai, tai matydami, draudė juos.

* Jėz. 49, 22. Mat. 19, 13. 14. Mark. 10, 13.

16. Bet Jėzus vadino juos pas savę ir tarė: leiskite kudikėlius pas manę ateiti, ir ne ginkite jiems; nės tų yra dangaus karalystė.

17. Iš tiesos sakau jums: *kas Dievo karalystę ne priima, kaip kudikis, tas ne įeis į ją.

* Mark. 10, 15.

18. Ir *klausė jį vienas vyresnysis, tarydamas: gers mokįtoju, ką turu daryti, kad amžinąją gyvatą į dalykus gaučiau?

* Mat. 19, 16.

19. Bet Jėzus tarė jam: ką vadini manę geru? nei vienas niera geras, kaip tik tai vienas Dievas.

20. Tu gerai žinai *prisakymus: Ne peržengk venčionystės. Ne užmušk. Ne vogk. Ne liudyk neteisaus liudymo. Garbink savo tėvą ir savo motyną.

* 2 Maiž. 20, 12. s.

21. Bet jis sakė: tai vislab laikiau iš savo mažų dienų.

22. Tai Jėzus išgirdęs tarė jam: dar vieno tau reikia: parduok vislab, ką turi, ir duok ubagams, *tai turėsi skarbą danguje, ir eikš, ir sek manę.

* Mat. 6, 20.

23. Bet jis tai girdėjęs, smutnas pastojo; nės labai bagotas buvo.

24. Bet Jėzus pamatęs jį smutną pastojusį, tarė: kaip ne pigiai bagotieji iškaks į dangaus karalystę.

25. Pigiaus yra verbludui pereiti pro

adatos ausį, ne kaip kokiam bagotam įeiti į dangaus karalystę.

26. Tai sakė, kurie tai girdėjo: kas gi tai gal išganytas pastoti?

27. Bet jis tarė: *kas žmonėms ne galima, tai Dievui galima. *Jobo 42, 2.

28. Tai tarė Petras: *štai, mes vislab palikę tavę sekėme. *Mat. 19, 27.

29. Bet jis tarė jiems: iš tiesos sakau jums: *nei vieno niera, kurs palikęs butą, arba gimdytojus, arba brolius, arba pačią, arba vaikus, dėl Dievo karalystės, *5 Maiž. 33, 9.

30. Ne *imtų tuleropai šime čėse ir busenčiame amžyje amžinąją gyyatą. *Jobo 42, 12.

31. Bet ėmėsi pas savę anus dvylika, tarė jiems: štai, *mes einame aukštyn į Jėruzalę. Ir vislab išsipildys, kas prarakų parašyta apie žmogaus Sunų. *Mat. 17, 22, s.

32. Nės jis bus *paduotas pagonams, ir bus apjuoktas ir išgėdintas ir apspiaudytas; *Mat. 27, 2.

33. Ir nuplakę jį užmuš; ir trečiąją dieną jis vėl prisikelsis.

34. *Bet jie to nieko ne išmanė, ir ta kalba jiems buvo kaip uždengta, ir ne žinojo, kas tai buvo sakyta. *per. 9, 45.

35. Bet nusidavė, jam arti Jėrikos atėjus, *sėdėjo aklas pakelyje, ubagaudamas. *Mat. 20, 29. 30. Mark. 10, 46.

36. Tas girdėdamas daugybę žmonių keliu einant, tyrinėjo, kas tai būtų?

37. Tai pasakė jam: Jėzus iš Nazaret praeinąs.

38. Ir jis šaukė, tarydamas: Jėzau, tu Sunau Dovid, susimilkis manęs.

39. Bet pirma einantieji draudė jį, idant tylėtų. Bet jis juo labiau šaukė: tu Sunau Dovid, susimilkis manęs.

40. Ale Jėzus atsistojęs, liepė jį pas savę atvesti. Bet jį arti pas jį atvedus, klausė jis jo,

41. Ir tarė: ko nori, kad aš tau darčiau? Jis sakė: Viešpatie, kad regėčiau.

42. Ir Jėzus tarė jam: buk regis! *tavo tikėjimas tavę pagelbėjo. *Mat. 9, 22.

43. Ir jis tuojaus *pradėjo regėti ir sekė jį, garbindamas Dievą. Ir visi žmonės, tokiai matydami, liaupsino Dievą. *Ps. 146, 8.

Perskyrimas 19.

Aple Zakėošų, išduotuosius svarus, Kristaus įėjimą į Jėruzalę, apsmutnijantį prarakavimą ir aktrųjį bažnyčios čystijimą.

Ir jis iškeliavęs ėjo per Jėriką.

2. Ir štai, čia buvo vyras, vadinas Zakėošius; tas buvo vyriausiasis muitininkų, ir buvo bagotas;

3. Ir *norėjo Jėzų regėti, kas jis esąs, ir ne galėjo žmonių dėl; nės jis buvo mažo stomens. *Jono 12, 21.

4. Ir jis pirm bėgęs, užkopo ant morų medžio, kad jį matytų; nės čia jis turėjo praeiti.

5. Ir Jėzus, atėjęs ant tos vietos, pažiu-rėjo aukštyn, ir jį pamatęs tarė jam: Zakėošiau, skubriai nukopk; nės aš šiandien turu tavo namus atlankyti.

6. Ir jis skubriai nukopęs, su džiaugsmu jį priėmė.

7. Tai pamatę visi murmėjo, kad jis griekininką atlankė.

8. Bet Zakėošius čia stojęsi, tarė Viešpačiui: štai, Viešpatie, pusę savo turto duomi ubagams, ir jei ką bu-čiau prigavęs, *tam keturopai at-duomi. *2 Maiž. 22, 1. Jėz. 58, 6.

9. Ir Jėzus tarė jam: Šią dieną šiems namams išganymas radosi, *kadangi ir jis Abraomo sunus yra. *per. 13, 16.

10. Nės *žmogaus Sunus atėjo įeš-koti ir išganyti, kas prauzo.

*Mat. 9, 13. per. 18, 11. 1 Tim. 1, 15.

11. Ogi aniems besiklausant, jis toliaus sakė prilyginimą, todėl, kad jis arti Jėruzalės buvo, ir jie mislijo, kad Dievo karalystė tuojaus turė-sianti būti apreikšta,

12. Ir tarė: *nekursai žmogus aukštos giminės iškeliavo į tolimą žemę, kad karalystę jimtų ir vėl sugrįštų.

*Mat. 25, 14. Mark. 13, 34.

13. Tas pasivadinęs dešimt savo tarnų, davė jiems dešimt svarų ir tarė jiems: verskitės, iki sugrįšu.

14. *Bet jo miesčionys ne apkentė jo, ir siuntė paslus pas jį, ir saky-dino jam: mes ne norime, kad šis ant mūsų ponavotų. *Jono 1, 11.

15. Ir nusidavė, kad jis sugrįžo, kaip karalystė buvo įėmęs, ir suvadindino tus tarnus, kuriems pinigų buvo įda-vęs, jeib žinotų, ką kiekvienas laimėjęs.

16. Tai atėjęs pirmasis sakė: viešpa-tie, tavo svaras dešimt svarų laimėjo.

17. Ir jis sakė jam: *ak tu gerasis

tarne, †kadangi tu ant mažo viernas buvai, valdžią turėsi ant dešimt miestų.

* Mat. 25, 21. † Luk. 16, 10.

18. Antrasis taip jau atėjęs tarė: viešpatie, tavo svaras penkis svarus laimėjo.

19. Tam jisai taipojau tarė: o tu buk ant penkių miestų.

20. Ir trečiasis atėjęs sakė: viešpatie, štai, čia tavo svaras, kurį į skėpetą buvau įrišęs.

21. Aš bijojaus tavęs, nėsa tu kietas žmogus; tu imi, ką tu ne esi padėjęs, ir piauji, ką tu ne esi sėjęs.

22. Jis tarė jam: *iš tavo burnos sudijų tavę, tu piktasis tarne; žinodamas, manę kietą žmogų esantį, imantį, ką ne padėjau, ir piauįantį, ką ne sėjau;

* 2 Zom. 1, 16. Mat. 12, 37.

23. Kodėlgi mano pinigų nedavei ant nuomos? tai sugrįžęs tus su užžyčka bučiau atsiėmęs.

24. Ir jis tarė tiems, kurie čia stovėjo: atimkite nuo jo svarą, ir duokite tam, kurs dešimt svarų tur.

25. Ir jie tarė jam: Viešpatie, juk jisai tur dešimt svarų.

26. Bet aš sakau jums: *turinčiamjam bus duodama; bet neturinčiamjam atimama ir tai, ką tur.

* per. 8, 18. Mat. 13, 12.

27. Bet anus mano neprietelius, kurie ne norėjo, kad ant jų ponavočiau, atveskite šen ir nužavinkite juos po mano akių.

28. Ir tokiai sakęs, iškeliavo jis šalin ir keliavo aukštyn į Jeruzalę.

* Mark. 10, 32.

29. Ir nusidavė, *kaip jis artinosi pas Bėtpagę ir Bėtanią, ir nukako pas alyvų kalną, siuntė jis du savo mokytinių.

* Mat. 21, 1. s.

30. Ir tarė: eikita į miestelį, jumdvieji po akių esantį, ir įėjusiu rasita asilaitį pririštą, ant kurio dar nei viens žmogus niekados ne jojęs; atriškita ir atveskita tą.

31. Ir jei judu kas klaustų, kam judu jį atrišata, tai taip tam tarkita: Viešpats jo privalo.

32. Ir tuodu pasiuntiniu nuėjo ir rado, kaip jis jiemdviem pasakęs buvo.

33. Bet jiemdviem atrišant asilaitį, sakė jo ponai jiemdviem: kam judu atrišata asilaitį?

34. Bet juodu sakė: Viešpats jo privalo.

35. Ir juodu atvedė tą pas Jėzų ir

užmetė savo rubus ant asilaičio ir užsodino Jėzų ant jo.

36. Jamgi jau keliaujant, klojo jie savo rubus ant kelio.

37. Ir kaip jis artyn priėjo ir žemyn nuėjo nuo alyvų kalno, pradėjo visas pulkas jo mokytinių su džiaugsmu Dievą liaupsinti didžiu balsu, dėl visų nusidavimų, kuriuos jie buvo matę,

38. Ir tarė: *pagarbintas te esie, kurs ateiti, karalius, vardan Viešpaties! †Pakajus te esie danguje, ir garbė aukštybėje.

* Jono 12, 13. s. † Luk. 2, 14.

39. Ir keli Parizėušiai žmonės sakė jam: Mokytojau, drausk ben savo mokytinius.

40. Jis atsakė ir tarė jiems: aš sakau jums, jei šie tylės, *tai akmens šauks.

* Abk. 2, 11.

41. Ir kaip jisai prisiartino, išvydęs miestą, *verkė dėl jo,

* 2 Kar. 8, 11. Jono 11, 33.

42. Tarydamas: *kad tu žinotumbei, tai ir apmislytumbei šitame savo čėse, kas ant tavo pakajaus pareitisi. Bet dabar tavo akims tai užslėpta.

* 5 Maiž. 32, 29. Oz. 14, 10.

43. Nėsa ateis čėsas ant tavęs, kad tavo neprieteliai tavę ir tavo vaikus, kurie su tavimi yra, apstos pylimu, apguls tavę ir prispaus tavę iš visų šalių;

44. Ir sulygis tavę su žeme, *akmenį ant akmens ne palikdami, dėl to, kad ne išpažinai to čėso, kuriame atlankytas esi.

* 1 Kar. 9, 7. Jėz. 29, 3. s. Jėr. 26, 18. Mik. 3, 12. Mat. 24, 2. Mark. 13, 2.

45. Ir įjęs į bažnyčią, *pradėjo išvartyti toje perkančiuosius ir parduoančiuosius,

* Mat. 21, 12. Mark. 11, 15.

46. Ir tarė jiems: *parašyta yra: „mano namai maldos namai“; †bet jus iš tų padarėte razbaininkų duobę.

* Jėz. 56, 7. s. † Jėr. 7, 11. s.

47. Ir jis kasdien mokino bažnyčioje. Bet vyriausieji kunigai ir raštemokytieji ir vyresnieji žmonės tykojo, jį nužavinti.

48. Ir ne rado, kaip jam darytų; nėsa visi žmonės laikėsi prie jo ir klausė jo.

Perskyrimas 20.

Kristaus susikalbėjimas apie savę patį ir apie savo urėdą, apie čyžės grašį ir prisikėlimą iš numirusiųjų.

Ir *nusidavė tų dienų vieną, kaip jis žmones mokino bažnyčioje ir apsakė Evangėlią, atėjo pas jį vyriausieji kunigai ir raštemokytieji su vyresniaisiais,

* Mat. 21, 23. Mark. 11, 27

2. Ir sakė jam, tarydami: sakyk mums, *iš kokios macies tu tai darai? arba: kas tau davė tą mačį? *Nus. Ap. 4, 7.

3. Bet jis atsakė ir tarė jiems: ir aš jus vieną žodį klausiu, sakykit man:

4. Krikštas Jono, ar tas iš dangaus, ar iš žmonių buvo?

5. Bet jie mislijo savyje tarydami: jei sakome: iš dangaus, tai jis sakys: kamgi jus jam ne tikėjote?

6. Bet jei sakome: iš žmonių, tai visi žmonės mus akmenimis žudys; nės jie už tikrą tiesą laiko, Joną praraką esantį.

7. Ir jie atsakė, jie ne žina, iš kur jis esąs.

8. Ir Jėzus tarė jiems: tai ir aš jums ne sakau, iš kokios macies aš tai darau.

9. Bet jis pradėjo žmonėms sakyti šį prilyginimą: *žmogus sodino vynyčią, ir tą išdavė vynyčinėmams, ir iškeliavo ilgą česą.

*Ps. 80, 9. Jėz. 5, 1. Mat. 21, 33. Mark. 12, 1.

10. Ir savo česu *vieną berną nusiuntė pas vynyčinėmams, kad jam duotų vynyčios vaisių. Bet vynyčinėkai jį nuplakė tuščią išleido. *2 Nus. Kar. 36, 15, 16.

11. Ir ant to jis dar kitą tarną nusiuntė; bet jie ir tą nuplakė *apgėdino ir tuščią išleido. *Mat. 22, 6.

12. Ir ant to jis nusiuntė trečią; bet jie ir tą sužeidė išstumė laukan.

13. Tai tarė vynyčios ponas: ką veiksu? aš siųsu savo mieląjį sunų; rasi tą išvydę bijosis.

14. Bet vynyčinėkai, sunų pamatę, dumojo patys savyje, tarydami: *tai yra tėvonis, eikim ir jį užmuškim, kad tėviškė mums tektų. *Ps. 2, 8. Ebr. 1, 2.

15. Ir jie jį išstumė iš vynyčios, užmušė jį. Kągi vynyčios viešpats tiems darys?

16. Jis atėjęs tus vynyčinėmams nužudys ir savo vynyčią kitiems išduos. Tai girdėję tarė jie: apsaugok Dieve!

17. Bet jis ant jų pažiūrėjęs tarė: kasgi tai, kas *parašyta yra: akmuo, budavonininkų išmestasis, kampiniu akmenimi pastojos. *Mat. 21, 42. s.

18. *Kas ant šito akmens puls, tas susikuls; bet ant kurio jis užpuls, tą jis sutris. *Jėz. 8, 15.

19. Ir vyriausieji kunigai ir raštemokytieji įėjo, kaip jį nagan imtų tą pačią adyną, ir *bijojosi žmonių;

nėsa jie numanė, jį tus prilyginimus ant jų sakių. *per. 19, 48.

20. Ir jie tykojo ant jo ir *išsiuntė tykojančių, kurie dėtis turėjo, buk esą teisus, kad jį kalboje sugautų, jeib jį paduoti galėtų vyriausybei ir valei valdono. *Mat. 22, 15. Mark. 12, 13.

21. Ir jie klausdami jo tarė: *Mokytojau, mes žinome, tavę teisiai kalbantį ir mokinantį, ir ne atbojantį nei šokių, nei tokio žmogaus, bet Dievo kelią pagal teisybę mokinantį. *Mat. 22, 16.

22. Ar mums valia, ciecoriui čyžę duoti, ar ne?

23. Bet jis numanydamas jų buklystę, tarė jiems: ką gundote jus manę?

24. Parodykite man gražį, kieno jis abrožą ir užrašą tur? jie atsakydami tarė: ciecoriaus.

25. Bet jis tarė jiems: taigi duokite ciecoriui, kas ciecoriaus, ir Dievui, kas Dievo.

26. Ir jie ne galėjo jo žodį peikti po akių žmonių, ir dyvijosi jo atsakymo ir tylėjo.

27. Tai priėję jį keli Saduceūšiai, kurie sako, n'esant prisikėlimo, klausė jo, *Mat. 22, 23. s.

28. Tarydami: Mokytojau, *Maižėšius mums parašė, jei kieno brolis miršta, turėdamas pačią, ir miršta be vaikų, tai tur jo brolis tą moteriškę paimti ir savo broliui vaikų prikelti. *1 Maiž. 38, 8. 5 Maiž. 25, 5. Mat. 22, 24. Mark. 12, 19.

29. Taigi buvo septyni broliai. Pirmasis vedė pačią ir numirė be vaikų.

30. Ir antrasis tą moteriškę vedė ir taipojau numirė be vaikų.

31. Ir trečiasis ją vedė. Taipojau nuolatai visi septyni, ir nei jokių vaikų ne palikdami, numirė.

32. Paskiaus po visų numirė ir ta moteriškė.

33. Taigi prisikėlime, kieno ji bus pati tų visų? nės visi septyni ją buvo per pačią turėję.

34. Ir Jėzus atsakydamas tarė jiems: vaikai šio svieto veda ir teka;

35. Bet kurie verti bus, aną amžių įgyti ir prisikėlimą iš numirusiųjų, tie nei ves, nei tekės.

36. Nės jie toliaus niekadoms ne gal mirti; *nės jie angielams lygus ir †Dievo vaikai, kadangi jie yra vaikai prisikėlimo. *Mat. 22, 30. †1 Jono 3, 2.

37. Bet numirusiuosius prisikelsiant, *ir Maižėšius yra paženklinęs prie krumo, kad jis Viešpatį vadina Dievu Abraomo ir Dievu Izaoko ir Dievu Jokubo.

* 2 Maiž. 3, 6.

38. Bet Dievas ne numirusiųjų, bet gyvųjų Dievas; nės visi jam gyvi.

39. Tai atsakydami keli raštemokytųjų tarė: Mokįtojai, tu gerai atsakei.

40. Ir jie jo toliaus nieko ne drįso klausti.

41. Bet jis tarė jiems: *kaipogi sako jie, Kristų esantį sunų Dovidą?

* Mat. 22, 42. Mark. 12, 35.

42. O jis pats, Dovidas, sako *psalmų knygoje: „Viešpats sakė mano Viešpačiui: sėskis po mano dešinės,

* Ps. 110, 1. Mat. 22, 44. s.

43. Iki padėsu tavo neprietelius suoliu tavo kojų.“

44. Dovidas jį vadina Viešpatimi, kaipgi jis yra jo sunus?

45. Bet visiems žmonėms besiklausant, sakė jis savo mokiniams:

46. *Saugokitės raštemokytųjų, kurie meilija vaikščioti ilgais rubais, ir mielai sveikindinasi ant turgaus, ir myl sėdėti vyriausioje vietoje mokyklose ir už stalo;

* per. 11, 43. Mat. 23, 3. s. Mark. 12, 38. s.

47. *Jie suėda našlių namus, ir sakosi ilgas maldas meldžią; tie juo didesnį gaus pražudymą.

* Mat. 23, 14.

Perskyrimas 21.

Apie našlės dovaną, Jėruzalės išpuistymą ir avieto galą.

Bet jis akis pakėlęs, *išvydo bagnetuosius, kaip jie savo dovanas įmetė į bažnyčios skrynę.

* Mark. 12, 41.

2. Ale jis ir pamatė vargdienę našlę įmetant du mažų pinigėlių.

3. Ir jis tarė; iš tiesos sakau jums: ši biednoji našlė *daugiaus už juos visus įdėjo.

* 2 Kor. 8, 12.

4. Nėsa šie visi iš savo apsto įdėjo dovanai Dievo; bet ji nuo savo ubagystės visą savo išlaikymą, ką turėjo, įdėjo.

5. Ir *keliems kalbant apie bažnyčią, tą gražiais ir brangiais akmenimis išgrožintą esant, tarė jis:

* Mat. 24, 1. Mark. 13, 1.

6. Ateis tas čėsas, kuriame to viso, ką regite, *nei akmuo ant akmens ne bus paliktas ne pargriautas.

* per. 19, 44. Jėr. 26, 18. Mik. 3, 12.

7. Bet jie klausė jo, tarydami: Mo-

kįtojai, kuočės tai bus? ir kas yra ženklas, kada tai nusiduos?

8. Bet jis tarė: saugokitės, ne susiklastuodįkitės. Nės *daug mano vardan ateis, sakydami, manę tą esantį, ir čėsą prisiartinusį. Ne sekite juos.

* Mark. 13, 22. s.

9. Bet kad išgirsite karus ir maištus, tai ne nusigąskite; nės tai pirma tur nusiduoti; bet galas dar taip veikiai niera.

10. Tai jis tarė jiems: žmonės, sukilis prieš žmones, ir karalystė prieš karalystę;

11. Ir didi žemės drebėjimai bus šen ir ten, badai ir marai, ir išgąščiai ir didi ženklai nuo dangaus nusiduos.

12. Bet pirm to viso *jie ant jūsų savo rankas dės ir persekinės, ir jus į savo mokyklas ir kalėjimus paduos, ir pas karalius ir pas kunigaikščius ves, dėl mano vardo.

* Mat. 24, 9. Mark. 13, 9.

13. Bet tokiai nusiduos jums ant liudymo.

14. Taigi dabar dėkitės į *savo širdis, kad nesirupintumbitės, kaip jums reikisiant atsikalbėti.

* Mat. 10, 19.

15. Nės aš jums burną ir išmintį duosiu, kuriai *ne galės prieštarauti, nei atsistengti visi jūsų priešininkai.

* Nus. Ap. 6, 10.

16. Bet jus busite paduoti nuo gimdytojų, *brolių, genčių ir prietelių, ir jie į kelis jūsų užmuš.

* Mik. 7, 6. † Nus. Ap. 7, 58.

17. Ir *jus busite visų ne apkenčiami dėl mano vardo.

* Mat. 10, 22. Mark. 13, 13.

18. Ir nei *plaukas nuo jūsų galvos ne turės prapulti.

* per. 12, 7. Mat. 10, 30.

19. *Kantrume ramdykite savo dūšias.

* 2 Nus. Kar. 15, 7. Ebr. 10, 36.

20. Bet *kad išvysite Jėruzalę vaisku apstotą, tai supraskite, prisiartinusį jos išpuistymą.

* Mat. 24, 15. s.

21. Tada, kas Judėjoje yra, tas te bėga ant kalnų, ir kas tos viduryje yra, tas šalin te atstoja, ir kas ant lauko yra, tas te ne ateiti į vidų.

22. Nės tai yra dienos atkeršijimo, kad vislab išsipildytų, kas parašyta yra.

23. Bet bėda nėsčioms ir žindinančioms tose dienose; nės didis vargas bus ant žemės, ir kerštas ant šių žmonių.

24. Ir jie puls per ašmenį kardo, ir juos sugautus ves tarp visų žmonių;

ir Jeruzalė bus pagonų sumindžiota, ikikol *pagonų čėsas išsipildys.

* Rym. 11, 25.

25. Ir bus ženklai *ant saulės ir mėnesio ir žvaigždžių, ir žmonėms ant žemės bėgu bus, ir jie kone nusi-mįs, ūžiant jurėms ir vilnims jurių.

* Jėz. 13, 10. Mat. 24, 29. † Ps. 46, 4.

26. Ir žmonės *apalps iš baimės ir laukimo tų daiktų, ateisiančiųjų ant žemės; nės ir tvirtybės dangaus pasijudįs.

* Jėz. 64, 7. Ezėk. 24, 23.

27. Ir *tada jie išvys žmogaus Sunų, ateinantį debesyje su dide mace ir šlove.

* Dang. 7, 13.

28. Bet prasidedant tai nusiduoti, žiurėkite aukštyn, ir pakelkite savo galvas, todėl, *kad prisiartina jūsų atpirkimas (išvalnijimas).

* Rym. 8, 21. 23.

29. Ir jis sakė jiems prilyginimą: *žiurėkite į pygų medį ir į visus kitus medžius;

* Mat. 24, 32.

30. Kad jie jau sprogsta, tai regite ant jų ir numanote, vasarą jau arti esant.

31. Taip o ir jus, regėdami, tai vislab prasidedant, žinokite, arti esančią Dievo karalystę.

32. Iš tiesos *sakau jums: ne sugaiš ta giminė, iki tam visam nusiduodant.

* Mat. 24, 34. s.

33. *Dangus ir žemė sugaiš, bet mano žodžiai ūne sugaiš.

* per. 16, 17. Ps. 102, 27. Jėz. 51, 6. Mat. 5, 18. † Jėz. 40, 8.

34. Bet saugokitės, idant jūsų širdys ne būtų apsunkintos *apsirijimu ir girtavimu ir rupesčiais išlaikymo, ir umai pareitų ant jūsų ta diena;

* Rym. 13, 13. Gal. 5, 21. Epėz. 5, 18.

35. Nės *kaip žabangas ji ateis ant visų, ant žemės gyvenančiųjų. *1 Tes. 5, 3.

36. Taigi budėkite visu čėsu ir melskitės, kad verti pastotumbite išvengti vislab tai, kas tur nusiduoti, ir stovėti po akių žmogaus Sunaus.

37. Ir jis dieną bažnyčioje mokino; ir nakčia laukan išeidamas pernakojo *pas alyvų kalną.

* Jono 8, 1. 2.

38. Ir visi žmonės anksti pasikėlė jopį, jo bažnyčioje klausyti.

Perskyrimas 22.

Apie Judošių išdavėją, vėlykų avinėlių ir šv. vakarienę, mokytinių garbės godą, Kristaus kentėjimą darže ir po Kaipošiumi, Petro puolimą.

Bet *arti buvo šventė neraugintosios duonos, vadinama vėlykos.

* Mark. 14, 1. Jono 13, 1.

2. Ir vyriausieji kunigai bei raštemo-

kįtieji jėškojo, *kaip jie jį nužavintų; ir bijojosi žmonių.

* Ps. 2, 2. Jono 11, 47.

3. Bet *šėtonas buvo įjęs į Judošių, vadinamą Iškariotą, kurs iš skaitliaus anų dvylika buvo.

* Mat. 26, 14.

4. Tas nuėjęs kalbėjo su vyriausiais kunigais ir su vyresniaisiais, kaip jis jį norįs jiems paduoti.

5. Ir jie prasidžiugo ir pasižadėjo, jam pinigų duoti.

6. Ir jis pasižadėjo ir tykojo progos, kad jį išduotų be maišto.

7. Bet jau *atėjo diena neraugintosios duonos, kurioje reikėjo vėlykų avinėlių apieravoti.

* Mat. 26, 17. Mark. 14, 12.

8. Ir jis Petrą ir Joną siuntė ir tarė: eikita ir pagatavykita mums vėlykų avinėlių, kad tą valgytumbime.

9. Bet jie tarė jam: kur nori, kad tą pagatavytumbime?

10. Jis tarė jiems: štai, kad judu į miestą įeisita, tai žmogus judu sutiks, vandens izboną nešas; sekita jį į tą butą, į kurį jis įeis,

11. Ir sakykita gaspadoriui: Mokįtojis tau sakydino: kur yra gaspada, kurioje vėlykų avinėlių su savo mokytiniais valgyti galėčiau?

12. Ir jis jums didę išklotą svetlyčią parodys, čionai tą pagatavykita.

13. Ir juodu nuėjusiu *rado, kaip jis jiemdviem buvo sakęs, ir pagatavijo vėlykų avinėlių.

* per. 19, 32.

14. Ir tai adynai atėjus, jis pasisėdo, ir *dvylika apaštalai su juomi.

* Mat. 26, 20.

15. Ir jis tarė jiems: širdingai geidžiau, tą vėlykų avinėlių su jumis valgyti, pirm ne kaip kentėsu.

16. Nės aš sakau jums, kad aš daugiaus to ne valgysu, ikikol išpildyta bus karalystėje Dievo.

17. Ir ėmęs kyliką dėkavojo ir tarė: imkite tą ir tarp savęs dalykitės;

18. Nėsa *aš jums sakau: aš ne gersu to vaisiaus vynmedžio, iki ateinant karalystei Dievo.

* Mat. 26, 29.

19. Ir ėmęs duoną, dėkavojo ir laužė ir davė jiems tą, sakydamas: tai yra mano kunas, kurs už jus duodamas; tai darykite ant mano atsiminimo.

* Mat. 26, 26. Mark. 14, 22. 1 Kor. 11, 23. 24.

20. Šitokiuju būdu ir kyliką po vakarienės, sakydamas: tasai kylikas yra naujasis Testamentas mano krauje, kurs už jus praliejamas.

21. Tačiau štai, ranka mano išd-
vėjo yra su manimi už stalo.

22. Ir tiesa, žmogaus Sunus nueiti,
kaip paskirta yra; bet bėda tam žmo-
gui, per kurį jis išduodamas!

23. Ir jie pradėjo tarp savęs kla-
sinėtis, kursaigi ben tas esąs, kurs
tai darysiąs.

24. O ir vaidas tarp jų radosi, *kurs
iš jų per didžiausijį laikytinas esąs.

* Mat. 18. 1. Mark. 9, 34. Luk. 9, 46.

25. Bet jis tarė jiems: *svietiškieji
karaliai ponavoja, ir galingieji mal-
oningais ponais vadinami.

* Mat. 20, 25. Mark. 10, 42.

26. Bet jus *ne taip; bet didžiau-
siasis tarp jūsų tur kaip jauniausiasis
buti, ir vyriausiasis kaip tarnas.

* per. 9, 48. 1 Petr. 5, 3. 5. 6.

27. Nėsa katras didesnis yra? ar tas
kurs už stalo sėd, arba tas, kurs tar-
nauja? ar ne taip, kad tas, kurs už
stalo sėd? bet *aš esmi tarp jūsų, kaip
tarnas.

* Mat. 20, 28. Jono 13, 14. Pilip. 2, 7.

28. *Bet jus esate, kurie prie ma-
nės mano pagundymuose iki galo
pasilikote.

* per. 18, 28.

29. Ir *aš jums karalystę paskirsu,
kaip mano Tėvas ją man paskyręs
esti,

* per. 12, 32. Apr. 2, 28.

30. Kad jus valgytumbite ir gertum-
bite už stalo mano karalystėje, ir *ant
sostų sėdėtumbite, sudydami dvylika
giminių Izraelio.

* Mat. 19, 28.

31. Bet Viešpatį tarė: Simon, Si-
mon, štai, *šėtonas jūsų geidė, kad jus
kaip kviečius sijotų.

* 2 Kor. 2, 11. 1 Petr. 5, 8.

32. Bet *aš už tavę meldžiau, kad
tavo tikėjimas ne liautųs; o kad tu
kartunta busi prisivertęs, stiprink sa-
vo brolius.

* Jono 17, 11. 15. 20. † Ps. 51, 15.

33. Bet jis tarė jam: Viešpatie, aš
gatavas esmi, su tavimi į kalėjimą
ir į smertį eiti.

34. Bet jis tarė: Petrai, sakau tau:
*gaidys šiandien ne pragys, pirm ne
kaip tu tris kartus busi užsigynęs,
kad manęs ne pažįstąs.

* Mat. 26, 34. Mark. 14, 30. 72.

35. Ir jis tarė jiems: *kiek kartų aš
jus išsiunčiau be mašnos, be tarbo
ir be kurpių, bau ir kuočės ko pri-
stokote? jie atsakė: niekad niekados.

* Ps. 23. 1. Ps. 33, 19. Ps. 34, 10. Mat. 10, 9.

36. Tai jis tarė jiems: bet dabar kas
mašną tur, tas tą te imies, taipojau

ir tarbą. Bet kurs ne tur, tas savo
rubą te parduodie, ir teperkies kardą,

37. Nės aš sakau jums: ir tai dar
tur išsipildyti, kas apie manę para-
šyta: *jis tarp piktadėjų rokuotas.
Nės kas apie manę parašyta, tur galą.

* Jėz. 53, 12.

38. Bet jie sakė: *Viešpatie, štai čio-
nai du kardų. Bet jis tarė jiems: gana.

39. Ir *jis išėjo pagal savo paprotį
pas alyvų kalną. Bet jo mokytiniai
sekė jį iki tos vietos.

* Mat. 26, 30. Mark. 14, 26. Jono 18, 1.

40. Ir tenai atėjęs, tarė jis jiems:
*melskitės, kad ne įpultumbite į pa-
gundymą.

* Mat. 6, 13.

41. Ir jis nuo jų atsitraukė, taip
apie akmens metimą, ir parsiklaupęs
meldėsi,

42. Tarydamas: Tėve, jei nori, tai
atimk šį kyliką nuo manęs, tačiau
*ne mano, bet tavo valė te nusi-
duoda.

* Mat. 26, 39.

43. Bet pasirodė jam angielas iš
dangaus ir jį stiprino.

44. Ir nusidavė, kad jis su smerčiu
ėmėsi ir meldėsi labiaus. Bet jo
prakaitas pastojų kaip kraujo šla-
kai, tie puolė ant žemės.

45. Ir jis nuo maldos atsikėlęs pas
savo mokytinius atėjo, ir rado juos
be miegančius iš smutkos;

46. Ir tarė jiems: ką miegate? kel-
kitės ir melskitės, kad į pagundymą
ne įpultumbite.

47. Bet jam dar bekalbant, štai, *pul-
kas; ir vienas iš tų dvylika, vadinā-
mas Judošius, ėjo pirm jų ir artinosi
prie Jėzaus, jį pabučiuoti.

* Mat. 26, 47. a.

48. Bet Jėzus tarė jam: Judošiau,
*ar žmogaus Sunų bučiavimu iš-
duodi?

* Mat. 26, 49.

49. Bet kaip tai regėjo, kurie su
juomi buvo, kas iš to busią, tarė jie
jam: Viešpatie, ar kardų kirsime?

50. Ir vienas iš jų *ištiko vyriausiojo
kunigo kunigū tarną, ir nukirto jam
jo dešinę ausį.

* Mat. 26, 51.

51. Bet Jėzus atsakydamas tarė: te
daro jie toliaus. Ir jo ausį pakru-
tinęs, išgydė jį.

52. Bet Jėzus tarė vyriausiems
kunigams ir bažnyčios užveizdams
bei vyresniems, kurie prieš jį
buvo išėję: *jus kaip ant kokio raz-

baininko išėjote su kardais ir su kurtimis.

* Mat. 26, 55. Mark. 14, 48.

53. Aš kas dieną pas jus bažnyčioje buvau, ir jus *nei rankos prie manęs ne pridėjote. Bet šita yra jūsų adyna ir macis tamsybės.

* Jono 7, 30. per. 8, 20.

54. Bet jie jį sugavę, *vedė jį ir įvedė jį į namus vyriausiojo kunigo. Bet Petras sekė jį iš tolo.

* Mat. 26, 57. 58. Mark. 14, 53. Jono 18, 13.

55. Tai jie ugnį viduje paločiaus sukūrė ir susėdė, ir *Petras sėdosi tarp jų.

* Mat. 26, 69. s.

56. Tai merga jį prie šviesos sėdinti pamatė, ir jį žiūrėdama tarė: ir šis su juomi drauge buvo.

57. Bet jis jo užsigynė ir tarė: moterišk, aš jo ne pažįstu.

58. Ir po mažos valandos kits jį pamatęs tarė: ir tu esi tu vienas. Bet Petras tarė: žmogau, aš tai ne esmi.

59. Ir po valandos, kaip po adynos, kitas tai patvirtino ir tarė: iš tiesos, ir šis su juomi drauge buvo, nės jis Galilėiškis.

60. Bet Petras tarė: žmogau, aš ne žinau, ką tu sakai. Ir tuojaus, jam dar bekalbant, *gaidys pragydo.

* Mat. 26, 74. s.

61. Ir Viešpats atsigręžęs, į Petrą pažiūrėjo. Ir Petras žodžių Viešpaties atsiminė, kuriuos jis jam buvo sakęs: *pirm ne kaip gaidys pragys, tu manęs tris kartus užsigirsi.

* Mat. 26, 34. 75. Mark. 14, 30. 72. Jono 13, 38.

62. Ir Petras išėjęs gaudžiai nusiverkė.

63. *Bet vyrai, kurie Jėzų laikė, jį išjuokė ir mušė jį,

* Jėz. 50, 6.

64. Apdengė jį ir mušė jį į jo veidą, ir klausdami jį, tarė: mįk kas tavę mušė?

65. Ir daug kitų bluznijimų jie prieš jį kalbėjo.

66. Ir *išauštant susirinko vyresnieji žmonių, vyriausieji kunigai ir raštemokytieji, ir užvedė jį aukštyrą po akių jų rotos,

* Mat. 27, 1. Mark. 15, 1.

67. Ir tarė: *ar tu Kristus? sakyk mums. Bet jis tarė jiems: jei aš jums sakau, tai jus ne vierijate;

* Mat. 26, 63.

68. Bet jei klausiu, tai ne atsakote, o tačiau manę ne paleidžiate.

69. Todėl *iš šio česo žmogaus Sunus po dešinės stiprybės Dievo sėdės.

* Mat. 24, 30. per. 26, 64. Mark. 14, 62.

70. Tai visi sakė: argi tu Dievo

Sunus esi? Jis tarė jiems: jus satekite, nesa aš tas esmi.

71. Bet jie tarė: ko be privalome daugiaus liudymų? patys tai iš jo burnos girdėjome.

Perskyrimas 23.

Kristaus kentėjimas po Pilotu, jo nukryžiojimas, smertis ir palaidojimas.

Ir *visas pulkas kėlėsi, jį pas Pilotą nuvedė;

* Mat. 27, 2.

2. Ir pradėjo jį apskusti ir tarė: mes šį išrandame, žmones išklaidinantį, ir uždraudžiantį, *ciecoriui mežlavą duoti, ir besisakantį, buk jis esąs Kristus, karalius.

* per. 20, 25.

3. Bet Pilotas *klausė jo, tarydamas: ar tu Žydų karalius? Jis atsakydamas tarė jam: tu sakai.

* Mat. 27, 11. Mark. 15, 2.

4. Pilotas tarė vyriausiems kunigams ir žmonėms: aš nei jokio priežasties ant šio žmogaus ne randu.

5. Bet jie toliaus priskundė ir tarė: jis žmones tuomi sujudino, kad jis šen bei ten visoje Judėos žemėje mokino, pradėjęs Galilėjoje iki čionai.

6. Bet išgirdęs Pilotas Galilėą primenant, klausė jis, bau jis iš Galilėos esąs.

7. Ir girdėjęs, jį iš po *Erodo vyriausybės esantį, nusiuntė jį pas Eroda, kurs tose dienose taipojau Jeruzalėje buvo.

* per. 3, 1.

8. Bet Erodas, Jėzų išvydęs, prasiidžiugo; nės jis jau *seniai jį buvo meilijęs matyti; neš jis daug apie jį buvo girdėjęs ir tikėjosi, kokį ženklą nuog jo regėsias.

* per. 9, 9.

9. Ir jis visokių daiktų jo klausė; bet jis jam nieko ne atsakė.

10. Bet vyriausieji kunigai ir raštemokytieji stovėjo ir jį sunkiai apskundė.

11. Ale Erodas su savo tarnais išjuokė ir išgėdino jį, apvilko jį baltu rubu, ir jį vėl atgalios pas Pilotą nusiuntė.

12. Tą dieną Pilotas bei Erodas prieteliais pastoję; nės pirm to juodu su kits kitu ne sutiko.

13. Bet Pilotas suvadinęs vyriausiuosius kunigus ir vyresniuosius bei žmones,

14. Tarė jiems: jus šį žmogų pas manę atvedėte, buk jis žmones atkreipias; ir štai, aš jį po jūsų akių iš-

14. Klausinėjau, ir tu daiktų *nieko ant to žmogaus ne randu, kurių dėlei jus jį kaltinate; *Mat. 27, 23. Jon. 18, 38.

15. O Erodas taipojau ne; nės aš jus pas jį nusiunčiau; ir štai, nieko ant jo niera išrodyta, kas smerties verta būtų.

16. Todėl aš jį nuplakdysu ir paleisu.

17. Nės jisturėjo jiems *pagal šventės paprotį, vieną kalinį išduoti. *Mat. 27, 15.

18. Tai šaukė visas pulkas, ir tarė: *šalin su šiuomi, ir paleisk mums Barabošių! *Mat. 27, 22, 23.

19. Kurs dėl maišto, mieste nusidavusio, ir razbajystės dėlei į kalėjimą buvo įmestas.

20. Tai Pilotas vėl jiems kalbėjo, norėdamas Jėzų paleisti.

21. Bet jie šaukė ir tarė: nukryžia-
vok, nukryžia-
vok jį!

22. Ir jis trečiu kartu tarė jiems: kągi šis pikto padaręs? aš nei jokio smerties priežasties ant jo ne randu, todėl aš jį nukoravojęs paleisu.

23. Bet jie klapatijo jį didžiu šauksmu ir prašė, kad būtų nukryžia-
votas. *Ir jį bei vyresniųjų kunigų šauksmas viršų gavo. *Jon. 19, 12.

24. Ir Pilotas pasudijo, kad jiems, kaip prašė, nusiduotų;

25. Ir *paleido tą, kurs maišto ir razbajystės dėlei į kalėjimą buvo įmestas, kurio jie prašė; bet Jėzų jį valei padavė. *Mat. 27, 26.

26. Ir kaip jie jį nuvedė, sugriebė jie *vieną iš Cyrėnios, vardu Simoną, kurs iš lauko parėjo, ir uždėjo kryžių ant jo, kad jis tą Jėzui paskui neštų. *Mat. 27, 32. Mark. 15, 21. a.

27. Bet sekė jį didis pulkas žmonių bei moterų; tos apguodė ir apverkė jį.

28. Bet Jėzus atsigrėžęs tarė joms: jus dukters Jėruزالės, ne apverkite manę, bet apverkite savę pačias ir savo vaikus.

29. Nės štai, ateis tas čėsas, kuriame sakys: *išganytos yra nevaisingosios, ir žyvatai, kurie ne pagimdė, ir krutys, kurios ne žindinusios. *Mat. 24, 19.

30. Tada pradės jie sakyti kalnams: *griukite ant mūsų! ir kaukaroms: apdengkite mus!

*Jėz. 2, 19. Oz. 10, 8. Apr. 6, 16. per. 9, 6.
31. Nės *jei taidaroma žaliame medžiui, kas bus sausam? *Jėr. 25, 29. 1 Petr. 4, 17.

32. Bet buvo taipojau išvestu kitu

du *piktadėju, kad su juomi būtų nužavintu. *Jėz. 53, 12. Jon. 19, 18.

33. Ir kaip jie į tą vietą atėjo, *vadinamą lavongalvių vieta, nukryžia-
vojo jį ir piktadėjudu su juomi, vie-
ną po dešinės, antrąjį po kairės.

*Mat. 27, 33. Mark. 15, 22. Jon. 19, 17.

34. Bet Jėzus tarė: *Tėve, atleisk jiems; nės jie ne žino, ką darą. †Ir jie persidalijo jo rubus ir burtą ant tų mete. *Mat. 5, 44. †Pa. 22, 19. a.

35. Ir žmonės stovėjo ir žiūrėjo. *Ir vyresnieji su jais išjuokė jį, tarydami: jis kitus gelbėjo, te gelbtis pats savę, jei jis Kristus, Dievo išrinktasis. *Mat. 27, 39.

36. Taipojau išjuokė jį ir kareiviai, ir atėję pas jį, atnešė jam uksuoso,

37. Ir tarė: jei tu Žydų karalius, tai gelbėkis pats savę.

38. Buvo taipojau *viršuje jo galvos užrašas, rašytas Grykišku, Lotynišku ir Žydišku raštu: Tas žydų karalius. *Mat. 27, 37.

39. Bet piktadėjų vienas, iš tųdviejų, kuriuodu buvo pakabintu, bluznijo jį ir tarė: jei tu esi Kristus, tai savę ir mudu gelbėk.

40. Tai atsakydamas antrasis, išbarė jį ir tarė: o ir tu nesibijaisi Dievo, kursai tačiau tam patime pražudyme esi?

41. Ir tiesa, mudu vertai tame esva; nėra mudu gaunava, ko mudviejų darbai verti yra; bet šis nieko pikto ne daręs.

42. Ir tarė Jėzui: Viešpatie, atsimink manęs, *kad į savo karalystę pareisi. *Mat. 16, 28.

43. Ir Jėzus tarė jam: iš tiesos sakau tau, šiandien busi su manimi rojuje.

44. Ir buvo šeštoji adyna, ir stojosi *aptemimas ant visos žemės iki devintosios adynos. *Mat. 27, 45.

45. Ir saulė pametė savo šviesybę, *ir užkaba bažnyčioje pusiau perdrisko. *2 Maiž. 36, 35.

46. Ir Jėzus *šaukė didžiu balsu ir tarė: Tėve, †aš paduomi savo dvasę į tavo rankas. Ir tai taręs, išleido jis savo dvasę. *Mat. 27, 50. †Ps. 31, 6. Nus. Ap. 7, 58.

47. Bet vyresnysis kareivių, regėdamas, kas nusidavė, garbino Dievą ir tarė: tikrai, tas yra nobažnas žmogus buvęs.

48. Ir visi žmonės, kurie čia buvo ir tai regėjo, matydami, kas nusidavė, mušės į savo krutinę ir atgalios sugrįžo.

49. Bet visi jo gentys stovėjo iš tolo, o ir moters, kurios iš Galilėos jį buvo sekusios, ir matė vislab tai.

50. Ir štai, *vyras, vardu Juozėpas, rotponis, tas buvo geras, viežlybas vyras; *Mat. 27, 57. Mark. 15, 43. Jono 19, 38.

51. (Tas ne buvo pritaręs jų susitarimui ir darymui; tas buvo iš Arimatos, Žydų miesto;) *kurs taipojau lauke karalystės Dievo. *per. 2, 25. 38.

52. Tas nuėjęs pas Pilotą, meldė Jėzaus lavono.

53. Ir nuėmęs tą, įvyniojo jį į drobę, ir įdėjo jį į iškaltą kapą, kuriame niekadoms nei vienas ne buvo gulėjęs.

54. Ir buvo *diena prigatavijimo, ir sabata prasidėjo. *Mat. 27, 62.

55. Bet *moters paskui sekė, kurios su juomi iš Galilėos buvo atėjusios, ir kapą apžiūrėjo, ir kaip jo kunas buvo padėtas. *per. 8, 2.

56. Bet jos sugrįžusios žolių bei mosčių pagatavijo; ir per sabatą jos *pagal zokaną buvo tykoje. *2 Maiž. 20, 10.

Perskyrimas 24.

Kristaus prisikėlimas ir dangun žengimas.

Bet *pirmąją dieną sabatų (t. e. nedėlės) labai anksti atėjo jos pas kapą ir atsinešė žoles, jų pagatavytasias, ir kelios su jomis. *Mat. 28, 1. s.

2. Bet jos rado akmenį atristą nuo kapo.

3. Ir įėjusios kuno Viešpaties Jėzaus ne rado.

4. Ir joms apie tai besirupinant, štai, du vyru *žibančiuose rubuose prie jų priėjo. *Jono 20, 12. Nus. Ap. 1, 10.

5. Ir jos nusigandusios savo akis žemyn nuleido. Tai juodu tarė joms: ką jus gyvąjį prie numirusiųjų įžskot?

6. Niera jo žmonai, jis kėlėsi. Mienėkite to, kaip jis jums sakęs, dar Galilėjoje budamas,

7. Tarydamas: *žmogaus Sunus tur paduotas buti į rankas griekininkų, ir nukryžiuotas, ir trečiąją dieną prisikelti. *Mat. 17, 22. s.

8. Ir jos atsiminė jo žodžių.

9. Ir sugrįžusios nuo kapo, apsakė jos vislab tai aniems vienuolika ir visiems kitiems.

10. Bet buvo *Marija Madlyna, ir Jona, ir Marija Jokubo, ir kitos su jomis, kurios tokiai apaštalams sakė. *per. 8, 2. 3.

11. Ir rodėsi jų žodžiai jiems lyg kaip pasakos, ir ne vierijo joms.

12. Bet Petras kėlėsi nubėgo pas kapą, ir pasilenkęs vienas skepetas begulinčias matė, ir atstojo nusidavydamas iš to, kas čia nusidavė.

13. Ir štai, *du iš jų nuėjo tą pačią dieną į vieną kiemą, kurs buvo šešisdešimt varsnų nuo Jeruzalės toli, vardu Emaus. *Mark. 16, 12.

14. Ir juodu kalbėjo tarp savęs apie visus tus nusidavimus.

15. Ir *nusidavė jiemsdviejim taipo bekalbant ir besiklausinėjant, Jėzus jiemsdviejim prisiartinio irėjo su jiemsdviejim drauge. *Mat. 18, 20.

16. Bet jų dviejų akys buvo laikytos, kad jie jo nepažino.

17. Bet jis tarė jiemsdviejim: kokie tai žodžiai, kurius judu keliaudamu tarp savęs kalbata, ir esata smutnu?

18. Tai atsakydamas viens, vardu Klėopas, tarė jam: argi tu viens esi ateivis Jeruzalėje, kurs nežinąs, kas šiose dienose ten nusidavė?

19. Ir jis tarė jiemsdviejim: kasgi? ir juodu tarė: apie Jėzų iš Nazaret, kurs *prarakas buvo, galįs darbuose ir žodžiuose po akim Dievo ir visų žmonių; *Mat. 21, 11.

20. Kaip mūsų vyriausieji kunigai ir vyresnieji jį padavė ant pražudymo smerties ir nukryžiuvojo.

21. Bet mes tikėjome, *jį Izraelį atpirksiantį. Ir ant to viso šiandien yra trečioji diena, kaip tokiai nusidavė. *Nus. Ap. 1, 6.

22. Taipjau išgandino mus kelios *moters iš musiškių, kurios anksti pas kapą buvo; *Mat. 28, 8. Mark. 16, 10. Jono 20, 1, 18.

23. Ir neradamos jų kuno, parėjo sakydamos, buk mačiusios regėjimą angelių, kurie sakę, jį gyvą esantį.

24. Ir keli musiškių pas kapą nuėjo, taipo rado, kaip moters sakė, bet jo paties ne rado.

25. Ir jis tarė jiemsdviejim: ak *jus paikieji ir tingios širdies, tikėti tam visam, ką prarakai kalbėję. *Gal. 3, 1.

26. *Ar ne turėjo Kristus tai kentėti ir įeiti į savo garbę? *Jėz. 50, 6.

27. Ir pradėjęs *nuo Maižėsiaus ir

visų prarakų, išguldė jiemsdviečius visus raštus, kurie apie jį buvo sakęti.

* 1 Maiž. 3, 15. Jobo 19, 25. Pa. 8, 6. Pa. 16, 9, 10. Ps. 22, 1. Jėz. 53, 1. a. Oz. 6, 1. a.

28. Ir jie prisiartinę prie kiemo, į kurį ėjo, ir jis dėjos, buk toliaus einas.

29. Ir juodu jo didei meldė, tarydamu: * pasilik su mumdviečiais, nės vakaras jau randasi ir diena prilinko. Ir jis įėjo, kad su jiemsdviečiais pasilikytų. * 1 Maiž. 19, 3.

30. Ir nusidavė, jam su jiemsdviečiais už stalo besėdint, ėmė jis duoną, dėkavojo ir laužė bei davė jiemsdviečiams.

31. Tai jūdvių akys tapė atvertos, ir juodu jį pažino, ir jis prapuolė iš po jų akių.

32. Ir juodu tarė kiti kitam: ar negėgė muma širdis musyje, kaip jis mumdviečiams kalbėjo ant kelio, ir kaip jis mumdviečiams raštą atvėrė.

33. Ir kėlėsi tą pačią adyną sugrįžo į Jėruzalę ir rado susirinkusius anus vienuolika, ir tus, kurie su jais buvo,

34. Kurie tarė: * Viešpats tikrai prisikėlęs ir Simonui pasirodęs.

* 1 Kor. 15, 4, 5.

35. Ir juodu pasakojo jiems, kas buvo nusidavę ant kelio, ir kaip jis jūdvių pažintas tapęs iš to, kaip jis duoną laužęs.

36. Bet jiems bekalbant apie tai, * pats Jėzus stojosi tarp jų ir tarė jiems: pakajus su jumis!

* Mark. 16, 14, a.

37. Bet jie nusigando ir bijojosi, dumodami, buk kokią dvasę regį.

38. Ir jis tarė jiems: * ko nusigandote? ir kodėl įeiti tokios dmos į jūsų širdis?

* Mark. 4, 40.

39. Matykite * mano rankas ir mano kojas, aš pats esmi; apčiupinėkite manę ir žiurėkite; nės dvasė kuno

bei kaulų ne tur, kaip regite manę turintį.

* Jono 20, 20, 27.

40. Ir tai sakydamas parodė jis jiems rankas ir kojas.

41. Bet jiems dar netikint iš džiaugsmo ir besistebint, tarė jis jiems: ar turite čia ko valgyti?

42. Ir jie padavė jam dalį * keptos žuvies ir korį medaus.

* Jono 21, 10.

43. Ir jis ėmė ir valgė po jų akių.

44. Bet jį tarė jiems: tai yra tie žodžiai, kuriuos jums kalbėjau, dar pas jus be budamas; nės vislab tur išsipildyti, kas apie manę parašyta yra zokane Maižėsiaus ir prarakuose ir psalmuose.

45. Tai jis atvėrė jų išmintį, kad išmanytų raštą.

46. Ir tarė jiems: * Taip yra parašyta, ir taip turėjo Kristus kentėti ir prisikeltis iš numirusiųjų trečiąją dieną,

* perkš. 27. s. Ps. 22, 7, 16.

47. Ir duoti apsakyti savo vardan prisivertimą ir griekų atleidimą tarp visų žmonių giminių, ir pradėti Jėruzalėje.

48. Bet jus este liudininkai to viso.

49. Ir štai, * aš ant jūsų pažadėjimą savo Tėvo atsiųsu. Bet jus turite Jėruzalės mieste pasilikti, ikikol su stiprybe iš aukšto busite išrėdyti.

* Jono 15, 26. Jono 16, 7. Nus. Ap. 1, 4.

50. Bet * jis juos iki Bėtanios išvedė, ir pakėlęs savo rankas peržegnojo juos.

* Nus. Ap. 1, 12.

51. Ir nusidavė, kad jis juos peržegnodamas atsiskyrė nuo jų, ir * dangun užžengė.

* Mark. 16, 19.

52. Bet jie meldėsi jo, ir sugrįžo į Jėruzalę su didžiu džiaugsmu,

53. Ir visados bažnyčioje budami Dievą garbino ir šlovino.

Evangėlia švento Jono.

Perskyrimas 1.

Aplė Poną Kristų ir jo urėdą, kaip ir aplė Endriejų, Petrą, Pilipą ir Natanaėlį, jo mokininius.

* Pradžioje buvo ė Žodis, ir (tas) Žodis buvo prie Dievo, ir ** Dievas buvo (tas) Žodis. * 1 Maiž. 1, 1. † 1 Jon. 1, 1, 2. ** 1 Jon. 5, 20.

2. Tasai * buvo pradžioje prie Dievo.

* Pam. Ž. 8, 22.

3. * Visi daiktai per tą daryti yra, ir be to nieko niera daryta, kas daryta yra.

* Ps. 33, 6. Kol. 1, 16, 17. Ebr. 1, 2.

N. T.

4. Jame buvo * gyvastis, ir gyvastis buvo ė šviesybė žmonių. * per. 5, 26. † p. 12, 46.

5. Ir * šviesybė tamsybėje šviečia, bet tamsybė tai ne permanė.

* per. 8, 12. per. 9, 5. per. 12, 46.

6. * Buvo žmogus, Dievo siųstas, Jonas vardu. * Mat. 3, 1. Mat. 11, 10. Mark. 1, 2.

7. Tas atėjo liudymui, apie šviesybę liudyti, kad jie visi per jį tikėtų.

8. Jis ne buvo šviesybė, bet jeib liudytų apie šviesybę.

9. Toji buvo tikroji *šviesybė, apšviečianti visus žmones, į šį sviatą ateinančiuosius. *per. 12, 46.

10. Ji buvo sviete, ir *svietas per ją darytas yra; ir svietas jos ne pažino. *1 Maiž. 1, 1. s. Ebr. 1, 2. per. 11, 3.

11. Jis į savąją atėjo, ir savieji jo ne priėmė.

12. Bet kiek jį priėmė, tiems jis davė mačį, Dievo *vaikais pastoti; kurie tik į jo vardą; *Rym. 8, 15. Gal. 3, 26.

13. Kurie ne iš kraujo, nei iš kuno noro, nei iš vyro noro, bet *iš Dievo gimę. *per. 3, 5. 1 Jon. 5, 4. Jok. 1, 18.

14. Ir (tas) *žodis pastojo kunu ir gyveno tarp mūsų, ir †mes **matėme jo ††šlovę, šlovę ***kaip viengimuisiojo Sunaus iš Tėvo, pilną malonės ir tiesos. *Jėz. 7, 14. Mat. 1, 16. Luk. 1, 31. Luk. 2, 7. †Jėz. 40, 5. Mat. 17, 2. 2 Petr. 1, 16. 17. **Jėz. 60, 1.

15. Jonas liudijo *apie jį ir šaukė, sakydamas: šis buvo tas, apie kurį sakiau: po manęs ateis, kurs pirm manęs buvęs; nės jis buvo pirmiaus, ne kaip aš. *Mat. 3, 11. Mark. 1, 7.

16. *Ir iš jo †pilnystės mes visi ėmėme malonę už malonę. *per. 3, 34. Kol. 1, 19. †per. 2, 9.

17. Nės *zokanas per Maižėšių yra duotas; malonė ir tiesa per Jėzų Kristų radosi. *2 Maiž. 20, 1. s.

18. *Nei vienas Dievą niekados ne matęs; viengimėsis †Sunus, kursai Tėvo prieglobstyje yra, tasai mums tai apsakė. *2 Maiž. 33, 20. 1 Jono 4, 12. 1 Tim. 6, 16. †Luk. 10, 22. Jono 6, 46.

19. Ir tas yra *liudijimas Jono, kaip Žydai iš Jeruzalės nusiuntė kunigus ir Lėvytus, jo klausti: kas tu esi? *per. 5, 33.

20. Ir jis išsipažino ir ne užsigynė; ir išsipažino: *aš ne esmi Kristus. *per. 3, 28.

21. Ir jie klausė jo: kasgi? ar Eliošius esi? jis tarė: ne esmi! Ar *prarakas esi? ir atsakė: ne! *5 Maiž. 18, 15. Mat. 16, 14.

22. Tai jie tarė jam: kasgi esi? kad atsakytumbime tiems, kurie mus atsiuntė. Ką pats apie savę sakai?

23. Jis tarė: *aš esmi balsas šaukiančio pusčioje: taisykite kelią Viešpaties! kaip prarakas Jėzaiošius sakė. *Jėz. 40, 3. Mat. 3, 3. Mark. 1, 3.

24. Ir siųstieji buvo iš Parizėušių;

25. Ir klausė jo, tarydami: kogidėl krikštiji, kadangi tu ne esi Kristus, nei Eliošius, nei prarakas?

26. Jonas atsakė jiems, tarydamas: *aš krikštiju vandenimi; bet jis viduje tarp jų stov, kurio jus ne pažistate. *Mat. 3, 11. Mark. 1, 7. Luk. 3, 16.

27. Tas *yra paskui manę ateisiašis, kurs pirm manęs buvęs, kurio aš ne vertas esmi, kad jo kurpių dirželius atriščiau. *per. 3, 26.

28. Tai nusidavė Bėtabaroje, anoje šalyje *Jordano, kur Jonas krikštijo. *per. 10, 40.

29. Antrąją dieną išvydo Jonas Jėzų pas savę ateinant ir tarė: *antai, Dievo Avinėlis, svieto griekus nešąsis. *per. 3, 36. 2 Maiž. 12, 3. s.

30. Šisai yra tas, apie kurį sakiau: paskui manę ateiti vyras, kurs *pirm manęs buvęs; nės jis pirm manęs buvo. *per. 3, 15.

31. Ir aš jo ne pažinau; bet kad jis būtų *apreikštas Izraelyje, todėl atėjau krikštyti vandenimi. *per. 7, 4.

32. Ir Jonas liudijo sakydamas: *regėjau Dvasę nužengiančią, kaip o karvelį iš dangaus, ir pasiliko ant jo. *Mat. 3, 16. Mark. 1, 10. Luk. 3, 21. 22.

33. Ir aš jo ne pažinau; bet kursai manę siuntė, krikštyti vandenimi, tas tarė man: ant kurio regėsi dvasę nužengiančią ir ant jo pasiliekančią, tas yra, kursai *krikštija šventąją Dvasę. *Nus. Ap. 1, 5.

34. Ir aš regėjau ir liudijau, kad tas yra Dievo Sunus.

35. Antrąją dieną vėl stovėjo Jonas ir du jo mokytinių.

36. Ir išvydęs Jėzų vaikščiojantį, tarė: *antai Dievo Avinėlis. *per. 3, 29. 2 Maiž. 12, 3. s.

37. Ir du jo mokytinių girdėjo jį kalbant, ir sekė Jėzų.

38. Bet Jėzus atsigręžęs ir pamatęs juodu jį sekančiu, tarė jiems: ko įeškota? Bet juodu tarė jam: Rabi, (tai mūsų žodžiu: mokytojau) kur esi gaspadoje?

39. Jis tarė jiems: eikšta ir regėkita. Juoduėjusiu tai regėjo ir pasiliko tą dieną pas jį; bet tai buvo apie dešimtąją adyną.

40. Viens tų dviejų, kuriuodu iš Jono girdėjo, ir Jėzų sekė, buvo *Endriejus, brolis Simono Petro. *Mat. 4, 18.

41. Tas pirmiausiai rado Simoną, savo broį, ir tarė jam: mes radome Mesių (tai mūsų žodžiu: mostytasis).

42. Ir nuvedė jį pas Jėzų. Jėzus jį

pamatęs, tarė: tu esi Simonas, Jono-
šiaus sunus; tu *Kėpu vadinamas busi
(tai mūsų žodžiu: uola). *Mat. 16, 18.

43. Antrąją dieną Jėzus vėl norėjo
eiti į Galilėą, ir rado Pilipą ir tarė
jam: sek manę!

44. Bet Pilipas buvo iš Bėtsaidos,
iš miesto Endriejaus ir Petro.

45. Pilipas radęs Natanaėlį, tarė jam:
mes radome tą, apie kurį rašė *Mai-
žėšius zokane ir prarakai, Jėzų, Juo-
zėpo sunų iš Nazaret. *1 Maiž. 49, 10.
5 Maiž. 18, 18. Jėz. 7, 14. per. 10, 11. per. 53, 2.
Jėr. 23, 5. Ezėk. 34, 23. Dan. 9, 24. Mat. 2, 23.

46. Ir Natanaėlis sakė jam: *ko gero
gal iš Nazaret rastis? Pilipas atsakė
jam: eikš ir matyk! *per. 7, 41.

47. Jėzus pamatęs Natanaėlį pas jį
ateinantį, tarė apie jį: štai, tikras Izra-
ėlitėnas, *kuriame niera klastos. *Pa. 32, 2.

48. Natanaėlis sakė jam: iš ko manę
pažįsti? Jėzus atsakydamas tarė jam:
pirm ne kaip tavę Pilipas vadino, kaip tu
po pygų medžių sėdėjai, tavę regėjau.

49. Natanaėlis atsakė jam, taryda-
mas: Rabi, *tu esi Dievo Sunus, tu
esi Izraėlio karalius!

*per. 6, 69. Mat. 14, 33. per. 16, 16. Mark. 8, 29.

50. Jėzus atsakydamas tarė jam: tu
tiki, kadangi tau sakiau, manę tavę
po pygmedžių mačiusį; dar didesnius
daiktus už tus išvysi.

51. Ir tarė jam: iš tiesos, iš tiesos
sakau jums, iš šio čėso matysite dangų
atvirą, ir *angielus Dievo užžengian-
čius ir nužengiančius ant žmogaus
Sunaus. *1 Maiž. 28, 12.

Perskyrimas 2.

Apie svodbą Kanoje ir bažnyčios ėystijimą.

Ir trečiąją dieną buvo svodba Kanoje
Galilėos, ir Jėzaus motyna buvo toje.

2. Bet Jėzus ir jo mokėtiniai taip jau
į svodbą pakviesti buvo.

3. Ir kaip vyno ne teko, tarė Jėzaus
motyna jam: vyno ne tur.

4. Jėzus tarė jai: moterišk, *kas
man darbo su tavimi? mano adyna
dar ne priėjo. *2 Zom. 16, 10.

5. Jo motyna tarė tarnams: *ką jis
jums sako, tai darykite. *1 Maiž. 41, 55.

6. Bet buvo čia šeši akmeniniai van-
dens kodžiai, pagal budą *Žydų ap-
sičystijimo pastatyti, į kurių kiekvieną
du ar trys sakai tilpo. *Mark. 7, 3.

7. Jėzus tarė jiems: pripilkite tus

kodžius vandenimi. Ir jie pripylė
juos sklidinus.

8. Ir tarė jiems: semkite dabar ir nuneš-
kite svodbos užveizdai. Ir jie nunešė.

9. Bet kaip svodbos užveizdas paraga-
vo vyną, pirm to vandenį buvusį, ir
ne žinojo, iš kur tas atsiradęs, (bet tar-
nai žinojo, kurie vandenį buvo sėmę),
vadino svodbos užveizdas jaunikių,

10. Ir tarė jam: kožnas pirmiaus
duoda gerąjį vyną, ir *atsigėrus, tada
prastesnįjį; tu gerąjį vyną iksioliai
palaikėi. *1 Maiž. 43, 34. Ag. 1, 6.

11. Tai pirmasis ženklas, kurį Jė-
zus padarė Kanoje Galilėos, ir ap-
reiškė savo šlovę. Ir jo mokėtiniai
į jį tikėjo.

12. Potam jis nusitraukė į Kaper-
naumą, jis, jo motyna, jo broliai ir jo
mokėtiniai; ir ne ilgai pasiliko tenai.

13. Ir Žydų velykos arti buvo, ir Jė-
zus nukeliavo aukštyn į Jėruzalę;

14. Ir rado *bažnyčioje be sėdint,
kurie jaučią, avių ir karvelių pardavė,
ir pinigmainius. *Mat. 21, 12. Mark. 11, 15.

15. Ir padaręs botagą iš virvelių,
visus išvarė iš bažnyčios su avimis
ir su jaučiais, ir pabėrė pinigų pi-
nigmainių ir parvertė stalus;

16. Ir tarė tiems, kurie karvelius
pardavė: neškite tokiai šalin, ir ne
darykite iš namų mano Tėvo namus
kupčystės.

17. Bet jo mokėtiniai atsiminė to,
*kas parašyta yra: papykys dėl tavo
namų manę ėdė. *Ps. 69, 10.

18. Tai atsakė Žydai ir tarė jam:
kokį ženklą tu mums rodai, kad tai
daryti gali?

19. Jėzus atsakydamas tarė jiems:
*pargriaukite tą bažnyčią, o trečiąją
dieną aš ją pastatysiu.

*Mat. 26, 61. per. 27, 40. Mark. 14, 58. per. 15, 29.

20. Tai sakė Žydai: ši bažnyčia per
keturisdešimt ir šešis metus kurta, o
tu ją į tris dienas nori pastatyti?

21. Bet jis kalbėjo apie *bažnyčią
savo kuno. *Kol. 2, 9.

22. Irgi jam iš numirusių prisikė-
lus, *atsiminė jo mokėtiniai, jį tai sa-
kusių, ir vierijo ėraštui ir žodžiui,
Jėzaus sakytam. *Luk. 24, 8. ė Ps. 16, 10.

23. Bet jam esant Jėruzalėje velykų
šventėje, daug tikėjo į jo vardą, kaip
jie ženklus regėjo, kuriuos jis darė.

24. Bet Jēzus ne išsitikėjo jais; nės jis juos visus pažino,

25. Ir ne privalė, kad kas jam liudijimą duotų apie žmogų! nės jis *gerai žinojo, kas žmoguje buvo.

*Pa. 7, 10. a.

Perskyrimas 3.

Kristaus susikalbėjimas su Nikodėmu apie kelią į amžinąją gyvatę, ir Jono su savo mokytiniais.

Bet buvo žmogus tarp Parizėušių, vardu *Nikodėmus, viens iš Žydų vyriausiųjų.

*per. 7, 50. per. 19, 39.

2. Tas naktį atėjęs pas Jėzų, tarė jam: Mokįtojai, mes žinome, tavę esantį iš Dievo atėjusį Mokįtoji, nės nei viens ne gal tus ženklus daryti, kuriuos tu darai, jei Dievas su juomi ne būtų.

3. Jėzus atsakydamas tarė jam: iš tiesos, iš tiesos sakau tau: jei kas ne užgims iš naujo, ne gal regėti Dievo karalystę.

4. Nikodėmus tarė jam: kaip gal žmogus užgimti senas budamas? ar jis ir gal antrą kartą į gyvatą savo motynos jeiti ir užgimti?

5. Jėzus atsakė: iš tiesos, iš tiesos sakau tau: jei kas ne užgims iš *vandens ir iš dvasės, ne gal į Dievo karalystę jeiti. *Ezek. 36, 25, 27. Epėz. 5, 26. Ebr. 10, 22.

6. Kas iš kuno gimęs, kunas yra; ir kas iš dvasės gimęs, dvasė yra.

*1 Maiž. 5, 3. Rym. 3, 23.

7. Ne dyvykis, kad tau sakiau: jus turite iš naujo užgimti.

8. Vėjas, kur nor pučia, ir tu girdi jo užimą, bet ne žinai, *iš kur jis ateiti, ir kur jis nueiti. Taipu yra kožnas iš dvasės gimęsis. *Ps. 135, 7. Pam. 2, 11, 5. a.

9. Nikodėmus atsakydamas tarė jam: *kaip gal tai nusiduoti? *Ezek. 36, 26.

10. Jėzus atsakydamas tarė jam: tu esi mokįtojis Izraelyje, o tai ne žinai?

11. Iš tiesos, iš tiesos sakau tau: *mes kalbame, ką žinom, ir liudijame, ką regėjome; o jus mūsų liudijimą ne priimate. *per. 7, 16. per. 8, 26. 28.

12. Jei ne vierijate, kad aš jums apie *žemiškuosius daiktus kalbu, kaip vierytumbite, kad aš jums apie dangiškuosius daiktus kalbėčiau? *Išm. 9, 16.

13. Ir nei viens *ne užžengia dangun, kaip tikt iš dangaus žemyn atėjęsis, butent žmogaus Sunus, danguje esąsis,

*per. 6, 62. Pm. 47, 6. Epėz. 4, 9.

14. Ir lyglai kaipo *Maižėsius pus-

čioje žaltį aukštai pakėlė, taipo ir žmogaus Sunus tur buti pakeltas,

*4 Maiž. 21, 8. 9.

15. Kad visi į jį *tikintieji ne prapultų, bet amžinąją gyvatą turėtų.

*Mark. 16, 16. Luk. 19, 10.

16. Taipu *Dievas mylėjo svieta, kad savo viengimusįjį sunų davė, jeib visi į jį tikintieji ne prapultų, bet amžinąją gyvatą turėtų.

*per. 15, 13. Rym. 5, 8. per. 8, 32. 1 Jon. 3, 16. per. 4, 9.

17. Nės Dievas savo Sunų *nesiuntė į svieta, kad sudytų svieta, bet kad svieta per jį pastotų išganytas. *per. 9, 39.

18. Kurs į jį tik, ne bus sudytas, bet kurs ne tik, tas jau sudytas; nės jis ne tik į vardą viengimusojo Dievo Sunaus.

*per. 5, 24. per. 6, 40. 47.

19. Bet tas yra sudas, kad *šviesybė atėjo į svieta, ir žmonės tamsybę daugiaus mylėjo, ne kaip šviesybę. Nės jų darbai buvo pikti.

*per. 1, 5. 9.

20. Piktą darąsis nekenčia šviesos, ir ne ateiti į šviesą, kad *jo darbai ne būtų barami.

*Epėz. 5, 13.

21. Bet tiesą darąsis ateiti į šviesą, kad *jo darbai būtų regimi; nės jie Dievyje daryti yra.

*Epėz. 5, 8. 9.

22. Potam atėjo Jėzus ir jo mokytiniai į Žydų žemę, ir toje su jais laikėsi ir krikštijo.

*per. 4, 1. 2.

23. Bet ir Jonas dar krikštijo Enone, arti *Salim, nės daug vandens čionai buvo; ir atėję čia krikštydinosi.

*1 Zom. 9, 4.

24. Nės *Jonas dar ne buvo apkaltas.

*Mat. 14, 3. Luk. 3, 19. 20.

25. Tai radosi susiklausinėjimas tarp Jono mokytinių ir tarp Žydų apie apčystijimą.

26. Ir atėję pas Joną tarė jam: Mokįtojai, tas, kursai pas tavę buvo anoje šalyje *Jordano, apie kurį tu liudijai, štai, tas krikštija, ir kiekvienas ateiti pas jį.

*Mat. 3, 13. + Mat. 3, 11.

27. Jonas atsakydamas tarė: *žmogus nieko ne gal imtis, jei jam ne duodama iš dangaus.

*per. 19, 11. Ebr. 5, 4.

28. Jus patys este mano liudininkai, kad sakiau: *aš ne esmi Kristus, bet pirm jo siųstas.

*per. 1, 20. 30.

29. Kas marčią tur, tas yra jaunikis; bet gentis *jaunikio stov ir jo klausosi, ir didei džiaugiasi iš balso jaunikio. Tasgi mano džiaugsmas dabar išpildytas.

*Mat. 9, 15.

30. Jis *tur augti, bet aš mažyn eiti.

* 2 Zom. 3, 1.

31. Iš *aukšto ateināsis ant visu yra; iš žemēs esāsis iš žemēs yra ir kalba apie žemē; iš dangaus ateināsis ant visu yra,

* per. 8, 23.

32. Ir liudija, *kā jis regējis ir gir-dējis; ir jo liudijimą nieks ne priima.

* per. 5, 19. 20. per. 8, 26. 28.

33. Bet kas tą priima, tas užpeč-vietija, Dievą teisų esantį.

34. Nēs kurį Dievas siuntęs, tas Dievo žodį kalba; nēs Dievas ne duoda *Dvasę pagal mirą. * Ps. 45, 3, 8.

35. Tėvas myl Sunų ir jam vislab j jo ranką padavė.

* Mat. 11, 27. a.

36. *Kas į Sunų tik, tas tur amži-nąją gyvatą. Kas ne tik Sunui, tas ne regēs gyvatos, bet Dievo kerštas pa-siliekti ant jo. * per. 3, 18. Mark. 16, 16. 1 Jono 5, 10.

Perskyrimas 4.

Samaritonų prisivertimas, išgydymas karališko sunaus.

Bet kaip Viešpats numanė, Parizėu-šius ištyrus, Jėzų daugiaus mokytinių pasidarantį ir *krikštijantį, ne kaip Joną,

* per. 3, 22. 26.

2. (Norint tiesa Jėzus patsai ne krikštijo, bet jo mokytiniai.)

3. Palikęs žemę Judėą, nusitraukė vėl į Galilėą.

4. Bet jis turėjo per Samarią keliauti.

5. Tai jis atėjo į miestą Samarios, vadinamą Sikar, arti kiemelio, *kurį Jokubas savo sunui Juozėpui davė.

* 1 Maiž. 48, 22. Joz. 24, 32.

6. Bet buvo čia Jokubo šulinys. Tai gi Jėzus, paisęs budamas iš ke-lionės, sėdosi ant šulinio; ir tai bu-vo apie šeštąją adyną.

7. Tai atėjo moteriškė iš Samarios, vandens semti. Jėzus sakė jai: duok man gerti.

8. Nės jo mokytiniai buvo į miestą nuėję, valgio pirktis.

9. Tai tarė jam moteriškė Samari-tiškoji: kaip prašai iš manęs gerti, Žydas budamas, o aš Samaritiška moteriškė? nės *Žydai ne laiko drau-gystę su Samaritonais.

* Zir. 50, 28.

10. Jėzus atsakydamas tarė jai: kad tu išpažintumbei tą dovaną Dievo, ir kas tasai yra, kursai tau sako: duok man gerti, tu prašytumbei jo, ir jis duotų tau gyvo vandens. * per. 7, 38. 39.

11. Tarė jam moteriškė: Viešpatie,

juk nieko ne turi, kuomi semti, o šulinys gilus; iš kurgi turi gyvojo vandens?

12. Ar tu didesnis esi už mūsų tė-vą Jokubą, kurs mums tą šulinį da-vęs? o jis iš to gėrė ir jo vaikai ir jo galvijai?

13. Jėzus atsakydamas tarė jai: *kas to vandens gers, tas vėl ištrokš; * per. 5, 58.

14. Bet kas to vandens gers, *kurį aš jam duosiu, tas amžinai ne trokš, bet tas vanduo, kurį aš jam duosiu, pastos jame versmė vandens, į amžinąją gyvatą tekančio. * per. 6, 27. per. 7, 38. 39.

15. Tarė jam moteriškė: Viešpatie, duok man to vandens, jeib aš ne trokš-čiau, kad nereikėtų man šen ateiti semti.

16. Jėzus tarė jai: eik, vadik savo vyrą, ir ateik šenai.

17. Moteriškė atsakydama tarė jam: aš ne turu vyro. Jėzus sakė jai: tu tiesą atsakei: aš ne turu vyro.

18. Penkis vyrus tu turėjai, o tas, kurį tu dabar turi, ne tavo vyras. Tame tiesą pasakei.

19. Moteriškė tarė jam: Viešpatie, matau, tavę *praraką esantį.

* per. 6, 14. per. 9, 17.

20. Musų tėvai ant šio kalno mel-dėsi; o jus sakote, *Jėruzalėje esan-čią tą vietą, kur reikia melstisi.

* 5 Maiž. 12, 5, 6. 11. 1 Kar. 8, 29. a. per. 9, 3.

21. Jėzus tarė jai: moterišk, vieryk man, ateiti čėsas, kad nei ant šio kal-no, nei Jėruzalėje Tėvo ne melsitės.

22. Jus *ne žinote, ko meldžiatės; bet mes žinome, ko meldžiamės; nės išganymas tateiti nuo Žydų.

* 2 Kar. 17, 29. a. Jėz. 2, 3. † Luk. 24. 47.

23. Bet ateiti čėsas, ir jau dabar yra, kad tikrieji meldėjai Tėvo melsis dva-sėje ir tiesoje; nės Tėvas tokių ir jėško, kurie jo taip meldžiasi.

24. *Dievas Dvasė yra, ir tie, ku-rie jo meldžiasi, tur dvasėje ir tie-soje jo melstis.

* 2 Kor. 3, 17.

25. Tarė jam moteriškė: žinau, kad *Mesiošius ateiti, vadinamas Kristus. Kad tas ateis, tai jis mums vislab apsakys.

* per. 1, 41.

26. Jėzus tarė jai: aš esmi tasai, *kurs su tavimi kalbu.

* per. 8, 25. per. 9, 37.

27. Ir ant to atėjo jo mokytiniai ir dyvijosi, kad jis su ta moteriške kal-bėjo, tačiau nei vienas ne sakė: ko klausai? arba: kā kalbi su ja?

28. Tai moteriškē palikusi savo izbo-
na, nuējo i miestā ir tarē žmonēms:

29. Eikšte, regēkite žmogū, kursai
man pasakē vislab, kā dariusi esmi,
bau jisai ne Kristus esās?

30. Tai jie išējē iš miesto, atējo pās jī.

31. Bet tame tarpe gaudeno jī mo-
kītīniai ir tarē: Rabi, valgyk!

32. Bet jis tarē jiems: aš turu *val-
gio valgyti, apie tā jus nieko ne ži-
note.

* perkš. 34. Ps. 19, 11.

33. Tai tarē mokītīniai tarp savēs:
ar kas jam kā atnešē valgyti?

34. Jēzus sakē jiems: tai mano val-
gis, kad *daru valē to, kurs manē
siuntēs, †ir īspildau jo darbā.

* per. 5, 30. Ps. 40, 9. † Jono 17, 4.

35. Ar ne patys sakote: dar keturi mė-
nesiai, tai piuties čēsas priēs? Štai, sa-
kau jums: pakelkite savo akis ir žiu-
rēkite i laukā; nēs jis jau *baltuoja
(prinokēs) piutei.

* Mat. 9, 37. Luk. 10, 2.

36. Ir kurs piauja, gauna algos, ir
surenka vaisiaus i amžinājā gyvatā,
kad podraug džiaugtūsi ir sējasis ir
piaujasis.

37. Nēs tame ta kalba išsipildo: ki-
tas sēja, kitas piauja.

38. Aš jus siunčiau piauiti, kā jus
ne dirbote; kiti dirbo, o jus i jų
darbā įstojote.

39. Bet daug Samaritonų iš to mie-
sto i jī tikējo dėl kalbos tos mote-
riškēs, kuri liudijo: jis man vislab
pasakē, kā aš dariusi.

40. Ir kaip Samaritonai pas jī atējo,
prašē jie jo, kad pas juos pasilikty;
ir jis pasiliko čia dvi dieni.

41. Ir juo daugiaus tikējo dėl jo
žodžio,

42. Ir sakē moteriškei: jau mes da-
bar ne dėl tavo žodžio tikime; mes
*patys girdėjome ir išpažinome, kad
tas tikrai yra Kristus, sviato išga-
nytojis.

* per. 17, 8.

43. Bet *po dviejų dienų jis išējo
iš čia ir nuējo i Galilėā.

* Mat. 4, 12.

44. Nēs jis pats, Jēzus, liudijo, *kad
prarakas savo tėviškėje ne labai gar-
bėje laikomas.

* Mat. 13, 57. Mark. 6, 4.

45. Ir jam atėjus i Galilėā, priēmē
jī Galilėiškiei, kurie vislab buvo matē,
kā jis Jėruزالėje ant šventės buvo da-
rēs; nēs ir jie buvo atējē ant šventės.

46. Ir Jēzus vėl atējo i Kanā Gali-

lėos, kur jis *vandenį buvo vynu
padarēs.

* per. 2, 1. &

47. Ir buvo karališkis, to sunus sir-
go Kapernaume. Tas išgirdēs, Jėzū
iš Judėos i Galilėā atėjusį, nuējo pas
jī ir meldē jo, kad jis žemyn par-
ešēs, išgydytų jo sunų; nēs jis ant
smerties patalo gulėjo.

48. Ir Jēzus tarē jam: kad jus ženklų
ir stebuklų ne regite, tai jus ne tikite.

* per. 2, 18. 1 Kor. 1, 22.

49. Karališkis sakē jam: Viešpatie,
eikš, pirm ne kaip mano vaikas miršta.

50. Jēzus tarē jam: eik, *tavo su-
nus gyvas. Žmogus tikējo tam žo-
džiui, kurį Jēzus jam sakē, ir nuējo.

* 1 Kar. 17, 23.

51. Ir jam pareinant, jam jo bernai
priešais atējo ir pranešē jam, tary-
dami: tavo vaikas gyvas.

52. Tai jis klausē jų apie adynā,
kurioje jis buvo geryn ešēs. Ir jie
tarē jam: vakar sekmoje adynoje
drugys jī prastojo.

53. Tai numanē tėvas, tą adynā bu-
vusiā, kurioje Jēzus jam buvo tarēs:
tavo sunus gyvas. Ir jis tikējo su
visais savo namais.

54. Tai jau antrasis ženklas, kurį Jė-
zus darē, iš Judėos i Galilėā atėjēs.

Perskyrimas 5.

Kristaus atsigynimo žodis dėl išgydymo trisdešimts
ir aštuonis metus sirgusiojo.

Po to buvo *Žydų šventė; ir Jēzus
užėjo i Jėruزالę.

* 3 Maiž. 23, 2.

2. Bet yra Jėruزالėje prie avinyčios
ežeras, Žydų žodžiu vadinamas Bė-
tesda, turįs penkias pryanges.

3. Tose gulėjo daug negalingų, aklų,
raišų, džiušančių, kurie laukē van-
dens pasijudinimo.

4. Nēs angielas savo čėsu nuženg-
davo i ežerā ir pajudindavo vandenį.
Taigi kas pirmiausiai po vandens pa-
judinimo įžengdavo, tas sveikas pa-
stojto, kad jis ir kokia norįs liga ap-
imtas buvo.

5. Bet buvo čia vienas žmogus, tris-
dešimts ir aštuonis metus ligos pa-
tale gulėjęs.

6. Tą Jēzus pamatēs be gulint, ir
ištyrēs, jī taip ilgai sirgusį, tarē jam:
ar nori sveikas pastoti?

7. Ligonis atsakē jam: Viešpatie, aš
ne turu nei jokio žmogaus, kurs ma-

ne, kad vanduo pasijudina, į ežerą įleisti; o man ateinant, kitas pirm manęs įžengia.

8. Jėzus tarė jam: kelkis, imk savo patalą ir vaikščiok!

9. Ir tuojaus žmogus išgijo, ir ėmęs savo patalą, vaikščiojo. *Bet ta diena sabata buvo. * per. 9, 14.

10. Tai Žydai tarė tam, kurs buvo išgijęs: *šiandien sabata; ne puolasi tau, patalą nešti. * Jer. 17, 21. Luk. 6, 2.

11. Jis atsakė jiems: kurs manę išgydė, tas tarė man: imk savo patalą ir vaikščiok!

12. Tai jie klausė jo: kas tas žmogus, kurs tau sakė: imk savo patalą ir vaikščiok?

13. Bet išgijęsis ne žinojo, kas jis esąs; nės Jėzus buvo atstojęs, kadangi daug žmonių toje vietoje buvo.

14. Po to rado jį Jėzus bažnyčioje ir sakė jam: saugokis, tu išgijai, *daugiaus ne susigriešykis, kad tau ne ko piktesnio troytų. * per. 8, 11.

15. Tas žmogus nuėjo ir pasakė Žydams, Jėzų esantį, kursai jį išgydęs.

16. Dėl to persekinėjo Žydai Jėzų ir tykojo, jį nužavinti, kadangi jis tai buvo sabatoje daręs.

17. Bet Jėzus jiems atsakė: *mano tėvas ikišioliai dirba, ogi ir tė aš dirbu. * per. 14, 10. † per. 9, 4.

18. Todėl *Žydai juo labiaus tykojo, jį nužavinti, kadangi jis ne tiktai sabatą ne šventė, bet ir sakė, Dievą esantį jo tėvą, pats savę Dievui lygiu pasidarydamas. * per. 7, 30.

19. Tai atsakė Jėzus, tarydamas jiems: iš tiesos, iš tiesos sakau jums: Sunus iš savęs nieko ne gal daryti, kaip tikt ką jis *reg, Tėvą darantį; nės ką tas daro, tai taipiau ir Sunus daro. * per. 3, 11. 32.

20. Ir Tėvas myl Sunų ir jam vislab rodo, *ką jis daro, ir dar didesnius darbus jam rodys, kad jus dyvysitės. * per. 1, 3.

21. Nėsa kaipo Tėvas numirusiuosius prikel ir gyvus padaro, taipo ir Sunus gyvus padaro, kurius jis nor.

22. Nės Tėvas nei vieną ne sudija, bet *jis visą sudą padavė Sunui; * Ps. 72, 1. Mat. 11, 27. Nus. Ap. 17, 31.

23. Kad jie visi Sunų garbintų, kaip jie Tėvą garbina. *Kursai Sunų ne garbina, tas Tėvą ne garbina, kurs jį siuntęs. * 1 Jono 2, 23.

24. Iš tiesos, iš tiesos sakau jums: kas mano žodžio klauso ir tik tam, kursai manę siuntęs, tas *tur amžinąją gyvatą ir ne pareiti į sudą, bet †perėjo iš smerties į gyvastį. * per. 3, 18. 36. per. 6, 40. 47. per. 8, 51. Rym. 8, 24. † 1 Jon. 3, 14.

25. Iš tiesos, iš tiesos sakau jums: ateiti adyna ir jau dabar yra, kad *numirusieji išgirs balsą Dievo Sunaus, ir kurie tą išgirs, bus gyvi. * per. 11, 43. 44.

26. Nėsa kaipo Tėvas tur gyvastį pats savyje, taipo jis ir Sunui davė, pačiam turėti gyvastį savyje;

27. Ir davė jam macį, *ir sudą laikyti, dėl to, kad jis žmogaus Sunus yra. * perkš. 22.

28. Nesidivykitės to; nės ateiti adyna, kurioje visi, kurie po kapais yra, girdės jo balsą;

29. Ir *išeis, kurie kas ger darę, ant prisikėlimo gyvasčio, bet kurie kas pikt darę, ant prisikėlimo sudo. * per. 6, 40. Dan. 12, 2.

30. *Aš iš savęs nieko ne galiu daryti. Kaip girdžiu, taipo sudiju, ir mano sudas yra teisus; nės †ne savo valės ieškau, bet Tėvo valės, kurs manę siuntęs. * perkš. 19. † per. 6, 38.

31. Jei pats apie savę liudiju, tai mano liudymas ne tiesa.

32. *Kits yra, kurs apie manę liudija; o aš žinau, kad tas liudymas tiesa yra, kurį jis apie manę liudija. * Mat. 3, 17.

33. Jus *siuntėte pas Joną, ir jis liudijo apie tiesą. * per. 1, 19.

34. Bet aš ne imu liudymą nuo žmonių, bet toktai sakau, kad išganyti pastotumbite.

35. Jis buvo deganti ir šviečianti žvakė; bet jus mažą valandą norėjote linksintis jo šviesybe.

36. Bet aš turu didesnj liudymą *už Jono liudymą. Nės darbai, kurius man Tėvas davė, kad tus išpildyčiau, †tie darbai, kurius darau, liudija apie manę, kad Tėvas manę siuntęs. * per. 1, 33. † per. 3, 2. per. 7, 31.

37. Ir Tėvas, kurs manę siuntęs, *tas liudija apie manę. Jus niekados nei jo balso ne girdėjote, nei jo veido ne regėjote; * Mat. 3, 17. s.

38. Ir jo žodį ne turite savyje gyvenantį; nės jus tam ne tikite, kurį jis siuntęs.

39. Ieškokite *rašte, nės jums regis,

kad tame turite amžinąjį gyvastį; o tas yra, kurs apie manę liudija.

* Jėz. 34, 16. 1 Tim. 4, 13.

40. Ir jus pas manę ne norite ateiti, kad *gyvastį turėtumbite. * per. 6, 35.

41. *Aš garbės iš žmonių ne priimu; * Ebr. 5, 5. 1 Tes. 2, 6.

42. Bet aš jus pažįstu, kad jus Dievo meilę ne turite savyje.

43. Aš atėjau savo Tėvo vardan, o jus manę ne priimate; kad kitsai savo paties vardan ateis, tą priimsite.

44. Kaip jus galite tikėti, kurie jus garbę nuo kits kito priimate? ir *garbės, kuri nuo vieno Dievo yra, ne jėškote. * Rym. 2, 29.

45. Ne dumokite, kad aš jus Tėvui apskūsu; yra vienas, kursai jus apskundžia, *Maižėsius, ant kurio jus nusitikite. * 5 Maiž. 32, 1. a.

46. Kad Maižėšui tikėtumbite, tai ir man tikėtumbite; nės *jis apie manę rašęs. *1 Maiž. 3, 15. 1 Maiž. 22, 18. per. 49, 10. Ps. 40, 8.

47. Bet jei jo raštams ne tikite, kaip mano žodžiams tikėsite?

Perskyrimas 6.

Kristaus dyvinas pasotinimas irėjimas, pamokinimas apie jo kuno ir kraujo dvasiškąjį priėmimą.

Potam Jėzus perėjo šalin per mares, arti miesto Tybėrios Galilėjoje.

2. Irėjo paskui jį daug žmonių dėl to, kad ženklus matė, kuriuos jis ant ligonių darė.

3. Bet Jėzus užėjęs ant kalno, tenai atsisėdo su savo mokytiniais.

4. Ir arti buvo *velykos, Žydų šventė.

* 3 Maiž. 23, 5. a.

5. *Tai Jėzus savo akis pakėlęs, mato pas jį daug žmonių ateinant, ir tarė Pilipui: kur pirsime duonos, kad tie valgytų. * Mat. 14, 15. Mark. 6, 34. a.

6. (Bet jis tai sakė, jį mėgindamas; nės jis gerai žinojo, ką darysiąs.)

7. Pilipas atsakė jam: už *du šimtu grašių duonos ne gana jiems, kad kožnas po mažumą imtų. * Mark. 6, 37.

8. Sako jam vienas iš jo mokytinių, Endriejus, Simono Petro brolis:

9. Štai, vienas vaikas čionai yra, turįs penkis miežainios duonos kepalus ir dvi žuvi; bet kas tai tiek daug žmonėms?

10. Bet Jėzus tarė: *dabokite, kad žmonės susėstų. Bet daug žolės buvo toje vietoje. Tai susėdo kokie penki tukstančiai vyrų. * Mat. 14, 19.

11. Bet Jėzus, ėmęs tus duonos kepalus, dėkavojo ir davė mokytiniams, bet mokytiniai tiems, kurie buvo susėdę; *taipojau ir žuvių, kiek jie norėjo. * per. 21, 13.

12. O jiems *privalgius, tarė jis savo mokytiniams: suvalykite likusiuosius trupučius, kad nieko ne prapultų. * Mark. 8, 8.

13. Tai jie surinkdami pripildė dvilika pintinių trupučiais, iš penkių miežainios duonos kepalų, kurie liko valgydintiems.

14. Taigi žmonės, tą ženklą matydami, Jėzaus darytąjį, tarė: tai iš tiesos *tas prarakas, į svieta ateisiąs. * per. 4, 19. per. 7, 40.

15. Bet Jėzus jau numanydamas, juos ateisiant ir jį gaudysiant, kad jį karaliumi įdėtų, vėl *paėjo šalin ant kalno, jis pats vienas. * per. 18, 36.

16. O ant vakaro mokytiniai nuėjo žemyn pas mares;

17. Ir jie *į laivą įkope, keliavo marėmis į Kapernaumą. Ir jau buvo sutemusi, o Jėzus ne buvo pas juos atėjęs. * Mat. 14, 22. Mark. 6, 45.

18. Ir marios *sujudo iš didžio vėjo. * Ps. 107, 25.

19. Jaugi jiems nusiyrus apie dvidešimtpenkis arba trisdešimt didžių varsnų, regėjo jie *Jėzų ant marių vaikščiojantį ir laivui prisiartinantį, ir bijojosi. * Mat. 14, 25. a.

20. Bet jis sakė jiems: aš esmi, nesibijokite.

21. Tai jie norėjo jį į laivą imti; ir tuojau laivas buvo prie krašto, kur jie buvo be eina.

22. Rytoriaus dienoje matė žmonės, šiaapus marių stovintieji, nei jokio kito laivo tenai ne esant, kaip tą vieną, į kurį jo mokytiniai buvo įžengę, ir Jėzų ne įžengus į laivą su savo mokytiniais, bet jo mokytiniai buvo vieni šalin nusiyrę.

23. (Bet atėjo kiti laivai iš Tibėrios arti prie tos vietos, kur duoną buvo valgę per Viešpaties *dėkavimą.) * per. 11.

24. Taigi žmonės matydami, Jėzų čia ne esantį, nei jo mokytinius, ir jie į laivus įkope, iškako į Kapernaumą, jėškodami Jėzaus.

25. Ir radę jį anašal marių, sakė jam: Rabi, kadai šen atėjai?

26. Jėzus jiems atsakydamas tarė: iš tiesos, iš tiesos sakau jums: jus manęs ne dėl to ieškote, kad ženklų matėte, bet todėl, kad duonos valgėte ir privalgėte.

27. Provykitės valgi ne pragaištanti, bet išliekanti į amžinąją gyvatą, *kurį jums žmogaus Sunus duos; nėra ta užpečvietijo Dievas Tėvas.

*per. 3, 16. per. 4, 14.

28. Jie tarė jam: ką veiksimė, kad Dievo darbus darytumbime?

29. Jėzus atsakydamas tarė jiems: *tai Dievo darbas, kad jus į tą tikite, kurį jis siuntęs.

*Epėz. 1, 19. Filip. 1, 6. 1 Jon. 3, 23.

30. Tai jie tarė jam: kokį ženklą darai, kad mes matydami tau vierytumbime, ką darai?

31. Musų *tėvai valgė Maną pusčioje, kaip parašyta yra: jis davė jiems duonos iš dangaus valgyti.

*2 Maiž. 16, 13, 14. Neėm. 9, 15. Ps. 78, 24. Išm. 16, 20.

32. Tai Jėzus tarė jiems: iš tiesos, iš tiesos sakau jums: Maižėsius jums ne davė duonos iš dangaus, bet mano Tėvas jums duoda tikrąją dangaus duoną.

*perkš. 46.

33. Nės tai Dievo duona, iš dangaus ateinantiji ir svietai gyvastį duodantiji.

34. Tai tarė jie jam: Viešpatie, duok mums vis tokios duonos.

35. Bet Jėzus tarė jiems: *Aš esmi duona gyvasties; kas pas manę ateina, tas ne alks, ir kas į manę tik, ↑tas ne trokš niekados.

*perkš. 48.

↑Jėz. 53, 1. Zir. 24, 28. Jono 4, 14. per. 7, 37.

36. Bet aš sakiau jums, kad jus manę matėte, o tačiau netikite.

37. Vislab, *ką man duoda mano Tėvas, ateina pas manę; ir ateinantiji pas manę aš ne išstumsu.

*per. 17, 6. 9. 11. 12. 24.

38. Nėsa aš iš dangaus atėjau, ne *savo valę daryti, bet to, kursai manę siuntęs.

*per. 4, 34.

39. Bet tai yra valė Tėvo, kursai manę siuntęs, kad *nieko ne pamesčiau iš viso to, ką jis man davęs, bet kad tai prikeltų paskutinioje dienoje.

*per. 10, 28. 29. per. 17, 12.

40. Bet tai valė to, kursai manę siuntęs, kad, kas Sunų mato ir į jį tik, turėtų amžinąją gyvatą; ir *aš jį prikelsu paskutinioje dienoje.

*per. 5, 29. per. 11, 24. Luk. 14, 14.

41. Tai Žydai murmėjo: todėl, kad

jis sakė: Aš esmi duona, iš dangaus atėjusioji.

42. Tardami: ar tai ne *Jėzus, Juozėpo sunus, kurio tėvą bei motyną pažįstame? kaipgi jis kalba: aš iš dangaus atėjau?

*Luk. 4, 22. 5.

43. Jėzus atsakydamas tarė jiems: ne murmekite tarp savęs!

44. Nei viens *ne gal pas manę ateiti, jei jį ↑ne trauktų Tėvas, manę siuntęs; ir aš jį prikelsu paskutinioje dienoje.

*perkš. 65. ↑Jėr. 31, 3.

45. Parašyta yra prarakuose: *jie visi bus Dievo mokįti. Kas dabar tai gird iš Tėvo ir išmoksta, tas pas manę ateina.

*Jėz. 54, 13. Jėr. 31, 33.

46. Ne, kad tas Tėvą regėjęs, bet tik tai tas, kurs iš Tėvo yra, tas Tėvą regėjęs.

47. Iš tiesos, iš tiesos sakau jums: *kas į manę tiki, tas tur amžinąją gyvastį.

*per. 3, 16. 18. 36.

48. Aš esmi *duona gyvasties.

*perkš. 35. s.

49. Jūsų *tėvai valgė Maną pusčioje ir ↑numirė.

*2 Maiž. 16, 15. 4 Maiž. 11, 7. Ps. 74, 24. ↑1 Kor. 10, 5.

50. Šita yra duona, iš dangaus ateinantiji, kad tos valgąs ne numirtų.

51. Aš esmi gyvoji duona, *iš dangaus atėjusiji; kas tos duonos valgys, tas gyvas bus amžinai. O ta duona, kurią aš duosu, tai mano kunas, kurį duosu ↑už svietai gyvastį.

*per. 3, 13. ↑Ebr. 10, 5. 10.

52. Tai Žydai vaidijosi tarp savęs, tarydami: kaip tas gal mums duoti savo kuną valgyti?

53. Jėzus tarė jiems: iš tiesos, iš tiesos sakau jums: jei ne valgysite kuną žmogaus Sunaus, ir ne gersite jo kraują, tai ne turite gyvastį savyje.

54. Kas mano kuną valgo bei geria mano kraują, tas tur amžinąją gyvastį, ir aš jį prikelsu paskutinioje dienoje.

55. Nėsa mano kunas tikrasis valgis, ir mano kraujas tikrasis gėrimas.

56. Kas mano kuną valgo bei mano kraują geria, *tas pasiliekti manyje, ir aš jame.

*per. 15, 4. 1 Jono 3, 24. per. 4, 13, 16.

57. Kaip manę siuntęs gyvasis Tėvas, ir aš gyvas esmi dėl Tėvo; taip, kas manę valgo, tas taipojau gyvas bus dėl manęs.

58. Šita yra duona, *iš dangaus atėjusioji, ne kaip jūsų tėvai Maną valgė,

ir numirē. Kas tos duonos valgo, tas gyvas bus amžinai. *per. 3, 13.

59. Tai jis sakē mokykloje, mokindamas Kapernaume.

60. Taigi daug jo mokītiny, tai gir-dėdami, tarē: tai sunkus žodžiai, kas gal tų klausytis?

61. Bet Jėzus savyje numanydamas, jo mokītinis todėl murmančius, tarē jiems: ar tai jus piktina?

62. Kaipgi, kad regėsite žmogaus Sunų *užžengiantį tenai, kur jis pirma buvo. *per. 3, 13. Mark. 19, 10. Luk. 24, 51. Epėz. 4, 8.

63. *Dvasė yra gyvą daranti, kunas niekam ne dera. Žodžiai, kuriuos aš kalbu, yra dvasė ir yra gyvastis. *2 Kor. 3, 6.

64. Bet yra keli jūsų, kurie netiki. Nės *Jėzus gerai žinojo iš pradžios, kurie netikintis buvo, bei kas jį išduosiąs; *per. 2, 25.

65. Ir tarē: todėl sakau jums: *Nei vienas ne gal pas manę ateiti, jei tai jam ne duota mano Tėvo. *perkš. 44.

66. Iš to čėsio daug jo mokītiny ėjo atgalios, ir ne ėjo daugiaus su juomi.

67. Tai tarē Jėzus tiems dvylika: ar ir jus šalin eisite?

68. Tai atsakē jam Simonas Petras: Viešpatie, kur eisime? Tu turi *žodžių amžinosios gyvatos; *perkš. 63. Mat. 7, 29. Nus. Ap. 5, 20.

69. Ir mes esame tikėję ir išpažinę, *ta-vę esantį Kristų, Sunų gyvojo Dievo. *per. 1, 49. per. 11, 27. Mat. 16, 16. Mark. 8, 29.

70. Jėzus atsakē jam: ar aš jus ne *dvylika išrinkau? o vienas jūsų yra tvelnias. *Luk. 6, 13. † Jono 8, 44.

71. Bet jis kalbėjo apie Judošių Simoną Iškariotą. Tas jį paskui išdavė, ir buvo vienas tų dvylika.

Perskyrimas 7.

Kristaus pamokslai bažnyčioje.

Potam Jėzus šen ir ten vaikščiojo *Galilėjoje; nėra jis ne norėjo Judėje šen ir ten vaikščioti, todėl, kad Žydai jį nužudyti jėškojo. *per. 6, 1.

2. Bet arti buvo Žydų *šventė lapbudžių. *3 Maiž. 23, 34.

3. Tai tarē jam *jo broliai: pasikelk iš čia ir eik į Judėą, kad ir tavo mokītiniai matytų tavo darbus, kuriuos tu darai. *Mat. 12, 46. Mark. 3, 31. Nus. Ap. 1, 14.

4. Nei vienas ne daro ką slapčiai, norėdamas tačiau atvirai apreikštas

buti. Jei tokiai darai, tai pasirodyk svetui.

5. Nės *nei jo broliai ne tikėjo į jį. *Pa. 69, 9.

6. Tai sako jiems Jėzus: mano čėsas dar niera čia, bet jūsų čėsas visada. *per. 2, 4.

7. Ne gal svietas jūsų nekėsti, bet manęs *jis nekenčia; nėra aš liudiju apie jį, jo darbus piktus esant. *per. 15, 18.

8. Eikite jus aukštynt ant tos šventės; aš dar ne eisu ant tos šventės; nėra *mano čėsas dar ne išsipildė. *per. 8, 20.

9. O jiems tai pasakęs, pasiliko jis Galilėjoje.

10. Bet jo broliams tenai nuėjus, tai ir jis nuėjo ant tos šventės, ne žinomai, bet lyg slapčiai.

11. Tai Žydai jo jėškojo šventėje, tarydami: kur tas yra?

12. Ir didis *murmėjimas buvo apie jį tarp žmonių. Vieni sakė: jis geras žmogus; bet kiti tarē: ne, bet jis išvadžioja žmones. *per. 9, 16. per. 10, 19. Mat. 21, 46.

13. Bet nei vienas ne kalbėjo atvirai apie jį, iš baimės dėl Žydų. *per. 9, 22. per. 12, 42. per. 19, 38.

14. O šventės viduje užėjęs Jėzus į bažnyčią, mokino.

15. Ir Žydai dyvijosi, sakydami: *kaip tas raštą moka, o tačiau jo nesimokinęs? *Mat. 13, 54. Mark. 6, 3.

16. Jėzus jiems atsakydamas tarē: mano mokslas ne mano, bet to, kursai manę siuntęs.

17. Jei kas nor to *valę daryti, tas supras, ar šis mokslas iš Dievo esąs, arba ar aš iš savęs kalbąs. *per. 3, 21. per. 8, 31. 32. 47.

18. Kas iš savęs kalba, tas *jėško savo paties garbės; bet kas to garbės jėško, kursai jį siuntęs, tas teisus, ir niera jame nei jokios neteisybės. *per. 5, 41.

19. Ar jums ne Maižėsius davė *zokaną? o nei vienas jūsų ne laikote zokaną. Kodėl jėškote manę nužavinti? *2 Maiž. 24, 3. 4. Nus. Ap. 7, 53.

20. Žmonės atsakydami tarē: *tu velnią turi; kas jėško, tavę nužavinti? *per. 8, 48. 52.

21. Jėzus atsakydamas tarē: viena vienintėlį darbą te dariau, o jums visiems dyvai?

22. Maižėsius jums todėl yra davęs apipiaustymą, ne, kad tas nuo Mai-

žēšiaus ateina, bet *nuo tėvų; tačiau jus apipiaustote žmogų sabatoje.

* 1 Maiž. 17, 10.

23. Jei žmogus apipiaustymą priima sabatoje, kad Maižēšiaus zokanas ne būtų peržengtas, argi ant manęs pykstate, kad aš *visą žmogų išgydžiau sabatoje?

* per. 5, 9.

24. *Ne sudykite, kaip jums rodos, bet sudykite teisų sudą. *5 Maiž. 1, 16, 17.

25. Tai tarė keli iš Jėruzalės: ar tai ne tas, *kurį ieškojo užmušti?

26. Ir štai, jis atvirai kalba, ir jie jam nieko ne sako. Ar mūsų vyresnieji dabar tikrai išpažįsta, jį tikrai Kristų esantį?

27. Bet tačiau, iš kur šis esąs, žinome; bet Kristui ateinant, nei vienas ne žinos, iš kur jis esąs.

28. Tai šaukė Jėzus bažnyčioje, mokino ir tarė: berods jus manę pažįstate, ir žinote, iš kur aš esmi; ir iš savęs aš ne atėjau, bet yra viens *teisus, manę siuntęsis, kurio jus ne pažįstate.

* per. 8, 26, 42.

29. Bet aš *jį pažįstu; nės aš nuo jo esmi, ir jis manę siuntęs.

* per. 8, 55. Mat. 11, 27.

30. Tai jie ieškojo jį sugauti; bet nei vienas ne pridėjo ranką prie jo; nės *jo adyna dar ne buvo atėjusi.

* per. 8, 20. Luk. 22, 53.

31. Bet *daug žmonių tikėjo jį ir tarė: kad Kristus ateis, †argi jis ir daugiaus ženklų darys, ne kaip šis daro.

* per. 8, 30. † per. 20, 30, 31. per. 21, 25.

32. Ir Parizėušiai ištyrė, žmones apie jį toktai šnekant. Tai Parizėušiai bei vyriausieji kunigai išsiuntė tarnų, jį sugauti.

33. Tai Jėzus tarė jiems: *dar mažą česą esmi pas jus, ir tada eimi pas tą, kursai manę siuntęs.

* per. 13, 33.

34. Jus *jėškosite manęs ir ne rasite, ir kur aš esmi, tenai jus ne galite iškakti.

* per. 8, 21.

35. Tai Žydai tarp savęs tarė: kur nor šis nueiti, kad jo ne rastumbime? ar jis nor pas Grykonus, šen ir ten išbarstytuosius, eiti ir Grykonus mokinti?

36. Kokia tai kalba, kad jis sako: jus jėškosite manęs ir ne rasite; ir kur aš esmi, tenai jus ne galite iškakti?

37. Bet *paskutiniąją šventės dieną, kuri šlovingiausia buvo, Jėzus sto-

josi, šaukė ir tarė: trokštąs te ateinie pas manę ir te gerie!

* 3 Maiž. 23, 36.

38. Kas į manę tik, *kaip raštas sako, nuo to kuno tekės upės gyvojo vandens.

* Jėz. 44, 3. Joël. 3, 1.

39. Bet jis tai sakė apie tą dvasę, kurią gausią jį tikintieji; nesa šventoji Dvasė dar ne buvo (išlieta); nesa Jėzus dar ne buvo peršviestas.

40. Taigi daug žmonių, tą kalbą gir-dinčiųjų, tarė: *tasai tikrai prarakas.

* 5 Maiž. 18, 15.

41. Kiti tarė: jis Kristus. Bet keli tarė: *ar Kristus iš Galilėos ateis?

* per. 1, 46.

42. Ar ne sako raštas, jog iš vaiku Dovidu ir iš miestelio *Bėtleem, kur Dovidas buvo, tur Kristus ateiti?

* Ps. 132, 11. Mik. 5, 1. Mat. 2, 5, 6. per. 22, 42.

43. Taip žmonėse *nesutarimas radosi dėl jo.

* per. 9, 16.

44. Bet keli norėjo jį sugauti, ale *nei vienas ne pridėjo rankas prie jo.

* perkā. 30.

45. Tarnai atėjo pas vyriausiuosius kunigus bei Parizėušius, ir šie tarė aniems: kam jį ne atvedėte?

46. Tarnai atsakė: *niekados nei vienas žmogus taip niera kalbėjęs, kaip tas žmogus.

* Mat. 7, 28. s.

47. Tai atsakė jiems Parizėušiai: ar ir jus išvadžioti este?

48. Argi tik jį koks vyresnysis, arba Parizėušias?

49. Bet žmonės, nieko apie zokaną ne žinantieji, tie prakeikti.

50. Tarė jiems Nikodėmus, kursai naktįje pas jį atėjo, viens iš jų:

51. Argi *sudija mūsų zokanas žmogų, dar jį ne perklausinėjus, o ir ne žinant, ką jis darąs?

* 2 Maiž. 23, 1. 3 Maiž. 19, 15. 5 Maiž. 17, 8. per. 19, 15.

52. Jie atsakydami tarė jam: ar ir tu Galilėiškis esi? tardyk ir veizdėk, iš Galilėos ne stojas nei joks prarakas.

53. Ir taip kiekvienas ėjo namon.

Perskyrimas 8.

Apie venčiamonystės peržengtoją, apie Kristų, jo urėdą, ir jo mokytinių budą.

Bet Jėzus ėjo pas alyvų kalną.

2. Ir rytmetįje anksti jis vėl atėjo į bažnyčią, ir visi žmonės atėjo pas jį, ir jis pasisėdęs mokino juos.

3. Bet raštemokytieji bei Parizėušiai atvedė pas jį moteriškę, kekšystėje nutvertą, ir ją į tarpą pastatė,

4. Ir tarė jam: Mokįtojai, ši moteriškė nutverta patime peržengime venčiavonystės.

5. Bet Maižėšius mums *zokane įsakė, tokią akmenimis užmušti. Ką tu sakai? *3 Maiž. 20, 10. 5 Maiž. 22, 22. Ezek. 16, 38, 40.

6. O jie tai sakė, jį gundydami, kad priežasties ant jo turėtų. Bet Jėzus pasilenkęs rašė pirštu ant žemės.

7. Jiemsgi ne paliaujant, jo klausiti, jis atsitiesęs tarė jiems: *kas jūsų be grieko, tas te metie pirmąjį akmenį ant jos. *Rym. 2, 1.

8. Ir vėl pasilenkęs rašė ant žemės.

9. Bet jie tai girdėję, išėjo vienas po kito, (*savo sąžinės perliudyti), nuo vyriausiojo pradėję, iki mažiausiojo. Ir Jėzus buvo vienas paliktas, ir moteriškė viduryje be stovinti. *Rym. 2, 22.

10. Bet Jėzus atsitiesęs ir nei vieno ne matydamas, kaip tą moteriškę, tarė jai: moterišk, kur yra tie, kurie tavę apskundė? ar nei vienas tavę ne prausdijo?

11. Bet ji tarė: Viešpatie, nei vienas. Bet Jėzus tarė: tai ir *aš tavę ne prausdijau. Eik, ir tūne griėšyk daugiaus. *Luk. 9, 5, 6 † Jono 5, 14.

12. Jėzus vėl jiems kalbėdamas tarė: Aš esmi *svieto šviesybė; kas manę seka, tas ne vaikščios tamsoje, bet turės gyvasties šviesybę.

*Jėz. 9, 2. per. 42, 6, 7. per. 49, 6. Jono 1, 5, 9.

13. Tai tarė jam Parizėušiai: Tuliudiji pats apie savę, tavo liudymas netiesa.

14. Jėzus atsakydamas tarė jiems: *jei aš apie savę liudyčiau, tai mano liudijimas tiesa; nėra aš žinausi, iš kur aš atėjęs ir kur nueinaš. Bet jus ne žinote, iš kur aš ateimi, ir kur nueimi. *per. 5, 31.

15. Jus pagal kuną sudijate, aš ne sudiju nei vieno.

16. Ir jei sudiju, tai mano sudas teisus; nėra aš *ne vienas esmi, bet aš bei Tėvas, manę siuntęsis. *perkš. 29. per. 16, 32.

17. Ir rašyta yra jūsų zokane: *dviejų žmonių liudijimas tiesa yra.

*5 Maiž. 17, 6. per. 19, 15. Mat. 18, 16. 2 Kor. 13, 1. Ebr. 10, 28.

18. Aš esmi liudijąsis apie savę patį, o Tėvas, manę siuntęsis, taipojau liudija apie manę.

19. Tai jie tarė jam: kame tavo Tėvas? Jėzus atsakė: *jus nei manęs ne pažįstate, nei mano Tėvo. Kad

manę pažintumbite, pažintumbite ir mano Tėvą.

*per. 16, 3

20. Šius žodžius kalbėjo Jėzus pas dievo skrynę, mokindamas bažnyčioje. Ir *nei vienas jį ne tvėrė; nėra o adyna dar ne buvo priejusi.

*per. 7, 30. Luk. 22, 53.

21. Jėzus vėl jiems tarė: aš eimi šalin, o jus manęs jėškosite ir savo griekuose mirsite. *Kur aš eimi, tenai jus ne galite iškakti. *per. 7, 34. per. 13, 33.

22. *Tai tarė Žydai: argi jis nor sau pats galą darytis, kad jis sako: kur aš nueimi, ten jus ne galite iškakti?

*per. 7, 35.

23. Ir jis tarė jiems: jus este iš žemo, aš esmi iš aukšto; jus este iš šio svieto, aš ne esmi iš šio svieto.

24. Taigi aš jums sakiau, kad mirsite savo griekuose. Nėsa jei *netikite, manę tą esantį, tai mirsite savo griekuose. *Mark. 16, 16.

25. Tai jie tarė jam: kasgi tu esi? Ir Jėzus tarė jiems: pirmiausiai tas, kursai su jumis kalbu.

26. Aš daug turu apie jus kalbėti ir sudyti; bet kurs manę siuntęs, teišsus yra, ir ką aš iš jo girdėjau, tai kalbu sviete.

27. Bet jie ne numanė, kad jis jiems apie Tėvą sakė.

28. Tarė jiems Jėzus: *kad jus žmogaus Sunų paaukštjseite, tai išpažjseite, manę tą esantį ir nieko iš savęs ne darantį, bet kaip manę mano Tėvas mokinęs, taip aš kalbu; *per. 3, 14. per. 12, 32.

29. Ir kurs manę siuntęs, *su manimi yra. Tėvas ne paliekti manę vieną, nėra aš visados darau, kas jam patinka.

*perkš. 16.

30. Jam tai be kalbant, *daug į jį įtikėjo.

*per. 7, 31.

31. Tai tarė Jėzus Žydams, į jį tikintiems: *jei pasiliksate mano kalboje, tai este mano tikri mokytiniai;

*per. 7, 17. per. 15, 10, 14.

32. Ir pažjseite tiesą, ir tiesą jus *išvalnys.

*perkš. 36. a.

33. Jie atsakė jam: mes Abraomo vaikai ir niekadės nei vieną kartą nei vienam bernais ne buvome; kaipgi tu sakai: jus valni pastosite?

34. Jėzus atsakydamas tarė jiems: iš tiesos, iš tiesos sakau jums: *kas grieką daro, tas grieko bernas.

*Rym. 6, 16, 20. 2 Petr. 2, 19. 1 Jon. 3, 8.

35. Bet *bernas ne amžinai namuose pasiliekti; Sunus pasiliekti amžinai.

* 1 Maiž. 21, 10.

36. Taigi jei sunus jus *išvalnija, tai tikrai valni este.

* perkš. 32. Rym. 6, 18. 22. 1 Kor. 7, 22. Gal. 5, 1.

37. Aš gerai žinau, jus *Abraomo vaikus esančius; bet jus jėškote, manę nužudyti; nės mano kalba pas jus ne perveikia.

* Mat. 3, 9.

38. Aš kalbu, ką aš prie savo Tėvo *regėjęs; taipo ir jus darote, ką jus prie savo tėvo este regėję.

* per. 3, 32.

39. Jie atsakydami tarė jam: *Abraomas yra mūsų tėvas. Jėzus tarė jiems: kad butumbite Abraomo vaikai, tai darytumbite Abraomo darbus.

* Mat. 3, 9. Luk. 3, 8.

40. Bet dabar jėškote, manę nužavinti, tokį žmogų, kurs jums *tiesą, iš Dievo girdėtąją, sakiau; tai Abraomas ne daręs.

* Pa. 119, 151. 160.

41. Jus darote savo tėvo darbus. Tai jie tarė jam: mes ne bostrais (iškekšniniais) esme apsigimę; mes turime vieną Tėvą, Dievą.

42. Jėzus tarė jiems: kad Dievas jūsų Tėvas būtų, tai manę mylėtumbite; nės aš iš Dievo esmi išėjęs ir atėjau; nės ne iš savęs atėjęs esmi, bet jis manę siuntęs.

43. Kodėlgi nepažįstate mano kalbos? nėra juk ne galite girdėti mano žodį.

44. Jus este *iš tėvo velnio, ir pagal pageidimą savo tėvo norite daryti. Tasai tžmogžudys iš pradžios **ir ne pasiliko tiesoje; nės niera jame tiesos. Melus kalbėdamas jis iš savojo kalba; nėra jis ttmelagis ir tų tėvas.

* 1 Jono 3, 8. t 1 Maiž. 3, 4. Pa. 17, 4.

** 2 Petr. 2, 4. Judo p. 6. t 1 Kar. 22, 22.

45. Bet aš, kadangi tiesą sakau, tai jus man ne vierijate.

46. *Kas jūsų gal manę kaltinti grieko? bet jei jums tiesą sakau, kodėl man ne vierijate.

* Jėz. 53, 9. 2 Kor. 5, 21. 1 Petr. 2, 22.

47. Kas *iš Dievo yra, tas klauso Dievo žodžio. Todėl jus ne klausote, nėra jus ne *este iš Dievo.

* per. 10, 27. 1 Jono 4, 6.

48. Tai Žydai atsakydami tarė jam: ar ne gerai sakome, kad tu esi Samaritonas, ir kad *velnią turi? *per. 7, 20.

49. Jėzus atsakė: aš velnią ne turu, bet *garbinu savo Tėvą, o jus manę su negarbe apgėdinate.

* per. 7, 18.

50. Aš *ne jėškau savo garbės; bet yra vienas tos jėškąs ir sudijąs.

* per. 5, 30. 41.

51. Iš tiesos, iš tiesos sakau jums: *jei kas mano žodį laikys, tas smerties ne matys amžinai.

* per. 6, 40. 47.

52. Tai tarė jam Žydai: dabar pažįstame, kad velnią turi. Abraomas numirė, *ir prarakai, o tu sakai: jei kas mano žodį laiko, tas smerties ne ragaus amžinai.

* Zak. 1, 5.

53. Ar tu esi didesnis už mūsų tėvą Abraomą, kursai numirė, ir prarakai numirė; ką darai iš savęs?

54. Jėzus atsakė: jei pats savę garbinu, tai mano garbė niekai. Bet yra mano Tėvas, manę garbinąsis, kurį sakote jūsų Dievą esantį;

55. Ir *ne pažįstate jo, bet aš jį pažįstu. Ir jei sakýčiaus, jo ne pažįstąs, tai bučiau melagis, kaip ir jus este. Bet aš pažįstu jį ir laikau jį žodį.

* per. 7, 28.

56. Abraomas, jūsų tėvas, prasi-džiugo, mano dieną regėsiąs; ir jis regėjo tą ir džiaugėsi.

57. Tai tarė jam Žydai: tu dar penkisdešimts metų ne sulaukei, o Abraomą regėjai?

58. Jėzus tarė jiems: iš tiesos, iš tiesos sakau jums: pirm ne kaip Abraomas buvęs, aš esmi.

59. Tai jie *pakėlė akmenų, kad mestų ant jo; bet Jėzus pasislėpė ir išėjo t iš bažnyčios, perdėm pereidamas per juos.

* per. 10, 31. t Luk. 4, 30.

Perskyrimas 9.

Aklų gimęsia Kristaus reginčiu padaromas.

Ir pro šalį eidamas pamatė jis vieną žmogų, aklu gimusį.

2. Ir jo mokýtiniai jo klausdami tarė: Mokýtojau, *kas susigriešijo, ar šis, ar jo gimdytojai, kad jis aklas užgimęs?

* Luk. 13, 2.

3. Jėzus atsakė: nei šis ne susigriešijęs, nei jo gimdytojai; bet, kad *Dievo darbai prie jo apsireikštų.

* per. 11, 4.

4. Aš turu daryti darbus to, kursai manę siuntęs, kol diena yra; ateina naktis, kad nieks nieko ne gal daryti.

5. Koliai sviete esmi, esmi *svieto šviesybė.

* per. 1, 9. per. 8, 12.

6. Tai sakęs spiovė jis ant žemės, ir padaręs purvą iš spiaudulio, tepė tą purvą ant aklojo akių,

7. Ir tarē jam: eik pas *ežerā (prudā) Siloā (tai musų žodžiu: pasiūstas), ir prauskis. Tai ans nuėjęs prausėsi ir parėjo regis. *Neēm. 3, 15.

8. Kaimynai, ir kurie jį pirma buvo matę, ubagą esantį, tarė: ar tai ne tas, kursai *sėdėjo ir ubagavo? *Nus. Ap. 3, 2, 10.

9. Kiti tarė: tai jis; kiti vėl: jis jam lygus. Bet jis pats tarė: aš tasai esmi.

10. Tai jie tarė jam: kaip tavo akys yra atvertos?

11. Jis atsakydamas tarė: ansai žmogus, vardu Jėzus, padarė purvą ir tepė mano akis, tardamas: eik pas ežerą Siloā ir prauskis. Aš nuėjęs prausiausi ir pražiurau.

12. Jie tarė jam: kur yra tasai? Jis tarė: nežinau.

13. Tai jie nusivedė tą pas Parizėušius, kurs pirma aklas buvęs.

14. *(Bet buvo sabata, kaip Jėzus purvą padaręs jo akis atvėrė.) *per. 5, 9.

15. Tai klausė jį vėl ir Parizėušiai, kaipo jis pražiūręs? bet jis tarė jiems: purvą jis man uždėjo ant akių, o aš prausiausi, ir dabar regiu.

16. Tai tarė keli Parizėušiai: tas žmogus ne iš Dievo, kadangi jis ne laiko sabatą. Bet kiti tarė: *kaip gal griešnas žmogus tokius ženklus daryti? ir nesutarimas radosi tarp jų. *per. 31, 33.

17. Jie vėl tarė aklamjam: ką tu sakai apie jį, kad jis tavo akis atvėręs? Bet jis tarė: jis yra prarakas.

18. Žydai ne vierijo apie jį, kad jis aklas buvęs ir regis pastojęs, iki jie, pasivadinę gimdytojus to pražiurusiojo,

19. Klausė jų, sakydami: ar tai juma sunus, kurį sakota aklą gimusį? kaipgi jis dabar yra regis?

20. Jo gimdytojai jiems atsakydami tarė: mudu žinova, šį muma sunų esantį ir aklą gimusį;

21. Bet kokių būdu jis dabar regis, ne žinova; arba kas jo akis atvėręs, nei to mudu ne žinova. Jis gana metų tur, klauskite jo; tekalba jis pats už savę.

22. Toktai sakė jo gimdytojai; nėsa jie *bijojosi Žydų. Nėsa Žydai jau buvo susitarę, jei kas jį per Kristų išpažįsias, kad tas turys būti iš jų susirinkimo atskirtas. *per. 7, 13. †per. 12, 42.

23. Todėl sakė jo gimdytojai: jis gana metų tur, klauskite jo.

24. Tai jie pasivadino antrą kartą tą žmogų, aklą buvusį, ir tarė jam: *duok Dievui garbę. Mes žinome, kad tas žmogus griekininkas. *Joz. 7, 19.

25. Jis atsakydamas tarė: ar jis griekininkas, to aš nežinau; vieną daiktą tiesą žinau: aš buvau aklas, ir dabar regiu.

26. Tai jie vėl jam tarė: ką jis tau darė, kaip jis tavo akis atvėrė?

27. Jis atsakė jiems: aš dabar tai jums sakiau; ar tai ne girdėjote? kam tai vėl norite girdėti? ar ir jus norite jo mokytiniais pastoti?

28. Tai jie keikė ant jo sakydami: tu esi jo mokytinis; bet mes esme Maizėšiaus mokytiniai.

29. Žinome, Dievą su Maizėšiumi kalbėjusį; bet šį ne žinome, iš kur jis esąs?

30. Tas žmogus atsakydamas tarė jiems: tai dyvnas daiktas, kad jus ne žinote, iš kur jis esąs; o jis mano akis atvėrė.

31. Bet mes žinome, kad *Dievas ne klauso griekininkų, bet jei kas Dievo bijosi ir jo valę daro, tą jis išklausos.

*Joh. 27, 9. per. 35, 13. Ps. 66, 18. Pam. Ž. 15, 29. per. 28, 9. Jėz. 1, 15.

32. Nuo svieto pradžios tai ne girdėta, kad kas akis aklų gimusio esąs atvėręs.

33. *Kad tas ne būtų iš Dievo, tai jis nieko ne galėtų daryti. *perk. 16.

34. Jie atsakydami tarė jam: tu visas griekuose gimęs esi, o mus mokini? ir išstumė jį laukan.

35. Ištyrė Jėzus, kad jį buvo išstumė. Ir jį radęs, tarė jam: ar tiki į Dievo Sunų?

36. Jis atsakydamas tarė: Viešpatie, kursai tas, kad į jį tikėčiau?

37. Jėzus tarė jam: tu matei jį, ir kursai su tavimi kalba, tai tas. *per. 4, 26.

38. Bet jis tarė: Viešpatie, tikiu. Ir meldėsi jo.

39. Jėzus sakė: aš atėjau ant sudo į šį svieta, kad nepriregintieji regėtų, *ir regintieji apjektų. *Mat. 13, 13.

40. O tai girdėję keli Parizėušiai, pas jį esantieji, tarė *jam: argi ir mes akli?

*2 Kar. 17, 9.

41. Jėzus tarė jiems: kad akli būtų, tai ne turėtų būti grieko; bet dabar jums sakant: mes regime, pasiliekti jūsų griekas.

Perskryrimas 10.

Apie gerąjį ganytoją ir jo avis. Apie duris avinių tarp ir vyriausiąjį ganytoją Kristų, bei bau Jėzus esąs Mesišius?

Iš tiesos, iš tiesos sakau jums: kas ne pro duris įeina į aviniją, bet kitur įkopia, tas vagis ir razbaininkas.

2. Bet kursai pro duris įeina, tas avių kerdžius.

3. Tam vartininkas atveria, ir avys klauso jo balso; ir jis šauk savo avis *vairais ir jas išveda. * Jėz. 43, 1.

4. Ir išleidęs savo avis, eina pirm jų; ir avys jį seka; nėra jos pažįsta jo balsą.

5. Bet svetimą jos neseka, bet bėga nuo jo; nes jos ne pažįsta balsą svetimųjų.

6. Tą žodį sakė jiems Jėzus; bet jie ne numanė, kas tai esą, ką jis jiems sakė.

7. Tai Jėzus vėl tarė jiems: iš tiesos, iš tiesos sakau jums: aš esmi anga avių.

8. Visi pirm manęs atėjusieji *vagus bei razbaininkai buvo; bet avys jų ne klausė. * Jer. 23, 2.

9. Aš esmi anga; jei kas per manę įeina, tas bus išganytas, ir įeis, ir išeis, ir ganyklos ras.

10. Vagis ne ateina, kaip tikrai vogti, smaugti bei nužavinti.

11. Aš atėjau, kad gyvastį ir *viso pilnai turėtų. * Ps. 23, 1. Jėz. 40, 11.

12. Aš esmi *gerasis ganytojis; gerasis ganytojis įpaliekti savo gyvastį už avis. Bet samdininkas, kurs ne pats ganytojis esti, kuriam avys ne saviškai priklauso, mato vilką ateinant, ir paliekti avis ir bėga, ir vilkas sugriebia ir išvaiko avis. * Ps. 23, 1. Ps. 80, 2. Jėz. 40, 11. Ezėk. 34, 11–23. Ezėk. 37, 24. 1 Petr. 2, 25. † Jono 15, 13.

13. Bet samdininkas bėga; nėra jis samdininkas, ir ne atboja avių.

14. Aš esmi gerasis ganytojis, *ir pažįstu savasias, ir pažystamas esmi savomsioms. * 2 Tim. 2, 19.

15. Kaip manę mano Tėvas pažįsta, taip ir aš pažįstu Tėvą; ir gyvastį savo liekmi už avis.

16. Ir turu *dar kitas avis; tos ne iš šios avinijos yra, ir tas aš turu atvesti, ir jos klausys mano balso, ir bus viena kaimenė ir viens ganytojis. * Ezėk. 37, 22. Mika 2, 12. Nus. Ap. 2, 39.

17. Dėl to manę myl mano Tėvas, kadangi savo gyvastį paliekti, jeib jį vėl sau imčiau.

18. Nieks jį man ne ima, bet jį iš

savęs paliekti. Valė man, jį likti, ir valė, jį vėl imtis. * Tokį prisakymą esmi gavęs nuo savo Tėvo. * per. 14, 31.

19. Tai vėl radosi *nesutarimas tarp Žydų dėl tų žodžių. * per. 7, 43. per. 9, 16.

20. Daug jų tarė: jis tur velnią ir yra padukęs; ką klausote jo?

21. Kiti tarė: tai ne žodžiai velnių pristoto. Ar gal velnias nereginiųjų akis atverti?

22. Bet buvo Jėruzaleje bažnyčios išventinimo šventė, ir buvo žiema.

23. Ir Jėzus vaikščiojo *prybažnytyje Salomono. * 1 Kar. 6, 3.

24. Tai jį Žydai apstoję, tarė jam: iki koliai trukini mūsų dušias? jei Kristus esi, tai *pasakyk tokiai mums aiškiai. * per. 16, 29.

25. Jėzus atsakė jiems: aš tai jums sakiau, o jus ne vierijate. Darbai, kuriuos aš darau savo Tėvo vardan, *liudija apie mane. * per. 5, 36.

26. Bet jus *ne tikite; nėra jus ne este mano avys, kaip jums sakiau; * per. 8, 45.

27. Nės *mano avys klauso mano balso, ir aš jas pažįstu, ir jos manę seka. * per. 8, 47.

28. Ir aš duomi joms amžinąją gyvatą, ir jos niekados ne pražus, ir nieks jas ne išplės man iš mano rankos.

29. Tėvas, kursai jas man davęs, *didėsnis yra už vislab; ir niekas ne gal jas išplėsti iš rankos mano Tėvo. * per. 14, 28.

30. Aš bei Tėvas vienas esva.

31. Tai Žydai vėl akmenų pakėlė, kad jį akmenimis užmuštų.

32. Jėzus atsakė jiems: daug gerų darbų jums išrodžiau nuo savo Tėvo; dėl kurio tų darbų jus manę *akmenimis mušate? * per. 8, 59.

33. Žydai jam atsakydami tarė: dėl gero darbo mes ne mušame tavę akmenimis, bet dėl Dievo bluznijimo, ir kad tu žmogus budamas, savę pats daraisi Dievu.

34. Jėzus atsakė jiems: ar ne parašyta yra jūsų zokane: „Aš sakiau: jus este dievai?“ * Ps. 82, 6.

35. Jei tus šaukia dievais, kuriems Dievo žodis duotas buvo, o raštas juk ne gal buti lauštas:

36. Argi sakote tam, kurį Tėvas pašventęs ir į švietą siuntęs esti: tu

bluzniji Dievą, todėl, kad sakau: *aš esmi Dievo sunus? *Ps. 5, 17—20.

37. Jeigu ne darau savo Tėvo darbų, tai ne vierykite man;

38. Bet jeigu darau, tai ben *vierykite darbams, jei man ne norite vieryti, kad išpažinę tikėtumbite, Tėvą manyje, ir manę jame esantį. *per. 14, 11.

39. Tai jie vėl jėškojo jį sugauti; bet jis *išstruko jiems iš jų rankų.

*per. 8, 59. Luk. 4, 30.

40. Ir jis vėl nuėjo anašal Jordano į tą vietą, *kur Jonas pirm to buvo krikštijęs, ir ten pasiliko. *Ps. 1, 28.

41. Ir daug pas jį atėję, tarė jam: Jonas tiesa nei jokio ženklo ne padarė; bet vislab tai, ką Jonas apie šį sakęs, yra tiesa.

42. Ir daug čia jau tikėjo į jį.

Perskyrimas 11.

Apie prikėlimą Lozorius.

O buvo nekursai sergąs, vardu Lozorius, iš Betanios, iš miestelio *Marijos bei jos sesers Martos. *Luk. 10, 38.39.

2. (Bet Marija ta buvo, kuri *Viešpatį mostijo motimis ir džiovino jo kojas savo plaukais; tos brolis Lozorius sirgo.) *per. 12, 3. Mat. 26, 7.

3. Tai siuntė tiedvi seseri pas jį ir jam sakydino: Viešpatie, štai tas, kurį tu myli, serga.

4. Tai Jėzus, tokiai girdėdamas, tarė: ta liga ne esti ant smerties, bet ant *Dievo garbės, kad Dievo Sunus per tą pagarbintas būtų. *per. 9, 3.

5. Bet Jėzus mylėjo Martą ir jos seserį ir Lozorį.

6. Taigi girdėdamas, jį sergantį, pasiliko jis dvi dieni ant tos vietos, kur jis buvo.

7. Po to tarė jis savo mokytiniams: eikim vėl į Judėą.

8. Jo mokytiniai tarė jam: Mokytojau, *aną kart norėjo Žydai tavę akmenimis nužudyti, o tu vėl nori ten nueiti? *per. 8, 59.

9. Jėzus atsakė: ar ne dvylika adynų yra dienos? *dienoje vaikščiojasis ne įsitrenkia; nės jis šviesybę šio svieto reg. *per. 9, 4. Luk. 13, 32.

10. Bet kurs *naktyje vaikščioja, tas įsitrenkia; nėra niera šviesybės jame. *per. 12, 35.

11. Tai sakęs jis potam tarė jiems: Lozorius, mūsų prietelius, *miegti; bet aš eimi, jį pabudinti. *Mat. 9, 24.

12. Tai tarė jo mokytiniai: Viešpatie, jei jis miegti, tai pasveiks.

13. Bet Jėzus sakė apie jo smertį; o jie dumojo, jį apie kuniškąjį miegą kalbantį.

14. Taigi jiems Jėzus aiškiai pasakė: Lozorius numiręs;

15. O aš džiaugiuosi jūsų dėl, kad aš tenai ne buvau, jeib tikėtumbite. Bet eikime pas jį!

16. Tai tarė Tamošius, kurs vadinamas dvynas, mokytiniams: eikime su juomi drauge, kad su juomi mirtumbime!

17. Tai atėjęs Jėzus, rado jį jau ketures dienas kape gulėjusį.

18. (Bet Betania buvo arti Jėruzalės, apie penkiolika varsnų.)

19. Ir daug Žydu buvo prie Martos ir Marijos atėję, jeib jas ramdytų dėl jų brolio.

20. Taigi Marta išgirdusi, Jėzų ateinantį, ėjo jam priešais; bet Marija pasiliko namieje besėdinti.

21. Tai tarė Marta Jėzui: Viešpatie, kad tu čia butumbei buvęs, mano brolis ne būtų numiręs;

22. Bet aš ir dar žinau, kad, *ką tu melsi nuo Dievo, Dievas tau duos. *per. 9, 31. 33.

23. Jėzus tarė jai: tavo brolis prisikels.

24. Marta sako jam: aš žinau, *jį prisikelsiantį prisikėlime iš numirusiųjų sudnoje dienoje. *per. 5, 29. per. 6, 40. Luk. 14, 14.

25. Jėzus tarė jai: Aš esmi prisikėlimas ir gyvastis, kurs į manę tik, tas gyvas bus, norint ir numirtų;

26. Ir kurs gyvas yra ir *tik į manę, tas niekada ne mirs. Argu tiki tai? *per. 6, 35. 40. 50.

27. Ji tarė jam: Viešpatie, ir labai *aš tikiu, kad tu esi Kristus, Sunus Dievo, į sviatą ateisiąsis. *per. 9, 69.

28. Ir tai pasakiusi, nuėjo ir vadino Mariją, savo seserį, slapčiai tarydama: Mokytojis čia yra ir vadina tavę.

29. Toji tai išgirdusi, kėlėsi skubriai ir ėjo pas jį.

30. Nėsa Jėzus dar ne buvo į miestelį atėjęs, bet dar te be buvo toje vietoje, *kur jam Marta buvo priešais atėjusi. *per. 13, 20.

31. Žydai, kurie prie jos namuose buvo ir ją ramdė, regėdami, Mariją

taip skubriai pasikeliančią ir išeinančią, sekė ją, tarydami: Ji eina pas kapą, tenai verkti.

32. Taigi kaip Marija atėjo, kur Jėzus buvo, ir ji išvydo, puolė ji jam į kelius, tarydama jam: Viešpatie, kad tu čia butumbei buvęs, mano brolis ne būtų numiręs.

33. Jėzus, ją išvydęs verkiančią ir Žydus, su ja atėjusiuosius, taipojau verkiančius, papyko dvasėje ir apsimutnijo pats,

34. Ir tarė: kur jį padėjote? Jie tarė jam: Viešpatie, eikš ir veizdėk.

35. Ir *Jėzui pradėjo ašaros tekėti.

* Luk. 19, 41.

36. Tai tarė Žydai: veizdėkite, kaip jis jį mylėjęs.

37. Bet kiti tarp jų tarė: ar ne galėjo tas, kurs aklamajam akis atvėrė, tai daryti, kad tas ne būtų miręs?

38. Bet Jėzus vėl papyko pats savyje ir atėjo pas kapą. Bet tai buvo duobė, ir *akmuo užristas ant tos. * Mat. 27, 60.

39. Jėzus tarė: atriskite akmenį. Tarė jam Marta, sesuo numirusiojo: Viešpatie, jis jau pakvėpęs; nėra jis ketures dienas kape gulėjęs.

40. Jėzus tarė jai: argi aš tau ne sakiau: jei tikėsi, išvysi *šlovę Dievo?

* Rym. 6, 4.

41. Tai jie atrito akmenį, kur numirėsis buvo paguldytas. Bet Jėzus, *pakėlęs savo akis, tarė: Tėve, dėkavoju tau, kad tu manę išsklausei;

* Mark. 7, 34.

42. Tačiau aš žinau, kad tu manę visados išsklausai; bet *dėl žmonių, aplink stovinčiųjų, tai sakau, jeib jie tikėtų, kad tu manę siuntei. * per. 12, 30.

43. Ir tai ištaręs, šaukė jis didžiu balsu: Lozoriau, eikš laukan!

44. Ir numirėsis išėjo, surištą inkapių drobėmis prie kojų ir rankų, ir jo veidas buvo aprištąs su skepeta. Jėzus tarė jiems: išriškite jį ir leiskite jam eiti.

45. Taigi daug Žydų, kurie pas Mariją buvo atėję ir regėjo tai, ką Jėzus buvo daręs, tikėjo į jį.

46. Bet kiti iš jų nuėjo pas Parizėušius ir pasakė jiems, ką Jėzus padaręs.

47. Tai *susirinko vyresnieji kunigai ir Parizėušiai roton, tarydami: ką darysime? tas žmogus daug ženklų daro.

* Mat. 26 3. Luk. 22, 2

48. Jei jį taip paliksimė, tai visi į jį tikės. Tai ateis Rymionai ir atims mums žemę ir žmones.

49. Bet vienas tarp jų, Kaipošius, tą metą vyriausiasis kunigas budamas, tarė jiems: jus nieko nežinote,

50. Ir nieko ne apdumojate; *geriaus mums yra, kad vienas žmogus numirtų už visus, ne kaip kad visi žmonės prapultų.

* per. 18, 14.

51. Bet tai jis ne kalbėjo iš savęs, bet, kadangi jis tą metą vyriausiasis kunigas buvo, jis prarakavo. Nės Jėzus turėjo mirti už žmones;

52. O ne tiktai vienat už žmones, bet kad jis ir Dievo vaikus, kurie išbarstyti buvo, *surinktų. * per. 10, 16. Epėz. 2, 16.

53. Iš tos dienos rodavojosi jie, kaip jį nužudytų.

54. Bet Jėzus ne vaikščiojo daugiaus regimai tarp Žydų, bet nuėjo iš ten į šalį arti pusčios, į miestą, vadinamą Eprem, ir laikėsi ten su savo mokytiniais.

55. Bet arti buvo Žydų velykos; ir daugėjo aukštyn į Jėruzalę iš tos šalies pirm velykų, *kad apsičystytų.

* 2 Nus. Kar. 30, 17.

56. Tai jie stovėjo, klausinėdami Jėzaus, ir kalbėjo tarp savęs bažnyčioje: kas regis jums, kad jis ne ateiti ant šventės?

57. Bet vyriausieji kunigai ir Parizėušiai buvo prisakymą davę, jei kas žinąs, kur jis esąs, kad žinę duotų, jeib jį sugautų.

Perskyrimas 12.

Kristaus mostijimas, įjojimas į Jėruzalę, kozonis apie jo smerties vaisių bei apie tikėjimą ir netikėjimą.

Šešes dienas pirm velykų *atėjo Jėzus į Bėtanią, kur Lozorius, numirėsis, buvo, kurį Jėzus buvo prikėlęs iš numirusiųjų.

* Mat. 26, 6. Mark. 14, 3.

2. Ten jam pritaísė vakarienę, o Marta tarnavo. Bet *Lozorius buvo vienas tų, kurie su juomi už stalo sėdėjo.

* per. 11, 14. 4.

3. Tai ėmė *Marija svarą tikros ir brangios nardo mosties ir mostijo Jėzaus kojas ir šluostė savo plaukais jo kojas; bet namai pastojo papildyti kvapu tos mosties. * Mark. 14, 3.

4. Tai tarė vienas *jo mokytinių, Judošius, Simono sunus, Iškariotas, kurs jį potam išdavė:

* Mat. 26, 8.

5. Kodēl ta mostis niera už trīs šimtus grašīų parduota ir ubagams duota?

6. Bet tai jis ne sakē rupindamas už ubagus, bet jis buvo vagis ir turējo mašnā ir nešiojo, kā suduodavo.

7. Tai tarē Jēzus: duok jai pakajų; ji tai palaikē ant dienos mano palaidojimo.

8. Nēsa jus *ubagus visados pas savę turite, bet manę ne visados turite.

* 5 Maiž. 15, 11. Mat. 26, 11.

9. Tai ištyrē daug Žydų žmonių, jį tenai esantį, ir atējo, ne tiktai Jēzaus dėlei, bet kad ir Lozorių regētų, *kurį jis iš numirusiųjų buvo prikēlęs.

* per. 11, 43. 44.

10. Bet vyriausieji kunigai tykojo ir Lozorių nužavinti;

11. Nēs jo dėlei daug Žydų nuėję tikėjo į Jėzų.

12. Antrąją dieną *daug žmonių, kurie ant šventės atėję buvo, girdėdami Jėzų į Jėruzalę ateinantį,

* Mat. 21, 8. Mark. 11, 8.

13. Ėmė palmų šakų ir išėjo jam priešais ir šaukė: *Oziana, pagarbin-tas t'esie, kurs ateiti vardan Viešpaties, karalius Izraelio.

* Ps. 118, 25. 26. Mat. 23, 39. Mark. 11, 8. 9. Luk. 19, 37. 38.

14. Bet Jėzus, gavęs *asilaitį, jojo ant to, kaip parašyta yra:

* Mat. 21, 7.

15. *, "Nesibijokis, duktė Ziono; štai, tavo karalius ateiti, jodamas ant asilaitčio."

* Sak. 9, 9. Jėz. 62, 11. Mat. 21, 5.

16. Bet tai jo mokytiniai popirm ne išmanė; bet kaip Jėzus peršviestas buvo, tai jie to minėjo, toktai apie jį buvus parašyta, ir jog jie tai jam darę buvo.

17. Bet tie žmonės, kurie drauge buvo, kaip jis Lozorių iš kapo išvadino ir iš numirusiųjų prikėlė, gyrė tą darbą.

18. Todėl ir žmonės jam priešais ėjo, kaip girdėjo, jį tokį ženklą padariusį.

19. Bet Parizėušiai tarė kits kitam: jus matote, kad nieko ne padarysite; štai, visas svietas bėg paskui jį.

20. Bet buvo keli Grykai tarp tų, kurie atėję buvo, jeib melstųs ant šventės.

* 1 Kar. 8, 41.

21. Tie priėję Pilipą, kurs iš Bėtsaidos iš Galilėos buvo, meldė jo, tarėdami: Pone, mes labai norėtum-bime Jėzų regėti.

22. Pilipas atėjęs pasakė tai Endriejui, ir Pilipas bei Endriejus vėl pasakė tai Jezui.

23. Bet Jėzus atsakė jiems, ta-rydamas: čėsas prisiartino, kad žmo-gaus Sunus peršviestas būtų.

24. Iš tiesos, iš tiesos sakau jums: *jei kviečių grūdėlis, į žemę įpuolęs, nepa-mirs, tai jis vienas pasiliks; bet jei jis pamirs, tai jis daug vaisių atneš.

* 1 Kor. 15, 36. 37.

25. *Kas savo gyvastį myl, tas pa-mes tą; ir kas savo gyvasties ant šio svieto ne apkenčia, tas išlaikys tą ant amžinos gyvatos.

* Mat. 10, 39. Luk. 17, 33.

26. Kas man nor tarnauti, tas te sekie manę; o *kur aš esmi, tenai ir mano tarnas bus. Ir kas man tarnaus, tą mano Tėvas tgarbėje laikys.

* per. 14, 3. + 1 Zom. 2, 30.

27. Dabar *mano dušia smutna. Ir ką sakysu? Tėve, gelbėk manę iš šios adynos! bet todėl į šią adyną atėjau.

* Mat. 26, 38.

28. Tėve, peršviesk savo vardą! Tai atėjo balsas iš dangaus: Aš jį peršviečiau ir dar vėl peršviesiu.

29. Tai tarė žmonės, kurie čia sto-vėjo ir klausės: perkunas griovė. Kiti tarė: angielas kalbėjo su juomi.

30. Jėzus atsakydamas tarė: tas balsas ne manęs dėl nusidavė, *bet jūsų dėl.

* per. 11, 42.

31. Dabar eiti *sudas ant šio svieto; dabar kunigaikštis šio svieto išme-stas bus.

* per. 16, 11.

32. O aš, kad *pakeltas busu nuo žemės, visus savešpi trauksiu.

* per. 3, 14.

33. Bet tai jis sakė paženklindamas, kokių smerčiu jis mirsiąs.

34. Tai atsakė jam žmonės: mes gir-dėjome zokane, kad Kristus *amžinai pasiliekti; ogi kaip tu sakai: žmo-gaus Sunus tur pakeltas būti? kas yra tasai žmogaus Sunus?

* Ps. 110, 4.

35. Tai sakė jiems Jėzus: *šviesybė dar mažą valandėlę prie jūsų yra. Vaikščiokite, koliai dar šviesybė tu-rite, kad tamsybė jus ne užpultų. †Kas tamsybėje vaikščioja, nesižino, kur einąs.

* per. 1, 9. per. 8, 12. + per. 11, 10.

36. Tikėkite į šviesybę, kol ją tu-rite, jeib *vaikai šviesybės butumbite.

* Epėz. 5, 9.

37. Tai kalbėjęs Jėzus, nuėjo šalin ir pasislėpė nuo jų. Ir norint jis tokius ženklus po jų akių darė, tai tačiau jie ne tikėjo į jį;

38. Kad išsipildytų žodis prarako

Jēzaiošiaus, tariančio: *Viešpatie, kas tik musų kozonei? ir kam yra petyš Viešpaties apreikštas?

* Jēz. 53, 1. Rym. 10, 16.

39. Todēl jie ne galējo tikēti, nēsa Jēzaiošius vėl sako:

* Jēz. 6, 9, 10. Luk. 8, 10. a.

40. Jis apjekino jų akis ir užkietino jų širdis, kad jie akimis ne regētų, neigi širdžia ne suprastų ir prisiverstų, ir aš juos gelbēčiau.

41. Toktai sakē Jēzaiošius, *regēdamas jo šlovę ir kalbēdamas apie jį.

* Jēz. 6, 1.

42. Tačiau daug vyresniųjų tikėjo jį; bet dėl Parizėusių jie tai ne išsipažino, kad juos iš susirinkimo ne išmestų.

43. Nēs jie *labiaus mylėjo garbę prie žmonių, ne kaip garbę prie Dievo.

* per. 5, 44.

44. Bet Jėzus šaukē tarydamas: kurs j manę tik, tas ne j manę tik, bet *j tą, kurs manę siuntęs.

* 1 Petr. 1, 21.

45. Ir *kurs manę reg, tas reg tą, kurs manę siuntęs.

* per. 14, 9.

46. Aš atėjau į sviatą, (kaip) *šviesybė, jeib, kurs j manę tik, ne pasiliktų tamsybėje.

* per. 1, 9. per. 3, 19. per. 8, 12. per. 9, 5.

47. Ir kas mano žodžius gird ir ne tik, tą aš ne sudysu; nēs aš ne atėjau sviatą sudyti, bet sviatą išganyti.

48. Kas manę paniekina ir ne prima mano žodžius, tas jau tur, kurs jį sudija: žodis, kurį aš kalbėjau, tas sudys jį sudnoje dienoje.

49. Nēs aš ne iš savęs kalbėjau, bet *Tėvas, kursai manę siuntęs, man prisakymą davė, ką daryti ir kalbėti turu.

* per. 14, 10.

50. O aš žinau, kad jo prisakymas yra amžinasis gyvastis. Todēl ką aš jums kalbu, tai taip kalbu, kaip mano Tėvas sakęs.

Perskyrimas 13.

Apie kojų mazgojimą, meilės prisakymą, Judošiaus iškavimą, Kristaus apšvietimą, Petro susigriešijimą.

Bet pirm *vėlykų šventės, kaip Jėzus žinojo, kad jo čėsas atėjęs, jeib iš šio sviato eitų pas Tėvą, kaip jis buvo mylėjęs savuosius, sviato esančiuosius, taip jis juos mylėjo iki galo.

* Mat. 26, 2. Mark. 14, 1. Luk. 22, 1.

2. Ir po vakarienės, kaip jau *vel-

nias Judošiui Simono, Iškariotui, buvo į širdį įdavęs, kad jį išduotų.

* Luk. 22, 3.

3. *Žinojo Jėzus, kad Tėvas jam višlab buvo į rankas padavęs, ir kad jis nuo Dievo buvo išėjęs, ir vėl einas Dievop:

* per. 18, 4.

4. Kėlėsi jis nuo vakarienės, nusi-vilkio savo rubus, ir ėmęs šiurštą apsijuosė tuomi.

5. Potam jis įsipykę vandens į prau-stuvę, pradėjo mokytinių kojas maz-goti ir džiovinoti šiurštu, kuriuomi jis buvo apsijuosęs.

6. Tai jis atėjo prie Simono Petro; o tas tarė jam: Viešpatie, argi tu man kojas mazgosi?

7. Jėzus atsakydamas tarė jam: ką aš darau, tai tu dabar ne žinai; bet tu tai paskui ištirsi.

8. Tarė jam Petras: niekados tu man kojas ne mazgosi. Jėzus atsakė jam: jei aš tavę ne mazgosu, tai tu ne turi nei jokios dalies su manimi.

9. Tarė jamui Simonas Petras: Vieš-patie, ne tiktai kojas vienas, bet ir rankas bei galvą.

10. Tarė jam Jėzus: kas mazgotas yra, tas ne privalo daugiaus, kaip tiktai kojas mazgotis, bet visas yra čystas. O jus este čysti, bet ne visi.

* per. 15, 3.

11. Nēs *jis gerai žinojo savo iš-davėją; dėl to tarė jis: jus ne visi este čysti.

* per. 6, 64.

12. Bet kaip jis jų kojas buvo maz-gojęs, ėmė jis savo rubus, ir pa-sisėdęs vėl tarė jiems: bau žinote, ką aš jums dariau?

13. Jus vadinate manę *mokytoju ir Viešpatimi, ir gerai sakote; nēs aš tas ir esmi.

* Mat. 23, 8. 10.

14. Taigi, jei *aš, jūsų Viešpats ir mokytojas, jums kojas esmi mazgo-jęs, tai ir jus kits kitam turite kojas mazgoti.

* Luk. 22, 27.

15. Nēs aš *paveikslą jums daviau, kad ir jus darytumbite, kaip aš jums esmi daręs.

* 1 Petr. 2, 21. 1 Jono 2, 6.

16. Iš tiesos, iš tiesos sakau jums: *bernas ne esti didesnis už savo po-ną, nei pasiuntinys didesnis už tą, kurs jį siuntęs.

* per. 15, 20. Mat. 10, 24.

17. Jei tai žinote, išganyti este, jei tai darote.

18. Ne sakau apie jus visus; aš ži-

nau, kuriuos išrinkau; bet kad raštas išsipildytų: *kurs mano duoną valgo, tas manę kojomis mina. *Ps. 41, 10. a.

19. Dabar sakau jums, pirm ne kaip stosis, jeib, kada stosis, jus tikėtumbite, kad aš esmi.

20. Iš tiesos, iš tiesos sakau jums: *kurs priima, jei aš kurį siųsu, tas manę priima; bet kas manę priim, tas tą priim, kurs manę siuntęs.

*Mat. 10, 40. Luk. 9, 48. per. 10, 16. 1 Tes. 4, 8.

21. Tai pasakęs Jėzus apsismutnijo dvasėje, liudijo ir tarė: *iš tiesos, iš tiesos sakau jums: vienas iš jūsų išduos manę.

*Mat. 26, 20. 21.

22. Tai pažiūrėjo mokytiniai viens į kitą, nerimasčiuodami, apie ką jis kalbas.

23. Bet buvo *vienas tarp jo mokytinių, kurs už stalo sėdėjo prie krutinės Jėzaus, kurį Jėzus mylėjo;

*per. 21, 20.

24. Tam pamojo Simonas Petras, kad tyrinėtų, kursai tas esąs, apie kurį jis sakė.

25. Nėsa tas gulėjo prie krutinės Jėzaus, ir tarė jam: Viešpatie, kurs tas?

26. Jėzus atsakė: tai tas yra, kuriam aš *tą kąsnį padažęs duosiu. Ir jis kąsnį padažęs, įdavė tą Judošiui Simonui, Iškarriotui.

*Mat. 26, 23.

27. Ir po to kąsnio įėjo šėtonas į jį. Tai tarė Jėzus jamui: ką tu darai, tai daryk veikiai.

28. Bet to nieks nieko ne suprato iš tų, kurie už stalo sėdėjo, dėl ko jisai jam tai sakė.

29. Kiti dumojo, kadangi Judošius *mašną turėjo, Jėzų jam sakantį: pirk mums, ko privalome ant šventės; arba, kad jis ubagams ką duotų. *per. 12, 6.

30. Taigi kaip jis tą kąsnį ėmęs buvo, išėjo jis tuojaus laukan. Ir buvo naktis.

31. Bet jam išėjus, tarė Jėzus: dabar žmogaus Sunus yra peršviestas, ir Dievas peršviestas jame.

32. Jei Dievas peršviestas jame, tai *Dievas ir jį peršvies savyje ir peršvies jį veikiai.

*per. 12, 23. per. 17, 1.

33. Mieli vaikeliai, dar mažą valandą esmi su jumis. Jus manęs įeškosite, ir kaip *Žydams sakiau, kur aš eimi, jus išskakti ne galite.

*per. 7, 34. per. 8, 21.

34. Ir sakau jums dabar: naują prisakymą duomi jums, kad tarp savęs mylėtumbitės, kaip aš jus

mylėjau, kad ir *jus kits kitą mylėtumbite.

*Mark. 12, 31. a.

35. Ant to kiekvienas numanys, jus mano mokytinius esant, jei meilę tarp savęs turite.

36. Tarė Simonas Petras jam: Viešpatie, kur tu eini? Jėzus atsakė jam: kur *aš eimi, tu manę šį kartą sekti ne gali, bet ↑potam tu manę seksi.

*per. 7, 34. ↑per. 21, 18. 19.

37. Petras tarė jam: Viešpatie, kodėl aš tavę šį kartą ne galiu sekti? aš savo gyvastį už tavę guldysiu.

38. Jėzus atsakė jam: ar tu savo gyvastį už manę guldysi? iš tiesos, iš tiesos sakau tau: *gaidys ne pragys, iki tu manęs tris kartus užsigisi.

*Mark. 14, 30. 72. Luk. 22, 34.

Perskyrimas 14.

Apie Kristaus naudingąjį nuėjimą, apie tikėjimą ir meilę, maldą, šventąją Dvasę ir tikrąjį pakąjį.

Ir jis tarė savo mokytiniams: *jūsų širdis te ne nusigąsta. Jei į Dievą tikite, tai ir į manę tikite.

*perkš. 27.

2. Mano Tėvo namuose *yra daug gyvenimų. Jei ne taipo butų, tai aš jums sakyčiau: Aš eimi, jums vietą pagatavyti.

*2Kor. 5, 1.

3. Ir norint nueičiau, jums vietą pagatavyti, tai aš tačiau vėl sugrįšiu ir jus *savęs imsu, kad jus butumbite, kur aš esmi.

*per. 12, 26. per. 17, 24.

4. Ir kur aš nueimi, tai žinote, ir kelią taipojau žinote.

5. Tarė jam Tamošius: Viešpatie, mes ne žinome, kur tu eini; o kaip galime tą kelią žinoti?

6. Jėzus tarė: *Aš esmi kelias ir tiesa ir gyvastis. Nei vienas ne iškanka Tėvop, kaip ↑per manę.

*Ebr. 9, 8. ↑Epėz. 2, 18. per. 3, 12. Ebr. 7, 25. per. 10, 19. 2Kor. 3, 4. 1Petr. 1, 21.

7. Kad manę pažintumbite, tai pažintumbite ir mano Tėvą. O iš šio česo pažįstate jį ir regėjote jį.

8. Tarė jamui Pilipas: Viešpatie, parodyk mums Tėvą, tai pakaks mums.

9. Jėzus tarė jamui: taip ilgai esmi prie jūsų, o tu ne pažįsti manęs? Pilipai, kurs manę reg, tas reg Tėvą; kaipgi tu sakai: parodyk mums Tėvą?

10. Ar tu ne tiki, kad aš *Tėve, ir Tėvas manyje yra? žodžius, kuriuos aš jums kalbu, ne iš savęs kalbu. Bet *Tėvas, manyje gyvenąsis, daro tus darbus.

*per. 10, 38.

11. Tikēkite man, kad aš *Tēve, ir Tēvas manyje yra; jei ne, ben tādēl darbu tikēkite man. *perkš. 20. † per. 10, 25, 38.

12. Iš tiesos, iš tiesos sakau jums: kurs j manē tik, tas ir tus darbus darys, kurius aš darau, ir dar didesnius darys, ne kaip šius; nēs aš eimi pas Tēvą.

13. Ir ko *jus prašysite mano vardan, tai aš darysu, kad Tēvas pagarbintas būtų Sunuje. *Mark. 11. 24. a.

14. Ką jus prašysite mano vardan, tai aš darysu.

15. Jei *manę mylite, tai mano prisakymus laikykite. *per. 15, 10. 1 Jono 5, 3.

16. O aš Tėvo melsu, ir jis duos jums kitą palinksmintojį, kad tas prie jūsų pasiliktų amžinai,

17. Dvasę tiesos, kurią *svietas ne gal priimti; nėra jis jos ne mato ir ne pažįsta; † bet jus pažįstate ją; nėra ji pasiliekti prie jūsų ir bus jusyje.

18. *Ne paliksu jus siratomis; aš ateimi pas jus. *Jér. 51, 5.

19. Dar maža valandėlė yra, tai svietas jau daugiaus manęs ne regės; bet jus manę regės; nēs aš gyvas esmi, o jus taip jau gyvi busite.

20. Tą dieną jus išpažįsite, kad aš *esmi savo Tėve, ir jus manyje, ir aš jusyje. *per. 17, 21. 22.

21. Kurs mano prisakymus tur ir laiko tus, tas yra manę mylįs. Bet kurs manę myl, tą mano Tėvas mylės, ir aš jį mylėsu ir jam išsireikšu. *Zir. 2, 18.

22. Tarė jam Judošius, ne Iškariotais: Viešpatie, kas tai, kad tu mums nori išsireikšti, o ne svietui?

23. Jėzus atsakydamas tarė jam: *kurs manę myl, tas mano žodį laikys, ir mano Tėvas jį mylės, ir mes prie jo ateisime ir tų gyvenimą prie jo pasidarysime.

*perkš. 21. per. 13, 34. Pam. Ž. 8, 17. † Epėz. 3, 17.

24. Bet kas manęs ne myl, tas mano žodžių ne laiko. Ir žodis, kurį jus girdite, ne esti mano, bet Tėvo, *kurs manę siuntęs. *per. 7, 23.

25. Tai aš jums kalbėjau, pas jus budamas.

26. Bet palinksmintojį, Dvasę šventoji, kurią Tėvas *atsiųs mano vardan, tas jus vislab išmokys ir jums primys vislab, ką aš jums sakiau. *per. 15, 26. a.

27. Pakajų *aš jums paliekmi, savo pakajų aš jums duomi. Ne taip aš jums duomi, kaip svietas duoda. Širdis jūsų te ne nusigąsta ir te nesibijosi.

*Pil. 4, 7.

28. Girdėjote, kad aš jums esmi sakęs: aš nueimi ir sugrištu vėl pas jus. Kad manę mylėtumbite, tai džiaugtumbitės, kad aš sakęs esmi: aš eimi pas Tēvą; nēs *Tėvas didesnis už manę. *per. 10, 29.

29. O dabar sakiau jums, pirm ne kaip stosis, jeib, kuomet tatai stosis, tikėtumbite.

30. Aš toliaus ne daug su jumis kalbėsu; nēs ateiti *kunigaikštis šio svieto ir ant manęs nieko ne tur. *per. 12, 31.

31. Bet jeib svietas išpažintų, kad aš Tēvą myliu ir taip darau, *kaip man Tėvas liepęs: kelkitės ir eikime iš čia.

*per. 10, 18.

Perskyrimas 15.

Graudėnimas ant išsilaikymo tikėjime, meilėje ir kantrume.

Aš tikrasis vynmedis, ir mano Tėvas vynu sodininkas.

2. Kiekvieną vynšakelę prie manęs, vaisiaus ne nešančią, atims jisai, ir kiekvieną vaisiaus nešančią jis apčystys, kad daugiaus vaisiaus neštų.

3. Jus dabar čysti esate dėlei žodžio, kurį aš jums sakiau.

4. Pasilikite manyje, ir aš jusyje. Kaipo vynšakelė nei jokio vaisiaus iš savęs ne gal nešti, jei ji ne pasiliekti prie vynmedžio, taip ir jus ne, jei manyje ne pasiliekate.

5. Aš vynmedis, jus vynu šakelės; kas manyje pasiliekti, ir aš jame, tas daug vaisiaus neša; nēs *be manęs jus nieko ne galite daryti. *2 Kor. 3, 5.

6. Manyje ne pasiliekašis šalin metamas, kaip vynšakelė, ir padžiusta; tokios surenkamos *ir j ugnį metamos, ir tur degti. *Mat. 3, 10.

7. Jei manyje pasiliekate, ir mano žodis jusyje pasiliekti, tai *melsite, ko norite, o tai jums nusiduos. *Mark. 11, 24.

8. Tame mano Tėvas garbinamas, kad daug vaisiaus nešate ir pastojate mano mokytiniais.

9. Kaip manę mano Tėvas myli, taip aš ir jus myliu. Pasilikite mano meilėje.

10. Jei mano prisakymus laikote, tai mano meilėje pasiliekate, kaipo

aš savo Tēvo prisakymus laikau ir pasiliekmī jo meilēje.

11. Toktai jums sakau, kad mano dziaugsmas jusyē pasilikty, ir jūsu dziaugsmas tobulas pastoty.

12. Tai mano prisakymas, kad *kits kitā mylētumbite, kaipo aš jus myliu.

† Mark. 12, 31. a.

13. Niekas didesnīs *meilēs ne tur, kaip tā, kad savo gyvastj paliekti už savo prietelius.

* per. 3, 16. a. per. 10, 12.

14. Jus este *mano prieteliai, jei darote, kā aš jums įsakau. * per. 8, 31.

15. Ne sakau toliaus, kad jus bernai esate; nēs bernas ne žino, kā jo ponas daro. Bet jums sakiau, kad prieteliai esate; nēs vislab, kā aš iš savo Tēvo girdėjau, jums žinoma dariau.

16. Jus manę ne išsirinkote, bet aš jus išsirinkau, ir ant to stačiau, kad *nueitumbite ir vaisiaus neštumbite, ir jūsu vaisius pasilikty; jeib, kad Tēvo meldžiate mano vardan, jis jums tai duoty.

* Mat. 28, 19.

17. Tai jums įsakau, kad viens antrą mylētumbite.

18. Jei svietas jūsu ne kenčia, tai žinokite, kad jis manęs pirm jūsu nekenčes.

* per. 7, 7.

19. Jei *butumbite iš sviety, tai svietas savąjā mylētų; †ale kadangi jus ne iš sviety esate, bet aš jus iš sviety išsirinkau, dėl to jūsu nekenčia svietas.

* 1 Jono 4, 5. † Jono 17, 14.

20. Atsiminkite mano žodžio, jums sakytojo: *bernas ne didesnis už savo poną. Jei jie manę persekinėjo, tai jie ir jus persekinēs; jei jie mano žodj laikē, tai jie ir jūsu laikys.

* Mat. 10, 24. Luk. 6, 40. Jono 13, 16.

21. Bet tai jie darys mano vardo dėlei; *nēs jie to ne pažįsta, kurs manę siuntēs.

* per. 16, 3.

22. Kad ne bučiau atėjęs ir jiems sakēs, tai *jie nei jokio grieko ne turētų; bet dabar jie nieku ne gal atsikalbėti, idant savo griekus teisintų.

* per. 9, 41.

23. Kas manęs nekenčia, tas ir mano Tēvo nekenčia.

24. Kad *aš ne bučiau tus darbus tarp jų darēs, kurius nei vienas ne darēs, tai jie nei jokio grieko ne turētų; bet dabar jie tus yra matę, o tačiau jie ne tiktai manęs, bet ir mano Tēvo nekenčia.

* per. 10, 37.

25. Tačiau, kad išsiipdytų ans žo-

dis, jų zokane parašytasis: *Jie be priežasties manęs neapkenčia.

* Pa. 35, 19. Pa. 69, 5.

26. Bet kad *palinksmintojis ateis, kurj aš jums †siųsu nuo Tēvo, Dvasės tiesos, kuri iš Tēvo išeiti, ta liudys apie manę. * per. 14, 26. † Luk. 24, 49. Nus. Ap. 1, 4.

27. Ogi *irjus liudysite; nēs iš pradžios pas manę buvote.

* Nus. Ap. 1, 8. per. 5, 32.

Perskyrimas 16.

Apie busiantįjį persekinėjimą, Kristaus nutėjimą, šventosios Dvasės urdą, vargų palaimingąjį galą, maldos išklausymą, mokytinių bėgimą.

Tai aš jums sakau, kad ne pasipiktintumbite.

2. *Jie išmes jus iš susirinkimų. Bet ateiti čėsas, kad, kursai jus užmuš, tarsis Dievui garbę daras.

* Mat. 10, 17. per. 24, 9. Mark. 13, 9. Luk. 21, 12.

3. O jie tai jums todėl darys, kad jie *nei mano Tēvo, nei manęs ne pažįsta.

* per. 15, 21.

4. Bet aš jums tai kalbėjau, jeib tada, kad ateis tas čėsas, atsimintumbite to, kad aš jums tai pasakiau. Bet to iš pradžios jums ne sakiau; nēs pas jus buvau.

5. Bet *dabar aš eimi pas tą, kursai manę siuntēs, ir nei viens iš jūsu ne klausia manęs: kur tu eini? * per. 7, 33.

6. Bet kadangi jums tai kalbėjau, jūsu širdis smutka pripildyta yra.

7. Ale *aš jums tiesą sakau: ger jums yra, kad aš nueimi. Nēs jei ne nueimi, †palinksmintojis ne ateiti pas jus; bet jei nueimi, siųsu jį pas jus.

* per. 8, 46. † per. 14, 16. 26.

8. Ir jis atėjęs kaltys sviatą dėl grieko ir dėl teisybės ir dėl sudo.

9. Dėl grieko, kad ne tik j manę;

10. Bet dėl teisybės, kad aš pas Tėvą eimi, ir jau manęs daugiaus ne regėsité;

11. Dėl sudo, kad *kunigaikštis šio sviety jau yra sudytyas. * per. 12, 31. per. 14, 30.

12. Aš turu jums dar daug sakyti, bet *dabar tai pakelti ne galite. * 1 Kor. 3, 1.

13. Bet kada ana, tiesos Dvasė, ateis, *ta įves jus į visą tiesą. Nēs ji nuog savės ne kalbės, bet kā išgirs, tai kalbės, ir ateisiančiuosius daiktus jums apsakys.

* per. 14, 26. 1 Jono 2, 27.

14. Ta manę peršvies; nēsa ji iš manojo ims ir jums apsakys.

15. Vislab, kā Tėvas tur, tai mano yra; dėl to aš sakiau: ji iš manojo ims ir jums apsakys.

* per. 17, 10.

16. Po *mažam, tai ne regēsīte manēs, ir vēl po mažam, tai regēsīte manē; nēs aš eimi pas Tēvā. *per. 7, 33. per. 13, 33.

17. Tai kalbējo keli iš jo mokjītniū tarp savēs: kas tai yra, kā jis mums kalba: po mažam, tai ne regēsīte manēs, ir vēl po mažam, tai regēsīte manē, ir kad aš eimi pas Tēvā?

18. Tai sakē jie: kas tai yra, kad jis kalba: po mažam? mes ne žinome, kā jis kalba.

19. Tai Jēzus suprato, kad jie jo klausī norējo, ir tarē jiems: apie tai klausīnējatēs tarp savēs, kad sakiau: po mažam, tai ne regēsīte manēs, ir vēl po mažam, tai regēsīte manē.

20. Iš tiesos, iš tiesos sakau jums: jus verksīte ir raudosīte, bet sviētas džiaugsis; ale jus smutni busīte; tačiau jūsu smutnybē turēs j džiaugsmā pavirsti. *Ps. 30, 12.

21. *Moterīškē gimdydama smutnybē tur, nēs jos adyna atējo; bet pagimdžiūsi kudikj, jī jau ne atmena tos bēdos iš džiaugsmo, kad žmogus užgīmēs ant sviēto. *1 Maiž. 3, 16. Jēz. 26, 17.

22. Ogi ir jus dabar smutnybē turīte; bet aš jus vēl regēsu, ir jūsų širdis džiaugsis, ir *jūsų džiaugsmā nei vienas ne atims nuog jūsu. *Jēz. 35, 10.

23. Ir *toje dienoje jus nieko ne klausīte manēs. *per. 14, 20.

24. Iš tiesos, iš tiesos sakau jums: jei *ko prašysīte Tēvo mano vardan, tai jis jums duos. *Mark. 11, 24. s.

25. Iksioliāi nieko ne prašēte mano vardan; prašykīte, tai imsīte, kad *jūsų linksmybē butų tobula. *per. 15, 11.

26. Tai aš jums per prilyginimā kalbėjau; bet ateiti čēsas, kad jau daugiaus per prilyginimus jums nekalbēsu, bet aiškiāi apie savo Tēvā jums apsakysu.

27. Tā *dienā jus mano vardan prašysīte; ir ne sakau jums, manē Tēvo už jus prašysiantj. *per. 14, 20.

28. Nēs jis *pats, Tēvas, myl jus, todēl, kad jus manē mylite, ir †tikite, manē nuog Tēvo išėjusj. *per. 14, 21. †per. 17, 8. 25.

29. Aš išėjau nuog Tēvo ir atėjau j sviētā; ir vēl *paliekmi sviētā ir eimi pas Tēvā. *per. 13, 3.

30. Tarē jam mokjītiniai: štai, dabar aiškiāi kalbi ir nei jokio prilyginimo ne sakai.

31. Dabar žinome, *tavę visus daiktus žinantj ir neprivālantj, kad tavęs kas klausų; togidēl tikime, tavę nuog Dievo išėjusj. *per. 21, 17.

32. Jēzus atsakē jiems: dabar jus tikite.

33. Štai, ateiti adyna ir jau atējo, kad jus *išsklaidyti busīte, kiekvienas j savajā, ir manę vienā paliksīte; †bet aš ne esmi vienas; nēs Tēvas yra pas manę. *Sak. 13, 7. Mat. 26, 31. Mark. 14, 27. †Jon. 8, 16.

34. Tai su jumis kalbėjau, kad manyje *pakajū turētumbīte. Sviēte tužbā turīte; bet †bukite linksmi, aš pergālėjau sviētā. *per. 14, 27. Rym. 5, 1. Epēz. 2, 14. Kol. 1, 20. †Jēz. 35, 4.

Perskyrimas 17.

Kristaus malda už savę, savo mokjītnius, bažnyčią ir susirinkimā.

Tai kalbėjēs Jēzus, *pakėlē savo akis dangun ir tarē: Tēve, adyna atējo, kad savo Sunų peršviestumbēi, kad ir tavę tavo Sunus peršviestų. *per. 11, 41.

2. Kaip tu jam *macę davei ant viso kuno, jeib jis amžinajā gyvatā duotų visiems, kurius tu jam davei. *Mat. 11, 27. s.

3. Bet tai yra amžinoji gyvata, kad jie tavę, vienatijj tikrājį Dievā esantj, ir kurj tu siuntei, Jėzū Kristū, pažintų.

4. Aš tavę peršviečiau ant žemės ir *pabaigiau darbā, tavęs man duotājį, kad tą daryčiau. *per. 4, 34.

5. Irgi dabar peršviesk manę, tu Tēve, prie savēs, su ta šviesyje, kurią turėjau *pas tavę, sviētui dar ne be esant. *per. 1, 1. per. 8, 58. per. 10, 30.

6. Aš tavo vardā apreiškiāu žmonėms, kurius tu man iš sviēto davei. Jie tavo buvo, ir tu juos man davei, ir jie tavo žodj laikē.

7. Dabar jie žino, kad vislab, kā tu man davei, nuo tavęs yra.

8. Nėsa žodžius, tavęs man duotuosius, aš jiems daviau; ir jie juos priēmē ir tikrai išpažino, *manę nuog tavęs išėjusj, ir tik, kad tu manę siuntēs. *per. 16, 27. 30.

9. Aš meldžiu už juos, ir ne meldžiu už sviētā, bet už tus, kurius tu *man davei; nėsa jie taviejį yra. *per. 6, 37.

10. Ir vislab, kas mano yra, tai ir tavo, ir *kas tavo, tai ir mano yra; o aš peršviestas esmi juose. *per. 16, 15.

11. Ir aš ne esmi daugiaus ant sviēto; bet jie yra ant sviēto, o aš ateimi pas tavę. Šventasis Tēve, išlaikyk juos savo

vardan, kuriuos tu man davei, kad jie vienu būtų, *kaipo ir mudu.

* per. 10, 30.

12. Koliai aš pas juos buvau ant svieto, išlaikiau juos tavo vardan. Kuris tu man davei, tuos apsaugojai, ir *nei viens iš jų ne prapuolė, kaip tikt prapulties sunus, kad raštas išsipildytų.

* per. 6, 39. † Ps. 109, 8.

13. Bet dabar aš pas tavę ateimi ir kalbu tokiai ant svieto, kad jie savyje *pilnai turėtų mano linksmybę.

* per. 15, 11.

14. Aš jiems daviau savo žodį, ir svietas jų nekenčia; nėra jie ne yra iš svieto, kaip ir aš ne esmi iš svieto.

15. Ne meldžiu, kad juos atimtumbei iš svieto, bet kas juos *apsaugotumbei nuog pikto.

* 2 Tes. 3, 3.

16. Jie ne yra iš svieto, kaip ir aš ne esmi iš svieto.

17. Pašvėsk juos savo tiesoje; nėra *tavo žodis yra tiesa.

* per. 8, 40.

18. Kaipo tu manę siuntei į sviatą, taip ir aš juos siunčiu į sviatą.

19. Aš pats pasišvenčiu už juos, kad ir jie pašvęsti būtų tiesoje.

* 1 Kor. 1, 2. 30. Ebr. 2, 11.

20. Ale aš ne tiktai už juos meldžiu, bet ir už tus, *kurie per jų žodį į manę tikės,

* per. 20, 31.

21. Kad jie visi *vienu būtų, kaipo tu, Tėve, manyje ir aš tavyje; kad ir jie musyje vienu būtų, kad svietas tikėtų, tavę siuntusį manę.

* Gal. 3, 28.

22. Ir aš jiems daviau šlovę, kurią tu man davei, kad *jie vienu būtų, kaip mudu vienu esava;

* Nus. Ap. 4, 32.

23. Aš *juose, ir tu manyje, kad jie tobuli būtų į vieną, ir svietas išpažintų, kad tu manę siuntęs, ir myli juos, kaip tu manę myli.

* 1 Kor. 6, 17.

24. Tėve, aš noru, kad, *kur aš esmi, ir tie pas manę būtų, kuriuos tu man davei, kad jie mano šlovę regėtų, kurią tu man davei; nės tu manę mylėjai pirm svieto nugruntavojimo.

* per. 12, 26.

25. Teisusis Tėve! *svietas tavęs ne pažįsta; bet aš tavę pažįstu, o šie išpažįsta, kad tu manę siuntei.

* per. 15, 21.

26. O aš jiems tavo vardą žinomą dariau ir jiems žinomą darysu, kad meilė, kuria tu manę myli, *butų juose, ir aš juose.

* per. 15, 9.

Perskyrimas 18.

Kristaus kentėjimas darže, po Kaipošium ir po Pilota.

Tai Jėzus kalbėjęs, *išėjo su savo mokytiniais per upę †Kidrono; čia daržas buvo, į kurį jis įėjo ir jo mokytiniai.

* Mat. 26, 36. Mark. 14, 32. † 2 Zom. 15, 23.

2. Bet Judošius, kurs jį išdavė, taipojau tą vietą žinojo; nės Jėzus tankiai *susieidavo tenai su savo mokytiniais.

* Luk. 21, 37.

3. Taigi kaip *Judošius buvo su saviimi ėmęs pulką ir vyriausiųjų kunigų bei Parizėusių tarnus, atėjo jis ten su žiburiais, žvakėmis ir su ginklais.

* Mat. 26, 47.

4. Taigi Jėzus, *žinodamas vislab, kas jam nusiduosią, išėjęs tarė jiems: ko jus jėškote?

* per. 19, 28.

5. Jie atsakė jam: Jėzaus iš Nazaret. Jėzus tarė jiems: Aš tas esmi. Bet Judošius, kurs jį išdavė, taipojau su jais stovėjo.

6. Kaipgi Jėzus jiems sakė: *Aš tas esmi! tai jie traukės atgalios ir ant žemės parvirto.

* per. 6, 20.

7. Tai jis juos vėl klausė: ko jėškote? bet jie tarė: Jėzaus iš Nazaret.

8. Jėzus atsakė: aš sakiau jums, kad aš tas esmi; jeigu manęs jėškote, tai šie te einie.

9. (Kad ans *žodis, jo pasakytasis, išsipildytų: ne prapuldžiau nei vieno iš tų, kuriuos tu man davei.)

* per. 17, 12.

10. Tai Simonas Petras, turėdamas kardą, *tą ištraukė ir ištikęs vyriausiojo kunigo berną, nukirto jam jo dešinę ausį; o tas bernas vardu buvo Malkus.

* Mat. 26, 51. Mark. 14, 47. Luk. 22, 50.

11. Tai Jėzus tarė Petru: [kišk savo kardą į makštį. *Argi aš ne gersu tą kylliką, kurį mano Tėvas man davęs?

* Mat. 20, 22.

12. Bet *pulkas, ir vyriausiasis kareivių, ir Žydų tarnai, Jėzų sugavę, jį surišo,

* Mat. 26, 57. Mark. 14, 53.

13. Ir *nuvedė jį pirmiaus pas Anošių, tas buvo Kaipošiaus uošvis, kurs tą metą vyriausiasis kunigas buvo.

* Mat. 26, 57. Mark. 14, 53. Luk. 22, 54.

14. Bet Kaipošius tasai buvo, *kursai Žydams rodijo, ger esant, kad vienas žmogus nužavintas būtų už žmones.

* per. 11, 50.

15. Ale Simonas Petras sekė Jėzų, o ir kits mokytinis. Tas mokytinis

vyriausiamjam kunigui pažįstamas buvo ir su Jėzumi įėjo į vyriausiojo kunigo palochių.

16. *Bet Petras lauke stovėjo už durų. Tai laukan išėjęs antrasis mokytinis, kurs vyriausiamjam kunigui pažįstamas buvo, kalbėjo su vartininke ir Petrą įvedė. *Mat. 26, 69. s.

17. Tai merga vartininkė tarė Petru: ar ne ir tu esi vienas to žmogaus mokytinių? jis sakė: ne esmi.

18. Bet stovėjo bernai bei tarnai, ir buvo anglių ugnį susikūrę; nėra šalta buvo, ir šildėsi. O Petras pas juos stovėjo ir šildėsi.

19. Bet vyriausiasis kunigas klausė Jėzų apie jo mokytinius ir apie jo mokslą.

20. Jėzus jam atsakė: *aš drąsiai atvirai švietui kalbėjau. Aš visados mokinau mokyklose ir bažnyčioje, kur visi Žydai susieina, ir slapčiai nieko ne kalbėjau. *Luk. 2, 46. Luk. 4, 14. 15. Jono 7, 14. 26.

21. Kamgi manę apie tai klausai? paklausk apie tai tus, kurie girdėjo, ką aš jiems kalbėjau; štai, tie žino, ką aš sakiau.

22. Bet jam tai bekalbant, *vienas tų tarnų, kurie čia drauge stovėjo, Jėzui per ausį davė, sakydamas, ar taip tau reikia atsakyti vyriausiamjam kunigui? *1 Kar. 22, 24.

23. Jėzus atsakė: jei piktai kalbėjau, išliudyk, tai pikt esant; bet jei gerai kalbėjau, kodėl manę muši?

24. Ir Anošius jį surištą nusiuntė pas vyriausįjį kunigą Kaiposių.

25. *Bet Simonas Petras stovėjo ir šildėsi. Tai jie sakė jam: ar tu ne esi vienas jo mokytinių? bet jis užsigynė tarydamas: ne esmi. *Mat. 26, 58. 69. s.

26. Sakė jam vienas vyriausiojo kunigo tarnų, gentis ano, kurio ausį Petras buvo nukirtęs: ar aš tavę ne regėjau darže pas jį?

27. Tai Petras vėl užsigynė. Ir tuojaus gaidys pragydo.

28. Tai jie nusivedė Jėzų nuog Kaiposiaus į sudo butą. Ir buvo anksti. Ir jie ne įėjo į sudo butą, kad ne pastotų nečysti, bet velykas valgytų. *Mat. 27, 2. Mark. 15, 1.

29. Tai išėjęs Pilotas pas juos, tarė? ko turite skųsti ant šio žmogaus?

30. Jie atsakydami tarė jam: kad tas

ne būtų piktadėjas, tai mes ne butumbime jį tau padavę.

31. Tai Pilotas jiems atsakė: *taigi imkite jį ir sudykite jį pagal savo zokaną. Tai Žydai jam tarė: mums nei vieną ne valia nužavinti. *per. 19, 6.

32. Kad išsipildytų Jėzaus žodis, *kurį jis kalbėjo, paženklindamas, koku smerčiu jis mirsiąs. *Mat. 20, 19.

Mark. 10, 33. Luk. 18, 32.

33. Tai *Pilotas vėl įėjo į sudo butą, ir pasivadinęs Jėzų, tarė jam: argi tu esi Žydų karalius? *Mat. 27, 11. Luk. 23, 3.

34. Jėzus atsakė: ar tu tai pats iš savęs kalbi? arba ar kiti tau tai apie manę pasakė?

35. Pilotas atsakė: ar aš Žydas esmi? tavo žmonės ir vyriausieji kunigai tavę man padavė; kagi padarei?

36. Jėzus atsakė: *mano karalystė ne esti iš šio svieto. Kad mano karalystė iš šio svieto būtų, mano tarnai dėlei tos kariautų, kad ne bučiau Žydams paduotas; bet dabar mano karalystė ne esti iš čia. *per. 6, 15.

37. Tai tarė jam Pilotas: argi tai tu tačiau esi karalius? Jėzus atsakė: *tu sakai, aš esmi karalius. Aš ant to gimęs ir ant svieto atėjęs, kad liudyčiau tiesą. Kurs iš tiesos yra, tas klauso mano balso. *1 Tim. 6, 13.

38. Pilotas tarė jam: kasgi yra tiesa? Ir tai pasakęs, išėjo vėl pas Žydus ir tarė jiems: *aš ne randu nei jokios kaltės ant jo. *Mat. 27, 23. Mark. 15, 14. Luk. 23, 14.

39. Bet *jus tokį paprotį turite, kad aš jums ant velykų vieną paleisčiau; argi dabar norite, kad aš jums Žydų karalių paleisčiau. *Mat. 27, 15.

40. Tai jie vėl visi šaukė, tarydami: ne tą, bet *Barabošį. Ale Barabošius buvo razbaininkas.

*Mat. 27, 20. Mark. 15, 11. Luk. 23, 18.

Perskyrimas 19.

Kristaus nuplakimas, apvainikavimas, kryžiuojimas, smertis ir palaidojimas.

Tai Pilotas Jėzų ėmęs, jį nuplakė.

*Mat. 27, 26. 27. Mark. 10, 34. per. 15, 15.

2. Ir kareiviai *nupynę vainiką iš erškėčių, uždėjo tą ant jo galvos, ir apsiautė jį purpuros rubu, *Mat. 27, 29.

3. Ir tarė: Buk pasveikintas, Žydų karaliau. Ir *davė jam per ausis. *Mat. 20, 67.

4. Tai *Pilotas vėl laukan išėjęs, tarė jiems: žiurėkite, aš jums jį išve-

du laukan, kad išpažintumbite, manę ant jo nei jokios kaltės ne randantį.

* per. 18, 29.

5. Taip Jėzus laukan išėjo, nešdamas erškėčių vainiką ir purpuros rubą. Ir jis sakė jiems: štai, žiurėkite, kok-sai žmogus!

6. Ir išvydę jį vyriausieji kunigai ir tarnai, šaukė sakdami: nukryžiovok, nukryžiovok! Pilotas sako jiems: imkite jį; nėra aš ne randu nei jokios kaltės ant jo.

7. Žydai jam atsakė: *mes prisakymą turime, ir pagal tą prisakymą jis tur mirti; nės jis pats Dievo sunumi pasidarė.

* 3 Maiž. 24, 15, 16. 5 Maiž. 18, 20.

8. Pilotas išgirdęs tus žodžius, juo daugiaus bijojosi;

9. Ir vėl *jėgęs į sudo butą, tarė Jėzui: iš kur tu esi? bet Jėzus jam nieko ne atsakė.

* per. 18, 33.

10. Tai Pilotas tarė jam: ar nekalbi su manimi? ar ne žinai, manę macę turintį, tavę nukryžiovoti, ir macę turintį, tavę *paleisti?

* per. 18, 39.

11. Jėzus atsakė: tu ne turėtumbei nei jokios macės ant manęs, jei ji tau ne butų duota iš aukštybės. Togidėl kurs manę tau išdavė, didesnį grieką tur.

12. Iš to čėso jėškojo Pilotas, kaipo jį paleistų. Bet Žydai šaukė, tarydami: jei tu jį paleidi, ne esi ciecoriaus prietelis; nės kas karaliumi daros, tas yra prieš ciecorių.

13. Pilotas, išgirdęs tus žodžius, išvedė Jėzų laukan ir užsisėdo ant sudo krasės, ant vietos, vadinamos akmeninis išgrindimas, žydiškai Gabata.

14. Bet buvo prisigatavijimo diena prieš velykas, apie šeštąją adyną. Ir jis tarė Žydams: štai, jūsų karalius!

15. Bet jie šaukė: šalin, šalin su tuomi, *nukryžiovok jį. Tarė Pilotas jiems: ar aš jūsų karalių kryžiovos? Vyriausieji kunigai atsakė: mes ne turime nei jokio karaliaus, kaip tikt ciecorių.

* perkš. 6.

16. Tai jis jiems jį padavė, kad būtų nukryžiovotas. Bet jie ėmė Jėzų ir jį nuvedė.

17. Ir jisai, nešdamas savo kryžių, išėjo ant *vietos, vadinamos Lavongalvių vieta, žydiškai vadinamos Golgata.

* Mat. 27, 33, s.

18 Čia jį nukryžiovojo, ir su juomi kitudu, abyšaliai, bet Jėzų viduryje tarp jų.

19. Bet Pilotas parašė užrašą ir pastatė tą ant kryžiaus; jį buvo parašyta: Jėzus iš Nazaret, Žydų karalius.

20. Tą užrašą skaitė daug Žydų; nėra ta vieta arti miesto buvo, kur Jėzų nukryžiovojo. Ir buvo parašyta žydiškai, grykiškai ir lotyniškai.

21. Tai tarė Žydų vyriausieji kunigai Pilotui: ne rašyk: Žydų karalius, bet jį sakiųs: aš esmi Žydų karalius.

22. Pilotas atsakė: ką parašiau, tai parašiau.

23. Bet *kareiviai, Jėzų nukryžiovoje, ėmė jo rubus ir padarė ketures dalis, kiekvienam kareiviui vieną dalį, taipojau ir sermėgą. Bet sermėga buvo nesiuta, nuo pat viršaus per visą austa.

* Mat. 27, 35. Mark. 15, 24.

24. Tai kalbėjo jie tarp savęs: ne perdalykime tą, bet meskime burtą apie ją, kam ji tekti turės. Kad išsipildytų raštas, sakąsis: *jie mano rubus tarp savės dalijosi, ir ant mano sermėgos jie burtą metė. Tai darė kareiviai.

* Ps. 22, 19.

25. Bet stovėjo pas Jėzaus kryžių jo motyna ir jo motynos sesuo, Marija, Klėopo pati, ir Marija Madlyna.

26. Tai Jėzus išvydęs savo motyną ir mokytinį, kurį jis mylėjo, šale stovintį, tarė savo motynai: moterišk, štai, tai tavo sunus.

27. Potam jis tarė mokytiniui: štai, tai tavo motyna. Ir iš tos adynos ėmė ją mokytinis pas savę.

28. Paskui Jėzus *žinodamas, jau vislab atlikta esant, †kad raštas išsipildytų, tarė: aš trokštu.

* per. 13, 3. † Ps. 22, 16.

29. O stovėjo ten rykas, pilnas uk-soso. Bet jie pripildė kempinę *uk-soso, ir apdėję tą aplink yzopą, prilaikė ją prie jo burnos.

* Ps. 69, 22.

30. Bet kaip Jėzus paragavęs buvo uk-sosą, tarė jis: atlikta. Ir palenkęs galvą, išleido dvasę.

31. Bet Žydai, dienai prisigatavijimo esant, kad lavonai subatoje ant kryžiaus ne pasiliktu, (nėsa didė buvo ta sabatos diena,) meldė Piloto, kad jų blauzdkauliai sulaužyti ir jie nuimti būtų.

32. Tai atėjo kareiviai ir pirmamjam

sulaužē blauzdkaulius ir antramjam, kursai su juomi buvo nukryžīavotas.

33. Bet pas Jēzū atējē ir regēdami, jī jau numirusj, ne laužē jo blauzdkaulius.

34. Bet vienas iš kareivīų atvērē su ragotinė jo šonā, ir tuojaus išējo kraujas ir vanduo.

35. Ir tas, kursai tai regējēs, liudijo apie tai, ir jo liudijimas yra tiesa; ir tas žino, tiesā sakās, kad ir jus tikētumbite.

36. Nēsa tai nusidavē, kad raštas išsipildytų: ne turite *nei vieno jo kaulo sulaužyti.

* 2 Maiž. 12, 46.

37. Ir vėl kitas *raštas kalba: jie įžvelgs, kurj jie perdurē.

* Sak. 12, 10. Apr. 1, 7.

38. Potam meldē Piloto Juozēpas iš Arimatios, kurs buvo Jēzaus mōkjtinis, bet slapčiai, iš baimēs dēl Žydų, kad nuimtų Jēzaus lavonā. Ir Pilotas tai pavelijo. Dēl to atējo jis ir nuēmē Jēzaus lavonā.

39. Bet atējo ir Nikodēmus, kurs *kitā kartā naktje pas Jēzū atējēs buvo, atnešdamas tsumaišytų mirų ir aloēs, apie šimtą svarų.

* per. 3, 2. † Mat. 2, 11,

40. Tai ēmē juodu Jēzaus lavonā ir įvyniojo jī į drobes su žolėmis, kaip Žydai liub palaidoti.

41. Bet buvo prie tos vietos, kur jis nukryžīavotas buvo, daržas, ir tame darže naujas kapas, į kurj niekados nei vienas ne buvo įdētas.

42. Čionai juodu Jēzū padējo dēl Žydų prisigatavijimo dienos, kadangi tas kapas arti buvo.

Perskyrimas 20.

Kristaus prisikēlimas Judēoje apreikštas ir patvirtintas.

*Pirmoje dienoje sabatų (arba nedēlės) ateiti Marija Madlyna anksti, kaip dar tamsi buvo, pas kapā, ir išvysta, akmenį nuog kapo atimtą esant.

* Mat. 28, 1. Mark. 16, 1. Luk. 24, 1.

2. Tai jī bēga ir ateiti pas Simonā Petrā ir pas anā kitā mōkjtinį, kurj Jēzus mylėjo, ir sako jiems: atēmē Viešpatį iš kapo, ir ne žinome, kur jī padējo.

3. Tai *išējo Petras ir antrasis mōkjtinis ir atējo pas kapā.

* Luk. 24, 12.

4. Bet tuodu bēgo podraug, ir antrasis mōkjtinis pranoko Petrā ir pirma atējo pas kapā.

5. Pasilenkēs žiuri ir mato drobes padētas; bet pats ten ne jėjo.

6. Tai atējo Simonas Petras paskui jī ir jėjo į kapā ir išvysta drobes padētas,

7. Ir *skepetā, kuria Jēzaus galva buvo aprišta, ne pas drobes padēta, bet į šalį, suvyniotā, skyriu ant kitos vietos.

* per. 11, 44.

8. Tai jėjo ir antrasis mōkjtinis, kurs pirmiaus atējo pas kapā, ir išvydo ir tikėjo.

9. Nēs jie dar ne išmanē raštā, kad jis turėjo keltis iš numirusiųjų.

10. Tai mōkjtiniai vėl paėjo podraug.

11. Bet Marija stovėjo pas kapā lauke verkdamā. O kaip jī verkē, žvilgterėjo jī į kapā,

12. Ir pamatē du *angielu baltuose rubuose sėdinčių, vienā prie galvos, ir antrąjį prie kojų, kur jie buvo Jēzaus lavonā padēję.

* Mat. 28, 5. 6. Mark. 16, 5.

13. Ir tuodu jai tarē: moterišk, ko verki? jī sakē jiems: jie atēmē mano Viešpatį, o aš ne žinau, kur jie jī padējo.

14. Ir tai atsakydama atsigręžē jī atgalios ir *išvysta Jēzū stovint ir ne žino, tai Jēzū esantį.

* Mat. 28, 9. Mark. 16, 9.

15. Sako jai Jėzus: moterišk, ko verki? ko jėškai? ana dumojo, tai dar žininkā esantį, ir sako jam: pone, ar tu jī šalin panešei, tai pasakyk man, kur jī padėjai, tai aš jī atsinešu.

16. Tarē jai Jėzus: Marija. Tai jī atsigręžusi sako jam: Rabuni! tai mūsų žodžiu: Mōkjtou.

17. Tarē jai Jėzus: ne pakrutik manęs; nēs dar ne užžengiau pas savo Tėvą. Bet eik *pas mano brolius ir pasakyk jiems: Aš užžengiu pas savo Tėvą ir pas jūsų Tėvą, pas savo Dievą ir pas jūsų Dievą.

* Ps. 22, 23. Ebr. 2, 11. 12.

18. *Ateit Marija Madlyna, mōkjtiniams pranešdamā: tās Viešpatį regėjau, ir jis man tai pasakē.

* Mark. 16, 10. † 1 Maiž. 32, 30.

19. Bet *vakare anos pirmosios dienos sabatų (t. e. nedēlės), kaip mōkjtiniai susirinkę, ir durys užrakintos buvo iš baimēs dēl Žydų, atējo Jėzus ir stojos į vidurį ir tarē jiems: pakajus jūmus!

* Luk. 24, 36.

20. Ir tai pasakēs, *parodē jis jiems rankas ir savo šonā. Tai mōkjtiniai prasidžiugo, išvydē Viešpatį,

* 1 Jono 1, 1.

21. Ir Jėzus vėl tarē jiems: pakajus jūmus. *Kaipo manę siuntē Tėvas, taip ir aš jus siunčiu.

* Jėz. 61, 1. Jono 17, 18.

22. Ir tai ištareš, kvėpė į juos ir tarė jiems: imkite šventąją Dvasę!

23. *Kuriems jus griekus atleisite, tiems tie yra atleisti; ir kuriems jus tus ne atleisite, tiems tie ne bus atleisti.

*Mat. 16, 19. per. 18, 18.

24. Bet Tamošius, vienas iš anų dvylika, kurį vadina dvynu, ne buvo su jais, kaip Jėzus atėjo.

25. Todėl sakė jam kiti mokytiniai: mes regėjome Viešpatį. Bet jis jiems sakė: jei ne išvysu jo rankose vinių vietas ir ne įdėsu savo pirštą į vinių vietas ir ne įdėsu savo ranką į jo *šoną, ne įtikėsiu.

*per. 19, 34.

26. Ir po aštuonių dienų buvo vėl jo mokytiniai viduje, ir Tamošius su jais; ateina Jėzus, *durims esant užrakintoms, ir stojas į vidurį ir sako: pakajus jums!

*perkš. 19.

27. Potam tarė jis Tamošiui: duok šen savo pirštą ir regėk mano rankas, ir ištiesk savo ranką, ir įdėk ją į mano šoną, ir nebuk netikys, bet tikys.

28. Atsakė Tamošius ir tarė jam: *Mans Viešpatie ir mans Dieve!

*1 Kar. 18, 39.

29. Sako jam Jėzus: kadangi tu manę matei, Tamošiau, tai tiki. Išganytingi, *kurie ne mato, o tačiau tik.

*1 Petr. 1, 8.

30. Ir daug kitų ženklų darė Jėzus po akių savo mokytinių, kurie ne parašyti šitose knygose.

31. Bet tie yra parašyti, kad tikėtumbite, Jėzų esantį Kristų, Dievo Sunų, ir kad per *tikėjamą gyvastį turėtumbite jo vardan.

*1 Jono 5, 13.

Perskyrimas 21.

Kristaus prisikėlimas Galilėjoje apreiškimas.

Potam vėl pasirodė Jėzus mokytiniams pas mares prie Tibėrios. Bet jis taip pasirodė:

2. Buvo poodraug Simonas Petras ir Tamošius, kurs dvynu vadinamas, ir Natanaėlis iš Kanos Galilėos ir sunudu Zebedėjaus ir kitudu jo mokytinių.

3. Sako *jiems Simonas Petras: aš eisu žvejoti; jie sako jam: tai eisime ir mes su tavimi. Jie išėjo ir tuojaus įžengė į laivą; ir tą naktį nieko ne sugavo.

*Luk. 5, 5.

4. Bet dabar jau praaušus, stovėjo Jėzus prie krašto; bet mokytiniai *ne žinojo, tai Jėzų esantį.

*per. 20, 40. Luk. 24, 16.

5. Tarė jiems Jėzus: vaikai, ar ne turite ko valgyti? jie atsakė jam: ne turime.

6. Bet jis sakė jiems: *meskite tinklą po laivo dešinės, tai rasite. Tai jie metė ir daugiau ne be įstengė jį traukti dėl žuvių daugumo.

*1. Luk. 5, 4.

7. Tai tarė ans mokytinis, kurį Jėzus mylėjo, Petrai: tai Viešpats! Simonas Petras išgirdęs, tai Viešpatį esantį, apsijuosė marškiniais (nės buvo nuogas,) ir įsimetė į mares.

8. Bet kiti mokytiniai atėjo laivu (nės ne toli buvo nuo krašto, bet apie du šimtu mastų,) traukdami tinklą su žuvimis.

9. Kaipgi jie išėjo ant krašto, išvydo jie anglių padėtų ir žuvių ant jų bei duonos.

10. Tarė jiems Jėzus: atneškite tų žuvių, jūsų dabar sugautųjų.

11. Įžengė Simonas Petras ir ištraukė tinklą ant žemės, pilną didžiųjų žuvių, šimtą ir penkisdešimtis ir tris. Ir norint jų taip daug buvo, tačiau ne sutruko tinklas.

12. Tarė jiems Jėzus: eikšte, laikykite pusryčius. Bet nei viens iš mokytinių ne drįso jo klausti: kas tu esi? žinodami, Viešpatį esantį.

13. Tai ateina Jėzus ir ima duoną ir duoda jiems, *taipojau ir žuvis.

*per. 6, 11.

14. Ogi tai yra jau trečias kartas, kad Jėzus pasirodė savo mokytiniams, prisikėlęs budamas iš numirusiųjų.

15. Taigi jiems pusryčius pavalgius, tarė Jėzus Simonui Petrai: Simone Jonošiau, ar tu manę daugiau myli, ne kaip šie? jis sako jam: berods, Viešpatie, tu žinai, kad aš tavę myliu. Sako jis jam: ganyk mano erylčius.

16. Jis antrą kartą sako jam: Simone Jonošiau, ar myli manę? Jis sako jam: berods, Viešpatie, tu žinai, kad aš tavę myliu. Jis sako jam: *ganyk mano avis.

*Nus. Ap. 20, 28. 1 Petr. 5, 2, 4.

17. Sako jis trečią kartą jamui: Simone Jonošiau, ar myli manę? Petras nusismutnijo, kad jis jam trečią kartą sakė: ar myli manę? Ir sakė jam: Viešpatie, *tu visus daiktus žinai, tu žinai, kad aš tavę myliu. Sako jam Jėzus: ganyk mano avis.

*per. 16, 30. Zir. 42, 19. Bar. 3, 32.

18. Iš tiesos, iš tiesos sakau tau: kaip tu jaunesnis buvai, pats apsi-juosdavai ir vaikščiodavai, kur norėdavai; *bet kad paseši, ištiesi savo rankas, ir kits tavę apjuos ir nuves, kur ne nori.

*2 Petr. 1, 14.

19. Bet tai jis sakė paženklindamas, koku smerčiu jis Dievą garbįsias. Bet tai sakęs, tarė jis jam: sek manę!

20. Bet Petras atsigręžęs, pamatė se-
kant tą mokytinį, *kurį Jėzus mylėjo, kursai taipojau prie jo krutinės prie vakarienės buvo gulėjęs ir taręs: Viešpatie, kursai yra tavę išduodąsis?

*per. 13, 23.

21. Tą Petras išvydęs, sako Jėzui: Viešpatie, ogi šis ką?

22. Sako jam Jėzus: jei aš noru, kad jis pasiliktu, ikikoliai aš ateimi, kas tau tai rup? tu sek manę.

23. Tai išėjo tas žodis tarp brolių: tas mokytinis ne miršta. Ir Jėzus ne sakė jam: jis ne miršta, bet: jei aš noru, kad jis pasiliktu, ikikoliai aš ateimi, kas tau tai rup?

24. Tai yra tas mokytinis, *kursai liudija apie šitus daiktus, ir kurs tai yra parašęs. Ir mes žinome, jo liudymą tiesą esantį.

*per. 15, 27.

25. Bet ir daugel kitų daiktų yra, kuriuos Jėzus darė, kurie, kad po kits kito turėtų parašyti buti, misliju, kad nei pats svietais ne galėtų aptverti tų knygų, kurios būtų rašytinos.

Darbai (arba nusidavimai) Apaštaly, per šventąjį Lukošių rašyti.

Perskyrimas 1.

Kristaus užžengimas, Motiejaus pavadinimas ant apaštaly urėdo.

Pirmąją kalbą tiesa sutaisiau, mie-
las Teopile, apie vislab tai, ką Jė-
zus pradėjo, ir daryti, ir mokytį,

2. Iki tai dienai, kurioje jis paimtas buvo, kaip jis apaštalamis, kuriuos jis buvo išsirinkęs, per šventąją Dvasę paliepimą buvo davęs;

3. Kuriems jis po savo kentėjimo pats gyvas pasirodė per tuleropus išsireiškimus, ir davėsi regėtis tarp jų keturisdešimt dienų, ir kalbėjo su jais *apie Dievo karalystę.

*Luk. 17, 20. 21. Rym. 14, 17.

4. Ir suvadinęs juos, liepė jiems, idant ne išeitų iš Jėruzalės, bet lauktų pažadėjimo Tėvo, kurį (sakė jis) *gir-
dėjote iš manęs;

*Jono 15, 26. s.

5. Nės *Jonas krikštijo vandenimi, bet jus busite šventąją Dvasę krikš-
tyti, ne ilgai po šių dienų.

*per. 11, 16. per. 13, 24. per. 19, 4. Mat. 3, 11.

6. Bet tie, kurie buvo susiėję, klausė jo, tarydami: Viešpatie, ar tu šiuo česu *vėl attaisysi karalystę Izraelio?

*Luk. 24, 21.

7. Bet jis tarė jiems: ne pareitis jums žinoti česą arba adyną, kurią Tėvas savo macei pasilaikęs yra;

8. Bet jus gausite šventosios Dva-
sės galybę, kuri ant jūsų ateis, ir busite mano liudininkais Jėruzalėje

ir visoje Judėjoje ir Samarioje, ir iki žemės krašto.

9. Ir tai taręs, *tapė jis paimtas re-
gimai, ir debesis jį šalin atėmė po jų akių.

*Luk. 24, 51.

10. Ir jiems bežiurint paskui jį, jam dangun žengiant, štai, *du vyru bal-
tuose rubuose stovėjo pas juos,

*Luk. 24, 4. Jono 20, 12.

11. Kuriuodu ir sakė: jus vyrai iš Galilėos, kam čia stovite dangun žiu-
rėdami? šis Jėzus, kursai nuo jūsų paimtas yra dangun, vėl taipo *ateis, kaipo jus jį regėjote dangun žengiant.

*Luk. 21, 27. 1 Tes. 4, 16.

12. Tai jie sugrįžo į Jėruzalę nuo *kalno, kursai vadinamas alyvų kal-
nas, ir yra arti Jėruzalės, tikt per sabatos kelią.

*Luk. 24, 50. 51. 52.

13. Ir kaip jie įėjo, užkopo jie ant viršutinio gyvenimo; nės čia laikėsi *Petras ir Jokubas, Jonas ir Endrie-
jus, Pilipas ir Tamošius, Baltramie-
jus ir Matėošius, Jokubas, Alpėjaus sunus, ir Simonas Zelotes, ir Judas Jokubo.

*Mat. 10, 2.

14. Tie visi buvo podraug, *vienšir-
džiai besimelsdami ir prašydami, su moterimis ir su Marija, Jėzaus mo-
tyna, ir su jo broliais.

*per. 2, 1. 42. per. 4, 24.

15. Ir tose dienose kėlėsi Petras tarp mokytinių, tarė (bet buvo pul-
kas vardų podraug susijusiųjų apie šimtą ir dvidešimt):

16. Jus vyrai ir broliai, turėjo *išsipildyti tas raštas, kurį pirm to sakiusi yra šventoji Dvasė per burną Dovidio apie Judošių, kursai buvo vadas tų, kurie Jėzų sugavo; *Ps. 41, 10. s.

17. Nės jis buvo su mumis *skaitytas, ir buvo šį urėdą su mumis gavęs.

*Luk. 6, 16.

18. Tas nusipelnė dirvą už algą ne teisybės ir *pasikorė ir pusiau perplyšo, ir visi jo viduriai išpuolė. *Mat. 27, 5.

19. Ir tai žinoma visiems Jėruزالėje gyvenantiems, taipo, kad *ta dirva vadinama jų žodžiu Akeldama, tai esti, kraujo dirva. *Mat. 27, 7. 8. 9.

20. Nės parašyta yra *Psalmų knygoje: jų gyvenimai turėtų pusti pastoti, ir nei vieno ne būtų, kursai tuose gyventų, o ir: į jo vyskupystė (urėdas) kitam turėtų tekti. *Ps. 69, 26. *Ps. 109, 8.

21. Taigi reikia, kad vienas šių vyrų, kurie pas mus buvę yra per visą čėsą, kuriame Ponas Jėzus tarp mūsų ir išėjo ir įėjo,

22. Nuo Jono krikšto iki tai dienai, kurioje jis nuo mūsų paimitas yra, liudininku jo prisikėlimo su mumis pastotų.

23. Ir pastatė du, Juozepą, vadinamą Barzabą, su pravarde Justus, ir Motiejų,

24. Ir meldėsi tarydami: Viešpatie, tu *visų širdis pažįstasis; parodyk, kurį tu iš šių dviejų sau išsirinkęs esi,

*Ps. 7, 10. s.

25. Kad viens tų gautų šią šlužmą ir apaštalių urėdą, nuo kurio Judošius atstojo, kad jis nueitų į savo vietą.

26. Ir jie *burtą metė ant tų dviejų; ir burtas tropijo Motiejų, ir jis tapė priskirtas vienuolika apaštalam.

*Pam. Ž. 16, 33.

Perskyrimas 2.

Išliejimas šventosios Dvasės kalbėjimu apaštalo Petro užtartas.

Ir Sekminių dienai išsipildžius, buvo *visi vieniširdžiai podraug. *per. 1, 14.

2. Ir umai radosi užimas nuo dangaus, kaip kokio didžio vėjo, ir pripildė visus namus, kuriuose jie sėdėjo.

3. Ir prie jų liežuviai regimi buvo, perdalyti, kaip *ugnies liepsnos; ir sėdosi ant jų kiekvieno; *Mat. 3, 11.

4. Ir visi *pilni pastojo šventosios Dvasės ir pradėjo kalbėti kitais lie-

žuviais, kaip Dvasė jiems davė iškalbėti.

*per. 1, 5. per. 10, 44. per. 11, 15. per. 19, 6.

5. Bet buvo Jėruزالėje gyveną Žydai, *vyrai Dievo biją, iš visokių žmonių, po dangumi esančių.

*per. 13, 26.

6. Tamgi balsui nusidavus, susiėjo daugumas žmonių ir *ne įmanė, nei ką mislyti arba sakyti; nės kožnas girdėjo juos savo liežuvio kalbančius.

*per. 7, 12.

7. Bet *visi persigandę dyvijosi tarp savęs, tarydami: štai, ar ne visi šie kalbantieji iš Galilėos?

*per. 6, 12.

8. Kaipogi kožnas girdime savo liežuvį, kuriame mes esame gimę?

9. Partai ir Mėdai ir Elamytai, ir kuri gyvename Mesopotamioje, Judėjoje ir Kapadocioje, Ponte ir Azioje,

10. Prygioje ir Pampylioje, Egipte ir šalyse Lybijos pas Cyrėną, ir at-eiviai iš Rymo,

11. Žydai ir Žydų viera priėmusieji, Krėtėnai ir Arabionai; mes girdime juos mūsų liežuviais didžiuosius Dievo darbus kalbančius.

12. Bet *jie visi išsigandę dyvijosi, kits kitam sakydami: kas tai bus? *per. 6, 7.

13. Bet kiti tai apjuokdami tarė: jie saldaus vyno prisigėrę.

14. Tai Petras stojęsi su kitais vienuolika, pakėlė savo balsą ir kalbėjo jiems: jus Žydai, mieli vyrai, ir visi, kurie gyvenate Jėruزالėje, tai jums t'esie žinoma, ir įleiskite mano žodžius į savo ausis.

15. Nes šie neprisigėrę, kaip jus mislijate, kadangi dabar trečioji adyna dienos.

16. Bet tai yra, ką prarakas *Joėlis pirm to sakęs:

*Joėl. 3, 1. s.

17. Ir tur nusiduotis paskiausiose dienose, sako Dievas: Aš išliesu nuo savo Dvasės ant viso kuno, ir jūsų sunus bei *jūsų dukters prarakaus, ir jūsų jaunikaičiai regėjimus regės, ir jūsų senieji sapnus turės; *per. 21, 9.

18. Ir ant savo bernų ir ant savo mergų aš tose dienose nuo savo Dvasės išliesu, ir jie prarakaus.

19. Ir aš darysu stebuklus aukštai danguje, ir ženklus žemai ant žemės, kraują ir ugnį ir dumų smalkti.

20. Saulė pavirs į tamsybę, ir mėnuo į kraują, pirm ne kaip didėji ir šlovnoji diena Viešpaties ateis.

21. Ir nusiduos, *kurs Viešpaties vardo melsis, tas bus išganytas. * Rym. 10, 13.

22. Jus vyrai Izraelitėnai, klausykite šių žodžių: Jėzų Nazarėniškį, vyrą, Dievo *tarp jūsų padrutintą galybėmis ir stebuklais ir ženklais, kuriuos Dievas darė per jį tarp jūsų, (kaip ir jus patys žinote;) * per. 10, 38.

23. Tą (*kadangi jis iš apdumotos valės ir apsiėmimo Dievo paduotas buvo,) jus ėmėte per rankas neteisiųjų ir jį prikabinę nužavinote; * per. 4, 28. Luk. 22, 22.

24. Tą *Dievas prikėlė, ir atrišo smerties kančias, kadangi negalimas daiktas buvo, kad jis smerties laikomas būtų. * per. 3, 15. s.

25. Nės *apie jį sako Dovidas: Aš visados Viešpatį pasistačiau po savo akių; nėra jis yra po mano dešine, kad ne bučiau pajudintas. * Ps. 16, 8. s.

26. Todėl yra mano širdis linksma, ir mano liežuvis džiaugiasi; nėra ir mano kunas išsėsis nusitikėjime.

27. Nės tu mano dušią ne paliksi pekloje, neigi perleisi, kad tavo šventasis pataršimą regėtų.

28. Tu man parodei gyvatos kelius. Tu manę pripildysi džiaugsmu po savo veidu.

29. Jus vyrai, mieli broliai, duokite man įsump drąsiai kalbėti apie sen-tėvį Dovidą: *jis yra numiręs ir palaidotas, ir jo kapas pas mus yra iki šiai dienai. * per. 13, 36. 1 Kar. 2, 10.

30. Jamgi esant praraku ir žinant, Dievą *jam su prysiega pažadėjus, kad vaisius jo strėnų ant jo krasės sėdėsias, * Ps. 89, 4. 5.

31. Jis tai pirma matydamas, kalbėjęs yra apie prisikėlimą Kristaus, kad *jo dušia ne palikta esanti pekloje, ir jo kuną ne regėjusį pataršimo. * per. 13, 35. Ps. 16, 10.

32. Tą Jėzų *prikėlė Dievas; to mes visi esame liudininkai. * per. 13, 15.

33. Taigi jis per Dievo dešinę paaukštintas ir gavęs pažadėjimą šventosios Dvasės iš Tėvo, išliejo tai, ką jus regite ir girdite.

34. Nės Dovidas ne užžengė dangun. Bet jis sako: *Viešpats sako mano Viešpačiui: sėskis po mano dešine, * Ps. 110, 1. Mat. 22, 44. s.

35. Iki tavo neprietelius padėsu suoleliu tavo kojų.

36. Tai te žino tikrai visi namai Izraelio, kad Dievas šį Jėzų, kurį jus nukryžiavojote, Viešpatimi ir Kristumi padaręs.

37. Bet kaip jie tai girdėjo, ėjo tai jiems per širdį, ir tarė Petru ir kitiems apaštalams: jus vyrai, mieli broliai, *ką mes turime daryti? * per. 9, 6. per. 16, 30.

38. Petras tarė jiems: *prisiverskitės, ir kožnas tesikrikštydinas vardan Jėzaus Kristaus ant griekų atleidimo, tai gausite šventosios Dvasės dovaną. * Mat. 3, 2. † Nus. Ap. 19, 6.

39. Nės jūsų ir jūsų vaikų yra šis pažadėjimas, ir visų toli esančiųjų, *kuriuos Dievas, mūsų Viešpats, privadys. * Joël. 3, 5.

40. Ir daug kitais žodžiais išliudijo jis ir graudeno, sakydamas: duokitės gelbėtis nuo tų piktųjų žmonių.

41. Taigi kurie jo žodį mielai priėmė, tie krikštydinosi, ir prisidėjo tą dieną kokie trys tukstančiai dušių.

42. Ir jie pasiliko drutai apaštaly pamoksle ir draugystėje ir duonos laužime ir *maldoje. * per. 1, 14. per. 2, 1.

43. Ir visas dušias apėmė baimė. Ir nusidavė daug stebuklų ir ženklų per apaštalus.

44. Bet visi, kurie buvo tikj pastoje, buvo podraug, ir *vislab išvieno turėjo. * per. 4, 32.

45. Savo lobius ir turtą jie pardavė, ir tus išdalijo visiems, kaip kiekvienam privalu buvo.

46. Ir jie kasdien ir visados podraug vienširdžiai buvo bažnyčioje, ir *duoną lauždami veik čia, veik kitur namuose, * per. 20, 7.

47. Ėmė valgi ir liaupsino Dievą su džiaugsmu ir širdies prastybėje, turėdami malonę prie visų žmonių. Bet Viešpats *kasdien pridedo susirinkimui tus, kurie išganytais pastoje. * per. 4, 4. per. 5, 14. per. 11, 21. per. 14, 1.

Perskyrimas 3.

Petro stebuklas, rašamam padarytas, bei Dievo žodžio sakymas apie Kristų ant prisivertimo.

Bet Petras ir Jonas užėjo podraug į bažnyčią apie devintąją adyną, kurioje melsdavosi.

2. Ir buvo vyras, *raišas iš motynos žyvato, tas nešiodinosi, ir pasodindavo jį kasdien pas bažnyčios duris, kurias vadino gražiomis, jeib ubagautų vargdienių dalį iš tų, kurie į bažnyčią eidavo. * per. 8, 7. per. 14, 8.

3. Tas matydamas Petrą ir Joną įeinančiu į bažnyčią, prašė vargdienių dalies.

4. Bet Petras žiūrėjo į jį su Jonu ir tarė: žiūrėk į mudu.

5. Ir jis žiūrėjo į juodu, laukdamas, kad ką iš jųdviejų gautų.

6. Bet Petras sakė: sidabro ir aukso ne turu, bet ką turu, tai tau duomi: vardan Jėzaus Kristaus Nazarėniškio *kelkis ir vaikščiok! * per. 14, 9. 10.

7. Ir *nutvėręs jį prie dešinės rankos, attiesė jį. Tuojaus stovėjo jo kojų nariai ir blauzdkauliai stipriai; * Mat. 8, 15. per. 9, 25.

8. Pašokęs *galėjo vaikščioti ir stovėti, ir ėjo su jais į bažnyčią, vaikščiojo ir šokinėjo, garbindamas Dievą. * Jėz. 35, 6.

9. Ir matė jį visi žmonės vaikščiojantį ir Dievą garbinantį.

10. O jie jį ir pažino, kad jis tas esąs, kurs prie gražių bažnyčios durų buvo sėdėjęs dėl vargdienių dalies; ir pilni pastojo nusidvyjimo ir nusistebėjimo dėl to, kas jam buvo nusitike.

11. Bet kaip tas raišasis, pasveikęs budamas, prie Petro ir Jono laikėsi, susibėgo visi žmonės prie jų į *prybažnytį, vadinamąjį Salomono, ir dyvijosi. * per. 5, 12.

12. Tai matydamas Petras, atsakė žmonėms: jus vyrai iš Izraelio, kam dyvijatės dėl to? arba ko žiurite į mudu, tarsi mudu tą vaikščiojančiu padarusiu per savo pačių sylą arba pelnymą?

13. *Dievas Abraomo ir Izaoko ir Jokubo, Dievas mūsų tėvų, savo kudukį Jėzų peršvietė, kurį jus †padavėte ir kurio užsigynėte po akių Piloto, kaip jisai sudijo jį paleisti. * per. 5, 30. 2 Maiž. 3, 6. 15. 16. † Darb. Ap. 2, 23. per. 7, 52.

14. Bet jus užsigynėte šventojo ir teisiojo, ir *prašėte, kad jums razbaininką dovanotų; * Mat. 27, 20. 21.

15. Bet gyvatos kunigaikštį jus nužavinote; tą Dievas *prikėlė iš numirusiųjų; tą mudu liudininkais esva. * per. 2, 24. 32. per. 4, 10. per. 10, 40. per. 13, 30. 34. per. 17, 31. Rym. 4, 24. per. 8, 11. 1 Kor. 6, 14. 2 Kor. 4, 14.

16. Ir per tikėjimą į jo vardą jis yra ant šito, kurį jus matote ir pažįstate, patvirtinęs savo vardą; ir tikėjimas per jį šitam yra davęs šitą sveikatą po jūsų akių.

17. Ogi dabar, mieli broliai, aš ži-

nau, kad jus iš nežinios tai darėte, kaip ir jūsų vyresnieji.

18. Bet Dievas, ką jis per burną visų savo prarakų pirm to apsakęs, kaip Kristus kentėti turėsiąs, šitaip išpildė.

19. Togidėl *gailėkitės ir prisiverskitės, kad jūsų griekai pastotų išgesyti; * per. 2, 38.

20. Kad ateitų *atgaivinimo čėsas nuog veido Viešpaties, kada jis siųs tą, kursai jums dabar pirm apsakomas, Jėzų Kristų; * Jėz. 35, 10. Dang. 7, 22. 27. Rym. 8, 21. Apr. 20, 6.

21. Kursai tur dangų jimti, iki tam čėsui, kuriame visi daiktai bus attaisyti, apie kuriuos Dievas kalbėjęs yra per burną visų savo šventųjų prarakų iš svieto pradžios.

22. Nės Maižėsius yra tėvams sakęs: praraką jums Viešpats, jūsų Dievas, prikels iš jūsų brolių, kaip manę, to klausykite visame, ką jis jums sakys.

23. *Ir nusiduos, kuri dušia to prarako ne klausys, ta bus išgaišinta iš žmonių. * 5 Maiž. 18, 15.

24. Ir visi prarakai, nuog Zomėlio ir paskui, kiek tiktai jų kalbėję, tie apie šias dienas yra apsakę.

25. Jus este vaikai prarakų ir derėjimo, kurį Dievas padarė su jūsų tėvais, kaip jis Abraomui sakė: *per tavo sėklą bus peržegnotos visos žmonių giminės ant žemės. * 1 Maiž. 12, 3. a.

26. *Pirmiausia jums yra Dievas prikėlęs savo kudukį Jėzų ir jį jums siuntęs, jus peržegnoti, jeib kiekvienas prisiverstų nuog savo piktenybės. * per. 13, 46.

Perskyrimas 4.

Apaštalų persekinėjimas, tikinčiųjų draugiškoji malda, pasielgimas ir pasilaikymas.

Bet kaip juodu žmonėms kalbėjo, atėjo pas juodu kunigai ir *bažnyčios vyresnysis ir Saduceūšiai. * Luk. 22, 4. 52.

2. (Tie ne kentė, kad juodu žmones mokino ir apsakė Jėzuje prisikėlimą iš numirusiųjų.)

3. Ir nutvėrė juodu ir apkaldino juodu iki rytojui; nės jau buvo vakaras.

4. Bet daug tų, kurie klausėsi to žodžio, *tikį pastojo, ir skaitlius vyrų pasidarė apie penkis tukstančius. * per. 2, 47. a.

5. Ale rytmetryje susiėjo jų vyresnieji ir vyriausieji ir raštemokytieji Jeruzalė:

6. *Anošius, vyriausiasis kunigas, ir Kaipošius ir Jonas ir Aleksandras, ir

kiek jų buvo iš giminės vyriausiųjų kunigų;

* per. 5, 17. Luk. 3, 2.

7. Ir juodu po savo akių pastatę, klausė juodu: *iš kokios macies, arba kieno vardan tai darėta?

* Mat. 21, 23.

8. Petras, šventosios Dvasės pilnas, tarė jiems: *jus vyresnieji žmonių, ir jus vyriausieji iš Izraelio,

* Luk. 12, 11.

9. Jei *mudu šiandien sudijamu dėl tos geradėjystės, negalinčiamjam žmogui išrodytosios, ker kurią jis sveikas pastojo,

* Jono 10, 32.

10. Tai jums ir visiems žmonėms iš Izraelio te esie žinoma, kad vardan Jėzaus Kristaus Nazarėniškio, kurį jus nukryžiavojote, *kurį Dievas prikėlė iš numirusųjų, stov šisai čion sveikas po jūsų akių.

* per. 3, 15. s.

11. Tai yra *tas akmuo, kurį jus budavonininkai išmetėte, tas kampiniu akmenimi pastojo.

* Mat. 21, 42. s. Ps. 118, 22.

12. Ir niera nei viename kitame išganymas, ir niera nei vienas kitas vardas žmonėms duotas, kuriame mes *turime būti išganyti.

* Mat. 1, 21.

13. Bet matydami drąsumą Petro ir Jono, dyvijosi; nės jie tikrai žinojo, juodu nemokytu ir prastu žmogu esančiu, ir gerai pažino juodu, kad juodu su Jėzumi buvę.

14. Bet jie matė žmogų *išgijusįjį pas juodu stovintį, ir ne galėjo ką prieš tai sakyti.

* per. 3, 8. 9.

15. Tai jie jiemsdviem paliepę išeiti iš rotos, rodijosi tarp savęs ir tarė:

16. Ką darysime tiem žmonėm? nės tas ženklas, įdvių padarytasis, yra žinomas ir regimas visiems Jeruzalėje gyvenantiems, ir ne galime to užsiginti.

17. Bet jeib tai ne išsiplatytų toliaus tarp žmonių, *uždrausime jiemsdviem aštriai, idant toliaus nei vienam žmogui apie tą vardą ne kalbėti.

* per. 5, 28.

18. Ir jie juodu pasivadinę, paliepę jiemsdviem, kad nieku budu ne kalbėtų nei mokytų vardan Jėzaus.

19. Bet Petras ir Jonas atsakydamu tarė jiems: patys sudykite, ar verta po Dievo akių butų, *jūsų daugiaus klausyti, ne kaip Dievo?

* per. 5, 29.

20. Juk ne galiva kitaip, turiva tai kalbėti, ką matę ir girdėję esva.

21. Bet jie jiemsdviem pagrumzdę, juodu išleido ir ne rado, kaip jie juodu

mučytų žmonių dėlei; nės jie visi Dievą liaupsino už tai, kas buvo nusidavę.

22. Nės tas žmogus daugiaus ne kaip keturisdešimtis metų senas buvo, ant kurio tas ženklas išgydymo buvo nusidavęs.

23. Ir kaip juodu buvo paleistu, atėjo juodu pas *savuosius ir apsakė jiems, ką vyriausieji kunigai ir vyresnieji jiems buvo kalbėję.

* per. 1, 13.

24. Tai girdėję, pakėlė jie savo balsą *vienširdžiai Dievop ir tarė: Viešpatie, tu esi tas Dievas, ėkurs dangų ir žemę, ir jures ir vislab, kas jose yra, sutvėręs;

* Rym. 15, 6. + 1 Maiž. 1, 1. Jėz. 37, 16.

25. Kurs tu per burną Dovidio, savo tarno, esi sakęs: *kodėl duksta pagonai, ir žmonės prasimano niekus?

* Ps. 2, 1.

26. Žemės karaliai susieiti, ir kunjgaikščiai susirenkas į pulką prieš Viešpatį ir prieš jo Kristų:

27. Berods iš tiesos, jie yra susirinkę prieš tavo šventąjį kudikį Jėzų, kurį tu pamostijai, Erodas ir Pankas Pilotas, su pagonais ir žmonėmis Izraelio,

28. Daryti, ką tavo ranka ir tavo valė *pirm to sudumojo, kad tai nusiduotų.

* per. 2, 23.

29. Ir dabar, Viešpatie, matyk jų grumzdimą, ir duok savo tarnams su visu *drąsumu kalbėti tavo žodį,

* per. 13, 46. per. 14, 3.

30. Ir ištiesk savo ranką, kad sveikata ir ženklai ir stebuklai nusiduotų per vardą tavo šventojo vaiko Jėzaus.

31. Ir jiems pasimeldus, *pasijudino ta vieta, kurioje jie buvo susiję, ir visi pilni pastojo šventosios Dvasės ir kalbėjo Dievo žodį su drąsumu.

* per. 2, 2. per. 16, 26.

32. Bet daugybė tikinčiųjų buvo *viena širdis ir viena dušia; ir nei viens ne sakė apie savo lobius, kad tie jo esą, bet jie visus daiktus draugiškai turėjo.

* per. 1, 14.

33. Ir su dide galybe davė apaštalai *liudijimą apie prisikėlimą Pono Jėzaus, ir buvo didelė malonė prie jų visų.

* per. 1, 22. per. 22, 24.

34. Ir nei viens jų ne buvo, kurs stokojo; nės kiek tikt jų buvo, kurie dirvų ar butų turėjo, *tie pardavė tuos ir atnešė pinigų parduotojo turto,

* per. 2, 45.

35. Ir padėjo tus pas apaštalių ko-

jas; ir *davė kiekvienam, kas jam privalu buvo.

* 5 Maiž. 15, 11. Jėz. 58, 7.

36. Bet Josė, apaštalų vadžtas pravarde Barnabas, (tai esti sunus palinksmavimo), giminės Lėvytas iš Cyprų,

37. Tas turėjo dirvą, ir pardavė tą ir atnešė pinigų ir padėjo tus pas apaštalų kojas.

Perskyrimas 5.

Ananiošius ir Sapyros nuoglasis smertis, apaštalų kalėjimas ir išvalnijimas.

Bet nekursai vyras, vardu Ananiošius, su savo pačia Sapyra, pardavė savo turtą,

2. Ir palaikė dalyką tų pinigų su žinia savo pačios, ir atnešė dalyką *ir padėjo tą pas apaštalų kojas.

* per. 4, 37.

3. Bet Petras tarė: Ananiošiau, kodėl *šėtonas tavo širdį yra apėmęs, kad tu šventajai Dvasei meluoji ir palaikai dalyką pinigų už dirvą?

* Jono 13, 2.

4. Juk tu butumbei ją galėjęs palaikyti, ją turėdamas; o kaip ji buvo parduota, tai toktai taip jau buvo tavo valėje. Dėlkogi tu tai savo širdyje apsiėmei? tu ne žmonėms, bet Dievui pamelavai.

5. Bet Ananiošius tus žodžius girdėdamas, parpuolė ir išleido dvasę. Ir atėjo didė baimė ant visų, kurie tai girdėjo.

6. Bet jaunikaičiai kėlėsi *ir jį į šalį padėjo, ir jį išnešė pakasė jį.

* 3 Maiž. 10, 4. 5.

7. Ir nusidavė po valandos, kone po trijų adynų, atėjo jo patį į vidų, ir ne žinojo, kas buvo nusidavė.

8. Bet Petras atsakė jai: sakyk man, ar taip brangiai pardavėta dirvą? jį sakė: tikrai taip brangiai.

9. Bet Petras sakė jai: kodėlgi susitarėta, gundyti Dvasę Viešpaties? štai, kojos tų, kurie tavo vyrą pakasė, yra už durų, ir tavę išneš.

10. Ir jį tuojaus parpuolė pas jo kojas ir išleido dvasę. Tai atėjo jaunikaičiai, ir radę ją numirusią, išnešė ir pakasė ją pas jos vyrą.

11. Ir *atėjo didė baimė ant viso susirinkimo ir ant visų, kurie tai girdėjo.

* Luk. 7, 16.

12. Bet daug ženklų ir stebuklų nusidavė žmonėse per rankas apaštalų.

Ir visi buvo prybažnytyje Salomono viensirdžiai;

13. Ale kitų nei viens ne drįso jiems prisidraugavoti, bet žmonės juos didžioje garbėje laikė.

14. Ir prisidėjo dar daugiaus *tikinčių į Viešpatį, vyrų ir moterų, *per. 2, 47. s.

15. Taip, *aža ligonis ant ulyčių išnešė, ir paguldė juos ant patalų ir morų, jeib Petrui ateinant, jo šešėlis kelis iš jų apdengtų.

* per. 19, 11. 12.

16. Bet susiėjo taip jau daug iš aplink esančiųjų miestų į Jėruzalę, ir atnešė ligonis ir nečystųjų dvasių vargintuosius, ir visi sveiki pastojo.

17. Bet kėlėsi vyriausiasis kunigas ir visi, kurie su juomi buvo, (tai yra skirtoji vjeros draugystė *Saducėusių,) ir pastojo pilni papykio;

* per. 4. 1.

18. Ir nutvėrė apaštalus, įmetė juos į paprastąjį kalėjimą.

19. Bet *angielas Viešpaties naktį atdarė kalėjimo duris ir išvedęs juos, tarė:

* per. 12. 7.

20. Eikite, ir stojęsi kalbėkite bažnyčioje žmonėms visus žodžius *šio gyvasties!

* Jono 12, 50.

21. Tai girdėję ėjo jie anksti į bažnyčią ir mokino. Bet atėjęs *vyriausiasis kunigas, ir kurie su juomi buvo, suvadino rotą ir visus vyresniuosius vaikų Izraelio, ir nusiuntė į kalėjimą, juos atvesti.

* per. 4. 5.

22. Bet tarnai, tenai nuėję ir kalėjime jų ne radę, sugrįžo ir apsakė,

23. Tarydami: mes kalėjimą radome drutai ir gerai užrakintą, ir sargus lauke pas duris be stovinčius, bet atdarydami nei vieno viduje ne radome.

24. Kaip tus žodžius girdėjo vyriausiasis kunigas ir bažnyčios užveizdas ir kiti vyriausieji kunigai, ne žinojo, nei ką sakyti, nei ką mislyti apie juos, kas iš to busią.

25. Tai viens atėjęs pasakė jiems: štai, tie vyrai, kuriuos jus į kalėjimą įmetėte, yra bažnyčioje, stov ir mokina žmones.

26. Tai nuėjo bažnyčios užveizdas su tarnais ir atvedė juos su geru; nės jie bijojosi žmonių, kad juos ne akmenimis užmuštų;

27. Ir atvedę, pastatė juos po rotos akių. Ir vyriausiasis kunigas klausė jų,

28. Sakydamas: *ar mes jums ne

aštriai uždraudėme, idant ne mokytumbite tame varde? ir štai, jus pildėte Jeruzalę savo mokslu ir norite ėti to žmogaus kraują ant mūsų užvesti.

* per. 4, 18. † per. 2, 23.

29. Bet Petras ir apaštalai atsakė tarydami: *Dievo daugiaus reik klausyti, ne kaip žmonių. * per. 4, 19. Dang. 6, 10.

30. *Dievas mūsų tėvų prikėlė Jėzų, kurį jus nužavinote, pakabinę ant medžio.

* per. 3, 15. s.

31. Tą Dievas per savo dešinę *paaukštino kunigaikščiui ir Išganytoju, jeib duotų Izraeliui prisivertimą ir griekų atleidimą.

* per. 2, 33.

32. Ir mes *esme jo liudininkais šių žodžių, bei Šventoji Dvasė, kurią Dievas davė tiems, kurie jo klauso.

* Luk. 24, 48. Jono 15, 26. 27.

33. Kaip jie tai girdėjo, ėjo jiems tokiai per širdį, ir jie pamislijo, juos užmušti.

34. Bet kėlėsi rotoje viens Parizėušias, vardu *Gamalielis, raštemokjtas, visų žmonių garbėje laikomas, paliepė, apaštalus ant valandos laukan išvesti,

* per. 22, 3.

35. Ir tarė jiems: jus vyrai Izraelio, patys dabokitės dėl tų žmonių, kas jums pultųsi daryti.

36. Pirm šių dienų kėlėsi Tėudas ir sakėsi, buk kas esąs; ir pristoj prie jo skaitlius vyrų, kokie keturi šimtai; tas yra užmuštas, ir visi, kurie jam pripuolė, yra išsklaidyti ir į nieką pavirtę.

37. Po to kėlės Judas iš Galilėos, dienose pasirašydinimo, ir pakusė daug žmonių, jam paskui atpulti; o ir tas taipjau yra nužuvęs, ir visi, kurie jam pripuolė, išsklaidyti.

38. O dabar sakau jums: liaukitės nuo tų žmonių ir paleiskite juos. *Jei tas rodas arba tas darbas iš žmonių yra, tai jis suirs;

* Mat. 15, 13.

39. Bet jei jis iš Dievo yra, tai jus ne galėsite tą išardyti, jeib ne išrasti butumbite, kaip kurie *norį Dievui priešytisi.

* per. 9, 5.

40. Tai jie pakluso jam, ir pavadinę apaštalus, *nuplakė juos ir liepė jiems, kad jie ne kalbėtų vardan Jėzaus, ir paleido juos.

* per. 22, 19.

41. Bet jie *džiaugdamiesi atstojo iš po rotos akių, kad jie verti buvo buvę, dėl jo vardo išgėdinimą kentėti;

* Mat. 5, 10. s. 1 Petr. 4, 13.

42. Ir ne paliovė kasdien bažnyčioje ir šen bei ten namuose mokėti ir apsakoti Evangeliją apie Jėzų Kristų.

Perskyrimas 6.

Davadas vargdienių kavotojų; Stepono apskundimas.

Bet tose dienose, kaip daug mokytinių radosi, kėlėsi murmėjimas Grykiškųjų prieš Žydus, dėl to, kad jų našlės buvo aplenktos kiekdieniškame prikavojime.

2. Tai tie dvylika, suvadinę pulką mokytinių tarė: ne tinka mums palikti Dievo žodį ir tarnauti prie stalo.

3. Dėl to, jus mieli broliai, veizdėkite *tarp savęs septynis vyrus, gerą liudymą turinčius, pilnus Dvasės Šventos ir išminties, kurius įstatytumbime tai reikmenei.

* 5 Maiž. 1, 13. 1 Tim. 3, 7.

4. Bet mes pasiliksimė meldime ir šlužmoje žodžio.

5. Ir ta kalba labai patiko visai daugybei; ir išrinko Steponą, vyrą pilną tikėjimo ir Dvasės Šventos, ir Pilipą, *ir Prokorą, ir Nikanorą, ir Timoną, ir Parmeną, ir Nikolajų, Žydų vieraą priėmusį iš Antiokios.

* per. 8, 5.

6. Tus pastatė po akių Apaštalų ir pasimeldę *uždėjo rankas ant jų.

* per. 1, 24.

7. Ir Dievo *žodis dauginos, ir skaitlius mokytinių labai didinos Jeruzalėje. Taipjau ir daug kunijų vieraai paklusnus pastoj.

* per. 19, 20.

8. Bet Steponas, pilnas tikėjimo ir galybės, darė stebuklus ir didžius ženklus tarp žmonių.

9. Tuočės kėlėsi keli iš mokyklos, vadinamos Libertinų ir Cyrėnų ir Aleksandrinų, ir tų, kurie iš Cilicijos bei iš Azijos buvo, ir susiginčijo su Steponu.

10. Ir ne galėjo atsistengti išminčiai ir Dvasei, kurioje kalbėjo.

11. Tai *jie mokino kelis vyrus sakyti: mes girdėjome jį kalbantį bluznijimo žodžius prieš Maizėšių ir prieš Dievą.

* 1 Kar. 21, 10. 13. Mat. 26, 59. 60.

12. Ir sujudino žmones ir vyresniuosius ir raštemokjtus, ir atėję paplėšė jį ir nuvedė jį pas rotponius.

13. Ir pastatė neteisius liudininkus; tie sakė: tas žmogus ne paliauja kalbėti bluznijimo žodžius prieš tą šventą vietą ir (prieš) zokaną;

14. Nės girdėjome jį kalbantį: Jėzus iš Nazaret išardys tą vietą ir pervers

įstatymus, kurius mums Maižėsius davė.

15. Ir žiūrėjo į jį visi, kurie tarp rotponių sėdėjo, ir matė jo veidą, kaip angielo veidą.

Perskyrimas 7.

Stepono sakymas Dievo žodžio, moka ir smertis.

Tai tarė vyriausias kunjgas: ar tai taip?

2. Bet jis sakė: mieli broliai ir tėvai, klausykite: Dievas šlovės pasirodė mūsų tėvui Abraomui, jam dar Mezo-potamioje esant ir dar ne gyvenant Arane.

3. Ir tarė jam: išeik *iš savo žemės ir nuog savo genčių, ir eik į žemę, kurią tau parodysiu. *1 Maiž. 12, 1.

4. Tai išėjęs *iš Kaldėjų žemės gyveno Arane. Ir iš čia, jo tėvui mirus, perkėlė jį Dievas į tą žemę, kurioje jus dabar gyvenate. *1 Maiž. 11, 31 ir 12, 4, 5.

5. Ir ne davė jam čionai dalyką tėviškės nei per pėdą, ir pažadėjo *jam, norįs tą jam paduoti ir jo sėklai po jo, dar jam nei jokio vaiko ne turint. *1 Maiž. 12, 7 ir 13, 15 ir 15, 18.

6. Bet Dievas taip kalbėjo: *tavo sėkla bus ateivis svetimoje žemėje, ir privers ją tarnauti ir piktai laikys keturis *šimtus metų. *1 Maiž. 14, 13. †2 Maiž. 12, 50.

7. Ir tus žmones, kuriems tarnaus, aš sudysiu, sakė Dievas; ir jie potam išeis ir man tarnaus šioje vietoje.

8. Ir *davė jam appiaustymo derėjimą. Ir †jam gimė Izaokas, ir appiaustė jį ašmąją dieną, ir **Izaokui Jokubas, ir Jokubui ††dvilyka sen-tėviai. *1 Maiž. 17, 10. †2 Maiž. 21, 2.

**1 Maiž. 25, 26. ††1 Maiž. 29, 31 i. t. ir 30, 5 i. t.

9. Ir *sentėviai, nekęsdami Juozėpo, pardavė jį Egiptan; bet †Dievas buvo su juomi, *1 Maiž. 37, 28. Ps. 105, 17. †1 Maiž. 39, 2.

10. Ir išgelbėjo jį iš visų jo vargų ir *davė jam malonę ir išmintį po akių Paraono, karaliaus Egipto; tas jį įstatė kunjgaikščiu ant Egipto ir ant visų savo namų. *1 Maiž. 41, 37.

11. Bet radosi badas ant visos Egipto žemės ir Kananėos, ir didis prispaudimas, ir mūsų tėvai ne rado išsimaitinimo.

12. Bet *Jokubas, patyręs javų esant Egipte, išsiuntė mūsų tėvus pirmą kartą. *1 Maiž. 42, 1.

13. O *antru kartu Juozėpą pažino jo broliai, ir Paraonui Juozėpo giminė pastoją žinoma. *1 Maiž. 45, 4, 16.

14. Bet *Juozėpas nusiuntęs atgabendino savo tėvą Jokubą ir visą savo giminę, septynisdešimtis dušių ir penkias. *1 Maiž. 45, 9, 27.

15. Ir *Jokubas nusitraukė Egiptan ir †numirė, jis ir mūsų tėvai. *1 Maiž. 46, 5. †1 Maiž. 49, 33.

16. Ir pargabenti yra į Sikėmą ir padėti į *kapą, kurį Abraomas nupirkęs buvo už pinigų nuo vaikų Emoro, Sikėme. *1 Maiž. 23, 16. Joz. 24, 32.

17. Bet kaip prisiartinio čėsas pažadėjimo, kurį Dievas Abraomui buvo prisiekęs, dauginosi žmonės ir platyn ejo Egipte,

18. Iki kits radosi karalius, kursai apie Juozėpą nieko ne žinojo.

19. Tas bukliai gaišino mūsų giminę ir vargino mūsų tėvus ir liepė jaunuosius vaikelius šalin mesti, kad jie gyvi ne išliktų.

20. Tuočės *gimė Maižėsius, ir †buvo vaikelis gražus po Dievo akių; tas buvo tris mėnesius išlaikytas namuose savo tėvo. *2 Maiž. 2, 2. †Ebr. 11, 23.

21. Bet kaip *jį šalin dėjo, priėmė jį duktė Paraono ir jį užaugino sau per vaiką. *2 Maiž. 2, 3—10.

22. Ir Maižėsius, išmokytas visoje išmintyje Egipcionių, galys buvo darbuose ir žodžiuose.

23. Bet *keturisdešimtis metų senas pastojęs, pamislįjo atlankyti savo brolius, vaikus Izraelio. *2 Maiž. 2, 11.

24. Ir pamatęs vieną neteisias kenčiantį, išgelbėjo ir atkeršijo tą, kursai buvo varginamas, užmušdamas Egipcioną.

25. Bet jisai dumojo, savo brolius išmanysiant, Dievą per jo ranką jiems išgelbėjimą duodantį; bet jie tai ne išmanė.

26. Ir *antrą dieną jis atėjo pas juos, kaip jie tarp savęs vaidijosi, ir pagraudeno juos, kad sutiktų, tarydamas: mieli vyrai, jus este broliai; kam kits kitam neteisybę darote? *2 Maiž. 2, 13.

27. Bet neteisybę savo artymui darąsis stumė jį nuo savęs, tarydamas: kas tavę ant mūsų įstatė vyriausiu ir sudžia?

28. Ar ir manę nori užmušti, kaip vakar Egiptiečių užmušė?

29. Bet *Maižėsius pabėgo dėl to žodžio ir pastojo ateivis žemėje Midian; čionai jam gimė du sunu.

* 2 Maiž. 2, 15.

30. Ir *po keturisdešimtis metų pasirodė jam pusčioje, ant kalno Sinai, angielas Viešpaties ugnies liepsnoje krumė.

* 2 Maiž. 3, 2.

31. Bet Maižėsius tai regėdamas dyvijosi to apreiškimo. Bet kaip priėjo apžvalgyti, nusidavė jopi balsas Viešpaties:

32. *Aš esmi Dievas tavo tėvų, Dievas Abraomo ir Dievas Izaoko ir Dievas Jokubo. Bet Maižėsius, drebėjimu apimtas, ne drįso įžvelgti.

* 2 Maiž. 3, 6. 15. 16. Mat. 22, 32.

33. Ale *Ponas Dievas sakė jam: išauk kurpes nuog savo kojų, nės vieta, ant kurios tu stovi, yra šventa žemė.

* 2 Maiž. 3, 5.

34. Aš *tikrai mačiau vargą savo žmonių, Egipte esančių, ir girdėjau jų dusaujamą, ir nužengiau, juos išgelbėti. Ir jau eik šen, aš tavę siųsu į Egiptą.

* 2 Maiž. 3, 7.

35. Tą Maižėšių, kurio anie užsigynė, tarydami: kas tavę įstatė vyriausiu ir sudžia? tą siuntė Dievas vyriausiu ir išgelbėtoju per *ranką angielo, kuriai jam pasirodė krumė.

* 2 Maiž. 2, 14.

36. Tas juos išvedė ir darė *stebuklus ir ženklus Egipte, raudonose marėse ir ↑pusčioje, keturisdešimtis metų.

* 2 Maiž. 7, 10. ↑ 2 Maiž. 14, 21.

37. Šis yra Maižėsius, kurs vaikams Izraelio sakęs: praraką *jums Viešpats, jūsų Dievas, prikels iš jūsų brolių, man lygų, to klausykite.

* 5 Maiž. 18, 15.

38. Šis *yra tas, kursai susirinkime pusčioje su angielu buvo, kursai su juomi kalbėjo ant kalno Sinai, ir su mūsų tėvais. Tas gavo gyvą žodį mums duoti.

* 2 Maiž. 19, 3.

39. Kuriam ne norėjo paklusnus būti jūsų tėvai, bet stumė jį nuog savęs ir atsigrėžė savo širdimis Egiptan,

40. Ir *tarė Aaronui: daryk mums dievus, kurie pirm mūsų eitų; nės ne žinome, kas Maižėšiui, kurs mus iš Egipto žemės išvedė, tikosi.

* 2 Maiž. 32, 1.

41. Ir padarė tuočės veršį ir apie-

ravojo apierą balvonams ir džiau-gėsi darbais savo rankų.

42. Bet Dievas nusigrėžė ir padavė juos, kad slūžijo dangaus *pulkams; kaip parašyta yra knygoje prarakų: bau ↑ir jus iš namų Izraelio per keturisdešimt metų pusčioje kadai apieras ir galvijus man apieravojote?

* Jer. 19, 13. ↑ Amos 5, 25. 26.

43. Ir priėmėte šėtrą Moloko ir žvaigždes savo Dievo Kempano, abro-zus, kurių buvote padarę, jų melstis; ir aš jus numesu anapus Babylo-
44. Turėjo mūsų tėvai šėtrą liudi-jimo pusčioje, kaip jis jiems buvo įsakęs, tarydamas Maižėšiui, kad *tą padarytų pagal paveikslą, kurį regėjo.

* 2 Maiž. 25, 40 ir 26, 30.

45. Kurį *mūsų tėvai ir priėmė, atgabeno su Jozuvu į tą žemę, kurioje pagonai gyveno, kurių Dievas išstumė po akių mūsų tėvų, iki čėsui Dovidui.

* Joz. 3, 14.

46. Tas *rado malonę prie Dievo ir meldė, ↑kad šėtrą rastų Dievui Jokubo.

* Zom. 7, 1. ↑ Ps. 132, 4. 5.

47. Bet *Salomonas pakūrė jam namus.

* 1 Kar. 6, 1.

48. Ale Aukščiausiasis ne gyvena bažnyčiose, rankomis padarytose, kaip prarakas kalba:

49. Dangus *yra mano krasė, ir žemė mano kojų suolėlis; kokiųsi man namus norite kurti, sako Viešpats, arba kuri yra vieta mano atsiilsėjimo?

* Ps. 11, 4. Jėz. 66, 1. 2.

50. Ar ne mano ranka tai vislab padariusi?

51. Jus *kietsprandžiai su ne api-piaustytomis širdimis ir ausimis, jus visada priešijatės Šventai Dvasei, kaip jūsų tėvai, taip ir jus.

* 2 Maiž. 32, 9.

52. Kurį *praraką jūsų tėvai ne persekinėjo ir tus ne užmušė, kurie pirma apsakė atėjimą šio Teisiojo, kurio jus dabar este išdavėjai ir razbaininkai?

* 2 Nus. Kar. 36, 16. Mat. 23, 34. 37.

53. Jus *gavote zokaną per angelių ištaisymą ir ne laikėte tą.

* 2 Maiž. 20, 1.

54. Kaip jie tai girdėjo, *apsinirto jų širdis, ir dantis sukando ant jo.

* per. 5, 33.

55. Bet jis, *budamas pilnas Šventos Dvasės, žiurėdamas į dangų, pamatė Dievo šlovę ir Jėzų stovintį, po dešinės Dievo, tarydamas: *štai, aš regiu

dangų atvirą ir žmogaus Sunų po dešinės Dievo stovintį. * 2 Tim. 4, 7, 8.

56. Bet jie labai šaukė, ir užkimšę savo ausis, visi supuolė ant jo padurmai, išstumė jį iš miesto ir užmušė jį akmenimis.

57. Ir *liudininkai savo rubus padėjo pas kojas jaunikačio, vadinamo Saulumi. * per. 22, 20.

58. Ir nužudė akmenimis Steponą, besimeldžiantį ir sakantį: Pone Jėzau, priimk *mano dvasę! * Ps. 31, 5. Luk. 23, 46.

59. Bet jis atsiklaupęs ant kelių, šaukė didžiu balsu: Viešpatie, *ne prirokuok jiems tą grieką! Ir tai ištares, užmigo. * Mat. 5, 44. Luk. 6, 28 ir 23, 24.

Perskyrimas 8.

Apie Saulą, Simoną žynį ir apaštalo Pilipo darbus.

Bet Saului *patiko jo smertis. O radosi tuočės didis persekinėjimas susirinkimui Jėruzalėje; ir jie visi išbėgiojo į žemes Judėos bei Samarios, tikt apaštalai ne. * per. 7, 58.

2. Bet Steponą palaidojo vyrai, Dievo biją, ir didei jį apraudojo.

3. Ale Saulus pustijo *susirinkimą, eidamas šen ir ten į namus, ir ištraukęs vyrus ir moteris, padavė juos į kalėjimą. * per. 7, 57 ir 9, 1. 13. 21 ir 22, 4.

4. Kuriegi buvo *išbėgioję, aplink eidami apsakė žodį. * per. 11, 19.

5. Bet Pilipas, *nuėjęs į vieną miestą Samarios, jiems apsakė Kristų. * per. 6, 5.

6. O žmonės vienširdžiai ir stropiai klausė to, ką Pilipas sakė, ir matė ženklus jo daromus.

7. Nės nečystos *dvasės išėjo su didžiu šauksmu iš daug jų varginamų, ir daug kaulliga sergančiųjų bei luošųjų išgydyti buvo. * Mark. 16, 17.

8. Ir didis džiaugsmas tame mieste stojosi.

9. Bet buvo nekursai vyrai, vardu Simonas, kursai pirma tame mieste žynystę varė, ir apmonydamas žmones Samaritonius, savę per koki didį išsigyrė.

10. Ir visi žiurėjo ant jo, ir maži ir didi, tarydami: tas yra Dievo macis, ana didėji.

11. Bet žiurėjo ant jo todėl, kad juos ilgai savo žynyste buvo apmonijęs.

12. Ale tikėdami Pilipo kozonims apie Dievo karalystę bei apie vardą

Jėzaus Kristaus, *krikštydinosi ir vyrai ir moters. * Mat. 28, 19.

13. Tai pradėjo tikėti ir tas Simonas ir krikštydinosi ir laikėsi prie Pilipo. Ir matydamas ženklus bei darbus daromus, dyvijos.

14. Bet išgirdę Apaštalai Jėruzalėje, Samarią priėmusią Dievo žodį, nusiuntė pas jus Petrą bei Joną;

15. Kuriuodu, ten atėjusiu, meldėsi už juos, kad gautų Šventąją Dvasę.

16. (Nėsa ne buvo dar puolusi nei ant vieno, bet tiktai krikštyti buvo vardan Kristaus Jėzaus.)

17. Tai *juodu uždėjo ant jų rankas, ir jie gavo Šventą Dvasę. * per. 6, 6.

18. Bet Simonas matydamas Šventąją Dvasę duodamą, apaštalams rankas uždėdam, siulė jiems pinigų.

19. Sakydamas: duokite ir man tą macę, jei ant ko rankas uždėmi, kad tas Šventą Dvasę gautų.

20. Bet Petras jam tarė: kad tu prapultumbei su tais tavo pinigais, kad *misliji, ta Dievo dovana už pinigus gaunama. * Mat. 10, 8.

21. Tu ne turėsi nei dalies, nei daliko iš to žodžio; nėsa tavo širdis ne tikra po Dievo akių.

22. Todėl prisiversk nuog to savo nelabumo ir Dievo melsk, bau butų tau atleista ta klasta tavo širdies.

23. Nės matau, tavę pilną esantį karčios *tulžies ir sumėgstą su ne-teisybe. * 5 Maiž. 29, 18. Ebr. 12, 15.

24. Tai atsakydamas Simonas tarė: melskite jus Viešpatį už manę, kad nieko to man ne nusiduotų, ką sakę este.

25. Bet jie išliudiję ir apsakė Viešpaties žodį, vėl sugrižo į Jėruzalę, ir sakė Evangėlią daugumui Samaritoniskųjų miestelių.

26. Ale Dievo angielas kalbėjo Pilipui ir tarė: kelkis ir eik į pietų šalį ant kelio, einančio iš Jėruzalės ant Gazos, kuri yra pusta.

27. Ir jis kėlęs nuėjo. Ir štai, vyrai *iš Murinų žemės, kamarponis ir vienas vyresniųjų Kandacės, karalienės Murinų žemės, kursai buvo ant visų jos skarbų kamarų, buvo atėjęs į Jėruzalę, Dievo melstis. * Zep. 3, 10.

28. Ir vėl namon grįždamas sėdėjo savo vežime ir skaitė praraką Jėzaiošių.

29. Bet Dvasė sakė Pilipui: prieik ir artikis tam vežimui.

30. Tai Pilipas pribėgo, ir girdėdamas, jį praraką Jėzaiošių skaitantį, tarė: argi ir išmanai, ką skaitas?

31. Bet jis tarė: kaip galiu, jei nieks manę ne pamokina? Ir prašė Pilipo, kad įkopes pas jį atsisėstų.

32. Bet vieta to rašto, kurį skaitė, ta buvo: Jis *vestas yra kaip avis ant papiovimo, ir tylįs, kaip avinėlis prieš kerpanį, taip jis savo burnos ne atvėrė. * Jėz. 53, 7. 8.

33. Jo pažeminime iškeltas yra jo sudas. Bet kas iškalbės jo gyvasčio ilgumą? nėra jo gyvastis atimtas yra nuog žemės.

34. Tai atsakydamas kamarponis Pilipui tarė: meldžiu tavę, apie ką tai kalba prarakas? Ar apie savę, ar apie ką kitą?

35. Bet Pilipas, atvėręs savo burną, pradėjo nuo šio rašto ir sakė jam kozonį apie Jėzų.

36. Ir bekeliaudamu tuom keliu privažiavo vandenį. Ir kamarponis tarė: štai, vanduo, kas *gina, kad duočiau krikštytis? * per. 10, 47.

37. Bet Pilipas tarė: jei *tiki iš visos širdies, tai beje gal buti. Jis atsakydamas tarė: tikiu †Jėzų Kristų esantį Dievo Sunų. * Mark. 16, 16. † Mat. 16, 16.

38. Ir paliepė stovėti su vežimu ir įkopo į vandenį, ir Pilipas ir kamarponis, ir krikštyjo jį.

39. Bet išėjus įiemdviem iš vandens, pagavo *Dievo Dvasė Pilipą, ir kamarponis ne matė jo daugiaus. Bet jis linksmas keliavo savo keliu. * 1 Kor. 18, 12.

40. Ir Pilipas buvo rastas Asdode, ir vaikščiodamas aplinkui apsakė visiems miestams Evangėlią, iki iškako į *Cėsarią. * per. 21, 8.

Perskyrimas 9.

Povilo prisivertimas, Petro stebuklas ant Enėošiaus ir Tabėos padarytas.

Bet Saulus *dar siaučias kerštu ir nužavinimu prieš Viešpaties mokytinius, ėjo pas vyriausią kunįgą,

* per. 8, 3. Gal. 1, 13. 1 Tim. 1, 13.

2. Ir meldė jį gromatų mokykloms Damaško, jeib, rasdamas kelis to kelio, ar vyrus ar moteriškes, juos surišęs vestų į Jėruzalę.

3. Ir jam *ant kelio esant ir arti Damaškui ateinant, apšvietė jį umai šviesa iš dangaus. * per. 22, 6. 1 Kor. 15, 8.

4. Ir jis puolęs ant žemės, išgirdo balsą, jam kalbantį: Saulau, Saulau, kodėl manę *persekinėji? * Mat. 25, 40 i. t.

5. Bet jis tarė: Viešpatie, kas tu esi? Viešpats tarė: aš esmi Jėzus, kurį tu persekinėji; sunku *tau bus prieš akstiną spardyti. * per. 5, 39.

6. Ir jis drebėdamas ir persigandęs tarė: Viešpatie, ką nori, kad daryčiau? Viešpats tarė jam: kelkis ir eik į miestą, *tenai tau sakys, ką tau reikia daryti. * per. 10, 6.

7. Bet vyrai, kurie su juomi drauge keliavo, stovėjo persigandę; nėra jie girdėjo balsą ir nei vieno ne matė.

8. Bet Saulus atsikėlė nuog žemės ir savo akis atvėręs nei vieno ne matė. Bet jie prie rankos jį nutvėrė, nuvedė jį į Damašką.

9. Ir tris dienas neregis buvo ir nei valgė, nei gėrė.

10. Ir buvo mokytinis vienas Damaške, Ananiošius vardu, tam kalbėjo Viešpats regėjime: Ananiošiau! ir jis tarė: štai, čia esmi, Viešpatie.

11. Viešpats tarė jam: kelkis ir eik į ulyčią, kuri vadinama tiesioji, ir namuose Judo klausk Saulo, vardu Tarseniško; nės štai, jis Dievo meldžiasi;

12. Ir regėjo regėjime vyrą, vardu Ananiošiumi, passavę įeinantį ir ranką ant jo uždedantį, kad vėl regis pastotų.

13. Bet Ananiošius atsakė: Viešpatie, aš girdėjau iš daug žmonių apie tą vyrą, kaip daug pikto jis daręs tavo šventiems Jėruzalėje.

14. Ir jis tur čia pavelijimą nuo vyriausių kunųgų, rišti visus, tavo vardą garbinančius.

15. Viešpats tarė jam: eik ten; nėra šis *man yra išrinktas rykas, kad mano vardą praneštų pagonams ir karaliams ir Izraelio vaikams. * per. 22, 21.

16. Aš parodysu *jam, kiek jis tur kentėti dėl mano vardo. * 2 Kor. 11, 23.

17. Ir Ananiošius nuėjo, ir atėjęs į tus namus ir uždėjęs rankas ant jo, sakė: mielas brolau Saulau, Viešpats (kursai tau pasirodė ant kelio, tau šen ateinant), siuntė manę, kad

vėl regis pastotumbei ir Šventa Dvase papildytas butumbei.

18. Ir tuojau nuo jo akių nupuolė nei žvynės, ir jis vėl pražiuro;

19. Ir kėlėsi, krikštydinosi ir priėmęs valgio pasidrutino. Bet Saulus buvo keles dienas pas mokytinius Damaške.

20. Ir tuojau apsakė Kristų mokylose, kad jis Dievo Sunus esąs.

21. Bet stebėjosi visi tai išgirdę, sakydami: ar tai ne ans, *kursai Jėruzalėje išpustijo visus, šį vardą garbinančius, ir dėl to šen atėjęs, kad juos surištus vestų pas vyriausius kunigus?

* perkš. 1, 14. per. 8, 1 ir 26, 10.

22. Bet Saulus juo stipryn ėjo ir perveikė Žydus, Damaške gyvenančius, išrodydamas, kad tas esąs Kristus.

23. Ir daug dienų perėjęs, Žydai *podraugiai susirodijo, jį nužavinti.

* 2 Kor. 11, 26.

24. Bet Saului apsakya buvo, kad jo tykojo. Bet jie dieną ir naktį sergėjo prie vartų, kad jį nužavintų.

25. Tai jį ėmę mokytiniai nakčia per murą pergabeno ir kurbe (pintinyje) žemyn nuleido.

26. Bet Saulas, į Jėruzalę iškakes, bandė prieti prie mokytinių, ir visi jo bijojos, ne vierydami, jį mokytinį esantį.

27. Bet Barnabas jį priėmęs, nuvedė jį pas apaštalus, ir jis jiems pasakojo, kaip ant kelio Viešpatį regėjęs ir su juomi kalbėjęs, ir kaip Damaške *vardą Jėzaus drąsiai apsakęs.

* per. 26, 22, 23.

28. Ir jis buvo pas juos, išeidamas ir įeidamas Jėruzalėje, ir apsakė drąsiai vardą Viešpaties Jėzaus.

29. Taipojau jis kalbėjo ir apsiklausinėjos su Grykonais; bet jie tykojo jo, kad jį nužavintų.

30. Tai ištyrę broliai, palydėjo jį į Cėsarią ir nusiuntė jį į *Tarsę.

* per. 11, 25.

31. Taipgi susirinkimas turėjo pakajų visoje Judėjoje ir Galileoje ir Samarioje, ir gerinosi ir vaikščiojo Dievo baimėje ir pilnas pastojo Šventos Dvasės palinksmuojimo.

32. Ir nusidavė, kad Petras visur perkeldaudamas iškako taipojau ir pas šventuosius, Lydoje gyvenančius.

33. Tenai rado vyrą, vardu Enėo-

šiumi, aštuonis metus ant patalo gulėjusį; tas buvo kaulliga sergas.

34. Ir Petras jam tarė: Enėošiau, Jėzus Kristus išgydo tavę; kelkis ir pats pasiklostyk! Ir tuojau atsikėlė.

35. Ir matė jį visi gyveną Lydoje ir Saronoje; tie prisivertė Viešpatiespi.

36. Bet Jopėje buvo viena mokytinė, vardu Tabėa, (tai musų žodžiu: stirna), ta *buvo pilna gerų darbų, bei pilnai duodanti dalį vargdieniams.

* 1 Tim. 2, 10. Tit. 3, 8.

37. Bet tikos per tą česą, kad ji apsirgo ir numirė. Tai ją numazgojo ir padėjo ant *aukštos svetlyčios.

* per. 1, 13.

38. Ogi Lydai arti Jopės esant mokytiniams išgirdus, Petrą tenai esantį, nusiuntė jie pas jį du vyru, prašydami jo, kad ne užsigaišdamas pas juos ateitų.

39. Bet Petras kėlėsi ir atėjo su jais. Ir kaip atėjęs su jais buvo, užvedė jį ant aukšto, ir priėjusios jį visos našlės, verkė ir rodė jam sermėgas ir rubus, kuriuos Tabėa padariusi, pas jas budama.

40. Ir Petras jas visas išvaręs, atsiklaupė ir meldėsi Dievo, ir lavonopi nusigręžęs tarė: Tabėa, *kelkis! Ir ji atvėrė savo akis ir pamačiusi Petrą, vėl atsisėdo.

* Mark. 5, 41. Luk. 7, 14.

41. Bet jis jai davęs ranką, ją pakėlė, ir pavadinęs šventuosius bei našles, ją gyvą po akių pastatė.

42. Ir tai išsireiškė per visą Jopę; ir *daug jų pradėjo tikėti į Viešpatį.

* Jono 8, 30. per. 10, 42.

43. Ir nusidavė, kad jis pasiliko ilgai Jopėje pas vieną Simoną, *kurs kažemėkas buvo.

* per. 10, 6.

Perskyrimas 10.

Prisivertimas Kornėliaus per Petrą.

Bet buvo vyras Cėzarioje, Kornėlius vardu, *vyresnysis pulko, kurs vadinamas Itališkasis.

* Mat. 8, 5.

2. Nobažnas ir Dievo bijąs su visais savo namiškiais, ir *išrodąs žmonėms daug geradėjysčių, ir visados Dievo meldėsi.

* Dang. 4, 24.

3. Tas regėjo regėjime atvirai, aplink devintą dienos adyną, vieną Dievo angielą pas savę įeinantį, kur-
sai jam sakė: Kornėliau!

4. Bet jis į aną žiurėdamas nusi-

gandęs tarė: Viešpatie, kas yra? Bet jis jam tarė: tavo maldos ir dalys, vargdieniams duotos, iškako aukštyн j atminimą pas Dievą.

5. Dabargi siųsk vyrų į Jopę ir atvadįdink Simoną, pravarde Petrą,

6. Kursai yra gaspadoje pas vieną *kazemėką, Simoną, kurio namai arti marių stov; tas tau sakys, ką †tau reikia daryti. *per. 9, 43. †per. 2, 37 ir 9, 6.

7. Ir angielui, kursai su Kornėliu kalbėjo, atstojus, pavadino jis du savo bernų bei vieną Dievo bijantį iš kareivių, jam priklausančiųjų.

8. Ir vislab jiems pasakęs, siuntė juos į Jopę.

9. Ant rytojaus, jiems ant kelio esant ir arti miesto prieinant, Petras užkopė ant aukštos svetlyčios, Dievo melstis apie šeštąją adyną.

10. Ir išalkęs norėjo persikąsti. Bet jiems jam tai pritaissant, pripuolė jam umų apėmimas;

11. Ir regėjo *dangų atvirą, ir nusileidžiant pas savę kokį ryką, nei didę marškoną skepetą, keturiais kampais surištą, ir buvo nuleista ant žemės.

*per. 7, 55. Apr. 19, 11.

12. Toje buvo visokių keturkojų žemės galvijų ir žvėrių ir kirmėlių ir dangaus paukščių.

13. Ir nusidavė jam toks balsas: kelkis, Petrai, piauk ir valgyk!

14. Bet Petras sakė: ak ne, Viešpatie, nėra *dar niekados ne valgiau ko prasto, arba nečysto.

*Ezėk. 4, 14. 3 Maiž. 11, 7 ir 13, 23.

15. Ir tarė jam tas balsas antru kartu: ką *Dievas čystijo, tai tu ne daryk prastu.

*Mat. 15, 11.

16. Ir tai nusidavė trimis kartais. Ir ansai rykas vėl pasikėlė dangun.

17. Bet Petrui savyje besirupinant, kas tai per regėjimas esąs, kurį regėjęs, štai, klausė vyrai, Kornėliaus siųsti, namų Simono; ir prie durų stovėdami,

18. Šaukė ir klausė: ar Simonas, pravarde Petras, šičia gspadą turįs?

19. Bet Petrui apdumojant tą regėjimą, tarė jam Dvasė: štai, trys vyrai tavęs jėško.

20. Bet kelkis, nukopk žemyn ir keliauk su jais ir ne abejok; nės aš juos siunčiau.

21. Tai Petras nukopęs pas tus vyrus, nuo Kornėliaus pas jį siųstus, tarė: štai, aš esmi, kurio jėskote; kas tai, kodėl čionai este?

22. Bet jis tarė: Kornėlius, vyresnysis kareivių, nobažnas ir Dievo bijąs vyras ir gerą paskalbą turįs nuo visų Žydų žmonių, gavo paliepimą švento angielo, kad tavę pavadįdintų į savo namus, ir žodžius iš tavęs girdėtų.

23. Tai juos įvadinęs į vidų, priėmė gspadon. Antrą dieną Petras iškeliavo su jais, ir keli broliai iš *Jopės ėjo su juomi.

*per. 9, 42 ir 11, 13.

24. Ir antrą dieną jie ėjo į Cėsarią. Bet Kornėlius laukė jų ir suvadino savo gentis ir prietelius.

25. Ir Petrui įeinant, ėjo Kornėlius jam priešais, puolė jam į kelius ir kloniojosi jam.

26. Bet Petras, jį pakeldamas, tarė: kelkis, *ir aš esmi žmogus.

*Apr. 19, 10.

27. Ir su juomi susikalbėjęs ėjo į vidų ir rado daug jų susijęs;

28. Ir tarė jiems: jus žinote, *kaip ne paprasta vyrui Žydiškam artintis arba ateiti pas svetimą, bet Dievas man parodė, nei vieną žmogų prastą arba nečystą ne vadinti.

*Jono 4, 9.

29. Todėl ne vengiau ateiti, šen vadintas. Togidėl jus klausu, kam manę atvadįdinote.

30. Kornėlius tarė: keturias dienas pastnikavau iki šiai adynai, ir aplink devintą adyną meldžiausi Dievo savo namuose. Ir štai, stojosi po mano akių vyras šviesiame rube,

31. Tarydamas: Kornėliau, tavo malda išklaudyta, ir tavo geradėjysčių minėta pas Dievą;

32. Taigi nusiųsk į Jopę ir atvadįdink Simoną, pravarde Petrą, (kursai yra gaspadoje namuose kazemėko Simono, arti marių,) tas atėjęs tau sakys.

33. Tai tuojau siunčiau pas tavę. Ir gerai darei, kad atėjai. Dabar mes visi esme čionai po Dievo akių, klausyti to viso, kas tau Dievo liepta.

34. Bet Petras savo burną atvėręs, tarė: dabar *iš tiesos suprantu, Dievą ne atbojantį nei šokio, nei tokio žmogaus;

*5 Maiž. 10, 17. 2 Nus. Kar. 19, 7. Job. 34, 19. Rym. 2, 11. Gal. 2, 6. Epėz. 6, 9. Kol. 3, 25. 1 Petr. 1, 17.

35. Bet visokiuose *žmonėse, kas

jo bijosi ir teisybę daro, tas jam mielas.

* Jėz. 56, 6.

36. Mielai jus žinote tos kozonijos, kurią Dievas vaikams Izraelio siuntęs, ir apsakyti davęs pakajų per Jėzų Kristų, (kursai *Viešpats yra ant viso),

* Mat. 28, 18. Rym. 10, 12.

37. Kuri nusidavė per visą Žydų žemę, ir prasidėjusi *Galilėjoje po krikšto, Jono apsakymo;

* Luk. 4, 14.

38. Kaip Dievas *tą patį Jėzų Nazareniškį mostijęs Šventa Dvasė ir mace, kursai aplinkui keliavo, ger darydamas ir išgydydamas visus velnio pergalėtus; nėra † Dievas su juomi buvo.

* Luk. 4, 18. per. 2, 22. Ebr. 1, 9. † Jon. 3, 2.

39. Ir mes *esme liudininkai to viso, ką jis daręs Žydų žemėje ir Jeruzalėje; tą jie nužavino ir prie medžio prikabino.

* per. 2, 32 ir 5, 30.

40. Tą *Dievas yra prikėlęs trečią dieną ir jį apreikšdinęs;

* per. 2, 24.

41. Ne visiems žmonėms, bet mums, nuog Dievo pirma išrinktiems liudininkams, *kurie su juomi valgėm ir gerėm, jam jau prisikėlus iš numirusių.

* Luk. 24, 30. 43. Jon. 21, 13.

42. Ir jis jums prisakė, žmonėms apsakyti ir liudyti, jį Dievo įstatytą esantį sudžia gyvųjų *ir numirusių.

* 2 Tim. 4, 1.

43. Apie tą liudija *visi prarakai, kad per jo vardą visi, i jį tikį, griekų atleidimą gaus.

* Jėz. 53, 5. 6. Jėr. 31, 34.

Ezek. 34, 16. Dang. 9, 24. Oz. 1, 7. per. 13, 14. Mika 7, 18.

44. Petrai šius žodžius dar be kalbant, puolė *Šventoji Dvasė ant visų, to žodžio besiklausančiųjų.

* per. 4, 31 ir 8, 17.

45. Ir tikintieji iš appiaustymo, kurie buvo atėję su *Petru, stebėjosi, kad ir ant pagonų dovana Šventosios Dvasės išlieta buvo.

* Jėz. 60, 5.

46. Nėsa girdėjo juos *liežuviais kalbančius ir Dievą didei garbinančius. Tai atsakė Petras:

* per. 2, 4. Mark. 16, 17.

47. *Argi gal kas vandenį drausti, kad šie ne būtų krikštyti, kurie Šventą Dvasę gavo, kaip ir mes?

* per. 8, 36.

48. Ir liepė juos krikštyti vardan Viešpaties. *Tai jie meldė jo, kad keles dienas tenai pasilikytų.

* Jon. 4, 40.

Perskyrimas 11.

Petro atsikalbėjimas, pagonų prisivertimas; pradžia susirinkimo Antiokioje.

Bet ištyrė apaštalai bei broliai, gyveną Žydų žemėje, ir pagonus priėmusius Dievo žodį.

2. Ir Petrai užėjus į Jeruzalę, barėsi su juomi tie, kurie iš appiaustymo buvo.

3. Sakydami: tu įėjai pas vyrus neappiaustytus ir su jais valgei.

4. Bet Petras pradėjęs tai jiems pa-eiliumis pasakojo, tarydamas:

5. Aš *mieste Jopėje buvau Dievo be meldžias, ir mano umas buvo dangun paimtas, ir regėjimą regėjau, bu-tent ryką nusileidžiantį, nei didę ske-petą, keturkampe, ir nuleistą iš dan-gaus, ateinančią iki manęs.

* per. 10, 9. i. t.

6. Toje regėjau ir išvydau ir pama-čiau keturkojų žemės galvijų ir žvė-rių ir kirmėlių ir dangaus paukščių.

7. Bet aš išgirdau balsą, man sa-kantį: kelkis Petrai, piauk ir valgyk!

8. Bet aš sakiau: ak ne, Viešpatie, nėra *niekados nieko nei prasto, nei nečysto į mano burną ne įėjo.

* 3 Maiž. 11, 2.

9. Bet tas balsas man atsakė antru kartu iš dangaus: ką Dievas čystijo, tu ne daryk nečystu.

10. Bet tai nusidavė tris kartus; ir vislab vėl buvo užtraukta dangun.

11. Ir štai, tuojaus stovėjo trys vy-rai pas namus, kuriuose aš buvau, siųsti manėspi iš Cezarios.

12. Bet Dvasė tarė man, kad eičiau su jais ir ne abejočiau. Bet ėjo su manimi šie šeši broliai, ir mes įėjo-me į to vyro namus.

13. Ir jis mums sakė, kaip regėjęs angielą, savo namuose stovintį, kursai jam sakęs: siųsk vyrų į Jopę ir at-vadįdink Simoną, pravarde Petrą;

14. Tas tau žodžius sakys, per ku-rius išganytas pastosi tu ir visi tavo namiškiai.

15. Ir man pradedant kalbėti, puolė Šventoji Dvasė ant jų, kaip *ir ant mūsų pirmoje pradžioje.

* per. 2, 4 ir 10, 44.

16. Tai minėjau Viešpaties žodžio, kaip *sakęs: Jonas vandenimi krik-štijo, bet jus busite krikštyti Šventa Dvasė.

* per. 1, 5. Mat. 3, 11. a.

17. Taigi, jei Dievas jiems davęs lygias dovanas, kaip ir mums tikin-tiems į Viešpatį Jėzų Kristų, kasgi aš buvau, kad galėčiau Dievui užginti?

18. Tai išgirdę tylėjo ir Dievą šlovin-dami tarė: taip Dievas ir pagonams davęs prisivertimą ant gyvasties.

19. Bet *kurie išsklaidyti buvo an-oje prispaudoje, dėl Stepono nusitikusio-

Jo, ėjo aplinkui iki Pėnicios bei Cypros bei Antiokios, ir ne kalbėjo žodį niekam, kaip tik tai Žydams. *per. 8, 1.

20. Bet buvo keli tarp jų, vyrai iš Cypros bei Cyrėnės; tie atėję į Antiokią, taip jau kalbėjo ir Grykonams ir apsakė Evangeliją apie Viešpatį Jėzų.

21. Ir ranka *Viešpaties buvo su jais, ir pradėjo tikėti daugumas ir Dievopi prisivertė. *per. 2, 47.

22. Bet tas žodis apie juos atėjo į susirinkimo ausis Jėruzalėje. Ir jie siuntė Barnabą, kad nueitų iki Antiokios,

23. Kursai ten iškakęs ir matęs Dievo malonę, pradžiugo ir gaudeno *juos visus, kad pasiliktų pas Viešpatį su stipria širdžia. *per. 13, 43.

24. Nės jis buvo geras vyras, pilnas *Šventos Dvasės ir tikėjimo. Ir ė prisidėjo Viešpačiui didis pulkas. *per. 6, 5. † per. 5, 14.

25. Bet Barnabas iškeliavo į Tarsę, Saulaus vėl įeškoti.

26. Ir jį radęs, nuvedė jį į Antiokią. Ir jie pasiliko prie susirinkimo visą metą, mokindami daug žmonių; dėl to mokytiniai Antiokijoje pirmaisiai krikščionimis vadinami buvo.

27. Tose dienose atėjo prarakai *iš Jėruzalės į Antiokią. *per. 13, 1 ir 15, 32.

28. Ir vienas jų, vardu Agabus, *kėlėsi ir apsakė per Dvasę, didę brangybę busiančią ant visos žemės, kuri nusitiko po ciecorium Klaidiu. *per. 21, 10.

29. Bet kiekvienas mokytinių apsiėmė, kaip išgalys, siųsti *ką ant pagalbos broliams, Judėjoje gyvenantiems. *Rym. 15, 26.

30. Kaipgi ir darė, *siųsdami tai vyresniems per ranką Barnabo bei Saulaus. *per. 12, 25.

Perskyrimas 12.

Jokubo smertis, Petro išvalnijimas, Erodo prapultis.

Aplink tą patį česą *karalius Erodas rankas pridėjo prie kelių iš susirinkimo, mučyti. *per. 4, 3.

2. Bet nužavino Jokubą, Jono brolį, kardui.

3. Ir matydamas, tai Žydams patinkant, ne paliovė, bet ir Petrą sugavo. Bet buvo pačios dienos neraugintos duonos.

4. Taigi *jį sugavęs, apkaldino jį ir padavė jį keturiems ketvirtainiams ka-

reivių, jeib jį apsergėtų, mislydamas, jį po velykų žmonėms išvesti. *per. 16, 24.

5. Ir Petras tiesa kalėjime laikomas buvo, bet susirinkimas meldėsi už jį Dievo ne paliaudamas.

6. Ir kaip jį Erodas norėjo išvesti, tą pačią naktį miegojo Petras tarp dviejų kareivių, surakintas dviem lencugam, ir sargai už durų sergėjo kalėjimo vietą.

7. Ir štai, angelas Viešpaties atėjo, ir šviesa švietė toje temnyčioje; ir iš-tiko Petro pašonį, ir pabudino Petrą ir tarė: greitai kelkis! Ir lencugai nu-puolė nuo jo rankų.

8. Ir angelas tarė jam: apsijuosk ir apsiauok kurpėmis! Ir jis darė taip. Ir tarė jam: apsisiausk skreistę ir sek manę!

9. Ir jis išėjęs sekė jį, nežinodamas, kad tai jam tikrai nusitiko per anglią, bet dingojos, regėjamą regis.

10. Bet juodu praėjo pirmą ir antrą sargą ir priėjo geležines duris, į miestą einamas; tos jiemdviem pačios atsi-vėrė, *ir išėję perėjo išilgai vieną uly-čią; ir tuojaus angelas nuog jo at-stojo. *per. 16, 26.

11. Ir Petras atsigavęs tarė: dabar iš tiesos žinau, kad *Dievas savo anglią siuntęs ir manę išgelbėjęs iš Erodo rankos ir nuo viso laukimo žydiškų žmonių. *per. 5, 18. 1 Maiž. 19, 15, 16. Ps. 91, 11.

12. Ir susimislijęs atėjo arti namų Marijos, motynos *Jono, pravarde Markošiaus, kur daug buvo susiję ir Dievo meldėsi. *per. 15, 37.

13. Bet Petru į vartų angą tuzgenant, išėjo merga klausyti, vardu Rodė.

14. Ir Petro balsą pažinusi, vartus ne atdarė iš džiaugsmo, bet įbėgusi į vidų, apsakė jiems, Petrą stovintį prie vartų.

15. Bet jie tarė jai: tu duksti; bet ji ginčijo, taip esą. Jie tarė: *tai jo angelas. *Luk. 24, 37.

16. Bet Petras vėl tuzgeno. O kaip atvėrė, pamatė jį ir stebėjosi.

17. Bet jis pamojęs jiems su ranka, kad tylėtų, pasakojo jiems, kaip jį Viešpats iš kalėjimo išvedęs, ir tarė: apsakykite tai Jokubui bei broliams. Ir išėjęs į kitą kamą nusitraukė.

18. Bet kaip išaušo, ne mažas ru-

pestis radosi tarp kareivių, kaip bent su Petru būtų nusidavus?

19. Bet Erodas, jo įeškodamas ir ne rasdamas, sargams provą padarė ir davė juos šalin gabenti; ir nusitraukęs iš Judėos į Cezaria, tenai laikėsi.

20. Nėsa dumojo kariauti prieš Tyronus bei Sidonytus. Bet jie iš vieno atėjo pas jį ir perkalbėjo karaliaus kamaronį Blastą, meldė pakajaus, todėl, kad *jų žemė turėjo išsilaikytis iš karaliaus žemių. *1 Kar. 5, 9.11. Ezėk. 27, 17.

21. Bet vienoje paskirtoje dienoje Erodas, karališku rubu apsirėdęs atsisėdo ant provos krasės ir kalbėjo jiems.

22. Bet žmonės priešais šaukė: tai Dievo balsas, *ir ne žmogaus. *Ezėk. 28, 2.

23. Tuojaus ištiko jį Viešpaties angielas dėl to, kad *jis garbę Dievui ne davė; ir kirmėlių ėdamas padavė dvasę. *Dan. 5, 20.

24. Bet Dievo žodis augo *ir vaisinos.

*Jėz. 55, 11. per. 6, 7 ir 19, 20. Kol. 1, 6.

25. Ale Barnabas bei Saulas vėl atėjo į Jėruzalę ir padavę surinktąją dovaną, ėmė *su savimi Joną, †pravarde Markošių. *per. 11, 29. 30. †per. 15, 37.

Perskyrimas 13.

Povilo pirmas nuėjimas pas pagonus ir ką tarp jų atlikęs.

Bet buvo *Antiokioje susirinkime, prarakai bei mokytojai, butent Barnabas bei Simonas, vardu Niger, bei Lucius iš Cyrėnės, bei Manaėnas, su Erodu, ketvirtainio žemės kunigaikščiu užaugintas, bei Saulus. *per. 11, 27.

2. Bet jiems Dievui šlužijant bei pastnįkaujant, tarė Šventoji Dvasė: *išskirkite man Barnabą bei Saulų tam darbui, kuriam aš juodu pavadinau. *per. 9, 15.

3. Tai jie *pastnįkavę ir Dievo pasimeldę, uždėjo ant jų dviejų rankas ir išleido juodu. *per. 6, 6.

4. Ir kaip juodu buvo Šventosios Dvasės išsiųstu, iškako juodu į Seleicią, ir iš ten laivu bėgo į Cyprą.

5. Ir iškakę į miestą Salaminą, apsakė Dievo žodį Žydų mokykloje. Bet ir Joną *turėjo su savimi per tarną. *per. 12, 15.

6. Ir salą perkeliavę iki miesto Papos, rado jie vieną *žynį ir neteisų praraką, Žydą, vardu Barjėzu; *per. 8, 9.

7. Tas buvo pas Sergijų Povilą, vy-

resnįjį žemės valdoną, išmintingą vyrą. Tas prisivadino Barnabą bei Saulų, norėdamas girdėti Dievo žodžio.

8. Tai jiemsdviejim prieštaravo Elymas, *žynys, (nės taip jo vardas persiguldo.) ir įeškojo, tą vyresnįjį žemės valdoną nuo vieros atkreipti. *2 Maiž. 7, 11. 2 Tim. 3, 8.

9. Bet Saulus, kursai ir Povilu vadinamas, pilnas budamas Šventos Dvasės, žiurėjo į jį.

10. Ir tarė: ak tu *velnio vaike, pilnas viso kytrumo bei klastos, ir neprieteliau visos teisybės, tu ne paliauji perverst tikruosius Viešpaties kelius. *5 Maiž. 13, 13. Mat. 13, 38. 39.

11. Ir veil dabar užeit ant tavęs Viešpaties ranka, ir turi aklas buti ir iki česo saulės ne regėti. Ir tuojaus užpuolė jį aptemimas ir tamsa; ir aplinkui vaikščiodamas įeškojo vado.

12. Tai žemės valdonas matydamas tą nusidavimą tikėjo, ir dvijios Viešpaties pamokslu.

13. Bet kaip Povilas, bei kurie su juomi drauge buvo, iš Papos laivu bėgo, iškako Pergėn, žemėje Pampilioje; bet Jonas nuo jų atstojęs, sugrįžo į Jėruzalę.

14. O juodu perėję Pergėną, iškako Antiokion, žemėje Pisidioje, ir įėję į mokyklą sabatos dienoje, sėdosi.

15. Bet popaskaitymo *zokano bei prarakų, siuntė pas juodu vyresnieji mokyklos ir jiemsdviejim sakydino: mielu broliudu, jei ko norita kalbėti ir žmones pagraudenti, tai sakykita! *per. 15, 21.

16. Tai Povilas atsikėlė ir su *ranka pamojęs, tarė: jus vyrai iš Izraelio ir Dievo bijantieji, klausykite: *per. 19, 33.

17. Dievas šių žmonių išrinkęs yra mūsų tėvus ir paaukštinęs šiuos žmones, kaip jie svetimi *buvo Egipto žemėje, †ir su aukštu petimi juos iš ten išvedęs; *Ps. 105, 23. 24. †2 Maiž. 13, 14. 16.

18. Ir apie *keturisdešimts metų perkentė jų budą pusčioje. *2 Maiž. 16, 35. 4 Maiž. 14, 34.

19. Ir išgaišinęs *septynarius žmones žemėje Kanaan, išdalijo jiems burtomis anų žemes. *5 Maiž. 7, 1. Joz. 14, 2.

20. Potam davė *jiems sudžias, apie keturis šimtus ir penkisdešimt metų iki prarako Zomėlio. *Vald. 2, 16.

21. Ir *nuo to česo meldė sau karalių, ir davė jiems Dievas Saulų, sunų

Kiso, vyrą giminės Benjamino, per keturisdešimt metų. *1 Zom. 10, 21.

22. Ir tą *atstątes pakėlė ant jų Dovidą per karalių, apie kurį jis liudijo: radau Dovidą, sunų Jeso, vyrą pagal mano širdį; tas tur daryti visą mano valę. *1 Zom. 12, 13.

23. Iš *to sėklos Dievas, kaip pažadėjęs esti, užgimdino Jėzų, žmonėms Izraelio per ėlšganytojų.

*Jėz. 11, 1. Luk. 1, 32. 69. † Mat. 1, 21. Rym. 11, 26.

24. Kaip antai Jonas pirma žmonėms Izraelio apsakė prisivertimo krikštą, dar anam ne pradėdant. *Mat. 3, 1.

25. Bet kaip Jonas savo bėgi pabaigė, sakė jis: aš *ne tas esmi, per kurį jus manę laikote; bet štai, jis paskui manę ateiti, kurio ne vertas esmi, nei kurpes jo kojų atrišti.

*Mark. 1, 7. Luk. 3, 16. Jono 1, 20.

26. Jus vyrai, mieli broliai, jus vaikai giminės Abraomo, ir kurie tarp jūsų Dievo bijotės, *jums žodis šito išganymo siųstas yra. *Rym. 1, 16.

27. Nėsa kurie Jėruzalėje gyvena, ir jų vyresnieji, kadangi *šio ne pažino, nei balso prarakų (kas savaitą skaitomų), jie tus savo provomis išpildė.

*per. 3, 17. 1 Kor. 2, 8.

28. Ir *norįs nei jokios priežasties smerčio ant jo ne rado, tačiau meldė Piloto, jį nužudyti.

*Mat. 27, 22. Mark. 15, 14. Luk. 23, 23. Jono 19, 6.

29. Ir vislab pabaigė, kas apie jį rašyta, *nuėmė jį nuo medžio ir įdėjo jį į grabą. *Mat. 27, 59.

30. Bet *Dievas jį prikėlė iš numirusių.

*per. 3, 15 ir 5, 30.

31. Ir jis *pasirodė daug dienų tiems, kurie su juomi iš Galilėos į Jėruzalę atėję buvo, kurie jo liudininkai yra žmonėms.

*1 Maiž. 15, 5. 6. 7.

32. Ir mes taip jau apsakome jums pažadėjimą, mūsų tėvams duotą,

*1 Maiž. 3, 15 ir 12, 3. Gal. 3, 16.

33. Kad tą patį Dievas mums, jų vaikams, išpildęs tuomi, kad Jėzų iš numirusių prikėlęs; kaipo ir *antrame Psalme parašyta yra: tu mano Sunus, šiandien tavę pagimdžiau. *Ps. 2, 7.

34. Bet kad jį iš numirusių prikėlęs, kad jis jau ne turėtų patęsti, taip kalba: *aš jums malonę, Dovidui pažadėtą, viernai attesėsu. *Jėz. 55, 3.

35. Todėl jis ir *kitur tarė: tai ėtu ne perleisi, kad tavo Šventasis pagėdimą matytų.

*Pa. 16, 10. per. 2, 31.

36. Nėsa *Dovidas, savo čėsu Dievo valei šlužijęs, užmigo, ir pas savo tėvus padėtas yra ir matė pagėdimą.

*per. 2, 29.

37. Bet tas, kurį Dievas prikėlė, pagėdimo ne matė.

38. Dabargi žinokite, mieli broliai, kad *jums per šį apsakomas griekų atleidimas ir to viso, kuomi ne galėjote Maižėsiaus zokane teisus buti.

*Luk. 24, 27. 1 Jon. 2, 12.

39. Bet kas *į šį tik, tas yra teisus.

*Jėz. 53, 11. Rym. 3, 28.

40. Taigi dabokitės, kad ne ateitų ant jūsų, kas *prarakuose sakytą: *Abak. 1, 5.

41. Veizdėkite, jus išpeiktojai, ir dyvykitės ir pavirskite nieku; nėsa aš darau darbą jūsų čėsuose, kurį ne tikėsite, jei tą jums kas pasakos.

42. Bet Žydams iš mokyklos išeinant, meldė pagonai, kad savaitos tarpe jiems tus žodžius sakytų.

43. Ir susirinkimui iš mokyklos išėjus, sekė Povilą bei Barnabą daug Žydų ir Dievo bijančių šviežiai Žydų viera priėmusių; bet anuodu sakė jiems, ir pagraudeno juos, kad pasiliktų *toje Dievo malonėje. *per. 11, 23 ir 14, 22.

44. Bet sekančioje sabatoje susiėjo kone visas miestas, Dievo žodžio klausytis.

45. Bet Žydai, tus žmones matydami, pilni pastojo pavydo ir prieštaravo *tam, kas Povilo kalbama buvo, prieštaraudami ir bluznydami.

*per. 18, 6. Jud. 10.

46. Bet Povilas bei Barnabas drąsiai kalbėjo atvirai: jums pirmiausiai turėjo apsakomas buti Dievo žodis, bet kad dabar jį nuo savęs šalin stumiate ir patys savę *nevertais laikote amžinos gyvatos, štai, jau kreipiamės pagonump.

*Mat. 10, 6. Luk. 7, 30.

47. Nės taip Viešpats mums paliepė: aš *tavę pagonams per šviesą pastačiau, jeib butumbei išganymu iki žemės krašto. *Jėz. 42, 6 ir 49, 6. Luk. 2, 32.

48. Bet tai išgirdę pagonai, prasi-džiugo ir garbino Dievo žodį, ir tikį pastojo, *kiek jų ant amžinos gyvatos paskirti buvo.

*Rym. 8, 29.

49. Ir Viešpaties žodis išsiplatino po visą tą šalį.

50. Bet Žydai sujudinę nobažnas ir viežlybas moteris bei miesto vyresniusius, padarė *persekinėjimą

Povilui bei Barnabui, ir išstumė juodu iš savo rubežių. * 2 Tim. 3, 11.

51. Bet *juodu nukratę ant jų dulkes nuo savo kojų, atėjo Ikonion. * per. 18, 6. Mat. 10, 14.

52. Bet mokytiniai džiaugsmo ir Šventos Dvasės pilni pastojo.

Perskyrimas 14.

Povilo sugrįžimas į Antiokią, ir kas jam bekeliaujant nusidavė.

Bet nusidavė Ikonioje, kad jie susiję ir Žydų mokyklose Dievo žodį sakė, taip, aza didė daugybė Žydų ir Grykonų tikį pastojo.

2. Bet netikintieji Žydai sujudino ir supykino dušias pagonų prieš brolius.

3. Taipgi jie laikėsi tenai ilgą valandą ir mokino drąsiai Viešpatyje, kurs *išliudijo žodį savo malonės ir davė ženklus ir stebuklus nusiduoti per jų rankas. * Mark. 16, 20.

4. Bet daugybė miesto persiskyrė; keli pristojo Žydams, keli vėl apaštalams.

5. Bet maištui pagonų ir Žydų bei jų vyresniųjų pakilus, juos *išgėdinti ir akmenimis užmušti; *perkš. 19, 2 Tim. 3, 11.

6. Suprato jie tai ir pabėgo į *miestus žemės Lykaonios, į Lystrą ir į Derbę, ir į aplink esančias šalis. * Mat. 10, 23.

7. Ir apsakė tenai Evangeliją.

8. Ir *buvo vyras Lystroje, tas turėjo sėdėti, nės nesveikas turėjo kojas ir buvo luošas nuo žyvato savo motynos, tas niekados dar ne buvo vaikščiojęs; * per. 3, 2.

9. Tas girdėjo Povilą kalbantį. Ir kaip šis į aną žiūrėjo ir *numanė, jį tikintį, kad pagalbą gausias, * Mat. 9, 28.

10. Tarė jis didžiu balsu: stokis *tiesiai ant savo kojų! Ir jis pašokęs vaikščiojo. * per. 3, 6. Jėz. 35, 6.

11. Bet kaip tai žmonės regėjo, ką Povilas buvo padaręs, pakėlė jie savo balsą ir tarė Lykaoniškai: Dievai *žmonėms lygus pastojo ir pas mus žemyn atėjo. * per. 28, 6.

12. Ir vadino Barnabą Jupiteru, ir Povilą Merkuriu, kadangi jis žodį kalbėjo.

13. Bet klebonas Jupitero, kursai buvo jų prymiestyje, atgabeno jaučių bei vainikų prie vartų ir norėjo su žmonėmis apieravoti.

14. Tai išgirdusiu apaštaludu, Barnabas bei Povilas, suplėšė *savo

rubus ir išokusiu į žmonių tarpą, šaukė, * Mat. 26, 25.

15. Ir tarė: jus vyrai, ką, *čionai darote? Ir mudu esva smertelnu žmogudu, lygiai kaip jus; ir apsakome jums Evangeliją, jeib prisiverstumbite nuo šių netikrųjų gyvopi Dievopi, kurs sutvėręs dangų ir žemę ir mares ir vis, kas tuose yra;

* per. 10, 26. † Pa. 33, 6 ir 146, 6. Apr. 14, 7.

16. Kurs praėjusiuose česuose perleido *visiems pagonams, eiti jų pačių keliais. * Ps. 81, 13. per. 17, 89.

17. Ir tiesa, jis ne paliko savę patį ne išliudytą; mums daug gero darė ir iš dangaus lietu ir *vaisingus metus davė, ir musų širdis papildė penu bei džiaugsmu. * Ps. 147, 8. Jėr. 5, 24.

18. Ir tai kalbėdamu vos ne vos nuramdė žmones, kad jiemsdvim ne apieravojo.

19. Bet atėjo tenai Žydai iš Antiochios ir iš Ikonios ir perkalbėjo žmones ir metė akmenimis *Povilą ir išvilko jį iš miesto, dumodami, jį jau numirusį. * 2 Kor. 11, 25. 2 Tim. 3, 11.

20. Bet kaip jį mokytiniai apstojo, kėlėsi jis irėjo į miestą. Ir antrą dieną išėjo su Barnabu į Derbę.

21. Ir apsakė Evangeliją tam miestui, ir jų daug pamokinę, sugrįžo į Lystrą ir Ikoniją ir Antiokią;

22. Pastiprino dušias mokytinių, graudendamu juos, kad tikėjime pasiliktų, ir *kad per daug vargų mums reik jėiti į Dievo karalystę. * Mat. 10, 38.

23. Ir juodu įdėjo jiems šen ir ten vyresniusius *susirinkimuose, ir maldėsi Dievo pastnikaudami, ir paliechojo juos Viešpačiui, į kurį buvo tikį pastoję. * Tit. 1, 5.

24. Irėjo per Pisidiją ir atėjo į Pamfyliją,

25. Ir apsakė Dievo žodį Pergėje, ir nuėjo į Ataliją.

26. Ir iš ten bėgo laivu į Antiochiją, iš *kur paskirtu buvo per Dievo malonę tam darbui, kurį buvo ištaise. * per. 13, 1. 3.

27. Bet ten iškakusiu, suvadino susirinkimą ir *apsakė, kiek Dievas su jais dvejais padaręs, ir *kaip pagonams tikėjimo duris atvėręs. * per. 15, 4. † 1 Kor. 16, 9.

28. Bet judu laikėsi tenai ne mažą valandą pas mokytinius.

Perskyrimas 15.

Susijimas apaštalo; Barnabo ir Povilo atskyrimas.

Ir keli atėjo iš Judėos ir mokino brolius: jei ne duodatės apiaustyti * pagal Maizėsiaus budą, tai ne galite išganytais pastoti. * Gal. 5, 2.

2. Taigi maištui pasikėlus, ir Povilui bei Barnabui ne mažai su jais susiginčijus, paskyrė * jie, kad Povilas ir Barnabas ir kiti iš jų užteitų į Jėruzalę prie apaštalo ir vyresniųjų, to klausymo dėlei. * per. 11, 1.

3. Ir jie susirinkimo palydėti, ėjo per Pėniciją ir į Samarią, ir pasakojo jiems pagonų elgimą, ir padarė didį džiaugsmą visiems broliams.

4. Bet kaip atėjo į Jėruzalę, priėmė juos susirinkimas ir apaštalai ir vyresnieji. Tiems * jie sakė, kiek Dievas su jais ištaisęs. * per. 14, 27.

5. Tai kėlėsi keli iš skirto vieros pamokslo Parizėušių, kurie buvo tikį pastoję, tarydami: reikia juos apiaustyti ir prisakyti, kad laikytų zokaną Maizėsiaus.

6. Bet apaštalai ir vyresnieji susirinko, tą kalbą permastyti.

7. Bet jau ilgai susiklausinėjus, kėlėsi Petras ir tarė jiems: jus * vyrai, mieli broliai, jus žinote, kad Dievui jau seniai pirm šio česo pamėgo tarp mūsų, jeib pagonai per mano burną Evangelijos žodį išgirstų ir tikėtų. * per. 11, 12.

8. Ir Dievas, širdis mėginęs, davė liudymą jiems, duodamas šventą Dvasę jiems, lygiai kaip ir mums.

9. Ir ne darydamas * nei jokio skirtumo tarp mūsų bei tarp jų, čystijo jų širdis per tikėjimą. * per. 10, 34. 1 Petr. 1, 22.

10. Kamgi dabar gundote Dievą, uždėdami * jungą ant mokytinių kaklo, kurio nei mūsų tėvai, nei mes pakelti ne galėjome. * Mat. 23, 4.

11. Bet mes * tikime per malonę Pono Jėzaus Kristaus išganytais pastoti, lygiai kaip ir jie. * Rym. 3, 24. Epėz. 2, 8.

12. Tai nutilo visa daugybė ir klausė Barnabo ir Povilo, kuriuodu pasakojo, kokius didžius ženklus ir stebuklus Dievas per * juodu daręs tarp pagonų. * per. 11, 18.

13. Potam jiems nutilus, atsakė Jokubas, tarydamas: jus vyrai, mieli broliai, klausykite manęs:

14. Simonas * pasakojo, kaip pir-

miaus Dievas atlankęs ir priėmęs žmones iš pagonų savo vardui. * per. 10, 44.

15. Ir tam pritar prarakų kalbos, kaip yra parašyta:

16. Potam * aš sugrįšu ir attiesu pargriuvusią šėtrą Dovidą, ir jos skyles vėl sutaisyu ir pastatysu ją, * Amoz. 9, 11. 12.

17. Jeib žmonių likusieji jėskotų Viešpaties, priegtam visi pagonai, ant kurių mano vardas minėtas, sako Viešpats, kursai tai vis daro.

18. Dievui yra visi jo darbai žinomi nuo svieto pradžios.

19. Todėl išrandu aš, jeib tiems, kurie iš pagonų yra prisivertę, nei jokios sunkenybės ne darytų.

20. Bet reik rašyti jiems, kad jie pasisaugotų nuo apsibiaurinio * dievaičių ir nuo kekšystės ir nuo užtroškusio ir † nuo kraujo. * Apr. 2, 14. 20. † 3 Maiz. 3, 17.

21. Nėsa Maizėšius tur iš senų dienų tus, kurie jį apsakė visuose miestuose, ir * kožną savaitą skaitomas yra mokyklose. * per. 13, 15. 27.

22. Ir patiko apaštalam ir vyresniems bei visam susirinkimui, išskirti iš savo tarpo du vyrų ir siųsti į Antiokią su Povilu ir su Barnabu, butent Judą, vadinamą Barzabą, ir Zylą, kuriuodu vyrų mokėtoju buvo tarp brolių.

23. Ir jie davė jiems raštą į jų ranką, tokiu budu parašytą: mes apaštalai ir vyresnieji bei broliai velijame išganytą broliams iš pagonų, Antiochioje ir Syrioje ir Cilicioje esantiems.

24. Kadangi girdėjome, kad * keli iš mūsų išėję, jus pamokslais paklaidino ir jūsų dušias apsunkino, tarydami: jus turite duoti apsiaustyti ir zokaną pildyti, kuriems to nieko ne prisakėme: * per. 20, 30. Gal. 2, 4. Tit. 1, 10. 11.

25. Gera regėjosi mums, visiems vieniširdžiai susirinkusiems, išskirti vyrų ir pas jus siųsti su mūsų mylimais Barnabu ir Povilu,

26. Kuriuodu * žmogudu savo dušias paguldė už vardą mūsų Pono Jėzaus Kristaus. * per. 13, 50 ir 14, 19. 1 Kor. 15, 30. 2 Kor. 11, 23. 26.

27. Togidėl siuntėme Judą ir Zylą, kuriuodu taipojau jums tai su žodžiais apsakys.

28. Nėsa patinka šventajiai Dvasei ir mums, jums nei jokią sunkybę dau-

giaus ne uždėti, kaip tiktai šius reikalingus dalykus:

29. Kad prisisaugotumbite nuo apiečių, dievaikiams paskirtų, ir nuo kraujo ir nuo užtroškusio ir nuo kekšystės, nuo kurių, jei pasisaugojate, gerai darote. Bukite sveiki.

30. Kaip šitie buvo išleisti, atėjo jie į Antiokią, ir suvadinę susirinkimą, įdavė tą gromatą.

31. Tą skaitydami, *džiaugėsi jie iš to palinksmuojimo. * per. 13, 48.

32. Bet Judas ir Zylas, kuriuodu taipojau *praraku buvo, graudeno brolius daug žodžiais ir stiprino juos.

* per. 11, 27 ir 13, 1.

33. Ir valandą užtrukusiu, buvo juodu brolių išleistu su pakajumi pas apaštalus.

34. Bet Zylui patiko ten pasilikti.

35. Ale *Povilas ir Barnabas laikėsi Antiokioje, mokino ir sakė Dievo žodį su daug kitais.

36. Bet po kelių dienų tarė Povilas Barnabui: sugrįždamu atlankykiva savo brolius po visus miestus, kuriuose mudu žodį Viešpaties apsakėva, ką jie veikia.

37. Bet Barnabas rodijo, kad su saviimi imtų Joną, pravarde Markošiumi.

38. Bet Povilas per ger laikė, ne imti su savimi tokio, kursai *nuog jų dviejų buvo atstojęs iš Pampylios ir ne buvo draug su jais nuėjęs tam darbu.

* per. 13, 13.

39. Ir juodu taip aštriai susižodžiaavo, aža atsiskyrė nuo kits kito, ir Barnabas ėmęs su savimi Markošių, laivu bėgo į Cyprą.

40. Bet Povilas, paskyręs sau Zylą, nuėjo, Dievo malonei nuo brolių paduotas.

41. Bet ėjo per Syrią ir Ciliciją, stiprindamas susirinkimus.

Perskyrimas 16.

Povilo darbai ir kentėjimai mažoje Azioje ir Pilipoje.

Bet jis atėjo į Derbę ir į Lystrą, ir štai, buvo ten vienas mokytinis, vardu *Timotėjus, žydiškos moteriškės sunus, ta buvo tikinti, bet Grykiško tėvo. * per. 19, 22, 1 Tes. 3, 2. † 2 Tim. 1, 5.

2. Tas *turėjo gerą liudymą tarp brolių Lystroje ir Ikonioje. * per. 6, 3 ir 10, 22.

3. Tą norėjo Povilas draugė imti

ant kelionės, ir ėmęs appiaustė jį dėl Žydų, kurie tenai buvo; nėra visi žinojo, kad jo tėvas buvęs Grykonas.

4. Bet eidami per miestus, prisakė jiems laikyti įstatymą, apaštalų *ir vyresniųjų Jėruzalėje įsakytą. * per. 15, 28, 29.

5. Tai susirinkimai *tikėjime pasiştirino, ir jų skaitlius daugsinosi kas dieną.

* per. 15, 41.

6. Bet kaip per Prygią ir žemę *Galacios ėjo, buvo jiemsdvim šventos Dvasės uždrausta, sakyti Dievo žodį Azioje.

* per. 18, 23.

7. Bet kaip juodu atėjo į Myzią, pabandė eiti per Bitynią, bet Dvasė jiemsdvim tai ne pavelijo.

8. Bet aplenkę Myzią ėjo *juodu į Troadą.

* per. 20, 6. 2 Kor. 2, 12. 2 Tim. 4, 13.

9. Ir Povilui pasirodė regėjimas naktje, tai buvo vyras iš Macedonios, tas stovėdamas prašė jo, tarydamas: atėjęs į Macedoniją, gelbėk mus!

10. Bet kaip jis tą regėjimą buvo regėjęs, tai mes tuojaus jėškojome keliauti į Macedoniją, tikrai žinodami, kad mus Viešpats ten pavadinęs, apsakoti jiems Evangeliją.

11. Taigi leidomės iš Troados ir nuėjome tiesogiai į Samotraciją ir antrą dieną į Neapolį.

12. Ir iš ten į Pilipą, kurs yra vyriausias miestas žemės Macedonios ir valnas miestas. Bet patrukome tame mieste per keles dienas.

13. Ir dieną sabatų išėjome iš miesto pas upę, kur melsdavos, ir pasisėdę kalbėjome moterims, kurios tenai buvo susiėjusios.

14. Ir nobažna moteriškė, vardu Lydia, purpuro kromininkė iš miesto Tyatiro, klausėsi, kurios širdį Viešpats atvėrė, *kad dabotų ant to, ką Povilas sakė.

* Luk. 24, 45.

15. Bet kaip ji apkrikštyta buvo su savo namiškiais, prašė ji mūsų, tarydama: jei manę per tikinčią į Viešpatį laikote, tai ateikite į mano namus ir bukite čia. Ir ji *sylijo mus.

* 1 Maiž. 19, 3. Luk. 24, 29. Ebr. 13, 2.

16. Ir nusidavė, mums ant maldos einant, sutiko mus merga, turinti žynavimo dvasę, ta daug pelnė savo ponams žynavimu.

17. Ta eidama visur paskui Povilą ir mus, *šaukė tarydama: tie žmo-

nės yra tarnai Dievo aukščiausiojo, kurie jums kelią išganymo apsakau.

* Mark. 1, 24. 34.

18. Tai ji darė ne vieną dieną. Bet Povilui tai ėjo per širdį, todėl atsigręžęs tarė dvasei: prisakau tau vardan Jėzaus Kristaus, kad išeitumbei iš jos. Ir *ji išėjo tą pačią adyną.

* Mark. 16, 17.

19. Bet regėdami jos ponai, kad buvo prapuolęs jų pelno pasitikiėjimas, nutvėrė Povilą ir Zylą ir plėšė juodu ant turgaus prie vyresniųjų.

20. Ir nuvedę juodu prie vyriausiųjų, tarė: tuodu žmogu mūsų miestą sumaišo, Žydu budamu,

* per. 17, 6. 1 Kar. 18, 17.

21. Ir apsakau mums tokį budą, kurį ne valia mums priimti, nei laikyti, kadangi Rymionai esme.

22. Ir žmonės sujudo prieš juodu, ir vyriausieji davė jiems rubus nuplėšti ir liepė *juodu plakti.

* 2 Kor. 11, 25. Pil. 1, 30. 1 Tes. 2, 2.

23. Ir kaip juodu gerai buvo nuplakę, įmesdino juodu į kalėjimą, prisakydami užveizdai kalėjimo, kad juodu gerai priveizdėtų.

24. Tas tą prisakymą gavęs, įmetė juodu į vidutinį kalėjimą, ir įdėjo jų dviejų kojas į šiekštą.

25. Nakties gudume meldėsi Povilas bei Zylas, garbindamu Dievą. Ir išgirdo juodu kaliniai.

26. Bet umai stojos didis žemės drebėjimas, taipo aža pasijudino kalėjimo pamatai; ir tuojuo atsivėrė visos durys, ir visi ryšiai atsiršo.

27. Bet pašokęs iš miego kalėjimo užveizdas ir išvydęs, kalėjimo duris atviras, ištraukė kardą ir norėjo pats savę nužudyti, dumodamas, kalinius išbėgusius.

28. Bet Povilas prašuko didžiu balsu, tarydamas: ne daryk sau ko pikto, nėra visi čia teb'esam.

29. Bet jis prašęs žvakę, pradėjo drėbėti, įšoko į vidų ir puolė į keilius Povilo ir Zylų.

30. Ir išvedęs juodu laukan, tarė: mielu ponu, ką darysu, kad išganytas bučiau?

* Luk. 3, 10.

31. Juodu tarė: tikėk į Poną Jėzų Kristų, tai busi išganytas tu *ir tavo namai.

* Jono 3, 16.

N. T.

32. Ir sakė jam Dievo žodį ir visiems, kurie jo namuose buvo.

33. Ir jis ėmęs juodu pas savę toje adynoje nakties, numazgojo jų dviejų randus; ir tuojaus davė krikštydintis savę ir visus savuosius.

34. Ir įvedęs juodu į savo namus, dengė *jiems stalą, ir džiaugėsi su visais savo namiškiais, kad jis į Dievą tikįs pastojęs.

* Luk. 5, 29.

35. Ir dienai praaušus, siuntė vyriausieji miesto tarnus, tarydami: paleisk tus žmones.

36. Ir kalėjimo užveizdas pranešė tus žodžius Povilui: vyriausieji atsiuntė, kad išleistu butumbita. Taigi dabar išėjusiu, eikita su pakajumi.

37. Bet Povilas tarė jiems: jie mudu be provos ir be sudo regimai nuplakė, kuriuodu *tačiau Rymionai esva, ir įmetė į kalėjimą, ir dar turėtų jie mudu slapčiai išstumti? Nieku budu, bet te ateina jie patys ir te išveda mudu.

* per. 22, 25.

38. Miesto tarnai apsakė tus žodžius vyriausiems, ir jie bijojosi, išgirdę juodu Rymionu esančiu;

39. Ir atėję perprašė juodu ir išvedė meldė *juodu, kad išeitų iš miesto.

* Mat. 8, 34.

40. Tai juodu išėjusiu ir kalėjimo, nuėjo prie Lydios; ir brolius pamatiusiu palinksmino juos ir išėjo.

Perskyrimas 17.

Povilo veikalas ir apmaudas Tesalonikoje, Beroėje ir Atėnuose.

Bet kaip juodu per Ampipolį ir Apolonią keliavo, atėjo juodu į *Tesaloniką; ten buvo Žydų mokykla.

* 1 Tes. 2, 2.

2. Tai Povilas pagal savo paprotį ėjo prie jų ir kalbėjo su jais per tris savaites iš rašto,

3. Jiems tą išguldydamas ir rodydamas, Kristų *turėjusį kentėti ir prisikelti iš numirusių, ir tą Jėzų, kurį aš (tarė jis) jums apsakau, esantį Kristų.

* Luk. 24, 26. 46.

4. Ir *kelį iš jų įtikėjo ir prisiskyrė Povilui ir Zylui, ir didis pulkas nuobažnų Grykonų, ir vyriausių moterų ne maž.

* perk. 17. per. 28, 24.

5. Bet kietsprandžiai Žydai nekontė, ir ėmė su savimi kelis nelabus vyrus iš valkunų ir surinkę pulką, pa-

darė maištą mieste, ir atėję pas namus Jazono, ieškojo juodu vesti tarp prastų žmonių.

6. Bet ne radę jų, nuvilko Jazoną ir kelis brolius pas miesto vyriausius, šaukdami: tuodu, kuriuodu visą svietą sujudina, *taipojau čia atėję yra.

* per. 16, 20.

7. Tus priėmė Jazonas, ir tie visi daro prieš ciecoriaus prisakymą, sakydami, *kitą esantį karaliumi, butent Jėzų.

* Luk. 23, 2.

8. Bet jie sujudino žmones ir miesto vyresniusius, kurie tai girdėjo.

9. Ir tikrą žinę gavę nuo Jazono ir nuo kitų, paleido juodu.

10. Bet broliai tuoju išleido nakčia Povilą bei Zylą į Beroę. Kuriuodu ten iškakusiu, įėjo į Žydų mokyklą.

11. Nėsa tie geresnė dumą turėjo, ne kaip anie Tesalonikoje; tie *priėmė žodį su gera vale, kasdien tyrinėdami rašte, bau taipo butų.

* Jėz. 34, 16. Luk. 16, 29. Jon. 5, 39.

12. Todėl daug iš jų įtikėjo, ir Grykiškų viežlybų moterų ir vyrų ne maž.

13. Bet kaip Žydai iš Tesalonikos ištyrė, kad ir Beroėje Dievo žodis Povilo apsakomas, jie atėję ir čia žmones taipju sujudino.

14. Bet *broliai tuojaus išsiuntė Povilą, kad eitų iki marių; bet Zylas ir Timotiejus pasiliko tenai.

* per. 16, 1.

15. Bet kurie Povilą lydėjo, nuleido jį iki Atėnų, ir gavę įsakymą Zylop ir Timotiejauspi, kad juodu veikiausiai pas jį ateitų, keliavo jie šalin.

16. Bet kaip Povilas Atėnuose jų dviejų laukė, supyko *jo dvasė jame, kad jis regėjo tą miestą balvonus taip baisiai garbinantį.

* 2 Petr. 2, 8.

17. Ir jis tiesa kalbėjo Žydams ir Dievo bijantiems mokykloje, ir ant turgaus kasdieną tiems, kurie susiedavo.

18. Bet keli iš Epikurų ir Stoikų Pilozopų vaidijosi su juomi, ir kiti tarė: ką nor tas balamutas sakyti? bet kiti: regis, kaip kada norėtų naujus dievus apsakoti, kadangi jis Evangeliją apie Jėzų ir apie prisikėlimą iš numirusių jiems buvo pranešęs.

19. Bet jie jį ėmė, nuvedė ant vietos sudo ir tarė: ar galima žinoti, kas tai per naujas pamokslas, kurį tu mokini?

20. Nėsa tu ką naują mūsų ausims praneši, todėl norėtumbime žinoti, kas tai esą.

21. Bet Atėnai visi, ir ateiviai ir svečiai, ant nieko kito ne veizdėjo, kaip tiktai ko naujo sakyti ir girdėti.

22. Bet Povilas stovėdamas viduje sudo vietos, tarė: jus vyrai iš Atėnų, aš matau jus visuose dalykuose dievaičius labai garbinančius.

23. Nės čia pereidamas ir perveizdėdamas jūsų Dievo šlužmas, radau altorių, ant kurio buvo parašyta: nepažįstamam Dievui. Dabar aš jums tą apsakau, kurį jus nepažindami garbinate.

24. Dievas, kursai sutvėrė svietą ir vis, kas tame yra, tas budamas dangaus ir žemės Viešpats, ne *gyvena bažnyčiose, rankomis darytose; *per. 7, 48.

25. O jis ir ne žmonių rankomis prikavojamas, *kaip kad jis ko reikalaujās, kadangi jis pats kožnam įduoda gyvastį ir kvapą ir vislab.

* Pa. 50, 8. † Jėz. 42, 5. Sak. 12, 1.

26. Ir darė, kad iš vieno kraujo visų žmonių giminės gyvena ant žemės apskritumo, ir rubežių *statė bei pirm paskyrė, kaip ilgai ir kaip plačiai jie gyventi turės, *5 Maiž. 32, 8.

27. Kad *Viešpaties ieškotų, bau galėtų jį čioti ir rasti; ir tiesa, jis †ne toli yra nuo kožno vieno tarp mūsų;

* Rym. 1, 20. † per. 14, 17.

28. Nės jame *gyvenam, krutam ir esme; kaip †ir nekeli Poėtai prie jūsų sakę esti: mes esme jo giminės.

* Kol. 1, 17. Ebr. 4, 3. † Tit. 1, 12.

29. Taigi budami Dievo giminės, ne turime dumoti, kad *dievystė augsui, arba sidabru, arba akmeniui dailiai taisytam, per žmogaus sumislįjamą pramanytam, prilygstanti.

* Jėz. 40, 18.

30. Ir tiesa *Dievas nežinojimo česo ne įžvelgė; bet dabar †prisako jis visiems žmonėms visuose kraštuose prisiverstis,

* per. 14, 16. † Luk. 24, 47.

31. Todėl, kad dieną paskyręs esti, kurioje jisai *sudys apskritumą žemės su teisybe, per vieną vyrą, kurį tam paskyręs, ir kiek vienam tikėjimą po akių statydamas, prikėlęs jį iš numirusių.

* per. 10, 42. Rym. 2, 16 ir 14, 10.

32. Kaip jie girdėjo apie prisikėlimą iš numirusių, kiti tiesa *juokėsi; bet

kiti tarė: mes apie tai tavę daugiaus klausysime.

* 1 Kor. 1, 23.

33. Taip atstojo Povilas nuog jų.

34. Bet keli vyrai laikėsi prie jo ir įtikėjo, tarp kurių buvo Dionysius, vienas iš rotponių, ir moteriškė, vardu Damaris, ir kiti su jais.

Perskyrimas 18.

Povilo darbai Korinte ir ant kelio į Antiokią;
Apolonas Epėze.

Potam Povilas išėjęs iš Atėnų, atėjo į Korintą,

2. Ir rado vieną Žydą, vardu Akvilą, giminės iš Ponto, kurs ne seniai buvo atėjęs iš žemės Italios, su savo moterimi Priscila, *(todėl, kad Ciecorjus Klaudius prisakęs buvo visiems Žydams, iš Rymo išeiti.)

* Rym. 16, 3.

3. Prie to atėjo jis, ir kadangi jis tokijau remestą turėjo, pasiliko *pas juos ir dirbo; bet jų remestas buvo, kaurus austi.

* 1 Kor. 4, 12.

4. Ir jis mokino mokykloje kiek sabatą ir perkalbėjo taip Žydus, kaip Grykus.

5. Bet kaip *Zylas ir Timotiejus iš Macedonios atėjo, privertė Dvasė Povilą, liudyti Žydams apie Jėzų, jį esantį Kristų.

* per. 17, 14. 15.

6. Bet jiems *prieštaraujant ir bluznijant, išdulkino jis savo rubus, tarydamas: jūsų kraujas testov ant jūsų galvos; aš to čystas nuo šio česo eimi pas pagonus.

* per. 13, 51. ↑ Mat. 10, 14.

7. Ir išėjęs iš čia įėjo į vieno namus, vardu Justus, kurs buvo Dievo bijąs, ir to namai buvo arti mokyklos.

8. Bet Krispus, vyriausias mokyklos, tikėjo į Viešpatį su visais savo namiškiais. Ir daug Korintionų klausydami, pastojo tikinčiais ir davė krikštytis.

9. Bet Viešpats *tarė Povilui nakčia per regėjimą: nesibijokis, bet kalbėk ir ne tylėk;

* 1 Kor. 2, 3.

10. Nės *aš esmi su tavimi, ir nei vienas ne drįs tau iškaditi; nė aš +didį žmonių pulką turu šime mieste.

* Jėz. 41, 10. Jėr. 1, 18. ↑ Oz. 2, 23. Jono 10, 16.

11. Bet jis pasiliko ten vieną metą ir šešis mėnesius, mokindamas juos Dievo žodį.

12. Bet Galionui valdonu esant Akajoje, pasikėlė Žydai viensirdžiai prieš Povilą ir atvedė jį prie sudo krasės,

13. Ir tarė: šis perkalba žmones, Dievui šlužyti prieš zokaną.

14. Bet kaip Povilas norėjo burną atverti, tarė Galionas Žydams: jei *tai būtų kokia piktenybė ir neteisybė, mieli Žydai, tai aš jūsų vertai klausyčiau.

* per. 25, 11. 19.

15. Bet kadangi tai klausymas yra apie pamokslą ir apie žodį ir apie zokaną tarp jūsų, *tai dabokitės jus patys, aš ne misliju tai sudyti.

* Mat. 27, 24. Jono 18, 31.

16. Ir pavarė juos nuo sudo krasės.

17. Tai nutvėrė visi Grykai Sostėną, *mokyklos vyriausiąjį, ir sumušė jį prie sudo krasės; ir Galionas to nieko ne atbojo.

* 1 Kor. 1, 1.

18. Bet Povilas dar ilgai ten pasiliko; potam atsisveikino nuo brolių ir norėjo į Syrią laivu bėgti, ir su juom Priscila ir Akvilas. Ir jis apskuto *savo galvą Kenkrėoje, nės turėjo pažadą.

* per. 21, 24. 4 Mat. 6, 18.

19. Ir atėjo į Epėzą, ir ten juos paliko. Bet pats įėjęs į mokyklą, kalbėjo su Žydais.

20. Bet jie prašė jo, kad ilgiaus prie jų pasiliktų; ir jis ne apsiėmė;

21. Bet atsisveikino nuo jų, tarydamas: aš tikrai turu ateinančią šventę Jėruzalėje švesti. Jei *Dievas norės, tai vėl pas jus sugrįšu. Ir atstojo iš Epėzo.

* 1 Kor. 4, 19. Ehr. 6, 3. Jok. 4, 15.

22. Ir atėjo į Cėzarią, ir užėjęs pasveikino susirinkimą, ir nuėjo į Antiokią.

23. Ir pasiliko ten kokią valandą, ir iškeliavo apeidamas paeiliui Galatų šalį ir Prygią, pastiprino visus mokinčius.

24. Bet atėjo į Epėzą vietas Žydas, vardu Apolo, gimęs Aleksandrijoje, vyras galis žodžiuose ir macnus rašte.

25. Tas buvo išmokytas apie kelią Viešpaties ir kalbėjo iš karštos Dvasės, ir mokino stropiai apie Viešpatį, žinodamas tikt apie Jono krikštą.

26. Tas pradėjo drąsiai kalbėti mokykloje. Bet kaip jį girdėjo Akvilas ir Priscila, ėmė jį pas savę ir išguldė jam pilniaus Dievo kelią.

27. Bet kaip jis norėjo į Akają keliauti, rašė broliai ir graudeno mokinčius, kad jį priimtų. Ir ten iškakęs daug *gelbėjo tų, kurie buvo įtikėję per malonę.

* 1 Kor. 3, 6.

63*

28. Nėsa jis pergalejo Žydus macniai ir rodė *atvirai iš rašto, kad Jėzus esąs Kristus.

* per. 9, 22 ir 17, 3 ir 18, 5.

Perskyrimas 19.

Povilo darbai Epėjoje.

Bet nusidavė, kaip Apolo Korinte buvo, kad Povilas perėjęs aukštesnias žemes, atėjo į *Epėzą, ir radęs ten kelis mokytinius,

* per. 18, 19, 21.

2. Tarė tiems: bau gavote Šventą Dvasę, kaip įtikėjote? Jie tarė jamui: mes *nei girdėte ne girdėjome, bau Šventa Dvasė esanti.

* per. 8, 16.

3. Ir jis tarė jiems: kienogi vardan jus pakrikštyti este? Jie tarė: į *Jono krikštą.

* per. 18, 25.

4. Bet Povilas tarė: Jonas *krikštijo krikštu prisivertimo ir sakė žmonėms, kad tikėtų į tą, kurs turėjo paskui jį ateiti, tai esti į Jėzų, kad jis esąs Kristus.

* Mat. 3, 11.

5. Jie tai išgirdę krikštydinosi vardan Pono Jėzaus.

6. Ir kaip Povilas rankas *ant jų uždėjo, atėjo Šventa Dvasė ant jų, ir jie ė kalbėjo liežuviais ir prarakavo.

* per. 6, 6 ir 8, 17, † per. 2, 4 ir 10, 46.

7. Ir visų tų vyrų buvo apie dvylika.

8. Bet *jis įėjęs į mokyklą sakė drąsiai Dievo žodį per tris mėnesius, mokino ir perkalbėjo juos apie Dievo karalystę.

* per. 17, 2 ir 18, 4.

9. Bet kaip *keli užsikietino ir ne tikėjo, piktai kalbėdami apie tą kelią po akių susirinkimo, atsitolino jis nuo jų ir atskyres mokytinius, kalbėjo kiek dieną mokykloje vieno, vadinamo Tyranus.

* 2 Tim. 1, 15.

10. Ir tai nusidavė per du metus, taip, kad visi, kurie Azioje gyveno, žodį Pono Jėzaus girdėjo, kaip Žydai, taip ir Grykonai.

11. Ir Dievas ne mažus darbus ištaisė per rankas Povilo;

12. Taip, aža ir nuo jo kuno skėpetas ir juostas ant ligonių uždėdavo, ir ligos atstodavo, ir piktos dvasės išeidavo.

13. Bet išsidrįso keli iš Žydu, aplink besibastančiųjų, kurie buvo užžadėtojai, minėti vardą Pono Jėzaus ant tų, kurie piktas dvasės turėjo, tarydami: prisakom jums vardan Jėzaus, kurį Povilas apsakė.

14. Bet buvo jų septyni sunus vieno Žydo, vardu Skėva, vyriausio kunigo, kurie tai darė.

15. Bet pikta dvasė atsakydama tarė: Jėzų mielai pažistu, ir Povilą mielai žinau; bet jus kas este?

16. Ir žmogus, kuriame pikta dvasė buvo, šoko ant jų ir apgalėjo juos ir pametė juos po savimi, taip, aža nuogi ir suronyti iš tų namų išbėgo.

17. Ir tai išsireiškė visiems Epėze gyvenantiems, taip Žydams, kaip ir Grykonams; ir baimė *apėmė juos visus, ir vardas Pono Jėzaus pastojo didei pagarbintas.

* per. 5, 5, 11.

18. Atėjo ir daug tų, kurie buvo įtikėję, išpažindami ir apsakdami, ką jie buvo padarę.

19. Bet daug tų, kurie burimo remestą buvo varę, sunėšė čertknygas ir sudegino tas po akių visų, ir parokavo, ko vertos butų, ir rado pinigų penkisdešimtis tukstančių grašių.

20. Taip *macniai augo Dievo žodis ir galingas pastojo.

* per. 6, 7 ir 12, 24.

21. Kaip tai buvo ištaisyta, apsiėmė Povilas Dvasėje per Macedoniją ir Akają keliauti į Jėruzalę, *ir tarė: aš tenai buvęs turu ė potam ir Rymą pamatyti.

* per. 20, 22, † Rym. 15, 24 - 28.

22. Ir siuntė du iš tų, kurie *jam tarnavo, į Macedoniją, Timotiejų ir Erastą; bet pats kokią valandą pasiliko Azioje.

* Rym. 16, 23.

23. Bet tuo *čėsu radosi ne mažas sujudimas dėl tos kelionės.

* 2 Kor. 1, 8.

24. Nės vienas, vardu Demėtrius, aukskalys, kurs darė sidabrinias bažnyčias Dianai ir priteikė remestininams ne maž naudos;*

* per. 16, 16, 19.

25. Tuos suvadino jis ir kitus, kurie tajau remestą varė, tarydamas: mieli vyrai, jus žinote, kaip daug naudos mes iš to darbo turime;

26. Ir jus regite bei girdite, kaip ne tiktai Epėze, bet ir visoje Azioje, šis Povilas daug žmonių atkreipia, perkalba ir sako: tai ne esą dievai, kurie rankomis daryti.

27. Bet ne tiktai mums bijotina, kad šis mūsų pelnas išnyks, bet ir bažnyčia didės deivės Dianos į nieką pavirs, ir jos šlovė sugaiš, kurią tačiau visa Azia ir žemės apskritumas dieviškai garbina.

28. Tai girdėdami jie didei perpyko, šaukė ir tarė: didė yra Diana Epėzionų!

29. Ir visas miestas pilnas pastojo maišto, ir visi vienširdžiai padurmu bėgo ant regėjimo vietos, sugavo Gajų *ir Aristarkų iš Macedonios, Povilo draugus. *2 Kor. 1, 8. a.

30. Bet kaip Povilas norėjo tarp žmonių eiti, ne leido jį mokytiniais.

31. Ir kiti vyresniųjų Azioje, kurie Povilo geri prieteliai buvo, siuntė pas jį, graudendami jį, kad ne eitų ant regėjimo vietos.

32. Kiti šaukė šaip, kiti taip; nėra pulkas buvo sumišęs, ir daug jų ne žinojo, kodėl buvo atėję.

33. Bet kiti iš pulko ištraukė Aleksandrą, kurį Žydai į pryšakį išstumė; bet Aleksandras *mojo į su ranka, norėdamas savę po akių žmonių teisintis. *1 Tim. 1, 20. 2 Tim. 4, 14. † per. 12, 17.

34. Bet kaip jie suprato, jį esantį Žydą, iškilo visų balsas padurmu, ir šaukė per dvi adyni: didė yra Diana Epėzionų!

35. Bet kaip vyriausias ant raštininkų žmones buvo nutildęs, tarė jis: jus vyrai iš Epėzo, kursai žmogus yra, kurs nežinotų, kad miestas Epėzas garbinąs didę deivę Dianą ir dangišką abrožą?

36. Taigi, kad tam nei viens ne gal prieštarauti, tai ir jus turite tylėti ir nieko be sąmonės ne daryti.

37. Jus šitus žmones atvedėte, kurie nei bažnyčių plėšikai, nei bluznytojai jūsų deivės yra.

38. Bet jei Demetrius ir tie, kurie su juomi yra remestinininkai, tur kokią skundą prieš ką, tam yra prova ir sudžios, te apsiskundžia jie kits kitą.

39. Bet jei jus ko kito norite įškot, tai bus ištaisyta tikrame susirinkime.

40. Nės bijomės, kad ne butumbime apskusti dėl maišto šios dienos, ir tačiau nei jokios priežasties niera, dėl kurios to maišto dėl teisintis galėtumbime. Ir tai sakęs, paleido susirinkimą.

Perskyrimas 20.

Povilo kelionė į Troadą ir Milėtą.

Kaipgi tas maištas liovėsi, suvadino Povilas mokytinius pas savę ir juos

*peržegnojęs, išėjo keliauti į Macedoniją. *1 Tim. 1, 3.

2. Ir perėjęs tas šalis ir juos daug žodžiais graudinęs, atėjo į Grykonų žemę. Ir pasiliko ten per tris mėnesius.

3. Bet kaip Žydai jo tykojo, kaip norėjo keliauti į Syrią, pasidumoję sugrįžti per Macedoniją.

4. Bet ėjo su juomi iki Azios Sopotatis iš *Beroės, bet iš Tesalonikos †Aristarkus ir Sekundus, ir Gajus iš Derbos, ir Timotiejus, bet iš Azios Tykikus ir Tropimus. *per. 17, 10. † per. 19, 29.

5. Šie pirma nuėję laukė musų *Troadoje. *per. 16, 8.

6. Bet mes laivu bėgome po velykų iš Pilipos, iki penktai dienos, ir atėjome pas juos į Troadą ir pasilikome ten septynes dienas.

7. Bet pirmoje dienoje nedėlės, kaip mokytiniai susiėjo, duoną laužti, *sakė jiems Povilas Dievo žodį, norėdamas antrą dieną iškelti, ir pailgino žodį iki pusiau nakties. *per. 2, 42. 46.

8. Ir buvo daug žiburių toje viršutinioje *svetlyčioje, kur buvo susirinkę. *per. 1, 13.

9. Bet sėdėjo jaunikaitis, vardu Eutykus, lange, ir sunkus miegas apėmė jį, Povilui taip ilgai bekalbant, ir miego perveiktas, nupuolė nuo trečio aukšto ir buvo negyvas pakeltas.

10. Bet Povilas nuėjęs puolė *ant jo ir apsikabinęs jį, tarė: ne darykite tranksmą, nėra jo duša te be yra jame. *1 Kor. 17, 21.

11. Tai užėjęs aukštyn laužė duoną ir valgė, ir kalbėjo daug su jais, iki išauštant, ir šitaip jis iškeliavo.

12. Bet jie atvedė tą vaiką gyvą ir didei buvo palinksminti.

13. Bet mes pirm ėję su laivu, leidomės į Asoną, norėdami ten Povilą pas savę imti; nėra taip buvo liepęs, ir jis norėjo pėsčias eiti.

14. Bet kaip jis susiėjo su mumis Asonoje, ėmėm jį pas savę ir atėjome į Mytileną.

15. Ir iš ten bėgome ir iškakome antrą dieną pas Kyą; ir sekancią dieną pribėgome iki Samo ir pasilikome Trogylioje; ir po tos dienos atėjome į Milėtą.

16. Nėsa Povilas buvo padumojęs Epėzą prabėgti, kad ne užtruktų Azi-

oje; nės skubinosi *ant sekminių Jė-
ruzalėje buti, jei galimas daiktas.

* per. 18, 21.

17. Bet iš Milėto siuntė jis į Epėzą
ir vadindino pas savę vyresniusius
susirinkimo.

18. O jiems pas jį atėjus, tarė jis:
jus žinote nuo *pirmos dienos, man
į Aziją atėjus, kaip visados prie jūsų
buvau,

* per. 19, 1. 10.

19. Šluzydamas Viešpačiui su visu
žemumu ir su daug ašaromis ir
gundymais, kurie man tikosi nuo Žy-
dų, manęs tykančių.

20. Kaip aš nieko ne užtylejau, kas
naudinga yra, ką jums ne bučiau pra-
nešęs ir jus mokinęs atvirai susirin-
kime ir skyriu namieje,

21. Liudydamas taip Žydams, kaip
ir Grykonams, apie *prisivertimą Die-
vopi ir apie tikėjimą į mūsų Poną
Jėzų Kristų.

* Mark. 1. 15.

22. Ir štai, aš *Dvasėje surištas eimi
į Jėruzalę, nežinodamas, kas man ten
tiksis;

* per. 19, 21.

23. Tiktai, ką *Šventa Dvasė po vi-
sus miestus liudija, tarydama; ryšiai
ir prispaudimai manęs laukia tenai.

* per. 21, 4. 11.

24. Bet aš *to nieko ne atboju, neigi
mano gyvastis man pačiam brangi
yra, kad pabaigčiau savo bėgį su
džiaugsmu, ir urėdą, kurį gavau nuo
Pono Jėzaus, liudyti Evangeliją apie
Dievo malonę.

* per. 21, 13.

25. Irgi dabar, štai, aš *žinau, kad
jus mano veido daugiaus ne regėsite,
jus visi, per kuriuos perkeliavau, ap-
sakydamas Dievo karalystę.

* per. 20, 38. Rym. 15, 23.

26. Todėl liudiju jums šią dieną,
manę čystą *esantį nuo visų kraujo.

* per. 18, 6.

27. Nėsa aš jums nieko ne slėpiau, kad
ne bučiau apsakęs visą tą Dievo rodą.

28. Taigi *dabokitės patys savęs ir
visos kaimenės, ant kurios jus Šventa
Dvasė statė vyskupais, ganyti Dievo
susirinkimą, †kurį savo paties krauju
nusipelnęs.

* 1 Tim. 4, 16. † Apr. 5, 9.

29. Nės tai žinau, kad po mano at-
stojimo ateis tarp jūsų smarkus vil-
kai, kurie kaimenės ne čėdys.

30. Ir iš jūsų pačių kelsis vyrai, ku-
rie perkreiptus pamokslus sakys, mo-
kįtinius savęsi pritraukti.

31. Todėl budėkite *atsimindami to,
manę ne paliovus tris metus, dieną bei
naktį, kožną graudenti su ašaromis.

* Ebr. 13, 17.

32. Ir jau, mieli broliai, aš paduomi
jus Dievui ir jo *malonės žodžiui, kurs
macnus yra, jus pabudavoti ir duoti tē-
viškę tarp visų pašvenčiamųjų.

* per. 14, 3.

33. Aš jūsų nei vieno nei aukso,
nei sidabro, nei rubo ne norėjau.

34. Nėsa jus patys žinote, man šias
rankas ant mano reikmenės ir tų,
kurie su manimi buvo, šlužijus.

35. Aš jums vis rodžiau, kad taip
dirbti pareitis, ir silpnuosius priimti
ir atsiminti žodžio Pono Jėzaus, kurį
jis sakęs: išganytingiaus yra duoti,
ne kaip imti.

36. Ir tai pasakęs, klaupėsi *ir mel-
dėsi su jais visais.

* per. 21, 5.

37. Bet rados daug verksmo tarp jų
visų, ir apsikabinę Povilo kaklu, *bu-
čiavo jį;

* 1 Maiž. 45, 14 ir 46, 29.

38. Tužydamies didžiausiai tų žo-
džių dėl, kad buvo sakęs, juos *dau-
giaus jo veido ne regėsiant. Ir ly-
dėjo jį į laivą.

* perkš. 25.

Perskyrimas 21.

Povilo kelionė į Jėruzalę, ir ką priegtam atlikęs ir
išskentėjęs.

Bet kaip nusidavė, kad nuog jų at-
stoję nukeliavome, tiesogiai atėjome
į Koą, ir sekančią dieną į Rodis ir
iš ten į Patarą.

2. Ir radę laivą, į Penicią bėgantį,
į tą įkopę ten nubėgome.

3. Bet kaip Cypri išvydome, tai ją
palikę po kairės, nubėgome į Syrią
ir atėjome į Tyrą; nės čia laivas
turėjo tavorą paguldyti.

4. Ir radę mokytinius, pasilikome tenai
septynes dienas. Tie *kalbėjo Povilui
per Dvasę, kad ne užeitų į Jėruzalę.

* perkš. 12. per. 20, 23.

5. Ir nusidavė, kaip tas dienas iš-
buvome, išsitraukę šalin keliavome.
Ir jie visi mus lydėjo su moterimis ir
su vaikais, iki už miesto, ir *pasiklau-
pę prie krašto meldėmės.

* per. 20, 36.

6. Ir atsiveikinę nuog kits kito įko-
pome į laivą, bet anie sugrįžo pas
savuosių.

7. Bet mes jurės kelionę pabaigę, iš
Tyro atėjome į Ptolemaidą, ir svei-
kinę brolius, pas juos pasilikome
vieną dieną.

8. Antrą dieną išsitraukę mes, kurie su Povilu buvome, atėjom į Cėzarią; ir įję į namus Pilipo, Evangėlisto, kursai *vienas iš anų septynių buvo, pasilikome pas jį. *per. 6, 5.

9. Tas pats turėjo ketures dukteris, tos buvo mergos prarakaujančios.*

*per. 2, 17. Joël. 2, 28.

10. Ir mums ten daugiaus dienų pasilikant, parkeliavo viens prarakas iš Judėos, vardu Agabus, *ir atėjo pas mus. *per. 11, 28.

11. Tas ėmęs Povilo juostą, ir susirišęs savo rankas ir kojas tarė: tai kalba Šventa Dvasė: tą *vyrą, kurio ta juosta yra, Žydai taip suriš Jėruzalėje ir jį paduos į pagonų rankas.

*per. 20, 23.

12. Bet tai išgirdę prašėm jo, ir mes, ir tie, kurie toje vietoje gyveno, kad jis ne užeitų į Jėruzalę.

13. Bet Povilas atsakė: ką *darote jus, verkdami ir mano širdį sunkindami? Nėsa aš gatavas esmi, ne tiktai surišdintis, bet ir mirti Jėruzalėje, dėl lei vardo Pono Jėzaus. *per. 20, 24.

14. Bet kaip jis ne perkalbamas buvo, tylėjome tardami: te nusiduooda Viešpaties valė.

15. Ir po tų dienų vislab susikraustinėję užėjome į Jėruzalę.

16. Bet atėjo ir su mumis keli mokytiniai iš Cėzarios ir nuvedė mus pas vieną, vardu Mnasoną, iš Cyprios, kursai sens mokytinis buvo, kad pas tą gaspadą turėtumbime.

17. Bet į Jėruzalę mums atėjus, meiliai mus priėmė broliai.

18. O antrą dieną įėjo Povilas su mumis pas Jokubą; ir visi vyresnieji ten susijė,

19. Kurius pasveikinęs, pasakojo jiems po kits kito, ką *Dievas daręs tarp pagonų per tį jo urėdą.

*Rym. 15, 18. 19. †per. 20, 24.

20. Bet tai jie girdėdami liaupsino Viešpatį, jamui sakydami: brolau, tu regi, kaip daug tukstančių yra Žydų, kurie tikį pastojų, ir visi yra stovavotojai už zokaną.

21. Bet jie apie tavę girdėjo, tavę mokinantį, nuog Maižėsiaus atpulti visus Žydus, tarp pagonų esančius, ir sakantį, kad ne applaustytų savo vaikus, neigi elgtųsi pagal jo įstatymą.

22. Kągi dabar daryti? Berods daugybė susieis, nėra jie ištirs, tavę atėjusį.

23. Darykigi tai, ką tau sakome.

24. Turime čionai keturis vyrus, tie tur pažadą ant savęs; tus pas savę ėmęs čystydikis su jais ir užmokėk už juos, kad *savo galvas skustų, ir visi žinotų, nieko to ne esant, ką apie tavę girdėjo, bet kad ir patsai elgiesi, laikydamas zokaną. *per. 18, 18.

25. Nės tikintiems iš pagonų mes *rašėme atsudydami, kad to nieko ne laikytų, kaip kad tiktai saugotųsi nuog to, kas apieravota yra balvonams, ir nuog kraujo ir nuog nutroškinto ir nuog kekšystės. *per. 15, 20. 29.

26. Tai Povilas tus vyrus savęs pi ėmęs, antrą dieną čystydingos su jais ir į bažnyčią įjęs pasirodė, kaip po laiką apčystijimo dienas, iki už kiek vieną iš jų apiera apieravota buvo.

27. Bet kaip septynios tos dienos kuone išsipildė, Žydai iš Azios išvydę jį bažnyčioje, *sujudino visus žmones, jį nutverdami ir šaukdami: *per. 24, 18.

28. Jus vyrai iš Izraelio, gelbėkite! *šisai yra tas žmogus, visus *žmones po visus kampus mokinas prieš musų žmones, *prieš šitą zokaną ir prieš tą vietą. Priegtam ir Grykonus įvedė į bažnyčią ir tą tį šventąją vietą nešventą padarė. *per. 19, 26, ir 24, 5. †Ezėk. 44, 7.

29. Nės jie su juomi mieste buvo išvydę *Tropimą Epėziškį, tą dumojo, buk Povilas į bažnyčią įvedęs.

*per. 20, 4. 2 Tim. 4, 20.

30. Ir visas *miestas sujudo, ir buvo žmonių subėgimas. Bet jie Povilą sugavę laukan išvilko iš bažnyčios ir tuojaus vartus užrakino. *per. 26, 21.

31. Bet kaip jie jį užmušti norėjo, apsakoma buvo vyriausiam kareivių pulkauninkui, visą Jėruzalę sujudusią.

32. Tasai tuojaus su savim ėmęs kareivius ir kareivių vyresniusius, tarp jų nubėgo; bet anie pamatę kareivių vyresnįjį ir kareivius, paliovė Povilą mušti.

33. Bet kareivių vyresnysis artyn priėjęs, jį priėmė ir liepė, *jį dviem lencugam surakinti ir klausė, kas jis esąs ir ką jis padaręs. *per. 20, 23.

34. Bet vienas šėip, kitas taip šaukė žmonėse. Bet nieko tiesos ištirti ne

galėdamas dėlei trenksmo, liepė jį į abažą įvesti.

35. Ir atėjus jam prie užžingsnių (lipynės), kareiviai jį nešti turėjo dėl žmonių spaudimo.

36. Nėsa žmonių daugybė sekė jį, šaukdami: šalin su juomi!

37. Bet Povilas dabar į abažą įvestas, sakė kareivių vyresniamjam: ar valia man su tavimi kalbėti? bet jis tarė: ar moki grykiškai?

38. Bau tu ne esi ans Egepcionas, kursai pirm šių dienų maištą padaręs, išvedei į pusčią keturis tukstančius slapta žudančius razbaininkus?

39. Bet Povilas tarė: aš *esmi žydiškas vyras iš Tarzo, miesčionis iš garbingo miesto Cilicios; prašau tavęs, pavelyk man žmonėms kalbėti.

* per. 9, 11.

40. Bet jo pavelytas, Povilas stovėdamas ant straipsnių *pamojo su ranka žmonėms. Bet didei nutilus, kalbėjo jis jiems žydiškai, tardamas:

* per. 12, 17 ir 13, 16 ir 19, 33.

Perskyrimas 22.

Povilo atsikalbėjimas.

Jūs *vyrai, mieli broliai ir tėvai, klausykite mano atsikalbėjimą iki jūsų.

* per. 7, 2 ir 13, 26.

2. Bet girdėdami jį *žydiškai jiems kalbantį, juo daugiaus nutilo. Ir jis tarė:

* per. 21, 40.

3. Aš *esmi žydiškas vyras, gimęs Tarze Cilicios ir užaugintas šime mieste prie Gamaliėlio kojų, nuogrunčiai išmokytas zokane tėviškame, ir storavojau už Dievą, kaip ir jūs visi šiandien darote.

* per. 21, 40.

4. Ir *tą kelią persekinėjau iki ant smerties, rišdamas ir paduodamas juos į kalėjimą, taip vyrus, kaip ir moteris,

* per. 8, 3 ir 26, 9. Pil. 3, 6. 1 Tim. 1, 13.

5. Kaip man ir vyriausias vyskupas ir visas vyresniųjų pulkas atliudijo; nuog *kurių gromatas ėmęs pas brolius keliavau Damaškan, kad tus, kurie ten buvo, surištus vesčiau į Jėruzalę, jeib mučijami butų.

* per. 9, 2 ir 26, 12.

6. Bet nusidavė *man keliaujant ir prisiartinant Damaškui apie pietus, kad umai apšvietė manę didė šviesybė iš dangaus.

* per. 9, 3, 17 ir 26, 12. 1 Kor. 15, 8.

7. Ir aš puolau ant žemės ir išgir-

dau balsą, man kalbantį: Saulau, Saulau, kam tu manę persekinėji?

8. Bet aš atsakiau: Viešpatie, kas tu esi? Ir jis tarė man: aš esmi Jėzus iš Nazaret, kurį tu persekinėji.

9. Bet tie, *kurie buvo su manimi, regėjo tą šviesybę ir nusigando; bet to balso, kursai su manimi kalbėjo, jie ne girdėjo.

* Dan. 10, 7. per. 9, 7.

10. Bet aš sakiau: Viešpatie, kągi aš darysu? Ir Viešpats tarė man: kelkis ir eik į Damašką, čia tau pasakys apie vislab, kas tau paskirta yra daryti.

11. Bet kaip aš jau dėl skaistumo tos šviesybės negalėjau regėti, prie rankos vestas buvau nuo tų, kurie su manimi buvo, ir atėjau į Damašką.

12. Bet buvo vienas vyras, Dievo bijas pagal zokaną, Ananias, turįs gerą liudijimą prie visų Žydų, tenai gyvenančių;

13. Tas pas manę atėjęs ir prisiartinęs, tarė man: Saulau, mielas bro-lau, žiurėk aukštyn. Ir aš žiurėjau į jį tą pačią adyną.

14. Bet jis tarė: Dievas mūsų tėvų paskyrė *tavę, kad pažintumbei jo valę ir regėtumbei Teisuij ir girdėtumbei jo balsą iš jo burnos.

* per. 9, 15.

15. Nės tu busi jo liudininkas iki visų žmonių, apie *tą, ką regėjęs ir girdėjęs.

* per. 26, 16.

16. Irgi, ką trunki? Kelkis ir krikštydijkis ir numazgodijk savo griekus, meldamas vardo Viešpaties.

17. Bet nusidavė, *kad sugrįžau į Jėruzalę ir meldžiausi bažnyčioje, kad mano umas dangun paimtas buvo, ir regėjau jį.

* per. 9, 26. 2 Kor. 12, 2.

18. Tai jis sakė man: skubjkis ir išeik greitai iš Jėruzalės; nėra jie tavo liudijimą apie manę ne priims.

19. Ir aš sakiau: Viešpatie, jie *patys žino, kad aš apkaldindavau ir plakdavau tūs, kurie įtikėjo į tavę, mokyklose šen ir ten;

* per. 8, 3. † Mat. 10, 17.

20. Ir *kaipo kraujas Stepono, tavo liudininko, praliejamas buvo, ir aš pašalyje stovėjau, ir pamėgo t man jo smertis, ir uždabojau rubus tų, kurie jį žudė.

* per. 7, 57. † per. 8, 1.

21. Ir jis sakė man: nueik, nėra *aš tavę toli tarp pagonų siųsu.

* per. 9, 15 ir 13, 2. Rym. 1, 5.

22. Ir jie klausė jo iki šiam žodžiui; ir pakėlė savo balsą sakydami: šalin *su tokiu nuog žemės; nės ne verta, kad tas gyvas būtų. * per. 21, 36.

23. Bet jiems šaukiant ir savo rubus pametant ir dulkes į orą metant,

24. Liepė pulkauninkas jį vesti į abažą, ir prisakė jį plakti ir išklausinėti, kad ištirtų, kokios priežasties dėl jie taip ant jo šaukė.

25. Bet kaip jis jį diržais pririšo, tarė Povilas kareivių vyresniamjam, kurs pašalyje jo stovėjo: begu *ir valia jums, be provos ir sudo žmogų Rymioną botagais plakti? * per. 16, 37.

26. Tai išgirdęs vyresnysis priėjęs pulkauninką, pasakė jam tardamas: ką nori daryti? šisai žmogus yra Rymionas.

27. Tai jį priėjęs pulkauninkas, tarė jam: sakyk, ar tu esi Rymionas? Bet jis tarė: esmi.

28. Ir pulkauninkas atsakė: aš už didelę pinigų daugybę tą mieščionių teisybę įgavau. Bet Povilas tarė: ogi aš ir Rymiškai gimiau.

29. Tai tuojaus atstojo nuog jo tie, kurie jį turėjo išklausinėti. Ir pulkauninkas bijojos, patyręs jį Rymioną esantį, ir kad jį davęs surišti.

30. Antrą dieną jis tikrai norėjo patirti, dėl ko jis būtų Žydų apskustas, ir atvalnijo jį nuo ryšių, ir liepė vyriausius kunigus ir visą jų rotą ateiti, ir išvedęs Povilą, statė jį tarp jų.

Perskyrimas 23.

Povilas Jėruzalėje persakinėtas ir iš bėdos išgelbėtas.

Bet Povilas žiurėdamas į rotponius, tarė: jus vyrai, mieli broliai, aš su visa gera sąžine *elgiausi po akių Dievo iki šiai dienai. * per. 24, 16.

2. Bet vyriausias vyskupas Ananias liepė tus, kurie aplink jį stovėjo, jam per burną mušti.

3. Tai tarė jam Povilas: Dievas tavę muš, tu pabaltinta siena! Ar tu sėdi sudydamas manę pagal zokaną, ir liepi manę mušti prieš zokaną?

4. Bettie, kurie aplinkui stovėjo, tarė: ar tu vyriausią vyskupą Dievo barsi?

5. Ir Povilas sakė: mieli broliai, ne žinojau, jį vyriausią vyskupą esantį. Nės *parašyta: vyriausią savo žmonių tu ne keik. * 2 Maiž. 22, 28. 2 Petr. 2, 10. Jud. 8.

6. Bet žinodamas Povilas, vieną dalį esant Saducėusių, ir antrą Parizėusių, šaukė jis po akių rotponių: jus vyrai, mieli broliai, aš *esmi Parizėušias ir sunus Parizėušiaus. Aš apskundžiamas esmi dėlei nusitikėjimo ir prikėlimo iš numirusių. * per. 26, 5. Pil. 3, 5.

7. Ir kaip jis tai kalbėjo, maištas radosi tarp Parizėusių ir tarp Saducėusių, ir persiskyrė daugybė.

8. Nės *Saducėšiai sako, ne esant prisikėlimo iš numirusių, nei angėlo, nei dvasės; bet Parizėšiai abu išpažįsta. * Mat. 22, 23.

9. Bet radosi didis šauksmas, ir raštemokėti iš mokyklos Parizėusių kėlėsi ir ginčijosi, sakydami: nieko pikto ne radome ant to žmogaus. Ir jei kur dvasė, arba angėlas su juomi kalbėjęs, tai įmes su Dievu ne galime bylinėti. * per. 25, 25. † per. 5, 39.

10. Bet maištui didyn einant, bijodamas pulkauninkas, kad jie Povilą suplėšytų, liepė jis kareiviams nueiti ir jį iš jų tarpo išplėsti ir į abažą nuvesti.

11. Bet antrą dieną, naktyje, *stovėjo pas jį Viešpats ir tarė: buk linksmas, Povile! nės kaip tu apie manę liudijai Jėruzalėje, taip reikia tau ir Ryme liudyti. * per. 18, 9 ir 27, 23, 24.

12. Bet dienai atsiradus, susirinko keli Žydai ir užsikeikėsi, nei valgyti, nei gerti, iki Povilą užmušę.

13. Bet jų buvo daugiau ne kaip keturisdešimtis, kurie taip buvo susitarę.

14. Tie atėję pas vyriausius kunigus ir vyresniuosius, tarė: mes drutai užsikeikėm, nieko ne valgysią, iki Povilą užmušę.

15. Togidėl jus dabar žinę duokite pulkauninkui ir rotponiams, kad jį rytoj pas jus atvestų, buk norį jį geriaus perklausinėti. Bet mes gavėsi esme, jį užmušti, pirm ne kaip jam pas jus atėjus.

16. Bet išgirdęs tą sudumimą Povilo sesers sunus, atėjo, ir įjėjęs į abažą, apsakė tai Povilui.

17. Bet Povilas pavadinęs vieną iš vyresniųjų, tarė: nuvesk tą jaunikaitį pas pulkauninką; nės jis jam tur ką pasakyti.

18. Tas jį priėmęs, nuvedė jį pas

pulkauninką ir tarė: surištasis Povilas pavadinęs manę, prašė, tą jaunikaitį pas tavę atvesti; tasai turįs ką tau pasakyti.

19. Tai pulkauninkas ėmęs jį prie rankos ir į šalį nuėjęs, jį klausė: kas tai yra, ką tu man turi pasakyti?

20. Bet jis tarė: Žydai susikalbėjo, tavęs prašyti, kad rytoj Povilą po akių rotponių duotumbei vesti, buk geriaus norį jį perklausinėti.

21. Bet tu ne vieryk jiems; nės ant jo tykoja daugiaus ne kaip keturisdešimtis vyrų; tie užsikeikė, nei valgyti, nei gerti, iki Povilą nužudę, ir dabar jau yra gatavi, laukdami tavo žadėjimo.

22. Tai pulkauninkas paleido nuog savęs tą jaunikaitį, jam prisakydamas, kad nei vienam ne sakytų, kad jis jam tai išreiškęs.

23. Ir pavadinęs du vyresniųjų tarė: gatavykite du šimtu kareivių, kad trauktų į Cėzarią, ir septynisdešimtis raitelių ir du šimtu strielčių, ant trečios adynos nakties.

24. Prigatavykite taipojau galvijus, kad Povilą užsodinę, sveiką nugabentumbite iki Pėlikso, žemės valdono.

25. Ir parašė gromatą šitais žodžiais:

26. Klaudius Lyzias, brangiausiam žemės valdonui Pėliksoi džiaugsmą pirmą!

27. Šį *vyrą Žydai buvo sugavę ir butų jį žudę. Tai aš atėjęs su kareiviais išverčiau jį iš jų ir tyriau, jį Rymioną esantį.

* per. 21, 33 ir 24, 7.

28. Bet *norėdamas patirti, kokios priežasties dėlei ant jo skundė, nuvedžiau jį į jų rotą.

* per. 22, 30.

29. Tai radau jį kaltintą dėlei klausimų jų zokano, bet ne turintį nei jokios smerties kaltybės arba surišimo vertos.

30. Ir kaip patyriau, kelis Žydus jo tykojančius, nuog tos adynos jį pas tavę siunčiau, prisakydamas taipojau *skundėjams, kad po tavo akių iškalbėtų, ką prieš jį turį. Buk sveiks.

* per. 24, 8.

31. Kareiviai, kaip jiems pasakyta buvo, ėmė Povilą ir nuvedė jį nakčią į Antipatridą.

32. Bet antrą dieną jie raitelius leido su juomi traukti, ir sugrįžo į abažą.

33. Šie atėję į Cėzarią, įdavė gromatą žemės valdonui ir Povilą jam po akių pastatė.

34. Žemės valdonas gromatą skaitęs, klausė jo, iš kurios žemės jis esąs? Ir permanęs, jį iš Cilicios esantį, tarė:

35. Klausinėsu tavę, kad ir tie pribus, kurie tavę apskundžia. Ir davė jį pakavoti sudo namuose Erodo.

Perskyrimas 24.

Povilas prie žemės valdono Pėlikso Žydų apskūstas.

Po penkių dienų nuėjo vyriausias kunigas Ananias su vyresniais ir su kalbėtoju Tertulu; tie atėjo pas žemės valdoną prieš Povilą.

2. Bet kaip jis buvo pavadintas, pradėjo Tertulus jį apskūsti, sakydamas:

3. Kad mes didžiame pakajuje gyvename po tavimi, ir daug gero šitiems žmonėms per tavo priveizdėjimą nusiduosti, brangiausias Pėlikse, tai mes visados ir visur su visa dėkavone priimame.

4. Bet kad tavę ne ilgai trukinčiau, prašau, kad mus trumpai girdėtumbei pagal tavo lengvybę.

5. Mes radome tą vyrą iškadingą ir *darantį maištą visiems Žydams po visą sviatą, ir vyriausį skirtojo pamokslo Nazarėnų.

* 1 Kar. 18, 17.

6. Kursai *taipojau ir bandęs nešventą daryti bažnyčią, kurį mes ir sugavę, pagal mūsų zokaną butumbime norėję atsudyti.

* per. 21, 23.

7. Bet užėjęs pulkauninkas Lyzias, išveržė jį su dide mace iš mūsų rankų.

8. Liepdamas *tuos, kurie ant jo skundė, pas tavę eiti; nuog kurio pat-sai gali išklausinėti, norėdamas vislab patirti, kodėl mes ant jo skundžiamės.

* per. 23, 30.

9. Bet pritarė tam ir Žydai, sakydami, taip esant.

10. Bet Povilas, kaip jam žemės valdonas pamojo kalbėti, atsakė: žinodamas tavę daug metų esantį sudžią šiuose žmonėse, ne nusigandęs noru teisintis.

11. Nėsa tu gali žinoti, ne daugiaus kaip dvylika dienų esant, man užėjus į Jėruzalę melstisi.

12. Neigi *manę jie rado bažnyčioje kalbantį su kuomi, arba maištą darantį žmonėse, nei mokyklose, nei miestuose.

* per. 25, 8 ir 28, 17.

13. Neigi gal jie man tai išrodyti, dėl ko jie ant manęs skundžia.

14. Bet tai tau išpažistu, kad pagal šį kelią, kurį jie skirtu vadina, taip tarnauju Dievui savo tėvų, tikėdamas visamui, kas parašyta yra zokane *ir prarakuose. * per. 26, 22 ir 28, 23.

15. Turėdamas nusitikėjimą Dievopi, kurio ir jie patys lauk, busiant kartunta *prisikėlimą iš numirusių, taip teisiųjų, kaip ir neteisiųjų. *Dan. 12, 2. Jon. 5, 28, 29.

16. Bet tame aš rupinuos turėti *nepažeistą sąžinę visur, po akių Dievo ir žmonių. * per. 23, 1. Job. 27, 6. 1 Petr. 3, 16.

17. Bet po daug metų atėjęs, parnešiau savo žmonėms suprašytas dovanas *ir apieras. * per. 11, 29. Rym. 15, 23. Gal. 2, 10.

18. Ant *to jie manę rado, besiduodantį apčystytis bažnyčioje be jokio trenksmo ir maišto. * per. 21, 27.

19. Bet ten buvo keli Žydai iš Azios, kuriems reiktų čia buti po tavo akių, ir manę apskūsti, jei ką turėtų prieš manę;

20. Arba šie patys te sako, bau kokios neteisybės ant manęs radę yra, man stovint po akių rotponių,

21. Kaip tiktai to vienintėlio žodžio dėlei, kaip tarp jų stovėdamas šaukia: dėl *prisikėlimo numirusių aš šiandien jūsų apskundžiamas esmi. * per. 23, 6 ir 28, 20.

22. Bet girdėjęs tai Pėlikas trukino juos, gerai žinodamas apie tą kelią, sakydamas: kad Lyzias, *pulkauninkas, ateis, tai aš pasiklausinėsu dėlei jūsų dalykų. * per. 24, 7.

23. Bet jis prisakė vyresniamjam, Povilą palaikyti ir pakajų jam duoti, ir nei *vienam jo artimųjų ne uždrausti, jam pašlužyti, arba pas jį ateiti. * per. 27, 3.

24. Bet po kelių dienų atėjęs Pėlikas su savo pačia Drusila, kuri buvo Žydelka, ir pavadinęs Povilą, klausė jį apie tikėjimą į Kristų.

25. Bet kalbant Povilui apie teisybę ir apie viežlybystę ir apie ateisiantį sudą, nusigando Pėlikas ir atsakė: eik šiam kartui; atspėdamas duosiu tavę atvadinti.

26. Bet priegtam jis tikėjos, Povilą jam pinigų *duosiantį, kad jį išleistų, todėl jį ir tankiai pavadindinęs, su juomi susikalbėjo. * Maiž. 23, 8.

27. Bet perėjus dviem metams, Porcius Pestus į Pėlikso vietą atėjo. Pėlikas norėdamas *Žydams geradęjystę parodyti, išeidamas paliko Povilą sugautą. * 2 Maiž. 23, 2. per. 12, 3 ir 25, 9, 14.

Perskyrimas 25.

Povilas po akių Pesto ant ciecoriaus provą guldo.

Bet Pestus į žemę atėjęs, nusitraukė po trijų dienų iš Cėzarios į Jėruzalę.

2. Tai *pasirodėsi po jo akių vyriausii kunigai ir vyresnieji Žydų prieš Povilą ir graudeno jį. * per. 24, 1.

3. Prašydami malonės prieš jį, kad jį duotų pavadinti į Jėruzalę, tykodami, *jį ant kelio nužavinti. * per. 23, 15.

4. Tai atsakė Pestus: Povilas juk Cėzarioje palaikomas; bet ne po ilgo aš ten vėl nukeliausiu.

5. Taigi kurie jūsų (sakė jis) gal, tie te nueina drauge ir tą vyrą te apskundžia, jei ko nukaltės yra.

6. Bet pabuves pas juos daugiaus ne kaip dešimtis dienų, nukeliavo į Cėzarią; ir antrą dieną sėdosi jis ant sudo krasės, ir Povilą davė atgabenti.

7. Bet kaip jis čion atėjo, apstojo jį tie Žydai, kurie buvo atėję iš Jėruzalės, pramanydami *daug ir sunkių skundų prieš Povilą, kurių jie ne galėjo išliudyti. * Mark. 15, 3. Luk. 23, 2, 10.

8. Kadangi jis atsikalbėjo: aš *nei prieš Žydų zokaną, nei prieš bažnyčią, nei prieš ciecorių ne susigriešijau. * per. 24, 12.

9. Bet Pestus norėdamas *Žydams malonę parodyti, atsakydamas Povilui tarė: ar tu nori užėti į Jėruzalę ir tenai savę apie tai nuog manęs duotis sudyti? * per. 24, 27.

10. Bet Povilas tarė: aš po ciecoriaus prova stoviu, čia reik man duoti sudytis, Žydams nieko pikto ne dariau, kaip ir tu geriaus žinai.

11. Bet jei kam pikto ir smerties verto padariau, ne vengiu mirti. Bet jei to nieko ne yra, kurio dėlei jie manę apskundžia, tai nei vienas manę ne gal jiems paduoti. Aš guldausi ant ciecoriaus provos.

12. Tai Pestus susikalbėjęs su rotponiais, atsakė: ant ciecoriaus provos guldeisi, pas ciecorių ir nueisi.

13. Bet po kelių dienų atėjo karalius Agripas bei Bernicė į Cėzarią, Pestų pasveikinti.

14. Ir kaip jie tenai daug dienų buvo užtrukę, pasakojo Pestus karaliui tą bylą apie Povilą, sakydamas: vienas *vyras yra paliktas nuog Pėlikso sugautas,

*per. 24, 27.

15. Kurio *dėlei vyriausi kunjgai ir Žydų vyresnieji pasirodė po mano akių, kaip Jėruzalėje buvau, prašydami, kad jam provą daryčiau; *perkš. 2, 3.

16. Kuriems atsakiau: ne esantį tokį budą prie Rymionų, kad jie kokį žmogų išduotų nužavinti, *pirm ne kaip apskūstasis turėtų po savo akių tus, kurie jį apskundė, ir būtų gavęs progą, atsikalbėtis prieš apkaltinimą.

*5 Maiž. 17, 4.

17. Bet jiems čion susiėjus, aš *be jokio užtrukimo antrą dieną provą laikiau, ir tą vyrą atvesti liepiau,

18. Prieš kurį tie, kurie buvo skūsti atėję, nei jokios priežasties ne galėjo pasakyti to, ko aš mislijau.

19. Bet jie turėjo kelis klausymus prieš jį apie savo pramanytą viera, ir apie kokį Jėzų numirusį, kurį Povilas *sakė, gyvą esantį. *Luk. 24, 23.

20. Bet aš ne permąnydamas tų klausimų, tariau, *ar jis norėtų į Jėruzalę keliauti ir tenai apie tai sudyti duotis?

*perkš. 9.

21. Bet kaip Povilas šaukė, kad ant ciecoriaus provos palaikytas būtų, liepiau jį palaikyti, ikikoliai jį pas ciecorių nusiųščiau.

22. Bet Agripas tarė Pestui: ir aš tą žmogų rods girdėčiau; bet jis sakė: rytoj jį girdėsi.

23. Ir antrąją dieną, kaip Agripas bei Bernicė atėjo su dide puikyste ir į sudo namus ėjo su vyresniaisiais kareivių ir su vyresniaisiais vyrais miesto, Pestui liepiant, Povilas tapė atvestas.

24. Ir Pestus tarė: mielas karaliau Agripe, ir visi jus vyrai, kurie čia su mumis este! čia regite tą, kurio dėlei manę visa *daugybė Žydų užpuolė, taip Jėruzalėje, kaip ir čionai, šaukdami: ėjis ne turįs ilgiaus gyvas buti.

*per. 25, 2. 3. 7. †per. 22, 22.

25. Bet aš, permanęs jį nieko smerties vertą ne padariusį, *ogi kad ir jis patsai ant ciecoriaus provos pasiguldęs, pasidumojau jį ten nusiųšti,

*per. 23, 9.

26. Apie kurį nieko tikro ne turū, viešpačiui rašyti. Todėl daviau jums jį šen atgabenti, bet labiausiai po tavo akių, karaliau Agripai, kad po laikyto perklausinėjimo turėčiau, ką rašyti.

27. Nės man dingos, neprotingą daiktą esantį, kalinį nusiųsti, ir nei jokių priežasčių prieš jį ne parašyti.

Perskyrimas 26.

Povilas nuo Agripo gauna liudymą nekaltybės.

Bet Agripas tarė Povilui: pavelyta tau už savę kalbėti. Tai Povilas atsikalbėdamas ranką ištiesė:

2. Didei man patinka, mielas karaliau Agripai, kad šiandien po tavo akių atsikalbėti turu, to viso dėlei, kurio Žydų kaltinamas esmi;

3. Labiaus, kad tu žinai visus budus ir klausymus Žydų. Todėl tavę meldžiu, kad manęs kantriai pasiklausytumbei.

4. Ir kas tiesa apie mano elgimą nuo jaunystės, koks tas buvęs tarp šių žmonių Jėruzalėje, žino visi Žydai,

5. Kurie manę pirm to pažino, kad norėtų atliudyti. Nėsa aš *pagal aštriausią skirtumą mūsų Dievo šlužbos Parizėušias buvau. *per. 23, 6. Pil. 3, 5.

6. Ir dabar stoviu, apskundžiamas dėlei nusitikėjimo ant pažadėjimo, *kursai tikosi mūsų tėvams nuo Dievo.

*1 Maiž. 3, 15. per. 13, 32.

7. Kuriopi tikis dvylika *mūsų giminės iškakti, Dievui tarnaudamos dieną ir naktį strošniai. Šito nusitikėjimo dėlei, mielas karaliau Agripe, nuo Žydų kaltinamas esmi. *per. 24, 15.

8. Kodėl tai jums regis, esą netikimas daiktas, kad Dievas numirusius prikel?

9. Ir aš *tiesa pats dumojau savyje, daug turėsiąs daryti prieš vardą Jėzaus iš Nazaret.

*per. 8, 3 ir 9, 1 ir 22, 4.

10. Kaip po ir tai dariau Jėruzalėje, kur aš daug šventųjų į kalėjimą įrakindavau, valę gavęs nuo vyriausių kunigų; ir juosius žavinant, padėjau jiems provą padaryti.

11. Ir po visas mokyklas juos tankiai mučydamas, priverčiau juos bluznyti, per mierą prieš juos siautėdamas, persekinėjau juos ir iki svetimų miestų.

12. Ant *to ir į Damašką keliaudamas su mace ir pavelijimu vyriausių kunigų,

*per. 9, 3 ir 22, 6

13. Dienos viduryje, mielas karaliau, ant kelio regėjau, kad šviesybė iš dangaus, skaistesnė už saulės šviesumą, manę ir tus, kurie su manimi keliavo, apšvietė;

14. Bet kaip mes visi ant žemės parpuolėme, girdėjau balsą man kalbantį ir sakantį žydiškai: Saulau, Saulau, kodėl manę persekinėji? sunku tau bus, prieš akstiną spardyti.

15. Bet aš sakiau: Viešpatie, kas tu esi? Jis tarė: aš esmi Jėzus, kurį persekinėji; bet kelkis ir stokis ant savo kojų.

16. Nėsa tam aš tau pasirodžiau, kad *tavę paskirčiau tarnu ir liudininku to, ką tu regėjai, ir ką tau dar parodyti noru; *per. 22, 15.

17. Ir noru tavę išgelbėti nuo tų žmonių ir nuo pagonų, tarp kurių aš tavę dabar siunčiu,

18. Atverti *jų akis, kad jie prisiverstų nuo tamsybės šviesybės, ir nuo macies šėtono Dievopi, apturėti *griekų atleidimą ir tėviškę **su tais, kurie pašvenčiami yra per tikėjimą į manę. *Jėz. 35, 5. Luk. 1, 79. Epėz. 1, 18. †Luk. 1, 77. **Epėz. 1, 11. Kol. 1, 12.

19. Todėl, miels karaliau Agripe, ne buvau nepaklusnus tam *dangiškam apreiškimui; *Gal. 1, 16.

20. Bet *apsakiau pirmiaus tiems, kurie yra Damaške ir Jėruzalėje ir po visas šalis Žydų žemės, ir pagonams, kad prisiverstų ir prisikreiptų Dievopi ir darytų tikrus darbus prisivertimo. *per. 9, 20.

21. Dėl to manę Žydai bažnyčioje sugavę, kėlėsi manę užmušti. *per. 21, 30, 31.

22. Bet per Dievo pagalbą laimėjau ir stoviu iki šiai dienai, liudydamas ir mažam ir didžiam, nieko kito ne sakdamas per tą, ką *prarakai sakę yra, nusiduoti turėsiant, ir Maižėsius: *Luk. 24, 44.

23. Kristų turėsiant kentėti ir *pirmajį busiant iš prisikėlimo iš numirusiųjų, ir apsakyti šviesybę žmonėms ir pagonams. *1 Kor. 15, 20. Kol. 1, 18. Apr. 1, 5.

24. Bet jam taip besiteisinant, tarė Pestus didžiu balsu: Povile, tu duksti; tavo didis pamokslas tavę dukina.

25. Bet jis sakė: brangusis mano Pestau, aš ne dukstu, bet tikrus ir išmintingus žodžius kalbu.

26. Nės karalius gerai tai žino, kuriam aš drąsiai kalbu; nėra *aš tikiu, jam nei jokių tų daiktų užslėptą ne esantį, nėra tai ne kampe nusidavė. *Jono 18, 20.

27. Ar tiki, karaliau Agripe, prarakams? žinau, kad tu tiki.

28. Bet Agripas Povilui tarė: ne daugio reik, tu manę perkalbėtumbei, kad Krikščionimi pastočiau.

29. Bet Povilas sakė: aš *vėlyčiau po Dievo akių, ar daug, ar maž reiktų, kad ne tiktai tu, bet visi, kurie manęs šiandien klausos, tokie pastotų, koks aš esmi, tikt be šitų ryšių. *1 Kor. 7, 7.

30. Ir tai jam pasakius, kėlėsi karalius, ir žemės valdonas, ir Bernicė, ir kurie su jais sėdėjo.

31. Ir į šalį paėję, kalbėjo tarp savęs, tarydami: šisai *žmogus nieko ne padaręs smerties arba ryšių verto. *per. 23, 9. 29 ir 25, 25.

32. Bet Agripas tarė Pestui: šitą žmogų galėtumbime paleisti, kad *ne būtų ant ciecoriaus provos pasiguldęs. *per. 25, 11.

Perskyrimas 27.

Povilo pavojainga ir dyvna vandens kelionė.

Bet kaip sudumota *buvo, kad laivu bėgtumbime į Italios žemę, padavė Povilą ir kelis kitus kalinius vyresniam kareivių, vardu Juluiui, nuo ciecoriaus pulko. *per. 25, 12, 25.

2. Bet mums įžengiant į laivą Adramitišką, kad nubėgtumbime šale Azijos, pasileidomės nuo krašto, ir buvo su mumis Aristarkus *iš Macedonijos, iš Tesalonikos. *per. 19, 29.

3. Ir antrą dieną pribėgome prie Sidono. Ir Julius, meilingai *prieš Povilą pasielgdamas, pavelijo jam eiti pas savo gerus prietelius ir savę kavoti. *per. 24, 23 ir 28, 16.

4. Ir nuo čia atsistumę nubėgome pro Cyprą, todėl, kad vėjus į akis turėjome.

5. Ir perbėgę ant jurių pro Ciliciją ir Pampyliją, atėjome į Myrą, į Lyciją.

6. Ir čia vyresnysis laivą radęs iš Aleksandrios, bėgantį į Italiją, mus ant to užvedė.

7. Bet kaip iš lengvo bėgdami į daug dienų vos ne vos prisivārėme prie Gnidos, (nėsa vėjas mus tolyn

ne leido,) atėjome pro Krėtą iki prikalnio Salmoną.

8. Ir vos pro šalį to praėję, atėjome ant vienos vietos, vadinamos Gražus įbėgis, prie kurios arti buvo miestas Lasėa,

9. Bet daug čėso jau perėjus, ir jau *priegadinga esant, laivu jurėmis keliauti, todėl, kad ir gavėjimas jau buvo praėjęs, graudeno juos Povilas,

* 2 Kor. 11, 25, 26.

10. Sakydamas jiems: mieli vyrai, aš matau, kad šita jurės kelionė su pažeidimu ir su dide iškada ne tik-tai tavoro bei laivo, bet ir mūsų gyvasčio busianti.

11. Bet vyresnysis daugiaus vierijo laivo ponui ir styrininkui, kaip tam, ką Povilas sakė.

12. Ir kaip čia pritinkančio įbėgio ne buvo, peržiemavoti, daugiausia dalis susirodijo, iš čia atstoti, bau galėtų iškakti į Penicią peržiemavoti, kurs yra prieinamas įbėgis prie Krėtos, prieš vėją pietvakarinį ir šiaurvakarinį.

13. Bet pietvėjui pučiant, ir jiems mislijant, busiant kaip padumojus, pasikėlė jie ir nubėgo arti Krėtos.

14. Bet ne ilgai potam kėlės prieš jų padumojimą umaras, vadinamas šiaurvytėjis.

15. Ir laivui pagautam esant ir ne galint prieš vėją atsigauti, leidomės ir nešdinomės.

16. Bet priėjome vieną salą, Klau-dą vadinamą; čionai vos ne vos valties galėjome prigriebti.

17. Tą sugavę gelbėjomės ir parišome tą apačioje prie laivo, nėsa bijojomės, kad ant smilties ne užbėgtumbime, ir žemyn nuleidę ryką taip nešdinomės.

18. Ir kaip didelę vėtrą buvome iškentėję, tai antrą dieną jie išmetė tavorus.

19. Ir trečią dieną savo rankomis rykus iš laivo išmetėme.

20. Bet kaip į daug dienų nei saulė, nei žvaigždės ne pasirodė, ir ne maža vėtra mums buvo, visi jau tarėmės mirsią.

21. Ir kaip ilgai ne buvo valgę, Povilas, viduje tarp jų stovėdamas, tarė: mieli vyrai, reikėjo jums klausyti

manęs ir nesileistis nuog Krėtos, ir taip išvengti tą bėdą ir iškadą.

22. Ir dabar graudenu jus, kad ne nusimintumbite; nėsa ne prapuls iš mūsų nei viena dušia, bet tiktai laivas.

23. Nėsa šią naktį stovėjo prie manęs angelas Dievo, kurio aš esmi ir kuriam *tarnauju,

* Rym. 1. 9. 2 Tim. 1, 3.

24. Sakydamas: nesibijok, Povile, tu turi po akių ciecoriaus stovėti; ir štai, Dievas tau visus tus padovanojo, kurie su tavimi keliauja.

25. Todėl, mieli vyrai, ne nusiminkite, nės aš tikiu Dievui, taipo busiant, kaip man pasakyta yra.

26. Bet dar *mums reikia pribėgti vieną salą.

* per. 28, 1.

27. Bet kaip keturioliktą naktis mums atėjo, ir mes laivu bėgome į Adrią, apie nakties vidurį, tarės laivininkai, kraštą kokį prieiną.

28. Ir jie nuleidę šviną, gelmės įškantį, rado gelmės dvidešimt sieksnių; ir mažumą nuog čia pabėgę, jie vėl tą šviną išmetę rado penkioliką sieksnių.

29. Tai bijodamiesi, kad ne užbėgtų ant uolingos vietos, išmetė nuog pasturgalio laivo keturis inkarus, ir geidė, kad praaustų.

30. Bet kaip laivininkai tykojo iš laivo išbėgti ir valtį į jures nuleido, buk norį inkarus iš laivo pirmgalio išmesti,

31. Tarė Povilas vyresniamjam ir kareiviams: jei tie ne pasiliekti laive, tai ne galite gyvi išlikti.

32. Tai kareiviai pakirto lynas nuo valties ir davė jai nupulti.

33. Ir prašvintant juos visus Povilas ragino, valgį imti, sakydamas: ši diena keturioliktą yra diena, kad laukėte ne valgę ir nieko ne ragavę.

34. Todėl paraginu jus, kad pasi-valgytumbite, savę gaivinti. Nėsa *nei vienam iš jūsų nei vienas plaukas nuog galvos ne nuslinks.

* Mat. 10, 30. Luk. 21, 18.

35. Ir tai pasakęs duoną ėmęs, Dievui *dėkavojo po jų visų akių, laužė ir pradėjo valgyti.

* Jono 6, 11. 1 Tim. 4, 3, 4.

36. Tai jie visi linksmos širdies pastojo ir patys ėmės valgyti.

37. Bet buvo mūsų visų dušių laive du šimtu septynisdešimts ir šešios.

38. Ir kaip privalgę buvo, palengvino laivą, išmesdami javus į jures.

39. Bet diena praaušus, ne pažino jie tos žemės; bet žemės kokią kampa išvydo, turintį krantą; topi jie laivą dumojo privaryti, jei galima būtų.

40. Ir pakėlę inkarus leidosi į jūrėmis, ir atrišo vair-virves, ir pakėlę žėglius pavėjui, ieškojo kraštų leistisi.

41. Ir kaip bėgome į vieną vietą, abšaliai jures turinčią, įsitrenkė *laivas ir pirmgalys drutai įsmegęs apsis-tojo nepajudintinai, bet pasturgalis suiro nuog vilnių macnumo. *2 Kor. 11, 25.

42. Bet kareiviai susirodijo, kalinius nužavinti, kad ne kas išplaukęs pabėgtų.

43. Bet šimtininkas Povilą išlaikyti norėdamas, sudraudė anų pramany-mą ir liepė tus, kurie plaukti galė-jo, pirma į jures įsileistis ir ant krašto išeiti.

44. Bet kiti, keli ant lentų, kiti ant stukių nuog laivo. Ir šitaipo nusidavė, kad visi *sveiki kraštų iš-kako. * perkš. 22.

Perskyrimas 28.

Povilo stebuklas saloje Melite: atėjimas į Rymą, ir atsikalbėjimas.

Ir išėję patyrėme, tą *salą Melite va-dinamą. * per. 27, 26.

2. Bet tie žmonelės ne maž mums prietelystės išrodė. Nės sukūrę ugnį, priėmė mus visus dėl lietaus, kursai ant mūsų užėjęs buvo ir *dėl šalčio. * 2 Kor. 11, 27.

3. Bet kaip Povilas daug šakų su-graibstęs ant ugnies užkrovė, atėjusi angis iš karščio įsikando prie ran-kos Povilo.

4. Bet matydami tie žmonelės, kir-mėlę tą prie rankos jo kabant, sakė tarp savęs: tas žmogus tur razbai-ninkas buti, kuriam pagiežimas ne duoda gyvam buti, norint iš jurių išėjo.

5. Bet jis nubloškė tą kirmėlę į ug-nį, ir jam *nieko pikto ne tikos. * Mark. 16, 18.

6. Bet jie laukė, kad jis sutintų, ar-ba numiręs ant žemės parpultų. Bet ilgai laukę ir regėję, jam nieko pikto netinkantis, persimainydami tarė, *ji Dievą esantį. * per 14, 11.

7. Bet tose šalyse turėjo vyriausias

toje saloje, vardu Publius, dvarą, tas mus priėmė ir gaspadą mums davė maloniai tris dienas.

8. Bet nusidavė, kad tėvas Publiaus drugiu ir kaulige sirgdamas gulėjo. Pas tą nuėjęs Povilas, Dievo *meldė, ir ranką ant jo uždėjęs, †išgydė jį. * Jok. 5, 14, 15. † 1 Kor. 12, 9, 28.

9. Tam nusidavęs, ir kiti tos salos priėjo, kurie ligas turėjo, ir išgijo.

10. Ir jie mums didę garbę darė; ir kaip išsitraukėm, įkrovė mums, ko dar privalėme.

11. Bet po trijų mėnesių išbėgome mes su vienu laivu iš Aleksandrios, kursai toje saloje žiemavojęs buvo ir turėjo į vėluką (ženklą) dvynus.

12. Ir pribėgę Syrakusą, tris dienas čionai pasilikome.

13. Ir kaip laivu aplinkui bėgo-me, atėjome į Regioną; ir po vie-nos dienos, pakilus pietvėjui, at-ėjome antrąją dieną į Puteolus.

14. Čia radome brolių, kurie mus prašė, kad septynes dienas čia pasilik-tumbime. Ir šitaipo atėjome į Rymą.

15. Ir iš ten, kaip išgirdo broliai apie mus, išėjo mums priešais iki Apiperos ir Tretabernos, kurių Po-vilas išvydęs, Dievui dėkavojo ir ga-vo nustikėjimą.

16. Bet kaip atėjome į Rymą, vy-resnysis kalinius padavė vyriausiam pulkauninkui kareivių. Bet Povilui *valia buvo pasilikti, kur jis norėjo, su vienu kareiviu, kursai jį sergėjo. * per. 24, 25 ir 27, 3.

17. Bet nusidavė po trijų dienų, kad Povilas suvadino Žydų vyresniusius. Tiems susiėjus, tarė jis jiems: jus vy-rai, mieli broliai, aš *nieko ne esmi padaręs prieš mūsų žmones, arba prieš tėviškus budus, ir tačiau su-gautas iš Jeruzalės paduotas esmi į Rymionų rankas; * per. 24, 12, 13.

18. Kurie, kaip manę buvo perklausinėję, norėjo manę paleisti, todėl, kadangi nei jokia priežastis smerties ant manęs ne buvo.

19. Bet Žydams tamui prieštaraujant, sylijamas ant ciecoriaus provos *vi-slab guldyti turėjau, ne kaip kad turė-čiau savo žmones apskūsti. * per. 25, 11.

20. Dėl tos priežasties aš jus mel-džiau, kad jus regėčiau ir kalbinčiau.

Nės dėlei nusitikėjimo Izraelio šiuomi lencugu esmi surakintas.

* Epėz. 6, 10. 2 Tim. 2, 9. Pilem. 13.

21. Bet jie sakė jam: mes nei gromatų ne gavome iš Judėos tavęs dėl, neigi brolis koksai atėjęs apie tavę ko pikto ne pranešė arba sakė.

22. Tačiau nuog tavęs norime girdėti, ką tu misliji. Nėsa apie tą skirtą *pamokslą žinome, kad visuose kampuose jam prieštaraujama yra.

* per. 24, 14. Luk. 2, 34.

23. Ir kaip jie jam vieną dieną paskyrė, daug pas jį atėjo į gospadą; kuriems *jis išguldė ir apliudijo karalystę Dievo, sakdamas jiems apie Jėzų iš Maižėsiaus zokano ir iš prarakų, anksti iš ryto pradėjęs, iki vakaro.

* Luk. 24, 27. per. 17, 3 ir 19, 8.

24. Ir kiti *tikėjo tam, ką jis sakė; bet kiti ne tikėjo.

* per. 17, 4 ir 19, 9.

25. Bet tarp savęs ne sutikdami, šalinėjo, kaip Povilas vieną žodį pasakė,

kad gerai Šventa Dvasia sakiusi per praraką Jėzaiošių mūsų tėvams,

26. Tardama: nueik *pas šitus žmones ir sakyk: ausimis tai girdėsite ir ne išmanysite, ir akimis tai regėsite ir ne išpažįsite; * Jėz. 6, 9. Jer. 5, 21. Ezėk. 12, 2.

27. Nėsa užsikietino šių žmonių širdis, ir sunkiai gird ausimis ir mirksniuoja savo akimis, kad kartunta ne matytų akimis ir ne girdėtu ausimis, ir širdžia ne išmanytų ir ne prisiverstų, kad juos gelbėčiau.

28. Todėl *testov jums žinoma, pagonams siųstą esantį tą Dievo išganymą, ir jie to klausys. * per. 13, 38. 46. † Pa. 18, 45.

29. Ir jam taipo bekalbant, nuėjo Žydai ir daug turėjo tarp savęs pasiklausti.

30. Bet Povilas pasiliko du metu savo pasamdytoje gospadoje ir priėmė visus, kurie pas jį atėjo;

31. Apsakė karalystę Dievo ir mokino apie Poną Jėzų su visu džiaugsmu, ne uždraustas.

Gromata švento Povilo Rymionump.

Perskyrimas 1.

Teisybė ne ateiti iš prigimtojo zokano ir jo darbų; nėsa visi pagonai yra griekininkai.

Povilas, Jėzaus Kristaus tarnas, pavadintas apaštalu, *išskirtas sakyti Dievo Evangeliją; * Darb. 9, 15 ir 13, 2. Gal. 1, 15.

2. Kurią jis pirm to pažadėjęs *yra per savo prarakus šventame rašte,

* Darb. 3, 21. Tit. 1, 2.

3. Apie savo Sunų, gimusį iš sėklos *Dovido pagal kuną, * 2 Zom. 7, 12.

4. Ir macingai pasirodžiusį *Dievo Sunumi, pagal Dvasią, kuri pašvenčia, nuog to česo, kaip jis prisikėlęs iš numirusių, butent Jėzus Kristus, mūsų Viešpats,

* Jon. 10, 36. Ebr. 1, 5. per. 5, 5.

5. Per kurį mes apturėjome malonę ir *apaštalių urėdą, tarp visų pagonų vieros †paklusnumą padrutinti jo vardan; * Nus. Ap. 9, 15. † Rym. 15, 18. per. 16, 26.

6. Tarp kurių ir jus este pavadinti Jėzaus Kristaus,

7. Visiems, Ryme *esantiems, Dievo mylimiausiems ir pavadintiems šventiems: malonė t'esie su jumis ir pakajus nuog Dievo, mūsų tėvo, ir nuo Pono Jėzaus Kristaus. * 1 Kor. 1, 2.

8. Ant pirmo dėkavoju *savo Dievui

per Jėzų Kristų, jūsų visų dėlei, kad †apie jūsų viena per visą svieta sakoma.

* 1 Kor. 1, 4. † 1 Tes. 1, 8.

9. Nės *Dievas yra mano liudininkas (kuriam aš tarnauju savo dvasėje prie Evangelijos apie jo Sunų), †kad aš be paliovimo atsimenu jūsų,

* Pil. 1, 8. † Epėz. 1, 10.

10. Visados savo maldoje melsdamas, bau vieną kartą gadytųs man, pas jus ateiti *per Dievo valę. * per. 15, 23. 32.

11. Nės *trokštu, jus regėti, kad jums nudalyčiau kiek noris †dvasiškių dovanų, jus pastiprinti;

* per. 15, 23. † Darb. Ap. 28, 31.

12. Tai yra, kad su jumis palinksimamas bučiau per *jūsų ir mano tikėjimą, kurį tarp savęs turime. * 2 Petr. 1, 1.

13. Bet aš ne noru jums slėpti, mieli broliai, kad tankiai ketėjau pas jus ateiti, (bet iki *šioliai užtrukintas esmi,) kad ir tarp jūsų ko gero ištaisyčiau, kaip tarp kitų pagonų. * 1 Tes. 2, 18.

14. Aš skolininkas esmi taip Grykams, kaip Negrykams, taip išmintingiems, kaip ir neišmintingiems.

15. Todėl, kiek įmanas, meiliju ir jums Ryme Evangeliją apsakyti.

16. Nės *nesigėdžiuos Evangelijos apie Kristų; nėra ta yra macis † Dievo, išgananti visus jai įtikinčius, Žydus pirmiaus, ogi taipjau ir Grykus.

* Pa. 40, 10 ir 119, 46. † 1 Kor. 1, 18. 24. Ebr. 4, 12.

17. Kadangi toje *išreiškiamą yra teisybė, po akių Dievo tinkanti, ateinanti iš tikėjimo į tikėjimą, kaip ir parašyta yra: *teisusis savo tikėjimu gyvas bus.

* per. 3, 21. † Abak. 2, 4. Jon. 3, 36. Gal. 3, 11. Ebr. 10, 38.

18. Nės Dievo kerštas iš dangaus išsireiškia ant visos bedievyستės ir neteisybės žmonių, tiesą per savo neteisybę užginančių.

19. Nėsa kad *žinoma, Dievą esantį, jiems yra apreikšta, nėra Dievas jiems tai reiškia,

* Darb. 14, 15.

20. Tuomi, kad *Dievo neregima butybė, tai yra, jo amžina macis ir dievyستė, regima yra, jei tai numanai ant darbų, butent ant svieto sutvėrimo, šitaipo, kad jie niekaip ne gal atsikalbėti.

21. Kadangi jie pažindami Dievą, tačiau jį ne garbino kaip Dievą, nei dėkavojo; taigi *pastojo savo dumose niekingi, ir jų neišmananti širdis aptemo.

* Epėz. 4, 18.

22. *Tikėdamiesi išmintingi esą, jie durnais pastojo;

* Jer. 10, 14. 1 Kor. 1, 20.

23. Ir *perkrepė garbę nesmertelno Dievo į abrozą smertelno žmogaus ir paukščių ir keturkojų ir slenkančių gyvolių.

* 5 Maiž. 4, 15. Ps. 106, 20. Ezėk. 8, 10.

24. Todėl *ir Dievas juos padavė į jų širdies geidulius, į nečystybę, apderkti savo pačių kunus prie savęs,

* Ps. 81, 13. Epėz. 4, 18. 19.

25. Kurie *perkrepė Dievo tiesą į melą, garbindami bei šluždami sutvėrimui daugiam, kaip sutvėrėjui, kurs yra † pašlovinatas ant amžių. Amen.

* Ps. 106, 20. Ezėk. 8, 10. † Rym. 9, 5.

26. Todėl ir Dievas juos padavė į gėdiškus *pageidimus. Nės jų moters perkrepė prigimtą budą į neprigimtą.

* 3 Maiž. 18, 23.

27. Taipojau ir vyrai pametė prigimtą vartojimą moters, ir užsidegė su kits kitu savo pageidimuose, ir *vyras su vyru biaurybę darė ir alga savo klajojimo (kaipo ir parėjus,) patys ant savęs gavo.

* 1 Kor. 6, 9.

28. Ir lyg kaip jie nesirupinos, kad

N. T.

Dievą išpažintų, taip ir Dievas juos padavė į perkreiptą *umą, jeib darytų, kas ne tinka;

* Epėz. 5, 4

29. Pilni visos neteisybės, kekšystės, kytrystės, godo, piktenybės, pilni neapykantos, razbajstės, vaido, vyliaus, piktumo, įkalbėtojai,

30. Apkalbėtojai, Dievo niekintojai, nelabi, pasiputę, gyropelniai, iškadinti, gimdytojų neklausą,

31. Bepročiai, nevierni, status, nesandoringi ir nemielaširdingi,

32. Kurie pažindami Dievo teisybę, (kad tai darantieji smerties verti esą,) patys ne tik tai daro, bet ir pasi-mėgsta tai *darančiais. * Pa. 50, 18. Oz. 7, 3.

Perskyrimas 2.

Žydai taipojau yra griekininkai, kaip pagonal, norint jie Maižėsiaus zokanu ir apipiaustymu girinasi.

Todėl, ak žmogau, tu ne gali teisintis, kas nors esąs, kursai sudiji. Nės kuriame *tu kitą sudiji, tu patsai prasisudiji, kadangi tajau darai, ką tu sudiji.

* 2 Zom. 12, 5. 6. 7. Mat. 7, 1. 2. Jon. 8, 9.

2. Nės žinome, Dievo sudą tikrą esantį ant tokiai darančių.

3. Bet ar tu dumoji, ak žmogau, kursai sudiji tokiai darančius, ir tai pats taipojau darai, Dievo sudą išvengsiąs?

4. Arba ar tu paniekinai bagotystę jo gerybės, kantrumo ir lengvybės? Ar ne žinai, Dievo gerybę tavę ant prisivertimo vedančią?

5. Bet tu pagal savo užsikietinusią ir ne prisiverčiančią širdį daugini sau pats kerštą ant keršto dienos ir apreikimo teisiojo sudo Dievo;

6. Kursai *kožnam duos pagal jo darbus;

* Jėz. 40, 10. Jer. 17, 10. Ps. 62, 13. Mat. 16, 27. 1 Kor. 3, 8. 2 Kor. 5, 10.

7. Butent šlovę ir garbę ir nepragaištančią butybę tiems, kurie su kantrumu geruose darbuose jėško amžinos gyvatos;

8. Bet tiems, *kurie vaidijas ir tiesos ne klauso, bet klauso neteisybės, †nemaalonę ir kerštą,

* Oz. 4, 4. † 2 Tes. 1, 8. Ezer. 8, 22.

9. Vargą ir sielvartą ant visų žmonių dušių, pikt darančių, pirmiaus *Žydams, bei ir Grykams;

* per. 3, 9.

10. Bet *garbę ir šlovę ir pakajų visiems gerą darantiems, pirmiaus Žydams, bei ir Grykams;

* 1 Petr. 1, 7.

11. Nės *Dievas ne veizd nei šokio, nei tokio žmogaus. *5 Maiž. 10, 17. Darb. 10, 34.

12. Kurie be zokano susigriešijo, tie ir be zokano prapuls; ir kurie prieš zokaną susigriešijo, tie per zokaną bus sudyti;

13. [Kadangi po Dievo akių ne tie, kurie *zokano klausos, teisus yra, bet kurie zokaną pildo, teisus bus;

*Mat. 7, 21. Jok. 1, 22. 23. 25. 1 Jon. 3, 7.

14. Nės jei pagonai, ne turėdami zokano, tačiau iš prigimimo zokano darbus daro, tie zokano ne turėdami, sau patys yra zokanu,

15. Tuomi, kad jie išrodo, zokano darbą parašytą esantį jų širdyse; kadangi jų sąžinė juos apliudija, priegtam ir mislys, kurios tarp savęs apsiskundžia arba teisinasi;]

16. Toje *dienoje, kada Dievas, kas paslėpta žmonių, per Jėzų Kristų sudys, pagal mano Evangeliją.

*Mok. S. 12, 14. Mat. 25, 31.

17. Bet dabokis, tu vadinamas esi Žydu ir nusitiki zokanu, ir Dievu giriesi,

18. Ir žinai jo valę, ir iš zokano pamokintas budamas, mėgini, kas geriausia daryti būtų,

19. Ir pasitiki būti vadas aklųjų, žvakė tamsybėje esančių,

20. Baudėjas durnųjų, mokįtojis maž išmanančiųjų, turįs paveikslą pažinties ir tiesos zokane.

21. Taigi *tu kitus mokini, ir pats savę ne mokini. Tu sakai, ne reikiant vogti, ir tu vagi.

*Mat. 23, 3.

22. Tu sakai, ne reikiant venčiovonę peržengti, ir tu peržengi venčiovonę. Tu bodiesi balvonų, ir Dievui *išplėši, kas jo yra.

*Mal. 3, 8.

23. Tu *giriesi zokanu, ir Dievą gėdini zokano peržengimu.

*per. 9, 4.

24. Nės jūsų dėlei Dievo vardas niekinamas *yra tarp pagonų, kaip parašyta yra. *Jėz. 52, 5. Ezėk. 36, 20. 23. 1 Tim. 6, 1.

25. Apipiaustymas tiesa naudingas yra, jei tu zokaną pildai; bet jei tu ne pildai zokaną, tai tau *apipiaustymas pastos neapipiaustymu.

*Jėr. 4, 4. per. 9, 25. 26

26. Jeigu neapipiaustymas *teisybė zokano laiko, bės (ar) ne misliji, kad neapipiaustymas jo bus už apipiaustymą rokuotas?

*Darb. 10, 34. 35.

27. Irgi šitaipo, kas iš prigimimo ne-

apipiaustymas yra, ir zokaną pildo, tavę sudys, kursai tu esi prie rašto ir apipiaustymo, ir zokaną peržengi.

28. Nės ne tas yra Žydas, kursai iš viršaus Žydas yra; neigi tas yra apipiaustymas, kursai iš viršaus kune nusiduosti;

29. Bet tas Žydas yra, kursai viduje paslėptas esti; ir širdies apipiaustymas yra *apipiaustymas, kursai dvasėje, ir ne pagal rašytinę nusiduosti; kurio †garbė ne esti iš žmonių, bet iš Dievo.

*5 Maiž. 30, 6. s. †Jono 5, 44.

Perskyrimas 3.

Teisybė ateiti iš tikėjimo.

Kągi Žydai viršaus tur? arba kam dar apipiaustymas?

2. Tiesa, labai daug. Ant pirmo, *jiems yra pavieryta, ką Dievas kalbėjo.

*Pa. 147, 19. 20. Darb. Ap. 7, 38.

3. Bet kad keli tamui *netik, ką tai kenk? ar †jų netikėjimas Dievo vienybę nieku verstu?

*per. 9, 6 ir 11, 29. †4 Maiž. 23, 19. 2 Tim. 2, 13.

4. Apsaugok Dieve! bet juo daugiau *taipo testov, Dievą teisy †esantį, ir visus žmones melagius, kaip parašyta yra: **jeib teisus butumbei savo žodžiuose, ir pergalėtumbei, sudijamas.

*Jon. 3, 33. †Ps. 62, 10 ir 116, 11. **Ps. 51, 6.

5. Bet jei taipo, kad mūsų neteisybė Dievo teisybę garbingą padaro, ką sakysime? argi Dievas neteiskus, ant to keršydamas? (Aš taipo žmogišku budu kalbu).

6. Apsaugok Dieve! kaip *galėtų kitaip Dievas svietaį sudyti? *1 Maiž. 18, 25.

7. Nės jei Dievo tiesa per mano melą garbingesnė pastoja ant jo šlovės, kodėlgi dar ir aš sudijamas būčiau kaipo griekininkas?

8. Ir ne toli daugiau taipo daryčiau, kaipo bluznijami esme, ir kaip keli kalba, mus sakant: pikta darykim, kad kas gero iš to būtų. Kurių pražudymas yra visai teisus.

*per. 6, 1. 15.

9. Kągi dabar mes sakome? ar mes viršaus turime? Nieku budu. Nės mes pirmai išliudijome, *abiejus, ir Žydus ir Grykus, visus po griekų esančius;

*per. 11, 32. Gal. 3, 22.

10. Kaipo ir parašyta yra: čionai *ne yra, kursai teisus būtų, neigi nei vienas.

*Pa. 14, 3 ir 53, 2.

11. Čionai ne yra, kursai išmintin-

gas butų; čionai ne yra, kursai Dievo atbotų.

12. Jie visi atsikreipė, ir visi podraugiai nederingi pastojo; čionai ne yra gerai darančio, neigi nei vieno.

13. Jų *gerklė yra atviras grabas, savo liežuviu jie vylių daro, angijų nuodai yra po jų lupų. *Ps. 5, 10. †Ps. 140, 4.

14. Jų *burna pilna yra keikimo ir kartumo. *Ps. 10, 7.

15. Jų *kojos greitos yra, kraują pralieti. *Pam. S. 1, 16, Jėz. 59, 7. 8.

16. Ant jų kelių tikt viena iškada bei širdies plyšimas;

17. Ir pakajaus kelio jie ne žino.

18. Nei *jokios Dievo baimės ne yra po jų akių. *1 Maiž. 20, 11. Ps. 36, 2.

19. Bet mes žinome, kad, *ką zokanas sako, tai tiems sako, kurie yra po zokanu, jeib įvisų burna užkimšta, ir visas svietas Dievui nukaltęs butų. *Gal. 3, 22. †Ps. 107, 42. Ezėk. 16, 63.

20. Todėl, kad *nei vienas kunas per zokano darbus po jo akių teisus ne gal buti; nės per zokaną ateit griekų išpažinimas. *Ps. 143, 2. Gal. 2, 16.

21. Bet dabar be zokano prisidėjimo teisybė, po akių Dievo tinkanti, yra apreikšta ir išliudyta per *zokaną ir prarakus. *Jon. 5, 46. Darb. Ap. 10, 43.

22. Bet aš sakau apie tokią teisybę po Dievo akių, kuri ateiti per tikėjimą į Jėzų Kristų, visiems ir ant visų, kurie tik.

23. Nės ne yra čionai *nei jokio skirtumo: jie įvisi yra griekininkai ir garbės stokoją, kurios jiems reiktų turėti prie Dievo. *per. 10, 12. Gal. 3, 22. 28. †1 Kar. 8, 46. s.

24. Ir dovanai *teisus pastojo iš jo malonės per atpirkimą, per Jėzų Kristų nusidavusį, *Epėz. 2, 8.

25. Kurį Dievas pastatė malonės krase, *per tikėjimą jo krauje, jeib jis teisybė, po akių Dievo tinkančią, pasiulytų tame, kad jis atleidžia grieką, ikišioliai įpasilikusį po Dievo kantrumu; *3 Maiž. 16, 15. †Ebr. 4, 16.

26. Jeib jis šiais česais pasiulytų teisybę, po jo akių tinkančią; jeib jis vienas teisus butų ir teisų padarytų tą, kursai tikys yra į Jėzų Kristų.

27. Kurgi *tai gyrius dingsta? visai prapuolė. Per kokį zokaną? ar per darbų zokaną? ne taip, bet per tikėjimo zokaną. *per. 2, 17. 23 ir 4, 2. 1 Kor. 1, 29. 31.

28. Togidėl mes tikimės dabar, žmogų teisų *pastojantį be zokano darbų, per tikėjimą. *Gal. 2, 16.

29. Arba ar Dievas tiktai yra vienų Žydų Dievas? ar jis ne taipojau ir *pagonų Dievas? Berods ir pagonų Dievas. *per. 10, 12. Mal. 2, 10. 1 Kor. 12, 6.

30. Kadangi yra vienas vienintėlis Dievas, kursai teisų padaro apipiaustymą iš tikėjimo, ir neapipiaustymą per tikėjimą.

31. Kaip? begu zokaną niekiname per tikėjimą? Apsaugok Dieve! *bet zokaną dar drutiname. *Mat. 5, 17—19.

Perskyrimas 4.

Teisybė tikėjimo per Abraomo paveikslą išguldoma.

Kągi tai sakome apie savo tėvą Abromą, jį radusį pagal kuną?

2. Tai sakome: jei *Abraomas teisus yra per darbus, tai tur jis tiesa garbės, bet ne po akių Dievo. *per. 3, 20. 27. 28.

3. Kągi sako raštas: Abraomas *įtikėjo Dievui, ir tai jam yra rokuota per teisybę. *1 Maiž. 15, 6. Gal. 3, 6.

4. Bet tam, *kursai darbais elgiasi, alga ne iš malonės prirokuojama, bet iš pelno. *per. 11, 6. Mat. 20, 7. 14.

5. Bet tam, kursai ne elgiasi darbais, bet tik į tą, kursai teisus padaro bedieviu, *tam jo tikėjimas rokuojamas per teisybę. *Joz. 24, 2.

6. Kuriuo budu ir Dovidas sako, išganytą tiktai esantį to žmogaus, kuriam Dievas prirokuoja teisybę be pridėjimo darbų, tardamas:

7. Išganyti yra, kuriems atleistos yra jų neteisybės, ir kurių griekai yra uždengti. *Ps. 32, 1. 2.

8. Išganytas yra tas vyras, kuriam Dievas nei jokio grieko ne prirokuoja.

9. Taigi tas išganytas, ar jis puolasi apipiaustymui, ar neapipiaustymui? mes juk turimes sakyti: Abromui jo tikėjimas prirokuotas per teisybę.

10. Kaipogi tas jam yra prirokuotas? Ar apipiaustyme, ar neapipiaustyme? Be abejojimo, apipiaustyme ne, bet neapipiaustyme.

11. Bet ženklą apipiaustymo gavo jis į pečvietę teisybės tikėjimo, kurį jis dar turėjo neapipiaustyme. Jeib butų tėvas visų tikinčių neapipiaustyme, kad ir jiems tai prirokuota butų per teisybę; *1 Maiž. 17, 10

12. Ir taipojau pastotų tėvu apipiaustymo, *ne tiktai tų, kurie yra iš apipiaustymo, bet ir tų, kurie vaikščioja pėduose tikėjimo, buvusio neapipiaustyme mūsų tėvo Abraomo.

* Mat. 3, 9.

13. Nės pažadėjimas, jį *svietą į dalykus gausiant, ne tikosi Abraomui arba jo vaikams per zokaną, bet per teisybę tikėjimo.

* 1 Maiž. 17, 4 i. t.

14. Nės jei *iš zokano esajie tėviškės dalykus yra gauną, tai tikėjimas nieks, ir pažadėjimas nieku pavirto.

* Gal. 3, 18.

15. Nės zokanas *tikt kerštą daro. Nės kur ne yra zokano, čion nei peržengimo ne yra.

* per. 3, 20 ir 5, 13. 20 ir 7, 8.

16. Todėl teisybė tur ateiti iš tikėjimo, kad jį būtų iš *malonės, ir į pažadėjimas drutas pasilikty visai sėklai, ne tai vienai, kuri po zokanu yra, bet ir tai, kuri yra tikėjimo Abraomo, mūsų visų tėvu esančio.

* Gal. 3, 22. † Jėz. 51, 2.

17. Kaip parašyta yra: aš *tavę pastačiau tėvu daug pagonų po akių Dievo, kuriam įtikėjęs esi, kursai gyvus padaro numirusius, ir šaukia tam, kas ne yra, kad kas būtų.

* 1 Maiž. 17, 5.

18. Ir tas tikėjęs yra ant lukesties, kur nieko ne buvo lukurti, jeib jis pastotų tėvu daug pagonų, kaip ir jam pasakyta: *taipo bus tavo sėkla.

* 1 Maiž. 15, 5.

19. Ir jis nepasilpo tikėjime, neigi veizdėjo *ant savo paties kuno, jau apmirusio, kadangi kone šimtą metų buvo, nei ant Zorės apmirusio žyvato.

* 1 Maiž. 17, 17.

20. Nės jis neabejojo apie Dievo pažadėjimą per netikėjimą, bet drutas pastojo tikėjime ir *Dievui garbę davė.

* Ebr. 11, 7. 11. 12.

21. Ir visai tikrai žinojo, jog, ką Dievas pažada, tai *ir galįs daryti.

* Ps. 115, 3. Jėz. 59, 1. Luk. 1, 37, 45.

22. Todėlei ir *jam tai prirokuota yra per teisybę.

* 1 Maiž. 15, 6.

23. Bet tai *parašyta ne jo vieno dėlei, kad tai jam yra prirokuota;

* per. 15, 4.

24. Bet ir mūsų dėlei, kuriems turės prirokuota būti, jei *mes tikime į tą, kursai Poną mūsų Jėzų prikėlė iš numirusių;

* Darb. 2, 24.

25. Kursai *mūsų griekų dėlei yra

paduotas ir mūsų teisybės dėlei prikeltas.

* Jėz. 53, 5, 6.

Perskyrimas 5.

Apie kelis vaisius teisybės tikėjimo. Sulyginimas Kristaus ir Adomo.

Taigi teisus *pastoję per tikėjimą, pakajų turime su Dievu, per savo Poną Jėzų Kristų,

* per. 3, 28. 30. Jėz. 32, 17. Jono 16, 33.

2. Per *kurį ir priėjimą turime tikėjime prie šios malonės, kurioje stovime, ir giramės nusitikėjimu ateisiančios šlovės, kurią Dievas duos.

* Epėz. 2, 18. per. 3, 12.

3. Bet ne tiktai to, bet ir giramės vargų, žinodami, vargą *kantrumą darantį.

* Jok. 1, 3.

4. Bet kantrumas *daro patyrimą; ir patyrimas daro lukestį;

* Jok. 1, 12.

5. Bet lukestis *ne duosti į gėdą pavirsti; nėra Dievo meilė išlieta yra į mūsų širdį per Šventą Dvasę, mums duotą.

* Pil. 1, 20. Epėz. 1, 19. 14.

6. Nės ir Kristus, *kada dar buvome silpni, pagal česą už mus Dievo nesibijančius numirė.

* per. 4, 25 ir 8.

7. Vargu dabar kas numiršta už teisų; už gerą *rasi dar kas apsimytų į smertį eiti.

* Jono 15, 15.

8. Bet tuomi *išreiškia Dievas savo meilę prieš mus, kad Kristus už mus numirė, dar mums griešniems esant.

* Jono 3, 16.

9. Taigi mes juo daugiau per jį busime išlaikyti nuog keršto, budami per jo kraują teisus pastoje.

10. Nės jei mes suderinti esmi Dievui per jo Sunaus smertį, dar neprieteliai budami: toli daugiau išganyti busime per jo gyvastį, jau dabar budami suderinti.

11. O ne tikt tai, bet ir giriamės Dievu, per savo Poną Jėzų Kristų, per kurį dabar suderinimą gavome.

12. Todėlei, kaip per vieną žmogų griekas atėjo į svietą, ir *smertis per grieką, ir šitaipo smertis per visus žmones persiveržęs yra, kadangi jie visi susigriešijo.

* per. 6, 23.

13. Nės griekas tiesa sviete buvo iki zokanui, bet *kur zokano ne yra, čia griekas ne prirokuojamas.

* per. 4, 15.

14. Bet smertis ponavoja nuog Adomo iki Maižėsiaus ir ant tų, kurie ne susigriešijo lygiu peržengimu, kai-

po Adomas, kursai yra paveikslas to, *kursai turėjo ateiti. * 1 Kor. 15, 21, 22, 45.

15. Bet ne taipo destis su dovana, kaip su grieku. Nės jei dėl *vieno grieko daug numirė, tai toli daugiaus Dievo malonė ir dovana tuliems bagotingai nusidavė, per †malonę to vienintėlio žmogaus, Jėzaus Kristaus;

* 1 Kor. 15, 22, † Jono 1, 16.

16. Ir ta dovana ne yra viena ant vieno grieko, kaip per to vieno griekino vieną grieką visas prapuolimas. Nės sudas radosi iš vieno grieko ant prapuolimo, bet dovana gelbti ir iš daug griekų teisybėsi.

17. Nės jei dėlei ano vienintėlio grieko smertis ponavojo per tą vieną, juo daugiaus tie, kurie gauna apstumą malonės ir dovanos ant teisybės, ponavos gyvastyje per vieną Jėzų Kristų.

18. Kaipogi per vieno grieką pražudymas ant visų atėjo, šitaip ir per vieno teisybę apteisinimas gyvasties *ant visų žmonių atėjo. * Ebr. 2, 9.

19. Nės kaip per vieno žmogaus nepaklusnumą daug griekininkų pastojo, šitaip ir per vieno paklusnumą pastojo daug teisiųjų.

20. Bet zokanas *šale (podraugiai) įėjo, kad griekas macnesnis pastotų. Bet kur griekas macnus pastojęs yra, čia tačiau malonė juo macnesnė pastojo. * per. 4, 15 ir 7, 8.

21. Jeib, kaip griekas ponavojo ant smerties, taip ir ponavotų malonė per teisybę ant *amžinos gyvatos, per Jėzų Kristų, mūsų Viešpatį. * per. 6, 23.

Perskyrimas 6.

Apie pašventinimą ir naują paklusnumą, iš tikėjimo ateinantį.

Ką taigi ant to sakysime? *argi griekė pasiliksimė, kad malonė juo macnesnė pastotų? * Gal. 2, 17.

2. Apsaugok Dieve! kaipogi griekė *gyventi norėtumbime, kuriam mes pamirė esmė? * Gal. 6, 14.

3. Ar ne žinote, kad *visi, kurie mes į Jėzų Kristų krikštyti esmė, į jo smertį esmė krikštyti? * Gal. 3, 27. Kol. 2, 12.

4. Taigi *mes su juomi esmė palaidoti per krikštą į smertį, jeib lygiai, kaip Kristus prikeltas yra iš numirusių per tėvo garbę, †taip ir mes naujame gyvastyje vaikšiotumbime.

* per. 8, 10. † Epėz. 4, 23. Kol. 3, 8. s. 1 Petr. 2, 1. per. 4, 1, 2. Ebr. 12, 1.

5. Bet jei *su juomi įčėpyti tampa me ant lygaus smerčio, tai ir taipojau prikėlime lygus busime, * 2 Tim. 2, 11. s.

6. Žinodami, mūsų *senąjį žmogų su juomi nukryžiaivotą, kad griešnasis kunas liautųsi, jeib toliaus griekui ne šlužytumbime. * Gal. 5, 24.

7. Nės kas numiręs, tas apteisintas yra nuo grieko.

8. Bet jei su Kristumi numirė esmė, tai tikimės, su juomi ir gyvi busią;

9. Žinodami, Kristų *iš numirusių prikeltą, daugiaus ne mirsiantį; smertis ant jo daugiaus ne ponavos. * Apr. 1, 18.

10. Nės kad jis numiręs, tai *jisai griekui numiręs vieną kartą, bet kad gyvas yra, tai †Dievui gyvas yra.

* Ebr. 9, 27, 28. † Jėz. 53, 10.

11. Šitaip ir jus žinokite, kad jus griekui numirė, ir gyvi esą Dievui Kristuje Jėzuje, mūsų Viešpatyje.

12. Taigi ne *duokite griekui ponavoti savo smertelname kune, jam paklusnus budami jo geiduliuose;

* 1 Maiž. 4, 7. Ps. 119, 133.

13. Neigi savo sanarius paduokite griekui ant neteisybės ginklų, bet patys pasiduokite Dievui, kaip kurie iš numirusių gyvi pastojote, ir savo sanarius Dievui teisybės ginklams.

14. Nės griekas *ne galės ponavoti ant jūsų, kadangi po zokanu n'este, bet po malone. * Gal. 5, 18.

15. Kaipgi? ar mes griešysime ne po zokanu, bet *po malone budami? Dieve apsaugok! * 1 Kor. 9, 21.

16. Ar ne žinote, kam *pasiduodate tarnais su paklusnumu, to tarnai esate, kurio jus klausote; ar griekui ant smerties, ar paklusnumui ant teisybės?

* Jono 8, 34.

17. Bet Dievui dėkui, kad jus griekų tarnai buvę este, bet jau paklusnus pastojote iš širdies paveikslui *to pamokslo, kuriam paduoti este.

* 2 Tim. 1, 13.

18. Bet dabar, valni *pastoję nuog grieko, tarnais pastojote teisybės.

* Jono 8, 32.

19. Aš žmogišku budu turu apie tai kalbėti dėl silpnybės jūsų kuno. Lygiai kaip jus savo sanarius padavėte tarnavimui nečystybės ir iš vienos neteisybės ant kitos, taip ir dabar paduokite savo sanarius tarnavimui teisybės, kad šventi pastotų.

20. Nės kaip griekų tarnai *buvote, tai valni buvute nuo teisybės. * Jono 8, 34.

21. Kokiogi vaisiaus tuočės turėjote? Kurio dabar *gėdžiatės; nės tujų †galas yra smertis. * Ezék. 16, 61. 63. † Rym. 8, 9.

22. Bet dabar *nuo griekų valni budami ir Dievo tarnais pastoję, savo vaisių turite, kad šventi pastojote; bet *galas amžinoji gyvata. * 1 Petr. 1, 9.

23. Nės smertis *yra griekų alga, bet dovana †Dievo yra amžinoji gyvata Kristuje Jėzuje, musų Viešpatyje.

* per. 5, 12. Jok. 1, 15. † 1 Petr. 1, 4.

Perskyrimas 7.

Apie valnybę nuo zokano.

Ar ne žinote, mieli broliai, (nės kalbu su zokaną žinančiais,) *zokaną ponavojantį ant žmogaus, koliai jis gyvas?

* per. 6, 14.

2. Nės moteriškė, po *vyru esanti, koliai vyras gyvas, pririšta yra prie jo per zokaną, bet vyrui numirus, ji valna nuo zokano apie vyrą.

* 1 Kor. 7, 39.

3. Todėl jei *ji prie kito vyro yra, vyrui gyvam esant, venčiovonystės peržengtoja vadinama. Bet jei vyras miršta, valna ji nuo zokano, kad ne venčiovonystės peržengtoja yra, pas kitą vyrą budama.

* Mat. 5, 32.

4. Taipojau, mano broliai, ir jus este zokanui numarinti per Kristaus kuną, kad kito butumbite, butent to, kursai iš numirusių prikeltas yra, jeib mes Dievui vaisiaus neštumbime.

5. Nės kaip kune buvome, tai griekingi geiduliai (kurie per zokaną pasikėlė,) buvo macnus *šanariuose, jeib smerčiui vaisius neštų.

* per. 6, 21.

6. Bet dabar valni esme nuo zokano ir jam pamirę, kursai mus sugautus laikė, taipo, kad mes jam tarnautumbime naujybėje *dvasės, ir ne senybėje rašytinės.

* per. 2, 29. 2 Kor. 3, 6.

7. Ką taigi tarsime? Ar zokanas yra griekas? Apsaugok Dieve! bet grieko aš ne išpažinau, kaip tikt per zokaną. Nės apie pageidimą nieko ne žinojau, jei zokanas ne būtų sakęs: ne *pageisk! • 2 Maiž. 20, 17. 5 Maiž. 5, 21.

8. Bet griekas priežastį ėmęs iš prisakymo, manyje prikėlė visokį pageidimą. Nės *be zokano griekas buvo numiręs.

* 1 Kor. 15, 56.

9. Bet aš pirma elgiausi be zokano; bet prisakymui ateinant, griekas vėl atgijo.

10. Ale aš numiriau; ir radosi, kad tas prisakymas man ant smerties atėjo, *kursai tačiau man ant gyvasties buvo duotas.

* 3 Maiž. 18, 5.

11. Nės griekas priežastį ėmęs iš prisakymo, prigavo manę ir manę nužavino per tą patį prisakymą.

12. Zokanas yra tiesa šventas, ir prisakymas yra šventas, teisus ir geras.

13. Argi taipo, kas ger yra, man smerčiu pastoję? Apsaugok Dieve! Bet griekas, kad pasirodytų, kaip griekas esąs, man smertį per tą gerą padarė, kad griekas pastotų per mierą griešnas per prisakymą.

14. Nės žinome, zokaną dvasišką esantį; bet aš esmi kuniškas, po *grieku parduotas.

15. Nės aš ne žinau, ką daras; nės aš *ne darau, ką noru, bet ko aš ne kenčiu, tai darau.

* Gal. 5, 17.

16. Bet jei aš tai darau, ko ne noru, tai aš pritaru, zokaną gerą esantį.

17. Taigi aš tai jau daugiaus ne darau, bet griekas, kursai manyje gyvena.

18. Nės žinau, manyje, *tai esti, mano kune, nieko gero ne gyvenant. Norėjimą aš tiesa turu, bet gerą išpildyti ne randu.

* 1 Maiž. 6, 5 ir 8, 21.

19. Nės gero, ko aš noru, to aš ne darau, bet pikto, ko ne noru, to darau.

20. Bet jei aš darau, ko ne noru, tai ne aš toktai darau, bet griekas, manyje esąsis.

21. Taigi aš savyje zokaną randu, kursai noru gero daryti, kad man piktybė prilimpa.

22. Nės pasimėgstu *Dievo zokanu pagal vidų žmogų;

* Ps. 1, 2.

23. Bet matau *kitą zokaną savo šanariuose, prieštaraujantį zokanui mano ume ir manę apkalantį griekų zokane, kursai yra mano šanariuose.

* Gal. 5, 17.

24. Aš biednasis žmogus, kas manę išgelbės iš kuno šio smerties?

25. Aš *Dievui dėkavoju per Jėzų Kristų, musų Viešpatį. Taigi aš tarnauju su umu Dievo zokanui, bet su kunu griekų zokanui.

* 1 Kor. 15, 57.

Perskyrimas 8.

Apie valnybę nuo pražudymo, Krikščionių kryžių ir palinksminojimą.

Taigi dabar ne yra nei jokio pražudymo tuose, kurie Kristuje Jėzuje yra, kurie ne pagal kuną elgiasi, bet pagal dvasę.

2. Nės *Dvasės zokanas, kursai gyvus daro Kristuje Jėzuje, manę išvalnijo nuo griekų ir smerties zokano.

* per. 3, 27.

3. Nėsa kas zokanui ne galima buvo, (kadangi per *kuną pasilpnįtas buvo,) tai darė Dievas, atsiųsdamas savo Sunų po budu griešnojo kuno, bei grieko dėlei, ir pražudė grieką kune;

* Darb. Ap. 15, 10.

4. Jeib teisybė, zokane parašyta, musyje išpildyta būtų, kurie *dabar ne pagal kuną elgiamės, bet pagal dvasę.

* perkš. 2.

5. Nės kurie *kuniški yra, tie kuniškai dumoja, bet kurie dvasiški yra, tie dvasiškai dumoja.

* Jono 3, 6.

6. Bet kuniškai *dumoti, yra smertis; ir dvasiškai dumoti, yra gyvastis ir pakajus.

* per. 6, 21.

7. Nės kuniškai *dumoti, yra neprietelystė prieš Dievą, kadangi Dievo zokanui ne paduota yra, nėra to ir ne gal.

* Jok. 4, 4.

8. Bet kurie kuniški yra, ne gal Dievui patikti.

9. Bet jus ne esate kuniški, bet dvasiški, jei kitaip Dievo *Dvasė jusyje gyvena. Bet kursai ne tur Kristaus Dvasės, tas jo ne yra.

* 1 Kor. 3, 16.

10. Bet jei Kristus jusyje yra, tai kunas tiesa numiręs grieko dėlei, bet dvasė yra gyvastis teisybės dėlei.

11. Jeigu dabar Dvasė to, kursai Kristų iš numirusių prikėlė, jusyje gyvena, tai ir tas pats, kursai Kristų iš numirusių yra prikėlęs, jų smertelnus kunus gyvus padarys, todėl, kad jo Dvasė jusyje gyvena.

12. Taigi *mes, mieli broliai, skolininkais esme, ne kunui, kad pagal kuną elgtumbimės.

* per. 6, 7, 14.

13. Nės jei *pagal kuną elgiatės, tai mirti turėsite; bet jei per Dvasę kuno darbus marinate, įtai gyvi busite.

* Gal. 6, 8. † Epėz. 4, 22.

14. Nės kuriuos *Dievo Dvasė veda, tie yra Dievo vaikai.

* Gal. 5, 18.

15. Nės *ne gavote bernišką Dvasę,

kad jums vėl reiktų bijotis; bet gavote įvaikišką Dvasę, per kurią mes šaukiame: Aba, mielas Tėvel!

* 2 Tim. 1, 7. † Gal. 3, 26. per. 4, 6.

16. Ta pati *Dvasė duoda liudymą mūsų dvasėi, mus Dievo vaikus esančius.

* 2 Kor. 1, 22.

17. Bet jeigu esme vaikai, tai ir esme dalykus gaunantieji, butent Dievo dalininkai *ir draugalininkai Kristaus, jei įtikimai su juomi kenčiame, kad ir su juomi į šlovę iškelti butumbime.

* Gal. 4, 7. † Darb. 14, 22.

18. Nės aš tikiuos, šio česo kentėjimus ne vertus esančius šlovės, kuri turės ant mūsų apsireikšti.

* 2 Kor. 4, 17.

19. Nės tužijasis laukimas sutvėrimo išsiilgsta *apreiškimo Dievo vaikų.

* Kol. 3, 4.

20. Kadangi sutvėrimas paduotas yra niekystei ne iš savo valės, bet dėlei to, kursai jį padavė ant lukesčio.

21. Nės ir sutvėrimas valnas pastos nuo tarnavimo pragaiščio daikto ant šlovnos valnybės Dievo vaikų.

22. Juk žinome, kad visas sutvėrimas draug su mumis išsiilgsta ir tužijasi dar visados;

23. Ale ne tik tai jis, bet taipojau ir mes patys, kurie turime Dvasės pirmones, išsiilgstame taipojau patys *vaikystės savipi ir įlaukiame išgelbėjimo savo kuno.

* Gal. 4, 5. † Luk. 21, 28.

24. Nės mes tiesa esme išganyti, tačiau lukestyje. Bet *lukestis, kursai regimas, ne lukestis yra; nėra kaip kas gal lukėti to, ką jis reg?

* 2 Kor. 5, 7.

25. Bet jei lukuriame to, *ko neregime, tai mes jo laukiame per kantrumą.

* 2 Kor. 4, 18.

26. Šitu budu ir Dvasė padesti mūsų silpnybei. Nės ne *žinome, ko melsti turime, kaip pareitis, bet pati Dvasė užtar mus geriausiai neiškalbamais dusaujimais.

* Mat. 20, 22.

27. Bet kurs *širdis išjėsko, tas žino, kas Dvasės duma yra; nėra ji šventuosius užstov pagal tą, kas Dievui pamėgsta.

* Pa. 7, 10.

28. Bet mes žinome, tiems, kurie Dievą myl, visus daiktus ant gero ateinant, kurie pagal *apsiėmimą yra pavadinti.

* Epėz. 1, 11. per. 3, 11.

29. Nės kuriuos jis pirma paregėjo, tus jis ir paskyrė, kad lygus būtų abro-

zul jo Sunaus, jeib jis *butų pirmgimys daug brolių. *Kol. 1, 18. Ebr. 1, 6.

30. Bet kuriuos jis paskyrė, tus ir pavadino, bet kuriuos jis pavadino, tus ir teisius padarė, bet kuriuos jis teisius padarė, tus jis ir šlovingus padarė.

31. Kągi apie tai norime sakyti? Jei Dievas *už mus, kas gal prieš mus buti? *4 Maiž. 14, 9.

32. Kursai ir *savo paties Sunaus ne čėdijo, bet jį už t mus visus padavė, kaipo jis mums su juomi ne vislab dovanotų? *1 Maiž. 22, 16. tJon. 4, 16.

33. Kas nor Dievo išrinktuosius kaltinti? *Dievas yra čionai, kurs teisius padaro. *Jez. 50, 8, 9. Apr. 12, 10, 11.

34. Kas *nor pražudyti? Kristus yra čionai, kursai numiręs, ir juo daugiaus, kursai iš numirusių prikeltas, kursai yra po dešinės Dievo ir užstov mus. *Job. 34, 29.

35. Kas mus skirs *nuog Dievo meilės? ar vargai? arba tužba? ar persekinėjimas? ar badas? ar nuogumas? ar pavojumas? ar kardas? *Jon. 10, 28.

36. Kaipo parašyta yra: tavęs *dėlei esme nužavinami per visą dieną; mes esme laikomi per piautinas avis.

*Ps. 44, 23. 1 Kor. 15, 30, 31. 2 Kor. 4, 11.

37. Bet *tame visame mes pergalime macniai dėlei to, kurs mus mylėjo.

*1 Kor. 15, 57

38. Nės aš tikrai žinau, kad nei smertis, nei gyvastis, nei angielas, nei kunigaikštystė, *nei macis, nei esąsis, nei busiąsis daiktas,

*Epėz. 1, 21 ir 6, 12. Kol. 1, 16 ir 2, 15. 1 Petr. 3, 22.

39. Nei aukštumas, nei gilumas, nei kits koks sutvėrimas ne gal mus atskirti nuo Dievo meilės, kuri yra Kristuje Jėzuje, mūsų Viešpatyje.

Perskyrimas 9.

Išrinkimas ne ateiti iš regimos vertybės, bet iš Dievo malonės.

Aš sakau tiesą *Kristuje ir ne meluoju, — tai man atliudija mano sąžinė, Šventoje Dvasėje —, *per. 1, 9.

2. Kad aš didę smutnybę ir skaudėjimus be paliovimo savo širdyje turu.

3. Velijaus atskirtas *buti nuo Kristaus už savo brolius, kurie mano gentys yra pagal kuną, *2 Maiž. 32, 32.

4. Kurie yra iš Izraelio, kurių yra *vaikystė ir garbė, ir derėjimas ir zo-

kanas, ir Dievo služba, ir pažadėjimas; *5 Maiž. 7, 6.

5. Kurių ir yra tėvai, iš kurių Kristus *ateiti pagal kuną, kursai yra Dievas ant viso, pašlovintas ant amžių. Amen. *Mat. 1, 1—23. Luk. 3, 23, a.

6. Bet *aš tai ne sakau, kad Dievo žodis todėli pasibaigęs. Nės t ne visi Izraelitėnai yra, kurie iš Izraelio yra. *4 Maiž. 23, 19. per. 3, 3. tJon. 8, 39. per. 2, 28, 29 ir 4, 12, 16. Gal. 6, 16.

7. Neigi *visi, kurie iš giminės Abrahamo yra, todėli taipojau ir vaikai yra, bet: tIzaoke tau vaikai bus vadinami. *Gal. 4, 23. t1 Maiž. 21, 12. Ebr. 11, 18.

8. Tai esti, ne tie Dievo vaikai yra, kurie pagal kuną yra vaikai, bet pažadėjimo vaikai per vaikus rokuojami yra.

9. Nės tas yra pažadėjimo žodis, kad jis sako: *apie šį čėsą aš ateisu, ir Zorė turės sunų. *1 Maiž. 18, 10, 14.

10. Bet ne tikt yra taipo su tuomi, bet ir kaip *Rėbeka iš vieno Izaoko, mūsų tėvo, nėščia pastojų. *1 Maiž. 25, 21.

11. Pirm ne kaip vaikudu užgimsiu buvo ir nei ko gero arba pikto buvo padarė, kad apsiėmimas Dievo pastovėtų pagal išrinkimą, jai buvo sakyta,

12. Ne iš darbų pelnyimo, bet iš malonės pavadinančio, taipo: didesnysis *turės tarnauti mažesniams.

*1 Maiž. 25, 23.

13. Kaipo ir parašyta yra: *Jokubą aš mylėjau, bet Ezavo ne apkenčiau.

*Mal. 1, 2, 3.

14. Kągi čia sakysim? Argi *Dievas neteisis yra? Apsaugok Dieve!

*5 Maiž. 32, 4.

15. Nės jis Maižėšui sakė: kuriam *aš malonus esmi, tam esmi malonus, ir kurio aš susimilstu, to aš susimilstu. *2 Maiž. 33, 19.

16. Togidėl ne mačija žmogaus norėjimas arba bėgimas, bet Dievo susimilimas.

17. Nės raštas sako Paraonui: *todėl aš tavę prikėliau, kad parodyčiau ant tavęs savo macę, jeib mano vardas apsakomas butų po visas žemes.

*2 Maiž. 9, 16.

18. Taigi jisai susimilsta, kurio jis nor, ir užkietina, kurį jis nor.

19. Tai tu man tari: kągi jisai mus kaltin? kas gal prieš jo valę atsistengti?

20. Beje, miels žmogau! Kasgi tu

esi, su Dievu norėdamas bylinėti?

*Begu t̄sako darbas savo mistrui: kam tu manę taipo darai?

* Job. 33, 13. † Jėz. 45, 9.

21. Ar ne valia puodžiui iš molio stukio padaryti vieną ryką ant garbės, ir antrą ant negarbės?

22. Todėl Dievas, norėdamas kerštą parodyti ir apreikšti savo macę, su didžiu *kantrumu nešiojo keršto rykus, †taisytus pražudymui,

* per. 2, 4. † 2 Petr. 2, 9.

23. Jeib žinomą darytų bagotystę savo *garbės ant mielaširdingystės rykų, kuriuos padaręs ant garbės,

* Epėz. 1, 7. Kol. 1, 27.

24. Kurius jis pavadino, butent mus, ne tiktai iš Žydų, bet ir iš pagonų;

25. Kaip jis ir per Ozėą sako: aš *tus vadysu savo žmonėmis, kurie ne buvo mano žmonės, ir tą savo mylimąją, kuri ne buvo mylima;

* Oz. 2, 23. 1 Petr. 2, 10.

26. Ir *nusiduosis toje vietoje, kurioje jiems sakyta buvo: jus ne este mano žmonės, jie gyvojo Dievo vaikais vadinami bus.

* Jėz. 65, 1. Oz. 1, 10.

27. Bet Jėzaiošius šaukia ant Izrael: *kad skaitlius vaikų Izraelio būtų, kaip žiezdros prie jurių, tai †tačiau palai-kas išganytas bus.

* Jėz. 10, 22, 23. † per. 11, 5.

28. Nės išpildys tą žodį su teisybe ir patrumpis sugaišimo čėsą; Vieš-pats tą patrumpinimą darys ant žemės.

29. Ir kaip Jėzaiošius pirm pasakęs: kad *mums Viešpats Zebaot ne būtų davęs išlikti sėklos, tai butumbime pastoję kaip Sodoma, ir lygiai kaip Gomora.

* Jėz. 1, 9. Jėr. Raud. 3, 22.

30. Kągi dabar čia sakysime? Tai sakysime: pagonai, kurie ne jėškojo *teisybės, teisybę apturėjo; bet aš kalbu apie tą teisybę, kuri iš tikėjimo ateiti.

* per. 10, 20.

31. Bet Izraelis *zokano teisybės jėškojo, ir teisybės zokaną ne apturėjo.

* per. 10, 2.

32. Kodėl tai? todėl, kad jie to ne iš tikėjimo, bet kaip iš zokano darbų jėško. Nės jie įsitrenkė į akmenį *užsigavimo.

* Luk. 2, 34. 1 Kor. 1, 23.

33. Kaip parašyta yra: štai, *aš padėmi Zione akmenį užsigavimo ir uolą pasipiktinimo; ir kas j jį tik, tas ne bus gėdoje.

* Ps. 118, 22. Jėz. 8, 14 ir 28, 16. Mat. 21, 42. 1 Petr. 2, 6, 7, 8.

Perskyrimas 10.

Pažinimas išrinkimo ne randamas zokane, bet Evangelioje.

Mieli broliai, mano širdies velijimas yra, ogi ir Dievo prašau už Izraelį, kad išganyti būtų.

2. Nės aš jiems duomi tą liudymą, kad jie *didei storavojas už Dievą, bet be išminties.

* Gal. 1, 14.

3. Nės jie *ne išpažindami teisybę, po †akių Dievo tinkančią, ir jėškodami savo pačių teisybę iškelti, šitaipo teisybei, po Dievo akių tinkančiai, ne yra paduoti.

* per. 9, 31, 32. † Ps. 69, 28.

4. Nės Kristus *yra zokano galas; kas j jį tik, tas teisus.

* Mat. 5, 17. Gal. 3, 24.

5. Nės Maižėsius rašo tiesa apie teisybę, iš zokano ateinančią: *kursai žmogus tai daro, tas bus gyvas tame.

* 3 Maiž. 18, 5. Luk. 10, 28. Gal. 3, 12.

6. Bet teisybė iš tikėjimo taipo sako: ne *tark sako širdyje: kas užžengs aukšty n į dangų? (tai nieko kito niera, kaip Kristų žemyn gabenti).

* 5 Maiž. 30, 12.

7. Arba kas nužengs į gilumą? (tai nieko kito niera, kaip Kristų iš numirusių aukštyn gabenti).

8. Bet ką ji sako? žodis *yra tau arti, butent tavo burnoje, bei tavo širdyje. Tai yra tas žodis apie tikėjimą, mūsų sakomas.

* 5 Maiž. 30, 14.

9. Nės jei tu savo burna išpažįsti Jėzų, jį Viešpatį esantį, ir savo širdyje tiki, kad Dievas jį iš numirusių prikėles, tai busi išganytas.

10. Nės jei kas iš širdies tik, tas teisus pastoja, ir jei kas su burna išpažįsta, tas išganytas pastoja.

11. Nės raštas sako: kas *j jį tik, ne bus gėdoje.

* Jėz. 28, 16. Ps. 25, 3.

12. Ne yra čionai nei jokio skirtumo tarp Žydų ir Grykų; nėra *jis yra visų viens Viešpats, bagotas ant visų, kurie jo meldžiasi.

* Darb. 10, 34.

13. Nės kas *Viešpaties vardo melsis, bus išganytas.

* Joël. 3, 5. Darb. 2, 21.

14. Bet kaip jie melsis, j kurį netik? ir kaip jie tikės, apie kurį jie nieko ne girdėjo? ir kaip jie girdės, be sakytojo *Dievo žodžio?

* Tit. 1, 3.

15. Ir kaip jie sakys Dievo žodį, jei ne siunčiami yra? Kaip ir parašyta yra: kaip *gražios yra kojos tų, kurie pakajų apsako, išganyimo žodį praneša?

* Jėz. 52, 7. Na. 1, 15.

16. Bet jie *ne visi Evangėlios klauso. Nės Jėzaiošius sako: Viešpatie, †kas tik musų sakymui?

* Ebr. 4, 2. † Jėz. 53, 1. Jon. 12, 38.

17. Taigi tikėjimas ateiti iš sakymo Dievo žodžio, sakymas per Dievo žodį.

18. Bet sakau: ar jie to ne girdėjo? Tiesa, juk per visas žemes išėjo jų balsas, *ir per visą svieta jų žodžiai.

* Ps. 19, 5. Jėz. 49, 6. Kol. 1, 23.

19. Bet aš sakau: ar Izraelis to ne išpažino? Pirmasis Maižėšius sako: aš *jus storavojančiais darysu ant tų, kurie ne mano žmonės yra, ir ant †giminės neprotingos įkeršysu jus.

* 5 Maiž. 32, 21. per. 11, 11. † Tit. 3, 3.

20. Bet Jėzaiošius dar sakyti drėsa: aš *atrastas esmi tų, kurie manęs ne įeškojo, ir pasirodžiau tiems, kurie manęs ne klausė.

* Jėz. 65, 1. per. 9, 30.

21. Bet Izraeliui jis kalba: visą *dieną aš savo rankas ištiesiau prieš žmones, kurie nesisakydinas ir prieštarauja.

* Jėz. 65, 2.

Perskyrimas 11.

Išrinkimas yra ne perkreipiamas.

Taipo aš dabar sakau: argi *Dievas savo žmones prastumė? Apsaugok Dieve! nėra †ir aš esmi Izraelitėnas iš Abraomo vaikų, iš giminės Benjamino.

* Jer. 31, 37. † 2 Kor. 11, 22.

2. Dievas ne prastumė savo žmones, kuriuos pirma paregėjo. Arba, ar ne žinote, ką raštas apie Eliosijų sako, kaip jis stojas po Dievo akių prieš Izraelį, tarydamas:

3. *Viešpatie, jie tavo prarakus nužavino ir tavo altorius iškasė; ir aš viens išlikau, ir jie tykoja mano dušios.

* 1 Kar. 19, 10, 14.

4. Bet ką sako jam dieviškasis atsakymas? Aš *sau pasilikdinau septynis tukstančius vyrų, kurie savo kelius ne palenkė Baalui.

* 1 Kar. 19, 18.

5. Taipo *ir dabar šime čėse destis su šitais likusiais pagal malonės išrinkimą.

* per. 9, 27.

6. Bet jei tai iš *malonės yra, tai ne yra iš darbų nupelnymo, kitaipo malonė ne būtų malonė. Bet jei iš darbų nupelnymo, tai malonė nieks; kitaipo nupelnymas ne būtų nupelnymas.

* 5 Maiž. 9, 4, 5.

7. Kaipogi dabar? Ko *Izraelis jės-

ko, to ne gauna. Bet išrinktieji tai gauna; kiti yra užkietinti.

* per. 9, 31.

8. Kaip parašyta yra: *Dievas jiems davė įnirtusią dvasę, akis, kad ne regėtų, ir ausis, kad ne girdėtų, iki šiai dienai.

* Jėz. 6, 10. Luk. 8, 10. s.

9. Ir Dovidas sako: te *pavirsta jų stalas į žabangą ir į spąstą bei į papiktinimą, ir jiems į atlyginimą.

* Ps. 69, 23.

10. Apjekink jų akis, kad ne matytų, ir palenk jų nugarą visados.

11. Taigi sakau dabar: argi todėl jie įsitrenkė, kad pultų? Apsaugok Dieve! bet iš jų puolimo *pagonams išganymas radosi, kad didei rupintųs, aniems prilygti.

* Darb. 13, 46.

12. Nės jei jų puolimas svieta bagotystė yra, ir jų iškada pagonų bagotystė, kaip juo daugiau, kad *jų skaitlius pilnas pastotų?

* Oz. 1, 10.

13. Su jumis pagonais aš kalbu; nėra pagonų apaštalu budamas, savo urėdą girsu;

14. Bau tus, kurie mano kunas yra, pajudinčiau storavotis, ir *kelis jų išganyčiau.

* 1 Tim. 4, 16.

15. Nės jei jų patrėmimas yra svieta suderinimas, kas tai kit būtų, kaip gyvastį nuog numirusių imti?

16. Jei įmaišymas šventas, tai visa tešla šventa; ir jei šaknis šventa, tai ir šakos yra šventos.

17. Ogi norint *ir kelios šakos sulaužytos yra, ir tu, laukinis alyvos medis budamas, tarp jų įčėpytas esi ir dalį gavai šaknies ir brazdo alyvos medžio,

* Jer. 11, 16.

18. Tai nesigirkis prieš šakas. Bet jei prieš jas giriesi, tai žinok, kad ne tu šaknį neši, bet kad šaknis tavę neša.

19. Tai tu sakai: šakos sulaužytos, kad aš įčėpytas bučiau.

20. Gerai pakalbėta; jie sulaužyti yra dėl savo netikėjimo, bet tu stovi per tikėjimą. Ne pasididžiukis, *bet bijokis.

* 1 Kor. 10, 12.

21. Jei Dievas tikrųjų šakų ne čėdijo, tai rasi ir tavęs ne čėdytų.

22. Todėl regėk malonę ir narsą Dievo; narsą ant tų, kurie puolę yra, bet malonę ant savęs, įeigu *pasiliksi malonėje; kitaipo ir tu pakirstas busi.

* Jon. 15, 2, 4. Ebr. 3, 14.

23. Bet ir anie, jei *ne pasiliekti netikėjime, bus įčėpyti. Dievas juk gal juos vėl įčėpyti. * 2 Kar. 3, 16.

24. Nės jei tu iš alyvos medžio, kursai pagal savo augimą laukinis buvo, iškirstas ir prieš prigimimą į *gerą alyvos medį įčėpytas esi, kaip juo daugiaus tikrieji bus įčėpyti į savo tikrąjį alyvos medį? * Jér. 11, 16.

25. Ne noru jums užtylėti, mieli broliai, šitą paslėptinę, kad *ne pasididžiutumbite: apjekimas iš dalies tikos Izraeliui, iki pagonų pilnybei įėjus; * Luk. 21, 24.

26. Ir šitaipo visas Izraelis išganytas būtų, kaip parašyta yra: ateis *iš Ziono, kursai išganytų ir nukreiptų bedievybę nuog Jokubo. * Jéz. 59, 20. Ps. 14, 7.

27. Ir *tas yra mano derėjimas su jais, kad aš atimsu jų griekus. * Jér. 31, 31 i. t.

28. Pagal Evangėlią aš juos laikau per neprietelius, jūsų dėlei; bet pagal išrinkimą aš juos myliu, tėvų dėlei.

29. Nės Dievas savo dovanų ir pavadinimo ne gal gailėtisi.

30. Nės lygiai kaip ir jus kitą kartą ne tikėjote į Dievą, bet dabar mielaširdingystę gavote per anų netikėjamą:

31. Šitaipo ir anie dabar ne tikėjo dėl mielaširdingystės, jums išrodytos, jeib ir jie mielaširdingystę apaturėtų.

32. Nės Dievas visus *surakino po netikėjimu, jeib visų susimiltųs. * per. 3, 9. Gal. 3, 22.

33. Ak kokia gilybė bagotystės, abiejų, kaip išminties, taip ir išpažinimo Dievo! kaip *visai neišmanomi yra jo sudai, ir įnepertyriami yra jo keliai! * Ps. 36, 6. † Job. 11, 7.

34. Nės *kas pažino Viešpaties dumą? arba kas jo rodininkas buvo? * Job. 15, 8. Jéz. 40, 13. Jér. 23, 18. 1 Kor. 2, 16.

35. Arba kas *jam ką pirma davė, kad jam vėl būtų ataduota? * Job. 41, 2.

36. Nės nuo jo, ir per jį, ir jame yra visi daiktai. Jam t'esie garbė ant amžių. Amen.

Perskyrimas 12.

Pamokslai krikščioniško pasielgimo.

Aš gaudenu jus, mieli broliai, per Dievo mielaširdingystę, kad savo kunus paduotumbite *ant apieros, gyvos, šventos ir Dievui pamėgstančios,

kuri testov jūsų išmintinga Dievo šlužma. * per. 6, 13. 1 Kor. 6, 13, 20.

2. Ir nesilyginkite šiam svietui, bet atsinaujinkite *per atnaujinimą savo umo, kad įišmėgintumbite, kuri yra geroji, pamėgstanti ir pilnoji valė Dievo. * Epėz. 4, 23. † Epėz. 5, 10, 17. 1 Tes. 4, 3.

3. Nės aš sakau per malonę, man duotą, kožnam tarp jūsų, kad nei vienas daugias apie savę ne laikytų, tikt kaip kiek pareitis laikyti; bet apie savę miernai laikytų, kožnas *kaipo Dievas jam išdalijo vjeros mierą. * 1 Kor. 7, 7, 17. per. 12, 11. Epėz. 4, 7.

4. Nės lygiai *kaip mes viename kune daug sąnarių turime, bet visi sąnariai ne vieneropą veikala tur: * 1 Kor. 12, 12. Epėz. 4, 16.

5. Šitaipo ir *mes daug esme vienas kunas Kristuje, bet tarp savęs kits kito yra sąnariais; * 1 Kor. 12, 20, 27.

6. Turėdami tuleropas *dovanas, pagal malonę mums duotą. * 1 Kor. 12, 4.

7. *Jei kas tur prarakystę, tai ji vieraite prilygsta. Jei kas tur urėdą, tas te pilnavoja urėdą. Jei kas mokina, tas te pilnavoja pamokslą. * 1 Petr. 4, 10. a.

8. Jei kas graudena, tas te pilnavoja graudenimą. *Jei kas duoda, te duoda prastybėje. Jei kas valdo, tam te rup. Jei kas mielaširdingystę daro, tas tai te daro įsu linksmybe. * Mat. 6, 3. † 2 Kor. 8, 2. per. 9, 7, 13.

9. Meilė te *ne stov klastuojanti. Ne įkęskite pikto, prie gero prisilaikykite. * 1 Tim. 1, 5. † Ps. 97, 10.

10. *Broliška meilė te stov tarp jūsų širdinga. Kits kitą garbėje laikymu pranokite. * Epėz. 4, 3.

11. Ne tingėkite, ką daryti turėdami. *Dvasėje bukite karšti. † Dabokitės čėso. * Apr. 10, 20. † Epėz. 5, 16.

12. Linksmi *bukjite nusitikėjime, kantrus varguose. Ne įpaliaudami melskitės. * Luk. 3, 15. † 1 Tes. 5, 27.

13. Selpkite šventuosius jų reikaluose. *Mielai gaspadą duokite. * 1 Maiž. 18, 3. per. 19, 2, 3. Ebr. 13, 2.

14. Žegnokite *jus persekinėjančius; žegnokite, ir ne keikite, * Mat. 5, 44. Darb. 7, 60. 1 Kor. 4, 12.

15. Linksminkitės su linksmaisiais, ir verkite su verkiančiaisiais. * 1 Kor. 12, 26.

16. Bukite *tarp savęs vienos dumos. Ne įėškokite aukštų daiktų, bet

pasižeminkitės su pasižeminančiais.

* per. 15, 5.

17. Nesilaikykite *patys per išminčius, ne įtaiduokite nei vienam piktą už piktą. Rupinkitės apie patogumą prieš kožną. * Jėz. 5, 21. † 1 Tes. 5, 15.

18. Jei galima yra, kiek primanote, su *visais žmonėmis pakajų turėkite.

* Mark. 9, 50. Ebr. 12, 14.

19. *Ne pasigiežkite patys, mano mieliausi, bet vietos duokite kerštui; nės įyra parašyta: mano yra pagiežimas, aš atlygisu, sako Viešpats.

* 3 Maiž. 19, 18. Mat. 5, 39. 1 Kor. 6, 7. † 5 Maiž. 32, 35. Ps. 94, 1. Ebr. 10, 30.

20. Taigi *jei tavo neprietelius alksta, valgydik jį; jei jis trokšta, pagirdyk jį; tai darydamas žarijas surinksi ant jo galvos. * Pam. S. 25, 21, 22. Mat. 5, 44.

21. Te ne pergal tavę piktybę, bet piktybę pergalėk su gerybe.

Perskyrimas 13.

Kaip prieš vyriausybę, artymą, ir savę patį elgtis reikia.

Kožnas te esie paduotas *vyriausybei, valdžią ant jo turinčiai. Nės įniera nei jokios vyriausybės, kaip tikt nuog Dievo; bet kur vyriausybė yra, ta yra Dievo įstatyta.

* Tit. 3, 1. 1 Petr. 2, 13. † Jono 19, 11.

2. Dėl to, kas prieš *vyriausybę stengiasi, tas prieš Dievo įstatymą stengiasi; bet kurie priešsistengia, tie patys sau sudą sulauks.

* Tit. 3, 1.

3. Nės vyresnieji ne yra bijotini geriems darbams, bet piktiems. Bet jei ne nori vyriausybės bijotis, gerai *daryk, tai jos pagirtas busi.

* 1 Petr. 2, 14.

4. Nės ji yra Dievo tarnaitė, tau ant gero. Bet jei piktai darai, tai bijokis, nės ji ne noprošnai kardą neša; ji Dievo tarnaitė yra, pagiežanti ir koravojanti piktą darantį.

5. Togidėl iš *reikalo bukite paduoti, ne tiktai koravonės dėlei, bet įir sąžinės dėlei.

* Mok. S. 8, 2. † 1 Petr. 2, 19.

6. Dėl to ir mėžlavą turite mokėti, nės *Dievo tarnai yra tam statyti, kad jus apgintų.

* perkš. 4. 2 Nus. Kar. 19, 6, 7.

7. Togidėl *kožnam duokite, ką kalti este; mėžlavą, kuriam mezlava puolas; muitą, kuriam muitas puolas; baimę, kuriam baimė puolas; garbę, kuriam garbė puolas.

* Mat. 22, 21. Mark. 12, 17.

8. Nei vienam kito nieko ne skelė-

kite, kaip tikt kits kitą mylėti; nės *kurs kitą myla, tas zokaną yra išpildęs.

* Gal. 5, 14. Kol. 3, 14. 1 Tim. 1, 5.

9. Nės kas yra sakyta: ne peržengk venčiavonę; ne užmušk; ne vogk; ne liudyk neteisaus liudymo; ne užsigeisk; ir jei koks kits prisakymas daugiau yra, tas išsilaiko šime žodyje: mylėk *savo artymą, kaip pats savę.

* Mark. 12, 31.

10. Meilė artymui nieko pikto ne daro. Taigi *meilė yra zokano išpildymas.

* 1 Kor. 13, 4.

11. Ir tai mes žinodami, butent česą, kad adyna čia yra, iš *miego keltis, kadangi dabar mūsų išganymas artesnis, ne kaip kada tinkančiais pastojome.

* 2 Kor. 6, 2. Epėz. 5, 14. 1 Tes. 5, 5, 6.

12. *Naktis praėjo, bet diena priartino. † Todėl pametę tamsybės darbus, apsirėdykimės šviesybės ginklais.

* 1 Jono 2, 8. † Epėz. 5, 11.

13. Patogiai elgkimės kaip dienoje, *ne apsirijimuose ir girtavimuose, ne kamarose ir neviežlybystėje, ne įvaide ir pavydėjime.

* Luk. 21, 34. Epėz. 5, 18. † Jok. 3, 14.

14. Bet apsilvilkite *Ponu Jėzumi Kristumi, ir kuną įkavokite, tačiau taip, kad ne išdyktų.

* Gal. 3, 27. † Kol. 3, 10.

Perskyrimas 14.

Kaipo prieš mažtikintį elgtis reikia.

Silpną tikėjime *priimkite, ir sąžinės ne painiokite.

* per. 15, 1. 1 Kor. 8, 9, 11 ir 9, 22.

2. Tulas vierija, kad *jam valia, visokius valgius valgyti; bet kursai silpnas yra, želmenų valgo.

* 1 Kor. 10, 25. 1 Tim. 4, 4.

3. Kursai valgo, tas te ne paniekina tą, kursai ne valgo; ir *kursai ne valgo, tas te ne sudija tą, kursai valgo; nės Dievas jį priėmė.

* Kol. 2, 16.

4. Kas *tu esi, kad svetimą tarną sudiji? Jis savo Viešpačiui stov arba puola; bet gal attiestas buti; Dievas jį vėl gal attiesti.

* Jok. 4, 12.

5. Vienas *laiko vieną dieną už antrą (brangesnį); bet kitas visas dienas lygias laiko. Kožnas ką mislija, tikrai te žino.

* Gal. 4, 10. Kol. 2, 16.

6. Kurs daboja dienu, tas Viešpačiui tai daro, o kursai tų nesidaboja,

tas taipojau Viešpačiui tai daro. Kas valgo, tas valgo Viešpačiui; nės jis *Dievui dėkavoja. Kas ne valgo, tas Viešpačiui ne valgo, ir dėkavoja Dievui. * 5 Maiž. 8, 10. 1 Kor. 10, 31.

7. Nės nei vienas mūsų sau pačiam yra gyvas, ir nei vienas sau pačiam ne miršta.

8. Gyvi budami, gyvi esme Viešpačiui; mirdami, mirštame Viešpačiui. Todėl ar gyvi, ar mirę, tai Viešpaties esme.

9. Nės tam *ir Kristus numirė, ir prisikėlė, ir vėl gyvas pastojė, kad įtant gyvųjų ir numirusių Viešpatimi butų. * 2 Kor. 5, 15. † Darb. 10, 36.

10. Bet tu, kodėl savo brolių sudij? arba tu kitas, kodėl nieku verti savo brolių? Mes *visi prie Kristaus sudo krasės busime pastatomi.

* Mat. 25, 31, 32. Darb. 10, 42. 2 Kor. 5, 10. Jud. 14, 15.

11. Nės yra *parašyta: kaip tikrai aš gyvas esmi, sako Viešpats, man visi keliai turės pasilenktis, ir visi liežuviai turės Dievą išpažinti.

* Jėz. 45, 23. Pil. 2, 10.

12. Taipogi kožnas *už savę Dievui duos rokundą. * Mat. 12, 36. Gal. 6, 5.

13. Todėl daugias kits kitą ne sudykime, bet tai juo daugias sudykite, kad nei *vienas savo broliui ne duotų įsitrenkimo arba papiktinimo. * 1 Kor. 8, 9, 13.

14. Aš žinau ir tikrą žinę turu Viešpatyje Jėzujė, kad *nei vienas daiktas nečystas yra per savę; tik tai tam, kursai ką rokuoja per nečystą, tam pačiam yra nečystas. * Mat. 15, 11.

15. Bet jei tavo brolis tavo valgio dėlei apsismutnijasi, tai tu jau ne elgeisi pagal meilę. Mielasis, *ne pagadink tą savo valgiu, kurio dėlei Kristus numiręs yra. * 1 Kor. 8, 11.

16. Todėl dabokite, kad jūsų skarbais *ne būtų bluznijamas. * Tit. 2, 5.

17. Nės *Dievo karalystė ne yra valgymas bei gėrimas, bet teisybė ir pakajus ir džiaugsmas Šventoje Dvasėje. * 1 Kor. 8, 8.

18. Kursai tame Kristui šlužiija, tas Dievui *patinka, ir žmonėms yra vertas. * 2 Kor. 8, 21.

19. Todėl mes *to jėškokime, kas ant pakajaus dera ir kas ant įpagerinimo tarp kits kito dera.

* per. 12, 18. † per. 15, 2.

20. Mielasis, ne *ardyk valgio dėlei Dievo darbą. Vislab įtiesa yra čysta; bet ne ger tam, kursai su pažeidimu savo sąžinės valgo.

* perkš. 15. † Mat. 15, 11. Darb. 10, 15.

21. Geriaus tau, ne *valgyti nei jokios mėsos ir ne gerti nei jokio vyno, arba to, iš kurio tavo brolis pasižeidžia, arba pasipiktina, arba pasisilpnina. * 1 Kor. 8, 13.

22. Jei turi tikėjimą, tai turėk tą pas savę po Dievo akių. Išganytas yra tas, kursai pats savo sąžinę ne apsunkina tame, *ką jis priima.

* 1 Jono 3, 21.

23. Bet kursai apie ką abejoja ir tačiau valgo, tas prasudytas yra; nės tai ne eiti iš tikėjimo. Bet *kas ne iš tikėjimo eiti, tai griekas. * Tit. 1, 15.

Perskyrimas 15.

Kodėl silpnų tikėjime su kantrumu kėstini, ir kaipo krikščioniškas elgimas gaunamas.

Bet mes, kurie druti esme, *turime silpnųjų silpnības įnešioti, ir ne jėškoti, patys savimi pasimėgti.

* Gal. 6, 1. † per. 14, 1.

2. Bet kožnas *tarp mūsų taip te elgiasi, kad savam artymui patiktų ant gero, ant pasigerinimo.

* 1 Kor. 9, 19 ir 10, 24, 33.

3. Nės ir Kristus ne jėškojo savimi pasimėgti. Bet kaipo parašyta yra: gėdinimas *tavę gėdinančių užpuolė ant manęs.

* Ps. 69, 10. Jėz. 53, 4.

4. Bet *kas pirma parašyta yra, tai mums pamokslui parašyta, kad per kantrumą ir rašto palinksminimą lukestį turėtumbime.

* per. 4, 23, 24. 1 Kor. 10, 11.

5. Bet Dievas *kantrumo ir palinksminojimo te duodie jums, kad butumbite vienos dumos tarp savęs pagal Jėzų Kristų, * 1 Kor. 1, 10. Pil. 3, 16.

6. Kad vienširdžiai, su viena burna garbintumbite Dievą ir Tėvą mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus.

7. Todėl priimkitės kits kitą, lygiai kaip jus Kristus priėmė ant Dievo liaupsės.

8. Bet aš sakau, Jėzų *Kristų buvusį tarną apipiaustymo dėl Dievo tiesos, kad patvirtintų pažadėjimus, tėvams duotuosius. * Mat. 15, 24. Darb. 3, 25.

9. O kad pagonai Dievą garbintų *mielaširdingystės dėlei, kaipo para-

šyta yra: †todėl aš tavę garbįsu tarp pagonų ir tavam vardui giedosu.

* per. 11, 30. † Ps. 18, 50. 2 Zom. 22, 50.

10. Ir vėl jis sako: *linksminkitės, jus pagonai, su jo žmonėmis.

* 5 Maiž. 32, 34. Ps. 67, 4.

11. Ir vėl: garbįkite *Viešpatį visi pagonai, ir šlovinkite jį visos žmonių giminės.

* Ps. 117, 1.

12. Ir vėl Jėzaiošius sako: bus *šaknis Jesės, ir kurs kelsis pona-voti ant pagonų, ant to pagonai nusitiks.

* Jėz. 11, 10. Ap. 5, 5.

13. Bet lukesties Dievas te papildo jus visokia linksmybe ir pakajumi tikėjime, kad pilną lukestį turėtumbite per macę Šventos Dvasės.

* per. 14, 17.

14. Bet aš *tikrai tikiu apie jus, mieli broliai, kad jus patys este gėrybės pilni, papildyti †visokiu išpa-žinimu, kad galite kits kitą graudenti.

* 2 Petr. 1, 12. 1 Jon. 2, 21. † 1 Kor. 8, 1. 7, 10.

15. Bet aš tačiau pasidrašinęs jums ką rašyti norėjau, mieli broliai, jums priminti, dėlei *malonės, Dievo man duotosios;

* per. 1, 5 ir 12, 3. Gal. 1, 15. Epėz. 3, 7, 8.

16. Kad Kristaus *tarnas bučiau, tarp pagonų, apieravoti Dievo Evan-gėlią, jeib pagonai apiera pastotų Dievui įtinkanti, pašvęsta per Šven-tąją Dvasę.

* per. 11, 13. Gal. 2, 7, 8, 9. 1 Tim. 2, 7.

17. Todėlei galiu girtisi Jėzuje Kri-stuje, Dievui tarnaujās.

18. Nės ne drįščiau ką kalbėti, jei *Kristus tai ne per manę darytų, priversti pagonus †ant paklusnumo per žodį ir darbus.

* Mat. 10, 19, 20. † Rym. 1, 5. per. 16, 26.

19. Per galybę *ženklų ir stebuklų ir galybę Dvasės Dievo, taip, aža nuog Jėruzalės ir aplinkui iki Ilyri-kos vislab Kristaus Evangėlia pa-pildžiau.

* Mark. 16, 17.

20. Ir labiausiai rupinaus apsaakyti Evangėlią, kur Kristaus vardas neži-nomas buvo, jeib *ne ant svetimo grunto budavočiau;

* 2 Kor. 10, 15, 16.

21. Bet kaip parašyta yra: kuriems *apie jį ne sakyta yra, tie tai regės; ir kurie niera girdėję, tie tai išmanys.

* Jėz. 52, 15.

22. Tai ir priežastis, kurios *dėlei aš tankiai užtrukintas esmi, pas jus ateiti.

* per. 1, 13. 1 Tes. 2, 18.

23. Bet dabar, daugiaus vietos ne turėdamas šiose žemėse, *išsiilgstu

tačiau pas jus ateiti, jau nuog daug metų.

* 1 Tes. 3, 10.

24. Kad keliausu į Ispaniją, užėisu pas jus. Nės tikiuos, ten perkeliau-damas jus regėsiąs ir nuo jūsų iki *tenai palydėjimą gausiās, taipo ta-čiau, kad pirma su jumis mažumą pasilinksmindžiau.

* 1 Kor. 16, 6

25. Bet jau į *Jėruzalę keliauju, tar-nauti šventiems.

* Darb. 19, 21 ir 20, 22.

26. Nės tie *iš Macedonios bei iš Akajaus iš gero visotini sudėjo dova-nų pavargusiems šventiems Jėruza-lėje.

* 1 Kor. 16, 1, 2. 2 Kor. 8, 1. per. 9, 2, 12.

27. Ir tai iš gero darė, ir yra jų skolininkai. Nės jei pagonai jų dva-siškų dovanų dalyvais pastojų, tai verta yra, kad *ir jie jiems kuniš-kuose lobiuose pašlužytų.

* 1 Kor. 9, 11.

28. Togidėl tai ištaisęs ir jiems ši-tą naudą užpečvietijęs, per jus į Ispaniją noru keliauti.

29. Bet *aš žinau, kad pas jus ateisu, su pilna žegnone Kristaus Evan-gėlios ateisiās.

* per. 1, 11.

30. Bet aš graudenu jus, mieli bro-liai, per mūsų Poną Jėzų Kristų, ir per *Dvasės meilę, kad †man pa-dėtumbite drauge kariauti maldomis už manę Dievopi,

* Pil. 2, 1. † 2 Kor. 1, 11. Kol. 4, 12.

31. Jeib išgelbėtas bučiau nuo ne-tikinčių Judėjoje, ir kad mano tarnavimas, kurį darau Jėruzalėje, šven-tiemsiems patiktų,

32. Jeib su džiaugsmu pas jus ateičiau per Dievo valę ir su jumis atsigaivinčiau.

33. Bet Dievas pakajaus t'esie su jumis visais! Amen.

* per. 16, 20.

Perskyrimas 16.

Paprašymas už Poėbę, galiausias sveikinimas, graudėnimas ir dėkavojimas.

Bet aš jums paliecavoju mūsų se-serį Poėbę, kuri tarnauja susirinki-mui *Kenkrėoje;

* Darb. 18, 18.

2. Kad ją *priimtumbite Viešpatyje, kaipo šventiems pareitis, ir gelbėtum-bite ją kožname veikale, kuriame ji jūsų privalo; nės ir ji daugiems pagel-bėjo ir man pačiam.

* Pil. 2, 29. 3 Jon. 5, 6.

3. Sveikinkite Priską *ir Akvilą, ma-no pagalbininku du Kristuje Jėzuje.

* Darb. 18, 2, 26.

4. (Kuriuodu už mano gyvastį savo

kaklą davė, kuriemdviem ne tiktai aš dėkavoju, bet ir visi susirinkimai tarp pagonų.)

5. Taipojau ir sveikinkite *susirinkimą jų namuose. Sveikinkite Epenėtą, mano mieliausią, kurs yra pirmonų tarp tų iš Akajos Kristuje.

* 1 Kor. 16, 19.

6. Sveikinkite Mariją, kuri daug procės ir darbų su mumis turėjusi.

7. Sveikinkite Androniką ir Junioių, mano gentis ir mano draugkaliniu, kuriuodu pagirtu yra apaštalų, ir pirm *manęs buvę Kristuje. * Gal. 1, 22.

8. Sveikinkite Amplioių, mano mylimą Viešpatyje.

9. Sveikinkite Urboną, mūsų pagalbininką Kristuje, ir Stakyną, mano mieląjį.

10. Sveikinkite Apelį, išmėgintą Kristuje. Sveikinkite tus, kurie yra iš Aristobulo šeimynos.

11. Sveikinkite ir Erodioną, mano gentį. Sveikinkite tus, kurie yra iš Narcisaus šeimynos, Viešpatyje.

12. Sveikinkite Tripėnę ir Triposę, kuridvi Viešpatyje dirbusi. Sveikinkite Persidą, mano mieląją, kuri Viešpatyje daug dirbusi.

13. Sveikinkite *Rupą, išrinktąjį Viešpatyje, ir jo motyną, kuri ir mano motyna yra.

* Mark. 15, 21.

14. Sveikinkite Atsinkytų bei Plekontę, Ermoną, Patrobaną, Ermėną ir brolius, su jais esančius.

15. Sveikinkite Pilologą bei Juliją, Nerėjų bei jo seserį, ir Olympą ir visus šventuosius pas juos.

16. Sveikinkite kits kitą tarp savęs šventu pabučiavimu. Sveikina jus Kristaus susirinkimai.

* 1 Kor. 16, 20.

17. Bet aš gaudenu jus, mieli broliai, kad *dabotumbite ant tų, kurie suardymus daro ir papiktinimus, prieš

tą pamokslą, kurį išmokote, ir +nuog jų atsitraukite.

* Mat. 7, 15. + Tit. 3, 10.

18. Nės tokie Ponui Jėzui Kristui ne šlužią, bet *savo pilvui; ir saldziais žodžiais ir švelniomis kalbomis jie išvadžioja nekaltas širdis.

* 1 Pil. 3, 19. 1 Tim. 6, 5. + Kol. 2, 4. 2 Tim. 3, 6.

19. Nės jūsų paklusnumas *visiems išsireiškia. Todėlei džiaugiuos jumis. Bet aš noru, kad butumbite išmintingi ant gero, o lėti ant pikto.

* per. 1, 8.

20. Bet Dievas *pakajaus te pamina šėtoną po jūsų kojų umai. Malonė Jėzaus Kristaus te esie su jumis!

* per. 15, 33.

21. Sveikina jus Timotiejus, *mano draugdarbininkas, ir Lucius, ir Jazonas, Sosipateris, mano gentys.

* Darb. 16, 1. Pil. 2, 19.

22. Aš Tercius jus sveikinu, kursai šią gromatą rašiau, Viešpatyje.

23. Sveikina jus Gajus, *mano ir viso susirinkimo gaspadorius. Sveikina jus Erastus, miesto skarbininkas bei Kvartus, brolis.

* 1 Kor. 1, 14. + Darb. 19, 22.

24. Malonė Pono mūsų Jėzaus Kristaus te esie su jumis visais. Amen.

25. Bet tam, kursai jus gal pastiprinti pagal mano Evangeliją ir sakymą apie Jėzų Kristų, per *kurį apreikšta yra paslėptinė, kuri +iš svieta pradžios užtylėta buvo,

* Epėz. 1, 9. + Epėz. 3, 5. 9.

26. Bet dabar apreikšta *ir apsakytą yra per prarakų raštus iš įsakymo amžinojo Dievo, vieros paklusnumą įtaisyti tarp visų pagonų;

* Epėz. 1, 9. 2 Tim. 1, 10. Tit. 1, 2. 3. 1 Petr. 1, 20.

27. Tam pačiam *Dievui, kursai vienas išmintingas esti, te esie garbė per Jėzų Kristų ant amžių! Amen.

* 1 Tim. 1, 17 ir 6, 16. Jud. 25.

(Siųsta Rymionams iš Korintos per Počbę, kuri tarnavo susirinkimui Kenkrėoje.)

Pirma gromata švento Povilo Korintionump.

Perskyrimas 1.

Graudenimas ant sandoros ir pakarnystės.

Povilas, *pavadintas apaštalas Jėzaus Kristaus per Dievo valę, ir brolis Sostėnes,

Gal. 1, 1.

2. Susirinkimui Dievo Korinte, *pašvęstiesiems Kristuje Jėzuje, pavadintiems šventiesiems, su visais tais,

kurie meldžiasi vardo mūsų Pono Jėzaus Kristaus visose jų ir mūsų vietose:

* per. 6, 11.

3. *Malonė te esie su jumis, ir pakajus nuog Dievo, mūsų Tėvo, ir nuo Pono Jėzaus Kristaus.

* Rym. 1, 7. 2 Kor. 1, 2. Epėz. 1, 2.

4. Aš *dėkavoju savo Dievui visa-

dos jūsų dėlei už Dievo malonę, kuri jums duota yra Kristuje Jėzuje,

* Epėz. 1, 15. 16.

5. Kad jus este per jį visuose dalykuose bagotais padaryti, visame moksle ir visame *išpažinime. *per. 12, 8.

6. Kaipgi ir apsakymas apie Kristų jusyje *galingas pastojęs yra.

* Rym. 1, 16, 2 Kor. 1, 21.

7. Taip, kad jus nei jokios *dovanos ne stokojat, bet tik laukiat apreiškimo mūsų Pono Jėzaus Kristaus.

* Ps. 34, 11. † Pil. 3, 20.

8. Kursai *jus ir pastiprįs iki galo, jeib būtumbite †nebartini dienoje mūsų Pono Jėzaus Kristaus.

* 2 Kor. 1, 21. † Kol. 1, 22. 1 Tes. 3, 13. per. 5, 23.

9. Nės *Dievas yra vienas, per kurį jus pavadinti este †j draugystę jo Sunaus Jėzaus Kristaus, mūsų Viešpaties.

* 1 Tes. 5, 24. a. † Jono 15, 5.

10. Bet aš graudenu jus, mieli broliai, per vardą mūsų Pono Jėzaus Kristaus, kad visi tą pačią kalbą kalbėtumbite, ir te n'esie tarp jūsų persiskyrimai, bet laikykitės drutai prie kits kito, *vienoje dumoje ir vienoje mislyje.

* Pil. 3, 16. a.

11. Nės man pranešta yra, mieli broliai, per tuosius iš Kloės šeimynos, apie jus, vaidą tarp jūsų esantį.

12. Bet aš apie tai sakau, kad tarp jūsų viens sako: *aš esmi Povilo; antrasis: aš esmi †Apoloso; trečiasis: aš esmi Kėpaso; ketvirtasis: aš esmi Kristaus.

* per. 3, 4. † Nus. Ap. 18, 24.

13. Kaipgi? argi Kristus perdalytas? argi Povilas už jus nukryžiuotas? arba ar jus vardan Povilo este pakrikštyti?

14. Aš dėkavoju Dievui, kad aš nei vieną iš jūsų ne krikštijau, kaip tikt *Krispų ir Gajų;

* Nus. Ap. 18, 8.

15. Kad ne kas sakytų, manę krikštijusį savo vardan.

16. Bet aš krikštijau ir *Stepono namus, toliaus aš ne žinau, ar aš kelis kitus pakrikštijęs.

* per. 16, 15. 17.

17. Nės Kristus manę ne siuntė krikštyti, bet Evangeliją apskatyti, ne *išmintingais žodžiais, kad ne kryžius Kristaus nieku pavirstų.

* per. 2, 4. 2 Petr. 1, 16.

18. Nės žodis apie kryžių *prapuo-

lantiems yra paikystė; bet mums, kurie išganomi esme, tasai yra †Dievo syla.

* 2 Kor. 4, 3. † Rym. 1, 16.

19. Nės parašyta yra: *aš į nieką paversu išmintį išmintingųjų, ir protą protingųjų atmesu.

* Jėz. 29, 14.

20. Kame *protingieji? kame raštemokįtieji? kame svieto išmintingieji? ar ne Dievas †išmintį šio svieto į paikystę pavertė?

* Job. 12, 17. Jėz. 33, 18. † Bar. 3, 28.

21. Nės kadangi svietas per savo išmintį Dievą jo išmintyje *n'įspazino, pamėgo Dievui, per paiką kozonį išganyti tus, kurie tai tik.

* Mat. 11, 25. Luk. 10, 21.

22. Kadangi *Žydai ženklų prašo, ir †Grykai išminties jėško;

* Mat. 12, 38. per. 16, 1. Jon. 4, 48. † Bar. 3, 23.

23. Bet mes apsakome Kristų nukryžiuotąjį, *Žydams papiktinimą, ir †Grykams paikystę,

* Mat. 11, 6.

Jono 6, 61. Rym. 9, 32. † 1 Kor. 2, 14.

24. Bet pavadintiems, taip Žydams, kaip Grykams, apsakome Kristų, *Dievo sylą ir †Dievo išmintį.

* Rym. 1, 16. † Kol. 2, 3.

25. Nės dieviškoji paikystė išmintingesnė už žmones; ir dieviškoji silpnybė galingesnė už žmones.

26. Dabokite, mieli broliai, ant savo pavadinimo: *ne daug išmintingųjų pagal kuną, ne daug galingųjų, ne daug aukštos giminės esančiųjų yra pavadinti.

* Mat. 11, 25. Jon. 7, 48. Jok. 2, 5.

27. Bet kas paika yra po svieto akių, tai Dievas išsirinko, kad išmintinguosius apgėdintų, ir kas silpna po svieto akių, tai Dievas išsirinko, kad apgėdintų, kas galin-ga yra.

28. Ir kas ne aukštos giminės po svieto akių, ir kas papeikta, Dievas išsirinko, ir kas nieku yra, jeib į nieką paverstų, kurs dingosį kas esąs:

29. *Kad po jo akių nei joks kunas nesigirtų.

* Rym. 3, 27. Epėz. 2, 9.

30. Iš kurio ir jus ateinate Kristuje Jėzuje, kursai mums Dievo darytas yra į išmintį ir *į teisybę ir †j pašventimą ir į atpirkimą;

* Jer. 23, 5, 6. Rym. 4, 25. 2 Kor. 5, 21. † Jon. 17, 19.

31. Jeib, kaip parašyta yra: *kas girias, tesigirie Viešpatimi.

* Jėz. 65, 16. Jėr. 9, 23, 24. 2 Kor. 10, 17.

Perskyrimas 2.

Prastas budas Evangelijų apsakytį.

O aš, mieli broliai, kaip pas jus atėjau, *ne atėjau su puikiais žodžiais, arba su aukšta išminčia, jums apsakytį dieviškąją kozonį.

* per. 1, 17. 2 Petr. 1, 16.

2. Nės ne tariausi ką žinaš tarp jūsų, *kaip tiktai Jėzų Kristų, o tą nukryžiuotą.

* Gal. 6, 14.

3. Ir aš *buvau pas jus su silpnybe ir su baime ir su didžiu drėbėjimu.

* Darb. Ap. 18, 1, 9.

4. Ir *mano žodis bei mano kozonis ne buvo perkaltančiuose žodžiuose žmogiškos išminties, bet išrodyme dvasės ir galybės;

* per. 1, 17. a.

5. Kad jūsų tikėjimas stovėtų ne žmonių išmintyje, bet *Dievo galybėje.

* Epėz. 1, 17. 19. 1 Tes. 1, 5.

6. Bet apie ką mes kalbame, tai tačiau esti išmintis prie tobulųjų, ne išmintis šio svieto, o ir ne šio svieto vyresniųjų, kurie sugaišta;

7. Bet mes kalbame apie *išmintį Dievo, paslėptinę paslėptąją, kurią Dievas paskyrė pirm svieto ant mūsų šlovės,

* Ps. 51, 8. Rym. 16, 25.

8. Kurios nei vienas vyresniųjų šio svieto niera išpažinęs; nės kad ją būtų išpažinę, tai jie *šlovės Viešpatį ne būtų nukryžiuoję.

* Ps. 24, 8, 9. Darb. Ap. 3, 15.

9. Bet, kaip parašyta yra: *Ką nei viena akis ne regėjo, ir nei viena ausis ne girdėjo, ir nei į jokių žmogaus širdį ne įėjo, tai Dievas pagatavijęs tiems, kurie jį myl.

* Jėz. 64, 4.

10. Bet *mums tai Dievas apreiškęs yra per savo Dvasę. Nės Dvasė išjėsko visus daiktus, ir gilybes Dievystės.

* Mat. 13, 11.

11. Nės kurs žmogus žino, kas žmoguje yra, kaip tiktai žmogaus dvasė, jame esančioji? Taipojau ir nei vienas ne žino, kas Dievyje yra, kaip tiktai Dvasė Dievo.

12. Bet mes ne gavome dvasę svieto, bet Dvasę iš Dievo, kad galime žinoti, kas mums Dievo duota yra;

13. Koktai mes ir *kalbame, ne žodžiais, kuriuos žmogiška išmintis gal mokėti, bet žodžiais, kuriuos Šventoji Dvasė mokina, ir sudijame dvasiškus daiktus dvasiškai.

* perk. 1, 4. per. 1, 17. 2 Petr. 1, 16.

N. T.

14. Bet *žmogus iš savo prigimimo nieko ne išmano, kas Dievo Dvasės yra; paikystė yra jamui, ir ne gal tai permąnyti, nės tai tur dvasiškai sudijama buti.

* Rym. 8, 7.

15. Bet *dvasiškasis vislab sudija, ir nei vieno ne sudijamas.

* Pam. Žod. 28, 5.

16. *Nės kas Viešpaties dumą išpažino? arba kas jį pamokys? bet mes turime †Kristaus dumą.

* Jėz. 40, 13. Rym. 11, 34. a. † Pil. 2, 5.

Perskyrimas 3.

Mokytojai yra tarnai, lauko darbininkai ir budavonininkai. Išganyto Viešpats ir grunta yra Kristus.

O aš, mieli broliai, ne galėjau su jumis kalbėti, kaip su dvasiškais, bet kaip su kuniškais, lyg su *jaunais kudikiais Kristuje.

* Jono 16, 12.

2. *Pienu jus girdžiau, ir ne daviau valgio; nės dar ne galėjote, o ir dabar dar ne galite,

* 1 Petr. 2, 2. Ebr. 5, 12. 13.

3. Kadangi jus dar kuniški este. Nės kadangi *kerštas ir vaidas ir nesandora tarp jūsų yra, argi ne kuniški este ir vaikščiojate pagal žmogišką budą?

* per. 1, 10. 11. per. 11, 18.

4. Nės kad vienas sako: *aš esmi Povilo, o antrasis: aš esmi Apolosas: argi ne kuniški este? *

* per. 1, 12.

5. Kasgi ben yra Povilas? *kasgi Apolosas? tarnai yra juodu, per kuriuodu jus tikį pastojote, o toktai, kaipo Viešpats kožnam davęs.

* Darb. Ap. 18, 24.

6. Aš *sodinau, Apolosas aplaistė, bet Dievas davė tarpimą.

* Jok. 1, 21.

7. Taigi nei tas, kurs sodina, nei tas, kursai aplaisto, kas yra; bet Dievas, duodąsis tarpimą.

8. Bet kursai sodina ir kursai aplaisto, vienas kaip kitas yra. Bet *kiekvienas savo algą gaus pagal savo darbą.

* Ps. 62, 13. Rym. 2, 6.

9. Nės mes esme Dievo *draugdarbininkai; jus Dievo dirva este ir †Dievo budavonė.

* 2 Kor. 6, 1. † Epėz. 2, 20.

10. Aš *iš Dievo malonės, kuri man duota yra, pamatą dėjau, kaip išmintingas budavonininkas; kits budavoja ant to. Bet kožnas tesidaboja, kaipo jis ant to budavoja.

* per. 15, 10.

11. Kitą pamatą tiesa nei vienas ne

gal dėti, be to, kurs dėtas yra, kursai yra Jėzus Kristus.

12. Bet jei kas ant to pamato budavoja auksą, sidabrą, brangius akmenis, medį, šieną, javienas,

13. Tai kiekvieno darbas į šviesą pareis; ana diena tai parodys. Nės per ugnį tai išsireikš, ir *koksai kožno darbas bus, permėgjis ugnis.

* Jėz. 48, 10.

14. Jei kieno darbas išliks, kurį jis ant to budavojęs, tai jis algos gaus,

15. Bet jei kieno darbas sudegs, tai jis iš to iškados gaus; bet jis pat-sai pastos išganytas, tačiau taipo, kaip per ugnį.

16. Ar ne žinote, jus *Dievo bažnyčia esančius, ir Dvasę Dievo jusyje įgyvenančią?

* per. 6, 19. 2 Kor. 6, 16. Epėz. 2, 21. 22. 1 Petr. 2, 5. Ebr. 3, 6. † Rym. 8, 9.

17. Jei kas Dievo bažnyčią supustija, tą Dievas supustys. Nės Dievo bažnyčia šventa yra, ta jus este.

18. Nei viens *te ne prigauna savę patį. Kursai iš jūsų dingojas išmintingas esąs, tas te stoja paiku šime sviete, kad išmintingas būtų.

* Pam. Ž. 3, 5, 7. Jėz. 5, 21. Jok. 1, 22.

19. Nės šio svieto išmintis yra paikystė pas Dievą. Nės parašyta yra: *išmintinguosius jis sugauna jų kyt-rystėje.

* Job. 5, 12, 13.

20. Ir vėl: *Viešpats žino išmintin-gųjų mislis, kad jos niekingos yra.

* Ps. 94, 11.

21. Dėl to nei viens te nesigirie koku žmogumi. Vislab jūsų yra:

22. Ar būtų Povilas, ar Apolosas, ar Kėpas, ar svietas, ar gyvastis, ar smertis, ar kas dabar yra, ar kas bus, vislab jūsų yra;

23. Bet *jus este Kristaus, bet Kristus yra Dievo.

* per. 11, 3.

Perskyrimas 4.

Mokytojų vertybė, urėdas ir vargai.

Per tokius te laiko mus kožnas, bu-tent per *Kristaus tarnus ir užveiz-dus Dievo paslėptinių. * Mat. 16, 19. Kol. 1, 25.

2. Galiausiai iš užveizdų kit nieko ne įeškoma, kaip tikt, kad *jie vierni būtų išrasti.

* Luk. 12, 42.

3. Bet man tai menkas daiktas yra, kad aš jūsų, arba kokio žmogiško sudo sudijamas, ogi aš ir pats savę nesudiju.

4. Aš tiesa nieko nesizinaus, bet tame aš *ne esmi apteisintas. Bet †Viešpats yra manę sudijąsis.

* 2 Maiž. 34, 7. † Ps. 35, 24.

5. Todėl ne sudykite pirm česo, iki Viešpačiui ateinant, kursai ir į šviesą statys, kas tamsybėje paslėpta yra, ir rodą širdžių išreikš; tada kiekvienam bus garbė nuo Dievo.

6. Bet tokiai, mieli broliai, aš apie savę ir Apolosą nuženklinau jūsų dėlei, jeib jus iš mūsų išmoktumbite, kad nei viens *savę už didesnį ne laikytų, kaip parašyta yra, jeib prieš kits kitą kokio kito dėlei ne pasi-pustumbite.

* Pam. Ž. 3, 7. Rym. 12, 13.

7. Nės kas tavę iškėlė? bet *ką tu turi, ką tu ne gavęs? bet jei tu tai gavęs, kogi tu giriesi, buk ne gavęs?

* Jono 3, 27. Rym. 12, 6. 1 Petr. 4, 10. Jok. 1, 17.

8. Jus jau pasotinti, jus jau *pralobote, jus be mūsų ponavojate; ir duok Dieve, kad jus ponavotumbite, jeib ir mes su jumis ponavotumbime.

* Apr. 3, 17.

9. Bet aš misliju, Dievą mus apaš-talus per prasčiausiuosius stačiusį, kaip *smerčiui paduotus; nėra mes †lyg pasižiurėjimu pastojome svietui ir angielams bei žmonėms.

* Pa. 44, 23. Rym. 8, 36. † Ebr. 10, 33.

10. Mes *paiki esme dėl Kristaus, bet jus išmaną este Kristuje. Mes silpni, bet jus stiprus. Jus šlovingi, bet mes paniekinti.

* per. 3, 18.

11. Mes iki šiai adynai kenčiame *badą ir troškulį, ir nuogi esme, ir mušami, ir ne turime nei jokios tik-ros pasiliekančios vietos.

* 2 Kor. 11, 27.

12. Ir *dirbame ir provijame savo rankomis. Mus †darmo, tai mes žegnojame; mus **persekinėja, tai mes kenčiame; mus bluznija, tai mes meldžiame.

* Darb. Ap. 18, 3. per. 20, 34. 1 Kor. 9, 15. 1 Tes. 2, 9. 2 Tes. 3, 8. † Rym. 12, 14. ** Ps. 109, 28.

13. Mes visados esme kaip svieto keikimas ir visų žmonių sąšlavos.

14. Tai aš ne rašau, kad aš jus apgėdinčiau, bet aš graudenu jus, kaip savo *mielus vaikus.

* 1 Tes. 2, 11.

15. Nės norint dešimt tukstančių augintojų turėtumbite Kristuje, tai tačiau ne daug tėvų turite. Nės aš jus pagimdžiau Kristuje Jėzuje per Evangėlią.

16. Todėl aš graudenu jus: *bukite mano pasekėjai. *per. 11, 1.

17. Tos pačios priežasties dėlei nu-siunčiau pas jus Timotiejų, kursai yra mano mielas ir viernas sunus Viešpatyje, kad jums primintų mano kelius, kurie Kristuje yra, lyg kaip aš visur visuose susirinkimuose mo-kinu.

18. Keli pasipučia, buk aš pas jus ne ateisias.

19. Bet aš veikiai pas jus ateisu, *jei Viešpats nor, ir išjėskosu, ne žodžius pasiputusiųjų, bet sylą.

* Darb. Ap. 18, 21. Ebr. 6, 3. Jok. 4, 15.

20. Nės *Dievo karalystė ne stov žodžiuose, bet syloje. *per. 2, 4. Luk. 17, 20.

21. Katro norite? ar su rykšte pas jus ateisu, ar su meile ir lengva dvase?

Perskyrimas 5.

Pabarimas kekšystės; raugo išslavimas; kaipu ir dėl ko grieškai vengtini.

Visur kalbama, kekšystę tarp jūsų esančią, irgi tokią kekšystę, apie ku-rią nei pagonai sakyti ne žino, kad *viens su savo tėvo moterimi lai-kosi.

* 3 Maiž. 18, 7. 8. s.

2. O jus pasiputę este, ir ne juo labiaus smutnijotės, jeib tas, kurs tai daręs, nuo jūsų būtų atskirtas.

3. Aš, *tiesa, kurs aš su kunu ten ne esmi, tačiau ten esmi su dvase, jau lyg kaip pats ten budamas, nu-sudijau tą, kursai tai taip daręs,

* 2 Kor. 10, 1. Kol. 2, 5.

4. Vardan mūsų Pono Jėzaus Kri-staus, jūsų susirinkime su mano dvas-ė ir *su galybe mūsų Pono Jėzaus Kristaus,

* Mat. 16, 19. per. 18, 18.

5. Jį *paduoti šėtonui ant kuno prapulties, jeib dvasė išganyta pa-stotų dienoje Pono Jėzaus. *1 Tim. 1, 20.

6. Jūsų gyrius ne esti gražus. Ar ne žinote, kad *mažumas raugo visą tešlą įraugina?

* Mat. 16, 6. Gal. 5, 9.

7. Taigi išsluokite senąjį raugą (grie-ką), jeib butumbite naują tešlą, lyg kaipu jus este nerauginti. Nės ir mes turime *vėlykų avinėlį, už mus apieravotą, tai esti Kristus.

* Jėz. 53, 7. 1 Petr. 1, 19.

8. Todėl *vėlykas švėskime, ne se-name rauge, neigi rauge nelabumo ir piktenybės, bet neraugintoje teš-loje tikrybės ir tiesos. *2 Maiž. 12, 3. 15, 19.

9. Aš jums rašiau toje gromatoje, kad nieko darbo ne turėtumbite su kekšininkais.

* Mat. 18, 17. 2 Tes. 3, 14.

10. Tai visai ne misliju apie kek-šininkus šime sviete, arba apie go-dinguosius, arba apie plėšikus, arba apie dievaičių garbintojus; šėip turė-tumbite iš svieto išeiti.

11. Bet dabar rašiau jums, kad jus su jais nieko darbo ne turėtumbite, butent, jei kas vadindinas broliu, ir yra kekšininkas, arba godingas, arba dievaičių garbintojis, arba bluznyto-jis, arba girtuoklis, arba plėšikas; *su tokiu nei valgyte ne valgykite.

* Mat. 18, 17. 2 Tes. 3, 6. Tit. 3, 10. 2 Jono p. 10.

12. Nės kas man rup *lauke esan-tieji, kad aš juos turėčiau sudyti? ar jus ne tus sudijate, kurie viduje yra?

* Mark. 4, 11.

13. Bet Dievas lauke esančiuosius sudys. *Patys iš savo tarpo išmes-kite nelabąjį.

* 5 Maiž. 13, 5.

Perskyrimas 6.

Pabarimas dėl nepritinkančio provijimo ir kekšystės.

Kaip dresu kas iš jūsų, vaidą turė-damas su kitu, provotis po akių ne-teisiųjų, o ne po akių šventųjų?

2. Ar ne žinote, kad *šventieji svietą sudys? taigi, jei svietas jūsų sudytas bus, argi ne gana geri este, mažiau-siasias provas sudyti? *1 sm. 3, 8. Apr. 2, 26.

3. Ar ne žinote, kad mes ant an-gielų sudą laikysim? kaipogi ne la-biaus ant česiškųjų lobių?

4. Bet jus, kad česiškų lobių dėlei skundą turite, tai jus imate tus, ku-rie paniekinti yra susirinkime, ir sta-tote juos per sudžias?

5. Ant jūsų apgėdinimo tai turu sa-kyti. Argi nei jokio išmintingo niera tarp jūsų? arba argi nei vieno, kurs galėtų sudyti tarp brolio ir brolio?

6. Bet brolis su broliu provojas, o tai po akių netikinčiųjų.

7. Jau tai yra bėda tarp jūsų, kad su kits kitu provojatės. Kodėl jus ne labiaus *duodatės sau neteisybę daryti? kodėl jus ne labiaus duoda-tės savę apgauti? *Paim. 2, 20, 22. Mat. 5, 39. Luk. 6, 29. Rym. 12, 19. 1 Tes. 5, 15. 1 Petr. 3, 9.

8. Bet jus neteisybę darote ir ap-gaunate, o tai brolius.

9. Ar ne žinote, kad neteisieji ka-ralystę Dievo ne gaus į dalykus? ne

išsivadžiokitės, nei *kekšininkai, nei balvonų garbintojai, nei venčiovonystės peržengtojai, nei nečystieji, nei vaikų darkytojai, *Gal. 5, 19, 20, 21.

10. Nei vagys, nei godingieji, nei girtuokliai, nei bluznytojai, nei plėšikai, ne gaus Dievo karalystę į dalykus.

11. Ir *tokie jūsų keli buvote; bet jūs este †numazgoti, jūs este pašvęsti, jūs este apteisinti per vardą Pono Jėzaus ir per Dvasę mūsų Dievo. *Tit. 3, 3. a. †Ebr. 9, 14. a.

12. *Vislab man valia, bet ne vislab naudinga yra. Vislab man valia, bet nei joks daiktas manęs po savim ne pavers. *per. 10, 23.

13. *Valgis pilvui, ir pilvas valgiui; bet Dievas šį ir aną nieku pavers. Ale †kunas ne kekšystei, bet Viešpačiui, ir Viešpats kunui. *Mat. 15, 17. †1 Tes. 4, 3.

14. Bet Dievas yra *Viešpatį prikėlęs, o jis ir mus taipjau prikels per savo galybę. *Darb. Ap. 3, 15. a.

15. Ar ne žinote, *jūsų kunus Kristaus sąnarius esančius? argi aš Kristaus sąnarius ėmęs, tus kekšės sąnariais padaryčiau? apsaugok Dieve! *Epėz. 4, 12, 15.

16. Arba ar ne žinote, kad kas su kekše laikosi, tas yra vienas kunas su ja? *nės bus (sako jisai) du viename kune. *Mat. 19, 5, 6.

17. Bet kas prie Viešpaties *glaužiasi, tas yra viena dvasė su juomi. *Jon. 17, 21, 22. Epėz. 5, 30.

18. Bėgkite nuo kekšystės. Visigriekai, kurius žmogus daro, yra lauke jo kuno; bet kas kekšauja, tas prieš savo paties kuną susigriešija.

19. Arba ar ne žinote, kad *jūsų kunas bažnyčia yra šventosios Dvasės, kuri yra jusyje, kurią turite iš Dievo, ir ne este savo pačių? *per. 3, 16. a.

20. Nės *brangiai atpirkti este. Dėl to †garbinkite Dievą ant savo kuno. *per. 7, 23. 1 Petr. 1, 18, 19. †Pil. 1, 20.

Perskyrimas 7.

Atsakymas ant visokių klausimų, apie suvenčiovotus, nevedusius ir našles.

Bet apie tai, ką jus man rašėte, at-sakau: ger žmogui, nei jokios moteriškės ne užkrutinti.

2. Bet, idant kekšystę vengtumbite, te tur kožnas savo moterį, ir kožna te tur savo vyrą.

3. Vyras te atliekti moterei kaltąją meilę, lygiai taipjau ir moteriškė vyrui.

4. Moteriškė ne tur valės ant savo kuno, bet vyras. Lygiai taipjau ir vyras ne tur valės ant savo kuno, bet moteriškė.

5. Ne atsitraukite nuog kits kito, kaip tikt su abiejų pavelijimu ant kokio čėso, kad pastnjakavimui bei maldoms spėto turėtumbite; ir vėl susieikite, kad jus šėtonas ne gundytų dėl jūsų neviežlybystės.

6. Bet aš toktai sakau valę duodamas, o ne kaip per prisakymą.

7. Bet aš velyčiau, kad visi žmonės būtų, kaip aš; bet *kožnas tur savo paties dovaną iš Dievo, vienas šaip, kitas taip. *Mat. 19, 12.

8. Aš tiesa sakau nevedusiems ir našlėms: jiems ger yra, kad ir jie taip pasiliekti, kaip aš.

9. Bet *jei jie ne gal susivaldytis, tai te vedie; geriaus yra vesti, ne kaip gašlume degti. *1 Tim. 5, 14.

10. Bet vedusiems įsakau, ne aš, bet Viešpats, *kad moteriškė † nesiskirtų nuog vyro. *1 Tes. 4, 15. †Mat. 5, 32. a.

11. Bet jei ji atsiskirtų, kad ji pasiliktų nevedusi, arba kad ji su savo vyru susiderintų. Ir kad vyras savo pačią ne leistų nuog savęs.

12. Bet kitiems aš sakau, ne Viešpats: jei brolis netikinčią moterį tur, ir jai mėgsta su juomi gyventi, tas te nesiskirie nuog jos.

13. Ir jei moteriškė netikintį vyrą tur, ir jam mėgsta su ja gyventi, ta te nesiskirie nuog jo.

14. Nės netikšis vyras pašvęstas yra per moteriškę, ir netikintiji moteriškė pašvenčiama per vyrą. Šaipjuk būtų jūsų vaikai nečysti; bet *dabar jie šventi yra. *Rym. 11, 16.

15. Bet jei netikšis skiriasi, tai tesiskirie. Brolis arba sesuo tokiuose daiktuose valni yra. Bet *pakajuje mus Dievas yra pavadinęs. *Epėz. 2, 14, 17.

16. Bet ką tu žinai, tu *moterišk, bau tu vyrą išganytą padarysianti? arba tu vyre, ką tu žinai, bau tu moterį išganytą padarysias? *1 Petr. 3, 1.

17. Tačiau kaip kiekvienam Dievas išdalijo, *kožnas, kaip ji Viešpats pavadino, taip te vaikščioja. Ir

taipo aš įstatau visuose susirinkimuose.

* per. 20, 24.

18. Jei kas apipiaustytas pavadintas, tas te ne augina neapipiaustymą. Jei kas pavadintas neapipiaustyme, tas te nesiduodie apsipiaustyti.

19. *Apipiaustymas yra niekas, ir neapipiaustymas yra niekas, bet Dievo prisakymus laikyti.

* Gal. 5, 6. per. 6, 15.

20. *Kiekvienas te pasiliekti tame pavadinime, kuriame jis yra pavadintas.

* per. 17, 24. Epėz. 4, 1.

21. Jei bernu pavadintas esi, nesi-rupink; tačiau jei gali valnas pastoti, to juo labiaus vartok.

22. Nės kas bernu pavadintas yra Viešpatyje, tas yra *valnas Viešpaties. Taipojau, kas valnas pavadintas yra, tas yra †bernas Kristaus.

* Jon. 8, 36. † Epėz. 6, 6.

23. Jus *brangiai atpirkti este; ne pastokite žmonių bernais.

* per. 6, 20. 1 Petr. 1, 18, 19.

24. Kožnas, mieli broliai, *kuriame jis yra pavadintas, tame jis te pasiliekti prie Dievo.

* per. 17, 20.

25. Bet apie mergas aš ne turu prisakymo Viešpaties; bet aš sakau savo mislį, kaip nuog Viešpaties mie-laširdingystę gavęs budamas, viernu buti.

26. Taigi aš misliju, tokiai ger esant *dėl busiančios bėdos, kad žmogui ger yra, taipo buti.

* Jer. 16, 2.

27. Jei tu surištas esi su moteriške, ne įeškok perskirtas buti; bet jei tu valnas esi nuog moteriškės, tai ne įeškok moteriškės.

28. Bet jei tu moteriškę vedi, tai tu ne susigriešiji; o jei merga apsi-veda, tai ji ne susigriešija; tačiau to-kie turės kuniškų vargų. Bet aš mei-lyčiau jūsų pačėdyti.

29. Bet tai sakau, mieli broliai, *čė-sas yra trumpas. Toliaus tai mano mislis: kurie pačias tur, kad jie būtų, kaip ne turį; ir kurie verkia, kad jie būtų, kaip ne verkia;

* Rym. 13, 11.

30. Ir kurie džiaugias, kaip nesi-džiaugia; ir kurie perka, kaip nieko neturį;

31. Ir kurie vartoja šį svieta, kad tą ne piktai vartotų; nės *butybė šio svieto pragaišta.

* 1 Jon. 2, 17.

32. Bet aš norėčiau, kad jus be

rupesčio butumbite. *Nevėdėsis ru-pinasi apie tai, kas Viešpaties yra, kaip Viešpačiui įtikty.

* 1 Tim. 5, 5.

33. Bet vėdėsis rupinasi apie tai, kas svieta yra, kaip pačiai *įtikty. Yra skirtumas tarp moteriškės ir tarp mergos.

* Epėz. 5, 29.

34. Neapsivedusioji rupinasi apie tai, kas Viešpaties yra, jeib šventa būtų, ne tiktai kune, bet ir dvasėje; bet apsivedusioji rupinasi apie tai, kas svieta yra, kaip vyrui įtikty.

35. Bet aš tokiai sakau jums ant jūsų naudos; ne kad aš jums virvę aplink kaklą užmesčiau, bet ant mandagumo, bei kad jūs vis ir be trikinimo Viešpačiui šlužyti galė-tumbite.

36. Bet jeigu kuriam regisi, jo mer-gai ne pritiksiant netekėjus, kadangi ji jau per ilgai nuotaka esanti ir ne galinti kitaip būti, tai jis te daro, ką nor; jis ne susigriešija; te duo-die jis jai apsigvesti.

37. Bet kad kas drutai apsiima, ka-dangi jis ne priverčiamas, ir savo valną valę tur, ir tai pasižada savo širdyje, savo mergą tokią palaikyti, tas gerai daro.

38. Paskiaus, kursai ją už vyro iš-duoda, tas gerai daro; bet kursai ją ne išduoda, tas geriaus daro.

39. *Moteriškė pririšta yra prie zo-kano, koliai jos vyras gyvas yra; bet jei jos vyras užminga, tai valia jai nutekėti, už kurio ji nor, kad tiktai Viešpatyje tai nusiduotų.

* Rym. 7, 2.

40. Bet ji išganytingesnė yra, jei ji taipo pasiliekti, pagal mano mislį. Bet aš tariuos, kad ir aš turįs Dievo Dvasę.

Perskyrimas 8.

Apie balvonų apierą ir vartojimą krikščioniškosios valnybės be papiktinimo.

Bet apie *balvonų apierą žinome, kad mes visi turime išpažinimą. Iš-pažinimas papučia, bet meilė page-rina.

* Darb. Ap. 15, 20.

2. Bet *jei kas tikis, ką žinaš, tas dar nieko ne išpažįsta, kaip jam reik-tų išpažinti.

* Gal. 6, 3. 1 Tim. 6, 4.

3. Bet jei kas Dievą myl, *tas jo išpažintas yra.

* Gal. 4, 9.

4. Taigi mes žinome apie valgius

balvonų apieros, kad balvonas niekas yra sviete, ir kad niera kito Dievo per tą vieną.

5. Nės norint yra, kurie *vadinami dievais, ar butų danguje, ar ant žemės, kadangi daug yra dievų ir daug viešpačių;

* Jono 10, 34.

6. Tačiau mes *turime tikt vieną Dievą, Tėvą, iš kurio yra visi daiktai, ir mes jame; ir vieną Poną Jėzų Kristų, per kurį visi daiktai yra, ir mes per jį.

* Mal. 2, 10.

7. Bet ne kožnas tur tą žinojimą; nėra *keli dar savo sąžine sunkinasi balvono dėlei, ir valgo tai per balvonų apierą; tuomi jų sąžinė, kadangi ji tokia silpna, pastoja apbiaurinta.

* per. 10, 27.

8. Bet *valgis ne padaro mus geresnius Dievui. Jei valgome, tai mes dėl to ne busime geresni; jei ne valgome, tai mes dėl to ne busime menkesni.

* Rym. 14, 17.

9. Bet dabokitės, kad ta *jūsų valnybė ne pastotų papiktinimu silpnųjų.

* Gal. 5, 13.

10. Nės jei kas tavę, kurs tu išpažinimą turi, matytų už stalo sėdintį balvonų namuose, ar jo sąžinė, kadangi jis silpnas yra, ne gauna priežasties, valgyti balvonų apieros?

11. Ir taipo *tavo išpažinimo dėlei silpnasis brolis pražus, kurio dėlei tačiau Kristus numiręs.

* Rym. 14, 15.

12. Bet kad jus taipo susigriešijate prieš brolius ir jų silpnąją sąžinę pažeidžiate, tai susigriešijatės prieš Kristų.

13. Togidėl, *jei valgis mano brolių papiktintų, aš niekadęs mėsos ne valgyčiau, kad savo brolių ne papiktinčiau.

* Rym. 14, 21.

Perskyrimas 9.

Kaip apaštalas, krikščioniškąją valnybę pildydamas, savo urėdą vartoja.

Ar aš ne esmi apaštalas? ar aš ne esmi valnas? argi aš *musų Poną Jėzų Kristų ne regėjau? ar jus ne este mano darbas Viešpatyje?

* per. 15, 8. Darb. Ap. 9, 3. a. per. 26, 16. per. 22, 17.

2. Jei aš ne kitiems esmi apaštalas, tai tačiau jūsų apaštalas esmi; nėra pečvietė mano apaštalo urėdo jus este Viešpatyje.

3. Jei manęs kas klausia, tai aš taip atsakau:

4. Ar *mums ne valia valgyti ir gerti?

* Luk. 10, 8.

5. Ar mums ne ir valia kokią seriją per moterį drauge aplinkui vadinotis, kaip kitiems apaštalams ir Viešpaties broliams ir *Kėpui?

* Mat. 8, 14.

6. Arba, ar tikt man ir Barnabui ne valia, tai daryti?

7. Kas kada traukia į karą ant savo paties kaštos? kas sodina kokią vynyčią, ir ne valgo jos vaisiaus? arba kas gano kokią kaimenę, ir ne valgo kaimenės pieno?

8. Bet ar aš tai kalbu pagal žmonių būdą? ar tai ne ir zokanas sako?

9. Nės zokane Maižėsiaus stovi parašyta: *jaučiui kuliančiamjam nasrus ne užrišk. Ar rupinasi Dievas tiktai už jaučius?

* 5 Maiž. 25, 4. 1 Tim. 5, 18.

10. Arba ar jis tai ne povisam mūsų dėlei sako? nėra tai mūsų dėlei parašyta. Nės ariančiamjam pareitis, lukestyje arti, ir kuliančiamjam, lukestyje kulti, kad gautų pagal savo lukestį.

11. Jei *mes jums sėjame dvasiškus daiktus, ar tai didis daiktas yra, jei jūsų kuniškus daiktus valome?

* Rym. 15, 27.

12. Bet jei kiti tos valės ant jūsų dalyvi yra, kam ne juo labiaus mes? bet *mes tos valės ne vartojame, bet vislab pakenčiame, jeib Evangeliai Kristaus trikinimo ne padarytumbime.

* Darb. Ap. 20, 33. 2 Kor. 11, 9.

13. Ar ne žinote, kad tie, kurie *apieravoja, valgo apieros? ir kurie altoriui šlužija, nuo altoriaus išsilaikos?

* 4 Maiž. 18, 8. 31. 5 Maiž. 18, 1. 2. 3.

14. Taip Viešpats ir yra paliepęs, *kad Evangeliją apsakantieji nuo Evangelijos tur išsilaikyti.

* Luk. 10, 7. a.

15. Bet *aš to nieko ne vartoju. O aš ir ne todėl apie tai rašau, kad taip su manimi būtų laikoma. Vėlyčiaus veikiaus mirti, užot kas mano garbę turėtų į nieką paversti.

* Darb. Ap. 18, 3.

16. Nės kad aš Evangeliją apsakau, to ne privalau girti; nėra tai turu

daryti. Ir bėda man, kad aš Evangeliją ne apsačyčiau.

17. Jei tai mielai darau, tai man alga duodama; bet jei tai ne mielai darau, tai tačiau *man tas urėdas pavierytas. * per. 4. 1.

18. Kokiagi tai mano alga? butent, jeib apsačydamas Evangeliją Kristaus, tai daryčiau valnai ir dykai, kad savo *valnybės ne piktai vartočiau prie Evangelijos. * per. 8. 9.

19. Nės norint aš valnas esmi nuo kožno, tačiau *aš savę patį visiems tarnu pasidariau, jeib daug laimėčiau. * Mat. 20, 27. 28.

20. Žydams pastojau kaip Žydas, jeib Žydus laimėčiau; tiems, kurie po zokanu yra, pastojau kaip po zokanu, jeib aš tus, kurie po zokanu yra, laimėčiau.

21. Tiems, kurie be zokano yra, *pastojau kaip be zokano (kačėig aš be zokano ne esmi po akim Dievo, bet esmi zokane Kristaus), jeib tus, kurie be zokano yra, laimėčiau. * Gal. 2, 3.

22. Silpniems siems pastojau kaip silpnas, jeib silpnuosius laimėčiau; *visiems visokiu pastojau, į jeib visur ben kelis išganyčiau. * 2 Kor. 11, 29. † Rym. 11, 14.

23. Bet tai darau Evangelijos dėlei, jeib jos dalyvas pastočiau.

24. Ar ne žinote, kad tie, kurie lenktyn bėga, tie visi bėga, bet tikt vienas gauna lažybą? taigi taipo bėgkite, jeib tą gautumbite.

25. Bet *kiekvienas kovojęsis nuo visų daiktų atsilaiko; anie taipo, kad pragaištanti vainiką gautų, bet mes nepragaištanti. * Epėz. 6, 12.

26. Bet aš taipo bėgu, ne kaip ant nežinių. Aš taipo kertu, ne kaip orą plakdamas.

27. Bet aš *savo kuną baudžiu ir tą suvaldau, jeib kitiems (Dievo žodį) apsačydamas ne pats pastočiau peiktinas. * Rym. 8, 13. per. 13, 14.

Perskyrimas 10.

Kuniškąjį drėsumą reik vengti.

Bet ne noru, mieli broliai, jeib jus ne žinotumbite, kad visi *musų tėvai yra buvę po debesimi, ir visi †per jures perėję, * 2 Maiž. 13, 21. † 2 Maiž. 14, 22.

2. Ir visi po Maižėšiumi krikštyti debesimi ir jurėmis;

3. Ir *visi vienokį dvasišką valgi valgę; * 2 Maiž. 16, 15. s.

4. Ir visi *vienokį dvasišką gėrimą gėrę; bet jie gėrė iš dvasiškosios uolos, paskui sekančios, kuri buvo Kristus. * 2 Maiž. 17, 6. s.

5. Bet daugiausia iš jų Dievas ne pasimėgo; *nės jie parmušti tapė pusčioje. * Jon. 6, 49.

6. Bet tai mums pavyzdžiu nusidavė, jeib ne užsigeistumbime pikto, lygiai kaipo *anie užsigeidė. * 4 Maiž. 11, 4. s.

7. Ir ne bukite *balvonų garbintojai, kaip anų keli buvo, kaip parašyta yra: † žmonės sėdosi valgyti ir gerti, ir kėlėsi žaisti. * 2 Maiž. 20, 3. † 2 Maiž. 32, 6.

8. O ir ne kekšaukime, kaip keli *anų kekšavo, ir puolė vienoje dievoje dvidešimt ir trys tukstančiai. * 4 Maiž. 25, 1. 9.

9. Ale ir ne gundykime Kristų, kaip *anų keli jį gundė, ir † žalčių nužavinti tapė. * 4 Maiž. 21, 5. 6. Išm. 16, 5.

10. O ir ne murmėkite, kaip *anų keli murmėjo, ir per žudytojų tapė nužavinti. * 4 Maiž. 14, 2. 36. Ebr. 3, 11. 17.

11. Toktai vislab jiems nusidavė pavyzdžiu; bet tai parašyta yra pagraudenimui mums, ant kurių svieto galas yra atėjęs.

12. Togidėl, *kas mislijas stovįs, tesidaboja, kad ne pultų. * Rym. 11, 20.

13. Dar ne užpuolė jus nei joks pagundymas, kaip tikt žmogiškas; bet Dievas yra viernas, kursai ne leidžia jus gundyti per jūsų išgalėjimą, bet daro, kad pagundymas tokį galą gauna, kad jus tą galite pakelti.

14. Dėl to, mano mylimi, *bėgkite nuo balvonų šlužmos. * 2 Maiž. 20, 3. 1 Jono 5, 21.

15. Aš kaip su išmintingais kalbu; *sudykite jus, ką sakau. * per. 2, 15.

16. *Peržegnotasis kylikas, kurį mes žegnojame, ar tas ne yra draugystė kraujo Kristaus? duona, † kurią mes laužiame, ar ta ne yra draugystė kuno Kristaus? * Mat. 26, 27. † Darb. Ap. 2, 42.

17. Nės viena duona tai yra, taip mūsų *daug esme vienas kunas; kadangi mes visi vienos duonos dalyvi pastojame. * Rym. 12, 5. 1 Kor. 12, 27.

18. Žiurėkite į Izraelį pagal kuną:

kurie *apieros valgo, ar tie ne yra draugystėje altoriaus? *3 Maiž. 7, 6. 14.

19. Kągi dabar sakysu? *ar sakysu, kad balvonas kas esąs? arba kad balvonų apiera kas esanti? *Ps. 96, 5. 1 Kor. 8, 4.

20. Bet aš tai sakau, kad, *ką pagonai apieravoja, tai jie apieravoja velniams, o ne Dievui. Bet aš ne noru, kad jus velnių draugystėje būtumbite. *3 Maiž. 17, 7. 5 Maiž. 32, 17. Ps. 106, 37. Apr. 9, 20.

21. Jus *ne galite podraug gerti Viešpaties kyliką ir velnių kyliką. Jus ne galite podraug dalyvais buti Viešpaties stalo ir velnių stalo. *2 Kor. 6, 15.

22. Arba, ar prieš Viešpatį *tyčiuosimės? ar mes drutesni už jį?

*5 Maiž. 32, 21. Job. 9, 19.

23. Vislab man tiesa valia, bet ne vislab naudinga. Vislab man valia, bet ne vislab pagerina. *per. 6, 12. Zir. 37, 31.

24. Nei vienas *te ne ieško, kas jo yra, bet kožnas kas kito yra.

*per. 10, 33. Rym. 15, 2.

25. *Vislab, kas ant mėsos turgaus parduodama, tai valgykite, nieko ne klausinėdami, jeib sąžinės čedytumbite. *1 Tim. 4, 4.

26. Nės *žemė yra Viešpaties, ir kas toje yra. *2 Maiž. 19, 5. Ps. 24, 1. Ps. 50, 12.

27. Bet jei kas iš netikinčiųjų jus pakviestų, ir jus norite eiti, *tai vislab, ką jums padeda, valgykite, nieko ne klausinėdami, jeib sąžinės čedytumbite. *Luk. 10, 7.

28. *Bet jei jums kas tartų: tai esti balvonų apiera, tai ne valgykite dėl to, kursai jums tai pasako, jeib sąžinės čedytumbite. Žemė yra Viešpaties, ir kas toje yra. *per. 8, 7.

29. Bet aš sakau apie sąžinę, ne tavo paties, bet kito. Nės dėl ko aš duočiau savo valnybę sudyti kito sąžinės?

30. Nės jei aš *tai su dėkavone priimu, kodėlgi aš turėčiau buti išbluznytąs dėl to, už ką aš dėkavoju. *1 Tim. 4, 4.

31. Taigi *ar jus valgotė, ar geriate, ar ką tikt darote, tai vislab darykite ant Dievo garbės. *Kol. 3, 17.

32. *Ne bukite papiktinimu nei Žydams, nei Grykams, nei susirinkimui Dievo. *Rym. 14, 13.

33. Kaip ir aš visiems visuose daiktuose įtinku ir ne ieškau, kas man,

bet kas visiems naudinga, jeib išganyti pastotų.

Perskyrimas 11.

Apie kelis budus maldose, ir apie vertingąjį var-tojimą šventosios večerės.

Bukite *mano pasekėjai, kaipo aš Kristaus. *per. 4, 16.

2. Aš pagiriu jus, mieli broliai, kad manęs atsimenate visuose daiktuose, ir laikote budą, lygiai kaip aš jums daviau.

3. Bet aš jums duomi žinoti, kad Kristus yra kožno vyro galva; bet *vyras yra moteriškės galva, bet †Dievas yra Kristaus galva.

*Epėz. 5, 23. †1 Kor. 3, 23.

4. Kiekvienas vyras, kurs meldžiasi, arba *prarakauja, ir tur ką ant galvos, tas apgėdina savo galvą.

*per. 12, 10. per. 14, 1.

5. Bet moteriškė, kuri meldžiasi, arba prarakauja su neapdengta galva, ta savo galvą apgėdina; nės tai yra tiekajau, lyg kaip kad ji būtų apkirpta.

6. Nės jei ji ne nor apsidengti, tai jai ir plaukus te nukerpie. Ale kadangi ne mandagu, kad moteriškė nukirptus plaukus tur, arba nuskusta yra, tai ji te apsidengia galvą.

7. Bet vyras ne tur galvą apsidengti; nės jis yra *Dievo abrozis ir garbė; bet moteriškė yra vyro garbė.

*1 Maiž. 1, 27. a.

8. Nės vyras ne esti iš moteriškės, bet moteriškė esti iš vyro.

9. O vyras ir ne esti sutvertas moteriškės dėlei, bet *moteriškė vyro dėlei.

*1 Maiž. 2, 18. 23.

10. Dėl to moteriškė tur (vyriškosios) macės ženklą turėti ant galvos, angelių dėlei.

11. Tačiau nei vyras be moteriškės, nei moteriškė be vyro ne yra *Viešpatyje. *Gal. 3, 28.

12. Nės kaipo moteriškė iš vyro, taipo ateiti ir vyras per moteriškę; bet vislab iš Dievo.

13. *Patys savip sudykite: ar mandagu, kad moteriškė neapdengta po Dievo akių melstųs? *Darb. Ap. 4, 19.

14. Arba, ar ne mokina jus ir pats augimo budas, kad vyrui gėda yra, jei jis ilgus plaukus želdina?

15. Ir kad moteriškai garbė, jei ji

ilgus plaukus želdina? plaukai jai duoti yra dangalu.

16. Bet *jei kas yra tarp jūsų, kurs vaidytis meilytų, tas te žino, kad mes tokį budą ne turime, o susirinkimai Dievo taipojau ne. *1 Tim. 6, 4.

17. Bet aš tai prisakydamas *ne galiu girti, kad ne ant pasigerinimo bet ant pasipiktinimo susieinate. *perkš. 22.

18. Pirmiausiai, kad susieinate susirinkime, girdžiu, atsiskyrimus tarp jūsų esant; o iš dalies tai ir vieryju.

*per. 1, 10. 11. 12. per. 3, 3.

19. Nės *tur buti tarp jūsų atsiskyrimų, jeib tie, kurie tikros širdies yra, tarp jūsų *išsireikštų.

*Mat. 10, 34. 35. per. 18, 7. Luk. 17, 1. 1Jon. 2, 19. †5 Maiž. 13, 3. Luk. 2, 35.

20. Taigi kad susieinate, tai čionai ne valgote Viešpaties večerę (vakarienę).

21. Nės, kad reik večerę valgyti, tai kiekvienas savo paties valgi pirmą ima; ir viens yra išalkęs, o kits girtas.

22. Argi ne turite namų, kuriuose valgyti ir gerti galėtumbite? arba ar paniekinat Dievo susirinkimą ir *apgėdinat tus, kurie nieko ne tur? ką jums sakysu? ar jus pagirsu? tame aš jus ne giriu.

*Jok. 2, 6.

23. Aš gavau nuog Viešpaties, *ką jums daviau. †Nės Ponas Jėzus toje naktyje, kurioje jis tapė išduotas, ėmė duoną,

*per. 15, 3. †Luk. 22, 19. s.

24. Dėkavojo ir laužė tą, sakydamas: imkite, valgykite, tai esti mano kunas, už jus laužiamasis; tai darykite ant mano atsiminimo.

25. Šitokiui būdu ir kyliką po večerės, sakydamas: tas kylikas yra naujasis testamentas mano krauje; tai darykite, kiek kartų gersite, ant mano atsiminimo.

26. Nės kaip tankiai šios duonos valgysite ir iš šio kyliko gersite, turite Viešpaties smertį apsaityti, *iki jam ateinant. *Mat. 25, 13. per. 26, 64. Jono 14, 3.

27. Taigi *kursai nevertingai tos duonos valgo, arba iš Viešpaties kyliko geria, tas kaltas yra kuno ir kraujo Viešpaties.

*per. 10, 21. Ebr. 6, 6.

28. Bet žmogus *patsai tesimėgin, ir taip jis te valgo tos duonos, ir te gerie iš to kyliko. *2Kor. 13, 5. Gal. 6, 4.

29. Nės kas nevertingai valgo ir geria, tas sau pats sudą valgo ir ger, tuomi, kad jis ne atskir kuną Viešpaties.

30. Togidėl ir tiek daug negalinčių ir ligonių tarp jūsų yra, ir gers dalykas miegti.

31. Nės *jei patys savę sudytumbime, tai ne taptumbime sudyti. *Ps. 32, 5.

32. Bet *kad mes sudijami esame, tai mes Viešpaties †baudžiami, kad ne drauge su svietu pastotumbime pražudyti.

*Išm. 12, 22. †Ebr. 12, 5. 6.

33. Dėl to, mano mieli broliai, kad susieinate valgyti, tai laukite kits kito.

34. Bet jei kas išalkęs yra, tas te valgo namieje, kad ne ant sudo susieitumbite. Kitus dalykus davadysu, kad ateisu.

Perskyrimas 12.

Kaip dvasiškosios dovanos vartojamos.

Bet apie dvasiškasias dovanas, mieli broliai, ne noru, kad *ne žinotumbite.

*per. 10, 1.

2. Jus *žinote, kad jus pagonai buvote, ir nuėjote pas nebylius balvonus, kaipo vedami buvote.

*per. 6, 11. Epėz. 2, 11. 12.

3. Todėl aš jums apsakau, kad nei vienas per Dvasę Dievo kalbąsis, *Jėzų ne prakeikia; ir nei vienas ne gal Jėzų Viešpatimi vadinti, kaip tikt per Šventąją Dvasę.

*Mark. 9, 39.

4. Yra *tuleropos dovanos, bet viena Dvasė.

*Rym. 12, 6. Epėz. 4, 4. Ebr. 2, 4.

5. Ir *tuleropi yra urėdai, bet vienas Viešpats.

*perkš. 28. Epėz. 4, 11.

6. Ir *tuleropos yra galybės, bet vienas Dievas, darąsis vislab visuose.

*Epėz. 1, 23.

7. Kiekviename rodosi Dvasės dovanos *visiems ant naudos. *per. 14, 26.

8. Vienam duodama, per Dvasę kalbėti apie *išmintį, kitam duodama kalbėti apie †išpažinimą pagal tą pačią Dvasę.

*per. 2, 6. †per. 1, 6.

9. Kitam tikėjimas toje pačioje Dvasėje; kitam dovana išgydyti toje pačioje Dvasėje;

10. Kitam stebuklų daryti, kitam prarakavimas, kitam dvasės atskirti, kitam tuleropi *liežuviai, kitam liežuvius išguldyti.

*Nus. Ap. 2, 4.

11. Bet vislab tai daro ta pati viena Dvasė, ir išdalią *kiekvienam jo ypatišką dovana, kaip ji nor.

*per. 7, 7. Rym. 12, 3. 6. Epėz. 4, 7.

12. Nės lygiai kaipo kunas vienas yra, o tačiau daug sąnarių tur, be:

visi sąnariai vieno kuno, norint *jų daug yra, tai tačiau jie vienas kunas yra; taipo ir Kristus. *per. 10, 17.

13. Nės mes per vieną Dvasę visi į vieną kuną esme pakrikštyti, ar butumbime Žydai ar Grykai, ar bernai ar valni; ir esme visi į vieną Dvasę pagirdyti.

14. Nės ir *kunas ne vienas sąnaris yra, bet daug. *perkš. 20.

15. Bet jei koja tartų: aš ne esmi ranka, dėl to ne esmi kuno sąnaris; ar ji dėl to ne būtų kuno sąnaris?

16. Ir jei ausis tartų: aš ne esmi akis, dėl to ne esmi kuno sąnaris; ar ji dėl to ne būtų kuno sąnaris?

17. Kad visas kunas akis būtų, kur dingtų girdėjimas? kad jisai visas būtų girdėjimas, kur dingtų uodimas?

18. Bet dabar Dievas *sąnarius statė kožną ypačiai prie kuno, kaip jis norėjo. *Kol. 2, 19.

19. Bet kad visi sąnariai vienas sąnaris būtų, kur dingtų kunas?

20. Bet dabar *daug yra sąnarių, ale kunas yra vienas. *perkš. 14.

21. Akis ne gal sakyti rankai: aš tavęs ne privalau; arba vėl galva kojoms: aš jūsų ne privalau.

22. Bet juo labiaus tie kuno sąnariai, kurie mums regisi silpniausieji esą, yra privalingiausieji.

23. Ir kurie mums rodosi negarbingiausieji esą, tiems daugiausiai garbės duodame; ir kurie mums ne gražiai pritinka, tus labiausiai išrėdome.

24. Nės kurie mums gražiai pritinka, tie to ne privalo. Bet Dievas taip sudavadijo kuną, ir menkesniam jam sąnariui daugiausiai garbės davė.

25. Kad ne persiskyrimas būtų kune, bet sąnariai už kits kitą lygiai rupintų.

26. Ir jei vienas sąnaris kenčia, tai visi sąnariai drauge kenčia; ir jei vienas sąnaris šlovingai laikomas, tai visi sąnariai drauge džiaugiasi.

27. Bet *jus este Kristaus kunas ir sąnariai, kiekvienas pagal savo dalį.

*Rym. 12, 5. Epėz. 4, 12. per. 5, 30. Kol. 1, 24.

28. Ir Dievas statė susirinkime pirmiaus *apaštalus, ant antro prarakus, ant trečio mokėtojus, potam stebuklų darančius, potam išgydymo dovanų turinčius, gelbėtojus, valdonus, tuleropus liežuvius. *perkš. 5. Epėz. 4, 11.

29. Argi visi yra apaštalai? ar visi yra prarakai? ar visi mokėtojai? ar visi stebuklų darytojai?

30. Ar visi tur dovanas išgydymo? ar visi kalba tuleropais liežuviais? ar visi gal išguldyti?

31. Bet *jėškokite geriausiųjų dovanų. O aš jums dar kaštaunesnį kelią parodysu. *per. 14, 1.

Perskyrimas 13.

Krikščioniškosios meilės gražumas ir budas.

Jei aš žmonių ir angelų liežuviais kalbėčiau, o meilės ne turėčiau, tai bučiau varias užias, arba kankalas skambas.

2. Ir *jei galėčiau prarakauti, ir žinočiau visas paslėptines ir visą išpažinimą, ir turėčiau visą tikėjimą, taipo, kad ir kalnus perkėčiau, ir meilės ne turėčiau, tai nieks bučiau.

*Mat. 7, 22. †Mat. 17, 20.

3. Ir jei visą savo turtą *ubagams išdalyčiau, ir duočiau savo kuną deginti, ir meilės ne turėčiau, tai nieko man ne mačytų.

*Mat. 6, 1. Jon. 15, 13. Rym. 12, 8, 20. 1 Jon. 3, 17.

4. Meilė yra *lengva ir meilinga, meilė ne papyksta, meilė ne esti saualninkė, ne pasipučia,

*Pam. 2, 10, 12.

5. Ne darkos, *ne jėško, kas jos yra, ne įsipykđina, ne jėško iškados.

*Pil. 2, 4, 21.

6. Ji nesidžiaugia neteisybe, bet džiaugiasi tiesa.

7. Ji vislab *pakenčia, vislab tik, viso lukur, vislab pakel.

*per. 9, 12. Pam. 2, 10, 12. Rym. 15, 1.

8. Meilė niekados ne pasiliauja, norint prarakavimai pasiliaus, ir liežuviai pasiliaus, ir išpažinimas pasiliaus.

9. Nės mūsų žinojimas yra iš dalies, ir mūsų prarakavimas yra iš dalies.

10. Bet kad ateis, *kas tobula yra, tada tai pasiliaus, kas iš dalies yra.

*Epėz. 4, 13.

11. Kudikiu budamas, kalbėjau kaip kudikis, ir kaip kudikis išmaniau, ir dumojau kaip kudikis. Bet kaip jau vyrų pastojau, atmečiau kudikių budą.

12. Mes dabar regime per zerkolą tamsiame žodyje, bet tada nuo veido iki veido. Dabar aš išpažistu iš dalies, bet tada išpažysu, kaip ir aš išpažintas esmi.

13. Bet dabar pasiliekti tikėjimas,

lukestis, meilė, tie trys. Bet meilė jų yra didžiausioji.

Perskyrimas 14.

Tikrasis vartojimas liežuvių ir prarakavimo.

Jėškokite meilės. *Pasiprocevokitės rupestingai dėl dvasiškųjų dovanų; bet labiausiai, kad įprarakautumbite.

* per. 12, 31. † per. 11, 4. per. 12, 10.

2. Nės kurs liežuviais kalba, tas ne žmonėms kalba, bet Dievui; nėra nei viens jo ne klausos, bet Dvasėje jis kalba paslėptines.

3. Bet kurs prarakauja, tas kalba žmonėms ant pagerinimo ir ant pagraudenimo ir ant palinksmuojimo.

4. Kurs liežuviais kalba, tas pats savę gerina; bet kurs prarakauja, tas gerina susirinkimą.

5. Aš norėčiau, *kad jus visi liežuviais kalbėti galėtumbite, bet daugiau, kad prarakautumbite. Nės kas prarakauja, didesnis yra už tą, kurs liežuviais kalba, jei jis tai tikti išguldytų, kad susirinkimas iš to pagerintas būtų.

* 4 Maiž. 11, 29.

6. Bet dabar, mieli broliai, jei aš pas jus atečiau ir kalbėčiau liežuviais, ką aš jums derėčiau, jei su jumis ne kalbėčiau, ar per apreiškimą, ar per išmanymą, ar per prarakavimą, ar per pamokslą?

* per. 12, 8.

7. Juk taip ir tuose daiktuose stov, kurie skamba, o tačiau yra negyvi, ar būtų vamzdis, ar arpa; kad jie ne skirtus balsus išduotų, kaip galima žinoti, kas vamzdžiuta, arba kas ant arpos žaista yra?

8. Nės jei *truba nepermanomą balsą išduoda, kas ant mušio gatavosis.

* 4 Maiž. 10, 9.

9. Taip ir jus, kad liežuviais kalbate, jei neišmanomą kalbą išleidžiate, kaipgi bus galima žinoti, kas kalbėta yra? nėra į vėją kalbėsite.

10. Yra tiesa tuleropų balsų sviete, o tų tačiau ne esti nei viens nepermanomas.

11. Taigi jei aš ne žinau balso išsimanymo, busu neišmanomas tam, kursai kalba; ir kalbąsis bus man nepermanomas.

12. Taip ir jus *kadangi jus rupestingai pasiprocevojate dėl dvasiškųjų dovanų, to jėškokite, kad su-

sirinkimą pagerintumbite, kad viso apstingai turėtumbite.

* perkš. 1.

13. Dėl to, *kas liežuviais kalba, taip tesimeldžia, kad jis tai ir išguldytų.

* per. 12, 10.

14. Bet jei aš liežuviu meldžiuos, tai meldžiasi mano dvasė; bet mano duma nei vienam nieko ne mačija.

15. Bet kaipgi tai tur būti? butent taip: aš melsuos su dvasė, ogi melsuos ir dumoje; aš giedosu psalmus dvasėje, ogi *giedosu psalmus ir su duma.

* Epėz. 5, 19.

16. Bet kad tu žegnoji dvasėje, kaip gal tas, kurs vietoje neišmanančiojo stov, Amen tarti ant tavo dėkavonės? kadangi jis ne išmano, ką tu kalbi.

17. Tu tiesa gerai dėkavoji, bet kitsai iš to ne gerinamas.

18. Aš dėkavoju savo Dievui, kad aš daugiaus liežuviais kalbu už jus visus.

19. Bet susirinkime veikiaus vėliuos, penkis žodžius kalbėti su savo duma, jeib ir kitus pamokėčiau, ne kaip šėip dešimt tukstančių žodžių liežuviais.

20. Mieli broliai, *ne pastokite kuklikiai išmanyme, bet įpiktenybėje bukite kuklikiai, ale išmanyme bukite tobuli.

* Epėz. 4, 14. † Mat. 18, 3. n.

21. *Zokane parašyta yra: aš kitais liežuviais ir kitomis lupomis kalbėsu šiem žmonėms, o tačiau manęs nei taip ne klausys, sako Viešpats.

* 5 Maiž. 28, 49. Jėz. 28, 11, 12.

22. Togidėl liežuviai ne yra ženklų tikintiems, bet netikintiems; bet prarakavimas ne netikintiems, bet tikintiems.

23. Taigi, jei visas susirinkimas vienoje vietoje susietų, ir visi liežuviais kalbėtų, bet jeitų ten neišmanančiųjų arba netikinčiųjų, ar jie ne saktų, jus esant padukus?

24. Bet jei visi prarakautų, ir kad ateitų koks netikis, arba neišmanas, tas pastotų tų visų perliudytas ir visų sudytas.

25. Ir taip, kas jo širdyje paslėpta, pastotų regima, ir jis taip pultų ant savo veido, Dievo melstų, ir išsipazintų, Dievą tikrai jusyje esantį.

26. Kaipgi dabar yra, mieli broliai?

*kad susieinate, tai kiekvienas tur psalmus, †tur pamokslą, tur liežuvius, tur apreiškimą, tur išguldymą. Vislab tai te nusiduodie **ant pagerinimo.

* per. 11, 18, 20. † per. 12, 8, 9, 10. ** Epėz. 4, 12.

27. Jei kas liežuviu kalba, ar po du, ar daugiausiai po tris, pakarčiui, tai viens te išgulto.

28. Bet jei kas ne esti išguldytojis, tai te tyl jisai susirinkime; bet te kalba sau pačiam ir Dievui.

29. Bet prarakai te kalba, du arba trys, o kiti te sudija.

30. Bet jei koks apreiškimas nusiduoda kitam, sėdinčiam, tai pirmasis te tyl.

31. Jus galite tiesa visi prarakauti po kits kito, jeib visi mokintus ir visi graudenti butų.

32. Ir *prarakų dvasės yra paduotos prarakams.

* per. 12, 9, 10, 11.

33. Nės Dievas ne yra Dievas nedavado, bet pakajaus, kaipo visuose susirinkimuose šventųjų.

34. Jūsų *moters te tyl susirinkimuose; nėra ne tur joms buti valia kalbėti, bet †paduotos buti, kaipo ir zokanas sako.

* 1 Tim. 2, 12, † 1 Maiž. 3, 16.

1 Kor. 11, 3, Epėz. 5, 22, Kol. 3, 18, Tit. 2, 5.

35. Bet jei jos ko nor išmukti, tai jos namieje savo vyrų te klausia. Moterims ne pritink, susirinkime kalbėti.

36. Arba, ar Dievo žodis nuo jūsų yra išėjęs? arba ar jis pas jus vienus atėjęs?

37. Jei kas mislijasi esąs prarakas, arba dvasiškas, *tas te išpažįsta, ką aš jums rašau; nėra tai yra Viešpaties prisakymai.

* 1 Jono 4, 6.

38. Bet jei kas yra nežinas, tas te esie nežinas.

39. Todėlei, mieli broliai, didei pasiprocevokitės prarakavimo, ir ne ginkite, liežuviais kalbėti.

40. Vislab te nusiduodie *viežlybai ir davadniai.

* Kol. 2, 5.

Perskyrimas 15.

Apie prisikėlimą numirusiųjų ir kaip su tuomi bus.

Bet aš jums, mieli broliai, *primenu Evangelijos, kurią jums apsakiau, kurią jus taipojau ir priėmėte, kurioje taipojau ir stovite;

* Gal. 1, 11, 12.

2. Per kurią *taipojau išganyti pastojate, koku būdu aš jums ją apsakęs esmi, jei jus ją te be turite; kad tiktai ne butumbite noprosnai tikėje.

* per. 1, 21.

3. Nės aš jums pirmiaus daviau, ką ir aš gavau, kad Kristus numiręs esti už mūsų griekus *pagal raštą;

* Jėz. 53, 8, 9.

4. Ir kad jis yra palaidotas ir iš numirusiųjų prisikėlęs trečiąją dieną *pagal raštą,

* Ps. 16, 10.

5. Ir kad jis regėtas yra *Kėpaso, potam †anų dvylika.

6. Potam jis regėtas yra daugiaus ne kaip penkių šimtų brolių vienu kartu, kurių dar daug gyvi, bet keli jau užmige.

7. Potam jis regėtas yra Jokubo, potam *visų apaštalų.

* Luk. 24, 50.

8. Paskučiaus po visų *jis ir manęs, kaip ne čėsu gimusio, regėtas yra.

* Darb. Ap. 9, 5.

9. Nės aš esmi *mažiausias tarp apaštalų, kaip kurs nevertas esmi, kad apaštalu vadinamas bučiau, todėl, kad Dievo susirinkimą persekinėjau.

* Epėz. 3, 8.

10. Bet iš Dievo malonės esmi, kas esmi, ir jo malonė manyje ne buvo noprosna, bet aš daug daugiaus dirbau už juos visus; ale ne aš, bet Dievo malonė, su manimi esanti.

11. Dėlgi to, ar bučiau aš, ar anie, taipo Dievo žodį apsakome, ir taipo jus tikėjote.

12. Bet jei Kristus apsakomas yra, kad jisai *iš numirusiųjų prisikėlęs, kaipgi keli jūsų sako, prisikėlimo iš numirusiųjų ne esant?

* Darb. Ap. 17, 18.

13. Bet jei prisikėlimo iš numirusiųjų niera, tai ir Kristus ne prisikėlęs.

14. Bet jei Kristus ne prisikėlęs, tai mūsų kozonis noprosna; tai ir jūsų tikėjimas noprosnas.

15. Bet mes ir butumbime išrasti netikrais liudininkais Dievo, buk mes prieš Dievą liudiję, *ji Kristų prikėlusį, kurį jis ne esąs prikėlęs; kadangi numirusieji ne prisikelia.

* Darb. Ap. 3, 15, a.

16. Nės jei *numirusieji ne prisikelia, tai nei Kristus ne prisikėlęs.

* Rym 8, 11.

17. Bet jei Kristus ne prisikėlęs, tai *jūsų tikėjimas noprosnas; tai dar este savo griekuose. * perkš. 14.

18. Tai ir tie, kurie Kristuje užmigę, prapuolę.

19. Jei tiktai šime gyvastyje Kristumi nusitikime, tai mes biedniausieji esme iš visų žmonių.

20. Bet dabar Kristus yra prisikėlęs iš numirusiųjų, ir *pirmoniu tų pastojęs, kurie miegti. * Darb. Ap. 26, 23. a.

21. Kadangi per *vieną žmogų smertis, tai ir per vieną žmogų prisikėlimas iš numirusiųjų ateiti.

* 1 Maiž. 3, 19. Rym. 5, 12. 18.

22. Nės kaip Adome yra miršta, taip ir *visi Kristuje bus gyvi padaryti.

* Rym. 5, 21.

23. Bet kiekvienas savo eilėje. *Pirmonis Kristus; potam †Kristui priklausan tieji, kad jis ateis.

* perkš. 20. 1 Tes. 4, 14. † Gal. 5, 24.

24. Potam galas, kad jisai karalystę Dievui ir Tėvui paduos, kad jis nieku pavers visą ponystę, ir visą vyriausybę ir galybę.

25. Bet jis tur ponavoti, *iki kol jis visus savo neprietelius po savo kojomis paguldys.

* Mat. 22, 44. a.

26. *Paskiausiasis neprietelis, kursai bus nieku paverstas, yra smertis.

* Apr. 20, 14.

27. Nės (parašyta): „Jis visus daiktus *padavė po jo kojomis.“ Bet kad jisai sako, visus daiktus paduotus esant, tai regima, kad tai be to, kursai jam visus daiktus padavė.

* Ps. 8, 7. Mat. 11, 27. a.

28. Bet kad jam vislab bus paduota, tai ir pats Sunus paduotas bus tam, kursai jam vislab padavė, jeib Dievas butų vislab visuose.

29. Kagi šaip tie daro, kurie krikštydinasi ant numirusiųjų, jei numirusieji nieku budu ne prisikelia? kam jie krikštydinasi ant numirusiųjų?

30. Ir *kamgi mes kas adyną pavojume stovime?

* Rym. 8, 36.

31. Prie mūsų *garbės, kurią turu Kristuje Jėzuje, mūsų Viešpatyje, †aš mirštu kas dieną.

* 1 Tes. 2, 19. † 2 Kor. 4, 10. 11.

32. Ar aš žmogiškoje mislyje su žvėrimis Epėze ėmiausi? ką man mačija, jei numirusieji ne prisikelia?

*valgykime ir gerkime, nės rytoj esme numirę.

* Jėz. 22, 13. per. 56, 12. Išmin. 2, 6.

33. *Ne duokitės išsivadžioti. Piktos kalbos pagadina gerus pasielgimus.

* Epėz. 5, 6. a. Išmin. 4, 12.

34. *Pabuskite ben vieną kartą tikrai, ir ne susigriešykite; nės keli nieko ne žino apie Dievą; tai †jums ant apgėdinimo sakau.

* Rym. 13, 11. † 1 Kor. 6, 8.

35. Bet jei kas čia sakytų: *kaip numirusieji prisikels? ir su kokiais kunais jie ateis?

* Ezėk. 37, 3.

36. Tu durniau, ką tu sėji, ne atgyja, *jei ne pirma numirtų.

* Jono 12, 24.

37. Ir ką tu sėji, juk ne yra tas kunas, kursai tur pastoti, bet tiktai grudas, butent kvietys, ar kitų vienas.

38. Bet Dievas jam duoda kuną, kaipo jis nor, ir kiekvienai *sėklai jos pačios kuną.

* 1 Maiž. 1, 11.

39. Ne visas kunas yra tas pats kunas; bet kitoks kunas yra žmonių, kitoks galvių, kitoks žuvių, kitoks paukščių.

40. Ir yra dangiški kunai, bei žemiski kunai. Bet kitą šlovę tur dangiškieji, ir kitą žemiškieji.

41. Kitą skaistumą tur saulė, kitą skaistumą tur mėnuo, kitą skaistumą tur žvaigždės. Nės viena žvaigždė kitą pereiti skaistumu;

42. Taipo ir prisikėlimas numirusiųjų: Sėjamas yra pagendąs, ir kelsis nepagendąs.

43. Sėjamas yra negarbėje, ir kelsis *šlovėje. Sėjamas yra silpnybėje, ir kelsis stiprybėje.

* Pil. 3, 20. 21.

44. Sėjamas yra prigimęs* kunas, ir kelsis dvasiškas kunas. Jei turi prigimusį kuną, tai turi ir dvasišką kuną.

* Grykiškai: dušiškas.

45. Kaip parašyta yra: *pirmasis žmogus, Adomas, sutvertas yra į kuniškąjį † gyvastį; ir paskutinysis Adomas į dvasiškąjį gyvastį.

* 1 Maiž. 2, 7. † Grykiškai: dušiškąjį.

46. Bet dvasiškasis kunas ne esti pirmasis, bet kuniškasis,* potam dvasiškasis.

* Grykiškai: dušiškasis.

47. Pirmasis žmogus yra iš žemės ir žemiškas; antrasis žmogus yra Viešpats iš dangaus.

48. Koksai žemiškasis yra, tokie

yra ir žemiškieji, ir koks dangiškas, tokie yra ir dangiškieji.

49. Ir kaip mes nešiojame abrožą žemiškojo, taip ir nešiosime abrožą dangiškojo.

50. Bet apie tai sakau, mieli broliai, kad *kunas ir kraujas ne gal Dievo karalystę į dalykus gauti, o pagendančioji butybė ir ne gaus nepagendančiąją. * Mat. 16, 17. Jono 1, 13.

51. Štai, aš sakau jums paslėptinę: *Mes ne visi užmigsime, bet mes visi perkeisti pastosime. * 1 Tes. 4, 15. a.

52. Ir tai umai, akies mirksnyje, čese paskiausiosios *trubos. Nės truba skambės, ir numirusieji kelsis nepagendą, ir mes pastosime perkeisti. * Mat. 24, 31. 1 Tes. 4, 16.

53. Nės *šitas pagendąsis tur apsilvilti nepagendančiuoju, ir šitas smertelnasis tur apsilvilti nesmertelnyste. * 2 Kor. 5, 4.

54. Bet kad šis pagendąsis apsilvilk nepagendančiuoju, ir šis smertelnasis apsilvilk nesmertelnyste, tai išsipildys tas žodis, *kursai parašytas yra: * Jėz. 25, 8.

55. Smertis yra prarytas pergalėjime. Smertie, kame tavo gylys? pekla, kame tavo pergalėjimas?

56. Ale gylys smerties yra griekas; bet *galybė grieko yra zokanas. * Rym. 7, 9. 13.

57. Bet garbė Dievui, *kursai mums pergalėjimą davęs per mūsų Poną Jėzų Kristų. 1 Jono 5, 4.

58. Dėl to, mano mieli broliai, bukite *stiprus, nepajudinami, ir vis augkite darbe Viešpaties, kadangi žinote, į jūsų darbą ne noprosną esantį Viešpatyje. * Kol. 1, 23. † 2 Nus. Kar. 15, 7.

Perskyrimas 16.

Apie dovanų rankių vargdieniams krikščionims Jeruzalėje.

Bet apie *dovanas, kurios šventiems sudedamos, kaip paliepiu susirinkimams Galatioje, taip ir jus darykite: * Darb. Ap. 11, 29. Rym. 12, 13.

2. Kožną pirmąją dieną sabatų *kiekvienas iš jūsų te pasidedie pas savę, ir te surenkie, kiek jam mėgsta, jeib, man atėjus, tada dar pirma ne reiktų sudėti dovanas. * t. e. nedėlės,

3. Bet kad aš busu atėjęs, tai aš tus, kuriuos jus išrasite, su gromatomis *siųsu, jeib nuneštų jūsų dovanas į Jeruzalę. * 2 Kor. 8, 16. 19.

4. Bet jei reikalas bus, kad ir aš nukeliaučiau, tai jie su manimi keliaus.

5. Bet *aš pas jus ateisu, kad aš per Macėdoniją keliaus; nės aš per Macėdoniją keliaus. * Darb. Ap. 19, 21.

6. Bet pas jus aš rasi pasiliksu, arba ir peržiėnavosu, jeib jus manę palydėtumbite, kur aš nueisu.

7. Dabar aš jus ne noru regėti, pro šalį eidamas; nės aš tikiuos, ben kokį česą pas jus pasiliksiąs, *jei Viešpats perleis. * Darb. Ap. 18, 21.

8. Bet aš pasiliksu *Epėze iki sekminių. * per. 15, 32.

9. Nės man yra atvertos didelės durys, daug naudos darančios; o ir daug priešininkų yra čionai.

10. Jei Timotiejus ateis, dabokite, kad jis be baimės pas jus būtų; nės ir jisai *dirba darbą Viešpaties, kaip ir aš. * Pil. 2, 20.

11. Togidėl nei vienas jį te ne paniekina. Bet palydėkite jį pakajuje, jeib jis pas manę ateitų; nės aš jį laikiu su broliais.

12. Bet apie brolį Apolosą žinokite, kad aš jį labai graudenu, kad jis pas jus ateitų su broliais, ir jis povisam ne norėjo dabar ateiti, bet jis ateis, kad atspės.

13. *Budėkite, stovėkite tikėjime, bukite vyrai, ir bukite stiprus. * per. 15, 34. Mat. 24, 42. per. 25, 13.

14. Visi jūsų daiktai te nusiduodie meilėje.

15. Bet aš jus graudenu, mieli broliai: jus pažįstate *namus Stepono, kad jie į pirmonės yra Akajoje, ir kad jie patys pasidavę ant tarnavimo šventiems; * per. 1, 16. † Rym. 16, 5.

16. Jeib ir jus tokiems butumbite pašlužnus, ir visiems, kurie *drauge procevojas ir dirba. * Pil. 2, 30.

17. Aš džiaugiuos dėl atėjimo Stepono ir Portunato ir Akaiko; nės kur aš jūsų *stokojau, tai jie atpildė. * 2 Kor. 11, 9.

18. Jie atgaivino mano ir jūsų dvasę. * Išpažinkite tokius. * 1 Tes. 5, 12.

19. Jus sveikina susirinkimai Azioje

Didei jus sveikina Viešpatyje *Akvilas ir Priscila su †susirinkimu jų namuose. * Darb. Ap. 18, 2. 18. 26. † Rym. 16, 5.

20. Jus sveikina visi broliai. Sveikinkitės kits kitą *šventuoju pasibučiavimu. * Rym. 16, 16. 2 Kor. 13, 12. 1 Tes. 5, 26. 1 Petr. 5, 14.

21. Aš *Povilas sveikinu jus savo ranka. * Kol. 4, 18. 2 Tes. 3, 17.

22. Jei kas Poną Jėzų Kristų ne myl, tas t'esie Anatėma; Maran Ata. (Viešpats ateiti.)

23. *Malonė Pono Jėzaus Kristaus te esie su jumis. * Rym. 16, 24.

24. Mano meilė te esie su jumis visais Kristuje Jėzuje. Amen.

(Pirmoji gromata Korintionump, siūsta iš Pilipų per Steponą ir Portunatą ir Akaiką ir Timotiejų.)

Antra gromata švento Povilo Korintionump.

Perskyrimas 1.

Povilo kantrumas persekinėjime.

Povilas, apaštalas Jėzaus Kristaus *per Dievo valę, bei brolis Timotiejus, Dievo susirinkimui Korinte, po draug ir visiems šventiemsiems visoje Akajoje: * 1 Kor. 1, 1.

2. Malonė t'esie *su jumis, ir pakajus nuog Dievo, mūsų Tėvo, ir nuo Pono Jėzaus Kristaus. * Rym. 1, 7. 1 Kor. 1, 3.

3. *Pašlovintas t'esie Dievas ir Tėvas mūsų Pono Jėzaus Kristaus, Tėvas mielaširdingystės ir †Dievas viso palinksminojimo, * Epėz. 1, 3. 1 Petr. 1, 3. † Rym. 15, 5.

4. Kursai mus palinksmina visame mūsų varge, kad ir mes palinksminti galime visokiame varge esančius, tuomi palinksminojimu, kuriuomi mes Dievo palinksminojami.

5. Nėsa *kaip mes kentėjimo Kristaus daug turime, taip ir apščiai †palinksminojami esme per Kristų. * Ps. 34, 20. † Ps. 94, 19.

6. Bet ar vargo turime, ar palinksminojimo, *tai tokiai jums ant gero nusiduosti. Jei vargas, tai tokiai jums nusiduosti ant palinksminojimo ir išganymo, (kursai išganymas pasirodo, jei kenčiate su kantrumu, taip, kaip mes kenčiame). Jei palinksminojimas, tai tokiai taipojau ir jums nusiduosti ant palinksminojimo ir išganymo. * per. 4, 15. 17.

7. Ir mūsų nusitikėjimas stipriai stov už jus, kadangi žinoma, kad, *kaip jus kentėjimo dalyvi este, taip ir palinksminojimo dalyvi busite. * 2 Tes. 1, 4. 7.

8. Nėsa mes jums ne slėpsime, mieli broliai, *savo vargą, mums Azioje nusitikusį, kur per mierą apsunkti buvome ir per syla, taip, kad jau abejojome, bau gyvi išliksią, * Darb. Ap. 19, 23.

9. Ir savyje pamisliję buvome, turėsią mirti. Bet tai todėl nusidavė, jeib ne patys savimi nusitikėtum bime, bet Dievu, kursai numirusiuosius prikel;

10. Kursai mus nuo tokio smerties išgelbėjo, ir dar kasdien išgelbti; ir juomi nusitikime, ji ir *toliaus mus išgelbėsiantį, * 2 Tim. 4, 18.

11. Per pagalbą jūsų užmeldimo už mus, jeib ant mūsų už tą dovaną, mums per daug žmonių duotąją, daug dėkavonės nusiduotų.

12. Nėsa tai mūsų gyrius, butent *liudijimas mūsų sąžinės, kad †mes prastybėje ir dieviškoje tikrybėje, ne kuniškoje išmintyje, bet Dievo malonėje, šime sviete esme pasielgę, bet daugiausiai pas jus. * Ebr. 13, 18. † Mat. 10, 16.

13. Nės mes nieko kito jums ne rašome, kaip ką skaitote irgi randate. Bet aš tikiuos, jus ir iki galo mus tokius rasite, kokius mus iš dalies ir este radę.

14. Nės *mes esme jūsų gyrius, kaip ir jus mūsų gyrius este ant dienos Viešpaties Jėzaus. * per. 5, 12.

15. Ir tuomi nusitikėdamas mislijau, andai pas jus ateiti, jeib vėl geradėjystę gautumbite,

16. Ir aš per jus į Macėdoniją keliaučiau, ir iš Macedonios vėl pas jus iškakčiau, ir jūsų lydėtas bučiau į Judėją.

17. Argi n'apsidumojime elgiausi, tokiai ketindamas? arba ar mano apsiėmimai kuniški? ne taip; bet pas manę yra kas je, tai je, ir kas ne, tai ne.

18. Bet, ak *viernasis Dievas žino, kad mūsų žodis ant jūsų niera je bei ne buvęs. * 1 Kor. 1, 9.

19. Nėsa Dievo Sunus, Jėzus Kristus,

tarp jūsų per mus apsakytasis, per manę bei Silvaną bei Timotiejų, tas ne buvo je ir ne, bet je buvo jame.

20. Nės visi Dievo pažadėjimai je yra jame, ir Amen yra jame, ant Dievo garbės per mus.

21. Bet Dievas tas yra, kurs mus *pavirtina podraugiai su jumis į Kristų, ir mus pamostijęs, *1 Kor. 1, 8. 1 Petr. 5, 10.

22. Ir užpečvietijęs, ir į mūsų širdį *pradotką, Dvasę, davęs.

* Rym. 8, 16. Epėz. 1, 14.

23. Bet aš Dievą *per liudininką šaukiu ant savo dušios, kad aš jus pažėdydamas dar ne vėl į Korintą atėjau;

* Rym. 1, 9.

24. Ne, kad mes *viešpatautumbime ant jūsų tikėjimo, bet mes esme pagalbininkai jūsų džiaugsmo; nės jus stovite tikėjime.

* 1 Petr. 5, 3.

Perskyrimas 2.

Apie priėmimą prisiverčiančiojo griekinėlo.

Bet aš tai savyje padumojau, kad ne vėl smutnybėje pas jus ateičiau.

2. Nėsa jei aš jus apsmutniju, kas yra manę palinksminąs, kaip tikt tas, kurs manęs apsmutnijamas.

3. O aš jums toktai rašiau, *kad aš ateidamas ne turėčiau smutnytis iš tų, iš kurių man veikiaus džiaugtis reikėtų; kadangi tai nuo visų jūsų tikiuos, kad mano džiaugsmas jūsų visų džiaugsmas esąs.

* per. 12, 21.

4. Nės aš rašiau jums didime varge bei širdies tužboje, su daug ašaromis, ne kad turėtumbite apsmutnyti buti, bet kad meilę išpažintumbite, kurią aš turu ypačiai prieš jus.

5. Bet jei kas smutką padaręs, tas ne manę apsmutnijęs, bet iš dalies (kad ne perda sakyčiau) jus visus apsmutnijo.

6. Bet gana, kad tas daugiausiųjų taip pabartas yra;

7. *Jeib jus jam dabar toliaus juo labiaus atleistumbite, ir linksmintumbite, kad jis ne nugrimstų per didžioje smutnybėje.

* Gal. 6, 1.

8. Todėl gaudenu jus, išrodykite meilę ant jo.

* 1 Kor. 16, 14.

9. Nėsa dėl to aš jums ir rašęs esmi, kad išpažinčiau, bau jus iš tikro *paklusnus este visuose dalykuose.

* per. 7, 15.

10. Bet kuriam jus ką atleidžiate,

tam ir aš atleidžiu. Nėsa ir aš, kam ką atleisdamas, tai atleidžiu dėl jūsų. Kristaus vietoje;

11. Kad ne apgauti pastotumbime *šėtono. Nėsa mums ne yra nežinoma, ką jis mislyje tur.

* Luk. 22, 31.

12. Bet kaip aš iškakau *Troadon, apsakyti Evangeliją Kristaus, ir įman durys atvertos buvo Viešpatyje,

* Darb. Ap. 16, 8. † Darb. Ap. 14, 27.

13. Ne rimau savo dvasėje, ne radęs Titų, savo brolių; bet atsiveikines nuo jų išėjau į Macėdoniją.

14. Bet Dievui dėkui, mums visados duodančiam pergalėjimą Kristuje ir apreiškiančiam kvapą savo išpažinimo per mus visose vietose.

15. Nėsa mes esme Dievui geras kvapas Kristaus, *tarp abiejų, tarp išganomųjų ir tarp prapuolančiųjų.

* 1 Kor. 1, 18.

16. Šiems kvapas smerties ant smerties; bet aniems kvapas gyvasties ant gyvasties. Ir *kas yra tam tinkas?

* per. 3, 5. 6.

17. Nėsa mes ne esme kaip daug tokių, kurie Dievo žodį perkreipia, bet kaip iš tikrybės, ir kaip iš Dievo, po Dievo akių, kalbame Kristuje.

Perskyrimas 3.

Užtarimas evangeliškojo mokytojų urėdo.

Argi mes vėl pradėdame *patys girtis? arba bau mes privalome, kaip keli, pagiriančių gromatų jusump, arba pagiriančių gromatų iš jūsų.

* per. 5, 12.

2. Jus este mūsų gromata, rašyta mūsų širdyje, pažįstama ir skaitoma visų žmonių;

3. Kurie jus pažįstami pastojote, esą gromata Kristaus, per mūsų sakymo urėdą pagatavyta, ir per *mus rašyta, ne tinta, bet Dvasę gyvojo Dievo, ne į akmens tobyčias, bet į kuniškas širdies tobyčias.

* Jer. 31, 33.

4. Bet tokį nusitikėjimą turime Dievopi *per Kristų.

* Jono 14, 6. a.

5. Ne *kad mes tinką butumbime iš savęs, ką mislyti, kaip iš savęs, bet kad mes tinką esme, tai iš Dievo yra;

* per. 2, 16.

6. Kursai ir mus tinkančius padarė, pilnavoti urėdą naujojo testamento, ne skaitytinės, bet Dvasės. Nėsa skaitytinė žavina, bet *Dvasė gyvus daro.

* Jono 6, 63.

7. Bet jei urėdas, per skaitytines žavinąsis, ir į akmenis įrašytasis, skaistumą turėjo, taip, aža vaikai Izraelio ne galėjo pažiūrėti *į veidą Maižėsiaus dėl skaistumo jo veido, kurs tačiau pasiliauja; * 2 Maiž. 34. 30.

8. Kaip ne turėtų toli daugiaus skaistumo turėti urėdas, *Dvasę duodąsis? * Gal. 3. 14.

9. Nėsa jei urėdas, pražudymą apsakąsis, skaistumo tur, juo daugiaus tas urėdas, *teisybę apsakąsis, apstingą tur skaistumą. * Rym. 1. 17. per. 3. 21.

10. Nės ir ana dalis, kuri peršviešta buvo, ne laikytina yra per skaistumą prieš šį apstingąjį skaistumą.

11. Nės jei tai skaistumo turėjo, kas pasiliauja, juo daugiaus tai šlovės turės, kas pasiliekti.

12. *Taigi tokį nusitikėjimą turėdami, didei †drąsiai elgiamės, * perkš. 4. † Epėz. 6. 19.

13. Ne darydami, kaip Maižėsiaus, kursai savo *veidą dangalu apkabino, kad vaikai Izraelio ne galėjo žiūrėti į galą to, kas pasiliauja. * 2 Maiž. 34. 33. 35.

14. Bet jų *umai yra užkietinti. Nėsa iki šiai dienai tas pats dangalas pasiliekti ne atdengtas ant senojo testamentą, jiems tą be skaitant, kursai Kristuje pasiliauja. * Jėz. 6. 10.

15. Bet iki šiai dienai, kad Maižėsiaus skaitomas, dangalas kaba jiems ant jų širdžių.

16. *Ale kad jie prisiverstų Vieštiespi, tai dangalas būtų atimtas. * Rym. 11. 23. 26.

17. Nėsa *Viešpats Dvasė yra. Bet kur Viešpaties Dvasė, čia valnybė. * Jono 4. 24.

18. Bet dabar pasirodo kiekviena-me iš mūsų, veidu atdengtu, kaip kokiame zerkole, Viešpaties skaistumas, ir mes peršviečiami esme į tą patį abrožą, nuo skaistumo į skaistumą, kaip nuo Viešpaties, kursai Dvasė yra.

Perskyrimas 4.

Evangelijos vaisingumas tikinčiuose, po vargais kariaujančiuose.

Todėl *tokį urėdą turėdami, kaipo †mums mielaširdingystė duota yra, ne pailstame, * per. 3. 6. † 1 Kor. 7. 25.

N. T.

2. Bet vengiame ir paslėptą gėdą, *ir klastomis ne apsieiname, neigi perkreipiame Dievo žodį; bet su tiesos apreiškimu ir gerai elgiamės prieš visų žmonių sąžinę po Dievo akių. * 1 Tes. 2. 5.

3. Taigi jei mūsų Evangelia apdengta, tai ji apdengta *prapuolančiuose, * 1 Kor. 1. 18.

4. Prie kurių šio svieto Dievas netikinčiųjų ūmus apjekinęs, kad ne mato skaištą šviesą Evangelijos apie skaistumą Kristaus, *kursai yra abrozas Dievo. * Ebr. 1. 3. s.

5. Nės mes *ne savę pačius apsakome, bet Jėzų Kristų, jį esantį Viešpatį; bet mus jūsų tarnus delei Jėzaus. * per. 1. 24.

6. Nėsa *Dievas, kursai liepė šviesą iš tamsos prašvisti, tas davė †skaištų šviesumą į mūsų širdis, jeib (per mus) rastų apšvietimas ant išpažinimo skaistumo Dievo veide Jėzaus Kristaus. * 1 Maiž. 1. 3. † 2 Petr. 1. 19.

7. Bet mes tokį skarbą turime žemiškuose rykuose, kad apstingoji macis būtų Dievo, ir †ne iš mūsų. * per. 5. 1. † 1 Kor. 2. 5.

8. Mes turime visur *vargo, bet mes nesitužijame. Mums ne ramu, bet mes ne nusimename. * per. 1. 8. per. 7. 5.

9. Mes kenčiame persekinėjamą, *bet ne esme prastojami. Mes nuspaudžiami, bet ne prapuolame; * per. 37. 24. 33.

10. Ir vis *nešiojamės mirimą Pono Jėzaus ant savo kuno, kad ir gyvastis Pono Jėzaus ant mūsų kuno būtų apreikštas. * Rym. 8. 17.

11. Nėsa mes, gyvi esantieji, visados į *smertį duodami esme dėl Jėzaus, kad ir gyvastis Jėzaus apreikštas būtų ant mūsų smertelnojo kuno. * Ps. 44. 23.

12. Todėl *smertis galingas yra mūsųje, bet gyvastis mūsųje. * 1 Kor. 4. 9.

13. Bet kadangi mes tą pačią tikėjimo dvasę turime, (kaip parašyta yra: *aš tikiu, todėl kalbu,) tai ir mes tikime, o todėl kalbame, * Ps. 116. 10.

14. Ir žinome, kad tas, kursai *Poną Jėzų prikėles, ir mus prikels per Jėzų ir (gyvus) pastatys drauge su jumis. * Darb. Ap. 3. 15. s.

15. Nės vislab tai nusiduosti dė

jūsų, *jeib apstingoji malonė per dėkavojimą daugių Dievą apstingai liaupsintų.

* Rym. 5, 15.

16. Todėl mes ne pailstame; bet, norint mūsų viršutinytis žmogus *pagenda, tai tačiau įvidujis iš dienos į dieną atnaujinamas.

* 1 Petr. 4, 1. † Epėz. 3, 16.

17. Nėsa mūsų *vargas, kursai čėsiškas ir lengvas yra, duoda amžiną ir per visą mierą svarbią šlovę, *Rym. 8, 18.

18. Mums, *ne veizdintiemsiant ant to, kas regima, bet ant to, kas neregima. Nėsa kas regima, tai čėsiška; bet kas neregima, tai amžina.

* Rym. 8, 24. 25.

Perskyrimas 5.

Palinksimojimas tikinčiųjų prieš visokius vargus; galybė Evangelijos.

Bet mes žinome, *mūsų žemiškiems namams šios šėtos suluštant, kad mes turį budavonę, Dievo pabudavotą, †namus ne rankomis padarytus, amžinai esančius danguje.

* Jobo 4, 19. 2 Petr. 1, 13. 14. † Jono 14, 2.

2. Nėsa dėl to ir *išsiilgstame savo namų, iš dangaus esančiųjų, ir geidžiame, tais aprėdyti buti; * Rym. 8, 23.

3. Vienok taip, jei mes tikt aprėdyti, o ne nuogi rasti butumbime.

4. Nėsa koliai šioje šėtroje esme, išsiilgstame, ir apsunkinti esme; kadangi mes velytumbimės veikiaus ne išrėdyti, bet *aprėdyti buti, jeib kas smertelna, pastotų praryta gyvasčio.

* 1 Kor. 15, 53.

5. Bet mus tam įtaisąsis, tai Dievas yra, kurs mums *pradotką, Dvasę, davęs. * per. 1, 22. Rym. 8, 16. 23. Epėz. 1, 13. 14.

6. Bet mes visados linksmi esme, žinodami, kad, koliai kune gyvename, toliai svetur ant kelionės esme Viešpačiui.

7. Nės mes vaikščiojame tikėjime, o ne regėjime.

8. Bet mes linksmi esme, ir *juo labiaus geidžiame, iš kuno iškeliauti, ir namieje buti pas Viešpatį. * Pil. 1, 23.

9. Todėl ir pasiprocevojame, ar namieje, ar svetur ant kelionės budami, *kad jam pamėgtumbime. * Ps. 39, 13.

10. Nėsa mes visi turime *pasirodytis prie sudo krasės Kristaus, jeib kožnas gautų, kaip jis pasielgęs, kune gyvas be budamas, ar gerai, ar piktai.

* Darb. Ap. 17, 31. Rym. 2, 6. per. 14, 10.

11. Togidėl žinodami, *kad Dievo reikia bijotis, lengviai elgiamės su žmonėmis; bet Dievui mes pažįstami esme. Bet aš tikiu, kad ir jūsų sąžinėje pažįstami esme. * Jobo 31, 23.

12. Kad *ne vėl patys pasigirtumbime, bet jums priežastį duotumbime, mumis girtisi, jeib turėtumbite ko girtis prieš tus, kurie iš to, kas po akių yra, giriasi, ir ne pagal širdį. * per. 3, 1.

13. Nėsa jei *per daug darome, tai Dievui per daug darome; jei mierą laikome, tai jums mierą laikome.

* per. 11, 16. 17.

14. Nės meilė Kristaus mus taip verčia, kadangi tai tikime, kad, vienam *už visus numirus, tai jie visi numirę.

* Ebr. 2, 9.

15. O jis todėl *už visus yra numiręs, †jeib tie, kurie gyvi yra, toliau ne sau patims gyvi butų, bet tam, kursai už juos numiręs ir prisikėlęs.

* 1 Tim. 2, 6. † Rym. 14, 7.

16. Todėl iš šio čėso nei vieno ne pažįstame pagal kuną. O norint ir Kristų esme pažinę pagal kuną, tačiau jo jau dabar daugiaus ne pažįstame.

17. Todėl, *jei kas Kristuje yra, tai jis naujas sutvėrimas yra; †kas sena buvo, praėjo; štai, vislab nauja pastoj.

* Rym. 8, 1. 10. † Jėz. 43, 19. Apr. 21, 5.

18. Bet vislab tai nuog Dievo, kursai *mus pats su savimi suderinęs yra per Jėzų Kristų, ir urėdą davęs, suderinimą apsakantį.

* Rym. 5, 10.

19. Nėsa *Dievas buvo Kristuje ir suderino svieta pats su savimi, ir ne prirokavo jiems jų griekus, ir pastatė tarp mūsų žodį apie suderinimą.

* Rym. 3, 24. 25

20. Togidėl mes esme *paslai Kristaus vietoje, nės Dievas graudena per mus; taigi prašome Kristaus vietoje: susiderinkite su Dievu.

* Jėz. 52, 7

21. Nėsa jis tą, *kursai nei jokio grieko nežinojo, už mus †grieku padaręs, jeib **jame pastotumbime teisybe, kuri po Dievo akių tinka.

* 1 Petr. 2, 22. s. † Gal. 3, 13. ** Kol. 1, 14 Epėz. 1, 6. 7. Pil. 3, 9.

Perskyrimas 6.

Graudenimas, Dievo malonę vertai vartoti.

Bet mes *graudename jus, kaip †pagalbininkai, kad ne noprosnai Dievo malonę butumbite priėmę.

* per. 5, 20. † 1 Kor. 3, 9

2. Nės *jis sako: aš išklausiau tavę malonės čėse, ir gelbėjau tavę die-
noje išganymo. †Štai, dabar ma-
lonės čėsas, dabar išganymo diena.

*Jėz. 49, 8. †Luk. 4, 19, 21.

3. Bet ne duokim nei vienam nei
jokio papiktinimo, kad musų urėdas
ne būtų išpeiktas.

4. Bet visuose daiktuose *pasiro-
dykime kaip Dievo tarnai, didime
kantrume, varguose, bėdose, tužbose,

*per. 4, 2.

5. *Mušiuose, kalėjimuose, mai-
štuose, darbuose, budėjimuose, past-
nikavimuose,

*per. 11, 23, 27.

6. *Viežlybystėje, išpažinime, leng-
vybėje, meilingume, Šventoje Dva-
sėje, neveidmainiškoje meilėje,

*1 Tim. 4, 12.

7. Žodyje tiesos, *stiprybėje Dievo,
per ginklus teisybės po dešinės ir po
kairės,

*1 Kor. 2, 4.

8. Per garbę ir per gėdą, per pikta
garsą ir gerą garsą, kaip išvadzioto-
jai, o tačiau teisus;

9. Kaip nepažįstami, o tačiau pa-
žįstami; kaip *miršta, o štai, gyvi
esme; kaip bausti, o tačiau ne už-
mušti;

*per. 4, 10, 11.

10. Kaip smutni, bet visados link-
smi; kaip ubagai, o tačiau kurie daug
bagotais darą; kaip nieko neturį, o
tačiau vislab turį.

11. Ak jus Korintionai, musų bur-
na atsivėrė jusump, musų širdis
linksmu.

12. Musų širdis ne ankšta yra prieš
jus, bet jūsų širdis dar ankštoka prieš
manę.

13. Aš su jumis kalbu, kaip *su savo
vaikais, kad ir jus prieš manę taip
elgtumbitės, ir butumbite linksmi.

*1 Kor. 4, 14.

14. *Ne traukite prie svetimo jungo
su netikinčiais. †Nės ką tur dar-
bo teisybė su neteisybe? kokią drau-
gystę tur šviesybė su tamsybe?

*5 Maiž. 7, 2. Epėz. 5, 11.

15. Kaip sutar Kristus su Bėlialu?
arba kokią dalį tur tikšis su neti-
kinčiuoju?

16. Kaip Dievo bažnyčia sutar su
balvonais? bet *jus este bažnyčia
gyvojo Dievo, kaip ir Dievas taria:
†aš noru juose gyventi ir juose

vaikščioti, ir noru jų Dievas būti, ir
jie tur mano žmonės būti.

*1 Kor. 3, 16. †3 Maiž. 26, 12.

17. Todėl *išeikite iš jų, ir atsiskir-
kite, sako Viešpats, ir ne pakrutikite
nieko nečysto; tai aš jus priimsu,

*Jėz. 48, 20. per. 52, 11. Apr. 18, 4. s.

18. Ir busu *jūsų Tėvas, ir jus bu-
site mano sunus ir dukters, sako vi-
sogaljšis Viešpats. *Jėr. 31, 1. 9, 33. per. 32, 38.

Perskyrimas 7.

Graudenimas ant pašventimo.

Todėlgi, turėdami tokį pažadėjimą,
jus mano mieliausieji, čystykimės nuo
viso apderkimo kuno ir dušios, ir to-
lyn eikime pašventime Dievo baimėje.

2. Priimkite musų žodį; mes nei
vieną ne jartinome, mes *nei vieno
ne pažeidėme, mes nei vieno ne ap-
gavome.

*per. 12, 17. Darb. Ap. 20, 33.

3. Tai ne sakau, kad jus prasudy-
čiau; nėra pirmai jums pasakiau, kad
jus †musų širdyje este, drauge su mu-
mis mirti ir drauge gyvi būti.

*per. 6, 11–13.

4. *Aš su didžiu drąsumu jums kal-
bu, aš daug jums giriuos; aš papil-
dytas esmi palinksminojimu, aš esmi
apstingai pilnas džiaugsmo visame
musų varge.

*Pilem. perkā. 8.

5. Nėsa mums į Macėdoniją iškakus,
musų kunas ne turėjo atilsies, bet
mes visur buvome varge: iš lauko
kova, viduje baimė.

6. Bet *Dievas, kursai žemuosius
palinksmina, tas mus palinksmino at-
ėjimu Titaus.

*per. 1, 3, 4.

7. Ale ne tiktai jo atėjimu, bet ir
tuomi palinksminojimu, kuriuomi jis
palinksminatas buvo dėl jūsų, ir ap-
sakė mums jūsų išsiilgimą, jūsų verk-
smą, jūsų storavojimą už manę, taip
kad dar daugiau pasidžiaugiau.

8. Nėsa *kad aš jus per gromatą
apsmutnijau, to man ne gaila, no-
rint man ir gaila buvo; bet kadangi
aš regiu, tą gromatą jus rasi kokią
mažą valandą apsmutnijusią,

*per. 2, 4.

9. Tai tačiau dabar džiaugiuos, ne
tuomi, kad jus apsmutnyti este, bet
kad jus apsmutnyti este ant gailės-
čio. Nėsa jus pagal Dievą este ap-
smutnyti, jeib jus minau iš musų nei
jokios iškados nei jokiam dalyke
ne gautumbite.

10. Nėsa smutka pagal Dievą daro gailę ant išganymo, kurio nei vienas nesigail; bet svieto smutka daro smertį.

11. Štai, tas pats daiktas, kad dieviškai apsmutnyti este, kokią procę tas pas jus padarę, beje atsisteisinimą, papykj, baimę, išsiilgimą, storavojimą, pakoravojimą! jus visuose dalykuose pasirodėte, čysti esą tame dalyke.

12. Todėl, norint jums rašiau, tai tačiau toktai ne nusidavė dėl to, kurs įartino, o ir ne dėl to, kurs įartintas yra, bet dėl to, jeib jūsų procę už mus apsireikštų pas jus po Dievo akių.

13. Todėl mes palinksminti esme iš to, kad jus palinksminti este. Bet dar juo apstingiaus pasidžiaugėmės iš džiaugsmo Titaus; nėra jo dvasė yra atsigaivinusi iš jūsų visų.

14. Nėsa tame, ką aš po jo akių apie jus gyriau, ne apgėditas esmi; bet lyg kaip vislab tiesa yra, ką aš jums esmi kalbėjęs, taip ir mūsų pagyrimas po Titaus akių tiesa pastojų.

15. Ir jis juo širdingesnis prieš jus yra, minėdamas visų jūsų *paklusnumo, kaip jus jį su baimę ir drėbėjimu este priėmę. * per. 2, 9.

16. Aš džiaugiuos, kad aš ant jūsų visai galiu pasitikėti.

Perskyrimas 8.

Graudenimas ant dosningų dovany
vargingiesiems.

Aš apsakau jums, mieli broliai, *Dievo malonę, kuri (Dievo) susirinkimuose Macėdonioje yra duota. * Rym. 15, 26.

2. Nėsa jų džiaugsmas tenai buvo apstingas, kadangi jie daugumu vargų išmėgiti buvo. Ir kažėig jie labai vargingi buvo, tačiau jie bagočiai davė visoje prastybėje.

3. Nėsa pagal visą įgalėjimą (tai aš atliudiju), o ir per įgalėjimą jie buvo noringi duoti.

4. Ir meldė mus, labai ragindami, kad *priimtumbime geradėjystę ir nudalijimą rankiaus, ant pagalbos šventiesiems. * per. 9, 1. Darb. Ap. 11, 29.

5. Ir ne, kaip nusitikėjome, bet jie patys pasidavė pirmiaus Viešpačiui, ir potam mums per Dievo valę,

6. Kad turėjome Titų pagraudenti, jeib jis, kaip pirma buvo pradėjęs,

taipo ir tarp jūsų tokią geradėjystę ištaisytų.

7. Bet lygiai kaip jus visame bagoti este, tikėjime, ir žodyje, ir išpažinime, ir visokiame stropume, ir jūsų meilėje prieš mus, taipojau dabokitės, kad ir šioje geradėjystėje bagoti butumbite.

8. Ne sakau, kaip paliepdamas; bet kitiems taip besiprocevojant, tai aš bandau ir jūsų meilę, bau jį tikros veislės esanti.

9. Nėsa jus žinote malonę mūsų Pono Jėzaus Kristaus, *kad, norint jis bagotas yra, tačiau vargingu (neturtingu) pastojų dėl jūsų, jeib jus per jo neturtą pralobtumbite. * Sak. 9, 9. Mat. 8, 20. Luk. 9, 58.

10. Ogi aš savo mislį tame dalyke pasakau. Nėsa tai jums naudinga, kurie jus pernai pradėjote, ne tiktai daryti, bet ir norėti.

11. Bet dabargi išpildykite ir darymą, jeib, lyg kaip čia yra veikus umas *norėti, taipjau čia butų ir veikus umas daryti, iš to, ką turite. * Pil. 2, 13.

12. Nėsa jei kas *noringas yra, tai jis yra (Dievui) pamėgstas, pagal tai, kaip jis tur, o ne, kaip jis ne tur. * Pam. Ž. 3, 28. Mark. 12, 43.

13. Tai ne nusiduoda su ta mislimi, kad kiti pakajaus turėtų, o jus priešpaudos; bet kad lygumas butų.

14. Taip te pašlužiąją jūsų apstas *jų neturtui per šią brangią gadynę, kad ir jų apstas potam pašlužytų jūsų pristokimui, ir lygumas nusiuduotų, * per. 9, 12.

15. Kaip parašyta yra: *daug surenkąsis ne turėjo perdaug; ir maž surenkąsis ne stokojo. * 2 Maiž. 16, 18.

16. *Bet Dievui dėkui, kursai tokią procę dėl jūsų davę į širdį Titaus. * per. 9, 15. 1 Kor. 15, 57.

17. Nės jis tiesa pagraudenimą priėmė; bet kadangi jis taip labai procevojos, tai jis iš savęs paties pas jus nukeliavo.

18. Bet mes vieną brolių su juomi siuntėme, kursai giriamaš Evangelijoje per visus susirinkimus.

19. Ale ne tikt tai, bet jis ir yra susirinkimų paskirtas per draugą mūsų kelionės šioje geradėjystėje, *per mus ištaisomoje Viešpačiui ant

garbės, ir ant pagyrimo jūsų geros valės.

* Gal. 2, 10.

20. Ir to saugojamės, kad mus ne kas apžodžiuotų dėl kokios bagotinos dovanos, kuri per mus ištaisoma yra.

21. Ir dabojamės, kad tai viernai nusiduotų, ne tiktai po akių Viešpaties, bet ir žmonių.

22. Ogi mes su juomi siuntėme ir mūsų brolių, kurį mes tankiai ne viename dalyke numanėme pasiprocevoję, bet dabar juo daugiau pasiprocevoję.

23. O mes ir jums didei tikimės, ar *tai būtų dėl Titaus, (kursai mano draugas ir pagalbininkas tarp jūsų yra,) ar dėl mūsų brolių, (kurie *paštalai yra susirinkimų ir garbė Kristaus.)

* per. 7, 13. per. 12, 18. † Rym. 16, 7.

24. Taigi parodykite dėl to išrodymą savo meilės ir *mūsų gyriaus apie jus ant šių, ir atvirai po akių susirinkimų.

* perkš. 9. per. 7, 14.

Perskyrimas 9.

Kodėl reikalas dovanas greitai ir viernai nusiųsti.

Nėsa apie tokią *dovaną, šventiems duodamą, ne privalu jums rašyti.

* per. 8, 4. 20.

2. Nės žinau jūsų *gerą valę, kurią giriu Macėdoniškiams (sakydamas): Akaja pernai gatava buvo, ir jūsų paveikslas daug paragino.

* per. 8, 19.

3. Bet šius brolius todėl siunčiau, kad mūsų gyrius iš jūsų tame dalyke ne nieku pavirstų, ir kad jūs gavai butumbite, lygiai kaip aš apie jus esmi sakęs,

4. Jeib Macėdoniškiams su manimi drauge ateinant ir jus negatavus randant, mes (ne sakysu jus,) gėdos ne gautumbime iš tokio gyriaus.

5. Bet aš per reikalingą daiktą laikiau, brolius pagraudenti, kad jie pirma užeitų pas jus, ištaisyti šitą pirma pažadėtą žėgnonę, jeib ji gatava būtų, taip, kad būtų žėgnonė, o ne šykštumas.

6. Bet tai misliju: *kas skapai sėja, tas ir skapai piaus, ir kas su žėgnone sėja, tas ir piaus su žėgnone;

* Pam. Ž. 22, 8.

7. Kožnas pagal savo širdies valę,

ne su apmaudu, arba iš nevalės; nėra *linksmai duodantį Dievas myl.

* 2 Maiž. 25, 2.

8. Bet Dievas gal daryti, kad visokia malonė tarp jūsų bagotinga būtų; kad jus, visame visuose pilną pritekimą turėdami, turtingi pastotumbite ant visokių gerų darbų;

9. Kaip parašyta yra: *jis yra išbarstęs ir davęs vargdieniams; jo teisybė išlikti amžinai.

* Ps. 112, 9. Pam. Ž. 11, 24.

10. Bet tas, kursai *sėklos sutenka sėjėjui, tas juk ir duonos duos valgiui, ir daugsis jūsų sėklą, ir užaugdys *uoglių jūsų teisybės;

* Jėz. 55, 10. † Oz. 10, 12.

11. Kad bagoti butumbite visuose daiktuose su visu prastumu, kursai daro *per mus dėkavojimą Dievui.

* per. 1, 11. per. 4, 15.

12. Nėsa pagalba šios dovanos ne tiktai stoką šventųjų atpildo, bet ir *apstinga yra tame, kad daug Dievui dėkavoja per šį mūsų vierną pašlužijimą,

* per. 8, 14.

13. Ir garbina Dievą už jūsų paklusnų išsipazinimą Evangelijos Kristaus, ir už jūsų prastą dovanų davimą jiems ir visiems,

14. Ir per savo maldas už jus, kurie jūsų išsiilgsta dėl apstingosios Dievo malonės jusyje.

15. Bet Dievui dėkui už jo neiškalbamąją dovaną.

Perskyrimas 10.

Draudimas nuo išvadžiojimo netikrųjų apaštalių.

Bet aš, Povilas, graudenu jus, per *romybę ir lengvybę Kristaus, kursai pats tarp jūsų budamas menkas esmi, bet kitur budamas drąsus esmi prieš jus.

* Rym. 12, 1.

2. Bet meldžiu, kad man ne reiktų, pačiam ten esant, drąsiai elgtis su tuom drąsumu, kurs man prirokuojamas, prieš kelis, kurie mus kaltina, buk mes besielgią kunišku budu.

3. Nėsa norint mes kune krutame, tai tačiau mes ne *kariaujame kunišku budu.

* 1 Tim. 1, 18.

4. Nėsa *ginklai mūsų kariavimo ne kuniški, bet galingi po Dievo akių, suardyti padrutinimus, *Epėz. 6, 13.

5. Kuriais suardome sudumimus ir visą aukštybę, pasikeliančią prieš

Dievo išpažinimą, ir sugauname visą išmintį po paklusnumu Kristaus;

6. Ir gatavi esme *atkeršyti kožną nepaklusnumą, kada jūsų paklusnumas išsipildys. *Darb. Ap. 8, 20. 1 Kor. 5, 3, 4, 5.

7. Ar ant to veizdite, kas po akių yra? jei kas tikis, Kristaus esąs, tas vėl tai savyje te mislija, kad, lygiai kaip jis Kristaus yra, taip ir mes Kristaus esme.

8. O *norint ir mažumą daugiaus girčiaus ėmusų macies, kurią Viešpats mums davęs, jus pagerinti ir ne pagadinti, ne pavirščiau į gėdą. *per. 12, 6. † 1 Kor. 5, 2, 4, 5.

9. (Bet tai sakau,) kad ne mislytumbite, manę norėjusį jus ganditi *gromatomis. *1 Kor. 5, 9, 11.

10. Nėsa gromatos (sako jie) sunkios ir drutos; *bet pribuvimas kuno silpnas, ir kalba per nieką laikytina. *perk. 1.

11. Kursai toks yra, tas te mislija, kad kokie mes esme su žodžiais gromatose, kitur budami, tokieju drįstame buti ir pačiu darbu, *čia budami. *per. 12, 20. per. 13, 2, 10.

12. Nėsa mes *ne drėsime tiems prisilygintis, arba tarp tų rokuotis, kurie savę patys giriasi. Bet jie savę savimi mierodamies, ir savę pagal savę pačius per aukštus laikydamies, nieko ne išmano. *per. 3, 1. per. 5, 12.

13. Bet mes nesigirsimės per mierą, bet tiktai *pagal mierą davado, per kurį mums Dievas tą mierą numieravo, atsiekti ir iki jūsų. *Rym. 12, 3.

14. Nėsa mes ne per toli išsitiesiam, lyg kaip ne atsiekią iki jūsų; nėsa mes juk ir iki jūsų iškakome su Evangėlia Kristaus.

15. Ir *nesigiriame per mierą svetimais darbais, bet nusitikime, kad, jūsų tikėjimui jussyje jau paaugus, mes pagal savo davadą dar toliaus iškaskią, *Rym. 15, 20.

16. Ir Evangėlią taipojau ir tiems apsakysią, kurie anapus jūsų gyvena, ir nesigirsią tuomi, kas per svetimą davadą pataisyta.

17. Bet jei *kas giriasi, tas tesigirie Viešpatimi. *Jér. 9, 23, 24. 1 Kor. 1, 31.

18. Nėsa ne dėl to kas yra tikrai tinkas, kad jis pats savę giria, bet kad jį Viešpats giria.

Perskyrimas 11.

Povilo iškėstieji darbai bei pavojumai.

Duok Dieve, kad jus ben mažumą manęs pakęstumbite paikystėje; ogi beje jus man tai pakenčiate.

2. Nėsa aš žėlavojiu už jus Dievo žėlavojimu. Nėsa aš jus pavierijau vienam vyrui, jeib *čystą mergą Kristui privesčiau. *3 Maiž. 21, 13. Epėz. 5, 26, 27.

3. Bet aš bijaus, kad ne, kaip *žaltys Jėvą išvadžiojo savo klasta, taipjau ir jūsų umai attraukti butų nuo prastybės Kristuje. *1 Maiž. 3, 4, 13.

4. Nėsa jei kas pas jus ateidamas kitą Jėzų apsakytų, kurį mes ne apsakėme, arba jei jus kitą dvasę gautumbite, kurią ne este gavę, arba *kitą Evangėlią, kurią jus ne este priėmę, tai jus tokiai vertai kęstumbite. *Gal. 1, 8, 9.

5. Nėsa aš *tariuos, ne mažesnis esąs už aukštuosius apaštalus. *per. 12, 11. 1 Kor. 15, 10. Gal. 2, 6, 9.

6. Ir kažėig *paikas esmi kalboje, tačiau ne paikas esmi išpažinime. Bet aš gerai pažjstamas esmi pas jus visur. *1 Kor. 2, 1, 2, 13. Epėz. 3, 4.

7. Arba ar aš susigriešijau, savę pasižemindamas, jeib jus butumbite paaukštinti? nėsa aš jums Evangėlią *dovanai ėapsakiau. *1 Kor. 9, 12, 18. † t. e. dykai.

8. Ir kitus susirinkimus išplėšiau, algą nuo jų imdamas, jeib jums (Dievo žodi) apsakysčiau.

9. O kaip aš pas jus budamas stochojau, nei vieną *ne apsunkinau; (nėsa mano neturtą atpildė broliai, kurie iš Macėdonios atėjo,) ir visuose dalykuose jus ne apsunkindamas laikysiu, o dar ir toliaus taip laikysiu. *per. 12, 13.

10. Kaip tikrai Kristaus tiesa manyje yra, taip man tas gyrius žemėse Akajos ne tur but užgintas.

11. Kodėl tai? *Ar kad aš jus rasi ne myliu? Dievas tai žino. *per. 6, 11—13.

12. Bet ką aš darau, ir ką aš darysu, tai dėl to darau, *kad priežastį atkirsčiau tiems, kurie priežasties jėško girtis, kad jie esą, kokie mes. *1 Kor. 9, 12.

13. Nės *tokie netikri apaštalai ir klastingi darbininkai Kristaus apaštalais dedasi esą. *Pil. 3, 2.

14. O tai ir ne dyvai; nėsa jis pats,

šėtonas, pasiverčia į angielą šviesos.

15. Todėl tai ne didis daiktas, jei ir jo tarnai pasiverčia į apsakotojus teisybės, kurių *galas bus pagal jų darbus.

* Pil. 3, 19.

16. Vėl sakau, kad ne kas mislytų, manę *paiką esantį. Bet jei ne, tai priimkite manę per paiką, kad ir aš mažumą girčiau.

* per. 12, 6.

17. Ką aš dabar kalbu, tai nekalbu kaip Viešpatyje, bet kaip paikystėje, kadangi į gyrių parėjome.

18. Kadangi daug girias pagal kuną, tai *ir aš girsuos. * per. 10, 13. per. 12, 9.

19. Nėsa jus mielai pakenčiate durnius, *išmintingi budami.

* 1 Kor. 4, 10.

20. Jus pakenčiate, jei kas jus verginiais daro, jei kas jus lupa, jei kas jums ima, jei kas jums tyčiojas, jei kas jus į veidą muša.

21. Tai sakau pagal negarbę, kaip kad butumbime silpni pastoję. Antgi ko kas drįsta, (paikystėje kalbu,) ant to ir aš drįstu.

22. Jie Ebrėonai, aš taipojau; jie Izraėlytai, aš taipojau; jie giminė Abraomo, aš taipojau.

23. Jie Kristaus tarnai, (paikai kalbu), aš begu ko daugiaus esmi. *Aš daugiaus dirbau, aš daugiaus mušių kentėjau, aš tankiaus sugautas, tankiai smerties bėdose buvau.

* 1 Kor. 15, 10.

24. Nuo Žydų gavau penkis kartus po *keturisdešimtis kirčių be vieno.

5 Maiž. 25, 3.

25. *Tris kartus esmi plaktas, į vieną kartą akmenimis mėtytas, tris kartus laivo sudaužyme skendėjau, dienas ir naktis perleidau gilybėje jurių.

* Darb. Ap. 16, 22. s. † Darb. Ap. 14, 19. s.

26. Aš tankiai keliavau, aš buvau bėdoje *ant vandens, bėdoje tarp razbaininkų, bėdoje tarp Žydų, bėdoje tarp pagonų, bėdoje miestuose, bėdoje pusčioje, bėdoje ant jurių, bėdoje tarp netikrų brolių.

* Darb. A. 27, 2. s.

27. Nusivarginime ir *nusidirbime, daugybėje budėjimų, alkime ir troškime, daugybėje pastnįkavimų, šaltyje ir nuogume.

* per. 6, 5.

28. Be to, kas šaip nusiduosti, butent, kad aš kas dieną esmi užkabinamas, *ir rupinu už visus susirinkimus.

* Darb. Ap. 20, 18. s.

29. Kas silpnas, o aš ne pasilpstu? kas papiktinamas, o aš nedegu?

30. Jeigi reikia girtis, *girsuos savo silpnybe.

* per. 12, 5.

31. Dievas ir Tėvas mūsų Pono Jėzaus Kristaus, *kursai te esie pašlovintas amžinai, žino, manę ne meluojantį.

* Rym. 1, 23.

32. *Damaške žemės valdonas karaliaus Arėto sergėjo Damaškėnų miestą, ir norėjo manę sugauti.

* Darb. Ap. 9, 24.

33. Ir aš *pintinyje pro langą per murą buvau nuleistas, ir išbegau iš jo rankų.

* Joz. 2, 15. Darb. Ap. 9, 23.

Perskyrimas 12.

Povilo gyrius ir apreiškimas, prieš jo priešininkų garbės godą statytas.

Girtis tiesa man niekam nedera, tačiau aš ateisu ant regėjimų bei apreiškimų Viešpaties.

2. Aš pažįstu žmogų Kristuje pirm keturiolika metų, (ar jis kune buvęs, tai ne žinau; arba ar jis kune ne buvęs, ir tai ne žinau; Dievas tai žino). Tas buvo paimtas iki į trečiąjį dangų.

3. Ir aš pažįstu tą žmogų, (ar jis kune buvęs, arba ar jis kune ne buvęs, ne žinau; *Dievas tai žino).

* per. 11, 11.

4. Jis buvo paimtas į rojų ir girdėjo neiškalbamus žodžius, kuriuos nei vienas žmogus ne gal sakyti.

5. Tuomi girsuos; bet savimi nesigirsuos, kaip tiktai savo *silpnybe.

* per. 11, 30.

6. Ir *jei girčiau, todėl ne paikai daryčiau, nėra tiesą sakyčiau. Bet to vengiu, kad manę ne kas per didesnę laikytų, ne kaip manę mato esant, arba iš manęs gird.

* per. 10, 8. per. 11, 16.

7. Ir jeib aš ne per labai pasiaukštinčiau tuo aukštu apreiškimu, duotas man yra kuolas kunui, butent šėtono angelas, kursai manę *kumsčiomis muštų, idant ne per labai pasiaukštinčiau.

* Joho 2, 6.

8. Dėl to tris kartus Viešpatį esmi meldęs, kad nuo manęs atstotų.

9. Ir jis man yra sakęs: te pakanka tau mano malonė; nėra mano syla silpnuose macni. Todėl mielčiausiai girsuos savo silpnybe, kad Kristaus stiprybė pas manę gyventų.

10. Todėl esmi linksmos širdies silpnybėse, išdarkymuose, bėdose,

persekinėjimuose, tužbose, Kristaus dėlei. Nėsa silpnas budamas, drutas esmi.

11. *Aš durniu pastojau besigirdamas; ant to jus manę per nevalę privertėte. Nėsa aš turėčiau jūsų pagirtas buti, kadangi įnieku mažesnis ne esmi už didžiuosius apaštalus, norint niekas esmi.

* per. 11, 1. 6. † per. 11, 5.

12. Nėsa juk apaštalo ženklai tarp jūsų daryti yra su visu kantrumu, su ženklais ir su stebuklais ir su darbais.

13. Kasgi tai yra, kuriame jus prastesni este už kitus susirinkimus, kaip tiktai, kad aš pats jus ne *apsunkinau? atleiskite man šį grieką.

* per. 11, 9. † 1 Kor. 9, 12.

14. Štai, aš *gatavas esmi, trečią kartą jus atlankyti, ir ne noru jus apsunkinti. Nėsa aš ne to jėškau, kas jūsų yra, bet jūsų pačių. Nėsa ne vaikai tur gimdytojams skarbų rinkti, bet gimdytojai vaikams.

* per. 13, 1.

15. Bet aš labai mielai noru guldyti *ir guldytas buti už jūsų dušias; kačėig aš jus labai didei myliu, o tačiau maž mylimas esmi. * per. 1, 6.

16. Ale testovie taip, kad aš jus *ne apsunkinau, bet kytrus budamas, aš su kytryste jus sugavau.

* per. 11, 9. † 2 Tes. 3, 8.

17. Ale ar aš bene ką apgavau per kelis tų, kuriuos aš pas jus esmi siuntęs?

18. *Titų pagraudenau, ir su juomi siunčiau vieną brolių. Ar bene Titus jus apgavo? ar mes ne toje pačioje dvasėje elgėmės? ar mes ne tomis pačiomis pėdomis vaikščiojome?

* per. 8, 6. 16. 18.

19. Ar vėl mislijate, mus prieš jus atsikalbančius? mes kalbame Kristuje po Dievo akimi. Bet vislab tai mes darome, mano mieliausieji, jums ant pagerinimo.

20. Nėsa bijaus, kad aš *atėjęs, jus ne tokius rasiąs, kokius noru, o ir kad jus manę taipojau ne tokį rasią, kokį jus norite, kad čia ne būtų barnių, pavydėjimų, papykių, vaidų, pakalbėjimų, įkalbėjimų, įpasiputimų, maištų;

* per. 10, 2. † 1 Kor. 4, 6.

21. Kad ne, man vėl atėjus, mano

Dievas manę pažemintų pas jus, ir turėčiau smutnytis iš daug *pirm to susigriešijusių ir Dievopi ne prisivertusių, dėl nečystybės bei kekšavimo bei neviežlybumo, kuriuos jie darę.

* per. 13, 2.

Perskyrimas 13.

Pagraudėnimas ant prisivertimo.

Jei trečią kartą pas jus ateisu, tai *dviejų arba trijų liudininkų burnoje turėsstovėti visokia prova. * Jono 8, 17. a.

2. Aš jums tai pirma sakiau, ir tai jums pirma sakau, kaip pas jus budamas antrą kartą, ir dabar kitur budamas tai rašau, pirma susigriešijusiems ir kitiems visiems: kad aš vėl ateisu, tai ne čėdysu.

3. Kadangi jus jėškote, ben vieną kartą pabandyti tą, kursai manyje kalba, butent Kristų, kursai tarp jūsų ne silpnas, bet galingas yra tarp jūsų.

4. Ir norint jis nukryžiuotas *silpnybėje, tai tačiau jis gyvas yra stiprybėje Dievo. Ogi norint mes ir silpni esme jame, tai tačiau mes gyvi esmi su juomi stiprybėje Dievo tarp jūsų.

* Pil. 2. 7. a.

5. *Išsimėginkitės patys, bau tikėjime este; mėginkitės patys. Arba ar jus savęs pačių ne pažįstate, į Jėzų Kristų jusyje esantį? jei jus ne rasi netinką este pastoję.

* 1 Kor. 11, 28. † Rym. 8, 9. 10. Gal. 2, 20. Kol. 1, 27.

6. Bet aš nusitikiu, jus išpažįstant, mus ne esant netinkančius.

7. Bet aš Dievo meldžiu, kad jus nieko pikto ne darytumbite; ne, jeib mes tinką išsirodytumbime, bet jeib jus gero darytumbite, o mes kaip netinką butumbime.

8. Nės mes nieko ne galime prieš tiesą, bet už tiesą.

9. Bet mes džiaugiamės, kad mes silpni esme, o jus stiprus este. Ogi to mes ir meilijame, butent jūsų tobulystės.

10. Todėlei aš, ir *kitur budamas, tai rašau, kad man ne reikėtų, man pas jus esant, aštrumo parodyti pagal tą įmacį, kurią man Viešpats davęs yra ant pagerinimo, o ne ant pagadinimo.

* per. 2, 3. † per. 10, 8.

11. Paskučiaus, mieli broliai, *džiaugkitės, bukite tobuli, linksminkitės, tu-

rėkite vieną mislį, bukite pakajų mylį: tai Dievas meilės † ir pakajaus su jumis bus.

* Pil. 4, 4. † Rym. 15, 33.

12. *Sveikinkitės kits kitą šventuoju pasibučiavimu. Jus sveikina visi šventieji.

* 1 Kor. 16, 20. s.

13. Malonė mūsų Pono Jėzaus Kristaus, bei meilė Dievo, bei draugystė šventosios Dvasės te esie su jumis visais. Amen.

(Antroji gromata Korintionump siūsta iš Pilipų Macėdonioje per Titų ir Lukošų.)

Gromata švento Povilo Galatėnump.

Perskyrimas 1.

Apie Galatėnų netvirtų ir Povilo apaštališkąjį urėdą.

Povilas, apaštalas, (ne *nuo žmonių, o ir ne per žmones, bet per Jėzų Kristų bei Dievą Tėvą, kursai jį † iš numirusių prikėlęs),

* per. 11, 12. † Nua. Ap. 3, 15. s.

2. Ir visi broliai, pas manę esantieji, susirinkimams Galatioje:

3. *Malonė te esie su jumis ir pakajus nuo Dievo Tėvo bei mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus,

* Rym. 1, 7. 1 Kor. 1, 3. Epėz. 1, 2. 1 Petr. 1, 2. 2 Jono p. 3.

4. Kursai *pats pasidavė už mūsų griekus, jeib jis mus išgelbėtų nuo šio dabar esančiojo † nelabo svieto, pagal valę Dievo ir mūsų Tėvo,

* per. 2, 20. 1 Tim. 2, 6. Tit. 2, 14. † 1 Jon. 5, 19.

5. *Kuriam te esie garbė nuo amžių iki amžių. Amen.

* 2 Tim. 4, 18.

6. Tai man dyvai, kad jus taip veik *duodatės nusikreipti nuo to, kursai jus pavadino malonėje Kristaus, ant kitos Evangėlios,

* per. 5, 8.

7. Norint nei jokios kitos ne yra, kaip tikt, kad keli yra, kurie jus *supainioja, norėdami Kristaus Evangėlią perkreipti.

* Darb. Ap. 15, 1. 24.

8. Bet norint ir mes, arba koks angielas iš dangaus, jums kitą Evangėlią apsakytų, ne kaip kurią mes jums apsakėme, *tas testovie prakeiktas.

* 1 Kor. 16, 22.

9. Kaip mes dabar sakėme, taip ir vėl sakome: jei kas jums kitą Evangėlią apsakė, ne kaip kurią gavote, tas testovie prakeiktas.

10. Argi *aš dabar kalbu žmonėms, ar Dievui ant pašlužijimo? arba ar aš misliju žmonėms įtikti? jei dar žmonėms įtikti įeškočiau, tai aš ne bučiau Kristaus tarnas.

* 1 Tes. 2, 4.

11. Bet *aš jums žinę duomi, mieli broliai, kad Evangėlia, manęs apsa-

kytoji, ne esanti žmogiška. * 1 Kor. 15, 1. 3.

12. Nės aš tą *nei nuo jokio žmogaus ne gavau, nei išmokau, bet per apreiškimą Jėzaus Kristaus.

* 1 Kor. 11, 23.

13. Nėsa juk jus girdėjote apie mano pirmąjį pasielgimą Žydų viroje, *kaip aš per mierą Dievo susirinkimą persekinėjau ir tą pustijau,

* Darb. Ap. 26, 9. s.

14. Ir tarpau Žydų viroje labiaus už daug man lygiųjų mano giminėje, ir be miers storavojau už tėvų zokaną.

15. Bet kaip Dievui pamėgo, kursai *manę nuo mano augyvės žyvato išskyręs, ir pavadinęs per savo malonę,

* Rym. 1, 1.

16. Jeib jis savo Sunų *apreikštų manyje, kad aš jį per Evangėlią apsačiau tarp pagonų, tuoju pasi-skubinau, ir ne susirodijau dėl to su kunu bei krauju.

* Mat. 16, 17.

17. O aš ir ne atėjau į Jėruzalę pas tus, kurie pirm manęs apaštalai buvo, bet nusitraukiau į Arabiją, ir sugrįžau į Damašką.

18. Potam po *trijų metų atėjau į Jėruzalę, Petrą matyti, ir pasilikau pas jį penkiolika dienų.

* Darb. Ap. 9, 26.

19. Bet kitų apaštalų aš nei vieno ne mačiau, kaip tikt *Jokubą, Viešpaties brolių.

* Mat. 13, 55.

20. Bet ką aš jums rašau, štai, Dievas žino, aš ne meluoju.

21. Potam aš *atėjau į žemes Syrios bei Cilicios.

* Darb. Ap. 9, 30.

22. Bet aš nepažįstamas buvau pagal veidą krikščioniškiems susirinkimams Judėjoje.

23. Ir jie buvo tiktai girdėję, kad tas, kursai pirm to mus persekinėjo, dabar apsakęs tą viera, kurią jis pirma pustijo;

24. Ir garbino Dievą dėl manęs.

Perskyrimas 2.

Povilo prisilyginimas apaštalam, susivaidijimas su Petru. Sakymas apie tikėjimo teisybę.

Paskui po keturiolika metų aš vėl nukeliavau aukštyn į Jėruzalę su Barnabu, o ir Titų drauge ėmiau.

2. Bet aš keliavau aukštyn iš apreiškimo ir susikalbėjau su jais apie Evangeliją, kurią aš apsakau tarp pagonų, ir ypačiai su tais, kurie garbėje stovėjo, jeib ne noprošnai bėgčiau arba bėgęs bučiau.

3. Bet ir Titus ne buvo priverstas apsiaustyti, kursai su manimi buvo, kažėig *Grykas budamas. * Darb. Ap. 16, 3.

4. Nėsa kaip *keli netikri broliai įsiveržė ir drauge įsišlaistė buvo, pertardyti mūsų valnybę, kurią mes turime Kristuje Jėzuje, kad jie mus (po zokanu) paverstų, * Darb. Ap. 15, 24.

5. Mes tiems nesilenkėmės, nei adyną paduotais buti, jeib *tiesa Evangelijos prie jūsų išliktų. * per. 3, 1.

6. Bet apie tus, kurie garbėje stovėjo, — kokie norjs jie pirm to ir yra buvę, man nieko ne rup, *nėsa Dievas ne atboja nei šiokių nei tokių žmonių, — bet manę tie, kurie garbėje stovėjo, nieko kito ne mokino. * Darb. Ap. 10, 34. a.

7. Bet vėl matydami, *man pavie-rytą esant Evangeliją neapipiaustymui, lyg kaip Petru Evangeliją apipiaustymui; — * Darb. Ap. 13, 46.

8. (Nėsa kurs su Petru galingas buvo apaštalų šlužmoje tarp apipiaustytųjų, tas ir su manimi buvo galingas tarp pagonų;) —

9. Ir išpažindami malonę, man duotąją, Jokubas ir Kėpas ir Jonas, kurie per stulpus laikomi buvo, davė man bei Barnabui dešinę ranką, ir su mumis sutarė, kad mes tarp pagonų, bet jie tarp appiaustymo (Dievo žodį) apsakytų.

10. Tiktai, kad mes *vargdienių minė- tumbime, koktai aš ir ne tingėjau daryti. * Darb. Ap. 11, 30. per. 12, 25. per. 24, 17.

11. Bet Petru į Antiokią atėjus, prieštaravau aš jam į akis; nėsa jis buvo apskūstas.

12. Nėsa pirm to, dar ne atėjus keliems nuo Jokubo, jis podraugiai su pagonais valgė; bet tiems atėjus, jis atsitraukė ir atsiskyrė todėl, kad

jis tų, kurie iš appiaustymo buvo, bijojos.

13. O su juomi veidmainavo ir kiti Žydai, taip, aža ir Barnabas išvadžio- tas buvo, kad su jais veidmainuotų.

14. Bet aš matydamas, juos ne po tiesumu vaikščiojant pagal Evangė- lios tiesą, tariau Petru, *visiems be girdint atvirai: jei tu, Žydas budamas, pagoniškai elgiesi, o ne žydiškai, kamgi verti pagonus žydiškai elgtis? * 1 Tim. 5, 20.

15. Norint mes gimę Žydai, o ne griekininkai iš pagonų esme;

16. Bet, žinodami, *žmogų teisų ne pastojantį per zokano darbus, bet per tikėjamą į Jėzų Kristų, tai ir mes tikime į Kristų Jėzų, jeib mes teismus pastotumbime per tikėjamą į Kristų, o ne per zokano darbus. Nėsa per zokano darbus ne pastoja teismus nei joks kunas. * Darb. Ap. 15, 10, 11. Rym. 3, 20, 28. per. 4, 5. per. 11, 6. Epėz. 2, 8. a.

17. Bet jeigu mes, kurie įėskome per Kristų teismus pastoti, dar ir patys griekininkais turėtumbime išrasti buti, tai Kristus būtų grieko tarnas. Ap- saugok Dieve!

18. Bet jei aš, ką suardžiau, vėl budavojau, tai aš pats savę padarau peržengtoju.

19. Ale aš per zokaną zokanui esmi numiręs, *jeib Dievui gyvas bučiau; aš nukryžiuotas esmi su Kristumi. * Rym. 14, 7.

20. Bet aš gyvas esmi, tačiau dabar ne aš, *bet Kristus gyvas yra manyje. Nėsa ką aš dabar gyvas esmi kune, tai gyvas esmi tikėjime Dievo Sunaus, kursai manę mylėjęs, ir †pats savę už manę pasidavęs. * 2 Kor. 13, 5. † Gal. 1, 4. a.

21. Aš ne atmetu Dievo malonę; nėsa *jei per zokaną teisybė ateiti, tai Kristus noprošnai numiręs. * per. 3, 18.

Perskyrimas 3.

Tikėjimo teisybė patvirtinama; tikrasis zokano vartojimas parodomas.

Ak jus *n'išmintingieji Galatėnai, kas jus aprmonijo, kad tiesai ne klausote, kuriems Kristus Jėzus buvo po akių moliavotas, o dabar tarp jūsų yra nukryžiuotas? * 1. uk. 24, 25.

2. Aš vienat tai noru iš jūsų iš- mokti: ar jus Dvasę gavote per zo- kano darbus, arba ar per apsakymą apie tikėjamą?

3. Ar jus tokie neišmaną este? dvasėje pradėjote, argi dabar kune baigsite?

4. Argi tiek noprosnai iškentėjote? jei tiktai būtų noprosnai!

5. Taigi tas, kursai jums Dvasę pri-duoda ir tokius darbus daro tarp jųsų, ar jis tai daro per zokano dar-bus, ar *per apsakymą apie tikėjimą?

* Rym. 10, 8.

6. Lygiai kaip *Abraomas Dievui tikėjo, ir jam tai prirokuota yra per teisybę.

* Rym. 4, 3. a.

7. Taipgi dabar išpažįstate, kad tie, kurie iš tikėjimo yra, Abraomo vai-kai yra.

8. Bet raštas tai pirma matė, Dievą pagonus teisius darantį iš tikėjimo; todėl apsako jis Abraomui: *tavyje bus peržegnoti visi pagonai. * 1 Maiž. 12, 3. a.

9. Taigi tie, kurie iš tikėjimo yra, peržegnojami draug su tikinčiuoju Abraomu.

10. Nėsa tie, kurie su zokano dar-bais apsieiti, yra po prakeikimu. Nė-sa parašyta yra: *prakeiktas te esie kožnas, ne pasiliekašis visame tame, kas parašyta yra zokano knygo-se, kad tai darytų.

* 5 Maiž. 27, 26. s.

11. Bet per zokaną nei vieną teisų ne pastojantį po Dievo akimi, tai ži-noma, nėra (parašyta:) *teisusis iš savo tikėjimo bus gyvas. * Abak. 2, 4. Rym. 1, 17. a.

12. Bet zokanas ne esti iš tikėji-mo; ale žmogus, tą darąsis, iš to gy-vas bus.

13. Bet Kristus atpirko mus nuog keikimo zokano, pastodamas *kei-kimu už mus; (nėsa parašyta yra: †prakeiktas kožnas kabąsis prie-medžio.) * Rym. 8, 3. 2 Kor. 5, 21. † 5 Maiž. 21, 23.

14. Jeib *žegnonė Abraomo pago-nams tektų Kristuje Jėzuje, ir mes taipo pažadėtąją Dvasę gautumbime per tikėjimą.

* 1 Maiž. 12, 3.

15. Mieli broliai, aš žmogišku budu kalbėsu: juk žmogaus *testamentas nepaniekinams, (kad patvirtintas yra,) ir nieko prie jo ne priedama. * Ebr. 9, 17.

16. Bet pažadėjimai Abraomui bei jo sėklai žadėti yra. Ne tarė, *per sėklas, †kaip per daug, bet kaip per vieną: per tavo sėklą, kuri yra Kristus.

*(Gryk. Ne tarė sėkloms, kaip daugioms, bet kaip vienai, butent tavo sėklai, kuri yra Kristus.)
† 1 Maiž. 13, 15. per. 17, 8. per. 22, 18.

17. Bet aš tai sakau: testamentas, Dievo, pirma patvirtintasis ant Kri-staus, ne paniekinamas, kad pažadė-jimas turėtų per zokaną liautis, *kur-sai duotas daugiaus ne kaip keturis šimtus bei trisdešimts metų potam.

* 2 Maiž. 12, 40. Darb. Ap. 7, 6.

18. Nėsa jei tėviškė per zokaną gaunama būtų, tai ji ne būtų per pažadėjimą duodama. Bet Dievas ją Abraomui per pažadėjimą valnai pa-dovanojo.

19. Kamgi tai zokanas? jis prisi-dėjo dėl grieko, iki sėklai atėjus, kuriai pažadėjimas nusidavęs, ir yra angelių statytas per ranką *tarp-i-ninko.

* 2 Maiž. 19, 3.

20. Bet tarpininkas ne vieno tarp-i-ninkas yra, *bet Dievas vienas.

* 5 Maiž. 4, 39. per. 6, 4.

21. Kaip? argi zokanas yra prieš Dievo pažadėjimus? apsaugok Die-ve! bet jei zokanas būtų duotas, ga-lįs *gyvus daryti, tai teisybė tikrai ateitų iš zokano.

* Rym. 8, 2, 3, 4.

22. Bet *raštas tai vislab aptvėrė po grieku, jeib pažadėjimas būtų †per tikėjimą į Jėzų Kristų duotas tikintiems.

* Rym. 3, 9. per. 11, 32. † Gal. 3, 14, 26.

23. Bet dar ne atėjus tikėjimui, mes po zokanu †sergejami buvome bei užrakinti ant tikėjimo, kursai tu-rėjo būti apreikštas.

† per. 4, 3.

24. Togidėl zokanas mums kaipo *vaikų augintojis yra buvęs ant Kri-staus, jeib per tikėjimą teisius pasto-tumbime.

* Rym. 10, 4.

25. Bet tikėjimui atėjus, jau ne esme po vaikų augintoju.

26. Nėsa *jus visi este Dievo vai-kai per tikėjimą į Kristų Jėzų.

* Jėz. 56, 5. Jono 1, 12. Rym. 8, 17.

27. Nėsa kiek jųsų *į Kristų krikš-tyti este, †tie Kristumi apsilvirkote.

* Rym. 6, 3. † Rym. 13, 14.

28. Čia niera *nei Žydo, nei Gry-ko; čia niera nei vergo, nei valno, čia niera nei vyro nei moters; nėsa jus visi viens este Kristuje Jėzuje.

* Rym. 10, 12. 1 Kor. 12, 13.

29. Bet jei jus Kristaus este, tai ir *Abraomo sėkla este, ir pagal paža-dėjimą tėvonystę į dalykus gaunan-tieji.

* Rym. 9, 7.

Perskyrimas 4.

Tolcanis išguldymas tikėjimo teisybės.

Bet aš sakau: kol tėvonis kudikis yra, tai niera tarp jo ir tarp berno nei jokio skirtumo, kažėig jis visų lobių ponas yra.

2. Bet jis yra po apekunais ir kavotojais iki čėso, nuo tėvo paskirtojo.

3. Taip ir mes, kaip dar kudikiais buvome, *tai buvome paversti po vergyste viršutinių pradžios įstatymų.

* per. 3, 23. per. 5, 1. Kol. 2, 20.

4. Bet *kaip čėsas išsipildė, siuntė Dievas savo Sunų, gimusį iš moteriškės ir paduotą po zokanu,

* 1 Maiž. 49, 10.

5. Jeib jis tus, *kurie po zokanu buvo, išvaduotų, ir mes vaikystę apurtėtumbime.

* per. 3, 13.

6. Bet kadangi vaikai este, siuntė Dievas *Dvasę savo Sunaus į jūsų širdis, šaukiančią: Aba! mielas Tėvel!

* Rym. 8, 15.

7. Taigi čia daugiaus niera nei jokio berno, bet vieni vaikai. Bet jei *vaikai, tai ir tėvonys Dievo per Kristų.

* per. 3, 29. Rym. 8, 16, 17.

8. Bet tuočės, kaip jus Dievo ne išpažinote, tarnavote tiems, kurie iš savęs ne esti Dievai.

9. Bet kaip jus dabar jau Dievą išpažinote, (arba labiaus, Dievo išpažinti este), kaipgi atsikreipiate vėl atgal ant silpnųjų ir biedningųjų pradžios įstatymų, kuriems jus iš naujo tarnauti norite?

10. Jus *laikote dienas ir mėnesius ir šventes ir metų čėsus.

* Rym. 14, 5.

11. Aš bijaus dėl jūsų, kad *aš ne rasi bučiau noprosnai prie jūsų dirbęs.

* 2 Jonop. 8.

12. Ben bukite kaip aš; nėra aš esmi kaip jus. Mieli broliai, prašau jus; jus man *nieko pikto ne darėte,

* 2 Kor. 2, 5.

13. Nės jus žinote, kad aš jums *silpnybėje pagal kuną Evangeliją apsakęs esmi pirmą kartą.

* 1 Kor. 2, 3.

14. Ir mano gundymus, kuriuos kenčiu kune, jus ne paniekinote nei papeikėte, bet *kaip kokį angielą Dievo jus manę priėmėte, beje ir kaip Kristų Jėzų.

* Mal. 2, 7.

15. Kaip jus tuo čėsu buvote tokie išganyti? aš jūsų liudininkas esmi,

kad, jei būtų galimas daiktas buvęs, jus butumbite savo akis išsiplėšę ir man davę.

16. Argi aš dabar taip jūsų neprieteliumi pastojau, *jums tiesą po akių statydamas?

* Amos 5, 10.

17. Jie *storavojasi už jus nemandagiai, bet jie nor jus nuo manęs atkreipti, kad jus už juos storavotumbitės.

* Darb. Ap. 20, 30.

18. Storavotis ger yra; kad tai tikt visad gero dėl nusiduoda, ir ne tik-tai, kad prie jūsų esmi.

19. Mano mylimieji vaikai, *kuriuos aš vėl su sopuliais gimdau, pakol Kristus jussyje paveikslą gautų!

* 1 Kor. 4, 15.

20. Bet aš velyčiaus, kad aš dabar prie jūsų bučiau ir savo balsą perkeisti galėčiau, kadangi abejoju apie jus.

21. Sakykite man, kurie jus *po zokanu norite būti, ar zokano ne girdėjote?

* per. 3, 25.

22. Nėsa parašyta yra: *Abraomą turėjusį du sunu, vieną iš tarnaitės, o antrąjį iš valnosios.

* 1 Maiž. 16, 15. 1 Maiž. 21, 2. a.

23. Bet tas, kurs iš tarnaitės, tas pagal kuną yra gimęs; bet tas, kurs iš valnosios, tas pagal pažadėjimą yra gimęs.

24. Tie žodžiai per prilyginimą sakyti. Nėsa tai yra tuodu testamentu, viens nuo kalno Sinai, *ant tarnavimo gimdąsis, kurs yra Agar.

* per. 5, 1. Rym. 8, 15.

25. Nės Agar vadinamas yra Arabioje kalnas Sinai, ir prisilygina Jėruzalei, kuri šime čėse yra, ir tarnauja su savo vaikais.

26. Bet ta *Jėruzalė, kuri aukštai yra, ta valna yra, ta yra mūsų visų motyna.

* Ebr. 12, 22. Apr. 3, 12.

27. Nėsa parašyta yra: *buk link-sma, nevaisingoji, kuri negimdai, išsiversk ir šukauk, kuri ne esi nėš-čia; nės viena esantiji daugiaus tur vaikų, ne kaip toji, kuri vyrą tur.

* Jėz. 54, 1.

28. Bet mes, mieli broliai, lyg kaip lzaokas *esme pažadėjimo vaikai.

* Rym. 9, 7. a.

29. Bet lygiai, kaip tuočės tas, kurs pagal kuną buvo gimęs, persekinėjo tą, kurs pagal dvasę buvo gimęs, šitaipo ir dabar destis.

30. Bet ką sako raštas? *išvaryk tarnaitę laukan su jos sunumi; nės tarnaitės sunus ne gaus tėviškės dalykus su sunumi valnosios.

* 1 Maiž. 21, 10. 12.

31. Taigi mes dabar, mieli broliai, ne esmi tarnaitės vaikai *bet valnosios.

* per. 3, 29.

Perskyrimas 5.

Graudenimas ant tikro vartojimo krikščioniškosios valnybės ir ant gerų darbų.

Taigi pasilikite *valnybėje, per kurią Kristus mus išvalnijęs, ir ne pasiversdijkite vėl po jungu vergystės.

* Jono 8, 32.

2. Štai, aš Povilas sakau jums: jei apsipiaudjситės, tai Kristus jums nieko nederės.

3. Aš liudiju vėl kiekvienam, kurs duodas apsipiaustytis, kad jis kaltas esąs, *visą zokaną pildyti. * Jok. 2, 10.

4. Jus *Kristų pametėte, kurie jus per zokaną teisiais pastoti norite, ir išpuolėte iš malonės.

* per. 2, 21. Rym. 7, 2. 3.

5. Bet mes *laukiame dvasėje per tikėjimą teisybės, kurios reikia laukti.

* 2 Tim. 4, 8.

6. Nės *Kristuje Jėzuje nei apipiaustymas, nei neapipiaustymas nieko ne mačija, bet tikėjimas, per meilės darbus išsirodąs.

* 1 Kor. 7, 19.

7. Jus *bėgote mandagiai; kas jus apstabdė, tiesos neklausyti?

* per. 3, 1. 1 Kor. 9, 24.

8. Toks *perkalbėjimas ne esti nuo to, kurs jus pavadinęs.

* per. 1, 6.

9. *Mažumas raugo visą tešlą įraugina.

* 1 Kor. 5, 6.

10. Aš *nusitikiuos jumis Viešpatyje, jus kitaip ne dumosiant. Bet *kas jus paklaidina, tas savo sudą nešios, kas norjs jis butų.

* 2 Kor. 2, 3. per. 8, 23. † Gal. 1, 7.

11. Bet aš, mieli broliai, jei dar apipiaustymą apsakau, kamgi aš persekinėjimus kenčiu? juk tada *butų papiktinimas kryžiaus pasiliovės.

* 1 Kor. 1, 23.

12. *Duok Dieve, kad taip jau ir tie išpustyti butų, kurie jus supainioja.

* Pa. 12, 4.

13. Bet jus, mieli broliai, este ant valnybės pavadinti, todėl dabokitės, jeib per tą *valnybę kunui valės ne duotumbite, bet per meilę šlužykite kits kitam.

* 1 Kor. 8, 9.

14. Nės visi prisakymai viename žodyje išpildomi yra, tame: *mylėk savo artymą, kaip pats savę. * Mark. 12, 31. s.

15. Bet jei tarp *savės kremtatės ir ryjatės, tai dabokitės, kad tarp savės ne butumbite suėsti.

* 2 Kor. 12, 20.

16. Bet aš sakau: elgkitės Dvasėje, tai kuno geidulius ne išpildysite.

17. Nės *kunas geidžia prieš dvasę, ir dvasė prieš kuną; tuodu yra prieš kits kitą, kad jus ne darote, ką jus norite.

* Rym. 7, 15. 23.

18. Bet jei jus *Dvasė valdo; tai jus ne este po zokanu.

* Rym. 8, 14.

19. Bet regimi yra *kuno darbai, kaip antai: venčiarvonystės peržengimas, kekšystė, nečystybė, neviežlybystė,

* 1 Kor. 6, 9.

20. Balvonų garbinimas, žynystė, neprietelystė, barnis, pavydas, rusitybė, vaidas, nesutikimas, skirtumai, neapykanta, razbajystė,

21. *Girtavimas, apsirijimas, ir kas tiems lygu; apie kuriuos jums pirma sakiau, o ir dar pirma sakau, kad, kurie tai daro, †karalystę Dievo ne gaus į tėviškės dalykus.

* Luk. 21, 34. † Epėz. 5, 5.

22. Bet *Dvasės vaisius yra meilė, džiaugsmas, pakajus, kantrumas, meilingumas, gerybė, tikėjimas, lengvybė, viežlybystė.

* Epėz. 5, 9.

23. *Prieš tokius ne esti zokanas.

* 1 Tim. 1, 9.

24. *Bet kurie Kristui priklauso, tie †kryžiauoja savo kuną draug su geiduliais ir užsigeidimais.

* 1 Kor. 15, 23. † Rym. 6, 6.

25. Jei *dvasėje gyvi esme, tai dvasėje ir elgkimės.

* Rym. 8, 6.

26. Ne bukime *noprošni gyrypelniai, kits kitą įpykinti ir ne apkęsti.

* Fil. 2, 3.

Perskyrimas 6.

Graudenimas, romybę ir geradėjystę pildyti.

Mieli broliai, jei butų *žmogus kuomi nusidėjęs, tai atgelbėkite jį su lengva dvasė, jus, kurie dvasiški este. Ir dabokis ant savės, jeib ne ir tu butumbei pagundytas.

* Mat. 18, 15. Rym. 15, 1. Jok. 5, 19.

2. Kits kito naštą nešiokite, tai išpildysite zokaną Kristaus.

3. Bet jei kassau regisi kas esąs, nieku budamas, tas pats savę prisigauna.

4. Bet kožnas *temėgin savo paties

darbą, tai jis tada pats savyje gyrių turės, ir ne kitame. * 1 Kor. 11, 28.

5. Nės *kožnas savo naštą nešios.

* 1 Kor. 3, 8. 2 Kor. 5, 10.

6. Bet kursai pamokinamas yra Dievo žodžiu, tas visokio gero te nudalija tam, kurs jį mokina.

7. Ne klajokite; Dievas ne apsiuokdinas. Nėsa ką žmogus sėja, tai jis ir dagos:

8. Kurs *ant savo kuno sėja, tas nuo kuno prapulį dagos. Bet kurs ant dvasės sėja, tas nuo dvasės amžinąją gyvatą dagos. * Pam. 2, 22, 8. Rym. 8, 13.

9. Bet *ger darykime ir ne pailskime, nėsa savo čėsu mes ir dagosime be paliovimo. * 2 Tes. 3, 13. Apr. 2, 3.

10. Togidėl, koliai dar čėso turime, tai ger darykime visiems, bet ypačiai vienos vieros su mumis esantiems.

11. Vei, kaip daug žodžiais aš jums rašiau savo paties ranka.

12. Kurie nor kitiems patikti pagal kuną, tie jus verčia apsipiaustytis, vienat dėl to, *kad jie ne kryžiumi Kristaus persekinėjami būtų. * Pil. 3, 18.

13. Nėsa ir jie patys, *kurie apsiuostydinas, ne pildo zokaną, bet jie nor, kad jus duotumbitės apsipiaustytis, kad jie girtųsi iš jūsų kuno.

* Darb. Ap. 15, 10.

14. Bet apsaugok mane, Dieve, kuomi *girtisi, kaip tikt kryžiumi mūsų Pono Jėzaus Kristaus, †per kurį man svietas yra nukryžiuotas, ir aš svietui.

* Jėr. 9, 24. 1 Kor. 1, 31. † Pam. Ž. 29, 27.

15. Nėsa *Kristuje Jėzuje nei apipiaustymas, nei neapipiaustymas kas yra, bet naujas sutvėrimas.

* Mat. 12, 50. Jon. 15, 14. 1 Kor. 7, 19.

16. Ir kiek pagal šį davadą *elgiasi, ant tų te esie pakajus ir mielaširdingystė ir ant Dievo Izraelio.

* Ps. 125, 5.

17. Toliaus nieks manę te ne sunkina; nėsa aš nešioju žymes Pono Jėzaus ant savo kuno.

18. *Malonė mūsų Pono Jėzaus Kristaus te esie su jūsų dvase, mieli broliai. Amen.

* Pil. 4, 23. 2 Tim. 4, 22. Pilėm. 25.

Galatėnams siųsta iš Rymo.

Gromata švento Povilo Epėzionump.

Perskyrimas 1.

Dėkavojimas už dvasiškias Dievo geradėjystes; priežasčiai malonės išrinkimo; malda už vieros praplatinimą.

Povilas, *apaštalas Jėzaus Kristaus per Dievo valę, †šventiems Epėze, ir tikintiems Kristuje Jėzuje:

* 2 Kor. 1, 1. † Rym. 1, 7. 1 Kor. 1, 2.

2. Malonė *te esie su jumis, ir pakajus nuog Dievo, mūsų Tėvo, ir Pono Jėzaus Kristaus.

* Rym. 1, 7. Gal. 1, 3. 2 Petr. 1, 2.

3. Pašlovintas te esie *Dievas ir Tėvas mūsų Pono Jėzaus Kristaus, kurs mus žegnojęs visokia dvasiška žegnone dangiškose gerybėse per Kristų.

* 2 Kor. 1, 3. 1 Petr. 1, 3.

4. Kaip jis mus *išrinkęs yra per tąjį, pirm ne kaip svieto pamatas dėtas buvo, jeib butumbime šventi ir nebartini po jo akių meilėje;

* Jon. 15, 16. 2 Tim. 1, 9.

5. Ir mus paskyręs sau pačiam *į vaikystę, per Jėzų Kristų, pagal pasimėgimą savo valės,

* Jon. 1, 12. s.

6. Ant liaupsės savo šlovingosios malonės, per kurią jis mus sau pa-

mėgstančiais padaręs tame *mylimame,

* Mat. 3, 17.

7. Kuriame mes turime *atpirkimą per jo kraują, butent griekų atleidimą pagal †bagotystę jo malonės;

* Darb. Ap. 20, 28. Kol. 1, 14. Ebr. 9, 12. † Rym. 9, 23.

8. Kuri mums bagotingai nudalyta yra visokioje išmintyje ir išmanyme.

9. Ir davė mums žinoti *paslėptinę savo valės pagal savo pasimėgimą, ir yra tą pranešdines per jį.

* per. 3, 9. Rym. 16, 25. Kol. 1, 26.

10. Jeib jį apsakyta būtų, *čėsui išsipildžius, jeib visi daiktai po viena galva suglausti būtų Kristuje, tiek kas danguje, tiek kas ant žemės yra, per jį patį.

* Gal. 4, 4.

11. Per kurį mes ir *tėvonystę gavome, pirma paskirti budami, pagal apsiėmimą to, kurs visus daiktus provija pagal rodą savo valės;

* Darb. Ap. 26, 18.

12. Jeib mes kas butumbime ant liaupsės jo šlovės, kurie mes pirm to *Kristumi nusitikėjome;

* Gal. 3, 23. 25.

13. Per kurį ir jus girdėjote žodį tiesos, butent Evangeliją apie jūsų iš-

ganymą, per kurį ir jus, kaip jus įtikėjote, *užpečvietyti este šventąją Dvasę pažadėjimo, *per. 4, 30. 2 Kor. 1, 22.

14. Kuri yra *pradotka mūsų tėvonystės ant mūsų atpirkimo, kad būtų ant mūsų pasisavinimas ant liaupsės jo šlovės. *2 Kor. 1, 22. per. 5, 5.

15. Todėl ir aš, išgirdęs apie jūsų tikėjimą į Poną Jėzų, ir apie jūsų meilę prieš visus šventuosius,

16. Nepalčiau dėkavoti už jus, *minėdamas jūsų savo maldose, *Rym. 1, 9.

17. Kad Dievas mūsų Pono Jėzaus Kristaus, *Tėvas šlovės, duotų jums Dvasę išminties ir apreiškimo ant išpažinimo jo paties, *Rym. 6, 4.

18. Ir *apšviestas akis jūsų išmanyti, kad jus išpažintumbite, kursai yra nusitikėjimas jūsų pavadinimo, ir kuri yra bagotystė jo šlovingosios tėvonystės jo šventuose, *2 Kor. 4, 4.

19. Ir kuri yra apstingoji didybė jo galybės musumpi, kurie mes tikime pagal darbą jo macningosios galybės,

20. Kuria jis išprovijęs Kristuje, kaip jis jį *iš numirusiųjų prikėlė, ir į pasodino po savo dešinės danguje, *Darb. Ap. 3, 15. s. † Pa. 110, 1.

21. Ant *visų kunigaikščių ir valdžių ir galybių ir ponysčių, ir kas gal vardu vadinta buti, ne tik tai šime, bet ir busiančiame sviete; *Kol. 2, 10.

22. Ir *visus daiktus po jo kojų padėjo, ir įstatė jį galva susirinkimo ant viso, *Pa. 8, 7. 8. Mat. 28, 18.

23. Kurs yra *jo kunas, butent pilnybė to, kurs vislab visame papildo. *Rym. 12, 5. 1 Kor. 12, 27.

Perskyrimas 2.

Žmogaus bėda be Kristaus, ir išganytingas pasivedimas su Kristumi.

O ir jus, kaip *buvote numirę peržengimuose ir griekuose,

*Rym. 5, 6 Kol. 2, 13.

2. Kuriuose jus *pirma vaikščiojote pagal budą šio svieto ir pagal į kunigaikštį, kurs ore ponavoja, butent pagal tą dvasę, kuri šime čėse savo darbą tur vaikuose netikėjimo, *Tit. 3, 3. s. † Epèz. 6, 12. Jono 12, 31.

3. (Tarp *kurių ir mes visi pirm to vaikščiojome geiduliuose savo kuno, darydami valę kuno bei proto; o ir

buvome vaikai keršto iš prigimties, lygiai kaip ir kiti); *Kol. 3, 7.

4. Bet Dievas, kurs *bagotas yra mielaširdingystėje dėl savo didžios meilės, kuria jis mus mylėjęs,

*per. 1, 7. Rym. 2, 4. per. 10, 12.

5. Kaip mes *numirę buvome griekuose, jis mus gyvais padarė draug su Kristumi, (nės jus iš malonės išganytais pastojote), *Rym. 5, 6. s.

6. Ir mus draug su juomi *prikėlė, ir draug su juomi į dangiškąjį gyvenimą iškėlė Kristuje Jėzuje;

*2 Kor. 4, 14. † Ptl. 3, 20.

7. Jeib išrodytų busiančiuose čėsuose apstingąją bagotystę savo malonės, per savo gėrybę ant mūsų Kristuje Jėzuje.

8. Nės *iš malonės išganyti pastojote per tikėjimą, o tai ne iš savės, Dievo dovana tai yra, *Gal. 2, 16. s.

9. Ne iš darbų, jeib *ne kas girtusi. *1 Kor. 1, 29.

10. Nės mes esme jo darbas, suverti Kristuje Jėzuje *geriems darbams, ant kurių mus Dievas pirma pritaيس, kad tuose elgtumbimės.

*Tit. 2, 14. Ebr. 13, 21.

11. Todėl atsiminkite to, kad jus, kurie *pirm to pagal kuną buvote pagonai, ir neapiapiaustymu vadina mi nuo tų, kurie vadinami yra apiapiaustymu pagal kuną, kurs ranka nusiduosti; *per. 5, 8. 1 Kor. 12, 2.

12. Kad jus tuo čėsu buvote be Kristaus, svetimi ir *attolinti nuo miesčionystės Izraelio, ir įsvetimi nuo testamento pažadėjimo, todėli ne turėdami nei jokio lukesties, ir buvote be Dievo sviete.

*Neėm. 2, 20. † Rym. 9, 4.

13. Bet dabar jus, kurie Kristuje Jėzuje este, ir pirm to attolinti buvote, este dabar artimi pastoję per kraują Kristaus.

14. Nės jis yra *mūsų pakajus, kurs iš abiejų vieną padaręs, išardymas tvorą, kuri tarpe buvo, tuomi, kad jis per savo kuną atėmė neprietelystę, *Jėz. 9, 6. Darb. Ap. 10, 36.

15. Butent *zokaną, kurs prisakymuose statytas buvo; kad jis iš dviejų vieną *naują žmogų savyje patyje sutvertų ir pakajų padarytų,

*Kol. 2, 14. † 2 Kor. 5, 17.

16. Ir *kad jis abejus suderintų su

Dievu viename kune per kryžių, nužavindamas neprietelystę per savę patį.

* Kol. 1, 20.

17. Ir atėjęs *apsakė Evangelioje pakajų jums, kurie toli buvote, ir tiems, kurie arti buvo.

* Jėz. 57, 19. Zak. 9, 10.

18. Nės *per jį mes turime priėjimą abeji vienoje dvasėje Tėvopi.

* per. 3, 12. a. Jono 14, 6. a.

19. Taigi jus daugiau ne este svetimi ir svečiai, bet *miesčionys su šventaisiais, ir namiškiai Dievo,

* Pil. 3, 20. Ebr. 12, 22. 23.

20. Pabudavoti ant grunto apaštalų ir prarakų, *kur Jėzus Kristus kampinis akmuo yra,

* Jėz. 28, 16.

21. Ant kurio visa budavonė sutaisyta, auga į šventą bažnyčią Viešpatyje,

22. Ant kurio ir jus podraug *budavojami este, Dievo gyvenimui dvasėje.

* 1 Petr. 2, 5.

Perskyrimas 3.

Pagyrimas Dievo žodžio apsakymo, kaip prisivertimo davado.

Dėl to aš, Povilas, *kalinys esmi Kristaus Jėzaus už jus, pagonus.

* Darb. Ap. 21, 33. Gal. 5, 11. Pil. 1, 7. 2 Tim. 1, 8.

2. Kadangi girdėjote apie *urėdą malonės Dievo, kuri man iki jūsų duota yra,

* Darb. Ap. 9, 15.

3. Kad man žinoma pastojo ši paslėptinė per apreiškimą, kaip aš jau *pirmai trumpintėliai rašiau;

* per. 1, 9, 10.

4. Iš to jus, jei jus tai skaitote, suprasti galite mano išmanymą apie *paslėptinę Kristaus,

* Kol. 4, 3.

5. Kuri ne buvo apsakytą pirmuose česuose žmonių vaikams, kaip ji *dabar apreiškta yra jo šventiems apaštalam ir prarakams per Dvasę;

* per. 1, 9.

6. Butent, *kad pagonai draugalininkai tėviškės yra, ir drauge įkūnyti ir drauge dalyvi jo žadėjimo Kristuje per Evangeliją,

* per. 1, 13. per. 2, 13. 15. 16. Gal. 3, 28. 29.

7. Kurios *tarnu aš pastojau pagal dovaną iš Dievo malonės, kuri man pagal jo galingąją macį duota esti.

* Rym. 1, 5.

8. Man, *mažiausiamjam tarp visų šventųjų, duota esti ši į malonę, tarp

pagonų apsakyti tą ne ištyrinėjamąją bagotystę Kristaus,

* 1 Kor. 15, 9. 10. † Darb. Ap. 9, 15. Gal. 1, 16.

9. Ir *apšviesti kožną, kuri yra draugystė paslėptinės, kuri nuo svieto pradžios paslėpta buvo Dievyje, kurs visus daiktus sutvėręs per Jėzų Kristų;

* Darb. Ap. 26, 18.

10. Kad dabar *išsireikštų kunjgaikštystėms ir ponystėms danguje, prie susirinkimo †tuleropoji išmintis Dievo,

* 1 Petr. 1, 12. † Rym. 11, 33.

11. Pagal apsiėmimą iš svieto pradžios, kurią jis išrodė Kristuje Jėzuje, mūsų Viešpatyje;

12. *Per kurį mes turime †drasumą ir priėjimą visame nusitikėjime per tikėjimą į jį. *Jono 14, 6. a. † Ebr. 4, 16.

13. Todėl meldžiu, ne pailsti mano vargų dėlei, kuriuos aš kenčiu už jus, kurie yra jūsų garbė.

14. Dėl to aš lenkiu savo kelius *tėvopi mūsų Pono Jėzaus Kristaus,

* per. 1, 3.

15. Kurs tikrasis Tėvas yra ant viso, kas vaikais vadinama danguje ir ant žemės,

16. Kad jis jums duotų sylos pagal *bagotystę savo šlovės, †stipriais pastoti per jo Dvasę vidutiniame žmoguje,

* per. 1, 7. per. 2, 7. † per. 6, 10.

17. Ir Kristui *gyventi per tikėjimą jūsų širdyse ir jums per meilę įsaknytiems ir nugruntavotiems buti;

* Jono 14, 23.

18. Kad galėtumbite suprasti su visais šventaisiais, kas yra *platumas ir ilgumas ir gylėbė ir aukštybė;

* Job. 11, 8. 9.

19. Ir išpažinti, kad *Kristų mylėti, daug geriaus yra, ne kaip vislab žinoti, jeib papildyti butumbite visokia pilnyste Dievo.

* Arba geriaus pagal grykiškuosius žodžius: Ir išpažinti Kristaus meilę, visą išpažinimą pereinančiąją.

20. Bet tam, kurs *apstingai gal daryti per vislab, ką mes meldžiame ir permanome, pagal stiprybę, mūsųje dirbančiąją,

* Rym. 16, 25.

21. Tam *tesie garbė susirinkime, kurs yra Kristuje Jėzuje visuose česuose nuo amžių iki amžių. Amen.

* Rym. 11, 36. per. 16, 27. 1 Tim. 1, 17.

Perskyrimas 4.

Pagraudėnimas ant nobažnytatės ir vienybės.

Taigi graudenu jus. aš kalinys Viešpatyje, idant vaikščioutumbite, kaip

pareitis jūsų pavadinimui, kuriame pavadinti este,

2. Su visokia *pakarnyste ir romybe, su kantrumu, pakęsdami kits kitą meilėje; * Darb. Ap. 20, 19. Kol. 3, 12.

3. Ir bukite veikus, laikyti *vienybę dvasėje, per ryšį pakajaus. *1 Kor. 12, 13.

4. *Vienas kunas ir viena dvasė, kaip jus ir pavadinti este vienam lukesčiui jūsų pavadinimo. * Rym. 12, 5.

5. Viens *Viešpats, viens tikėjimas, viens krikštas, *5 Maiž. 6, 4. 1 Kor. 8, 4. 6.

6. *Viens Dievas ir Tėvas mūsų visų, kurs yra ant jūsų visų, ir per jus visus, ir jūsų visuose.

* Mal. 2, 10. 1 Kor. 12, 6.

7. Bet *kiekvienam iš mūsų duota esti malonė pagal mierą dovanos Kristaus.

* Rym. 12, 3. 1 Kor. 12, 11.

8. Todėl sako jis: *Jis aukštyn užžengė ir įkalėjimą apkalė, ir žmonėms **dovanų davė.

* Ps. 68, 19. † Vald. 5, 12. Kol. 2, 15. ** Darb. Ap. 2, 33.

9. Bet kad jis *užžengė, kas tai kitkas, kaip kad jis pirma į apatines žemės vietas nužengė? * Jono 3, 13.

10. Kurs nužengė, tai yra tas pats, kurs *užžengė aukščiaus už visus dangus, jeib vislab papildytų.

* Darb. Ap. 2, 33.

11. Ir jis įstatė kitus apaštalais, kitus prarakais, kitus evangelistais, kitus ganytojais ir mokytojais,

* 1 Kor. 12, 28.

12. Kad šventieji pritaistomi būtų darbop urėdo, per kurį *Kristaus kunas budavojamas būtų;

* Rym. 12, 5. 1 Petr. 2, 5.

13. Iki mes visi prieisime į vienėropą tikėjimą ir išpažinimą Sunaus Dievo, ir pastosime tobulu vyru, užaugę į *mierą tobulo amžio Kristaus;

* per. 3, 18. 19.

14. Jeib daugiaus ne butumbime vaikai ir ne duotumbimės lingotis ir subotis visokiais mokslo vėjais, per buklystę žmonių ir vylių, kuomi jie mus tyko išvadžioti.

15. Bet tiesos įškokime meilėje, ir augkime visuose dalykuose tame, kurs galva yra, *Kristus.

* per. 5, 23. Kol. 1, 18.

16. Iš *kurio visas kunas sutaisytas, ir viens sąnaris prie kito kaba, per visus sąnarius, per kuriuos viens antram padeda, pagal darbą kiek-

vieno sąnario savo microje, ir daro, kad kunas auga ant savo paties pasigerinimo, ir tai vislab meilėje.

* Rym. 12, 5.

17. Taigi dabar aš sakau ir liudiju Viešpatyje, jeib jus daugiaus ne elgtumbitės, kaip kiti pagonai elgiasi *niekystėje savo umo;

* Rym. 1, 21.

18. Kurių protas aptemęs yra, ir *attolinti yra nuo gyvasties, kursai iš Dievo yra, per neišmanymą, juose esantį, per aklumą jų širdies; * per. 2, 12.

19. Kurie pasileidę pasiduoda biau-rybei, provydami visokią nečystybę draug su godu.

20. Bet jus Kristų ne taip išmokote,

21. Jeigu kitaip *girdėjote apie jį, ir jame mokėti este, kaip Jėzuje tikra viernybė į yra.

* per. 1, 13. † arba: tikrybė.

22. Taigi atmeskite nuo tavęs pagal pirmąjį pasielgimą *senąjį žmogų, kurs per paklaidinančius geidulius savę į pasigadinas;

* Rym. 6, 6. Kol. 3, 9. † Gal. 6, 8.

23. Bet *atsinaujinkite dvasėje savo umo;

* Rym. 12, 2.

24. Ir apsilvirkite naujuoju žmogumi, *kurs pagal Dievą sutvertas yra, tikroje teisybėje ir šventybėje.

* 1 Maiž. 1, 26. 27.

25. Todėl *padėkite melus, ir kalbėkite tiesą, kožnas su savo artymu, kadangi mes tarp savęs sąnariai esame.

* Kol. 3, 9.

26. *Keršydami ne susigriešykite; ne duokite saulei nusileisti ant savo keršto.

* Ps. 4, 5. Jok. 1, 19. 20.

27. Ir ne duokite *vietos bluznytojui.

* 1 Petr. 5, 9. Jok. 4, 7.

28. Kurs vogęs yra, daugiaus te ne vagie, bet *te dirb ir te daro rankomis, kas ger yra, kad jis turėtų ko duoti reikalaujančiamjam.

* 1 Tes. 4, 11. 2 Tes. 3, 8. 12.

29. Te ne išeiti nei jokia *biauri kalba iš jūsų burnos, bet kas naudinga yra pagerinimui, kur reikalas, jeib mandagu būtų girdėti.

* per. 5, 4. Mat. 12, 36.

30. Ir *ne apsmutnykite šventąją Dvasę Dievo, kuria užpečvietyti este ant dienos atpirkimo.

* Jėz. 7, 13. per. 63, 10.

31. Visą *kartumą, rustybę ir narsą, ir šauksmą ir bluznijimą, draug su visokia piktenybe, atmeskite nuo savęs.

* Kol. 3, 8.

32. Bet bukite su kits kitu meilingi, širdingi, ir atsileiskite kits kitam, lygiai kaip Dievas jums atleidęs esti Kristuje.

Perskyrimas 5.

Tolesnis įgraudenimas šventai pasieltgi; pamokslas venčiovonystėje gyvenantiems, moterims bei vyrams.

Taigi bukite sekėjai Dievo, kaip mieli vaikai,

2. Ir vaikščiokite *meilėje, lygiai kaip ir Kristus mus mylėjo, ir pats savę už mus pasidavė dovanai ir apierai, Dievui ant saldaus kvapo.

* Mark. 12, 31. a.

3. Bet *kekšystės ir visokios nečystybės, arba godo, tarp jų nei minėte ne tur minėta būti, kaip šventiems pritinka;

* Kol. 3, 5.

4. Ir *gėdiškų žodžių bei durnų kalbų, arba šutkų, kurie jums ne puolas, bet labiaus dėkavojimas.

* per. 4, 29. Mat. 12, 36.

5. Nės tai turite žinoti, *kad nei joks kekšininkas, arba nečystas, arba godingas, (kurs yra dievaičių tarnas,) ne tur tėvonystės dalyko karalystėje Kristaus ir Dievo.

* 1 Kor. 6, 9, 10.

6. *Nei viens jus te ne išvadžioja noprosnais žodžiais; nės tokių dėlei ateit Dievo kerštas ant vaikų netikėjimo.

* Mat. 24, 4. Mark. 13, 5. Luk. 21, 8. 1 Kor. 15, 33. 2 Tes. 2, 3.

7. Todėl ne bukite jų draugai.

8. Nės jus *buvote pirm to tamsybė, bet dabar este šviesybė Viešpatyje.

* per. 2, 11. 1 Petr. 2, 9.

9. Vaikščiokite, kaip *vaikai šviesybės. Nės Dvasės vaisius yra visokia gerybė ir teisybė ir tiesa.

* Jono 12, 36.

10. Ir *išmėginkite, kas įtinka Viešpačiui.

* Rym. 12, 2.

11. Ir ne draugalaukite su nevaisingaisiais tamsybės darbais, bet juo labiaus pabarkite juos.

12. Nėsa kas jų slapčiai daroma, tai ir *gėda sakyti.

* Rym. 1, 24.

13. Bet visi tie daiktai žinomi pastoja, kad *jie šviesybės pabarami yra. Nės vislab, kas apsireiškia, tai šviesybė yra.

* Jono 3, 20, 21.

14. Togidėl *sako jis: pabusk, kurs tu miegi, ir kelkis iš numirusiųjų, tai tavę Kristus apšvies.

* Jėz. 60, 1.

15. Taigi dabokitės, kaip jus *aky-

lai vaikščioutumbite, ne kaip neišmintingi, bet kaip išmintingi.

* Mat. 10, 16. Jok. 3, 13.

16. *Prisidabokitės česo; nėsa pikti yra česai.

* Rym. 12, 11.

17. Dėl to ne bukite neišmaną, bet išmaną, *kuri yra valė Viešpaties.

* Rym. 12, 2. 1 Tes. 4, 3.

18. Ir ne apsigerkite vynu, iš ko biaurus nusidėjimai randasi, bet bukite papildyti Dvase,

19. *Kalbėdami tarp savęs psalmiais ir liaupsės giesmėmis ir dvasiškomis giesmėmis; įgiedokite ir žaiskite Viešpačiui savo širdyje;

* Kol. 3, 16. † Ps. 33, 2, 3.

20. *Dėkavodami visada už vislab Dievui ir Tėvui, vardan mūsų Pono Jėzaus Kristaus;

* Jėz. 63, 7. Kol. 3, 17.

21. Ir kits kitam paduoti bukite Dievo baimėje.

22. *Moters, paduotos bukite savo vyrams, kaip Viešpačiui.

* 1 Maiž. 3, 16. Kol. 3, 18. 1 Petr. 3, 1.

23. Nėsa *vyras yra galva moters, lyg kaip ir Kristus yra galva savo susirinkimo, ir jis esti savo kuno išganytojis.

* 1 Kor. 11, 3.

24. Bet lygiai kaipo susirinkimas paduotas esti Kristui, taipo ir moters savo vyrams, visuose daiktuose.

25. Jus *vyrai, mylėkite savo moteris, lyg kaip ir Kristus mylėjo susirinkimą, ir pats savę už jį esti pasidavęs,

* Kol. 3, 19. r.

26. Jeib jį *pašvestų, ir čystijo jį †vandens pėrimu žodyje,

* Jono 17, 17. † Jono 3, 5.

27. Kad jis jį sau pačiam pagatavytų *šlovną draugystę, ne turinčią nei jokio darkumo arba raukšlo, arba ko kito tam lygaus, bet kad būtų šventa ir nekaltinama.

* Ps. 45, 14. Aukšt. G. 4, 7. 2 Kor. 11, 2.

28. Taipu tur ir vyrai savo moteris mylėti, kaip savo pačių kunus. Kurs savo moterį myl, tas pats savę myl.

29. Nės nei vienas niekada savo kuną neapykantoje ne turėjo, bet pen ir kavoja jį, lygiai kaip ir Viešpats susirinkimą.

30. Nės *mes esme sąnariai jo kuno, iš jo kuno ir iš jo kaulų.

* Rym. 12, 5. 1 Kor. 6, 15.

31. Dėl *to žmogus palikęs tėvą ir motyną, prisiglausis prie savo moters, ir bus juodu vienas kunas.

* 1 Maiž. 2, 24. Mat. 19, 5. 4.

32. Ta paslėptinė yra didė; bet aš sakau apie Kristų ir susirinkimą.

33. Tačiau ir jus, beje ir kiekvienas, te myl savo moterį, kaip savę patį, bet moteriškė tesibijo vyro.

Perskyrimas 6.

Krikščioniškų namų tobulė; dvasiškųjų ginklų namai.

Jūs *vaikai, klausykite savo gimdytojų Viešpatyje; nės tai verta. • Kol. 3, 20.

2. *Garbink tėvą ir motyną; tai esti pirmasis prisakymas, pažadėjimą turįs:

• 2 Maiž. 20, 12. a.

3. Kad tau gerai pasisektų, ir tu ilgai patektumbei ant žemės,

4. Ir *jus tėvai, ne įpykškite savo vaikus, bet *užauginkite juos pamokiniame ir drausmėje Viešpatiespi. • Kol. 3, 21.

† 5 Maiž. 6, 7. 20. Pa. 78, 4. Pam. Ž. 19, 18. per. 29, 17.

5. Jus *bernai, klausykite savo kunieškųjų ponų *su baime ir su drebėjimu, viernybėje savo širdies, kaipo Kristui,

• Tit. 2, 9. s. † Pil. 2, 12. 1 Petr. 2, 18.

6. Ne tiktai po akių tarnaudami, kaip žmonėms įtikinai, bet kaip tarnai Kristaus, jeib jus tokią Dievo valę pildytumbite iš širdies su gera vale.

7. Tarkitės Viešpačiui tarnaują, o ne žmonėms;

8. Ir žinokite, ką *kiekvienas gero darys, tąjau nuo Viešpaties gaus, ar jis būtų bernas, ar valnas.

• Rym. 2, 6. 1 Kor. 3, 8. 2 Kor. 5, 10.

9. O ir *jus ponai, toktaijau darykite su jais, ir liaukitės nuo grumzdimo, žinodami, kad ir jus ant savęs turite Viešpatį danguje, † neatbojanti nei jokio žmogaus. • Kol. 4, 1. † Darb. Ap. 10, 34. s.

10. Galiausiai, mano broliai, *bukite druti Viešpatyje ir macėje jo drutybės:

• 1 Kor. 16, 13. 1 Jono 2, 14.

11. Apsivilkite šarvu Dievo, kad galėtumbite išstovėti prieš buklius užkabinėjimus velnio.

12. Nės mes ne turime kovoti *su kunu bei krauju, bet † su kunigaikščiais ir sylingaisiais, butent su svieto

ponais, kurie tamsybėje šio svieto ponavoja, su piktomis dvasėmis po dangumi. • Mat. 16, 17. 1 Kor. 9, 25. † Jono 14, 30.

13. Todėlei nutverkite Dievo šarvą, jeib jus piktoje dienoje atsistengti galėtumbite, ir vislab gerai atlikę, viršų gautumbite.

14. Taigi *stovėkite apsijuosę savo strėnas su tiesa, † ir apsilvilkę pancėrium teisybės. • Luk. 12, 35. 1 Petr. 1, 13. † Jėz. 59, 17.

15. Ir ant kojų sopaguoti, kaip gatavi, apsakyti Evangeliją pakajaus, per kurią jus pagatavyti este.

16. Bet pirm visų daiktų nusitverkite *tikėjimo skydą, kurluomi galite išgesyti visas ugningasias strėlas piktojo.

• 1 Petr. 5, 9. 1 Jono 5, 4.

17. Ir imkite *šalmą išganymo ir kardą Dvasės, kurs yra Dievo žodis.

• Jėz. 59, 17. 1 Tes. 5, 8.

18. Ir melskitės visados visose reikmenėse su malda ir prašymu dvasėje, ir budėkite priegtam be paliovos prašydami už visus šventuosius,

19. Ir *už manę, kad man duota būtų, žodį su drąsiu atvėrimu savo burnos sakyti, jeib žinomą daryčiau paslėptinę Evangelijos,

• Kol. 4, 3. s.

20. *Kurios paslas aš esmi lencuguose, jeib tuose † drąsiai elgčiaus ir kalbėčiau, kaipo pareitisi. • 2 Kor. 5, 20. † Nus. 4, 29.

21. Bet jeib ir jus žinotumbite, kaip su manimi yra, ir ką aš veikiu, vislab tai jums praneš *Tykikus, mano mielas brolis ir viernas tarnas Viešpatyje,

• Darb. Ap. 20, 4. 2 Tim. 4, 12.

22. Kurį aš siunčiau pas jus, dėl to, kad žinotumbite, *kaip su manimi destis, ir jeib jis palinksmintų jūsų širdis.

• Kol. 4, 7.

23. Pakajus te esie broliams, ir meilė su tikėjimu, nuog Dievo Tėvo ir Pono Jėzaus Kristaus.

24. *Malonė te esie su visais tais, kurie myl mūsų Poną Jėzų Kristų nepaliautina. Amen.

• 2 Kor. 13, 13.

Rašyta iš Rymo Epėzionams per Tykikų.

Gromata švento Povilo Pilipensump.

Perskyrimas 1.

Surištojo Povilo dėkavojimas, malda ir graudėnimas ant tvirtos tikėjimo kovos.

Povilas ir Timotiejus, tarnudu Jėzaus Kristaus, *visiems šventiems Kri-

stuje Jėzuje, kurie yra Pilipuose, draug su vyskupais ir tarnais: • 1 Kor. 1, 2.

2. *Malonė te esie su jumis, ir pakajus nuog Dievo, mūsų Tėvo, ir Pono Jėzaus Kristaus.

• Rym. 1, 7.

3. Aš *dėkavoju savam Dievui, kiek kartų jūsų atsimenu. *Rym. 1, 8. 1 Kor. 1, 4.

4. (Koktai aš visados darau visose savo maldose už jus visus, su džiaugsmu besimelsdamas),

5. Dėl jūsų draugystės Evangelioje, nuog pirmosios dienos iki šioliai,

6. Gerai apie tai nusitikėdamas, kad tas, kurs jusyje pradėjęs tą *gerą darbą, tą ir pabaigs iki dienai Jėzaus Kristaus.

* Jono 6, 29.

7. Kaipgi man tai verta, šitaipo apie jus visus dumoti, todėl, kad aš jus savo širdyje turu, *šime savo kalėjime, kuriame aš Evangeliją užtariu ir patvirtinu, kaip kurie jus visi su manimi malonės dalyvi este.

* Epėz. 3, 1. per. 4, 1.

8. Nės Dievas yra mano liudininkas, kaip aš jūsų visų iš širdies dūgo išsiilgstu Kristuje Jėzuje.

9. Ir to meldžiuos, jeib jūsų meilė juo ilgiaus, juo apstingesnė pastotų *visokiame išpažinime ir ištyrime, *Epėz. 1, 8.

10. Jeib galėtumbite išmėginti, kas geriausia, kad butumbite čysti ir *be pažeidimo, iki dienai Kristaus, *Darb. 24, 16.

11. Papildyti *vaisiais teisybės, kurie per Jėzų Kristų nusiduoda jusyje, ant garbės ir liaupsės Dievo.

* Epėz. 5, 9.

12. Bet aš jums žinę duomi, mieli broliai, kad tai, kaip su manim destis, ant juo didesnio Evangelijos praplatinimo yra nusidavę,

13. Taipo, kad mano ryšiai pažįstami pastoję yra Kristuje *po visus sudo namus ir prie visų kitų;

* per. 4, 22.

14. Ir daug brolių Viešpatyje, *iš mano ryšių nusitikėjimą įgavę, juo drąsesni pastoję, žodį sakyti be baimės.

* Epėz. 3, 13. 1 Tes. 3, 3.

15. *Kiti tiesa apsaką Kristų ir iš pavydo ir iš nesandoros, bet kiti iš geros mislies.

* 2 Kor. 2, 17.

16. Anie apsaką Kristų iš vaido ir ne tikrai; nėra jie mislija, kokį vargą priduoti mano ryšiams;

17. Bet šie iš meilės; nėra jie žino, kad aš dėl užtarimo *Evangelijos čia guli.

* perkš. 7.

18. Bet ką tai daro? kad tiktai Kristus apsakomas būtų visokiu būdu, ar tai būtų neviernai, ar viernai; tai *aš tačiau džiaugiuos tame, o ir džiaugsuos.

* per. 2, 2. 17. 18.

19. Nės aš žinau, kad man tai derės ant išganymo *per jūsų maldą, ir per pagalbą Dvasės Jėzaus Kristaus.

* 2 Kor. 1, 11.

20. Kaip aš galiausiai laikiu ir nusitikiu, kad aš nei jokiam daikte gėdoje ne busu, bet jeib su visokiu drąsumu, lyg kaip šep visados, taip ir dabar Kristus aukštai pagarbintas būtų ant mano kuno, ar per gyvastį, ar per smertį.

21. Nėsa Kristus yra mano gyvastis, ir mirti man nauda.

22. Bet kadangi kune gyvam buti, dera daugiaus vaisiaus provyti, tai aš ne žinau, katrą skirtis turėčiau.

23. Nėsa abejetas man macniai prigul. Aš *geidžiu išvalnytas ir su Kristumi buti; koktai ir daug geriaus būtų;

* 1 Kor. 19, 4. 2 Kor. 5, 8. 2 Tim. 4, 6.

24. Bet labiaus privalu yra, kune pasilikti jūsų dėlei.

25. Ir *tikrai nusitikėdamas žinausi, kad aš pasiliksiąs, ir su jumis visais podraugiai busiās, jums ant augimo ir ant džiaugsmo tikėjimo;

* perkš. 6. per. 2, 24.

26. Kad jus didei pasigirti galėtumbite Kristuje Jėzuje manimi, per mano sugrįžimą pas jus.

27. Elgkitės *tik vertai Evangeliaū Kristaus, jeib, ar aš parėjęs regėčiau jus, arba kitur budamas girdėčiau apie jus, jus stovėtumbite vienoje dvasėje, ir viena širdžia draug su mumis kovotumbite už Evangelijos viera,

* 1 Kor. 7, 20.

28. Ir nei viename daikte ne duotumbitės priešininkų išsigandinti; koktai yra ženklų *jiems pražudymo, bet jums †išganymo, o tai nuo Dievo.

* per. 3, 19. † Rym. 8, 17.

29. Nėsa jums yra duota, dėlei Kristaus tokiai daryti, kad jus ne tiktai į jį tikėtumbite, bet ir jo dėlei kentėtumbite;

30. Turėdami tą pačią *kovą, kurią jus ant manęs matėte, ir dabar nuo manęs girdite. *Darb. Ap. 16, 22. s. Kol. 1, 29.

Perskyrimas 2.

Kristaus pasižeminimas ir paaukštinimas.

Dėl to, jei jusyje koks graudėnimas Kristuje, jei koks palinksmiojimas meilės, jei kokia dvasės draugystė,

jei yra kokia *širdinga meilė ir miela-širdingystė,

* Rym. 12, 10. Kol. 3, 12.

2. Tai išpildykite mano džiaugsmą, kad jus vienos dumos butumbite, lygią meilę turėdami, bei vienos širdies ir vienos mislies budami,

3. Nieko ne darydami per vaidą, arba niekingą garbę, bet per pasižeminimą laikykite tarp savęs kits kitą didesniu už savę patį.

4. Ir *kiekvienas te ne veizd ant to, kas jo yra, bet ant to, kas kito yra.

* 1 Kor. 10, 24. 33.

5. Bet kožnas t'esie tos dumos, kokios ir Jėzus Kristus buvo;

6. Kursai, *norint Dievo paveikslė buvo, ne laike tai per plėšimą, Dievui lygus buti;

* Jon. 1, 1. 2. per. 5, 18. per. 10, 33.

7. Bet pats pasimažino, ir priėmęs *tarno paveikslą, pastojo lygus kitam žmogui, ir pasiėlgimuose rastas buvo kaip žmogus.

* Jėz. 42, 1. per. 49, 3. per. 53, 3.

8. Jis *pats pasižemino ir paklusnus buvo iki smerties, beje iki kryžiaus smerties.

* Ebr. 12, 2.

9. Todėl Dievas jį ir didei paauskštino ir davė jam vardą, kurs per visus vardus yra,

10. Kad *vardan Jėzaus lenktųsi visų keliai, tų, kurie danguje ir ant žemės ir po žeme yra;

* Jėz. 45, 23. Rym. 14, 11.

11. Ir visi liežuviai išsipazintų, Jėzų Kristų esantį Viešpatimi ant garbės Dievo Tėvo.

12. Taip, mano mylimieji, kaip jus visados buvote paklusnus, ne tik tai man pas jus b'esant, bet ir dabar juo daugiau, man pas jus n'esant, rupinkitės, išganytais pastoti, *su baimė ir su drebėjimu.

* Pa. 2, 11. 1 Petr. 1, 17.

13. Nės *Dievas yra, kurs jussyje daro, ir norėti, ir išpildyti, pagal savo pasimėgimą.

* 2 Kor. 3, 5.

14. Darykite vislab be *murmėjimo ir be abejojimo,

* 1 Petr. 4, 9.

15. Jeib butumbite nekalti, ir *vierni, ir Dievo vaikai, nebartini viduje tarp piktosios ir perkreiptosios giminės, tarp kurios į jus šviečiate, kaip žvakės sviete,

* per. 1, 10. † Mat. 5, 14. Epėz. 5, 8.

16. *Prisilaikydami drutai prie žodžio gyvasties, man ant gyriaus die-
noje Kristaus, †kad aš ne noprošnai bėgęs, nei noprošnai dirbęs bučiau.

* 2 Tim. 1, 13. † Jėz. 49, 4. 1 Kor. 9, 26.

17. Ir norint *aš apieravojamas esmi dėlei apieros ir Dievo šlužbos jūsų tikėjimo, tai tačiau *aš džiaugiuos, ir džiaugiuos podraug su jumis visais.

* 2 Tim. 4, 6. † 2 Kor. 7, 4.

18. Todėl ir *jūs džiaugkitės, ir džiaugkitės drauge su manimi.

* per. 3, 1. per. 4, 4.

19. Bet aš nusitikiu Pone Jėzuje, kad aš *Timotiejų veikiai pas jus siųsiąs, jeib ir aš atgaivintas bučiau, ištyręs, kaip su jumis destis.

* Darb. Ap. 16, 1. 1 Tes. 3, 2.

20. Nės aš nei vieno ne turu, kurs su manimi *taipo vienos dumos butų, kurs taip širdingai už jus rupintųsi.

* 1 Kor. 16, 10.

21. Nės jie visi *savojo jėško, ne to, kas Jėzaus Kristaus yra.

* 1 Kor. 10, 24.

22. Bet jus žinote, kad jis tikros dumos yra; nėra kaip vaikas tėvui, taip jis su manimi šlužijo prie Evan-gėlios.

23. Tą aš nusitikiu siųsiąs, kad aš ištyręs busu, kaip su manimi yra.

24. Bet *nusitikiu Viešpatyje, kad aš ir pats veikiai ateisiąs.

* per. 1, 25.

25. Bet man reikalinga rodės, brolių *Epaproditą pas jus siųsti, kurs mano †pagalbininkas ir draugkareivis, bei jūsų apaštalas ir mano reikmenės tarnas yra.

* per. 4, 18. † 2 Kor. 8, 23

26. Kadangi jisai jūsų visų išsiilgęs ir didei rupestingas buvo dėl to, kad jus buvote girdėję, jį sirgusį.

27. Ir tiesa, jis *sirgo mirtinai, bet Dievas ant jo susimilo; ale ne tik tai ant jo, bet ir ant manęs, kad ne turėčiau smutnybę ant smutnybės.

* Jėz. 38, 1.

28. Bet aš jį juo skubriaus siunčiau, kad jus jį išvydę iš naujo džiaugtumbitės, ogi ir aš juo mažiaus smutnybės turėčiau.

29. Taigi priimkite jį Viešpatyje su visu džiaugsmu, ir tokius garbėje laikykite.

* Rym. 16, 2.

30. Nės dėlei Kristaus darbo jis smerčiui taip arti buvo parėjęs, savo gyvastį per menką laikydamas, *jeib jis jūsų vietoje man šlužytų.

* 1 Kor. 16, 16. 17.

Perskyrimas 3.

Apie tikėjimo teisybę prieš netikrus apaštalus.

Galiausiai, mieli broliai, *džiaugkitės Viešpatyje! Kad aš jums vis tus pačius

daiktus rašau, ne gailiuos, ir jus juo labiaus padrutina. * per. 4, 4.

2. Dabokite * ant šunų, dabokite ant piktųjų darbininkų, dabokite ant persiskyrimo. * Jėz. 56, 10, 11.

3. Nės mes esme apipiaustymas, kurie mes * Dievui Dvasėje šlužijame, ir giriamės Kristumi Jėzumi, ir ne nusitikime kunu. * 5 Maiž. 30, 6, s.

4. Kačėig ir aš turu, kuomi iš kuno girtisi. Jei kitam kam regis, buk jis galjs iš kuno girtisi, * aš juo daugiau. * 2 Kor. 11, 18, 22.

5. Aš ašmąją dieną appiaustytas esmi, aš iš žmonių Izraelio, iš giminės Benjamino, Ebrėonos iš Ebrėonų, ir pagal zokaną Parizėušias,

6. Pagal žėlavojimą persekinėtojis susirinkimo, pagal teisybę zokane nebartinas buvęs.

7. Bet kas man * nauda buvo, tai aš dėl Kristaus laikiau per iškadą. * Mat. 13, 44.

8. Nės aš vislab per iškadą laikau dėl apstingojo * išpažinimo Kristaus Jėzaus, mano Viešpaties, dėl kurio aš vislab per iškadą laikiau, ir laikau už purvą, jeib aš Kristų laimėčiau, * Jėz. 53, 11.

9. Ir bučiau išrastas jame; * ne turjs savo teisybę iš zokano, bet tą, kuri per tikėjimą į Kristų ateit, butent teisybę, kuri iš Dievo budama, tikėjimui prirokuojama; * Rym. 3, 21, 22. per. 9, 30.

10. Pažinti jį, ir galybė jo * prisi-kėlimo, ir į draugystę jo kentėjimų, kad aš jo smerčiui lygus pastočiau; * Rym. 6, 3, 4, 5. † Rym. 8, 17.

11. Jeib aš priešais atečiau prisi-kėlimui iš numirusiųjų.

12. Ne, kaip * kad jau bučiau nutvėręs, arba jau tobulas bučiau, bet aš tai veju, jeib aš tai galėčiau nutverti, kadangi aš † Kristaus Jėzaus nutver-tas esmi. * 1 Tim. 6, 12. † Jėz. 8, 11. Jono 6, 44. per. 12, 32.

13. Mano broliai, aš dar ne tariuos, tai esąs nutvėręs. Bet vieną sakau: aš to užmirštu, kas užpakalyje yra, ir tiesiuos topi, kas pryšakyje yra,

14. Ir bėgu į pastatytąjį mierį, ant * paskirtojo brangiojo laimėjimo, ku-rį rodo dangiškasis pavadinimas Die-vo Kristuje Jėzuje. * 1 Kor. 9, 24. 1 Tim. 6, 12.

15. Taigi kiek mūsų * tobuli esme, tie

tos pačios dumos bukime; ir jeigu jus kitos dumos butumbite, tai Die-vas jums apreikš. * 1 Kor. 2, 6.

16. Tačiau taip, kad mes pagal vieną davadą, ant kurio parėjome, elgtumbimės, ir * vienos dumos bu-tumbime. * per. 1, 27. per. 2, 2. Rym. 12, 16. per. 15, 5. 1 Kor. 1, 10. 1 Petr. 3, 8.

17. Sekite manę, mieli broliai, ir da-bokite ant tų, kurie taip vaikščioja, kaip jus mus turite paveikslu.

18. Nės daug vaikščioja, apie ku-rius jums tankiai sakiau, ogi dabar ir verkdamas jums sakau, kaip ne-prieteliai kryžiaus Kristaus,

19. Kurių * galas yra prapuolimas, kuriems † pilvas yra jų Dievas, kurių garbė gėdoje stovia, ir kurie žemiš-kai dumoja. * 2 Kor. 11, 15. † Ps. 17, 14. Rym. 16, 1a.

20. Bet mūsų vaikščiojimas yra dan-guje, iš kur mes ir laukiame Išgany-tojo, Viešpaties Jėzaus Kristaus, * Epėz. 2, 6. Ebr. 1, 3, 14.

21. Kurs * mūsų niekingąjį kuną peršvies, kad tas lygus pastotų jo peršviestamjam kunui, pagal tą ga-lybę, kuria jis gal ir visus daiktus sau paduotus padaryti. * 1 Kor. 15, 43. 49, 53.

Perskyrimas 4.

Apie tvirtybę ir dvasišką krikščionių džiaugsmą, ir Pilipensų geradėjų, Povilui išrodytą.

Taipogi, mano mielieji ir brangieji broliai, * mano džiaugsmas ir mano vainikas, taip stovėkite Viešpatyje, jus mielieji. * 2 Kor. 1, 14. 1 Tes. 2, 19, 20.

2. Evodią aš gaudenu, ir Syntykę aš gaudenu, kad jos vienos dumos būtų Viešpatyje.

3. Beje aš taip jau ir tavę meldžiu, mano viernasis drauge, pristok joms, kuriedvi draug su manimi Evangelijos dėlei kovojo su Klēmencu ir su ki-tais mano pagalbininkais, kurių var-dai yra * knygoje gyvasties.

* 2 Maiž. 32, 32. Ps. 69, 29. Dan. 12, 1. Luk. 10, 20. Apr. 3, 5. per. 13, 8. per. 17, 8. per. 21, 27.

4. Džiaugkitės Viešpatyje visada, ir vėl sakau: džiaugkitės.

* per. 3, 1. 2 Kor. 13, 11.

5. Savo * lengvybė visiems žmo-nėms žinomadarykite. † Viešpats arti.

* Tit. 3, 2. † 1 Kor. 10, 11.

6. * Nieko nesirupinkitės, bet vi-suose daiktuose * maldomis ir pra-šymais savo širdies meilijimus su dė-kavojimu Dievui praneškite.

* Mat. 5, 23, 31. s. † Ps. 143, 18.

7. O *pakajus Dievo, kurs pereit visą išmintį, te apsaugoja jūsų širdis ir jūsų umus Kristuje Jėzuje.

* Jono 14, 27.

8. *Toliaus, mieli broliai, kas tiesa, kas į mandagu, kas teisu, kas viežlyba, kas meilinga, kas garbinga, jei koks viežlybumas, jei kokia liaupsė, apie tai dumokite.

* per. 3, 1. † Rym, 12, 17.

9. Ko jus ir prisimokinate, ir gavote, ir girdėjote, ir regėjote prie manęs, tai darykite; tai *pakajaus Viešpats bus su jumis.

* 1 Tes. 5, 23.

10. Bet aš didei pasidžiaugiau Viešpatyje, kad jus iš naujo pradėjote už mane rupintis, kažėig jus ir visada rupinotės, bet česai jums tai ne perleido.

11. Aš tai ne sakau stokojimo dėl; nės aš išmokau, kuriuose aš esmi, *pasiakdinti.

* Pam. Ž. 15, 16. per. 16, 8. 1 Tim. 6, 6.

12. Aš moku vargingas buti, ir moku per viršų turėti. Aš visuose daiktuose ir visur esmi išmokintas; pasotintas buti ir *alkti, ir apsto turėti ir stokoti.

* 1 Kor. 4, 11. 2 Kor. 6, 10. per. 11, 27.

13. Aš *vislab galiu per tą, kurs mane galinčiu daro, Kristus.

* Jėz. 33, 24. per. 40, 29—31.

14. Bet tačiau jus gerai padarėte, kad jus mano vargų pasigailėjote.

15. Bet jus, Pilipensai, žinote, kad iš Evangelijos pradžios, man iš Macė-

donios išeinant, nei vienas *susirinkimas su manimi nesidalijos pagal rōkundą, kiek buvo išduota, ir kiek buvo surinkta, kaip tiktai jus vieni.

* 2 Kor. 11, 9.

16. Nės jus man ir į Tesaloniką atsiuntėte ant mano reikalo vieną kartą, o ir potam vėl vieną kartą.

17. Ne, kad dovanos jėškočiau, bet aš *vaisiaus jėškau, kad įtas apstingas butų jūsų rōkunde.

* Luk. 13, 7. † 2 Kor. 9, 6, 12.

18. Nės aš visoko gana turu, ir turu per viršų. Aš esmi pilnai aprūpintas, kaip aš gavau per *Epaproditą, kas nuo jūsų atėjo, saldus kvapas, priimama apiera, Dievui įtinkanti.

* per. 2, 23.

19. Bet mano Dievas papildys visą jūsų reikalą pagal savo bagotystę šlovėje Kristuje Jėzuje.

* 2 Kor. 9, 8.

20. Bet *Dievui ir mūsų Tėvui tesie garbė ant amžių amžių. Amen.

* 2 Tim. 4, 18.

21. Sveikinkite visus šventuosius Kristuje Jėzuje. Jus sveikina *broliai, su manimi esantieji.

* 2 Kor. 16, 20.

22. *Jus sveikina visi šventieji, bet ypačiai tie iš ciecoriaus namų.

* 2 Kor. 13, 12.

23. Malonė mūsų Pono Jėzaus Kristaus t'esie su jumis visais. Amen.

Rašyta iš Rymo per Epaproditą.

Gromata švento Povilo Kolosensump.

Perskyrimas 1.

Išganymas, Kristaus pelnytasia, žodyje žmonėms prisiulomas.

Povilas, *apaštalas Jėzaus Kristaus, per Dievo valę, ir brolis Timotiejus,

* 2 Kor. 1, 1.

2. Šventiems Kolosuose ir tikintiems broliams Kristuje: *Malonė t'esie su jumis ir pakajus nuo Dievo, mūsų Tėvo, ir Pono Jėzaus Kristaus.

* Rym. 1, 7.

3. Mes dėkavojame Dievui, ir Tėvui mūsų Pono Jėzaus Kristaus, visados už jus meldamies,

4. Kaip girdėjome apie jūsų tikėjimą į Kristų Jėzų, ir apie meilę prieš visus šventuosius,

* Epėz. 1, 15.

5. Dėlei *nusitikėjimo, jums danguje paguldytojo, apie kurį jus pirmo girdėjote, †per žodį tiesos Evangelioje;

* 1 Petr. 1, 3. 4. † 2 Kor. 6, 7.

6. Kuri pas jus atėjo, kaip ir į visą srietą, ir yra vaisinga, kaipo ir jusyje, iš tos dienos, kaip jus ją girdėjote ir išpažinote Dievo malonę tiesoje.

7. Kaipo ir išmokote nuo *Eapro, mūsų mielo draugtarnio, kurs yra viernas Kristaus tarnas už jus,

* per 4, 12.

8. Kurs mums ir žinomą padarė jūsų meilę dvasėje.

9. Togidėl ir mes, iš tos dienos, *kaip mes tai girdėjome, ne paliaujame už jus melstis ir prašyti, kad papildyti pastotumbite išpažinimu jo valės visokioje dvasiškoje išmintyje ir išmanyme,

* Epėz. 1, 15, 16.

10. Jeib *vertai elgtumbitės, Viešpačiui įtiktinai, ir vaisingi butumbite visuose geruose darbuose;

* Epėz. 4, 1. Pil. 1, 27.

11. Ir augtumbite *išpažinime Die-

vo, pastiprinti visokia stiprybė, pagal jo šlovingąją galybę, visokiame kantrume ir lengvąsirdystėje su džiaugsmu; * 1 Kor. 1, 5.

12. Dėkavodami Tėvui, kurs mus * tinkančiais padarė † tėvonystei šventųjų šviesybėje; * 2 Kor. 3, 6. † Darb. Ap. 26, 18.

13. Kurs mus * išgelbėjo nuo vyriausybės tamsybės, ir mus perkėlė į karalystę savo mielojo Sunaus, * per. 2, 15.

14. * Kuriame mes turime atpirkimą per jo kraują, butent griekų atleidimą. * Epéz. 1, 7.

15. Kursai yra * abrozai neregimojo Dievo, pirmgimėsis pirm visų sutvėrimų; * Ebr. 1, 3. a.

16. Nės per * jį vislab sutverta, kas danguje ir ant žemės, kas regima ir kas neregima yra, taip karalkrėsčiai, kaip viešpatystės, taip kunigaikštystės, kaip vyriausybės: vislab yra per jį ir dėlei jo sutverta. * Jon. 1, 3. 10. s.

17. Ir jis yra * pirm visų, ir vislab pasilaikos jame. * Pam. Ž. 8, 25, 26, 27.

18. Ir jis yra kuno galva, butent susirinkimo, kurs yra pradžia ir * pirmgimėsis iš numirusiųjų, jeib jis tarp visų būtų pirmasis.

* Darb. Ap. 26, 23. Rym. 8, 29. 1 Kor. 15, 20. Ap. 1, 5.

19. Nėsa tai (Dievui) pamėgo, kad jame * visa pilnystė gyventų, * per. 2, 9. Jono 1, 16. per. 3, 34.

20. Ir kad jis * vislab per jį sau suderintų, ar būtų ant žemės, ar būtų danguje, pakajų padarydamas per kraują ant jo kryžiaus per jį patį.

* Rym. 5, 5. 10. 2 Kor. 5, 19. 1 Jono 2, 2. per. 4, 10.

21. O ir jus, kurie * pirm to svetimi buvote ir neprieteliai, per dumą piktuose darbuose, * Epéz. 2, 2. 12. per. 4, 18.

22. Bet dabar jis jus suderino savo kunu, per smertį, kad jis jus pastatytų šventus ir nekalbantinus ir nebartinus po savo akių;

23. Jei tiktai pasiliekaite tikėjime * padrutinti ir tvirti, ir nepajudinami nuo nusitikėjimo Evangelijos, kurią jus girdėjote, kuri † apsakytą yra visam sutvėrimui, po dangumi esančiam, kurios aš, Povilas, tarnu pastojau. * 1 Kor. 15, 58. † perkš. 6. Mark. 16, 15.

24. Dabar aš * džiaugiuos savo kentėjimuose, † kuriuos už jus kenčiau, ir atpildau savo kune, ko dar reik vargų

Kristuje, jo kunui (ant gero), kurs yra susiriukimas. * 2 Kor. 7, 4. † Epéz. 3, 13.

25. Kurio tarnu aš esmi pastojęs pagal paskyrimą Dievo, kurs man duotas yra pas jus, jeib aš Dievo žodį bagotingai apsakýčiau, * Epéz. 3, 2.

26. Butent paslėptinė, kuri užslėpta buvo nuo svieto pradžios ir nuo amžių, bet dabar apreikšta jo šventiems,

27. Kuriems Dievas norėjo žinomą daryti, kuri esanti šlovingoji bagotystė tos paslėptinės tarp pagonų, kuri yra Kristus jussyje, kurs yra * nusitikėjimas šlovės, * 1 Tim. 1, 1.

28. Kurį mes apsakome, graudendami kiekvieną žmogų, ir mokindami * kiekvieną žmogų su visokia išminčia, jeib † statytumbime kiekvieną žmogų tobulą Kristuje Jėzuje. * Jono 1, 7. † Epéz. 5, 27.

29. Kuriame dalyke ir aš * dirbu ir nusisylįju pagal provijimą to, kurs manyje macningai dirba. * 2 Tim. 4, 7.

Perskyrimas 2.

Apie žmonių įstatymus, Kristų, šventąjį krikštą ir jo smerties galybę.

Bet aš jums žinę duomi, kokią * kovą aš turu už jus ir už tus Laodicėjoje ir už visus, kurie mano veido kune ne regėjo; * Pil. 1, 30.

2. Jeib jų širdys pagraudentos ir suglaustos būtų meilėje ant visos bagotystės tikrojo išnamymo, * išpažinti paslėptinę Dievo ir Tėvo ir Kristaus; * Jono 17, 3.

3. Kuriame paslėpti randasi visi skarbai * išminties ir išpažinimo.

* Jéz. 11, 2. 1 Kor. 1, 24.

4. Bet aš sakau apie tai, kad jus nieks ne prigautų * kytriomis kalbomis. * Rym. 16, 18.

5. Nėsa kažig * aš pagal kuną ne esmi pas jus, tačiau dvasėje esmi su jumis, džiaugiuos ir matau † jūsų davą ir jūsų stiprų tikėjimą į Kristų.

* 1 Kor. 5, 3. † 1 Kor. 14, 40.

6. Kaipgi jus dabar priėmėte Poną Kristų Jėzų, taip ir elgkitės jame,

7. Ir bukite * įsišaknię ir † pabudavoti jame, ir stiprus vieroje, kaip pamokjti este, ir bukite * toje bagotini su dėkavone. * Epéz. 3, 17. † Epéz. 2, 22.

Jud. perkš. 20. * Kol. 3, 15. 1 Tes. 5, 18.

8. Dabokitės, kad nieks jus ne ap-

gautų per svietiškąją išmintį ir per niekingą išvadžiojimą pagal žmonių mokslą ir pagal svieto įstatymus, o ne pagal Kristų.

9. Nesa jame gyvena visa pilnystė Dievystės kuniškai.

10. Ir jus este *tobuli jame, kurs yra †galva visų kunigaikštysčių ir vyriausybės;

* Jono 1, 16. † Epėz. 1, 21.

11. Kuriamo jus ir appiaustyti este *appiaustymu be rankų, per atmetimą griešnojo kuno kune, butent appiaustymu Kristaus.

* 5 Maiž. 10, 16. per. 30, 6. Rym. 2, 29.

12. Tame, kad *jus su juomi palaidoti este per krikštą, kuriame ir †prisikėlė este per tikėjimą, kurį Dievas daro, kurs jį iš numirusiųjų prikėlęs.

* Rym. 6, 4. † per. 3, 1. a.

13. Ir jus podraug su juomi gyvus padaręs, kaip jus *numirę buvote griekuose ir neapiiaustyme savo kuno, ir †yra mums atleidęs visus griekus,

* Epėz. 2, 1. 5. † Luk. 7, 42.

14. Ir išgesęs parašą, kurs prieš mus buvo †įstatymuose, ir mums prieštaravo, ir tą paėmęs iš tarpo, prie kryžiaus prisegęs.

† Epėz. 2, 15.

15. Ir *pergalėjęs kunigaikštystes ir sylinguosius, vedė juos ant parodymo regimai, ir triumfą iš jų padarė pats per savę.

* per. 1, 13.

16. Taigi nei vienas te ne apsunkina jūsų sąžinę dėl *valgio arba gėrimo, arba dėl paskirtų švenčių, arba jaunmėnesių, arba sabatų,

* Rym. 14, 2. 3. a.

17. Kurie yra *šešėlis busiančių daiktų, bet kunas pats yra Kristuje.

* Ebr. 8, 5.

18. *Nei vienas jums mierį te ne iškreipia, kurs pagal savo paties prasiimanymą elgiasi, pakarnystėje ir †šventybėje angelių, kurių jis nei vieno niekadęs ne matęs, ir yra be reikalo pasiputęs savo kuniškoje dumoje,

* Mat. 24, 4. 24. † per. 23.

19. Ir *ne laikosi prie galvos, iš kurios visas kunas per sąnarius ir sutaikinimus pašalpos gauna, ir su kits kitu susilaikos, ir taipo auga į dieviškąjį didumą.

* Epėz. 4, 15. 16.

20. Taigi jei jus pamirę este su Kristumi svieto įstatymams, kamgi duodatės prisivilioti įstatymais, tarsi dar sviete gyveną?

21. Kurie sako: tu tai ne pakrutink, tu tai ne paragauk, tu tai ne užgauk.

22. Kurie daiktai tačiau visi per vartojimą sučėraujami, pagal *žmonių prisakymus ir mokslus,

* Jėz. 29, 13. Mat. 15, 9.

23. Kurie tur išsiveizdėjimą aukštos išminties per savo pačių pramanytą šventybę ir pakarnystę, ir per tai, kad jie *kuno ne čėdija, ir kunui jo garbės ne duoda jo reikalui.

* 1 Tim. 4, 3.

Perskyrimas 3.

Apie vartojimą nobažnystės, ypačiai namų pasilaikymuose stovintiems.

Taigi jei jus *su Kristumi este prisikėlę, tai jėškokite to, kas aukštai yra, kur Kristus yra, sėdėdamas po dešinės Dievo;

* per. 2, 12. Rym. 6, 5.

2. Jėškokite to, kas aukštai yra, o ne to, kas ant žemės yra.

* Mat. 6, 33.

3. Nės *jus este numirę, ir jūsų gyvastis yra paslėptas su Kristumi Dievyje.

* Rym. 6, 2.

4. Bet kad *Kristus, mūsų gyvastis, pasirodys, tai ir jus pasirodysite su juomi †šlovėje.

* Pil. 1, 21. † 1 Kor. 15, 43.

5. Dėl to *marinkite savo sąnarius, kurie ant žemės yra, †kekšystę, nečystybę, gėdiškąjį gašlumą, piktąjį pageidimą ir godą, kurs yra balvonų garbinimas;

* Rym. 8, 13. † Epėz. 3, 5.

6. *Kurių dėlei ateit Dievo kerštas ant vaikų netikėjimo;

* Epėz. 5, 6.

7. Kuriose ir jus pirm to vaikščiojote, *kaip jus juose gyvenote.

* Rym. 6, 19.

8. Bet dabar *vislab tai nuog savęs atmeskite: †kerštą, rustybę, piktenybę, bluznijimą, gėdiškus žodžius iš savo burnos.

* Rym. 6, 13. Epėz. 4, 22. 31. Ebr. 12, 1. † Ps. 37, 8.

9. Ne *meluokite tarp savęs; išsivilkite senąjį žmogų su jo darbais;

* Sak. 8, 16. Epėz. 4, 25.

10. Ir *apsivilkite naujuoju, kurs atnaujinamas ant išpažinimo, pagal †abrozą to, kurs jį sutvėrė;

* Epėz. 4, 24. † 1 Maiž. 1, 27.

11. Kur *ne yra Gryko, Žydo, apiiaustymo, neapiiaustymo, Negryko, Skyto, †vergo, valno; bet vislab ir visuose Kristus.

* Rym. 10, 12. † 1 Kor. 7, 21. 22.

12. Taigi *apsivilkite, kaip išrinktieji Dievo, šventieji ir mylimieji, širdinga mielaširdyste, meilimumu, pakarnyste, romumu ir kantrumu;

* Epėz. 4, 24. 32.

13. *Kits kitą nukėsdami, ir kits kitam atsileisdami, jei kas skundos tur

prieš kitą; lygiai kaip Kristus jums yra atleidęs, taip ir jus.

* Mat. 6, 14. Epėz. 4, 2.

14. Bet ant viso to apsvilkite *meile, kuri yra ryšys tobulystės. * Jono 13, 34.

15. Ir *pakajus Dievo te valdo jūsų širdyse, ant kurio ir jus pavadinti este viename kune, ir įbukite dėkingi.

* Pil. 4, 7. † Kol. 2, 7. s.

16. *Duokite Kristaus žodžiui gyventi tarp jūsų bagotingai, su visokia išminčia; mokinkitės ir graudenkitės savę pačius †psalmis ir liaupsės giesmėmis ir dvasiškomis meilingomis giesmėmis, ir giedokite Viešpačiui savo širdyse.

* 1 Kor. 1, 8. † Epėz. 5, 19.

17. Ir *vislab, ką jus darote, žodžiais arba darbais, vislab tai darykite vardan Pono Jėzaus ir dėkavokite Dievui ir Tėvui per jį.

* 1 Kor. 10, 31.

18. *Jūs moters, bukite paduotos savo vyrams Viešpatyje, kaip pareitis.

* Epėz. 5, 22. s.

19. *Jūs vyrai, mylėkite savo moteris, ir ne bukite rusti prieš jasias.

* Epėz. 5, 25. 1 Petr. 3, 7.

20. *Jūs vaikai, klausykite gimdytojų visuose daiktuose; nės tai Viešpačiui patinka.

* Epėz. 6, 1.

21. *Jūs tėvai, ne įkeršjkitė savo vaikus, kad ne baugus pastotų.

* Epėz. 6, 4.

22. *Jūs bernai, bukite paklusnus visuose daiktuose savo kuniškiems ponams, ne su šlužba po akių, kaip žmonėms įtikinai, bet prastybėje širdies ir su Dievo baimė.

* Epėz. 6, 5. s.

23. Vislab, ką jus darote, tai darykite iš širdies, *kaip Viešpačiui, o ne žmonėms.

* Epėz. 6, 7.

24. Ir žinokite, kad jus nuo Viešpaties gausią atlyginimą tėviškės dalykų; nės jus *šlužijate Ponui Kristui.

* 1 Kor. 7, 22.

25. Bet kurs neteisias daro, tas gaus, ką jis neteisias daręs esti; ir *ne yra atbojimo nei šiočio, nei tokio žmogaus.

* Darb. Ap. 10, 34. s.

Perskyrimas 4.

Aple krikščionių maldą ir išmintingą pasielgimą.

Jūs ponai, *kas teisu ir verta, tai bernams išrodykite, ir žinokite, kad ir jus danguje Viešpatį turite.

* 3 Maiž. 25, 43. 53. Epėz. 6, 9.

2. Ne paliaukite *maldoje, ir budėkite toje su dėkavojimu; * 1 Tes. 5, 17. s.

3. Ir *melskitės podraug ir už mus, jeib Dievas mums atvertų žodžio duris, kalbėti †paslėptinę Kristaus, dėl kurios aš ir surištą esmi,

* Rym. 15, 30.

Epėz. 6, 19. 2 Tes. 3, 1. † Epėz. 3, 4.

4. Kad tą išreikščiau, kaip man reik kalbėti.

5. *Elgkitės išmintingai prieš tus, kurie lauکه yra, ir prisidabokitės česo.

* Epėz. 5, 15. 16.

6. Jūsų kalba te esie visados meilinga ir *su druska sudyta, jeib žinotumbite, kaip kiekvienam atsakyti.

* Mark. 9, 50.

7. Kaip su manimi destis, apie vislab tai jums žinę duos Tykikus, mielas brolis ir viernas tarnas ir draugas Viešpatyje,

8. Kurį *aš todėl pas jus atsiunčiau, kad jis ištirtų, ką jus veikiate, ir jūsų širdis graudentų;

* Epėz. 6, 22.

9. Draug su Onėsimu, viernuoju ir mieluoju broliu, kurs iš jūsų iškių yra; vislab, kaip šičion destis, juodu jums praneš.

10. Jus sveikina *Aristarkus, mano draugkalinys, ir Markošius, sesers vaikas Barnabo, apie kurį jus kelis prisakymus gavote; (jei jis pas jus ateis, priimkite jį);

* Darb. Ap. 19, 29.

11. Ir Jėzus, vadinamas Justus, *kurie yra iš apipiaustymo. Tie yra vieni mano pagalbininkai prie karalystės Dievo, kurie man yra palinksminojimu pastoje.

* Darb. Ap. 11, 2.

12. Jus sveikina *Epapras, kurs iš jūsų iškių yra, tarnas Kristaus, ir visados labai nusišlyja už jus maldomis, jeib jus stovėtumbite tobuli ir papildyti su visa Dievo vale.

* per. 1, 7.

13. Aš duomi jam liudymą, kad jis didę procę tur už jus ir už tus Laodicėjoje ir Jėrapolyje.

14. Jus sveikina Lukošius, liekorius, mylimasis, ir Dėmas.

15. Sveikinkite brolius Laodicėjoje, ir Nimpą, ir *susirinkimą jo namuose.

* Rym. 16, 5.

16. O kad ši gromata pas jus bus perskaityta, tai darykite, kad ji ir Laodicėos susirinkime *butų skaityta, ir kad jus tą, kuri Laodicensams rašyta, taipjau skaitytumbite.

* 1 Tes. 5, 27.

17. Ir sakykite Arkipui: dabok ant urėdo, kurį tu gavai Viešpatyje, kad tą išpildytumbei.

18. Mano *sveikinimas mano, Po-

vilo, ranka. Minėkite mano ryšių. Malonė te esie su jumis. Amen.

* 1 Kor. 16, 21.

Rašyta iš Rymo per Tykiką ir Onėsimą.

Pirma gromata švento Povilo Tesalonicensump.

Perskyrimas 1.

Pagraudėnimas Tesalonicėnų ant viernybės krikščioniškoje vicroje.

Povilas *ir Silvonas ir Timotiejus susirinkimui Tesalonikoje, per Dievą Tėvą ir Viešpatį Jėzų Kristų: Malonė te esie su jumis, ir pakajus nuo Dievo, mūsų Tėvo, ir Pono Jėzaus Kristaus.

* 2 Tes. 1, 1.

2. Mes dėkavojame Dievui visadai už jus visus, atsimindami jūsų savo maldoje be paliovimo;

3. Ir atsimename jūsų *darbo tikėjime, ir jūsų darbo meilėje, ir jūsų kantrumo lukestyje, kurs yra mūsų Ponas Jėzus Kristus, po akim Dievo ir mūsų Tėvo.

* Jono 6, 29. 1 Kor. 13, 13.

4. Nės, mieli broliai, Dievo mylimieji, mes žinome, kaip jus *išrinkti este;

* Kol. 3, 12.

5. Kad mūsų Evangelia pas jus buvusi, ne tiktai žodyje, bet abejeip, ir *galybėje, ir šventoje Dvasėje, ir didžiame nusitikėjime, kaip žinote, kokie mes tarp jūsų buvome jūsų dėlei.

* 1 Kor. 2, 5.

6. Ir jus este mūsų *pasekėjais pastoję ir Viešpaties, ir este žodį priėmę tarp daug vargų su džiaugsmu Šventoje Dvasėje.

* 1 Kor. 4, 16.

7. Taip, kad jus este pastoję paveikslu visiems tikintiems Macėdonioje ir Akajoje.

* per. 4, 10.

8. Nės nuog jūsų išskambėjo Viešpaties žodis, ne tiktai Macėdonioje ir Akajoje, bet taipjau visose šalyse jūsų *tikėjimas į Dievą išsireiškė, taip, kad mums ne reikalas, (apie tai) ką sakyti.

* Rym. 1, 8. 2 Tes. 1, 4.

9. Nės jie patys praneša apie jus, kokią jėimą mes prie jūsų turėję, ir kaip jus *prisivertę este Dievop nuog balvonų, tarnauti gyvamjam ir tikramjam Dievui,

* 1 Kor. 12, 2.

10. Ir *laukti jo Sunaus iš dangaus, kurį jis prikėles iš numirusiųjų, Jėzaus, kursai mus nuo busiančiųjo keršto išgelbės.

* Darb. Ap. 1, 11. Pil. 3, 20.

Perskyrimas 2.

Stropus klausytojai yra vierniems mokytojams ant didžio džiaugsmo.

Nės ir jus žinote, mieli broliai, apie *mūsų jėimą pas jus, tą ne no-prosną buvusį;

* per. 1, 5, 9.

2. Bet, kaip mes pirm to buvome kentėję ir *apgėdinti pastoję Pili-puose, (kaipo žinote), tačiau savo Dievyje linksmi buvome pas jus, ap-sakyti Evangeliją Dievo su dide kova.

* Darb. Ap. 16, 22. per. 17, 5.

3. Nės mūsų graudėnimas ne bu-vo iš klajojimo, nei iš nečystybės, nei su vylumi.

4. Bet kaip mes Dievo esame iš-mėginti, kad mums Evangeliją *ap-sakyti pavieryta yra, šitaipo mes kalbame, ne kaip žmonėms įtikti norėdami, bet Dievui, kursai mūsų širdis mėgina.

* Gal. 1, 10.

5. Nės mes niekada ne apsiėjome saldžiais viliavim žodžiais, kaip jus žinote, nei godui ne pasidavėme; Dievas to yra liudininku.

6. O mes ir garbės ne *jėškojome nuo žmonių; nei nuo jūsų, nei nuo kitų;

* Jono 5, 41. 44.

7. Ir *butumbime galėję jus apsunkinti, kaip Kristaus apaštalai; bet mes motyniški pas jus buvome, lyg kaip žindinyčia savo kudikius kavoja.

* Nus. Ap. 20, 33.

8. Šitaipo mūsų širdis jumis džiaugėsi, ir mielai norėjome jums nuda-lyti, ne tiktai Dievo Evangeliją, bet ir savo gyvastį, todėl, kad mes ju-mis pasimilę buvome.

9. Jus, mieli broliai, gerai atsime-nate *mūsų darbo ir mūsų procės: nės dieną ir naktį mes dirbome, kad jūsų nei vieną ne apsunkintumbime ir apsakytumbime tarp jūsų Dievo Evangeliją.

* 1 Kor. 4, 12, s.

10. To jus este liudininkai ir Die-vas, kaip šventai ir teisiai, ir *ne-bartinau mes tarp jūsų, kurie įtikė-jote, elgėmės.

* 1 Tim. 3, 2

11. Kaipogi žinote, kad mes, kaip tėvas savo vaikus, kiekvieną iš jūsų graudename ir palinksmuojame,

12. Ir liudijome, kad *vertai elgtumbitės po Dievo akių, kurs jus pavadinęs ant savo karalystės ir šlovės.

*Epéz. 4, 1. Pil. 1, 27.

13. Togidėl ir mes bėpaliovimo Dievui dėkavojame, kad jus, gaudami nuo mūsų dieviškos kozonies žodį, tą priėmėte, ne kaip žmonių žodį, bet (kas ir tiesa), kaip Dievo žodį, kursai* ir savo galybę išrodo jesyje, kurie tikite.

*per. 1, 5.

14. Nės jus pasekėjai pastojote, mieli broliai, Dievo susirinkimų Judėoje, Kristuje Jėzuje, kadangi lyg toktaijau kentėjote nuo savo genčių, ką anie nuo Žydų,

15. Kurie ir *Poną Jėzų nužavino, ir savo pačių prarakus, ir mus persekinėjo, ir Dievui ne patinka, ir visiems žmonėms priešinasi;

*Darb. Ap. 2, 22. per. 3, 15.

16. Užgina mums, kalbėti pagonams, jeib jie išganyti pastotų, idant jie *savo griekus visur išpildytų. Nės (Dievo) kerštas ant jų jau galiausiai atėjo.

*Mat 23, 32, 33.

17. Bet mes, mieli broliai, valandėlę jūsų nustokę pagal veidą, ne pagal širdį, juo daugiau skubinomės, jūsų veidą matyti su *didžiu išsiilgimu.

*Rym. 1, 11, 13.

18. Todėl mes norėjome pas jus ateiti, (aš Povilas) du kartu; ir šėtonas mums tai užgynė.

19. Nės *kas yra mūsų nusitikėjimas, arba džiaugsmas, arba pasigyrimo vainikas? ar ne ir jus tai este po akių mūsų Pono Jėzaus Kristaus ant jo atėjimo?

*Pil. 4, 1.

20. Juk jus este mūsų garbė ir džiaugsmas.

Perskyrimas 3.

Povilo malda ir rupestis už Tesalonicensump.

Todėl mes tai ne norėjome toliaus pakęsti, ir gerai pamėgo mums, Atėnuose vieni pasilikti.

2. Ir siuntėme Timotiejų, mūsų brolių ir Dievo tarną, ir mūsų pagalbininką prie Kristaus Evangelijos, jus stiprinti ir graudenti jūsų tikėjime,

3. Kad ne kas *netvirtas pastotų tuose varguose; nėra jus patys žinote, ant to mus statytus esančius.

*Epéz. 3, 31.

4. Nės ir pas jus budami, pirmajums pasisakėmės, vargų kentėti turėsią, kaip ir tikosi, ir jus žinote.

5. Todėl aš tai ir ilgiaus ne pakęsdamas, išsiunčia, kad ištirčiau jūsų tikėjimą, kad ne rasi bene jus gundytojis būtų pagundęs, ir *mūsų darbas noprosnas būtų pastojęs.

*Pil. 2, 16.

6. Bet dabar, kadangi *Timotiejus nuo jūsų pas mus atėjo, ir mums pranešė jūsų tikėjimą ir meilę, ir kad jus mūsų visados atsimenate ant geriausio, ir išsiilgstate, mus regėti, kaip ir mes jus,

*Darb. Ap. 18, 5.

7. Dėl to mes, mieli broliai, palinksminti esme jumis, visame *savo varge ir bėdoje per jūsų tikėjimą.

*per. 2, 2.

8. Nės dabar mes gyvi esme, kadangi jus stovite Viešpatyje.

9. Nės kokią dėkavonę galime Dievui atiduoti už jus, už visą šį džiaugsmą, kurį mes turime iš jūsų po akių mūsų Dievo?

10. Mes meldžiamės dieną ir naktį labai didei, kad regėtumbime jūsų veidą, ir atpildytumbime, jei jūsų tikėjimui dar ko reikia.

11. Bet jis pats, Dievas mūsų Tėvas, ir mūsų Ponas Jėzus Kristus, te taiso mūsų kelią jusump.

12. Bet jus te daugsina Viešpats, ir te duodie meilėje pilnais pastoti prieš kits kitą, ir prieš kožną, (kokiegi ir mes esme prieš jus.)

13. Kad *jūsų širdys padrutintos ir įnebartinos būtų šventybėje po akim Dievo ir mūsų Tėvo, ant atėjimo mūsų Pono Jėzaus Kristaus, su visais jo šventaisiais.

*2 Tes. 2, 17. †Pil. 1, 10.

Perskyrimas 4.

Graudentimas šventai elgtis; palinksmuojimas prieš smutnybę iš prisikėlimo numirusiųjų.

Toliaus, mieli broliai, prašome jus ir *graudentame per Poną Jėzų, kaip nuo mūsų gavote, †kaip jums reik elgtis ir Dievui įtikti, kad juo pilnesni pastotumbite.

*2 Tes. 3, 12. †Epéz. 4, 1.

2. Nės žinote, kokius prisakymus mes jums davėme per Poną Jėzų;

3. Nės *tai yra Dievo valė, jūsų pašventimas, kad vengtumbite kekšystę.

*Rym. 12, 2, 3.

4. Ir kožnas tarp jūsų žinotų savo

*kuną palaikyti šventybėje ir garbėje,

* 1 Kor. 6, 13. 15.

5. Ne *pageidime noro, kaip pagonai, kurie apie Dievą nieko ne žino.

* Tob. 8, 5. Kol. 3, 5.

6. Ir kad nieks per toli ne siektų, nei apgautų savo brolių kupčystėje; nės Viešpats yra atkeršijąs ant to viso, kaip mes jums pirm to sakėme ir išliudijome.

7. Nės Dievas mus ne pavadino ant nečystybės, bet ant *pašventimo.

* 2 1 im. 1, 9.

8. Togidėl, *jei kas paniekina, tas ne žmogų paniekina, bet Dievą, kurisai savo šventąją Dvasę į jus davęs.

* Luk. 10, 16.

9. Bet apie broliškąją meilę ne reikals jums rašyti; nės jus patys este Dievo išmokję, tarp savęs *kits kitą mylėti.

* Mark. 12, 31. a.

10. O jus tai ir darote visiems broliams, esantiems visoje *Macėdonioje. Bet mes graudename jus, mieli broliai, kad jus *dar pilnesni pastotumbite,

* per. 1, 7. † per. 4, 1.

11. Ir didei *pasiprocevoatumbite, kad tykus butumbite, ir darytumbite kas jums puolas, ir †dirbtumbite savo rankomis, kaip mes jums prisakėme.

* 2 Tes. 3, 8. 12. † 1 Tes. 2, 9.

12. Jeib *patogiai elgtumbitės prieš tus, kurie lauke yra, ir (jū) nei vieno ne privalytumbite.

* Rym. 13, 13.

13. Bet mes ne norime *jums slėpti, mieli broliai, apie tus, kurie miegti, jeib nesitužytumbitės, kaip kiti, nei jokio lukesties ne turintieji.

* 1 Kor. 10, 1. † Zir. 22, 11.

14. Nės jei mes tikim, *Jėzų numirusį ir prisikėlusį, taip Dievas ir tus, kurie per Jėzų yra užmigę, atves drauge su juomi.

* Rym. 14, 9. 1 Kor. 15, 13. 15.

15. Nės tai mes jums sakome, kaip Viešpaties žodį, kad mes gyvieji ir užsilikusieji atėjime Viešpaties *ne pranoksime tus, kurie miegti.

* 1 Kor. 15, 23. 51. s.

16. Nės jis pats, Viešpats, pareis su šauksmu ir su balsu vyriausiojo angelo ir su Dievo truba žemyn iš dangaus; ir numirusieji Kristuje pirmiaus kelsis;

17. Potam mes gyvieji užsilikusieji

podraugiai su jais *pagauti busime debesyse Viešpačiu priešais į orą, ir šitaip †prie Viešpaties busime visados.

* Apr. 11, 12. † Jon. 12, 26. per. 17, 24.

18. Taigi linksminkitės kits kitą šiais žodžiais.

Perskyrimas 5.

Apie čėsą sudnos dienos, ir kaip ant tos prisigatavytis reikia.

Bet *apie čėsus ir adynas, mieli broliai, ne reikalas, kad jums rašyčiau.

* Mat. 24, 3. 36.

2. Nės jus patys tikrai žinote, Viešpaties dieną ateisiančią, *kaip vagi naktyje.

* Mat. 24, 42—44. Luk. 12, 39. 2 Petr. 3, 10. Apr. 3, 3. per. 16, 15.

3. Nės kad jie sakys: *pakajus yra, ne reik bijotis! tai prapuolimas juos staigiai užpuls, kaip skaudėjimas nėsčią moteriškę, ir ne išbėgs.

* Jėr. 6, 14. per. 8, 11.

4. Bet jus, mieli broliai, *ne este tamsybėje, kad ta diena jus kaip vagis nutvertų.

* Epėz. 5, 8.

5. Jus visi *este šviesybės vaikai ir dienos vaikai. Mes ne esme nei nuo nakties, nei nuo tamsybės.

* Luk. 16, 8. Rym. 13, 12.

6. Taigi ne miegokime, kaip kiti, bet budėkime ir bukime ne apsigėrę.

7. Nės kurie miegti, tie naktyje miegti, ir kurie apsigėrę yra, tie naktyje yra apsigėrę.

8. Bet mes *dienos vaikais budami, turime ne apsigėrę buti, apsilvilkę †šarvu tikėjimo bei meilės, ir šalmu nusitikėjimo ant išganymo.

* Rym. 13, 12. † Jėz. 59, 17. Epėz. 6, 14. 17. s.

9. Nės *Dievas mus ne yra statęs ant keršto, bet išganymą apturėti, per mūsų Poną Jėzų Kristų, *Rym. 9, 23.

10. Kursai už mus numiręs, jeib mes, *ar bundame, ar miegame, drauge su juomi gyvi butumbime.

* Rym. 14, 8. 9. 2 Kor. 5, 15.

11. Todėl *graudenkitės kits kitą, ir pagerinkite kits kitą, kaip ir darote.

* per. 4, 18. Ebr. 10, 24. 25.

12. Bet mes meldžiame jus, mieli broliai, kad *išpažintumbite apie jus pasiprocevojančiuosius, ir ant jų statytuosius Viešpatyje, ir jus graudenančiuosius.

* 1 Kor. 16, 18.

13. Mylėkite juos juo labiau jų darbo dėlei. Sandoroje bukite tarp savęs.

14. Bet mes graudename jus, mieli broliai, *pagraudenkite pasileidėjus, palinksiminkite nuliudusiuosius, keškite silpnuosius, bukite kantrus prieš kožną.

* 2 Tes. 3, 15.

15. Dabokitės, kad *nei vienas piktą už piktą kam ne atlygintų; bet visados gerą sekiokite, kaip tarp savęs, taip ir prieš kožną.

* Pam. Ž. 20, 22. Rym. 12, 17. 1 Petr. 3, 9.

16. *Bukite visada linksmi. *Luk. 10, 20.

17. *Melskitės be paliovimo.

* Luk. 18, 1. Rym. 12, 12. Kol. 4, 2.

18. Bukite *dėkingi visuose daiktuose; nės tai yra valė Dievo Kristuje Jėzuje jusump. *Epėz. 5, 20. Kol. 2, 7. per. 3, 15.

19. Dvasę ne gesykite.

20. *Prarakystės ne paniekinkite.

* 1 Kor. 14, 1.

21. Bet *vislab mėginkite; ir kas ger yra, palaikykite.

* Rym. 2, 18.

22. Vengkite vislab, kas tikt rodos pikt esą.

23. Bet jis, *pakajaus Dievas, te peršvenčia jus visai; ir čiela jūsų dvasė, podraug su dušia ir su kunu, t'esie išlaikomi nebartini ant atėjimo mūsų Pono Jėzaus Kristaus. *Rym. 15, 33.

24. *Viernas yra tas, kursai jus vadiną, kurs tai ir darys.

* 1 Kor. 1, 9.

per. 10, 13. 2 Tes. 3, 3. 2 Tim. 2, 13. 1 Jon. 1, 9.

25. Mieli broliai, *melskitės už mus.

* Kol. 4, 3.

26. Sveikinkite *visus brolius šventuoju pabučiavimu.

* Rym. 16, 16.

27. Prisakau jums prie Viešpaties, kad jus šitą gromatą visiems šventiems broliams duotumbite skaityti.

28. *Malonė mūsų Pono Jėzaus Kristaus t'esie su jumis. Amen.

* Rym. 16, 20. 24. Pil. 4, 23.

Tesalonicensams pirmoji (gromata) rašyta iš Atėnų.

Antra gromata švento Povilo Tesalonicensump.

Perskyrimas 1.

Graudenimas ant drutybės persekinėjime.

Povilas ir Silvonas ir Timotiejus susirinkimui Tesalonikoje Dievyje, mūsų Tėve, ir Viešpatyje Jėzuje Kristuje.

2. *Malonė t'esie su jumis, ir pakajus nuo Dievo, mūsų Tėvo, ir Viešpaties Jėzaus Kristaus. *1 Kor. 1, 3. Kol. 1, 2.

3. Mes *Dievui visados turime dėkavoti už jus, mieli broliai, kaipo vert yra, nesa jūsų tikėjimas didei aug, ir meilė kožno tarp jūsų visų dauginas prieš kits kitą;

* per. 2, 13. 1 Tes. 1, 2.

4. Šitaipo, *kad mes jumis giriames Dievo susirinkimuose iš jūsų kantrumo ir tikėjimo, visuose jūsų persekinėjimuose ir priespaudose, kurias kenčiate.

* 2 Kor. 7, 14.

5. Koktai *išrodo, kad Dievas teisiai sudys, ir jus tvirtingi pastosite Dievo karalystės, dėl kurios jus ir kenčiate.

* Pil. 1, 28. † Luk. 21, 36.

6. Kadangi teisu yra Dieviep, atduoti vargą tiems, kurie jums vargo daro,

7. Bet jums, kurie vargų kenčiate, atilsį su mumis, kad jau *Ponas Jėzus apsireikš iš dangaus, †su angielais savo stiprybės,

* 1 Tes. 4, 16. 1 Petr. 4, 13. † Mat. 25, 31.

8. Ir su ugnies liepsnomis, duoti *atkeršijimą tiems, kurie Dievą ne

išpažįsta, ir tiems, kurie nepaklusnus yra Evangėliai mūsų Pono Jėzaus Kristaus.

* Rym. 2, 8.

9. Kurie muką kentės, amžinąjį prazūdymą nuogViešpaties veido ir *nuo jo šlovingosios macies,

* Jėz. 2, 10. 19.

10. Kad jis *ateis, jeib šlovingai apsireikštų tarp savo šventųjų, ir stebuklingai tarp visų tikinčiųjų anoje dienoje, (nės mūsų liudymai, jums apsakytam, jus įtikėjote.)

* Kol. 3, 4.

11. Ogi todėli ir *meldžiamės visadai už jus, kad mūsų Dievas jus vertais padarytų to pavadinimo, ir išpildytų visą pasimėgimą gėrybės, ir tikėjimo darbą macėje;

* 1 Tes. 1, 2.

12. Jeib ant jūsų pagarbintas būtų vardas mūsų Pono Jėzaus Kristaus, ir jus jame, pagal malonę mūsų Dievo ir Pono Jėzaus Kristaus.

Perskyrimas 2.

Prarakavimas apie atpuolimą ir apreiškimą prieš-kristio pirm Viešpaties paskutiniojo atėjimo.

Bet dėl atėjimo mūsų Pono Jėzaus Kristaus, ir mūsų paėmimo jopi, meldžiame jus, mieli broliai,

2. Kad ne veikiai duotumbitės atsi-kreipti nuog savo dumos, nei išsi-gandinti, nei per dvasę, nei per žodį, nei per gromatas, tarsi mūsų siųstas, buk Kristaus diena jau čia esanti.

3. *Te ne išvadžioja jus nei vienas nei jokių budu. Nės ji ne ateiti, pirm ne kaip atėjęs atpuolimas, ir apreiškėtas būtų ansai grieko žmogus ir ansai prapulties sunus, *Epėz. 5, 6.

4. Kursai yra priešininkas, ir išsi- kel per vislab, kas Dievu arba Dievo šlužba vadinama, taip, kad ir sėdasi į Dievo bažnyčią, kaip Dievas, ir sakosi, Dievas esąs; *Dan. 11, 36.

5. Ar to ne atsimenate, kad aš, dar pas jus budamas, tai jums sakiau?

6. Ir kas tą dar atlaiko, žinote, kad apreiškėtas būtų savo čėsu.

7. Nės *jau besijudinasi piktenybė slaptomis, be to tiktai, iki kol tas, kurs tą dabar atlaiko, iš tarpo atim- tas būtų. *Darb. Ap. 20, 29.

8. O tada piktasis bus apreiškėtas, kurį Viešpats nužavįs kvapu savo burnos ir jam galą padarys apreiš- kimu savo atėjimo, *Jez. 11, 4. Apr. 19, 15, 20.

9. To, kurio atėjimas nusiduoda pa- gal *šėtono darbą, su visokiomis melo galybėmis ir ženklais ir ste- buklais, *Mat. 24, 24.

10. Ir su visokiu išvadžiojimu ant neteisybės, tarp tų, kurie *prapuola, už tai, kad jie tiesos meilę niera pri- ėmę, kad jie išganyti pastotų. *2 Kor. 2, 15. per. 4, 3.

11. Todėl Dievas *jiems atsiųs mac- nius klajojimus, kad ir melui tikės; *Rym. 1, 24.

12. Jeib sudyti būtų visi, *kurie tie- sai ne tik, bet mėgstas neteisybe. *Ez. 20, 24, 25. Rym. 1, 32.

13. Bet mes *turime Dievui dėka- voti visadai už jus, Viešpaties myli- mieji broliai, kad Dievas jus †iš pradžios išrinkęs ant išganymo, pa- šventime Dvasės ir tikėjime tiesos, *per. 1, 3, 4. †Epėz. 1, 4.

14. Ant ko jis jus pavadinęs per mūsų Evangeliją, ant apturėjimo šlo- vės mūsų Pono Jėzaus Kristaus.

15. Taigi stovėkite, mieli broliai, ir laikykite *įstatymus, kuriuos mokėti, este, ar per mūsų žodį, ar per gro- matą. *per. 3, 6.

16. Bet jis, mūsų Ponas Jezus Kri- stus, ir Dievas ir mūsų Tėvas, kurs mus yra mylėjęs, ir davęs amžiną pa- linksmiojimą bei gerą lukestį per malonę,

17. Tas te pagraudena jūsų *širdis, ir te pastiprina jus visokiame pa- moksle ir gerame darbe. *1 Tes. 3, 13.

Perskyrimas 3.

Tolėsnį graudenimą.

Toliaus, mieli broliai, *melskitės už mus, kad Viešpaties žodis tekėtų ir pa- garbintas būtų, kaip pas jus, *Kol. 4, 3. s.

2. Ir kad mes išgelbėti pastotumbi- me nuog nelabųjų ir piktųjų žmonių. Nės tikėjimas ne kožno daiktas yra.

3. Bet Viešpats yra *viernas, tas jus padrūtįs ir apsaugos nuog piktojo.

*Kor. 1, 9. per. 10, 13.

4. Bet mes *nusitikimės jums Vieš- patyje, kad jus darote ir darysite, ką mes jums prisakome. *2 Kor. 7, 16. Gal. 5, 10.

5. Bet Viešpats te kreipia jūsų šir- dis ant Dievo meilės ir ant Kristaus kantrumo.

6. Bet mes prisakome jums, mieli broliai, vardan mūsų Pono Jėzaus Kristaus, kad *atsitrauktumbite nuog kožno brolio, nedavadniai pasiel- giančio, ir ne pagal įstatymą, nuog mūsų gautąjį. *Mat. 18, 17. Rym. 16, 17.

7. Nės žinote, *kaipo jus mus tu- rite sekti. Nės mes tarp jūsų ne bu- vome nedavadningi; *1 Kor. 4, 16. 1. Tes. 1, 6.

8. Neigi dovanai duonos ėmėme iš ko, bet *darbu ir proce dirbome die- ną ir naktį, jeib nei vieną iš jūsų ne apsunkintumbime; *1 Kor. 4, 12, s.

9. Ne todėl, kad *mums ant to valia ne būtų, bet jeib †mes save pačius jums paveikslu duotumbinės, mus sekti. *Mat. 10, 10. †1 Kor. 4, 16.

10. Ir pas jus budami, tokiai jums įsakėme, kad, *jei kas ne nor dirbti, tas ne tur nei valgyti. *1 Mat. 3, 19.

11. Bet mes girdime, kelis iš jūsų nedavadniai pasielgiančius ir nieko ne dirbančius, bet niekus provijančius.

12. Bet tiems mes prisakome, ir juos graudename per mūsų Poną Jėzų Kri- stų, kad jie *tylomis dirbdami, savo pačių duoną valgytų. *1 Tes. 4, 11.

13. Bet jus, mieli broliai, *ne pa- ilskite, gero darydami *Gal. 6, 9.

14. Bet jei kas nepaklusnus yra mūsų žodžiui, tą paženklinkite per gromatą ir *nei jokio darbo ne tu- rėkite su juomi, jeib jis gėdėtis turėtų.

*perk. 6. Mat. 18, 17. 1 Kor. 5, 9, 11.

15. Tačiau ne laikykite jį, kaip neprietelį, bet *graudenkite jį, kaip brolių.

* Mat. 18, 15.

16. Bet jis patsai, *pakajaus Viešpats, te duodie jums pakajaus visur ir visokiu budu. Viešpats te esie su jumis visais.

* Rym. 15, 33. per. 16, 20.

17. *Pasveikinimas mano, Povilo ranka; tai yra ženklas visose gromatose, šitaipo aš rašau.

* 1 Kor. 16, 21.

18. *Malonė mūsų Pono Jėzaus Kristaus te esie su jumis visais. Amen.

* 2 Tim. 4, 22.

Rašyta iš Atėnų.

Pirmoji gromata šv. Povilo Timotiejump.

Perskyrimas 1.

Zokano ir Evangėlios mokslas per Povilo paveikslą išguldytas.

Povilas, Jėzaus Kristaus apaštalas, pagal *įsakymą Dievo, mūsų Išganytojo, ir Pono Jėzaus Kristaus, kursai yra † mūsų lukestis.

* Darb. Ap. 9, 15. Rym. 1, 1. † Kol. 1, 27.

2. Timotiejui, mano tikramjam *suni tikėjime, malonė, mielaširdingystė, pakajaus nuog Dievo, mūsų Tėvo, ir mūsų Pono Jėzaus Kristaus.

* Tit. 1, 4.

3. Kaip tavę graudenu, kad Epėze pasiliktumbei, man į Macėdoniją keliaujant, ir prisakytumbei keliems, kad jie ne kitaip mokytų,

4. Neigį atbotų *pasakų ir giminių eilių surokavimų, galo ne turinčiųjų, ir pramano daugiaus klausymų, ne kaip pasigerinimo Dievop tikėjime.

* per. 4, 7.

5. Nės *vyriausiasis mieris prisakymo yra meilė iš čystos širdies ir iš geros sąžinės ir iš neveidmainiško tikėjimo;

* Mok. 12, 13. Rym. 12, 9, 10. per. 13, 10.

6. Nuog kurių keli *nuklydę, sugrįžo ant niekam netinkančių kalbų,

* per. 6, 4, 20.

7. Norėdami buti *rašto mokytojais, ir † ne išmano, nei ką jie kalba, nei ką jie per tiesą laiko.

* Jon. 3, 10. † 1 Tim. 6, 4.

8. Bet mes žinome, *zokaną gerą esantį, jei kas tą pritinkančiai vartoja.

* Rym. 7, 12.

9. Tai žinodamas, teisiamui zokaną ne esantį duotą, bet neteisiams ir nepaklusniams, bedieviams ir griekiniams, nešventiesiems ir ne dvasiškiems, tėvžudžiams, ir motynžudžiams ir žmogžudžiams,

10. Kekšininkams, su vaikais biau-rybę varantiems, *žmogvagims, melagiams, neteisiam prisiekiantiems, ir jei ko kito yra, kas išganingamjam mokslui prieštarauja,

* 2 Maiž. 21, 16.

11. Pagal šlovingąją Evangėlią *iš-

ganytingojo Dievo, kuri man pavie-ryta yra.

* per. 6, 15.

12. O aš dėkavoju mūsų Ponui Jėzui Kristui, kurs manę pastiprinęs ir *už vierną laikę ir įstatę į urėdą;

* Darb. Ap. 9, 15.

13. Kursai aš pirm to buvau bluznytojį ir persekinėtoją ir apkalbėtoją; bet aš mielaširdystę apturėjau. Nės aš tai iš nežinios dariau netikėjime.

14. Bet juo apstingesnė buvo malonė mūsų Viešpaties, podraug su tikėjimu ir meile, kuri Kristuje Jėzuje yra.

15. Nės tai juk tikrai yra tiesa, ir brangus, didei vertas žodis, kad Kristus Jėzus *atėjęs yra į sviatą, išganinti griešnuosius, tarp kurių aš esmi didžiausias.

* Mat. 18, 11. s.

16. Bet aš todėl mielaširdingystę apturėjau, kad labiausiai ant manęs Jėzus Kristus išrodytų visą kantrumą, ant paveiklo tiems, kurie į jį įtikėsią ant amžinosios gyvatės.

17. Bet Dievi, amžinamjam karaliui, nepragaištančiamjam ir neregimamjam ir vienam išmintingamjam, te esie garbė ir šlovė ant amžių amžių. Amen.

18. Tą prisakymą paduomi tau, mano sunau Timotiejau, pagal pirmuosius prarakavimus apie tavę, kad *tuose gerą kovą kovotumbei,

* per. 6, 12. Jud. perkš. 3.

19. Palaikydamas *tikėjimą ir gerą sąžinę, kurią keli nuo savęs atmetę tikėjimą praskandino.

* per. 3, 9.

20. Tarp kurių yra *Ymenėjus ir Aleksandras, † kuriuodu šetonui padaviau, kad pabaustu budamu, daugiaus ne bluznytų.

* 2 Tim. 2, 17. † 1 Kor. 5, 5.

Perskyrimas 2.

Kaipo ir kada vyrų ir moters susirinkime tur melsis.

Taigi graudenu aš, kad pirm visų daiktų pirmiausiai daromas būtų

*meldimas, malda, užmeldimas ir dėkavojimas už visus žmones,

* Pil. 4, 6.

2. Už *karalius ir už visą vyriau-
sybę, kad pakajingai bei tykai gy-
ventumbime, visoje nobažnystėje ir
patogume.

* Ezra 6, 10.

3. Nės tai ger yra, priegtam ir pa-
tinka Dievui, *musų Išganytojui,

* per. 4, 10.

4. Kursai *nor, kad visiems žmo-
nėms pagelbėta būtų ir ant išpaži-
nimo tiesos ateitų. *Ezėk. 18, 23. 2 Petr. 3, 9.

5. Nės *vienas yra Dievas, ir vie-
nas įtarpininkas tarp Dievo bei žmo-
nių, butent žmogus Kristus Jėzus,

* Jėz. 45, 21, 22. Jono 17, 3. † Ebr. 12, 24, a.

6. Kursai *pats pasidavė atpirkimui
už visus, kad tai savo įtėsus apsa-
kyta būtų;

* Tit. 2, 14. † Rym. 5, 6. Gal. 4, 4.

7. Ant ko *aš įstatytas esmi mok-
toju ir apaštalu, (tiesą kalbu Kristu-
je, ir ne meluoju), mokytoju pagonų,
tikėjime ir tiesoje.

* Darb. 9, 15. per. 13, 2 ir 22, 14, a. 2 Tim. 1, 11.

8. Taigi noru, kad vyrai melstųs
visose vietose, pakeldami šventas
rankas be keršto ir abejojimo.

9. Taipojau moters, kad mandagiu
*rubu, su gėdingumu ir patogumu
dabintų, ne su kasomis, arba auk-
su, arba perlomis ir brangiais ap-
rėdais,

* Jėz. 3, 16. 1 Petr. 3, 3.

10. Bet *kaip pareitis moterims,
nobažnystę išrodančioms per gerus
darbus.

* 1 Petr. 3, 4.

11. Moteriškė tesimokina tylomis
*su visu paklusnumu.

* Epėz. 5, 22.

12. Bet moteriškei *ne paveliju mo-
kėti, neigi, †kad ji vyro ponu būtų,
bet kad tylėtų.

* 1 Kor. 14, 34. † Epėz. 5, 24.

13. Nės Adomas *pirma sutvertas,
potam Jėva.

* 1 Maiž. 1, 27.

14. Ir Adomas *ne tapė išvadžio-
tas, bet moteriškė tapė išvadžiota ir
peržengimą įvedė.

* 1 Maiž. 3, 6. 2 Kor. 11, 3.

15. Bet ji išganyta pastos per vai-
kų gimdymą, jei pasiliekti tikėjime
ir meilėje ir pašventime, podraug
su patogumu.

Perskyrimas 3.

Kaipo klebonai tur elgtis.

Tai tikrai tiesa, jei kas įeško vysku-
po *urėdo, tas įeško kaštauno darbo.

* Darb. 20, 28.

2. Bet *tur vyskupas buti be nuo-
tarties, vienos į moters vyras, budrus,
padorus, patogus, svečius priimaš,
mokėti išmanas;

* Tit. 1, 6. I. t. † per. 5, 69.

3. Ne *girtuoklis, ne vaidininkas,
ne kokį gėdišką remestą varas, bet
lengvos širdies, nesibaras, ne go-
dingas,

* 3 Maiž. 10, 8. Tit. 1, 7.

4. Savuosius gerai valdąs, *klau-
sančius vaikus turįs, su visu pato-
gumu;

* Tit. 1, 6.

5. (Nės jei kas savo paties namų
ne mok valdyti, kaip toksai Dievo
susirinkimą aprupis?)

6. Ne šviežiai prisivertęs, jeib ne
pasiputęs įpultų *į sudą bluznytojo.

* Jėz. 14, 12.

7. Bet reikia jam turėti gerą liu-
dymą nuo tų, kurie lauke yra, kad
ne įpultų į gėdą ir žabangą į bluz-
nytojo.

* per. 6, 9. 2 Tim. 2, 26.

8. Taipojau bažnyčios tarnai tur
buti patogus, ne dviem liežuviam,
ne girtuokliai, neigi kokį gėdišką re-
mestą varą;

9. Turėdami *paslėptinę tikėjimo
čystoje sąžinėje.

* per. 1, 19.

10. O tus pirma reikia išmėginti;
potam te tarnauja, jei be nuotarties
randami.

11. Taipojau *ir jų moters tur buti
viežlybos, neapkalbančios, ne apsigė-
riančios, viernos visuose daiktuose.

* Tit. 2, 3.

12. Bažnyčios tarnai testov kož-
nas vienos moters vyras, kurie sa-
vo vaikus gerai priveizd ir savo pa-
čių namus.

13. Bet kurie *gerai tarnauja, tie
sau patys pasipelną gerą užžingsnį
ir įdidį drąsumą tikėjime Kristuje
Jėzuje.

* Mat. 25, 21. † 1 Jono 3, 21.

14. Tai tau rašau, tikėdamas, vei-
kiai pas tavę ateisias,

15. Bet jei užtrukčiau, kad žino-
tumbei, kaip tau reikia elgtis Dievo
*namuose, kurie yra susirinkimas
gyvojo Dievo, stulpas ir apačios
tvirtumai tiesos,

* 2 Tim. 2, 20.

16. Ir žinomai didė yra nobažnystės
paslėptinė: Dievas *yra apreištas
kune, apteisintas Dvasėje, pasirodęs
angielams, apsakytas pagonams, ti-
kėtas sviete, †aukštyn paimtas į šlovę.

* Jono 1, 14. † Mark. 16, 19.

Perskyrimas 4.

Graudenimas, saugotiesi nuo išvadžiojimo paskutinio česo.

Bet Dvasė permąstina sako, kelis *paskutiniuose česuose vierą pamešiančius ir pristosiančius išvadžiojančioms dvasėms ir velnių pamokslams, *Dan. 7, 25. 2 Tim. 3, 1. 2 Petr. 3, 3. Judo perkš. 18. 1 Jono 2, 18.

2. Per tus, kurie veidmainystėje meilų kalbėtojai yra, kremtančią sąžinę turėdami;

3. Ir uždraudžia venčiamonystę, ir liepia vengti valgi, Dievo *leistą, priimti su *dėkavone tikintiems ir tiems, kurie tiesą pažįsta.

*1 Maiž. 9, 3. †1 Kor. 10, 30. 31.

4. Nės visas *Dievo sutvėrimas geras, ir nieko ne atmetina, kas su dėkavone priimama yra.

*1 Maiž. 1, 31. Darb. 10, 15.

5. Nės pašvenčiama Dievo žodžiu ir malda.

6. Toktai broliams pranešdamas, geras tarnas busi Jėzaus Kristaus, užaugintas *žodžiuose vieros ir gero pamokslo, prie kurio visadai buvai.

*2 Tim. 1, 5.

7. Bet nedvasiškas *ir senų bobų pasakas vengk. Bet pats †pratin-kis prie nobažnystės.

*per. 1, 4 ir 6, 20. 2 Tim. 2, 16. 23 Tit. 1, 14. †Ebr. 5, 14.

8. Nės kuniškas išsimokinimas maž tinka, bet nobažnystė *visiems daiktams tinka ir tur žadėjimą šitos ir busiančios gyvasties.

*per. 6, 6

9. Tai *juk tikra tiesa yra ir brangus vertas žodis.

*per. 1, 15.

10. Nės tam ir mes dirbame ir apgėdinami esme, kad nusitikėjome ant gyvojo Dievo, kursai yra *išganytoju visų žmonių, bet †didžiausiai tikinčiųjų.

*Tit. 2, 10. 11. †Epėz. 5, 23.

11. Tai prisakyk ir mokyk.

12. Niekas *te ne niekina tavo jaunystę; bet buk pavyzdžiu tikintiems žodyje, elgime, meilėje, dvasėje, tikėjime, čystybėje.

*Tit. 2, 15.

13. Ne paliauk skaityti, pagraudenti, mokėti, iki man ateinant.

14. Ne užmiršk dovanos, tau duotos per prarakavimą, su *rankų uždėjimu vyresniųjų.

*Darb. 6, 6. per. 5, 22. 2 Tim. 1, 6.

15. Tai rupink, ant to stovėk, jeib tavo tarpumas visuose daiktuose žinomas būtų.

16. Dabokis pats ant savęs ir ant pamokslo; pasilik šiuose dalykuose. Nės tai darydamas, pats savę išganysi ir tus, kurie *tavęs klausos.

*Rym. 11, 14.

Perskyrimas 5.

Kaipo klebonas toliaus tur elgtis.

Senąjį ne *bark, bet jį graudenk, kaip tėvą; jaunuosius kaip brolius,

*3 Maiž. 19, 32.

2. Senasias moteris kaip *motynas, jaunasias kaip seseris, su visokia čystybe.

*Jono 19, 27.

3. Garbink našles, tikromis *našlėmis esančias.

*perkš. 5.

4. Bet jei našlė vaikų, arba vaikų vaikų tur, tie pirma tesimokina prieš savo namus nobažnai elgtis ir *gimdytojams lygiai atpildyti; nėra tai ger daryta ir patinka Dievui.

*Mat. 15, 4. Epėz. 6, 1. 2

5. Bet ta yra tikra našlė, kuri vienesanti savo nusitikėjamą guldo ant Dievo ir ne *liaujasi, Dievo melstis ir prašyti dieną bei naktį.

*Luk. 2, 37 ir 18. 1.

6. Bet *geiduluose gyvenanti, gyva yra mirusi.

*Jok. 5, 5.

7. Tai *prisakyk, jeib nebartinos būtų.

*per. 4, 11.

8. Bet jei kas savuosius, labiausiai *savo namiškius ne aprupina, tas †užsigynė vieros, ir piktesnis už pagoną.

*Gal. 6, 10. †2 Tim. 3, 5.

9. Našlė te nestoja aprinkta, kuri ne būtų mažiaus šešisdešimts metų, ir kuri *buvusi vieno vyro moteriškė,

*Luk. 2, 36 per. 3, 2.

10. Ir kuri liudymą turėtų gerų darbų, jei vaikus užauginusi, *jei svečius priėmusi, jei šventųjų kojas mazgojusi, jei sielvartingiems pagalbą davusi, jei visą gerą darbą sekiojusi.

*Ebr. 13, 2. 1 Petr. 4, 9.

11. Bet jaunų našlių ne priimk; nėra gašlios pastojusios prieš Kristų, jos nor tekėti;

12. Turėdamos savo sudą, kad pirmąjį viernybę yra paniekinusios.

13. Priegtam jos ir tingėdamos mokinasi *bėginėti per butus; bet ne tiktai ting, ale ir daug šneka, ir kišasi, kur ne reik, ir kalba, kas ne pareitis.

*Pam. 8, 7, 11.

14. Taipogi *noru, kad jaunosios

našlės tekėtų, vaikų gimdytų, gaspadinautų, priešininkui nei jokios priežasties ne duotų kolyti. *1 Kor. 7, 9.

15. Nės jau kelios yra atsikreipusios paskui šėtoną.

16. Bet jei kurs tikys, arba kuri tikinti našlių tur, tas te aprupina jas ir susirinkimui te ne daro sunkybės, kad toms, kurios tikros našlės yra, pakaktų.

17. Vyresnieji, *kurie gerai priveizd, du syk tiek garbėje testov laikytini, ypačiai, kurie didei procevojas žodyje ir pamoksle. *Rym. 12, 8. 1 Kor. 9, 10. 14.

18. Nės raštas sako: jaučio *kuliančio nasrus ne užrišk. Ir darbininkas †savo algos vertas yra.

*5 Maiž. 25, 4. 1 Kor. 9, 9. †Luk. 10, 7.

19. Prieš vyresnį skundos ne primk be dviejų *arba trijų liudininkų.

*5 Maiž. 19, 15.

20. Susigriešijiančius *bark do visų akių, jeib ir kiti bijotųs. *Epėz. 5, 12. 13.

21. Aš liudiju po akių Dievo ir Pono Jėzaus Kristaus ir išrinktųjų angelių, kad tai laikytumbei, be savo paties dingsčios, ir nieko ne darytumbei, ar po vienu, ar po antru eidamas.

22. Rankų *nei vienam ne uždėk veikiai, neigi dalyvas pastok svetimų griekų. Pats čystai laikykis. *Darb. 6, 6.

23. Ne gerk toliaus vandens, bet imk mažumą vyno, savo *skilvio dėlei, ir kad tankiai sergi. *Ps. 104, 15.

24. Kelių *žmonių griekai regimi, kad pirma gal sudijami buti; bet kelių potam regimi. *Gal. 5, 19.

25. Šitaipo ir kelių geri darbai pirma *regimi; ir kiti taipojau ne pasiliekt užslėpti. *Gal. 5, 22.

Perskyrimas 6.

Apie bernus, išvadžiotojus, bagočius ir vjeros kovą.

Bernai, po *jungu esantieji, savo ponus visos garbės vertais te laiko, jeib Dievo vardas ir pamoksas ne butų bluznytas. *Epėz. 6, 5.

2. Bet tikinčius ponus turj, tų te ne paniekina (su ta misle), kad *broliais yra; bet juo daugiaus te klauso, kad yra tikinčiais ir mylimais ir dalyvais geradėjystės. Tai †mokj ir graudenk. *Kol. 4, 1. †per. 4, 11.

3. Jei kas *kitaipo mokina ir ne pasiliekti prie †išganančių žodžių

musų Pono Jėzaus Kristaus ir prie pamokslo apie nobažnystę,

*Gal. 1, 6—9. †2 Tim. 1, 13. 8.

4. Tas yra pasiputęs ir nieko ne žino, bet paklydęs yra klausymuose ir žodžių ginčiuose, iš ko atsiranda pavydas, barnis, bluznijimas ir piktas padumojimas,

5. Noprosni vaidai žmonių, pagadintą umą turinčių ir tiesos nusto-kusių, kurie nobažnystę už remestą laiko, ko užsipelnyti. Atsitraukis nuo tųj.

6. Bet didis *yra pelnas, kad kas nobažnas yra ir pasikakdinas.

*Pa. 37, 16. Pam. S. 15, 16 ir 16, 8. Ebr. 13, 5.

7. Nės nieko *ne atsinešėme i svietą, todėl ir žinoma, mus ir nieką ne išsinešiant. *Job. 1, 21. Pam. S. 27, 24.

8. Bet turėdami *valgio ir drabužių, pasikakdinkime.

*1 Maiž. 28, 20. Pam. S. 30, 8.

9. Nės tie, *kurie nor pralobti, įpuola į pagundymą ir žabangą ir į daug durnus ir iškadingus pageidimus, kurie žmones nugramzdina į prapultį ir pražudymą.

*Pam. S. 15, 27 ir 20, 21 ir 28, 20. Jok. 5, 1.

10. Nės *godas yra šaknis viso pikto; kurio keli užsigeidę nuo vjeros paklydo ir sau patys daug sopulių padarė. *2 Maiž. 23, 8.

11. Bet *tu, Dievo žmogau, tai vengk; bet vyk teisybę, nobažnystę, tikėjimą, meilę, kantrumą, lengvasirdingystę. *2 Tim. 2, 22.

12. Kovok *gerą kovą tikėjimo, nu-tverk amžiną gyvatą, ant kurios ir pavadintas esi ir išpažinai gerą išpažinimą po akių daug liudininkų.

*1 Kor. 9, 25. 26.

13. Prisakau tau po Dievo akių, kursai *visus daiktus gyvus padaro, ir po akių Kristaus Jėzaus, kursai †po Pansku Pilotu liudijo gerą išpažinimą: *5 Maiž. 32, 39. †Jono 18, 37. Apr. 3, 14.

14. Kad tą prisakymą laikytumbei čystai, nebartinai, iki apsireiškimui musų Pono Jėzaus Kristaus,

15. Kurj parodys savo čėsu ansai išganytingas ir viens galjs Karalius *visų karalių ir Viešpats visų viešpačių. *Apr. 17, 14 ir 19, 16.

16. Kursai viens nesmertelnystę tur, kurs gyvena šviesybėje, *nei vieno ne prieinamoje, kurio nei viens žmo-

gus ne regėjo, nei gal regėti; tam t'esie garbė ir amžina karalystė. Amen.

* Jono 11, 19.

17. Bagotiesiems šio svieto prisakyk, kad ne pasididžiutu, *neigi nusitikėtų ant neištikimosios bagotystės, bet ant gyvojo Dievo, kurs mums apstingai duost visokius daiktus ant vartojimo;

* Ps. 62, 11.

18. Kad *ger darytų, pralobtų geruose darbuose, rods duotų, pagelbėtų,

* 5 Maiž. 15, 7, 10.

19. Skarbų *sudėtų, sau patys gera pamatą busiančiam česui, kad tnuvertų amžiną gyvatą.

* Mat. 6, 20 ir 19, 21. Luk. 12, 33 ir 16, 9. t per. 6, 12.

20. Ak Timotiejau, apsaugok, *kas tau pavieryta, vengdamas tnedvasiškas piktas kalbas ir vaidus neteisiai pagirto žinojimo;

* 2 Tim. 1, 14. t per. 4, 7.

21. Ant kurio keli mesdamiesi paklysta *nuo vieros. Malonė t'esie su tavimi. Amen.

* per. 1, 6, 19. 2 Tim. 2, 18.

Rašyta iš Laodicėos, vyriausio miesto žemės Prygios Pakationos.

Antra gromata švento Povilo Timotiejausp.

Perskyrimas 1.

Graudenimas, išlikti prie čysto pamokslo persekinėjimuose.

Povilas, Jėzaus Kristaus apaštalas, per Dievo valę, pagal pažadėjimą *gyvasties Kristuje Jėzuje,

* per. 2, 10. Jon. 1, 4. 1 Jon. 5, 11—13.

2. Mano mielam sunui Timotiejui: malonė, *mielaširdingystė, pakajus nuo Dievo Tėvo ir Kristaus Jėzaus, musų Viešpaties.

* 1 Kor. 7, 25. 1 Tim. 1, 2. Tit. 1, 4.

3. Dėkavoju Dievui, kuriam *tarnauju nuo savo tėvų *čysta sąžine, kad tbe paliovimo tavęs atsimenu savo maldoje dieną bei naktį,

* Darb. 23, 1 ir 24, 14. Rym. 1, 8, 9.

4. Ir išsiilgstu tavę matyti (atsimin-damas tavo ašarų), jeib džiaugsmu papildytas bučiau;

5. Ir atsimenu tikėjimo tikrai vierno tavyje, kursai pirma gyveno tavo motynos motynoje Loydoje bei tavo *motynoje Eunikėje; bet tikrai žinau, kad ir tavyje.

* Darb. 16, 1.

6. Kurios priežasties dėl tau primenu, kad *pabudintumbei Dievo dovaną, tavyje esančią, per uždėjimą mano rankų.

* 1 Tes. 5, 19. 1 Tim. 4, 14.

7. Nės Dievas *mums niera davęs dvasę baimės, bet stiprybės ir meilės ir patogumo.

* Rym. 8, 15.

8. Todėl nesigėdėkis liudymo musų Viešpaties, nei manęs, jo surišto; bet vargą kentėk draug su Evangėlia, kaip aš, pagal Dievo mace,

9. Kursai mus išganė ir pavadino šventu pavadinimu, ne pagal *musų

darbus, bet pagal savo apsiėmimą ir malonę, mums duotą Kristuje Jėzuje pirm svieto česo;

* Tit. 3, 5.

10. Bet dabar *apreikštą per pasirodymą musų Išganytojo Jėzaus Kristaus, tkursai smerčiui galybė atėmė, ir gyvastį bei nepragaištantį daiktą i šviesą atgabeno per Evangėlią;

* Rym. 16, 26. t Jėz. 25, 8. Oz. 13, 14. 1 Kor. 15, 55, 57. Ebr. 2, 14.

11. Ant *kurios aš statytas esmi sakytoju ir apaštalu ir mokytoju pagonų.

* 1 Tim. 2, 7.

12. Kurios priežasties dėlei aš tok-tai kenčiu; bet to nesigėdžiu. Nės žinau, i ką tikiu, ir tikrai žinau, kad jis mano paguldymą gal apsaugoti iki *anai dienai.

* per. 4, 8.

13. Turėk paveikslą *išganytinių žodžių, kuriuos iš manęs girdėjai tikėjime ir meilėje, kuri Kristuje Jėzuje yra.

* 1 Tim. 6, 3. Tit. 2, 1.

14. Ši *gerą paguldymą apsaugok per Šventą Dvasę, musyje tgyvenančią.

* 1 Tim. 6, 20. Rym. 8, 11.

15. Tu tai žinai, kad *visi Azioje atsikreipė nuog manęs, tarp kurių ir Pygėlus bei Ermogėnes.

* Darb. 19, 10.

16. Viešpats te duodie namams Onėziporo mielaširdingystę, nės jis manę tankiai atgaivino ir nesigėdėjo mano *lencugų;

* Darb. 28, 20.

17. Bet Ryme budamas strošniai manęs jėškojo ir manę rado.

18. Viešpats te duodie jam rasti mielaširdingystę prie Viešpaties *anoje dienoje. Ir kaip daug jis man Epėze šlužijęs, tu geriaus žinai.

* 2 Tes. 1, 10. per. 1, 22

Perskyrimas 2.

Timotiejaus viernas urėdo pildymas.

Dėlgito buk stiprus, mano *sunau,
† per malonę Kristuje Jėzuje.

* 1 Tim. 1, 2. per. 1, 2. † Epėz. 6, 10.

2. Ir ką nuog manęs girdėjai per daugybę liudininkų, tai paduok vierniems žmonėms, kurie *tinką yra ir kitus mokinti.

* 1 Tim. 3, 2. Tit. 1, 9.

3. Kentėk, *kaip gers karžygys Jėzaus Kristaus.

* per. 1, 8 ir 4, 5.

4. Nei *viens kareivis nesipainiojas su namų darbais, jeib įtikytų tam, kurs jį priėmė.

* 1 Kor. 9, 25.

5. Bet jei kas ir kovoja, tačiau ne *vainikuojamas, kaip tikt tikrai kovodamas.

* per. 4, 8.

6. Bet *laukininkas, kursai lauką apgyvena, vaisiaus tur pirmiaus gauti. Išmanyk, ką sakau.

* 1 Kor. 9, 10.

7. Bet Viešpats tau išmanymą duos visuose daiktuose.

8. Atsimink visados Jėzaus Kristaus, kurs *kėlėsi iš numirusių, iš †sėklos Dovid, pagal mano Evangeliją,

* 1 Kor. 15, 4. 20. † 2 Zom. 7, 12.

9. Kurios dėlei kenčiu iki *ryšių, kaip piktadėjas; bet Dievo žodis ne yra rištas.

* Epėz. 3, 1. 13. Pil. 2, 17.

10. Todėl vislab kenčiu išrinktųjų dėlei, jeib ir jie išganymą apturėtų Kristuje Jėzuje, su amžina šlove.

* Epėz. 3, 13. Kol. 1, 24.

11. Tai juk tikrai tiesa: jei mes *drauge numirštam, tai drauge gyvi busime;

* Rym. 6, 5. 1 Petr. 4, 13.

12. Jei drauge kenčiame, drauge ir karaliausime. Jei *užsiginame, tai ir jis užsigis mūsų.

* Mat. 10, 33. Luk. 12, 9.

13. Jei *mes netikime, tai jis pasiliekti viernas; pats †savęs ne gal užsiginti.

* Rym. 3, 3. † 4 Maiž. 23, 19.

14. Tai įjems primink, apliudydamas po akių Viešpaties, kad *žodžių dėlei ne vaidytus, koka tai niekam nedera, kaip perversti pasiklausančius.

* 1 Tim. 1, 4 ir 6, 4. Tit. 3, 9. 11.

15. Rupinkis Dievui išsirodyti *tikru ir nebartinu darbininku, kursai tikrai dalija tiesos žodį.

* 1 Tim. 4, 6. Tit. 2, 7. 8.

16. Nedvasišų *noprošnų žodžių vengk; nės tai daug dera ant nedieviško elgimo.

* Tim. 4, 7 ir 6, 20. Tit. 1, 14.

17. Nės jų žodis platyn eiti, kaip

vėžliga; tarp kurių yra Ymenėjus *bei Pilėtus.

* 1 Tim. 1, 20.

18. Kuriuodu tiesos ne tropyjusiu, sako: prisikėlimą iš numirusių jau buvusį; ir kelių tikėjimą perkreipė.

19. Bet drutasis Dievo pamatas stov ir tur tą pečvietį: Viešpats pažįsta *savuosius, ir: te liaujasi nuo neteisybės, kursai Kristaus vardo mena.

* Naum. 1, 7.

20. Bet didžiuose namuose yra ne tik tai aukso ir sidabro rykų, bet ir medžio bei molio; ir *keli ant garbės, ir keli ant negarbės.

* Rym. 9, 21.

21. Taigi jei kas čystijas nuo tokių žmonių, tas bus pašvestas rykas, ant garbės namų Viešpaties vartojamas ir ant *visų gerų daiktų pagatavytas.

* per. 3, 17. Tit. 3, 1.

22. Vengk jaunystės geidulius, bet *vyk teisybę, tikėjimą, meilę, pakajų, su visais Viešpaties meldžiančiais iš čystos širdies.

* 1 Tim. 6, 11.

23. Bet durnų *ir niekam netinkančių klausymų vengk; nės žinai, tiktai vaidą padarant.

* 1 Tim. 4, 7 ir 6, 4.

24. Bet Viešpaties tarnas ne tur buti vaidininkas, bet visiems meilingas, išmanęs *mokyti, piktus kęsti galįs su lengvybe,

* 1 Tim. 3, 2. 3. Tit. 1, 9.

25. Baras prieštaraujančius; bau Dievas jiems kartuntą duotų prisivertimo, tiesą išpažinti,

26. Ir *išsiblaivyty iš velnio žabangų, kurio jie apkalti yra ant jo valės.

* 1 Tim. 3, 7.

Perskyrimas 3.

Apie paskutinį čėsą ir naudę žvento rašto.

Bet tai žinok, kad *paskutiniuose dienose biauirus čėsai rasis.

* 1 Tim. 4, 1.

2. Nės buvo žmonės, patys savę mylj, godingi, *gyrpelniai, pasididžiuoja, bluznija, †gimdytojų **neklauša, nedėkingi, nedvasiški,

* 2 Petr. 2, 3. † Jud. 10. ** Rym. 1, 30.

3. Status, nesandoringi, apkalbą, nečysti, siutę, nemalonūs,

4. Išdavėjai, perdrąsus, pasiputę, kurie *daugiau myl geidulius, kaip Dievą,

* Pil. 3, 19.

5. Kurie *rodos nobažni esą, bet nobažnystės macies užsigina. Ir tokius †vengk.

* Mat. 7, 15. Tit. 1, 16. † Mat. 13, 7.

6. Iš tų yra, kurie *šen ir ten len-
da į butus ir sugaudo moteriškes,
griekais apsunkintas ir visokiuose gei-
duliuose gyvenančias.

* Mat. 23, 14. Tit. 1, 11.

7. Visados mokinasi, ir *niekados
išpažinimop tiesos ne gal iškakti.

* 1 Tim. 2, 4.

8. Bet *lygiai, kaip Janes ir Jam-
bres Maižėsiui priešinosi, šitaipo ir
šitie priešinas tiesai; yra žmonės pa-
gadintų umų, netinką ant tikėjimo.

* 2 Maiž. 7, 11.

9. Bet jie ilgai tai ne varys; nės jų
paikystė kožnam išreikšta bus, kaip
ir anų buvo.

10. Bet tu ištyrei mano pamokslą,
mano budą, mano mislį, mano ti-
kėjimą, mano lengvaširdingystę, ma-
no meilę, mano kantrumą,

11. Mano persekinėjimą, mano ken-
tėjimus, kurie man tikos Antiokioje,
Ikonioje, †Lystroje, **kurį perseki-
nėjimą aš ten iškentėjau, ir ††iš vi-
sų manę Viešpats išgelbėjo.

* Darb. 13, 50. † Darb. 14, 2. 5.

** Darb. 14, 19 i. t. †† Ps. 34, 19.

12. Ir visi, *kurie nobažnai nor elg-
tisi Kristuje Jėzuje, tur persekinėji-
mą kentėti. * Ps. 34, 19. Mat. 16, 24. Darb. 14, 22.

13. Bet *su piktais žmonėmis ir su
išvadžiojančiais juo ilgyn, juo piktyn
eiti; jie išvadžioja ir išvadžiojami
yra.

* 1 Tim. 4, 1.

14. Bet tu pasilik tame, ką išmo-
kęs ir tau pavieryta yra; nės žinai,
nuo ko išmokęs.

* per. 2, 2.

15. Ir kadangi iš mažų dienų šven-
tą *rašta žinai, gal tas tavę išmokėti
ant išganymo, per tikėjimą į Kristų
Jėzų.

* Jono 5, 39.

16. Nės *visas raštas, Dievo įkvėp-
tas, yra †naudingas pamokslui, pa-
barimui, pagerinimui ir pakozniji-
mui teisybėje,

* 2 Petr. 1, 19. † Rym. 15, 4.

17. Kad Dievo žmogus būtų tobu-
las, *visam †geram darbiui tinkas.

* 1 Tim. 6, 11. per. 2, 21.

Perskyrimas 4.

Povilo kariavimas ir vainikas.

Taigi išliudiju aš po akių Dievo ir
Pono Jėzaus Kristaus, *kursai ateis,
sudyti gyvus ir numirusius, su savo
apreiškimu ir su savo karalyste.

* Mat. 23, 31. Jono 5, 27. Darb. 10, 42. 2 Kor. 5, 10.
2 Tes. 1, 7. 8. per. 2, 8. 1 Petr. 4, 5.

2. Apsakyk žodį, *ne paliauk, ar bu-
tų tikru čėsu, ar nečėsu, †pakoznyk,
bark, graudenk, su visu kantrumu
ir **mokinimu.

* Jėz. 58, 1. † Tit. 1, 9. 11. ** 2 Tim. 2, 24. per. 3, 10. 16.

3. Nės bus čėsas, kad *išganančio
pamokslu ne pakels, bet pagal sa-
vo pačių geidulius jie sau patys už-
sikraus mokytojus, kaip jiems ausys
niešti;

* 1 Tim. 6, 3.

4. Ir atkreips ausis nuo tiesos ir
*versis ant pasakų.

* 1 Tim. 1, 4 ir 4, 7. Tit. 1, 14.

5. Bet tu buk budrus visur, kešk,
daryk darbą Evangelijos *sakytojo,
savo urėdą viernai pildyk. * Darb. 21, 8.

6. Nės aš *jau apieravojamas es-
mi, ir čėsas †mano atstojimo priėjo.

* Pil. 2, 17. † Pil. 1, 28.

7. Aš *gerą kovą kovau, aš bė-
gimą pabaigiau, aš tikėjimą laikiau;

* 1 Kor. 9, 24. 25. Pil. 3, 14. 1 Tim. 6, 12. Ebr. 12, 1.

8. Po to man yra paguldytas tei-
sybės *vainikas, kurį man Viešpats
anoje dienoje, teisusis sudžia, duos;
bet ne tiktai man vienam, bet ir vi-
siems, jo apreiškimą mylintiems.

* 1 Kor. 9, 25. Jok. 1, 12. 1 Petr. 5, 4. Apr. 2, 10.

9. *Skubinkis, kad veikia pas manę
ateitumbei.

* perk. 21.

10. Nės *Dėmas manę prastojo ir
†šį svieta pagavo mylėti, ir į Tesalo-
niką nuėjo; Krescens į Galatiją, Titus
į Dalmatiją.

* Kol. 4, 14. Pilėm. 24. † 1 Jon. 2, 15.

11. Lukošius vienas yra pas manę.
*Markošius pas savę ėmęs, drauge
atvesk su savimi; nės man naudingas
yra ant šlužmos.

* Darb. 15, 37. Kol. 4, 10.

12. Tykikų *nusiunčiau į Epėzą.

* Darb. 20, 4. Epėz. 6, 21. Kol. 4, 7.

13. Skreistę, manęs Troadoje pas
Karpų paliktą, drauge atgabenk atei-
damas, ir knygas, bet ypačiai rašo-
mą šikšną.

14. Aleksandras, *kalvis, man daug
pikto padarė. †Viešpats te užmok
jam pagal jo darbus.

* 1 Tim. 1, 20. † 2 Zom. 3, 39. Ps. 28, 4.

15. Nuog kurio ir tu saugokis; nės
jis mūsų žodžiams didei prieštaravo.

16. Mano pirmame atsikalbėjime *nei
vienas manę ne užstojo, bet jie †visi
manę prastojo. Te ne stov jiems
tai prirokuota.

* Jon. 16, 32. † 2 Tim. 1, 15.

17. Bet *Viešpats manę užstojo ir
manę pastiprino, kad †sakymas Dievo

žodžio per manę patvirtintas būtų, ir visi pagonai girdėtų. Ir aš išgelbėtas esmi iš liuto nasrų.

* Darb. 23, 11 ir 27, 23. † Epėz. 13, 8.

18. Bet Viešpats išvalnys manę iš viso pikto ir išgelbės manę ant savo dangiškos karalystės; * kuriam te esie garbė nuog amžių iki amžių. Amen.

* Rym. 9, 5. per. 16, 27. Gal. 1, 5. 1 Tim. 6, 16.

19. Sveikink Priską * ir Akvilą, ir † namus Onesiporo.

* Darb. 18, 2. Rym. 16, 3. † 2 Tim. 1, 16.

20. Erastus * pasiliko Korinte,

† bet Tropimų palikau Milėte sergantį.

* Darb. 19, 22. † Darb. 20, 4 ir 21, 29.

21. Skubinkis, * kad pirm žiemos at-eitumbei. Sveikin tavę Eibulus ir Pudensas ir Linas ir Klaudia ir visi broliai.

* per. 4, 9.

22. Ponas * Jėzus Kristus te esie su tavo dvase. Malonė te esie su jumis. Amen.

* Gal. 6, 18. Pilėm. 23.

Rašyta iš Rymo; antra gromata Timotiejui, kaip Povilas antrą kartą statytas buvo po akių ciecoriaus Nėrono.

Gromata švento Povilo Titausp.

Perskyrimas 1.

Bažnyčios kunigų urėdas.

Povilas, Dievo tarnas, bet Apaštals Jėzaus Kristaus, pagal tikėjimą Dievo išrinktųjų ir išpažinimą tiesos ant * nobažnystės,

* 1 Tim. 3, 16 ir 6, 3.

2. Nusitikėjime amžinos gyvatos, kurią * pažadėjo tas, kur ne meluoja, Dievas, pirm svieto česų,

* Rym. 1, 2.

3. Bet apreiškė * savo česu savo žodį per apsakymą, † man pavierytą, pagal įsakymą Dievo, mūsų Išganytojo:

* Epėz. 1, 9, 10. † Darb. 9, 6. 15. per. 20, 24. Gal. 1, 1. 1 Tes. 2, 4.

4. Titui, mano * tikram sunui, pagal mudviejų tikėjimą: malone, † mielaširdingystė, pakajus nuog Dievo Tėvo ir Pono Jėzaus Kristaus, mūsų Išganytojo.

* 1 Tim. 1, 2. † Epėz. 1, 2. Kol. 1, 2.

5. Todėl palikau tavę Krėtoje, kad palaiką, manęs paliktą, įtaisytumbei ir apstatytumbei miestus vyresniaisais šen ir ten, kaip tau prisakiau,

6. Jei * kas yra nebartinas, vienos moters vyras, turis tikinčius vaikus, ne apskelbtus, buk esą pasileidėliai ir nepaklusnus.

* 3 Maiž. 21, 17. 1 Tim. 3, 2. 1 Petr. 5, 3.

7. Nės vyskupas tur buti be nuotarties, kaipo Dievo užveizdas, ne savvalninkas, ne rustus, nei * girtuoklis, ne vaidininkas, ne varas netinkantį remestą;

* 3 Maiž. 10, 9. Ezėk. 44, 21.

8. Bet * svečius priiņmas, geras, patogus, teisus, šventas, čystas; * 1 Tim. 3, 2.

9. Ir * prisilaikąsis prie žodžio, kursai tikras yra, ir mokįti gal, jeib galįs būtų graudenti per išganantį pamokslą, ir pabarti prieštaraujančius.

* 2 Tes. 2, 15.

10. Nės daug yra priešgynių ir nie-

kus kalbančių ir išvadžiojančių, ypačiai tie iš apipiaustymo,

11. Kurių reik burną užkimšti; kurie * visus namus perkreipia, mokindami, kas ne tinka, gėdiško † pelno dėlei.

* Mat. 23, 14. 2 Tim. 3, 6. † 1 Tim. 6, 5.

12. Vienas jų yra sakęs, jų pačių prarakas: Kretėnai visados melagiai, piktos žvėrys ir tingus pilvai.

13. Šis liudymas tiesa yra. Togi-dėl * juos aštriai bark, kad sveiki būtų tikėjime,

* 2 Tim. 4, 2.

14. Ir * ne atbotų žydiškų pasakų ir žmonių įstatymų, kurie nuog tiesos atsikreipia.

* 1 Tim. 4, 7.

15. Čystiems * vislab čysta, bet ne-čystiems bei netikintiems nieko nie-ra čysta; bet nečystas yra jų umas bei jų sąžinė.

* Mat. 15, 11. Rym. 14, 20.

16. Jie sakosi, Dievą išpažįsta, bet darbais * jo užsigina; kadangi jie yra, kuriais Dievas bodžiasi, ir ne klauso ir † visiems geriems darbams netinka.

* 2 Tim. 3, 5. Jud. 4. † Rym. 1, 23.

Perskyrimas 2.

Pamokslas, kas mokįtojams puolasi.

Bet tu kalbėk, kaip pareitis, pagal * iš-ganantį pamokslą: * 1 Tim. 6, 3. 2 Tim. 1, 13.

2. Seniems, kad ne girtautų, viež-lybi, patogus, sveiki būtų tikėjime, meilėje, kantrume;

3. Senoms * moterims taipojau, kad laikytųsi, kaip šventiems pareitis, ne būtų bluznijančios, ne girtuoklės, ge-ros mokįtojos; * 1 Tim. 2, 9 ir 3, 10. 1 Petr. 3, 3. 4.

4. Kad jaunasias moteris išmokįtų patogioms būti, savo vyrus mylėti, vaikus mylėti,

5. Kad būtų švankios, čystos, tik-

ros gaspadinės, geros, savo *vyrams paduotos, jeib Dievo žodis ne būtų bluznytąs.

* Epėz. 5, 23.

6. Taipojau jaunuosius vyrus graudenk, kad patogus būtų.

7. Bet visur *patsai pasistatyk pavyzdžių gerų darbų, su pamokslu ne perkreiptu, su padorumu,

* 1 Tim. 4, 12. 1 Petr. 5, 3.

8. Su sveiku ir nebartinu žodžiu, kad priešininkas gėdėtusi ir nieko ne turėtų, ką apie mus pikto kalbėti galėtų.

9. Bernams, *kad savo ponams paduoti būtų, visuose daiktuose įtikinai darytų, ne priešais lotų,

* Epėz. 6, 5. Kol. 3, 22. 1 Tim. 6, 1. 1 Petr. 2, 18.

10. Ne ką pagautų, bet visą gerą viernystę parodytų, kad jie pamokslą Dievo, *musų Išganytojo, †pagrožintų visuose dalykuose.

* 1 Tim. 1, 1. Tit. 1, 3. † Neėm. 5, 9.

11. Nės pasirodė *išgananti Dievo malonė visiems †žmonėms.

* per. 3, 4. † 1 Jon. 4, 9.

12. Ir mokina mus, kad *užsigintumbime bedieviškų daiktų ir svietišių pagaidimų, ir patogiai, teisiai ir nobažnai elgtumbimės šime sviete,

* Epėz. 1, 4.

13. Ir lauktumbime išganytingo nusitikėjimo ir apreiškimo šlovės didžiojo Dievo ir musų Išganytojo Jėzaus Kristaus;

14. Kursai *pats pasidavė už mus, jeib mus išganytų nuog visos neteisybės, ir čystytų †sau pačiam žmones pasisavinimui, kurie stropus būtų geruose darbuose.

* Gal. 1, 4 ir 2, 20. 1 Tim. 2, 6. † Ebr. 13, 21.

15. Toktai kalbėk ir graudenk ir pabark iš tikro. Nei *vienas tavę te ne niekina.

* 1 Tim. 4, 12.

Perskyrimas 3.

Vyriausybė garbintina, ir netikro pamokslo žmonės vengtini.

Primink jiems, kad *kunjgaikščiams ir vyriausybei paduoti ir paklusnus būtų, visam †geram darbui gatavi;

* Rym. 13, 1. 1 Petr. 2, 13. † 2 Tim. 2, 21. Ebr. 13, 21.

2. Nei vieną ne apkalbėtų, ne vaidytų, *atlaidus būtų, visą lengvę parodytų visiems žmonėms.

* Gal. 6, 1. Epėz. 4, 2. Pil. 4, 5.

3. Nės ir *mes pirm to buvome neišmaną, nepaklusnus, klaidunai, šlužydami geiduliams ir visokiems piktiems pagaidimams, ir gyvenome piktybėje ir pavydėjime, ir kits kito ne kentėme.

* 1 Kor. 6, 11. Epėz. 2, 1. Kol. 1, 25.

4. Bet kaipo pasirodė gerybė *ir mylista Dievo, musų Išganytojo,

* per. 2, 11. 1 Jon. 4, 9.

5. Ne *darbų teisybės dėlei, kuriuos mes darę buvome, bet pagal savo mielaširdingystę, mus jis išgane pėrimu atgimimo ir atnaujinimo Šventos Dvasės,

* Epėz. 2, 8, 9. 2 Tim. 1, 9.

6. *Ant musų apščiai išlietosios per Jėzų Kristų, musų Išganytoji,

* Ezėk. 36, 25. Joėl. 3, 1. Jono 7, 39.

7. Kad mes iš jo malonės *apteisinti, amžiną gyvatą į †dalykus gautumbime pagal lukestį;

* Rym. 5, 1. † Rym. 8, 17.

8. Tai tikrai tiesa. Toktai noru, kad drutai mokjumbi, kad *geruose darbuose randami būtų tie, kurie į Dievą tikį pastojų. Tai ger ir naudinga žmonėms.

* perkš. 14.

9. Bet durnų *klausymų, giminių eilių ir vaidijimų bei ginčijimų dėl zokano vengk; nėra yra noprosni ir niekam ne tinką.

* 1 Tim. 1, 4. 2 Tim. 2, 23.

10. *Netikro pamokslo žmogų vengk, kad jis †vieną, arba antrą kartą pagraudentas yra;

* Mat. 7, 15. 1 Kor. 5, 9, 11. † Mat. 18, 15, a.

11. Ir žinok, *tokį perkreiptą esantį ir griešijantį, kaip kurs pats savę nusudijo.

* 1 Tim. 6, 4, 5.

12. Kad tavęsp Artemoną siųsu, arba Tykikų, *skubinkis pas manę ateiti į Nikopolį, nėra tenai žiemavoti padumojau.

* Darb. 20, 4. 2 Tim. 4, 12.

13. Zenaną, raštemokįtą, ir Apoloną *išleisk rupestingai, kad juodu nieko ne pristoktų.

* Darb. 18, 24. 1 Kor. 1, 12.

14. Bet ir musiškiai tesimokina, kad jie *geruose darbuose rasdintų, kur jų privalu yra, †jeib ne būtų nevaisingi.

* Epėz. 4, 28. 1 Tim. 6, 18. † Mat. 7, 19. Pil. 4, 17.

15. Sveikin tavę visi su manim esantieji. Sveikink visus mus mylinčius tikėjime. Malonė t'esie su jumis visais. Amen.

Rašyta iš Nikopolio Macédonioje.

Gromata švento Povilo Pilėmonop.

Povilo užmėldimas už Onėsimą.

Povilas, surištasis Kristaus Jėzaus, ir Timotiejus, brolis, Pilėmonui mielajam ir mūsų pagalbininkui,

* Epėz. 3, 1 ir 4, 1 ir 6, 20.

2. Ir Apiai mielai, ir *Arkīpui, mūsų †sankareiviui, ir susirinkimui tavo namuose:

* Kol. 4, 17. † Rym. 16, 5. 1 Kor. 16, 19.

3. Malonė *tesie su jumis, ir pakajus nuo Dievo, mūsų Tėvo, ir Pono Jėzaus Kristaus.

* Epėz. 1, 2.

4. Aš *dėkavoju savo Dievui, ir atsimenu tavęs visados savo maldose,

* Epėz. 1, 16. 1 Tes. 1, 2.

5. Girdėdamas *apie meilę ir tikėjimą, kurį turi į Poną Jėzų, ir prieš visus šventuosius,

* Epėz. 1, 15. Kol. 1, 14.

6. Jeib tavo tikėjimas, kurį mudu podraugiai turiva, tavyje *galis pastotų per išpažinimą viso to gero, kurį turite Kristuje Jėzuje.

* Tit. 3, 14. Ebr. 10, 24.

7. Bet mes didį džiaugsmą ir palinksminojimą turime iš tavo meilės; nės *širdys šventųjų atgaivintos yra per tavę, miels brolau.

* 2 Kor. 7, 13. 2 Tim. 1, 16.

8. Dėl to, norint *didi drąsumą turu Kristuje, tau prisakyti, kas tau pridera,

* 1 Tes. 2, 6.

9. Tačiau meilės dėl tiktai noru tavę pagraudenti, kursai toksai esmi, butent senas Povilas, bet dabar ir surištąs Jėzaus Kristaus.

10. Taigi graudenu tavę, mano su-naus *Onėsimo dėl, kurį †pagimdžiau savo ryšiuose,

* Kol. 4, 9. † 1 Kor. 4, 15. Gal. 4, 19.

11. Kursai pirm to tau nenaudingas, bet dabar man ir tau naudingas yra; tą vėl parsiuñčiau.

12. Bet tu jį, tai esti mano paties širdį, norėtumbei priimti.

13. Nės aš jį norėjau pas savę pa-

laikyti, kad *jis man tavo vietoje pašlužytų ryšiuose Evangėlios;

* 1 Kor. 16, 17. Pil. 2, 30.

14. Bet be tavo valės nieką ne norėjau daryti, jeib *tavo geradėjystė ne priversta, bet iš geros valės būtų.

* 2 Kor. 9, 7.

15. Bet rasi dėl to jis ant valandos nuo tavęs atstojo, kad jį amžinai palaikytumbei,

16. Dabar jau ne kaip berną, bet daugiau kaip berną, mielą *brolį, ypačiai man, bet juo labiausiai tau, ir pagal kuną, ir Viešpatyje.

* Mat. 23, 8.

17. Jei jau manę laikai per savo draugą, tai norėtumbei jį, kaip manę patį priimti.

18. Bet jei jis kokią iškadą tau būtų padaręs, arba ką skelėtų, tai man prirokuok.

19. Aš Povilas tai rašiau savo ranka, aš užmokėsu. Tyliu, tavę patį man kaltą esantį.

20. Taip, mielas brolau, velyk man, kad tavimi pasidžiaugčiau Viešpatyje; atgaivink *mano širdį Viešpatyje.

Pilėm. 7.

21. Aš *pasitikėdamas tavo paklusnumu tau rašiau, nės žinau, tavę daugiau darysiant, nekaip sakau.

* 2 Kor. 7, 16.

22. Priegtam pagatavik man ir gspadą; nės *tikiuos, jums per jūsų maldą busias dovanotas.

* Pil. 1, 25 ir 2, 24.

23. Sveikina tavę Epapras, *mano sankalinys Kristuje Jėzuje,

* Kol. 1, 7 ir 4, 12.

24. *Markošius, †Aristarkus, Dėmas, Lukošius, mano pagalbininkai.

* Darb. 12, 12. 25. per. 15, 37. † Darb. 19, 29. per. 20, 4 ir 27, 2. Kol. 4, 10. 14.

25. Malonė *mūsų Pono Jėzaus Kristaus t'esie su jūsų dvase. Amen.

* 2 Tim. 4, 22.

Rašyta iš Rymo per Onėsimą.

Pirma gromata švento Petro.

Perskyrimas 1.

Apie Dievo malonę ir krikščionių elgimą.

Petras, apaštalas Jėzaus Kristaus, išrinktiems ateiviams *čia ir tę: Ponte, Galatioje, Kapadocioje, Azioje ir Bitynioje,

* Jono 7, 35. Darb. 2, 5. 9. 10.

2. Pagal paskyrimą *Dievo Tėvo,

per pašventimą Dvasės, paklusnumui ir apšlakinimui kraujo Jėzaus Kristaus. Dieve duok jums daug malonės ir pakajaus.

* Rym. 8, 29.

3. Pagarbintas *t'esie Dievas ir Tėvas mūsų Pono Jėzaus Kristaus, kursai mūsų pagal savo didelę miela-

širdingystę atgimdė gyvam nusitikėjimui, per prisikėlimą Jėzaus Kristaus iš numirusių, *2 Kor. 1, 3. Epėz. 1, 3.

4. Ant nepragaištančių ir nenubiaurintų ir nepavystančių *dalykų, kurie palaikomi yra danguje, *per. 5, 4.

5. Jums, *kurie iš Dievo galybės per tikėjimą išlaikomi esate ant išganymo, kurs pagatavytas yra, jeib apreikštas būtų paskiausiame čėse; *Jono 10, 28 ir 17, 11.

6. Kuriame *jus džiaugsitės, kurie †dabar mažą valandą, (jei taip tur buti,) smutni esate tuleropuose pagundymuose, *Mat. 5, 12. Rym. 12, 12. †2 Kor. 4, 17.

7. Jeib jūsų *tikėjimas tikras ir toli kaštaunesnis rastas būtų, nekaip pragaištąs auksas, per †ugnį mėginamas, ant liaupsės, šlovės ir garbės, kad jau apreikišamas bus Jėzus Kristus, *Jok. 1, 3, 12. †Pam. S. 17, 3. Apr. 3, 18.

8. Kurį jus ne matėte, ir tačiau mylite, ir *jau į jį tikite, norint jo ne matote, tai jus džiaugsitės su neiškalbamu ir šlovingu džiaugsmu, *Jon. 20, 29. 2 Kor. 5, 7.

9. Ir galą *savo tikėjimo apturėsite, butent dušios išganymą, *Rym. 6, 22.

10. Kurį *išganymą jėškojo ir tyrinėjo prarakai, kurie apie busiančią jums malonę prarakavo; *1 Maiž. 49, 10. Agai 2, 7. Sak. 6, 12. Luk. 10, 24.

11. Ir tyrinėjo, ant kokio ir ant kurio čėso Dvasė Kristaus nurodžiusi, kuri juose buvo, ir pirm to liudijusi apie *kentėjimus, kurie yra Kristuje, ir šlovę potam; *Jėz. 53, 3i. t. Dan. 9, 26.

12. Kuriems *tai apreikšta yra. Nės jie ne patys sau, bet mums apsakė, kokiai dabar jums pranešta yra per tus, kurie jums Evangėlią apsakė per Šventą Dvasę, iš dangaus siųstą, kokiai ir angiečiai geidžia matyti. *Dan. 9, 24 ir 12, 9, 13.

13. Todėl apsijuoskite *strėnas savo umo, bukite neapsigėrę, ir guldykite savo visą nusitikėjimą ant malonės, jums siulijamos per apsiereiškimą Jėzaus Kristaus, *Jėr. 1, 17. Luk. 12, 35.

14. Kaip paklusnus vaikai, ir *ne lyg taipo elgkitės, kaip pirma, kad nežinojime pagal geidulius elgėtės; *Rym. 12, 2.

15. Bet *pagal tą, kurs jus pava-

dinęs ir šventas yra, ir jus bukite šventi visame savo pasielgime. *Luk. 1, 74, 75.

16. Nės parašyta yra: jus *turite buti šventi, nėra aš šventas esmi. *3 Maiž. 11, 44 ir 19, 2. Ps. 71, 22.

17. Ir kadangi jus tą Tėvu vadinate, kursai *nei šio nei to atbodamas sudija, pagal kiekvieno darbą, taigi elgkitės, koliai čia gyvi este, su baime, *Darb. 17, 31.

18. Žinodami, kad *ne sidabru arba auksu pragaištančių atpirkti este nuo savo niekingo elgimo, pagal †tėvišką budą; *1 Kor. 6, 20 ir 7, 23. †per. 4, 3.

19. Bet brangiu *krauju Kristaus, kaip nekalto ir neapbiaurinto avinėlio, *Darb. 20, 28. Ebr. 9, 12. 14. Apr. 5, 9.

20. Kursai *tiesa pirm paskirtas yra, pirm nekaip svieto pamatas dėtas, bet apreikštas paskiausiuose čėsuose, jūsų dėlei, *Rym. 16, 25.

21. Kurie jus *per jį tikite į Dievą, kursai jį †prikėlė iš numirusių ir davė jam šlovę, jeib tikėjimą ir lukestį Dievopi turėtumbite. *Jono 14, 6. s. †Darb. 3, 15. a.

22. Ir apčystykite savo dušias paklusnume tiesos per Dvasę ant tikrai viernos broliškos *meilės, ir kits kitą karštai mylėkite iš čystos širdies; *1 Jono 3, 18 ir 4, 7, 21.

23. Kaip *kurie atgimę este, ne iš pragaištančios, bet nepragaištančios sėklos, butent iš gyvojo Dievo žodžio, amžinai patenkančio. *Jono 1, 13.

24. Nės visas *kunas žolė, ir visa žmonių šlovė kaip žiedas žolės. Žolė pavyto, ir žiedas nukrito. *Ps. 103, 15. Jėz. 40, 6 ir 51, 12. Jok. 1, 10.

25. Bet *Viešpaties žodis pasiliekti amžinai. Ale tai yra tas žodis, kursai tarp jūsų apsakytas yra. *Jėz. 40, 8. Luk. 16, 17.

Perskyrimas 2.

Kaip atgimusiems, padonams ir bernams reiklia elgtis.

Taigi *atmeskite visą piktenybę ir visą vylių ir veidmainystę ir pavydą ir visą apžodžiavimą. *Rym. 6, 4. per. 12, 9. 1 Kor. 14, 20.

2. Ir *geiskite protingojo, čysto †pieno, kaip dabar gimę vaikeliai, jeib per tą tarptumbite; *Mat. 18, 3. Ebr. 5, 12, 13.

3. Jei kitaipo ragavote, Viešpatį *meilingą esantį. *Ps. 34, 9.

4. Prie kurio atėjote, kaip prie gyvo akmens, nuog *žmonių atmesto, bet Dievį išrinkto ir brangaus.

*Ps. 118, 22. Mat. 21, 42. Darb. 4, 11.

5. Ogi ir jus taipojau, kaip gyvi akmens, budavokitės į dvasiškus namus ir į *dvasišką kunigystę, apieravoti į dvasišką apieras, kurios Dievui patinka, per Jėzų Kristų.

*Jėz. 61, 6 ir 66, 21. †Ozėa 14, 2. Mal. 1, 11. Rym. 12, 1.

6. Dėl to parašyta rašte: štai, *aš dėmį išrinktą brangų kampinį akmenį Zione; ir tikįs į jį ne bus gėdoje.

*Jėz. 28, 16.

7. Taigi jums, kurie tikite, jis brangus yra; bet netikintiems tas akmuo, kurį *budavonininkai atmetė, ir kampiniu pastojo, (yra)

*Mat. 21, 42.

8. Akmuo *atsitrenkimo ir uola papiktinimo; kurie pasipiktina tuo žodžiu, ir tam ne vierija, ant kurio jie padėti yra.

*Jėz. 8, 14. Luk. 2, 31. Rym. 9, 33.

9. Bet jus este *išrinktoji giminė, †karališka kunigystė, šventi žmonės, žmonės pasisavinimo, jeib apsakytumbite viežlybystes to, kursai jus pavadinęs iš tamsybės ant savo stebuklingos šviesybės.

*Jėz. 43, 20, 21. †2 Maiž. 19, 6.

10. Kurie *pirm to ne buvote žmonių pulkas, bet dabar Dievo žmonės esate; ir pirm to ne buvote malonėje, bet dabar malonėje esate.

*Ozėa 2, 23. Rym. 9, 25.

11. Mieli broliai, gaudenu jus, kaip *ateivius ir keleivius: †vengkite kuniškų pageidimų, kurie **prieš dušią kariauja.

*Ps. 39, 13. s. †Rym. 13, 13. **Pam. Ž. 1, 32.

12. Ir gražiai elgkitės tarp pagonų, jeib tie, kurie jus apkalba, kaip piktadėjus, jūsų *gerus darbus matytų, ir Dievą liaupsintų dienoje atlan-kymo.

*Mat. 5, 16.

13. Paduoti *bukite visam žmogiškam valdymui, dėlei Viešpaties, ar butų karaliui, kaip vyriausiam,

*Rym. 1, 13. Tit. 3, 1.

14. Ar vyriausiems kunigaiškiams, kaip jo paslams, ant *atkeršijimo piktadėjų, ir ant garbės gerai darančiųjų.

*Rym. 13, 4.

15. Nės tai yra Dievo valė, kad

*ger darydami užkimštumbite neišmanymą durnų žmonių.

*per. 3, 9.

16. Kaip *valni, ir ne kaip turį valnybę per dangalą piktenybės, bet kaip †tarnai Dievo.

*Gal. 5, 1. 13. †1 Kor. 7, 22.

17. Kožnam *garbę išrodykite. Brolius mylėkite. Dievo †bijokitės. Karalių garbinkite.

*Rym. 12, 10. †Pam. S. 24, 21. Mat. 22, 21.

18. Jus *bernai, paduoti bukite ponams visoje baimėje, ne tiktai geriems ir lengviems, bet ir nela-biems.

*Epėz. 6, 5. Tit. 2, 9.

19. Nės tai malonė, jei *kas dėl sąžinės Dievopi piktumą pakelia, kėsdamas neteisybę.

*Mat. 5, 10.

20. Nės koks *tas yra gyrius, jei jus piktenybių dėlei mušius kenčiate? Bet kad ger darydami kenčiate ir iškenčiate, tai malonė prie Dievo.

*per. 3, 14 ir 4, 14, 15.

21. Nės tam pavadinti esate. Kadangi ir Kristus kentėjo už mus ir mums *paveikslą paliko, kad jus sektumbite jo pėdas;

*Jono 13, 15.

22. Kursai *nei jokio grieko ne padaręs yra, ir nei joks vylius jo bur-noje nerastas.

*Jėz. 53, 9. Jono 8, 46. 2 Kor. 5, 21.

23. Kursai *ne atpenč koliojo, koliojamas, negrumzdė kentėdamas; bet vislab padavė tam, kursai teisiai sudija.

*Jėz. 53, 7.

24. Kursai *musų griekus pats apieravojęs yra savo kune ant medžio, jeib †griekams numirė, teisybei gyvi butumbime, **kurio žaizdomis jus išgydyti este.

*1 Jono 3, 5. †Rym. 6, 11. **Jėz. 53, 4.

25. Nės jus *buvote kaip klajojančios avys, bet †jau priversti esate prie ganytojo ir vyskupo jūsų dušij.

*Ps. 119, 176. Jėz. 53, 6. Ezėk. 34, 6. †Jono 16, 11 ir 14, 16.

Perskyrimas 3.

Apie elgimą suvenčiatotų ir kitų krikščionių.

Taipojau tur *ir moters paduotos buti savo vyrams, jeib ir tie, kurie ne tik tam žodžiui, per moterų elgimą be žodžio laimėti butų.

*Epėz. 5, 22.

2. Matydami jūsų čystą elgimą baimėje,

3. Kurių *išsidabinimas ne tur buti iš viršaus supintomis kasomis, ir apdėjime aukso, arba apsvilkime rubų;

*Jėz. 3, 18. 1 Tim. 2, 9.

4. Bet paslėptas *žmogus širdies, neiškreipiamas, su lengva ir pakajinga dvase; tai kaštauna po akių Dievo.

* Rym. 2, 29.

5. Nėsa taip ir pirmose gadyinėse šventos moters dabinosi, kurios savo lukestį ant Dievo guldė ir savo vyrams paduotos buvo.

6. Kaip Zorė Abraomo klausė ir ji *ponu vadino; kurios jus dukterimis pastojote, jei ger darydamos ne taip baugštos este.

* 1 Maiž. 18, 12.

7. Lyg taipojau, *jus vyrai, gyvenkite prie savo moterų protingai, ir moteriškam, kačėig silpnesniam daiktui, puolančiąją garbę duokite, kaip ir sandalykininkioms malonės gyvasčio, kad jūsų maldos ne būtų gaišintos.

* Epėz. 5, 25. Kol. 3, 19.

8. Bet galiausiai *visi bukite vienos dumos, pasigail, broliški, miela širdingi, meilingi.

* Pil. 3, 16.

9. Ne *lyginkite pikta su piktu, arba koliojimą su koliojimu; bet prieš tai žegnokite, žinodami, kad tam pavadinti esate, jeib žegnone įgytumbite;

* 1 Tes. 5, 15.

10. Nės kas nor gyvasties džiaugtis ir gerų dienų matyti, tas *te ramdo savo liežuvį, kad nieko pikto ne kalbėtų, ir savo lupas, kad ne viliotų.

* Ps. 34, 14. Jok. 1, 26.

11. Te atsigrežia *nuo pikto, ir gero te daro; te įjėsko pakajaus ir tą te vejie.

* Jėz. 1, 16. 17. † Ebr. 12, 14.

12. Nės akys Viešpaties žiur ant teisųjų, ir jo *ausys ant jų maldos (daboja); bet veidas Viešpaties žiur ant tų, kurie piktai daro.

* Ps. 34, 16, 17.

13. Ir *kas yra, kurs jums iškados darytų, jei jus, kas ger, pasekate?

* Pm. S. 16, 7.

14. Ir *norint kenčiate teisybės dėlei, tačiau išganyti este. Bet nesibijokitės jų tyčiojimo ir ne išsigąskite.

* Mat. 5, 10. per. 2, 19.

15. Bet šventą laikykite Poną Dievą savo širdyje. O *bukite visados gatavi, kožnam atsakyti, žinios įjėskančiam apie lukestį, kurs yra jusyje.

* Kol. 4, 6.

16. Ir tai su lengvybe ir *baime, ir turėkite gerą sąžinę, jeib tie, kurie jus įpakalba, kaip piktadėjus,

gėdoje būtų, kad išpeikę yra jūsų gerą pasielgimą Kristuje.

* Pil. 2, 12. † per. 2, 12.

17. Nės *geriaus yra, jei Dievo valė kad jus kenčiate gero darydami, ne kaip pikt darydami.

* per. 2, 19, 20.

18. Nės ir Kristus *vieną kart už mūsų griekus kentėjo, teisusis už neteisiuosius, jeib mus Dievui apieravotų, ir žudytas yra pagal kuną, bet gyvas padarytas pagal Dvasę.

* Rym. 5, 6. Ebr. 9, 28. per. 2, 21.

19. Toje pačioje ir nuėjęs, *apsakė dvasėms kalinėje,

* per. 4, 6.

20. Kurios kitą kartą netikindiomis buvo, kada Dievas laukė ir kantrumą išrodė čese Noako, kaip laivą pagatavijo, kuriame *maž, tai esti aštuonios dušios, išlaikytos buvo per vandenį;

* Petr. 2, 5.

21. Kursai ir mus dabar išgano *krikšte, anų paženklintame; ne numazgojime biaurybės ant kuno, bet įderėjime geros sąžinės su Dievu, per prisikėlimą Jėzaus Kristaus;

* Mark. 16, 16. Epėz. 5, 26. † 5 Maiž. 26, 17, 18.

22. Kursai yra *po dešinės Dievo į dangų užžengęs, ir jam paduoti yra angielai ir sylingieji ir galybės.

* Pa. 110, 1. Epėz. 1, 20.

Perskyrimas 4.

Apie vargų naudą ir kantrumą.

Kadangi jau Kristus kune kentėjęs yra už mus, taigi ir jus tajau duma (lyg ginklais) apsirėdykite. Nes kenčiasis kune liaujasi nuo griekų,

2. Jeib toliaus, kiek *dar česo liekti kune, ne žmonių geiduliams, bet Dievo vlei gyvas būtų.

* Gal. 2, 20.

3. Nės gana yra, kad *prašokusį gyvasties česą praleidome pagal norą pagonišką, elgdamies nečystybėje, pageidimuose, girtavime, apsirijime, apsigėrimuose ir biauriose balvonystėse.

* Epėz. 4, 17. Tit. 3, 3.

4. Tai dyvai jiems, kad jus ne su jais bėgate į tą patį pustą nepatogų elgimą, *bluznydami;

* Darb. 13, 45.

5. Kurie duos rokundą tam, kurs gatavas yra, sudyti *gyvus ir numirusius.

* 2 Tim. 4, 1.

6. Nės tam ir numirusiems *Evangėlia apsakytą, kad būtų sudyti pagal žmogų kune, bet dvasėje Dievui gyvi būtų.

* per. 3, 19.

7. Bet galas *visų daiktų arti priejo.

* 1 Jon. 2, 18. 1 Kor. 10, 11.

8. Taigi išmintingai *elgkitės ir budrus bukite ant maldos. Bet pirm visų daiktų turėkite karštą meilę tarp savęs; nės meilė į dengia ir griekų daugybę.

* Luk. 21, 34. † Pam. S. 10, 12.

9. Svečius *priimkite tarp savęs be murmėjimo.

* Rym. 12, 13. Ebr. 13, 2.

10. Ir *pašlužykite kits kitam, kiekvienas taja dovana, kurią gavęs, kaip geri užveizdai tuleropos Dievo malonės.

* Rym. 12, 6. 1 Kor. 4, 7.

11. Jei kas kalba, kad jis tai kalbėtų kaip Dievo žodį. Jei *kas urėdą tur, kad tą pildytų, kaip iš įgailėjimo, kurį Dievas duoda; jeib visuose daiktuose Dievas pagarbintas būtų per Jėzų Kristų, kuriam te esie garbė ir galybė ant amžių amžių. Amen.

* 2 Kor. 2, 17.

12. Jus mylimieji, nesidvyvykite dėl karštymečio, (kur jus užeit, kad *išmėginami butumbite,) tarsi koks dyvas jus užpultų,

* per. 1, 7.

13. Bet *džiaugkitės, kad įtu Kristumi kenčiate, jeib ir čėse apreiškimo jo šlovės džiaugsmą ir linksmybę turėtumbite.

* Mat. 5, 10. Darb. 5, 21. Jok. 1, 2. † Rym. 8, 17. 2 Kor. 1, 7.

14. Išganyti *esate, kad jus apgėdinami esate dėl vardo Kristaus; nės Dvasė, kuri Dvasė šlovės ir galybės, bei Dvasė Dievo yra, ilsis ant jūsų. Pas anus ji yra bluznijama, bet pas jus garbinama.

* Mat. 5, 11. Jėz. 51, 7.

15. Bet nieks *jūsų te ne kenčia kaip razbaininkas, arba kaip vagis, arba kaip piktadėjas, arba į svetimą urėdą įsikišas.

* per. 2, 20.

16. Bet jei kas kenčia kaip krikščionis, te nesigėdžia, bet *te garbina Dievą tokiame dalyke.

* Darb. 5, 41.

17. Nės čėsas yra, *kad prasidėtų sudas ant Dievo namų. Bet jei į pirmiaus ant mūsų, koksai gi bus galas su tais, kurie Evangėliai Dievo ne vierija?

* Jėr. 25, 29 ir 49, 12. Ezėk. 9, 6. † Luk. 23, 31.

18. Ir *jei teisusis vos išlaikomas yra, kur Dievo nesibijąsis ir griekininkas pasirodys?

* Pam. S. 11, 31.

19. Dėl to, kurie kenčia pagal Dievo valę, tie *jam tur paduoti savo du-

šias, kaip viernam sutvertoji, geruose darbuose.

* Luk. 23, 46. 2 Tim. 1, 12.

Perskyrimas 5.

Apie vyresniųjų, jaunųjų ir visų krikščionių elginą.

Vyresniuosius, kurie tarp jūsų yra, gaudenu aš, sanvyresnis ir liudinin-kas *kentėjimų, kurie Kristuje yra, ir į dalyvas šlovės, kuri bus apreikšta.

* Luk. 24, 48. † Rym. 8, 17.

2. Ganykite *Kristaus kaimenę, kuri jums paliepta, ir gerai dabokitės, ne su nevale, bet iš geros valės, ne dėl biauros naudos, bet iš širdies dugno;

* Jon. 21, 16. Darb. 20, 28.

3. Ne kaip *ant žmonių ponavoja, bet įbukite paveikslu kaimenei;

* 1 Kor. 3, 9. 2 Kor. 1, 24. † Pil. 3, 17. 2 Tes. 3, 9. Tit. 2, 7.

4. Tai, kad *pasirodys vyriausias ganytojis, ne įpavystantį garbės vainiką gausite.

* Jėz. 40, 11. † per. 1, 4.

5. Lyg taipojau, jus jaunieji, bukite paduoti vyresniems. *Visi kits kitam paduoti bukite ir apsirėdykite pakarnyste. Nės į Dievas priešinasi puikiems, bet žemiems jis duoda malonę.

* Epėz. 5, 21. † Mat. 23, 12. Luk. 1, 52. Jok. 4, 6.

6. Taigi *pasizeminkite po sylinga Dievo ranka, kad jis jus iškeltų savo čėsu.

* Job. 22, 29. Jok. 4, 10.

7. Visą *savo rupestį ant jo užmeskite, nės jis už jus rupinas.

* Ps. 37, 5. Mat. 6, 25.

8. Bukite *blaivus ir budėkite; nės jūsų priešininkas, velnias, aplink eiti, kaip liutas rėkiąsis, ir jėško, kurį prarytų.

* Luk. 21, 36. † 1 Tes. 5, 6.

9. Tam *priešsistengkite drutai tikėjime, zinodami, kad tie patys kentėjimai ant jūsų brolių sviete užėiti.

* Epėz. 6, 11, 13.

10. Bet Dievas visos malonės, kurs mus pavadinęs yra ant savo amžinos šlovės Kristuje Jėzuje, tas jus, kurie *mažą čėšą kenčiate, pilnai pritaitys, padrutįs, patvirtįs, gruntavos.

* per. 1, 16

11. Tam te esie garbė ir galybė nuo amžių iki amžių. Amen.

12. Per Silvoną, jūsų (kaip aš misliju,) vierną broį, jums *mažumą rašiau, gaudenti ir liudyti, kad tai tikra malonė Dievo yra, kurioje jus stovite.

* Ebr. 13, 22

13. Sveikina jus tie, kurie su jumis

išrinkti yra Babylone, ir mano *sūnus Markošius.

* Darb. 12, 12. 25.

14. Kits *kitą sveikinkite meilės pa-

bučiavimu. Pakajus te esie su visais, Kristuje Jėzuje esančiais. Amen.

* 1 Kor. 16, 20.

Antra gromata švento Petro.

Perskyrimas 1.

Apie tikėjimo vaisių ir šventą raštą.

Simonas Petras, tarnas ir Apaštalas Jėzaus Kristaus, tiems, kurie su mumis tą *patį brangųjį tikėjimą gavo teisybėje, kurią mūsų Dievas duoda ir išganytojis Jėzus Kristus.

* Rym. 1, 12.

2. Dieve, duok jums daug malonės ir pakajus per išpažinimą Dievo ir Jėzaus Kristaus, mūsų Viešpaties.

3. Kadangi visokia jo dieviška galybė, (kuri ant gyvasties ir nobažnystės dera,) mums dovanota per išpažinimą to, kurs *mus pavadinęs per savo šlovę ir gerybę,

* 1 Petr. 2, 9.

4. Per kurią mums brangus ir didžiausi pažadėjimai dovanoti yra, butent, jeib per tą patį dalyvi pastotumbite dieviškosios prigimties, jei vengiate pragaištantąjį pageidimą svieto.

5. Taigi pristatykite ant to visą savo pročę, ir išrodykite savo *tikėjime viežlybystę, ir viežlybystėje padorumą,

* Gal. 5, 6. 22.

6. Ir padorume miernystę, ir miernystėje kantrumą, ir kantrume nobažnystę,

7. Ir nobažnystėje brolišką meilę, ir broliškoje meilėje visų meilę;

8. Nės jei tokiai apstingai jusip yra, ne leis jus tinginiais, nei *nevaisiniais buti išpažinime mūsų Pono Jėzaus Kristaus.

* Tit. 3, 14.

9. Bet kursai tokiai ne tur, tas *aklas yra ir čiopia su ranka, ir užmiršta apčystijimo savo pirmųjų griekų.

* 1 Jon. 2, 9. 11.

10. Dėl to, mieli broliai, juo labiau pasiprocevokite, savo pavadinimą ir išrinkimą *padrutinti. Nės jei tai darote, ne klupinėsite. *Ebr. 3, 14.

11. Ir taipo jums apstingai bus duotas jėjimas į amžiną karalystę mūsų Viešpaties ir išganytojo Jėzaus Kristaus.

12. Todėl ne *paliausiu, jums visados tokiai priminti, norint tai žinote

ir padrutinti este dabarnykščioje tiesoje.

* Rym. 15, 14. 15.

13. Nės misliju vertai esant, kol *aš šioje šėtroje esmi, jus pabudinti ir graudenti.

* 2 Kor. 5, 1. 4.

14. Nės žinau, kad savo šėtrą veikiai turėsu palikti, kaipgi ir *man mūsų Ponas Jėzus Kristus apreiškęs yra.

* Jono 21, 18. 19.

15. Bet aš labai rupjsuos, kad jus visad tokiai po mano atstojimo atmintyje laikytumbite.

16. Nės mes ne klausėme kytriai *pramanytų pasakų, kaip jums pranešėme galybę ir atėjimą mūsų Pono Jėzaus Kristaus, bet †mes patys regėjome jo šlovę;

* 1 Kor. 1, 17. † Jono 1, 14.

17. Kaip jis gavo iš Dievo Tėvo garbę ir čestį, per balsą, kurs jam nusidavė nuo didžiosios šlovės tokiu budu: tas *yra mano mielasis Sunus, kuriuomi mėgstu.

* Mat. 3, 17 ir 17, 5. Mark. 1, 11. Luk. 9, 35. Epėz. 1, 6.

18. Ir šį balsą girdėjome iš dangaus sakomą, *kaip mes su juomi ant švento kalno buvome. *Mat. 17, 6.

19. Mes turime stipresnį prarakišką žodį, ir jus gerai darote, kad ant to daboate, kaip ant *žvakės, šviečiančios tamsioje vietoje, iki dienei auštant, ir aušros žvaigždei užtekant jūsų širdise.

* Pa. 119, 105. 2 Kor. 4, 6.

20. Ir tai pirm visų žinokite, kad *nei viena prarakystė rašte nenusiduoda iš savo paties išguldymo.

* Rym. 12, 6. 2 Tim. 3, 16.

21. Nės dar niekados nei vienas prarakavimas iš žmogiškos valės niera praneštas, bet *šventi Dievo žmonės kalbėjo, Dvasės Šventosios paraginti.

* 2 Zom. 23, 2. Luk. 1, 70. Darb. 1, 16 ir 3, 18.

Perskyrimas 2.

Apie netikrus mokytojus.

Bet buvo ir netikri prarakai tarp žmonių, kaip ir *tarp jūsų bus netikri mokytojai, kurie slapčiai įves iš-

kadingus atsiskyrimus ir užsigis Viešpaties, kursai juos atpirkio, ir ant savęs užves staigų prapuolimą.

* Mat. 24, 11. 1 Tim. 4, 1.

2. Ir *tuli paseks jų prapuolimą; per kuriuos kelias tiesos bus bluznijamas.

* 2 Tim. 4, 3. 4.

3. Jie per godą pramanytais žodžiais sau ant naudos jų norės išvadžioti. Kurių sudas jau seniai ne užtrunka, ir jų prapuolimas ne miegti.

4. Nės jei Dievas angelių, *kurie susigriešijo, ne čėdijo, bet juos tamsybės lencugais peklon nustumė, ir padavė, kad ant sudo būtų palai-komi;

* Job. 4, 18. Jud. 6.

5. Ir ne čėdijo pirmojo svieto, bet apsaugojo Noaką, *teisybės apsakytą, patį ašmą, ir ūžvedė griektvanį ant svieto Dievo nesibijantiųjų;

* 1 Maiž. 7, 7. 23. † per. 3, 6.

6. Ir miestus Sodomą *ir Gomorą į pelenus pavertė, apvertė ir pražudė, tuomi paveikslą duodamas Dievo nesibijantiems, paskui ji ateisiantiems;

Ebr. 11, 7. 1 Maiž. 19, 24.

7. Ir išgelbėjo teisųj Lotą, kurį dar-kus žmonės didei vargino savo neviežlybu pasielgimu.

8. Nės kadangi jis teisus buvo, ir tarp jų gyvendamas *tai matyti ir girdėti turėjo, vargino jie teisią dušią nuog dienos į dieną savo neteisiais darbais.

* Ps. 119, 158. Ezék. 9, 4.

9. Viešpats *žino, Dievo bijančiuosius iš pagundymo išgelbėti, bet neteisiuosius palaikyti ant sudo dienos mučijimui;

* 1 Kor. 10, 13.

10. Bet labiausiai tus, kurie *elgiasi pagal kuną nečystame pageidime ir nieku verčia vyriausybę, perdrąsus, savrėdus, ne drebančius, aukščiausioje šlovėje esančius bluznyti.

* Jud. 4, 7. 8.

11. Kur tačiau angielai, *didesnę sylą ir galybę turėdami, ne ištara bluzningąjį sudą prieš juosius prie Viešpaties.

* Jud. 9.

12. Bet jie lygus *neprotingiems galvijams, kurie iš prigimimo ant to leisti, kad sugaunami ir pamušami būtų, bluznydami tai, ką ne pažįsta, ir prapuls savo prapuolime,

* Jer. 12, 3. Jud. 10.

13. Ir neteisybės *algą iš to apturės. Jie ūlaiko už linksmybę čėsiš-

kąjį paleistuvavimą; jie yra gėda ir biauzybė, puikavoja prie valgių, vargstantiems duodamų, lėbauja nuog jų turto,

* Pil. 3, 19. † Jud. 12.

14. Tur akis, pilnas peržengimo venčiavonystės, nesiduoda nuog grieko atsitraukti, privilegijoje netvirtasias dušias, tur *širdį ant godo pasileidusią, prakeikti žmonės,

* Jud. 11.

15. Prostoja tikrąjį kelią ir klajoja, sekdami kelią Balaamo, *sunaus Bosoro, kuriam patiko neteisybės alga;

* 4 Maiž. 22, 28. Apr. 2, 14.

16. Bet gavo koroną savo peržengimo; nėra nekalbąsis, naštomis papratęsis galvijas kalbėjo žmogaus balsu ir gynė prarako durnystę.

17. Tie *yra šuliniai be vandens, ir debesys, vėjo umaru varomos, kuriems palaikyta yra tamsi tamsybė amžinai.

* Jud. 12, 13.

18. Nės jie *kalba iš didžio niekam nevertus žodžius, ir kusina per neviežlybystę į kunišką geidulį tus, kurie tikrai buvo išbėgę ir dabar klajojime vaikščioja;

* Jud. 16.

19. Ir žada jiems valnystę, patys budami prapuolimo bernais. Nės kurio kas pergalėtas yra, to bernu *jis pastoja.

* Jon. 8, 34. Rym. 6, 16.

20. Nės jei *išvengę yra nečystybę svieto, per išpažinimą Viešpaties ir išganytojo Jėzaus Kristaus, bet vėl į tas pačias įpainiojami ir pergalimi, tai paskiausieji daiktai jiems piktesni pastoja, ne kaip pirmieji.

* Mat. 12, 45. Ebr. 10, 26. 27. Pil. 3, 7. 8.

21. Nės geriaus *jiems būtų, kad teisybės kelio ne būtų pažinę, ne kaip to pažinę, atsikreipia nuo švento prisakymo, jiems duoto.

* Luk. 12, 47. 48.

22. Tikosi jiems pagal aną tiesos priežodį: šuo *vėl ryja, ką išvėmęs, ir kiaulė nutrinkta vėl voliojasi purvuose.

* Pam. S. 26, 11.

Perskyrimas 3.

Apie paskiausius čėsus.

Ši yra antroji gromata, kurią jums rašau, jus mieli, kurioje budinu *ir gaudenu jūsų vierną dumą,

* per. 1, 13.

2. Kad atsimentumbite tų žodžių, kurie pirma sakyti yra šventų prarakų, ir mūsų prisakymo, kurie esme Apaštalais Viešpaties ir Išganytojo.

3. Žinodami *tai iš pirmo, kad pasūtiniuose dienose ateis apjuoktojai, pasielgią pagal savo pageidimus,

* 1 Tim. 4, 1.

4. Ir saką: kur *yra žadėjimas jo atėjimo? nės iš to česo, kaip tėvai užmigo, pasiliekti visi daiktai taip, kaip ir pradžios sutvėrimo buvę.

* Jėz. 5, 19.

5. Bet tyčiomis ne nor žinoti, kad *ir dangus seniai buvęs, priegtam žemė iš †vandens ir vandenyje stojos per Dievo žodį;

* 1 Maiž. 1, 6. 9. † Ps. 24, 2.

6. Tačiau *tuočės svietas per tus pačius buvo griektvaniu prapuldytas.

* 1 Maiž. 7, 21. per. 2, 5.

7. Taip ir dabar *dangus bei žemė per jo žodį kavojamu, kad ugnei užlaikomi butų dienoje sudo ir prapuolimo Dievo nesibijančiųjų žmonių.

* perkš. 10. 2 Tes. 1, 8.

8. Bet vienas daiktas te n'esie jums slėpiamas, jus mylimi, kad viena diena po akių Viešpaties yra kaip tukstantis metų, ir *tukstantis metų kaip viena diena.

* Ps. 90, 4.

9. Viešpats *ne trukdina pažadėjimą, kaip keli per užtrukinimą laiko, bet jis pakenčia mums, ir †ne nor, kad kas prapultų, bet **kad kiekvienas prisiverstų.

* Abak. 2, 3. † Ežek. 18, 23. ** 1 Tim. 2, 4.

10. Bet diena *Viešpaties ateis, kaip vagis naktį, kurioje †dangus su didžiu braškėjimu sugaiš, bet elementai iš karščio sutirps, ir žemė bei darbai, kurie joje yra, sudegs.

* Tes. 5, 2. † Mat. 24, 35. Ebr. 1, 11. Apr. 20, 11.

11. Kadangi tai vislab sugaiš, kaipgi jums ne reiktų gataviems buti su *šventu pasielgimu ir su nobažnyste?

* 1 Petr. 1, 13.

12. Kad laukiate ir skubinatės ant atėjimo dienos Viešpaties, kurioje dangus nuo *ugnies suirs, ir elementai nuo karščio sutirps.

* Mik. 1, 4.

13. Bet mes laukiame naujo *dangaus ir naujos žemės, pagal jo žadėjimą, kuriuose teisybė gyvena.

* Jėz. 65, 17 ir 66, 22. Apr. 21, 1.

14. Todėl, mano mylimi, kadangi to turite laukti, didei pasiprocekkitės, kad rasti *butumbite po jo akių neapblaurinti ir nekaltinami pakajuje.

* 1 Kor. 1, 8. 1 Tes. 3, 13.

15. Ir kantrumą *musų Viešpaties laikykite per savo išganyką, kaip ir musų mielas brolis Povilas, pagal išmintį, jam duotą, jums rašęs.

* Rym. 2, 4.

16. Kaipgi jis ir visose gromatose apie tai kalba, kuriose keli daiktai ne pigus permąnyti, kuriuos perkreipia ne mokytieji ir nepatvirtinti, kaip ir kitus raštus, ant savo pačių prapuolimo.

17. Bet jus, mano mylimi, tai *pirm žinodami, dabokitės, †kad per klydėjimą nelabų žmonių su jais ne butumbite išvadžioti ir ne išpultumbite iš savo pačių tvirtybės.

* Mark. 13, 23. † Epėz. 4, 14.

18. Bet *augkite malonėje ir išpažinime musų Viešpaties ir išganytojo Jėzaus Kristaus. Tam t'esie garbė dabar ir amžinai. Amen.

* Epėz. 4, 15. 1 Petr. 2, 2.

Pirma gromata švento Jono.

Perskyrimas 1.

Apie Kristų, jo apreikštą žodį ir tikrą prisivertimą.

Kas iš *pradžios buvo, ką girdėjome, ką regėjome savo akimis, ką †apžvalgėme, ką **apčiopojo musų rankos, apie gyvasties žodį,

* Jon. 1, 1. † Jon. 1, 11. ** Luk. 24, 39.

2. (Ir gyvastis *apreikštas yra; ir mes matėme ir liudijame ir apsakome jums gyvastį, kurs amžinas yra, kurs buvo pas Tėvą, ir mums apreikštas yra.)

* Jon. 1, 4 ir 11, 25 ir 14, 6.

3. Ką *regėjome ir girdėjome, tai jums apsakome, jeib ir jus su mu-

mis turėtumbite draugystę, ir musų draugystė būtų su Tėvu ir su jo Sunumi, Jėzumi Kristumi.

* Darb. 4, 20.

4. Ir tai rašome jums, kad *jūsų džiaugsmas pilnas būtų.

* Jon. 15, 11 ir 16, 24.

5. Ir tai yra apsakymas, kurį mes nuo jo girdėjome ir jums apsakome, *kad Dievas šviesybė yra, ir jame niera nei jokios tamsybės.

* Ps. 104, 2. Jon. 8, 12.

6. Jei *sakome, kad draugystė turime su juomi, ir elgiamės tamsybėje, tai meluojame ir ne darome tiesos.

* per. 2, 4.

7. Bet jei šviesybėje elgiamės, kaip jis šviesybėje yra, tai turime draugystę tarp savęs, ir kraujas *Jėzaus Kristaus, jo Sunaus, čystija mus nuo viso grieko. *1 Kor. 6, 11.

8. Jei *sakome: mes ne turime grieko, tai patys savę prigauname, ir niera musyje tiesos.

*Pam. S. 20, 9. Jok. 3, 2.

9. Bet *jei savo griekus išpažįstame, tai viernas yra jisai ir teisus, kad mums atleidžia griekus ir čystija mus nuo visos neteisybės.

*1 Tes. 5, 24. Pam. S. 28, 13.

10. Jei sakome: mes ne susigriešijome, tai jį padarome melagiu, ir jo žodis niera musyje.

Perskyrimas 2.

Apie griekų atleidimą ir nobažną pasielgimą.

Mano vaikeliai, tokiai jums rašau, kad ne susigriešytumbite. Ir jei kas susigriešija, tai *turime užtarėją pas Tėvą, Jėzų Kristų, kurs teisus yra;

*Rym. 8, 34. Ebr. 7, 25.

2. Ir tas *pats yra suderinimas už musų griekus; ale ne tiktai už musų, bet ir už viso svieto. *Kol. 1, 20.

3. Ir ant to numanome, kad jį pažįstame, jei jo prisakymus laikome.

4. Kas *sako: aš jį pažįstu, ir ne laiko jo prisakymus, tas melagiu yra, ir tokiame nei jokios tiesos niera.

*per. 1, 6 ir 4, 20.

5. Bet kas *jo žodį laiko, tokiame iš tiesos meilė Dievo yra pilnintėlė. Tame išpažįstame, kad jame esame.

*Jon. 14, 21, 23.

6. Kas *sakos, jame pasiliekaš, tas tur ir elgtisi, kaip jis elgėsi.

*Jon. 15, 4, 5.

7. Broliai, aš *ne rašau jums naują prisakymą, bet seną prisakymą, kurį iš pradžios turėjote. Senasis prisakymas yra tas žodis, kurį iš pradžios girdėjote.

*2 Jon. 5.

8. Aš jums vėl rašau naują prisakymą, kursai yra tikra tiesa pas jį ir pas jus; nėra *tamsybė pragaišo, ir tikra šviesybė dabar šviečia.

*Rym. 13, 12.

9. Kas *sakos, esąs šviesybėje, ir ne apkenčia savo brolio, tas dar tamsybėje yra.

*1 Kor. 13, 2. per. 3, 14, 15.

10. Kas *savo brolių myl, tas švie-

N. T.

sybėje pasiliekti, ir niera į papiktimimo jame.

*per. 3, 14. †2 Petr. 1, 10.

11. Bet kursai savo brolio neapkenčia, tas yra tamsybėje ir *elgiasi tamsybėje, ir ne žino, kur einas; nėra tamsybė jo akis apjekino.

*Jon. 12, 33.

12. Mieli vaikeliai, aš rašau jums, kad *griekai jums atleidžiami per jo vardą.

*Luk. 24, 47. Darb. 4, 12.

13. Aš rašau jums tėvams, nėra jus pažįstate tą, kurs iš pradžios yra. Aš rašau jums jaunikaičiams, nėra jus piktąjį pergalėjote. Aš rašau jums vaikams, nėra jus Tėvą pažįstate.

14. Aš jau rašiau jums tėvams, kad tą pažįstate, kurs iš pradžios yra. Aš rašiau jums jaunikaičiams, kad *druti este, ir Dievo žodis jūsuose pasiliekti, ir piktąjį pergalėjote.

*Epėz. 6, 10.

15. Ne *mylėkite svieta, nei kas sviete yra. Jei kas svieta myl, tame niera Tėvo meilė.

*Rym. 12, 2.

16. Nėsi vislab, kas sviete yra, butent kuno pageidimas ir akių pageidimas ir pasididžiavimas gyvasčio, ne iš Tėvo, bet iš svieto yra.

17. Ir svietaš *sugaišta su savo pageidimu; bet kas Dievo valę daro, tas pasiliekt amžinai.

*1 Petr. 1, 24.

18. Mieli vaikeliai, paskutinė adyna yra, ir kaip jus girdėjote, kad prieš-kristis ateit, ir *dabar daug prieš-kristių radosi, iš to išpažįstame, paskiausią adyną esančią.

*Mat. 24, 5, 24.

19. Jie *iš musų išėjo, bet jie ne buvo iš musų; nėra kad jie iš musų būtų buvę, tai ir būtų pas mus pasilikę; bet įreikėjo išsirodyti, kad ne visi iš musų esą.

*Darb. 20, 30. †1 Kor. 11, 19.

20. Ir jus turite mostijimą nuo to, kurs šventas yra, ir viską žinote.

21. Aš jums ne rašiau, kaip kad ne žinotumbite tiesos, bet jus ją žinote, ir žinote, kad nei joks melas iš tiesos ne ateiti.

22. Kas *yra melagis, kaip tikt tas, kursai užsigina, Jėzų esantį Kristumi? Tas yra prieš-kristis, kurs Tėvo ir Sunaus užsigina.

*per. 4, 3. 2 Jon. 7.

23. Kurs *užsigina Sunaus, tas ir Tėvo ne tur.

*Jon. 15, 23.

24. Dėlgi to, ką *jus girdėjote iš pradžios, tai te pasiliekti pas jus.

Jei pas jus pasiliekti, ką iš pradžios girdėjote, tai jus tįr pas Sunų bei pasiliksite.

* 2 Jon. 6. † Jon. 14, 23.

25. Ir tai yra pažadėjimas, kurį mums pažadėjo, amžina gyvastis.

26. Toktai jums rašiau apie tus, kurie *jus išvadžioja.

* per. 3, 7.

27. Ir mostijimas, *kurį jus iš jo gavote, prie jūsų pasiliekti, ir ne privalote, kad jus kas mokytų; bet kaip jus mostijimas visokius tdaiktus mokina, tai taip tiesa, ir niera melo; ir kaip jus mokino, taip ir prie to pasilikite.

* perkš. 20. † Jon. 14, 26 ir 16, 13.

28. Ir dabar, mieli vaikeliai, pasilikite pas jį, jeib, kad *jis bus apreikštas, mes drąsumą turėtumbime ir tne butumbime gėdoje po jo akių jo atėjime.

* per. 3, 21. † per. 4, 17.

29. Jei *žinote, kad jisai teišus, tai ir išpažinkite, kad ttas, kursai teišiai daro, iš jo gimęs yra.

* Darb. 22, 14. † per. 3, 7, 10.

Perskyrimas 3.

Apie tikrų krikščionių šlovę, budą, vargą ir palinksminojimą.

Štai, kokią meilę mums Tėvas išrodė, kad Dievo vaikais butumbime vadinami. Todėl sviatas mūsų ne pažįsta, nėra *jo ne pažįsta.

* Jon. 17, 25.

2. Mano mylimi, jau *esme Dievo vaikais, ir dar tne išsirodė, kokiais busime. Bet mes žinome, kad išsirodys, kad mes jam lygus busime; nėra mes jį matysime, koks jis yra.

* Jon. 1, 12. † Rym. 8, 18.

3. Ir *kiekvienas, turįs tokį nusitikėjimą ant jo, čystijasi, kaip ir jis čystas yra.

* per. 4, 17.

4. Kas grieką daro, tas ir neteisybę daro; ir griekas yra neteisybė.

5. Ir jus žinote, jį apsireiškusį, jeib *mūsų griekus atimtų, ir nei jokio grieko jame niera.

* Jėz. 53, 5. † 1 Petr. 2, 24.

6. Jame pasiliekęs ne griešija; kas *griešija, tas jo nei matęs, nei išpažinęs.

* per. 2, 4.

7. Vaikeliai, nesiduokitės nei vieno išsivadžioti. Teišiai *darąs teisus yra, kaip jis teisus yra.

* Rym. 2, 13.

8. Grieką *darąs iš velnio yra, nėra velnias iš pradžios griešija. Tam

apsireiškę Dievo Sunus, kad velnio darbus išardytų.

* Jon. 8, 44.

9. Iš *Dievo gimęs ne daro grieką, nėra jo tsekla pasiliekti pas jį; ir ne gal susigriešyti, nėra iš Dievo gimęs.

* per. 5, 18. † 1 Petr. 1, 23.

10. Tame išsirodo, kurie Dievo vaikais, ir kurie velnio vaikais yra; neteisiai *darąs niera iš Dievo, ir tkurs ne myl savo brolių.

* per. 2, 29. † per. 4, 8.

11. Nėš tai yra tas apsakymas, kurį girdėjote iš pradžios, kad *kits kitą mylėtumbime.

* Jon. 13, 34.

12. Ne kaip Koynas, *kurs iš pikto budamas, užmušė savo brolių. O dėl ko jis jį užmušė? kad jo darbai pikti buvo, ir jo brolio teisus.

1 Maiž. 4, 8. Ebr. 11, 4. Jud. 11.

13. Nesidvyvykitės, mano broliai, jei *svietas jūsų ne apkenčia.

* Mat. 5, 11. Jon. 15, 18, 19.

14. Mes *žinome, mus iš smerčio į gyvastį parėjus, nėra mes mylime brolius. Brolių ne mylįs pasiliekti smertyje.

* per. 2, 9, 10, 11.

15. Kurs savo brolio ne apkenčia, razbaininkas yra, ir jus žinote, kad razbaininkas *ne tur amžiną gyvastį pas savę pasiliekančią.

* Apr. 21, 8.

16. Tame *išpažinome meilę, kad jis savo gyvastį už mus palikęs; o mes taipiau turime gyvastį už brolius palikti.

* Rym. 5, 8.

17. Bet jei kas šio sviato lobių tur, ir mato savo brolių stokojantį, ir užrakina savo širdį prieš jį, kaip *pasiliekti Dievo meilė prie jo?

* per. 4, 20.

18. Mano vaikeliai, nesimylėkimės *žodžiais, nei liežuviu, bet darbu ir tiesa.

* Jok. 2, 15, 16. † 1 Petr. 1, 22.

19. Tame išpažįstame, kad *iš tiesos esame, ir galime savo širdį po jo akių nuramdyti,

* Jon. 18, 37. per. 1, 8.

20. Kad, *jei mūsų širdis mus prasadija, Dievas didesnis yra už mūsų širdį, ir išpažįsta visus daiktus.

* 1 Kor. 4, 4.

21. Jus mylimieji, jei mūsų širdis mus ne prasadija, tai turime *drąsumą Dievop.

* per. 2, 28 ir 4, 17 ir 5, 14. Epėz. 3, 12. Ebr. 4, 16.

22. Ir ką *mes prašome, tai iš jo gausime; nėra mes jo prisakymus laikome, ir darome, kuomi jis mėgstas.

* Ps. 145, 18, 19. Mark. 11, 24.

23. O *tai yra jo prisakymas, kad mes tikėtumbime į vardą jo Sunaus Jėzaus Kristaus, ir †mylėtumbime kits kitą, kaip jis mums prisakymą davęs.

* Jon. 6, 29. † Jon. 13, 34 ir 15, 12.

24. Ir laikąsis *jo prisakymus pasiliekti jame, ir jis jame. Ir iš to išpažįstame, jį musyje pasiliekančią, toje Dvasėje, †kurią jis mums davęs.

* Jon. 14, 23. per. 4, 12. † Rym. 8, 9.

Perskyrimas 4.

Apie išmėginimą netikrų mokytojų ir meilės išrodymą.

Jus mylimieji, ne vierykite kiekvienai dvasei, bet mėginkite dvases, bau jos iš Dievo yra; nės daug *netikrų prarakų yra į sviatą išėję.

* 2 Petr. 2, 1.

2. Tame turite Dievo Dvasę išpažinti: kožna *dvasė, kuri išpažįsta, kad Jėzus Kristus į kuną atėjęs, ta iš Dievo yra.

* 1 Kor. 12, 3.

3. Ir kožna dvasė, kuri ne išpažįsta, kad Jėzus Kristus atėjo į kuną, ta ne yra iš Dievo. O tai yra dvasė prieškriščio, apie kurią girdėjote, ją ateisiančią, ir jau *dabar yra sviete.

* 2 Tes. 2, 7.

4. Vaikeliai, jus este iš Dievo, ir anus pergalėjote; nės tas, kursai jusuose yra, *didesnis už tą, kursai sviete yra.

* 2 Kor. 6, 16. 2 Nus. Kar. 32, 7.

5. Jie *iš sviato yra, dėl to jie kalba apie sviatą, ir svietas †jų klauso.

* Jon. 3, 31. † Jon. 15, 19.

6. Mes iš Dievo esame; ir kurs *Dievą išpažįsta, tas klauso musų; kursai iš Dievo ne yra, tas musų ne klauso. Ant to pažįstame tiesos dvasę ir klydėjimo dvasę.

* Jon. 8, 47.

7. Jus *mylimi, kits kitą mylėkime, nės meilė iš Dievo yra; ir kas myl, tas iš Dievo gimęs ir Dievą pažįsta.

* per. 3, 10. 11. 23.

8. Kurs ne myl, tas Dievo ne pažįsta; nės Dievas yra meilė.

9. Tame išsirodė Dievo meilė prieš mus, kad Dievas savo viengimusių Sunų siuntęs yra į sviatą, *jeib per jį gyvi butumbime.

* Jon. 3, 16. Tit. 2, 11.

10. Tame *stov meilė, ne, kad mes Dievą mylėjome, bet kad jis mus mylėjo ir siuntė savo Sunų suderinimui už musų griekus.

* Jon. 15, 16. Rym. 5, 8. 10.

11. Jus mylimi, jei *Dievas mus

taipo mylėjo, tai ir mes kits kitą turime mylėti.

* Mat. 18, 33.

12. Nei *viens Dievo niekados ne regėjo; jei mes kits kitą mylime, tai Dievas musyje pasiliekti, ir jo meilė pilna yra musyje.

* 1 Tim. 6, 16. 2 Maiž. 33, 20. Jon. 1, 1.

13. Ant *to pažįstame, kad mes jame pasiliecame, ir jis musyje, kad jis mums savo Dvasės davęs yra.

* Jon. 14, 20.

14. Ir mes *matėme ir liudijame, kad Tėvas Sunų siuntęs yra svietui išganytoju.

* Jon. 1, 14.

15. Taigi kursai *išpažįsta, Jėzų Dievo Sunų esant, tame Dievas pasiliekti, ir jis Dievyje.

* Rym. 10, 9.

16. Ir mes išpažinome ir tikėjome meilę, kurią Dievas prieš mus tur. Dievas *yra meilė, ir meilėje pasiliekašis prie Dievo pasiliekti, ir Dievas jame.

* perk. 8. † per. 3, 24.

17. Tame meilė pilna yra musip, kad drąsumą *turėtumbime dienoje sudo; nės kaipo jis yra, taipo ir mes esme šime sviete.

* per. 3, 21.

18. Baimės niera meilėje, bet pilnoji meilė išvaro baimę; nės baimė tur kančios. Bet bijąsis ne yra pilnas meilėje.

19. Mes jį mylėkime, nės jisai mus pirma mylėjo.

20. Jei *kas sakos: aš myliu Dievą, ir ne apkenč savo brolio, tas mela-giu yra; nės kursai savo brolio ne myl, kurį mato, kaip tas gal Dievą mylėti, kurio jis ne mato?

* per. 2, 4 ir 3, 17.

21. Ir šį *prisakymą turime iš jo, kad, kursai Dievą myl, kad *tas ir savo brolį mylėtų.

* Mark. 12, 31. Jon. 15, 12.

Perskyrimas 5.

Apie tikėjimo galybę, vaisių ir budą.

Kursai tik, *kad Jėzus esąs Kristus, tas iš Dievo gimęs. Ir kursai myl tą, kurs jį pagimdė, tas ir tą myl, kursai iš jo gimęs yra.

* Jon. 1, 12. 13.

2. Ant to pažįstame, kad Dievo vaikus mylime, jei Dievą mylime ir jo prisakymus laikome.

3. Nės *tai yra meilė į Dievą, kad mes jo prisakymus laikome; ir jo †prisakymai ne sunkus.

* Jon. 14, 15. 21. 23. † Mat. 11, 30.

4. Nės vislab, *kas iš Dievo gimė, pergal sviatą; ir musų tikėjimas yra

pergalėjimas, kursai svieta pergalėjo.

* Jon. 16, 33.

5. Bet kas yra, kursai svieta pergal, kaip *tikt tas, kursai tik, Jėzų Dievo Sunumi esant?

* 1 Kor. 15, 57. per. 4, 15.

6. Šisai yra, kursai ateiti su *vandenimi ir su krauju, Jėzus Kristus; ne tiktai su vandenimi, bet su vandenimi ir su krauju. Ir Dvasė yra, kuri liudija, Dvasę tiesą esančią.

* Jon. 19, 34.

7. Nės trys yra, kurie liudija danguje: Tėvas, Žodis *ir Šventa Dvasė; ir tie trys yra vienu.

* Mat. 28, 19.

8. Ir trys yra, kurie liudija ant žemės: Dvasė ir vanduo ir kraujas; ir tie trys yra podraug.

9. Jei žmonių *liudijimą priimame, tai Dievo liudijimas didesnis; nėra Dievo liudijimas yra tas, kurį jis liudijo apie savo Sunų.

* Jon. 8, 17.

10. Kas tik į Dievo Sunų, tas *tur tokį liudijimą savip. Kurs Dievui ne tik, tas *jį padaro melagiu, nėra jis ne tik tam liudijimui, kurį Dievas liudija apie savo Sunų.

* Rym. 8, 16. † Jon. 5, 38.

11. Ir tai yra tas liudijimas, kad mums Dievas amžiną gyvastį davęs yra, ir tokia *gyvastis yra jo Sunuje.

* Jon. 1, 4.

12. Kursai *Dievo Sunų tur, tas tur gyvastį; kursai Dievo Sunų ne tur, tas ne tur gyvastį.

* Jon. 3, 36 ir 5, 24.

13. Toktai jums rašiau, kurie tikite

į vardą Dievo Sunaus, jeib žinotumbite, jus amžiną gyvastį turinčius, jei tikite į vardą Dievo Sunaus.

14. Ir tai yra *drąsumas, kurį jop turime, kad, jei ko prašome pagal jo valę, tai jis mus išklauso.

* per. 2, 28 ir 3, 21 ir 4, 17. Epéz. 3, 12. Ebr. 4, 16.

15. Ir jei žinome, jį mus išklausanč, ko tik prašome, tai ir žinome, kad tus prašymus gausime, kuriuos iš jo prašėme.

16. Jei kas reg savo brolių susigriešiantį, grieką ne ant smerčio, tas te prašo, tai jis duos gyvastį tiems, kurie susigriešijo ne ant smerčio. Yra *griekas ant smerčio, už tą ne sakau, kad kas melstų.

* Mat. 12, 31, 32.

17. Visa neteisybė yra griekas; ir yra keli griekai ne ant smerčio.

18. Mes žinome, kad, kas *iš Dievo gimęs yra, tas ne susigriešija; bet kas iš Dievo gimęs yra, tas saugojasi, ir piktasis jo ne užkrutis.

* 1 Petr. 1, 23. per. 3, 9.

19. Mes žinome, kad iš Dievo esame, ir visas *svietas gul piktame.

* Gal. 1, 4.

20. Bet mes žinome, kad Dievo Sunus atėjęs ir mums tą dumą davęs yra, kad mes išpažįstame teisųjį, ir esame tame teisiame, jo Sunuje Jėzuje Kristuje. Tas yra *tikras Dievas ir amžina gyvastis.

* Jon. 1, 1, 4.

Darb. 3, 15. per. 20, 28. Rym. 9, 5. 1 Tim. 3, 16. Ebr. 1, 8.

21. Vaikeliai, saugokitės *nuog balvonų. Amen.

* 1 Kor. 10, 14. 2 Maiž. 20, 3.

Antra gromata švento Jono.

Nobažnios moteriškos zerkolas.

Vyresnysis išrinktajai (žiu-)ponei ir jos vaikams, kuriuos *myliu tiesoje, o ne tiktai aš, bet ir visi, kurie tiesą išpažino,

* 3 Jon. 1.

2. Dėl tiesos, kuri musyje pasiliekti, ir prie mūsų bus amžinai:

3. Malonė, *mielaširdingstė, pakajus nuog Dievo Tėvo, ir nuog Pono Jėzaus Kristaus, Tėvo Sunaus, tiesoje ir meilėje, te esie su jumis.

* 1 Tim. 1, 2.

4. Prasidžiugau labai, kad radau tarp tavo vaikų, kurie *tiesoje elgiasi, kaipogi ir mes prisakymą nuog Tėvo gavome.

* 3 Jon. 3.

5. Ir jau dabar meldžiu tavę, (žiu-)pone, ne, kaip naują prisakymą tau rašau, bet kurį turėjome iš pradžios, kad *kits kitą mylėtumbime.

* Mark. 12, 31.

6. O tai *yra meilė, kad mes elgiamės pagal jo prisakymus. Tai yra tas prisakymas, kaip girdėjote iš pradžios, jeib tame vaikšiotumbite.

* 1 Jon. 5, 3.

7. Nės *daug išvadziotojų yra į svieta atėję, kurie ne išsipažįsta, Jėzų Kristų į kuną atėjusį; tasai yra išvadziotojis ir prieškristis.

* Mat. 24, 5, 24. 2 Petr. 2, 1. 1 Jon. 2, 18. per. 4, 1—3.

8. Dabokitės, *kad †ne pamestum-

bime, ką pasidirbome, bet pilną algą gautumbime. * Mark. 13, 9. † Gal. 3, 4. Ebr. 10, 32.

9. Kurs *peržengia ir ne pasiliekti pamoksle Kristaus, tas Dievo ne tur. Kurs pamoksle Kristaus pasiliekti, tas tur ir Tėvą ir Sunų. * 1 Jon. 2, 23.

10. Jei kas pas jus ateiti, ir ne atneša tą pamokslą, *tą ne imkite į savo namus, o jį ir ne sveikinkite. * 2 Tes. 3, 6. s.

11. Nės kas jį sveikina, tas dalyvas pastoja jo piktų darbų.

12. Daug ko *turėjau jums rašyti, bet ne norėjau su gromatomis ir su tinta; bet tikiuos, pas jus ateisias ir su jumis su burna pasikalbėsias, jeib mūsų džiaugsmas pilnas būtų. * 3 Jon. 13.

13. *Tavę sveikina vaikai tavo sersers, išrinktosios. Amen. * 1 Petr. 5, 13.

Trečia gromata švento Jono.

Pagyrimas svečių priėmimo.

Vyresnysis mielamjam Gajui, kurį *myliu tiesoje. * 2 Jon. 1.

2. Mano mielas, aš veliū visuose dalykuose, kad tau gerai sektųs, ir sveikas butumbei, kaipgi ir tavo dušei gerai sekasi.

3. Bet aš labai prasidžiugau, kaip broliai atėję liudijo apie tavo tiesą, *kaipogi tu ir elgiesi tiesoje. * 2 Jono 4.

4. Aš didesnio džiaugsmo ne turu, kaip tą, kad aš girdžiu, *mano vaikus tiesoje vaikščiojančius. * 1 Kor. 4, 15. Pilėm. 10.

5. Mano mielas, tu viernai darai, ką darai broliams ir svečiams,

6. Kurie apie tavo meilę liudijo po akių susirinkimo; ir gerai darei, kad juos išleidai vertai po Dievo akių.

7. Nės jo vardo dėl jie išėjo, ir *nuog pagonų nieko ne ėmė. * Mat. 10, 8. 1 Kor. 9, 12, 15.

8. Taigi mes turime tokius priimti, kad tiesos pagalbininkais pastotumbime.

9. Aš susirinkimui rašiau, bet Dio-

trepės, kursai tarp jų nor didžiausiu laikomas buti, mus ne priima.

10. Dėl to, kad ateisu, primįsu jam jo darbus, kuriuos jis daro, ir zaunią piktaiis žodžiais prieš mus, ir tuomi nesikakdina. Jis pats brolius ne priima, ir tai uždraudžia tiems, kurie tai nor daryti, ir išstumia juos iš susirinkimo.

11. Mano mielas, ne *sek tai, kas pikt, bet tai, kas ger yra. Ger darasis iš †Dievo yra, pikt darasis Dievo ne mato. * Ps. 37, 27. † 1 Jon. 3, 6, 9.

12. Demėtrius liudijimą tur nuog kiekvieno, ir nuog pačios tiesos, o ir mes taipjau liudijame, ir *jus žinote, kad mūsų liudijimas teisus yra. * Jono 21, 24.

13. Aš *daug ko turėjau rašyti, bet ne norėjau su tinta ir plunksna tau rašyti. * 2 Jono 12.

14. Bet aš tikiu, tavę veikiai regėsiąs, tai su burna susikalbėsiva.

15. Pakajus su tavimi. Tavę sveikina prieteliai. Sveikink prietelius vardais.

Gromata Ebrėonump arba Žydump.

Perskyrimas 1.

Kristus aukštesnis už angelus ir visus sutvėrimus.

Kadangi Dievas pirm to tankiai ir tuleropu budu kalbėjęs yra tėvams *per prarakus, * 4 Maiž. 12, 6. 8.

2. Paskiausiai šiose dienose mums yra *kalbėjęs per Sunų, kurį įjstatė tėvonimi ant viso, per kurį jis ir svieta sutvėręs; * Jono 1, 10. † Ps. 2, 8. Mat. 21, 38.

3. Kursai, *kadangi jis yra skaistu-

mas jo šlovės ir abrozaz jo butybės, nešąsis visus daiktus savo galinčiuoju žodžiu, †ir yra padaręs apčystijimą mūsų griekų per savę patį, sėdosi **po dešinės šlovės aukštybėje. * Jono 1, 14. 2 Kor. 4, 4. Kol. 1, 15. † per. 9, 14. 26. ** Ps. 110, 1.

4. Tiek macnesnis jis pastojo už angelus, kiek aukštesnį vardą jis už juos įgavo.

5. Nės kokiam angelui jis kuočės sakęs: tu *mano Sunus, šiandien aš

tavę pagimdžiau? Ir vėl: tąš busu jo Tėvas, ir jis bus mano Sunus.

* Ps. 2, 7. † 2 Zom. 7, 14.

6. Ir vėl, kaip įveda pirmgimusįjį *į svieta, sako jisai: ir †visi Dievo angelai tur jo melstis.

* Rym. 8, 29. † Ps. 97, 7.

7. Apie angelus tiesa sako: jis *daro savo angelus dvasėmis, ir savo tarnus ugnies liepsnomis;

* Ps. 104, 4.

8. Bet apie Sunų: Dieve, *tavo sostas patenka nuog amžių iki amžių; lazda tavo karalystės yra tiesi lazda.

* Ps. 45, 7.

9. Tu mylėjai teisybę ir neapken-
tei neteisybės; dėl to tavę, ak Dieve,
mostijęs *yra tavo Dievas linksmy-
bės aliejumi, per tavo draugus.

* Ps. 45, 8. Darb. 10, 38.

10. Ir: tu, *Viešpatie, iš pradžios
žemę nugruntavojai, ir dangus yra
tavo rankų darbai;

* Ps. 8, 4 ir 102, 26.

11. Tie *sugaiš, bet tu pasiliksi;
ir jie pasės, kaip koks rubas,

* Jėz. 34, 4.

12. *Ir kaip gelumbę juos suriesi,
ir jie persimainys. Bet tu tas pat-
sai esi, ir tavo metai ne liausis.

* Ps. 102, 26. 27.

13. Bet kuriam angelui jis kuočės
sakęs: sėskis *po mano dešinės, iki
padėsu tavo neprietelius suoleliu tavo
kojų?

* Ps. 110, 1. Mat. 22, 44.

14. Ar *jie ne visi tarnaujančios
dvasės, išsiųstos tarnavimui tų dėlei,
kurie tur į dalykus gauti išganymą?

* Ps. 91, 11 ir 34, 8 ir 103, 20. 21.

Perskyrimas 2.

Pamokslas apie Kristų tur priimamas butl.

Dėl to juo labiaus turime daboti
ant to žodžio, kurį girdime, kad nuo
vieron ne paklystumbime.

2. Nės jei tas žodis stiprus pastojo,
kursai *per angelus sakytas yra, ir
kiekvienas peržengimas ir nepaklus-
numas gavo savo tikrą algą:

* Darb. 7, 53. Gal. 3, 19.

3. Kaip *mes norime išbėgti, jei
tokio išganymo ne atbojame? kur-
sai, pirma apsakytas būdamas per
Viešpatį, ant mūsų parėjo per tus,
kurie tai girdėjo.

* per. 10, 29 ir 12, 25.

4. Ir *Dievas jam davė liudijimą
ženklais, †stebuklais ir tuleropomis

galybėmis ir išdalijimu **Šventosios
Dvasės, pagal jo valę.

* Mark. 16, 20. † Darb. 2, 22. 43. ** 1 Kor. 12, 11.

5. Nės ne angelams padavė *busen-
tijį svieta, apie kurį kalbame. *2 Petr. 3, 13.

6. Bet liudija viens vienoje vietoje
sakydamas: kas *yra žmogus, kad
jo atsimeni, ir žmogaus sunus, kad
jį atlankai?

* Job. 7, 17. Ps. 8, 5. Ps. 144, 3.

7. Tu jį mažą valandą po angelų
pažemina; šlove ir garbe tu jį apvaini-
kojai ir jį statei ant darbų savo rankų.

8. Vislab *padavei po jo kojomis.
Tame, kad vislab jam padavė, nieko
ne paliko, kas jam ne būtų paduota;
bet dabar dar ne matome, kad jam
vislab paduota yra. *Mat. 28, 18. 1 Kor. 15, 27.

9. Bet tą, kursai *mažą valandą po
angelų pažemintas buvo, matome, kad
tai Jėzus yra, per kentėjimą smerčio
apvainikuotas su šlove ir garbe, jeib
jis iš Dievo malonės už †visus smertį
ragautų.

* Pil. 2, 8. 9. † 2 Kor. 5, 15. 1 Jon. 2, 2.

10. Nės parėjosi tam, dėl kurio visi
daiktai yra, ir *per kurį visi daiktai
yra, kursai daug vaikų į šlovę įvedęs,
kad jis kunigaikštį jų išganymo per
kentėjimus tobulą padarytų.

* Jon. 1, 3.

11. Kadangi jie visi iš vieno ateina,
tiek pašvenčiašis, tiek pašvenčiamieji.
Dėl to jis ir nesigėdžia, juos *bro-
liais vadinti,

* Mark. 3, 34. 35.

12. Ir sako: aš *apsakysu tavo vardą
savo broliams ir viduje susirinkimo
tavę liaupsysu.

* Ps. 22, 23. Jon. 20, 17.

13. Ir vėl: aš savo nusitikėjimą ant
jo guldysu. Ir vėl: štai, *aš ir vai-
kai, †kuriuos man Dievas davęs.

* Jėz. 8, 18. † Ps. 18, 3.

14. Kaipogi vaikai kuną ir kraują
tur, taipojau jis to dalyvas pastojęs,
*jeib per smertį macį atimtų tam,
kursai smerties galybę turėjo, tai
esti, veliniui;

* 2 Tim. 1, 10.

15. Ir atpirktų tus, kurie *dėl smer-
ties baimės per visą amžių bernais
turėjo buti.

* Luk. 1, 74. Rym. 8, 15.

16. Nės jis niekur ne prisiima angie-
lus, bet Abraomo sėklą jis prisiima.

17. Todėl *jis visai turėjo savo bro-
liams lygus pastoti, jeib †mielašir-
dingas būtų, ir viernas vyriausias
kunigas po akių Dievo, suderinti
žmonių griekus.

* Pil. 2, 7. † per. 4, 15.

18. Nės tame, ką jis pats kentėjo

ir gundytas yra, gal jis gelbėti tus, kurie gundinami yra.

Perskryrimas 3.

Kristaus, didei iškelto mokytojo naujo derėjimo, turime klausyti.

Dėlgi to, jus šventieji broliai, kurie drauge pavadinti este per dangišką pavadinimą, dabokitės *apaštalo ir vyriausio kunigo, kurį išpažįstam, Kristaus Jėzaus,

* per. 4, 14.

2. Kursai viernas yra tam, kursai jį padarė, kaip *ir Maižėsius visuose jo namuose.

* 4 Maiž. 12, 7.

3. Bet šisai didesnės garbės vertas už Maižėšių, kadangi tas didesnę garbę tur, kurs *namus taiso, ne kaip patys namai.

* Sak. 6, 12.

4. Nės kiekvieni namai vieno taisomi yra, bet *viskągi taisąsis, Dievas yra.

* 2 Kor. 5, 5. 17. 18.

5. Ir Maižėsius tiesa buvo viernas jo visuose namuose, kaip tarnas, ant liudijimo to, kas turėjo būti sakyta;

6. Bet Kristus, kaip Sunus ant savo namų, kurie namai mes esame, jei kitaip lukestį ir gyrių pasitikėjimo iki galo drutai išlaikome.

7. Dėl to kaipo Šventoji Dvasė sako: *šiandien, jei girdėsite jo balsą,

* per. 4, 7. Pa. 95, 7.

8. Ne užkietinkite savo širdis, kaip nusidavė įniršime, dienoje gundinimo pusčioje,

9. *Kaip manę jūsų tėvai gundė; jie manę mėgino, ir matė mano darbus per keturisdešimt metų.

* 2 Maiž. 17, 7.

10. Dėlgi to didei įniršau ant tos giminės, tarydamas: visados jie klajoja širdžia; bet jie ne žinojo mano kelius;

11. Kad *ir prisiečiau savo keršte, juos ne įeisiant į mano atilsį.

* 4 Maiž. 14, 23. 28. 35.

12. Dabokitės, mieli broliai, kad ne kas iš jūsų turėtų pikta, netikinčią širdį, kuri atsitrauktų nuog gyvojo Dievo;

13. Bet *patys kasdien savę pasiraginkite, koliai šiandien vadinama yra, kad ne kas iš jūsų užkietintas būtų per vylų grieko.

* Mat. 18, 15. 1 Tes. 5, 11. 14.

14. Nės mes Kristaus dalyvi pastojome, jei mes tikt *ką pradėję iki galo drutai išlaikome.

* per. 6, 11.

15. Koliai sakoma: šiandien, *jei jo balsą girdėsite, tai ne užkietinkite savo širdis, kaip įniršime nusidavė;

* per. 3, 7.

16. Nės *keli, kaip jie girdėjo, pakėlė įniršimą, bet ne visi, kurie iš Egipto išėjo per Maižėšių.

* 4 Maiž. 14, 24. 30.

17. Bet ant kurių jis didei įniršo per keturisdešimt metų? ar ne taip, kad ant tų, kurie susigriežijo, kurių *kunai pusčioje puolė?

* 4 Maiž. 14, 46. 1 Kor. 10, 5.

18. Bet kuriemsi jis prisiekė, juos ne ateisiant į jo atilsį, kaip netikintiems?

19. O *mes matom, juos ne galėjus įeiti netikėjimo dėlei.

* per. 4, 6.

Perskryrimas 4.

Kaip išėjimop Kristaus ateiti galime.

Dėlgi to bijokimės, kad pažadėjimo, įeiti į jo atilsį, ne užgaištumbime, ir nei vienas iš mūsų ne paskui pasiliktų.

2. Nės ir mums apsakytą yra, lygiai kaip ir aniems; bet žodis apsakytasis nieko ne gelbėjo aniems, kadangi ne tikėjo tie, kurie tą girdėjo.

3. Nės *mes, kurie tikime, einame į atilsį, kaip jis tarė: kad į prisiečiau savo keršte, juos ne įeisiant į mano atilsį. Ir tiesa, kaip darbai nuo svieto pradžios buvo daryti,

* per. 3, 14. ↑ Pa. 95, 11.

4. Tarė jis vienoje vietoje apie sekamą dieną taip: Ir *Dievas išsėjosi sekamą dieną nuo visų savo darbų.

* 1 Maiž. 2, 2.

5. Ir čia šioje vietoje vėl: jie ne turės ateiti į mano atilsį.

6. Dėl to, kadangi dar tebiera, kad keli į tą tur įeiti, ir tie, kuriems tai iš pirmo apsakytą, į tą ne įėjo, netikėjimo dėlei,

7. Jis vėl dieną paskyrė po tokio ilgo česo, ir sako per Dovidą: Šiandien, *kaip sakytą yra, šiandien, jei jus jo balsą girdėsite, ne užkietinkite savo širdis.

* Pa. 95, 7. per. 3, 7.

8. Nės jei *Jozuvas juos būtų į atilsį atgabėjęs, ne būtų jis apie kitą dieną sakęs.

* 5 Maiž. 31, 7.

9. Todėl dar viena atilsis tebiera Dievo žmonėms.

10. Nės *kurs įėjo į savo atilsį, tas

ilsis nuog savo darbų, lygiai kaip ir Dievas nuog savųjų. * Apr. 14, 13.

11. Taigi pasirupinkime, jeiti į šią atilsį, kad kas ne įpultų į tą patį pavelslį netikėjimo.

12. Nėsa *Dievo žodis yra gyvas ir stiprus, ir aštresnis už kardą su dviem ašmenimis, ir persiveržia, iki atskiria dušią ir dvasę, ir smagenis ir kaulus, ir yra sudžia mislių ir širdies umų. * Mok. 12, 11. Jėr. 23, 20.

13. Ir *niera nei jokio sutvėrimo po jo akių neregimo, bet vislab yra regima ir atdengta $\dagger$ po jo akių; apie tai kalbame. * Ps. 139, 11. 12. $\dagger$ Psm. S. 15, 11.

14. Kadangi mes didį *vyriausią kunigą turime, Jėzų, $\dagger$ Dievo Sunų, kurs į dangų užžengęs, tai **laikykimės prie to išsipažinimo.

* per. 3, 1. $\dagger$ per. 7, 26 ir 9, 12. 24. ** per. 10, 23.

15. Nės mes *ne turime vyriausio kunigo, kurs ne galėtų pasigailėtis mūsų silpnybės, bet kurs gundytas yra visur, lygiai kaip mes, tačiau be grieko. * Jėz. 53, 3. per. 2, 18.

16. Dėl to *prižengime su drąsumu prie $\dagger$ malonės krasės, kad mielaširdingystę gautumbime ir $\dagger$ malonę rastumbime tame čese, kad pagalbos privalysime.

* 1 Jono 3, 21. s. $\dagger$ Rym. 3, 25.

Perskyrimas 5.

Kristus su Aaronu sulyginamas.

Nės kiekvienas vyriausias kunigas, kurs iš žmonių imamas, tas stato mas už žmones ties *Dievu, kad jis apieravotų dovanas ir apieras už griekus; * per. 2, 17.

2. Kurs *galėtų drauge kentėti su neišmanančiais ir klajojančiais, kaipgi ir pats apimtas yra silpnybe. * per. 4, 15.

3. Todėl jis ir *tur, kaip už žmones, taip ir už savę patį apieravoti už griekus. * 3 Maiž. 4, 3.

4. Ir nieks sau pats ne imas tą garbę, bet kurs taipojau Dievo pavadinintas yra, lygiai kaip Aaronas.

5. Taipo ir *Kristus ne pats išsikėlė į tą garbę, kad vyriausiu kunigu būtų, bet kurs jamui sakęs esti: tu $\dagger$ esi mano Sunus, šią dieną aš tavę pagimdžiau. * Jono 8, 54. $\dagger$ Ps. 2, 7. per. 1, 5.

6. Kaip jis ir kitoje vietoje tarė:

tu *esi kunigas amžinai, pagal budą Melkizėdėko. * Ps. 110, 4. per. 7, 17. 21.

7. Ir jis dienose savo kuno maldas ir dusavimus su didžiu šauksmu ir ašaromis apieravojo tam, kurs į galėjo iš smerties išgelbėti, o ir yra išklausytas, todėl, kad jis Dievą garbėje laikė.

8. Ir norint jis Dievo Sunumi buvo, tai tačiau tame, ką kentėjo, paklusnumą išmoko. * Pil. 2, 8.

9. Ir *atlikęs budamas, pastojų visiems, jo klausantiems, priežastimi amžinojo išganymo, * per. 2, 10.

10. Dievo pramintas vyriausiu kunigu, pagal urėdą Melkizėdėko.

11. Apie *tai tiesa dar turėtumbime daug kalbėti; bet sunku yra, kadangi jus taip ne išmaną este.

* Jono 16, 12.

12. Ir kurie turėtumbite jau seniai mokytojais būti, privalote vėl, kad kas jus pirmasias skaitytines Dievo žodžių mokytų, ir kad jums pieno *duotų, o ne druto valgio.

* 1 Kor. 3, 1. 3.

13. Nės kuriam dar reikia pieno duoti, tas neišmokęs yra žodžių teisybės; nės jis *yra jaunas kudikis. * Epėz. 4, 14.

14. Bet tobuliemsiems puolas drutas valgis, kurie per papratimą tur išmokintus umus ant *atskyrimo gero ir pikto. * Jėz. 7, 15. 1 Kor. 2, 14. 15.

Perskyrimas 6.

Draudimas ne aptulti, graudenimas ant vierno ištrivėjimo.

Todėl norime palikti pirmutinį mokslą apie krikščioniškąją viera, ir pilnystėsp eiti; ne vėl gruntą dėdami apie prisivertimą nuo numirusiųjų darbų, apie tikėjimą į Dievą,

2. Apie krikštą, apie pamokslą, apie rankų uždėjimą, apie prisikėlimą iš numirusiųjų ir apie amžinąjį sudą.

3. Ir tai darysime, jei *tik Dievas tai perleis. * Darb. 18, 21.

4. Nėsa ne *galima, kad tie, kurie vieną kartą apšviesti, ir paragavo dangiškas dovanas, ir dalyvi pastojų Šventosios Dvasės,

* per. 10, 26. 2 Petr. 2, 20. 21.

5. Ir ragavo gerąjį Dievo žodį, ir galybes busiančiojo svieto;

6. Jei jie atpuola ir *vėl sau pa-

tiems Dievo Sunų kryžiavoja ir už apjuoką laiko, kad tie vėl atnaujinti būtų ant prisivertimo. † per. 10, 29.

7. Nėsa žemė, kuri lietu įgeria, tankiai ant jos ateinantįjį, ir priderančių želmenų neša tiems, kurie ją įgyvena, gauna *žegnoję nuo Dievo. * Ps. 65, 10.

8. Bet *kuri erškėčių ir usnių neša, ta yra niekam ne tinkanti ir praeikimui arti, kurią ir galiausiai sudegina. * Jėz. 5, 6.

9. Bet mes iš jūsų, jus mylimieji, ko geresnio nusitikime, ir kad išganymas artėnis yra, norint mes taip kalbame.

10. Nės Dievas ne esti neteisis, kad jis užmirštų *jūsų darbo ir proces ir meilės, kurią jus išrodėte jo vardui, kada šventiesiems pašlužijote, o ir dar pašlužijate. * Mal. 3, 14. 16. Mat. 10, 42.

11. Bet mes norime, kad *kiekvienas iš jūsų pasirupintų, tą įlukestį drutą išlaikyti iki galo; * per. 3, 6. 14. † Kol. 2, 2.

12. Kad jus ne aptingtumbite, bet pasekėjais tųjų butumbite, kurie per tikėjimą ir kantrumą *į dalykus gauna žadėjimus. * per. 10, 36.

13. Nės kaip Dievas Abraomui žadėjo, ne turėdamas nei prie jokio didesnio prisiekti, *prisiekė pats prie savęs, * 1 Maiž. 22, 16.

14. Ir tarė: iš tiesos, aš tavę žegnōsu ir daugysiu.

15. Ir taip jis pakentėjo ir apturėjo pažadėjimą.

16. Žmonės tiesa prisiekia prie ko didesnio, ne kaip jie yra; ir *prysiega padaro galą visam vaidui; ant to drutai pasiliekti tarp jų. * 2 Maiž. 22, 11.

17. Bet Dievas, norėdamas *dalykininkams pažadėjimo apstingiausiai išrodyti, įjo rodą ne svyrinėjančią, pridėjo prysiegą, * per. 11, 9. † Rym. 11, 29.

18. Jeib mes per dū dalyku, ne svyrinėjančią, (nės negalima, kad Dievas meluotų,) drutą palinksmuojimą turėtumbime, kurie prybėgą turime *ir laikomės prie prisiulytosios lukesties, * Tit. 1, 2.

19. Kurią mes turime, kaip tvirtą ir drutą inkarą mūsų dušios, įeinantį ir į vidų užkabos; * 3 Maiž. 16, 15. per. 9, 7.

20. Kur *pirmtakunas už mus įjęs, Jėzus, vyriausiuoju kunigu pastojęs amžinai, pagal rėdą Melkizėdėko. * per. 4, 14.

Perskyrimas 7.

Sulyginimas Kristaus su Melkizėdėku.

Bet šis Melkizėdėkas *buvo karaliumi Salėme, kunigas Dievo, Aukščiausiojo, kurs Abraomui priešais ėjo, kaip jis iš karalių karo sugrįžo, ir žegnojo jį; * 1 Maiž. 14, 18.

2. Kuriam ir Abraomas davė desėtines nuo visų lobių. Ant pirmo jis mūsų žodžiais išguldomas: karaliumi teisybės, bet potam jis yra ir karalius Salėme, tai esti, pakajaus karalius,

3. Be tėvo, be motynos, be giminės, ir ne tur nei pradžios dienų, nei galo gyvasties; bet jis yra prilygintas Dievo Sunui, ir pasiliekti kunigas ant amžių.

4. Bet veizdėkite, kaip didis tasai, kuriam *ir Abraomas, sentėvis, desėtines duoda iš laimėtojo plėšimo. * 1 Maiž. 14, 20.

5. Tiesa vaikai *Lėvy, kaip jie kunigystę gavo, tur prisakymą, desėtines nuo žmonių, tai esti, nuo savo brolių imti, pagal zokaną, kažėig ir jie iš Abraomo strėnų atėję. * 5 Maiž. 14, 28. 21.

6. Bet tas, kurio giminės ne minavojama tarp jų, tas ėmė desėtines nuo Abraomo, ir *žegnojo tą, kurs pažadėjimą turėjo. * 1 Maiž. 14, 19.

7. Bet be viso prieštaravimo taip yra, kad mažesnysis nuo geresniojo žegnojamas yra.

8. O čia ima desėtines mirštantieji žmonės, bet ten jis atliudija, kad jis gyvas esąs.

9. Ogi taip sakant, ir pats Lėvy, imąsis desėtines, davė desėtines per Abraomą.

10. Nėsa jis juk dar be buvo strėnose tėvo, kaip jam *Melkizėdėkas priešais atėjo. * 1 Maiž. 14, 18.

11. Taigi *jei pilnystė per Lėvytišką kunigystę stojos, (nės po tos gavo žmonės zokaną,) kogi dar reikia sakyti, kad kitas kunigas turis rasti, pagal rėdą Melkizėdėko, ir ne pagal Aaroną? * perkš. 18, 19. Gal. 2, 21.

12. Nės kur kunigystė perkeliama,

čia tur ir zokanas buti perkeliamas.

13. Nės apie kurį tai sakytą, tas yra iš kitos giminės, iš kurios nei vienas altoriui ne šlužijęs.

14. Nės žinoma yra, kad *iš Judo išėjo mūsų Viešpats, kuriai giminei Maižėšius nieko ne kalbėjo apie kunigystę.

* Jéz. 11, 1. Mat. 1, 3. Luk. 3, 33.

15. O tai dar aiškiau yra, jei pagal budą Melkizėdėko kitas kunigas stojasi,

16. Kurs ne pagal zokaną kuniško prisakymo yra, bet pagal galybę nepasiliaujančios gyvasties.

17. Nėsa jis liudija: *Tu esi kunigas amžinai, pagal rėdą Melkizėdėko.

* per. 5, 6. a. Ps. 110, 4.

18. Nėsa tuomi pirmasis zokanas atstatomas, todėl, kadangi jis per silpnas buvo ir niekam ne tiko.

19. (Nės zokanas nieką ne galėjo tobulu padaryti.) Bet įvedamas yra geresnis lukestis, per kurį mes Dievui artinamės.

20. Ir priegtam, koktai daug yra, ne be prysiegos. Nėsa anie be prysiegos kunigais pastojo;

21. Bet šis su prysiega, per tą, kurs jam tarė: Viešpats *prisiekė ir nesigailės: tu esi kunigas amžinai, pagal rėdą Melkizėdėko.

* Ps. 110, 4.

22. Taigi toli *geresnio testamento ištaisytojis yra Jėzus pastojęs.

* per. 8, 6 ir 12, 24.

23. O anų yra daug, kurie kunigais pastojo todėl, kad smertis juos ne paliko;

24. Bet šis todėl, kad jis pasiliekti amžinai, tur nepragaištančią kunigystę.

25. Todėl jis ir išganyti gal visados tuos, kurie *per jį Dievopi iškanka, ir gyvas yra visados, ir meldžia *už juos.

* Jono 14, 6. 1 Jono 2, 1.

26. Nėsa tokio mums reikėjo vyriausio kunigo, kurs būtų šventas, nekaltas, ne apbiaurintas, nuo griekininkų atskirtas, ir aukštesnis už dangų;

27. Kuriam ne kasdien privalu būtų, kaip aniems vyriausiems kunigams, pirmiaus *už savo griekus apieravoti, potam už žmonių

griekus; nės tai jis darė vieną kartą, pats savę apieravodamas.

* 3 Maiž. 16, 3. o.

28. Nėsa zokanas daro *žmones vyriausiais kunigais, silpnybės turinčiais; bet šis žodis prysiegos, kurs po zokano sakytas yra, stato Sunų amžiną ir tobulą.

* per. 5, 1. 2.

Perskyrimas 8.

Sulyginimas kunigystės Kristaus su kunigyste Lėvytų.

Taigi vyriausiasis dalykas žodžių, mūsų kalbamųjų, yra tasai: Mes turime tokį vyriausią kunigą, kurs *sėd po dešinės ant krasės šlovės danguje,

* Epėz. 1, 20. Kol. 3, 1.

2. Ir yra kavotojis šventųjų lobių ir tikrosios šėtros, kurią Dievas pastatęs, o nei joks žmogus.

3. Nėsa kiekvienas *vyriausias kunigas įstatomas yra, apieravoti dovanas ir apieras. Todėl ir *šis tur ką turėti, ką jis apieravotų.

* per. 5, 1. † Epėz. 5, 2.

4. Taigi, kad jis dabar ant žemės būtų, tai jis ne būtų kunigu, kadangi čia kunigai yra, kurie pagal zokaną dovanas apieravoja,

5. Kurie tarnauja pavyzdžiui ir šėšeliui *dangiškųjų lobių. Kaip dieviškasis atsakymas Maižėšiumi sakė, kaip jis turėjo šėtrą gatavyti: dabokis, †tarė jis, kad padarytumbei vislab pagal pavyzdį, tau ant kalno parodytąjį.

* Kol. 2, 17. † 2 Maiž. 25, 40. Darb. 7, 44.

6. Bet dabar jis *geresnį urėdą gavo, budamas geresnio testamento tarpininku, kurs ir ant geresnių pažadėjimų stov.

* 2 Kor. 3, 6. 8. 9. per. 7, 22.

7. Nės jei ans pirmasis būtų be nuotarties buvęs, ne būtų antram vietos ješkoma.

8. Nės jis juos peikdamas sako: štai, *ateina dienos, sako Viešpats, kad aš ant namų Izraelio ir ant namų Judo naują testamentą darysu;

* Jer. 31, 31.

9. Ne pagal tą testamentą, kurį *dariau su jų tėvais, tą dieną, kada aš jų ranką nutvėriau, juos išvesti iš Egipto žemės; nėsa jie ne pasiliko mano testamente, todėl ir aš jų ne norėjau atboti, sako Viešpats.

* 2 Maiž. 19, 5

10. Nėsa tai *yra tas testamentas, kurį daryti noru namams Izraėlio po šių dienų, sako Viešpats: *aš duosiu savo zokaną į jų umą, ir į jų širdį aš tą įrašysiu; ir busu jų Dievu, ir jie bus mano žmonėmis.

* Pam. Ž. 3, 3. Jėz. 54, 13. Jėr. 31, 33, 34.

11. Ir ne *mokys nei viens savo artymą, nei kas savo brolių, sakydamas: Pažink Viešpatį! Nės jie visi manę pažįs, nuo mažiausiojo iki didžiausiojo.

* Jėz. 54, 13.

12. Nėsa aš malonus busu jų netikumui ir *jų griekams, ir jų neteisybės daugiaus ne minėsu.

* Jėr. 31, 34.

13. Sakydamas: *naują (derėjimą), jis daro pirmąjį senu; bet kas sena yra ir persenusi, tai artinas savo galop.

* 2 Kor. 5, 17.

Perskyrimas 9.

Šėtros ir Lėvytiškos apieros paženklėjimas ant Kristaus.

Tiesa ir pirmasis (derėjimas) turėjo savo provas Dievo šlužbos ir viršutinę šventybę.

2. Nės ten buvo pastatyta pryšakinė šėtros dalis; viduje buvo *liktorius ir stalias ir šventosios duonos, o ta vadinama šventoji.

* 2 Maiž. 25, 23, 31.

3. Bet už antrosios užkabos buvo ta šėtros dalis, kuri vadinama *švenčiausioji.

* 2 Maiž. 26, 33.

4. Ta turėjo aukso ruginimo ryką ir testamento skrynę, visur auksu aptrauktą, kurioje buvo aukso dėžė, dangaus duoną turintįji, ir rykštė Aaron, kuri buvo žaliavusi, ir tobuli dvi testamento.

5. Bet viršuje *buvo Kėrubynai šlovės; tie apdengė malonės krasę, apie kurią dabar niera ko ypačiai sakytina.

* 2 Maiž. 25, 18. 3 Maiž. 16, 2.

6. Kaipgi tai vislab taip buvo pataisyta, įeidavo *kunigai visu čėsu į pryšakinęją šėtrą ir atlikdavo Dievo šlužbą.

* 4 Maiž. 18, 3.

7. Bet į antrąją įeidavo tikt *vieną kartą per metą vienat vyriausiasis kunigas, ne be kraujo, kad apieravotų pats už savę ir už žmonių neišmanymo nusidėjimus.

* 2 Maiž. 30, 10. 3 Maiž. 16, 2.

8. Tuomi *Šventoji Dvasė paženklina, dar ne esantį apreikštą kelią į

šventybę, ikikol pirmoji šėtra stovinti,

* per. 10, 19.

9. Kuri turėjo pavyzdžiu būti tame čėse, kuriame dovanos ir apieros apieravojamos buvo, ir *kurios ne galėjo tobulu padaryti pagal sąžinę tą, kurs Dievo šlužbą pildė.

* Gal. 3, 21.

10. Bet tiktai su valgymu *ir gėrimu ir tuleropais mazgojimais ir viršutine šventybė, kurie iki čėsu pertaisymo uždėti buvo.

* 3 Maiž. 11, 2. 5 Maiž. 14, 3.

11. Bet Kristus atėjo, kad *butų vyriausiu kunigu tbusiančiųjų lobių, per didesnę **ir tobulesnę šėtrą, kuri ne rankomis daryta yra, tai esti, kuri ne taip yra pakurta;

* per. 3, 1. t per. 10, 1. * per. 8, 2.

12. O ir ne per ožių, arba veršių kraują, bet jis *per savo paties kraują vieną kartą į šventąją įėjo ir amžiną išganymą išrado.

* Darb. 20, 28.

13. Nės jei *jaučių ir ožių kraujas, ir telyčios t pelenai užbarstyti, pašventina nečystuosius ant kuniško apčystijimo;

* 3 Maiž. 16, 14, 16. t 4 Maiž. 19, 2, 17, i, t.

14. Kaip juo *daugiaus kraujas Kristaus, kurs pats savę be jokios kliaudos per amžinąją Dvasę Dievui apieravojo, musų sąžines čystys nuo numirusiųjų darbų ant tarnavimo gyvamui Dievui.

* 1 Petr. 1, 19. 1 Jon. 1, 7. Apr. 1, 5.

15. O *todėl jis ir t yra tarpininku naujojo testamento, jeib per smertį, kursai nusidavė ant atvadavimo nuo peržengimų, po pirmu testamentu buvusųjų, tie, kurie pavadinti yra, pažadėtus amžinus dalykus apturėtų.

* 1 Tim. 2, 5. t per. 12, 24.

16. Nės kur testamentas yra, čia tur sektis smertis to, kurs testamentą daro.

17. Nės testamentas padrutinamas yra per smertį, šėip jis ne tur macies, koliai tas dar gyvas yra, kurs tą padaręs.

* Gal. 3, 15.

18. Todėl *ir pirmasis ne be kraujo buvo padarytas.

* 2 Maiž. 24, 6 i, t.

19. Nės kaip Maižėsius buvo iškalbėjęs visus prisakymus pagal zokaną visiems žmonėms, ėmė *jis veršių ir ožių kraują su vandenimi ir su purpuro vilnomis ir

yzopu, ir apšlakstė knygas ir visus žmones,

* 2 Maiž. 24, 5. 6. 8.

20. Ir tarė: tai *yra kraujas testamento, kurį Dievas jums prisakė.

* Mat. 26, 28.

21. Ir *šėtrą ir visus rykus Dievo šlužbos apšlakstė jis lyg taipojau krauju.

* 3 Maiž. 8, 13, 19.

22. Ir kone vislab krauju apčystijama yra pagal zokaną. Ir be *kraujo praliejimo niera nei jokio atleidimo.

* 3 Maiž. 17, 11.

23. Taipogi turėjo tie dangiškųjų daiktų pavyzdžiai tuomi apčystijami buti; bet jie patys, dangiškieji, tur geresnes apieras turėti, ne kaip anos buvo.

24. Nės Kristus ne įėjo į šventąją, rankomis darytą, (kuri yra nuženklinimas tikrosios), bet į patį *dangų, pasirodyti po veidu Dievo už mus.

* 1 Jon. 2, 1.

25. O ir ne, kad jis pats savę tankiai apieravotų, lygiai kaip *vyriausiasis kunigas eina kas metą į šventąją su svetimu krauju;

* per. 9, 7.

26. Šeip jis butų tankiai turėjęs kentėti nuo svieto pradžios. Bet *dabar svieto gale įjis vieną kartą pasirodė, per savo paties apierą griekus atimti.

* 1 Kor. 10, 11. Gal. 4, 4. † per. 9, 12.

27. Ir *kaip žmonėms skirta yra, vieną kartą mirti, bet potam sudas,

* 1 Maiž. 3, 19. Mok. S. 3, 20.

28. Taipo Kristus vieną kartą yra apieravotas, atimti daugių griekus. Bet antrą kartą jis pasirodys be grieko tiems, kurie jo lauk, ant išganymo.

Perskyrimas 10.

Brangumas suderinimo apieros Kristaus.

Nėsa zokanas tur *šešėlį busiančiųjų lobių, ne butybę lobių pačių. Kas metą reik apieravoti vis vienokias apieras, ir ne gal apieravojančiuosius †tobulais padaryti.

* Kol. 2, 17. † per. 10, 14.

2. Šeip butų apieravojimai pasiliovė, jei prie Dievo šlužbos esantieji jau daugiaus ne turėtų sąžinės apie griekus, vieną kartą apčystyti budami.

3. Bet *tiktai per juos stojas atsiminimas griekų kožną metą.

* 3 Maiž. 16, 21.

4. Nėsa *negalima, per jaučių ir ožių kraują griekus atimti.

* 3 Maiž. 16, 14. 18. Ps. 50, 13.

5. Todėl, į sviėtą ateidamas, sako *jis: apierų ir dovanų tu ne norėjai, bet kuną tu man prigatavijai.

* Ps. 40, 7.

6. Deginimo apieros ir apieros už griekus tau ne patinka.

7. Tai aš tariau: štai, aš ateimi, knygose didžiausiai apie manę stov parašyta, kad pildyčiau, Dieve, tavo valę.

8. Pirma, kaip jis buvo sakęs: apierų ir dovanų, deginimo apierų ir apierų už griekus tu ne norėjai, o jos tau ir ne patinka, (kurios pagal zokaną apieravojamos,)

9. Tai jis tarė: štai, aš ateimi pildyti, Dieve, tavo valę. Čia jis pirmąjį atmeta, kad antrąjį padrutintų.

10. Kurioje valėje mes pašvęsti esme per apierą (vieną kartą nusi-davusiąją) kuno Jėzaus Kristaus.

11. Ir kiekvienas kunigas yra įstaitytas, kad jis *kas dieną atliktų Dievo šlužbą, ir tankiai vieneropas apieras apieravotų, kurios niekad os ne gal griekus atimti.

* 4 Maiž. 28, 3.

12. Bet *šisai vieną apierą apieravojo už griekus, amžinai pritenkančią, sėd dabar po dešinės Dievo,

* per. 1, 3. Kol. 3, 1.

13. Ir laukia toliaus, iki *jo neprieteliai padėti bus po suoleliu jo kojų.

* Ps. 110, 1. Darb. 2, 35.

14. Nėsa vieną apierą atliko *ant amžių tiems, kurie pašvenčiami yra.

* per. 10, 1.

15. Bet tai mums atliudija ir Šventoji Dvasė; nės kaip ji pirma sakiusi buvo:

16. Tai *yra tas testamentas, kurį aš jiems padarysu po šių dienų, tarė Viešpats: aš savo zokaną į jų širdį duosu, ir į jų namus aš tą įrašysu;

* Jėr. 31, 33. per. 8, 10, 12.

17. Ir *jų griekų ir jų neteisybės aš daugiaus ne minėsu.

* Jėr. 31, 34.

18. Bet kur jų atleidimas yra, čia daugiaus niera apieros už griekus.

19. Taigi turėdami, mieli broliai, *tą drąsumą, įeiti į šventąją per Jėzaus kraują,

* Rym. 5, 2. Epėz. 2, 18 ir 3, 12.

20. Kurį *jis mums pagatavijo ant

naujo ir gyvo kelio, per užkabą, tai esti, per savo kuną, *per. 9, 8.

21. Ir turėdami vyriausią kuniją ant Dievo namų;

22. Prieikimegi *su vierna širdžia, pilname tikėjime, apšlakstyti savo širdyje, ir valni nuo piktos sąžinės, ir numazgoti ant kuno čystu vandenimi; *per. 4, 16.

23. Ir *pasilikime prie lukesties išsipažinimo ir ne abejokime, (nėsa viernas yra tas, kurs ją pažadėjęs.) *per. 4, 14.

24. Ir tarp savęs dabokime ant kits kito, ragindamies ant meilės ir gerų darbų;

25. Ne prastodami savo susirinkimą, kaip keli papratę, bet graudendami kits kitą, ir tai *juo daugiau, kadangi matote, dieną prisartinančią. *1 Kor. 10, 11.

26. Nės jei *mes tyčiomis susigriešijame, tiesos išpažinimą gavę, tai jau daugiau ne turime kitos apieros už griekus; *per. 6, 4. 2 Petr. 2, 20. 21.

27. Bet išgastingą laukimą sudo, ir ugnies *keršto, kurs priešininkus prarys. *Mal. 4, 1.

28. Kad *kas Maižėsiaus zokaną perženg, tas tur mirti be susimilimo per du arba tris liudininkus; *Jon. 8, 17.

29. Kaip *juo piktesnę koronę, mislykite, pelnys tas, kurs Dievo Sunų kojomis mina, ir testamentu kraują už nečystą laiko, per kurį jis pašvėstas yra, ir malonės Dvasę gėdina? *per. 2, 3 ir 12, 25. *1 Kor. 11, 29.

30. Nės mes pažįstame tą, kursai sako: pagiežimas *mano yra, aš atlygisu, taria Viešpats. Ir vėl: Viešpats savo žmones sudys. *Rym. 12, 19.

31. Baisu *yra, į rankas gyvojo Dievo įpulti. *Luk. 12, 5.

32. Bet atsiminkite pirmųjų dienų, kuriose jus, apšviesti, iškentėjote *didę kovą kentėjimo, *Pil. 1, 29. 30.

33. Tiek patys per *gėdą ir sielvartą apjuoku pastodami, tiek draugaudami su tais, kuriems taipu destis. *1 Kor. 4, 9.

34. Nės jus mano ryšių pasigailėjote, ir išplėšimą savo naudos su džiaugsmu perkentėjote, *žinodami, savyje geresnį ir pasiliekanį turtą danguje turį. *Mat. 6, 20.

35. Ne atmeskite savo *nusitikėjimą, brangią algą turintį. *per. 11, 26.

36. Bet kantrumo jums reikalas, jeib Dievo valę pildytumbite ir pažadėjimą apturėtumbite.

37. Nės *dar po mažos valandos, tai ateis ateisiąs ir ne užtruks.

*Ag. 2, 7. 1 Petr. 1, 6.

38. Bet *teisusis iš tikėjimo gyvas bus. Bet kurs atsitrauks, tuomi mano dušia ne pasimėgs.

*Rym. 1, 17. Gal. 3, 11.

39. Bet mes ne esme iš tų, kurie atsitraukia *ir prapuola, bet iš tų, kurie tik ir savo dušią išgano.

*2 Petr. 2, 20. 21.

Perskyrimas 11.

Apie išganantįjį tikėjimą.

Bet tikėjimas yra tikras nusitikėjimas to, ko pasitikime, ir ne abejojame apie tai, ko ne matome. *1 Kor. 2, 9.

2. Per tą senieji liudymą gavo.

3. Per tikėjimą mes numanome, *svietą per Dievo žodį gatavą esantį, ir vislab, kas matoma, iš nieko pastojus. *1 Maiž. 1, 1. Pa. 33, 6. Jon. 1, 3. per. 1, 2.

4. Per tikėjimą *Abėlas Dievui didesnę apierą apieravojo, ne kaip Koynas, per kurį jis liudymą gavo, teisus esąs, kaip Dievas liudijo apie jo dovaną; o per tą patį jis dar kalba, kačėig jau numiręs.

*1 Maiž. 4, 4. †Mat. 23, 35.

5. Per tikėjimą *Enokas tapė atimtas, kad smerties neregėjo, ir ne buvo rastas, todėl, kad Dievas jį atėmė; nės pirm savo atėmimo jis liudymą gavo, kad jis Dievui pamėgo.

*1 Maiž. 5, 22. 24.

6. Bet be tikėjimo negalima Dievui pamėgti; nės kurs Dievop iškakti nor, tas tur tikėti, kad jis esąs, ir jo jėškantiems algą duosiąs.

7. Per tikėjimą *Noakas Dievą †garbino, ir laivą įtaisė ant išgelbėjimo savo namų, kaip jis Dievo prisakymą buvo gavęs apie tai, ko dar ne buvo matyti; per kurį jis prasudijo svietą, ir į dalykus gavo **teisybę, per tikėjimą ateinančiąją.

*1 Maiž. 6, 8. 14. s. †Rym. 4, 20. **Rym. 3, 22. 24.

8. Per tikėjimą klausė *Abraomas, pavadintas budamas, išeiti į žemę, jam į dalykus teksiančiąją, ir išėjo, nežinodamas, kur iškaksiąs.

*1 Maiž. 12, 1. 4.

9. Per tikėjimą jis ateiviu buvo pažadėtoje žemėje, kaip svetimoje, ir gyveno šėtrose *su Izaoku ir Jokubu, draugdalininkais to paties pažadėjimo.

* 1 Maiž. 14, 13.

10. Nės jis laukė miesto, (tvirtą) pamatą turinčio, kurio budavonininkas ir sutvėrtojis yra Dievas.

11. Per tikėjimą ir *Zorė gavo sylos, nėsčia pastoti, ir pagimdė, čėsui jau perėjus; nėra ji į laikė jį už vierną, kurs tai žadėjęs buvo.

* 1 Maiž. 21, 2. † Luk. 1, 36.

12. Togidėl ir iš vieno, norint apmirusio *kuno, daug tyra gime, kaip žvaigždės prie dangaus ir žiezdros ant jurių krašto, kurios ne paskaitomos.

* Rym. 4, 19. † 1 Maiž. 22, 17.

13. Tie visi numirė tikėjime, ir pažadėjimo ne gavo, bet tą iš tolo matė, ir tuomi nusitikėdami džiaugėsi ir išsipazino, *svečiais ir ateiviais ant žemės esą.

* 1 Maiž. 35, 27. Ps. 39, 13.

14. Nės kurie tai sako, tie išmanyti duoda, kad jie tėviškės jieška.

15. Ir tiesa, jei tą butų dumoje, iš kurios jie buvo išėję, dar gana česo turėjo, vėl sugrįšti.

16. Bet dabar jie geidė geresnios, butent dangiškos. Todėl Dievas nesigėd vadintisi *jų Dievu; nėra jis jiems miestą pagatavijo.

* 2 Maiž. 3, 6. Mat. 22, 32.

17. Per tikėjimą *apieravojo Abromas Izaoką, kaip jis tapė mėgintas, ir padavė viengimusiį, jau budamas pažadėjimą gavęs.

* 1 Maiž. 22, 1.

18. Apie kurį sakyta buvo: Izaoke bus *tau tavo sėkla vadinta;

* 1 Maiž. 21, 12. Rym. 9, 7.

19. Ir dumojo: Dievas *gal ir iš numirusių prikelti. Todėl jis ir vėl jį į pavyzdį priėmė.

* Rym. 4, 17.

20. Per tikėjimą žegnojo *Izaokas Jokubą ir Ezavą apie busiančiuosius daiktus.

* 1 Maiž. 27, 27. 39.

21. Per tikėjimą žegnojo *Jokubas mirdamas abu sunu Juozėpo ir pasilenkė į prieš viršų jo (karališkos) lazdos.

* 1 Maiž. 48, 16. 20. † 1 Maiž. 47, 31.

22. Per *tikėjimą kalbėjo Juozėpas mirdamas apie išėjimą vaikų Izraelio ir prisakė dėl savo kaulų.

* 1 Maiž. 50, 24.

23. Per tikėjimą *Maižėšius, užgi-

męs budamas, buvo tris mėnesius nuo savo gimdytojų paslėptas, dėl to, kadangi matė, jį gražų kudiķį esantį, ir nesibijojos karaliaus prisakymo.

* 2 Maiž. 2, 2. Darb. 7, 20.

24. Per *tikėjimą Maižėšius užaugęs, ne norėjo daugiaus vadinamas buti sunumi dukters Paraono,

* 2 Maiž. 2, 10. 11.

25. Ir juo veikiaus sau skyrė, su Dievo žmonėmis vargų kentėti, ne kaip čėsiškų griekų linksmybė turėti,

26. Laikydamas *Kristaus apgėdinimą už didesnę bagotystę, ne kaip skarbus Egipto; nėra jis įveizdėjo ant algos.

* Mat. 6, 19. † per. 10, 35.

27. Per tikėjimą paliko *jis Egiptą, ir nesibijojos karaliaus rustybės. Nės jis laikėsi to, kurio jis ne regėjo, lyg kaip jį matydamas.

* 2 Maiž. 10, 28. 29.

28. Per tikėjimą šventė *jis velykas ir laikė kraujo liejimą, jeib tas, kurs pirmgimusiuosius žudė, jų ne užgautų.

* 2 Maiž. 12, 21 i. t.

29. Per tikėjimą perėjo *jie per raudonias jures, kaip per sausą žemę; kokiai Egiptionai, taipojau bandydami, nuskendo.

* 2 Maiž. 14, 22. 29.

30. Per tikėjimą sugriuvo *murai Jėrikoje, kaip septynes dienas aplink tus buvo ėję.

* Joz. 6, 20.

31. Per tikėjimą kekšė *Raab ne prapuolė su netikinčiais, kaip jį spiegs meilingai priėmė.

* Joz. 6, 23. Jok. 2, 25.

32. Ir ką daugiaus sakysu? česo ne pritekčiau, kad turėčiau pasakoti *apie Gidėoną ir †Baraką ir **Simsoną ir ††Jėptą ***ir Dovidą †††ir Zomėlį ir prarakus,

* Vald. 6, 11. † Vald. 4, 6. ** Vald. 13, 24. †† Vald. 11, 1. *** 1 Zom. 16, 1. 13 ir 17, 45. ††† 1 Zom. 1, 20 ir 12, 20.

33. Kurie per tikėjimą karalystes yra pergaleję, teisybę darė, pažadėjimą *apturėję, liutų nasrus į užkimšę,

* 2 Zom. 7, 11 i. t. Vald. 14, 5. 6. 1 Zom. 17, 34. 35. † Dan. 6, 22.

34. Ugnies *macį išgesę, kardo aštrumui išbėgę, stiprus pastoję iš silpnybės, macnus pastoję kariavime, svetimus kareivių pulkus pergaleję;

* Dan. 3, 25.

35. Moters *savo numirusiuosius iš prisikėlimo vėl yra ėmusios; bet kiti yra sumušti, ir nei įjokio vadavimo

ne priėmė, kad geresnį prisikėlimą gautų. * 1 Kar. 17, 22. 2 Kar. 4, 36. † Darb. 22, 25.

36. Kiti yra apgėdinimą ir plakimą iškentėję, taipojau *ryšius ir kalėjimus; * 1 Maiž. 39, 20. Jer. 20, 2.

37. Jie *yra akmenimis užmušti, sukapoti, subadyti, kardu gadinti; jie yra aplink ėję kailiniuose ir oškų kailiuose, stokojiame, sielvartoje ir sunkenybėje; * 1 Kar. 21, 13. Darb. 7, 58.

38. (Kurių svietas ne buvo vertas), ir yra ėję varge po pusčias, po kalnus, po daubas ir *skyles žemės. * 1 Kar. 18, 4.

39. Šie visi per tikėjimą liudymą gavo, ir ne apturėjo pažadėjimo,

40. Todėl, kad Dievas mums ko *geresnio buvo paskyręs, kad jie ne be mūsų būtų pabaigti. * per. 7, 22.

Perskyrimas 12.

Graudenimas ant kantrumo ir nobažnystės.

Todėl ir mes, tokį pulką liudininkų aplink savę turėdami, *atmeskime grieką, mums visados prilimpantį ir tinginiais darantį, ir † tekėkime ** per kantrumą kovoje, mums paskirtoje; * Rym. 6, 4. † 1 Kor. 9, 24. ** per. 10, 36.

2. Ir veizdėkime ant Jėzaus, padėtojo ir pabaigtojo tikėjimo; kursai, norint būtų galėjęs džiaugsmą turėti, *kentėjo kryžių ir neatbojo gėdos, ir pasisėdo po dešinės ant Dievo krasės. * Jėz. 53, 4. 7.

3. Atsiminkite *to, kurs tokį prieštaravimą nuo griekininkų prieš savę iškentėjo, kad jus savo dušioje ne pasilptumbite ir ne paliautumbite. * Luk. 2, 34.

4. Nės *jus dar nesistengėte iki kraujo, kovodami prieš griekus; * 1 Kor. 10, 13.

5. Ir jau užmiršote palinksmuojamo, jums kalbančiojo, kaip vaikams: mano sunau, ne *paniekink Viešpaties baudimą ir ne nusimink, kad jo koravojamas esi; * Job. 5, 17. Pam. S. 3, 11.

6. Nės kurį Viešpats myl, tą jis baudžia, *bet jis plaka kožną sunų, kurį jis priima. * Apr. 3, 19.

7. Jei jus baudimą perkenčiate, tai Dievas laikosi prie jūsų, kaip prie vaikų; nėra kame sunus, kurį tėvas ne baustų?

8. Bet jei este *be baudimo, kurio

jie visi *dalyvais pastoji, tai este iškekšiniai, o ne vaikais. * Ps. 73, 15. 1 Petr. 5, 9.

9. Ir jei kuniškuosius savo tėvus turėjome baudėjais, ir jų bijojomės, ar ne juo daugiau turėtumbime paklusnus būti dvasiškam tėvui, kad gyvi butumbime?

10. Ir tiesa anie mus baudė maž dienų, pagal tai, kaip jiems rodės, bet šis ant naudos, kad jo pašventinimą įgytumbime.

11. Bet visas baudimas, kad jis užėjęs, rodosi mums ne džiaugsmas, bet smutka esąs, bet *potam jis duos pakajingą teisybės vaisių tiems, kurie per jį pamokinti yra. * Jok. 3, 18.

12. Todėl vėl attieskite nuleistasias rankas ir pailsusiuosius kelius,

13. Ir *žengkite tvirtus žingsnius savo kojomis, kad ne kas klupinėtų kaip raišas, bet juo labiaus sveikas pastotų. * Ps. 73, 2.

14. Vykite *pakajų su kiekvienu ir pašventimą, be kurio nei vienas Viešpaties ne regės. * Rym. 12, 18. 2 Tim. 2, 22.

15. Ir dabokitės, kad ne kas nuo Dievo malonės atsitolintų, kad *ne kokia karti šaknis užaugtų ir nepakajų darytų, ir daug per tą apbiurinti pastotų. * 5 Maiž. 29, 18.

16. Kad ne kas būtų kekšininkas arba bedievis, kaip Ezavas, kurs *už vieną valgi savo pirmgimimą pardavė. * 1 Maiž. 25, 33.

17. Bet žinokite, kad *jis potam, žegnonę įgauti norėdamas, atmetas yra, nėra jis ne rado vietos prisivertimui, norint jis to su ašaromis jėškojo. * 1 Maiž. 27, 36.

18. *Nės jus ne priėjote prie pakrutinamo ir ugnimi degančio kalno, neigi į ukaną ir tamsybę bei į vėtrą; * 2 Maiž. 19, 12.

19. Neigi pas trubos garsą ir žodžių balsą, kurio vengė girdintieji, kad *jiems tas žodis minau daugiaus ne būtų sakytas. * 2 Maiž. 20, 19.

20. (Nės jie ne galėjo pakelti, kas čia sakyta buvo.) Ir *jei koks galvijis tą kalną pakrutindavo, tai jį turėjo akmenimis užmušti, arba strielą peršauti. * 2 Maiž. 19, 13.

21. Ir *toks išgąstingas buvo tas regėjimas, kad Maižėsius tarė: aš persigandau ir drebu. * 2 Maiž. 19, 16.

22. Bet jus iškakote prie kalno *Ziono ir prie miesto grovojo Dievo, prie dangiškosios Jėruزالės, ir prie daugybės daug tukstančių angelų, * Ps. 68, 17. Jėz. 2, 2. † 5 Maiž. 33, 2.

23. Ir prie susirinkimo pirmgimusiųjų, danguje *parašytųjų, ir †prie Dievo, sudžios ant visų, ir prie dvasių tobulai teisiųjų; * 2 Maiž. 4, 22. † Luk. 10, 20.

24. Ir prie tarpininko *naujojo testamentą, Jėzaus, ir apšlakstymo kraujo, kurs geriaus kalba, ne †kaip Abėlo. * per. 8, 6 ir 9, 15. 1 Tim. 2, 5. † 1 Maiž. 4, 10.

25. Dabokitės, kad tą ne paniekintumbite, kurs kalba. Nės jei *anie ne išbėgo, kurie jo vengė, kaip jis ant žemės kalbėjo, juo mažiaus mes, jei to vengiame, kurs iš dangaus kalba, * per. 2, 1. 3 ir 3, 17 ir 10, 28. 29.

26. Kurio *balsas tuočės žemę pajudino. Bet dabar pažada jis, tarydamas: *Dar vieną kartą pajudėsiu aš, ne tiktai žemę, bet ir dangų. * Agai 2, 6.

27. Bet tai: Dar vieną kartą, paženkliną, kad, kas pajudinama, tur permainyta būti, kaip kas daryta yra, kad pasiliktų nepajudinama.

28. Todėl, kadangi gauname *nepajudinamą karalystę, turime malonę, per kurią turime Dievui šlužyti, jam patiktinai su patogumu ir baime.

29. Nės mūsų *Dievas yra suėdanti ugnis. * 2 Maiž. 24, 17. 5 Maiž. 4, 24 ir 9, 3. 1's. 50, 3 ir 97, 3. Jėz. 66, 15. 2 Tes. 1, 8. per. 10, 27.

Perskyrimas 13.

Graudenimas ant krikščioniško pasielgimo ir čysto mokslo.

Bukite druti *broliškoje meilėje.

* Rym. 12, 10. Epėz. 4, 3. 1 Tes. 4, 9.

2. Svečius *priimti ne užmirškite; nės †tuomi keli nežinodami angelus priėmė.

* Mat. 25, 35. Rym. 12, 13. 1 Petr. 4, 9. † 1 Maiž. 18, 3 ir 19, 2.

3. Atsiminkite *surištųjų, kaip draugsurištieji, ir tų, kurie sielvaršas kenčia, kaip kurie dar taip jau kune be gyvenate. * Mat. 25, 36.

4. Venčionystė tur būti viežlybai laikoma prie visų, ir venčionės patalas ne apbiaurintas; bet kekšininkus ir venčionystės peržengtojus Dievas sudys.

* 1 Kor. 6, 9. Gal. 5, 19. 21. Epėz. 5, 5.

5. Pasielgimas tesie be godo, ir pasikakdinkitės tuomi, ką turite; nės jis yra sakęs: Aš *tavę ne prastosu, nei tavę pamesu. * Joz. 1, 5.

6. Taipo, kad mes galime *sakyti: Viešpats yra mano gelbėtojis, ir nesibijosu; ką man žmogus darys?

* Ps. 56, 5 ir 118, 6.

7. *Atsiminkite savo mokytojų, kurie jums Dievo žodį yra sakę, ant kurių galo dabokite, ir †pasekite jų tikėjimą. * perkš. 17. † 1 Kor. 4, 16. per. 11, 1.

8. Jėzus Kristus, vakar *ir šiandien, o tas pats ir amžinai.

* Jono 8, 58. Apr. 1, 17.

9. *Nesiduokitės išsivadžioti tuleropais ir svetimais mokslais. Nės tai brangus daiktas yra, kad †širdis padrutinta būtų, koka nusiduoda per malonę, **ne per valgyms, iš kurių nei jokios naudos ne tur tai vartojantieji.

* Jėr. 29, 8. Mat. 24, 4. † Pam. Ž. 16, 2. per. 21, 2. ** Rym. 14, 17.

10. Mes turime altorių, iš to ne valia valgyti tiems, kurie šėtrai tarnauja.

11. Nės kurių *galvijų kraujas nešamas vyriausiojo kunigo į šventąją už griekus, tų kunai sudeginami lauke už abažo.

* 2 Maiž. 29, 14. 3 Maiž. 16, 27. 4 Maiž. 19, 3.

12. Todėl ir Jėzus, kad pašvęstų žmones per savo paties kraują, *kentėjo lauke už vartų.

* Jono 19, 17. 18. Darb. 7, 58.

13. Togidėl pas jį išeikime už abažo, ir jo *apgėdinimą nešiokime.

* per. 11, 26. 1 Petr. 4, 14.

14. Nės mes čia *ne turime pasielkančio miesto, bet busiančiojo jėškome. * Ps. 39, 13. 14.

15. Taigi apieravokime per jį liaupsės apierą Dievui visada, tai esti vaisių lupų, jo vardą išsipajįstancijų.

* 3 Maiž. 7, 12. Ps. 50, 23.

16. Ger *daryti ir nudalyti ne užmirškite; nės †tokios apieros Dievui gerai patinka.

* Rym. 12, 13. † 2 Kor. 9, 12. Pil. 4, 18.

17. Klausykite *savo mokytojų, ir

sekite juos; nės jie t̄bunda už jūsų dušias, kaip kurie rokundą už tai duoti turės; kad jie tai su džiaugsmu darytų, ir ne su dusavimu; nės tai jums ne ger.

* Pil. 9, 29. 1 Tes. 5, 12. † Ezék. 3, 17 ir 33, 2, 7.

18. Melskitės už mus. Musų palinksminojimas yra tas, kad gerą *sąžinę turime ir rupinamės, gerai elgtis prie visų.

* 2 Kor. 1, 12.

19. Bet aš *graudenu jus juo labiau, tai daryti, kad aš juo veikiau vėl pas jus ateičiau. * Pilēm. 22.

20. Bet pakajaus Dievas, kurs iš numirusių išvedė *didįjį avių ganytojų per kraują amžinojo testamento, musų Poną Jėzų,

* Jėz. 40, 11. Ezék. 34, 23. Jono 10, 12. 1 Petr. 2, 25.

21. Tas *te daro jus gatavais visa-

me gerame darbe, daryti jo valę, ir t̄te išprovija jusyje, kas jam patinka, per Jėzų Kristų, kuriam tesie garbė nuo amžių iki amžių. Amen.

* 2 Kor. 3, 5. † Epėz. 2, 10.

22. Bet aš graudenu jus, mieli broliai, per gerą laikykite žodį pagraudenimo; nesa aš jums trumpai rašiau.

23. Žinokite, kad brolis Timotiejus vėl valnas yra, su kuriuomi, jei jis veikia ateis, aš jus regėsu.

24. Sveikinkite *visus savo mokytus ir visus šventuosius. Sveikinkina jus broliai iš Italios. * per. 13, 7, 17.

25. *Malonė t'esie su jumis visais. Amen.

* Tit. 3, 15.

Rašyta iš Italios per Timotiejų.

Gromata švento Jokubo.

Perskryimas 1.

Apie kantrumą varge ir kentėjime.

Jokubas, tarnas Dievo ir Pono Jėzaus Kristaus, dvylikai giminėms, šen ir ten išbarstytoms, džiaugsmą pirmiaus.

2. Mano mieli broliai, laikykite *tai už vien džiaugsmą, kad t̄j tuleropus gundymus įpuolate,

* Darb. Ap. 5, 41. † 1 Petr. 1, 6.

3. *Žinodami, kad jūsų tikėjimas, jei tikras yra, kantrumą daro.

* Rym. 5, 3.

4. Bet kantrumas tur drutas buti iki galo, kad jus butumbite tobuli ir čieli ir nieko ne stokotumbite.

5. Bet *jei kas iš jūsų išminties reikalauja, tas t̄te prašo iš Dievo, kurs duoda dosningai kožnam ir nei vienam tai ne meta už akių; tai bus jam duota. * Pam. S. 2, 3. Mark. 11, 24.

6. Bet *jis te prašo tikėjime, ne abejodamas. Nės kurs abejoja, tas lygus yra marių bangai, kuri vėjo varoma ir vartoma yra.

* Mark. 11, 24. 1 Tim. 2, 8.

7. Toks žmogus te ne mislija, kad iš Viešpaties ko gausias.

8. Abejojasis *ne stov tvirtai visuose savo keliuose.

* per. 4, 8.

9. Bet brolis, mažu budamas, tesigirie savo aukštybės.

10. Ir bagotas budamas tesigirie

N. T.

savo žemumu; nės kaip *žolės žiedas jis pragaiš.

* Ps. 103, 15. 1 Petr. 1, 24.

11. Saulė užteka su tvanku, ir žolė pavysta, ir jos žiedas nukrinta, ir jos grožybė pagenda, taipo ir bagotas savo turte pavys.

12. Išganytas *yra vyras, gundymus ištrivojās; nės kad bus išmėgintas, gyvasties t̄vainiką gaus, kurį Dievas pažadėjęs tiems, kurie jį myl.

* Ap. 3, 19. † 2 Tim. 4, 8.

13. Nei viens te ne sako, kada gundomas yra, Dievo gundomas esās; nesa Dievas, kursai pats ne gal gundomas buti ant pikto, ne gundo nei vieną;

14. Bet kiekvienas gundomas yra, kad nuo savo paties geidulio kusi-namas ir viliojamas yra.

15. Potam, kad geidulis prasidėjęs, pagimdo jis grieką; bet griekas, kad išpildytas yra, *gimdo smertį.

* Rym. 6, 23.

16. Neklajokite, mieli broliai.

17. Kožna gera dovana ir kožna tobula dovana ateiti iš aukšto, nuo šviesybės Tėvo, prie *kurio niera nei jokio perkeitimo nei atsmainymo šviesybės bei tamsybės.

* Mal. 3, 6.

18. Jis *mus gimdė pagal savo valę, per tiesos žodį, kad butumbime pirmonys jo sutvėrimų.

* Jon. 1, 13. 1 Petr. 1, 23.

19. Todėl, mieli broliai, kožnas žmogus t'esie greitas ant klausymo, bet negreitas ant kalbėjimo ir *negreitas ant keršto. *Mok. 5. 7, 9.

20. Nės žmogaus kerštas ne daro, kas po Dievo akim teisu yra.

21. Todėl *atmeskit visokią nečystybę ir dar likusią piktenybę, ir priimkite su lengvybe į jus įčiiepytąjį žodį, kurs gal jūsų dušias išganyti.

* Rym. 13, 12. Kol. 3, 8. † 1 Kor. 3, 6.

22. Bet bukite *darytojais žodžio, ir ne tiktai klausytojais, kad patys savę ne priviliotumbite.

* Mat. 7, 21. Luk. 6, 46. Rym. 2, 13.

23. Nės jei *kas yra klausytojis žodžio, ir ne darytojis, tas lygus yra vyru, apžvalgančiam savo prigimtą veidą zerkole.

* Luk. 6, 47 i. t.

24. Nės apžvalgęs, tuojaus atstoja ir užmiršta, koksai jis buvęs.

25. Bet kurs peržiur į tobuląjį valnybės zokaną, ir *pasiliekti tame, ir ne esti užmirštąs klausytojis, bet įdarytojis, tas išganytas bus savo darbe.

* per. 2, 12. † Jono 13, 17.

26. Bet jei kas tarp jūsų regisi Dievui šlužijęs, ir ne *suvaldo savo liežuvi, bet išvadžioja savo širdį, to Dievo šlužba yra noprošna.

* 1 Petr. 3, 10.

27. Čysta ir neapbiaurinta Dievo šlužba po akim Dievo Tėvo ta yra, siratas ir *našles jų tužboje atlan-kyti, ir neapbiaurintu į nuo sviato išsilaikyti.

* Jėz. 1, 16. 17 ir 58, 6. 7. Mat. 25, 36. † 1 Jono 5, 18.

Perskyrimas 2.

Apie neatbojimą nei šokio nei tokio žmogaus, ir apie netikrą vierą.

Mieli broliai, ne dumokite, buk tikėjimas į Jėzų Kristų, mūsų šlovės Viešpatį, kenčias *atbojimą ar šio-
kio, ar tokio žmogaus. * 3 Maiž. 19, 15.

2. Nėsa jei į jūsų susirinkimą įeitu vyras su aukso žiedu ir su šlovnu rubu; bet įeitu ir vargdienys su nečystu rubu;

3. Ir jus dabetumbite ant to, kurs šlovnu rubu rėdytas, ir tartumbite jam: pasisėskis tu čia gražiai, ir vargdieniui tartumbite: stokis tu ten, arba sėskis šen pas mano kojas;

4. Argi ne tada pikta skirtumą darote savyje ir pastojate neteisiois sudžiomis, taip dumodami?

5. Klausykite, mano mieli broliai, *ar Dievas ne išrinko vargdienius šime sviete, kurie tikėjime bagotais yra ir karalystės dalininkais, kurią į pažadėjęs ji mylintiems?

* 1 Kor. 1, 26, 28. Mat. 5, 3.

6. Bet jus vargdieniui negarbės padarėte. Ar ne bagotieji yra tie, kurie jums nevalę daro ir jus į provą traukia?

7. Ar ne jie bluznija tą gerą vardą, pagal kurį vadinti este?

8. Jei jus karališką zokaną išpildote pagal raštą: mylėk *savo artymą, kaip pats savę, tai gerai darote.

* 3 Maiž. 19, 18.

9. Bet jei *ar šio-
kio ar tokio žmogaus dabo-
jatės, tai grieką darote ir barami este zokano, kaip peržengtojai.

* perk. 1.

10. Nėsa jei kas visą zokaną išpildo, ir susigriešija viename, tas *viso zokano kaltas.

* 5 Maiž. 27, 26. Mat. 5, 19.

11. Nėsa kurs sakęs esti: ne *peržengk venčia-
vonystę; tas ir sakęs: ne užmušk. Jeigu tu ne peržengi venčia-
vonystę, bet užmuši, esi peržengtojis zokano.

* 2 Maiž. 20, 13, 14.

12. Taip o kalbėkite ir taip o darykite, kaip kurie *per zokaną valnybės tur buti sudijami.

* per. 1, 25.

13. Nės *nemieliaširdingą sudą gaus tas, kurs mielaširdingystės ne daręs; bet mielaširdingystė giri-
asi prieš sudą.

* Mat. 5, 7. per. 18, 30, 34.

14. Ką *mačija, mieli broliai, jei kas sakos, tikėjimą turys, ir tačiau ne tur darbų? bau ir gal tikėjimas ji išganyti?

* Mat. 7, 26.

15. Bet *jei brolis arba sesuo nuogu butų ir stokotų dieniško išsilai-
kymo,

* Luk. 3, 11.

16. Ir kas *iš jūsų tartų jiemdvie-
m: Dieve, aprupink judu, pasišildykita, pasisotinkita! bet nieko jiemdvie-
m ne duotumbite, kas kunui privalu yra, ką mačytų tai jiemdvie-
m?

* 1 Jono 3, 18.

17. Šitaipo ir tikėjimas, kad darbų ne tur, negyvas yra iš savęs.

18. Bet galėtų kas sakyti: tu turi tikėjimą, ir aš turu darbus; *parodyk man savo tikėjimą savo darbais, tai ir aš savo tikėjimą tau rodysu savo darbais.

* Gal. 5, 6.

19. Tu tiki, vieną vienatį Dievą esantį; tu gerai darai; ir *velniai tai tik, ir dreba.

*Mat. 8, 29. Mark. 1, 24.

20. Bet ar nori žinoti, tu niekingasis žmogau, tikėjimą be darbų ne gyvą esantį?

21. Ar ne Abraomas, mūsų tėvas, per darbus teisus pastojų, kaip savo *sūnų Izaoką ant altoriaus apieravojo?

*1 Maiž. 22, 9. 12.

22. Čia regi, kad *tikėjimas po draug dirbęs prie jo darbų, ir kad per darbus tikėjimas pilnintėlis pastojęs.

*Ebr. 11, 17.

23. Ir raštas išpildytas yra, tariasis: Abraomas *Dievui tikėjo, ir tai jam ant teisybės prirokuota, ir yra Dievo prieteliu vadintas.

*Rym. 4, 3.

24. Taigi regite, kad žmogus per darbus teisus pastojų, ir ne tik tai per vieną tikėjimą.

25. Taip jau ir kekšė *Raab, ar ne ir ji per darbus teisi pastojų, kaip ji pasludu priėmė ir kitu keliu juodu išleido?

*Joz. 2, 1. Ebr. 11, 31.

26. Nėsa lygiai kaip kunas be dvasės negyvas yra, taip ir *tikėjimas be darbų negyvas esti.

*perkš. 17.

Perskyrimas 3.

Apie gerą ir piktą vartojimą liežuvio.

Mieli broliai, te ne apsiimie kožnas iš jūsų mokytoju būti, ir žinokite, kad mes juo sunkesnį sudą gausime.

2. Nės mes visi tuleropai puolinėjame. Bet kurs ir nei jokiam žodyje ne nusidėsti, tas yra tobulas vyras ir gal visą kuną suvaldyti.

3. Štai, arklius *laikome pažabotus, kad mūsų klausytų, ir valdome visą kuną.

*Ps. 32, 9.

4. Štai, laivai, kačėig taip didi yra, ir didžių vėjų varomi, tačiau pavaldomi mažų styru, katrul valdąs nor;

5. Taip ir liežuvis mažas yra sąnaris ir *tačiau didžius daiktus daro. Štai, maža ugnis, kokią girią uždega?

*Ps. 12, 3 ir 73, 8. 9.

6. Ir liežuvis tiekajau yra ugnis, sietas pilnas neteisybės. Taip yra liežuvis tarp mūsų sąnarių, ir apbiurina visą *kuną ir uždega visą mūsų elgimą, kad nuo peklos uždegtas yra.

*Mat. 15, 11. 18. 19.

7. Nės visa žvėrių prigimtis, ir paukščių, ir žalių, ir marių dyvų nuvaldoma ir suvaldyta yra per žmogišką prigimtį.

8. Bet liežuvį nei viens žmogus ne gal nuvaldyti, tą nepakajuojantį piktumą, *pilną smertiškų nuodų.

*Ps. 140, 4.

9. Juomi liaupsiname mes Dievą Tėvą, ir juomi keikiame mes žmogų, pagal *Dievo veidą sutvertą.

*1 Maiž. 1, 26.

10. Iš tos vienos burnos išeiti šlovinimas ir keikimas. Ne tur taip būti, mieli broliai.

11. Ar išleidž versmė iš vienos skylės saldų ir kartų?

12. Bau ir gal, mieli broliai, pygos medis aliejų, ir vynmedis pygas nešti? taip ir ne gal viens šulinys surą ir saldų vandenį duoti.

13. Kas *yra išmintingas ir išmanas tarp jūsų? tas te rodo savo geru elgimu savo darbus lengvybėje ir išmintyje.

*Epėz. 5, 15.

14. Bet jei turite kartu *pavydėjimą ir barnį savo širdyje, tai nesigirkitės ir ne meluokite prieš tiesą.

*Epėz. 4, 31.

15. Nėsa tai ne esti išmintis, iš aukšto ateinanti, bet žemiška, žmogiška ir velniška.

16. Nėsa kur pavydas ir barnis yra, čia nedavadas ir vieni pikti daiktai.

17. Nės išmintis iš aukšto yra ant pirmo čysta, potam pakajinga, lengva, priima pamokslą, pilna mielaširdingystės ir gerų vaisių, nei vieno ne atbojanti, be veidmainystės.

18. Bet *teisybės vaisius sėjamas yra pakajuje tiems, kurie pakajų laiko.

*Pam. S. 11, 18. Ozėa 10, 12. Ebr. 12, 11. Jėz. 32, 17.

Perskyrimas 4.

Apie kuno geidulus.

Iš ko randasi vaidas ir barnis tarp jūsų? ar ne iš to, iš jūsų geidulių, kurie kariauja *jūsų sąnariuose?

*Rym. 7, 23.

2. Jus esti noringi, ir tuomi ne gaunate; jus ne apkenčiate ir pavydite, ir tuomi nieko ne laimate; jus vaidijatės ir baratės, jus ne turite, todėl, kad ne prašote.

3. Jus *prašote, ir ne gaunate, to-

70*

dėl, kad ne gerai prašote, butent ant to, jeib jus tai savo gaiduliais prarytumbite. *Jėz. 1, 15.

4. Jus venčiavonystės peržengtojai ir peržengtojos, ar jus ne žinote, kad svieto prietelystė yra Dievo neprietelystė? kurs svieto prieteliumi nor buti, tas bus Dievo nepriete-liumi.

5. Arba ar mislijate, raštą nopros-nai sakantį: dvasė, *jusyje gyvenanti, gaidž prieš n'apykantą? *Gal. 5, 17.

6. Bet duoda apstesnę malonę. Todėl raštas sako: Dievas *prieši-nasi pasididžiuojantiems, bet žė-miems duoda malonę.

*Job. 22, 29. Mat. 23, 12. 1 Petr. 5, 5.

7. Taigi bukite Dievui paduoti; *priešsistengkite velniui, tai jis bėgs nuo jūsų.

*Epėz. 6, 12.

8. Artinkitės Dievui, tai jis jums artinas. Čystykite *rankas, jus grie-kininkai, ir †darykite savo širdis čy-stas, jus abejojantieji.

*Jėz. 1, 16. †1 Petr. 1, 22.

9. Bukite *biedni ir dejuokite ir ver-kite; jūsų juokai te persiverčia į verksmą, ir jūsų džiaugsmas į smut-nybę.

*Mat. 5, 4.

10. Pasizeminkitės *po Dievo akių, tai jis jus paaukštįs.

*1 Petr. 5, 6.

11. Ne *apkalbėkite kits kitą, mieli broliai; kurs savo brolių apkalba ir †sudija savo brolių, tas apkalba zo-kaną ir sudija zokaną. Bet jei tu zokaną sudiji, tai ne esi darytojis zokano, bet sudžia.

*1 Petr. 2, 1. †Rym. 2, 1.

12. Viens vienintėlis yra zokano davėjas, tas gal išganyti ir pražu-dyti. Kas *tu esi, kurs kitą sudiji?

*Rym. 14, 4, 13.

13. Nugį jus, kurie *dabar sakote: šiandien arba rytoj eisime į šį arba tą miestą ir pasilikime ten metus, kupčiausime ir versimės; *Pam. S. 27, 1.

14. Kurie jus ne žinote, kas rytoj nusiduos. Nės kas yra jūsų gyvas-tis? Garas *yra, kurs mažą va-landą patenka, bet potam pragaišta.

*Job. 7, 7.

15. Už tai reikėtų jums sakyti: jei Viešpats *nor, ir mes gyvi pa-silikime, norime šį arba tą daryti.

*Darb. 18, 21.

16. Bet dabar giriatės savo pasidi-

džiavime. Visas *toksai gyrius yra piktas.

*1 Kor. 5, 6.

17. Nės kurs *žino ger daryti, ir ne daro, tam tai griekas.

*Luk. 12, 47.

Perskyrimas 5.

Apie bagotystės nickystę, apie kantrų kentėjimą ir galinčią maldą.

Vei, jus *bagotieji, verkite ir raudo-kite dėl savo bėdos, ant jūsų atei-siančios.

*Pam. S. 11, 28. Luk. 6, 24.

2. Jūsų bagotystė supuvusi, jūsų *rubai kandžių ėdami.

*Mat. 6, 20.

3. Jūsų auksas ir sidabras surudijo, ir jų rudis bus jums ant liudymo, ir jūsų kunus es, kaip ugnis. Jus sau skarbus surinkote paskiausiose dienose.

4. Štai, darbininkų *alga, kurie jūsų laukus nuvalė, ir jūsų nutraukta yra, ta šauk; ir piovejų šauksmas iškako į ausis Viešpaties Zebaot.

*3 Maiž. 19, 13.

5. Jus *linksmybėje gyvenote ant žemės ir paleistuvavote ir savo širdis penėjote, kaip dienai pamušimo.

*Luk. 16, 19, 23.

6. Jus prasudijote teisųjį *ir užmu-šėte, ir jis jums ne pasistengs.

*per. 2, 6.

7. Taigi *bukite kantrus, mieli bro-liai, iki Viešpaties atėjimui. Štai, laukininkas lauk brangiojo žemės vaisiaus ir kantrus dėl to yra, iki sulaukęs ankstybą ir vėlybą lietu.

*Luk. 21, 19. Ebr. 10, 36.

8. Bukite ir jus kantrus ir stiprin-kite savo širdis; nėra *Viešpaties atėjimas arti yra.

*1 Petr. 4, 7.

9. Ne dusaukite prieš kits kitą, mieli broliai, kad jus ne butumbite pražudyti; *štai, sudžia už durų.

*Mat. 24, 33.

10. Imkite, mano *mieli broliai, ant kentėjimo ir kantrumo paveikslo prarakus, kurie jums kalbėjo vardan Viešpaties.

*Mat. 5, 12.

11. Štai, mes vadiname išganytin-gais, kurie ištrivojo. Jobo *kan-trumą jus girdėjote, ir Viešpaties galą jus regėjote; nėra †Viešpats yra mielaširdingas ir susimilštąs.

*Job. 1, 21, 22. †Ps. 103, 8.

12. Bet pirm visų daiktų, mano broliai, ne *prisiekite, nei prie dan-gaus, nei prie žemės, neigi jokią kitą prysiegą. Bet te esie jūsų žo-

dis je (taip), kas je (taip) yra, ir ne, kas ne yra, kad jus ne įpultumbite į veidmainystę.

* Mat. 5, 34 i. t.

13. Jei kas kenčia tarp jūsų, tas te meldies; jei kas yra linksmos širdies, tas *te giesti psalmus.

* Epėz. 5, 19. Kol. 3, 16.

14. Jei kas serga, tas te vadina susirinkimo vyresniusius pas savę ir te meldžia už savę ir *tesiduoda pasimostyti su aliejumi vardan Viešpaties.

* Mark. 6, 13.

15. Ir tikėjimo malda gelbės ligonį, ir Viešpats jį atkels; ir jei *susigriešijęs, tai jam bus atleista.

* Jėz. 33, 24.

16. Išsipažinkite kits kitam savo griekus ir melskitės už kits kitą,

kad pasveiktumbite. Teisiojo *malda daug gal, jei širdinga.

* Ps. 145, 48. 1 Jon. 3, 22.

17. Eliošius buvo žmogus lygiai kaip mes, ir *jis meldė malda, kad ne lytų; ir ne lijo ant žemės tris metus ir šešis mėnesius.

1 Kar. 17, 1. Luk. 4, 25.

18. Ir jis *vėl meldės; ir dangus davė lietaus, ir žemė atnešė savo vaisius.

* 1 Kar. 18, 42, 45.

19. Mieli broliai, jei *kas jūsų nuklystų nuo tiesos, ir jį kas atgrąžintų,

* Mat. 18, 15.

20. Tas te žino, kad kas griekininką atgrąžinęs nuo klajojimo jo kelio, tas *išgelbėjo dušią nuo smerties, ir uždengs griekų daugybę.

* Rym. 11, 14. 1 Kor. 9, 22. 1 Tim. 4, 16.

Gromata švento Judo.

Pagraudėnimas, pasilikti prie ėysto pamokslų ir elgimo.

Judas, tarnas Jėzaus Kristaus, bet brolis *Jokubo, pavadintiems, kurie pašvęsti yra nuo Dievo Tėvo ir įpalaikyti Kristuje Jėzuje.

* Luk. 6, 16. † Jon. 17, 11, 12.

2. Dieve, duok jums daug mielaširdingystės ir pakajaus ir meilės.

3. Jus mylimieji, kaip aš ketėjau jums rašyti apie musų visų išganymą, rodėsi man reikiant, jus su gromatomis graudenti, kad jus *kovotumbite už viera, kuri vieną kartą duota šventiems.

* Pil. 1, 27. 1 Tim. 1, 18.

4. Nės keli žmonės podraug įsišlaistė, kurie jau pirm čėsų užrašyti yra ant tokios koravonės; tie yra bedieviai, ir Dievo malonę ant išdykimo vartoja, ir *užsigina Dievo ir musų Pono Jėzaus Kristaus, to vienatijo Viešpataujančio.

* Tit. 1, 16.

5. Bet aš noru jums priminti, kad žinotumbite vieną kartą tai, kad *Viešpats, kaip žmonės iš Egipto gelbėjo, antrą į kartą nužudė tus, kurie ne tikėjo.

* 1 Kor. 10, 9. † 4 Maiž. 14, 37.

6. Ir angelus, kurie *savo kunigaikštystę ne palaikė, bet prastojo savo gyvenimą, palaikė sudui didžios dienos amžiniais įtryšiais tamsybėje.

* Jon. 8, 44. † 2 Petr. 2, 4.

7. Kaip ir *Sodoma ir Gomora ir miestai, aplink esantieji, kurie lygiu budu, kaip šie, kekšavo ir ėjo

paskui kitą kuną, paveikslui statyti yra ir kenčia amžinos ugnies muką.

* 1 Maiž. 19, 24.

8. Situogi *budu ir šie sapnoriai, kurie kuną apbiaurina, bet vyriausybės paniekina ir aukščiausioje įgarbėje esančius bluznija.

* 2 Petr. 2, 10. † 2 Maiž. 22, 28.

9. Bet *Mikelis, vyriausias angelas, kaip su velniu vaidijosi ir su juomi kalbėjo dėl Maižėšiaus lavono, ne driso daryti bluznijimo suda, bet tarė: Viešpats įte barie tavę.

* Dan. 12, 1. Apr. 12, 7. † Sak. 3, 2.

10. Bet *šie bluznija, apie ką jie nieko nežino; bet ką iš prigimimo numano, tame jie prapuola kaip neprotingi galvijai.

* 2 Petr. 2, 12.

11. Bėda jiems! nėra jie eina *Koyno keliu ir įpuola į Balaamo klajojimą naudos dėl, ir prapuola **maište Korės.

* 1 Maiž. 4, 8, 11. † Apr. 2, 14, s.

** 4 Maiž. 16, 1, 31, s.

12. Šie biauressčiai lėbuoja iš jūsų meilės večerių be gėdos, ganosi patys; jie yra debesiai be vandens, vėjo šen ir ten varomi; padžiuvę nevaisingi medžiai, du kartu pamirę ir iš šaknių išversti;

13. Baisios *marių vilnys, savo pačių gėdą išputojančios, klajojančios žvaigždės, kurioms užlaikyta tamsybės ukana amžinai.

* Jėz. 57, 20.

14. Bet apie tokius prarakavęs *ir Enokas, sekmasis nuo Adomo, ir taręs:

štai, Viešpats tateiti su daug tukstančiais šventųjų, * 1 Maiž. 5, 18. † Dan. 7, 10.

15. Idant sudytų visus, ir koravotų visus bedievius, dėl visų darbų jų bedieviško elgimo, kuomi nusidėjo, ir dėl viso pikto, ką *kalbėjo prieš jį bedieviški griekininkai.

* 1 Zom. 2, 3. Mal. 3, 13.

16. Šie murmena ir skundžiasi visados, pagal savo geidulius elgdamies; ir *jų burna iš didžio kalba, didei atbodami iškeltų žmonių, naudos dėlei.

* Ps. 17, 10.

17. Bet jus, mano mylimieji, atsiminkite tų žodžių, kurie pirm to sakyti yra Apaštalų mūsų Pono Jėzaus Kristaus,

18. Kaip jie jums sakė, kad *paskiausiame čėse bus apjuoktojų, kurie pagal savo pačių pageidimus bedieviškai elgiasi. * 1 Tim. 4, 1. 2 Tim. 3, 1. 2 Pet. 3, 3.

19. Šitie yra, kurie atsiskyrimus *daro, kuniški, dvasės ne turintieji.

* Patn. S. 18, 1.

20. Bet jus, mano mylimieji, *pasibudavokitės ant savo švenčiausios vjeros per Šventą Dvasę, ir melskitės,

* perkš. 3. Kol. 1, 23. per. 2, 7.

21. Ir išsilaikykite Dievo meilėje, ir laukite *mielaširdingystės mūsų Pono Jėzaus Kristaus, ant amžinos gyvatos.

* Tit. 2, 13. 2 Petr. 3, 12.

22. Ir laikykite tą skirtumą, kad jus kelių susimiltumbite,

23. Bet kitus su *baime išganytum-bite ir iš tūgnies ištrauktumbite, ir n'apkęskite apbiaurintą kuno rubą.

* Rym. 11, 14. † Amos 4, 11. Sak. 3, 2. Jok. 5, 19, 20. Jėr. 64, 6.

24. Bet tam, kurs jus apsaugoti gal nuo nusidėjimo ir statyti po akių savo šlovės nebartinus su džiaugsmu,

25. Tam *Dievui, kurs viens išmin-tingas yra, mūsų Išganytojui, t'esie garbė ir šlovė ir galybė ir macis, dabar ir ant visų amžių. Amen.

* Rym. 16, 27. 1 Tim. 1, 17.

Apreiškimas švento Jono, Dievo mokįto.

Perskyrimas 1.

Paslėptinė septynių liktorių ir žvaigždžių.

Šis yra apreiškimas Jėzaus Kristaus, kurį *jam Dievas davė, savo tarnams parodyti, kas ne po ilgo tur nusiduoti, ir išguldė tįj, ir siuntė per savo angielą savo tarnui Jonui;

* Jon. 3, 32. † per. 22, 16.

2. Kurs *liudijo Dievo žodį ir liudymą apie Jėzų Kristų, ką jis regėjo.

* per. 6, 9.

3. Išganytas *yra tas, kurs skaito, ir kurie klauso prarakavimo žodžių, ir palaiko, kas tame parašyta; nės čėsas arti tįyra. * per. 22, 7. † Rym. 13, 11. 1 Petr. 4, 7.

4. Jonas septyniems susirinkimams Azioje: malonė t'esie su jumis ir pakajus nuo to, *kurs yra, ir kurs buvo, ir kurs ateiti, ir nuo tseptynių dvasių, kurios yra ties jo sostu;

* 2 Maiž. 3, 14. Ebr. 13, 8. † Jėz. 11, 2.

5. Ir nuo Jėzaus Kristaus, kurs yra viernas *liudininkas, ir tpirmgimys iš numirusių, ir kunigaikštis **karalių ant žemės; kurs ttmus mylėjo ir mazgojo nuo griekų savo krauju,

* per. 3, 14. † Darb. 26, 23. a. ** Gal. 2, 20. † Ebr. 9, 14. a.

6. Ir padarė *mus karaliais ir kunj-

gais po akim Dievo ir savo Tėvo: tam t'esie garbė ir stiprybė nuo amžių iki amžių. Amen.

* per. 5, 10. 1 Petr. 2, 5, 9.

7. Štai, jis ateiti su debesimis, ir regės jį visos akys, ir kurie *į jį durė, ir kauks visos žemės giminės. Beje, Amen.

* Sak. 12, 10. Jon. 19, 37.

8. Aš *esmi A ir O, pradžia ir galas, taria Viešpats, kurs yra, ir kurs buvo, ir kurs ateiti, Visogaljis.

* Jėz. 41, 4 ir 48, 42. per. 22, 13.

9. Aš Jonas, kurs taipojau jūsų brolis ir draugas varge esmi ir karalystėje ir *kantrume Jėzaus Kristaus, buvau saloje, kuri vadinama Patmos, dėl Dievo žodžio ir dėl liudymo Jėzaus Kristaus.

* Rym. 8, 17.

10. Aš buvau dvasėje Viešpaties dienoje, ir girdėjau už savęs didį balsą, kaip kokios trubos.

11. Tas tarė: aš *esmi A ir O, Pirmasis ir Paskutinis. Ir ką tu regi, tai rašyk į knygas ir siųsk susirinkimams Azioje, į Epėzą, į Smyrną, ir į Pergamą, ir į Tyatyrą, ir į Sardį, ir į Piladelpiją, ir į Laodicęą. * per. 22, 13.

12. Ir aš atsikreipiau regėti to balso.

su manimi kalbančio. Ir atsikreipęs išvydau septynis aukso liktorius.

13. Ir *viduje tarp tų septynių liktorių vieną, ūtas buvo žmogaus sunui lygus, tas buvo apvilktas ilgu rubu ir apjuostas aplink krutinę aukso juosta.

* per. 2, 1. † Ežek. 1, 26.

14. Bet jo galva ir jo plaukai buvo balti, kaip balta vilna, kaip sniegas, ir jo *akys kaip ugnies liepsna,

* per. 2, 18.

15. Ir jo kojos lygiai kaip skaitvaris, pečiuje žerplėjas, ir jo balsas kaip didžio vandens ūžimas.

16. Ir turėjo septynes žvaigždes savo dešinėje rankoje, ir iš jo burnos išėjo aštrus kardas, dviem ašmenim piaužas, ir jo veidas žibėjo kaip šviesi saulė.

17. Ir jį išvydęs, puoliau jam į kojas kaip numiręs, ir jis uždėjo savo dešinę ranką ant manęs ir tarė man: nesibijokis, aš esmi Pirmasis ir Paskutinis,

18. Ir *Gyvasis; aš buvau numiręs, ir štai, aš esmi gyvas nuo amžių iki amžių, ir turu raktus peklos bei smerties.

* Rym. 6, 9.

19. Rašyk, ką regėjęs, ir kas yra, ir kas *turės potam nusiduoti,

* per. 4, 1 i. t.

20. Paslėptinę septynių žvaigždžių, kurias regėjai mano dešinėje rankoje, ir septynis aukso liktorius. Septynios žvaigždės yra angielai *septynių susirinkimų, ir septyni ūliktoriai, kuriuos tu regėjai, yra septyni susirinkimai.

* Mal. 2, 7. † Zak. 4, 2.

Perskyrimas 2.

Keturių gromatos, netikrą viengą draudžiančios ir tvirtybę įgraudenančios.

Ir angielui susirinkimo Epėze rašyk: tai sako ansai *laikąs septynes žvaigždes savo dešinėje, vaikščiojąs viduje tarp septynių aukso liktorių:

* per. 1, 16. 20.

2. Aš žinau tavo darbus bei tavo pročę bei tavo kantrumą, ir tavę ne galintį kęsti piktųjų, ir *mėginai tus, kurie sakosi, esą apaštalais, tuomi nebudami, ir juos melagiais išradai,

* 1 Jono 4, 1. 2.

3. Ir nukenti ir kantrumo turi, ir dėl mano vardo dirbai ir *ne pailsai.

* Gal. 6, 9. Ebr. 12, 3, 5.

4. Bet tai prieš tavę turu, kad pirmąją meilę pametei.

5. Minėk, nuo ko atpuolei, ir pri-siversk ir daryk pirmuosius darbus. Bet jei ne, ateisu tau veik ir tavo liktorių pastamsu iš jo vietos, jei ne prisiverti.

6. Bet tai turi, kad tu nekenti Nikolaitų *darbų, kurių ir aš ne-kenčiu.

* perkš. 15.

7. Kas *ausių tur, tas te klauso, ką Dvasė susirinkimams sako: kas pergal, tam duosu valgyti nuo gyvasties medžio, Dievo rojuje esančio.

* Mat. 11, 15.

8. Ir angielui susirinkimo Smyrne rašyk: tai sako Pirmasis *ir Paskutinis, kursai buvo numiręs ir vėl gyvas pastojo:

* per. 1, 8 ir 17, 18.

9. Aš žinau tavo darbus bei tavo vargą bei tavo neturtą, (bet bago-tas esi), bei bluznijimą tų, kurie sa-kos esą Žydais, ir ne yra, bet *yra šėtono mokykla.

* per. 3, 9.

10. Nesibijok to nieko, ko ken-tėsi; štai, velnias kelis jūsų į kalėji-mą įmes, jeib gundyti butumbite, ir vargo turėsite dešimt dienų. †Buk viernas iki smerties, tai duosu tau gyvasties vainiką.

* Mat. 10, 28. † Apr. 3, 11.

11. Kas ausių tur, tas te klauso, ką Dvasė susirinkimams sako: kas pergal, tam ne bus iškada nuo antro-jo smerties.

12. Ir angielui susirinkimo Perga-moje rašyk: tai sako *turįs aštrų-jį, dviem ašmenimi piauçantį kardą.

* per. 1, 16.

13. Aš *žinau, ką tu darai ir kur tu gyveni, kur ūšėtono sostas yra; ir nusitvėręs laikaisi prie mano var-do ir mano vieros ne užsigynei tose dienose, kuriose Antipas, mano vier-nas liudininkas, pas jus nužavėtas yra, kur šėtonas gyvena.

* per. 13, 2. † per. 3, 8.

14. Bet mažumą ką turu prieš ta-vę, kad tu tenai turi besilaikančių prie pamokslo *Balaamo, kursai mo-kino per Balaką, papiktinimą pada-ryti po akių vaikų Izraelio, valgyti balvonų apieryų bei kekšauti.

* 4 Maiž. 23, 1 ir 31, 16. 2 Petr. 2, 15. Jud. 11.

15. Taipojau ir turi besilaikančių prie Nikolaitų *pamokslo; to ne-kenčiu.

* perkš. 6.

16. Persiversk; bet jei ne, tai veik tau ateisu, ir su *jais karausu kar-du savo burnos.

* per. 19, 15, 21.

17. Kas ausių tur, tas te klauso, ką Dvasė susirinkimams sako: kas pergal, tam duosu valgyti paslėptos Manos, ir duosu jam gerą liudymą, ir su liudymu naują vardą rašytą, kurio nei vienas ne pažįsta, kaip jį gaunąsis.

18. Ir angelui susirinkimo Tyatyros rašyk: tai sako Dievo Sunus, turįs akis *kaip ugnies liepsną, ir jo kojos lyg kaip skaitvaris.

* per. 1, 14, 15.

19. Aš *žinau tavo darbus ir tavo meilę ir tavo šlužbą ir tavo tikėjimą ir tavo kantrumą, ir kad juo ilgiaus, juo daugiau darai;

* per. 2, 2.

20. Bet mažumą ką turu prieš tavę, kad duodi moteriškai Jėzabėlei, *kuri sakosi esanti prarakienė, mokinti ir mano tarnus išvadžioti, kekšauti †bei balvonų apieras valgyti.

* 1 Kar. 16, 31. † perkš. 14.

21. Ir aš čėso jai daviau, kad *prisiverstų nuo savo kekšystės, ir ji ne prisiverčia.

* Rym. 2, 4.

22. Štai, aš ją metu į lovą, ir kurie *su ja venčiavonystę peržengė, į didį vargą, jei ne prisiverčia nuo savo darbų.

* per. 18, 9.

23. Ir jos vaikus į smertį užmušu. Ir ištirs visi susirinkimai, kad aš esmi perbandąsis inkstus bei širdis, ir duosu *kožnam jųsų pagal jųsų darbus.

* Rym. 2, 6 ir 14, 12.

24. Bet jums sakau bei kitiems, Tyatyroje esantiems, kurie ne tur tokio pamokslo, ir kurie ne pažino šėtono gilybę, (anot jų žodžio:) aš *ne užmesu jums kitos naštos.

* Darb. 15, 28.

25. Tačiau ką turite, laikykite, iki man ateinant.

* per. 3, 11.

26. Ir kas pergal bei laiko mano darbus iki galui, *tam valę duosu ant pagonų;

* Ps. 2, 8 ir 49, 15.

27. Ir jis *juos ganyt geležine rykšte, ir kaip puodžiaus ryką juos †sukuls;

* per. 12, 5. † Ps. 18, 39.

28. *Kaip ir aš nuo savo Tėvo gavau, ir duosu jam aušros žvaigždę.

* Luk. 22, 29.

29. Kas *ausių tur, tas te klauso, ką Dvasė susirinkimams sako.

* per. 2, 7.

Persyrimas 3.

Trys gromatos, kuriose uždraudimas veidmainystės bei pasileidimo.

Ir angelui susirinkimo Sardyje rašyk: tai sako turįs *Dievo dvasės ir septynes žvaigždes: aš žinau tavo darbus; nėra vardą turi, buk gyvas esąs, ir negyvas esi.

* per. 1, 4, 16.

2. Buk *budrus ir padrutįk kitą, kas jau miršta; nėra tavo darbus netikrus radau po Dievo akių.

* perkš. 19.

3. Taigi minėk, kaip gavai ir gir-dėjai, ir laikyk ir prisiversk. Jei *ne budėsi, aš ateisu ant tavęs, kaip antai vagis, ir nežinosi, kuria adyną aš ant tavęs ateisu.

* 1 Tes. 5, 2, 6.

4. Irgi ne daug vardų turi Sardyje, kurie savo rubus ne ištepė, ir jie su manimi vaikščios *baltuose rubuose; nės jie to verti.

* per. 4, 4.

5. Kas pergal, tas *bus aprėdytas baltais rubais, ir aš jo vardą ne išgesysu iš gyvasties †knygų, ir jo vardą išpažįsu po akim mano Tėvo bei po akim jo angelų.

* Luk. 13, 8. † Pil. 4, 3.

6. Kas ausių tur, tas te klauso, ką Dvasė susirinkimams sako.

7. Ir angelui susirinkimo Piladelphioje rašyk: tai sako *Šventasis, Teisusis, kursai tur Dovojo raktą, kursai atrakina, ir nei vienas ne užrakina, †kurs užrakina, ir nei vienas ne atrakina:

* Jėz. 22, 22. Luk. 1, 32. † Job. 12, 14.

8. *Aš žinau tavo darbus. Štai, daviau pirm tavęs atviras duris, ir nieks ne gal jas užrakinti; nėra tu maž sylos turi ir mano žodį palai-kei ir mano vardo ne užsigynei.

* per. 2, 2, 9. 1 Tes. 1, 3.

9. Štai, aš duosu *iš šėtono mokyklos, kurie sakos, esą Žydai, ir to niera, bet meluoja. Štai, aš padarys, kad jie ateis ir melsis prie tavo kojų ir išpažįs, kad aš tavę mylėjau.

* per. 2, 9.

10. Kadangi tu palaikai žodį mano kantrumo, ir aš *tavę palaikysu nuo adynos pagundymo, ateisiančio ant viso svieto apskritumo, gundyti gyvenančius ant žemės.

* 2 Petr. 2, 9.

11. Štai, ateimi *veik; laikyk, ką turi, kad nieks ne imtų tavo †vaiknią.

* Pil. 4, 5. per. 1, 3. † per. 2, 10.

12. Kas pergal, tą padarysu stulpu mano Dievo bažnyčioje, ir ne išeis daugiaus; ir rašysu *ant jo mano Dievo vardą bei naujos Jėruzalės vardą, mano Dievo miesto, kuri iš dangaus žemyn ateiti nuo mano Dievo, ir mano vardą naujajį.

* per. 2, 17 ir 14, 1 ir 22, 4.

13. Kas ausių tur, tas te klauso, ką Dvasė susirinkimams sako.

14. Ir angielui susirinkimo Laodicėjoje rašyk: tai *sako Amen, viernas ir teisus liudininkas, pradžia Dievo sutvėrimo:

* Jėz. 65, 16.

15. Aš *žinau tavo darbus, kad nei šaltas, nei šiltas esi; ak, kad būtumbei ar šaltas, ar šiltas!

* per. 3. 1.

16. Bet kadangi drungnas esi, ir nei šaltas, nei šiltas, išspiausiu tavę iš savo burnos.

17. Tu sakai: aš *esmi bagotas ir viso pilnas esmi abelnai ir nieko ne privalau, ir ne žinai esi biednas ir vargingas, ubagas, aklas ir nuogas.

* Ozėa 11, 8. 1 Kor. 4, 8.

18. Aš tau rodiju, *kad aukso pirkumbei iš manęs, ugnimi čystyto, kad pralobtumbei, bei taltu rubu kad apsilviktumbei, kad ne pasirodytų tavo nuogystės gėda, ir tepk savo akis akių mostimi, jeib matytumbei.

* 1 Petr. 1, 7. † per. 16, 15.

19. Kurius *myliu, tus baru ir baudžiu. Taigi buk sukurs ir prisiversk.

* Job. 5, 17. Pam. S. 3, 11. 12. Ebr. 12, 5, 6. Jok. 1, 12.

20. Štai, aš *stoviu už durų ir tuzgenu. Jei tkas mano balso išgirs ir duris atvers, pas **tą įeisu ir vakarienę su juomi laikysu, ir jis su manimi.

* Aukš. S. 5, 2. † Luk 12, 37. ** Jono 14, 23.

21. Kas pergal, tam *duosu sėdėti su manimi ant savo sosto, kaip aš pergalėjau ir sėdausi su savo Tėvu ant jo sosto.

* Mat. 19, 28.

22. Kas ausių tur, tas te klauso, ką Dvasė susirinkimams sako.

Perskyrimas 4.

Antras regėjimas apie sostą šlovės ir garbės Tėvo.

Potam regėjau, ir štai, durys buvo atvertos danguje, ir *pirmasis balsas, kurį girdėjęs buvau su manim kalbant, kaip truba, tarė: kopk šen, aš tau parodysiu, kas po šio bus.

* per. 1, 10.

2. Ir tuojuau dvasėje radausi. Ir

štai, sostas buvo pastatytas danguje, ir ant sosto sėdėjo vienas.

3. Ir sėdįsis lygus buvo kaip akmenėlis Jaspis ir Sardis; ir *dangaus juosta buvo aplink sostą, žiurint lygi Smaragdui.

* Ezėk. 1, 28.

4. Ir *aplink tą sostą buvo dvidešimt ir keturi sostai, ir ant tų sostų sėdėjo dvidešimt ir keturi vyresnieji, baltais rubais apvilkti ir turj ant savo galvų aukso vainikus.

* per. 11, 16.

5. Ir iš to sosto išėjo žaibai, perkunai bei balsai; ir *septyni žiburiai ugnimi degė ties tuo sostu, kurios yra septynios Dievo dvasės.

* Ezėk. 1, 13. Sak. 4, 2.

6. Ir ties tuom sostu buvo *stiklinis ežeras, lygus kristolui; ir viduryje sosto bei aplink sostą keturios žvėrys, pilnos akių pryšakyje ir užpakalyje.

* per. 15, 2.

7. Ir *pirmoji žvėris buvo lygi liutui, ir antroji žvėris buvo lygi veršiui, ir trečioji turėjo gymį, kaip žmogus, ir ketvirtoji žvėris lygi lekiančiam ereliui.

* Ezėk. 1, 10.

8. Ir kožna tų keturių žvėrių turėjo po šešis sparnus aplinkui, ir buvo viduryje pilnos akių, ir ne turėjo nei jokios atilsies nei dieną, nei naktį, ir tarė: Šventas, *Šventas, Šventas Dievas, Viešpats, Visagaljasis, kurs buvo, ir kurs yra, ir kurs ateina.

* Jėz. 6, 3.

9. Ir toms žvėrimis duodant šlovę bei garbę bei dėkavonę sėdinčiam ant sosto, gyvu esančiam nuo amžių iki amžių,

10. Puola *dvidešimt ir keturi vyresnieji po akių to, ant sosto sėdinčio, ir meldžiasi to, kurs gyvas yra nuo amžių iki amžių. Ir savo vainikus meta ties sostu ir taria:

* per. 5, 14.

11. Viešpatie, tu vertas esi imti šlovę bei garbę bei stiprybę; nės *tu visus daiktus sutvėrei, ir per tavo valę jie savo butybę tur ir sutverti yra.

* Darb. 17, 24. Epėz. 3, 9. Kol. 1, 16.

Perskyrimas 5.

Kristus, liutas ir avinėlis, nauja giesmė garbinami.

Ir aš regėjau dešinėje ant sosto sėdinčio knygas, *rašytas iš vidaus ir iš viršaus, t užpečvietytas septyniomis pečvietėmis.

* Ezėk. 2, 9. 10. † Jėz. 29, 11. Dan. 12, 4.

2. Ir regėjau drutą angielą, sakantį didžiu balsu: kas yra vertas, tas knygas atverti, bei pečvietes atplėsti?

3. Ir nei vienas, nei danguje, nei ant žemės, nei po žeme ne galėjo tas knygas atverti, nei žiurėti į jas.

4. Ir aš verkiau labai, kad nei vienas ne buvo vertas išrastas, tas knygas atverti ir skaityti, neigi į jas žiurėti.

5. Ir vienas anų vyresniųjų tarė man: ne verk! Štai, *pergalėjo liutas, kursai yra iš giminės Judo, Dovidio †šaknis, atverti knygas, bei atplėsti jų septynes pečvietes.

* 1 Maiž. 49, 9. 10. † Jėz. 11, 1. 10.

6. Ir aš regėjau, ir štai, viduje sosto bei anų keturių žvėrių ir viduje vyresniųjų stovėjo Avinėlis, kaip butų nužavintas, ir turėjo septynis ragus bei septynes *akis, kurios yra septynios Dievo dvasės, siųstos į visas žemes.

* Sak. 3, 9 ir 4, 10.

7. Ir jis atėjęs ėmė knygas iš dėšinės to, ant *sosto sėdinčio. *per. 4, 2.

8. Ir jam knygas imant, anos keturios žvėrys bei dvidešimts ir keturi vyresnieji puolė ties Avinėliu, ir kožnas turėjo arpas bei aukso bliudus, pilnus smilkamų žolių, tokiai yra šventųjų maldos.

9. Ir naują giesmę giedodami, tarė: tu vertas esi, imti knygas bei atplėsti jų pečvietes; nėra tu esi nužavintas, ir mus *Dievui atpirkai savo krauju, iš visokių giminių bei liežuvių bei žmonių bei pagonų,

* Darb. 20, 28.

10. Ir *padarei mus mūsų Dievui karaliais bei kunjgais; ir mes busime karaliai ant žemės. *per. 1, 6 ir 20, 6 ir 22, 5.

11. Ir aš regėjau ir išgirdau balsą daugumo angielų aplink sostą bei aplink anas žvėris bei aplink vyresniusius, ir jų skaitlius buvo daug *tukstant kartų tukstančių;

* Ps. 68, 18. Dan. 7, 10.

12. Ir tarė didžiu balsu: Avinėlis *nužavintasis vertas yra imti stiprybę ir bagotystę ir išmintį ir drutybę ir garbę ir šlovę ir liaupsę!

* per. 4, 11.

13. Ir visą sutvėrimą, esantį danguje bei ant žemės bei po žeme bei mariose, ir vis, kas juose yra, girdėjau sakant: Sėdinčiam ant sosto bei Avinėliui te esie liaupsė bei

garbė bei šlovė bei valdžia nuo amžių iki amžių!

14. Ir *keturios žvėrys tarė: Amen. Ir dvidešimt ir keturi vyresnieji parpuolę meldėsi to, †kursai gyvas yra nuo amžių iki amžių.

* per. 19, 4. † per. 4, 9. 10.

Perskyrimas 6.

Apie atplėsimą šešerių pečviečių.

Ir aš *regėjau, kad Avinėlis pečviečių vieną atplėšė; ir girdėjau keturių žvėrių †vieną sakančią, lyg perkuno balsu: eikš ir pažiurėk!

* per. 5, 5. 6. 7. † per. 4, 7.

2. Ir aš regėjau, ir štai, baltas *arklys, ir ant to sėdįsis turėjo kilpinį; ir jam buvo duotas vainikas, ir jis išėjo pergalėdamas, ir kad daugiaus pergalėtų.

* Sak. 6, 3.

3. Ir kaip antrą pečvietę atplėšė, girdėjau *antrą žvėrį sakančią: eikš ir pažiurėk!

* per. 4, 7.

4. Ir *išėjo kits arklys, tas buvo raudonas, ir ant jo sėdinčiam buvo duota, pakajų atimti nuo žemės ir kad kiti kitus nužavintų; ir jam buvo duotas didis kardas.

* Sak. 6, 2.

5. Ir kaip trečią pečvietę atplėšė, girdėjau *trečią žvėrį sakančią: eikš ir pažiurėk! Ir aš regėjau, ir štai, juodas arklys, ir ant jo sėdįsis turėjo svarčius savo rankoje. *per. 4, 7.

6. Ir išgirdau balsą tarp tų keturių žvėrių sakančią: kviečių saikas už vieną grašį, ir trys miežių saikai už vieną grašį; ir aliejų bei vyną ne pažeisk.

7. Ir kaip ketvirtą pečvietę atplėšė, išgirdau balsą ketvirtos žvėries, sakančią: eik ir pažiurėk!

8. Ir aš regėjau, ir štai, arklys palvas, ir ant jo sėdįs vardu buvo smertis, ir pekla ėjo paskui jį. Ir duota buvo jiemsdviejim valė, nužavinti ketvirtą dalį ant žemės kardu bei badu ir smerčiu bei žvėrimis ant žemės.

9. Ir kaip penktąją pečvietę atplėšė, regėjau po altoriaus dušias tų, kurie nužavinti buvo dėl Dievo žodžio ir dėl liudymo, kurį jie turėjo.

10. Ir jie *šaukė didžiu balsu, tardami: Viešpatie, tu šventasis ir teisusis, †ikikoliai tu ne sudijai, nei atkeršijai mūsų kraują ant tų, kurie ant žemės gyvena?

* L. uk. 8, 7. † Ps. 35, 17.

11. Ir duotas *buvo kožnam jų bal-tas rubas, ir buvo jiems sakytą, kad dar ilsėtus trumpintėlį čėsą, iki pilnai prisidėtų jų draugai ir broliai, kurie taipojau dar busią nužavinti, lyg kaip jie.

* per. 3, 5.

12. Ir aš regėjau, jį šeštą pečvietę atplėšiant; ir štai, pastojo didis žemės padrebėjimas, ir saulė *pastojo juoda, kaip ašutinis žakas, ir mėnuo buvo kaip kraujas.

* Joel. 2, 10. 31 ir 3, 15.

13. Ir dangaus žvaigždės puolė ant žemės, lyg kaip pygmedis savo pygas nukrečia, didžio vėjo pajudjtas.

14. Ir *dangus išsisplėtė, lyg knygos atveriamos, ir visi kalnai bei salos buvo pajudintos iš savo vietų.

* Ps. 102, 26. Ebr. 1, 12. 13.

15. Ir karaliai ant žemės bei vyriausieji bei bagotieji bei kareivių vyresnieji bei galingieji bei visi bernai bei visi valnieji slėpėsi giliose duobėse bei uolose prie kalnų,

16. Tardami *kalnams bei uoloms: užgriukite mus ir paslėpkit mus nuo akių to, kursai ant sosto sėd, ir nuo Avinėlio keršto;

* Ozėa 10, 8. Luk. 23, 30.

17. Nėsa *atėjo didė diena jo keršto, ir kas gal išstovėti?

* Jėz. 13, 6. Zep. 1, 14.

Perskyrimas 7.

Susirinkimo palinksminojimas smutname čėse.

Ir potam regėjau keturis angelus stovint ant keturių žemės kampų, tie *laikė keturis žemės vėjus, kad ne pustų nei joks vėjas ant žemės, nei ant marių, nei ant jokio medžio.

* Dan. 7, 2.

2. Ir aš regėjau kitą angelą užkopantį nuo saulės užtekėjimo, tas turėjo pečvietę gyvojo Dievo, ir šaukė didžiu balsu aniems keturiems angelams, kuriems duota iškadyti žemę bei mares,

3. Ir tarė: ne *iškadykite žemę, nei mares, nei medžius, iki užpečvietysime įtarnus mūsų Dievo ant jų kaktų.

* 2 Maiž. 12, 23. ↑ Ezėk. 9, 4.

4. Ir *aš girdėjau skaitlių užpečvietų, šimtas įtir keturisdešimt ir keturi tukstančiai, kurie buvo užpečvietyti iš visų giminių vaikų Izraelio.

* per. 9, 16. ↑ per. 14, 1.

5. Iš giminės Judo dvylika tukstančių užpečvietyti; iš giminės Rubėno

dvylika tukstančių užpečvietyti, iš giminės Gado dvylika tukstančių užpečvietyti;

6. Iš giminės Asėro dvylika tukstančių užpečvietyti; iš giminės Naptalimo dvylika tukstančių užpečvietyti; iš giminės Manasės dvylika tukstančių užpečvietyti;

7. Iš giminės Simėono dvylika tukstančių užpečvietyti; iš giminės Lėvy dvylika tukstančių užpečvietyti; iš giminės Izašaro dvylika tukstančių užpečvietyti;

8. Iš giminės Zabulono dvylika tukstančių užpečvietyti; iš giminės Juozėpo dvylika tukstančių užpečvietyti; iš giminės Benjamino dvylika tukstančių užpečvietyti.

9. Potam regėjau, ir štai, didis *pulkas, kurį nei viens ne galėjo paskaityti, iš visų pagonų ir žmonių giminių ir liežuvių, ties sostu stovj, ir ties Avinėliu, įapvilkti baltais rubais, ir verbos jų rankose,

* Rym. 11, 25. ↑ per. 6, 11.

10. Ir šaukė didžiu balsu, tarydami: išganymas t'ėsie sėdinčiam ant sosto, mūsų Dievui, bei Avinėliui.

11. Ir *visi angelai stovėjo aplink sostą ir aplink vyresniusius ir aplink keturias žvėris, ir puolė ties sostu ant savo veido ir meldėsi Dievo,

* per. 4, 6.

12. Ir *tarė: Amen, liaupsė ir garbė ir išmintis ir dėkavonė ir šlovė ir stiprybė ir drutybė t'ėsie mūsų Dievui nuo amžių iki amžių. Amen.

* per. 5, 13. 14.

13. Ir atsakydamas viens vyresniųjų, tarė man: kokie šie baltais rubais apvilkti? ir iš kur jie atėjo?

14. Ir aš jam tariau: Pone, tu žinai. Ir jis tarė man: šie yra tie, kurie atėjo iš didžių vargų, ir savo *rubus mazgojo, ir savo rubus šviesius padarė krauje Avinėlio;

* Jėz. 1, 18. Ebr. 9, 14. ↑ Jon. 1, 7.

15. Todėl jie ties Dievo sostu yra ir jam šlužija dieną ir naktį jo bažnyčioje. Ir ant sosto Sėdįsis gyvęs ant jų.

16. Jie *daugiau ne alks, nei trokš, irgi įjuos ne užpuls nei saulė ir nei joks tvankas.

* Jėz. 49, 10. ↑ Pa. 121, 6.

17. Nės Avinėlis, kurs viduryje so-

sto yra, juos *gąnys ir vadžios prie gyvųjų vandens versmių; ir †Dievas nušluostys visas ašaras nuo jų akių.

*Ps. 23, 1 ir 36, 8. Jon. 10, 11. 14. †Jėz. 23, 8.

Perskyrimas 8.

Trečiasis regėjimas ir atplėšimas sekmos pečvietės.

Ir kaip sekma pečvietę atplėšė, radosi *tyka danguje lyg per pusę adynos.

*Jėz. 14, 7. Abak. 2, 20.

2. Ir aš regėjau septynis angelus, kurie stojosi ties Dievu, ir buvo jiems duotos septynios trubos.

3. Ir kits angelas atėjęs stojosi pas altorių ir turėjo aukso ruginimo ryką; ir jam buvo duota daug smilkymo žolių, kad *duotų maldoms visų šventųjų, ant aukso altoriaus ties sostu.

*per. 5, 8.

4. Ir smilkymo *dumai nuo maldu šventųjų pasikėlė nuo angelo rankos po Dievo akių. *Ps. 141, 2. Luk. 1, 10.

5. Ir angelas, ėmęs tą ruginimo ryką, pridėjo ugnimi nuo altoriaus ir iškratė tą ant žemės. Ir buvo *girdėti balsai ir perkunai ir žaibai ir žemės drebėjimai.

*per. 16, 18.

6. Ir tie septyni angelai su septyniomis trubomis buvo pasitaisę trukti.

7. Ir pirmasis angelas trubijo. Ir radosi ledai bei ugnis, su krauju sumaišyti, ir puolė ant žemės. Ir trečia dalis žemės sudegė, ir trečia dalis medžių sudegė, ir visa žalia žolė sudegė.

8. Ir antras angelas trubijo. Ir *puolė lyg didis kalnas, ugnimi degas, į mares. Ir trečia dalis marių pavirto į kraują;

*Jėr. 51, 25. Amos 7, 4.

9. Ir *trečia dalis gyvųjų sutvėrimų mariose numirė; ir trečia dalis laivų buvo pagadita.

*per. 16, 3.

10. Ir trečias angelas trubijo. Ir puolė didė žvaigždė iš dangaus, ta degė kaip žiburys, ir puolė ant trečios dalies upių ir ant vandens šuliniių.

11. Ir vardas tos žvaigždės vadinas metėlė; ir trečia dalis vandenu pastojo metėlėmis. Ir daug žmonių numirė nuo tų vandenu, kadangi jie taip kartus buvo pastoję.

12. Ir *ketvirtas angelas trubijo. Ir buvo ištikta trečia dalis saulės

ir trečia dalis mėnesio, ir trečia dalis žvaigždzių aptemo, ir dienos trečia dalis nešvietė, ir naktis taipjau.

*Jėz. 13, 10. Amos 8, 9.

13. Ir aš regėjau, ir girdėjau vieną angelą lekiantį per dangaus vidurį ir sakantį didžiui balsu: *bėda, bėda, bėda gyvenantiems ant žemės dėl kitų balsų trubų tų trijų angelų, kurie dar tur trukti.

*per. 9, 12 ir 11, 14.

Perskyrimas 9.

Apie prieškritį vakarų ir rytų žemėje.

Ir penktas angelas trubijo. Ir regėjau žvaigždę puolusią nuo dangaus ant žemės, ir duotas buvo jam raktas šulinio bedugnio.

2. Ir jis atdarė šulinį bedugnio. Ir *išėjo dumai iš to šulinio, kaip dumai didžio pečiaus; ir aptemo saulė bei oras nuo dumų to šulinio.

*Joel 2, 2. 10.

3. Ir iš tų dumų atėjo žogai ant žemės. Ir jiems buvo duota syla, kaip angys ant žemės sylos tur.

4. Ir buvo jiems sakyta, kad ne pažeistų žolę ant žemės, nei ko žaliuojančio, nei kokio medžio, bet tiktai žmones, ne turinčius *Dievo pečvietę ant savo kaktų.

*per. 7, 3.

5. Ir duota jiems buvo, kad juos ne numarintų, bet juos kankintų čielus penkis mėnesius; ir jų kančia buvo kaip kančia skorpiono, kad žmogų įkanda.

6. Ir tose dienose žmonės *smerčio jėškos ir jo ne ras; norės mirti, ir smertis nuo jų bėgs.

*Job. 3, 21. Luk. 23, 30.

7. Ir *tie žogai lygus yra žirgams, į karą pataisytiems; ir ant jų galvų lyg vainikai, auksui lygus, ir jų veidai lygus žmonių veidams.

*Joel 2, 4.

8. Ir turėjo plaukus, kaip moterų plaukai, ir jų *dantys buvo kaip liutų.

*Joel 1, 6.

9. Ir turėjo šarvus, kaip geležinius šarvus; ir bildėjimas jų sparnų, kaip vežimų bildėjimas iš daugumo žirgų, į karą bėgančių.

10. Ir turėjo uodegas, lygias skorpionams, ir buvo gyliai jų uodegose; ir jiems *buvo valia, žmones iškadyti čielus penkis mėnesius.

*per. 9, 5.

11. Ir *turėjo ant savęs karalių,

angielą iš bedugnio, tas vardu ébrė-
išškai Abadon, ir grykiškai tur vardą
Apolion (Išgaišintojis). * Epéz. 2, 2.

12. Viena bėda perėjo, štai, dar
dvi bėdi ateiti potam.

13. Ir šeštasis angelas trubijo. Ir
aš išgirdau balsą iš keturių kampų
aukso altoriaus po Dievo akių.

14. Tas tarė šeštam angelui, kur-
sai turėjo trubą: atrišk keturis an-
gielus, surištus pas didę upės srovę
Eupratą.

15. Ir valni pastojo tie keturi an-
gielai, kurie gatavi buvo ant vienos
adynos, ir ant dienos ir ant mėne-
sio ir ant meto, kad nužudytų tre-
čią žmonių dalį.

16. Ir skaitlius *vaisko raiteliško
buvo daug tukstant kartų tukstan-
čių; ir aš girdėjau jų skaitlių.

* Ps. 68, 17. Dan. 7, 10.

17. Ir taip aš regėjau žirgus regė-
jime, ir ant jų sėdinčius, kad turėjo
ugningus ir geltonus bei sieringus
šarvus, ir žirgų galvas kaip liutų
galvas, ir iš jų nasrų išėjo ugnis ir
dumai ir siera.

18. Tų trijų buvo nužavinta trečia
dalis žmonių nuo ugnies ir nuo
dumų bei sieros, iš jų nasrų išei-
nančių.

19. Nėsa jų syla buvo jų nasruose,
ir jų *uodegos buvo lygios žalčiams,
ir turėjo galvas, ir tomis iškadą
darė.

* Jéz. 9, 15.

20. Ir dar liko žmonių, kurie ne
buvo nužavėti tomis slogomis, nei
*prisivertė nuo darbų savo rankų,
kad ne melstųs velnių, † bei iš **auk-
so, sidabro, vario, akmens bei me-
džio darytų dievaičių, ne galinčių
nei žiurėti, nei girdėti, nei vaikščioti;

* 5 Maiž. 31, 29. † Ps. 106, 37. ** Ps. 115, 4 ir 135, 15.

21. Kurie taipjau ne prisivertė nuo
savo razbajų, žynystės, *kekšavimo
bei vagystės.

* per. 22, 15.

Perskyrimas 10.

Jonas prarija knygas.

Ir aš regėjau kitą drutą angelą, nuo
dangaus žemyn ateinantį; tas buvo
debesim aprėdytas, ir *dangaus juo-
sta ant galvos, ir jo veidas kaip sau-
lė, ir jo kojos kaip ugnies stulpai.

* Ezék. 1, 28.

2. Ir jis turėjo savo rankoje kny-

geles atvertas. Ir *jis dešinę savo
koją statė ant marių ir kairę ant žė-
mės.

* Mat. 2, 18

3. Ir jis šaukė didžiū balsu, *kaip
liutas rėkia; ir jam bešaukiant kal-
bėjo septyni perkunai savo balsus.

* Jér. 25, 30.

4. Ir kaip septyni perkunai savo
balsus buvo kalbėję, aš juos norė-
jau rašyti. Tai išgirdau balsą iš
dangaus, man sakantį: užpečvietyk,
*ką septyni perkunai kalbėjo, tai ne
rašyk.

* 4 Maiž. 6, 8. Dan. 12, 7.

5. Ir angelas, kurį regėjau stovintį
ant marių ir ant žemės, pakėlęs sa-
vo ranką dangun,

6. Prisiekė prie Gyvojo nuog am-
žių iki amžių, kursai *dangų sutvė-
ręs ir kas tame yra, ir žemę ir kas
toje, bei mares ir kas tose, kad po-
tam nei jokio česo jau ne bus.

* Rym. 9, 6.

7. Bet dienose *balso sekmo an-
gielo, kad jis trubysias, tai tur išpil-
dyta būti paslėptinė Dievo, kaip ap-
sakęs savo tarnams bei prarakams.

* 1 Kor. 15, 51. per. 11, 15.

8. Ir aš išgirdau balsą iš dangaus
vėl su manimi kalbantį ir sakantį:
eik, imk atvirasias knygeles iš ran-
kos angelo, stovinčio ant marių bei
ant žemės.

9. Ir aš nuėjęs pas angelą, tariau
jam: duok man tas knygeles. Ir jis
tarė man: imk *ir praryk jas; ir
pilve tau skaudės, bet tavo burnoje
bus saldžios, kaip medus.

* Jér. 15, 16. Ezék. 3, 1, 2, 3.

10. Ir aš ėmęs tas knygeles iš an-
gielo rankos, jas prarijau; ir sal-
džios buvo mano burnoje, kaip me-
dus, ir man jas suvalgius, pilvas pa-
gavo skaudėti.

11. Ir jis tarė man: tu vėl turi pra-
rakauti žmonėms ir pagonams ir
liežuviams ir karalių daugumui.

Perskyrimas 11.

Apie du liudininku, jų urėdą, ir kas tiems tiksia.

Ir man buvo duota nendrė, *lazdai
lygi, ir tariama: kelkis ir matuok
Dievo bažnyčią bei altorių ir tenai
Dievą meldžiančiuosius.

* Ezék. 40, 3.

2. Bet vidutinį prybažnytį išmesk
ir ne matuok jį, nėra jis pagonams
duotas; ir šventą miestą *jie sumin-

džios per keturisdešimt ir du mėnesiu.

* Dan. 8, 10.

3. Ir aš duosiu savo dviem liudininkam, ir juodu prarakaus tukstantį *du šimtu ir šešesdešimt dienų, žakais apsidėję.

* per. 12, 6.

4. Šiuodu yra *du alyvų medžių ir du žiburiu, stovinčiu po akių žemės Dievo.

* Sak. 4, 3. 11. 14.

5. Ir jei kas juodu nor pažeisti, tai ugnis iš judviejų burnos išėjusi, suėda judviejų neprietelius; ir jei kas juodu nor iškadyti, tas tur taipo nužavjtas buti.

6. Šiemdviem valia, *dangų užrakinti, kad ne lytų dienos judviejų prarakavimų; ir valę įtur ant vandens, į kraują paversti, ir žemę ištikti visokiomis slogomis, kaip tankiai juodu nor.

* 1 Kar. 17, 1. † 2 Mat. 17, 9.

7. Ir jiemdviem liudymą savo pabaigus, ans *žvėris, kursai iš bedugnio iškopa, su jiemdviem kariaus ir juodu pergalėjęs nužavj. *

per. 13, 1. 11.

8. Ir judviejų lavonai gulės ant ulyčios didžiojo *miesto, kurs vardu dvasiškai Sodoma bei Egiptas, kur musų Viešpats nukryžiuotas.

* Luk. 13, 34. per. 18, 10.

9. Ir matys judviejų lavonudu keli žmonės ir giminės ir liežuviai tris dienas ir pusę, ir ne duos judviejų lavonudu įdėti į kapus.

10. Ir ant žemės gyvenantieji džiaugsis iš judviejų, ir linksmi elgsis ir *dovanas kits kitam siųs; nėra tuodu praraku kankino tus, kurie ant žemės gyveno.

* Est. 9, 19. 22.

11. Ir po trijų ir po pusės dienos jėjo *į juodu gyvasties Dvasę iš Dievo; ir stojosi juodu ant savo kojų, ir didelė baimė užpuolė tus, kurie juodu matė.

* Ezek. 37, 5, 9.

12. Ir juodu išgirdo didį balsą, jiemdviem sakantį: užkopkita šen. Ir *juodu užkopo į dangų debesyje, ir matė juodu jų neprieteliai.

* Jėz. 14, 13.

13. Ir tą pačią adyną radosi didis žemės padrebėjimas, ir dešimta miesto dalis sugriuvo, ir užmušti buvo tame žemės padrebėjime septyni tukstančiai vardai žmonių; ir kiti nusi-gandę davė garbę dangaus Dievui.

14. Antroji *bėda perėjo, štai, trečioji bėda ateit umai.

* per. 8, 13.

15. Ir sekmasis angielas trubijo. Ir radosi didi balsai danguje, tie tarė: svieto karalystės teko musų Viešpačiui ir jo Kristui, *ir jis karaliaus nuo amžių iki amžių.

* Dan. 2, 44 ir 7, 14. 18. 27.

16. Ir dvidešimt ir *keturi vyresnieji, kurie sėdėjo po Dievo akių ant savo krėslų, puolę ant savo veido, Dievo meldėsi,

* per. 4, 4.

17. Ir tarė: dėkavojam tau, Viešpatie, visgaljysis Dieve, kurs tu esi ir buvai ir busi, kad priėmęs savo didelę macį, viešpatauji.

18. Ir pagonai yra papykę, ir atėjo tavo kerštas ir *numirusių čėsas, sudyti ir duoti algą tavo tarnams, prarakams ir šventiemsiems ir tiems, kurie tavo vardo bijos, mažiems ir didiems, ir pagaditi, kurie žemę pagadino.

* Dan. 7, 9. 10. per. 6, 10.

19. Ir Dievo *bažnyčia buvo atverta danguje, ir skrynė jo testamentu buvo regėta jo bažnyčioje; ir radosi žaibai ir balsai ir perkunai ir žemės drebėjimai ir didi ledai.

* per. 13, 5. 8

Perskyrimas 12.

Ketvirtas regėjimas apie kariavimą ir pergalėjimą susirinkimo Dievo.

Ir didis ženklas pasirodė danguje: moteriškė, saule aprėdyta, ir mėnuo po jos kojų, ir ant jos galvos vainikas dvylikos žvaigždžių.

2. Ir ji *buvo nėsčia, ir rėkė, ir buvo begimdanti kudikį, ir didžius skaudėjimus kentė prieš pagimdymą.

* Jėz. 66, 7.

3. Ir pasirodė kits ženklas danguje, ir štai, didis raudonas smakas, turįs septynes galvas ir dešimt ragų, ir ant savo galvų septynis vainikus;

4. Ir jo uodega traukė trečią žvaigždžių dalį ir *numetė jas ant žemės. Ir tas smakas stojos ties ta moteriške pagimdysiančia, kad jai pagimdžius, jos kudikį prarytų.

* Dan. 8, 10.

5. Ir ji pagimdė sunų, vaikelį, *ganyrantį visus pagonus geležine rykšte. Ir jos kudikis buvo paimtas Dievopi ir jo sostopi.

Pa. 2, 9.

6. Ir moteriškė *pabėgo į pusčią, kur turėjo vietą, Dievo pataisytą, kad tenai išlaikyta būtų įtukstantį Ju šimtu ir šešisdešimtis dienų.

* Mat. 2, 13. † per. 11, 3.

7. Ir radosi kova danguje: *Mike-
lis bei jo angielai ėkariavo su smaku,
ir smakas kariavo bei jo angielai.

* Dan. 10, 13, 21. † per. 12, 3.

8. Ir ne pergalejo, neigi jų vieta
ne buvo daugiaus rasta danguje.

9. Ir buvo *išmestas didysis sma-
kas, senasis ėžaltys, kurs vadinamas
velnias ir šetonas, išvadžiojasis visą
svietą, ir buvo mestas ant žemės, ir
jo angielai tenjau mesti buvo.

* Luk. 10, 18. Jon. 12, 31. † 1 Maiž. 3, 1. 4.

10. Ir aš išgirdau didį balsą, tariantį
danguje: dabar išganymas ir stiprybė
ir karalystė mūsų Dievo ir macis jo
Kristaus pastojo, kadangi atmestas
yra apskųstojis mūsų brolių, kursai
*juos apskundė dieną ir naktį pas
Dievą.

* Job. 1, 9 ir 2, 5. Sak. 3, 1.

11. Ir jie *pergalejo ji Avinėlio
krauju ir žodžiu savo liudijimo, ir
ėne mylėjo savo gyvasties iki smer-
čio.

* Rym. 8, 33. † Luk. 14, 26.

12. Todėl džiaugkitės, *jus dangus,
ir visi tame gyveną. Bėda gyvenan-
tiems ant žemės bei ant marių, nėra
velnias nueiti žemyn pas jus, turėda-
mas didį kerštą, ir žino, maž česo
turįs.

* Ps. 96, 11.

13. Ir smakas matydamasi, ant že-
mės išmestas, persekinėjo tą *mo-
teriškę, kuri vaikelį buvo pagimdžiusi.

† per. 12, 5.

14. Ir tai moteriškei buvo duotu
du sparnu, kaip didžio erelio, kad į
pusčią lektų, į savo vietą, kur išlai-
kyta būtų vieną *česą, ir du česu,
ir pusę česo, atstu nuo žalčio vėjo.

* Dan. 7, 25.

15. Ir žaltys *išleido ant moteriš-
kės iš savo nasrų vandenį, kaip sro-
vę, kad ją nuskandintų.

* Jėz. 59, 19.

16. Bet žemė pagelbėjo moteriškę, ir
savo nasrus atvėrusi, prarijo tą srovę,
kurią smakas iš savo nasrų išleido.

17. Ir smakas perpyko ant mote-
riškės ir nuėjo kariauti su likusiais
jos giminės, kurie *Dievo prisaky-
mus laiko ir ėtur liudijimą Jėzaus
Kristaus.

* per. 14, 12. † 1 Kor. 2, 1. 1 Jono 5, 10.

Perskyrimas 13.

Apie septyngalvį ir dviragį žvėrį.

Ir aš stojaus prie marių žiezdrų.

Persk. 13, 1. Ir regėjau žvėrį, *iš
marių kopančią, ta ėturėjo septynes

galvas ir dešimt ragų, ir ant savo
ragų septynis vainikus, ir ant savo
galvų vardus bluznijimo.

* Dan. 7, 7. † per. 17, 9. 3. 12.

2. Ir *žvėris, kurią regėjau, buvo ly-
gi pardui, ir ėjos kojos kaip meš-
kos kojos, ir nasrai liuto nasrai. Ir
smakas davė jai savo stiprybę ir
savo krėslą ir didę macį.

* Dan. 7, 6. † per. 12, 3.

3. Ir aš regėjau jos galvų vieną, lyg
smertnai įžeistą; ir jos smertiška ro-
na išgijo, *ir visa žemė dyvijos tos
žvėries.

* per. 17, 8.

4. Ir meldėsi smako, kursai davė
macį žvėrei, ir meldėsi tos žvėries,
tarydami: kas *tai žvėrei lygus?
ir kas su ja gal kariauti?

* per. 18, 18.

5. Ir jai buvo duoti *nasrai, kal-
bėti didžius daiktus bei bluznijimus,
ir buvo jai duota, kad išliktų ke-
turisdešimt ir du mėnesių.

* Dan. 7, 8. 11. 25 ir 11, 36.

6. Ir ji atvėrė savo nasrus ant
bluznijimo prieš Dievą, bluznyti jo
vardą *ir jo šėtrą, ir tus, kurie dan-
guje gyvena.

* Jono 1, 14. Kol. 2, 9.

7. Ir buvo jai duota, kariauti *su
šventaisiais ir juos pergaleti. Ir bu-
vo jai duota macis ant visų gimi-
nių ir liežuvių ir pagonų.

* Dan. 7, 21. per. 11, 7

8. Ir visi gyvenantieji ant žemės
meldėsi jos, kurių *vardai ne rašyti
gyvose knygoose Avinėlio, nuo svie-
to pradžios nužavto.

* 2 Maiž. 32, 32. Dan. 12, 1. Pil. 4, 3.

9. Jei *kas ausių tur, tas te klauso.

10. Jei *kas į kalėjimą veda, tas į
kalėjimą įeis; jei ėkas kardu nužu-
do; tas tur kardu nužudytas būti.
Čia **yra kantrumas ir tikėjimas
šventųjų.

* Jėz. 33, 1. † 1 Maiž. 9, 6. Mat. 26, 52. ** per. 14, 12.

11. Ir aš regėjau kitą žvėrį, nuo
žemės užkopančią, ir turėjo du ra-
gu, lygiai kaip avinėlis, ir kalbėjo
kaip smakas.

12. Ir ta daro visą macį pirmosios
žvėries po jo akių, ir padaro, kad
žemė, ir kurie ant jos gyvena, mel-
džiasi pirmosios žvėries, kurios *smer-
tiška rona išgijusi buvo.

* perkš. 3.

13. Ir daro *didžius ženklus, kad
ir ugnį iš dangaus puldina po žmo-
nių akių.

* Mat. 24, 24. 2 Tes. 2, 9.

14. Ir išvadžioja *ant žemės gyvenančius, ženklų dėlei, kurie jai duoti, daryti po žvėries akių, ir sako ant žemės gyvenantiems, kad žvėrei abrozą darytų, kuri roną nuo kardo turėjo ir gyva buvo pastojusi.

* 5 Maiž. 13, 1.

15. Ir jai buvo duota, kad žvėries abrozui dvasę davė, kad žvėries abrozas kalbėjo, ir padarė, kad, kurie žvėries abrozo nesimeldė, nužavėti buvo.

16. Ir padaro visiems, mažiems ir didiems, bagotiems ir vargdieniams, valniems ir bernams, kad *jiems ženklas duotas buvo ant dešinės rankos, arba ant jų kaktos,

* per. 19, 20 ir 20, 4.

17. Idant nei vienas nei pirkti ne galėtų, nei parduoti, kaip tiktai tą ženklą turįs, arba vardą žvėries, arba skaitlių jos vardo.

18. Čia *išmintis. Kas proto tur, tas te apmislija *skaitlių žvėries, nės žmogaus skaitlius yra, ir jos skaitlius yra šeši šimtai šešisdešimts ir šeši.

* per. 17, 9. † per. 15, 2.

Perskyrimas 14.

Apie susirinkimo Dievo čystijimą ir sugriuvimą Babelės.

Ir aš regėjau Avinėlj stovintį ant kalno Siono, ir su juomi šimtą ir keturisdešimt ir keturis tukstančius, turinčius jo Tėvo vardą, rašytą į savo kaktas.

2. Ir aš išgirdau balsą iš dangaus lyg *didžių vandenų, ir lyg balsą didžio perkuno; ir balsas, kurį girdėjau, buvo kaip arpininkų, ant savo arpos žaidžiančiųjų.

* per. 1, 15.

3. Ir giedojo lyg naują giesmę ties sostu ir po akių keturių žvėrių ir vyresniųjų; ir nei vienas tos giesmės išmokti ne galėjo, kaip tik tie *šimtas keturisdešimt ir keturi tukstančiai, kurie nuo žemės atpirkti.

* per. 14, 1.

4. Tie yra, kurie su moterimis ne apsibiaurinę, nės jie *mergos yra, ir seka Avinėlj, kur jis eina. Tie tyra atpirti iš žmonių, pirmonėmis Dievui ir Avinėliui. *2 Kor. 11, 2. † per. 5, 9.

5. Ir jų *burnoje nei jokio vyliaus ne rasta; nės jie yra nebartini pas Dievo sostą.

* Pa. 32, 2. Zėp. 3, 13.

6. Ir aš regėjau kitą angielą, lekiantį *per dangaus vidų; tas turėjo amžiną Evangeliją pranešti sėdintiems ir gyvenantiems ant žemės, ir visiems pagonams ir giminėms ir liežuviams ir žmonėms.

* per. 8, 13.

7. Ir tarė didžiu balsu: bijokitės *Dievo ir duokite jam garbę, nės atėjo čėsas jo sudo; ir †melskitės to, kurs padarė dangų ir žemę ir mares ir vandens versmes.

* 5 Maiž. 32, 3. † Darb. 14, 13.

8. Ir kitas angelas, sekdamas jį, tarė: sugriuvo, *sugriuvo Babelė, didysis miestas, nesa ji savo kekšytės vynu girdė visus pagonus.

* Jėz. 21, 9. Jėr. 51, 8.

9. Ir trečias angelas sekė paskui šį, ir didžiu balsu tarė: jei *kas tos žvėries meldžiasi ir jos abrozo, ir ima ženklą ant savo kaktos, arba savo rankos,

* per. 13, 14.

10. Tasai *gers vyno Dievo keršto, kurs įpiltas yra, ne praskiestas †jo keršto kylie; ir bus mučytas ugnimi **ir siera po akių šventųjų angelių ir po akių Avinėlio.

* Jėz. 51, 17. Jėr. 25, 15. Pa. 60, 5.

† per. 16, 19. ** per. 19, 20.

11. Ir dumai *jų mukos eis aukštyn nuo amžių iki amžių; ir jie ne tur atilsies dieną ir naktį, kurie meldėsi tos žvėries ir jos abrozo, ir jei kas priėmė ženklą jos vardo.

* per. 19, 3.

12. Čia *yra kantrumas šventųjų, †čia yra laikajie Dievo prisakymus ir tikėjimą į Jėzų.

* per. 13, 10. † per. 12, 17.

13. Ir aš išgirdau balsą iš dangaus, man sakantį: rašyk: išganyti numiriejie, kurie Viešpatyje miršta, nuo dabar. Beje, taria Dvasė, jeib *ilsėtųs nuo savo darbų; nesa jų darbai seka juos.

* Ebr. 4, 10. per. 12, 10.

14. Ir aš regėjau, ir štai, balta debesis, ir ant debesies sėdinti vieną, lygų *žmogaus sunui, tas turėjo aukso vainiką ant savo galvos ir savo rankoje aštrų piautuvą.

* Ezėk. 1, 26. Dan. 7, 13. per. 1, 13.

15. Ir kitas angelas išėjo iš bažnyčios ir šaukė didžiu balsu sėdintiems ant debesies: pridėk *savo piautuvą ir piau! nesa piuties čėsas atėjo, nesa kas piautina ant žemės, jau padžiuvo.

* Mat. 13, 39

16. Ir sėdįsis ant debesies ištiko žemę su piautuvu, ir žemė piaunama buvo.

17. Ir kitas angelas išėjo iš bažnyčios, kuri danguje yra, taip jau turįs aštrų vynpeilį.

18. Ir kitas angelas išėjo iš altoariaus, tas valę turėjo ant ugnies, ir šaukė didžiu balsu turinčiam aštrųjį vynpeilį ir tarė: pridėk *savo aštrųjį vynpeilį ir piauk vynkekes ant žemės! nėra jos uogos nusirpusios.

* Joel. 3, 13.

19. Ir angelas pridėjęs savo vynpeilį žemei, piovė žemės vynmedžio šakas ir įmetė jas į didelę spaustuvę Dievo keršto.

20. Ir spaustuvė *buvo mindžiota lauke miesto, ir kraujas ėjo iš spaustuvės iki arklių kamanų, per tukstantį šešis šimtus varsnų.

* Jėz. 63, 3. Raud. 1, 15.

Perskyrimas 15.

Penktas regėjimas: apie septynes paskutines slogas.

Ir aš *regėjau kitą ženklą danguje, tas buvo didis ir dyvnas: septyni angelai turėjo septynes paskutines slogas; nėra tomis pabaigtas yra Dievo kerštas.

* per. 12, 1. 3.

2. Ir aš regėjau lyg *stiklines mares, ugnimi sumaišytas; ir kurie pergaleimą buvo gavę ant anos žvėries bei jos abrozo bei jos ženklo bei jos vardo skaitliaus, bestovinčius prie stiklinių marių ir beturinčius Dievo apas;

* per. 4, 6.

3. Ir giedojų giesmę *Maižėsiaus, Dievo tarno, ir giesmę Avinėlio, ir tarė: didi ir dyvni tavo darbai, Viešpatie, visogalijis Dieve, teisy ir tikri tavo keliai, tu Karaliau šventųjų.

* 2 Maiž. 15, 1. † 5 Maiž. 32, 4.

4. Kas *tavęs nesibijotų, Viešpatie, ir tavo vardą ne liaupsintų? nėra tu vienas šventas esi. Nėsi visi ir paagonai atėję, melsis po tavo akių; nėra tavo sudai apsireiškė.

* Jėr. 10, 7. † Jėz. 66, 23.

5. Potam regėjau, ir štai, atverta *buvo bažnyčia šėtros liudijimo danguje.

* per. 11, 19.

6. Ir išėjo iš bažnyčios septyni angelai, kurie turėjo septynes slogas, aprėdyti *čysta skaista drobe, ir kruutinės apjuostos aukso juostomis.

* per. 1, 13.

7. Ir vienas anų keturių žvėrių davė septyniems angelams septynis aukso kaušus, pilnus keršto Dievo, gyvo esančio nuo amžių iki amžių.

8. Ir bažnyčia *pilna pastojų dumų dėl Dievo šlovės ir dėl jo stiprybės; ir nei vienas ne galėjo į bažnyčią įeiti, iki pasibaigė septynios slogos septynių angelų.

* Jėz. 6, 4.

Perskyrimas 16.

Kaušai Dievo keršto septynių angelų išliejami.

Ir aš girdėjau didį balsą iš bažnyčios kalbantį tiems *septyniems angelams: eikite ir išliekite kaušus Dievo keršto ant žemės.

* per. 15, 1.

2. Ir pirmasis nuėjęs, savo kaušą išliejo ant žemės. Ir radosi *pikta ir nelaba votis ant žmonių, kurie žvėries ženklą turėjo ir jos abrozo meldėsi.

* 2 Maiž. 9, 9. 10. 11.

3. Ir antrasis angelas išliejo savo kaušą į marias. Ir buvo *kraujas, kaip negyvo; ir kožna dušia mirė mariose.

* 2 Maiž. 7, 20.

4. Ir trečiasis angelas išliejo savo kaušą į upių sroves ir į versmes. Ir *pavirto į kraują.

* 2 Maiž. 7, 20.

5. Ir aš išgirdau angelą sakantį: Viešpatie, *tu esi teisy, kurs tu esi, ir kurs tu buvai, ir šventas, kad toktai sudijai.

* Ps. 119, 137.

6. Nėsi jie *kraują šventųjų bei prarakų praliejo, ir kraują jiems davei gerti; nėra jie to verti.

* Mat. 23, 34. 35.

7. Ir aš išgirdau kitą angelą iš altoariaus sakantį: beje, Viešpatie, visogalijis Dieve, tavo sudai tikri ir teisy.

8. Ir ketvirtasis angelas išliejo savo kaušą į *saulę. Ir buvo jam duota, žmonėms karštį padaryti ugnimi.

* per. 8, 12.

9. Ir žmonėms karšta buvo iš didžio tvanko, ir bluznijo Dievo vardą, valę turinčio ant šių slogų; ir *ne prisivertė, kad jam garbę duotų.

* Dan. 5, 22. 23. per. 9, 20.

10. Ir penktasis angelas išliejo savo kaušą ant žvėries sosto. Ir jos karalystė buvo aptemusi, ir jie sukramtė savo liežuvių iš peršulų;

11. Ir bluznijo *Dievą danguje dėl savo sopulių ir dėl savo vočių. Ir ne prisivertė nuo savo darbų.

* per. 9, 21.

12. Ir šeštasis angielas išliejo savo kaušą ant didės srovės Euprato; ir vanduo nuseko, kad *taisyta būtų kelias karaliams nuo saulės užtekėjimo.

*Jėz. 11, 15, 16.

13. Ir aš regėjau iš smako nasrų, bei iš žvėries nasrų, bei iš nasrų netikrojo prarako išeinant *tris nečystas dvasės, lygias varlėms.

*1 Jono 4, 1, 2, 3.

14. Ir yra dvasės velnių, *darančios ženklus, ir išeina pas žemės karalius ir į visą svieta apskritumą, juos surinkti į karą ant anos didžiosios dienos Dievo Visogalinčio.

*2 Tes. 2, 9, per. 13, 13, Mat. 24, 24.

15. Štai, *ateimi kaip vagis. Išganytas, kursai bunda ir laiko savo rubus, kad *ne vaikščiotu nuogas, ir ne būtų matoma jo gėda.

*1 Tes. 5, 2, †2 Kor. 5, 3.

16. Ir *jis surinko juos į vieną vietą, vadinamą ebrėiškai Armagedon (prapuolimo kalnas).

*per. 19, 19.

17. Ir sekmasis angielas išliejo savo kaušą į orą. Ir išėjo balsas nuo dangaus iš sosto, kalbąs: atlikta.

18. Ir *radosi balsai ir perkunai ir žaibai, ir stojos didis žemės padrebėjimas, kokio ne buvo, koliai žmonių buvo ant žemės; ir buvo toks žemės drebėjimas labai didis.

*per. 4, 5.

19. Ir iš didžiojo miesto trys dalys stojos, ir pagonų miestai sugriuvo. Ir Babylonės didžiosios minėta buvo po Dievo akių, jai *duoti vyno kyliką nuo jo baisingojo keršto.

*Jėz. 51, 17, 22.

20. Ir visos *salos pabėgo, ir kalnai ne buvo rasti.

*per. 6, 14.

21. Ir *didį ledai, kaip šimtų svarų, puolė iš dangaus ant žmonių; ir žmonės Dievą bluznijo dėl ledų slogos, nės jo sloga labai didelė.

*per. 11, 19.

Perskyrimas 17.

Šeštas regėjimas: apie Babelės karalystę.

Ir atėjęs vienas septynių angelių, turinčių septynis kaušus, kalbėjo su manim, tarydamas man: eikš, parodysu tau apsūdijimą didžiosios kekšės, sėdinčios *ant daug vandenų, *Jėr. 51, 13.

2. Su kuria kekšavo žemės karaliai, ir *gyvenantieji ant žemės girti paštojo iš vyno jos kekšavimo.

*per. 14, 8.

3. Ir jis gabeno manę dvasėje į pusčią. Ir mačiau tą moteriškę sėdint ant raudonos žvėries, kaip purpuros; ta buvo pilna bluznijimo vargų ir turėjo septynes galvas bei dešimt ragų.

4. Ir ta moteriškė buvo *apbrėdyta šarlotu bei purpura, ir *išgrožinta auksu bei brangiais akmenėliais bei perlomis, ir **turėjo aukso kupką rankoje, pilną biaurybių ir nečystybės jos kekšystės.

*per. 18, 16. †Dan. 11, 38. **Jėr. 51, 7.

5. Ir ant jos kaktos parašytas vardas, *paslėptinė: didėji †Babelė, motyna kekšystės ir visų biaurybių ant žemės.

*2 Tes. 2, 7. †per. 14, 8 ir 16, 19 ir 18, 2, 10, 21.

6. Ir aš regėjau tą *moteriškę girtą šventųjų krauju bei krauju Jėzaus liudininkų. Ir labai dyvijaus, ją regėdamas.

*per. 18, 24.

7. Ir angielas tarė man: kam dyvijiesi? aš tau sakysu paslėptinę apie tą moteriškę bei tą žvėrį, kuri ją neša ir tur septynes galvas bei dešimt ragų.

8. Ta žvėris, kurią tu regėjai, buvo, ir niera, ir vėl ateis iš *bedugnio, ir eis į pražuvimą; ir †dyvyss gyvenantieji ant žemės, (kurių vardai nestov rašyti **gyvasties knygoje nuo svieta pradžios), regėdami žvėrį, kad buvo, ir niera, kačėig tačiau yra.

*per. 11, 7. †per. 13, 3. **per. 3, 5 ir 20, 12, 15 ir 22, 19. †Maiž. 32, 32. Dan. 12, 1. Pil. 4, 3.

9. Ir čia *yra mislis, prie kurios išminties reikia. Septynios †galvos, tai septyni kalnai, ant kurių ta moteriškė sėd, ir yra septyni karaliai.

*per. 13, 18. †per. 13, 1.

10. Penki puolė, ir vienas yra, ir kits dar ne atėjo, ir atėjęs tur trumpintėlį čėsą pabuti.

11. Ir žvėris, kuri buvo ir niera, tai ašmasis, ir tas yra iš tų septynių, ir eina į pražuvimą.

12. Ir tie *dešimt ragai, kuriuos regėjai, tai dešimt karaliai, kurie karalystės dar ne gavo, bet gaus, kaip karaliai, ant vieno čėso valę su žvėrimi.

*Dan. 7, 20. per. 13, 1.

13. Šie tur vieną mislį, ir duos žvėrei savo stiprybę ir macį.

14. Šie kariaus su Avinėliu, ir Avinėlis juos pergalės, nėsą *jis Vieš-

pats visų viešpačių ir Karalius visų karalių, ir su juomi pavadintieji bei išrinktieji bei tikintieji.

* 5 Maž. 10, 17. 1 Tim. 6, 15.

15. Ir jis tarė man: tie *vandens, kuriuos regėjai, kur ta kekšė sėd, tai žmonės bei pulkai bei pagonai bei liežuviai.

* Jėz. 8, 7. Jėr. 47, 2.

16. Ir tie dešimt ragai, kuriuos regėjai ant žvėries, tie *kekšės ne kės ir ją padarys pustą ir nuogą, ir jos kuną es, ir ją ugnimi sudegys.

* per. 16, 12.

17. Nėsa *Dievas jiems tai davė į jų širdį, daryti jo mislį ir daryti vieną mislį, ir duoti savo karalystę žvėrei, iki išsipildant Dievo žodžiams.

* 2 Tes. 2, 11.

18. Ir moteriškė, kurią tu regėjai, tai *didysis miestas, ↑kursai karalystę tur ant žemės karalių.

* per. 16, 19. ↑ per. 12, 4.

Perskyrimas 18.

Apie sugriuvimą ir koravonę prieškristiškos karalystės.

Ir potam aš regėjau kitą angielą nužengiantį iš dangaus, tas turėjo didelę maciją; ir *žemė prašvito nuo jo skaištumo.

* Ezėk. 43, 2.

2. Ir rėkė iš sylos didžiū balsu tardamas: sugriuvo, *sugriuvo Babelė didėji, ir pastojo ↑velnių namais ir užsilaikymu visų nečystų ir nekenčiamų paukščių.

* Jėz. 21, 9. Jėr. 51, 8. per. 14, 8. ↑ Jėz. 3, 21 ir 34, 14. Jėr. 50, 39.

3. Nėsa *keršto vyno jos kekšystės visi pagonai gėrė, ir karaliai ant žemės su ja kekšavo, ir jos kupčiai pralobo iš jos didžio išdykumo.

* Jėr. 51, 7. Naum. 3, 4.

4. Ir aš išgirdau kitą balsą iš dangaus, tas tarė: išeikite *iš jos, mano žmonės, kad ne pastotumbite dalyvi jos griekų, kad ne ko gautumbite jos slogų.

* Jėz. 48, 20 ir 52, 11. Jėr. 50, 8 ir 51, 6, 45.

5. Nėsa jos griekai pritenka iki dangaus, ir Dievas mena jos nelabumo.

6. Užmokėkite *jai, kaip jį jį jums mokėjo, ir dvigubai jai darykite pagal jos darbus; ir kuriuom kyliku jį jį jums įpylė, įpilkite jai dvigubai.

* Ps. 137, 8. Jėr. 50, 15, 29.

7. Kieko *ji šlovės sau darė ir išdykusiai elgėsi, tiek jai įpilkite kančios bei raudojimo. Nėsa ji sako savo širdyje: aš sėdžiu ir ↑esmi ka-

ralienė, ir ne busu našlė, ir raudojimo ne matysu.

* Ezėk. 28, 2. i. t. ↑ Jėz. 47, 7-8.

8. Todėl jos slogos vienoje *dienoje ateis, smertis, raudojimas bei bėdas; ugnimi ji bus sudeginta; nėra stiprus ↑yra Ponas Dievas, kursai ją sudys.

* Jėz. 47, 9. ↑ Jėr. 50, 34.

9. Ir ją *apverks ir raudos dėl jos karaliai ant žemės, kurie su ja kekšavę ir išdykusiai elgėsi, matydami ↑dumus jos degimo.

* per. 17, 2. ↑ Ezėk. 26, 16, 17.

10. Ir iš tolo stovės, bijodamiesi jos kančios, ir tars: bėda, *bėda, didysis miestas Babelė, ans drutasis miestas! su viena adyna atėjo tavo sudas.

* per. 14, 8. Jėz. 21, 9.

11. Ir kupčiai *ant žemės verks ir raudos savyje, kad jų tavorų nei vienas daugiau ne pirsks, *Ezėk. 27, 27—36.

12. Tavoro aukso ir sidabro ir brangių akmenaičių ir perlų ir šilkų ir purpuros ir brangiausios drobės ir šarloto ir visokio medžio, skaniai kvepiančio, ir visokių rykų iš elepanto kaulų, ir visokių rykų iš brangiausio medžio ir vario bei geležies bei marmoro,

13. Bei cinamėto bei tymiono bei mosties bei kodylo bei vyno bei aliejaus bei kvietmilčių bei kviečių bei galvių bei avių bei arklių bei vežimų bei vergų bei žmonių dušių.

14. Ir obuolai, kuriais tavo dušia pasimėgo, nuo tavęs atstojo, ir vis, kasgi riebu buvo bei šlovna, nuo tavęs atstojo, ir tu jau daugiau jų ne rasi.

15. Pardavėjai *tokio tavoro, kurie iš jos pralobo, iš tolo stovės, bijodamiesi jos kančios, ir verks ir raudos,

* per. 3, 11.

16. Sakydami: bėda, bėda, tas didysis miestas, kurs *buvo aprėdytas šilkais ir purpura ir šarlotu, ir apauksintas buvo auksu bei brangiais akmenaičiais bei žemčugais; * per. 17, 4.

17. Nėsa su viena adyna išpustyta yra tokia bagotystė. Ir visi *laivų ponai, pulkas laivais kupčiaujančių, ir laivininkai, kurie ant marių kupčiauja, stovėjo iš tolo,

* Jėz. 23, 14. Ezėk. 27, 29.

18. Ir rėkė, *dumus jos degimo

inatydami, ir tarė: kas lygus tam didžiam miestui?

* Jėz. 34, 10.

19. Ir jie, *mesdami dulkes ant savo galvų, šaukė, verkė ir raudėjo ir tarė: bėda, bėda, tas didysis miestas, kuriame pralobo visi laivus turj mariose iš jo tavoro! nėra su viena adyna jis yra išpustytas. *Joz. 7, 6. Job. 2, 12.

20. Džiaugkis *tuomi, dangau, ir jus šventieji apaštalai bei prarakai; nėra Dievas pagal jusų provą jį sudijo!

* Jėz. 44, 23 ir 49, 13. Jėr. 51, 48.

21. Ir vienas drutas angielas pakėlęs didį akmenį, kaip maluno girnas, jį į mares įmetė, tarydamas: taipo *su padurmu pametams didysis miestas Babelė, ir ne bus daugiau rastas.

* Jėr. 51, 64.

22. Ir *balsas dainuojančių bei ant striunų žaidžiančių vamzdininkų bei trubininkų jau daugiau ne bus tavyje girdėtas; ir nei vienas remestinninkas visokio remesto daugiau tavyje ne bus rastas; ir maluno balsas ne bus daugiau tavyje girdėtas.

* Jėz. 24, 8. Ezėk. 26, 13.

23. Ir žvakės šviesumas daugiau ne žibės tavyje; nei *balsas jaunikio bei marčios ne bus tavyje girdėtas; nėra tavo pirkliai buvo kunjgaikščiai ant žemės, ūo per tavo žynavimą paklydo visi pagonai.

* Jėr. 7, 34 ir 16, 9 ir 25, 10. † Naum. 3, 4.

24. Ir kraujas *prarakų bei šventųjų jame yra rastas, ir †visų ant žemės nužavintųjų.

* per. 17, 6. † Mat. 23, 35. 37.

Perskyrimas 19.

Išrinktųjų pergaltėjimo giesmė.

Potam išgirdau *balsą didžių pulkų danguje, tariančių: Aleluja! Išganymas bei liaupsė, garbė bei stiprybė Dievui, mūsų Viešpačiui!

* per. 11, 15.

2. Nėsa *tikri bei teisus jo sudai, †kad didžiąją kekšę prasudijo, kuri žemę savo kekšavimu pagadino, ir kraują savo tarnų **atkeršijo iš jos rankų. *per. 16, 7. †Jėr. 51, 25. **Ps. 9, 13. Joėl. 3, 26.

3. Ir tarė antru kartu: Aleluja! ir *dumai aukštyn eina amžinai.

* Jėz. 34, 10.

4. Ir anie dvidešimt ir keturi vyresnieji bei anos keturios žvėrys parpuolė, meldėsi Dievo, ant sosto sėdinčiojo, ir tarė: *Amen, Aleluja!

* Pa. 106, 48.

5. Ir balsas išėjo iš sosto: liaupsinkite *mūsų Dievą, visi jo tarnai, ir kurie jo bijotės, abieji, ir maži ir didi!

* Pa. 134, 1.

6. Ir aš išgirdau balsą didžio pulko, ir lyg balsą didžių vandenų, ir balsą lyg sunkių perkunų, tariančių: Aleluja! nėra *visogaljsis Dievas karalystę įgavo.

* per. 11, 15. 17.

7. Džiaugkimės ir linksminimės ir jam garbę duokime; nėra Avinėlio *svodba priejo, ir jo pati prisitaisė.

* Pa. 118, 24. Mat. 22, 2 ir 25, 10.

8. Ir buvo *jai duota apsilvilti čystais ir gražiais šilkais. (Bet šilkai yra šventųjų teisybė.)

* Pa. 45, 13. 14.

9. Ir jis tarė man: rašyk: išganyti *pakviestieji ant Avinėlio vakarienės. Ir jis tarė man: tai tikri Dievo žodžiai.

* Luk. 14, 15. 16.

10. Ir aš puoliau jam į kojas, jo melstis. Ir jis tarė man: dabokis, *ne daryk to, aš esmi tavo draugas ir tavo brolių ir turinčių Jėzaus liudymą; Dievo melskis. (Bet Jėzaus liudijimas yra dvasė prarakstės.)

* Darb. 10, 26.

11. Ir aš regėjau dangų atvirą, ir štai, baltas *arklys, ir ant jo sėdįs, vadinamas Viernas ir Teisus, ir sudija bei kariauja su teisybe.

* per. 6, 2.

12. Ir *jo akys, kaip ugnies liepsna, ir ant jo galvos daug vainikų, ir turėjo vardą rašytą, kurį nei vienas ne žinojo, kaip tikt jis pats.

* per. 1, 14.

13. Ir *buvo apvilktas rubu, kraujais apšlakstytų, ir jo vardas vadinamas: Dievo †žodis.

* Jėz. 63, 2. 3. † Jon. 1, 1.

14. Ir jį sekė dangaus pulkai ant baltų žirgų, apvilkti *baltais ir čystais šilkais.

* per. 4, 4.

15. Ir iš *jo burnos ėjo aštrus kardas, kad tuomi pagonus ištiktų, ir jis †valdys juos geležine rykšte. Ir jis **mindžioja spaustuvę vyno baisingojo keršto visogalinčio Dievo.

* 2 Tes. 2, 8. † 1'a. 2, 9. ** Jėz. 63, 3.

16. Ir tur vardą, rašytą ant savo rubo ir ant savo kulšies šitaip: Karalius *visų karalių ir Viešpats visų viešpačių.

* Dan. 2, 47. 1 Tim. 6, 15. per. 17, 14.

17. Ir aš regėjau angielą saulėje stovintį, ir jis šaukė didžių balsu tardamas visiems paukščiams po dangumi lekiantiems: eikite *šen ir susirin-

kite ant vakarlenės didžiojo Dievo.

* Ezék. 39, 17.

18. Kad *valgytumbite kuną karalių ir kareivių vyresniųjų, ir kuną stipriųjų ir žirgų ir ant jų sėdinčiųjų, ir kuną visų valnųjų ir vergų, abiejų, ir mažų ir didžiųjų.

* Jéz. 49, 26.

19. Ir aš regėjau žvėrį ir žemės karalius, ir jų pulkus susirinkusius, kariauti su tuomi, kursai ant žirgo sėdėjo, ir su jo pulku.

20. Ir *ta žvėris buvo sugauta, ir su ja netikrasis prarakas, ženklus darąsis po jos akių, kuriais išvadžiojo imančius žvėries ženklą ir meldžiančiuosius žvėries abrozo; šiuodu abudu gyvu buvo įmestu į ūgnies pilną duobę, siera degančią.

* per. 13, 1. 15.

† per. 20, 10. Jéz. 30, 33. Dan. 7, 11. 26.

21. Ir kiti buvo nužavinti kardu to, kurs ant žirgo sėdėjo, iš jo burnos išeinančių; ir visi paukščiai prisilesė *jų mėsos.

* per. 17, 16.

Perskyrimas 20.

Apie surištą ir atrištą smaką. Gogą bei Magogą, ir sudną dieną.

Ir aš regėjau anglią nuo dangaus nužengiantį; tas *turėjo bedugnio raktą bei didį lencugą savo rankoje.

* per. 1, 18.

2. Ir jis sugavo *smaką, senąjį žaltį, butent velnią, arba šėtoną, ir surišo jį ant tukstanties metų.

* per. 12, 9.

3. Ir įmetęs jį į bedugnį, užrakino jį ir *užpečvietijo viršuje ant jo, kad ne daugiaus išvadžiotų pagonus, iki pereitų tukstantis metų, ir potam tur atrištą būti trumpam česui.

* Dan. 6, 17.

4. Ir aš regėjau *sostus, ir jie atsisėdo ant tų, ir jiems buvo duotas sudas; ir dušias nukirstųjų dėl liudijimo Jėzaus bei dėl Dievo žodžio, ir kurie ne buvo meldėsi žvėries, nei jos abrozo, ir ne buvo priėmę jos ženklą į savo kaktą bei į savo rankas; šie gyveno ir karaliavo su Kristumi tukstantį metų.

* Dan. 7, 9. 22. 27. Mat. 19, 28.

5. Bet *kiti numirieji ne pastojo vėl gyvi, iki perėjus tukstant metams. Tai pirmasis prisikėlimas.

* Jéz. 26, 11.

6. Išganytas ir šventas yra, kursai

dalies tur pirmame prisikėlime; ant tokių antrasis smertis ne tur valės, bet jie bus kunigai *Dievo bei Kristaus, ir su juomi karaliaus tukstantį metų.

* Jéz. 61, 6. 1 Petr. 2, 9.

7. Ir perėjus tukstant metams, šėtonas bus atrištą iš savo kalėjimo,

8. Ir išeis išvadžioti pagonus, keturiuose žemės kampuose, Gogą *ir Magogą, juos surinkti į karą, kurių skaitlius yra kaip žiezdras priemarių.

* Ezék. 38, 2 ir 39, 1.

9. Ir *jie stojosi ant žemės platumo, ir apstojo abazą šventųjų bei mylėtąjį miestą. Bet ugnis puolusi nuo Dievo iš dangaus, suėdė juos.

* Jéz. 8, 8. Ezék. 38, 9. 16.

10. Ir velnias, juos išvadžiojasis, buvo mestas į ugningą duobę bei sierą, kur *žvėris bei netikras prarakas buvo; ir ėbus kankinami dievą ir naktį nuo amžių iki amžių.

* per. 19, 20. † per. 4, 19. 11.

11. Ir regėjau didį baltą sostą ir tą, ant jo sėdintį, nuo kurio akių bėgo *žemė ir dangus, ir jiems vietos ne buvo rasta.

* 2 Petr. 3, 7. 10. 11.

12. Ir regėjau numirusius, abiejus, ir mažus ir didžius, stovint po Dievo akių, ir *knygos buvo atvertos. Ir vėl kitos ėknygos buvo atvertos, kurios yra gyvasties. Ir numirieji buvo sudyti iš rašto knygoose pagal jų darbus.

* Dan. 7, 10. † Dan. 12, 1. Pil. 4, 3. per. 3, 5.

13. Ir marios *davė numirusius, kurie jose buvo, ir smertis bei pekla davė numirusius, kurie jose buvo; ir buvo sudyti, kožnas pagal savo darbus.

* Jéz. 26, 19.

14. *Ir smertis bei pekla buvo metami į ugningą duobę. Tai esti antrasis smertis.

* per. 6, 8. 1 Kor. 15, 26. 54. 55.

15. Ir jei kurį ne rado parašytą gyvasties knygoose, tas *buvo įmestas į ugningą duobę.

* Mat. 23, 41.

Perskyrimas 21.

Sekmas regėjimas apie naują Jėruzalę.

Ir aš *regėjau naują dangų ir naują žemę. Nėsa pirmasis dangus bei pirmoji žemė sugaišo, ir marių jau niera.

* Jéz. 65, 17 ir 66, 22. 2 Petr. 3, 13.

2. Ir aš, Jonas, regėjau *šventąjį miestą, naują Jėruzalę, nuo Dievo

iš dangaus nusileidžiančią, pritaisytą kaip marčią, išrėdytą savam vyrui.

* Jėz. 52, 1. Gal. 4, 26.

3. Ir išgirdau didį balsą nuo sosto, tariantį: Štai, Dievo *šėtra prie žmonių, ir jis prie jų gyvęs, ir jie bus jo žmonės, ir jis, pats Dievas, su jais bus jų Dievas.

* 3 Maiž. 26, 11. 12. Ezėk. 43, 7. 2 Kor. 6, 16.

4. Ir *Dievas nušluostys visas ašaras nuo jų akių, ir smerties jau ne be bus, nei įfraudojimo, nei rėksmo, nei peršulų ne be bus; nėra pirmasis perėjo.

* per. 7, 17. † Jėz. 35, 10.

5. Ir sėdįsis *ant sosto tarė: Štai, aš įvislab naują darau. Ir jis man tarė: rašyk; nėra tie žodžiai teisingi ir tikra tiesa.

* per. 4, 2. 9 ir 5, 1. † Jėz. 43, 19. 2 Kor. 5, 17.

6. Ir jis tarė man: atlikta. Aš esmi *A ir O, pradžia ir galas. Aš įtroškusiam duosu iš versmės gyvojo vandens dovanai.

* per. 1, 8. † Jėz. 55, 1. Jon. 4, 14.

7. Kas pergal, tas tai vislab į dalykus gaus, ir aš *busu jo Dievas, ir jis bus mano sunus.

* Sak. 8, 8. Ebr. 8, 10.

8. Bet *nusiminusiems ir netikintiems bei biauiriems bei razbaininkams bei kekšininkams bei žyniams bei balvonininkams bei visiems melagiams, tų dalis bus duobėje, ugnimi bei siera degančioje, kokiai yra antrasis smertis.

* per. 22, 15.

9. Ir atėjo pas manę viens anų *septynių angelių, kurie septynis kaušus pilnus turėjo septynių paskutinių slogų, ir su manimi kalbėdamas tarė: eikš, aš tau parodysu moteriškę, *Avinėlio marčią.

* per. 15, 1. 6 ir 19, 7.

10. Ir nuvedė manę dvasėje ant didžio ir *aukšto kalno ir parodė man didįjį miestą, šventą Jėruzalę, nusileidžiančią iš dangaus nuo Dievo.

* Ezėk. 40, 2.

11. Ir *turėjo Dievo šlovę, ir jos šviesa buvo lygi anam brangiausiam akmenaičiui jaspidui, žibančiam lyg kristolas.

* Ezėk. 48, 35.

12. Ir turėjo didžius ir aukštus murus, ir turėjo *dvylika vartų, ir ant vartų dvylika angelų, ir vardus parašytus, kokiai yra dvylika giminių vaikų Izraelio.

* Ezėk. 48, 31.

13. Iš rytų trys vartai, iš šiaurės

trys vartai, iš pietų trys vartai, iš vakarų trys vartai.

14. Ir miesto muras turėjo dvylika akmenų apatinių, ir tuose *vardus dvylika apaštalių Avinėlio.

* Ezėk. 2, 20.

15. Ir tas, su manimi kalbąsis, turėjo *aukso nendrę, miestą matuoti, ir jo vartus bei murus.

* Ezėk. 40, 3. Sak. 2, 1.

16. Ir tas miestas gul keturkampiai, ir tiek jo ilgumo, kiek platumo. Ir jis matavo miestą su nendre per dvylika tukstančių varsnų. Ilgumas ir platumas ir aukštumas to miesto lygus.

17. Ir jis matavo jo murus, šimtą ir keturisdešimt ir keturis mastus, pagal mačių žmogaus, kurį angielas turėjo.

18. Ir budavonė jo murų buvo jaspis, ir miestas iš čysto aukso, čyštam stiklui lygus.

19. Ir *apačios murų ir miesto buvo išdabintos visokiais brangiais akmenaičiais: pirmasis apatinis akmuo buvo jaspis, antras sapyras, trečias kalcedonas, ketvirtas smaragdus,

* Jėz. 54, 11.

20. Penktas sardonikas, šeštas sardis, sekmias krysolitas, ašmas berylis, devintas topasas, dešimtas kryšopras, vienuoliktas yacintas, dvyliktas ametystas.

21. Ir dvylika vartų buvo dvylika perlių, ir kožni vartai buvo iš vienos perlos; ir miesto *ulyčios buvo čysto aukso, lygiai kaip skaištus stiklas.

* per. 22, 2.

22. Ir *bažnyčios jame nei jokios ne regėjau; nės Viešpats, visogalįsis Dievas, tas jo bažnyčia, bei Avinėlis.

* Jon. 4, 23.

23. Ir *tas miestas ne privalo nei saulės, nei mėnesio, kad jam šviestų; nės Dievo šlovė apšviečia jį, ir jo žibnyčia Avinėlis.

* per. 22, 5. Jėz. 60, 19. 20.

24. Ir pagonai, išganomieji, vaikščioja toje šviesoje. Ir karaliai *ant žemės įgabę į jį savo šlovę.

* Jėz. 60, 3. 5.

25. Ir *jo vartai ne užrakinami dieną; nėra tenai †ne užrakties.

* Jėz. 60, 11. 20. Sak. 14, 7.

26. Ir įgabę į ją šlovę ir garbę pagonų.

27. Ir ne *jeis į jį nieko nečysto, ir kas biauzybę daro bei melą, bet tikt rašytieji gyvasties †knygose Avinėlio.
* Jėz. 35, 8. † Pil. 4, 3.

Perskyrimas 22.

Apie tikrą džiaugsmą amžinos gyvatės.

Ir jis man parodė čystą *upę gyvojo vandens, skaisią, kaip kristolą, tekančią iš sosto Dievo ir Avinėlio.

* Ezėk. 47, 1. Sak. 14, 8.

2. Viduryje *jo ulyčios ir iš abiejų upės šalių stovėjo gyvasties medis, tas nešė dvylikeropų vaisius, ir atnešė savo vaisius kas mėnesį; ir to medžio lapai derėjo pagonų sveikatai.

* Ezėk. 47, 12.

3. Ir ne *bus jau nei jokio praeikto; ir †Dievo sostas bei Avinėlio jame bus, ir jo tarnai jam šlužys,

* Sak. 14, 11. † Ezėk. 48, 35.

4. Ir regės *jo veidą, ir jo vardas bus jiems ant jų kaktos.

* 1 Kor. 13, 12. 1 Jon. 3, 2.

5. Ir *ne bus tenai nakties, ir ne privalys žibnyčios, arba saulės šviesos; nėra Ponas Dievas juos apšvies, ir †jie karaliaus nuo amžių iki amžių.

* per. 21, 23. 25. † Dan. 7, 27

6. Ir jis tarė man: šie žodžiai tikri ir teisus. Ir Ponas Dievas šventųjų prarakų savo angielą siuntė, jeib parodytų savo tarnams, kas veik tur nusiduoti.

7. Štai, aš *ateimi veikiai. Išganytingas †tas, kurs laiko prarakavimo žodžius šiose knygose.

* per. 3, 11. † per. 1, 3.

8. Ir aš esmi Jonas, tai regėjęs ir girdėjęs. Ir tai girdėjęs ir regėjęs, *parpuoliau melstis pas angelo kojas, kursai man tai parodė. * per. 19, 10.

9. Ir jis tarė man: dabokis, *tai ne daryk; nėra aš esmi tavo draugas bei tavo brolių, prarakų bei laikančiųjų žodžius šių knygų. Melskis Dievo.

* Mat. 4, 10.

10. Ir *jis tarė man: ne užpečvityk

prarakavimo žodžius šiose knygose; †nėsa čėsas arti.

* Dan. 8, 26 ir 12, 4. Pil. 4, 5. † per. 1, 3.

11. Kas *nelabas, tas vis testov nelabas, ir kas nečystas, tas vis testov nečystas; bet kas geras, tas vis testov geras, ir kas šventas, tas testov vis šventas.

* 2 Tim. 3, 13.

12. Ir štai, aš ateimi veikiai, ir mano alga su manim, jeib daugiau *kožnam, kaip jo darbai bus.

* Rym. 2, 6.

13. Aš *esmi A ir O, pradžia ir galas, Pirmasis ir Paskutinis.

* Jėz. 41, 4 ir 44, 6 ir 48, 12. per. 1, 8. 11 ir 21, 6.

14. Išganytingi tie, kurie jo prisakymus laiko, kad jie valę turėtų ant medžio gyvasties, ir pro vartus įeity į miestą.

15. Nėsa lauke *yra šunys bei †žyniai bei kekšininkai bei razbaininkai bei balvonų garbintojai, ir visi mylį ir darą melus.

* 1 Kor. 6, 9. 10. per. 21, 8.

16. Aš, *Jėzus, siunčiau savo angielą, jums tai liudyti susirinkimuose. Aš †esmi šaknis giminės Dovid, šviesi **aušros žvaigždė.

* per. 1, 1. † per. 5, 5.

** 4 Maiž. 24, 17. Sak. 6, 12. 2 Petr. 1, 19. per. 2, 28.

17. Ir Dvasė bei marti taria: eikš! Ir kas tai gird, tas te sako: eikš! Ir *trokštąs te ateiti, ir norįs te imasi gyvasties vandens dovanai.

* Jėz. 55, 1. Jono 7, 37. per. 21, 6.

18. Bet aš liudiju visiems girdintiems prarakavimo žodžius šiose knygose; jei *kas prideda, tai Dievas pridės jam slogas, šiose knygose parašytas.

* 5 Maiž. 4, 2 ir 12, 32.

19. Ir *jei kas atims nuo žodžių šito prarakavimo knygų, tai Dievas atims jo dalį †nuo gyvasties knygų, ir nuo šventojo miesto, ir nuo to, kas šiose knygose parašyta.

* 5 Maiž. 4, 2. per. 12, 32. † Pil. 4, 3.

20. Taria, kurs tai liudija: beje, aš ateimi veik. Amen. *Beje, ateik, †Pone Jėzau.

* Jono 21, 25. † 2 Tim. 4, 8.

21. Malonė *musų Pono Jėzaus Kristaus te esie su jumis visais. Amen.

* Rym. 16, 20. 24. 2 Tes. 3, 18.